

Giới thiệu Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ

Thể loại: Xuyên nhanh

Editor (nghệp dư):

- TG 1-2: Love Sweet Team (từ chương 1-16 do Bạch Ngọc Sách edit)

- Còn lại: Mít (Tiểu Bảo Bối)

Bookcover: Pinkeu Land

Nữ chính của câu chuyện chính là Tô Văn là một cô gái được đồn là chuyên phá hư vị diện, lần này khi xuyên qua các thế giới cô lấy thân phận "Vật hy sinh bạn gái cũ", chấp nhất với ý định làm thế nào để giết chết nam, nữ chính.

___Quả nhiên Tình Yêu, Chân Ái đều là mây trôi.

Xuyên nhanh, 1 vs 1

Nữ chính đen tối, nam chính tâm ngoan thủ lặc. Bọn họ chính là tổ hợp 2 người tàn nhẫn, độc ác nhất trong truyền thuyết.

Không có tàn nhẫn nhất, chỉ có tàn nhẫn hơn...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Người phá hỏng Thế giới

Dịch: Thiên Di | bachngocsach.com

"Tiểu Văn, em đừng đi! Anh biết em vẫn còn yêu anh, em đừng đi! Em đừng đi mà!"

Phía sau truyền tới tiếng gào tê tâm liệt phế của một người đàn ông, khi cánh cửa sắt chậm rãi đóng lại, một người đàn ông mặc đồ tây rất ưu nhã mỉm cười nhìn cô gái bên cạnh mình, "Tô Văn, em thật sự nhẫn tâm nhìn anh ta chết sao?"

"Chẳng lẽ anh không đành lòng? Đúng nha, anh là em trai của anh ta, nếu không anh chết cùng anh ta đi?"

Tô Văn nhàm chán cào cào móng tay lạnh nhạt nhìn người đàn ông bên cạnh mình, trong đầu liên hệ với Tổng bộ "Người phá hỏng thế giới".

Số 003 hoàn thành nhiệm vụ, xin được trở về! Xin được trở về!

Tổng bộ đã nhận được! Đang truyền tải tin tức...

Người đàn ông bên cạnh không biết rõ thân phận chân chính của Tô Văn, nhưng dường như đã quen với tính cách lạnh nhạt và độc mồm độc miệng của Tô Văn nên khi nghe thấy thế anh ta cũng không tức giận, muốn giơ tay ôm lấy bả vai cô, "Tiểu Văn, được rồi, không nhắc tới anh ta nữa, chúng ta nói chuyện hôn lễ đi?"

Trước khi hăm hại anh trai, hai người bọn họ đã thống nhất là sau khi lấy được quyền kiểm soát nhà họ Lý thì sẽ công bố tin tức kết hôn với bên ngoài, anh ta vẫn luôn chờ mong giây phút này.

Hôn lễ ư?

Tô Văn cười trào phúng, khẽ tránh khỏi bàn tay người đàn ông muốn đặt lên vai mình: "Hôm nay em hơi mệt, để mai nói đi."

Thấy cô vội vàng bỏ đi, đôi con mắt lạnh lùng của người đàn ông liền xuất hiện dục vọng dày đặc, tôi nhất định sẽ có được em, nhất định sẽ...

Lúc này nhị công tử nhà họ Lý cũng không biết, tin tức mà anh ta nhận được ngày mai sẽ là việc Tô Văn mất tích. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Tô Văn liên hệ với tổng bộ rồi sẽ rời khỏi thế giới này...

Tổng bộ "Người phá hỏng thế giới", phòng thông hành tới các Thế giới...

"Cạch!" Khoang số ba mở ra, một thiếu nữ có gương mặt thanh thuần, dịu dàng chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt cô trong veo và cực kỳ xinh đẹp, nhưng

trong đáy mắt lại chẳng có chút cảm xúc dư thừa nào.

NO3 của Tổng bộ "Người phá hồng vị diện" là người chấp nhất với loại nhiệm vụ thay thế bạn gái cũ "pháo hồi"* của nam chính để xử lý nam nữ chính ở các thế giới.

*Pháo hồi: kẻ hy sinh

Tên cô là Tô Văn, ngoại trừ NO1 ra, không ai biết cô tới từ thời không nào, từ sau khi trở thành người của Bộ "Người phá hồng thế giới" này, Tô Văn vẫn luôn bá chiếm loại vai diễn "Bạn gái cũ pháo hồi" này, hơn nữa trên con đường này, cô không ngừng trở nên đen tối, càng ngày càng đen tối, có xu thế không dừng lại được.

"Số 3, lão đại nói cô về thì lập tức qua chỗ chị ấy một chuyện."

Người ở phòng thông hành thấy Tô Văn hoàn thành nhiệm vụ quay về thì lập tức thông báo mệnh lệnh của lão đại.

Lão đại ở đây chính là NO1 của Tổng bộ, Khương Du.

Tô Văn tính cách vốn lạnh nhạt, ở Tổng bộ cũng không có bạn bè nào, cho tới nay cũng chỉ có Khương Du mới có thể trao đổi đôi ba câu với cô. Cô đi dọc con đường duy nhất mình biết tới văn phòng của Khương Du. Khương Du vẫn mang theo vẻ mặt nghiêm túc như ngày thường ngồi xử lý công văn, thấy Tô Văn cũng chỉ hơi nâng mắt lên cho có: "Ngồi."

Tô Văn lười nhác ngồi xuống đối diện Khương Du, cũng không có loại thái độ lạnh nhạt xa cách như ở trước mặt người khác, "Gọi tôi tới là có chuyện phiền phức gì sao?"

Cô cảm thấy Khương Du mà tìm mình thì chắc chắn không có chuyện gì hay ho. Phải biết rằng Tổng bộ này của bọn họ chuyên về phá hồng thế giới, mà Khương Du là NO1, mấy năm nay gây thù chuốc oán với vô số người, nhưng nhìn cô ta luôn sống rất thoải mái như thế thì có thể biết cô ta không phải loại người lương thiện gì.

Nghe Tô Văn hỏi, Khương Du cũng không kéo dài thời gian, giơ tay rút một tập hồ sơ trên bàn làm việc của mình đưa cho Tô Văn, "Bộ Xuyên không hư cấu bên kia có chút rắc rối, có một nữ phụ trọng sinh sắp giết chết nam nữ chính tới nơi rồi, cô về rất đúng lúc, mau đi cứu văn chuyện này đi!"

"Đây không phải việc mà Bộ chúng ta phải quản mà? Là sai lầm của Bộ Trọng sinh thì bọn họ phải thu thập nhiễu loạn này chứ?"

Tô Văn có điểm buồn bực, cô vốn chỉ lo phá hồng, sao biết cứu người, hơn nữa mạng của nam nữ chính thì liên quan gì tới cô chứ?

Mấy thế loại sinh vật mang tên Móng Heo này cứ chết hết đi là tốt nhất.

Nói tới đây, không thể không giới thiệu một chút, thế giới của bọn Tô Văn hiện tại có tên là Không Gian Mất Mát, nơi này hoàn toàn độc lập với muôn ngàn thế giới khác, chuyên môn có các loại Tổng bộ kỳ quái để liên hệ với các thế giới khác như Tổng bộ Người phá hồng thế giới, Tổng bộ người chữ trị Thế giới, còn có Tổng bộ Người Xuyên không hư cấu, Tổng bộ Người Trọng sinh, còn có cả tổng bộ nam/nữ phụ nghịch tập, vân vân...

Lúc này, khi nghe Tô Văn nói vậy, Khương Du mới ngẩng đầu lên, nhìn Tô Văn chăm chú, "Cô nói không sai, chuyện này vốn là do Bộ Trọng sinh sai, bọn họ đã phái người đi xử lý với tốc độ nhanh nhất, nhưng mà..."

"Người đó thất bại?"

Tô Văn không nhận được ngắt ngang lời của Khương Du.

"Không những thất bại, cô ta còn làm cho không gian loạn đảo, làm hại cho những người được phái tới sau đó chỉ có thể tới được trước khi nam, nữ chính bị giết hai giờ đồng hồ, chỉ có hai giờ đồng hồ thì căn bản không có cách nào cứu người."

Nói tới đây, về mặt Khương Du cũng sầm xuống, thật không biết Tần Vũ kia chọn người kiểu gì mà kém tới mức chỉ biết làm hồng chuyện, sao hắn có thể chịu được tới giờ chứ?

"Ha, thì ra là lỗi của Tần Vũ à?"

Tô Văn có chút vui sướng khi người gặp họa. Tần Vũ là lão đại của Bộ Trọng sinh, Tô Văn luôn cảm thấy Trọng sinh là đáng ghét nhất.

Nhìn thấy biểu tình của Tô Văn, Khương Du lập tức rên sất lúc còn nóng: "Hiện tại Tổng bộ đã treo giải thưởng, dù Bộ nào ra tay, chỉ cần thu phục được nữ phụ trọng sinh kia sẽ nhận được 10.000 điểm tích lũy, hơn nữa còn không cần phải bận tâm tới sống chết của nam nữ chính trong cốt truyện gốc, thế nào?"

Vừa nghe tới không cần quan tâm tới sống chết của nam, nữ chính, Tô Văn liền động lòng ngay. Hừ hừ, cô không thèm thừa nhận cô động tâm vì 10.000 điểm tích lũy kia đâu.

Lại nói, thế giới kia là gì vậy?

Tô Văn tùy ý mở hồ sơ trong tay ra. Hừm? Vương phi bị phế? Cái này không phải là bạn gái cũ, phải gọi là vợ cũ mới đúng!

Nhưng thôi, coi như nể mặt cốt truyện và 10.000 điểm tích lũy kia vậy...

"Tôi nhận."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vương Phi thế thân (1)

Dịch: Thiên Di

Banner: Ly Châu

Câu chuyện xảy ra ở vương triều Đại Hạ hư cấu. Triều đại này giàu có, phồn hoa, bá tánh yên vui. Người đứng đầu Đại Hạ mang họ Hiên Viên, hiện giờ bệ hạ đang tuổi tráng niên, mấy hoàng tử đang thành niên cũng dần dần bộc lộ tài năng trên triều đình, mà nam chính của thế giới này là Ngũ hoàng tử không được yêu thích nhất Hoàng triều. Ngũ hoàng tử bị tàn tật bẩm sinh, mà mẹ đẻ lại là một cung nữ nên không được Bệ hạ và Thái hậu thích, cũng chính vì thế, lúc 16 tuổi, khi vừa thành niên, Ngũ hoàng tử Hiên Viên Khanh liền rời khỏi Hoàng cung, chuyển tới sống ở phủ Cần Vương do Hoàng thượng ban cho. Tới năm thứ hai, Ngũ hoàng tử vừa tới tuổi kết hôn nhưng chẳng có ai nguyện ý gả con gái của mình cho một vị hoàng tử vừa bị tàn tật lại không được yêu thích. Tháng tám năm đó, Ngũ hoàng tử đột nhiên sinh bệnh nặng, Quốc sư xem mệnh cho hắn, yêu cầu tìm một nữ tử tương hợp bất tự để xung hỉ.

Mà người có bất tự tương hợp với Ngũ hoàng tử chính là con gái của Ngự Sử đại nhân.

Con gái của Ngự Sử đại nhân tên là Diệp Tri Họa, người cũng như tên, là một mỹ nhân tài mạo song toàn, vừa mười lăm tuổi đã có rất nhiều đệ tử con quan tới cầu thân.

Sau khi biết được con gái mình có bất tự tương hợp với Ngũ hoàng tử, Ngự Sử đại nhân thực sự ưu thương vô cùng. Ngự Sử phu nhân cũng rất đau buồn. Diệp Tri Họa là người rất thông minh, vì bất tự của nàng ta chỉ có người trong nhà biết, hiện tại bên Hoàng thượng cũng không biết người đó là mình.

Nàng ta nhớ ra trong nhà còn có một vị thứ muội chỉ sinh sau mình một canh giờ, vì thế liền nảy sinh ý định thay mặt đổi đào.

Tuy rằng Ngũ hoàng tử không được sủng ái nhưng vẫn là Vương gia, chủ động giao thứ muội ra không những có thể giấu được thân phận của mình mà Bệ hạ còn sẽ càng thưởng thức người trong nhà mình hơn.

Hơn nữa, Diệp Tri Họa biết thứ muội kia là người yếu đuối nhu nhược, người vô tài vô đức như thế sau này cũng chẳng gả được cho người tử tế, mình là tỷ tỷ lại có lòng tốt đưa nàng ta gả đi làm Vương phi, quả thực là một chuyện cực kỳ tốt.

Vì thế, sau khi một nhà Ngự Sử đại nhân cùng bạc với nhau liền quyết định làm theo cách của Diệp Tri Họa, đưa thứ muội Diệp Tri Cẩn của nàng ta tới phủ Cần Vương để xung hỉ cho Hiên Viên Khanh.

Mà Diệp Tri Cẩn không được Diệp gia sủng ái, mẹ nàng ta cũng chỉ là một tiểu thiếp, nàng ta không thể kháng lại được sự sắp xếp của gia tộc, chỉ có thể ngồi lên kiệu hoa tiến vào phủ Cần Vương.

Nhưng không ngờ, Diệp Tri Cẩn tính tình nhu nhược không biết bị cái gì mà lại đi kích thích Hiên Viên Khanh vốn rất nóng tính, đêm động phòng hoa chúc liền đổ máu tại chỗ. Ba ngày sau, Diệp Tri Cẩn lần nữa mở mắt ra, cả người hoàn toàn thay đổi.

Đúng thế, Diệp Tri Cẩn chết, hiện tại sống trong thân thể Diệp Tri Cẩn là một linh hồn đến từ thời không khác.

Người này bị xuyên không.

Vì thế, lúc này Diệp Tri Cẩn mới chính thức trở thành vai nữ chính, nàng ta dùng kinh nghiệm sống và làm việc ở thế giới cũ của mình để lấy được hảo cảm của Hiên Viên Khanh. Cuối cùng, Hiên Viên Khanh liền nảy sinh tình cảm với nàng ta.

Tới lúc này, Hiên Viên Khanh mới nói cho Diệp Tri Cẩn biết thực ra hắn đã sớm khỏe mạnh, mấy năm nay vẫn luôn mưu đồ ngôi vị Hoàng đế, mà cái gọi là "Bệnh nặng xung hỉ" chỉ là tuồng kịch do hắn và Quốc sư bày ra. Bọn họ muốn kéo Diệp gia gia nhập con thuyền này, không ngờ Diệp gia lại thay mặt đổi đào, cũng nhờ chuyện này mà Diệp Tri Cẩn mới gặp được Hiên Viên Khanh.

Sau đó, Hiên Viên Khanh và Diệp Tri Cẩn cùng nhau bày mưu tính kế, cuối cùng đoạt ngôi thành công, Diệp gia vì đứng ở bên phía Tam hoàng tử, sau khi Tam hoàng tử thất bại liền bị xử trảm cả nhà. Đại kết cục là Hiên Viên Khanh quân lâm thiên hạ, Diệp Tri Cẩn trở thành Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Đúng thế, cốt truyện nguyên bản là như thế. Nguyên bản.

Mà trên thực tế, bây giờ là Diệp Tri Họa trước khi chết đã được Diệp Tri Cẩn nói cho biết chuyện nàng ta xuyên không tới, còn Diệp Tri Cẩn chân chính đã sớm chết rồi.

"Cho nên đừng nói với ta chuyện máu mủ tình thâm cái gì, muội muội của ngươi đã bị các người hại chết lâu rồi."

Diệp Tri Họa bị chém đầu trong sự khiếp sợ, kinh ngạc, hối hận và vô tận không cam lòng, oán niệm của nàng ta lan tràn không tan, vì thế nàng ta được Trọng sinh.

Lại nói, Diệp Tri Họa thực ra cũng là thiên tài cực phẩm. Nàng ta sinh ra ở vương triều Đại Hạ, lại là tài nữ được người người ca ngợi, sở dĩ nàng ta chường mắt Hiên Viên Khanh cũng không hải vì địa vị của hân thấp, mà vốn dĩ Diệp Tri Họa đã sớm có người trong lòng.

Năm đó để muội muội gả chồng thay mình, một là nàng ta không muốn từ bỏ tình yêu của bản thân, hai là nàng ta thực sự nghĩ rằng kế hoạch này đối với gia tộc, với cha mẹ, với chính mình, thậm chí với thứ muội đều tạo ra cục diện tốt nhất.

Ai mà ngờ được muội muội của mình chết thảm dưới tay của Hiên Viên Khanh ngay trong đêm động phòng chứ? Mà nữ yêu tự xưng xuyên không tới kia không chỉ chiếm cứ thân thể của muội muội, còn cấu kết với Hiên Viên Khanh làm việc xấu, không chỉ hại chết nam nhân mà nàng ta yêu thương nhất, còn hại Diệp gia bị xử trảm cả nhà.

Diệp Tri Họa hối hận, nàng ta không cam lòng.

Vì thế, nàng ta sống lại.

Lúc Diệp Tri Họa trọng sinh thì Diệp Tri Cẩn đã gả vào phủ Cẩn Vương được một tháng, lúc này Diệp Tri Cẩn chân chính đã chết.

Diệp Tri Họa đã biết muội muội mình bị một người lạ xuyên qua chiếm lấy thân thể, rốt cuộc nàng ta đã sống qua một đời, lại nổi danh là tài nữ, vì thế bình tĩnh làm theo hết thấy những gì mình biết ở kiếp trước. Diệp Tri Họa bắt đầu bước lên con đường nữ phụ nghịch tập và phản kích.

Chuyện đầu tiên nàng ta muốn làm chính là thổ lộ với Hiên Viên Duệ. Người đàn ông này là người nàng ta vẫn luôn ái mộ ở đời trước nhưng không dám nói ra, Diệp gia cũng vì Diệp Tri Họa khuyên bảo mới đứng ở bên trận doanh của Hiên Viên Duệ.

Mà nói tới Hiên Viên Duệ, đây cũng là nhân vật số một, số hai. Chỉ số thông minh của hân rất cao, EQ cũng cao, lại anh tuấn, cho nên trong Hoàng tộc, hân là người được ủng hộ nhiều nhất, cũng là người được ủng hộ lên ngôi Thái tử nhất.

Diệp Tri Họa tin tưởng với sự trợ giúp của mình, Hiên Viên Duệ nhất định sẽ thắng được đám người Hiên Viên Khanh.

Vì thế, sau khi Diệp Tri Họa trời xui đất khiến được gả vào Vương phủ của Hiên Viên Duệ, đại chiến giữa hai phe phái bắt đầu được triển khai chính thức.

Còn kết cục giữa hai bên thì tất nhiên là sau khi Diệp Tri Họa sống lại đã nghịch tập thành công.

Hiện tại, "âm mưu quỷ kế" của Hiên Viên Khanh đã bị phát giác, Diệp Tri Cẩn cũng bị gán cho danh hiệu "yêu ma", hai người sẽ bị xử tử trong vòng một canh giờ nữa.

Tô Văn nghĩ nếu không phải mình tiến vào làm nhiệm vụ lúc này thì có lẽ thế giới này đã sắp đi tới đại kết cục hoàn mỹ rồi.

Thật đáng tiếc, bởi vì, cô đã tới rồi!

"Khụ khụ, khụ khụ."

Từ sau tầng tầng lớp lớp màn rủ truyền ra tiếng ho khan tê tâm liệt phế của thiếu nữ.

Nghe được tiếng ho, một tỷ nữ áo xanh hoang mang kéo màn che ra, lo lắng hỏi: "Quận chú, Quận chúa, người tỉnh rồi?"

"Ừ."

Về mặt Tô Văn tái nhợt, "suy yếu" ngược nhìn tỷ nữ ở trước mắt mình.

Tỷ nữ này tên là Lục Chu, là tâm phúc, cũng là người duy nhất hiện tại có thể ở bên cạnh nguyên chủ.

"Lục Chu, biểu ca đâu rồi? Ta muốn gặp biểu ca?"

Nghe thấy Tô Văn vừa tỉnh đã hỏi tới nam nhân kia, biểu tình của Lục Chu cực kỳ đau xót: "Quận chúa, Vương gia ngài ấy, Vương gia ngài ấy... tới pháp trường rồi."

Hôm nay lần gày Hiên Viên Khanh bị chém đầu, Hiên Viên Duệ là người thắng cuộc nên tất nhiên phải tự mình tới xem rồi.

Đối với câu trả lời của Lục Chu, Tô Văn cũng không ngoài ý muốn, nhưng nghĩ tới hình tượng yếu đuối Bạch Liên Hoa của nguyên chủ, Tô Văn liền lập tức rung rung đôi mắt nhìn về phía Lục Chu: "Lục Chu, có phải, có phải biểu ca sẽ không tới thăm ta nữa không?"

Từ sau khi bị Hiên Viên Duệ nhốt vào lãnh uyển, sức khỏe của nguyên chủ càng ngày càng yếu, ngày nào cũng chìm trong mê sảng, rất ít khi tỉnh táo, mà mỗi lần tỉnh táo đều sẽ dò hỏi như thế.

Nhìn ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của Tô Văn, Lục Chu nhìn về một nơi khác theo bản năng.

Trong Vương phủ đang chuẩn bị làm hi sự, Quận chúa nhà nàng ta đã bị phế vị Vương phi, mà nữ nhân tên Diệp Tri Họa kia sẽ nhanh chóng từ một trắc phi không có phong hào trở thành Vương phi duy nhất trong Vương phủ này.

Những việc này, Lục Chu không dám nói cho Tô Văn, nàng ta biết quận chúa nhà mình từ nhỏ sức khỏe đã không tốt, hiện tại càng yếu đuối không chống đỡ được, không thể chịu đựng được bất kỳ loại kích thích nào.

Cho nên Lục Chu chỉ có thể lựa chọn im lặng, đồng thời trong lòng càng hận Diệp Tri Họa hơn.

Rốt cuộc nữ nhân kia dựa vào cái gì chứ?

Còn không phải vì một năm trước, Vương gia uống say ở dạ yến rồi qua đêm với ả ta sao? Có cần phải nháo đến mức mọi người đều biết, bức Vương gia buộc phải cưới ả vào phủ không?

Vương gia cũng thế, năm đó rõ ràng đồng ý sẽ cả đời đối xử tốt với Quận chúa, vậy mà từ sau khi nữ nhân kia vào phủ, Vương gia liền dần dần lãnh đạm với Quận chúa.

Đúng thế, là do sức khỏe của Quận chúa không tốt, không thể hầu hạ Vương gia, nhưng Quận chúa có muốn thế đâu?

Con hồ ly tinh kia thừa dịp sức khỏe Quận chúa không tốt liền câu dẫn Vương gia, còn mang thai nữa, Quận chúa vì tức giận và đau khổ mới đi tìm ả ta lý luận, kết quả hai người cùng rơi xuống hồ, làm hại ả hồng thai, chẳng lẽ Quận chúa không buồn sao?

Lúc này, trong đầu Lục Chu đang suy nghĩ miên man không thể dừng lại, Tô Văn chỉ lẳng lặng ngồi ở trên giường, cố gắng diễn tả tâm tình của mình.

Nguyên chủ này cũng tên là Tô Văn, đây là bàn tay vàng mà cô được mang, Người phá hư thế giới khi tiến hành làm nhiệm vụ đều được lựa chọn mang theo một cái phụ trợ, Tô Văn chọn mang theo tên của mình...

Cô không thích dùng tên của người khác, loại phụ trợ này của cô không dùng được vào việc gì ngoài việc sửa đổi tên trong cốt truyện mà thôi.

Nhưng với Tô Văn như thế cũng đủ rồi.

Bởi vì so với nữ trọng sinh hay xuyên không, cô còn được biết thêm về cốt truyện nữa, đây đã được coi là phụ trợ lớn nhất rồi.

Lúc trước, khi mở hồ sơ ra và đọc được cốt truyện này, Tô Văn cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Diệp Tri Họa kia cũng thật kỳ diệu, nàng ta cảm thấy mình vẫn luôn yêu Hiên Viên Duệ, yêu cực kỳ cẩn thận và hèn mọn, cho nên sau khi Hiên Viên Duệ uống say, nàng ta mới có thể không cảm lòng được mà giữ hân ở lại qua đêm? Mà chuyện bị phát hiện ra lại không cảm lòng được, muốn giúp hân giải vây nên nháo cho chuyện này càng lớn hơn, cuối cùng bị Hoàng thượng tứ hôn?

Được chứ, dù sao người cũng đã được gả vào Vương phủ, cũng biết vị Quận chúa Vương phi kia không sống được bao lâu, cho nên người mới ần nhẫn đúng không? Thế sao giờ người lại không ần nhẫn nữa?

Người còn dám nói với lẽ đương nhiên rằng dù sao Quận chúa đoán mệnh, sớm muộn gì cũng chết, cho dù bị rơi xuống nước nhiễm bệnh nặng cũng là do số của nàng? Không phải lỗi của người sao?

Sau đó mất đi đứa con, người liền khẳng định Quận chúa đoán mệnh kia chẳng khác nào Diệp Tri Cẩn, chính là sói đội lốt cừu?

Người có suy nghĩ kỳ diệu như thế, giấu lại vẫn còn thấy choáng.

Kỳ thật, về căn bản mà nói, nguyên chủ Quận chúa này vốn là thanh mai trúc mã được hứa hôn từ nhỏ với Hiên Viên Duệ, trước khi Diệp Tri Họa trọng sinh, hai người là một đôi phu thê ân ái lắm người ta ngưỡng mộ. Theo lịch sử hoàng tộc ghi lại, dù sau đó Quận chúa có chết đi thì Hiên Viên Duệ vẫn rất yêu nàng.

Nhưng kiếp này, Diệp Tri Họa trọng sinh, nàng ta lặng lẽ xâm nhập vào cuộc sống của Hiên Viên Duệ. Không biết có phải vòng sáng của người trọng sinh quá lấp lánh hay không mà sau khi Hiên Viên Duệ thường xuyên tiến hành vận động giao lưu trên giường với nàng ta thì nghiện luôn, ngày đêm thương nhớ, dần dần hân liền lạnh nhạt với Vương phi của mình. Sau đó, lại vì Diệp Tri Họa mất đi đứa con, hân còn tin lời của Diệp Tri Họa, cảm thấy Tô Văn là kẻ lòng dạ độc ác, hại chết đứa con chưa chào đời của mình.

Vì thế, Tô Văn trở thành vật hy sinh, từ Quận chúa Vương phi được yêu thương biến thành Vương phi bị phế nhốt trong lãnh uyển.

Thật ra, cái vai vợ cũ không phải món ưa thích của Tô Văn. Tô Văn luôn nhập vào loại vai cao cấp có tên là "bạn gái cũ", hơn nữa, cô còn mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế nữa.

Cô không thích tiếp xúc thân thể với nam chính hay bất kỳ người đàn ông nào.

Nhưng, trong hồ sơ này, Tô Văn có thể phá lệ. (Không phải vì một vụn điểm tích lũy đâu nha.)

Bởi vì sức khỏe của Tiểu quận chúa luôn rất kém nên nàng và Hiên Viên Duệ chưa từng động phòng.

Hơn nữa, ở thế giới này, Tô Văn cảm thấy Diệp Tri Hòa cũng thật đáng ăn đòn, kiếp trước nàng ta tự cao tự đại cho rằng mình thông minh tuyệt đỉnh, đẩy thứ muội cho Ngũ hoàng tử mới là nôi tròn úp vung tròn, nôi méo úp vung méo, người vô dụng thì phù hợp với Hoàng tử vô năng, quả thực là xứng đôi vừa lứa! Đây là cái loại tâm lý quỷ gì chứ?

Thế mà sau khi sống lại còn luôn nói nữ nhân xuyên không kia hại chết muội muội của mình, loại người này thật khiến người ta cạn cmm lời.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vương Phi thế thân (2)

Dịch: Thiên Di

Banner: Ly Châu

Lục Chu cho Tô Văn ăn một chút cháo rồi lại đỡ cô nằm xuống nghỉ ngơi. Tuy rằng Tô Văn biết thân thể này yêu cầu phải nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng cô bỗng nhớ ra giờ phút này Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Hòa đang ở pháp trường, chờ một canh giờ nữa sẽ tiễn Hiên Viên Khanh và Diệp Tri Cẩn lên đường, có lẽ lúc này tâm tình của Diệp Tri Hòa đang tốt lắm.

Hừ hừ, nếu có thể làm chuyện gì khiến cho nàng ta mất vui, Tô Văn cảm thấy như thế mình mới có thể khỏe hơn được, vì thế cô lập tức sai Lục Chu lấy giấy và bút cho mình, bắt chước bút tích của nguyên chủ viết nhanh một bức thư nhà.

"Quận chúa, ngài đang định..."

Thấy chủ tử nhà mình bắt đầu viết thư nhà, Lục Chu ngậm ngẫn cả người, bởi vì từ ngày gả vào Việt Vương phủ, Tô Văn đã cắt đứt hoàn toàn quan hệ với phủ Tướng quân. Không có biện pháp, ai bảo công chúa Như Ý – mẹ đẻ của Tô Văn mất sớm, chỉ để lại cho Đại tướng quân một đứa con gái ốm yếu này chứ? Mà Tô Đại tướng quân vẫn luôn muốn có một đứa con trai có thể chinh chiến sa trường giống mình.

Vì thế, khi Tô Văn còn chưa đầy nửa tuổi, Bệ hạ phát rồ lên, tứ hôn cho Tô Đại tướng quân, và lần này đối tượng tứ hôn cũng là một người trong hoàng tộc, được đặc phong làm Công chúa ban cho ông ấy. Vị công chúa Thanh Ngọc này cũng rất biết tranh đua, chín tháng sau đã sinh cho Tô Ngọc Phong trưởng tử Tô Duệ. Tô Duệ nhỏ hơn Tô Văn một tuổi, nhưng vì từ nhỏ đã rất khỏe mạnh, ba tuổi đã bắt đầu tập võ, đến bảy tám tuổi đã cao vượt qua cả Tô Văn.

Khi còn nhỏ, quan hệ giữa hai tỷ đệ rất tốt, thậm chí Tô Duệ từ bé đã biết bảo vệ trưởng tỷ, điều này làm cho Tô tướng quân rất vui mừng, nhưng theo thời gian trôi đi, quan hệ giữa hai tỷ đệ đã xảy ra biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Phủ Tô tướng quân cũng không được nhắc tới trong cổ truyện, cái này tồn tại như một BUG, vì sao thân phận của Quận chúa Tô Văn cao quý như thế mà cuối cùng lại chết đi trong buồn bực, bơ vơ không nơi nương tựa?

Phụ thân nàng là Đại tướng quân đương triều, mẫu thân tuy rằng đã mất nhưng cũng là công chúa được yêu thương nhất, vậy Tô gia có chuyện gì mà người ngoài không biết được?

Hiện giờ Tô Văn đã mất đi vị trí Vương Phi, thậm chí còn bị nhốt vào lãnh uyển, vì sao Tô gia lại không quan tâm?

Trong chuyện này, Tô Văn rõ ràng hơn bất cứ người nào. Vì thế, sau khi tiếp thu lại ký ức của nguyên chủ về thời gian nguyên chủ vẫn còn đang sinh sống ở Tô phủ, Tô Văn cảm thấy cả người đều vô cùng thoải mái.

Tô Văn không phải nguyên chủ, thậm chí cô còn là người không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, vì thế, đối với nguyên chủ mà nói, phủ Tô tướng quân là đầm rồng hang hổ, còn hiện với Tô Văn mà nói, ha ha, quả thực là bàn tay vàng được đưa tới cửa.

"Lục Chu, để Ám Vu đem phong thư này giao cho Tô Duệ. Không được chậm trễ."

Lục Chu thấy được sự kiên quyết trong mắt Tô Văn thì mặt trở nên trắng nhợt, không khỏi run rẩy: "Chủ tử, một khi ngài làm như thế thì... sẽ không quay đầu được đâu."

"A."

Tô Văn cười có vẻ tuyệt vọng, "Nếu biểu ca không cho ta một lối thoát, vậy thì... để cho ta cả đời này cũng không cần quay đầu lại nữa."

Nghe Tô Văn nói thế, sắc mặt Lục Chu càng trắng, Quận chúa quả thực... không muốn sống nữa ư?

Xem ra Vương gia đã làm Quận chúa đau thương tới cực điểm rồi, nếu không phải như thế thì sao Quận chúa có thể viết thư cho con sói đói Tô Duệ kia.

Siết chặt bức thư trong tay, Lục Chu không ngừng run rẩy, nàng ta biết mình đang nắm mệnh của Quận chúa trong tay.

"Quận chúa, xin nghĩ lại..."

"Ta bảo ngươi đi mau! Đi mau! Khụ khụ, khụ khụ khụ."

Tô Văn ho khan dữ dội, thậm chí khoe miệng đã có một vết đỏ thẫm, nhưng giờ phút này, ánh mắt cô lại sáng chưa từng thấy. Nhìn thấy vẻ quyết tuyệt trong mắt cô, rốt cuộc Lục Chu cũng hạ quyết tâm chạy nhanh ra khỏi phòng.

Nơi bọn họ ở là lãnh uyển xa xôi hẻo lánh, nhưng Lục Chu thu thập cũng rất sạch sẽ. Hiền Viên Duệ không có ý giam lỏng bọn họ nên Lục Chu vẫn có thể đi lại tự do trong Việt Vương phủ. Nhưng lần này nàng ta cũng không rời khỏi viện, chỉ đứng ở góc tường, hướng về phía không trung nhẹ gọi một tiếng: "Âm Vu."

Một hắc ảnh quỷ mị xuất hiện, thân ảnh ấy bị mũ trùm và áo choàng màu đen che kín, không nhìn rõ bộ dáng, chỉ có thể biết đây là một người rất cao lớn.

Nhìn thấy thân ảnh quen thuộc làm người ta sợ hãi, Lục Chu hơi lui về sau một bước theo bản năng, ngay sau đó, như nghĩ tới điều gì, Lục Chu lại hít sâu một hơi, đứng thẳng người, đưa thư ra: "Quận chúa tự tay viết, mau mang tới cho chủ tử của ngươi, làm hồng chuyện tự gánh hậu quả!"

Đúng, đến cái chết còn không sợ, tại sao phải sợ họ chứ?

Giờ khắc này, Lục Chu cảm thấy mình quả thực quá tuyệt vời!

Âm Vu nhận được thư, không hề có bất kỳ hành động dư thừa nào, lập tức biến mất khỏi đình viện.

Từ khi Quận chúa gả vào Vương phủ năm mười lăm tuổi đến nay, Âm Vu đã theo nàng tới đây, ngày người cũng đã được bốn năm. Có lẽ vì đã quá quen với tính cách của Quận chúa nên Âm Vu nghĩ mình tuyệt đối đã bị Thiếu chủ từ bỏ, nếu không sao lại phải mình đến chấp hành cái nhiệm vụ có khả năng cả đời cũng không hoàn thành được như thế?

Nhưng hôm nay, đúng hôm nay, nhiệm vụ còn tưởng không bao giờ hoàn thành lại hoàn thành một cách khó hiểu.

Lúc này, Âm Vu cũng cảm thấy bản thân mình vui muốn chết.

Được rồi, kỳ thật lúc này Diệp Tri Hòa đang ở pháp trường, nhìn thời gian nhích dần tới mốc lịch sử kia, nội tâm nàng ta cũng mừng như điên.

Nhưng mà, không có ai, không có bất kỳ ai cảm thấy sáng khoái bằng Tô Văn.

Viết thư cho Tô Duệ xong, Tô Văn liền nằm xuống giường và tủm tỉm cười. Có con sói đói Tô Duệ kia gia nhập vào, vở tuồng này trong tương lai mới chân chính vui, hiện tại chỉ có thể chờ đợi các ban bệ lên sân khấu mà thôi.

Đến khi Lục Chu quay trở về phòng thì Tô Văn đã chìm vào mê man, lần này không phải giả vờ mà thân thể cô thực sự quá yếu...

Khi Tô Văn tỉnh lại lần nữa, Lục Chu cũng không chờ ở trong phòng, ngược lại cô lại thấy một người đàn ông mặt mũi hiền lành, mặc trường bào màu trắng đang ngồi ngẩn ra ở mép giường. Thấy cô đột nhiên tỉnh lại, người kia ngẩn ra thêm mấy giây, sau đó trên mặt hiện lên một chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng mở miệng, "Quận chúa, cô... cô đã dậy rồi?"

"Ừm."

Tô Văn trả lời, sau đó liền bật chế độ Bạch Liên Hoa đậm đặc, đáng yêu, mở to đôi mắt long lanh như nước nhìn nam nhân ngồi ở mép giường, "Tur Ngự, Vương gia bảo ngài tới xem bệnh cho ta phải không? Chàng đã về rồi ư? Ta muốn gặp chàng!"

Dựa theo cốt truyện sau khi Diệp Tri Hòa trọng sinh, lúc này Quận chúa Tô Văn đã sắp đi tới cực hạn, nàng không đợi được Hiền Viên Duệ hồi tâm chuyển ý, chỉ có thể hậm hực mà chết đi.

Tô Văn cũng biết thân thể này hiện tại rất không xong, cho nên cô càng muốn giành được cảm tình của người đàn ông này.

Người này tên là Tur Ngự, có xuất thân từ thần y thế gia, y thuật cực kỳ cao minh. Nguyên bản, Hiền Viên Duệ mời hắn tới xem bệnh cho Diệp Tri Hòa, mà Diệp Tri Hòa vì muốn thể hiện mình là người khoan dung độ lượng trước mặt Hiền Viên Duệ nên đã mời Tur Ngự xem bệnh cho Tô Văn.

Hành động này của nàng ta lập tức nhận được hảo cảm của cả hai gã đàn ông, mà sau khi xem bệnh cho Tô Văn, Tư Ngự liền nói thật với Diệp Tri Họa rằng Tô Văn không sống được bao lâu nữa. Lúc này, Diệp Tri Họa như bị thánh mẫu nhập vào, nói muốn đi thăm Tô Văn, hết đưa thuốc lại tặng đồ, tiểu Quận chúa xuất thân cao quý vốn đã tích tụ đầy ảm ức trong lòng, giờ thấy tình địch tới điều võ giường oai thì cảm thấy như bị làm nhục, bệnh lại càng thêm nguy kịch.

Mà Tư Ngự vốn là người ngoài cuộc lại bị sự lương thiện đó của Diệp Tri Họa làm cho động tâm.

Mẹ nó, chẳng lẽ đàn ông đều ngốc thế à?

Tô Văn thật sự không muốn chửi bậy, nhưng mà Diệp Tri Họa sau khi biết nguyên chủ bị bệnh nặng thì khóc lóc sụt sùi, sau đó còn nói cái gì mà tỷ tỷ quá khổ, tiểu Quận chúa đáng thương, nếu có thể ngủ một giấc không cần tỉnh lại thì sẽ không phải chịu đau đớn thế này nữa, vì thế Tư Ngự vốn âm thầm ái mộ Diệp Tri Họa liền âm thầm tặng cho nguyên chủ một "cái chết không đau đớn".

Em gái nguoi mới chết không đau đớn ấy!

Cho nên đừng nghĩ hiện tại Tô Văn nhìn Tư Ngự bằng ánh mắt đáng thương mà lầm, trên thực tế, trong đáy lòng cô đang nghĩ xem về sau phải chém tên này thành tám khối như thế nào.

Tư Ngự không biết ý tưởng trong lòng Tô Văn lúc này, chỉ cảm thấy tiểu Quận chúa trước mắt quả thật rất đáng thương, không tự chủ được mà nói với giọng dịu dàng, "Quận chúa, mấy ngày này Vương gia bận lắm, ngài ấy nói nếu có thời gian sẽ tới thăm người."

"Sẽ ư?"

Tô Văn cười với vẻ tuyệt vọng, trên gương mặt thanh thuần, dịu dàng chảy xuôi xuống hai hàng lệ trong suốt: "Biểu ca đang ở bên Diệp Tri Họa đứng không. Đúng rồi, ta không nên làm phiền chàng, ta... Không thể ở bên cạnh chàng, không thể sinh con cho chàng, thậm chí ta..."

Nói tới đây, bàn tay nhỏ của Tô Văn siết chặt lấy chân gấm đang đắp trên người mình, lồng ngực phập phồng dữ dội, "Nghĩa vụ của một thê tử ta cũng không làm được."

Cái gì?

Nghe tới đây, Tư Ngự cực kỳ kinh ngạc, ngược lên nhìn Tô Văn đang khóc như hoa lệ trong mưa theo bản năng.

Xuất thân của nguyên chủ vốn cao quý, về ngoài lại rất xinh đẹp, nếu không cũng không làm cho cho Hiến Viên Duệ cực kỳ yêu thích như thế.

Lúc này, Tô Văn chỉ mặc một bộ trung y màu trắng, vạt áo tán loạn, tóc xõa tung trên vai, có lẽ do khóc nên đôi mắt cô hơi sưng đỏ, ngực cũng không ngừng phập phồng, lúc này Tư Ngự mới thấy tuy rằng thiếu nữ này quả thực rất gầy nhưng đáng người vẫn rất đẹp.

A, phi lễ chó nhìn!

Tư Ngự lập tức đỏ mặt cúi gằm đầu, âm thầm oán trách bản thân mình vô lễ với tiểu Quận chúa.

Nhưng mà nói thật, Tư Ngự không nghĩ tiểu Quận chúa và Vương gia đã làm phu thê bốn năm mà còn chưa viên phòng, quả thực là một chuyện đáng kinh ngạc.

Kỳ thực, đây là bí mật của Tô Văn và Hiến Viên Duệ. Lúc thành thân, Tô Văn mới chỉ thành niên, Hiến Viên Duệ lại cực kỳ yêu thương nàng, sợ nàng bị thương tổn nên biết sức khỏe nàng không tốt, hẳn cũng cố gắng không chạm vào nàng, có mấy lần suýt không không chế được, thiếu điều lau sùng cướp cò, nhưng nhìn bộ dáng run rẩy sợ hãi của Tô Văn ở dưới thân mình, hẳn lại từ bỏ.

Khi đó, Hiến Viên Duệ chỉ nghĩ đợi sức khỏe của Tô Văn tốt lên đã, hai người còn có cả đời về sau, đường còn rất dài.

Nhưng sau đó Hiến Viên Duệ gặp Diệp Tri Họa, sau khi Diệp Tri Họa được gả vào Vương phủ, Hiến Viên Duệ mới được nếm mùi cá nước thân mật, mà Diệp Tri Họa không chỉ có tài, còn là một mỹ nhân, Hiến Viên Duệ cảm thấy thỏa mãn cả về tâm lý lẫn sinh lý.

Hắn dần dần thành thực, có dã tâm của riêng mình, có con đường cần phải đi, Hiến Viên Duệ không còn là một thiếu niên chỉ cần uống nước cũng no như trước kia nữa, cho nên hắn dần dần không còn yêu tiểu Quận chúa thanh mai trúc mã của mình nữa. Cũng chính vì thế, đối với thân hình gầy yếu không chịu đựng nổi sự đụng chạm của Tô Văn, hắn hoàn toàn không có hứng thú...

Kỳ thật, lúc này Tô Văn có một ý tưởng cực kỳ thú vị, nếu tiểu thuyết này mà đổi thành ngược luyến tình thâm thì quả thực là hay hết biết.

Này nhé, Hiến Viên Duệ yêu tiểu Quận chúa, nhưng vì không nỡ chạm vào ánh sáng của đời mình nên phải tìm thể thân để phát tiết. Mà thể thân đó chính là Diệp Tri Họa. Diệp Tri Họa yêu Hiến Viên Duệ, sau khi bị hắn ngược thân, ngược tâm thì hy vọng dần chết đi. Sau đó nàng ta trọng sinh, sau khi trọng sinh liền muốn rời khỏi Hiến Viên Duệ. Nhưng lúc này, Hiến Viên Duệ lại nổi máu tổng tài bá đạo, ép uống tình cảm, vì thế hai người yêu nhau rồi làm đau nhau, cuối cùng là HE...

Nghĩ tới những hình ảnh đó, Tô Văn cũng cảm thấy rất hay ho.

Ánh nền trong phòng khi tờ mờ, Tô Văn không nói gì, Tư Ngự ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tô Văn đang mê mang trong ánh sáng nhàn nhạt, khoe môi còn treo một nụ cười đau khổ, tự giấu cột mình.

Về mặt đau khổ, tuyệt vọng của thiếu nữ lập tức liền đánh trúng ngay vào khát vọng cứu vớt trái tim của Tư Ngự, hấn cảm thấy mình nhất định phải cứu, cứu, cứu nàng!

Cho nên chàng trai à, ảo tưởng là một loại bệnh, người có biết chữa không?

Rõ ràng là cô chỉ tự mình YY hơi quá nên mới cười ngẩn tới mức không hồi thần lại được thôi mà...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Vương Phi thể thân (3)

Dịch: Thiên Di

Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Hòa trở về phủ thì đêm đã buông xuống. Sau khi Hiên Viên Khanh và Diệp Tri Cẩn bị xử chém vào buổi trưa, tâm sự trong lòng Diệp Tri Hòa mới được coi bỏ, có thể nói sau khi trọng sinh, nàng ta chưa từng vui về thế này bao giờ.

Diệp Tri Cẩn đã chết rồi, Hiên Viên Khanh cũng bị chém đầu, bọn họ sẽ không bao giờ có cơ hội làm tổn thương nàng ta và Hiên Viên Duệ nữa.

"Tri Hòa, nghĩ gì vậy?"

Vừa vào cửa, Hiên Viên Duệ liền có cảm giác tâm tình của Diệp Tri Hòa thay đổi, cảm giác như là nàng vừa trút được gánh nặng trên người, tâm tình cực kỳ nhẹ nhàng, thư sướng.

"Không, không nghĩ gì cả."

Diệp Tri Hòa thấy Hiên Viên Duệ hỏi thì đỏ mặt trả lời.

Sau khi trọng sinh tới giờ, nàng ta vẫn rất cảm ơn trời xanh, kiếp trước nàng ta không có dũng cảm để ở bên Hiên Viên Duệ, chỉ có thể âm thầm nhìn hấn yêu thương Tô Văn, nhìn hấn vì Tô Văn mà si tình không hồi tiếc.

Khi đó, trong lòng nàng ta cũng rất đau.

Cũng may, Tô Văn không còn sống được bao lâu nữa...

Nghĩ đến nữ nhân đoán mệnh nhưng kiếp trước luôn độc chiếm Hiên Viên Duệ, Diệp Tri Hòa tự nói với chính mình rằng mình không cần so đo với một người sắp chết, nhưng mà...

"Vương gia, Quận chúa tỷ tỷ..."

"Đang yên đang lành nhắc tới nàng làm gì?"

Nghe Diệp Tri Hòa chủ động nhắc tới Tô Văn, biểu tình dịu dàng của Hiên Viên Duệ trở nên lạnh lùng hơn.

Tuy hấn và Tô Văn lớn lên ở bên nhau như thanh mai trúc mã, nhưng Hiên Viên Duệ tự nhận mình đối với nàng tình cảm sâu sắc bao nhiêu thì nữ nhân ấy lại càng vô có gây rối, thậm chí còn nhẫn tâm giết chết con của hấn và Tri Hòa. Nghĩ đến nữ nhân mình yêu thương nhiều năm bề ngoài yếu đuối nhưng lòng dạ lại độc địa như rắn rết, Hiên Viên Duệ chỉ cảm thấy mình thực sự bị lừa gạt, sự tức giận trong lòng lại dâng lên.

Thấy Hiên Viên Duệ tỏ ra cực kỳ căm ghét Tô Văn, Diệp Tri Hòa liền cảm thấy an tâm không ít, hơn nữa còn tự an ủi bản thân trong lòng rằng Tô Văn sắp chết rồi, Vương gia giờ đã không còn tình nghĩ gì với nàng ta nữa, như thế là tốt nhất, bởi vì Tô Văn ở dưới tuổi vàng cũng sẽ không được nhìn thấy cảnh Vương gia đau khổ muốn chết vì cái chết của nàng ta như ở kiếp trước nữa.

Nàng ta cũng nên hy vọng Vươn gia có thể tìm được một người có thể đi bên cạnh cả đời chứ?

Nghĩ như thế, Diệp Tri Hòa cảm thấy ý nghĩa của việc mình trọng sinh chính là cứu vớt Hiên Viên Duệ, không chỉ cứu vớt vận mệnh của hấn, càng quan trọng hơn là cứu vớt tình yêu của hấn...

Một đêm này, có người triền miên dịu dàng, có người đau đớn tận tâm can, cũng có người một đêm không mộng寐.

Lúc Tô Văn tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, trong phòng tràn ngập hương vị thảo dược, Tô Văn cố gắng chống tay ngồi dậy, nhìn xuyên quan màn che liền thấy được thân ảnh bận rộn của Tư Ngự.

"Tư Ngự?"

Tô Văn nhẹ nhàng vén màn lên, nhìn chăm chăm vào nam nhân đứng cách đó không xa, đôi mắt mông lung còn chưa hết buồn ngủ nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tư Ngự ngẩn ngơ trong giây lát rồi vội vàng cup mắt xuống, "Quận chúa, người tỉnh rồi. Thuốc sắp nấu xong, chút nữa ta sẽ dứt cho người uống."

Thấy vẻ mặt tự nhiên của Tư Ngự, Tô Văn chỉ cười cười đầy ẩn ý.

Nếu nói Tư Ngự là kẻ đầu đất thì không bằng nói hắn quá mức ngây thơ. Nhưng mà cũng là người đàn ông dễ dàng bị mê hoặc, xét từ bản chất mà nói, rốt cuộc là người ngốc hay là kẻ khôn nạn?

Tô Văn cũng chẳng bận tâm suy xét vấn đề ấu trĩ đó, nhìn bộ dáng của Tư Ngự có vẻ như thật sự muốn giúp đỡ mình, xem ra mạng nhỏ này cũng có thể sống thêm dăm ba năm, hẳn là thừa thời gian để giết chết Diệp Tri Họa và Hiên Viên Duệ, quá tốt rồi.

Không bao lâu sau, Tư Ngự liền mang chén thuốc đã sắc xong, cẩn thận đi tới trước mặt Tô Văn.

Thời này nam nữ không được đụng chạm vào nhau, hơn nữa Tư Ngự cũng không cần phải dứt thuốc cho cô, nhưng Tư Ngự lại to gan lớn mật làm chuyện đó, Tô Văn cũng không từ chối. Nguyên bản đãi ngộ này thuộc về Diệp Tri Họa, giờ cô cứ an tâm mà hưởng thụ thôi.

Thuốc vừa vào miệng đã mang theo vị đắng cực kỳ. Thực ra, Tô Văn hoàn toàn không có cảm giác với mấy vị cay đắng này, nhưng cô vẫn giả bộ nhíu mày, đôi mắt mông lung ngập nước, nhìn Tư Ngự với vẻ đáng thương: "Đắng lắm, ta không muốn uống."

Đều nói nữ nhân biết làm nũng có thể làm người ta đau lòng, Tô Văn là người có vẻ ngoài rất xinh đẹp, nhưng lại là một vị Quận chúa luôn rụt rè, kiêu ngạo, căn bản chưa từng biết làm nũng với Hiên Viên Duệ, nhìn thấy người đàn ông khác thì càng không nói nữa lời.

Đúng là lãng phí tài nguyên!

"Đắng lắm sao?"

Thấy Tô Văn nhìn mình vừa đáng thương lại vừa như hòn sỏi, Tư Ngự chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, hắn lập tức lặng yên đặt nó sang một bên, sau đó cầm lên một miếng mứt táo vàng như tơ, nói: "Quận chúa, người ăn đi."

Nói xong, hắn đưa miếng táo tới bên miệng Tô Văn. Tô Văn híp mắt, mở đôi môi đỏ mọng ra, cánh môi ảm áp nhẹ lướt qua ngón tay Tư Ngự làm hắn vội vàng rút tay lại như bị điện giật.

Hắn vừa mới làm cái quái gì thế?

Nam nhân ngu ngốc này chắc chắn không phải Tư Ngự! Tuyệt đối không phải!

Không khí giữa hai người nhất thời vô cùng mờ ám. Tô Văn chỉ cảm thấy thời gian dần đo của mình thế cũng đủ rồi, lại lần nữa dịu dàng nói: "Tư Ngự, ta không thấy đắng nữa, cảm ơn huynh, huynh... Huynh thật tốt."

"Ta..."

Tư Ngự còn đang muốn nói gì đó thì lại nghe thấy Tô Văn tiếp tục tự nói: "Trước kia, biểu ca cũng luôn tự mình dứt thuốc cho ta, khi đó ta cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên đời này, đáng tiếc..."

"Quận chúa..."

Tư Ngự không biết nên nói gì, đáy lòng phập phồng, chỉ cảm thấy cảm xúc của mình ngày hôm nay có điểm quái dị.

"Thực ra thế này cũng tốt."

Tô Văn mỉm cười với Tư Ngự: "Biểu ca đã tìm được người mà mình yêu thương, ta cũng nên vui vẻ. Ai bảo mệnh ta không tốt, không có cách nào sinh con cho chàng, càng không có cách nào ở bên chàng, giờ biểu ca không còn thích ta nữa, ta nên vui vẻ mới đúng. Nếu ta đi rồi, chàng cũng sẽ không đau lòng..."

"Người sẽ không chết!"

Tư Ngự kích động ngắt lời Tô Văn, Tô Văn ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Tư Ngự.

Tư Ngự bị ánh nhìn của Tô Văn làm cho chột dạ, nhưng hắn vẫn đánh bạo nhìn thẳng vào mắt Tô Văn, nói: "Ta sẽ chữa khỏi cho người, Quận chúa, người phải tin tưởng vào y thuật của thần."

Hai người nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Tô Văn gật đầu mỉm cười, cô đáp: "Tur Ngự, ta tin huynh."

Có lẽ đây là giọng nói êm ái nhất mà Tur Ngự được nghe trên cõi đời này, mãi cho tới nhiều năm sau, mỗi lần uống say nhớ lại, hắn sẽ vẫn nhớ như in đôi mắt nàng, lúc nàng mỉm cười nói với hắn, Tur Ngự, ta tin huynh.

Rõ ràng hắn biết giây phút đó hắn đã động lòng, nhưng nàng lại bày ra trước mắt hắn không chỉ là một cái bẫy dụ dỗ mà còn là vực sâu vô tận...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Vương Phi thể thân (4)

Edit: Nguyễn Thủy

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu + Tiêu Tích + Há Cảo

- - - - - ♥ - - - - -

Việt Vương phủ lại làm hỉ sự, khắp các đình viện đều rực một màu đỏ tươi như thể sợ người khác không biết bọn họ đang vui vẻ thế nào.

Tường cao nhà lớn, xưa nay chỉ thấy người mới cười, đầu thấy người xưa khóc.

Bá tánh bình thường cũng chẳng có cảm xúc gì với việc Việt Vương phủ thay đổi Vương Phi.

Người nói Việt Vương phi á? Ai cơ? Người cao cao tại thượng như thế, người thường áo vải như chúng ta làm sao mà biết chứ?

Đúng thế, phố phường khắp kinh thành vẫn cực kỳ đông vui, cũng chỉ có đám quan to hiển quý, hoàng thân quý tộc mới biết Việt Vương luôn được sủng ái không màng tới tiểu Quận chúa bệnh nặng mà sửa lập đích nữ của Diệp đại nhân làm Vương phi.

Nếu là ngày khác, chuyện này tuyệt đối sẽ làm bệ hạ tức giận, nhưng lúc này đã khác, Diệp gia vừa mới tố cáo Ngũ hoàng tử âm mưu tạo phản, vì đại nghĩa diệt thân mà lập công lớn, hơn nữa lúc này lại có tin tiểu Quận chúa bệnh nặng sắp không qua khỏi.

Tiểu Quận chúa Tô Văn tuy là cành vàng lá ngọc, nhưng người trên triều đình đều biết Tô Văn không được yêu thương ở phủ Đại tướng quân, thậm chí từ sau khi nàng gả tới phủ Việt Vương liền chặt đứt quan hệ với Tô gia.

Cho nên, với một tiểu nha đầu cha không yêu, cậu không đau bệnh tình nguy kịch sắp chết thì cũng chẳng có ai để ý sự vui vẻ hay đau buồn, thậm chí là sống chết của nàng.

Vương triều Đại Hạ vốn phân chia giai cấp giữa nam và nữ, cho dù là cành vàng lá ngọc thì cũng chỉ là quân cờ liên hôn mà thôi. Mà Tô Văn giờ đã là một quân cờ bỏ đi không sống được bao lâu nữa, đã sớm bị mọi người vứt bỏ rồi.

Lãnh uyển cũng là một phần của Vương phủ, nhưng nơi này không treo lụa đỏ, hoàn toàn không hợp với tràng cảnh hiện tại của Vương phủ.

Mặt trời xuống núi, tiếng nhạc vui mừng từ tiền viện truyền tới không ngừng. Tô Văn mặc áo đơn đứng trong viện, ánh mắt nhìn về nơi xa, trong trí nhớ của nguyên chủ thì nơi đó là hướng về khu nhà chính của Vương phủ.

"Chủ tử, trời lạnh rồi, cẩn thận thân thể."

Lục Chu cẩn thận phủ lên người Tô Văn một cái áo choàng màu trắng.

"Trời lạnh, nhưng có lạnh bằng lòng ta không?"

Tô Văn nhẹ cắn môi, mấy ngày này, nhờ có Tur Ngự điều trị nên sức khỏe cô đã khá hơn rất nhiều, nhưng thân thể này quá mức gầy yếu, tuy rằng lúc này cô chỉ đứng đây diễn cảnh tình khổ nhưng vẫn cảm thấy vắng đầu hoa mắt, tay chân không còn chút sức lực nào.

"Quận chúa!"

Bên cửa, dưới ánh trăng xuất hiện một thân ảnh thon dài. Đêm nay Tur Ngự mặc áo gấm màu lam, đây là đồ được chuẩn bị gấp gáp để dự hỉ yến lần này.

Quần áo mới tinh, hơn nữa còn rất đẹp, nhưng Tư Ngự mặc lên lại cảm thấy rất mất tự nhiên, đặc biệt ở trong yến hội còn nghe đám đồng liêu nói cái gì mà "nữ nhân như quần áo", "cũ không đi thì mới không tới", rốt cuộc Tư Ngự cũng không ức chế được cảm tình của mình nữa.

Bọn họ so sánh tiểu Quận chúa như quần áo cũ, bọn họ chẳng biết gì hết!

Tư Ngự biết Diệp Tri Hòa, thậm chí còn từng xem bệnh cho nàng ta, hẳn còn nghĩ đó là một nữ tử rất lương thiện. Nhưng đêm nay, nhìn thấy nàng ta cùng Việt Vương đều vui vẻ ra mặt trong đại điển phong Phi, lại nghĩ trong khi nàng ta được hạnh phúc mỹ mãn thì tiểu Quận chúa lại đau khổ tới tuyệt vọng, độ hào cảm của Tư Ngự với nữ nhân kia đã giảm xuống vô hạn.

"Tư Ngự!"

Nhìn thấy Tư Ngự, ánh mắt của Tô Văn hơn sáng lên rồi lại âm ảm xuống.

"Tur đại nhân, ngài tới đúng lúc lắm."

Lục Chu như không cảm nhận được không khí xấu hổ giữa hai người, nàng ta đi nhanh tới bên cạnh Tư Ngự, nhìn hắn với vẻ mặt khẩn cầu: "Ngài mau giúp ta khuyên nhủ Quận chúa đi, ngọc thể của ngài ấy quan trọng! Nếu cứ đứng trong gió thế này sẽ không chịu nổi mất."

"Quận chúa!"

Tư Ngự chỉ cảm thấy lòng tê tái, không tự chủ được bước tới nhanh hơn.

"Trở về phòng đi, hôm nay ta... mang cho người bánh nhuyển ngọc mà người thích ăn nhất."

Nói xong, Tư Ngự lấy ra một bọc nhỏ tinh xảo, là đặc sản của cửa hàng bánh nổi danh nhất ở kinh thành.

"Ta không đói bụng."

Ánh mắt Tô Văn phản chiếu hình ảnh lập lờ của ngọn đèn phía xa, lại nhìn Tư Ngự, ánh mắt dần trở nên kiên định: "Tư Ngự, huynh... đưa ta..."

Ánh mắt Tư Ngự đột nhiên sáng lên, tiểu Quận chúa đang nói gì?

Nàng bảo hắn đưa nàng đi sao?

Ý niệm này đột nhiên chui vào lòng Tư Ngự, không thể nào áp xuống được.

Nơi này là nơi khiến nàng đau khổ, nàng muốn rời đi nơi này cũng không được.

Giờ nàng đã không còn là Việt Vương Phi nữa, sao hắn không thể đưa nàng đi chứ?

Nghĩ như thế, thân mình của Tư Ngự không nhịn được run lên. Nhưng mà thanh âm của Tô Văn mãi chỉ dừng ở đó.

Chữ "đi" rốt cuộc cũng không nói ra được, bởi vì trong đêm tối, một thân ảnh cao lớn, lạnh lùng đột ngột xuất hiện.

Mi đen như mực, mắt đỏ như máu.

Nam tử mang theo sát khí ngập trời, không coi ai ra gì đứng dưới ánh trăng, nhìn về phía Tô Văn, mỉm cười quỷ dị: "Tiểu Văn ngoan, ta tới đón tỷ... về nhà!"

Vừa nghe được thanh âm đó, Lục Chu cảm giác như nhìn thấy quỷ, sắc mặt trắng bệch, trốn ở sau lưng Tô Văn theo bản năng.

"Tô tướng quân?"

Tư Ngự ngây ra một lúc, quay đầu lại liền nhìn thấy Tô Duệ mặc một thân nhuyển giáp tràn đầy sát khí.

Đều nói hổ phụ sinh hổ tử, Tô gia là gia tộc võ tướng, tuy rằng tới thế hệ này chỉ có một mình Tô Duệ là con trai nhưng hắn lại uy mãnh hơn cha mình rất nhiều, tuổi trẻ mà danh tiếng đã vang dội khắp nơi, trở thành tướng quân trẻ tuổi nhất của vương triều Đại Hạ.

Tô Văn siết chặt tay, sau đó lại buông ra một cách vô lực.

Cô tỏ ra sợ hãi.

Tư Ngự ở rất gần Tô Văn nên phát hiện ra sự khác thường của cô và Lục Chu đầu tiên. Người ngoài đều nói Tô Văn bị Tô gia vứt bỏ, nhưng nguyên nhân chân chính khiến nàng bị vứt bỏ là gì?

Bí ẩn trong này không ai biết.

"Tiểu quận chúa..."

Tư Ngự vươn tay ra, không màng tất cả muốn nắm lấy tay Tô Văn, nhưng Tô Văn lại né tránh, chỉ đáp lại hần một nụ cười tuyệt vọng, sau đó run rẩy nhìn Tô Duệ: "Đệ đệ, đệ tới đón ta thật sao?"

Tôi thật đúng lúc!

Ngươi canh thời gian mà tôi đúng không?

Dưới đáy lòng Tô Văn đang mắng Tô Duệ một trăm lẻ tám lần nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ yếu đuối, nhu nhược, một bộ lòng ta đã như tro tàn, ta chẳng còn gì lý luận tiếc để tiếp tục sống nữa.

"Nhớ rõ ta đã nói gì lúc tỷ xuất giá không?"

Tô Duệ bước tới từng bước một, bước đi vừa trầm ổn vừa tràn đầy áp bách tới trước mặt Tô Văn, hoàn toàn làm lơ Tư Ngự. Thân ảnh cao lớn của hần che khuất toàn bộ tầm mắt của Tô Văn, một đôi cánh tay hữu lực vươn ra kéo cô vào ngực mình.

Cái ôm áp lạnh như băng, còn có mùi máu nhân nhật không tan đi được.

"Lúc Hiên Viên Duệ không cần tỷ, ta sẽ tới đón tỷ về nhà."

Tô Duệ tựa cằm lên vai Tô Văn, làn môi lạnh như dán lên tai cô, hơi thở ấm áp nói ra những lời tràn đầy ác ý.

Mẹ nó, toàn thân nổi da gà rồi đây này!

Tô Văn nhắm mắt lại như chấp nhận số phận, mặc cho Tô Duệ ôm cô vào lòng, hơi thở của nam nhân mang theo sát khí lạnh lẽo nhưng động tác ôm Tô Văn lại rất dịu dàng.

"Lục Chu, còn không cút đi theo."

Tiếng quát khê vang lên, Lục Chu vốn đã bị Tô Duệ dọa cho sợ tới mức hồn bay phách tán lập tức phục hồi lại tinh thần, hoang mang rối loạn chạy theo hần ra cửa.

"Tô tướng quân, tiểu Quận chúa..."

Tư Ngự ở phía sau lên tiếng, nhưng đã bị Tô Duệ ngắt lời: "Chuyện của tỷ tỷ không cần Tư Ngự ngươi lo lắng, tỷ ấy có ta là đủ rồi."

Ngươi là cái cuồng ma bảo vệ tỷ tỷ.

Tô Văn dứt khoát nhắm mắt lại, tựa vào lồng ngực Tô Duệ, cô đã không còn sức để mắng nữa, vốn dĩ muốn nâng hảo cảm của Tư Ngự lên tới đỉnh điểm đã, xem ra giờ đã không còn cơ hội rồi.

Tư Ngự a Tư Ngự, ngươi phải nhớ chị đây đây nhé, sau này còn cần sức chiến đấu của ngươi để ly gián nam nữ chính.

Từ lãnh uyển ra tới khu nhà chính cũng không quá xa.

Dọc đường đi, khắp nơi đều là đèn lồng đỏ, Tô Văn vui mặt trong lồng ngực Tô Duệ, tuy rằng hần mặc nhuyễn giáp rất dày nhưng Tô Duệ vẫn cảm giác được cảm xúc của Tô Văn. Nàng đang khóc!

"Vì một kẻ bạc tình bạc nghĩa, có đáng không?"

Giọng của Tô Duệ có chút trào phúng, Tô Văn ngẩng đầu nhìn Tô Duệ với đôi mắt đỏ ửng, túm chặt lấy cánh tay Tô Duệ: "Mang ta tới đó đi."

"Vẫn chưa từ bỏ ý định?"

Tô Duệ nhíu chặt mày, trong giọng nói có chút bất ngờ.

"Không, chỉ muốn bản thân hoàn toàn hết hy vọng."

Giọng của Tô Văn rất nhỏ nhưng Tô Duệ lại nghe rất rõ ràng. Ánh sáng lạnh lóe lên trong mắt hần, cánh môi mấp máy một chút, sau đó nghiêng người nhảy lên, bật qua tường cao, cứ thế ôm Tô Văn một đường bay qua.

Lúc này, đại diện phong Phi đã kết thúc, Hiên Viên Duệ đang mang Diệp Tri Họa mặc cung trang đồ thắm nói chuyện vui vẻ với quần thần. Đúng lúc này, thị vệ ở cửa bỗng nhiên kêu lên sợ hãi, sau đó mọi người chỉ cảm thấy một trận gió lạnh ào tới, một thân ảnh cao lớn lẳng không mà tới.

"Người đâu! Mau bảo vệ Vương gia!"

Một đám thị vệ khăn trang xông đến, nhưng vừa nhìn thấy người tới thì cả đám đều ngăn người.

Không, phải nói là tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngẩn người.

Không ai nghĩ Tô Duệ sẽ tới, còn tới theo phương thức thế này.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vương Phi thể thân (5)

Edit: Mèo

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu + Tiêu Tích + Há Cảo

- -----♥-----

Sự xuất hiện của Tô Duệ làm mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng thấy hắn còn ôm một người trong lòng, tất cả khách khứa đều có biểu tình quý dị.

"Khụ khụ."

Tô Văn yếu ớt ho lên vài tiếng, giãy giụa ý bảo Tô Duệ thả mình xuống.

Lúc này, Hiên Viên Duệ cũng đã nhìn thấy Tô Văn, từ sau khi nàng bị hắn đưa tới lãnh uyển, Hiên Viên Duệ chưa từng tới thăm nàng.

Người cực độ tự tin thì cũng sẽ cực kỳ tự phụ, Hiên Viên Duệ không cho phép bất kỳ ai lừa gạt mình, cho nên đối với Tô Văn, hắn thật sự tàn nhẫn tới tận tủy.

Đây là bộ mặt thật của nam nhân này rồi! Hắn ra sinh ra ở trong hoàng thất, sao có thể chân thành được?

"Việt Vương điện hạ, chúc mừng ngài."

Tô Văn tiến lên từng bước một, chậm chạp đi tới trước mặt Hiên Viên Duệ, giờ phút này, ánh mắt cô bình tĩnh như mặt hồ phẳng lặng không một gợn sóng.

Hiên Viên Duệ chưa từng thấy Tô Văn bình tĩnh, lãnh đạm thế này bao giờ, nhất thời ngây người ra.

Mà đối mặt với cục diện xấu hổ này, Diệp Tri Họa một thân váy áo đỏ lại hoảng loạn. Nàng ta bắt lấy tay Hiên Viên Duệ theo bản năng, sau đó ngược mặt nhìn Tô Văn, trong giọng nói mang theo vẻ lo lắng, "Tỷ tỷ, sức khỏe của tỷ thế nào rồi, có tốt không?"

"Ta không phải tỷ tỷ của ngươi."

Tô Văn nhìn Diệp Tri Họa, ánh mắt sắc bén như dao.

Ngữ khí lạnh nhạt và ánh mắt sắc bén này làm cho Diệp Tri Họa hơi tránh tới phía sau Hiên Viên Duệ, mà Hiên Viên Duệ cũng lập tức nhíu mày, trầm mặt nhìn Tô Văn: "Tô Văn, chú ý thân phận của nàng, nơi này không phải nơi nàng có thể âm ỉ."

Còn tưởng nàng ở lãnh uyển đã nghĩ thông rồi, không ngờ...

"Ha..."

Một tiếng cười nhạo đầy trào phúng vang lên.

Tô Duệ ngẩng đầu, ánh mắt âm lệ nhìn chằm chằm Hiên Viên Duệ, "Vương gia, mong ngài chú ý thân phận của mình một chút! Tỷ tỷ của ta đường đường là Quận chúa, tới nay đặc biệt tới chúc mừng ngài, ngài đối đãi với khách như thế sao?"

Tô Duệ còn cố ý nhấn mạnh chữ "khách" làm cho thần sắc của mọi người càng trở nên đặc sắc.

"Còn nữa..."

Lúc này, đôi mắt lạnh lẽo của Tô Duệ lại dừng trên người Diệp Tri Họa, "Tỷ tỷ của ta chỉ có một đệ đệ là ta đây, không phải ai cũng xứng gọi tỷ ấy là tỷ tỷ. Việt Vương phi, người đừng có nhận loạn thân thích."

"Ta..."

Diệp Tri Hòa không dám đối diện với Tô Duệ. Đồi trước, Diệp Tri Hòa cũng không sống lâu hơn Tô Văn bao nhiêu, cho nên kết cục của Tô gia và Tô Duệ như thế nào nàng ta cũng không rõ lắm. Nhưng dù là kiếp trước hay kiếp này, tên tuổi của sát tinh Tô Duệ này vẫn rất vang dội, người này giống như kẻ điên, chẳng ai tình nguyện đi đắc tội với hắn.

"Aizz..."

Một tiếng thở dài ai oán lập tức đánh tan không khí không vui vẻ trong đại sảnh. Tô Văn thở dài một hơi, sau đó lại liếc nhìn Hiên Viên Duệ, nói: "Ta thật sự chúc mừng Vương gia tìm được người mình thương yêu. Việt Vương phủ này đã không còn chỗ cho ta dung thân nữa, tối nay ta tới đây đề cáo biệt với Vương gia."

Cáo biệt?

Hiên Viên Duệ kinh ngạc nhìn Tô Văn. Cho dù hắn không còn cảm tình với nàng, nhưng Hiên Viên Duệ chưa từng có ý định để Tô Văn rời khỏi mình. Giờ phút này, bỗng nhiên nghe được Tô Văn muốn đi, hơn nữa còn nói trước mặt bao nhiêu khách khứa, điều này làm cho Hiên Viên Duệ cảm thấy mất hết mặt mũi, lửa giận xông lên, hắn nổi trận lôi đình quát: "Hò nháo! Nàng là Vương Phi cưới hồi hoàng của Bôn vương, nàng muốn đi đâu?"

"Vương Phi? Không phải ở ngay bên cạnh ngài hay sao?"

Tô Duệ đứng cách đó không xa lại bỏ thêm một đao, mà lúc này kỹ thuật diễn của Tô Văn cũng bùng nổ, vẻ mặt vừa tiếc nuối nhưng vẫn thật kiên quyết nhìn Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Hòa, giọng nói nức nở và tuyệt vọng: "Thư hòa ly ngày mai ta sẽ cho người mang tới, biểu ca, ta sẽ không... làm chứng ngại vật giữa các người nữa, không có ta, biểu ca sẽ hạnh phúc hơn mà? Chúng ta... chung quy duyên ngắn, là Tiểu Văn không có phúc..."

Lời còn chưa nói xong, mặt Tô Văn lại tái nhợt, ngất đi khiến người trở tay không kịp.

Hiên Viên Duệ ở gần nhất định vuron tay ra theo bản năng, nhưng lại có người nhanh hơn hắn.

Tô Duệ ôm lấy Tô Văn vào lòng, thân hình cao lớn đứng đó, nhướng mày cong môi nhìn Hiên Viên Duệ đầy khiêu khích, sau đó nói đủ để chỉ cho Hiên Viên Duệ nghe thấy: "Vương gia, sau này đừng tới làm phiền tỷ tỷ nữa, nếu không, ta tuyệt đối không tha cho ngươi."

Có lẽ tại ánh mắt của Tô Duệ quá mức hung hãn, cũng có lẽ tại lời của hắn làm cho Hiên Viên Duệ nghĩ tới cái gì, trong phút chốc sắc mặt của Hiên Viên Duệ liền thay đổi, trở nên cực kỳ kém cỏi...

Trong Vương phủ, không ai dám ngăn sát tinh Tô Duệ rời đi, thị vệ của Vương phủ chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Duệ ôm Tô Văn và dẫn theo Lục Chu ra ngoài.

Ngồi ở trong xe ngựa của phủ Tướng quân, Lục Chu rúc vào một góc, thở cũng không dám thở mạnh, tận lực làm mờ sự tồn tại của mình.

Tô Duệ vẻ mặt âm trầm vẫn luôn ôm Tô Văn, bàn tay đầy những vết chai nhẹ vuốt tóc cô: "Vì sao, sao lại không nghe lời chứ?"

Thanh âm trầm thấp mang theo một chút dữ tợn.

Tới tới! Bệnh nhân mắc chứng lạnh như giăng băng trầm trọng xuất hiện rồi!

Tô Văn vẫn luôn cẩn thận giả vờ ngất đi đã sớm cảm nhận được động tác của Tô Duệ, nhưng cô không động đậy, tiếp tục màn diễn xuất của mình.

"Không phải đã nói với tỷ, đàn ông bên ngoài không đáng tin, Hiên Viên Duệ cũng thế mà thôi."

Giọng Tô Duệ đột nhiên dịu dàng, ngón tay hắn nhẹ nhàng quăn lấy lọn tóc dài của Tô Văn: "Tỷ tỷ có ta bảo vệ là được rồi, những kẻ đó... những kẻ dám mơ ước tỷ đều đáng chết hết."

Nhóc con, hôm nay ra ngoài quên chưa uống thuốc đúng không?

Đối với Tô Duệ, Tô Văn thực sự cảm thấy đồng tình, tên nhóc này cũng không dễ dàng gì.

Thân là nam đinh duy nhất của Tô gia, từ nhỏ Tô Duệ đã chịu huấn luyện cực kỳ nghiêm khắc, tuổi nhỏ nhưng lại không thể nhận được sự dịu dàng từ cha mẹ, ngược lại ngày nào cũng phải chịu huấn luyện cực kỳ tàn khốc, thời gian về lâu về dài, tâm lý đứa nhỏ này luôn ở trạng thái âm trầm.

Mà nguyên chủ Tô Văn lại khác hoàn toàn với Tô Duệ, bởi vì mất đi mẫu thân từ nhỏ, lúc sinh ra đã bệnh tật yếu ớt nên lúc còn bé luôn là báu vật của phủ Tô tướng quân, muốn cái gì có cái đó.

Mà lúc đó, Tô Văn cũng rất mềm mại, đáng yêu, đối xử với đệ đệ mình thì tốt không còn gì để nói, cho nên hai tỷ đệ cực kỳ thân thiết với nhau, mà lần nào Tô Duệ bị đánh không rời giường được cũng đều được Tô Văn tự mình chăm sóc.

Tô Duệ dần lớn lên, hắn cường tráng hơn Tô Văn rất nhiều, bởi vì quanh năm tập võ nên dáng người rất cao lớn, lúc này hắn cũng đã nhận ra được sự yếu đuối của Tô Văn, bắt đầu học được cách bảo vệ tỷ tỷ...

"A Duệ có thể bảo vệ ta, thật vui quá!"

Có lẽ Tô Văn chỉ vô tâm nói ra câu này, nhưng nó lại khắc sâu vào lòng Tô Duệ.

Hắn tự nói với mình, hắn phải trở thành kẻ mạnh nhất, như thế có thể bảo vệ tỷ tỷ cả đời.

Bảo vệ tỷ tỷ.

Tô Duệ cảm thấy mình đã tìm thấy chân lý sống trên đời này, nhưng khi hắn bắt đầu bận rộn thì bọn họ cũng đã lớn lên, Tô Văn đã đến tuổi xuất giá.

Tô Duệ còn nhớ rõ mùa xuân năm đó, đó là lần thứ hai hắn trở về sau chuyến xuất chinh, tưởng tượng có thể như những lần trước, vừa vào cửa đã được nhìn thấy tỷ tỷ chào đón mình bằng gương mặt tươi cười, nghe được nàng nói...

A Duệ rất giỏi, chính là nam nhân lợi hại nhất mà tỷ tỷ từng gặp.

Cõi lòng đầy chờ mong như thế, nhưng khi Tô Duệ vào cửa lại không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia, một khắc đó, hắn vô cùng hoảng hốt. Hắn biết sức khỏe của tỷ tỷ không tốt, dù ở bên ngoài nhưng hắn vẫn luôn lo lắng cho thân thể của nàng.

Thế nhưng, giữa vườn đào đầy hoa rực rỡ, hắn thấy nàng dịu dàng núc trong lòng Hiên Viên Duệ, trong khoảnh khắc đó, Tô Duệ cảm thấy cả thế giới của mình đều sụp đổ.

Tỷ tỷ không cần hắn...

Tỷ tỷ không thích hắn...

Tỷ tỷ không bao giờ cần hắn bảo vệ nữa, tỷ tỷ đã vứt bỏ hắn...

Một khắc đó, Tô Duệ cực kỳ phẫn nộ, sự phẫn nộ đã thiêu đốt ánh sáng cuối cùng trong lòng hắn.

"Tô Văn, tỷ cho rằng Hiên Viên Duệ thật sự yêu tỷ sao?"

"Đàn ông bên ngoài đều không đáng tin! Chỉ có đệ mới thật lòng muốn bảo vệ tỷ. Sao tỷ lại không nhìn rõ chứ hả?"

Từ lúc đó, quan hệ của bọn họ bắt đầu trở nên xa cách một cách khó hiểu.

Tô Duệ cũng phát giác ra Tô Văn bắt đầu trốn tránh mình, thậm chí, nàng sợ hãi hắn, sợ hắn tới gần, sợ hắn nhìn mình bằng ánh mắt vừa độc địa, vừa chấp nhất.

Hôn sự của Tô Văn và Hiên Viên Duệ tuy không do Hoàng thượng ban nhưng cũng là lưỡng tình tương duyệt.

Một ngày trước khi nàng và Hiên Viên Duệ thành thân, Tô Duệ uống rượu đến say mềm cầm kiếm vọt vào phòng của Tô Văn...

"Nếu tỷ dám gả cho hắn, ta sẽ giết tỷ!"

Một đêm đó, Tô Văn luôn yếu đuối lại trở nên cực kỳ mạnh mẽ, bướng bỉnh.

Dù là chết, nàng cũng muốn làm người của Hiên Viên Duệ!

Cuối cùng, Tô Duệ không nở ra tay với tỷ tỷ của mình, chỉ hung tợn nói, một khi nàng đã xuất giá thì đời này đừng có quay về Tô phủ nữa, trừ phi, trừ phi... nàng rời khỏi Hiên Viên Duệ.

Sau khi nói lời độc địa kia, Tô Duệ hoàn toàn không nghĩ một ngày nào đó Tô Văn lại còn sống mà quay về. Rốt cuộc, ở trong cốt truyện, cho dù bị Hiên Viên Duệ phi nhổ, vứt bỏ, Tô Văn vẫn một lòng yêu hắn đến tận lúc chết...

Ký ức về Tô Duệ đều không tồn tại trong cốt truyện ở thế giới này mà chỉ tồn tại trong sâu thẳm ký ức của nguyên chủ.

Khi bắt được những ký ức này, Tô Văn liền biết mình nhất định thắng rồi.

Cô đã có trong tay quân bài tốt nhất...

Đều nói không sợ địch nhân mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Tô Văn rõ ràng hơn bất cứ ai rằng Tô Duệ chính là đồng đội như thần của cô.

Có cái tên mắc bệnh giếng băng này, hờ chết tên nam chính cạnh bà với cô cũng hoàn toàn không có áp lực nào.

Đúng! Rất tuyệt!

Đối với giếng băng thì phải dùng thuốc mạnh!

Vì thế, Tô Văn vẫn luôn "hôn mê" như mây sau một cơn xóc nảy của xe ngựa rồi nhẹ nhàng chớp chớp mi.

"Tỷ tỷ?"

Tô Duệ vừa rồi vẫn còn bày ra biểu tình âm ngoan như thể nhân loại ngu xuẩn khắp thiên hạ đều phụ ta đều đáng chết, vừa cảm nhận được Tô Văn tỉnh lại liền lập tức trở nên dịu dàng, nồn nóng:

"Tỷ, tỷ tỉnh rồi?"

Tô Văn còn chưa mở mắt ra đã sờ soạng túm lấy tay Tô Duệ: "A Duệ, A Duệ, tỷ tỷ không còn gì hết, tỷ tỷ chẳng còn gì hết."

Giọng nói của Tô Duệ mang theo vài phần cuồng nhiệt: "Tỷ còn có đệ, đệ sẽ luôn ở bên cạnh tỷ, bảo vệ tỷ."

Đối với Tô Duệ mà nói, ý nghĩa của việc hấn tồn tại là để bảo vệ Tô Văn, chẳng có chuyện gì quan trọng hơn chuyện này."

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vương Phi thể thân (6)

Dịch: Thiên Di

Phủ Tô tướng quân nằm ở góc Tây bắc của kinh thành, mấy năm nay Tô tướng quân luôn thủ vệ ở biên cương, rất ít khi về kinh, cho nên toàn bộ phủ Tướng quân đều do một mình Tô Duệ định đoạt.

Tô Duệ không biết Tô Văn vẫn luôn tinh táo, chỉ thấy cô lúc nào cũng mơ mơ màng màng, có khi còn nói mê, hấn liền lo lắng tìm đại phu cho cô. Ở kinh thành, ai cũng biết Tư gia có y thuật tốt nhất, nhưng nghĩ tới tên Tư Ngự mặt người dạ thú kia có ý đồ không tốt với tỷ tỷ nhà mình, Tô Duệ liền quyết đoán bỏ qua việc mời người của Tư gia tới xem bệnh.

Lão ngự y đầu tóc hoa râu bắt mạch cho Tô Văn, cẩn thận báo cáo đầy đủ trạng huống cơ thể cô cho hấn nghe, bởi vì gần đây điều trị khá tốt nên dù sức khỏe Tô Văn còn khá yếu nhưng đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Tiền ngự y đi rồi, Tô Duệ ngồi ở mép giường nhìn Tô Văn không rời mắt, đến tận khi trời bắt đầu tối, Tô Duệ mới đứng dậy, khuôn mặt âm trầm hung hăng nhìn về phía Lục Chu: "Chăm sóc chủ tử của ngươi cho tốt, nếu có gì sơ xuất, băm ngươi!"

Băm... ngươi

Cả người Lục Chu run rẩy co rúm lại, tuy rằng đã rời khỏi phủ tướng quân bốn năm nhưng Lục Chu vẫn nhớ rất rõ ràng tâm tính của vị Thiếu chủ nhà mình. Những năm đó, người trong viện của Quận chúa cứ thay đổi liên tục, đến cuối cùng, khi Quận chúa gả tới Vương phủ cũng chỉ còn có mình nàng ta.

Những người khác, những người khác...

Được rồi, các ngươi đoán không sai đâu! Tất cả những người khác vì không chăm sóc Quận chúa chu toàn mà đều bị thiếu chủ băm-nhuễn-nuôi-chó!

Thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn, cực kỳ máu me.

Nghĩ tới mình đã về lại phủ Tướng quân, sau này còn phải sinh hoạt dưới sự tàn bạo của thiếu chủ, Lục Chu bỗng nhiên cảm thấy sống không còn gì lý thú nữa.

Đêm đầu tiên trở về phủ Tướng quân, Tô Văn ngủ không được ngon cho lắm.

Ngày hôm sau, cô vừa mở mắt đã ngửi thấy mùi hương thức ăn nức mũi. Tô Văn nghi hoặc ngóc dậy nhìn thì thấy một đám tỷ nữ bưng một mâm đồ ăn tiến vào.

"Quận chúa, tướng quân phân phó bọn nô tỳ hầu hạ Quận chúa ăn sáng."

Một đám tỷ nữ liền bắt đầu bày biện đồ ăn, phô trương còn hơn cả lúc cô ở phủ Việt Vương.

Tô Văn dùng ngón tay day nhẹ trên trán, tên cuồng ma thích tỷ tỷ kia có phải bệnh càng nặng thêm hay không?

Với cái thể xác và cái dạ dày bé nhỏ này, dù cô có cố nhồi nhét thì cũng có thể được bao nhiêu chứ? Nhưng cái cuộc sống có người hầu hạ tận miệng thể này đúng là tốt hơn ở lãnh uyển của phủ Việt Vương nhiều.

Tô Văn ăn bữa sáng trong tâm trạng cực kỳ vui vẻ, biết Tô Duệ chưa thể về trong chốc lát, cô liền dứt khoát bảo Lục Chu đỡ mình đi dạo trong phủ tướng quân. Phủ tướng quân rất lớn, đình đài lầu các liên miên, hành lang chín khúc.

Sân chính trong trí nhớ của nguyên chủ hiện tại cực kỳ thanh lãnh, hoang vu, Tô Văn hỏi hạ nhân trong phủ mới biết chủ viện đã lâu không có ai ở, lão tướng quân nhiều năm chưa về nhà, mà công chúa vì sức khỏe không tốt nên vẫn luôn nghỉ ngơi ở biệt viện.

Người hầu nói rất uyển chuyển nhưng Tô Văn biết quan hệ giữa Tô Duệ và mẫu thân hẳn rất căng thẳng, đặc biệt là năm đó Tô Duệ kịch liệt phản đối hôn sự của Tô Văn làm cho gia đình này gần như sụp đổ luôn.

Hiện tại ở Tô gia, chỉ có một mình Tô Duệ ở.

Thằng bé cô đơn đáng thương!

Lúc Tô Văn còn đang ngồi trong đình suy tư liền nhìn thấy Tô Duệ mặc triều phục của võ tướng hấp tấp đi về phía mình.

"Tỷ tỷ, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?"

Có lẽ vì tính cách âm trầm nên gương mặt Tô Duệ thoát nhìn rất lạnh nhạt, ngày thường cả người hẳn đều luôn bao phủ một tầng u ám.

Nhưng giờ phút này, Tô Duệ lại cực kỳ dịu dàng, kỳ thật ngũ quan hẳn rất đẹp, nếu bình thường một chút thì cũng được coi là thiếu niên hiền hòa, anh tuấn.

Nhìn thấy thân ảnh của Tô Duệ, ánh mắt Tô Văn sáng lên, bất chấp thân thể vô lực của mình, cô nghiêng ngã, lao đảo tiến lên, đột nhiên bắt lấy ống tay áo Tô Duệ: "Người đâu? Người ở đâu?"

Người...

Trong con ngươi của Tô Duệ hiện lên một tia dữ tợn, nhưng sau đó lại bị vẻ dịu dàng thay thế, "Tỷ tỷ, tỷ vừa mới về nhà, cứ nghỉ ngơi cho khỏe đã, những chuyện khác chúng ta cứ chờ..."

"Ta không chờ được!"

Giọng của Tô Văn yếu ớt nhưng lại cực kỳ sắc bén: "Ta không còn đường nào để đi nữa, ta chỉ có hai bàn tay trắng! Ta không thể tiếp tục đợi nữa!"

Giờ khắc này, cô giống như bị oán phụ bám vào người, biểu lộ ra vẻ đau khổ và oán hận sau khi bị vứt bỏ cực kỳ nhuần nhuyễn.

"Ta sẽ không cho hắn được sống tốt, ta sẽ không cho bọn họ được sống tốt."

Tô Văn lăm bằm, lầu bầu ni non, hai tròng mắt đầy vẻ oán hận.

Tô Duệ chưa từng thấy Tô Văn như thế, hẳn ngây ra một lúc, nghĩ tới chuyện Hiên Viên Duệ biến tỷ tỷ mình thành cái dạng này, hẳn càng hận nam nhân kia mãnh liệt hơn, căn bản không thể khống chế được.

Đêm qua bình tĩnh cáo biệt như thế, có lẽ đó là do tỷ tỷ cố gắng duy trì chút kiêu ngạo cuối cùng trước mặt người khác đi?

Nàng vốn là cành vàng lá ngọc, được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, vì sao lại phải chịu bị nam nhân kia nhẫn tâm chà đạp như thế?

"Đệ giết hắn giúp tỷ!"

Tô Duệ đột nhiên cầm lấy tay Tô Văn, trong ánh mắt lập lòe vẻ điên cuồng, hẳn nói được thì sẽ làm được, cho dù mất đi hết thảy.

Tô Văn sững sốt nhưng lập tức cất đi vẻ kinh ngạc trong mắt, thay vào đó là vẻ hoảng hốt nói với Tô Duệ: "Giết hắn thì có thể thế nào chứ? Để hắn và Diệp Tri Hòa được làm một đôi uyên ương cùng chết sao? Không, không thể để hắn được tiện nghi như thế được."

Như bị lâm vào bóng ma, vẻ mặt tái nhợt của Tô Văn càng thêm phức tạp và đầy hận ý: "Chẳng phải bọn họ yêu nhau chân thành sao? Ta muốn bọn họ phải trở mặt thành thù. Không phải Hiên Viên Duệ muốn vị trí kia sao? Ta sẽ khiến hắn phải hai bàn tay trắng!"

Giết người ai mà chẳng biết chứ?

Tô Văn xuyên qua rất nhiều thế giới, học được rất nhiều thủ pháp giết người, nhưng cô chưa từng tự tay giết bất kỳ ai, thứ nhất là quy tắc không cho phép, thứ hai là cô khinh thường việc giết người.

Cô không nghĩ mình là người tốt, nguyên nhân chỉ là vì như thế cô mới có thể độc ác, tàn nhẫn, thất tín bội nghĩa một cách danh chính ngôn thuận.

Muốn giết một người thì quá mức đơn giản, cái chết đến cũng nhanh, đây không phải cái làm Tô Văn vui.

Cô thích tới từ từ, phá hủy đi tín nhiệm của một người, phá hủy hoàn toàn cuộc sống của hắn.

Đương nhiên, còn muốn thuận tiện phá hủy tình yêu của bọn họ...

Tình yêu chân thành là gì?

Tô Văn từng tự thay chia rẽ rất nhiều cặp đôi, tận mắt nhìn thấy cái mà bọn họ gọi là "tình yêu đích thực" sụp đổ ầm ầm trước mắt mình.

Cái thứ gọi là tình yêu căn bản không hề tồn tại..

Nỗi hận và oán khí của Tô Văn hình như lây sang cả Tô Duệ, hắn dè dặt ý tưởng muốn giết Hiên Viên Duệ đang gào thét trong lòng, liếc nhìn Tô Văn thật sâu, nói: "Nếu tỷ tỷ muốn như thế, ta sẽ cho tỷ. Đi, ta đưa tỷ đi uống thuốc, sau đó sẽ đưa tỷ đi gặp họ."

"Ừ."

Tô Văn gạt đầu, cúi đầu, trong nháy mắt, đáy mắt cô hiện lên một chút vui vẻ, cô vẫn đang rất chờ mong lần đầu gặp gỡ với Ngũ hoàng tử và cô gái xuyên không kia...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Vương Phi thể thân (7)

Dịch: Thiên Di

Căn phòng đá trống trải và âm u nhưng rất khô ráo. Trong phòng, ánh đèn dầu leo lét cháy, Diệp Tri Cẩn và Hiên Viên Khanh ngồi ở bàn đá chính giữa, hai người đều mặc áo choàng màu đen, sắc mặt không tốt lắm.

"Lách cách."

Cửa phòng đá bị người đẩy ra mang theo âm thanh xiềng xích rơi xuống đất, hai người nhìn ra cửa theo bản năng, thứ đầu tiên đập vào mắt là một mảnh đỏ như lửa.

Đỏ chói mắt, cực kỳ chói mắt.

Tô Văn mặc cung trang màu đỏ tươi, dưới sự dìu dắt của Tô Duệ, cẩn thận bước vào trong phòng.

Hiên Viên Khanh nheo nheo mắt: "Tiểu Văn?"

Nghe thấy giọng nói trầm thấp, nghẹn ngào của Hiên Viên Khanh, Tô Văn đưa mắt nhìn về phía nguyên nam chính đại nhân bá khí hơn người trong truyền thuyết.

Tuy rằng gần đây liên tiếp phải trải qua dả kích, thậm chí là tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng Hiên Viên Khanh vẫn mang bộ dáng bình tĩnh, thông dong, chỉ có điều vẻ mệt mỏi, tiều tụy trên gương mặt đã bán đứng cảnh ngộ của hắn hiện tại.

"Ngũ biểu ca."

Tô Văn gạt đầu với Hiên Viên Khanh, lại khẽ liếc nhìn Diệp Tri Cẩn một cái, cô gái xuyên không ánh mắt hơi chớp động, vẻ mặt vui vẻ gần như bộc lộ hết ra ngoài.

Tô Văn, trưởng nữ của phủ Tướng quân, Vương phi của Hiên Viên Duệ.

Diệp Tri Cẩn biết Tô Văn rất rõ, nàng ta còn biết sau khi Diệp Tri Hòa được gả vào Việt Vương phủ, quan hệ giữa Tô Văn và Hiên Viên Duệ liền xuất hiện sự rạn nứt.

Mà hiện tại, nàng ta và Hiên Viên Khanh rõ ràng đã bị Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Cẩn hại chết lại được tỷ đệ Tô gia cứu mạng.

Sự khúc mắc trong này, Diệp Tri Cẩn suy nghĩ một chút liền hiểu rõ ngay.

Một khắc này, trong lòng Diệp Tri Cẩn vô cùng kích động, nàng ta biết mà! Nàng ta biết ngay mà! Minh là người xuyên không, sao có thể cứ mơ mơ hồ hồ bị con nhỏ trọng sinh Diệp Tri Họa kia đánh bại được?

Vai chính trong thế giới này chỉ có một, người đó nhất định là mình!

"Xuyên không" hoặc "trọng sinh", nếu lợi dụng tốt thì chính là người thắng, mà một khi để sự tình bị mất khống chế thì chính là hại người, hại mình.

Kiếp trước, Diệp Tri Cẩn quá coi thường "dân bản xứ" ở thế giới này, không nhận được nên mới tiết lộ cho Diệp Tri Họa biết thân phận xuyên không của mình trước khi ả chết, kết quả không ngờ Diệp Tri Họa lại trọng sinh!

Nhân quả tuần hoàn là gì?

Kiếp này, trước khi chết, Diệp Tri Họa tự cho là nắm chắc thắng lợi cũng tới hỏi thăm Diệp Tri Cẩn trước giờ chết ở trong nhà lao, còn thông thả, ung dung nói chuyện xưa kiếp trước. Khi đó, Diệp Tri Họa thực tuyệt vọng, nàng ta không ngờ mình xuyên không mà lại gặp đúng chuyện này, thậm chí chuyện trọng sinh báo thù cũng xuất hiện ngay trên người mình.

Nàng ta tưởng rằng chính mình là nữ chính có buff, kết quả lại gặp đúng Diệp Tri Họa trở thành nữ chính nghịch tập?

Ngày hành hình, Diệp Tri Cẩn đã không còn tồn tại bất kỳ hy vọng xa vời gì nữa, nhưng đúng lúc này, kỳ tích lại xảy ra.

Một khắc trước khi bị chém đầu, sau khi tám vãi bỏ trắng trùn lên đầu, nàng ta và Hiên Viên Khanh bị người khác đánh tráo.

Mấy ngày nay, hai người vẫn luôn bị nhốt trong nhà đá này, đúng hạn sẽ có người đưa đồ ăn nước uống đến, nhưng chủ nhân nơi này lại chưa từng xuất hiện.

Diệp Tri Cẩn từng suy tính tới rất nhiều khả năng, giờ lại nhìn thấy Tô Văn và Tô Duệ, trong não nàng ta liền lập tức nghĩ tới vở kịch máu chó vợ chồng phản bội nhau.

"Vì sao lại cứu chúng ta?"

So với sự kích động của Diệp Tri Cẩn, Hiên Viên Khanh lại vô cùng thản nhiên, hần lẳng lẳng nhìn hai người đối diện, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Tô Văn.

"Ta chỉ không muốn thấy Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Họa được đắc ý."

Tô Văn cười đầy oán độc: "Thứ mà Hiên Viên Duệ muốn, ta sẽ hủy hoại. Ngủ biểu ca, ta biết huynh còn có lực lượng của mình ở bên ngoài kinh thành, huynh có muốn... Đông Sơn tái khởi không?"

Đông Sơn tái khởi?

Trong con ngươi của Hiên Viên Khanh hơi lóe lên: "Cái giá? Ta phải trả cái giá gì?"

Hiện tại hần đã bị tước mất thân phận Hoàng tử, ngoại trừ thế lực ở bên ngoài kinh thành kia, hần đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng nào, như vậy rõ ràng lẫn hợp tác này hần đã rơi vào thế yếu.

Cái giá a...

Dưới đáy lòng Tô Văn cười thâm, cái giá tất nhiên là... mạng của các ngươi! Đương nhiên, sao cô có thể nói ra lời này? Như thế sẽ làm tổn thương trái tim đồng bọn mất!

"Ta chỉ không muốn tha cho Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Họa!"

Ánh mắt Tô Văn ngập tràn hận thù: "Chỉ cần bọn họ không vui, ta sẽ thấy vui vẻ. Biểu ca, huynh không cần phải trả bất kỳ cái giá nào, đương nhiên, nếu huynh không tin chúng ta thì hiện tại có thể rời khỏi đây, ta đảm bảo cho hai người rời khỏi kinh thành an toàn."

Một nữ nhân, một khi đã nổi điên vì tình thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Hiện tại, ở trong mắt người khác, Tô Văn chính là một nữ nhân đang nổi cơn điên như thế.

Hiên Viên Khanh trầm mặc trong giây lát, Diệp Tri Cẩn ở bên cạnh cũng rất an tĩnh, tuy rằng nàng ta cũng muốn lập tức đồng ý với điều kiện của Tô Văn, nhưng nàng ta biết rõ tính cách của Hiên Viên Khanh nên lúc này không dám mở miệng nói chuyện.

Một cô gái hiện đại xuyên không tới, dù lúc tới nàng ta có mạnh mẽ và độc lập tới mức nào thì theo thời gian trôi qua, nàng ta sẽ chậm rãi dung nhập với cuộc sống ở thế giới này, những thói quen thời hiện đại sẽ chậm rãi bị bào mòn, sự kiêu ngạo, tự chủ cũng không còn nữa...

"Hợp tác vui vẻ."

Thật lâu sau, Hiên Viên Khanh lại ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Tô Văn và Tô Duệ.

Từ đầu tới cuối, Tô Duệ đứng sau lưng Tô Văn không hề nói một chữ nào, nhưng tầm mắt của Hiên Viên Khanh lại luôn dừng lâu hơn trên người Tô Duệ.

Tô gia là thanh gươm hai lưỡi, giết địch vô số nhưng cũng có thể làm cho hấn máu tươi ba thước.

Hiên Viên Khanh biết rõ tính cách nguyên bản của Tô Văn là dịu ngoan, giờ biến thành thế này cũng là do bị Hiên Viên Duệ làm tổn thương, nhưng Tô Duệ...

Tô Duệ mới là người hấn nên đề phòng nhất.

Lúc này, Hiên Viên Khanh hoàn toàn không hề biết được, người có uy hiếp lớn nhất với hấn trong tương lai hoàn toàn không phải Tô Duệ, mà là Tô Văn..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vương Phi thể thân (8)

Dịch: Thiên Di

Từ trong mật thất đi ra, Tô Văn đột nhiên ho khan, bên khóe miệng còn có một chút máu, giờ phút này trang dung tinh xảo cũng không che được vẻ trắng bệch trên mặt cô.

"Tỷ tỷ!"

Giọng Tô Duệ chưa bao giờ hoảng hốt như thế. Thấy trong mắt Tô Duệ sự sợ hãi, Tô Văn cầm lấy tay hấn theo bản năng: "Không sao, tỷ rất tốt."

Tô Văn mỉm cười với vẻ miễn cưỡng, nụ cười như đã sớm nhìn thấu sự sống và cái chết rồi.

Sức khỏe Tô Văn đột nhiên lại yếu đi, tựa như đột nhiên quay về những ngày bệnh tình nguy kịch, điều này làm cho Tô Duệ không khỏi sốt ruột, cuối cùng hấn đành phải tới Tư gia mời Tư Ngự.

Mấy ngày không gặp, nhìn Tư Ngự cũng gầy không ít, cho dù Tô Duệ không ưa Tư Ngự nhưng trước vấn đề sức khỏe của Tô Văn, hấn chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp.

Lúc này, trong căn phòng bố trí tao nhã, lịch sự chỉ có Tô Văn và Tư Ngự.

"Huynh gầy đi."

Tô Văn nhìn Tư Ngự ngồi bên mép giường, nghẹn ngào lên tiếng, mà Tư Ngự sau một hồi ngậm ra, ánh mắt nhìn Tô Văn càng thêm đau lòng.

Hấn đã biết mọi chuyện phát sinh ở phủ Việt Vương tối hôm đó, cũng biết Tô Văn rời khỏi, càng biết hôm đó nàng chìm vào hôn mê, được Tô Duệ mang đi.

Hấn không thể tưởng tượng nổi tâm tình của Tô Văn lúc đó là tuyệt vọng hay thống khổ?

"Sao lại không quý trọng bản thân như thế?"

Tư Ngự bắt mạch cho Tô Văn, lúc này mới nhận ra bệnh tình của nàng đã nghiêm trọng hơn, đều bởi vì bản thân nàng ăn không ngon, ngủ không yên, tâm tình tích tụ mà thành.

Tô Văn không trả lời Tư Ngự, ánh mắt mơ hồ, nhìn cái bàn cách đó không xa: "Tư Ngự, huynh nói con người sống vì điều gì? Vì chính mình? Vì người khác? Vì tình yêu hay vì cái gì?"

"Quận chúa..."

"Gọi tên của ta đi."

Tô Văn rũ mắt nhìn Tư Ngự cười yếu ớt: "Huynh là bằng hữu duy nhất của ta. Khi ta còn nhỏ, vì sức khỏe không tốt nên rất ít khi ra ngoài, sau lớn hơn một chút thì phải tới hoàng thành học tập, ở đó cũng chỉ biết mấy vị biểu ca..."

Nói tới đây, giọng Tô Văn thấp hấn xuống: "Nếu thời gian có thể quay ngược lại thì tốt bao nhiêu. Tư Ngự..."

Tô Văn không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên vươn bàn tay nhỏ mềm mại mà lạnh băng ra, bắt lấy bàn tay lớn của Tư Ngự: "Y thuật của huynh lợi hại như thế, huynh có thể giúp ta nghiên cứu một loại thuốc, làm cho ta... quên đi cách yêu thương một người không? Yêu thương một người thật sự là... quá đau khổ. Ta thật sự... đau lắm."

"Tô Văn."

Trái tim Tư Ngự đột nhiên tê rần, không tự chủ được nâng tay lên kéo Tô Văn ghé vào lồng ngực mình: "Nàng đừng như thế, thế giới này lớn như vậy, sẽ luôn có người yêu nàng, đang chờ nàng, nàng tốt như thế, sẽ có rất nhiều người muốn ở bên nàng. Cho nên, nàng phải sống thật tốt, sống thật tốt, biết không hả?"

"Sống thật tốt..."

Dường như Tô Văn hơi mệt mỏi, cả người không còn sức lực rúc vào ngực Tư Ngự: "Ta cũng muốn sống cho thật tốt, nhưng chỉ cần tưởng tượng giờ này biểu ca đang ân ái ái ái cùng Diệp Tri Họa, trong lòng ta liền rất đau. Sao chàng ấy có thể tàn nhẫn với ta như thế, nói không yêu liền không yêu, những năm qua ta trả giá nhiều như thế là vì cái gì chứ? Ta không thuyết phục được bản thân mình, ta không thể nào lừa gạt nổi trái tim mình. Có đôi khi, ta còn tưởng tượng độc ác rằng, nếu một ngày nào đó biểu ca cũng vứt bỏ Diệp Tri Họa, như vậy không chừng ta có thể buông xuống, ta sẽ không cảm thấy đau khổ như bây giờ nữa. Tư Ngự, huynh nói xem ta như vậy có phải rất xấu xa không? Có lẽ biểu ca và Diệp Tri Họa nói đúng, ta là một nữ nhân độc ác."

"Không, không phải."

Tư Ngự siết chặt tay mình: "Nàng không phải, bọn họ mới là người như thế."

Bọn họ mới là...

Nghe Tư Ngự nói, tâm tình kích động của Tô Văn tựa hồ cũng bình phục lại không ít, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại: "Tư Ngự, có ai đã từng nói với huynh rằng, ở trong lòng huynh... rất thoải mái chưa?"

Không biết từ lúc nào, Tô Văn lại ngoan ngoãn tựa vào ngực Tư Ngự mà ngủ rồi.

Dáng vẻ ngủ say của nàng đặc biệt an bình, Tư Ngự không muốn động, cũng luyến tiếc động, vẫn luôn ôm nàng như thế không hề nhúc nhích.

Nửa đêm, Lục Chu cho Tô Văn uống chén thuốc mà Tư Ngự đã kê đơn, lần này Tô Văn rất phối hợp uống cạn chén thuốc.

Sau khi được Lục Chu hầu hạ uống thuốc, Tô Văn tắm gội thay quần áo rồi tắt đèn đi ngủ như bình thường.

Không bao lâu sau, trên giường đã truyền tới hơi thở đều đều của Tô Văn. Thấy chủ tử mình đã ngủ rồi, Lục Chu mới an tâm đi tới giường ở phòng bên của mình để nghỉ ngơi.

Lúc nửa đêm, bên giường của Tô Văn có thêm một người.

Thân ảnh đó vẫn luôn ngồi lặng lẽ bên giường, cho dù ở trong bóng tối nhưng đôi mắt sáng ngời vẫn nhìn chăm chăm vào cô rất chăm chú.

Trên giường, Tô Văn không hề có cảm giác, dường như cô ngủ cũng không ngon, nhẹ nhàng trở mình, chăm gắm trên vai theo động tác này mà chảy xuống. Người ngồi bên giường nhủ mầy, giờ tay kéo chăn lên, đến khi cả người Tô Văn được bọc ở trong chăn rồi, người nọ mới hài lòng mà dừng tay lại, sau đó lại tiếp tục nhìn cô tới tận sáng...

Ngày hôm sau, tâm tình của Tô Văn không tệ, có sự "trị liệu" của Tư Ngự, tất nhiên cô không cần lại nghĩ cách tàn phá sức khỏe của thân thể này nữa, hiện tại tất cả đã an bài thỏa đáng, bắt đầu vào mùa thu hoạch rồi...

Kinh thành, Diệp phi.

Mấy ngày nay, Diệp gia thật sự sống không yên ổn, đáng lẽ sau khi Diệp Tri Họa thành Việt Vương phi thì Diệp gia nên vui mừng mới đúng, nhưng ai biết ngay một ngày sau khi Diệp Tri Họa được phong Việt Vương phi, trên triều đình, Diệp Ngự Sử bị người ta tố giác tham ô, bị trừ ba tháng bổng lộc, những viên quan khác trong Diệp thị cũng chịu liên lụy.

Đại thần trong triều đều là một đám lưu manh, Diệp gia đắc tội ai trong lòng họ đều biết, ai dám lộ mặt bênh vực cho Diệp gia chứ?

Các người không thấy Việt Vương điện hạ cũng chỉ có thể ngậm mồm không dám lên tiếng sao?

Bởi vì Tô Văn, Hiên Viên Duệ vốn đã đuối lý, lúc đó bệ hạ cũng một mắt nhắm một mắt mở cho hần phong Diệp Tri Họa làm Vương phi, chẳng ai ngờ chuyện đã xảy ra xong xuôi rồi, Tô Duệ lại đột nhiên phản kích.

Bệ hạ luôn coi trọng Tô gia, mà mẫu thân của Tô Duệ và Tô Văn đều là người trong hoàng tộc, vốn tưởng rằng hai nhà dựa vào liên hôn thì quan hệ đã không thể nào phá nổi, Tô Văn gả cho Hiên Viên Duệ cũng coi như thân càng thêm thân, ai ngờ giữa đường nhảy ra một Diệp Tri Họa khiến hết thảy loạn cả lên.

Lúc này, dường như Bệ hạ cũng quên rằng mình đã từng ngẫm đồng ý chuyện kia, một mực cho rằng Hiên Viên Duệ anh hùng không qua được ái mỹ nhân, vì chuyện nhi nữ mà làm chậm trễ chính sự, điều này khiến cho Bệ hạ bắt đầu không hài lòng với đứa con mà mình sủng ái nhất này.

Mà Hiên Viên Duệ thì sao?

Hắn càng khổ mà không nói được. Vốn dĩ đã trừ được chướng ngại lớn nhất là Hiên Viên Khanh âm hiểm, xảo trá, lại được cùng người mình yêu ở bên nhau, đáng lẽ hẳn phải được sống những ngày hạnh phúc mỹ mãn mới đúng, nhưng Tô Văn lại đột nhiên rời đi, Tô Duệ công kích mãnh liệt, điều này làm cho sinh hoạt của Hiên Viên Duệ trở thành một cuộn chỉ rối.

Bệ hạ trong tối ngoài sáng đều ám chỉ Hiên Viên Duệ phải đưa Tô Văn quay về phủ Việt Vương, thậm chí còn muốn Diệp Tri Hòa trả lại vị trí Vương Phi cho Tô Văn, đối với đề nghị này, Hiên Viên Duệ chắc chắn không đồng ý.

Mà lúc này, Diệp gia bốn bề thọ địch bắt đầu hướng về phía phủ Việt Vương xin giúp đỡ, Diệp Tri Hòa có lòng mà lực không đủ, bởi vì tâm sự quá nặng nên sinh bệnh, Hiên Viên Duệ đành phải mời Tư Ngự tới xem bệnh cho nàng ta.

Trên giường bệnh, vẻ mặt của Diệp Tri Hòa tái nhợt, một bộ dáng nhìn mà thấy thương. Tư Ngự nhìn vẻ mặt của nàng ta, không tự chủ được lại nghĩ tới bộ dáng suy yếu tới ho ra máu của Tô Văn, ác cảm đối với Diệp Tri Hòa ở trong lòng lại càng lớn hơn.

"Tư ngự y, nghe nói vài ngày trước ngài có tới phủ Tướng quân phải không?"

Tuy rằng trong lòng không muốn Tô Văn và Hiên Viên Duệ có bất kỳ liên quan nào, nhưng Diệp Tri Hòa lại muốn biết nhất cử nhất động của Tô Văn.

Kỳ thật, ý tứ của bệ hạ nàng ta cũng hiểu, nếu là kiếp trước, chỉ cần có cơ hội được ở bên Hiên Viên Duệ là nàng ta đã thấy đủ rồi, dù không có danh phận cũng chẳng sao.

Nhưng giờ đã khác, nàng ta giờ đã là Việt Vương phi, là chính thê danh chính ngôn thuận của Hiên Viên Duệ, phu thê ân ái, tình cảm sâu đậm, được nếm quá nhiều ngọt ngào rồi nên lòng nàng ta dần dần cảm thấy không thỏa mãn, Hiên Viên Duệ là của nàng ta, vì sao phải nhường cho Tô Văn chứ?

Rõ ràng Tô Văn đã sắp chết rồi, sao đã sắp chết còn muốn cướp đi người đàn ông mà nàng ta yêu?

Lúc này, tuy rằng sắc mặt Diệp Tri Hòa suy yếu nhưng Tư Ngự vẫn có thể thấy được những cảm xúc bất thường trong mắt nàng ta.

Trầm ngâm một chút, Tư Ngự thờ dãi một tiếng: "Aizz, ta đã xem bệnh cho Tiểu Quận chúa, sức khỏe của nàng ấy..."

"Tô... Quận chúa làm sao?"

Ánh mắt Diệp Tri Hòa lóe lên, gắt gao nhìn chăm chăm Tư Ngự.

"Bệnh tình của Quận chúa rất nguy kịch, cả đêm không ngủ..." Nói tới đây, ánh mắt của Tư Ngự tối lại, trên mặt có thêm vài phần bi thương: "Nàng ấy sống cũng rất... đau đớn."

Có lẽ là nghĩ tới bộ dáng đau khổ của Tô Văn ngày đó khi dựa vào trong lòng mình, thanh âm của Tư Ngự hơi hơi có một chút đau lòng.

Mà Diệp Tri Hòa đâu còn để ý tới cảm xúc của Tư Ngự nữa, trong đầu của nàng ta chỉ có bốn chữ "bệnh tình nguy kịch" mãi không tan đi.

"Quận chúa thật đáng thương."

Ánh mắt của Diệp Tri Hòa lại nhìn thẳng vào Tư Ngự: "Ta chỉ bị nhiễm phong hàn một chút đã thấy khó chịu thế này rồi, như thế thì Quận chúa bệnh nặng chỉ sợ là sống không bằng chết. Nghĩ tới việc nàng bị bệnh tật tra tấn, lòng ta cũng không chịu nổi, bị bệnh tra tấn như thế, có lẽ... an tĩnh rồi đi mới là giải thoát tốt nhất cho nàng."

Khi nói chuyện, Diệp Tri Hòa còn cẩn thận quan sát phản ứng của Tư Ngự.

Diệp Tri Hòa từ nhỏ đã được xưng là tài nữ, nàng ta vẫn luôn cảm thấy mình cực kỳ thông minh, đặc biệt là sau khi trọng sinh, việc luôn bày mưu tính kế làm cho nàng ta cảm thấy mình là cao nhân số một.

Kỳ thật, từ lần đầu tiên Tư Ngự tới Vương phủ xem bệnh cho mình, Diệp Tri Hòa liền nhìn ra Tư Ngự này là kẻ mềm lòng, hơn nữa hình như còn rất có hảo cảm với mình.

Nếu có thể lợi dụng phần hảo cảm này...

Không thể không nói, Diệp Tri Hòa cũng có chút khôn lỏi, đời này sống lại, nàng ta am hiểu nhất chính là lợi dụng mọi ưu thế và tài nguyên của bản thân.

Đáng tiếc, nàng ta đã dùng sai lúc rồi.

Nghe thấy Diệp Tri Hòa nói vậy, đáy mắt Tư Ngự lập tức lạnh lẽo, trên mặt đầy nghiêm túc: "Vương phi nghĩ không muốn Quận chúa chịu khổ, thật sự là tâm địa lương thiện, nhưng mà... con kiến còn muốn sống tạm bợ, Quận chúa dù có sống khổ tới đâu thì cũng tốt hơn so với cái chết. Ta là một người thầy thuốc, từ trước tới nay chỉ biết trị bệnh cứu người, cũng sẽ không bao giờ vứt bỏ bất kỳ bệnh nhân nào."

Nghe Tư Ngự nói vậy, Diệp Tri Họa sùng sốt một chút, sau đó mới vội vàng xấu hổ nhìn đi chỗ khác: "Tư ngự ý nói đúng lắm, chỉ là ta... chỉ là ta quá mức đau lòng cho Quận chúa thôi."

Nàng ta càng diễn càng tỏ ra chân thành, ánh mắt Tư Ngự cũng càng lúc càng lạnh...

Thiện lương là gì?

Ác độc là gì?

Tư Ngự nhớ tới lời của Tô Văn nói ngày hôm đó, nàng không chôn giấu hận ý trong lòng, cho dù có ý tưởng ác độc gì cũng nói ra mà không cố kỵ.

Người không phải thánh hiền, nào có ai không có tư tâm và dục vọng đâu?

Kỳ thực, Tư Ngự cũng có những tâm tư ích kỷ không thể nói ra, chỉ có điều hắn vẫn luôn che giấu những ý nghĩ đó rất tốt nên không ai phát hiện ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vương Phi thể thân (9)

Dịch: Thiên Di

Đến khi mâu thuẫn giữa Hiến Viên Duệ và Hoàng đế Bệ hạ đã lên tới mức đỉnh điểm vì chuyện của Tô Văn thì trong kinh thành lại bắt đầu lưu truyền một ít tin tức về Tô Văn và Hiến Viên Duệ. Những tin tức đó đều xoay quanh chuyện Hiến Viên Duệ vì bị Diệp Tri Họa mê hoặc nên mới vứt bỏ Vương Phi thanh mai trúc mã của mình. Mà Diệp Tri Họa có thể thành công leo lên được ghế Việt Vương Phi là do sử dụng một vài thủ đoạn, trong đó lợi hại nhất chính là công phu trên giường. Tin đồn càng lúc càng lan xa, dần dần biến thành Hiến Viên Duệ là một Vương gia háo sắc, ăn chơi trác táng, vô độ, nay Tần mai Sở, mà Diệp Tri Họa từ tài nữ người người yêu thích trở thành người bị tất cả dân chúng trong kinh thành coi thường..

Những tin đồn này tất nhiên là do Tô Văn lạng lẽ thả ra, đến lúc Hiến Viên Duệ trở nên giận dữ vì những tin đồn này thì hướng gió lại thay đổi, theo một người có quen biết với phủ Việt Vương để lộ ra thì sở dĩ Diệp Tri Họa có thể thành công leo lên ghế chính phi, nguyên nhân xuất phát từ Tô Văn. Thì ra, Tô Văn gả vào phủ Việt Vương bốn năm trời nhưng vì sức khỏe không tốt nên chưa từng viên phòng cùng Việt Vương điện hạ!

Tin tức này như một hòn đá ném vào mặt hồ làm cả hồ dậy sóng.

Tô Văn luôn ở nhà dưỡng bệnh, vì e ngại lời đồn đãi ảnh hưởng nên cũng không có nhiều người tới cửa thăm hỏi, nhưng tin tức này vừa bùng ra, vài vị Vương gia đang ngo ngoe rục rịch lập tức áo mũ chỉnh tề xuất hiện trước công phủ Tô tướng quân.

Một Tô Văn bị Hiến Viên Duệ vứt bỏ có lẽ chỉ có thể trở thành minh hữu cùng phe với họ.

Nhưng một Tô Văn chưa từng bị Hiến Viên Duệ chạm vào lại có thể... trở thành Vương phi của họ!

Người của Hoàng tộc luôn ích kỷ, vì Hoàng quyền và ích lợi mà chuyện gì cũng có thể làm được. Năm đó phủ Tô tướng quân được coi trọng, cũng có rất nhiều Hoàng tử qua lại đối xử tốt với Tô Văn, có điều khi đó Tô Văn chỉ thích Hiến Viên Duệ, mà Hiến Viên Duệ cũng được Bệ hạ sủng ái nên những hoàng tử kia chỉ có thể trở mặt nhìn Tô Văn gả vào phủ Việt Vương, ai ngờ sau bốn năm, hết thấy sự tình qua một hồi quanh co lại đẩy lên hy vọng.

Trải qua quá trình điều trị tỉ mỉ của Tư Ngự, khí sắc của Tô Văn đã khá hơn nhiều, lúc nhận được bái thiếp của Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử, Tô Văn đang ở trong hoa viên chơi đánh đu.

Trên bái thiếp màu vàng là bút tích mạnh mẽ của nam tử.

"Thì ra Tứ biểu ca đã về kinh rồi sao?"

Tô Văn tự nói thầm một tiếng, bàn tay đầy đu của Lục Chu đột nhiên hơn ngừng một chút.

Tứ hoàng tử, Cần Vương Hiến Viên Dã.

Ở trong trí nhớ của Lục Chu, Tứ hoàng tử là người cực kỳ âm trầm, lòng dạ hiểm độc, xưa nay không qua lại với bất kỳ gia đình quyền quý trong kinh nào. Sau khi thành niên, hắn tự tiến cử mình tới Vũ Châu ở xa kinh thành nhất, không ngờ hiện tại đã quay về kinh.

Hiên Viên Dã.

Tô Văn nhìn báỉ thiếp, khoe miệng bắt tri bắt giác gọi lên một nụ cười nhẹ mẽ người.

"Vui lắm sao?"

Thanh âm âm trầm vang lên từ trên đỉnh đầu Tô Văn, sau đó báỉ thiếp trong tay cô đã bị người ta đoạt lấy.

Tô Duệ không thèm nhìn nội dung trên đó đã xé nát rồi ném xuống mặt đất, cuối cùng còn dùng ủng quan màu đen ra sức dẫm mấy cái, đến khi báỉ thiếp hoàn toàn bị nghiền thành những mảnh nhỏ, Tô Duệ mới chịu dừng lại.

Ngốc nghếch!

Tô Văn ngược mắt lên, lập tức đối diện với đôi con ngươi sâu không thấy đáy của Tô Duệ.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau, ai cũng không chịu nhường, không ai nói lời nào.

Không biết qua bao lâu, Lục Chu vẫn luôn cố gắng làm mờ sự tồn tại của mình như nghĩ tới cái gì, tiến lên một bước, run run rẩy rẩy nói: "Thiếu chủ, đã tới giờ Quận chúa phải uống thuốc rồi."

Tuy rằng Tô Văn đã khỏe hơn rất nhiều nhưng một ngày vẫn phải uống thuốc đủ ba bữa.

Ánh mắt Tô Duệ hơi lóe lên, sau đó đi nhanh tới, ôm ngang Tô Văn từ trên bàn đu dây lên. Tô Văn bị ôm lấy thì hơi giật dụa, nhưng Tô Duệ lại càng ôm chặt hơn.

Ngẩng đầu lên liền cảm nhận được hơi thở lạnh như băng của Tô Duệ, Tô Văn dứt khoát gục đầu xuống, không lộn xộn nữa. Về tới phòng, nô tỳ trong phủ đã sớm nấu thuốc xong, chén thuốc nóng hổi hổi, tản ra hương vị cực kỳ gay mũi.

Đặt Tô Văn lên giường, Tô Duệ không nói hai lời liền cầm lấy chén thuốc dứt cho Tô Văn, từ đầu tới cuối hẳn không nói một lời nào, động tác dứt khoát và lưu loát, không hề có chút dịu dàng nào.

Tô Văn có điểm nhớ nhưng sự cẩn thận của Tư Ngự...

Sao bảo hẳn là cuồng ma hộ tỳ chứ? Dịu dàng với ta một tí thì người sẽ chết à?

Dứt thuốc thế này là muốn đẳng chết ta đúng không?

Tô Văn tức nghẹn, cuối cùng đành phải rầu rĩ uống hết một chén thuốc lớn.

Uống thuốc xong, Lục Chu lau miệng cho Tô Văn theo thói quen rồi lui sang một bên, thấy Tô Duệ còn ngồi ở mép giường, Tô Văn nhìn hẳn một cái rồi lật người nằm xuống, đưa lưng về phía Tô Duệ, một bộ ta không muốn thấy người.

Tô Duệ không động đậy, cũng không tức giận, vẫn duy trì nguyên một tư thế, nhìn Tô Văn từ đằng sau tới phát ngốc.

Đến khi xác định Tô Văn đã ngủ rồi, Tô Duệ mới chậm rãi đứng dậy, nhẹ giọng phân phó Lục Chu vài câu rồi mới đi.

Trưa hôm đó, Tô Duệ liền gửi cho Tứ hoàng tử và Lục hoàng tử mỗi người một phong thư, đưa cho ám vệ của mình mang ra khỏi phủ tướng quân...

Kinh thành gần đây càng ngày càng náo nhiệt, trong khi vài vị Hoàng tử ngo ngoe rục rịch, Hiền Viên Duệ bận tới sát đầu mẻ trán, không một ai chú ý tới Ngũ hoàng tử Hiền Viên Khanh đáng lẽ đã bị chém đầu lại lạng lẹ rồi đi, hơn nữa còn ở nơi rất gần kinh thành là Hoài Châu liên hệ với thế lực ngầm của mình.

Diệp Tri Cẩn cũng không đi cùng Hiền Viên Khanh, thứ nhất vì nàng ta là nữ, không tiện theo Hiền Viên Khanh tới quân doanh, thứ hai là nàng ta muốn ở lại kinh thành đề tự mình đối phó với Diệp Tri Hòa.

Bởi vì tin đồn càng ngày càng thái quá, thanh danh của Diệp Tri Hòa càng lúc càng thối, điều này khiến nàng ta gặp đã kích rất lớn, bệnh tình cũng càng thêm nghiêm trọng.

Hôm nay, Diệp Tri Hòa vừa mới uống thuốc xong, mơ mơ màng màng chuẩn bị vào giấc ngủ thì nghe thấy bên cửa sổ có gió thổi ù ù, sau đó cửa sổ bị giật tung ra.

"Thanh Liễu, Thanh Liễu?"

Diệp Tri Hòa gọi thị nữ bên người mình mấy câu mà vẫn không có người đáp lại.

Nàng ta mơ hồ mờ mắt ra, trong tầm mắt có một thân ảnh lơ mơ.

"Thanh Liễu?"

Diệp Tri Hòa lại gọi thêm một tiếng, thân ảnh kia chậm rãi đi vào, nghẹn ngào gọi: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ hại muội thật thảm quá! Ta thật thảm quá!"

"A!"

Nhìn thấy gương mặt đầy máu quen thuộc đó, Diệp Tri Họa hét lên một tiếng, sau đó hai mắt trợn ngược rồi lập tức ngất luôn.

"Xí..."

Diệp Tri Cẩn bữu môi nhìn Diệp Tri Họa đã bị dọa ngất, điểm này can đảm mà cũng dám chơi nghịch tập?

Nàng ta cười đắc ý, từ trong lồng ngực móc ra túi máu đã được chuẩn bị từ trước: "Coi như là quà gặp mặt sau cửu biệt ta tặng cho ngươi đi. Diệp Tri Họa, ngươi cho rằng mình sẽ là người thắng sao? Thật đúng là ngây thơ... Làm ta buồn cười chết mất."

Sáng hôm sau, trong phòng của Diệp Tri Họa truyền ra những tiếng hét sợ hãi, đến khi Hiên Viên Duệ tới liền nhìn thấy Diệp Tri Họa cả người toàn là máu me, rúc sâu vào trong giường, cả người run bần bật.

Lấy binh khí của đối phương để tấn công đối phương, lúc trước lưu lại mạng cho Diệp Tri Cẩn và Hiên Viên Khanh, Tô Văn đã lên kế hoạch để Diệp Tri Cẩn và Diệp Tri Họa bước vào cuộc chiến giữa kẻ xuyên không và người trọng sinh, còn cô chỉ cần ngồi xem diễn là được rồi.

Hiện tại, hết thấy đều rất thuận lợi, ngoại trừ...

Ở trong phủ tướng quân, Tô Văn hơi hoang mang, từ ngày cô nhận được bài thiếp tới giờ liền không có ai tới bài kiến nữa.

Từ hoàng tử và Lục hoàng tử cũng im hơi lặng tiếng luôn.

Đây không phải là điều cô chờ mong.

Hiên Viên Dã.

Tô Văn lục trong trí nhớ về người đàn ông kia, đó là một nam nhân rất biết bo bo giữ mình, lại trầm ổn đến tàn nhẫn, là một tài liệu tốt để lên ngôi Hoàng đế.

Không đợi được Hiên Viên Dã chủ động bài phỏng, Tô Văn nghĩ có thể Tô Duệ ra tay cản trở ở giữa đường rồi, thì ra đồng đội như thần cũng có lúc kéo chân sau của mình như thế đấy! Tô Văn rơi vào đường cùng, đành phải tự viết một lá thư cho Hiên Viên Dã, chỉ viết vài câu thăm hỏi nửa giả nửa thật, còn có muốn liên thủ làm đại sự hay không thì còn phải nhìn xem phản ứng của đối phương đã.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Vương Phi thể thân (10)

Dịch: Thiên Di

Thời tiết trở lạnh, đào mắt trời đã vào đông có tuyết rơi.

Nhờ có Tư Ngự dốc hết vốn liếng để chữa trị nên sức khỏe của Tô Văn dần dần bình phục, cô bắt đầu xuất hiện ở các bữa tiệc do quan lại tổ chức. Đây dường như là lần đầu tiên đám đệ tử con quan được nhìn thấy Tô Văn, luôn mặc đồ mùa đông đồ rực, điểm lệ khóa mắt, tuy rằng sắc mặt còn hơi tái nhưng sự tatai nhợt này lại làm tăng thêm phần duy mỹ trên gương mặt tinh xảo của nàng.

Nhờ có phúc khí của nguyên chủ, có được dung mạo thanh lệ như thế này, Tô Văn càng thêm như cá gặp nước. Trước kia Tô Văn rất ít khi ra khỏi cửa, sinh mệnh của nàng gần như chỉ có mình người đàn ông Hiên Viên Duệ kia. Nhưng hiện tại Tô Văn dần dần lộ ra những ưu điểm và tài năng mà người khác luôn coi thường, không bao lâu liền trở thành nhân vật được hoan nghênh nhất kinh thành.

Tuy rằng những tin đồn về Hiên Viên Duệ đã bị người của phủ Việt Vương ra sức đè ép xuống, nhưng trong bá tánh kinh thành vẫn lén lút nói say sưa về chuyện này, rất nhiều người đều chờ Tô Văn có được hạnh phúc mới, cũng chờ nhìn Hiên Viên Duệ bị chê cười.

Nếu nói cuộc đời của Hiên Viên Duệ trước 20 tuổi luôn thuận buồm xuôi gió thì sau khi Tô Văn rời đi, Diệp Tri Họa trở thành chính phi của hắn, cuộc sống của hắn liền bắt đầu tràn ngập phiền toái.

Lúc đầu, Diệp Tri Họa luôn nghi thần nghi quỷ, sau đó thường xuyên xuất hiện ảo giác, lâu lâu lại nói mấy lời không thể nào hiểu nổi. Lúc đầu, Hiên Viên Duệ rất đau lòng khi thấy người mình yêu như thế, tìm rất nhiều người tới xem bệnh nhưng đều không có kết quả gì, thậm chí cả Tư Ngự cũng bó tay không có cách nào cả. Cuối cùng, Hiên Viên Duệ phải mời đạo sĩ ở bên ngoài kinh thành tới phủ làm phép, kết quả càng làm cho lòng hắn phiền loạn hơn...

"Vương gia, xin thứ cho bản đạo nói thẳng, bát tự của Vương gia và Vương phi tương khắc, không thích hợp ở bên nhau. Nếu cứ tiếp tục miễn cưỡng ở gần, nhẹ thì phiền toái quần thân, nặng thì... tính mạng khó giữ."

Nghe đạo trưởng nói thế, Hiên Viên Duệ lập tức nổi trận lôi đình!

Nếu không có Diệp Tri Hòa trợ giúp, chỉ sợ hắn đã bị tên lòng lang dạ thú Hiên Viên Khanh kia hại chết, sao nàng có thể tương khắc bát tự với hắn chứ?

Lúc thành hôn cũng đã tìm người của Khâm Thiên Giám xem bát tự rồi còn gì.

Bát tự, bát tự...

Hiên Viên Duệ tự dặn lòng rằng có lẽ đạo trưởng kia lầm rồi, nhưng... nghĩ tới những chuyện gần đây gặp phải, Hiên Viên Duệ lại chần chừ...

Nếu đạo trưởng nói thật thì sao?

Nếu không, tại sao lại trùng hợp như thế, từ khi hai người ở bên nhau, hắn liên tục gặp phiền toái, còn Diệp Tri Hòa thì bị bệnh tật quần thân?

Phiền não mấy ngày, Hiên Viên Duệ liền phái người tới Khâm Thiên Giám và Diệp phủ thăm dò âm thầm, cuối cùng lại nhận được một kết quả khiến hắn chấn động...

Bát tự của Diệp Tri Hòa là giả!

Lúc giả cho hắn, nàng ta dùng sinh thần bát tự của Diệp Tri Cẩn! Theo điều tra, năm đó Diệp Tri Hòa và Diệp Tri Cẩn đổi bát tự cho nhau, khiến Diệp Tri Cẩn giả cho Hiên Viên Khanh thay Diệp Tri Hòa.

Trong lúc nhất thời, cả người Hiên Viên Duệ liền phát ngốc...

Tại sao Tri Hòa lại lừa hắn?

Năm đó, chỉ vì nàng ta không muốn giả cho Hiên Viên Khanh sao? Hay ở đằng sau còn có âm mưu nào khác?

Thực ra, Hiên Viên Duệ cũng là một kẻ thích ngấm ngầm giờ trò, mưu ma chước quỷ, nếu không sao có thể hô mưa gọi gió trong Hoàng tộc được?

Sự tình bại lộ hết chuyện nọ tới chuyện kia, đầu óc Hiên Viên Duệ vốn bị tình yêu làm cho mụ mị cũng dần thanh tỉnh lại, chỉ số thông minh cũng quay về, càng nghĩ sâu xa, Hiên Viên Duệ càng toát mồ hôi lạnh...

Nếu hết thảy từ đầu đã là một thế cục, như vậy, kẻ đứng sau hạ độc thủ đáng sợ đến thế nào?

Cho nên nói những kẻ hay mưu mô đầu óc rất hay tưởng tượng, mà tưởng tượng quá đà thì thường chết sớm.

Tinh thần của Diệp Tri Hòa càng ngày càng tệ, trước đây Hiên Viên Duệ ngày nào cũng qua với nàng ta, dịu dàng nói chuyện, khiến cho tâm tình sợ hãi của Diệp Tri Hòa dần dần ổn định lại, nhưng vì bây giờ trong lòng đã có cố kỵ và nghi ngờ nàng ta nên Hiên Viên Duệ rất ít khi tới thăm.

Loại thay đổi này lặng lẽ xảy ra, lúc đầu Diệp Tri Hòa còn không nhận thấy, nhưng lâu ngày nàng ta cũng nhận ra, bất chấp bệnh tật mà xông thẳng vào thư phòng của Hiên Viên Duệ để gặp hắn, kết quả của cuộc gặp mặt là hai người tan rã trong không vui.

Đã gần tới những ngày cuối cùng của năm cũ, Tiên Vương các nơi đều về kinh phục mệnh. Hiên Viên Duệ sớm thu được tiếng gió, biết có rất nhiều đệ tử Hoàng tộc chú ý lên Tô Văn, mà một tháng nữa Tô Ngọc Phong cũng sẽ về triều, để ổn định Tô gia, nhất định Bệ hạ sẽ liên hôn cùng Tô gian lần nữa, mà đối tượng liên hôn sẽ do Tô gia toàn quyền chọn lựa!

Nghĩ đến việc thanh mai trúc mã của mình phải gả cho người khác, tâm tình của Hiên Viên Duệ trở nên cực kỳ nóng nảy.

Gần đây hắn luôn cố gắng tránh đụng độ với Tô Văn nhưng vẫn nhìn thấy nàng từ xa mấy lần.

Thiếu nữ dịu dàng, ốm yếu trong trí nhớ của hắn bây giờ cực kỳ tươi đẹp, đường hoàng. Ai cũng nói y thuật của Tư Ngự cao siêu, nhưng Hiên Viên Duệ không ngờ để Tô Văn khỏe lại mà hắn đổ hết cả vốn gốc ra, dùng mọi dược liệu quý hiếm tổ truyền lâu năm của Tư gia để điều trị sức khỏe cho Tô Văn, lúc này mới có thể giúp nàng bình phục. Hiện tại Tô Văn đã có thể sinh hoạt như người khỏe mạnh bình thường, thậm chí cũng có thể thành hôn, sinh con.

Khi nghĩ tới đây, Hiên Viên Duệ càng ghen ghét dữ dội hơn. Thiếu nữ hắn yêu quý nhiều năm, hắn còn chưa được chạm vào chút nào, sau này lại nằm dưới thân người đàn ông khác vui vẻ, chỉ cần nghĩ tới đó thôi là Hiên Viên Duệ đã không tài nào chấp nhận được rồi.

Có thể nói, hiện tại Hiên Viên Duệ đã hơi hối hận.

Nhưng không phải hắn hối hận ngày đó đã vứt bỏ Tô Văn và lãnh uyển, mà hắn hối hận vì đêm Tô Văn rời đi, hắn không cố gắng giữ nàng lại.

Rốt cuộc, nhớ lại ngày đó, xem ra Tô Văn vẫn còn cảm tình với hắn, chỉ cần giữ Tô Văn ở lại phủ Việt Vương thì phủ Tô tướng quân sẽ mãi đứng về phía hắn.

Mắt thấy ngày Tô đại tướng quân về kinh càng lúc càng gần, các thế lực đều ngo ngoe rục rịch khắp nơi, rốt cuộc Hiên Viên Duệ cũng không nhịn được mà gửi bài thiếp tới phủ tướng quân.

Bài thiếp của phủ Việt Vương được quân gia đưa thẳng tới tay Tô Duệ.

Nhìn chữ to như rồng bay phượng múa trên bài thiếp, Tô Duệ khinh thường, cười lạnh: "Hiên Viên Duệ này đúng là da mặt rất dày."

Quân gia ở bên cạnh thấy ngữ khí Tô Duệ có vẻ không vui thì rũ mắt hỏi: "Thiếu chủ, có cần từ chối người của phủ Việt Vương không?"

"Không, không cần từ chối."

Tô Duệ nheo mắt, sát khí vốn luôn được hẩn thu liềm giờ tràn ra ngập trong căn phòng: "Đám ruồi muỗi chường mắt thật sự quá nhiều, một lần giải quyết cũng tốt."

Ánh nền mờ ảo chiếu rọi trên mặt Tô Duệ, giờ phút này vẻ hung ác, âm ngoan thủ lạt của hắn làm cho quân gia không khỏi rùng mình. Ông ta biết, lần này sợ là thiếu chủ sẽ ra tay thật, e rằng sẽ có kẻ gặp họa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Vương Phi thể thân (11)

Dịch: Thiên Di

Đầu tháng chạp, Tô đại tướng quân Tô Ngọc Phong vẫn luôn trấn thủ ở biên quan khai hoàn hồi triều, bởi vì trước đó vừa mới có một trận tuyết rơi lớn nên trên các con đường đầy tuyết trắng xóa, từ xa có thể nhìn thấy một đoàn người dài như một con rồng đang đi trên con đường uốn lượn giữa mênh mông tuyết trắng, tiến về phía kinh thành.

Ở trạm dịch Thập Lý Đình gần kinh thành treo màn trướng thật dày, trong đình bày bốn cái lò sưởi, giờ phút này lửa trong lò cháy rất lớn, làm cho gương mặt của những người xung quanh cũng hồng lên.

Tô Văn mặc áo khoác đỏ tươi, lẳng lặng ngồi trên tấm thảm nhung đã được chuẩn bị thỏa đáng, nhìn qua khe hở của màn trướng, cô có thể thấy được đại quân từ phía xa đang dần tiến lại gần.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Tô Ngọc Phong là một võ tướng nghiêm túc, cũng là một người cha nghiêm khắc. Ông rất ít khi cười, cũng không biết đùa dăng là gì, ở trong phủ Tướng quân, việc ông làm duy nhất hàng ngày chính là luyện võ và đọc binh pháp.

Người như thế xác định cả đời đều buồn tẻ, hơn nữa ông lại là người đặc biệt có nguyên tắc, điểm mấu chốt và nguyên tắc luôn duy trì cho ông không phạm phải bất cứ sai lầm không thể tha thứ nào.

Người như vậy luôn là một trung thần hiếm có, cũng là nhân tài khó tìm, đáng tiếc, chỉ có một chuyện không tốt đó là xử lý việc nhà.

Tô Duệ ngồi bên cạnh Tô Văn, đôi mắt thon dài cũng luôn nhìn chăm chú về phía đại quân, có lẽ vì từ nhỏ đã tập võ nên tai mắt nhạy bén hơn bình thường rất nhiều, từ xa Tô Duệ đã nhìn thấy thân ảnh mặc áo giáp màu đen, uy vũ và cao lớn đi đầu tiên giữa thiên quân vạn mã.

Đó là phụ thân hắn, Tô Ngọc Phong.

Tầm mắt của hai cha con đã gặp nhau từ khoảng cách rất xa, không có vui sướng ngày trùng phùng, đôi con ngươi đan nhánh của Tô Ngọc Phong mang theo vẻ sắc bén, mà Tô Duệ cũng nheo mắt hướng về phía ông đầy vẻ khiêu khích.

Từ bốn năm trước khi Tô Văn xuất gia, quan hệ của hai cha con họ cũng lập tức đóng băng, mà giờ Tô Văn đã quay về Tô gia khiến cho quan hệ của hai cha con càng trở nên như nước với lửa.

Không bao lâu, binh mã của Tô Ngọc Phong đã đến gần Thập Lý Đình, Tô Văn cũng đã nhìn rõ người đàn ông uy vũ đứng trời đồng gió bắc.

Túm chặt áo choàng trên người, Tô Văn chậm rãi đi ra khỏi đình, sau bốn năm, rốt cuộc hai cha con cũng gặp lại nhau.

Đôi con ngươi sâu thẳm của Tô Ngọc Phong hơi dao động, tuy rằng con gái từ nhỏ vì ốm yếu mà không thể tập võ, nhưng Tô Ngọc Phong vẫn cực kỳ sủng ái đứa con gái này. Người cha thường thương con thâm lắng, Tô Ngọc Phong lại không phải là người đàn ông biết bày tỏ tình cảm, cho nên trong quá khứ, quan hệ của Tô Ngọc Phong và Tô Văn cũng có thể coi là không nóng không lạnh.

Nếu không phải vì năm đó, Tô Duệ làm ra chuyện kia, Tô Ngọc Phong cũng sẽ không bỏ rơi Tô Văn tới tận bốn năm mà không một lần hỏi thăm.

"Phụ thân, nếu đã gả vào phủ Việt Vương, đời này nữ nhi sẽ là người của phủ Việt Vương, sau này không thể ở dưới gối làm tròn đạo hiếu với người, xin phụ thân tha thứ cho con!"

Trong đầu Tô Ngọc Phong còn nhớ rõ ràng những lời mà Tô Văn đã nói ngày xuất giá, đó là lần đầu tiên nó bày ra biểu tình nghiêm túc như thế trước mặt ông.

Khi đó, Tô Ngọc Phong cảm thấy thật an tâm, con gái rốt cuộc cũng tìm được người để dựa dẫm cả đời, tuy rằng Tô Duệ có một chút hỗn đản nhưng về sau này, hai đứa nó không thể gặp nhau nữa, đó là kết cục tốt nhất.

Thời gian bốn năm nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, đáng tiếc hết thấy đã sớm vật đổi sao dời, cảnh còn người mất.

"Phụ thân..."

Tô Văn đứng đối diện Tô Ngọc Phong, một hồi lâu sau mới tiến lên một bước, run run lên tiếng.

Tô Ngọc Phong đang định trả lời, ánh mắt đột nhiên rùng mình khi thấy Tô Duệ chậm chạp đi tới từ phía sau Tô Văn, kéo thật kín áo choàng của cô, còn cầm lấy hai tay cô nhét vào trong lòng ngực của mình để ủ ấm rồi nói: "Tỷ tỷ, ngoài này gió lớn, tỷ cần thận sức khỏe của mình."

Tuy lời của Tô Duệ dịu dàng, dễ nghe, nhưng trong mắt Tô Ngọc Phong rõ ràng là nó đang khiêu khích ông!

Tên-súc-sinh-này!

"Tô Duệ!"

Tô Ngọc Phong vung trường thương trong tay, trường thương lẳng không mà tới.

Tô Duệ như đã sớm có chuẩn bị, ôm Tô Văn xoay người một cái, thuận thế ấn sát đầu Tô Văn vào trong lòng ngực mình, sau đó híp mắt nhìn phụ thân đầy vẻ bất đắc dĩ: "Phụ thân, con biết ngài võ nghệ cao siêu, nhưng nếu ngài không thu tay lại thì sẽ làm tỷ bị thương đấy, con sẽ... đau lòng!"

Thằng nghịch tử này!

Tô Ngọc Phong chỉ cảm thấy máu trào lên cổ họng, ông thật sự không hiểu Tô gia ba đời là trung lương, sao lại có thể sinh ra một tiểu súc sinh nghịch, coi rẻ luân thường đạo lý như thế.

Mất thấy Tô Ngọc Phong sẽ nổi bão, Tô Văn liền ngẩng đầu lên từ trong lòng Tô Duệ, cố gắng lắc lắc đầu với Tô Ngọc Phong: "Phụ thân, con không sao."

Thấy con gái yếu đuối lại có vẻ ảm đạm, lòng Tô Ngọc Phong siết chặt lại, ông đột nhiên nhận ra mình không phải là một người cha tốt.

Thở dài trong lòng một hồi, Tô Ngọc Phong khôi phục lại vẻ mặt như thường, chỉ huy đại quân tiếp tục đi tới: "Về kinh! Tô Duệ, chăm sóc tỷ tỷ của người cho tốt! Nếu nàng xảy ra chuyện gì, ta hỏi tội người!"

"A."

Tô Duệ chỉ cong môi cười khinh thường, cúi đầu rũ mắt, rồi lại nói với Tô Văn bằng vẻ dịu dàng: "Tỷ tỷ, ta đưa tỷ trở về."

"Ừ."

Tô Văn tựa như nhận mệnh, cũng không giãy giụa, lẳng lặng để Tô Duệ sắp xếp.

Trở lại kinh thành, đại quân được bá tánh các ngã hoan nghênh, mà lúc này Tô phủ cũng đầy khách khứa đến nhà, vô cùng náo nhiệt...

Chuyện đầu tiên Tô Ngọc Phong làm sau khi về kinh là tiến cung yết kiến Bệ hạ, không ai biết Tô Đại tướng quân và Bệ hạ nói chuyện gì, nhưng trong đêm đó, phủ Tô tướng quân liền trả lời bá thiếp của những người đã gửi đến trước đó, bên trong ghi rõ thời gian, mời mọi người buổi tối hôm sau tới Tô phủ tham gia yến tiệc.

Tuy rằng không đề cập tới mục đích của yến tiệc nhưng tất cả mọi người đều biết rõ ràng trong lòng là Tô Đại tướng quân nhất định đã đạt thành hiệp nghị nào đó với Hoàng đế Bệ hạ, mà mấu chốt trong đó chắc chắn có hôn sự của Tô Văn.

Chuyện này vốn là Hoàng thất đuôi lý, hiện giờ để phủ Tô tướng quân tự mình lựa chọn cũng là chuyện hiển nhiên.

Hiên Viên Duệ không ngờ rằng mình cũng nhận được thư trả lời, hắn còn tưởng Tô Ngọc Phong chỉ hận không thể lột da lóc xương mình chứ. Nhưng nghĩ tới việc Tô Văn một lòng một dạ với mình không hối hận, Hiên Viên Duệ liền cảm thấy an tâm, có lẽ đây cũng là chủ ý của Tô Văn.

Nghĩ tới nữ tử được mọi người theo đuổi vẫn luôn một lòng nhớ nhung mình, Hiên Viên Duệ vô cùng thỏa mãn trong lòng, nghĩ tới bộ dáng diễm lệ động lòng người hiện tại của Tô Văn, dường như Hiên Viên Duệ cảm thấy mình lại động tâm với nàng rồi.

Ngày tổ chức yến tiệc, trời còn chưa tối mà trước cổng Tô phủ đã đầy những cỗ kiệu và xe ngựa, từng đám quan to hiển quý đều mặc trang phục long lẫn tơi tham dự.

So với cảnh náo nhiệt bên ngoài, hậu viện nơi Tô Văn ở lại cực kỳ bình tĩnh, cô được Lục Chu hầu hạ tắm gội, thay quần áo, toàn thân không hề tỏ ra lo lắng một chút nào.

Lục Chu nhìn gương mặt đạm nhiên của Tô Văn, không nhịn được thấp giọng hỏi một câu: "Quận chúa, đêm nay ngài nhất định phải hiến vũ sao?"

"Ừ."

Tô Văn nhẹ gật đầu, cô đã từng làm diễn viên múa ở một thế giới nào đó khi làm nhiệm vụ, đối với chuyện khiêu vũ hoàn toàn dễ như trở bàn tay, đương nhiên điệu múa đêm nay không phải vì cô tâm huyết dâng trào, cũng không phải vì muốn chứng minh mình là người có mị lực cỡ nào.

Tô Văn không tin vào tình cảm, đối với cái gì mà nhất vũ khuynh tâm (một điệu múa say lòng người), nhất kiến chung tình (yêu từ cái nhìn đầu tiên), xưa nay cô đều khịt mũi coi thường.

Nhất vũ khuynh tâm ư? Cái làm xiêu lòng là đáng người.

Nhất kiến chung tình ư? Thứ làm chung tình đó là mặt.

Đêm nay cô làm như vậy chỉ để truyền một tín hiệu, một tâm tư trước mặt mọi người mà thôi...

Sau khi khách tới đông đủ, yến tiệc của Tô phủ cũng bắt đầu, nhưng mọi người không nghĩ ngồi ở ghế chủ vị chỉ có Tô Ngọc Phong, Tô Duệ an tĩnh ngồi ở vị trí bên dưới không, còn vị trí bên cạnh Tô Ngọc Phong lại không có ai ngồi.

Tiểu Quận chúa đâu?

Hay là sức khỏe có vấn đề?

Khách khứa tới đây không khỏi khê khàng thì thầm, ánh mắt ai cũng mang theo vẻ tìm tòi, nghi hoặc.

Đúng lúc này, Tô Ngọc Phong dùng sức vỗ tay một cái, một đám vũ cơ mặc váy dài trắng như tuyết nhanh nhẹ tiến vào, theo tiếng nhạc du dương mà bắt đầu biểu diễn, tư thái thật quyến rũ.

Mọi người ở đây đều là hoàng thân, hậu duệ quý tộc, đối với tình huống thế này cũng là thường thấy, nhưng vì để Tô tướng quân có ấn tượng tốt với mình mà ai cũng tỏ ra mê mẩn xem múa, chỉ có một mình Tư Ngự ngồi ở trên ghế mà trong lòng vẫn đang nghĩ tới Tô Văn.

Chẳng lẽ nàng lại ốm rồi?

Không thể nào! Rõ ràng hần đã xem qua bệnh cho nàng, sức khỏe của nàng giờ đã không còn gì đáng ngại nữa.

Đúng lúc Tư Ngự còn đang miên man suy nghĩ, trong đại sảnh đột nhiên rộ lên những tiếng kinh hô.

Tư Ngự tò mò ngược mắt lên nhìn thì thấy một thân đồ rực giữa một mảnh tuyết trắng.

Tô Văn mặc váy dài, màu đỏ của trang phục càng làm nổi bật nước da trắng nhợt của nàng, nàng đứng ở trung tâm, nhẹ nhàng nhảy múa, trên cổ tay cầm chuông bạc, tiếng chuông vang lên thanh thúy theo sự chuyển động của cánh tay, trong tay còn lại của nàng là một chén rượu tinh xảo, bên trong rót đầy rượu, nhưng khi nàng múa lại không làm rơi một giọt rượu nào.

Thật là lợi hại!

Tất cả mọi người đều cảm thấy ngoài ý muốn, không ngờ Tiểu Quận chúa ốm yếu lại là cao thủ võ lâm!

Hiên Viên Duệ ngồi trên ghế nhìn chằm chằm vào Tô Văn, hần chỉ cảm thấy hình như mình chẳng hiểu gì về Tô Văn cả. Ký ức của những năm tháng trước đây lóe lên trong đầu hần, một chút cảm giác xa lạ nảy sinh trong lòng Hiên Viên Duệ.

Khi điệu múa kết thúc, tất cả mọi người cảm thấy Tô Văn đã hoàn thành biểu diễn, đang định vỗ tay reo hò cô vũ thì thấy Tô Văn nhanh nhẹn xoay người, đi nhanh tới một chỗ ngồi trong yến hội. Giờ phút này, đàn sáo đã ngừng lại, đám vũ cơ lui ra khỏi sân khấu, khóe miệng khóe mắt Tô Văn đầy ý cười, cầm chén rượu trong tay và đưa tới trước mặt một nam nhân.

"Ta mời huynh."

Thì ra, nàng vẫn luôn cầm ly rượu kia trong tay không phải vì muốn biểu hiện tài múa của mình giỏi tới đâu, nàng chỉ muốn cho mọi người nhìn thấy người mà nàng muốn mời rượu...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vương Phi thể thân (12)

Dịch: Thiên Di

Khi Tô Văn đưa ly rượu kia ra, toàn bộ yến hội đều chìm vào tĩnh lặng, khách khứa nhìn về phía nam nhân kia theo bản năng, có nghi hoặc, cũng có kinh ngạc.

Hiện tại những người tới yến hội này đều hiểu ra, Tô gia bày yến hội này là để nói với họ, không cần uống phí tâm cơ nữa, bọn họ đã tuyến được chàng rể tốt rồi.

Hiên Viên Duệ siết chặt chén rượu trong tay, cho dù đã tận lực khống chế lực đạo nhưng chiếc ly sứ vẫn bị nứt ra, từng giọt rượu thơm nồng rơi vào lòng bàn tay hắn.

Tại sao lại là hắn?

Sao có thể là hắn?

Hiên Viên Duệ cảm thấy không thể nào thừa nhận được chuyện này, còn đám khách khứa còn lại thì bày ra biểu tình thì ra là thế.

"Tur ngự y."

Tô Văn vẫn đứng nguyên ở đó, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Tur Ngự: "Ta mời huynh."

Cô lặp lại lời nói ban nãy của mình, rốt cuộc cũng kéo được tâm tình đang đại ra của Tur Ngự quay về, Tur Ngự đứng dậy, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tô Văn: "Tô... Quận chúa..."

Nhìn bộ dáng khấn trương tới ghen lời của Tur Ngự, Tô Văn không nhịn được lại mỉm cười với hắn: "Không có huynh thì không có ta ngày hôm nay."

Lời này không khác gì một lời bày tỏ, cổ Tur Ngự lập tức đỏ bừng lên, đôi con ngươi luôn bình thản một khắc này như bùng lên ngọn lửa.

"Đây là điều ta nên làm."

Tur Ngự tiếp nhận ly rượu của Tô Văn, một khắc này, hắn cảm thấy mình bỏ ra tất cả vì Tô Văn là đáng giá.

Hai người liếc mắt đưa tình qua một chiếc bàn thấp, không ai dám lên tiếng quấy rầy, trong lúc nhất thời, không khí của yến hội trở nên cực kỳ quái dị.

Đến khi Tur Ngự uống xong ly rượu, Tô Văn lấy lý do không khỏe nên cáo lỗi rồi đi trước, mọi người mới bình thường trở lại.

Tiểu Quận chúa đi luôn ư?

Một đám người chúng tôi tới đây để làm nhân chứng cho hai vị kia lưỡng tình tương duyệt à?

Kỳ thật, đại đa số người ở đây đều rất không bằng lòng, nhưng vì có Tô Đại tướng quân áp trận, Tô Tiểu tướng quân lại luôn cười tủm tỉm từ đầu tới cuối khiến cho người nào nhìn tới cũng lâm vào khủng hoảng.

Cũng may, tất cả mọi người đã có thói quen tìm được những người còn thê thảm hơn mình trong những thời điểm không được tự nhiên như thế này, vì thế, có vẻ mặt tối tăm của Hiên Viên Duệ làm nền, những khách khứa ở đây lập tức cảm thấy tâm hồn tan vỡ của mình đã được chữa khỏi.

Người nhìn đi, không phải Việt Vương điện hạ cũng ở đây sao?

Người nhìn về mặt đen tối tăm của ngài ấy đi, đến ly rượu cũng bị bóp nát ra rồi.

Hiên Viên Duệ hoàn toàn không biết mình bị người ta coi là vật tham chiếu cả một đêm, sau khi rời khỏi Tô gia, về tới phủ Việt Vương, hắn liền tới thẳng hậu viện, lúc này trong lòng hắn đang có lửa, không thể không phát tiết.

Gần đây Diệp Tri Hòa an tĩnh rất nhiều, có lẽ bị sự lạnh nhạt và nghi ngờ của Hiên Viên Duệ kích thích nên nàng ta luôn ngoan ngoãn ở trong phòng, ngẫu nhiên sẽ phát bệnh nhưng số lần gặp ảo giác mỗi ngày cũng càng ngày càng ít.

Tối nay, Diệp Tri Hòa cũng giống như mọi ngày, được Thanh Liễu hầu hạ đi ngủ sớm. Ai biết lúc đang ngủ sau liền cảm giác được có thứ gì nặng nề đè lên người, ép cho nàng ta không thở nổi.

Loại cảm giác không thể thở này làm cho trong óc nàng ta hiện lên rất nhiều hình ảnh.

Diệp gia bị chém cả nhà, chính mình đau khổ cầu xin trong tử lao. Lúc lên đoạn đầu đài, máu tươi chảy đầy đất, tuyệt vọng và thống khổ tới cực điểm..

Đây là kiếp trước mà nàng ta không thoát khỏi được.

Vì sao, rõ ràng là nàng ta đã làm lại hết thảy, rõ ràng Diệp Tri Cần và Hiên Viên Khanh đã bị giết chết, tại sao nàng ta vẫn cảm thấy tuyệt vọng và sợ hãi chứ?

Là bọn họ hóa thành quỷ về báo thù sao?

Người của triều Đại Hạ vốn luôn tin vào quỷ thần, mà Diệp Tri Họa là người sống lại thêm một đời, nàng ta càng tin tưởng cái này hơn.

Nghĩ đến mình bị quỷ đè trên giường, đã có thói quen chiến đấu cùng "mãnh quỷ" nhiều ngày nay, Diệp Tri Họa liền rút từ dưới gối ra một cái kéo, dùng sức đâm lung tung.

"Ta giết người, ta giết các người."

"Đừng hòng hại ta, giờ ta là Việt Vương phi! Đừng ai nghĩ có thể thay đổi được vận mệnh của ta!"

Trong căn phòng tối, Diệp Tri Họa liên tục hét lên, mắt mở trừng trừng nhìn người ở rteen người mình, giờ phút này trông mắt nàng ta toàn tơ máu, ngoài cực kỳ hoảng sợ thì còn có mấy phần điên cuồng.

Ai nói người từng chết một lần sẽ không biết sợ chết?

Chỉ có người chân chính chết qua một lần mới biết được sự quan trọng của tồn tại!

Những ngày này, Diệp Tri Họa đã bị tra tấn tới phát điên, nhưng trong đáy lòng nàng ta vẫn có một thanh âm nhắc nhở nàng ta phải còn sống, nhất định phải sống sót.

Cho nên, giờ phút này, bộ dáng điên cuồng, hung ác đã làm nàng ta không còn là nữ tử dịu dàng lương thiện trong trí nhớ của Hiên Viên Duệ nữa, có điều, dù là ai thì khi bị ép buộc đến tình cảnh này, cũng đều sẽ phát rồ lên như thế cả thôi.

Hiên Viên Duệ trong nháy mắt ngăn người, động tác của hắn vừa cứng lại, kéo của Diệp Tri Họa lập tức cắt qua ống tay áo hắn, vể lên cánh tay hắn một vết thương dài, máu tươi tràn ra. Đau đớn làm cho Hiên Viên Duệ lập tức ngăn người, hắn nâng tay cướp lại kéo trong tay Diệp Tri Họa, một bàn tay liền đánh tới...

"Tiện nhân!"

Một tát này dùng tới bảy phần lực khiến cho cái má của Diệp Tri Họa hằn rõ một bàn tay đỏ lừ.

Diệp Tri Họa bị đánh cho tỉnh, có vẻ mê mang nhìn Hiên Viên Duệ: "Vương... Vương gia?"

Nhìn thấy phu quân lâu ngày không gặp giờ lại đột nhiên viếng thăm lúc nửa đêm, Diệp Tri Họa vui vẻ muốn nhào vào lòng Hiên Viên Duệ, ai biết hắn lại đột nhiên đứng dậy, trừng mắt một cách chán ghét: "Cút về, đừng có chạm vào bốn vương."

Lúc trước khi cưới Diệp Tri Họa, Hiên Viên Duệ mê muội vẻ đẹp và sự dịu dàng của nàng ta, đương nhiên còn có cả chuyện nàng ta toàn lực chiều chuộng hắn trên giường, người đàn ông nào mà chẳng động tâm với một nữ nhân như thế.

Nhưng khi nữ nhân này bày ra vẻ mặt có bệnh hoặc hung ác, dữ tợn, Hiên Viên Duệ lại cảm thấy hoàn toàn không còn hứng thú gì nữa.

Hiên Viên Duệ không chịu thừa nhận là hắn sai rồi, ngược lại càng cảm thấy Diệp Tri Họa này lòng dạ khó lường, tiếp cận hắn là để châm ngòi li gián quan hệ giữa hắn và Tô Văn.

Không nói đến Hiên Viên Duệ của phủ Việt Vương sốt ruột thế nào, sau khi tiệc tối kết thúc, Tô phủ lập tức trở lại về yên tĩnh so với bất kỳ nơi nào.

Khách hứa hoàn toàn không nghĩ tới, chân trước họ vừa rời đi, sau lưng hai cha con Tô Ngọc Phong và Tô Duệ liền lập tức vung tay đánh nhau ngay tại bàn tiệc.

Tô Ngọc Phong đã sớm muốn dạy dỗ đứa con nghịch này từ lâu, mà đối với đao kiếm của phụ thân, Tô Duệ cũng không hề ra tay nhẹ nhàng, hai cha con đánh một trận thật lâu mà vẫn không phân được thắng thua.

Sau nửa đêm, toàn bộ kinh thành lâm vào ngủ say.

Bên giường của Tô Văn không biết từ lúc nào lại xuất hiện một bóng người, chỉ khác với trước kia đó là, lần này Tô Văn hoàn toàn tỉnh táo.

Trong đêm tối, ánh mắt cô vẫn cực kỳ thanh đậm, nhìn người ngồi bên mép giường, hoàn toàn không có bất kỳ biểu tình dư thừa nào: "Nhìn dáng vẻ này, đệ thắng?"

Một bàn tay to mang theo vết máu đột nhiên sờ lên mặt cô: "Nếu dám gả cho Tư Ngự, ta sẽ thiến hắn!"

Khẩu khí của Tô Duệ hung tợn, phối hợp với gương mặt dính đầy máu đen của hắn, trong đêm tối yên tĩnh này nhìn rất đáng sợ.

"A..."

Tô Văn lên tiếng: "Nếu không phải Tư Ngự thì sao?"

"Vậy trực tiếp băm nuôi chó!"

Tô Duệ trả lời cực kỳ dứt khoát. Cũng không phải hắn có cảm tình đặc biệt gì với Tư Ngự, đơn giản là hắn cảm thấy mạng của Tô Văn quý giá hơn bất cứ kẻ nào, mà người có thể trị được bệnh của Tô Văn lại chỉ có Tư Ngự, cho nên Tư Ngự không thể chết, nhưng thiên hắn thì Tô thiếu chủ không cảm thấy áp lực chút nào.

"Vậy nếu... là người thì sao?"

Tô Văn bình tĩnh nhìn Tô Duệ ngồi bên giường.

Ngón tay Tô Duệ cứng đờ, cả người cứng đờ tại chỗ, ngay cả thở cũng dừng lại.

Nhìn bộ dáng của Tô Duệ, Tô Văn vẫn không chịu buông tha, hai tròng mắt nhìn chằm chằm vào hắn: "Ta, nói, nếu, người, cưới, ta, là, người, thì, sao?"

Gần từng tiếng một, mỗi lần phát ra lại là một lần găm chặt vào tim.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vương Phi thể thân (13)

Dịch: Thiên Di

Trong ký ức của Tô Văn, Tô Duệ vĩnh viễn có bộ dáng âm ngoan, bá đạo, duy ngã độc tôn, đương nhiên thỉnh thoảng hắn cũng sẽ thực ra về vô tình, vô sỉ, vô cơ gây rối, nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy hắn tỏ ra kinh hoàng.

"Ta, nói, nếu, người, cưới, ta, là, người, thì, sao?"

Nói xong câu đó, Tô Văn vẫn chờ Tô Duệ phản ứng lại, không rõ người đáp lại sẽ mang phong cách tổng tài bá đạo hay là nụ cười dữ tợn của một tên thần kinh? Hoặc là sẽ tiếp tục vở kịch tình yêu cận huyết đáng lên án? Khi Tô Văn còn đang bày ra vẻ mặt thần nhiên nhưng tâm tình lại vô cùng chờ mong kia, Tô Duệ như một con thú nhỏ bị kinh sợ, đột nhiên thu lại móng vuốt sắc bén của mình, vội vàng chạy trốn ra ngoài một cách vô cùng chật vật...

Đây là muốn quậy kiểu gì thế?

Tô Văn ngẩn ra, hoàn toàn không biết bản thân mình đã mở ra một cánh cửa sang một đại lục hoàn toàn mới cho Tô thiếu chủ...

Thì ra, không những có thể bảo vệ tỷ tỷ, ta còn có thể cưới nàng ư?

Thiếu chủ tỏ vẻ, nhiều năm như thế, vì sao không có ai nói với ta nhỉ?

Một đêm này, Tô Duệ thức trắng không ngủ, trong đầu toàn là câu nói kia của Tô Văn, lăn qua lăn lại, lật tới lật lui, tra tấn Tô Duệ khiến hắn cảm thấy mình sắp phát điên lên mất.

"Cạch", cả một đêm, quần áo không đổi, người không tắm, vẫn dính đầy máu như tối hôm qua, Tô Duệ hấp tấp đẩy cửa xông ra ngoài.

Người muốn hỏi người của Tô phủ mỗi ngày sợ nhất là điều gì ư? Bọn họ sẽ không hề do dự mà nói cho người, đám nô tài chúng ta, mỗi ngày vừa mở cửa ra liền cầu xin ngày hôm nay nhất định đừng đụng phải thiếu chủ!

Cả người thiếu chủ lúc nào cũng không chỉ mang theo sát khí mà còn có cả hắc khí nữa.

Ai gặp phải hắn liền xui xẻo cả ngày.

Kể quả, hôm nay Lục Chu dậy sớm, còn đang mơ mơ màng màng mức nước ở ngoài sân liền nhìn thấy Tô Duệ vọt vào, trên người còn có mùi máu tươi cực kỳ khó ngửi.

Lục Chu chớp mắt, sau đó lại dùng sức chớp chớp mắt: Nhất định là mình chưa tỉnh ngủ, nên mới xuất hiện ảo giác, ừ, nhất định là thế...

Một tiếng "cạch" lớn vang lên, cửa phòng ngủ của Tô Văn bị người ta đá văng ra.

Có thể làm ra chuyện này ở Tô phủ, ngoại trừ Tô Duệ ra thì chẳng còn ai khác cả. Tô Văn dụi dụi mắt, đang định xốc màn giường lên, kết quả có người còn nhanh hơn một bước, Tô Duệ nhấc màn lên, cả người đè lên Tô Văn.

"Người làm cái gì... Ừm..."

Tô Văn mở to hai mắt nhìn, cảm giác được vẻ lạnh như băng trên môi của mình, cả người đều không thoải mái.

Cô lại bị Tô Duệ cường-hôn.

Thằng ranh này! Dám chiếm tiện nghi của bà đây, người chết chắc rồi!

Tô Văn nổi giận! Lập tức liều mạng giãy dụa, mà lúc này vẻ mặt của Tô Duệ kỳ thực cũng đang đại ra...

Hắn vừa làm gì vậy?

Rõ ràng hắn chẳng định làm gì mà! Ai biết lúc vừa đi vào đây, vì đập cửa quá mạnh nên miệng vết thương phía sau liền toác ra, hắn bị đau, mắt đi trọng tâm nên mới ngã đứng lên giường của Tô Văn, sau đó liền... hôn lên?

Mỗi Tô Văn cực kỳ mềm mại, có lẽ do vừa tỉnh ngủ nên độ ẩm trên môi còn rất cao, trong nháy mắt, Tô Duệ chỉ cảm thấy cả người mình như sắp bốc cháy đến nơi.

Loại cảm giác này thật khó nói thành lời, nhưng lại khắc vô cùng sâu sắc và rõ ràng vào lòng hắn.

"Nàng... là ai?"

Đột nhiên, hắn chống người lên, bình tĩnh nhìn Tô Văn, ánh mắt chưa bao giờ thâm thúy như thế: "Nàng là ai?"

Trong nháy mắt, sự tiếp xúc thân mật kia đột nhiên đã chứng thực một chút suy đoán nào đó trong lòng hắn từ trước tới giờ...

Bốn năm trước, rõ ràng có người nói dù chết cũng không quay về, giờ lại quay lại.

Bốn năm trước, người luôn nhìn hắn bằng ánh mắt hoảng sợ, lo lắng, giờ lại bình thản, lạnh nhạt nhìn vào mắt hắn.

Bốn năm trước, người làm hắn cảm thấy bị vứt bỏ, bị phản bội, làm hắn không bao giờ muốn tha thứ, hiện tại lại làm hắn không ngừng hoảng hốt.

Những người âm trầm luôn có tính cách rất cực đoan.

Ví dụ như Tô Duệ, năm đó hắn cảm thấy mình bị tỷ tỷ vứt bỏ, sau khi tỷ tỷ xuất giá, hắn liền lập tức khống chế Tô gia, chủ động chặt đứt quan hệ giữa Tô Văn và Tô gia, thậm chí phái Âm Vu âm thầm quan sát Tô Văn và Lục Chu, biết rõ nàng bị nhốt vào lãnh uyển cũng vẫn thờ ơ.

Nếu đã lựa chọn phản bội và vứt bỏ, vậy thì phải có đảm đương gánh vác kết cục.

Nếu Tô Văn cứ tiếp tục nhất ý cô hành như thế, cho dù nàng chết ở phủ Việt Vương, Tô Duệ cũng sẽ vẫn thờ ơ như cũ.

Nhưng, nàng lại đột nhiên tỏ ra yếu thế đối với hắn.

Tô Văn trong trí nhớ của Tô Duệ là người tuyệt đối sẽ không buông tay Hiền Viên Duệ, chết cũng sẽ không.

Hắn hiểu rõ tỷ tỷ của mình, thậm chí còn hiểu nàng hơn hiểu bản thân mình.

Cho nên, sau khi đón Tô Văn về Tô gia, Tô Duệ luôn âm thầm quan sát Tô Văn trong bóng tối, trong lòng hắn vẫn có một dấu hỏi to đùng, nhưng lại không có cách nào tìm ra đáp án thích hợp.

Hôm nay, trải qua một khắc kia, hắn như tìm được đáp án mà mình tìm kiếm bao lâu nay.

"Đệ đang nói cái gì?"

Bị Tô Duệ hỏi như thế, trong lòng Tô Văn hơi dao động một chút, bởi vì mặc dù Tô Duệ đặt câu hỏi nhưng cô lại nhìn thấy đáp án khẳng định ở trong mắt hắn.

"Ta biết nàng không phải tỷ ấy."

Lần này, Tô Duệ liền dùng ngữ khí khẳng định vấn đề.

"Ta..."

Tô Văn nghĩ nghĩ, muốn tìm lời thích hợp để nói. Nếu cô lấy cớ do bị Hiên Viên Duệ làm tổn thương tình cảm nên tính cách biến đổi, quả thực cũng rất thuận miệng, đáng tiếc, vừa định mở miệng thì Tô Duệ lại một lần nữa ngắt lời cô: "Nàng nói rất đúng, ta có thể cưới nàng!"

"Ta là tỷ tỷ của đệ! Đệ làm như thế là loạn..."

"Nàng không phải!"

Ngữ khí như chém đinh chặt sắt lại ngắt ngang lời Tô Văn một lần nữa, Tô Duệ nhìn cô, đôi mắt thon dài mang theo cảm xúc chưa từng có: "Ta cưới nàng!"

Nói xong ba chữ này, cũng không quan tâm tới biểu tình của Tô Văn nữa, Tô Duệ lại gục xuống giường, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn sau lưng hắn đã bị thương nặng tới mức máu me be bét, trong đáy mắt của Tô Văn lóe lên vẻ tàn nhẫn. Quả bom hẹn giờ Tô Duệ này xuất hiện vẫn đề rồi! Lại còn vào thời điểm máu chốt như thế này nữa!

Trong nháy mắt, Tô Văn đã nghĩ được tới ba mươi hai cách trừ bỏ Tô Duệ này. Mà lúc này, bên ngoài phòng lại vang lên thanh âm của Lục Chu: "Quận chúa, quận chúa, nô tỳ..."

Lúc giọng của Lục Chu vừa truyền tới, Tô Văn lập tức kéo áo ngủ của mình ra, dùng hết sức kéo Tô Duệ đang hôn mê lên người mình...

"Cứu mạng! Lục Chu, cứu ta! Cha, cứu con!" Thanh âm của Tô Văn mỏng manh mà kinh hoàng

"Choang!" Chiếc chậu trong tay Lục Chu lập tức rơi xuống mặt đất. Nàng ta không dám nhìn hoàn cảnh trong phòng mà chạy như điên ra ngoài.

Nghe được tiếng bước chân đi xa dần của Lục Chu, Tô Văn thở phào một hơi. Việc hãm hại Tô Duệ thế này quả thực không nên làm quá dễ dàng.

Chỉ một loáng sau, Tô Ngọc Phong đằng đằng sát khí xuất hiện trong sân của Tô Văn, phía sau lưng ông là Lục Chu đang bình bịch chạy về.

"Tên tiểu súc sinh này!"

Tô Ngọc Phong vừa vào cửa liền nhìn thấy màn trên giường của Tô Văn vẫn luôn đóng đưa, mơ hồ có thể thấy thân hình của Tô Duệ, lúc này hắn đang nằm đè lên Tô Văn, mà dưới thân hắn là Tô Văn đang cầu cứu yếu ớt.

Thấy một màn này, Tô Ngọc Phong lập tức giận tới mức mắt hết lý trí, cơ hồ là vừa qua cửa, ông liền vận hết công lực, một chưởng đánh tới Tô Duệ đang nằm trên giường.

Tuy rằng đêm qua Tô Ngọc Phong cũng bị thương, nhưng vì được điều trị cả đêm nên trạng thái bây giờ rất tốt, một chưởng này được hấn phát ra trong lúc con giận đã lên tới đỉnh điểm, chưởng phong gào thét, mang theo hơi thở cuồng loạn và nguy hiểm ập tới.

Không xong.

Một khắc này, Tô Văn cũng cảm nhận được nguy cơ. Tô Ngọc Phong đã mất đi lý trí nên phạm vi công kích rất lớn, cho nên hiện tại Tô Văn cũng bị chưởng phong bao phủ, tuy rằng không cần lo lắng tới tính mạng, nhưng với sức khỏe tàn tạ của cái thân thể này, cho dù chỉ bị chưởng phong lan tới, nhưng cũng phải tu dưỡng thật lâu mới hồi phục lại được.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, tựa như cảm giác được nguy cơ sống chết, Tô Duệ vẫn luôn hôn mê lại lập tức mở mắt ra.

Đôi mắt sắc và rất sáng.

Tầm mắt hai người giao nhau, Tô Duệ lập tức ôm chặt Tô Văn dưới thân, nghiêng người một cái để Tô Văn hoàn toàn nằm dưới sự bao bọc của thân hình cao lớn của hắn, dùng cái lưng đang bị thương của mình đón đỡ một chưởng này của Tô Ngọc Phong.

"Phốc!"

Một cổ máu tươi ấm nóng phun đầy lên mặt Tô Văn, cô không hề chớp mắt lấy một cái, cứ thế nhìn gương mặt Tô Duệ kề sát mình trong gang tấc với vẻ không thể tin tưởng.

Cánh môi giật giật, Tô Văn muốn nói gì nhưng thân thể cô lại đã được Tô Ngọc Phong đi tới bên giường, kéo lên.

"Tiểu Văn, làm con phải chịu ủy khuất rồi! Ta sẽ đánh chết tên tiểu súc sinh này!"

Tô Ngọc Phong vừa tìm áo choàng phủ lên người cho Tô Văn để che đi quần áo xộc xệch trên người cô, vừa nhìn Tô Duệ vẫn còn thoi thóp thờ trên giường với đôi mắt đầy tia máu.

"A."

Tô Duệ lại nôn ra một búng máu, vẫn nhìn Tô Ngọc Phong bằng ánh mắt bất cần như cũ: "Ta là tiểu súc sinh, vậy ông là gì? Lão súc sinh à?"

Tô Ngọc Phong bị Tô Duệ chọc giận, bước tới bên cạnh định xuống tay lần nữa, mà Tô Duệ lại miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, từ trong ngực móc ra một miếng hồ phù tùy thân, vẽ mặt trào phúng nói với cha mình: "Tô đại nhân, ngài mưu sát đồng liêu sẽ bị khép tội phản quốc đấy!"

Phản quốc...

Hai chữ này như một kích chọc thẳng vào đầu Tô Ngọc Phong, khiến cho ông không thể không dừng lại động tác của mình.

Lúc này, Tô Ngọc Phong mới nghĩ ra, Tô Duệ không chỉ là con của mình, hắn còn là tướng quân đương triều, là một vị chiến thần mà Đại Hạ không thể thiếu được!

Nắm tay siết chặt của Tô Ngọc Phong lại dần buông lỏng, ông do dự một chút, cuối cùng vẫn chọn vương triều mà mình đã cống hiến cả đời.

"Tiểu Văn, cha đưa con đi."

Mất thấy Tô Ngọc Phong đã mang Tô Văn rời đi, sắc mặt của Tô Duệ lập tức trở nên tái nhợt không ai bì nổi...

"Phốc!"

Hắn lại nôn ra một búng máu tươi, cả người gục xuống giường, trước khi nhắm mắt lại một lần nữa, miệng hắn nhẹ nhàng nỉ non một câu:

Thật là... tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Vương Phi thể thân (14)

Dịch: Thiên Di

Từ sau khi Tô Văn quay về phủ tướng quân, Tư Ngự liền trở thành khách quen ở nơi này. Trải qua bữa tiệc tối hôm đó, thái độ của người trong phủ tướng quân với Tư Ngự càng thêm hòa ái. Đối với việc Tô Văn tự nhiên thay đổi chỗ ở, Tư Ngự cũng không cảm thấy có gì dị thường, hắn chỉ đau lòng nhìn Tô Văn thân sắc tiêu tụy ở trên giường: "Tiểu Văn, hôm qua ngủ có ngon không?"

Quan hệ giữa hai người chậm rãi thay đổi, Tư Ngự cũng xưng hô với Tô Văn từ xa lạ tới thân mật.

"Muội ngủ rất ngon."

Tô Văn cười cười với Tư Ngự: "Hiện tại muội không sao, huynh không cần suốt ngày ở bên muội như thế."

"Ta biết thân thể của muội không sao, nhưng mà tinh thần..."

Nói tới đây, biểu tình của Tư Ngự khá lo lắng: "Đã bắt được thích khách đêm đó chưa?"

Tô Duệ bị thương nặng tới hôn mê, Tô phủ công bố tin tức ra ngoài rằng hắn vì bị thích khách ám sát nên bị thương, mà mấy ngày nay nhìn Tô Văn cũng không ổn lắm, Tô Ngọc Phong nói với Tư Ngự rằng Tô Văn bị hoảng sợ vì thích khách ngày hôm đó.

Lấy có đó làm cho người ngoài không có bất kỳ nghi vấn gì nữa, ngược lại đề tài gần đây kinh thành xôn xao nhất chính là "thích khách là ai?".

Bởi vì Tô Duệ bị ám sát ngay trong đêm Tô phủ tổ chức yến tiệc, cho nên nhiều người tham gia tiệc ngày hôm đó đều chịu nghi ngờ, Hiên Viên Duệ cũng là một trong số đó.

Lần này Tô Duệ bị trọng thương khiến cho Bệ hạ vô cùng tức giận, mấy ngày nay kinh thành đều rơi vào trạng thái đề phòng nghiêm ngặt, kiểm tra, lục soát ở khắp nơi, có lẽ vì chuyện này nháo tới quá lớn nên chuyện xảy ra trong tiệc tối hôm đó đều bị phơi ra, lúc này bá tánh bình dân mới biết thì ra Quận chúa Tô Văn đã có người trong lòng, người đó chính là ngự y Tư Ngự.

Tư gia vẫn luôn là gia tộc hành nghề y truyền bao đời nay, danh tiếng ở trong dân gian cực kỳ to lớn, cũng rất được hoan nghênh tại triều đình. Tin tức Tô gia và Tư gia muốn liên hôn dần dần mất tin tức về thích khách, trở thành tin vui được tất cả mọi người quan tâm.

Tuy rằng mỗi ngày Tô Văn đều không thể ra cửa, nhưng người bên ngoài vẫn truyền đủ loại tin tức vào trong, Tô Văn từ Diệp Tri Cẩn mới biết Hiên Viên Duệ và Diệp Tri Hòa đã trở mặt với nhau, gần đây Diệp Tri Hòa ở trong Vương phủ cực kỳ khổ sở.

Chỉ có một mình Diệp Tri Họa đau khổ, cái này với bạn nhỏ Hiên Viên Duệ thật quá không công bằng.

Trừ tịch* đã tới gần, Tô Văn biết, đây hẳn là thất tịch đầu tiên và cũng là cuối cùng của cô ở thế giới này.

*trừ tịch: Giao thừa

Mấy ngày nữa, nhân mã của Hiên Viên Khanh sẽ tới bên ngoài kinh thành, một hồi bão tố sẽ quét qua toàn bộ kinh thành.

"Tur Ngự."

Tô Văn biết vở kịch này cũng đã đến lúc thu lưới, cô nhìn Tur Ngự với vẻ sợ hãi: "Thích khách vẫn không có tin tức, Tur Ngự, bọn họ thật đáng sợ, muội sợ lắm..."

"Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ muội."

Tur Ngự nhẹ nhàng ôm Tô Văn vào lòng, giọng điệu cực kỳ kiên định.

"Ừm."

Tô Văn gật đầu, sau đó như nghĩ tới cái gì, ánh mắt lấp lánh nhìn Tur Ngự: "Tur Ngự, huynh phối được lợi hại như thế, có thể dạy muội không, để muội có một chút thủ đoạn tự bảo vệ mình?"

"Muội muốn học ư?"

Tur Ngự hơi kinh ngạc nhìn Tô Văn.

Người học y có thể cứu người, cũng có thể giết người.

Thuốc có thể cứu mạng, cũng có thể làm người ta mất mạng.

Người học y giết người cơ bản đều không thấy máu, Tur gia từng xuất hiện vài cao thủ dụng độc, mà theo Tô Văn biết, ở một thể hệ hiện tại của Tur gia, Tur Ngự là người có thiên phú nhất trong cả nghiên cứu chế tạo độc dược cũng như sử dụng độc dược.

"Muội không thể học sao?"

Nghe Tur Ngự hỏi lại, Tô Văn hơi mất mát, rừ mi xuống: "Cũng đúng, muội không phải người của Tur gia, hơn nữa... Muội ngược như thế, nhất định sẽ không học được."

"Ai nói vậy?"

Tur Ngự không thể chịu được bộ dáng thương tâm của Tô Văn, cho nên lập tức vỗ ngực cam đoan chính mình sẽ dạy cho cô thật tốt, với thiên phú của cô, nhất định sẽ học được rất nhanh.

Hai người nói chuyện thêm một hồi, Tur Ngự dặn dò Tô Văn nghỉ ngơi nhiều, còn hẳn thì đi tới một viện khác để khám bệnh cho Tô Duệ vẫn còn đang hôn mê.

Kỳ thực, tình đường mấy ngày, ngoại thương trên người Tô Duệ đã khá hơn rất nhiều, ít nhất không còn máu me be bét như ngày đầu nữa, nhưng hẳn vẫn cứ hôn mê, dù Tur Ngự dùng biện pháp nào thì Tô Duệ vẫn không có bất kỳ cảm giác nào cả.

Dường như hẳn đang lâm vào một giấc mộng không muốn tỉnh lại, ngăn cách hết thảy với bên ngoài.

Mỗi ngày đều trôi qua trong bình yên, đảo mắt đã tới đêm trước Trừ tịch. Mỗi năm, vào đêm trước Trừ tịch, Hoàng đế Bệ hạ sẽ mở tiệc chiêu đãi quần thần, toàn bộ Phiến vương Hoàng tộc về kinh đều phải tham gia bữa tiệc này.

Đây là thịnh yến mỗi năm một lần của Hoàng tộc, nhưng đối với Tô Văn, đây sẽ là một bữa tiệc giết chóc.

Đêm trước Trừ tịch, toàn bộ ngọn đèn dầu trên Hoàng thành đều được thắp sáng. Tô Văn ngồi xe ngựa của phủ Tư mã quân tiến vào Hoàng thành từ cửa Đông, nhìn xuyên qua màn xe thấy được hàng hàng dãy dãy cung điện hùng vĩ, nguy nga, nghĩ tới không bao lâu sau nữa nơi này sẽ thành núi xác biển máu, Tô Văn cảm thấy hơi tiếc hận. Nếu mình có một cái di động thì tốt rồi, chính cô sẽ tự mình quay lại tràng chiến loạn máu nhiễm hoàng thành tối nay.

Quan viên tham gia yến tiệc rất nhiều, người nào cũng mang theo gia quyến, đây là cơ hội duy nhất có thể được nhìn thấy Hoàng thượng và đông đảo các Hoàng tử, công chúa trong năm, những quan gia công tử và đám thiên kim đều bưng bưng hứng thú, chuẩn bị trang phục lộng lẫy để tham dự.

Tô Văn vẫn mặc một thân váy đỏ, cái này đã gần như trở thành màu sắc yêu thích của cô, bởi vì biết cô mặc đồ màu đỏ nên các nữ quyền đều không ai mặc cả.

Từ điều này cũng có thể thấy được Tô gia được sủng ái thế nào trên triều đình...

Mỗi năm, tiệc tối trong hoàng thành đều gần như giống nhau, ngoài cung vũ nhạc phường hiến ca hiến vũ thì còn có con cái bá quan lên biểu diễn tài nghệ, cuối cùng là các hoàng tử, công chúa chưa thành niên áp trực lên sân khấu.

Tô Văn ngồi ở vị trí gần bên trên, cô vẫn luôn thất thần ngồi nửa dựa vào ghế, đồ ăn không nhúc nhích một miếng nào, người khác nhìn thấy bộ dáng này của cô thì chỉ nghĩ là cô không thoải mái, nhưng thực ra Tô Văn đang đếm ngược trong lòng.

Đúng lúc trong cung điện đang ăn uống linh đình, bên ngoài cung uyển chợt truyền tới tiếng hò hét rung trời! Thanh âm kia càng ngày càng gần, cùng với đó là lửa cháy ngập trời.

Một tảng lớn cung uyển bị lửa nuốt chửng, đám cung nhân nhất gan sợ hãi kêu lên, vội vàng chạy trốn, động tĩnh lớn như thế làm cho những người đang tham gia cung yến trong đại điện cũng cảm thấy có gì không đúng.

"Đã xảy ra chuyện gì? Người đâu!"

Bệ hạ ngồi trên long ý có cảm giác không đúng, lập tức lớn tiếng triệu hoán thủ vệ cung điện, ngay sau đó một toán Ngự lâm quan vọt vào, mà nhìn thấy người đi đầu, tất cả mọi người trong cung điện đều trừng to hai mắt nhìn.

"Phụ hoàng, đã lâu không gặp."

Hiên Viên Khanh mặc áo giáp màu đen, bước vào trong cung điện, trên gương mặt lạnh lùng treo một nụ cười hiếm thấy.

Trong khoảnh khắc khi Hiên Viên Khanh xuất hiện, vẻ mặt Hiên Viên Duệ lập tức thay đổi, tại sao hắn vẫn còn sống?

Tựa hồ như cảm giác được tầm mắt của Hiên Viên Duệ, Hiên Viên Khanh hơi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, cười nhạt: "Tam hoàng huynh, cũng lâu không gặp nhỉ? Đêm nay quan trọng như thế, sao lại không nhìn thấy Tam hoàng tẩu vậy?"

Nhắc tới Diệp Tri Hòa, ngữ khí của Hiên Viên Khanh càng thêm châm chọc: "Nói tới Tam Hoàng tẩu, nàng ấy chính là mệnh quý nhân của ta đấy."

Cái gọi là người được chủ định hợp nhân duyên bất tự...

Về mặt Hiên Viên Duệ vốn đã u ám, nghe Hiên Viên Khanh nói những lời này thì càng thêm khó coi: "Người là đồ nghịch tặc, người muốn hành thích vua tạo phản sao?"

"Tam Hoàng huynh, huynh cứ luôn nói ta là nghịch tặc, vậy huynh cảm thấy ta muốn làm gì?"

Hiên Viên Khanh cười, rồi cuộc lại quay đầu nhìn đương kim Bệ hạ vẫn ngồi trên long ý: "Phụ hoàng, ngài nói xem, con có tư cách ngồi lên ngôi vị hoàng đế hay không?"

Kiều ngạo và đông đặc như thế, quả thực là tìm chết.

Trong đại điện, có vài võ tướng đã âm thầm vận công, chỉ cần Bệ hạ ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ lập tức tiến lên vây bắt nghịch tặc.

Chỉ là, Bệ hạ ngồi trên long ý vẫn trầm mặc không nói.

Trong đại điện, tình hình trở nên vô cùng quỷ dị, mà Tư Ngự ngồi ở thứ hai bên trái đột nhiên biến đổi sắc mặt...

Đồ ăn đêm nay...

Có độc!

Tư Ngự cũng coi như đã nhìn thấy cả trăm loại độc, vậy mà đêm nay hắn cũng bị trúng chiêu, có thể thấy được độc được này lợi hại thế nào!"

"Phốc!"

Đúng lúc này, mấy võ tướng âm thầm vận nội công liền học ra máu, sắc mặt kém vô cùng: "Có độc!"

"A!"

Trong đám người phát ra từng trận tiếng hét chói tai, ngay sau đó như những quân bài domino bị đẩy ngã, người trên đại điện lần lượt bị độc phát, loại độc này không lấy mạng người, thậm chí chỉ cần người không âm thầm vận nội công thì loại độc này cũng chỉ làm cho người đau bụng, toàn thân mất hết sức lực mà thôi.

Nghe thì thấy tác dụng của loại độc này không lớn, nhưng trong mắt đám tinh binh do Hiên Viên Khanh dẫn vào thì người trong đại điện chẳng khác nào thịt nằm trên thớt.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: Vương Phi thể thân (xong)

Dịch: Thiên Di

Tiếng hò hét ngoài đại điện dần thu nhỏ lại, chỉ có ánh lửa càng lúc càng lớn, chiếu sáng khắp hoàng thành.

Hiên Viên Khanh đi trong đại điện như tản bộ ở trong sân, từng bước tiến về phía long ý. Lúc đi ngang qua Tô Văn, hần hơi dừng một chút, sau đó lại tiếp tục mỉm cười tiến lên phía trước.

Hiên Viên Phá ngồi trên long ý, ánh mắt nặng nề nhìn Ngũ hoàng tử mà mình luôn không yêu thích, rốt cuộc, sau một hồi im lặng thật lâu, ông ta mới lên tiếng: "Vị trí này, ngươi muốn giết cả Phụ hoàng của ngươi sao?"

"Phụ hoàng?"

Hiên Viên Khanh dừng bước, vẻ mặt trào phúng nhìn Hiên Viên Phá: "Nếu ngài đã tàn nhẫn đến độ có thể chém đầu đứa con này, vậy vì sao ta không thể giết ngài? Lúc trước ngài giết ta thì có nhớ tới một chút tình cảm cha con?"

Hiên Viên Phá không nói gì, ánh mắt vẫn nặng nề nhìn Hiên Viên Khanh, lúc này ông ta vẫn hy vọng trong lòng rằng sẽ có người tới cứu giả, rốt cuộc bên ngoài thành còn có Quân thủ thành, Hiên Viên Phá không tin với lực lượng nhỏ nhoi của Hiên Viên Khanh mà có thể đánh hạ toàn bộ Hoàng thành mà không gây ra bất cứ xôn xao, hoài nghi nào.

"Phụ hoàng, sao ngài không nói? Ngài đang đợi gì? Quân thủ thành? Hay ám vệ hoàng gia?"

Nói tới đây, Hiên Viên Khanh lại ngược mắt nhìn tổng quản đại nội An Bình đang đứng bên cạnh long ý: "Không bằng để An tổng quản nói cho ngài đáp án này đi, được không?"

An Bình?

Ánh mắt Hiên Viên Phá nhìn tới An Bình đứng bên cạnh, An Bình vẫn luôn cúi đầu, rũ mắt lúc này không hề che giấu nữa, bước nhanh đi xuống bậc thang, quỳ xuống dưới chân Hiên Viên Khanh: "Bệ hạ, đây là Hồ phù điều động Quân thủ thành và mật chỉ vận dụng ám vệ Hoàng gia."

"An Bình! Thì ra là ngươi!"

Lúc này, Hiên Viên Phá cũng nhận ra mình đã bị tâm phúc mà mình tin tưởng nhất bán đứng, nỗi lòng không khỏi kích động, Hiên Viên Phá độc khí công tâm, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm máu đen.

Kiếp trước, Hiên Viên Duệ là Ngũ hoàng tử không được yêu thích, nhưng cuối cùng hần lại ngồi lên được ngai Hoàng đế, ngoại trừ sự ần nhẫn, cơ trí ra thì hần còn mượn được rất nhiều lực lượng bên ngoài, mà trợ lực lớn nhất chính là cùng An Bình ở trong hoàng cung nội ứng ngoại hợp.

Đây là loại phản bội thường thấy trong hoàng thất nhất, cũng là loại phản bội làm người ta tuyệt vọng.

Lúc này, không khí trong đại điện càng thêm quỷ dị, Hiên Viên Khanh như sợ người khác không biết mình là kẻ máu lạnh, hần đột nhiên rút bảo kiếm ở trong tay thị vệ phía sau ra, đi từng bước lên bậc thang, chĩa bảo kiếm sắc bén vào ngực Hiên Viên Phá.

Hiên Viên Phá làm đế vương nhiều năm, vẫn luôn cao cao tại thượng, giờ phút này thấy tính mạng mình thật sự bị uy hiếp, hần bắt đầu khủng hoảng và sợ hãi. "Khanh Nhi, phụ hoàng... Phụ hoàng có thể... Nhường ngôi... Người ngôi... cho..."

Chữ "ngươi" còn chưa nói ra miệng, bảo kiếm của Hiên Viên Khanh đã đâm xuyên qua thân thể Hiên Viên Phá.

Nếu đã đi lên con đường làm phản, Hiên Viên Khanh cũng không cầu danh chính ngôn thuận nữa, nhưng tối nay hần phải lưu lại trong lòng người khác cảm giác kính sợ tràn ngập.

"Phụ hoàng, lên đường bình an."

Rút thanh kiếm dính đầy máu ra, Hiên Viên Khanh vẫn mỉm cười.

"Còn ai nữa?"

Hiên Viên Khanh kéo trường kiếm, máu tươi nhỏ từng giọt xuống long ý, hần vẫn mỉm cười nhìn chăm chú vào mọi người trong đại điện: "Còn có ai muốn lên đường làm bạn với Tiên hoàng không? Hôm nay trẫm sẽ thành toàn hết!"

Quả nhiên nguyên nam chủ đại nhân vẫn bá khí hơn người, Tô Văn nghiêng người nhân cơ hội đánh giá Hiên Viên Duệ, giờ phút này, sắc mặt hần đã khó

coi tới mức không có cách nào hình dung được.

Trong nháy mắt, khi Hiên Viên Khanh vừa nói xong, rốt cuộc có mấy thân ảnh không nhìn được vọt ra, trong đó có một người là Tô Ngọc Phong.

"Nghịch tặc to gan! Còn không mau nhận lấy cái chết!"

Vì vị võ tướng trung tâm dưới sự dẫn dắt của Tô Ngọc Phong, mạnh mẽ áp chế độc trong người, vọt tới trước mặt Hiên Viên Khanh. Hiên Viên Khanh chỉ nâng lên bảo kiếm, nhẹ nhàng đảo qua, cứ thấy mấy vị võ tướng cao cao tại thượng đều ngã hết xuống đất.

Nhìn gương mặt tức giận không nhìn được của họ, Hiên Viên Khanh kéo thi thể Hiên Viên Phá xuống khỏi long ý, bản thân tự ngồi lên, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn toàn trường, cuối cùng dừng trên người Tô Văn.

"Biểu muội Tô Văn, độc được này của muội thật sự lợi hại đấy."

Tô Văn liếc nhìn Hiên Viên Khanh một cái, trước ánh mắt không thể tin tưởng được của tất cả mọi người, ung dung đứng dậy, thông thả nói: "Độc lợi hại mà không có An tổng quản hỗ trợ cũng là uổng phí."

"Tiểu Văn!"

"Tiểu Văn!"

Tô Ngọc Phong ngã trên đất và Tư Ngự ngồi ở một ghế cách đó không xa không hện mà cùng lên tiếng, trong giọng của hai người đàn ông đều mang theo vẻ ghen ngạo.

Tô Ngọc Phong hoàn toàn không thể tin được con gái mình sẽ cấu kết với phản tặc, mà ánh mắt của Tư Ngự nhìn cô lại càng chuyên chú hơn, như lặng lẽ đặt ra nghi vấn và lên án.

"Hiện tại thứ ta cầm trong tay là giải dược."

Tô Văn làm lơ ánh mắt của Tư Ngự và Tô Ngọc Phong, đạm nhiên nhìn mọi người trong đại điện: "Chỉ cần các ngươi nguyện ý trung thành với Bệ hạ thì sẽ có được giải dược, thậm chí là thăng thêm một chức quan! Nếu các ngươi không chịu tỏ thái độ, vậy thì ta cũng thành tâm thành ý đưa các ngươi đi ngầm nguyện trung thành với bệ hạ!"

Sau khi Tô Văn nói xong, không khí trong đại điện hoàn toàn thay đổi.

Hiên Viên Khanh đã cung biến thành công, Bệ hạ cũng đã chết rồi, bọn họ còn biết làm sao bây giờ?

Tiếp tục làm một trung thần không sợ chết hay là...

Trong đại điện, có người tâm động, có người chân chừ, nhưng không ai dám trở thành người đầu tiên lên tiếng.

"Các ngươi chỉ có thời gian suy nghĩ là nửa nén hương!"

Tô Văn phát phát tay, An Bình lập tức đốt hương đã được chuẩn bị tốt lên.

Mọi người đều bị ép buộc, vừa rồi còn không ai nguyện ý làm chim đầu đàn, nhưng vừa thấy thời gian càng lúc càng ít, rốt cuộc có người không nhìn được đã nhảy ra nguyện ý trung thành với Hiên Viên Khanh. Có người đầu tiên sẽ có người thứ hai, trong nháy mắt, đã có hơn phân nửa người quỳ gối ở giữa đại điện, mà lúc này, nửa nén hương cũng đã cháy xong.

"Còn ai không?"

Tô Văn lại nhìn xung quanh một vòng nữa, ánh mắt dừng lại trên những người còn lại một chút.

Dư lại chỉ có các huynh đệ của Hiên Viên Khanh và một ít Hoàng thất tông thân cùng các trung thần lương tướng.

"Hắn là không còn ai?" Tô Văn quay đầu liếc nhìn Hiên Viên Khanh một cái, Hiên Viên Khanh gật đầu với cô.

"Các ngươi đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng."

Tô Văn làm bậm tự nói một câu, sau đó mở bình dược trong tay mình ra, đặt vào tay mỗi người một viên giải dược, những quan viên và gia quyến kia lập tức uống vào một cách gấp gáp.

Khóe môi Tô Văn rốt cuộc cũng lộ ra ý cười, mà Tư Ngự vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của cô nhìn thấy được liền hít sâu một hơi, sau đó sắc mặt trở nên mừng rỡ, hương vị này là...

Giết chết Hiên Viên Phá, lên ngôi hoàng đế, giờ lại thu phục được một nửa đại thần, hiện tại tâm tình của Hiên Viên Khanh rất tốt, hân mĩm cười nhìn một đám người không chịu thua trên đại điện, trong đó còn có mấy huynh đệ khác của hắn.

Vài người này cũng thông minh, biết hẳn sẽ không bao giờ buông tha bọn họ nên giờ phút này ai nấy đều vẻ mặt rất xấu ngồi cạnh nhau, đối diện với Hiên Viên Khanh.

"Nếu các người không chịu phụ tá trẫm, vậy thì trẫm chỉ có..."

"Chờ một chút!"

Thấy Hiên Viên Khanh chuẩn bị ra lệnh cho Ngự lâm quân động thủ, một giọng nói vang lên ngắt lời hắn.

Từ Ngự lắc lư đứng dậy, tuy rằng nói với Hiên Viên Khanh nhưng ánh mắt vẫn dừng trên người Tô Văn: "Ngũ hoàng tử, ta có thể hỏi Tiểu Quận chúa một chuyện được không?"

Hửm?

Hiên Viên Khanh hoàn toàn không để ý xưng hô của Từ Ngự với mình, kỳ thật hắn cũng không tính toán lấy mạng Từ Ngự. Từ Ngự là một nhân tài, lại có tình cảm sâu sắc với Tô Văn, đây là một người có thể lợi dụng và thu phục.

"Từ đại nhân, xin cứ tự nhiên."

Hiên Viên Khanh đã đoán được Từ Ngự muốn hỏi Tô Văn điều gì, kỳ thật Hiên Viên Khanh cũng rất hiếu kỳ, Tô Văn sẽ trả lời Từ Ngự thế nào, nàng có thể khuyên Từ Ngự đầu phục, trung thành với hắn không?

Từ Ngự bước từng bước một đi tới trước mặt Tô Văn, nhìn thẳng vào mắt cô, hai người trầm mặc nhìn nhau rất lâu.

Đến khi Tô Văn bối vì đứng bất động quá lâu nhẹ đưa tay xoa xoa bả vai mình, Từ Ngự mới chậm rãi mở miệng: "Tiểu Văn, trợ giúp Ngũ hoàng tử mưu phản, muội tự nguyện ư?"

Nghe Từ Ngự hỏi như thế, Tô Văn liếc nhìn hắn một cái, lại theo bản năng nhìn Tô Ngọc Phong khóe miệng còn đang rỉ ra máu tươi.

"Đương nhiên là muội..."

Tô Văn hơi dừng một chút, sau đó giọng nói cao vút lên: "Không phải tự nguyện."

"Tô Văn!"

Hiên Viên Duệ ngồi trên long ý, vẻ mặt hung dữ nhìn Tô Văn, hắn còn đang suy tư Tô Văn nói vậy là ý gì thì một đoàn tinh binh nhảy vào đại điện, bao vây đám người Hiên Viên Khanh.

"Hiên Viên Khanh, ngươi thành thích vua, giết cha, ai cũng có thể giết chết!"

Một thanh âm trầm thấp vang lên trong đám người, sau đó mọi người kinh ngạc khi thấy Tứ hoàng tử Hiên Viên Dĩ vẫn luôn yên ắng ngồi một chỗ, hiện tại lại đứng dậy.

Đây là...

Lúc Hiên Viên Khanh còn đang tỏ vẻ khiếp sợ, trên đại điện lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, những đại thần vừa rồi ăn giải dược lập tức mặt mũi tím ngắt, sùi bọt mép liên tiếp ngã xuống.

Cái gọi là biến đổi bất ngờ cũng chỉ như thế này mà thôi.

Từ Ngự nhìn Tô Văn, lại nhìn bình thuốc trong tay cô, nói: "Trong này mới đúng là kịch độc, ta nói đúng không?"

Tô Văn cười không nói gì, đúng thế, thứ trong tay cô đây mới là độc dược, mà giải dược chân chính kỳ thật đã bị Tô Văn trộn lẫn vào nén hương vừa đốt lên kia rồi.

"Tô Văn!" Hiên Viên Khanh nhìn về phía Tô Văn, đến bây giờ hắn vẫn chưa tin được chính mình lại bị Tô Văn bề ngoài nhu nhu nhược nhược chơi cho một bài.

Nhìn thẳng vào ánh mắt của Hiên Viên Khanh, Tô Văn vẫn tỏ vẻ vô tội: "Ngũ biểu ca, huynh dùng tính mạng của A Duệ uy hiếp ta, ta bị buộc bất đắc dĩ mới thỏa hiệp với huynh. Nhưng ta không ngờ huynh lại thực sự dám thương tổn Bệ hạ, huynh thật đáng sợ! Nếu... nếu ta sớm biết huynh sẽ gây bất lợi cho Bệ hạ, ta... cho dù chết cũng sẽ không thỏa hiệp với huynh!"

Nsoi ra mấy câu kia, Tô Văn liền lập tức tẩy trắng sạch sẽ cho mình, dù người khác tin hay không, chính cô tin là được.

Quả nhiên...

Nghe được lý do thoái thác của Tô Văn, lòng Hiên Viên Khanh liền lạnh xuống.

Tô Văn vẫn luôn lừa bịp hần, chân chính đồng bọn của Tô Văn là...

"Tứ hoàng huynh, người thật sự là sâu không thấy đáy nha!"

Hiên Viên Khanh nhìn Tô Văn rồi lại nhìn Hiên Viên Dã, ánh mắt sắc bén dần dần sầm xuống: "Ta thua, ta nhận."

...

Cái gọi là nước một ngày không thể không có vua, sau khi Hiên Viên Dã hoàn toàn khống chế binh mã và hoàng thành, những đại thần sống sót sau tai nạn cũng cam chịu nhận mệnh, đề cử Hiên Viên Dã lên làm tân đế!

Ba ngày sau khi tân đế đăng cơ, Hiên Viên Khanh và một đám đồng đảng bị chém đầu thị chúng, đầu của đám người Hiên Viên Khanh, Diệp Tri Cẩn bị treo ở trên ngọc môn khiến cho đám đạo chích cũng phải kinh sợ, lần này bọn họ đã thật sự chết không thể chết lại nữa.

Sau khi Tân đế đăng cơ, triều đình được rửa sạch và chỉnh đốn một trận, không lâu sau, vài vị hoàng tử bị xếp vào các tội danh khác nhau, kẻ đáng sung quân thì sung quân, kẻ đáng bị giam thì bị giam, còn có những người phạm tội ác nghiêm trọng bị giao cho Đại Lý Tự thẩm vấn rồi chém đầu thị chúng.

Trong đám hoàng tử bị vấn tội cũng có Hiên Viên Duệ, chỉ là tội hần không đáng chết, bị giam cầm ở một viện tội trong Hoàng gia, nơi này còn tiêu điều, quanh quệ hơn lãnh uyển mà Tô Văn từng ở, trong sân cũng không có ai hầu hạ, ngoại trừ Hiên Viên Duệ thì cũng chỉ có Diệp Tri Họa mà thôi.

Hai người bị cầm tù trong viện, không có cảm y ngọc thực, cũng không có người hầu hạ, thời gian qua lâu, tính cách của Hiên Viên Duệ càng thêm táo bạo, Diệp Tri Họa chỉ có thể hết sức nhẫn nhịn hần.

Tháng thứ hai sau khi Hiên Viên Duệ bị giam cầm, u viện đón khách thứ nhất tới thăm, đó là một nội thị trong hoàng thành, hần đưa tới một chút vật liệu may mặc tinh xảo và điểm tâm ngon, nghe nói là Bệ hạ sắp cử hành đại điển phong hậu, cả nước chúc mừng, có ý ban thưởng xuống dưới. Mới đầu, Hiên Viên Duệ cũng không để ý lời nói của nội thị, nhưng đến lúc đi, nội thị đó lại giao một bức thư mà Hoàng hậu nương nương tự tay viết cho Hiên Viên Duệ, lúc này sắc mặt hần mới thay đổi hần.

Thì ra Hoàng hậu mà Hiên Viên Dã cưới chính là Tô Văn.

Kỳ thực, Hiên Viên Duệ là người cuối cùng biết tin này. Lúc này, toàn bộ kinh thành đã biết Bệ hạ muốn cưới Tô Văn làm Hoàng hậu, toàn bộ Tô Phủ trước đó còn chìm trong khói mù, hiện tại lại bùng bùng sinh cơ.

Tuy nói sự tình của Hiên Viên Khanh, Tô Văn không làm ổn thỏa, nhưng giờ Hiên Viên Dã đã khống chế cả vương triều, không ai dám lấy sự kiện kia làm lý do thoái thác nữa, ngược lại, sau một lần tẩy rửa triều dã, địa vị của Tô gia lại càng tăng lên, điều này khiến tất cả mọi người đều nhìn ra, bệ hạ thật sự muốn hưởng tới quận chúa Tô Văn. Hiện giờ, hôn sự của hai người truyền ra, cũng không có quá nhiều người ngoài ý muốn.

Đầu tiên, Tô Ngọc Phong còn vì chuyện Tiên đế mà canh cánh trong lòng, sau đó ở trong ngự thư phòng nói chuyện với Hiên Viên Dã vài lần, cuối cùng cũng bị Tân hoàng thuyết phục, tuy rằng không hiểu tại sao Tô Văn lại lựa chọn từ bỏ Tư Ngự, chọn Hiên Viên Dã, nhưng đây là quyết định của Tô Văn, Tô Ngọc Phong không có quyền ngăn cản.

Khi Tư Ngự một lần nữa tới Tô phủ, chỉ cảm thấy như đã qua mấy đời.

Vẫn ở căn phòng đó, vẫn là con người đó, vậy mà Tư Ngự lại cảm thấy khoảng cách giữa hai người quá xa xôi, xa tới mức như ở hai đầu thế giới.

"Huynh đã tới rồi?"

Tô Văn thấy Tư Ngự đến vẫn rất bình thản.

"Hôm nay ta tới chỉ muốn hỏi muội..."

"Không cần hỏi. Chưa từng yêu..."

Tô Văn lạnh lùng ngắt lời Tư Ngự.

Ba chữ chưa từng yêu được nói ra cực kỳ lưu loát và dứt khoát.

Trái tim Tư Ngự căng thẳng, trên mặt vẫn mang theo nụ cười: "Kỳ thực, ta muốn hỏi là..."

"Đừng hỏi, chính huynh tưởng như vậy, ngay từ đầu ta và Tứ biểu ca đã ở bên nhau tính kế mọi người, bao gồm cả huynh và Hiên Viên Khanh."

Tô Văn lại một lần nữa ngắt lời hần, phá hủy tia ảo tưởng cuối cùng trong lòng Tư Ngự.

Nụ cười trên mặt Tư Ngự rốt cuộc không duy trì được nữa, sống lưng cứng đờ: "Vị... vì sao?"

"Vì sao ư?"

Tô Văn nghiêm túc nhìn vào mặt Tư Ngự: "Bởi vì... huynh ngốc, huynh dễ bị lừa!"

Lừa người, đơn giản là vì người dễ bị lừa!

Lý do này thật tốt. Kỳ thực, còn có một lý do nữa mà Tô Văn không nói ra, thiết tình cô không hề có tí hảo cảm nào với đám đàn ông Tom Sue* hay mềm lòng.

*Tom Sue: giống Mary Sue (Thánh mẫu) – thánh phụ

Tuy rằng Tư Ngự cũng thật lòng hỗ trợ cô không ít, nhưng nếu đổi là nữ nhân khác, hẳn cũng có thể vượt lửa vượt sông được như thế, chỉ vì trong mắt hắn chỉ có "thiện lương" và "yêu đuối".

Tình yêu tràn lan như thế, Tô Văn không chịu nổi.

Tư Ngự đi vào Tô Phủ phải cố lấy bao nhiêu dũng khí thì sau khi gặp Tô Văn rồi, cả người hắn hoang mang lo sợ, hồn bay phách lạc...

Một ngày trước đại hôn của Tô Văn và Hiên Viên Dã, toàn bộ kinh thành đều treo lụa đỏ, lụa hoa rực rỡ, nhạc khúc vui mừng truyền từng góc ngách trong kinh thành.

Hiên Viên Duệ ở trong u viện cũng nghe thấy thanh âm đó, thấy được một mảnh đỏ tươi trước mắt, hắn lại nghĩ tới một năm kia của mình, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết, khí phách, giống trống khua chiêng, tâm tình kích động cười Tô Văn về phủ.

Chỉ chớp mắt, không tới 5 năm thời gian, nàng đã thành Hoàng hậu, mà Hoàng đế không phải hắn.

Hết thấy, rốt cuộc là sai ở đâu?

Tô Văn vốn là Vương phi của hắn, hiện tại lại trở thành Hoàng hậu, hẳn đáng lẽ phải là Hoàng đế, đáng lẽ hắn phải là người quân lâm thiên hạ mới đúng.

Trong tiếng hỉ nhạc, ánh mắt Hiên Viên Duệ trở nên hoảng hốt, sắc mặt cực kỳ thống khổ.

"Vương gia!"

Đúng lúc này, Diệp Tri Họa vắt và dậy nấu cơm từ sáng sớm vừa vặn gọi Hiên Viên Duệ về phòng ăn cơm. Nghe thấy giọng nói của nàng ta, Hiên Viên Duệ như trúng kích thích thật lớn, hắn đứng bật dậy, đi tới trước mặt Diệp Tri Họa, dùng tay bóp chặt cổ nàng ta: "Là người, đều bởi vì người!"

"Vương... Vương gia..." Diệp Tri Họa vốn đã tiêu tụy không chịu nổi, lúc này vẻ mặt nhanh chóng tái nhợt, ánh mắt nàng ta nhìn chằm chằm vào Hiên Viên Duệ, tại một khắc này, nàng ta chỉ cảm thấy thất vọng và buồn bã.

Hô hấp càng ngày càng khó khăn, trước mắt Diệp Tri Họa là một mảnh ký ức, nàng ta như thấy được kiếp trước, vào ngày xuân đó, ở một rừng tràn ngập hoa đào, lần đầu tiên nhìn thấy Tam hoàng tử phong lưu tiêu sái. Khi đó tìm nàng ta đập tình thích, cảm thấy chính mình đã tìm được người đàn ông đáng để kỳ vọng, nhưng cuối cùng thì sao?

Kiếp trước, nàng ta và Hiên Viên Duệ vô duyên, chính mình cũng bị người thân hại chết.

Kiếp này, hết thấy đều thay đổi, nàng ta được gả cho Hiên Viên Duệ theo ý nguyện, nhưng giờ nàng ta lại được cái gì chứ?

Ngoại trừ ngọt ngào ngắn ngủi, hắn chỉ cho nàng ta càng nhiều hơn sự ngờ vực, lãnh đạm và tổn thương.

Diệp Tri Họa chậm rãi nhắm mắt lại, nàng ta bắt đầu hối hận.

Ông trời ưu ái cho nàng ta sống lại một đời, nàng ta lại dùng hết thấy trợ giúp cho Hiên Viên Duệ.

Thật là ngu xuẩn!

Kiếp trước Hiên Viên Duệ đã không bằng người, kiếp này chính nàng ta trợ giúp hắn đối phó Hiên Viên Khanh rồi thì sao chứ? Vẫn không phải bị Hiên Viên Dã một gậy đập cho rơi vào bụi rậm ư?

Chẳng lẽ ông trời để nàng ta trọng sinh vẫn là để nàng ta nhận mệnh sao?

Không, không nên là cái dạng này! Nếu có thể, nếu có thể quay lại một lần, nàng ta sẽ tình nguyện gả cho Hiên Viên Khanh...

Diệp Tri Họa vĩnh viễn nhắm mắt lại, mang theo vô tận hối hận và tiếc nuối.

Nàng ta không biết, dù là trời cao thiên vị thì cũng chỉ có một lần cơ hội mà thôi, nàng ta sẽ không bao giờ có được cơ hội thứ hai nữa...

Diệp Tri Họa chết, bị Hiên Viên Duệ bóp chết ngay tại chỗ. Nhìn thi thể dưới chân mất đi hơi thở, Hiên Viên Duệ không có bất cứ biểu tình nào, hắn dùng sức đá thi thể còn ấm, lớn tiếng phẫn nộ quát: "Nô tỳ lớn mật! Nhìn thấy trẫm còn không hành lễ vãn an!"

Hắn không thừa nhận mình là kẻ thất bại, ở trong lòng hắn, hắn mới là người thắng.

Là một người coi quyền lực và địa vị là toàn bộ nhân sinh, khi mất đi hết thảy sẽ vừa hối hận, vừa điên cuồng, cái này còn đau khổ hơn trực tiếp giết chết hắn đi.

Khi Diệp Tri Họa chết trong tay Hiên Viên Duệ nổi điên, Tô Văn cũng ngồi lên kiệu phượng dành cho Hoàng Hậu về hoàng cung.

Cảm ứng được nhiệm vụ của mình đã hoàn thành một cách viên mãn, Tô Văn mặc phượng bào đỏ thẫm, nhìn thoáng qua phong cảnh bên ngoài, sau đó lập tức liên hệ với Tổng bộ ở trong lòng..

Số 003 đã hoàn thành nhiệm vụ, xin được trở về! Xin được trở về!

Tổng bộ đã nhận được! Đang truyền tin tức...

Thời gian mỗi lần trở về tổng bộ đều không giống nhau, có đôi khi tin tức truyền đi rất nhanh, sẽ nhanh chóng rời khỏi thế giới này, thân thể của nguyên chủ cũng sẽ biến mất vì không còn linh hồn nữa.

Mà đôi khi, tin tức chậm sẽ đình chỉ một, hai giờ, nhưng chậm nhất cũng không vượt quá 12 tiếng đồng hồ.

Nghĩ đến hôm nay chính là đại hôn của mình, Tô Văn nghĩ mình nên biến mất luôn thì hơn, hoặc là mượn một chút, chờ cử hành hôn lễ xong thì biến mất trong tâm cung, nếu biến mất đúng lúc đang hành lễ, vậy thật sự... không có cách nào.

Trong quá khứ, ở các thế giới hiện đại, sau khi làm xong nhiệm vụ, Tô Văn luôn tìm một địa điểm an toàn, sau đó lẳng lặng bốc hơi khỏi thế gian, nhưng hiện tại cô đang được một đám tinh binh, thị vệ bảo vệ, xem ra muốn rời đi quả thực là người si nói mộng.

Đúng lúc Tô Văn đang rối rắm vì thời gian rời đi, đội ngũ trở về Hoàng cung lại đột nhiên ngừng lại, sau đó là một trận tiếng đánh nhau ầm ĩ.

Lại có người dám can Phượng giá của Hoàng hậu nương nương ở ngay kinh thành.

Phải to gan lớn mật tới mức nào chứ?

To gan lớn mật?

Tô Văn bỗng rung mình, cô giờ tay nhấc mảnh che trước mặt, mảnh che màu đỏ bị vén lên một góc, một khuôn mặt tuấn tú và quen thuộc rơi vào mắt cô.

"Tô Duệ!"

Tô Văn có chút ngoài ý muốn. Buổi sáng, lúc cô trang điểm, Tô Duệ vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh ở biệt viện của mình, sao đột nhiên lại...

Nhìn vào mặt Tô Văn, Tô Duệ đáp lại cô một nụ cười âm ngoan và quỷ dị, sau đó thân ảnh hắn lóe lên, ngay lập tức đi tới gần kiệu của Tô Văn.

Lẳng lặng nhìn Tô Văn một thân hồng trang, Tô Duệ nheo nheo mắt, biểu tình từ âm ngoan trở thành dịu dàng: "Nàng mặc quần áo này nhìn thật xinh đẹp."

Hix, lại thế rồi.

Tô Văn mặt không đổi sắc nhìn Tô Duệ: "Người đã sớm tỉnh?"

"Không."

Tô Duệ lắc đầu, nếu hắn đã sớm tỉnh thì Hiên Viên Dã tuyệt đối không thể sống tới hôm nay.

"Vậy người..."

"Ta nói rồi..."

Tô Duệ tiến tới trước mặt Tô Văn, ngắt lời cô: "Ta nói rồi, nàng muốn gả cho ai, ta liền bắt hắn ra nuôi chó, Hiên Viên Dã cũng không ngoại lệ."

"Vậy người đi mà bắt."

Tô Văn nhướng mày nhìn Tô Duệ.

"Nàng muốn dụ ta rời đi?"

Tô Duệ vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Tô Văn, vào một khắc kia, Tô Văn bỗng nhiên có cảm giác bị người nhìn thấu.

Sao hắn có thể...

Tích tích!

Tin tức đã truyền xong.

Trong đầu Tô Văn vang lên thanh âm của Tổng bộ...

Hiện tại bắt đầu tiến hành truyền linh hồn.

"Tô Văn!"

Mắt Tô Duệ đỏ lên, hấn dường như phát cuồng, ôm chặt Tô Văn vào trong lòng: "Nàng phải đi? Nàng không được đi! Ta không cho nàng đi!"

Hắn cảm giác được nàng muốn rời đi.

Tựa như ngày đó, hắn cảm giác được nguy hiểm nên lập tức tỉnh lại, ôm nàng thật chặt ở dưới thân theo bản năng.

Tựa như hôm nay, hắn cảm giác được mình sắp mất nàng, vì thế tại một khắc khi đội ngũ đón dâu rời khỏi Tô phủ, hắn liền tỉnh lại.

Tựa như hiện tại, hắn cảm giác được nàng sẽ rời đi, sẽ vĩnh viễn rời khỏi cuộc đời hắn.

Tô Văn không ngờ thiếu niên trước mắt này lại có được tinh thần lực khủng bố mà người thường không có được như thế.

Là một hạt giống thật tốt!

Nếu cô có thể mang hắn về Tổng bộ, chắc chắn...

Tô Văn có chút tiếc nuối, bởi vì giờ phút này, thân thể của cô đã bắt đầu trở nên trong suốt.

Tô Duệ hoàn toàn vô cảm với trường hợp kinh khủng đang xảy ra trước mắt, hắn chỉ cố chấp ôm Tô Văn, cho đến khi Tô Văn hoàn toàn biến mất trong lòng hắn.

Ôm ấp, trống rỗng.

Không nghĩ tới nàng vẫn phải rời đi.

Đúng là nữ nhân nhẫn tâm.

Ánh mắt Tô Duệ càng lúc càng sâu, sâu tới mức bắt đầu trào lên sự điên cuồng và cố chấp.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ác mộng thứ chín (1)

Edit: Nguyễn Thủy

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu + Tiêu Tích + Há Cảo

Banner: Ly Châu

- - - - -♥- - - - -

Trong khoảng nhiệm vụ, Tô Văn mở mắt ra, cô không lập tức đứng dậy, mà dùng đôi tay xoa xoa bả vai của mình theo bản năng.

Rất đau.

Hình ảnh Tô Duệ phát cuồng ôm lấy cô lúc cô rời đi vẫn hiện lên rõ nét trước mắt, Tô Văn hiểu rõ, nếu khối thân thể kia không biến mất, chi sợ cũng sẽ bị Tô Duệ ôm đến xương cốt toàn thân vỡ vụn.

Lúc này, rõ ràng cô đã trở về thân thể của mình, nhưng linh hồn vẫn cảm nhận được sự đau đớn lưu lại từ thân thể kia.

Tô Văn đứng dậy, xua tan đi nỗi đau đớn dưới đáy lòng, đồng thời lập lại thói quen sau mỗi lần trở về - nhắc nhở bản thân mình, thế giới kia đã qua rồi,

cô không còn quan hệ với bất kỳ người nào trong thế giới đó nữa.

Mấy năm nay, xuyên qua nhiều thế giới khác nhau, trái tim cô đã chết lặng không còn cảm giác.

Tô Văn tỉnh táo hơn bất kỳ ai, cô biết mình sẽ không lưu lại trong một khoảng thời gian dài ở bất kỳ thế giới nào, vì vậy không cần thiết phải sinh ra tình cảm với người nào cả.

Bao gồm tình thân, tình bạn, tình yêu, đối với cô, đó đều là những thứ xa xỉ.

Trở lại nơi ở của mình, Tô Văn thoải mái tắm rửa thay quần áo, sau đó nằm lên giường lớn, ngủ một giấc.

Thực ra, thời gian ở Thời Không Thất Lạc và các thế giới nhiệm vụ không trùng nhau. Cô ở triều Đại Hạ ngày người mấy tháng, thực tế ở Thời Không Thất Lạc chỉ mới qua một ngày.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Tô Văn mở máy truyền tin đeo trên cổ tay ra xem số điểm hiện tại của mình, một trăm hai mươi ba nghìn bốn trăm điểm.

Điểm số là mục tiêu của cô khi dừng chân lại trong mỗi thế giới, xếp hạng ở các bộ môn đều dựa vào điểm tích lũy của mỗi một nhiệm vụ giả, không chỉ vậy những điểm số này còn có thể dùng như tiền để mua sắm bất kỳ vật dụng cần thiết nào trong Thời Không Thất Lạc.

Mười nghìn điểm này có thể giúp Tô Văn thoải mái mua sắm một chút, cô yên lặng tính toán giá cả đồ vật mình muốn mua, vốn dĩ nhận được một vạn điểm là chuyện đáng vui mừng, nhưng khi nhìn thấy giá tiền thứ mà cô nhắm đến, tâm tình của Tô Văn bỗng chốc suy sụp, điểm số của cô chỉ là số lẻ.

Xem ra cô cần phải ra sức kiếm nhiều điểm hơn nữa!

Nghĩ như vậy, Tô Văn mở giao diện nhiệm vụ trong máy truyền tin ra, xem các bảng nhiệm vụ mới của tổng bộ truyền tới, kiểm tra một lượt danh sách nhiệm vụ có liên quan tới "bạn gái cũ". Cuối cùng, Tô Văn lựa chọn một nhiệm vụ có điểm số cao nhất ——

Ác Mộng thứ chín

"Chọn cái này đi!"

Án chọn nhiệm vụ, ngay sau đó, tất cả những thông tin liên quan tới "Ác Mộng thứ chín" lập tức được gửi vào máy truyền tin của Tô Văn.

Số 003 nhận nhiệm vụ thành công.

Trong vòng 2h, chấp hành giả cần tiến vào khoang để dịch chuyển đến thế giới nhiệm vụ.

Ngay tại thời khắc Tô Văn thành công nhận nhiệm vụ, Tổng bộ Phục Hồi cách Tổng bộ Phá Hủy một cây số cũng công bố nhiệm vụ "Ác Mộng thứ chín".

Ác Mộng thứ chín - thế giới của ác mộng.

Chuyện xưa bắt đầu từ một sinh viên bình thường tên Dịch Từ Hiên.

Dịch Từ Hiên lớn lên đẹp trai ưa nhìn, nhưng điều kiện gia đình không tốt. Hắn và bạn gái chia tay sau một năm yêu nhau, lý do vì hai người không hợp.

Sau khi hai người chia tay, Dịch Từ Hiên bị đá kích nặng nề. Trong lúc xúc động mất đi lý trí, hắn định đập vỡ ngọc bội mua tặng bạn gái, nào ngờ lại không cẩn thận làm đứt tay. Máu tươi nhỏ xuống ngọc bội, theo đó, chuyện thần kỳ xảy ra. Ngọc bội bám vào da hắn. Từ đó, Dịch Từ Hiên có được dị năng "quay ngược thời gian". Mặc dù lúc đầu hắn chỉ có thể quay ngược 10s đồng hồ, nhưng đó cũng là dị năng đáng gờm rồi.

Kể từ khi có dị năng, Dịch Từ Hiên trở thành nhân vật phong vân trong trường, từ một kẻ không có tiếng tăm trở thành nam sinh được vô số nữ sinh yêu thích.

Bạn gái cũ của hắn cũng không ngờ bạn trai mình lại được hoan nghênh như vậy, tuy rằng trong lòng có hơi hối hận, nhưng cô là người có nguyên tắc, không chịu quay đầu.

Nửa năm qua đi, phú nhị đại Trần Ngọc Phong, bạn cùng phòng với Dịch Từ Hiên, vì theo đuổi hoa hậu giảng đường nên đã tổ chức hoạt động đi du xuân để tăng tình hữu nghị, số người tham gia vừa vặn đủ chín người. Chín người bọn họ cùng lái xe thể thao đến công viên có rừng rậm ở ngoại ô thành phố, nào ngờ nửa đường gặp sự cố giao thông, xe chỉ có thể đi đường vòng, cứ như vậy, bọn họ mơ hồ không hề hay biết mà bước vào thế giới ác mộng thứ chín.

Trong tầng mộng cảnh đầu tiên, bọn họ cùng nhau trải qua vùng núi đáng sợ, cuối cùng mọi người tỉnh lại trong xe, phát hiện tất cả chỉ là một giấc mơ.

Nhưng thật sự là mơ ư?

Đường đi du xuân bỗng chốc trở nên dài đằng đẵng khó đoán, cứ cách 2h mọi người ngồi trên xe lại tiến vào mộng cảnh.

Trong tầng mộng cảnh thứ hai, chín người được một giọng nói nhắc nhở, nói cho bọn họ biết, trong chín người bọn họ đã có một người bị giết chết ở tầng

thứ nhất, mà hiện tại tám người đang ở trong thế giới ác mộng của người còn lại, người kia (quý) sẽ đại khai sát giới trong thế giới này.

Mộng cảnh một tầng rồi lại một tầng, ai có thể sống sót mà bước vào tầng mộng cảnh thứ chín đây?

Ai lại có thể sống sót thoát ra từ trong tầng tầng sát khí này đây?

.....

"Tô Văn! Tô Văn!"

Giọng nói thanh thúy mang theo sợ hãi lúc gần lúc xa.

Tô Văn chậm rãi mở mắt, trước mắt cô là khuôn mặt tái nhợt của một cô gái.

"Tô Văn, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi."

Cô gái nhìn thấy Tô Văn tỉnh lại, gương mặt lo lắng kích động, dang hai tay ôm lấy cô: "Vừa rồi cậu dọa chết mình rồi!"

"Điềm Điềm?"

Tô Văn nghi ngờ nhìn cô gái trước mặt này, cô gái mặc bộ đồng phục màu xanh lam, phía sau lưng đeo balo nhỏ, tên cô ấy là Phương Điềm Điềm, người cũng như tên, dịu dàng điềm đạm.

Phương Điềm Điềm là bạn học cùng đại học với Tô Văn, hơn nữa hai người còn ở chung phòng 503.

Phòng ngủ của bọn họ có 4 người, hai người còn lại lần lượt là Mạnh Đình Dao và Bạch Hiểu Nguyệt. Bạch Hiểu Nguyệt có xuất thân phức tạp, tính cách không được tốt cho lắm, nên nhân duyên trong phòng khá tệ. Mạnh Đình Dao thì ngược lại, cô ấy là hoa hậu giảng đường, không chỉ lớn lên xinh đẹp, còn có xuất thân phú quý, là nữ học bá nổi tiếng trong trường.

Tóm lại, Mạnh Đình Dao luôn là cái đích để nữ sinh ghen ghét.

Trong hoàn cảnh đó, Phương Điềm Điềm và Tô Văn trở thành chị em tốt trong phòng.

"Điềm Điềm... Mình làm sao vậy?"

Tô Văn xoa xoa cái gáy của mình: "Mình nhớ rõ mọi người đang ở trên xe mà?"

"Mình cũng không rõ!"

Nghe thấy Tô Văn hỏi, sắc mặt Phương Điềm Điềm càng thêm tái nhợt, cô vốn dĩ đã nhát gan, chỉ thích đi theo sau Tô Văn.

"Tô Văn, có phải chúng mình..... bị quỷ ám không?"

Phương Điềm Điềm thấp giọng nói: "Cậu còn nhớ lúc chúng mình lên núi gặp được vụ tai nạn giao thông không?"

Lúc ấy tuy rằng hiện trường đã bị phong tỏa, khoảng cách từ xe bọn họ đến hiện trường cũng rất xa, nhưng Phương Điềm Điềm vẫn thấy có rất nhiều máu chảy trên mặt đất, rất đáng sợ.

"Điềm Điềm cậu đừng sợ, trên đời làm gì có chuyện ma quỷ chứ?"

Tô Văn đứng dậy, cô phát hiện mình và Phương Điềm Điềm đều đang ở trong rừng.

Theo trí nhớ nguyên chủ, một phút trước cô và Phương Điềm Điềm đang ngồi trên xe hát, kết quả, lúc tỉnh lại đã ở nơi xa lạ này...

Không sai, bọn cô đã tiến vào thế giới Ác mộng thứ 9.

Mà cảnh tượng trước mặt nói cho Tô Văn biết, bây giờ hẳn là cô đang ở tầng thứ nhất của mộng cảnh.

Trong tầng này, có một người chết đi, mà người kia là.....

Câu chuyện mới mở ra, hoan hô hoan hô hoan hô!

Trời đã tối, hãy nhắm mắt lại~

Lệ quỷ đột kích, người - quỷ đánh nhau, cuối cùng, là lệ quỷ hưng dữ hay lòng người hiểm ác?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Ác mộng thứ chín (2)

Edit: Mèo

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu + Tiêu Tích + Há Cảo

- -----♥-----

Ác mộng thứ chín, đây là một thế giới khủng khiếp chưa từng có, đồng thời cũng là câu chuyện xưa kể về nam chính Dịch Tử Hiên đánh quái thắng cấp, cuối cùng ôm được mỹ nhân về nhà.

Ở thế giới này, dị năng quay ngược thời gian chẳng khác nào bàn tay vàng của Dịch Tử Hiên, đã nhiều lần giúp hắn tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng làm cho người cao ngạo như Mạnh Đình Dao luôn mắt cao hơn đầu nhìn hắn có vài phần kính trọng.

Trong thế giới này, thân phận của Tô Văn là bạn gái cũ của Dịch Tử Hiên, kiếm vật hy sinh như cũ.

Đều nói anh hùng yêu mỹ nhân, trong chín người thì người đẹp nhất đương nhiên là hoa hậu giảng đường Mạnh Đình Dao, chuyện xưa bắt đầu khi bạn cùng phòng của Dịch Tử Hiên là Trần Ngọc Phong vì theo đuổi Mạnh Đình Dao mà tự bỏ tiền thuê xe tổ chức chuyến đi du xuân dã ngoại lần này.

Ban đầu hai phòng ngủ vừa đủ tám người, nhưng bởi vì kỹ thuật lái xe của Trần Ngọc Phong không tốt, những người khác lại không có bằng lái, cho nên hẳn nhờ bạn của mình là Tề Mộc hỗ trợ lái xe.

Tề Mộc và Trần Ngọc Phong đều xuất thân phú quý lại thường xuyên cùng nhau ăn chơi trác táng, biết được Trần Ngọc Phong có ý định muốn làm quen hoa hậu giảng đường, Tề Mộc tự nhiên cao hứng đến đây góp sức, nào ngờ sau khi gặp Mạnh Đình Dao, Tề Mộc động tâm.

Tề Mộc lớn hơn Trần Ngọc Phong bốn tuổi, hiện tại đã đi làm trong công ty của gia đình, so với đám sinh viên, hắn càng hiểu rõ việc che dấu tâm tư hơn.

Thời điểm Trần Ngọc Phong ân cần săn sóc Mạnh Đình Dao, Tề Mộc sẽ dùng khuôn mặt ôn hòa nhã nhặn làm quen với Tô Văn, ai bảo trong bốn thiếu nữ thì gương mặt của Tô Văn chỉ thua mỗi Mạnh Đình Dao chứ?

Nguyên chủ Tô Văn tuy rằng có chút hư vinh, ưa vật chất, nhưng là lại một cô gái không có tâm cơ, trên đường đi, cô và Phương Diễm Diễm trùng hợp ngồi ở hàng ghế đầu ngay sau ghế lái, vì vậy dọc theo đường đi cô trò chuyện với Tề Mộc vô cùng vui vẻ.

Đến khi lọt vào tầng mộng cảnh thứ nhất, Tô Văn và Phương Diễm Diễm đều bị nhốt trong một rừng cây, người đầu tiên các cô gặp được là Tề Mộc, ba người cùng trải qua một loạt ảo giác khủng bố, cuối cùng hội tụ được với những người khác. Nhưng mọi người cũng không đoán được là, sau khi tất cả tập trung lại với nhau thì cơn ác mộng khủng khiếp mới chính thức bắt đầu.

Trong tầng mộng cảnh thứ nhất, có một người đã chết.

Tất cả mọi người đều cho rằng chính mình đang nằm mơ, mãi cho đến khi tầng mộng cảnh thứ hai bắt đầu, mọi người từ trong sợ hãi dần dần nhớ lại ký ức về tầng mộng cảnh thứ nhất, hơn nữa còn được cho biết rằng, họ còn phải tìm ra được kẻ đã chết đang lẫn trốn ở trong nhóm người bọn họ...

"Tô Văn, cậu làm sao vậy?"

Phương Diễm Diễm thấy Tô Văn ngẩn người, cô áy nháy gan, nhìn không được thật cẩn thận giật ống tay áo Tô Văn, nhỏ giọng hỏi một câu.

"Tôi không có việc gì."

Sự phức tạp trong đáy mắt của Tô Văn chợt biến mất.

Người chết đi trong tầng mộng cảnh thứ nhất, là Phương Diễm Diễm nhất gan.

Mà người tiếp theo chết đi, chính là Tô Văn.

Thật ra lúc đó Dịch Tử Hiên có dị năng quay ngược thời gian, có cơ hội cứu được Tô Văn, nhưng bởi vì một chút chần chừ của hắn đã làm lỡ mất thời cơ, khiến Tô Văn chết đi, tầng mộng cảnh thứ hai cũng trực tiếp kết thúc.

"Chúng ta đi thôi! Trời sắp tối rồi, phải nhanh chóng tụ họp được cùng mọi người trước khi trời tối!"

Đối với Phương Diễm Diễm đồng mệnh tương liên, Tô Văn đối đãi rất ôn hòa.

Nghe được lời Tô Văn nói, Phương Diễm Diễm lập tức gạt đầu, sau đó cẩn thận đi theo phía sau Tô Văn.

Vì đây là chuyến đi du xuân dã ngoại nên hai người đều đi giày thể thao, việc đi lại nơi núi rừng cũng không quá khó khăn.

Căn cứ theo vị trí của mặt trời, Tô Văn đại khái đoán được một chút phương hướng, dẫn theo Phương Diễm Diễm một đường đi thẳng về phía Bắc.

Trong cốt truyện ban đầu, đoạn nội dung trong khoảng thời gian này vô cùng mơ hồ sơ lược, đâu ai rảnh rỗi quan tâm đến hành trình của hai vật hy sinh cơ chứ.

Cũng chính vì nguyên nhân này, nên Tô Văn hành động đặc biệt cẩn thận. Dựa theo suy đoán của cô, tầng mộng cảnh thứ nhất, Phương Diễm Diễm có lẽ bị giết chết trong khoảng thời gian này!

Mà trong khoảng thời gian này chỉ có hai người các cô, như vậy khả năng phát sinh nguy hiểm lại càng lớn.

Hơn nữa.....

Tô Văn nhớ tới thời điểm bản thân tỉnh lại, gáy vẫn còn đau đớn, trên người dính đầy bụi bặm, đối lập hoàn toàn với Phương Diễm Diễm sạch sẽ, toàn thân trên dưới không hề có một vết thương nào.

Có lẽ, từ lúc bắt đầu, Phương Diễm Diễm đã chết?

Khả năng này cũng có thể xảy ra.

Nghĩ đến em gái diễm đam đang nắm chặt góc tay áo của mình có khả năng là một nữ quý chân tay đứt rời người đầy máu me, sống lưng Tô Văn theo bản năng căng chặt.

Mặt trời dần lặn về hướng tây, trong rừng yên tĩnh không một tiếng động, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở đan xen của Tô Văn và Phương Diễm Diễm.

Cũng không biết hai người đã đi được bao lâu, cánh rừng rộng lớn dường như trải dài vô tận, không cách nào thoát ra được.

Trong ba lô chỉ còn lại một chai nước, Phương Diễm Diễm kiệt sức, toàn thân vô lực, dứt khoát đặt mông ngồi xuống một gốc cây đại thụ: "Tô Văn, mình không đi nổi nữa!"

Phương Diễm Diễm không còn hơi sức, trong thanh âm lộ ra một tia tuyệt vọng: "Tô Văn, chúng ta sẽ không bị nhốt ở đây đến chết chứ? Mình sợ lắm."

"Đừng nói những lời không may mắn!"

Tô Văn cũng dừng bước chân, lấy di động từ trong túi ra xem, đã là 6 giờ 48 phút chiều, di động chỉ còn hai vạch pin, vẫn không bắt được sóng như cũ.

"Diễm Diễm, trước mắt chúng ta nghỉ chân ở chỗ này....."

Tô Văn còn chưa nói xong, đột nhiên một bóng đen xuất hiện, hung mãnh đánh về phía cô ——

"A!"

Phương Diễm Diễm ngồi bên cạnh kêu lên, tiếng kêu tràn đầy sợ hãi, Tô Văn lại không chút nào hoảng loạn, lập tức lăn một vòng ngay tại chỗ, nhẹ nhàng tránh thoát một kích đánh lên của bóng đen.

Một trận gió phản phật thổi qua, cuốn theo bóng đen bay đi.

"Tô Văn, cậu không sao chứ?"

Phương Diễm Diễm hoảng hốt chưa kịp bình ổn, lập tức nhào vào người Tô Văn.

"Mình không có việc gì."

Tô Văn ngồi dậy, giơ tay sờ soạn khuôn mặt một chút, mày hơi hơi nhăn lại.

"A! Cậu chảy máu rồi!"

Lúc này Phương Diễm Diễm cũng phát hiện trên má của Tô Văn có một vết cứa đang chảy máu: "Là bị con quái thú kia cắn sao? Tô Văn, cậu cảm thấy thế này? Có trúng độc hay không? "

Ách.

Tô Văn cạn lời. Đột nhiên, một thanh âm cười như không cười cách hai người không quá xa vang lên: "Nơi này làm gì có quái thú? Mới vừa rồi cũng chỉ là một con dơi bay qua đi, vết thương trên mặt em ấy hẳn là bị hòn đá trên mặt đất cắt trúng mà thành."

Ánh hoàng hôn đã sớm bị lá cây rậm rạp nơi núi rừng che khuất. Giữa bóng tối của khu rừng, một bóng người thon dài thẳng tắp chậm rì rì xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Diện mạo của Tề Mộc cũng không phải đặc biệt tuấn mỹ, nhưng cũng coi như có chút dễ nhìn, kết hợp với một thân thường phục vừa vặn thoải mái và nụ cười có chút bất cần đời, thoát nhìn có vài phần trẻ trung anh tuấn.

"Anh Tề!"

Nhìn thấy thân ảnh Tề Mộc, ngữ điệu của Phương Diễm Diễm lập tức thay đổi, đi lâu như vậy rồi, rốt cuộc cũng nhìn thấy một người sống!

Tề Mộc nhìn về phía Phương Diễm Diễm cười cười, ngay sau đó đi đến trước mặt Tô Văn, ưu nhã ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Sao lại làm bản thân chật vật đến mức này?"

Ngữ khí của hắn không tính là nhu hòa, nhưng lại có thể nghe ra một tia quan tâm.

Không ân cần, nhưng đủ để khiến người khác chú ý.

Không thể không nói, lúc đối mặt với các cô gái, Tề Mộc chính là một cao thủ tình trường, cử chỉ vô cùng thuần thực.

"Chỉ trắng da một chút, không hủy dung được."

Tô Văn không thèm để ý móc ra một chiếc khăn giấy sạch sẽ lau vết máu trên mặt của mình, theo bản năng giờ tay định đem vứt chiếc khăn giấy đã dính máu đi, thế nhưng cô do dự một chút, cuối cùng mặt không đổi sắc đem miếng khăn giấy để vào trong balo tùy thân.

Tề Mộc vẫn luôn âm thầm quan sát Tô Văn, bắt gặp hành vi đầy mờ ám của cô, ánh mắt Tề Mộc chợt lóe, ngay sau đó lại khôi phục khuôn mặt tươi cười bất cần đời, nói: "Dọc trên đường đi anh cũng không gặp được những người khác, bây giờ gặp được hai người các em thật sự là quá tốt, chúng ta ba người cùng đi tìm bọn họ đi? Anh đoán những người khác chắc cũng ở trong khu rừng này."

"Được."

Nghe được đề nghị của Tề Mộc, Phương Diễm Diễm lập tức cao hứng gật đầu, ngay sau đó cô lại có chút chần chừ: "Khu rừng này quá lớn, chúng ta tìm họ như thế nào?"

"Lúc mới đến đây, anh có nhìn hướng Tây Bắc cách đây không xa, có một mảnh đất trống, trời đã tối rồi, chúng ta đến mảnh đất trống đó đốt lửa lên, nếu như những người khác cũng ở gần đây, nhìn thấy ánh lửa tự nhiên sẽ đến tìm chúng ta."

"Anh Tề, anh thật là thông minh!"

Nghe được đề nghị của Tề Mộc, Phương Diễm Diễm ánh mắt lấp lánh vẻ mặt sùng bái nhìn Tề Mộc, mà bên này Tô Văn trầm mặc không có biểu tình gì

Nhóm lửa?

Hắn xác định đây là một biện pháp tốt chứ không phải là tìm đường chết?

[8.8.2018]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ác mộng thứ chín (3)

Edit: Cà Pháo

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Banner: Ly Châu

-----♥-----

Tuy rằng đã biết người chết trong mộng cảnh tầng thứ nhất là ai, nhưng Tô Văn vẫn không dám chắc chắn điều gì, ở thế giới này chuyện gì cũng có khả năng phát sinh, cô có thể biết trước được cốt truyện, lợi dụng cốt truyện, có phải người khác cũng có thể như vậy hay không?

Đối với Tề Mộc, Tô Văn vẫn như cũ, như gần như xa, người đàn ông này cho cô cảm giác không tốt. Trong cốt truyện ban đầu, hắn cũng là vai ác đại phúc hắc, thậm chí trong chín người có một nửa người là bởi vì hắn mà chết.

Đó là thời điểm cốt truyện tiến hành đến mộng cảnh tầng thứ năm, Tề Mộc phát hiện mỗi mộng cảnh đều có quy luật nhất định, mà mỗi mộng cảnh đều sẽ có một danh ngạch tử vong*.

[] Danh ngạch tử vong = danh sách người chết*

Đúng vậy, không nhiều không ít, chỉ có một!

Chín tầng mộng cảnh, chín người. Chỉ có một người có thể tồn tại tới tầng cuối cùng.

Từ khi biết cái quy tắc ẩn này, Tề Mộc vì tự bảo vệ mình mà bắt đầu cố ý vô tình hãm hại người khác, thậm chí cuối cùng bắt đầu đối với đồng bạn hạ sát thủ.

Đương nhiên, lúc hắn giết hại Dịch Tử Hiên liền xuất hiện biến cố, lúc Tề Mộc xuống tay với Dịch Tử Hiên, cậu ta lập tức khởi động kỹ năng quay ngược thời gian, sau khi nắm chắc tiên cơ, Dịch Tử Hiên lập tức đem Tề Mộc khống chế ngược lại được.....

Ba người được Tề Mộc dẫn dắt rốt cuộc cũng đi tới khu đất trống theo như lời của hắn, nhìn một đồng cũi đốt bên cạnh đất trống, Tô Văn nghi ngờ liếc mắt nhìn Tề Mộc một cái: "Tề đại ca, đây là do anh chuẩn bị?"

"Đúng vậy!"

Tề Mộc không thêm đề ý gạt đầu: "Lúc đầu anh còn nghĩ ở trong rừng cây có nguy hiểm gì, kết quả là gặp được các em, nhưng mà nhiều dây cũi gỗ chắc cũng đủ rồi."

Nói xong, Tề Mộc liền ngồi xổm xuống, ngựa quen đường cũ từ trong túi của mình móc ra một cái bật lửa.

Nhìn hắn đem bật lửa vút lên xoay mấy cái vòng, Tô Văn nhìn không được mắt tròn trắng, nhưng Phươg Diễm Diễm không hề có tâm cơ vẫn luôn đi theo bên cạnh Tề Mộc, về mặt súng bái nhìn hắn.

Đúng là đứa bé nhỏ không có tâm cơ, dễ dàng bị vẽ bẽ ngoài mê hoặc.

Không lâu sau, Tề Mộc đã bắt lửa, ba người vây quanh bên cạnh đồng lửa, lửa trại màu cam vàng. Ban đêm, bóng cây lắc lư, nhưng lại làm người khác cảm giác ấm áp không ít, ngay cả hàn ý động lại ở trong lòng cũng dần bị xua tan.

Phươg Diễm Diễm cùng Tô Văn ngồi trước lửa trại, hai người dựa lưng vào nhau, không bao lâu, hô hấp của Phươg Diễm Diễm đều đều, ngủ rồi.

Tô Văn một chút cũng không buồn ngủ. Nhưng nhìn thấy Tề Mộc một bên vẫn luôn tỉnh bơ quan sát mình cùng Phươg Diễm Diễm, Tô Văn dứt khoát cũng nhắm hai mắt lại, không bao lâu hô hấp cũng đều đều rồi ngủ.

Thấy hai người đều ngủ, Tề Mộc nhìn chăm chăm lửa trại vài lần, lúc này mới cẩn thận đứng dậy, xoay người đi sâu vào trong rừng cây.

Sau khi bóng dáng Tề Mộc biến mất, Tô Văn đột nhiên mở mắt, hai tròng mắt không hề buồn ngủ.

Đã trễ thế này, Tề Mộc chỉ có một người đi làm gì? Tại sao nhất định phải chờ đến mình cùng Phươg Diễm Diễm đều ngủ say thì hắn mới rời đi?

Tay Tô Văn nhẹ nhàng cảm lên ba lỗ tùy thân của mình, mở khóa kéo, từ bên trong túi Tô Văn lấy ra khăn che mặt lúc chạng vạng mình dùng để lau mặt.

Quả nhiên.....

Gắt gao nhìn chăm chăm khăn che mặt đã nhăn thành một đoàn, sắc mặt Tô Văn trở nên có chút khó coi.

"Tô Văn, em tỉnh rồi?"

Âm thanh Tề Mộc đột nhiên vang lên ở phía sau Tô Văn, cô giả vờ kinh sợ, nắm chặt khăn giấy trong tay, sắc mặt tái nhợt chậm rãi quay đầu: "Tề đại ca! Anh làm em sợ muốn chết! Sao anh lại chạy ra ở phía sau em vậy?"

Sắc mặt Tề Mộc có chút xấu hổ: "Cái kia..... Anh muốn đi giải quyết, sau đó liền lạc đường. Đờ mờ, ban đêm ở nơi này quả thực chính là mê cung cao cấp! Căn bản tìm không thấy đường."

"À, phải không?"

Trên mặt Tô Văn cũng lộ ra một tia xấu hổ: "Kỳ thật em muốn..... đi WC."

"Ách."

Tề Mộc hơi hơi rũ mắt: "Cái kia, em đừng đi quá xa, yên tâm, anh sẽ không..... Sẽ không nhìn lên em."

Nói xong Tề Mộc liền nằm xuống chỗ cũ, dường như sợ Tô Văn không yên tâm, hần dứt khoát dùng áo khoác che lại mình, nghiêng người đưa lưng về phía Tô Văn.

Tô Văn tìm di động trong ba lô, dùng di động để bật đèn pin, chậm rãi đi về phía rừng cây.

Núi rừng ban đêm thoát nhìn giống như cự thú màu đen, chẳng biết khi nào sẽ há miệng, kỳ thật Tô Văn cũng không cần phải giải quyết vấn đề sinh lý, chỉ là cô không muốn khiến cho Tề Mộc hoài nghi.

Đi được vài bước trong rừng, Tô Văn liền dừng lại, ngồi ở trên tảng đá, màn hình di động lóe sáng, Tô Văn theo bản năng nhìn thời gian, đã 10 giờ 50 phút đêm, mà pin vẫn hiện hai vạch.

Lúc Tô Văn nhìn chăm chăm vào màn hình di động xem, hình ảnh màn hình di động của cô đột nhiên biến đổi, tiếng chuông chói tai vang lên khiến Tô Văn thiếu chút nữa đem điện thoại ném văng ra!

Điện thoại vẫn còn tiếp tục đổ chuông, bén nhọn mà chói tai.

Trên màn hình hiển thị tên họ người gọi, là Phạm Thư Quân!

Phạm Thư Quân là bạn cùng phòng của Dịch Tử Hiến, cũng ở phòng 503, lúc Tô Văn cùng Tử Hiến ở bên nhau, từng lưu lại số điện thoại của hắn.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, Phạm Thư Quân là một trạch nam không có gì tốt, ngày thường thích nhất là ở trong phòng ngủ chơi game, hoặc cùng bạn cùng phòng Tần Lộ lập tổ đội đi bao tiệm net qua đêm.

Đây là một trạch nam nghiện game tiêu chuẩn, đồng thời cũng là một trong chín người tham gia du xuân.

Ánh mắt Tô Văn chớp động, cô nhìn di động của mình, vẫn như lúc ban đầu, không có bất kì tín hiệu gì, nhưng dây số lập lờ không ngừng nói cho cô biết những việc đang diễn ra lúc này tuyệt đối không phải là ảo giác.

"Alo! Phạm Thư Quân?"

Không có thời gian để do dự, Tô Văn lập tức bắt điện thoại.

"Soạn soạn..., soạn soạn..."

Phía bên kia điện thoại truyền đến từng đợt âm thanh ma sát quý dị lạnh người.

"Phạm Thư Quân, là anh sao?"

Tay Tô Văn nắm thật chặt di động, nhin không được lại hỏi một lần nữa.

"Thứ..... cái thứ chín cái..... cái thứ chín....."

Một trận áp lực ập đến, giọng nam đứt quãng lại khàn khàn từ bên kia điện thoại truyền tới, Tô Văn thậm chí còn đoán bên kia rốt cuộc có phải là âm thanh của Phạm Thư Quân hay không, nhưng mà cô vẫn nhin không được truy vấn một câu: "Cái gì thứ chín?"

"Mạnh..... Mạnh..... A! Kéo kẹt, kéo kẹt....."

Âm thanh trong điện thoại bắt đầu trở nên quý dị sồn sột.

Tô Văn vẫn còn duy trì cuộc trò chuyện, nhưng cô cảm giác được hô hấp của Phạm Thư Quân dần dần biến mất.

Đồ đồ đồ.....

Trò chuyện bị gián đoạn, Tô Văn bình tĩnh nhìn màn hình di động của mình, toàn bộ màn hình lại khôi phục trạng thái ban đầu, vẫn không có bất kì tín hiệu gì, vẫn còn có hai vạch pin, thời gian... vẫn là 10 giờ 50 phút!

-11.08.2018-

Updated by SC

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Ác mộng thứ chín (4)

: Ác mộng thứ chín (4)

Edit: Chip Chip

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Banner: Ly Châu

-----♥-----

Thời điểm Tô Văn tỉnh dậy, khứu giác nhạy bén ngửi thấy mùi thơm như có như không trong không khí, cô mơ mơ màng màng nâng mí mắt, lập tức nhìn thấy Tề Mộc đang bận rộn nướng thịt thỏ.

Phương Diễm Diễm vẫn dựa vào Tô Văn, đang ngủ vô cùng say.

"Em tỉnh rồi?"

Tựa hồ đang chú ý tới hành động của Tô Văn bên kia, Tề Mộc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Văn, ánh nắng mặt trời xuyên qua cành lá rậm rạp tạo thành từng vệt loang lổ, rơi xuống thành đốm sáng li ti, ánh lên sườn mặt Tề Mộc. Trong khoảnh khắc ấy, dù khuôn mặt hắn đang tươi cười nhưng lại không hề mang đến cảm giác ấm áp.

Tô Văn liếc nhìn Tề Mộc, ánh mắt cô dừng lại trên nhánh cây trong tay hắn: "Thì ra anh còn làm được cái này, thật khiến người khác kinh ngạc."

Một đại thiếu gia rảnh rỗi, ăn chơi trác táng, sống trong nhung lụa lại biết làm những thứ này, thật đúng là làm người khác phải ghé mắt nhìn xem.

Đáy mắt Tề Mộc hiện lên một tia phức tạp, trên mặt lại tươi cười theo thói quen "Nếu không thể ra phòng khách, xuống phòng bếp, làm gì còn mặt mũi tán gái nữa? Đầu năm nay, đàn ông không biết nấu cơm, không phải là người chồng tốt!"

Vừa nói dứt, Tề Mộc liền xé một miếng thịt xuống đưa đến trước mặt Tô Văn: "Ưu tiên con gái trước! Yên tâm, tay tôi đã rửa qua!"

Tô Văn cũng không làm ra vẻ, tiếp nhận thịt nướng liền thông thả ung dung ăn. Phương Diễm Diễm cuối cùng cũng bị mùi hương hấp dẫn đánh thức, ba người ăn no xong liền tiếp tục nghiên cứu hành trình.

Túi du lịch trên người Tề Mộc rất lớn, còn có một ít đồ dùng bên ngoài cùng mấy bình nước, mọi người ở chỗ này chờ đợi tuy rằng không đến mức chết khát chết đói. Nhưng sau khi bị nhốt ở đây một ngày, cuối cùng ba người vẫn quyết định đi theo một phương hướng, tính toán nếu không tìm thấy những người khác, ít nhất cũng phải tìm được lối ra khỏi rừng cây này.

Kế tiếp là một ngày bình bình đạm đạm, nhưng càng bình đạm, Tô Văn càng cảm thấy bất an. Mãi đến lúc chạng vạng, Phương Diễm Diễm chợt kích động như phát hiện đại lục mới, nhìn về phía một phía kêu to: "Tô Văn, Tô Văn, cậu mau xem! Nơi đó có nhà!"

Nhà?

Tô Văn và Tề Mộc không hẹn mà cùng ngược mắt. Quả nhiên thấp thoáng dưới bóng cây, một căn nhà bằng trúc đã ở đó từ lúc nào.

Nhà trúc.....

Sắc mặt Tô Văn lại biến đổi.

Ở trong trí nhớ của cô, mộng cảnh tầng thứ nhất tuyệt đối không phải như vậy! Cũng chưa từng xuất hiện căn nhà trúc nào hết!

Hơn nữa, căn nhà trúc này.....

Lúc Tô Văn còn đang chần chừ, từ trong cách rừng cây rậm rạp, nhà trúc bên kia đột nhiên chiếu xạ ra vài luồng ánh sáng.

"Ai ở chỗ đó? Là Tô Văn, Diễm Diễm sao?"

Giọng nam mát lạnh chậm rãi truyền đến, nghe được giọng nói ấy, ánh mắt Phương Diễm Diễm chợt sáng lên vài phần: "Tần Lộ! Tần Lộ! Là tôi! Chúng tôi ở chỗ này!"

Tần Lộ là bạn cùng phòng với Dịch Tử Hiên, đồng thời cũng là đối tượng Phuong Điềm Điềm vẫn luôn yêu thầm.

Quả nhiên, âm thanh Phuong Điềm Điềm vừa cất lên, không lâu sau, trong rừng cây liền truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó thân hình cao lớn của Tần Lộ liền xuất hiện trước mặt ba người.

Cậu ta vẫn còn mặc bộ quần áo màu đen từ lúc xuất phát, trên tay cầm đèn pin.

Tần Lộ nhìn ba người, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Ba người các cậu rốt cuộc đã trở lại!"

Tô Văn ngăn ra, Tề Mộc cũng nhíu mày một chút, chỉ có Phuong Điềm Điềm hướng về phía Tần Lộ cười ngây ngô một cái, phảng phất như nhìn thấy người thân, không còn bộ dạng kinh hoàng sợ hãi như ngày hôm qua nữa.

"Vào đi thôi, tất cả mọi người đều ở đây."

Tần Lộ vừa nói vừa nhanh chóng quay người đi về phía nhà trúc, Phuong Điềm Điềm mỉm cười theo sát phía sau Tần Lộ.

Tô Văn theo bản năng thả chậm bước chân, Tề Mộc đi theo cô cũng chậm lại.

"Cậu có cảm thấy nơi này quái lạ không?"

Tề Mộc dựa vào bên tai Tô Văn nói nhỏ một câu. Vì Tề Mộc so với Tô Văn cao hơn không ít, nên giờ phút này, lúc cậu cúi đầu, thậm chí nhẹ nhàng cong thân mình, hơi thở ấm áp ở bên tai Tô Văn, không ngừng quanh quẩn.

Tô Văn không thích khoảng cách quá ím ỉu này, nhưng là bây giờ cô cũng đang phát hiện ra sự dị thường.

Lúc này, bốn người đã đi tới trước căn nhà trúc, Tô Văn nhìn kỹ căn nhà, có ba tầng tất cả, nhìn qua có vẻ đã xây được nhiều năm, mang theo một cổ tang thương của năm tháng.

"Tử Hiên, vù, Tề Mộc bọn họ đã trở lại!"

Mới vừa đi tới cửa, Tần Lộ liền lớn tiếng hướng về phía bên trong gọi lên. Theo giọng nói của cậu, "'kéo kẹt'", cửa lớn nhà trúc mở ra, một thanh niên mặc áo xám cùng quần jeans màu lam đứng ở cửa, ánh mắt trực tiếp dừng ở trên người Tô Văn.

Giờ phút này, Tô Văn cũng đang nhìn Dịch Tử Hiên, đáng người cậu rắn chắc. Bởi vì xuất thân từ vùng núi, làn da cậu ta cũng không trắng, là màu lúa mạch khỏe mạnh, đáng người vừa xứng với khuôn mặt anh tuấn, quả thật có đủ vốn liếng để nguyên chủ động tâm.

Chỉ tiếc.....

"Nếu đã trở lại thì mau vào đi."

Cuối cùng vẫn là Dịch Tử Hiên mở miệng trước, ngữ khí nhàn nhạt không nghe ra bất kì cảm xúc gì.

Trần Ngọc Phong ở một bên cửa phối hợp nghiêng nghiêng người, trộm nhìn Tề Mộc bĩu môi. Tất cả mọi người đều biết Dịch Tử Hiên và Tô Văn đã chia tay hơn nửa năm, tuy rằng hiện tại hai người đều đang độc thân, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng quay lại.

Tô Văn đứng tại chỗ không nhúc nhích, thấy cô không vào, Tề Mộc cũng không nhúc nhích.

Chỉ có Phuong Điềm Điềm không tim không phổi đi theo Tần Lộ. Lúc đi tới cửa, cô còn nhịn không được quay đầu liếc nhìn Tô Văn một cái: "Các cậu không đi vào sao?"

Vừa nói, Phuong Điềm Điềm đã bước một chân vào nhà trúc.

"Quay lại!"

Tô Văn đột nhiên bắt lấy cánh tay Phuong Điềm Điềm. Trong nháy mắt, trúc lâu trước mặt bắt đầu vặn vẹo một cách quỷ dị, cuối cùng biến thành một cái động sâu hút. Tần Lộ, Dịch Tử Hiên cùng Trần Ngọc Phong đều hóa thành một mảnh sương đen. Tô Văn vẫn nắm chặt cánh tay Phuong Điềm Điềm như cũ. Phuong Điềm Điềm đã bị sương đen cắn nuốt nửa thân hình, cô chậm rãi quay đầu lại, lộ ra một gương mặt huyết nhục mờ hồ, hai tròng mắt đều rớt ra khỏi hốc mắt, đóng đờ không ngừng trên gương mặt dữ tợn.

Trên đôi môi, máu đỏ không ngừng trào ra, quỷ khí dày đặc, lộ ra một hàm răng sắc bén: "Tô Văn, tớ chết rất thảm, tớ chết rất thảm!"

Cánh tay Phuong Điềm Điềm đột nhiên hóa thành xương trắng sắc bén chụp về phía trái tim Tô Văn.

"Cẩn thận!"

Tề Mộc lập tức đánh tới từ một bên, va đập mạnh làm cánh tay Phuong Điềm Điềm vỡ nát, Tề Mộc kéo Tô Văn, không quay đầu lại chạy về phía rừng cây.

Sương đen không tiếng động khuếch tán trong rừng cây. Nơi sương mù đi qua, tất cả cây cối như có sinh mệnh, giương nanh múa vuốt hướng về Tô Văn và Tề Mộc tập kích.

Nhánh cây vừa thô vừa sắc bén từ bốn phương tám hướng lao đến, thậm chí còn vọt lên từ dưới chân. Tô Văn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cả người đều được Tề Mộc bảo vệ trong lồng ngực. Những nhánh cây đó tựa như dao nhỏ, nháy mắt đâm vào thân thể Tề Mộc, lưu lại trên người hắn những lỗ máu làm người sợ hãi.

Máu tươi không ngừng tuôn ra, đỏ au, che kín tầm mắt Tô Văn.

"Tề Mộc....."

Hơn nửa ngày, cô mới tìm lại được giọng nói của chính mình

Trên mặt Tề Mộc đều là máu, khoe miệng vẫn miễn cưỡng gọi lên nụ cười như có như không: "Tuy rằng anh hùng cứu mỹ nhân, không phải..... Không phải phông cách của tôi, nhưng là..... Là cậu nói....."

Lời nói còn chưa nói xong, những cành cây sắc bén lại lần nữa che trời lấp đất, lao đến, Tề Mộc dường như đã quyết định nhận mệnh, nhắm hai mắt lại.

Đôi mắt Tô Văn lúc này cũng đỏ ngầu, cô được Tề Mộc ôm chặt trong lồng ngực, tay chân đều không thể cử động, nhưng điều đó không có nghĩa là cái gì cô cũng không làm được ——

"Tỉnh lại!"

Tô Văn đột nhiên hướng về phía Tề Mộc hô to một câu.

"Tôi kêu cậu tỉnh lại!"

Xung quanh là rừng rậm đen như mực, bên cạnh là lửa trại đã dần dần lụi tàn.

Gió đêm thật lạnh, nhưng.....

Từ trong mơ tỉnh lại, toàn thân Tề Mộc đầm đìa mồ hôi lạnh, trước mắt hắn là cảnh tượng Tô Văn cùng Phương Diễm Diễm đang dựa vào nhau, nhịp thở vẫn đều đều.

Là..... mơ sao?

Tề Mộc theo bản năng sờ sờ cơ thể của mình, cơ thể hắn không hề tổn hại gì, cũng không có miệng vết thương, tất cả đều bình thường.

Hình như hắn vừa mơ thấy ác mộng, nhưng..... có chút mơ hồ. Hắn không thể nhớ nổi cảnh trong mơ.

Chỉ là mơ đúng không?

Trong lòng Tề Mộc vẫn có chút sợ hãi, hắn không ngủ được, chỉ có thể bình tĩnh nhìn những đốm lửa trại đến phát ngốc.

Tề Mộc ngậy người, không hề phát hiện ra, ở một góc khác thân thể Tô Văn đang giật giật, trong nháy mắt hô hấp trở nên vô cùng rối loạn, cuối cùng mới dần dần trở nên an ổn.....

Rốt cuộc, là mơ sao?

Hắn không biết, cô cũng không biết.

-14.08.2018-

Updated by SC

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ác mộng thứ chín (5)

: Ác mộng thứ chín (5)

Edit: Diệp Quân

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Banner: Ly Châu

-----♥-----

Tề Mộc thức cả đêm, gần sáng, hai mắt của hắn đã phủ kín tơ máu. Chờ đến lúc Tô Văn cùng Phương Diễm Diễm tỉnh dậy, Tề Mộc liền mở ra túi du lịch của chính mình, lấy ra hai hộp đồ ăn cùng một túi bánh quy khô.

"Oa! Cur nhiên còn có đồ hộp! Tề đại ca, anh chuẩn bị đầy đủ hết như vậy, có lẽ thường xuyên đi du ngoạn với dã ngoại đúng không?"

Vừa thấy được ăn ngon hai mắt Phương Diễm Diễm liền sáng rực.

Tề Mộc chỉ cười cười: "Tôi chính là một cao thủ trong dã ngoại sinh tồn đấy, về sau hai người sẽ biết! Nam nhân không hiểu về dã ngoại sinh tồn thì không phải là người chồng tốt đâu!"

Tô Văn...

Phương Diễm Diễm.....

Ba người vội vàng ăn chút gì đó, sau đó bắt đầu bàn bạc làm thế nào để ra ngoài. Tề Mộc đã quên mất chuyện trong mộng, nhưng Tô Văn lại còn nhớ rất rõ ràng, không biết xuất phát từ suy nghĩ nào, Tô Văn trực tiếp đề nghị một phương hướng, phương hướng đó đúng là con đường để gặp được Tần Lộ.

Mặt khác, hai người còn lại cũng không phản đối, ba người liền thu thập tốt vật phẩm tùy thân sau đó kiên định hướng về phương hướng đó mà đi.

Giống hệt như trong mộng, đi được một ngày, gió êm sóng lặng, ba người không gặp nguy hiểm gì cả, cũng không tìm thấy bạn bè đã thất lạc.

Mất thấy mặt trời đã sắp lặn xuống núi, Phương Diễm Diễm tựa hồ có chút nóng nảy, hốc mắt đều đỏ lên. Bước chân của cô có chút loạn, dường như muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng lại không có đường để đi, cái loại cảm giác tuyệt vọng này khiến sắc mặt Phương Diễm Diễm tái nhợt vô cùng.

Đúng lúc đó, một đạo ánh sáng nhợt nhạt từ một phương hướng khác trong rừng đột nhiên rọi tới.

"A!"

Ánh sáng bất thành linh làm cho Phương Diễm Diễm vốn hoảng loạn chợt hết to một tiếng, ánh sáng tựa như cũng run rẩy theo thanh âm của cô.

"A? Ai ở kia? Mau lăn ra đây cho lão nương!"

Một cổ thanh âm trung khí mùi phẫn của nữ sinh vang lên.

Thanh âm này là.....

"Bạch Hiểu Nguyệt!"

Thanh âm Phương Diễm Diễm khốc lên nửa nấc, nhưng vào giờ phút này tâm tình của cô xác thực kích động, bởi vì cô nhận ra thanh âm này, đây là thanh âm của bạn cùng phòng của cô – Bạch Hiểu Nguyệt.

Nghe được thanh âm của Bạch Hiểu Nguyệt, Tô Văn cũng có chút kinh ngạc, khi cô lựa chọn phương hướng này, thật sự chỉ là muốn thử vận may thôi.

Không nghĩ tới thế nhưng thật sự có thể gặp được bạn bè đã thất lạc ở nơi này?

Không bao lâu sau, Bạch Hiểu Nguyệt liền xuất hiện ở trước mặt ba người, một đầu tóc dài màu tím đậm, mặc bộ quần áo đen, trên cổ tay treo từng phiến trang sức kêu leng keng leng keng.

Một thân này thật sự quá thâm hại khiến Tô Văn không dám nhìn thẳng.

Bạch Hiểu Nguyệt xuất thân từ xã đoàn, phụ thân cô ta là đại ca của một cái đại xã đoàn tại bản địa, tất cả mọi người đều kêu ông ta là Bạch lão đại, mà đến khi Bạch lão đại già yếu, đời này cũng chỉ có một cái nữ nhi bảo bối là Bạch Hiểu Nguyệt, có thể tưởng tượng ra, Bạch Hiểu Nguyệt từ nhỏ đều là sống trong vô hạn cưng chiều mà lớn lên. Rõ ràng chính là một cái tiểu cô nương, hiện tại lại thành bộ dáng như thế này, Tô Văn cảm thấy người sốt ruột nhất hiện giờ chính là Bạch lão đại.

"Ba người tại sao lại đi cùng nhau?"

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn thấy thân ảnh của bọn Tô Văn, ánh mắt có thâm ý trừng mắt Tề Mộc một cái, lúc này mới mở miệng hỏi một câu.

"Nửa đường gặp được."

Tô Văn là người thứ nhất mở miệng trả lời: "Bạch Hiểu Nguyệt, nơi này chỉ có mình cô thôi sao?"

Bạch Hiểu Nguyệt nghe thấy Tô Văn hỏi chuyện, lại theo bản năng liếc mắt nhìn Tề Mộc một cái, trầm mặc một lát, cô mới thấp giọng trả lời một câu: "Chỉ có một mình tôi thôi."

"Không sao cả, về sau chúng ta bốn người cùng nhau đi, chắc chắn tìm thấy bọn họ!"

Phương Diễm Diễm đã khôi phục bình thường lập tức tiến lên một bước, vừa nói vừa muốn giơ tay vỗ vỗ bả vai của Bạch Hiểu Nguyệt, nào ngờ, thời điểm tay của Phương Diễm Diễm tiếp xúc với bả vai của Bạch Hiểu Nguyệt, da thịt trên tay cô liền biến mất, chỉ còn lại những khớp xương trắng bệch, không chút do dự đâm vào bả vai Bạch Hiểu Nguyệt.

Trong nháy mắt, màu máu đen phun ra, ập lên trước mặt, từng giọt máu đen rơi trên mặt đất, làm cho cỏ xanh trên mặt đất nháy mắt khô héo

"Đi mau!"

Cánh tay của Phương Diễm Diễm, thậm chí nửa người trên, đều không ngừng biến đổi, da thịt của cô dần dần biến mất bằng tốc độ mắt thường có thể thấy.

Mặc dù vậy, bộ xương màu trắng khô bị mất đi da thịt, vẫn như cũ gian nan di chuyển, khung xương phát ra thanh âm ma sát khó nghe, hàm răng của cô đóng mở, thanh âm ám ách phát ra từ trong miệng của cô -----

Mau, đi!

Hết thây chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Tô Văn trơ mắt nhìn Phương Diễm Diễm hóa thành bộ xương trắng, trơ mắt nhìn trên người Bạch Hiểu Nguyệt trào ra một lượng lớn máu đen, đầu tóc màu tím của cô cũng càng ngày càng dài ra, tóc dài phát triển nhanh che khuất khuôn mặt của cô, thậm chí che khuất toàn thân.

Những sợi tóc dài đó bay múa giữa không trung, đầu tiên cuốn lấy khung xương của Phương Diễm Diễm, sau đó liền hướng về phía Tô Văn cùng Tề Mộc đánh úp lại.

Đi!

Lúc này, Tô Văn nhanh tay lôi kéo Tề Mộc xoay người chạy!

Tề Mộc ngày thường thích sinh tồn dã ngoại, thể lực đương nhiên vô cùng tốt, chỉ là hắn không nghĩ tới, thể lực Tô Văn cư nhiên cũng tốt như vậy, hai người một đường chạy như điên, cô thể nhưng vẫn luôn chạy cùng tốc độ với hắn.

"Chuyện này rốt cuộc là như thế này?"

Một bên chạy, Tề Mộc nhìn không được lắm bầm lâu bàu: "Phương Diễm Diễm cùng Bạch Hiểu Nguyệt không phải là bị quỷ bám vào người rồi chứ?"

Ngẫm lại tình hình vừa rồi, Tề Mộc vẫn cảm thấy da đầu tê dại.

Tô Văn này giờ không nói gì, cũng không quay đầu lại, cứ một đường chạy như điên, cho đến khi thấy một bóng dáng quỷ mị ngăn cản đường đi của họ.

Trong rừng rậm không có ánh trăng càng không có sao, xung quanh tối đen như mực, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc kịch liệt của Tô Văn cùng Tề Mộc.

Bóng dáng kia cứ như vậy không tiếng động đứng dưới tàng cây, cùng bóng đêm hòa thành một thể, mang theo lạnh lẽo khiến người khác phải giật mình, sợi tóc màu ám tím trong đêm tối nhảy múa, một thân cô ta nhiễm đầy máu tươi.

Lúc này, trước mắt đã không còn là Bạch Hiểu Nguyệt, mà là một nữ quỷ không có hình người, một đầu tóc toán loạn nhảy múa.

Nữ quỷ cứ bình tĩnh như vậy nhìn Tô Văn cùng Tề Mộc đứng cách đó không xa, những sợi tóc quỷ dị lay động như sóng ngầm mãnh liệt, hướng đến trước mặt hai người.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, ánh mắt của Tô Văn dừng lại một chút, đứng trước ranh giới sống chết, cô đột nhiên đẩy Tề Mộc bên cạnh ra: "Tôi không thích thiếu nhân tính của người khác."

Lời còn chưa dứt, Tô Văn đột nhiên mở hai mắt.

Sáng sớm, gió mang theo lạnh lẽo nhẹ nhẹ, bên cạnh là lửa trại đã sớm bị dập tắt.

Trời lạnh, Tô Văn theo bản năng rụt rụt thân mình, Phương Diễm Diễm vẫn luôn dựa vào cô vì động tác này mà từ từ tỉnh lại.

"Sớm a."

Phuong Diễm Diễm còn mơ mơ màng màng, một bên theo bản năng giật giật tứ chi cứng đờ, một bên nhin không được oán giận nói: "Thật lạnh nha, nếu là có cái lều trại thì tốt biết mấy."

Nói tới đây, bụng rỗng của cô bỗng nhiên thăm thì kêu hai tiếng, làm cho Phuong Diễm Diễm vẫn luôn hoạt bát rộng rãi cũng nhin không được đỏ mặt: "Ách, có chút đói bụng, Tô Văn cậu muốn ăn cái gì? Ba lô của tớ còn một túi bánh quy."

"Ăn đồ hộp."

Tô Văn lại đứng dậy, đôi chân bước qua lửa trại, trực tiếp đến bên người Tề Mộc, Tề Mộc còn đang ngủ, ngủ thật sự trầm, hai tròng mắt nhắm chặt, sắc mặt không tốt lắm.

Tô Văn vòng ra phía sau, mở ra ba lô của hắn, từ bên trong lấy ra hai hộp đồ hộp.

Quả nhiên, khẩu vị của đồ hộp giống như đúc ở trong mộng.

"Oa! Cưng nhiên còn có đồ hộp?"

Phuong Diễm Diễm nhin không được lú lờ: "Tề đại ca này chuẩn bị thật đầy đủ, vừa nhin chính là cao thủ sinh tồn dã ngoại, ăn, lại nói tiếp....."

Phuong Diễm Diễm không biết nghĩ đến cái gì, đột nhiên quay mặt đi bình tĩnh nhin Tô Văn: "Tô Văn, cô như thế nào biết trong ba lô của anh ta có đồ hộp."

"Tôi vô tình nhin thấy."

Tô Văn tùy ý trả lời một câu, Phuong Diễm Diễm một bên nhin thoáng qua Tô Văn, lại liếc mắt Tề Mộc đang ngủ say, tự động nhỏ giọng nói thăm một câu gì, xoay người liền bắt đầu cùng Tô Văn cầm đồ hộp lên ăn.

Cho đến khi hai người ăn gần hết, Tề Mộc lúc này mới đồ mồ hôi đầm đìa ngồi dậy.

"Anh tỉnh?"

Tô Văn vẫn luôn phân tâm chú ý động tĩnh bên kia lập tức phát hiện.

Tề Mộc có chút kinh hồn, đầu tiên hắn nhin thoáng qua Tô Văn, đồng tử phức tạp, sau đó lại cẩn thận nhin thoáng qua Phuong Diễm Diễm đang ngồi một bên, ánh mắt càng thêm phức tạp.....

-17.08.2018-

Updated by SC

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ác mộng thứ chín (6)

: Ác mộng thứ chín (6)

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Banner: Ly Châu

-----♥-----

Là mộng cảnh không ngừng lặp đi lặp lại, hay là chúng ta vẫn luôn chìm vào trong mộng? Tô Văn tỉnh táo nhận thức được bản thân đang ở trong thế giới Ác Mộng thứ chín, nhưng toàn bộ thế giới này đã sớm khác biệt hoàn toàn với thế giới nguyên bản mà cô đã biết đến kia.

Vận mệnh chủ định, tất cả đều đang lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Vận mệnh chủ định, ai đó đang điều khiển tất cả.

Sau lần tỉnh lại này trạng thái tinh thần của Tề Mộc không tốt lắm. Tô Văn nhìn vào mắt hấn, thấy được ảnh ngược của bản thân và Phuong Diễm Diễm, cũng đọc được nhiều thứ khác nữa.

Hấn, nhất định nhớ rõ giấc mơ kia.

Ấn bữa sáng qua loa, ba người tính toán thương lượng hành trình kế tiếp. Tề Mộc bắt đầu thất thần, mà Phuong Diễm Diễm vẫn luôn không có chủ kiến gì.

"Dù thế nào chúng ta cũng không đi."

Cuối cùng vẫn là Tô Văn dứt khoát quyết định: "Chúng ta chờ ở chỗ này, nếu bọn họ thật sự đang ở trong ngọn núi này, nhất định sẽ tìm được chúng ta."

Đúng vậy, kỳ thật Tô Văn đã sớm quyết định chủ ý, lúc này đây cô không chủ động xuất kích, cô muốn ôm cây đợi thỏ.

Nghe Tô Văn nói vậy, Phuong Diễm Diễm hơi gật đầu, mà Tề Mộc chỉ nghiêng ngẫm suy tư nhìn Tô Văn, cuối cùng cũng không phản đối.

Chờ đợi luôn là việc khó khăn nhất, thời gian tựa như kéo dài đến vô hạn.

Cứ như vậy, một ngày thong thả trôi qua, thật vất vả chờ đến buổi tối, Phuong Diễm Diễm lại theo thói quen dựa vào Tô Văn để được ấm hơn.

Mà hốc mắt Tề Mộc đã thể hiện rõ ràng sự thiếu ngủ, hấn vẫn ngo ngác nhìn chăm chăm đồng lửa.

"Sao anh vẫn chưa ngủ?"

Tô Văn một bên dùng ngón tay nhỏ hơi khảy lửa trại, một bên ngược mắt tò mò nhìn Tề Mộc.

"Anh..."

Tề Mộc há miệng thở dốc, hấn không dám ngủ, hấn sợ một khi ngủ liền gặp phải ác mộng lần nữa, cảm giác như vậy thật sự quá mức khủng khiếp.

"Tô Văn, cô tin trên thế giới này, có quỷ không?"

Tề Mộc suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi Tô Văn một câu.

"Quỷ?"

Tô Văn hơi mím môi, không biết nghĩ tới điều gì, cô có chút bất cần trả lời: "Cho dù có quỷ thì thế nào? Có thể đáng sợ hơn con người sao?"

Tô Văn vẫn luôn cảm thấy, trước nay thứ khủng khiếp nhất, đáng sợ nhất, ác độc nhất trên đời này chính là nhân tâm.

Về điểm này, không ai hiểu rõ hơn cô.

Cảm xúc của Tô Văn đột nhiên có chút hạ xuống, dường như không cẩn thận hồi tưởng một vài ký ức vốn nên bị lãng quên. Cô cưỡng ép chính mình hít sâu vài hơi, ánh mắt và tâm tư đều lắng đọng xuống lại lần nữa.

Mà Tề Mộc từ sau khi nghe được câu trả lời của Tô Văn liền bắt đầu phát ngốc, bầu không khí giữa hai người thoáng chốc trầm mặc.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi.

Tô Văn cũng không ngủ được, cô đang đợi, chờ đợi mở màn của đêm nay, hoặc là một cơ hội hạ màn.

Bất tri bất giác, đêm đã khuya, gió núi lạnh lẽo từ trong rừng cây thổi qua. Tô Văn theo bản năng rụt người lại, Tề Mộc một bên còn đang cố chống chọi. Mắt thấy hấn cầm di động không ngừng nhấn nhấn chơi mini game, Tô Văn dứt khoát nghiêng người đi, nhìn về phía bên kia.

"Đờ mờ!"

Liền ở ngay lúc này, Tề Mộc phía sau đột nhiên cầm điện thoại ném đi động đi: "Chờ lâu như vậy cứ nhiên còn không đến 11 giờ! Đêm dài chậm chạp, làm sao tôi chờ được đây!"

Tô Văn xoay người lại, ánh mắt dừng lại trên người Tề Mộc.

"Anh... Quấy rầy đến em?"

Có lẽ là ác mộng liên tiếp làm Tề Mộc trở nên táo bạo, nhưng ở trước mặt mỹ nữ hấn vẫn duy trì hình tượng ưu nhã cuối cùng của mình.

"Không có gì."

Tô Văn đưa mắt, trực tiếp dùng trên màn hình di động của Tề Mộc.

"Mấy giờ rồi?"

Cô hỏi một câu theo bản năng.

"10 giờ năm mười." Tề Mộc hữu khí vô lực trả lời một câu, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt giật mình của Tô Văn ở cách đó không xa.

Đúng lúc này, trong rừng cây đột nhiên truyền đến những tiếng bước chân hỗn loạn.

Tô Văn cùng Tề Mộc liếc mắt nhìn nhau, hai người đều ngừng hô hấp, thậm chí Tề Mộc đã lấy ra một thanh đao quân dụng nhỏ từ ba lô đặt bên cạnh.

Mà hai bóng người đột nhiên xuất hiện kia dường như vì thấy ánh lửa ở bên này nên nghiêng ngả lao đảo từ trong rừng rậm đi tới.

"Là các cậu!"

Lúc Tô Văn nhìn thấy khuôn mặt của hai người, trong lòng không biết là nên thở dài nhẹ nhõm một hơi, hay là nên cẩn thận hơn nữa.

Không sai, hai người kia chính là Mạnh Đình Dao và Phạm Thư Quân.

Ở hai giấc mơ trước, Tô Văn đã gặp qua bốn người khác, Tô Văn cũng từng suy đoán lần này sẽ nhìn thấy Phạm Thư Quân và Mạnh Đình Dao, chẳng qua phương thức gặp mặt này vẫn có điểm không giống như cô đã nghĩ.

Lúc này Mạnh Đình Dao được Phạm Thư Quân đỡ, trên một chân còn thấm vết máu. Tuy rằng nhìn qua rất chật vật, nhưng Mạnh Đình Dao không hề là đóa hoa cao lãnh, mặc dù đã lưu lạc đến tận đây, cô ta vẫn duy trì ưu nhã mê người như cũ. Lúc này nhìn thấy lửa trại trước mắt, còn có Tô Văn với Tề Mộc, đôi mắt xinh đẹp của Mạnh Đình Dao có chút kinh ngạc dừng ở trên người Tô Văn và Tề Mộc: "Không nghĩ tới hai người các cậu sẽ ở cùng nhau."

Nghe Mạnh Đình Dao nói vậy, Tô Văn rung mình trong lòng, Tề Mộc một bên cũng đã biến sắc nhìn phía sau Tô Văn --

Nơi đó, trống rỗng.

Phương Diễm Diễm vừa rồi còn dựa vào cạnh Tô Văn ngủ say thế nhưng đã biến mất không thấy!

"Làm sao vậy?"

Có lẽ là biểu tình của hai người Tô Văn và Tề Mộc hiện tại quá mức khó coi, Mạnh Đình Dao cũng theo bản năng liếc nhìn phía sau Tô Văn, như suy tư gì hỏi một câu: "Có phải, có chỗ nào không đúng không?"

"Phương Diễm Diễm."

Tề Mộc hít sâu một hơi, run rẩy nói ra tên này: "Cô ấy vẫn luôn đi cùng chúng ta, một khắc trước, cô ấy vẫn còn ở đây."

Phương Diễm Diễm?

Mạnh Đình Dao nhú nhú mày, mà Phạm Thư Quân vẫn luôn ở một bên đỡ cô ta bỗng nhiên thều thào có chút không xác định mở miệng nói: "Có phải các người thấy Phương Diễm Diễm mặc đồ vận động màu xanh lam?"

"Làm sao cậu biết?"

Tô Văn và Tề Mộc không hẹn mà cùng nhìn về phía Phạm Thư Quân, Phạm Thư Quân nguyên bản bởi vì đỡ Mạnh Đình Dao mà có vẻ thật quần bách, sau khi nghe thấy vấn đề của hai người, sắc mặt càng thêm quần bách: "Cái kia... Kỳ thật... Chính là..."

Phạm Thư Quân theo bản năng dùng một tay đẩy đẩy mắt kính trên mũi: "Chẳng lẽ các cậu không phát giác ra nơi này rất kỳ quái sao?"

Vô nghĩa!

Cậu nói sang chuyện khác như vậy cũng quá cứng nhắc rồi, chẳng lẽ cậu không phát hiện sao?

Tuy rằng là người mình nhìn không thuận mắt, nhưng giờ phút này Tô Văn thật sự rất muốn tròn trĩnh mắt, chẳng qua, lời nói tiếp theo của Phạm Thư Quân lại làm Tô Văn ngừng hô hấp: "Không biết các cậu có chơi game này hay không? Trong trò chơi này, nhân vật chính có thể tùy ý du tẩu giữa hai thời không song song, đồng thời trải qua hai cuộc đời khác nhau. Khi đó hẳn cho rằng mình có được siêu năng lực vượt qua không gian, nhưng trên thực tế hẳn vẫn luôn sống ở một thế giới có hai giấc mơ trọng điệp (giao nhau, chồng chéo lên nhau) lẫn nhau, thế giới kia tên là thế giới thứ hai! Ở thế giới thứ hai tất cả mọi người có được quyền chi phối cảnh trong mơ của mình, ở thế giới kia bọn họ có thể tùy tâm sở dục, thực hiện tất cả nguyện vọng và mộng tưởng của mình."

"Không lẽ cậu định nói chúng ta đang ở cái thế giới thứ hai kỳ diệu kia sao?"

Thật là gặp quý!

Giọng của Tề Mộc có chút nghẹn ngào, nhưng lo âu lại nhiều hơn: "Nếu thật là một thế giới có thể cho mình tùy ý chi phối cảnh trong mơ thì tốt rồi!"

Trời mới biết hán mơ thấy cái gì, trải nghiệm bị nữ quý đuổi theo quả thực quá đáng sợ đó được không?

"Kỳ thật, tôi chỉ đang nói ví dụ thôi."

Nghe được Tề Mộc nói, Phạm Thư Quân có chút thẹn thùng rũ mắt xuống.

Mà Tô Văn thật sâu liếc mắt nhìn Phạm Thư Quân, nàng nghĩ tới cuộc điện thoại hôm đó của cậu ta.

Trong điện thoại cậu ta vẫn luôn nói cái thứ chín, cái thứ chín đại biểu cho cái gì? Điều cậu ta muốn biểu đạt rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Mà lời cuối cùng cậu ta chưa nói xong, chữ "Mạnh" kia, có phải đại biểu cho Mạnh Đình Dao không?

"Có phải hai người cũng gặp phải chuyện kỳ quái không?"

Tô Văn đột nhiên nhìn về phía Mạnh Đình Dao, thần sắc vô cùng nghiêm túc dò hỏi một câu.

Ánh mắt Mạnh Đình Dao hơi hơi lập loè một chút: "Chúng ta..."

"Lúc này nhất định phải nói thật."

Tô Văn nhin không được bỏ thêm một câu.

Mạnh Đình Dao chần chờ một chút, cuối cùng nàng chậm rãi ngồi xuống bên lửa trại, ánh lửa ánh vào gương mặt trắng nõn tinh xảo của cô ta, giờ phút này, sắc mặt Mạnh Đình Dao có vẻ có chút tái nhợt.

"Tôi..... trước khi gặp được Phạm Thư Quân, tôi vẫn luôn một mình ở trong rừng cây."

Dường như nghĩ tới điều gì, Mạnh Đình Dao theo bản năng cắn cắn môi: "Sau đó, tôi trước sau gặp được Tần Lộ cùng Bạch Hiểu Nguyệt, chính là bọn họ... Bọn họ..."

"Bọn họ làm sao vậy?"

Tề Mộc bắt đầu truy hỏi, thật rõ ràng lúc này hán cũng cảm giác được, có lẽ, Mạnh Đình Dao cũng gặp cùng tình huống tương tự như mình.

"Bọn họ đều đã chết."

Người nói ra những lời này, không phải Mạnh Đình Dao, mà là Tô Văn.

-17.08.2018-

Updated by SC

Chúc mọi người đêm Thất Tịch vui vẻ, chương này coi như là phúc lợi, đổi lại, sáu ngày tiếp theo sẽ không có chương mới nhé:))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ác mộng thứ chín (7)

[TG2] Chương 23: Ác mộng thứ chín (7)

Edit: Tuyết Nguyệt

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Banner: Ly Châu

-----♥-----

"Bọn họ đều đã chết." Tô Văn vô cùng khẳng định nói ra những lời này, cả ba người đều không hện mà cùng nhìn về phía Tô Văn.

"Tô Văn, có phải cô cũng mơ thấy....."

Tề Mộc đột nhiên nhìn chằm chằm Tô Văn, có chút vội vàng hỏi một câu.

"Đúng vậy, tôi cũng mơ thấy một giấc mộng kỳ quái, hơn nữa....." Ánh mắt Tô Văn lướt qua ba người: "Nếu tôi đoán không sai, hiện tại chúng ta vẫn đang ở trong mộng. Hơn nữa còn là mộng lồng trong mộng, khi chúng ta từ trong mộng tỉnh lại, cho rằng chính mình thanh tỉnh, trên thực tế chúng ta chỉ là tỉnh dậy trong giấc mộng, rồi cứ thế lún sâu hơn vào đó."

Đây mới là điều đáng sợ thật sự của Mộng Yêm, nó sẽ làm bạn vĩnh viễn sống trong mơ, không thể chạy thoát, càng không thể trở về.

"Sao có thể!"

Người lớn tuổi nhất là Tề Mộc, ngược lại lại là người thiếu niên nhẵn nhụi.

Có lẽ, điều này đối với hắn mà nói, thật sự là quá mức thiên phượng dạ đàm (*không thể tin tưởng nổi*), làm hắn khó có thể tiếp thu. Mạnh Đình Dao so ra lại bình tĩnh nhiều, cô nhíu mày, vẫn là dáng vẻ cao lãnh như trước. Mà Phạm Thư Quân nâng mắt, chợt thấy Tô Văn đang liếc mắt nhìn mình một cái, ánh mắt dưới cặp kính cơ hồ lóe lên.

"Ảo cảnh của thế giới trong mơ? Không gian giống như Mộng Yêm thực sự có tồn tại sao? Như vậy, có phải cũng tồn tại tiết điểm nào đó, có thể liên kết với hiện thực?"

Phạm Thư Quân liên tiếp hỏi vài câu, trong giọng nói ảm ảm mang theo một tia hưng phấn.

Có thể thấy, suy nghĩ của trạch nam cuồng game, phạm nhân căn bản không thể lý giải.

Bất quá, Tô Văn lại rất dễ ý tới Phạm Thư Quân, tên trạch nam này, tuyệt đối không đơn giản.

"Không sai, tiếp điểm liên kết hiện thực quả thật có tồn tại."

Tô Văn lấy di động ra từ trong túi, ở trước mặt mọi người quơ quơ: "Thời gian trong di động của tôi vẫn luôn ngừng ở 10 giờ 50 phút tối, tôi đại khái có thể biết được khi nào bản thân bị kéo vào giấc mơ vô hạn tuần hoàn này."

Chính là cuộc điện thoại lúc 10 giờ 50 đến từ Phạm Thư Quân, sau khi điện thoại bị cắt đứt, Tô Văn đã bị kéo vào một tầng mộng cảnh này.

"Tiếp điểm kia, là cái gì?"

Mạnh Đình Dao vẫn luôn trầm mặc rồi cuộc cũng đem ánh mắt dừng trên người Tô Văn, ánh mắt cô ta mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu cùng vài phần hồ nghi.

"Tôi không biết."

Tô Văn lắc lắc đầu: "Có lẽ, chúng ta nên tìm được Dịch Tử Hiên cùng Trần Ngọc Phong trước, như vậy có lẽ sẽ tìm được phương pháp trở về hiện thực."

Nghe được Tô Văn nói, Mạnh Đình Dao ánh mắt chợt lóe: "Sao cô biết Dịch Tử Hiên cùng Trần Ngọc Phong còn sống?"

Nếu bọn Phương Diễm Diễm đều đã chết, như vậy bọn Dịch Tử Hiên cũng có thể đã chết, thậm chí..... Tô Văn cùng Tề Mộc ngay trước mắt này.....

Mạnh Đình Dao chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, cô không dám nghĩ tiếp nữa.

"Dịch Tử Hiên sẽ không chết."

Tô Văn nói như chém đinh chặt sắt.

Thân là đệ nhất nam chủ của thế giới này, Dịch Tử Hiên như thế nào sẽ dễ dàng chết đi?

"Cô thật ra rất tin tưởng anh ta."

Đối với đoạn tình yêu ôn hòa kia của Tô Văn cùng Tử Hiên, Mạnh Đình Dao cũng rất rõ ràng. Hai người chia tay, không nói được là ai đúng ai sai. Tô Văn sinh ra ở thành thị, muốn theo đuổi cuộc sống của chính mình, mà Dịch Tử Hiên từ vùng núi xuống, một lòng muốn đạt được thành công, hồi báo cha mẹ già trong núi. Giấc mộng của hai người hoàn toàn trái ngược. Lúc trước từng tình mật ý ở bên nhau như vậy, bất quá là cảm giác thu hút bình thường giữa hai người khác phái.

Mặc dù Mạnh Đình Dao cùng phòng với Tô Văn, nhưng cũng không quan tâm nhiều lắm. Cô cũng không quá hiểu biết con người Tô Văn, lúc này càng

khiến cô cảm thấy vài phần nghi hoặc nhiều hơn.

Một đêm này, bốn người ngồi vây quanh bên lửa trại cắt lượt nghỉ ngơi, một đêm an bình trôi qua.

Ngày hôm sau, vài người nghiên cứu, cuối cùng vẫn muốn ôm cây đợi thỏ như cũ, ở nơi này tiếp tục chờ đợi. Nào ngờ một lần này kéo dài tới tận ba ngày, ba ngày tuy rằng không phát sinh chuyện quái dị nào, nhưng một chút bóng dáng của Dịch Tử Hiên và Trần Ngọc Phong cũng không hề xuất hiện.

Lúc này, nước cùng đồ ăn dư lại cho 4 người đã không còn nhiều lắm.

"Ngày mai chúng ta đi tìm bọn họ đi."

Trong bóng đêm nặng nề, thanh âm Tề Mộc đặc biệt mỗi một: "Cứ như thế này cũng không phải biện pháp."

"Cũng chỉ có thể như vậy." Mạnh Đình Dao nhìn nhìn Tề Mộc, lại nhìn nhìn Tô Văn, Tô Văn cũng chỉ nhàn nhạt gật gật đầu.

Đến nỗi kẻ tạo cảm giác tồn tại thấp nhất như Phạm Thư Quân, vẫn luôn cúi đầu ở bên kia tự chơi game, phăng phất nơi cậu ta ngồi lúc này không phải núi rừng quý dị, mà là phòng ngủ giường lớn.

Giống như mấy ngày trước, mọi người cắt lượt nghỉ ngơi, đến thời điểm Tô Văn trực đêm, cô nhìn thấy Phạm Thư Quân cư nhiên còn chưa ngủ, nhưng lần này cậu ta không chơi game, mà nhìn chăm chăm một mảng trời đêm bị lá cây che đi mà phát ngốc.

"Suy nghĩ cái gì?"

Tô Văn lặng lẽ ngồi ở bên cạnh Phạm Thư Quân, rũ mắt nghiêm túc nhìn hắn. Lúc này, Phạm Thư Quân tháo xuống mắt kính dày nặng, Tô Văn cũng là lần đầu tiên đánh giá Phạm Thư Quân trong bộ dạng này, kỳ thật đôi mắt cậu ta rất đẹp, bởi vì thời gian dài không ra khỏi cửa, làn da của Phạm Thư Quân rất trắng, da cậu ta tái nhợt, kết hợp với ngũ quan tuấn tú, hoàn toàn không giống một tên trạch nam.

"Không có gì, nhàm chán, phát ngốc."

Phạm Thư Quân nghiêng mặt, hai mắt mê mang nhìn Tô Văn.

Tô Văn biết lúc này Phạm Thư Quân kỳ thật là thấy không rõ biểu tình của chính mình, bởi vì cậu ta cận rất nặng, thời điểm không đeo mắt, ánh mắt đều mê mang như vậy.

"Cậu đã mơ thấy Phương Diễm Diễm sao?"

Mặc dù biết Phạm Thư Quân nhìn không thấy ánh mắt của bản thân nhưng Tô Văn vẫn nhìn chăm chăm vào mắt cậu ta.

"Àn."

Chần chờ một chút, Phạm Thư Quân vẫn là gật gật đầu: "Mơ thấy."

"Trong mộng Phương Diễm Diễm mặc một bộ đồ thể thao màu lam."

Phạm Thư Quân nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, tựa hồ đang hồi tưởng lại.

Quần áo màu lam, Tô Văn nhíu nhíu mày, đây cũng không phải lần đầu Phạm Thư Quân nhắc tới bộ quần áo kia: "Bộ quần áo....."

"Phương Diễm Diễm chưa bao giờ mặc quần áo màu lam."

Có lẽ là bởi vì nhắm mắt lại, có lẽ là bởi vì quá mức mệt mỏi, thanh âm Phạm Thư Quân bắt đầu trở nên rất thấp, rất nhẹ: "Cô ấy nói mình thích màu lam, nhưng màu lam không hợp với màu da cô ấy, cho nên trong tủ quần áo không hề có bộ quần áo nào màu lam."

Bởi vì quá mức để ý một người, cho nên luôn có thể đem mỗi một câu người đó nói ghi tạc trong lòng, cho dù là ở trong mộng, cũng không cách nào quên mất.

Thích màu lam nhưng Phương Diễm Diễm không bao giờ chịu mặc đồ màu đó.

Ngay khi cô mặc một bộ đồ thể dục màu lam xuất hiện ở trước mắt mình, Phạm Thư Quân liền biết, chính mình đang nằm mơ.

Nguyên lai, Phạm Thư Quân thích Phương Diễm Diễm.

Tô Văn không hiểu, nếu thật sự ở hiện thực, tên trạch nam dù nói gì cũng sẽ không lộ ra bí mật này đi? Bởi vì đây là ở trong mộng, cho nên.....

Đôi mắt Tô Văn đột nhiên sáng ngời!

Mộng là gì?

Mộng Yểm làm sao có thể không chế cảnh trong mơ? Nó có thể cho mọi người chìm sâu bên trong ác mộng không thể chạy thoát, nhưng nó lại không khống chế được nội tâm sâu trong mọi người.

Giống như Phương Diễm Diễm, rõ ràng thích màu lam nhưng vì yêu cái đẹp nên không chịu mặc, nhưng ở trong mộng, cô ấy có ý thức của chính mình, cô ấy muốn mặc quần áo màu lam.

Tựa như Tề Mộc, ở hiện thực cai quản công ty lớn, cũng là đại thiếu ăn chơi trác táng, nhưng trong mơ hắn đều nóng nảy sợ hãi hơn bất cứ ai, hơn nữa ngoài ý muốn nhất là, hắn cư nhiên còn có một mặt tốt đẹp ở nhà.

Lại tỷ như Phạm Thư Quân, một tên trạch nam hướng nội, ở thế giới này, hắn lại nhạy bén hơn bất cứ ai, so bất luận kẻ nào đều thanh tỉnh hơn.....

Nếu là ở thế giới này, mỗi người đều có thể thể hiện ra nội tâm chính mình, như vậy lúc này Dịch Tử Hiên ở nơi nào? Đang làm gì?

Tô Văn lại nghĩ đến ngôi nhà trúc kia, ở mỗi một tầng mộng cảnh, khi cô nhìn thấy nhà trúc, nơi đó luôn làm cô cảm thấy quý dị, đồng thời cũng cảm thấy rất quen thuộc.

Hiện tại ngẫm lại, đó không phải là bức họa nhà trúc Dịch Tử Hiên từng cho nguyên chủ xem sao?

Cho nên —— nhà trúc tồn tại, Dịch Tử Hiên xuất hiện, toàn bộ là ảo ảnh trong nội tâm Tô Văn?

Nguyên chủ kỳ thật vẫn chưa bỏ xuống đoạn cảm tình kia được.

Còn có Diễm Diễm.....

Nếu nói nhà trúc là sự tưởng niệm của nguyên chủ về Dịch Tử Hiên.

Như vậy, Phương Diễm Diễm là ảo ảnh Tô Văn tự mình nghĩ ra ——

Từ giây phút vừa tỉnh dậy kia, cô đã bị tính kế.

Tô Văn còn nhớ rõ chính mình sau khi tỉnh dậy thì người đầu tiên nhìn thấy chính là Phương Diễm Diễm, cô đương nhiên cho rằng chính mình đang ở mộng cảnh tầng thứ nhất, mà Phương Diễm Diễm sẽ là người chết đầu tiên.

Vì vậy, về sau mộng cảnh nối tiếp mộng cảnh, Phương Diễm Diễm không ngừng biến thành bộ xương khô trắng ở trước mặt Tô Văn.

Hết thấy đều bởi vì nội tâm cô đã sớm nhận định, Phương Diễm Diễm sẽ chết, cho nên mới có giấc mộng như vậy.

Như vậy, nếu đem chính mình đổi thành Dịch Tử Hiên thì sao?

Tô Văn chậm rãi nhắm hai mắt lại, cô tưởng tượng mình gặp lại Dịch Tử Hiên trong mộng cảnh ——

Khi Dịch Tử Hiên cảm thấy bản thân đột nhiên không thể hiểu được xuất hiện ở một mảnh núi rừng quý dị, cậu ta sẽ làm gì?

Trong đầu Tô Văn chậm rãi phác họa ra khuôn mặt Dịch Tử Hiên, cậu ta đứng ở nơi rừng rậm không một bóng người, ánh sáng âm u, trên mặt lộ ra thần sắc kinh hãi. Ngay sau đó, Dịch Tử Hiên sẽ không chút do dự khởi động dị năng ——

Quay ngược thời gian!

Là quay ngược thời gian!

Lấy tính cách của Dịch Tử Hiên, cậu ta sẽ không để bản thân bị động. Đầu tiên, cậu ta sẽ kích hoạt dị năng, quay lại quá khứ, mưu định rồi sau đó hành động.

Cho nên, Dịch Tử Hiên căn bản không xuất hiện ở chỗ này.

Trong rừng Mộng Yểm này, căn bản sẽ không có bóng dáng Dịch Tử Hiên.

"Thật là tiếc nuối."

Tô Văn nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nếu không có biện pháp nào ở chỗ này gặp được Dịch Tử Hiên, như vậy ở lại chỗ này còn có ý nghĩa gì?

"Nên tỉnh rồi."

Tô Văn an tâm nhắm hai mắt lại, chờ cô mở mắt ra lần nữa, lọt vào trong tầm mắt chính là vách tường như tuyết trắng, bức màn màu xanh trời.

Nơi này là một phòng bệnh đơn.

Trần Tô Văn có chút đau, cô nhẹ nhàng nâng tay, phát giác trán mình quần tằng tằng bằng vải.

Hình như bị thương, có chút đau.

Tô Văn bỗng nhiên cười cười, cô biết chính mình đã thoát ra.

Ra khỏi mộng cảnh của bản thân, chỉ là không biết lúc này đây, cô đã tiến vào mộng cảnh của ai?

Không sai, từng tầng từng tầng mộng cảnh ở vùng núi non kia, kỳ thật chính là mộng cảnh của bản thân Tô Văn.

Từ lúc bắt đầu bị lũ doi tập kích, Tô Văn bắt đầu cảm giác được một tia quý dị, cô dùng khăn tay để lau máu trên mặt mình, lại phát giác trên mặt khăn không có một vết máu.

Tiếp theo cô gặp nạn ở sâu trong một tầng cảnh, được Tề Mộc cứu. Thời điểm máu chốt, Tô Văn nghĩ muốn Tề Mộc tỉnh lại, kết quả, Tề Mộc thật sự tỉnh.....

Mộng Yểm không chỗ không ở vô không bắt nhập*, nhưng tiền đề là: nó chỉ có thể lên vào trong mộng của người khác, ở trong mộng muốn làm gì thì làm.

[*] *vô không bắt nhập* = không có chỗ nào mà không vào được.

Từ khi đó, Tô Văn biết, chính mình từ lúc tiến vào thế giới này đã bị Mộng Yểm tính kế.

Cũng may, ở thời khắc cuối cùng, cô rút cuộc hoàn toàn thanh tỉnh, hơn nữa dựa theo ý thức của bản thân, thức tỉnh từ trong mộng cảnh.

-24.08.2018-

Updated by SC

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Ác mộng thứ chín (8)

[TG2] Chương 24: Ác mộng thứ chín (8)

Edit: Niêm Hoa Nhất Tiểu + Chip Chip

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu

Banner: Ly Châu

- -----♥-----

"Đám thanh niên trẻ tuổi các cô a, thật đúng là mạng lớn."

Y tá trưởng năm nay gần bốn mươi tuổi, lúc này đang thay thuốc cho Tô Văn, không nhận được thì thầm: "Đoạn đường núi đó thường xuyên xảy ra sạt lở đất. Ngày các cô cậu gặp chuyện, một khu vực khác cũng sạt lở đất. Đáng tiếc, những người ở đó không có mệnh tốt như mấy cô cậu, chết mất mấy người trên một xe. Chuyện này còn lên cả báo, nghe nói có một siêu xe đáng giá mấy trăm vạn bị hỏng vì vụ sạt lở lần này, thật đáng tiếc."

Đường núi, tai nạn xe cộ.

Tô Văn chậm rãi nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên tình cảnh ngày đó khi cô ngồi trên xe. Thời điểm bọn họ đi được phân nửa quãng đường, phát hiện phía trước chật kín xe ngựa hoa, đường bị chắn hết, Tề Mộc đành phải quay xe đi đường nhỏ khác, sau đó thì...

Thì ra là tai nạn xe cộ.

Trách không được đầu cô lại đau như vậy, hơn nữa kí ức cũng mơ hồ không rõ. Không biết những người khác như thế nào rồi? Dịch Từ Hiên đâu?

"Y tá trưởng"

Vừa nghĩ đến đây, Tô Văn lập tức gọi y tá trưởng đang định rời đi lại: "Bạn học của cháu, chính là những người ngồi cùng xe với cháu, bọn họ có sao không?"

"Nga, cô hỏi bọn họ à, có hai người chỉ trầy xước da, sáng nay đã được người nhà đón xuất viện. Có bốn người khác cũng bị thương tương tự cô, cần phải ở lại bệnh viện quan sát thêm. Hai người còn lại bị thương tương đối nghiêm trọng, vẫn đang nằm hôn mê trong phòng chăm sóc đặc biệt, bất quá, qua đêm nay hẳn là không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa."

Dứt lời, y tá trưởng nhanh chóng xoay người rời đi.

Tô Văn đứng dậy, xỏ dép lê trên đất, chậm rãi rời khỏi phòng bệnh của mình.

Dọc theo đường đi, cô không ngừng hỏi thăm, cuối cùng cũng thuận lợi tìm được đến cửa phòng bệnh của Dịch Tử Hiên. Xuyên qua ô cửa sổ nhỏ trên cửa phòng có thể nhìn vào trong, Dịch Tử Hiên cũng không ở phòng bệnh một người mà chung phòng với Tần Lộ.

Lúc này, hai người đều ngồi trên giường, nghiêng người, mặt đối mặt, dường như đang nói chuyện phiếm.

Tô Văn nhìn cánh tay quần băng vải của Dịch Tử Hiên, xem ra hẳn cũng không xảy ra chuyện gì lớn, lúc này cô mới yên lòng, do dự tính rời đi. Đúng lúc này, trong phòng bệnh, Dịch Tử Hiên như cảm giác được gì đó, quay đầu nhìn ra cửa, ánh mắt hai người không hẹn mà chạm nhau.

Thấy Dịch Tử Hiên ngẩn người, Tô Văn xấu hổ, cuối cùng đành đẩy cửa đi vào.

"Tô Văn?"

Tần Lộ nhìn Tô Văn, sau đó không dấu vết liếc nhìn Dịch Tử Hiên trên giường một cái: "Em tới xem bọn anh?"

"Vâng."

Tô Văn thấp giọng trả lời: "Hai người không sao chứ?"

"Không có việc gì."

Tần Lộ cười sang sảng: "Chỉ bị thương nhẹ, không có gì đáng ngại, em thì sao?"

"Em cũng không sao, chỉ là đầu rất đau."

Vừa nói, Tô Văn vừa nhẹ nhàng xoa xoa trán: "Em cảm thấy em đã quên mất điều gì đó, làm thế nào cũng không nhớ nổi."

Mỗi lần đau đầu, ý thức của Tô Văn đều mơ hồ, chờ sau khi đau dần qua đi, cô luôn cảm thấy cả người khó chịu, dường như bản thân đã quên mất một điều rất quan trọng, càng cố tình là cô nghĩ mãi không ra.

"Có phải do lúc tai nạn xe cộ bị đụng phải đầu? Em cần kiểm tra kỹ lưỡng a!"

Tần Lộ nhìn Tô Văn, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, nhìn không được nhắc nhở cô một câu.

"Em biết rồi."

Tô Văn gật đầu, dường như vừa nghĩ đến điều gì, nhìn không được lại hỏi một câu: "Tần Lộ, em nghe nói ở phòng chăm sóc đặc biệt còn có người chưa tỉnh, là ai thế?"

"Là Trần Ngọc Phong và Bạch Hiểu Nguyệt."

Nói đến chuyện này, sắc mặt Tần Lộ cũng không tốt lắm: "Lúc xảy ra tai nạn, hai người đó ngồi ở ghế sau. Theo lời bác sĩ nói, khi cục đá từ trên núi lăn xuống vừa lúc nện xuống phần đuôi xe."

Thì ra là thế!

Tô Văn cẩn thận hồi tưởng lại vị trí chỗ ngồi của từng người. Tề Mộc ngồi ở vị trí lái xe, ghế phụ bên cạnh là Phạm Thu Quân, thời điểm mới lên xe, hai người còn thảo luận về rất nhiều vấn đề trong game. Phía sau là cô và Phương Diễm Diễm. Bên phải Diễm Diễm là Mạnh Đình Dao. Cuối cùng là Dịch Tử Hiên, Tần Lộ, Trần Ngọc Phong và kẻ luôn đơn độc, không hợp với mọi người - Bạch Hiểu Nguyệt.

Lúc đi trên đường, Tô Văn luôn cùng Phương Diễm Diễm nghe nhạc, sau đó Tề Mộc chủ động bắt chuyện với cô, cô hàn huyên với hắn câu được câu không, hoàn toàn không quay đầu nhìn tình cảnh phía sau.

Dựa theo lời Tần Lộ nói, thời điểm xảy ra chuyện, Trần Ngọc Phong và Bạch Hiểu Nguyệt ngồi cùng nhau.

Có lẽ khi đó Trần Ngọc Phong lên xuống ghế sau muốn nói gì đó với Bạch Hiểu Nguyệt?

Vậy thì cậu ta cũng thật xui xẻo...

Rời khỏi phòng bệnh của Từ Hiên và Tần Lộ, Tô Văn lại hỏi thêm một vòng, sau đó tìm được phòng của Phương Diễm Diễm và Mạnh Đình Dao. Cả hai người đều không có chuyện gì.

Phương Diễm Diễm vẫn như trước, nhát gan lại nói nhiều, không ngừng lôi kéo Tô Văn ở lại nói chuyện, liên mồm không dứt, trong câu chữ đều ẩn ý hỏi thăm thương thế của Tần Lộ.

Kỳ thật chuyện Phương Diễm Diễm thích Tần Lộ cũng không phải bí mật gì, chỉ có một mình Phương Diễm Diễm tự cho rằng bản thân đã che giấu tâm tư rất tốt, cũng chỉ có kiểu trí độn như Tần Lộ mới không nhận ra chuyện này.

Tô Văn cũng đi qua xem Mạnh Đình Dao, bình thường hai người đều duy trì mối quan hệ lạnh nhạt. Mạnh Đình Dao không phải là người nói nhiều, lúc nào cũng như một nữ thần cao cao tại thượng. Tô Văn cảm thấy mình chưa bao giờ sống chung một thế giới với người như vậy.

Giống như lần nằm viện này, tất cả mọi người đều ở phòng bệnh bình thường, mà Mạnh Đình Dao cũng chỉ bị thương nhẹ, nhưng lại ở phòng VIP trên tầng năm, còn có hộ sĩ riêng chăm sóc.

Thầy giáo nói, mỗi người sinh ra đều bình đẳng như nhau, nhưng Tô Văn lại cảm thấy, từ lúc sinh ra, con người đã được chia làm năm bảy loại, ngay cả điều này bọn họ cũng không thể tự mình lựa chọn.

Giống như cô, giống như Dịch Từ Hiên, giống như Mạnh Đình Dao và Trần Ngọc Phong. Những người như Trần Ngọc Phong sinh ra đã ngậm thìa vàng, cuộc sống không lo ăn mặc. Ngược lại, bởi vì nghèo khổ, Dịch Từ Hiên không thể không tự lực cánh sinh. Ngay cả chính bản thân Tô Văn cũng sinh ra trong một gia đình công nhân bình thường, mặc dù không đến mức nghèo khó giống Dịch Từ Hiên, nhưng cô vẫn luôn biết cha mẹ làm việc rất gian khổ, không hề dễ dàng.

Vì vậy, nửa năm trước, khi Dịch Từ Hiên đột nhiên nói muốn cùng cô trở về thôn trên núi nhỏ sau khi tốt nghiệp, Tô Văn đã cự tuyệt.

Cô không muốn nghèo khổ, càng hy vọng cha mẹ không cần phải tiếp tục chịu khổ nữa.

Nói cô thích vật chất cũng được, ham hư vinh cũng thế, cô luôn luôn lý trí cho rằng tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống, cô muốn bản thân và người thân trong nhà có thể có được cuộc sống tốt đẹp, ngày càng được cải thiện hơn nữa, vậy thì có gì sai chứ?

Trở lại phòng bệnh của mình, Tô Văn rất mệt, nhắm mắt lại hồi tưởng quá khứ của mình, cô thở dài một hơi..

Có chút tình cảm, đều đã trôi qua rồi.

Sau cùng, Tô Văn dần thiếp đi trong vô thức.

Phòng bệnh đơn sắc u ám. Bên cửa sổ, tấm rèm màu lam bất chợt lay động kịch liệt, tựa như bị ai đó dùng lực kéo sang hai bên. Theo từng chuyển động của rèm cửa, có thể thấy được ánh trắng thanh ngoài cửa sổ.

Rõ ràng là ánh sáng trong trời của ban đêm, nhưng bên cửa sổ cạnh giường bệnh Tô Văn lại chậm rãi hiện ra một đoàn hắc ảnh. Đoàn hắc ảnh không ngừng biến hóa trên mặt cửa kính, sau đó dần hình thành một con số Ả Rập màu đen —— 5.

-28.08.2018-

Updated by SC

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ác mộng thứ chín (9)

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Há Cảo

Banner: Ly Châu

-----♥-----

Tô Văn chỉ ở bệnh viện ba ngày, lúc sau đã được cha mẹ đón xuất viện.

Kỳ nghỉ 1/5 vốn dĩ đã lên kế hoạch ôn thỏa cũng không thể hiểu được mà bị ngâm nước nóng, cũng may vẫn còn thời gian ba ngày để cô ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức.

"Tiểu Văn, ba mẹ đi đây, con nhớ khóa cửa cẩn thận, buổi tối đi ngủ sớm một chút!"

Mẹ Tô đứng ngoài phòng khách dặn dò, ngay sau đó Tô Văn liền nghe được tiếng khóa cửa nhà vang lên.

Đối với rất nhiều người mà nói 1/5 là kỳ nghỉ dài hạn, đối với cha mẹ Tô Văn mà nói lại là khoảng thời gian vô cùng vất vả, bọn họ phải vội vàng tăng ca đêm, vội vàng xuất hàng ở nhà máy.

Cho nên mới nói người lao động chân chính nào có thời gian nghỉ ngơi trải qua ngày Quốc Tế Lao Động chứ?

Tô Văn giống như bình thường, khóa trái cửa phòng lại, sau đó thay áo ngủ rồi xem chương trình giải trí trong chốc lát, tới đúng 9 giờ thì quay về phòng của mình ngủ.

Phòng ngủ nhà họ Tô là một căn phòng rưỡi, cha Tô mẹ Tô đương nhiên là ở phòng lớn, còn phòng của Tô Văn là phòng nhỏ, trong phòng ngoại trừ một chiếc giường đơn, còn có một cái tủ quần áo 1m2 và một chiếc bàn học hai ngăn trên dưới đa dụng.

Lúc này, Tô Văn vẫn như ngày thường nằm ở trên giường, thuận tay tắt đèn trong phòng, phòng ngủ tối đen một mảnh, trong bóng tối yên tĩnh Tô Văn dần dần ngủ đi...

Ngoài trời mưa to tầm tã, một chiếc Audi đang chạy như bay trên đường núi uốn lượn quanh co.

"Tề Mộc, cậu lái cẩn thận một chút!"

"Mưa to quá, không bằng chúng ta tìm một chỗ dừng xe nghỉ ngơi một chút đi?"

Trong xe có ai đang nói chuyện, rất ồn ào.

"Dừng xe? Cô đây là muốn chết sao?"

Là giọng nói của Tề Mộc, không biết vì sao Tô Văn lại cảm thấy chính mình rất quen thuộc với giọng nói của người này.

"Đường núi này mười tám khúc cua, lại thêm mưa to chắn tầm nhìn, một khi dừng lại không phải chờ bị đâm bay sao? Cho dù không có xe nào chạy tới, nhưng lỡ đâu núi sụp lở đất gì đó thì phải làm sao bây giờ?"

Tề Mộc có vẻ tức muốn học máu, hẳn biết ngay là chỉ cần ra ngoài với Trần Ngọc Phong thì chắc chắn không gặp chuyện gì tốt mà!

Lúc trước mình không nên đồng ý lại đây làm tài xế culi bỏ đi này!

"Tề, Tề Mộc, cậu nghiêm túc chút coi, nhìn đường, nhìn đường đi!"

Phạm Thư Quân ngồi trên ghế phụ nói nhỏ, trong giọng nói mang theo vài phần thấp thỏm.

Phạm Thư Quân vừa dứt lời, xe Audi đâm vào cái vào núi, lắc trái lắc phải một hồi, Tô Văn cảm thấy cơ thể của mình đang rung lắc kịch liệt, cái trán bị đập mạnh vào lưng ghế dựa phía trước.

Đau quá...

Tô Văn đau khổ xoa cái ót của mình, ngẩng đầu nhìn về phía trước, sắc mặt của Phạm Thư Quân hơi tái đi, hình như hắn rất căng thẳng, mà ngoài cửa sổ xe, mưa to tầm tã, đã hoàn toàn làm mờ đi tầm nhìn của mọi người.

Đây là...

Tô Văn hơi sững sờ, hơn nửa ngày cũng không biết mình đang ở nơi nào.

Cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại giống như rất xa lạ.

Cảm giác như thật mà lại như giả này, khiến đầu của Tô Văn lại bắt đầu đau lên.

"Anh đừng chạm vào tôi, tôi và anh không có gì để nói hết!"

Đúng lúc này, phía sau xe bỗng nhiên vang lên giọng nói sắc bén của Bạch Hiểu Nguyệt.

"Này này, cô nói chuyện cẩn thận, tôi chạm vào cô khi nào hả, không phải chỉ muốn nhờ cô giúp một chút thôi sao, cần gì ghét bỏ đến thế chứ? Tốt xấu gì mọi người cũng đều là bạn học mà!"

Đây là giọng của Trần Ngọc Phong.

Tô Văn quay đầu, nhìn thấy Trần Ngọc Phong và Bạch Hiểu Nguyệt ngồi ở phía sau mọi người, sắc mặt của Bạch Hiểu Nguyệt nhìn không tốt lắm, mà vẻ mặt của Trần Ngọc Phong lại như đang nhẫn nhịn, tựa như còn muốn nói gì đó với Bạch Hiểu Nguyệt.

"Bạn học?"

Nghe Trần Ngọc Phong nói thế, Bạch Hiểu Nguyệt tỏ vẻ khinh thường liếc nhìn hán một cái, vừa định mở miệng nói gì đó, thì Dịch Tử Hiên ngồi phía trước hai người đột nhiên hô to một câu: "Tề Mộc! Dừng xe! Lập tức dừng xe!"

Dịch Tử Hiên bỗng nhiên hô lên, hơn nữa còn rất lớn tiếng, Tô Văn tự nhận là mình rất hiểu Dịch Tử Hiên, thế nên hán vừa hô lên, cô liền cảm giác được hán đang sợ hãi.

Không sai, hán đang sợ hãi, vô cùng sợ hãi.

Hán, đang sợ cái gì?

Tiếng thắng xe chói tai vang lên, xe chạy theo quán tính một chút, rồi mới ngừng lại ở ven đường.

"Tôi nói chứ một đám các cậu đang làm gì vậy?"

Tề Mộc nghiêng người, quay đầu lại nhìn mọi người trong xe, trong ánh mắt hiện rõ sự bất mãn.

Ngay lúc này, bỗng có một tia chớp xẹt ngang qua bầu trời, Tô Văn lập tức cảm thấy trước mắt mình hoàn toàn biến thành một màu trắng...

"A!"

Giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng, ánh mắt Tô Văn từ ngây ngốc trở nên rõ ràng, dần dần lại trở nên vô cùng hoảng sợ.

"Tí tách, tí tách."

Tô Văn tròn to hai mắt, không hề động đậy, cô chỉ nhìn lên trần nhà trong phòng ngủ của mình, có thứ gì đó, đang rơi từng giọt từng giọt xuống.

Tô Văn căng thẳng trong lòng, thân thể cứng đờ, cảm giác hoảng sợ theo khắp người chui vào đại não cô.

Đó..... Là cái gì?

Trong bóng tối, có thứ gì đó đang bơi trên trần nhà, thứ kia từ từ, từ từ hội tụ thành một con số.

5.

"Năm?"

Tô Văn không tự chủ được mở miệng, khoảnh khắc giọng nói của cô vang lên, con số trên trần nhà đột nhiên phóng to lên gấp mấy chục lần, chiếm cứ toàn bộ nóc nhà, tựa như một hòn đá to đột nhiên nện xuống người Tô Văn...

"A!"

Tô Văn nhất thời hoảng hốt, chờ đến khi cô khôi phục lại ý thức, thì khắp nơi đã tràn ngập máu me và đất đá.

Mưa to còn đang tiếp tục, một chiếc xe Audi màu đen bị vô số đá vụn đè lên, chiếc xe sớm đã biến dạng nghiêm trọng, từ khe hở của đá vụn có thể nhìn thấy mấy cánh tay đang vô lực đơng đưa, tựa hồ đang tìm kiếm sự cứu rỗi cuối cùng.

Máu tươi hòa vào nước mưa, nhuộm cả con đường thành một màu đỏ tươi.

Tô Văn cảm thấy rét run người, sống lưng lạnh đi...

Tai nạn xe cộ, siêu xe.

Vụ tai nạn xe cộ khiến vài người chết đi mà y tá trưởng nói chính là vụ này đây.

Đúng vậy, bọn họ không hề gặp được hiện trường vụ tai nạn xe cộ nào trên đường núi này, cũng không hề đi đường vòng.

Chiếc siêu xe bị núi đè trong vụ tai nạn đó, chính là chiếc Audi của Trần Ngọc Phong mà bọn họ đang ngồi.

Bọn họ gặp tai nạn xe cộ, người thì chết, người thì hôn mê.

Tô Văn bỗng nhiên nhớ lại hết thảy ——

Hiện giờ bọn họ đang bị nhốt trong một thế giới ác mộng.

Ở nơi này, người còn sống phải tìm được người chết thật sự trong vụ tai nạn đó, rồi lại giết bọn họ lần nữa, còn những người đã chết đi thì phải nghĩ cách giết chết những người còn sống, cướp lấy cơ hội sinh tồn của bọn họ.

Đây, là một thế giới ác mộng không có điểm cuối không có tình người, nếu muốn tồn tại thì không thể mềm lòng, một khi mềm lòng, đồng nghĩa với việc mất đi tính mạng của mình...

"Bang."

Đèn bàn phòng ngủ bị người bật lên, Tô Văn sắc mặt tái nhợt ngồi ở đầu giường, nhìn đồng hồ báo thức đặt bên mép giường. Tô Văn cuộn người lại, siết chặt hai bàn tay.....

Con số 5 theo kiểu Ả Rập kia đại biểu cho cái gì?

5 người? Hay là 5 con quỷ?

Rốt cuộc hiện tại thì cô là người hay là quỷ?

Tuyệt vọng và hoảng sợ chưa từng có vây kín Tô Văn không chừa một kẽ hở, cô siết chặt đôi tay, hai tay gắt gao mà ôm lấy hai đầu gối của mình.

"Rầm rầm rầm! Rầm rầm rầm!"

Ngay lúc này, ngoài cửa nhà Tô Văn bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa dồn dập vang dội.

Tô Văn hoảng sợ, rúc người vào trong chăn theo bản năng, nhưng mà tiếng đập cửa ngoài kia lại càng lúc càng dồn dập, càng ngày càng mạnh mẽ.

Là ai?

Kim trên đồng hồ biểu hiện thời gian hiện tại, đã 12 giờ rưỡi đêm.

Tiếng đập cửa lúc nửa đêm, chỗ nào cũng lộ ra quỷ dị và nguy hiểm.

"Tô Văn, mở cửa!"

Người đập cửa hình như không còn kiên nhẫn nữa, hô to về phía cửa chống trộm.

Giọng nói này....

Tại sao, lại là hắn?

-2.2.2018-

Chào các bạn, team đã quay trở lại rồi đây <3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Ác mộng thứ chín (10)

Edít: Diệp Quân

Beta: Ngạn Tĩnh

Banner: Ly Châu

- - - - - ♥ - - - - -

Giọng nói đứt quãng quen thuộc từ cửa lớn truyền đến, trong bóng đêm yên tĩnh có vẻ đặc biệt ngọt ngào và chói tai.

Tô Văn hoảng loạn chạy xuống giường, chân cũng thềm không mang dép lê vào, một đường nghiêng ngã lao đảo chạy vào phòng khách, bởi vì quá mức cuồng quýt, đầu gối của cô va vào bàn trà đặt giữa phòng khách, nhưng mà lúc này Tô Văn đã không còn thời gian để ý điều đó nữa, tay cô run rẩy mở khóa cửa ra, lúc nhìn thấy bóng người quen thuộc đứng ngoài cửa, không chút do dự nhào vào trong lòng ngực người kia.

"Tử Hiên, Tử Hiên, là anh sao?"

Giọng nói của Tô Văn run rẩy tràn đầy kinh hoàng, đôi tay mảnh khảnh gắt gao ôm lấy người đàn ông trước mắt.

"Tô Văn."

Giọng nói của Dịch Tử Hiên âm trầm: "Là tôi, cô không sao chứ."

"Tôi..."

Tô Văn nghe được Dịch Tử Hiên dò hỏi, hốc mắt lập tức đỏ lên: "Tử Hiên, tôi sợ lắm, tôi thật sự sợ lắm! Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi nên làm gì bây giờ?"

Cô hoảng loạn ngẩng đầu, trong đôi mắt linh động tràn đầy thần sắc sợ hãi.

"Đừng sợ."

Giọng nói của Dịch Tử Hiên dường như mang theo ma lực khiến cho cảm xúc của Tô Văn dần dần an ổn xuống.

"Chỉ có cô ở nhà thôi sao?"

Dịch Tử Hiên nhìn thoáng qua góc phòng khách tối tăm, mình vừa mới gõ cửa nửa ngày, nhưng chỉ có Tô Văn chạy ra, xem ra cha mẹ của cô lại đi làm ca đêm.

"Đúng vậy."

Tô Văn lên tiếng, dường như nghĩ tới điều gì đó, cả người đột nhiên nhảy ra khỏi lòng ngực của Dịch Tử Hiên: "Hay là... Chúng ta ngồi xuống trước đi."

Nói rồi cô xoay người mở công tắc đèn trần trong phòng khách, Tô Văn hơi mất tự nhiên kéo kéo cổ áo của mình, cúi đầu, không dám nhìn vào ánh mắt của Dịch Tử Hiên.

Dù sao, bọn họ cũng chia tay rồi.

"Đầu gối của cô bị sao vậy?"

Nhưng ánh mắt của Dịch Tử Hiên rất nhạy bén, liếc mắt một cái đã nhìn thấy đầu gối của Tô Văn bị xước, vết thương đã chảy máu, đỏ hết cả một mảng.

"Không, không sao cả, vừa rồi không cẩn thận va vào bàn thôi."

Tô Văn rút cuộc không còn hoảng hốt nữa, khôi phục lại bộ dáng thường ngày: "Tôi đi lấy nước cho anh, có muốn uống trà xanh không?"

"Không."

Dịch Tử Hiên ngồi ở trên sofa, ánh mắt thâm thúy: "Nước lọc là được rồi."

"Được."

Trong lòng Tô Văn hụt hẫng, nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười: "Anh cứ ngồi đi, tôi đi phòng bếp lấy nước."

Nhìn bóng dáng cô xoay người rời đi, ánh mắt Dịch Tử Hiên càng thêm phức tạp khó hiểu ——

Ở thế giới này, hẳn nên tin tưởng ai đây?

Tô Văn, có đáng giá để tin tưởng không?

Thật ra Dịch Tử Hiên cũng không biết có nên buông xuống đề phòng, tin tưởng bạn gái cũ của mình hay không, nhưng mà hiện tại, nếu so sánh với những người khác trong phòng ngủ, Tô Văn không thể nghi ngờ là người vô hại nhất, bởi vì hẳn có được dị năng đặc biệt, cho dù Tô Văn có ác ý gì đó với hắn, hẳn cũng có thể phát hiện ra trước, hơn nữa còn không chế ngược lại cô.

Dịch Tử Hiên dựa vào trên sofa, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, trong đầu nhớ lại hình ảnh giây phút xảy ra tai nạn ——

Núi đá sụp đổ quá mức đột ngột, Dịch Tử Hiên cũng là trong thời khắc cuối cùng miễn cưỡng sử dụng dị năng đảo ngược thời gian, hiện giờ dị năng của hắn đã lên đến cấp năm, có thể cho thời gian chảy ngược ba mươi giây.

Nghĩ lại lúc ấy, trong xe vẫn còn vang lên tiếng nói khắc khải của Trần Ngọc Phong và Bạch Hiểu Nguyệt, nhưng Dịch Tử Hiên đã không còn quan tâm nhiều được như vậy, hấn dùng hết sức lực, hô to bảo Tề Mộc dừng xe lại.

Vào thời khắc đó, hấn thực sự hoảng sợ.

Cho đến khi Tề Mộc an toàn đậu xe vào ven đường, lúc này Dịch Tử Hiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Có cứu được không?

Không.

Khi sự cố xảy ra lần nữa, cả người Dịch Tử Hiên đều choáng váng, hấn vội vàng sử dụng dị năng đảo ngược thời gian lần nữa, rõ ràng thời gian không ngừng quay lại, nhưng sự cố vẫn không ngừng xảy ra như cũ, ở mỗi thời điểm khác nhau, trên một đoạn đường khác nhau, điều duy nhất giống nhau chính là vận mệnh của bọn họ.

Đây có nghĩa, là không thể sửa đổi số mệnh.

Lúc Dịch Tử Hiên hiểu được điều này, mở mắt ra lần nữa thì hấn đã nằm trong phòng bệnh của bệnh viện.

"Uống nước đi."

Tô Văn bung một ly nước sôi để nguội đi ra, yên lặng đứng trước mặt Dịch Tử Hiên, nhìn hấn mệt mỏi dựa vào trên ghế sofa, Tô Văn mím môi, do dự một lát, xong vẫn nhỏ giọng hỏi: "Có phải anh cũng... đã biết hay không?"

Về vụ tai nạn xe cộ ấy, về thế giới mộng cảnh này.

Dịch Tử Hiên đột nhiên mờ mắt, đáy mắt chợt lóe lên chút ánh sáng rồi biến mất: "Tô Văn, cô tin tưởng tôi không?"

"Tin."

Tô Văn gật đầu thật mạnh.

"Vì sao?"

Dịch Tử Hiên nghiêm túc nhìn vào mặt của Tô Văn, giống như không muốn để sót bất kỳ biểu cảm nhỏ bé gì trên mặt của cô.

"Bởi vì anh đã đến đây bảo vệ tôi, tuy rằng chúng ta đã..... Chia tay, nhưng mà... tôi tin anh."

Tô Văn cười nhạt nhìn về phía Dịch Tử Hiên, ánh mắt cực kỳ sáng ngời.

Trong đôi mắt sáng ngời ấy khó nén khỏi nhu tình như nước.

"Đúng vậy."

Dịch Tử Hiên gật đầu, hấn đứng dậy, giọng tay đè lại bả vai của Tô Văn: "Trong số mọi người, tôi cũng tin tưởng cô nhất, Tô Văn, cô yên tâm, tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt."

Nghe được lời thề son sắt của Dịch Tử Hiên, mặt Tô Văn không tự chủ được hơi đỏ lên: "Vậy hiện tại....chúng ta phải làm gì đây? Làm thế nào để tìm ra... những con quỷ đó?"

Tô Văn không tin bản thân sẽ chết, cô cảm thấy mình nhất định là đang tồn tại, rất chân thực!

Nghe Tô Văn hỏi thế, Dịch Tử Hiên chần chừ một chút, ánh mắt cứng lại, bình tĩnh nhìn Tô Văn: "Cô có nhìn thấy thứ gì đặc biệt không, chẳng hạn như... Con số bí ẩn nào đó?"

Con số?

Hai mắt Tô Văn sáng lên: "Năm! Trong mộng tôi nhìn thấy con số năm! Tử Hiên, anh có nhìn thấy con số nào không?"

"Số cô thấy là số năm sao?"

Về mặt của Dịch Tử Hiên hơi thay đổi.

"Sao thế? Chẳng lẽ số anh nhìn thấy không phải là số năm?"

Tô Văn cảm giác được sự thay đổi của Dịch Tử Hiên, cô lo lắng vội vàng hỏi lại.

"Số tôi nhìn thấy là số chín."

Dịch Từ Hiên thấp giọng trả lời một câu.

Chín?

Tô Văn cũng ngần người một hồi lâu, cô vốn cho rằng con số mà mình nhìn thấy là số người và số quý của từng phe, nhưng con số Dịch Từ Hiên nhìn thấy lại là số chín, như vậy suy đoán của cô nhất định là sai rồi.

Chẳng lẽ những con số này không phải đại biểu cho số người, mà là số thứ tự của từng người?

Tô Văn là số năm, còn Dịch Từ Hiên là số chín?

Con số thứ tự, có ý nghĩa đặc thù gì đây?

-11.2.2019-

Độc thế giới này cứ bị sợ sợ nhĩ TvT

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thông báo nghỉ

Trạng thái tác giả không tốt, một chữ cũng không viết ra được, buồn quá. Tranh thủ lúc chiều tối viết nốt vậy, trời khô nóng, tâm trạng cũng bức bối theo~~

-12.2.2019-

Đây là nguyên văn luôn đó TvT

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ác mộng thứ chín (11)

Edit: Tuyết Nguyệt

Beta: Ngạn Tĩnh

Banner: Ly Châu

- - - - -♥- - - - -

Phòng khách nhỏ hẹp, tiếng nhạc dân gian êm tai, tuy rằng âm thanh không lớn, nhưng vào lúc ban đêm yên tĩnh thế này vẫn có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Tô Văn đã thay áo ngủ, lúc này cô mặc một bộ đồ thể thao rộng thùng thình, ngồi trên sofa, mà Dịch Từ Hiên cũng đã an vị ở một chỗ khác trên sofa. Hắn đang mặc một chiếc áo sơ mi đơn giản và quần jeans màu lam như ngày thường ngày.

Trước kia, Tô Văn cũng không cảm thấy Dịch Từ Hiên đẹp trai mê người cho lắm, tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn sau khi hai người chia tay Dịch Từ Hiên trở nên hơi khác thường, nhưng mà Tô Văn vẫn là thích Dịch Từ Hiên yên tĩnh trầm ổn như thế này hơn.

Cô không quá thích bộ dáng hếch mũi nói chuyện của hắn, đó không phải là người trong trí nhớ của cô.

"Nếu không cô trở về ngủ đi? Tôi gác đêm giúp cô."

Bởi vì biết đây là cảnh trong mơ, nên Dịch Từ Hiên có một suy nghĩ hơi táo bạo, hẳn cảm thấy cha mẹ Tô Văn nhất định sẽ không xuất hiện nữa, mà buổi tối này cũng sẽ trở nên rất nguy hiểm. Vì thế hắn quyết định ở lại, chỉ là nhìn về mặt mặt mũi của Tô Văn ngồi cạnh mình, Dịch Từ Hiên vẫn là quyết định mở miệng khuyên cô trở về nghỉ ngơi.

Dù sao thể lực của Tô Văn cũng có hạn, cơ bản không hề có sức chiến đấu. Cô ở lại bên cạnh mình, ngoại trừ là một người đồng đội có thể tin tưởng, thì chẳng còn tác dụng gì cả.

Nghe Dịch Từ Hiên nói, Tô Văn nằm trên sofa mơ mơ màng màng xoa xoa đôi mắt: "Không có việc gì, tôi còn có thể kiên trì, anh không cần lo cho tôi!"

"Cô....."

Dịch Từ Hiên còn muốn nói tiếp, nhưng lại đột nhiên im bặt, hẳn nghe thấy có tiếng bước chân, rất lộn xộn và nặng nề.

Lúc này Tô Văn cũng đã lấy lại tinh thần, cô cũng nghe thấy tiếng động vừa rồi, hơn nữa tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, cuối cùng ngừng lại

"Rầm rầm rầm!"

"Rầm rầm rầm!"

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên, Tô Văn từ trên sofa đứng phắt dậy, sắc mặt tái nhợt nhìn Dịch Từ Hiên. Dịch Từ Hiên cũng đứng dậy, giơ tay lên ra một thế tay im lặng với Tô Văn.

Lúc này người tới sẽ là ai đây?

Dịch Từ Hiên rón rén đi tới cửa, đưa mắt nhìn vào mắt mèo phòng trộm trên cửa nhìn ra phía ngoài. Người đứng bên ngoài đang dùng một cánh tay đỡ cửa, hẳn ta cúi đầu nên Dịch Từ Hiên không thể thấy được gương mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu. Nhưng có thể nhìn ra được, người tới là một người đàn ông. Dáng người hắn ta cao gầy, trên người mặc chiếc áo sơ mi vàng nhạt và chiếc quần tây màu xám, khuỷu tay còn vắt một chiếc áo vest màu xám, trên áo vest dính đầy máu đỏ tươi chưa khô đi.

Người ngoài cửa tựa như không còn kiên nhẫn để đợi nữa, hắn tiếp tục dùng sức gõ cửa. Trong nháy mắt khi hắn ta ngẩng đầu lên, Dịch Từ Hiên rút cuộc cũng thấy được gương mặt của người nọ.

Là Tề Mộc!

Dịch Từ Hiên nhíu mày, nghiêng người nhìn Tô Văn ở phía sau, hắn giật giật môi, khẽ vào tai cô nhỏ giọng nói: "Là Tề Mộc! Sao hắn lại biết địa chỉ nhà cô?"

Tề Mộc?

Tô Văn về mặt mê mang, cô suy nghĩ nửa ngày mới nhớ, hình như lúc ở trên xe Tề Mộc từng hỏi mình ở tiểu khu nào, nhưng khi đó Tô Văn chỉ nói tên tiểu khu, cũng không có nói rõ mình ở phòng nào tầng nào cho hắn mà!

"Tô Văn, nhanh mở cửa ra, đau chết ông rồi."

Ngoài cửa, Tề Mộc dường như không nhìn được nữa, lớn tiếng nói với vào cánh cửa: "Tôi biết cô ở trong nhà, mau mở cửa, tôi xảy ra tai nạn xe cộ."

Nói xong Tề Mộc còn áp cánh tay và sườn mặt của mình lên mắt mèo, quả nhiên một bên mặt và cánh tay hắn đều có thương tích, máu còn đang chảy không ngừng.

Phải mở cửa sao?

Tô Văn theo bản năng nhìn thoáng qua Dịch Từ Hiên.

Dịch Từ Hiên ghé vào bên tai Tô Văn nói nhỏ vài câu, ngay sau đó hắn lặng lẽ xoay người rời khỏi phòng khách trốn vào gian phòng ngủ của cha mẹ Tô Văn.

Phù!

Tô Văn hít sâu một hơi rồi thở ra, bàn tay run rẩy đặt lên chốt khóa cửa, cô chần chờ một lát, cuối cùng nhắm mắt lấy sức, mở cửa ra ——

"Shhhh."

Tề Mộc vừa ấn miệng vết thương của mình vừa nhanh chóng chui vào trong nhà: "Mau đóng cửa lại."

Còn chưa đợi Tô Văn phản ứng lại, Tề Mộc đã đóng mạnh cửa lại, hơn nữa còn chốt khóa.

"Anh muốn làm gì?"

Tô Văn cảnh giác nhìn người trước mắt, cô và Tề Mộc cũng không thân nhau, chỉ biết hắn là bạn từ nhỏ của Trần Ngọc Phong, là một tên ăn chơi trác táng rất có tiền.

"Làm gì à?"

Tề Mộc giương mắt cười như không cười nhìn Tô Văn: "Đêm còn dài như vậy, cô nói xem tôi muốn làm gì?"

"Anh, anh đừng lại đây!"

Tô Văn kinh hoàng lui về phía sau vài bước, thuận tay cầm lấy gạt tàn thuốc trên bàn trà, về mặt cảnh giác nhìn Tề Mộc.

"Thật không đùa đâu đấy."

Tề Mộc lắc đầu: "Cô mau đi tìm đồ xử lý miệng vết thương cho tôi, nếu không tôi sợ tôi không đợi được đến khi bị quý giết chết, đã lẫn lộn mình tới chết rồi."

Lúc nói chuyện, Tề Mộc chẳng hề tự giác mình là người ngoài chút nào, hắn ngã người lên sofa trong nhà Tô Văn: "Haiz, vẫn là sofa nhà cô thoải mái nhất, thật là hoài niệm."

Hoài niệm cái quái gì?

Tô Văn hoàn toàn nghe không hiểu Tề Mộc đang nói cái gì, nhưng nhìn cánh tay đang đổ máu không ngừng của hắn, Tô Văn do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn đi lấy hòm thuốc cất trong ngăn tủ nhỏ trong phòng khách ra.

"Chỉ có mấy thứ này, anh xem có thứ nào dùng được không."

Tô Văn đẩy hòm thuốc đến trước mặt Tề Mộc, giọng điệu lạnh lùng.

Tề Mộc nhướn mày, cực kỳ thành thạo băng bó lại miệng vết thương trên cánh tay, xong lại cầm gương soi bôi thuốc lên vết thương nhỏ trên sườn mặt. Sau khi băng bó xong, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua vết máu trên người mình, có chút ghét bỏ cau mày lại: "Tiểu Văn à, cô xem quần áo tôi bị bẩn rồi, cô đi kiếm giúp tôi một bộ quần áo khác được không, tôi nhớ số đo của chú không khác tôi lắm, tôi muốn bộ màu đen, để trong ngăn kéo bên trái trên tủ đó."

Nói xong, Tề Mộc dựa nghiêng vào trên sofa, bắt đầu cởi cúc áo sơ mi.

"Sao anh biết được?"

Lúc này, ánh mắt Tô Văn càng thêm cảnh giác nhìn Tề Mộc, vóc người cha cô quả thật không khác so với Tề Mộc cho lắm, hơn nữa Tô Văn cũng biết mấy ngày hôm trước mẹ cô mua cho cha một bộ tây trang màu đen mới tinh, định là để tháng sau mặc tham gia tiệc mừng thọ của bà ngoại, hơn nữa lúc ấy là chính tay Tô Văn đặt bộ tây trang đó vào trong ngăn kéo bên trái.

"Tôi đương nhiên biết chứ."

Tề Mộc hơi nâng cằm, nheo mắt lại, mỉm cười nhìn Tô Văn: "Hơn nữa, tôi còn biết rất nhiều thứ, tóm lại về sau cô đi theo tôi thì tốt rồi, cô là người phụ nữ của tôi, tôi sẽ bảo vệ cô."

"Anh nói bậy gì đó!"

Nghe được một câu cuối cùng của Tề Mộc, sắc mặt Tô Văn trầm xuống, nhìn thoáng qua căn phòng mà Dịch Từ Hiên đang trốn bên trong, rồi nói: "Tôi... Tôi với anh không hề thân quen với nhau, anh nói đi... có phải anh theo dõi tôi, điều tra tôi hay không? Anh rất cuộc, rất cuộc có ý đồ gì?"

Nghe được lời Tô Văn nói, Tề Mộc cau mày lại, ánh mắt ngả ngón từ lúc bắt đầu trở nên phức tạp khó hiểu: "Tô Văn, đến lúc này rồi, giả vờ không biết còn có tác dụng sao?"

Nói xong, Tề Mộc nhẹ nhàng nâng tay lên, trong lòng bàn tay hắn dần dần hiện ra một dải sương mù màu đen tạo thành con số 6 Ả Rập: "Cô là số 5, tôi là số 6, quy tắc trò chơi của giấc mộng này chính là giết người theo thứ tự. Đầu tiên chúng ta đều sẽ biết được số thứ tự của chính mình, từ 1 đến 9. Nhìn thì rất đơn giản, nhưng trên thực tế đây chỉ là số thứ tự mặt ngoài. Trong mắt tôi con quý, còn có một thứ tự giết chóc khác. Chúng nó phải giết người dựa theo thứ tự đó, nếu không chúng nó sẽ hỗn phi phách tán. Mà việc chúng ta phải làm lúc này, là căn cứ vào số thứ tự ngoài mặt và thứ tự thực tế của những người bị giết để suy đoán thậm chí là tìm ra những con quý lẫn trong chúng ta. Tô Văn tôi có thể nói cho cô biết, số thứ tự trên thực tế của cô là số 4, tôi là số 5. Trước cô sẽ có ba người chết, trước khi người thứ ba chết, cô sẽ tuyệt đối an toàn. Trong lúc này chúng ta phải tìm ra những con quý đó, nhân lúc chúng nó còn bị quy tắc trói buộc không thể ra tay với chúng ta mà diệt trừ chúng nó. Tôi nói như thế, cô đã hiểu hết chưa?"

"Tôi không rõ."

Tô Văn nhìn Tề Mộc, không dấu vết lui về phía sau một bước: "Vì sao anh biết nhiều như vậy? Nếu anh biết quy tắc còn biết số thứ tự thật sự, như vậy, có phải anh cũng biết ai là quý hay không?"

Ai là quý...

"Cái này thì tôi thật sự không biết, không, hoặc là nói tôi hẳn là đã từng biết được."

Nói đến chỗ này, trên mặt Tề Mộc hiện lên vẻ bất đắc dĩ: "Tiểu Văn, tôi biết hiện tại cô còn chưa tin nhiệm tôi, nhưng cô phải tin tưởng tôi, tôi tuyệt đối sẽ không hại cô. Hiện tại thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, thật sự không còn nhiều nữa."

Tề Mộc liếc mắt tới cái tay khác, trong lòng không ngừng đếm ngược thời gian ——

Hắn đánh đổi tất cả mới đổi lại được một lần quay trở lại tầng mộng cảnh này, tuy rằng phần lớn ký ức về tầng mộng cảnh này đều bị che đi, nhưng hắn tin tưởng, trong vòng ba ngày hắn nhất định có thể mang theo Tô Văn sống sót tiến vào tầng mộng cảnh tiếp theo.

Lúc này đây, hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Tô Văn chết trước mặt mình nữa...

-14.2.2019-

Chúc các bạn Valentine vui vẻ <3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ác mộng thứ chín (12)

Edit: NN

Beta: Há Cáo

Banner: Ly Châu

- - - - -♥- - - - -

Trong đầu Tô Văn hỗn loạn. Đêm nay tâm trạng cô vẫn luôn rối bời, từ giấc mộng quỷ quái kia, đến việc Dịch Từ Hiên xuất hiện, rồi cả những điều kỳ lạ mà Tề Mộc đã nói nữa.

Lý trí của Tô Văn cho cô biết lúc này cô không nên tin ai cả, nhưng mà...

Nhớ lại lời thề son sắt của Dịch Từ Hiên, còn có ánh mắt kiên quyết khó hiểu của Tề Mộc khiến Tô Văn chần chờ do dự.

"Tiểu Văn?"

Thấy Tô Văn vẫn ngẩn người mãi, Tề Mộc đành nghiêng người, vươn tay tới tựa như muốn chạm vào Tô Văn ngồi cách hắn không xa.

"Gì cơ?"

Tô Văn tỉnh táo lại, vội vàng né tránh tay Tề Mộc: "Tề Mộc, anh chờ chút, tôi đi lấy quần áo cho anh."

Nói xong, cô gần như chạy trốn vào phòng ngủ cha mẹ mình. Cánh cửa phòng vừa đóng lại, Tô Văn liền cảm thấy trước mắt tối sầm. Dịch Từ Hiên ép cả cơ thể về phía cô, Tô Văn đành phải dựa sát vào cánh cửa: "Từ Hiên?"

Cô thì thầm gọi một tiếng, sợ Tề Mộc đang ngồi ở phòng khách nghe thấy.

"A."

Dịch Từ Hiên cười khẩy, nụ cười ẩn giấu sự chế giễu và khinh thường: "Tôi thật sự không ngờ, nhanh như thế cô bỏ lên người Tề Mộc rồi."

Tuy rằng sau hơn nửa năm kể từ lúc hai người chia tay hẳn đã nghĩ thông, đã buông tay, hơn nữa vì hắn có dị năng nên ngày càng nhiều người yêu mến hắn. Thế nhưng khi nghe được cuộc trò chuyện giữa Tô Văn và Tề Mộc, trong lòng Dịch Từ Hiên vẫn thấy khó chịu.

Tô Văn và mình ở bên nhau bao lâu rồi?

Cô và Tề Mộc mới quen được mấy ngày?

Vậy mà vài phút trước hắn còn ngây thơ nghĩ rằng Tô Văn vẫn còn lưu luyến hắn. Bây giờ xem ra chỉ là hắn tự mình đa tình thôi.

A, thật là quá ngu ngốc!

Trước đây cô gái này chia tay mình chẳng phải là vì chê mình nghèo hay sao?

Tề Mộc thì sao? Dù cho chỉ là một kẻ ăn chơi trác táng, nhưng ít ra người ta là con nhà giàu có tiền có thế.

"Dịch Tử Hiên, anh đang nói cái gì thế hả?"

Nghe những lời Dịch Tử Hiên nói, Tô Văn lạnh mặt.

"Tôi nói gì cô không nghe rõ à? Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai."

Dịch Tử Hiên lui về phía sau vài bước, ánh mắt nhìn Tô Văn như thể đang nhìn một thứ vô cùng dơ bẩn: "Đáng lẽ tôi phải sớm hiểu ra, loại phụ nữ ham hư vinh như cô có thể vì tiền mà từ bỏ tất cả."

"Hư vinh?"

Tô Văn nghe Dịch Tử Hiên nói xong, tức quá hóa cười: "Tôi chỉ muốn có một cuộc sống tốt hơn, để gia đình tôi giàu có hơn, như vậy là hư vinh sao? Vậy anh là gì? Là tự ti hay là yếu đuối? Người sống trên đời đều phải bôn ba vì tồn tại, vì tiền, tôi thích tiền là sai à? Tôi cũng không đi trộm đi cướp hay dùng thân thể kiếm tiền, tôi chỉ muốn tìm một người chồng có trách nhiệm, có thể kiếm tiền, có thể cho tôi và cha mẹ tôi một cuộc sống tốt hơn, vậy có gì là sai? Dịch Tử Hiên, là anh vẫn luôn tự ti, là anh luôn muốn quay về sống trên núi, là anh chùn bước trước sự phồn hoa của thành phố này! Thậm chí ngay cả một lời hứa hẹn anh cũng không cho tôi được, anh có tư cách gì mà chỉ trích tôi!"

"Cô..."

Dịch Tử Hiên bị những lời của Tô Văn làm thay đổi sắc mặt: "Tôi tự ti?"

Hắn tựa như vừa nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời, trong mắt hiện lên vài phần điên cuồng: "Tô Văn, là do cô có mắt mà không nhận ra được vàng ngọc. Sau này tôi nhất định sẽ đứng trên đỉnh cao của xã hội này, còn cô thì sao? Ngoài việc tìm một kẻ có tiền để treo lên, cô còn có thể làm gì?"

Giống như các nam chính qua một đêm trở nên giàu có hoặc có được bàn tay vàng, hiện tại lòng tự tin của Dịch Tử Hiên gần như đã bùng nổ, hắn cảm thấy trước kia mình có mắt như mù mới có thể coi trọng loại phụ nữ không có phẩm cách như Tô Văn.

Hắn đã hoàn toàn quên đi tâm trạng thấp thỏm khi theo đuổi Tô Văn và nỗi buồn thảm khi thất tình của mình lúc trước.

Sau khi có được dị năng, hắn cảm thấy mình có thể chinh phục cả thế giới, chinh phục tất cả phụ nữ. Lúc này hắn nhìn Tô Văn chỉ cảm thấy ghê tởm.

Dịch Tử Hiên hắn là "con cưng của trời", sẽ tỏa sáng vạn dặm ở thế giới này. Người như Tô Văn vốn không xứng đứng bên cạnh hắn, bây giờ cũng chỉ có cô gái như Mạnh Đình Dao mới có thể miễn cưỡng xứng đôi với hắn.

"Tô Văn, vốn dĩ lúc nguy hiểm xảy ra, người đầu tiên tôi nghĩ đến là cô, nhưng cô làm tôi quá thất vọng rồi!"

Nói xong Dịch Tử Hiên cũng không thèm nhìn khuôn mặt tức giận đến trắng bệch ra của Tô Văn, lướt nhanh qua người cô, đẩy cửa phòng ngủ ra.

"Sao lâu thế..."

Tề Mộc đang nằm trên ghế sofa quay đầu nhìn lại, biểu cảm trên mặt hắn hơi ngẩn ra: "Ồ, đây chẳng phải là Dịch Tử Hiên sao?"

Nhiều năm kinh nghiệm làm Tề Mộc khôi phục thái độ bình thường trong nháy mắt, vẻ mặt như cười như không nhìn Dịch Tử Hiên.

Trong mắt Dịch Tử Hiên, Tề Mộc chỉ là loại con ông cháu cha phong lưu đa tình. Tuy rằng hắn ta cũng khá đẹp trai, nhưng ngoại trừ vẻ ngoài lừa người kia ra thì hắn ta còn có gì nữa? Tiền tài địa vị của Tề Mộc đều thừa hưởng từ bậc cha chú, rời khỏi gia tộc thì hắn ta cũng chẳng là gì cả.

Dịch Tử Hiên luôn khinh thường nhất là đám con nhà giàu như vậy. Nếu không phải vì Tề Mộc là bạn từ nhỏ của Trần Ngọc Phong, Dịch Tử Hiên còn chẳng muốn nói một câu với loại người như thế.

Dịch Tử Hiên thâm trầm nhìn về mặt tươi cười của Tề Mộc một cái, sau đó xoay người đi về phía cửa nhà. Dịch Tử Hiên tự cho là đã nhìn thấu bản chất của Tề Mộc, hắn nghĩ sau khi hắn rời khỏi đây, có lẽ một đêm này Tô Văn nhất định sẽ không dễ chịu.

Nhưng đây cũng là điều tự cô chọn, hắn không định nhắc nhở gì cả.

Việc khiến Dịch Tử Hiên bất ngờ là, tay hắn vừa mới đặt lên chốt khóa cửa, bỗng nhiên Tề Mộc ở sau lưng lớn tiếng hỏi: "Dịch Tử Hiên, làm một giao dịch không?"

-19.2.2019-

Các bạn đoán xem Tề Mộc là ai nào:3:3

Team xin nhắc lại 1 chút là, hiện tại **team đang rất cần tuyển thêm edit!!!**

Bạn nào thích truyện, đọc hiểu convert muốn edit cùng team thì nhắn tin vào hòm thư bé xíu xinh xinh cho team nha ^^ Team chờ tin các bạn lắm!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Ác mộng thứ chín (13)

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Niêm Hoa Nhất Tiểu + Há Cảo

Banner: Ly Châu

- - - - -♥- - - - -

"Dịch Từ Hiên, chúng ta làm một giao dịch, thế nào?"

Giọng điệu Tề Mộc lười biếng, dù Dịch Từ Hiên không quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng được bộ dáng cao cao tại thượng của Tề đại thiếu lúc này.

"Không có hứng thú."

Cửa đã mở ra, bàn tay Dịch Từ Hiên đặt trên nắm đấm cửa, tựa như sẽ rời đi ngay lập tức.

"Cậu không muốn biết số thứ tự thật sự của cậu là mấy sao?"

Giọng nói của Tề Mộc lại vang lên lần nữa, mang theo sự chắc chắn vạn phần.

Thân hình vốn đã rời đi của Dịch Từ Hiên chợt khựng lại một chút: "Dựa vào đâu mà tôi phải tin cậu?"

Tuy rằng trong đáy lòng hắn rất muốn biết đáp án, nhưng Tề Mộc thật sự đáng tin sao? Lời của hắn ta nửa thật nửa giả, chỉ sợ ngoại trừ bản thân hắn ta thì không ai biết được.

"Cậu cũng có thể lựa chọn không tin, không ai ép cậu, nhưng..."

Tề Mộc ngồi trên sofa nhẹ nhàng nghiêng nghiêng người:

"Cậu không thể không thừa nhận đứng về phe chúng tôi là lựa chọn an toàn nhất. Kết minh cùng chúng tôi hay chiến đấu đơn độc, tất cả đều do cậu tự mình quyết định. Đương nhiên, nếu cậu cảm thấy không thể nhìn tôi và Tiểu Văn cả ngày ân ái trước mặt cậu thêm nữa, tôi đây cũng không có cách nào khác. Ai bảo tôi yêu cô ấy như vậy, không có cô ấy tôi sống không nổi mất!"

"Anh muốn chết!"

Không biết Tô Văn đã trở lại phòng khách từ khi nào, vừa khéo nghe được câu cuối cùng của Tề Mộc, cô ném mạnh tây trang trong tay vào mặt Tề Mộc, dữ dằn mắng một câu.

"Ai yo, đánh là thương mắng là yêu, anh biết em yêu anh mà."

Tề Mộc kéo quần áo trên mặt xuống, nở nụ cười ti bi nhìn về phía Tô Văn.

Vô sỉ.

Tô Văn trừng mắt nhìn hắn một cái, quay đầu lại thấy Dịch Từ Hiên còn đứng ngoài cửa, sắc mặt càng lạnh hơn:

"Sao anh còn chưa đi?"

Nếu nói không lâu trước đây Tô Văn còn đang suy nghĩ có nên bỏ đi kiêu ngạo để hòa hợp lại với Dịch Tử Hiên hay không, vậy thì hiện tại cô đã hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ này.

Cô không ngờ trong lòng Dịch Tử Hiên, mình lại là một người phụ nữ không biết xấu hổ như thế.

Thì ra, hần chưa từng để ý đến cô bao giờ.

Một người đàn ông chân chính, nếu thật lòng thích một cô gái, cho dù cuối cùng đường ai nấy đi, người yêu cũ có đấm mình truy lục, hần cũng chỉ sẽ cảm thấy tiếc nuối một chút, chứ không phải giống như Dịch Tử Hiên, vừa ấu trĩ vừa tự phụ, hơn nữa còn dùng lời nói tổn thương người khác như vậy.

Dù sao cũng đã từng yêu nhau thật lòng, vừa chia tay đã mĩa mai người cũ đến nỗi tôi tệ như thế, thật sự là đàn ông sao?

Trái tim Tô Văn thật sự lạnh giá, cô vốn là con gái gia đình bình thường trong thành phố, không hề cảm thấy chính mình cao quý cỡ nào, nhưng cũng chưa từng bị người khinh thường như thế.

Nghe được lời nói lạnh nhạt của Tô Văn, Dịch Tử Hiên quay đầu nhìn lại thì thấy cô đang dùng vẻ mặt bi thương nhìn hần, hần nhìn không được cười nhạo trong lòng, cô ta đang diễn kịch trước mặt Tề Mộc à?

Diễn như thể mình là tên đàn ông bạc tình làm tổn thương cô ta ấy.

Giờ khắc này, Dịch Tử Hiên đột nhiên không muốn đi nữa.

Ánh mắt hần dừng trên người Tề Mộc, lúc này Tề đại thiếu của chúng ta đã sớm không coi ai ra gì, ngồi trên sofa thay quần áo. Chiếc áo sơ mi dính máu đã sớm bị hần tùy ý ném trên sàn.

"Tề Mộc, hợp tác với cậu cũng không phải không thể, nhưng lợi ích cậu đưa ra còn chưa đủ."

Giọng điệu và ánh mắt Dịch Tử Hiên tràn đầy tự tin, hần có dự năng bảo vệ tính mạng, cả người đều tràn ngập tự tin.

Dịch Tử Hiên...

Tề Mộc bình tĩnh nhìn Dịch Tử Hiên.

Quả nhiên là Dịch Tử Hiên có vấn đề. Tề Mộc nhớ tới Trần Ngọc Phong đã từng hình dung Dịch Tử Hiên là người thoát nhìn rất rộng rãi hoạt bát, nhưng trên thực tế lại là một người lớn lên từ vùng núi có nội tâm yếu ớt tự ti, các anh em khác trong phòng ngủ vẫn luôn bận tâm cảm nhận của hần, chưa từng gây tranh chấp gì với hần.

Một Dịch Tử Hiên như vậy, hiện tại lại bỗng nhiên trở nên tự cao tự đại tràn ngập tự tin, là ai cho hần tự tin như thế?

Tề Mộc liếc nhìn Dịch Tử Hiên đầy hứng thú: "Vừa rồi tôi đã quên nói với Tiểu Văn, mỗi một người sống bị quỷ giết chết, đều sẽ trực tiếp biến thành quỷ, nói cách khác, định nhân của chúng ta vẫn luôn tăng lên không ngừng."

"Ừm?"

Nghe Tề Mộc nói thế, Dịch Tử Hiên hơi cau mày lại, nói như vậy thì quả thật không thể tính trước được.

Tuy rằng Dịch Tử Hiên rất tự tin với dự năng của mình, nhưng dự năng của hần lại có thời gian và số lần hạn chế, mỗi ngày không thể sử dụng quá mười lần, mười lần thoát nhìn rất nhiều, nhưng trong một thế giới có nguy cơ trùng trùng như vậy, lại đầy ắp nguy hiểm, hơn nữa...

Dịch Tử Hiên không dấu vết nhìn Tề Mộc rồi liếc sang Tô Văn đứng bên cạnh, hai người này trước mắt xem ra vẫn có thể tin được, ít nhất trước khi Tề Mộc xuất hiện, Dịch Tử Hiên đã cho Tô Văn rất nhiều cơ hội tiếp xúc gần gũi với mình. Trong lúc chính mình ra về không hề phòng bị, Tô Văn không hề có bất kỳ động tác nhỏ gì.

Cho nên, ít nhất cô vẫn là người sống.

Còn Tề Mộc...

Hần tương đối bí ẩn, hần là có giấu giếm bí mật nào đó không muốn để ai biết. Đứng bên cạnh hần sẽ tốt hơn là tách ra khỏi hần, sau đó bị hần tính kế sau lưng.

Dịch Tử Hiên cân nhắc trong lòng một lát, rồi gật đầu với Tề Mộc: "Giao dịch này tôi làm, không biết cậu còn có thêm điều kiện nào không?"

Nếu là giao dịch, Dịch Tử Hiên tin tưởng Tề Mộc nhất định cần thứ gì đó ở hần, nếu không sẽ không gọi mình lại, càng sẽ không chủ động liên minh với mình.

"Tôi có một điều kiện."

Tề Mộc thu lại nụ cười, vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc nhìn Dịch Tử Hiên: "Việc tôi muốn cậu làm rất đơn giản, nếu chúng ta cùng gặp nguy hiểm, tôi hy vọng cậu có thể làm hết khả năng cho phép của mình giúp tôi bảo vệ Tô Văn. Đương nhiên tôi cũng không trông cậy vào việc cậu sẽ luôn bảo vệ cô ấy, chỉ cần trong lúc tôi không thể phân thân, cậu giúp tôi bảo vệ cô ấy một lần là được. Dịch Tử Hiên, cậu nhớ kỹ, đây là lời hứa giữa hai người đàn ông, cậu có thể không đồng ý, như vậy giao dịch của chúng ta coi như hủy bỏ. Còn nếu như cậu đồng ý, vậy nhất định phải nói được làm được, đừng chỉ nói bằng miệng!"

Tề Mộc vừa dứt lời, Dịch Tử Hiên và Tô Văn đều vô cùng kinh ngạc nhìn hắn, giống như đây mới là lần đầu tiên quen biết Tề Mộc.

"Tiểu Văn, có phải bị anh cảm động rồi không, có muốn... lấy thân báo đáp anh không?"

Tề Mộc thoáng nhìn ánh mắt Tô Văn, lập tức thuận miệng nói, thời thời khắc khắc đều không quên xoát chỉ số si tình của mình trước mặt Tô Văn. Còn Tô Văn, đáy lòng cô vừa dâng lên sự rung động, nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Tề Mộc, lập tức tức giận quay mặt đi.

Nhưng thật ra Dịch Tử Hiên lại khó có được một lần đánh giá cẩn thận Tề Mộc một thêm lần nữa. Chẳng lẽ Tề Mộc thật sự là một hạt giống si tình?

*Team xin nhắc lại 1 chút là, hiện tại **team đang rất cần tuyển thêm edit!!!***

Bạn nào thích truyện, đọc hiểu convert muốn edit cùng team thì nhắn tin vào hòm thư bé bé xinh xinh cho team nha ^^ Team chờ tin các bạn lắm!!

-23.2.2019-

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ác mộng thứ chín (14)

[TG2] Chương 31: Ác mộng thứ chín (14)

Edit: NN

Beta: Há Cảo

Banner: Ly Châu

- -----♥-----

Đêm, nguy hiểm kéo dài.

Ba người trở thành đồng minh tạm thời, tập trung trung phòng khách nhà Tô Văn, không hề buồn ngủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi đi, hiện tại đã gần 3 giờ sáng.

"Sắp tới rồi."

Tề Mộc đã thay sơ mi trắng và áo vest đen, mặc dù đang mặc một thân trang phục nghiêm túc vậy mà biểu cảm trên mặt hắn vẫn cả lơ phất phơ như trước, nhưng sau khi nói xong câu đó hắn đột nhiên nhíu mày lại.

Vào lúc đồng hồ chạy đến ba giờ sáng, điện thoại của Tề Mộc vang lên.

Nhìn cái tên quen thuộc trên màn hình, ánh mắt Tề Mộc tối đi.

"Là Trần Ngọc Phong à?"

Dịch Tử Hiên ngồi bên cạnh vẫn luôn chú ý hành động của Tề Mộc, thấy ánh mắt hắn thay đổi bèn hỏi một câu.

"Ừ."

Tề Mộc đáp khẽ, sau đó âm trầm nhìn Dịch Tử Hiên và Tô Văn đang nằm cuộn tròn trên một góc khác của ghế sofa: "Mộng cảnh này có những quy tắc cực kỳ khắc nghiệt, ví dụ như vào lúc 12 giờ đêm chúng ta sẽ đồng loạt nhớ lại, còn quý hồn của những người đã chết cũng có thời gian cố định bắt đầu giết người, vào lúc... ba giờ sáng!"

Ba giờ sáng...

Tô Văn nhìn thoáng qua kim giờ của chiếc đồng hồ treo tường đang chỉ ba giờ sáng, trong lòng lạnh lẽo thấu xương.

Vừa đến ba giờ, Trần Ngọc Phong lập tức gọi điện cho Tề Mộc, điều này nghĩa là gì?

Nghĩ đến đây, Tô Văn lo lắng nhìn Tề Mộc, còn Tề Mộc lại tiếp tục lười biếng dựa vào sofa, nhận điện thoại như thể không biết chuyện gì: "A Phong, có chuyện gì thế?"

"Tề Mộc, cậu đang ở đâu? Tôi mơ thấy ác mộng, tôi muốn nói chuyện với cậu."

Trong điện thoại Trần Ngọc Phong vẫn thở gấp từng hơi, hẳn là vẫn chưa tỉnh lại từ trong mộng cảnh.

"Giờ tôi đang ở bên ngoài. Cậu đến biệt thự phía tây ngoại ô chờ tôi, tôi quay về ngay."

Nói xong không chờ Trần Ngọc Phong trả lời, Tề Mộc đã cúp máy.

Hắn xoay chiếc điện thoại trong tay một vòng, sau đó dùng tay phui phui âu phục, từ từ đứng dậy: "Chúng ta đi thôi, đi gặp cậu ta!"

"Anh thật sự ra tay được sao?"

Thấy Tề Mộc bình tĩnh như vậy, Dịch Tử Hiên không thể không hỏi một câu.

"Có gì mà không thể ra tay được?"

Nói tới đây, ánh mắt Tề Mộc càng thêm thâm trầm, xoay người nhìn Tô Văn: "Nếu như Phương Diễm Diễm cũng không còn là người, Tiểu Văn, em phải nhớ không được mềm lòng."

Phương Diễm Diễm...

Tô Văn giật mình, nghĩ đến người bạn tốt nhất của mình, cô nhóc kia thật sự rất nhát gan, có lẽ cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu?

Nhưng mà vì sao...

Vì sao từ 12 giờ rưỡi đêm đến bây giờ người nhát gan kia vẫn không liên lạc với mình?

Tô Văn có chút hoảng hốt, theo tính cách của Phương Diễm Diễm, nếu đã biết bản thân đang ở trong một không gian mộng cảnh nguy hiểm như vậy, thì việc đầu tiên cô ấy làm không phải là tìm người giúp đỡ sao?

Chẳng lẽ cô ấy thật sự đã...

Tô Văn không dám nghĩ tiếp, chỉ đành ngơ ngác xuống lầu dưới sự bảo vệ của Dịch Tử Hiên và Tề Mộc. Xe Tề Mộc vẫn đỗ dưới lầu, chỉ là cửa xe bên ghế phụ đã bị hỏng hoàn toàn.

Nhìn cánh cửa xe bị hỏng, Tề Mộc chỉ bất đắc dĩ nhún vai: "Lúc tôi đến quá sốt ruột, xảy ra tai nạn nhỏ. Nhưng hai người yên tâm, kỹ thuật lái xe của tôi rất lợi hại."

Lợi hại khiến mọi người đều bị tai nạn giao thông...

Tô Văn không nói gì, thật ra cô hiểu tai nạn xảy ra không phải lỗi của Tề Mộc, có lẽ là do mấy người bọn họ quá xui xẻo chẳng?

Không chỉ bị tai nạn mà còn vô tình bị kéo vào thế giới mộng cảnh nguy hiểm này.

Cuối cùng ba người vẫn lên xe. Tề Mộc lái xe, một đường đi thẳng đến biệt thự của mình ở phía tây ngoại ô.

Lúc này, tại một khu dân cư cao cấp trong trung tâm thành phố, Phương Diễm Diễm mặc một chiếc áo gió màu đen, nhắm mắt đi theo sau một người. Trong bóng đêm, hai người bước nhanh ra khỏi cửa lớn tiểu khu, bỗng nhiên, thân ảnh phía trước đứng lại, Phương Diễm Diễm ở sau không kịp dừng lại, cứ thế đụng vào người đi trước, cơ thể hắn cực kỳ lạnh.

"Tần Lộ?"

Mặt Phương Diễm Diễm đỏ lên: "Cậu có sao không?"

"Không sao."

Giọng nói Tần Lộ rất nhỏ, khí lạnh trên người hắn càng tăng.

"Người cậu lạnh lắm, hay là tớ cho cậu mượn áo khoác nhé?"

Phương Diễm Diễm vừa lo lắng lại ngượng ngùng định cởi áo khoác ra, Tần Lộ ở bên cạnh cản lại: "Tôi không lạnh, sức khỏe cậu không tốt, cậu cứ mặc đi. Bây giờ chúng ta gọi taxi đi gặp Tô Văn."

"Ừ, được."

Nhắc tới Tô Văn, ánh mắt Phương Diễm Diễm sáng lên. Thật ra lúc tỉnh lại từ cơn ác mộng, cô đã định liên lạc với Tô Văn. Chỉ là không hiểu sao lúc gọi điện thoại, cô lại gọi cho Tần Lộ.

Có lẽ chỉ trong thời khắc nguy hiểm như vậy mới có thể nhìn thấu tình cảm của mình...

Thời gian lúc rạng sáng, trên đường vô cùng vắng vẻ. Ngay khi Phương Diễm Diễm cho rằng họ không thể bắt được taxi thì có một chiếc xe taxi màu đen dừng trước mặt hai người.

Một chiếc taxi thật kỳ quái.

Phương Diễm Diễm nghi ngờ nhìn, thấy Tần Lộ không nói một lời lên xe, Phương Diễm Diễm cũng theo sau hần. Sau khi hai người lên xe, Phương Diễm Diễm lập tức báo địa chỉ nhà Tô Văn, chiếc xe màu đen nhanh chóng rời đi...

-25.2.2019-

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Ác mộng thứ chín (15)

Edit: NN

Beta: Há Cảo

Banner: Ly Châu

- -----♥-----

Vùng ngoại ô phía tây của thành phố C sông núi bao quanh, một dãy biệt thự được xây dựng trong phong cảnh mỹ miều bên sườn núi.

Biệt thự của Tề Mộc là một căn trong dãy biệt thự đó, đây là quà sinh nhật cha hần tặng năm hần tròn mười tám tuổi. Bữa tiệc lễ trưởng thành năm đó cũng tổ chức ở biệt thự này, về sau nơi này trở thành nơi mà hần tụ tập ăn chơi cùng đám bạn bè của hần.

Lúc này Tề Mộc chậm chậm lái xe vào con đường rộng rãi, hai bên đường là những căn biệt thự độc lập yên tĩnh. Từ xa hần đã nhìn thấy xe của Trần Ngọc Phong, xe Ferrari màu đỏ đang đỗ ở ven đường, Trần Ngọc Phong mặc một thân quần áo màu đen đứng tựa vào xe, trước người hần có ánh lửa lúc sáng lúc tối, Tề Mộc biết hần đang hút thuốc.

Từ nhỏ Trần Ngọc Phong đã không kiêng thuốc lá và rượu, chỉ là còn đang đi học, hần cũng không quá nghiện thuốc lá, cho nên khi nào vô cùng bức bối hoặc hoang loạn hần mới hút thuốc liên tục.

"Két"

Tề Mộc tăng tốc, xe đột nhiên dừng trước mặt Trần Ngọc Phong.

Trần Ngọc Phong đang ngăn người nghe được tiếng phanh xe lập tức ngừng đầu, lo lắng nhìn Tề Mộc chậm rãi xuống xe.

"Đờ mờ, A Phong, cậu nửa đêm không ngủ lại gọi tôi ra, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Tề Mộc vẫn dửng dưng thường ngày, một tay chống lên cửa xe, một tay khác đang cởi khuy áo vest, vẻ mặt khó chịu.

Trần Ngọc Phong không nói gì, sương khói lượn lờ làm người khác không thấy rõ vẻ mặt hần.

"Sao cô ta lại ở trong xe cậu?"

Trần Ngọc Phong chỉ thấy Tô Văn ngồi ở ghế phụ, còn Dịch Tử Hiền đang nằm trên hàng ghế sau nên hắn không thể nhìn thấy.

"Cô gái của tôi, nửa đêm rạng sáng không ở trong xe tôi chẳng lẽ lại ở trong xe cậu?"

Tề Mộc giơ tay gõ vào cửa sổ xe: "Tiểu Văn, xuống xe đi."

Tô Văn do dự, miễn cưỡng xuống xe.

Trần Ngọc Phong nhìn chằm chằm Tô Văn, sau đó liếc nhìn Tề Mộc đầy thâm ý: "A Mộc, cậu được đó! Nhanh vậy đã tóm được người đến tay!"

Vừa nghe được lời Trần Ngọc Phong nói, sắc mặt Tô Văn càng tối xuống, còn Tề Mộc lại cười đắc ý, sai bước đến trước mặt Trần Ngọc Phong, dùng thân thể của mình chặn giữa tầm mắt Trần Ngọc Phong và Tô Văn.

"A Phong, cậu ngưỡng mộ không? Có muốn anh đây dạy cậu mấy chiêu không, chẳng phải cậu vẫn luôn ngấp nghé cô nàng Mạnh Đình Dao kia à?"

Nghe được cái tên Mạnh Đình Dao, Trần Ngọc Phong ngây ra một lúc. Hắn rít một hơi thuốc thật sâu, lúc này mới nghiêm mặt nói với Tề Mộc: "Tề Mộc, anh cũng mơ thấy giấc mộng đó đúng không? Tôi... Biết ai là quý, chúng ta cùng nhau... Giết cô ta được không?"

Nói xong lời cuối cùng, điều thuốc trong tay Trần Ngọc Phong cũng run lên.

"Ài?"

Tề Mộc giơ tay, ném tàn thuốc Trần Ngọc Phong kẹp giữa hai ngón tay xuống, ngay sau đó đặt một tay lên vai Trần Ngọc Phong, bình tĩnh nhìn vào mặt hắn: "Cậu biết là ai?"

"Là..."

Trần Ngọc Phong dường như đã hạ quyết tâm, tia tàn nhẫn lóe lên trong mắt hắn: "Là Bạch Hiểu Nguyệt!"

Bạch Hiểu Nguyệt?

...

"Tô Văn? Tô Văn?"

Phương Diễm Diễm gõ cửa nhà Tô Văn gọi cô rất lâu nhưng trong nhà không có âm thanh nào.

Cuối cùng giọng nói của Phương Diễm Diễm đã có chút nhe nhào: "Tần Lộ, làm thế nào bây giờ? Điện thoại của Tô Văn cũng không gọi được, cậu nói có phải cô ấy xảy ra chuyện rồi không?"

Xảy ra chuyện?

Hắn là không nhanh như vậy.

Tần Lộ như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên nhấc chân đá văng cửa nhà Tô Văn.

Chuyện này...

Phương Diễm Diễm sợ ngây người, nhìn Tần Lộ thân nhiên đi vào phòng khách. Thấy bộ quần áo dính máu rơi trên sàn nhà, ánh mắt Tần Lộ lóe lên.

"A! Có máu!"

Phương Diễm Diễm đi vào sau nhìn đến bộ quần áo trên mặt đất không nhìn được hét lên: "Nguy rồi! Nhất định là Tô Văn gặp nguy hiểm rồi, Tần Lộ cậu nghĩ cách cứu cô ấy đi!"

"Tạm thời cô ấy hắn là còn sống."

Tần Lộ ngồi xổm xuống cầm bộ vest và áo sơ mi đất tiền kia lên nhìn kĩ. Trong chín người, người có thể mặc bộ đồ xa xỉ đất tiền thế này chỉ có Trần Ngọc Phong và Tề Mộc.

Chẳng lẽ là... Tề Mộc đã tới đây?

Trong lúc nhất thời ánh mắt Tần Lộ lóe lên, hắn chần chờ lấy điện thoại của mình ra, do dự không biết có nên gọi cho Tề Mộc để xác nhận hay không...

Lúc này, Trần Ngọc Phong trợn mắt, vẻ không thể tin được nhìn Tề Mộc đang đứng trước mặt anh ta, trong tay Tề Mộc nắm chặt một con dao găm sắc bén. Giờ phút này con dao kia đang chuẩn xác đâm vào người Trần Ngọc Phong.

"Tề Mộc, cậu... cậu..."

Bàn tay cứng đờ của Trần Ngọc Phong dính đầy máu tươi định tóm tay Tề Mộc, nhưng ngay lúc này Tề Mộc lại ấn mạnh con dao găm trong tay hơn.

"Tôi biết cậu là quỷ."

Tề Mộc hạ giọng nói nhỏ vào tai Trần Ngọc Phong: "Nếu tôi đoán không sai, Bạch Hiểu Nguyệt là số 1, đúng không?"

Người số 1, dựa theo quy tắc của thế giới này thì mục tiêu đầu tiên của những con quỷ sẽ là Bạch Hiểu Nguyệt. Sau khi Bạch Hiểu Nguyệt chết, chúng mới có thể giết mục tiêu mang số 2.

"Tôi... Tôi..."

Cuối cùng, Trần Ngọc Phong nhìn Tề Mộc tựa như muốn nói điều gì đó, lại như được giải thoát. Hắn há miệng thở dốc, cuối cùng nhắm hai mắt lại.

Máu tươi chảy tràn trên mặt đất từ từ biến mất cho đến khi hoàn toàn không thấy.

Trần Ngọc Phong đã chết, không, có lẽ phải nói, Trần Ngọc Phong đã biến mất.

Biến mất sạch sẽ.

Nếu không phải chiếc xe Ferrari nổi bật kia còn dừng bên cạnh, Tô Văn thậm chí còn hoài nghi có thật là Trần Ngọc Phong từng xuất hiện hay không.

"Anh giết cậu ấy?"

Nhìn Tề Mộc bình tĩnh đi về phía mình, Tô Văn lui về phía sau nửa bước theo bản năng.

"Em sợ sao?"

Tề Mộc nhìn Tô Văn, nhướn mày: "Cậu ta muốn anh giúp đỡ giết Bạch Hiểu Nguyệt, anh nghĩ có lẽ Bạch Hiểu Nguyệt là số 1 đấy. Tô Văn em phải hiểu cho rõ, nếu anh là người số 1, chỉ sợ Trần Ngọc Phong sẽ xuống tay chẳng chút do dự."

Khi nói chuyện, Tề Mộc đi đến trước mặt Tô Văn: "Tô Văn, đối mặt với sinh tử, mọi người đều sẽ lựa chọn tự bảo vệ mình, đây là nhân tính, không liên quan đến đạo đức. Nếu tính mạng của bản thân còn không bảo vệ được, vậy dứt khoát không cần làm người nữa."

Nhân tính.

Tô Văn nhẹ nhàng xoay người sang chỗ khác. Đúng thế, nếu là cô, phải lựa chọn để mình chết hoặc người khác chết, hẳn là sẽ không do dự mà lựa chọn bảo vệ bản thân mình đúng không?

Rốt cuộc ai cũng muốn sống cả.

Quay lại trong xe, Dịch Từ Hiên đang ngồi trên ghế sau dưỡng thần. Thực ra hắn cũng không ngờ Tề Mộc có thể dứt khoát như thế, trên đường đến đây, Tề Mộc bảo mình tạm thời nấp đi, Dịch Từ Hiên còn tưởng rằng Tề Mộc muốn mình giúp đỡ. Giờ xem ra hắn là không muốn Trần Ngọc Phong cảnh giác hắn mà thôi.

Nửa đêm rạng sáng Tô Văn và Tề Mộc đơn độc ở cùng nhau, trai đơn gái chiếc cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng nếu thấy mình cũng ở trên xe Tề Mộc, Trần Ngọc Phong nhất định sẽ sinh nghi ngờ.

Không ngờ vị đại thiếu gia ăn chơi trác táng này lại suy nghĩ cẩn thận như thế.

Đánh giá của Dịch Từ Hiên đối với Tề Mộc bất tri bất giác đã thay đổi, sự cảnh giác trong lòng càng tăng lên.

"Bây giờ chúng ta đi đâu? Đi tìm Bạch Hiểu Nguyệt?"

Thấy Tề Mộc khởi động xe, Dịch Từ Hiên nhin không được hỏi một câu.

Bạch Hiểu Nguyệt...

Tề Mộc gật đầu: "Hy vọng cô ấy còn sống."

Số 1.

Tô Văn nắm chặt dây an toàn trên người, Trần Ngọc Phong có thể nghĩ đến chuyện tìm người đi giết Bạch Hiểu Nguyệt, vậy những con quỷ khác thì sao? Có phải chúng đã ra tay không? Tô Văn cũng lo lắng giống như Tề Mộc, lo lắng tình hình của Bạch Hiểu Nguyệt.

Mà lúc này, tình hình Bạch Hiểu Nguyệt quả thật nguy hiểm như những gì mọi người lo lắng.

Trong con hẻm nhỏ, Bạch Hiểu Nguyệt che vết thương trên cánh tay, nhanh chóng chạy trốn, lưu lại phía sau cô ấy là từng vệt máu dài.

Phía sau, một bóng đen nắm trong tay một con dao gọt hoa quả, con dao phản chiếu từng vệt sáng lạnh lẽo trong bóng đêm..

-1.3.2019-

Đọc đến bây giờ các bạn có đoán ra ai là người, ai là quỷ không? Chúng ta cùng thảo luận tí nào

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ác mộng thứ chín (16)

Edit: Nguyễn Thủy + NN

Beta: Há Cáo

Banner: Ly Châu

- - - - -♥- - - - -

Tỉnh dậy sau một giấc mộng, toàn bộ thế giới đều thay đổi —— con đường trống vắng, đêm dài quỷ dị.

Mạnh Đình Dao nắm chặt dao nhỏ giấu trong ống tay áo, một mình lẳng lặng đi trên con đường yên tĩnh. Cô không biết mình nên đi nơi nào, nhóm người làm trong nhà dường như trong một đêm đều biến mất cả, cả căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ. Lúc đó đồng hồ chỉ ba giờ sáng, trong lòng Mạnh Đình Dao càng thêm hoảng loạn.

Một mình cô rời khỏi nhà, trước khi đi, cô mang theo một con dao nhỏ nhưng trông khá sắc bén tìm thấy trong bếp, giấu trong ống tay áo.

Cô nên làm gì bây giờ?

Cô có thể tin tưởng ai?

Mạnh Đình Dao nhớ tới điện thoại cô vẫn luôn mang theo bên người, thế nhưng hiện tại cô không biết nên liên lạc với ai.

Có lẽ do xuất thân cao quý, mấy năm nay Mạnh Đình Dao vẫn luôn là nữ thần trong cảm nhận của mọi người, cao nhã không thể xâm phạm.

Mọi người chỉ thấy một mặt lạnh lùng của cô, vậy nên không ai muốn làm bạn với cô, còn có những nam sinh hoa si vây quanh cô. Từ lâu Mạnh Đình Dao đã chán ngấy cuộc sống như vậy.

Thật ra không phải cô không cố gắng giao lưu với người khác, nhưng vì gia thế hoàn cảnh khác biệt khiến cô không thể hòa nhập với mọi người ——

Cuối tuần, các cô gái cùng phòng ngủ thích đi dạo mua sắm với nhau, nhưng từ trước đến nay Mạnh Đình Dao chỉ đến các cửa hàng trang sức xa xỉ nhất thành phố C, quần áo mua chỗ khác cô không bao giờ mặc.

Bạn học cùng liên hoan, mọi người đều chọn nhà hàng buffet phổ biến, sau đó thuê phòng ở KTV giá cả vừa phải cùng nhau ca hát. Chuyện này trong mắt Mạnh Đình Dao đều là đồng đức tầm thường, đều là những nơi không sạch sẽ, không an toàn.

Cô không quen với môi trường như thế, điều đó làm cho cô không thể hòa nhập.

Vì cô không quen, vậy nên mọi người đều cảm thấy cô cao cao tại thượng, khinh thường kết bạn với người khác.

Về sau Mạnh Đình Dao muốn bù đắp quan hệ với bạn học, cô cũng học người ta mời bạn học đến nhà hàng Tây ăn cơm. Thế nhưng sau đó họ lại nói cô khinh thường bắt nạt họ.

Những điều này, Mạnh Đình Dao vẫn luôn không hiểu nổi ——

Cô đã quen với những bộ quần áo trang nhã và phong cách, cô không thích những bộ quần áo đơn giản của nhãn hiệu nhỏ đó, cô có gì sai?

Cô chưa bao giờ khinh thường những người mặc đồ của những nhãn hiệu nhỏ, thậm chí cô cũng chẳng quan tâm việc bạn bè mình mặc quần áo vỉa hè bán với giá trăm đồng.

Nhưng mà cô không quan tâm, người khác lại để ý.

Mạnh Đình Dao biết thế giới này có một kiểu người gọi là "ghét giàu", trong mắt những người đó, người giàu có làm gì cũng là sai, mua gì cũng là đang khoe khoang.

Có lẽ, bây giờ không một ai tình nguyện giúp đỡ cô.

Không có người nào sẽ tin cô cả.

Mạnh Đình Dao nghĩ như vậy, trong lòng cay đắng vô thức lan tràn.

"Cứu mạng! Cứu mạng!"

Đúng lúc này, Mạnh Đình Dao đột nhiên nghe thấy tiếng kêu cứu đứt quãng từ trong con ngõ nhỏ.

Là ai?

Mạnh Đình Dao do dự, cuối cùng vẫn là không nhận được tò mò, lặng lẽ đi qua.

Ngõ nhỏ rất tối, Mạnh Đình Dao chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng hai người, hình như là một người đàn ông đang đuổi theo một cô gái. Điều đáng chú ý là trong tay người đàn ông kia đang cầm một con dao, trên dao còn phản chiếu ánh sáng.

Là một người thuận tay trái.

Mạnh Đình Dao nhìn chăm chăm vào tay trái cầm dao của người đàn ông. Cô gái kia đang dần chạy ra bên ngoài, vẫn không từ bỏ việc kêu cứu: "Cứu mạng! Có ai không! Cứu tôi với!"

Tình huống nguy hiểm như vậy, giọng nói của cô gái kia lại không chút run rẩy, hơn nữa... Giọng nói trung tính này cô rất quen thuộc.

Đây là...

Cơ thể Mạnh Đình Dao đột nhiên cứng đờ.

Cô nghe ra được, đây là giọng nói của Bạch Hiểu Nguyệt!

"Bạch Hiểu Nguyệt!"

Gần như ngay lập tức, Mạnh Đình Dao hét to, lao ra ngoài.

Mặc dù sau vài lần nỗ lực, Mạnh Đình Dao vẫn không thể trở thành bạn bè thật sự với mấy người Bạch Hiểu Nguyệt, nhưng mọi người đã cùng ở một phòng kí túc với nhau lâu như vậy, vẫn là có tình cảm.

Mạnh Đình Dao lúc này không thể thờ ơ được, hơn nữa cô biết rõ, nếu mình không cứu Bạch Hiểu Nguyệt, người chết tiếp theo có thể chính là mình.

Giây phút Mạnh Đình Dao xuất hiện, hai hình bóng đang truy đuổi nhau đều dừng sững sờ.

"Mạnh Đình Dao! Mạnh Đình Dao cậu mau cứu tôi!"

Bạch Hiểu Nguyệt như thể bắt được cọng rơm cứu mạng, sau giây phút sững sờ ngắn ngủi cô ta liền chạy nhanh về phía Mạnh Đình Dao. Còn người đàn ông đuổi theo cô ta chặn chừ một lát, sau đó thay đổi phương hướng nhanh chóng chạy trốn.

"Bạch Hiểu Nguyệt!"

Lòng bàn tay Mạnh Đình Dao đầy mồ hôi, thấy người kia bỏ đi, cô thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức hỏi thăm Bạch Hiểu Nguyệt: "Cậu bị thương à?"

Lòng bàn tay chạm phải vết máu còn ướt, động tác của Mạnh Đình Dao cứng đờ.

"Không sao, không chết được, may mà bản tiểu thư có chút bản lĩnh."

Bạch Hiểu Nguyệt từ nhỏ đã lớn lên trong tổ chức xã hội đen. Tuy rằng bị Bạch lão đại nghiêm cấm tiếp xúc với đám anh em xã hội đen, nhưng là cô ta vẫn lén lút học chút công phu quyền cước.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa thoát khỏi nguy hiểm sinh mạng, cô ta dựa vào một bên, vừa thuận thực xử lý vết thương trên người mình, vừa ngược mắt nhìn Mạnh Đình Dao: "May mà có cô, Mạnh Đình Dao, sao cô lại ở đây?"

Mạnh Đình Dao hít sâu, ngược mắt nhìn về phương hướng mà người đàn ông chạy trốn: "Bạch Hiểu Nguyệt, tình hình bây giờ của chúng ta thế nào cậu cũng biết rồi. Kẻ ban này muốn giết cậu là ai? Kẻ đó... có phải là quý không?"

Quý?

Ở chỗ này, quý với người cũng chẳng có gì khác nhau.

Bạch Hiểu Nguyệt tự băng bó vết thương xong, hơi mệt mỏi dựa vào tường: "Tôi không biết hấn là người hay quý, nhưng tôi và cô đều biết hấn, quen thuộc hấn đây. Hấn là... Phạm Thư Quân!"

-3.3.2019-

Ai là quý, ai là người đây:33

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Ác mộng thứ chín (17)

Edit: NN

Beta: Ngân Tĩnh

Banner: Ly Châu

-----♥-----
Địa bàn của Bạch lão đại ở phía bắc trong thành phố C. Đó là một khu phố cổ, từ trước đến giờ trị an không tốt. Xe của Tề Mộc chạy đến một công viên ở ngoại thành phía bắc, Tô Văn định gọi điện cho Bạch Hiểu Nguyệt, nhưng tìm khắp người vẫn không thấy điện thoại đâu, lúc này Tô Văn mới phát hiện mình đã làm mất điện thoại ở đâu đó rồi.

"Để tôi gọi."

Dịch Tử Hiên ngồi ở ghế sau lấy điện thoại của mình ra, vì cuộc sống khó khăn, điện thoại của hấn vẫn là loại máy nội địa lỗi thời, hơn nữa còn là đồ cũ của một người thân thích nào đó cho.

Tìm trong danh bạ số điện thoại của Bạch Hiểu Nguyệt, Dịch Tử Hiên gọi đi ngay lập tức, điện thoại thông nhưng lại không có ai nghe máy —

"Tút — tut — tut..."

Dịch Tử Hiên nhíu mày, vào lúc hấn cho rằng cuộc gọi tự động ngắt, đột nhiên điện thoại lại được kết nối.

"Dịch Tử Hiên?"

Từ trong điện thoại truyền ra một giọng nữ trong trẻo êm tai, ngữ điệu mang theo sự nghi ngờ.

Đây không phải là giọng của Bạch Hiểu Nguyệt.

Dịch Tử Hiên không nói gì, người bên kia tạm dừng một chút mới nói tiếp: "Tôi là Mạnh Đình Dao, bây giờ tôi đang ở cùng Bạch Hiểu Nguyệt."

Mạnh Đình Dao?

Dịch Tử Hiên lập tức nhớ tới khuôn mặt lạnh lùng lại xinh đẹp của Mạnh Đình Dao.

Mạnh Đình Dao được công nhận là nữ thần hoa hậu giảng đường, là tình nhân trong mộng kiếm đối tượng YY* của vô số nam sinh. Cũng giống với các nam sinh khác, tuy rằng Dịch Tử Hiên chưa bao giờ theo đuổi Mạnh Đình Dao, nhưng điều này không ngăn cản hấn ngưỡng mộ vẻ đẹp của nữ thần trong lòng.

* YY: *thảm du tự sướng* =))

Cho nên giờ phút này nghe được giọng nói của Mạnh Đình Dao, sắc mặt Dịch Tử Hiên vô thức dịu đi nhiều: "Bây giờ cậu đang ở cùng Bạch Hiểu Nguyệt sao? Hai người có gặp chuyện gì nguy hiểm không?"

"Nguy hiểm?"

Trong điện thoại Mạnh Đình Dao hình như có vẻ bất ngờ: "Nguy hiểm gì?"

"Bạch Hiểu Nguyệt là mục tiêu đầu tiên của đám quý, bây giờ cô ấy rất nguy hiểm, cậu ở cùng cô ấy cũng có thể sẽ xảy ra chuyện đấy. Bây giờ các cậu đang ở đâu? Chúng tôi đến tìm hai người!"

Ngữ khí Dịch Tử Hiên có hơi gấp gáp, Tô Văn ngồi trên ghế phụ phía trước khẽ cau mày.

"Hai người?"

So với vẻ nôn nóng của Dịch Tử Hiên, Mạnh Đình Dao có vẻ rất bình tĩnh. Thật ra cô đang thử thái độ của Dịch Tử Hiên, đến giờ đã buông xuống cảnh giác với Dịch Tử Hiên, nhưng hai chữ "Chúng ta" lại khiến cô do dự.

Dịch Tử Hiên đang ở cùng ai?

Người ở cùng hẳn có thể tin được không?

"Cậu đang đi cùng ai?" Mạnh Đình Dao muốn xác định danh tính của người đi cùng Dịch Tử Hiên trước.

"Là Tô Văn và Tề Mộc."

Tô Văn, Tề Mộc?

Mạnh Đình Dao im lặng một lát, sau đó nhỏ giọng nói: "Bạch Hiểu Nguyệt bị thương, bây giờ chúng tôi đang ở một nơi an toàn, cậu có thể đến đây tìm bọn tôi, nhưng cậu chỉ được đi một mình."

Mạnh Đình Dao cảm thấy có thể tin tưởng Dịch Tử Hiên, nhưng không thể hoàn toàn tin hẳn, còn Tề Mộc cô càng là không tin.

Do đó cô yêu cầu chỉ gặp một mình Dịch Tử Hiên, như vậy đại khái có thể đảm bảo an toàn cho cả hai bên. Nếu như Dịch Tử Hiên cũng không tin được, ít ra hẳn chỉ đến một mình, cô và Bạch Hiểu Nguyệt hai người cũng có thể đối phó. Nếu như thêm một Tô Văn hoặc là Tề Mộc thì sẽ rắc rối hơn.

Nghe được đề nghị của Mạnh Đình Dao, Dịch Tử Hiên chỉ suy nghĩ một chút liền đồng ý với yêu cầu của cô.

Sau đó Dịch Tử Hiên cúp máy, trong xe im lặng một lát.

"Cậu nghĩ kỹ rồi?"

Tề Mộc liếc nhìn Dịch Tử Hiên, Dịch Tử Hiên gật đầu: "Đối với tình hình bây giờ chúng ta tách ra hành động cũng không phải không tốt."

Thật ra Dịch Tử Hiên nghĩ rất đơn giản, nếu Bạch Hiểu Nguyệt là số 1, vậy thì chỉ cần mình luôn ở bên cạnh Bạch Hiểu Nguyệt, một khi có người muốn giết cô ấy hẳn sẽ khởi động dị năng, như vậy có thể một lưới bắt hết đám quý còn lại.

Đây là phương pháp nhanh nhất lại hữu hiệu nhất. Một điểm khác là Dịch Tử Hiên cảm thấy quy tắc của thế giới này cũng không đơn giản như Tề Mộc nói.

Nếu quý có thể giết người để đoạt cơ hội sống sót, vậy người giết quý có lẽ cũng sẽ đạt được phần thưởng tương đương?

Nếu không sao Tề Mộc có thể không chút do dự mà giết Trần Ngọc Phong?

Dịch Tử Hiên từ đầu đã nghi ngờ Tề Mộc, hơn nữa bây giờ hẳn đã biết được tung tích của Bạch Hiểu Nguyệt, hẳn sẽ có cơ hội chứng minh suy đoán của mình bằng hành động thực tế.

Có thể nói trong hoàn cảnh như bây giờ, lòng tin giữa người với người đã đi đến điểm mong manh nhất. Dịch Tử Hiên muốn tối đa hóa lợi ích của mình, đảm bảo cho mình an toàn nhất, đây cũng là bản chất của con người.

"Nếu đã vậy thì cậu xuống xe đi. Sau này chúng ta còn gặp lại."

Tề Mộc mở khóa cửa xe, Dịch Tử Hiên không chút do dự xuống xe rời đi.

Tô Văn nhìn vào gương chiếu hậu, Dịch Tử Hiên xuống xe, vừa đi về phía con hẻm nhỏ vừa gọi điện thoại.

"Sao thế, em luyến tiếc cậu ta?"

Tề Mộc chú ý tới ánh mắt của Tô Văn, nhìn không được hỏi một câu.

Tô Văn lắc đầu thu hồi ánh mắt: "Không có gì luyến tiếc cả, chỉ là tôi cảm thấy hình như mình chưa bao giờ thật sự hiểu được con người Dịch Tử Hiên."

Nói xong Tô Văn dựa toàn bộ nửa người trên vào lưng ghế, nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Tề Mộc, tiếp theo chúng ta nên làm gì?"

"Em đói không?"

Tề Mộc không trả lời Tô Văn, hỏi ngược lại cô một câu.

Đói sao?

Cả một đêm căng thẳng sợ hãi khiến Tô Văn không thấy đói khát, lúc này nghe Tề Mộc hỏi vậy cô lại cảm thấy hơi đói.

"Chúng ta đi ăn cơm đi, anh biết một quán ăn sáng làm đồ ăn rất ngon."

"Nhưng mà..."

Tô Văn còn định nói gì đó, Tề Mộc đã nhanh chóng tăng tốc.

Trên đường đi không bị kẹt xe, không có đèn đỏ, Tô Văn bỗng nhiên cảm thấy hơi mệt, cô mơ màng tựa vào ghế thiếp đi. Thấy cô ngủ, Tề Mộc giảm tốc, nghiêng đầu nhìn thoáng qua gương mặt Tô Văn.

"Ngủ ngon, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Tề Mộc nói nhỏ một câu, lái xe vào con đường một chiều theo trí nhớ...

Trên con đường trống trải, Phạm Thư Quân lặng lẽ bước đi, bóng hắt kéo rất dài dưới ngọn đèn đường.

Không nhớ đã đi được bao xa, tiếng chuông điện thoại vang lên đưa hân quay về hiện thực.

Phạm Thư Quân lấy điện thoại ra, trên màn hình còn dính vết máu đã khô, đó là máu của Bạch Hiểu Nguyệt.

Trong ánh sáng tối tăm, ánh sáng trắng từ màn hình điện thoại cực kỳ chói mắt, nhìn ba chữ "Dịch Từ Hiên" kia, Phạm Thư Quân cười lạnh dứt khoát ấn tắt máy.

Sau đó hân tiếp tục đi chậm chậm trên phố giống như du hồn lúc nửa đêm, cho đến khi tiếng chuông điện thoại tiếp tục vang lên lần nữa. Trên màn hình cuộc gọi hiện tên "Tần Lộ".

Thật phiền phức.

Phạm Thư Quân đột nhiên ném chiếc điện thoại đang cầm trong tay vào đám cỏ, sau đó nóng nảy tháo cặp mắt kính xuống. Đôi mắt to có chút mê mang kia giờ phút này trông tỉnh táo hơn nhiều.

Tiếp theo hân nên đi đâu, sẽ gặp được ai?

Lúc này Phạm Thư Quân đứng ở ngã tư đường như thể mê cung, sắc mặt vô cùng tệ.

Ngay lúc này, một chiếc xe đột nhiên từ từ chạy đến từ góc phố, Phạm Thư Quân ngây ra một lúc, sau đó nhanh chóng trốn phía sau một bồn hoa bên lề đường.

Chiếc xe kia chạy rất chậm nên Phạm Thư Quân có thể thấy rõ ràng Tô Văn đang ngủ an ổn trên ghế lái phụ và Tề Mộc bên cạnh đang tập trung lái xe.

Sao Tô Văn và Tề Mộc lại đi cùng nhau?

Phạm Thư Quân có chút nghi ngờ, nhưng giây tiếp theo cả cơ thể hân cứng đờ.

Một bàn tay dính đầy máu đột nhiên đặt trên vai Phạm Thư Quân, mùi máu phả vào mặt hân.

"Đừng sợ, là tôi."

Giọng nói mơ hồ truyền đến từ sau lưng, thần kinh căng thẳng của Phạm Thư Quân thả lỏng ngay lập tức: "Sao cậu lại ở đây? Ai làm cậu bị thương?"

Phạm Thư Quân nhẹ nhàng xoay người, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mặt, lo lắng hỏi...

-6.3.2019-

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Ác mộng thứ chín (18)

Edit: Tiểu Hy Hy

Beta: Ngan Tĩnh + Há Cảo

Banner: Ly Châu

-----♥-----

Lúc Tề Mộc cẩn thận ôm Tô Văn xuống xe, Tô Văn đã tỉnh lại.

"Đừng nhúc nhích." Thấy cô muốn giãy giụa, Tề Mộc theo bản năng ôm chặt người trong lòng ngực: "Em mới vừa tỉnh ngủ, cẩn thận cảm mạo, anh ôm em thì ổn."

Tiệm cơm trang hoàng điển nhã đặc sắc trống không, đèn ở đại sảnh đều sáng lên, chỉ là không có một người khách, cũng không có bất kỳ nhân viên phục vụ nào.

Tề Mộc ôm Tô Văn đi tới một gian phòng thuê, nhẹ nhàng đặt cô vào chỗ ngồi tận cùng bên trong: "Nơi này trước kia anh thường hay tới, để anh ra sau bếp nhìn xem có gì ăn không, em ngồi đây nghỉ ngơi một chút đi."

Nhìn bóng dáng Tề Mộc rời đi, Tô Văn sững sốt trong chốc lát, mãi đến lúc hán bùng mấy món đồ ăn sáng trở về, Tô Văn vẫn ngẩn người như cũ.

"Ăn cơm."

Tề Mộc đặt đồ ăn lên trên bàn cơm trước mặt Tô Văn, hai đĩa xào nhỏ tỏa hương xung quanh vẫn còn bay hơi nóng.

Tô Văn ngửi được mùi hương thức ăn, phục hồi tinh thần lại, thì thấy Tề Mộc đứng ở một bên, cổ tay áo hai bên áo sơ mi tùy ý cuộn lên, trên người còn mờ hờ tỏa ra mùi khói đặc trưng ở phòng bếp.

"Anh làm?"

Tô Văn có chút kinh ngạc, vẻ mặt cô không thể tin tưởng được nhìn Tề Mộc.

Tề Mộc cười cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: "Đã lâu không tự mình xuống bếp, em ném thử xem ngon không, anh sợ em đói quá nên chỉ làm hai món xào đơn giản."

Nói rồi, Tề Mộc ân cần giúp Tô Văn xúc cơm vào chén, đặt đĩa lên.

Tô Văn chần chừ ăn thử một miếng, hương vị vậy mà ngon đến bất ngờ.

"Thật không ngờ anh lại còn biết nấu cơm?" Tô Văn đặt đĩa xuống, ánh mắt lóe lên nhìn Tề Mộc.

"Lên được phòng khách xuống được phòng bếp, thế mới là đàn ông tốt, đàn ông không biết nấu cơm không phải là người chồng tốt."

Tề Mộc vừa nói vừa ân cần gấp đồ ăn cho Tô Văn: "Em ăn nhiều một chút, ăn no chúng ta mới có sức lực đối phó với bọn họ."

Tô Văn cười cười, lẩm bẩm: "Em phát hiện, con người anh... Thật ra cũng không tệ."

"Em nói cái gì?"

Ý cười bên khóe miệng Tô Văn còn chưa tan đi, Tề Mộc đột nhiên không kịp phòng ngừa đi tới, gương mặt hán gần như dán vào mặt cô, hô hấp của hai người đan xen, mặt Tô Văn thoáng một chút liềm đỏ.

"Anh... Dựa gần như vậy làm gì?"

Cô hoảng loạn muốn xoay người, kết quả bởi vì đang ngồi trên ghế, trọng tâm không vững nên cả người lẫn ghế đều ngã xuống đất.

"Tiểu Văn!"

Tề Mộc gần như kéo Tô Văn lại trong nháy mắt, sau đó Tề Mộc ôm Tô Văn ngã trên mặt đất, cũng may hán vẫn luôn che chở Tô Văn trong lòng ngực, cho nên Tô Văn cũng không bị thương.

"Tề Mộc?"

Lúc ngã xuống, Tề Mộc đụng phải cạnh của ghế dựa, khiến miệng vết thương trên tay hán lại nứt ra, chảy rất nhiều máu.

Ngón tay Tô Văn chạm phải những vết máu đỏ tươi ẩm ẩm, cô lập tức nôn nóng, xoay người ngồi sang một bên, lo lắng gọi tên Tề Mộc: "Tề Mộc, anh làm sao vậy? Anh tỉnh lại đi!"

"Anh tỉnh lại đi!"

Bất tri bất giác, hốc mắt Tô Văn đỏ lên, từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt Tề Mộc, Tề Mộc vẫn luôn nhắm mắt lại không hề phản ứng rớt cuộc chậm rãi mở hai mắt ra.

"Tiểu Văn, em yêu anh không?"

Tề Mộc nhìn đôi mắt đỏ lên của Tô Văn, vừa cố hết sức giơ tay lên muốn lau nước mắt cho cô, lại thiết tha nhìn cô, hy vọng nhận được câu trả lời từ cô.

Yêu sao?

Cho dù chỉ là một chút.

Về mặt Tô Văn ngỡ ngàng lúng túng, cô ngẩn ra một chút, lúc sau mới dám nhìn thẳng vào hai mắt Tề Mộc: "Tề Mộc, vậy anh yêu em không? Sao anh lại phải đối xử với em tốt như vậy?"

Cô nhớ rõ mình và hắn không thân quen nhau, hai người chẳng qua gặp mặt qua hai lần, chuyến đi du xuân tai nạn lần trước cũng là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện với nhau.

Tô Văn không nghĩ ra nguyên nhân Tề Mộc làm như vậy.

Vừa gặp đã yêu? Tuyệt đối không thể nào, người con gái giống như Mạnh Đình Dao vậy mới là đối tượng các nam sinh vừa gặp đã yêu, tuy rằng Tô Văn tự tin với diện mạo của mình, nhưng cô còn chưa tự luyện đến trình độ sẽ cho rằng Tề Mộc vừa gặp đã yêu với mình.

Như vậy, rớt cuộc là vì cái gì đây?

"Thật ra, đây không phải là tầng mộng cảnh đầu tiên chúng ta trải qua, đương nhiên cũng không phải là tầng mộng cảnh cuối cùng."

Ánh mắt Tề Mộc có chút phức tạp, hắn vẫn nhìn Tô Văn, nhu tình trong ánh mắt cũng không giả dối: "Thật ra em cùng anh, chúng ta đã trải qua vài tầng mộng cảnh khác nhau, Tiểu Văn, em đã cứu mạng anh, chúng ta đã từng cùng sống cùng chết, nhưng cuối cùng... Vì cứu anh, nên em... Đã chết."

Dường như là vì nhớ lại những đau khổ nhất đã trải qua, gương mặt Tề Mộc trở nên vụn vỡ: "Trong mỗi một tầng mộng cảnh, người sống sót cuối cùng đều sẽ đạt được những năng lực khác nhau, khen thưởng khác nhau, anh dùng hết khen thưởng của mình để đổi lấy cơ hội trở lại quá khứ, thời gian chỉ có 72 giờ."

Nói tới đây, Tề Mộc nâng tay mình lên, lòng bàn tay hướng về phía trước, Tô Văn nhìn thấy rõ ràng ấn ký hình đồng hồ trên lòng bàn tay hắn, đang không ngừng đếm ngược.

Thời gian chỗ họ ngừng ở ba giờ sáng, nhưng thời gian trong lòng bàn tay Tề Mộc lại không bị không gian này hạn chế, đang không ngừng chuyển động như cũ.

Tô Văn sững sờ đứng tại chỗ, chân tướng phức tạp và quỷ dị như vậy, trong khoảng thời gian ngắn như thế này, cô không thể tiếp thu được.

"Tề Mộc..."

Tô Văn rũ con ngươi xuống, ánh mắt phức tạp nhìn Tề Mộc, do dự rất lâu, cuối cùng cô vươn tay hướng về phía Tề Mộc.

Tề Mộc mỉm cười một chút, đưa tay cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của Tô Văn, mặc cho Tô Văn dùng sức đỡ hắn đứng dậy. Nhưng ngay lúc này, cửa căn phòng đột nhiên bị người khác dùng lực phá ra, một bóng người nghiêng ngã lao đảo vọt vào, mùi máu tanh nồng nặc cũng theo đó mà lan tới.

"Phạm Thư Quân!"

Tô Văn hoảng sợ nhìn Phạm Thư Quân đột nhiên xuất hiện ở cửa, cả người hắn ta đều là máu, đôi mắt đầy tơ máu, ngay trong nháy mắt, hắn giơ con dao trong tay đâm về phía Tề Mộc.

"Tề Mộc, cẩn thận!"

Tô Văn hoảng sợ, đồng thời thân thể đã theo bản năng chắn trước người Tề Mộc.

Gần như trong khoảnh khắc sinh tử ấy, động tác của Phạm Thư Quân đột nhiên khựng lại. Tề Mộc nhân cơ hội này, nhấc chân lên đá bay hung khí của Phạm Thư Quân, ngay sau đó, Tề Mộc xoay người một cái, gắt gao ôm Tô Văn vào trong lòng ngực mình.

Lần đầu tiên hai người gần nhau như thế, thân mật như thế.

"Tiểu Văn, không..."

Thân thể Tề Mộc bỗng nhiên cứng đờ, hắn không thể tin được nhìn Tô Văn trong lòng ngực mình, Tô Văn vẫn dựa vào ngực Tề Mộc như cũ, dường như đang lắng tai nghe tiếng tim đập của hắn.

"Không có tiếng nhịp tim này."

Giọng nữ nhẹ nhàng, mang theo ý cười không chút để ý, Tô Văn ngẩng mặt lên, đối diện với hai con ngươi đang dần rã đi của Tề Mộc: "Tôi thắng rồi."

Cô nở một nụ cười mỉm vô cùng ưu nhã, tuyên bố thắng lợi cuối cùng.

Lúc này hai người còn đang ôm nhau, nhưng trong lòng bàn tay Tô Văn có một con dao găm mini, không chút lưu tình mà đâm xuyên qua trái tim Tề Mộc, từng chút từng chút hấp thu đi máu tim của hắn.

Sao có thể...

Tề Mộc mấp máy môi như muốn nói gì đó, Tô Văn lại làm động tác yên lặng với hắn.

"Hẹn gặp lại, Mộng Yểm tiên sinh, không, có lẽ tôi nên gọi anh là..."

Tô Văn nhón mũi chân, từ từ đi tới gần bên tai Tề Mộc, gần từng chữ một nói: "Người tạo giấc mộng, Thích Việt."

Tinh thần Tề Mộc dần dần mơ hồ, tuy rằng rất không cam lòng, nhưng hắn vẫn chậm rãi nhắm đôi mắt lại, trong nháy mắt toàn bộ thân thể hóa thành điểm sáng như sao, biến mất không còn dấu vết...

Thời Không Thất Lạc, Tổng bộ người phục hồi vị diện, khoang chấp hành số 3 ——

Thích Việt chậm rãi mở hai mắt của mình ra, nụ cười hồ hững treo trên môi ngày xưa không còn nữa, giờ phút này sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi.

Lần đầu tiên giao phong cùng số 3 bên kia, vậy mà hắn lại bị đánh bại? Hơn nữa còn là trong không gian tạo mộng mà hắn am hiểu nhất, chuyện này tuyệt đối không khoa học!

"Thua rồi nhì?"

Lúc này có một giọng nói quen thuộc đột nhiên vang lên bên tai Thích Việt, Thích Việt vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Vân Sinh - kẻ thích đối đầu với hắn đang cười tủm tỉm dựa vào cửa phòng chấp hành, thực hiện nhiên là con hàng này chuyên môn tới nói móc hắn.

"Người có thất thủ ngựa có mất vó, chuyện này có là gì đâu chứ?"

Thích Việt ra vẻ khinh thường nhướn nhướn mày, Vân Sinh đứng trước cửa cười cười: "Anh Sách đã cảnh cáo cậu nhiều lần, chớ chọc số 3 bên kia, nhưng cậu vẫn không vâng lời, hiện tại biết lợi hại đi?"

Lợi hại?

Sắc mặt Thích Việt cứng đờ, người phụ nữ kia...

Đến bây giờ Thích Việt còn chưa rõ, rõ ràng tất cả mọi chuyện trong không gian mộng cảnh đều nằm dưới sự khống chế và giám thị của hắn, rốt cuộc người phụ nữ kia đã nguy trang thế nào, mà có thể không để lộ ra chút sơ hở nào như thế?

Điều này không thực tế chút nào!

Trong số những nhiệm vụ giả mà Thích Việt quen biết, ngoại trừ No. 1 - Từ Sách của bọn họ, không còn người nào có thể nguy trang đến mức hoàn hảo không chút sơ hở nào như thế trước mặt người tạo giấc mộng là hắn đây, chẳng lẽ người phụ nữ kia cũng giống anh Sách có được thứ kia sao?

Không, tuyệt đối không thể.

Thích Việt phủ định suy đoán của mình, nhưng đáy lòng lại càng ngày càng mơ hồ.

Nhìn bộ dạng vắt hết óc của hắn, Vân Sinh đứng một bên dường như có chút không đành lòng, hắn thở dài một hơi, kín đáo nói: "Tôi đi theo bên người anh Sách lâu nhất, cho nên có một số việc chỉ có tôi biết, những người khác đều không biết được, về số 3 bên kia, thật ra, cô ta và anh Sách đã từng là..."

Vân Sinh nói còn chưa nói xong, đột nhiên bị một loạt tiếng động ầm ỹ ngắt lời ——

"Lại tăng lại tăng rồi! Bảng điểm lại có biến hóa rồi!"

"Người mới đến kia vậy mà lại trực tiếp nhảy vào top 10! Cậu ta là kẻ điên sao?"

"Đờ mờ, ông đây chưa từng gặp qua người mới nào điên cuồng như vậy, bảo người cũ chúng ta đây sao mà chịu nổi chứ!"

Tiếng âm ỹ càng ngày càng chói tai, lúc này Thích Việt đã chạy tới cửa, tò mò nhìn về phía bảng điểm lơ lửng giữa không trung cách đó không xa: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Thấy vẻ mặt mờ mịt của hắn, Vân Sinh bỏ qua đề tài vừa rồi, quay đầu nhìn về phía Thích Việt, nở nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa: "À, đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên nói cho cậu, trong lúc cậu đang làm nhiệm vụ, anh Sách thu về được một người mới khó lường trong một cái vị diện đã hỏng, giá trị cảm giác, giá trị vũ lực, ngay cả chỉ số thông minh đều vượt xa người thường, chắc chắn, người mới này đặc biệt hung hăng, ngày thường đều không để anh Sách vào mắt, chỉ biết điên cuồng làm nhiệm vụ, hiện tại đã thành tinh anh của bộ phận chúng ta, nói không chừng ngày nào đó liền thay thế vị trí của cậu!"

"Thật sự như vậy!"

Thích Việt cũng nhận không được mà lú lờ, một người mới lại có thể trực tiếp nhảy vào top 10 bảng xếp hạng? Rốt cuộc hắn ta đã làm bao nhiêu nhiệm vụ rồi?

Hắn ta còn là người sao?

Thích Việt không thể tưởng tượng được người này là một người thế nào, tốc độ như vậy chắc cũng đã phá vỡ kỷ lục được duy trì nhiều năm nay của anh Sách đi?

Trong khoảng thời gian ngắn, Thích Việt cũng quên đi phiền não khi bị đánh bại, ngược lại là hứng thú bừng bừng nhìn Vân Sinh: "Người mới kia còn đang làm nhiệm vụ sao? Muốn gặp hắn thật, hắn tên là gì?"

"Tô Duệ."

Vân Sinh lạnh lùng phun ra một cái tên, nói thật, đối với tính cách như vậy của Tô Duệ, Vân Sinh thật tình không thích nổi.

Tô Duệ?

Thích Việt nhíu mày —— đột nhiên thật chán ghét họ Tô, làm sao đây?

-8.3.2019-

Ú òa ☐ ☐ Còn ai thức không nè ☐

Chúc mọi người 8/3 vui vẻ nha <3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bàn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ác mộng thứ chín (19)

Edit: NN

Beta: Ngân Tịnh.

Banner: Ly Châu

- - - - -♥- - - - -

Trong phòng riêng trang trí lộng lẫy, Tô Văn và Phạm Thư Quân đối mặt nhìn nhau.

Cuối cùng Tô Văn là người phá vỡ sự im lặng giữa hai người trước: "Có muốn tôi giúp cậu băng bó vết thương không?"

Ánh mắt cô rơi vào vết thương trên người Phạm Thư Quân, hắn bị thương rất nặng.

"Không sao."

Phạm Thư Quân thờ hờn hờn, ngồi xuống ghế: "Tôi... Tôi giết Trần Ngọc Phong, bây giờ tôi có năng lực khôi phục vết thương trong thời gian ngắn."

Vào lúc Phạm Thư Quân bị Trần Ngọc Phong gọi lại trên đường, hắn phát hiện hơi thở Trần Ngọc Phong không ổn định, hơn nữa giống như Bạch Hiểu Nguyệt, cậu ta cũng bị thương.

Dựa vào sức quan sát nhạy bén của mình, Phạm Thư Quân nhìn ra Trần Ngọc Phong là quý, trong lúc hai người tranh chấp hắn đã giết Trần Ngọc Phong.

Trước khi Trần Ngọc Phong tan thành tro bụi, cậu ta nói với Phạm Thư Quân, cậu ta bị Tề Mộc giết chết, Tề Mộc là quý!

Khi ấy Phạm Thư Quân bỗng nhiên nhớ ra không lâu trước đó hắn nhìn thấy Tề Mộc đi cùng Tô Văn, hắn không kịp nghĩ ngợi liền lập tức đuổi theo phương hướng trong trí nhớ, sau đó hắn thấy xe của Tề Mộc đỗ trước nhà hàng này...

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, từ lúc Phạm Thư Quân chạy vào, đến khi Tô Văn giết Tề Mộc, đến bây giờ Phạm Thư Quân vẫn có chút mơ hồ không rõ.

Thấy vẻ mặt trầm tư của Phạm Thư Quân, Tô Văn cũng không nói lời nào, cô đi thẳng đến trước mặt Phạm Thư Quân, nhẹ nhàng búng tay, vết thương trên người Phạm Thư Quân liền nhanh chóng lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ngay cả vết máu trên người cũng biến mất không chút dấu vết.

"Đây..."

Phạm Thư Quân phục hồi tinh thần, vẻ mặt hắn kinh ngạc lại cảnh giác nhìn Tô Văn: "Sao cô làm được?"

Tô Văn thờ ơ cười cười: "Như cậu thấy đấy, tôi giết Tề Mộc, năng lực tôi có được là... quyền không chế cả thế giới ác mộng này!"

"Cái gì?"

Phạm Thư Quân đột nhiên đứng dậy, trong giọng nói mang theo run rẩy kích động: "Cô nói Tề Mộc là..."

"Không sai, hắn chính là Mộng Yểm, chính hắn đã nhốt tám người chúng ta vào thế giới ác mộng quý dị này."

Giọng nói Tô Văn khí phách.

Ác mộng thứ chín, chín tầng mộng cảnh, chín người giầy giụa hấp hối.

Mọi thứ nhìn qua có vẻ rất hợp tình hợp lý, nhưng sau khi Tô Văn đi vào thế giới này đã cảm thấy không đúng.

Đầu tiên, khi cô vừa tiến vào thế giới nhiệm vụ này, cốt truyện đột nhiên tự động thay đổi. Chuyện như vậy không phải chưa từng xảy ra, có vài khả năng khiến cốt truyện bị thay đổi. Khả năng lớn nhất có lẽ là vì có sự xâm nhập của người ngoài.

Vậy thì tại sao kẻ xâm nhập này lại muốn thay đổi cốt truyện?

Trong thế giới mộng cảnh này, kẻ đó có năng lực gì mà có thể thay đổi cốt truyện ban đầu?

Đáp án duy nhất mà Tô Văn nghĩ, đó là kẻ xâm nhập có quyền không chế thế giới ác mộng này.

Nếu thế giới này thật sự có một người có thể kiểm soát tất cả mộng cảnh, vậy hắn có thể là ai? Tại sao hắn lại thay đổi cốt truyện ban đầu vì sự xuất hiện của cô?

Vấn đề nảy sinh khiến Tô Văn thắc mắc, cho đến lần đầu tiên cô tiếp xúc với Tề Mộc trong tầng mộng cảnh thứ nhất.

Cô nhận ra sự khác biệt trong bản chất của Tề Mộc này.

Cô thấy được Tề Mộc này hoàn toàn khác với Tề Mộc trong nguyên tác.

Khi cô đang nghi ngờ Tề Mộc chính là kẻ xâm nhập từ bên ngoài, Tô Văn nhớ lại cuộc điện thoại từ Phạm Thư Quân mà cô nhận được trong tầng mộng cảnh thứ nhất. Ban đầu Tô Văn nghĩ rằng cuộc điện thoại đó là do Mộng Yểm điều khiển, nhưng sau đó Tô Văn lại có suy đoán khác ——

Vì sao Phạm Thư Quân phải gọi điện thoại cho mình?

Nếu cuộc gọi đó không phải do Mộng Yểm điều khiển, còn ai có khả năng xuyên qua tầng mộng cảnh mà thực hiện được cuộc gọi đó?

Có thể là...

Cuộc gọi kia nếu là do Phạm Thư Quân trong tương lai gọi đến, vậy thì thông tin hắn muốn thông báo cho cô là gì?

Thứ chín, người thứ chín, Mạnh...

Đây thật ra là manh mối mà Tô Văn để lại cho chính cô.

Người thứ chín, chính là chỉ người thứ chín tham gia cùng họ.

Còn chữ Mạnh, thực ra Phạm Thư Quân nói là "Mộng"

Ý nghĩa thật sự của manh mối này là—— người thứ chín kia chính là Mộng Yêm.

Vậy nên thế giới này mới gọi là Ác mộng thứ chín, chứ không phải là chín tầng ác mộng.

Thật ra từ khi lên xe bắt đầu chuyến du lịch vẫn luôn chỉ có tám người, chưa bao giờ có người thứ chín...

Tại địa điểm và thời gian mà tám người xảy ra tai nạn đã bị Mộng Yêm xâm nhập, hấn khống chế suy nghĩ và ký ức của mọi người, trở thành người thứ chín.

Tô Văn lúc đó đã hiểu rõ mọi chuyện ——

Thật ra là Trần Ngọc Phong tự lái xe, kỹ thuật lái xe của cậu ta là hạng nhất, vốn không cần tìm người lái xe.

Hơn nữa hai phòng ngủ của họ, một phòng là 503, một phòng là 305, chi tiết này thật ra chính là gợi ý đầu tiên, ám chỉ rằng chỉ có 8 người.

Tề Mộc chính là kẻ thêm vào sau, hay phải nói rằng Mộng Yêm biến thành Tề Mộc dựa theo trí nhớ của tám người, thay đổi ký ức của họ rồi bắt đầu trò chơi chín tầng mộng cảnh này.

Như vậy cũng có thể giải thích cốt truyện ban đầu, tại sao Tề Mộc lại là người đầu tiên phát hiện ra các quy tắc của chín tầng mộng cảnh, trên thực tế tất cả quy tắc đều do anh ta điều khiển.

Và tại sao cuối cùng hai người Dịch Từ Hiên và Mạnh Đình Dao có thể an toàn cùng nhau thoát khỏi mộng cảnh?

Đó là vì sau khi giết chết sáu người kia, thời điểm Tề Mộc ra tay với Dịch Từ Hiên thì Dịch Từ Hiên dùng dị năng quay ngược thời gian, vậy nên hấn thất bại. Dịch Từ Hiên dựa vào cơ hội này, thành công đâm vào trái tim Tề Mộc.

Máu tim chính là căn cơ của Mộng Yêm.

Chính lúc ấy Dịch Từ Hiên có được khả năng của Mộng Yêm, nhưng hấn cũng không nói với Mạnh Đình Dao mà lợi dụng khả năng khống chế cảnh trong mơ, mang theo Mạnh Đình Dao cùng nhau ra ngoài. Nhìn như cứu tử nhất sinh, thực tế lại vô cùng nhẹ nhàng rời khỏi thế giới kia.

Đó mới là tất cả những gì xảy ra trong thế giới nhiệm vụ ban đầu.

Sau khi hiểu rõ tất cả, Tô Văn dựa vào sức mạnh ý chí của mình để đánh thức bản thân, ra khỏi mộng cảnh. Cô tỉnh lại trong bệnh viện, bắt đầu đi vào một tầng mộng cảnh mới.

Cô tự ngụy trang cho mình, giả vờ như bị Mộng Yêm che mắt, mặc cho Tề Mộc từng chút tiếp cận mình.

Thật ra từ lúc Tề Mộc giết Trần Ngọc Phong, Tô Văn đã biết, người số một không phải Bạch Hiểu Nguyệt mà là Trần Ngọc Phong.

Vậy nên Trần Ngọc Phong là người chết đầu tiên, hơn nữa sau khi chết tuy rằng cậu ta biến mất, nhưng cậu ta không rời khỏi thế giới này mà biến thành quỷ mang theo vết thương.

Đúng vậy, trong tầng mộng cảnh này vốn có ba con quỷ, ba con quỷ này đều có một đặc điểm chung đó là trên người đều có vết thương.

Trên cánh tay Tề Mộc có thương tích, hấn nói hấn xảy ra tai nạn giao thông.

Trên người Bạch Hiểu Nguyệt cũng có thương tích. Thời điểm Mạnh Đình Dao thấy cô ta, dường như cô ta đang bị Phạm Thư Quân đuổi giết, trên thực tế Phạm Thư Quân mới là người số hai, sau khi Trần Ngọc Phong đã chết Bạch Hiểu Nguyệt liền bắt đầu đuổi giết Phạm Thư Quân, chỉ là cô ta đã đánh giá sai giá trị vũ lực của Phạm Thư Quân mà thôi. Cuối cùng trở thành Phạm Thư Quân đuổi theo cô ta. Nếu không phải Mạnh Đình Dao xuất hiện, có lẽ Phạm Thư Quân đã tiêu diệt được Bạch Hiểu Nguyệt...

Còn con quỷ thứ ba, là Tần Lộ.

Tô Văn nhắm mắt lại, tìm kiếm trong thế giới mộng cảnh, ngay lập tức "thấy" được Tần Lộ và Phương Diễm Diễm vẫn luôn đi cùng nhau.

Tần Lộ che giấu bản thân rất tốt, ít ra Phương Diễm Diễm vẫn chưa phát hiện ra trên người Tần Lộ có thương tích.

"Tần Lộ và Phương Diễm Diễm đang ở cách đây không xa."

Tô Văn mở mắt, nhìn sâu vào mắt Phạm Thư Quân: "Cậu là người số hai, Phương Diễm Diễm là người số ba. Nếu cậu chết, cậu nói xem Tần Lộ có thể ra tay giết Phương Diễm Diễm không?"

"Cô muốn giết tôi?"

Phạm Thư Quân nhìn thẳng vào mắt Tô Văn.

Tô Văn chỉ cười cười đầy ẩn ý, hiện tại quyền không chế thế giới này đang ở trong tay cô. Cô búng tay về phía Phạm Thư Quân lần nữa, Phạm Thư Quân liền ngất đi.

Nhìn đi, năng lực của Mộng Yểm quả nhiên là siêu cấp vô địch, không hiểu vì sao mà Tề Mộc lại cứ phải quanh co lòng vòng như thế?

À, vì hắn là một kẻ chữa trị vị diện phiền phức!

Hắn tồn tại là để phục vụ nam chính, đồng thời hắn cũng phải loại bỏ người phá hỏng vị diện như cô, thế nhưng hắn không thể trực tiếp giết chết cô, vậy nên Tề Mộc, không, hắn nên gọi hắn là Thích Việt, Thích Việt chọn cách tấn công tình cảm phổ biến nhất. Hắn tính toán che giấu ký ức của cô, sau đó làm cho cô yêu hắn, cứ như vậy hắn có thể vừa giúp đỡ nam chính thăng cấp, giúp nam nữ chính thúc đẩy tình cảm, vừa có thể giải quyết kẻ phá hỏng vị diện là cô. Đúng là một cách đẹp cả đôi đường.

Nếu...

Nếu cô vẫn là Tô Văn ban đầu, có lẽ thật sự sẽ bị hắn lừa.

Đáng tiếc, từ khi cô gặp Từ Sách...

Trái tim Tô Văn lại có chút đau đớn không lý do ——

Từ sau khi bị người đàn ông kia lừa gạt, cô không cho phép mình bị lừa, bị bỏ rơi bởi bất kỳ ai nữa.

Lừa người bằng tình cảm chân thật nhất, bỏ rơi người theo cách tàn nhẫn nhất.

Cách làm như vậy, là Tô Văn học được từ Từ Sách.

Mấy năm nay, cô dần dần đến gần Từ Sách, trái tim cô dần trở nên tàn nhẫn giống hắn, lạnh lùng giống hắn, không từ thủ đoạn giống hắn.

Cho nên trong thế giới này, trong trò chơi này, Thích Việt chưa bao giờ là đối thủ của Tô Văn...

Trên con đường trống trải, hai thân hình một cao một thấp trước sau đi tới. Đột nhiên thân hình cao lớn phía trước đứng khựng lại.

"Tần Lộ?"

Phương Diễm Diễm có chút nghi hoặc nhìn người đi trước: "Tần Lộ, cậu sao vậy?"

"Không sao."

Giấu đi ánh sáng dị thường dưới đáy mắt, Tần Lộ từ từ siết chặt hai tay. Giây phút hắn tỉnh lại từ trong ác mộng, hắn biết hắn đã chết, vết thương lớn sau lưng chính là chứng cứ chứng minh hắn bị thương nặng mà chết.

Từ giây phút hắn tỉnh lại kia, trong đầu hắn vẫn luôn trống rỗng. Cho đến khi Phương Diễm Diễm gọi cho hắn, nghe giọng nói ngọt ngào mà dịu dàng của cô ấy, Tần Lộ mới dần dần tỉnh táo lại.

Trong đầu hắn có một danh sách giết người theo thứ tự, mỗi người đều được đánh số, và hắn phải giết người dựa theo thứ tự trên danh sách đó —— Số 1 Trần Ngọc Phong, số 2 Phạm Thư Quân, số 3 Phương Diễm Diễm, số 4 Tô Văn, số 5 Dịch Từ Hiên, số 6 Mạnh Đình Dao.

Khi đó Tần Lộ bỗng trở nên sợ hãi, không phải sợ mình không có cơ hội sống lại, mà hắn sợ rằng Phương Diễm Diễm xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vậy nên trong điện thoại, hắn nói với Phương Diễm Diễm địa chỉ nhà hắn. Hắn muốn bảo vệ cô ấy, suy nghĩ này chưa bao giờ mãnh liệt như thế.

Vừa nãy trong đầu Tần Lộ lại hiện lên một tin tức —— Phạm Thư Quân mang số thứ tự 2 đã biến mất.

Có nghĩa là số 3 Phương Diễm Diễm sẽ trở thành mục tiêu kế tiếp của đám quỷ...

- - - - -

Lời editor: chương này vừa dài vừa rồi, mọi người đọc xong cùng thảo luận cho thông nào nhé =))

-9.3.2019-

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ác mộng thứ chín (xong)

Edit: NN

Beta: Há Cảo

Banner: Ly Châu

-----♥-----

"Sao cậu không đi tiếp?"

Phuong Điềm Điềm thấy Tần Lộ vẫn đứng sững sờ ở đó, có chút lo lắng đi lên một bước đứng bên cạnh Tần Lộ, do dự nâng tay nhẹ nhàng kéo tay áo hắn.

"Đột nhiên tôi nhớ ra tôi đánh rơi một thứ ở nhà."

Tần Lộ đột nhiên quay đầu nhìn Phuong Điềm Điềm: "Điềm Điềm, cậu đi với tôi về lấy nhé, tạm thời chưa cần đi tìm Tô Văn."

Hiện tại, dù Phuong Điềm Điềm ở đâu cũng đều không an toàn, nơi đáng tin cậy nhất mà Tần Lộ có thể nghĩ được chỉ có nhà hắn.

"A? Được."

Phuong Điềm Điềm nói với Tần Lộ, không chút nghi ngờ hắn, thấy Tần Lộ quay về, Phuong Điềm Điềm liền ngoan ngoãn đi theo sau hắn.

Hai người vừa đi được không xa liền thấy ba hình bóng quen thuộc đi đến.

"Tần Lộ!"

Bạch Hiểu Nguyệt phát hiện Tần Lộ trước tiên, thoáng nhìn Phuong Điềm Điềm đi bên cạnh hắn.

Bạch Hiểu Nguyệt như suy tư điều gì đó, ánh mắt nhìn Tần Lộ cũng trở nên có chút kỳ quái.

Với sức mạnh của Tần Lộ, hắn muốn giải quyết Phuong Điềm Điềm quả thực dễ như trở bàn tay. Nhưng bây giờ Phuong Điềm Điềm vẫn còn sống, hơn nữa trên người còn khoác áo của Tần Lộ. Điều này thật sự khiến người ta bất ngờ.

Bạch Hiểu Nguyệt không hành động thiếu suy nghĩ, cô ta không biết Tần Lộ có tính toán gì không, chỉ im lặng nhìn hai người.

Từ lúc bắt đầu, Bạch Hiểu Nguyệt đã biết mình là quý, ba con quý, sáu con người. Mặc dù số lượng quý có vẻ ít, nhưng mục tiêu của họ lại nhiều. Nói một cách tương đối, tình huống này rất có lợi cho họ.

Nhưng thực tế thì sao?

Giết một người có thể đổi lấy cơ hội sống thay cho người đó, điều này nghe có vẻ rất đơn giản, nhưng sau khi quen thuộc với quy tắc này, Bạch Hiểu Nguyệt mới biết được quy tắc của thế giới này tàn nhẫn như thế nào.

Khi cô ta giết chết một người, đồng thời có được cơ hội sống sót, người kia cũng sẽ biến thành quý. Nói cách khác, người sẽ càng ngày càng ít. Nếu mọi chuyện thuận lợi, mỗi con quý giết chết một người, ba con quý mới lại giết ba người, cuối cùng chỉ có sáu người có thể sống.

Chỉ tiếc, hiện thực không đơn giản như phép tính toán học, ít nhất bây giờ Bạch Hiểu Nguyệt vẫn chưa giết được ai, nhìn qua thì Tần Lộ cũng chưa từng ra tay, vậy mà đã có hai người chết.

Dựa theo quy tắc, lúc này hắn là có năm con quý, chỉ còn lại bốn người. Theo hình thức tiến triển này, kết quả cuối cùng chỉ có thể là tàn sát lẫn nhau.

Dù là Bạch Hiểu Nguyệt từ trước đến giờ đã quen với luật rừng, thời điểm này cũng rất lo lắng, cô ta sợ Tần Lộ sẽ phơi bày thân phận của cô ta. Như vậy tình cảnh của cô ta sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm và bị động.

Cũng may Tần Lộ chỉ liếc Bạch Hiểu Nguyệt một cái thật sâu, sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía Dịch Tử Hiên và Mạnh Đình Dao. Ở đây có năm người, ngoài Bạch Hiểu Nguyệt, những người khác sẽ không tôn thờ Phuong Điềm Điềm.

Tần Lộ chần chờ một chút, cuối cùng vẫn quyết đi cùng với họ, đó xem ra cũng là một lựa chọn tốt...

"Tần Lộ."

Tô Văn nhìn thấy mọi chuyện cũng rất ngạc nhiên, cô không ngờ Tần Lộ không hề có ý định ra tay với Phuong Điềm Điềm, hơn nữa hắn dường như đã hạ quyết tâm phải bảo vệ Phuong Điềm Điềm.

Thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Phạm Thư Quân đang hôn mê lúc này đang từ từ tỉnh lại, hắn phát hiện mình còn sống, còn Tô Văn đang ngồi bên cạnh cười tủm tỉm.

"Rời khỏi mộng cảnh, hoặc thống trị thế giới này, hai lựa chọn này cậu muốn cái nào?"

Tô Văn nhìn Phạm Thư Quân, giọng nói trầm thấp thêm vài phần quyến rũ.

"Nếu tôi muốn cả hai thì sao?" Phạm Thư Quân đã ngồi thẳng người dậy, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Văn.

"Con người thực sự rất tham lam."

Tô Văn cười cười, trong cốt truyện ban đầu Dịch Tử Hiên đúng là cũng muốn cả hai, mà hắn vốn là nam chính nên cũng thật sự được như mong muốn.

"Tham lam là tội lỗi nguyên thủy nhất của con người."

Phạm Thư Quân cũng cười cười, chỉ là lúc này hắn cười cực kỳ ngại ngùng: "Thật ra ban nãy tôi đùa thôi, tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này. Tôi cũng không cảm thấy hứng thú gì với thế giới này đâu, cả đời này tôi chỉ muốn làm một người bình thường."

Người bình thường.

Tô Văn chăm chú nhìn Phạm Thư Quân, thật ra từ lúc bắt đầu cô đã cảm thấy con người Phạm Thư Quân không đơn giản. Hắn ưu tú hơn so với rất nhiều người, vậy mà một người có suy nghĩ nhạy bén, thông minh sắc sảo, hơn nữa còn có giá trị vũ lực cao như hắn, trong cuộc sống lại chỉ muốn làm một trạch nam* ham mê chơi game.

[] Chỉ những chàng trai chỉ thích ở nhà chơi game, xem phim... không thích ra ngoài*

Có lẽ đây là những gì hắn theo đuổi, cuộc sống bình thường của những người bình thường.

Những người trời sinh đã có mọi thứ, họ chỉ muốn một cuộc sống yên tĩnh bình thường.

Còn những người sinh ra trong hoàn cảnh khốn khó, họ liều mạng vươn lên để có một cuộc sống hơn người.

Nhưng mà thực tế thì ai hơn ai?

Cho dù người vừa sinh ra đã chia năm bảy loại, nhưng mỗi người vẫn có cơ hội theo đuổi ước mơ, mưu cầu hạnh phúc.

Sống có vui vẻ, có giá trị hay không, chưa bao giờ được đo bằng tiền bạc hay địa vị.

Từ đầu Phạm Thư Quân đã nhìn rõ điều ấy, mà Dịch Tử Hiên đột nhiên có được dị năng lại khiến trái tim mình mù quáng..

"Phạm Thư Quân, tôi giao cho cậu hai nhiệm vụ, chỉ cần cậu hoàn thành cả hai, tôi sẽ đưa cậu ra khỏi thế giới này."

"Thành giao!"

.....

"A!"

Dịch Tử Hiên hét lên, ngồi dậy từ trên giường, đau đớn trên người dường như còn chưa tan hết, mở mắt ra nhìn phòng ngủ xa lạ mà quen thuộc, Dịch Tử Hiên thật lâu vẫn không thể phục hồi tinh thần.

"Tử Hiên!"

Lúc này Trần Ngọc Phong ngủ giường trên đột nhiên cúi đầu nhìn Dịch Tử Hiên mờ hồi đầm đìa: "Cậu mơ thấy ác mộng hả? Hết to dọa người!"

Trần Ngọc Phong..

Nhìn gương mặt non nớt chân thực của Trần Ngọc Phong trước mắt, trái tim Dịch Tử Hiên càng mờ mờ ——

Không phải hắn bị Quý quân ở tầng địa ngục thứ mười ba liên hợp với Ma vương giết chết rồi sao?

Sao hắn lại quay về phòng ngủ lúc còn học đại học? Hắn còn thấy được Trần Ngọc Phong năm đó hắn tự tay giết chết nữa?

Suy nghĩ của Dịch Tử Hiên nhất thời có chút hỗn loạn. Đúng lúc này có người đẩy cửa phòng ngủ đi vào, Phạm Thư Quân mặc một thân áo ngủ dài rộng, đeo kính, vẻ mặt mơ hồ như du hồn bước đến, nhìn thấy Dịch Tử Hiên cùng Trần Ngọc Phong, Phạm Thư Quân dường như có hơi bất ngờ: "Tử Hiên, sao giờ cậu vẫn ở đây? Không phải cậu nói hôm nay định đến phố Thiên Hưng mua quà sinh nhật cho Tô Văn à?"

Phố Thiên Hưng, quả sinh nhật, Tô Văn.

Trong đầu Dịch Tử Hiên ầm vang một tiếng, đôi mắt hần dần trở nên sâu thẳm mà nguy hiểm——

Chẳng lẽ mình trọng sinh? Hơn nữa lại còn trọng sinh đúng vào ngày chia tay Tô Văn!

Dịch Tử Hiên vẫn luôn nhớ rõ ngày này cùng những sự việc đã xảy ra, không phải vì hần hoài niệm người bạn gái cũ, mà vì chính ngày hôm nay, ở phố Thiên Hưng hần đã mua được một khối ngọc bội thay đổi cả cuộc đời hần.

Nghĩ đến đây, Dịch Tử Hiên không quan tâm đến bất cứ điều gì nữa. Hần vội vàng mặc quần áo xong liền chạy như bay ra khỏi phòng ngủ.

"Đờ mờ, vội thế làm gì, vội vàng đi đâu thai à!" Trần Ngọc Phong nhìn bóng dáng Dịch Tử Hiên nhin không được nói thắm một câu.

Phạm Thu Quân nghe được chỉ cười đầy ẩn ý: "Ai biết được? Có lẽ cậu ta thật sự vội đi đâu thai?"...

Cả quãng đường vừa hồi hộp vừa phấn khích đến phố Thiên Hưng, từ rất xa Dịch Tử Hiên đã thấy được cửa hàng trang sức không quá lớn mà hần mua được khối ngọc bội, hần chạy như bay vào trong tiệm, cuối cùng lại đứng lại đứng ngơ ngẩn ở cửa.

Mạnh Đình Dao mặc một thân váy liền áo màu trắng xinh đẹp như tiên nữ bước ra từ trong giấc mơ, lặng lẽ đứng trong cửa hàng, trong tay cô đang cầm khối ngọc bội ban đầu thuộc về Dịch Tử Hiên

Đình Dao...

Dịch Tử Hiên có chút hoảng hốt, kiếp trước hần và Mạnh Đình Dao là một đôi, khi đó họ cùng bị nhốt trong thế giới chín tầng ác mộng, Dịch Tử Hiên lợi dụng dị năng giết Mộng Yểm thật sự, đoạt được năng lực của Mộng Yểm, sau đó hần che giấu năng lực thật sự của mình, mang theo Mạnh Đình Dao ra ngoài từ trong mộng cảnh nguy hiểm cứu từ nhất sinh.

Dịch Tử Hiên thừa nhận, lúc ấy hần có lòng riêng, hần thích Mạnh Đình Dao, muốn có được trái tim cô ấy, thế nên hần trở thành anh hùng duy nhất trong lòng cô, cũng nghiễm nhiên trở thành người đàn ông của đời cô ấy.

Từ sau khi ra khỏi thế giới mộng cảnh, Dịch Tử Hiên cho rằng hần và Mạnh Đình Dao được cứu rồi, nhưng hai người lại phát hiện ra họ không quay về thế giới ban đầu.

Hóa ra nơi họ gặp tai nạn xe là biên giới giữa nhân gian và địa ngục, linh hồn của tám người đều bị kéo vào thế giới địa ngục, còn ác mộng mà họ trải qua chỉ là khảo nghiệm của tầng thứ nhất địa ngục.

Thế giới địa ngục có tất cả mười tám tầng, chỉ khi thông qua khảo nghiệm mười tám tầng mới có thể trở về nhân gian, Dịch Tử Hiên không còn nhớ hần ở thế giới đó bao nhiêu năm, giết bao nhiêu người, hần chỉ nhớ ở đó dị năng của hần ngày càng mạnh, anh em đi theo hần ngày càng nhiều, phụ nữ vây quanh ngày càng đông, nhưng dù như vậy, người hần yêu nhất vẫn là Mạnh Đình Dao.

Nhớ lại kết cục của kiếp trước, hần trúng mai phục bị bắn lén, Mạnh Đình Dao cũng gặp nguy hiểm, không biết cuối cùng cô ấy có thoát được không?

Đình Dao...

Dịch Tử Hiên thờ dài tận đáy lòng. Mọi thứ ở kiếp trước đã qua rồi, họ vẫn có thể ở bên nhau trong kiếp này.

Khi Dịch Tử Hiên sắp xếp tâm trạng của mình rồi nhìn về phía Mạnh Đình Dao lần nữa, hần nhận ra cô đang thanh toán cho khối ngọc bội thần bí kia.

Thấy cô sắp đi lướt qua bên phải hần, Dịch Tử Hiên trong lòng vội vàng, đột nhiên tóm lấy cánh tay Mạnh Đình Dao.

Mạnh Đình Dao bất ngờ bị người kéo lại ngay lập tức lạnh mặt, lại thấy người kéo tay mình là Dịch Tử Hiên, sắc mặt cô dịu đi đôi chút nhưng vẫn hiện ra nét không vui: "Là cậu à, có chuyện gì không?"

"Khối ngọc bội này..."

Ánh mắt Dịch Tử Hiên rơi trên khối ngọc bội Mạnh Đình Dao đang đeo trước ngực, tuy rằng hần đã cố gắng kìm nén, nhưng Mạnh Đình Dao vẫn cảm giác được mặt ánh sáng mờ nhạt ẩn giấu trong mắt hần.

"Cậu thích khối ngọc bội này?"

Mạnh Đình Dao tránh khỏi tay Dịch Tử Hiên, lạnh nhạt hỏi một câu.

"Ừ, thật ra là tôi... À, Tô Văn thích khối ngọc bội này, tôi muốn mua nó làm quà sinh nhật cho cô ấy."

Khối ngọc bội này vốn là kiểu dành cho phụ nữ, Dịch Tử Hiên bèn thuận miệng tìm một cái có, thật ra lại có vẻ hợp tình hợp lý.

"À, chuyện này đơn giản thôi, tôi đã có vài khối ngọc cùng kiểu này rồi, đây là tôi mua định tặng cho chị em cùng phòng, cậu không cần mua, tôi sẽ tặng nó cho cô ấy, cậu chọn thứ khác đi."

Nói xong Mạnh Đình Dao định cất bước rời khỏi, nhưng Dịch Tử Hiên sao có thể để cô đi.

"Đình Dao!"

Hắn ngăn cản cô lần nữa, sắc mặt Mạnh Đình Dao lúc này càng lạnh hơn: "Hình như tôi và cậu không thân quen lắm đâu, bạn học Dịch."

Dịch Tử Hiên biến sắc, hắn chợt nhớ ra hiện giờ mình và Mạnh Đình Dao chỉ là bạn học bình thường mà thôi.

"Đình... Mạnh Đình Dao, tôi đã đồng ý với Tô Văn mua nó tặng cho cô ấy, hơn nữa cô ấy chỉ thích khối ngọc bội cậu đang đeo thôi, cậu có thể bán lại nó cho tôi không, cậu muốn bao nhiêu tiền cũng được!"

"Cậu có tiền?"

Mạnh Đình Dao có chút kỳ lạ giương mắt nhìn Dịch Tử Hiên: "Quân tử không đoạt đồ yêu thích của người khác, tôi không biết Tô Văn có thích hay không, nhưng bản thân tôi rất thích. Phiền cậu tránh ra, tôi đang vội!"

Nói xong Mạnh Đình Dao liền lướt qua Dịch Tử Hiên, nhanh chóng rời đi.

Nhìn theo bóng dáng cô, ánh mắt Dịch Tử Hiên lóe lên, cuối cùng không đuổi theo cô...

Đó là một ngày trôi qua cực kỳ bình tĩnh, Dịch Tử Hiên chia tay với Tô Văn vào sinh nhật của cô.

Sau ngày đó, Dịch Tử Hiên luôn tìm cơ hội để tiếp cận Mạnh Đình Dao, chỉ tiếc tính cách Mạnh Đình Dao quá mức lãnh đạm, cũng không dễ tiếp xúc.

Cho đến nửa năm sau, Trần Ngọc Phong đề nghị mọi người cùng tới công viên rừng rậm du xuân.

Vì lý do này, cậu ta cũng đặc biệt chuẩn bị một chiếc Audi bảy chỗ siêu sang, vừa đủ cho tám người họ.

Dịch Tử Hiên nửa năm qua luôn chú ý đến Mạnh Đình Dao, Mạnh Đình Dao còn đeo khối ngọc bội kia, cô không kích hoạt được khối ngọc bội cũng không phát hiện ra bí mật ẩn trong nó.

Như vậy, chuyến du lịch mùa xuân này đã trở thành chuyến du lịch Dịch Tử Hiên quan tâm nhất. Chỉ cần hắn đi vào thế giới mộng cảnh quen thuộc trong trí nhớ kia, hắn có thể có được sự tín nhiệm Mạnh Đình Dao một lần nữa, sau đó lấy lại khối ngọc bội, kích hoạt dị năng, đánh bại Mộng Yểm. Sau đó hắn sẽ mang theo Mạnh Đình Dao đi vào thế giới địa ngục như ở kiếp trước, đánh hạ một mảnh trời riêng, lúc đó hắn nhất định phải khiến những kẻ đã phản bội hắn trong quá khứ phải trả nợ máu gấp mười lần!

Kế hoạch của Dịch Tử Hiên thật sự rất hoàn hảo, tiếc là ngay từ đầu mọi thứ đã sai hoàn toàn.

Trần Ngọc Phong tổ chức chuyến đi chơi xuân này là vì theo đuổi Mạnh Đình Dao, tuy Mạnh Đình Dao đồng ý lời mời của Trần Ngọc Phong nhưng lại đề nghị thay đổi địa điểm du lịch...

Không có tai nạn giao thông, không có Mộng Yểm, thậm chí không có dị năng.

Dịch Tử Hiên lúng túng, cảm thấy cả thế giới đều sai hết cả rồi.

Chắc chắn là có chỗ nào đó sai rồi, cuộc đời của hắn rõ ràng không phải như thế.

Thời điểm cảm xúc của hắn gần như sụp đổ, Dịch Tử Hiên cuối cùng đã ngăn cản Mạnh Đình Dao đang chuẩn bị đi dạo trước cửa biệt thự nhà cô ấy.

Nhìn khối ngọc bội cô vẫn luôn đeo trước ngực, trong mắt Dịch Tử Hiên lóe lên ánh sáng đỏ rực tham lam: "Đưa ngọc bội cho tôi!"

Ngọc bội, ngọc bội, hắn muốn ngọc bội, hắn muốn dị năng, hắn không muốn làm một kẻ tầm thường, hắn sinh ra để làm người đứng trên kẻ khác!

Ánh mắt Dịch Tử Hiên dần trở nên dữ tợn, nhìn gương mặt vừa quen thuộc lại xa lạ này, Mạnh Đình Dao rút cuộc thờ dài, chạm tay lên khối ngọc bội đã trở nên vô cùng bóng loáng mịn màng: "Dịch Tử Hiên, tôi biết cậu thích tôi, cậu cứ làm phiền tôi như thế là vì muốn ở bên tôi đúng không? Thật ra cũng không phải là không thể, cậu là một người không tệ, tôi có thể suy nghĩ việc ở bên cậu."

Nói xong Mạnh Đình Dao ngẩng mặt lên, bình tĩnh nhìn Dịch Tử Hiên: "Dịch Tử Hiên, em sẽ ở bên anh, chúng ta có thể hạnh phúc suốt đời, anh có đồng ý không?"

Hạnh phúc?

Đôi mắt Dịch Tử Hiên vẫn nhìn chăm chăm vào ngực Mạnh Đình Dao, hắn đã quen làm kẻ đứng đầu, hắn sớm đã coi đám người thường như những con kiến, hắn cảm thấy hắn tồn tại như một vị thần, đã như vậy rồi sao hắn còn cam nguyện làm một kẻ tầm thường?

"Đình Dao, anh yêu em, anh cũng muốn ở bên em cả đời. Ngoan, em đưa ngọc bội cho anh, anh có thể đưa em tới đỉnh vinh quang, trên đời này không một ai có thể vượt qua anh."

Dường như Dịch Tử Hiên lại được thấy cuộc sống tiền hô hậu ủng, đầy tiền tài mỹ nhân vây quanh kiếp trước, đó mới là cuộc đời hắn nên có.

"A, ha ha."

Nghe những lời Dịch Tử Hiên nói, Mạnh Đình Dao rốt cuộc không nhịn được cười ha hả, vừa cười vừa roi lệ.

Thì ra những gì Phạm Thư Quân nói đều là sự thật.

Cô khổ sở cầu xin cuộc sống hai người một đời một kiếp, cô hy vọng cùng Dịch Tử Hiên bên nhau lần nữa, bạch đầu giai lão bên nhau, thật sự chỉ có giấc mộng hoang đường của một mình cô!

"Ngọc bội và em, anh chỉ có thể chọn một."

Mạnh Đình Dao tháo ngọc bội xuống đặt trong lòng bàn tay, trong lòng cô vẫn còn một tia hy vọng xa vời.

Nhưng Dịch Tử Hiên chỉ do dự một chút rồi vẫn lựa chọn khối ngọc bội thần bí kia...

Loại người như Dịch Tử Hiên, bên ngoài có vẻ sát phạt quyết đoán, bên trong hắn lại là một kẻ ích kỷ vô cùng.

Tô Văn lặng lẽ nhìn Dịch Tử Hiên vui vẻ phấn chấn kích hoạt dị năng, lặng lẽ nhìn Mạnh Đình Dao đau lòng, rồi xoay người rời đi.

Vẫn nói trong tình yêu, ai yêu trước người đó thua.

Câu nói này đôi khi cũng không hoàn toàn chính xác.

Có vài người, hẳn dễ dàng động tâm, cũng dễ dàng thay lòng đổi dạ.

Đàn ông từ xưa đều bạc tình, nhưng Tô Văn vẫn tin trên đời này còn có người si tình, ví dụ như Tần Lộ.

Tiếc rằng phần lớn đàn ông đều là những kẻ giống như Dịch Tử Hiên, không cam lòng làm kẻ tầm thường, đua đòi, tự cho mình là kẻ si tình, thực ra lại là kẻ bạc tình nhất...

"Phạm Thư Quân, nhiệm vụ lần này cậu làm tốt lắm."

Tô Văn quay đầu, nhìn thoáng qua Phạm Thư Quân luôn im lặng đứng sau cô, Phạm Thư Quân vẫn thẹn thùng cười như cũ: "Tiếp theo cậu muốn làm gì?"

"Tôi muốn Dịch Tử Hiên tiếp tục bị phản bội trong tầng mộng cảnh tiếp theo, tiếp tục trọng sinh... cho đến ngày hắn hoàn toàn trắng tay, mất hết tất cả."

Giọng nói của Tô Văn vô cùng bình tĩnh, không hề có một tia hàn ý nào, thế nhưng Phạm Thư Quân lại cảm thấy rét run cả người.

Phụ nữ đúng là loài sinh vật đáng sợ.

Phạm Thư Quân không hiểu vì sao Tô Văn muốn tra tấn Dịch Tử Hiên như thế, nhưng hắn cũng không định truy hỏi.

Hắn và Tô Văn chỉ là quan hệ đối tác, hoặc có thể nói là quan hệ phụ thuộc, cô ấy nói sao hắn làm vậy, mọi người cùng đạt được những gì mình mong muốn. Kết cục mọi người cùng vui, như vậy là đủ rồi...

.....

Khi Tô Văn nằm trong khoang chấp hành tỉnh dậy lần nữa, ánh mắt cô cực kỳ sắc bén.

Trong thế giới mộng cảnh, cô liên tục khiến cho Dịch Tử Hiên bị bạn bè xa lánh, cuối cùng ngay cả Mạnh Đình Dao cũng không còn ôm bất kỳ hy vọng gì với hắn nữa, tất cả đều bỏ lại hắn mà rời đi, để một mình hắn gầy gù trong thế giới mộng cảnh.

Đây là kết cục của Dịch Tử Hiên.

Rời khỏi khoang chấp hành, Tô Văn xem xét điểm số của mình, ngay sau đó cô nhú mày lại, lập tức mở ra giao diện nhiệm vụ trên máy truyền tin, không thêm xem chi tiết, chọn một nhiệm vụ cấp thấp rồi lại quay trở về khoang chấp hành——

Lần này ngoài ý muốn gặp phải người bên kia làm tâm tình Tô Văn rất xấu, bây giờ cô rất cần tiến vào một thế giới nhiệm vụ đơn giản thoải mái để bình tĩnh lại cảm xúc của mình...

Lời tác giả: Cuối cùng cũng viết xong.

Thấy các bạn nhỏ đều quan tâm đến Tô Duệ nhà chúng ta, hân sẽ lên sân khấu trong cuốn【Tình nhân thế thân】 tiếp theo.

Hôm nay cập nhật hai chương, chúc các bạn đón tết trung thu vui vẻ!

- - -

Editor lâm nhâm: cuối cùng cũng xong, dài bằng hai chương bình thường<-. Thế giới này tui thích nhất luôn ấy, Tô Văn dựa vào chính mình lật ngược tình thế, trừng trị (tra) nam chính =)). Đáng đời thằng què.

-10.3.2019-

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tình Nhân Thế Thân (1)

Ngồi ở khoang máy bay hạng nhất, Tô Văn rũ mắt nhìn quyển tạp chí tài chính và kính tế đang đặt trên đầu gối. Bìa tạp chí là hình ảnh nhân vật đang nổi tiếng nhất ở trong nước, cũng là tân tổng giám đốc của tập đoàn Hạo Nguyệt - Tiêu Cảnh Mặc.

Tiêu Cảnh Mặc là trưởng tôn của Tiêu gia ở Tương Thành, tuổi còn trẻ nhưng dựa vào sự khôn ngoan và cái nhìn xa trông rộng của bản thân đem tập đoàn Hạo Nguyệt nắm trong lòng bàn tay. Đem tập đoàn to lớn như vậy quản lí gọn gàng, phát triển không ngừng. Từ đó, hân trở thành người đàn ông hoàng kim độc thân được biết bao thiếu nữ Tương Thành mong nhớ.

Một người đàn ông vừa có tài vừa có tiền, lại vừa trẻ vừa đẹp trai anh tuấn như vậy, thiếu nữ nào mà không si mê.

Nhưng, không có người nào sẽ thuận buồm xuôi gió cả đời, ở trong mắt người khác Tiêu Cảnh Mặc là một người đàn ông thành đạt. Nhưng đối với Tiêu Cảnh Mặc, hân chỉ là một kẻ thất bại trong chuyện tình cảm mà thôi.

Trước khi bị Tiêu gia tìm được, Tiêu Cảnh Mặc chỉ là một thiếu niên bình thường, hân cùng với mẹ của mình sống nương tựa lẫn nhau. Hai người sống không tính là bản hàn, nhưng tuyệt không dư giả.

Ở năm cuối cao trung, Tiêu Cảnh Mặc đem lòng yêu một cô gái, hai người ngồi cùng bàn, cô có thành tích học tập cực kì tốt, người lại xinh đẹp. Quan trọng là tính cách lại vô cùng tốt, là người đặc biệt lương thiện và nhiệt tình.

Đó cũng là mối tình đầu của Tiêu Cảnh Mặc, hân cùng cô gái đó đều có tình cảm với nhau, hai người rất nhanh liền xác định quan hệ yêu đương. Hơn nữa còn ước định với nhau là sau khi tốt nghiệp cao trung sẽ thi vào cùng một trường đại học.

Khi đó, bọn họ luôn chờ đợi tương lai vừa tốt đẹp và hạnh phúc. Nhưng hết thảy đều thay đổi sau kì thi đại học.

Cô gái có xuất thân giàu có quyết định đi du học ở nước ngoài. Trước khi đi cô chưa từng thông báo với hân 1 tiếng nào, chỉ gửi lại phong thư với lời chia tay lạnh nhạt cho Tiêu Cảnh Mặc.

Trong 1 năm đó Tiêu Cảnh Mặc thống khổ, hân sa sút tinh thần nghiêm trọng. Cô gái xuất ngoại chưa bao lâu, mẹ hân cũng vì bệnh cấp tính mà qua đời.

Hân ở Tương Thành to lớn như vậy nhưng không quen biết một ai. Nhiều khi về đêm, Tô Cảnh Mặc dựa vào những hồi ức tốt đẹp và ngọt ngào lúc trước mà vượt qua. Thẳng cho đến khi Tiêu gia tìm được hân, Tiêu Cảnh Mặc mới biết được thì ra hân là nhi tử của Đại công tử Tiêu gia từ nhỏ đã thất lạc ở bên ngoài.

Nói về thân thế của Tiêu Cảnh Mặc cũng là một câu chuyện hào môn cầu huyết về cô bé lọ lem.

Năm đó Tiêu đại công tử yêu một cô gái bình dân xinh đẹp. Tình yêu năm đó của 2 người bị Tiêu gia chủ cũng là Tiêu lão gia tử hiện nay kịch liệt phản đối. Vì lẽ đó Tiêu đại công tử cùng cô gái ước hẹn cùng nhau bỏ trốn.

Nhưng không ngờ tới ngày ước hẹn Tiêu đại công tử đang trên đường đến điểm hẹn đã xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng. Hân được Tiêu lão gia tử trực tiếp đưa ra nước ngoài chữa trị, thiết bị chữa trị ở nước ngoài ngày càng hoàn thiện hơn trong nước. Nhưng hân vẫn không qua khỏi, 1 tháng sau rồi đi nhân thế.

Mà cô gái bình dân kia ngày đó không đợi được người đến đành phải một mình âm thầm đáng thương bước lên xe lửa về quê.

Sau khi về quê nhà một khoảng thời gian cô mới phát hiện mình mang thai. Cuối cùng cô sinh hạ Tiêu Cảnh Mặc, một mình vất vả nuôi con khôn lớn.

Vài năm sau cô lại một lần nữa dẫn theo con trai quay trở lại Tương Thành. Sau đó ngoài ý muốn cô biết được thì ra năm đó Tiêu đại công tử không có vứt bỏ mình. Nguyên nhân là qua đời do tai nạn.

Từ lúc đó về sau, mẹ của Tiêu Cảnh Mặc thân thể ngày càng suy yếu, cuối cùng cũng qua đời.

Sau khi mẹ Tiêu Cảnh Mặc chết, hắn mới phát hiện di thư, mà lúc này người của Tiêu gia cũng tìm tới cửa. Làm theo di nguyện của mẹ, Tiêu Cảnh Mặc quay về Tiêu gia.

Đối với đứa cháu có khuôn mặt lẫn tính cách giống với con trai quá cố của mình, Tiêu lão gia từ yêu ai yêu cả đường đi hận không thể đem toàn bộ Tiêu gia dâng tới trước mặt Tiêu Cảnh Mặc.

Khi đó tuy rằng trong lòng Tiêu Cảnh Mặc có khuất mắc, nhưng hắn cũng không vì vậy mà giận chó đánh mèo lên ông của mình.

Trái lại, hắn thật hâm mộ tình yêu của cha mẹ mình. Nghĩ đến mối tình đầu không từ mà biệt của chính mình. Trong lòng hắn luôn ần ần đau.

Miệng vết thương nhìn như đã lành lặn bình phục, nhưng thật ra nó đã ăn sâu tận xương tủy.

Ở Tương Thành có biết bao nữ nhân ở trước mặt hắn tranh nhau tỏ vẻ quan tâm, si mê hắn.

Nhưng hắn chưa bao giờ động tâm, cho đến một ngày, hắn gặp được một cô gái đang làm thêm ở quán bar, nhìn cô ấy hắn thấy bóng dáng "cô". (Cô ở đây là bạn gái cũ)

Cô gái kia tên là Lạc Sơ Sơ, vẫn còn đang là sinh viên, do gia cảnh nghèo khó nên đi làm thêm kiếm vài đồng, tuy sinh hoạt vất vả, nhưng cô vẫn rất lạc quan.

Đối với Lạc Sơ Sơ, cô chưa từng nghĩ có một ngày mình lại gặp được người đàn ông hoàng kim trong truyền thuyết Tiêu Cảnh Mặc. Chờ cô phục hồi lại tinh thần thì hắn đã bước một bước vào trong tim của cô rồi.

Lạc Sơ Sơ yêu Tiêu Cảnh Mặc, tình yêu đó thật đơn thuần, nhưng khi đó cô không biết rằng sở dĩ Tiêu Cảnh Mặc để ý đến mình là bởi vì cô lớn lên có khuôn mặt rất giống với "mối tình đầu" _ Tô Văn của hắn.

Không sai, Tô Văn chính là cô gái năm đó Tiêu Cảnh Mặc yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Ngón tay chậm rãi vuốt ve gương mặt trên quyền tạp chí, khoe môi Tô Văn chậm rãi cong lên nụ cười trào phúng.

Cái gì là vật hy sinh chân chính?

Nguyên chủ Tô Văn ở trong đoạn tình cảm của Tiêu Cảnh Mặc và Lạc Sơ Sơ chính là một vật hy sinh không hơn không kém.

Tám năm trước, Tô Văn thi đại học, cô cùng người yêu của mình ước định thi vào chung một trường đại học, nhưng là trước khi thi đại học, cha của cô bị bệnh tim tái phát ở trong bệnh viện, ở bệnh viện mẹ cô nói cho cô biết, cha của cô là bị người ta lừa gạt, không những hại công ty phá sản, mà còn thiếu bên ngoài một khoản nợ kết xù.

Cha của cô bởi vì không chịu nổi cú sốc này nên đã bệnh tim tái phát, hiện tại còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Cha cô hiện đang nằm giữa ranh giới sống chết. Nhưng là hiện tại chi phí giải phẫu nhà cô đào không ra.

Lúc ấy Tô Văn choáng váng, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào. Ngay lúc đó mẹ cô lại nói cho cô biết có người đồng ý chi tiền để đưa cha cô ra nước ngoài điều trị. Hơn nữa họ còn đồng ý giúp gia đình cô trả nợ.

Nhưng người kia lại có điều kiện, đó là muốn cô chia tay với Tiêu Cảnh Mặc. Sau đó cả nhà xuất ngoại 5 năm. Ít nhất trong vòng 5 năm không được bước vào Hoa Hạ nữa bước.

Khi đó Tô Văn chỉ là cô gái mới lớn đơn thuần ngây thơ, cô chưa nghĩ kĩ bên trong có âm mưu cùng khuất mắc gì, cô chỉ biết là nhất định phải cứu được cha mình.

Vì thế cô để lại thư chia tay, lặng im cùng với gia đình xuất ngoại. Một lần đi chính là 8 năm.

Tám năm sau, khi đã trở thành tổng giám đốc của một nhãn hiệu có tiếng ở Hoa Hạ, cô trở lại Tương Thành. Cô ở Tương Thành gặp lại Tiêu Cảnh Mặc hiện đang là tổng giám đốc của tập đoàn Hạo Nguyệt.

Thật ra trong tám năm này cô vẫn chưa

quên được Tiêu Cảnh Mặc, cô luôn cảm thấy bản thân đã phụ tình cảm của hắn. Một mặt cô muốn hắn quên mình đi, sống một cuộc sống mới, mặt khác cô lại hy vọng là hắn còn nhớ rõ mình, còn yêu mình.

Loại tâm tình mâu thuẫn này làm cô không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

Sau tám năm gặp lại, làm tâm của 2 người lại một lần nữa gợn sóng.

Nhưng là lúc này, Tiêu Cảnh Mặc đã cùng Lạc Sơ Sơ bên nhau được 1 năm, trong 1 năm này hắn vẫn luôn xem Lạc Sơ Sơ là thể thân của Tô Văn.

Nhưng giờ Tô Văn chân chính đã về nước thì Tiêu Cảnh Mặc lại có chút không xác định được, người mình nhớ mãi không quên là Tô Văn thể thân này hay là mối tình đầu năm đó.

Mà lúc này Tô Văn cũng đã biết được sự tồn tại của Lạc Sơ Sơ, hơn nữa cô còn gặp được một người mà mình không tưởng tượng tới.

Phương Từ Vấn..

Cô ấy là tiểu thư Phương gia ở Tương Thành, tự nhận là vị hôn thê của Tiêu Cảnh Mặc.

Phương Từ Vấn nói cho Tô Văn biết, sự thật năm đó Tô gia phá sản nợ nần chồng chất tất cả đều là kế hoạch do một tay Tiêu lão gia tử dựng lên. Ông ấy quyết không đồng ý cháu nội của mình cưới cô gái như Tô Văn hay Lạc Sơ Sơ làm cháu dâu Tiêu gia.

Tô Văn biết được chân tướng mọi chuyện, cả đêm uống rượu ở quá bar, hơn nữa cô không nhịn được nên gọi cho Tiêu Cảnh Mặc nói ra mọi chuyện.

Ân tình của năm đó làm cho Tiêu Cảnh Mặc khiếp sợ không thôi, hắn cảm thấy mình nợ Tô Văn quá nhiều nên quyết định chia tay Lạc Sơ Sơ, cùng Tô Văn bên nhau.

Hai người một lần nữa ở bên nhau, bị sự phản đối của Tiêu lão gia tử. Vì vậy Tiêu Cảnh Mặc dọn ra khỏi Tiêu gia, cùng Tô Văn ở tại chung cư cách công ty không xa.

Hai người lại lần nữa quay về thời tình yêu nồng nhiệt của năm đó, ở bên nhau mỗi ngày đều vui vẻ, nhưng mà Tô Văn nhạy cảm cảm giác được Tiêu Cảnh Mặc có đôi khi sẽ nhìn cô đến xuất thần, tựa như là nhìn xuyên qua cô để thấy một người khác.

Khi đó, Tô Văn cường chế bản thân không được nghĩ nhiều, cho đến một ngày Tô Văn bị thương ở chân, được Tiêu Cảnh Mặc đỡ đi thay thuốc, kết quả gặp Lạc Sơ Sơ mới bị tai nạn xe, lúc ấy Tiêu Cảnh Mặc gần như là điên rồi, đem ném Tô Văn xuống. Cả người đều chỉ nghĩ đến Lạc Sơ Sơ, trong mắt cũng chỉ có Lạc Sơ Sơ.

Tại một khắc đó, Tô Văn đã biết mối tình tám năm trước đã kết thúc rồi. Họ quay trở lại không được.

Cuối cùng ai mới là thể thân chứ?.

Tô Văn âm thầm rời khỏi Tiêu Cảnh Mặc, cô tính toán từ chức ở trong nước, về nước ngoài phụng dưỡng cha mẹ.

Ngày lên máy bay, Tiêu Cảnh Mặc lái xe đưa tiễn, đi nửa đường phanh xe đột nhiên không dùng được, cái chết ở trước mắt, Tô Văn dùng thân thể gầy yếu của chính mình bảo vệ Tiêu Cảnh Mặc, cũng kết thúc cuộc sống của một vật hy sinh.

Sau khi Tô Văn chết, Tiêu Cảnh Mặc điều tra được người đã động tay chân trên xe của mình là đại thiếu gia Phương gia Phương Từ Mộ. Mà Phương Từ Mộ xuống tay với Tiêu Cảnh Mặc nguyên nhân là vì hắn cũng đang yêu thầm Lạc Sơ Sơ..!

Tốt! Kết quả cuối cùng là Phương gia bị Tiêu Cảnh Mặc chơi phá sản, hai anh em Phương gia thành 2 bàn tay trắng. Tiêu Cảnh Mặc cùng Lạc Sơ Sơ hạnh phúc bên nhau. Sau đó hai người kết hôn xong đến trước mộ Tô Văn ân ái!

- Chị Tiểu Văn, bọn em thật hạnh phúc, chị hãy yên giấc ngàn thu đi.

Tô Văn: yên giấc ngàn thu em gái cô.!

Nếu bạn yêu một người, có thể vì người đó mà chết. Vậy bạn có thể chấp nhận được việc sau khi bạn chết người đó lập tức cùng người khác ân ái trước mộ của mình không.

Tô Văn không biết người khác nghĩ như thế nào. Còn đối với cô, cô tuyệt đối không thể nhịn.

Người mà cô yêu nhất định phải luôn yêu cô, còn nếu cô chết đi, hắn cả đời cũng chỉ có thể yêu một mình cô. (hơi cực đoan nhưng đã yêu là phải như vậy ==))

Nếu tồn tại người dám thay lòng đổi dạ, có biến thành quỷ cô cũng muốn giết chết hắn.

Edt: Mít

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tình Nhân Thế Thân (2)

Tháng 7 ở Trương Thành, mưa dầm liên miên.

Lạc Sơ Sơ xách theo túi bánh kem từ trung tâm đi ra, trời đã đổ mưa thật lâu, trên đường cũng bắt đầu xuất hiện những hố nước nhỏ.

"Không được rồi."

Cô ảo não xoa xoa mặt, lại hơi khần trương nhìn hộp bánh kem trong tay mình, hôm nay là sinh nhật của Tiêu Cảnh Mặc. Chiếc bánh kem này là chính tay chủ tiệm bánh kem DIY ở lầu bốn làm.

Mất thấy đã đến thời gian tan làm của Tiêu Cảnh Mặc, mà Lạc Sơ Sơ vẫn đứng do dự ở trước cửa trung tâm.

Tự trách mình đãng trí, biết rõ mấy ngày nay trời luôn mưa vậy mà lúc ra khỏi nhà lại quên mang ô, kết quả vừa mới quay người Lạc Sơ Sơ liền sững sờ tại chỗ.

Cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ở đối diện đang đi tới, cô mặc váy liền màu đỏ, bên ngoài khoác áo khoác ngắn màu trắng, trang điểm nhẹ nhàng tương xứng với một đầu tóc nâu, làm cô thoát nhìn đặc biệt gọi cảm mê người.

Đương nhiên đây cũng không phải nguyên nhân làm Lạc Sơ Sơ nhìn đến phát ngốc.

Chân chính làm cô để ý là diện mạo của cô gái này.....

Một đôi mắt đào hoa đẹp dài, ánh mắt lười biếng.

Đôi mắt này Lạc Sơ Sơ rất quen thuộc, bởi vì chính cô cũng có đôi mắt như vậy. Nhưng đem so sánh với cô gái trước mắt này, Lạc Sơ Sơ thấy mình hoàn toàn không đủ nhìn.

Có lẽ do ánh mắt Lạc Sơ Sơ quá mức chuyên chú và mãnh liệt, cô gái đối diện lại chậm rãi dừng trước mặt Lạc Sơ Sơ.

"Chào cô"

Cô gái đối diện mở miệng, thâm âm cũng thật là dễ nghe.

"Chào, chào cô"

Lạc Sơ Sơ tay chân luống cuống, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

"Tôi.. Kỳ thật tôi là.." Trong thời gian ngắn cô nghẹn lời, không biết nên giải thích cái gì.

"Tôi cũng rất kinh ngạc"

Cô gái dường như nhìn thấu sự quần bách của Lạc Sơ Sơ, cô hướng về phía Lạc Sơ Sơ cười nhạt, lần nữa lên tiếng:

"Vừa rồi ngay ánh mắt đầu tiên, tôi còn tưởng là chính mình vừa xuyên qua thời không thấy được quá khứ của chính mình"

Hai cô rất giống, trừ bỏ đôi mắt, ngũ quan phi thường tương tự.

"Gặp nhau như vậy âu cũng là duyên phận, tôi tên Tô Văn"

Tô Văn mỉm cười vươn tay về phía Lạc Sơ Sơ, nghe được cái tên Tô Văn này, thân thể Lạc Sơ Sơ cứng đờ trong giây lát. Qua một hồi lâu cô mới xin lỗi, nắm lấy tay Tô Văn:

"Chào cô, tôi là Lạc Sơ Sơ"

Tô Văn biết hôm nay là sinh nhật của Tiêu Cảnh Mặc, cho nên ở đây đợi Lạc Sơ Sơ xuất hiện, mà Lạc Sơ Sơ lại cho rằng chuyện này chỉ là tình cờ mà thôi.

Tô Văn....

Cái tên này kì thật cũng không xa lạ. Không lâu trước đây có một vị Phụng tiểu thư đã đi tìm Lạc Sơ Sơ, nói cho cô biết Tiêu Cảnh Mặc cũng không phải thật sự yêu cô, hẳn chỉ xem cô như thể thân của người khác mà thôi.

Mà người kia chính là mối tình đầu của hân- Tô Văn..

Khi đó Lạc Sơ Sơ có hoài nghi, có bất an, nhưng trong một năm bên nhau với Tiêu Cảnh Mặc, cô tình nguyện tin rằng giữa bọn họ tồn tại tình cảm chân thật..

Bọn họ là yêu thương lẫn nhau. Ánh mắt của một người là không biết nói dối.

Trước cuộc gặp mặt hôm nay, Lạc Sơ Sơ vẫn luôn tin tưởng vững chắc điều này.

Nhưng hiện tại....

Lạc Sơ Sơ cười có chút miễn cưỡng....

Tiêu Cảnh Mặc thích nhất là đôi mắt của cô, mỗi lần nhìn vào mắt cô đặc biệt chuyên chú và thâm tình..

Nhưng mà sự thâm tình đó là đang nhìn cô sao?

Lạc Sơ Sơ bỗng nhiên có chút không xác định được.

Ngay thời điểm Lạc Sơ Sơ âm thầm hoài nghi, Tô Văn giống như đột nhiên nhìn đến bánh kem trong tay cô, về mặt kinh hi nói:

"Hôm nay là sinh nhật của cô sao? Tôi có một người bạn cũng sinh nhật ngay hôm nay. Thật trùng hợp!"

"VẬY.. vậy sao?"

Tay cầm bánh kem của Lạc Sơ Sơ bất giác nắm chặt lại, rõ ràng dưới đáy lòng nói cho cô biết nên nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng cơ thể lại không động đậy được.

"Là bạn trai của cô sao? "

Lời vừa ra khỏi miệng, Lạc Sơ Sơ kinh ngạc một chút, nhưng cô vẫn tiếp tục mở miệng truy vấn:

"Chính là người có sinh nhật hôm nay."

Cô không có biện pháp lừa mình dối người. Kỳ thật cô để ý, rất để ý.

"Ừ, cứ xem là vậy đi."

Tô Văn biểu tình có chút chần chờ.

"Chúng tôi đã rất nhiều năm không gặp, nói không chừng anh ấy bây giờ... không còn yêu tôi nữa"

"Là như vậy sao"

Lạc Sơ Sơ biết biểu tình của mình hiện giờ cực kì khó coi:

"Tôi.. Tôi còn có việc. Đi trước!"

Không đợi Tô Văn trả lời, Lạc Sơ Sơ đã xoay người chạy nhanh ra khỏi trung tâm, thậm chí quên mất mua ô che.

Tô Văn lắc lắc đầu, cô đi tới cửa, nhìn Lạc Sơ Sơ chật vật chạy trong mưa to. Bất quá cô chưa chạy được vài bước đã bị một chiếc Maserati màu đen cản đường đi.

Tô Văn đứng cách khá xa, không thấy rõ bộ dáng của người ngồi trong xe, nhưng cô có thể khẳng định người lái xe tuyệt đối không phải Tiêu Cảnh Mặc.

"Lên xe! "

Cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra một gương mặt chàng trai anh tuấn trẻ tuổi, chàng trai khoảng 25, 26 tuổi một đầu tóc nâu che khuất cái trán tròn bóng. Nước da không trắng nhưng lại rất khỏe mạnh gợi cảm. Ngũ quan tuấn mỹ nhưng lại lộ ra một chút tối tăm, đặc biệt là đôi con ngươi đen nhánh, ngẫu nhiên có khí lạnh hiện lên làm người khác không tự chủ được mà hoảng sợ, không dám tới gần.

Cũng may lúc này khuôn mặt hắn mặc dù thật lạnh nhưng ánh mắt vẫn còn bình thản.

"A! Phương Tử Mộ"

Đầu tiên Lạc Sơ Sơ nhìn thấy khuôn mặt chàng trai lạnh nhạt, hơi do dự một chút nhưng vẫn là nhanh chóng mở cửa xe chui vào trong.

Mà Phương Tử Mộ từ kính chiếu hậu bên Lạc Sơ Sơ liếc mắt một chút, đang định lái xe rời đi, đột nhiên tầm mắt hắn tạm dừng ở một nơi nào đó.

Trái tim chết lặng không có cảm giác đã lâu đột nhiên nhảy lên mãnh liệt.

Là nàng ấy! (này mình xưng nàng do Phương Tử Mộ tức Tô Duệ ở TG1 là cổ đại nha. 2 người biết nhau, hắn yêu Tô Văn ngay TG1 nên mình để là nàng cho thâm tình tí)

Con người chợt lóe, Phương Tử Mộ đột nhiên mở cửa xe chạy qua hướng cửa trung tâm, nhưng thời điểm hắn chạy qua nơi đó.

Bóng dáng làm tim hắn đập rộn ràng đã không thấy nữa.

Mê mang đứng trong mưa, tầm mắt trở nên mơ hồ, nước mưa lạnh băng theo tóc hắn nhỏ từng giọt xuống đất.

Thật là nàng ấy sao?

Phương Tử Mộ vô ý dẫm một quyền vào tường, máu từ vết thương nhỏ từng giọt theo nước mưa rơi xuống đất. Đứng trong mưa tại chỗ đó một lúc lâu hắn mới xoay người rời đi.

Trong màn mưa thân hình thon dài cao lớn của hắn phi thường cô độc.

Cho đến khi chiếc xe Maerati trong màn mưa chậm chậm rời đi, Tô Văn mới chậm rãi bung dù từ chỗ rẽ gần đó đi ra.

Ở thời điểm hắn cảm giác được cô, cô cũng đã nhìn thấy hắn.

Tô Văn suy đoán chủ nhân của chiếc xe kia hẳn là Phương đại thiếu gia Phương Tử Mộ, nhưng khi chàng trai đó bước xuống xe, Tô Văn phản xạ có điều kiện bước nhanh vào chỗ rẽ để tránh mặt hắn.

Cô không biết bản thân mình bị làm sao nữa. Chính là khuôn mặt kia cùng với Tô Duệ giống nhau như đúc, vì vậy trong nháy mắt Tô Văn thật sự bị dọa.

Chắc chỉ là lớn lên nhìn giống nhau thôi?

Như vậy đi. Tô Văn thật sự không muốn thừa nhận ngoài trừ khuôn mặt Phương Tử Mộ rất giống với Tô Duệ, mà còn có ánh mắt, hơi thở phát ra từ trên người hắn.

Ngoài ra cảm giác hắn đem đến cho cô hẳn chính là Tô Duệ.

Hơn nữa nếu Tô Văn không cảm giác sai, vừa rồi hắn rõ ràng cũng cảm nhận được cô, thật là không có biện pháp. Tinh thần lực của Tô Duệ quả thật quá khủng bố.

Chỉ là hắn làm sao lại ở chỗ này? Còn trở thành Phương Tử Mộ nữa?

Tô Văn có dự cảm, nhiệm vụ lần này của cô không thuận lợi hoàn thành rồi.

Edt: Mít

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Tình Nhân Thế Thân (3)

Thời điểm Phương Tử Mộ về tới Phương gia, Phương Tử Vấn vừa mới trang điểm xong.

"Anh về rồi"

Phương Tử Vấn một bên kiểm tra dung mạo của mình trước gương, một bên liếc mắt nhìn Phương Tử Mộ một cái.

Nghe được câu hỏi của Phương Tử Vấn, Phương Tử Mộ không trả lời mà đi thẳng đến sofa ở đại sảnh, cả người khẽ dựa vào sofa.

"Anh? "

Phương Tử Vấn cuối cùng cũng hài lòng với gương mặt đã trang điểm xong của mình hôm nay, thu hồi đồ trang điểm. Rũ mắt nhìn Phương Tử Mộ đang ngồi cách đó không xa. Biểu tình kinh ngạc:

"Sao anh lại ướt hết như vậy?"

Lúc này cả người Phương Tử Mộ an tĩnh ngồi trên sofa, bộ âu phục mấy chục vạn được thiết kế riêng ướt đầm dề, hai mắt nhắm lại, mặc cho từng giọt nước trên tóc chảy xuống mặt mình.

Ngay lúc này Phương Tử Mộ thật quá an tĩnh, an tĩnh đến mức làm Phương Tử Vấn không biết phải làm sao.

Anh trai ở trong trí nhớ của cô là người luôn bá đạo cường thế, thậm chí lãnh khốc vô tình. Nhưng cô thật không nghĩ tới anh trai mạnh mẽ của mình lại có một mặt an tĩnh như vậy.

" Anh, anh làm sao vậy.."

Làm cho Phương Tử Vấn có chút mềm lòng, muốn hỏi thăm một chút. Nhưng là lời nói của cô lại bị một âm thanh lạnh nhạt của Phương Tử Mộ cắt đứt.

" Câm miệng"

Phương Tử Mộ đột nhiên mở mắt ra, cặp con ngươi đen nhánh có 1 tia sát khí lóe qua.

Phương Tử Vấn sợ hãi lui về phía sau hai bước, sắc mặt nháy mắt trở nên trắng bệch:

" Anh, anh, em sai rồi"

Thanh âm của cô mang theo ản ản run rẩy, quá quen với tính cách của anh trai nhà mình, cô biết Phương Tử Mộ đang đứng ở bên bờ bạo động, lúc này hẳn cực kì đáng sợ.

Liếc thấy Phương Tử Vấn trang điểm cho chính mình giống y như chim khổng tước. Phương Tử Mộ càng thêm bức bối.

Loại mặc hàng này sao lọt được vào mắt Tiêu Cảnh Mặc?

Nếu không phải thân thể của nguyên chủ này hiện đang là anh trai của Phương Tử Vấn, Tô Duệ thật sự muốn một phát tán chết nữ nhân được việc thì ít hòng việc thì nhiều này.

Suy nghĩ đến mục tiêu nhiệm vụ của bản thân ở thế giới này, tưởng tượng bản thân mình đang mang thân phận của một "ham phụ thâm tình", sắc mặt Tô Duệ càng thêm khó coi. Hắn âm trầm liếc mắt nhìn Phương Tử Vấn. Một lần nữa mở miệng:

" Em muốn đi dự tiệc sinh nhật của Tiêu Cảnh Mặc?"

" Vâng"

Nghe anh trai nhà mình nhắc đến Tiêu Cảnh Mặc, trên mặt Phương Tử Vấn không từ chủ được mang theo vài phần ý cười:

" Là anh Cảnh Mặc tự mình mời em đi, em phải trang điểm thật đẹp, nói cho cùng em cũng là vị hôn thê của anh ấy. Có thể đêm nay anh ấy sẽ mời em nhảy điệu nhảy đầu tiên nữa đây."

Nói đến đây Phương Tử Vấn không từ chủ được dựng thẳng sống lưng, tư thái đặc biệt kiêu ngạo.

Thật ra Phương Tử Vấn từ ngoại hình đến gia cảnh đều không tệ, nhưng mà cô gái nhỏ này từ nhỏ đã làm đại tỷ ở trong trường, luôn cùng một đám trung nhị đại quậy phá làm cho thẩm mỹ của bản thân mình có hơi vụn vẹo.

Phương Tử Mộ có chút ghét bỏ nhìn bộ đầu tóc đủ mọi màu sắc của Phương Tử Vấn, cô tự cho là mình nhìn không giống pháo hoa, nhưng thực ra nhìn cô giống cây chổi lông gà đặc biệt hơn.

Nâng tay xem thời gian, Tô Duệ lập tức đứng dậy lôi kéo Phương Tử Vấn đi ra ngoài cửa.

" Anh, anh làm gì vậy?"

Phương Tử Vấn thấp phần thấp thỏm, cô nghĩ rằng anh trai của mình vẫn chưa hết tức giận nên lời mình ra trút giận sao?

Vừa nhớ tới những người từng đắc tội anh trai của mình có kết cục rất thê thảm, Phương Tử Vấn hai chân run lên, thanh âm rung rẩy.

" Anh, em là em gái của anh, là em gái ruột của anh a"

Ngoài trời mưa vẫn chưa dứt, Tô Duệ đứng ở cửa biệt thự, hắn dứt khoát đẩy Phương Tử Vấn ra ngoài mưa, về mặt lạnh nhạt nhìn cô bị nước mưa xối lên, nhìn những lớp trang điểm trên mặt cô bị nước mưa rửa trôi đi. Sắc mặt Tô Duệ lúc này mới hòa hoãn không ít.

" Đi tìm A Phi, kêu hắn đem đầu tóc của em cắt ngắn rồi nhuộm lại màu đen đi. Trước 4 giờ rưỡi anh về kiểm tra"

Lời còn chưa dứt, Tô Duệ đã lạnh nhạt xoay người.

"Phanh" một tiếng, cửa lớn trước mắt Phương Tử Vấn vô tình đóng chặt.

Phương Tử Vấn hung hãn cắn môi, đáy lòng lại cảm thấy thật bất lực.

Có một anh trai hung tàn như vậy, thật quá đủ rồi!

"Chị Văn, đây là thiệp mời của Tiêu gia"

Trợ lý Thẩm Vĩ đem một tấm thiệp mời tinh xảo đặt trước mặt Tô Văn. Cô vừa mới từ trung tâm trở về, tùy ý cời áo khoác nhỏ, còn lại một thân váy liền đồ hở vai, làm lộ ra đôi vai trắng nõn bóng loáng. Cả người thoát nhìn tùy ý mà lười biếng.

"Tiêu gia?"

Ngồi trên ghế tổng giám đốc của mình, Tô Văn thưởng thức tấm thiệp mời kia, khóe miệng hơi nghiêng ngàm tươi cười:

"EVFA của chúng ta vẫn luôn có quan hệ hợp tác với tập đoàn Hạo Nguyệt, bất quá đây vẫn là lần đầu tiên Tiêu gia gửi thiệp mời dự yến hội tư nhân như thế này?"

"Vâng, đúng vậy."

Một bên là vẻ mặt Thẩm Vĩ trầm chấp nhận.

"Có thể bởi vì năm nay là sinh nhật của tổng giám đốc Tiêu, nên mời người tương đối nhiều."

Tiêu gia có tâm tư gì Thẩm Vĩ không rõ ràng lắm, nhưng hẳn cho rằng đây là một cơ hội tốt để hai bên kéo gần quan hệ hơn, hơn nữa dựa vào thủ đoạn của bà chủ nhà mình, thu phục Tiêu gia chỉ là chuyện nhỏ.

"Nếu người ta đã thành tâm thành ý mời như vậy, chúng ta chỉ có thể vui vẻ mà tiếp nhận thôi."

Nói rồi Tô Văn đứng dậy, ngón tay mảnh khảnh đề tấm thiệp mời ở trên bàn, cô ngẩng đầu lên, một đầu tóc nâu xoắn dài theo đầu vai trắng nõn chảy xuống, một đôi mắt hoa đào xinh đẹp, cười tủm tỉm nhìn Thẩm Vĩ đang ngồi ở bàn làm việc bên kia.

"Đi chuẩn bị một bộ tây trang, buổi tối làm bạn trai của tôi."

Ách, Thẩm Vĩ âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, bà chủ à, đây là cô đang trắng trợn câu dẫn tôi sao?

Tôi là người đã có gia đình rồi, làm sao đây!! Ở bên cạnh người như chị Văn yêu cầu phải có mười hai vạn phần tự chủ~~ số phận trợ lý cũng đâu vui sướng gì aa...

Nhìn thấy Thẩm Vĩ chạy trời chết, ý cười trên mặt Tô Văn dần thu liễm lại, thường nói thương trường như chiến trường, thương trường Tương Thành càng dữ dội hơn.

Tương Thành có nhiều gia tộc có thế lực lẫn tài lực, nhưng căn cơ sâu nhất vẫn là Tiêu gia và Phương gia.

Mấy năm nay Tiêu Cảnh Mặc cường thế quét khỏi làm địa vị Phương gia chịu uy hiếp, hai nhà vốn nên là đối thủ một mất một còn, nhưng là Tiêu lão gia từ cùng Phương lão gia từ cổ tình có quan hệ rất tốt với nhau, lại còn nhìn trúng Phương Tử Vãn làm cháu dâu của mình.

Liên hôn gia tộc?

Không, là lột da hổ.

Ánh mắt Tô Văn dừng trên tấm thiệp mời~~~

Vô luận là Tô gia phá sản tám năm trước, hay là tấm thiệp mời ở tám năm sau, tuyệt đối là bút tích của Tiêu lão gia tử.

Lão gia tử này quả thật là một cao thủ chơi cờ thú vị.

Nhưng là, cảm giác gặp kì phùng địch thủ... Cũng không tồi!

Tô Văn thả lỏng thân mình thoải mái nằm trên ghế da.

Cô nhớ lại cốt truyện của thế giới này, ngày thứ 3 sau khi về nước cô sẽ gặp lại Tiêu Cảnh Mặc, nhưng lần này Tô Văn tránh cho bản thân gặp phải hắn.

Cô tính toán sẽ ra tay từ chỗ Lạc Sơ Sơ, nhưng hiện tại xem là chuyện gặp lại Tiêu Cảnh Mặc sớm là không cách nào thay đổi.

Nhớ tới Lạc Sơ Sơ cầm bánh sinh nhật kia, Tô Văn có thể tưởng tượng được hiện tại hai người đang cùng nhau mừng sinh nhật. Mà cũng chính trong yến hội tối nay, Tiêu Cảnh Mặc sẽ lần đầu tiên đem Lạc Sơ Sơ giới thiệu với tất cả mọi người trong thương giới.

~~~ Và đương nhiên lúc đó đồ dỏm sẽ đứng với chính phẩm, lại ở trước mặt bao nhiêu người, sẽ là tình cảnh như thế nào đây?

Thật là mong chờ...

Edt: Mít

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tình Nhân Thế Thân (4)

Yến hội được tổ chức tại biệt thự ven biển của Tiêu gia. Yến hội bắt đầu lúc 7h tối, Tô Văn thay xong một thân lễ phục dạ hội màu trắng, cùng trợ lý Thẩm Vĩ đến Tiêu gia từ sớm.

Lúc này khách khứa tới cũng không nhiều, bởi vì ban ngày trời mưa nên buổi tối không khí đặc biệt ẩm ướt, trong không khí còn vương lại mùi cỏ xanh sau cơn mưa.

Tô Văn cùng Thẩm Vĩ vừa vào cửa đã hấp dẫn sự chú ý của không ít người. Tô tổng mới của EVFA Hoa Hạ, hầu hết mọi người đều tò mò về vị Tổng giám đốc mới này, đặc biệt là nhìn đến gương mặt xinh đẹp của cô đêm nay. Một số thiếu gia nhà giàu đôi mắt đã sáng ngời.

Đêm nay Tô Văn trang điểm rất đơn giản, thêm một thân lễ phục thuần trắng không điểm xuyến, chính phần tự nhiên này đã phụ trợ cho gương mặt tươi trẻ của cô thêm vài phần dụ hoặc.

Một sự đẹp đẽ quý phái, độc đáo thanh nhã.

Tô Văn biết nhất định đêm nay Tiêu Cảnh Mặc sẽ chuẩn bị cho Lạc Sơ Sơ tạo hình thanh lệ trang nhã như thế này.

Thật là ngại quá, người như cô ấy à, rất là thích đụng hàng với người khác a ~

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người vừa hâm mộ vừa ghen tỵ nhìn mình, Thẩm Vĩ thật là vừa đau lòng vừa vui sướng.

Bạn gái bên cạnh mình quá mức thu hút sự chú ý, hẳn cảm thấy lòng hư vinh của mình đã được thỏa mãn rồi. Nhưng mà đáng tiếc bạn gái này cũng không thuộc về chính mình.

Aiizz

Trong lúc Thẩm Vĩ còn đang thất thần, Tô Văn cũng đã mang theo hắn đến trước mặt mọi người....

"Vương tổng."

"Lư tổng."

Tô Văn mỉm cười thật mê người, cực kì quen thuộc với những tân khách trong đại sảnh hàn huyên khách sáo, trước mặt nữ nhân chào hỏi như vậy, không có người nào sẽ cự tuyệt. Cho nên trong chốc lát, Tô Văn đã cùng mọi người trong đại sảnh hòa mình rồi.

Thời gian từng phút trôi qua, trong đại sảnh khách khứa cũng càng ngày càng nhiều, mắt thấy gần đến thời gian bắt đầu yến hội, ở cửa biệt thự truyền đến một trận âm thanh ồn ào. Thẩm Vĩ bên cạnh Tô Văn tò mò nhìn ra cửa, kết quả liền nhìn thấy một đôi nam nữ được khách khứa vây quanh ở nơi đó.

Một người luôn thích nhìn nữ nhân như Thẩm Vĩ, ánh mắt đầu tiên lúc này lại nhìn thấy thân ảnh thon dài cao lớn, dáng người hoàn mỹ trong bộ tây phục. Hai chân thẳng tắp, vòng eo hoàn mỹ cùng bề vai rộng lớn, quả thật làm cho người đã đến tuổi trung niên như Thẩm Vĩ ghen ghét không thôi.

Đương nhiên cái này cũng chưa phải là đã kích, đã kích Thẩm Vĩ nhất chính là không những dáng người hoàn mỹ mà khuôn mặt còn đẹp hơn so với mình, không phải kiểu nam sinh tuổi teen mà là người đàn ông thành thực anh tuấn.

Nghe tiếng nghị luận tên người kia chung quanh, lúc này Thẩm Vĩ mới phản ứng lại. Đây chính là Phương đại thiếu gia trong truyền thuyết đó ư.?

Đờ mờ, làm sao trước kia hắn không cảm thấy Phương đại thiếu gia có phong phạm như vậy nhỉ.

"Là Phương đại thiếu gia, Phương Tử Mộ a"

Sợ Tô Văn không biết vị Phương đại thiếu này, Thẩm Vĩ mới nói nhỏ vào bên tai Tô Văn.

Chỉ là trong nháy mắt tiếp xúc như vậy, Thẩm Vĩ nhạy bén cảm giác được bản thân mình bị một đôi mắt âm lãnh nhìn qua.

Cái loại cảm giác bị rấn độc nhìn chằm chằm này, mặc dù chỉ là trong nháy mắt lại làm cho sau lưng hắn ướt đầm mồ hôi.

Là ai? Là ai lại có ánh mắt đáng sợ như vậy.?

Nếu ánh mắt mà có thể giết người, Thẩm Vĩ chắc chắn rằng chính mình trong khoảnh khắc đó đã bị ngũ mã phanh thây.

Thẩm Vĩ sắc mặt trắng bệch nhìn xung quanh, nhưng mà cảm giác trong khoảnh khắc đó cứ như là ảo giác của hắn. Hoàn toàn không có dấu vết để tìm.

Kỳ thật trong khoảnh khắc Tô Duệ bước vào, Tô Văn đã nhìn thấy hắn. Ban ngày chỉ là nhìn thoáng qua, hiện tại cô mới chân chính đánh giá Tô Duệ.

Rút đi hưng thần chỉ khi ở thế giới đó, Tô Duệ bây giờ có bề ngoài hoàn mỹ nhẹ nhàng như quý công tử, trên người hắn vẫn còn lệ khí do quanh năm trên chiến trường tích lũy mà thành, cùng nhưng thương nhân chung quanh có điểm bất đồng.

Có thể nói, nhân vật Phung Từ Mộ này giao cho Tô Duệ, làm linh hồn và khí chất của hắn rực rỡ hẳn lên.

Dưới đáy lòng Tô Văn thờ dài, cô nhận thức được Tô Duệ thì đương nhiên hắn cũng nhận thức được chính mình. Nếu cô đoán không sai, thân phận bây giờ của hắn cũng là một nhiệm vụ giả giống mình. Chỉ là không biết nhiệm vụ của hắn ở thế giới này là gì.

Nghĩ đến đây, Tô Văn nhìn không được ghé mắt nhìn bạn gái bên cạnh Tô Duệ, là Phung Từ Vãn.

Đêm nay Phung Từ Vãn mặc một thân lễ phục màu tím kiều diễm, đẹp đẽ mà quý phái, gợi cảm. Màu tím cao quý và thần bí cùng với làn da tuyết trắng trong suốt.

Phung Từ Vãn cắt một đầu tóc ngắn thoải mái, gương mặt trang điểm tinh xảo, nhìn cô như vậy so với cô gái trang điểm lòe loẹt, đầu nhuộm đủ mọi màu sắc quả thực là hai người khác nhau.

Cho nên thời điểm khi cô ấy vừa mới bước vào đại sảnh đã làm cho mọi người xôn xao.

Bị mọi người kinh ngạc nhìn chằm chằm như vậy, Phung Từ Vãn có chút khấn trương.

~~~~~

Tạo hình mới của mình như vậy thoát nhìn cũng không tệ lắm.

Nhưng mà như vậy, Tiêu Cảnh Mặc có thích hay không?

Thời điểm nghĩ đến Tiêu Cảnh Mặc, Phung Từ Vãn tâm thực mềm mại, cô lớn tới như vậy cũng chưa biết tư vị của tình yêu là như thế nào, mà khi Tiêu Cảnh Mặc xuất hiện, cô đã biết cái gì là tình yêu. Cho dù, tình yêu của cô cũng chỉ là tình đơn phương. Nhưng Phung Từ Vãn tình nguyện, một ngày nào đó Tiêu Cảnh Mặc sẽ phát hiện chính mình thật tốt, sẽ yêu mình.

Nghĩ đến đây, thần thái Phung Từ Vãn bừng sáng lên. Mà bên này Tô Duệ lạnh nhạt xa cách chào hỏi với mọi người. Nhìn hắn như không chút để ý xung quanh. Nhưng thật ra hắn vẫn luôn để ý nhất cử nhất động của Tô Văn.

Cô tươi cười ưu nhã, tư thái thong dong, tựa hồ rất hưởng thụ với sự vây quanh như vậy

Nhìn cô bị một đám đàn ông vây quanh, sắc mặt Tô Duệ không tự chủ được trầm xuống.

Tầm mắt của Tô Duệ đặc biệt mãnh liệt, Tô Văn luôn cảm thấy sau lưng như có kim châm, nhưng cô vẫn như cũ duy trì sự ưu nhã của mình. Yếu hội như vậy cô tham gia không biết bao nhiêu lần, vô luận dưới tình huống như thế nào cô cũng làm cho bản thân mình thật thành thạo.

Cùng như thương nhân đó hàn huyên nửa ngày, Tô Văn rút cuộc cũng từ trong đám người đó thoát thân, Thẩm Vĩ một bên đã cười muốn liệt cơ mặt nói đi toilet để chuẩn mắt. Tô Văn tìm một góc ít người để ý ngồi xuống.

Lúc này Tô Văn tìm kiếm Tô Duệ trong đám người nhưng không nhìn thấy hắn.

Xem ra hắn cũng không muốn gặp mình cho lắm.

Trong những nhiệm vụ trước kia, Tô Văn gặp qua đủ mọi loại người, cô giúp bọn họ, hại bọn họ, cũng có lợi dụng bọn họ.

Mỗi lần đi ra từ trong thế giới nhiệm vụ, Tô Văn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để quên đi bọn họ.

Tâm của cô không thể chứa bất luận người nào, cũng không để bất luận người nào đi vào.

Nhưng là, Tô Duệ là ngoại lệ.

Ánh mắt của hắn quá mức xuyên thấu, ở trước mặt hắn Tô Văn không có chỗ nào che giấu.

Cảm giác bị người ta nhìn thấu thật là khó chịu...

Tô Duệ...

Đáy mắt Tô Văn có tia tàn nhẫn lóe qua..

Nếu ở thế giới này anh cùng tôi là địch, vậy tôi nhất định sẽ đem anh loại bỏ cho sảng khoái.

Tô Văn cô tuyệt đối không nương tay với bất kì kẻ nào. Tô Duê hẳn cũng sẽ không ngoại lệ.

Đèn thủy tinh xa hoa trên đỉnh đầu mỗi người chợt tắt, tia laser trên vách tường lóe sáng từ bốn phía chiếu xuống dưới. Cuối cùng tất cả đều hội tụ ở cầu thang lầu hai của biệt thự, đã đến giờ yến hội bắt đầu. Chủ nhân của yến hội được mọi người chờ mong cuối cùng cũng long trọng lên sân khấu.

Tô Văn nhìn về phía cầu thang trống rỗng bên kia. Giờ phút này tất cả mọi người đều tập trung ở một chỗ.

Không ai để ý đến Tô Duê từ trong nhà vệ sinh chậm rãi đi ra, càng không có ai để ý bạn trai đêm nay của Tô Văn - Thẩm Vĩ lão đảo nghiêng ngã chặt trong chạy vào trong đám người.

~~~~~

Edt: Mít

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Tình Nhân Thế Thân (5)

Lạc Sơ Sơ hiện tại thực khản trương, nhìn qua Tiêu Cảnh Mặc một thân mặc tây trang màu đen bên cạnh đang nắm tay chính mình, ngay tại một khắc đi ra cửa phòng kia, lòng bàn tay Lạc Sơ Sơ đỏ đầy mồ hôi.

“Sơ Sơ, đừng khản trương, có anh ở đây.”

Thanh âm Tiêu Cảnh Mặc trầm thấp ôn nhu, làm tâm tình Lạc Sơ Sơ đang thấp thỏm trong nháy mắt liền bình tĩnh xuống.

Lúc này trong đại sảnh dưới lầu đã đứng đầy khách khứa, ánh đèn chiếu vào trên mặt Tiêu Cảnh Mặc một tầng ánh sáng nhu hòa làm nổi bậc lên ngũ quan anh tuấn của hắn, làm người ta lầm tưởng hắn là vương tử bước ra từ trong lâu đài cổ, hắn bước đi ưu nhã một tay nắm tay Lạc Sơ Sơ từ trên cầu thang xoắn ốc chậm rãi đi xuống.

Tối nay Lạc Sơ Sơ mặc một bộ lễ phục dạ hội thuần trắng, một đầu tóc đen ngắn được búi lên, cả người thoát nhìn đặc biệt thanh nhã và tươi trẻ.

Lần đầu tiên đứng ở trước mặt nhiều người như vậy, tuy rằng có Tiêu Cảnh Mặc đứng bên cạnh, Lạc Sơ Sơ vẫn có chút quần bách cùng khản trương, một bàn tay không tự giác nắm chặt mép váy, ánh mắt mờ mịt nhìn mọi người không biết phải làm sao.

Trong đám người không biết là ai đầu tiên là hô nhỏ một tiếng, ngay sau đó liền có người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, Tiêu Cảnh Mặc không vui nhú mày, theo những người đó không hẹn mà cùng nhìn về một góc trong đại sảnh, ánh mắt của hắn đột nhiên ngưng ——

Trong một góc yến hội, Tô Văn ngồi yên tĩnh trên một ghế sofa đơn, mái tóc quấn màu nâu lười biếng hất ra sau đầu, còn có vài sợi nghịch ngợm rủ ở hai bên tai cô, cô hơi nghiêng thân mình, lễ phục màu trắng phụ trợ cho dáng người cô càng thêm lung linh, khí chất thanh nhã.

Tựa hồ cảm giác được ánh mắt kì quái của mọi người, Tô Văn đang cảm ly rượu như có điều tâm sự đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn qua.

Một cái liếc mắt này, tựa hồ xuyên thấu qua thời gian cùng không gian, xuyên qua bên kia đại dương, xuyên qua tám năm thời gian.

Tầm mắt hai người ở giữa không trung không hẹn mà gặp, cơ hồ là theo bản năng, Tiêu Cảnh Mặc ngưng nhìn Tô Văn, bất tri bất giác, đã buông bàn tay đang nắm lấy tay Lạc Sơ Sơ kia.

Ánh mắt Tô Văn đặc biệt bình tĩnh, cô lẳng lặng nhìn Tiêu Cảnh Mặc, môi đỏ khẽ nhếch, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng khi ánh mắt liếc đến Lạc Sơ Sơ đang đứng bên cạnh Tiêu Cảnh Mặc, ánh mắt Tô Văn tối sầm lại, có chút chần chờ, cuối cùng vẫn là né tránh tầm mắt của Tiêu Cảnh Mặc.

Không khí giữa hai người thật vi diệu, các tân khách xung quanh cũng chỉ có thể khe khẽ nói nhỏ với nhau.

Từ một khắc khi Lạc Sơ Sơ xuất hiện, đại bộ phận mọi người gặp qua Tô Văn đều đã nhìn ra, vị bạn gái Tiêu tổng này thế nhưng cùng Tô tổng của EVFA thập phần giống nhau, đương nhiên nếu đem hai người lại gần so sánh một chút, mọi người cũng rất nhanh phát giác ra điểm bất đồng giữa hai người.

Lạc Sợ Sợ xuất thân bần cùng trên người không có khí chất trời sinh sẵn có giống như Tô Văn, đặc biệt là khi hai người đều ăn mặc lễ hội cùng màu sắc như thế này, cao thấp đã rõ.

Tô Văn.

Lạc Sợ Sợ ở thời điểm Tiêu Cảnh Mặc buông tay của mình ra, cũng nhìn thấy được Tô Văn, đáy lòng Lạc Sợ Sợ tại một khắc đó xuống dốc không phanh.

Khách khứa xung quanh nói nhỏ cô nghe không được, nhưng mà Lạc Sợ Sợ cảm giác được ánh mắt của những người đó nhìn mình đặc biệt trào phúng, giống như là đang xem hàng giả chuẩn bị bị vứt bỏ.

Đúng vậy, cô trước nay cũng chỉ là thể thân của Tô Văn kia, không phải sao?

Không lâu trước đây, Lạc Sợ Sợ nhìn thấy bản thân mình trong gương mặc lễ phục của hôm nay cảm thấy đặc biệt vui vẻ, nhưng mà giờ phút này nhìn thấy Tô Văn mặc lễ phục thuần trắng giống mình, Lạc Sợ Sợ đột nhiên cảm thấy lễ phục trên người mình bây giờ đặc biệt buồn cười.

Nguyên nhân Tiêu Cảnh Mặc nói “Màu trắng rất hợp với em” đều là gạt người, trong lòng hẳn chỉ có Tô Văn, trong mắt hẳn cũng chỉ có Tô Văn.

Hắn đem cô trang điểm càng ngày càng giống Tô Văn, đáng tiếc..... Cô chung quy cũng không phải là Tô Văn của hắn.

Lạc Sợ Sợ sắc mặt lúc xanh lúc trắng, cô vô ý cắn môi của chính mình, môi đỏ đã chảy ra một tia tơ máu, đáng tiếc bây giờ cô đã không cảm giác được đau đớn nữa.....

Thời gian một khắc ở đây tựa hồ bị kéo dài vô hạn, Lạc Sợ Sợ cảm thấy bản thân ở dưới ánh đèn, ở trước mặt mọi người buồn cười như con hề.

Tô Văn đã sớm chuyển ánh mắt, Tiêu Cảnh Mặc cũng thất thần trong chốc lát, sau khi phục hồi tinh thần lại, hai người đều là người có tu dưỡng, tự nhiên trong trường hợp này nhất định phải hào phóng khéo léo.

“Sợ Sợ?”

Khi Tiêu Cảnh Mặc lại lần nữa nắm tay Lạc Sợ Sợ, lại bị Lạc Sợ Sợ hung hăng ném ra.

Ánh mắt Tiêu Cảnh Mặc lập tức trở nên u ám, ngày thường cô hay giận dữ vô cớ như thế nào cũng được, hẳn chỉ cho rằng cô đơn thuần không rành thế sự, từ trước đến nay đều là chiều theo ý cô, bất luận cô gây ra cái họa gì, chộc vào người nào Tiêu Cảnh Mặc hẳn đều sẽ giúp cô xử lý tốt hết thấy.

Nhưng là hôm nay, hôm nay là sinh nhật Tiêu Cảnh Mặc hắn, ở trước mặt bao người, cô cũng dám ném tay hắn ra?

“Lạc Sợ Sợ”

Tiêu Cảnh Mặc nghiêng người ở bên tai Lạc Sợ Sợ hung hăng nói nhỏ, Lạc Sợ Sợ cả người chấn động, cô cảm giác được Tiêu Cảnh Mặc thật sự nổi giận rồi, cả người lập tức lại héo xuống, chân chờ trong chốc lát, cô vẫn là ngoan ngoãn để Tiêu Cảnh Mặc nắm tay.

Nói cho cùng, Lạc Sợ Sợ ngày thường bị Tiêu Cảnh Mặc vừa yêu vừa sủng, làm cho cô không giống những nữ nhân thành thực ưu nhã khác, không hiểu được như thế nào là xem sắc mặt đàn ông, không hiểu được khi nào nên cho người đàn ông của mình mặt mũi.

Tô Văn vẫn như cũ, một mình lặng lẽ uống rượu, giống như chung quanh ồn ào cùng cô không có quan hệ.

Tiệc tối chính thức bắt đầu rồi, điệu nhảy đầu tiên của yến hội, không có gì bất ngờ xảy ra, Tiêu Cảnh Mặc tự nhiên là chọn Lạc Sợ Sợ làm bạn nhảy của mình rồi.

Nhìn Tiêu Cảnh Mặc cùng Lạc Sợ Sợ trong đại sảnh yến hội nhẹ nhàng khiêu vũ, sắc mặt kém nhất tự nhiên chính là Phương Tử Ván, cô tự hỏi chính mình mới là vị hôn thê chính quy của Tiêu Cảnh Mặc, lần này hẳn cũng tự mình gửi thiệp mời cho cô, kết quả hẳn thế nhưng cùng cô gái khác ở nơi đó ân ái. Còn cô tính cái gì?

Thì ư với cô sao? Hay là chê cười cô không biết tự lượng sức mình?

Phương Tử Ván một gương mặt đẹp căng cứng, cơ hồ muốn dùng tay bóp nát ly rượu.

“Tử Ván, sao cô lại một mình ở đây?”

Lúc này, một thân lễ phục màu đỏ tẻ ngực - Âu Dương Tinh bung ly rượu đi tới trước mặt Phương Tử Ván, Âu Dương gia cùng Phương gia từ trước đến nay quan hệ rất tốt, Âu Dương Tinh cùng Phương Tử Ván cũng coi như là cùng nhau lớn lên, tuy rằng hai người lúc còn nhỏ không thường ở bên nhau, nhưng Âu Dương Tinh vẫn luôn đối Phương Tử Ván đặc biệt tốt, khi còn nhỏ, Phương Tử Ván còn cho là chính mình đặc biệt nên được người ta thích, sau khi trưởng thành, Phương Tử Ván liền rõ ràng mình bạch, Âu Dương Tinh khắp nơi đối tốt với chính mình, nguyên nhân là vì cô ta coi trọng anh trai cuồng bạo của mình kia. Muốn làm chị dâu của mình.

Từ khi hiểu rõ chuyện này, Phương Tử Ván liền rất ít khi lui tới cùng Âu Dương Tinh.

Tuy rằng dưới đáy lòng thực sợ hãi, có đôi khi thậm chí rất không thích anh trai ruột của mình, nhưng mà Phương Từ Vấn nhìn người phụ nữ như Âu Dương Tĩnh căn bản không xứng với anh trai của mình.

“Tôi thích một người, cô có ý kiến?”

Mắt thấy Âu Dương Tĩnh đã ngồi xuống cạnh mình, Phương Từ Vấn như cũ không cho cô ta sắc mặt tốt.

Âu Dương Tĩnh chỉ là ôn nhu cười cười: “Cô không phải là vì bạn gái của Tiêu Cảnh Mặc nên ghen chứ?”

“Ghen? Chỉ bằng cô ta cũng xứng?”

Phương Từ Vấn cười lạnh, cái loại hàng bình dân này chỉ cần cô hơi sử dụng thủ đoạn là có thể làm cô ta vạn kiếp bất phục, chỉ là hiện tại Phương Từ Vấn không muốn cùng Tiêu Cảnh Mặc trở mặt, cho nên cô vẫn luôn không có động tới Lạc Sơ Sơ. Phương Từ Vấn đang chờ một ngày Tiêu Cảnh Mặc chán ghét cô ta, sẽ không cùng Lạc Sơ Sơ ở cùng một chỗ nữa, đến lúc đó không có người chống lưng cho cô ta, chính mình muốn đùa chết cô ta quá thực không cần tốn nhiều sức.

“Từ Vấn à, thật ra người nhìn không thấu rồi.”

Âu Dương Tĩnh cười tủm tỉm nhấp một ngụm rượu vang đỏ: “Cô gái kia đơn giản chỉ là vật thay thế mà thôi, hiện tại chính chủ đã về, không chừng cô ta không còn đặc ý được mấy ngày nữa đâu”.

Nói xong câu đó, ánh mắt Âu Dương Tĩnh nhìn như vô tình liếc liếc mắt một cái nhìn Tô Văn ngồi cách đó không xa.

Chính là cô ta.

Âu Dương Tĩnh mặt ngoài bất động thanh sắc, nhưng thực tế đáy lòng đặc biệt dễ ý, đêm nay một khắc từ lúc Phương Từ Mộ tiến vào kia, ánh mắt Âu Dương Tĩnh vẫn luôn dính ở trên người hắn, thậm chí lúc hắn lặng lẽ rời khỏi hội trường, Âu Dương Tĩnh cũng ma xui quỷ khiến thế nào theo đi hắn.

Nhưng làm Âu Dương Tĩnh không nghĩ tới chính là Phương Từ Mộ thế nhưng sẽ công khai ở yến hội Tiêu gia động thủ đánh người, mà cái người bị đánh đến mặt mũi bầm dập cuối cùng bỏ trốn mất dạng kia, chính là bạn trai tối nay của Tô Văn.....

Phương Từ Mộ hắn, cùng Tô Văn rốt cuộc là có quan hệ gì?

Đều nói nữ nhân trực giác rất nhạy bén, trực giác của Âu Dương Tĩnh nói cho cô biết, Phương Từ Mộ cùng Tô Văn tuyệt đối là có gian tình.

Về chuyện của Tô Văn cùng Tiêu Cảnh Mặc, kỳ thật cũng không phải là bí mật gì trong cái vòng luẩn quẩn này của bọn họ. Chẳng qua trước khi Tô Văn về nước, cô cũng chỉ là một người trong miệng người khác mà thôi.

Mà hiện tại, người thật sống sờ sờ xuất hiện trước mặt mọi người, Âu Dương Tĩnh lập tức cảm giác được nguy hiểm.

Cô gái nhìn như vô hại kia, làm cô cảm thấy đặc biệt nguy hiểm.

Xuất phát từ tâm tư của phụ nữ, Âu Dương Tĩnh rốt cuộc tìm được một người để lợi dụng, cô cùng Phương Từ Vấn “tâm sự”, mục đích chính đem lực chú ý của Phương Từ Vấn dời lên trên người của Tô Văn.

Âu Dương Tĩnh tự cho là thông minh, lại không biết bản thân hạ một nước cờ dở ngay lúc này, hơn nữa một khi nước cờ này buông xuống rồi, đời này đều không thể quay đầu lại...

~~~~~
Edt: Mít

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tình Nhân Thế Thân (6)

"Chị Văn, nhà tôi thật sự có việc gấp! Chị ngàn vạn lần đừng nóng giận, như vậy nhé, tôi cúp máy đây."

Tô Văn về mặt lãnh đạm cảm di động, nghe Thẩm Vĩ vội vàng cúp điện thoại, cô bất đắc dĩ đem điện thoại bỏ vào túi xách nhỏ của mình.

Người này không thể trông cậy a, vũ hội còn chưa bắt đầu hắn đã chạy trước rồi, hơn nữa hắn còn đem xe của công ty chuẩn bị chạy đi trước! Trợ lý

như vậy, không trừ sạch tiền lương của hắn, cô phải xin lỗi chính mình rồi.

Lúc này, giữa sân khấu điệu nhảy đầu tiên đã tiến hành được một nửa, có lẽ do quan hệ với Tiêu Cảnh Mặc, nên không có người nào chủ động tiến lên mời Tô Văn khiêu vũ, Tô Văn được yên tĩnh cũng thật là mừng rỡ.

Nếu Thẩm Vi cũng đã đi rồi, Tô Văn nghĩ hôm nay mình cùng Tiêu Cảnh Mặc cũng đã gặp mặt rồi, mục đích chuyến đi này cũng coi như là hoàn thành, sớm một chút rút lui cũng không có vấn đề gì nhỉ.

Quyết định vậy đi, kỳ thật cô muốn sớm một chút rời đi, nếu không lát nữa taxi về thành phố không dễ gọi nữa rồi.

Đáy lòng có cân nhắc, Tô Văn lại vội vàng ăn chút gì đó, ngay thời điểm điệu nhảy đầu tiên kết thúc, Tô Văn thông thả ung dung đứng dậy, cô đang muốn xoay người đi ra cửa, liền bị một âm thanh trầm thấp gọi lại.

“Tô tiểu thư!”

Rốt cuộc cũng tới?

Tô Văn chậm rãi xoay người, nhìn thấy Tô Duệ đứng cách đó không xa, hướng về phía cô hơi hơi mỉm cười: “Không biết Từ Mộ có vinh hạnh được mời cô nhảy một điệu hay không?”

Vũ khúc của điệu nhảy thứ hai cũng trùng hợp vang lên.

Khóe mắt liếc đến thân ảnh Tiêu Cảnh Mặc càng ngày càng gần, Tô Văn hướng về phía Tô Duệ mỉm cười với hắn: “Nguyên ý phụng bồi!”

Nói xong cô nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ nhắn của mình lên, Tô Duệ tiến lên vài bước vừa ưu nhã lại thân sĩ cầm đầu ngón tay của cô, một cánh tay khác ôm lấy vòng eo thon gọn, cánh tay hắn dùng sức một chút, hai người lập tức chuyển qua bên sân nhảy.

Cách đó không xa, bước chân Tiêu Cảnh Mặc hơi khựng lại một chút.

Hắn nhìn thân ảnh Tô Văn cùng Phương Từ Mộ ở sân nhảy nhẹ nhàng khiêu vũ, hai người phối hợp đặc biệt ăn ý, vũ đạo nhẹ nhàng, trai tài gái sắc.

Trong lúc nhất thời, nỗi lòng Tiêu Cảnh Mặc bức bối không thôi.

Kỳ thật, thời điểm Tô Văn về nước, hắn đã biết, chỉ là vẫn luôn không có cơ hội cùng cô gặp mặt mà thôi.

Tiêu Cảnh Mặc chưa từng nghĩ đến sẽ gặp được cô ở ngay bữa tiệc sinh nhật của hắn, đối với Tô Văn, tình cảm của Tiêu Cảnh Mặc đặc biệt phức tạp, cô là người đầu tiên hắn yêu ở kiếp này, cũng là người con gái hắn từng yêu đến khắc cốt ghi tâm, đồng thời Tô Văn cũng là người con gái duy nhất làm hắn tổn thương nhất.

Tình cảm hắn đối với cô, vừa yêu vừa hận, cô không từ mà biệt với hắn làm lòng hắn cũng sinh ra oán khí.

Hiện giờ, tình cảm phức tạp này trộn lẫn với nhau, nhìn thấy cảnh Tô Văn đối với Phương Từ Mộ vừa ôn nhu vừa tươi cười, Tiêu Cảnh Mặc đáy lòng lại bất tri bất giác sinh ra một loại cảm xúc khác, gọi lại ghen ghét.....

Vũ khúc của điệu nhảy thứ hai đặc biệt vui vẻ, Tô Văn từ trước đến nay là cao thủ khiêu vũ, nhưng chuyện làm cô ngoài ý muốn đó là, bước nhảy của Tô Duệ cũng đặc biệt ưu nhã mà tinh chuẩn, phối hợp với cô cực kỳ ăn ý.

Khi tới khúc cao trào, hai người đều cùng thi triển khả năng của mình, xem nhẹ những khách khứa chung quanh, tiến vào cảnh giới quên mình.

Bất tri bất giác, mọi người chung quanh đều bị hai người họ hấp dẫn, sân nhảy to như vậy nhưng ở trung tâm đặc biệt chỉ còn lại hai người nhẹ nhàng khiêu vũ.

Thời điểm tâm đầu nằm ở trong vũ khúc khiêu vũ, ánh mắt Tô Văn ôn nhu mà tươi sáng, đắm chìm trong những bước nhảy, cõi bỏ lóp ngáy trang đề phòng hằng ngày. Cô hết sức chuyên chú bước theo điệu nhảy, lúc này cả người cô thoát nhìn hết sức ưu nhã mê người.

Vũ khúc tới hồi cuối cùng lúc càng nhanh, Tô Văn cùng Tô Duệ bước nhảy cũng bắt đầu gia tốc, tới những giai điệu cuối cùng, Tô Duệ đột nhiên dùng sức ôm lấy vòng eo Tô Văn làm cô dính sát vào trước người hắn, hai người tiếp xúc thân mật đầy ái muội trước mặt mọi người.

Hơi thở nóng rực mà nguy hiểm phả vào trước mặt Tô Văn, làm cô phục hồi lại tinh thần, cô hơi hơi ngưng mắt, liếc nhìn đôi mắt sâu không thấy đáy của Tô Duệ.

Ở một đoạn cuối cùng của điệu nhảy thứ hai, Tô Văn vẫn bị Tô Duệ gắt gao ôm trong ngực, thẳng đến hạ màn.

Mọi người xung quanh tựa hồ như không khí, chỉ còn hai người bọn họ.

Tô Duệ hơi rũ đầu, sắc mặt bình tĩnh nhìn Tô Văn đang ở trong ngực của mình, thời gian ngắn ngủi đến khi vũ khúc thứ 3 đã uyển chuyển truyền ra, đây còn là một điệu khúc đặc biệt du dương thư giãn chậm rãi.

Tô Văn lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Duệ một chút, hai người ai cũng chưa nói chuyện, khoe môi Tô Duệ hơi cong lên tạo thành một đường cung mê người, hân hoan lòng một tay, một tay như cù đỡ eo Tô Văn, Tô Văn duyên dáng xoay tròn một cái, từ bên phải Tô Duệ chuyển tới bên trái của hân, tay hai người giao nhau thay đổi tư thế, thế nhưng thập phần ấn ý bắt đầu điệu nhảy kế tiếp.....

Trong đám người vẫn có không ít ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Văn cùng Tô Duệ khiêu vũ, có lẽ là bởi vì bọn họ khiêu vũ thật sự quá mức ưu nhã hợp phách, hoặc là bởi vì hai người đều có giá trị nhan sắc đỉnh cao, đứng chung một chỗ làm người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Cứ như vậy một điệu khúc này tiếp một điệu khúc khác, cho đến khi vũ khúc cuối cùng kết thúc, Tô Duệ vẫn luôn lôi kéo tay Tô Văn, đến cuối cùng cũng không buông ra.

Cái tên này lại phát rõ rồi sao?

Thời điểm Tô Văn rời khỏi sân nhảy, không chỉ có đầu vầng mắt hoa, chủ yếu chính là hai chân cô rất đau, phải biết rằng Tô Duệ vẫn luôn mang giày da đế bằng thoải mái, mà cô lại là giày cao gót vài cm cùng hân khiêu vũ.

Nhìn thấy bước đi của Tô Văn có chút miễn cưỡng, Tô Duệ ở một bên nhìn không được cong cong khoe môi:

“Có cần tôi ôm cô không?”

Giọng nam trầm thấp mang theo ý cười khó mà che dấu được.

“Không cần.”

Tô Văn nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, nhưng mà trên mặt cô vẫn treo nụ cười mỉm mê người, cho nên nhìn hai người bọn họ từ xa, không biết còn tưởng rằng hai người đang nói cười vui vẻ, tình nồng ý mật.

Cho nên nói, có những việc tận mắt nhìn thấy, cũng không nhất định đó là sự thật.

Ngồi trở lại sofa trong góc, Tô Văn lập tức uống một ly rượu, lẳng lặng ăn hai khẩu phần lương thực, Tô Duệ dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi ở đối diện cô, một bên đối với chung quanh phóng áp suất thấp làm không khí lạnh, một bên nhìn chăm chăm Tô Văn không chớp mắt.

Ở thế giới này, bộ dạng Tô Văn xem như đặc biệt xuất chúng, bất quá trên thực tế Tô Duệ cũng không phải đang nhìn mặt của cô, kỳ thật hân chỉ là đang cảm nhận, chỉ có thời điểm yên tĩnh như vậy, gần trong gang tấc như vậy, hân mới có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng hơi thở độc đáo đặc biệt thuộc về cô.

Hơi thở duy nhất đặc biệt sạch sẽ, đặc biệt quen thuộc.

Hơi thở sạch sẽ như vậy, làm hân cảm thấy thực thoải mái, thực thân thiết.....

Lúc này tiệc tối đã tiến hành được hơn phân nửa thời gian, sau khi vũ khúc cuối cùng kết thúc Tiêu quân gia từ hành lang thật dài đẩy ra một cái bánh kem 10 tầng thật to.

Hôm nay là sinh nhật Tiêu Cảnh Mặc, hân là tiêu điểm của toàn trường, bánh kem được đẩy trực tiếp đến trước người hân, Tiêu Cảnh Mặc có chút thất thần, Lạc Sơ Sơ bên cạnh hân trên mặt cũng đã không có ý cười.

Chỉ có thể trách màn biểu diễn vừa rồi của Tô Văn cùng Tô Duệ thật sự quá xuất sắc, giọng khách át giọng chủ đoạt đi phong thái của chủ nhà.

Mà mắt thấy Tô Văn cùng một nam nhân khác thân mật ấn ý nhẹ nhàng mà khiêu vũ, Tiêu Cảnh Mặc cảm xúc cũng càng ngày càng bức bối, vào giờ phút này, khoe mắt hân cũng như cũ nhìn chăm chú vào Tô Văn cách đó không xa.

Cắt bánh kem là tiết mục chủ yếu nhất của tối nay, Tô Văn tự nhiên cũng muốn giống người khác gửi lời chúc tới thọ tinh của ngày hôm nay, cô lúc này cũng đứng dậy đi theo mọi người qua bên Tiêu Cảnh Mặc, bởi vì hai chân quá mức không thoải mái, đi đến một nửa, Tô Văn không biết bị ai vướng một chút, thân mình của cô thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Người vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, Tiêu Cảnh Mặc hân thấy Tô Văn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền thần sắc căng thẳng, theo bản năng muốn nhấc chân qua đỡ cho cô, đáng tiếc hai người khoảng cách thật sự quá xa, hơn nữa cũng ngay thời khắc đó, vẫn luôn giữ khoảng cách không xa với Tô Văn, Tô Duệ đã bước nhanh hơn một bước đỡ được cô.

“Cảm ơn.”

Tô Văn sửa sang lại lễ phục của mình một chút, không dấu vết phát tay Tô Duệ ra, ngược mắt nhìn nhìn bóng dáng màu đỏ trong đám người.

Mới vừa rồi tuy rằng chỉ là một cái vướng chân, nhưng Tô Văn đã cảm thấy đối phương là cố ý ngáng chân mình.

Edt: Mít

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Tình Nhân Thế Thân (7)

Edt: Mít

Không chờ tiệc tối của Tiêu gia kết thúc, Tô Văn liền tìm một chỗ ít người để ý rồi khỏi đại sảnh, gió thổi buổi tối đặc biệt lạnh, Tô Văn dứt khoát cởi giày cao gót, hai chân đã có chút sưng đỏ, không chút để ý men theo đường nhỏ ra khỏi biệt thự.

Ký ức có chút lâu năm, không cần bản thân mình cố ý nhớ tới nó, nó liền ở một thời khắc nào đó đột nhiên hiện ra, tràn ngập trong đầu óc, Tô Văn đã có chút nhớ không nổi những chuyện mà chính mình đã trải qua, nhưng có một chuyện vẫn là mơ hồ nhớ rõ trước kia bản thân mình thực thích khiêu vũ.

Đúng vậy, khi đó cô đặc biệt thích khiêu vũ, mỗi lần tiệc tối của Tô gia, cô đều hoàn toàn xứng đáng là tiêu điểm.

Khi đó.....

Tô Văn ở trong gió đêm khẽ thở dài một hơi, người ta sợ nhất là quay đầu nhìn lại chuyện cũ, bởi vì rất nhiều chuyện cũ đều là nghĩ lại mà kinh.

Phía sau không biết khi nào có âm thanh xe ô tô chạy tới, Tô Văn dứt khoát vọt đến ven đường, trong bóng đêm một chiếc xe Porsche thể thao màu đỏ chậm rãi ngừng ở bên cạnh Tô Văn, Âu Dương Tinh một thân váy đỏ mím cười thân thiết nhìn Tô Văn đang ở ven đường:

“Tô tiểu thư cô không sao chứ? Có cần tôi cho cô quá giang một đoạn về thành phố hay không?”

Nhìn Âu Dương Tinh mỉm cười, sắc mặt Tô Văn chần chờ gật gật đầu:

“Vây làm phiền Âu Dương tiểu thư rồi.”

Thấy Tô Văn lên xe, Âu Dương Tinh giảo hoạt cười, khởi động động cơ, xe trong nháy mắt chạy như bay mà đi.

Biệt thự Tiêu gia cách nội thành có một chặng đường, nhưng nếu là lái xe, kỳ thật cũng không lâu lắm.

Tô Văn ngồi trên xe Âu Dương Tinh, bên trong xe tràn ngập một mùi hương nữ nhi nhàn nhạt, Tô Văn có chút mỏi mệt dựa vào trên ghế phụ, bất tri bất giác liền ngủ mất.

Thấy Tô Văn ngủ rồi, Âu Dương Tinh đột nhiên thay đổi hướng đi, xe hướng về một phương hướng khác cách xa nội thành chạy như bay.

Nếu nói ở tại vũ hội đêm nay, Tô Văn và Tô Duệ cùng nhau khiêu vũ làm Tiêu Cảnh Mặc cảm thấy bức bối đổ kỵ, như vậy đối với Âu Dương Tinh một mực yên lặng lại biến thành hoàn toàn ghen ghét.

Ở trong trí nhớ Âu Dương Tinh, Phương Tử Mộ đối với bất kỳ nữ nhân nào đều không để tâm tới, gần đây nhất Âu Dương Tinh phát hiện Phương Tử Mộ cùng Lạc Sơ Sơ tựa hồ có chút gần gũi mà thôi, nhưng mà Lạc Sơ Sơ dù sao cũng là người của Tiêu Cảnh Mặc, Âu Dương Tinh không tin hai người bọn họ có thể tiến thêm một bước quan hệ nữa, nhưng ở đêm nay trong yến hội, ánh mắt đầu tiên nhìn tới Tô Văn, Âu Dương Tinh đáy lòng tràn ngập nguy cơ.

Rốt cuộc Tô Văn cùng Lạc Sơ Sơ quá giống, hơn nữa thời điểm Phương Tử Mộ ôm lấy Tô Văn khiêu vũ, cái loại ánh mắt đó không lừa được người khác.

Âu Dương Tinh chưa từng gặp một Phương Tử Mộ nghiêm túc mà chuyên chú như vậy, mà ở tối nay, hần nhiên nghiêm túc cùng chuyên chú đều tập trung lên người một nữ nhân khác.

Thì ra không chỉ có một người đem Lạc Sơ Sơ trở thành thế thân.

Âu Dương Tinh không biết Phương Tử Mộ rốt cuộc cùng Tô Văn quen biết như thế nào, có lẽ hai người ở nước ngoài quen biết nhau? Nói không chừng còn từng ở bên nhau?

Tóm lại, lúc này Âu Dương Tinh nào đã mở rộng ra, dọc theo đường đi cô ta đã bỏ não mấy chục cái phiên bản Phương Tử Mộ cùng Tô Văn bên nhau yêu hận tình thù, mỗi một cái phiên bản đều làm cô ta hận ngửa răng.

Con đường càng ngày càng heo lánh, biểu tình trên mặt Âu Dương Tinh cũng càng ngày càng âm trầm.

Cuối cùng, Âu Dương Tinh đem xe thể thao ngừng ở dưới chân một ngọn núi hoang, nơi này là nơi mà mọi người ở Tương Thành mỗi khi nhắc tới là biến sắc, cho dù kinh tế phát triển nhanh đến đâu, những công ty địa ốc mỗi ngày hốt bạc bao nhiêu, cũng không có chủ địa ốc nào ở Tương Thành dám đánh chủ ý lên tòa núi hoang này, bởi vì nơi này thật sự là quá tà môn.

Từ trên xe xuống, Âu Dương Tĩnh còn phải rung mình một cái, toàn thân nổi lên một tầng da gà.

Cô cắn chặt răng, đi nhanh qua bên cửa xe khác mở cửa xe đem Tô Văn đã hôn mê đỡ xuống dưới.

“Cư nhiên còn rất nặng.”

Âu Dương Tĩnh nói thầm một tiếng, để Tô Văn cả người dựa ở trên người mình, cô dùng đôi tay cố hết sức nâng Tô Văn, đi bước một hướng về chân núi.

Hừ hừ, lần này dọa chết cô.

Thật vất vả đem Tô Văn nâng tới dưới chân một ngọn núi nhỏ có bia mộ cũ, Âu Dương Tĩnh cẩn thận hướng về phía khối bia mộ vãi vài cái, đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên cảm thấy sau cổ tê rần, thân mình mềm nhũn, cả người liền té xiu ở trước bia mộ.

Ở phía sau Âu Dương Tĩnh, Tô Văn thong thả đứng dậy, dùng đôi tay phui phui bụi trên váy, Tô Văn tiến lên vài bước dùng mũi chân đá đá Âu Dương Tĩnh, thấy cô ta thật sự hôn mê, Tô Văn lúc này mới không vội mà ngồi xổm xuống lấy túi xách của Âu Dương Tĩnh, đem đi động, tiền, cùng chìa khóa xe cướp sạch.

Nơi này hoang sơn dã lĩnh, không bị hù chết, cũng sẽ nuôi muỗi cả đêm.

Tô Văn xoay xoay chìa khóa xe trên đầu ngón tay, ở thời điểm xoay người hướng về phía sau gờ gờ tay: “Ta đi trước, vị Âu Dương mỹ nữ này liền làm phiên các vị chiều cố nhiều hơn!”

Mà phía sau cô trừ bỏ Âu Dương Tĩnh, không có một bóng người, nhưng giống như là đáp lại câu nói của Tô Văn, chân núi yên tĩnh, bỗng nhiên có một cổ gió núi nhẹ nhàng thổi qua, mang theo hân ý làm người ta rung mình.

Xe thể thao ở trong đường núi nhỏ hẹp lướt qua một đạo quỹ đạo màu bạc, Tô Văn đem xe của Âu Dương Tĩnh tiến vào nội thành, sau đó tìm một cái góc chết của camera đem xe dừng lại, tùy tay lại đem chìa khóa xe ném cùng tiền vào cống thoát nước không xa, làm tốt hết thấy, lúc này cô mới vòng đến một con phố khác cách đó không xa đánh xe rời đi, toàn bộ quá trình Tô Văn đều cực kì bình tĩnh, nhìn không ra một chút khẩn trương nào.

Lăn lộn một trận như vậy, khi Tô Văn trở lại chung cư cao cấp của mình đã là sau nửa đêm, cô ngâm chính mình trong nước ấm cho thoải mái, sau đó liền mang theo ủ rũ tiến vào phòng ngủ.

Đêm nay Tô Văn ngủ khá ngon giấc, nhưng có rất nhiều người lại bởi vì cô mà trắng đêm khó ngủ ——

Buổi tối Tiêu Cảnh Mặc cũng không có ngủ lại ở biệt thự ven hồ, một mình Lạc Sơ Sơ tại phòng khách biệt thự cả đêm cũng chưa chợp mắt.

Âu Dương Tĩnh rạng sáng ở núi hoang vừa tỉnh dậy, mở mắt liền nhìn thấy bia mộ bị tàn phá gần trong gang tấc, cô tròn tròn hai mắt, lại lần nữa bị dọa ngất.

Dưới lầu chung cư của Tô Văn, lẳng lặng ngừng một chiếc Maserati màu đen, cửa sổ xe hạ xuống một nửa, lộ ra gương mặt anh tuấn của Tô Duệ.

Hắn dựa vào chỗ ngồi, ánh mắt nhìn chăm chú tầng lầu của Tô Văn, cả đêm không chợp mắt, thẳng đến trời gần sáng, dưới chung cư bắt đầu tụ tập bán bữa sáng, bán báo chí, nhóm người bán hàng rong, một ngày bận rộn lại bắt đầu.

Tô Duệ nâng cửa sổ xe lên, xe chậm rãi biến mất ở đầu đường, phảng phất giống như hắn chưa bao giờ có xuất hiện qua.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tình Nhân Thế Thân (8)

Edt: Mít

“Tô tổng, đây là giấy xin phép nghỉ của trợ lý Thẩm.”

Buổi sáng Tô Văn vừa đến cửa công ty, tại quầy lễ tân liền nhận được một tờ giấy xin nghỉ phép, Tô Văn liếc mắt nhìn chữ kí tuần dật của Thẩm Vĩ trên giấy. Trên tay không có động tác gì, cặp mắt đào hoa kia lại không tự chủ được mị mị:

“Cô nói cho Thẩm Vĩ biết, nếu không tới đi làm thì trực tiếp đưa cho tôi một tờ đơn từ chức là được, thời hạn nửa giờ!”

Rốt cuộc là ai cho hấn lá gan đó, vậy mà hôm nay còn có mặt mũi viết đơn xin nghỉ phép? Chuyện ngày hôm qua còn chưa có cùng hấn tính sổ đâu.

Thấy Tô Văn không chút do dự xoay người vào thang máy chuyên dụng cấp cao của công ty, tiểu mỹ nữ trước quầy bẹp bẹp miệng, thật nhanh gọi điện cho Thẩm Vĩ:

“Thẩm ca, em thật sự tận lực rồi, Tô tổng thật sự quá nghiêm túc.....”

Nửa giờ sau, Thẩm Vĩ đỏ mồ hôi đầm đìa xuất hiện trong văn phòng Tô Văn.

"Boss."

Thẩm vĩ một bên xoa mồ hôi trên trán, một bên cẩn thận nhìn Tô Văn trên ghế giám đốc.

“Cậu đến muộn một phút hai mươi bảy giây.”

Tô Văn mặt không biểu tình ngẩng đầu lên, nhìn Thẩm Vĩ mặt mày như đầu heo, Tô Văn sừng sốt một chút, ngay sau đó hơi hơi nhướn mày: “Đây là lí do anh không đi làm?”

“Ách.”

Thẩm Vĩ bị đánh sưng thành đầu heo trên mặt giờ phút này lộ ra cảm xúc phức tạp rồi rấm, nhìn thật sự quá mức chướng mắt.

Tô Văn dứt khoát đem ánh mắt chuyển tới một bên trên máy tính, nhìn trên màn hình biểu đồ xu thế cổ phiếu, cổ phiếu của tập đoàn Hạo Nguyệt mấy ngày nay lại có xu hướng tăng lên rồi.

Thấy Tô Văn không hề dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn mình, Thẩm Vĩ rốt cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm, hấn cũng không dám trực tiếp nói cho Tô Văn biết về mặt đã sưng thành đầu heo của mình tất cả đều do Phuong đại thiếu gia ban tặng.

Muốn nói chính xác chắc là do ý muốn chiếm hữu mãnh liệt cùng sự ghen ghét của nam nhân đi, Thẩm Vĩ cũng không phải chưa thấy qua, nhưng mà Phuong đại thiếu hấn thật sự quá không nói lý rồi?

Hấn còn không phải là bị sếp Tô Văn bắt làm bạn trai hay sao?

Động tác thân mật nhất chính là chị Văn choàng tay hấn thôi mà, hấn tới cả ngón tay chị Văn cũng chưa đụng tới a, kết quả ở Tiểu gia đã bị Phuong Tử Mộ ở trong nhà vệ sinh đánh thành ra như vậy, vết thương trên mặt đều là nhẹ, những vết thương trên người ở nơi không nhìn thấy mới thật sự là đau a.!

Tương tượng đến thủ đoạn tra tấn bức cung của Phuong Tử Mộ so với FBI, đến bây giờ Thẩm Vĩ còn cảm thấy toàn thân đều vô cùng đau đớn.

Không thể trâu vào, thì nhất định phải trốn nhanh thôi!

“Chị Vãn.”

Trong lòng Thẩm Vĩ hạ quyết tâm về sau nhìn thấy Phuong đại thiếu gia nhất định phải đi đường vòng, lúc này lại bắt đầu rồi rấm vấn đề công tác của chính mình.

"Cậu như thế nào còn ở chỗ này?"

Tô Văn lại lần nữa nghe được âm thanh của Thẩm Vĩ liền quay đầu nhìn về phía hấn:

“Cậu hôm nay không có công tác sao?”

“Cái kia..... chị Vãn, chị xem tôi có thể..... Có thể đổi chức vị khác được không?”

Thẩm Vĩ cẩn thận hướng về phía Tô Văn cười cười: “Chị xem hai ngày này mặt của tôi như vậy, nếu bị người ta nhìn thấy, thật sự là.....”

“Cậu nói không sai.”

Tô Văn gợn tay, dùng ngón tay thon dài gõ gõ tập văn kiện trên bàn làm việc: “Hôm nay cậu đến lâu bốn bộ nghiệp vụ đi báo danh đi, người được chọn làm trợ lí tiếp theo tôi sẽ nhờ bộ phận nhân sự an bài.”

Ách, a?

Thẩm Vĩ kinh ngạc nhìn Tô Văn, trời đất chứng giám hấn chỉ là không muốn tiếp tục làm cái chức trợ lí tuy cao mà nguy hiểm này thôi, hấn không nghĩ đến sẽ trực tiếp bị giáng chức đến dưới lầu bốn bộ nghiệp vụ làm lại từ đầu a?

“Chị Vãn, boss, tô tổng ơi! Chị suy nghĩ lại đi, kỳ thật tôi.....”

Thẩm Vĩ sốt ruột đến không biết nên nói cái gì nữa, ở trước mặt Tô Văn quơ chân múa tay nửa ngày, lại làm cho mình đổ mồ hôi toàn thân.

“Đã quyết định như vậy rồi.”

Tô Văn không quan tâm ngữ quan của Thẩm Vĩ đang vận thành một đoàn, dứt khoát sắp xếp tốt công việc cho hần.

Liếc thấy Thẩm Vĩ gục đầu xuống đi về thu thập đồ dùng cá nhân của chính mình, Tô Văn cười cười, từ ngăn kéo của bàn làm việc lấy ra Ipad cá nhân, nhanh tay nhập mật mã tài khoản ngân hàng của mình ở nước ngoài, nhìn đến tám con số trong tài khoản, Tô Văn nhin không được nhú nhú mày, chừng này tiền so với tổng tài sản của tập đoàn Hạo Nguyệt thì chỉ là con số lẻ mà thôi.

Xem ra, lấy địa vị của bản thân hiện tại muốn một người lay động Tiêu gia, là không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Cũng may.....

Tô Văn dựa vào ghế, bắt tri bắt giác nghĩ tới Tô Duệ, hần hiện tại là Phương đại thiếu gia, đồng thời cũng là người nên theo đuổi Lạc Sơ Sơ mới đúng.

Tuy rằng hiện tại còn chưa hiểu rõ Tô Duệ muốn đối đãi với Lạc Sơ Sơ như thế nào, nhưng ít nhất, Tô Duệ cùng Tiêu Cảnh Mặc là địch.

Địch nhân của địch nhân, chính là bằng hữu của chính mình.

Tuy rằng mình hữu này hơi không đáng tin, nhưng ít nhất vẫn rất có giá trị lợi dụng, không phải sao?

.....

Nhãn hiệu EVFA là nhãn hiệu xa hoa rất được hoan nghênh ở Hoa Hạ, kinh doanh chủ yếu là trang phục cao cấp dành cho quý ông, nước hoa cùng với nhiều mỹ phẩm đường da dành cho nam giới khác.

Tô Văn đến Trương Thành đã được một đoạn thời gian, đoạn thời gian này cô cuối cùng cũng đem những công việc mà tổng giám đốc tiền nhiệm lưu lại giải quyết ổn thỏa.

Hiện nay trong công ty kế hoạch chủ yếu là sản phẩm mới dành cho mùa thu, nhưng người phát ngôn trong buổi họp báo tuyên truyền lại xảy ra vấn đề.

Nguyên lai người phát ngôn của EVFA ở Hoa Hạ là nam thần tiểu thịt tươi mới nổi gần đây nhất của Hoa Hạ, kết quả là ở hai tháng trước nam thần đã bị tuôn ra scandal ly hôn, cái này làm cho thanh danh của hần ở trong vòng xoáy độc không phanh, EVFA tự nhiên cũng vì lí do đó cùng với nam thần hủy hợp đồng, hiện tại vị trí người phát ngôn vẫn chưa chọn ra, có rất nhiều công ty quản lý đều chủ động bàn bạc, nhưng mà không ai có thể lọt được vào mắt Tô Văn.

Thói quen của Tô Văn là nhập vai bất luận nhân vật nào đều phải sử dụng hết sức lực, làm bất luận cái nhiệm vụ gì đều phải cố gắng làm được tốt nhất.

Người tiêu thụ của EVFA mặc định là tập trung vào thành phần tinh anh của xã hội, lúc trước bởi vì nam thần hần có một khuôn mặt tổng tài bá đạo, công ty mới liếc mắt một cái nhìn trúng hần làm người phát ngôn, nhưng hiện tại xuất hiện gièm pha đã ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự cùng doanh số của EVFA.

Phải biết rằng đại đa số đồ dùng của đàn ông chủ yếu đều là do phụ nữ mua, bất luận một người phụ nữ nào cũng sẽ không thích sự phản bội trong tình cảm, và cũng sẽ có ác cảm với nhãn hiệu có người phát ngôn cũng phản bội với vợ của mình.

Ở trong văn phòng lại thêm một ngày, các bộ phận công nhân đã đều lục tục tan tằm rời khỏi công ty, Tô Văn xoa xoa ấn đường, đem tư liệu hình ảnh của các tiểu thịt tươi chất chồng trên bàn làm việc tùy tiện ném vào thùng rác, lúc này mới đứng dậy cầm lấy áo khoác trên ghế xoay người ra khỏi văn phòng.

Bãi đỗ xe ngầm lúc này so với ban ngày trống trải hơn nhiều, giày cao gót của Tô Văn mỗi một bước đi đều sẽ vang lên một trận tiếng vang thanh thúy trong bãi đỗ xe trống rỗng.

Công ty cấp cho cô một chiếc xe hơi màu trắng, buổi sáng hôm nay thời điểm Thẩm Vĩ từ chức đã đem chìa khóa trả lại cho Tô Văn, chỉ là Tô Văn không ngờ được tên gia hỏa Thẩm Vĩ không đáng tin cậy kia sẽ đem xe ngừng tận cùng bên trong bãi đỗ xe.

“Tô Văn!”

Không đợi Tô Văn đi đến trước xe của chính mình, cô đã bị Tiêu Cảnh Mặc gọi lại.

Nghe được âm thanh trầm thấp dễ nghe của Tiêu Cảnh Mặc, Tô Văn ngẩng ra một lúc, thân thể cứng đờ chậm rãi xoay người lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiêu Cảnh Mặc nghiêng mình tựa vào một chiếc xe màu đen phiên bản giới hạn khoa trương, xe thể thao tượng trưng cho sự xa hoa ưu nhã đẳng cấp, phối hợp với nhan sắc của một tổng tài bá đạo.

.....

“Tiêu tổng.”

Vô luận đáy lòng phun tào như thế nào, Tô Văn nhìn về phía Tiêu Cảnh Mặc ánh mắt như cũ muốn nói lại thôi mỗi mắt chờ mong.

Vốn dĩ nghe được xưng hô xa lạ của Tô Văn, đáy lòng Tiêu Cảnh Mặc rất là bức bối, nhưng khi nhìn đến đôi mắt liếc mắt đưa tình của cô, tâm tình Tiêu Cảnh Mặc đột nhiên bình tĩnh trở lại.

“Tìm một chỗ nói chuyện, thế nào?”

Tiêu Cảnh Mặc hướng về phía Tô Văn cười cười, xoay người phi thường thân sĩ mở cửa xe thể thao ra.

“Cũng được.”

Tô Văn bình tĩnh nhìn Tiêu Cảnh Mặc liếc mắt một cái: “Vừa đúng lúc, tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.”

#####

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tình Nhân Thế Thân (9)

Edt: Mít

Tiêu Cảnh Mặc ngừng xe ở một nhà hàng Nhật, hẳn nhớ rõ Tô Văn thời đi học đặc biệt thích ăn sushi, đáng tiếc khi đó hẳn cùng mẹ sinh hoạt khó khăn, vẫn luôn không có cơ hội mời cô ăn những món ăn ngon.

Hiện tại, hẳn đã có được tài phú cùng địa vị mà người thường cho dù cố gắng mấy đời cũng không thể tích lũy được, hẳn có thể mời cô đến nhà hàng đắt nhất, ngon nhất, nguyên liệu quý nhất Trương Thành dùng bữa, hưởng thụ tay nghề của đầu bếp cấp thế giới.

Nhưng điều này đối với bọn họ trước đây mà nói, là hy vọng xa vời.

Từ trên xe thể thao xuống, Tô Văn nhìn đến tên nhà hàng, quả nhiên ngỡ người, tựa hồ có muôn vàn suy nghĩ.

“Vào thôi, anh đã sớm đặt phòng rồi.”

Thanh âm Tiêu Cảnh Mặc vẫn trầm thấp êm tai như cũ, nơi này hẳn có thẻ bạch kim VIP, từ trước đến nay đều có thể hưởng thụ phục vụ chu đáo nhất.

Nhưng là, nghe được lời Tiêu Cảnh Mặc nói, Tô Văn lại vẫn đứng ở cửa không có ý định đi vào, ánh mắt cô nhìn cửa tiệm với đường phố hai bên hơi dao động một chút, khóe môi chậm rãi cong lên một nụ cười chua xót.

“Em còn tưởng rằng anh vẫn luôn nhớ rõ, thì ra, anh đã... quên hết tất cả rồi.”

Trong giọng nói Tô Văn tràn đầy tự giễu.

Tiêu Cảnh Mặc à Tiêu Cảnh Mặc, người chỉ nhìn đến những thứ phồn hoa trước mắt, người chỉ nhớ rõ những đau khổ của bản thân ở quá khứ.

Ở quá khứ những điều mà người vứt bỏ, kỳ thật cũng không phải chỉ có phản bội cùng nghèo khổ, những quá khứ ngọt ngào cùng hạnh phúc đã bị thời gian vùi lấp, người cũng đã quên.

“Tô Văn?”

Nghe được lời nói của Tô Văn, Tiêu Cảnh Mặc quả nhiên sắc mặt biến đổi, hẳn theo ánh mắt của Tô Văn nhìn cửa nhà hàng lại nhìn nhìn hai bên đường phố, thấy rõ phố này cùng ngã tư đường cây dương già đang tỏa lá tốt tươi. Tiêu Cảnh Mặc sắc mặt lập tức liền thay đổi.

“Nơi này cư nhiên là.....”

“Nơi này trước kia là một nhà sách, là nơi chúng ta lần đầu tiên..... Hẹn hò.”

Khi đó không có thịnh hành thư điện tử, không có Ipad, thậm chí game online đều rất thưa thớt.

Tô Văn cùng Tiêu Cảnh Mặc lần đầu tiên hẹn hò tính toán cùng nhau đến đầu con phố này ngồi xe đi công viên lớn nhất Trương Thành, đáng tiếc ông trời không chiều lòng người, nơi này có một trận mưa, hai người lần đầu tiên đứng ở cây dương già trú mưa, mắt thấy áo sơ mi cũ trên người Tiêu Cảnh Mặc đã bị mưa thấm ướt, Tô Văn đau lòng, liền túm hắn chạy vào một nhà sách ở phố đối diện.

Nhà sách này trước kia Tô Văn thường xuyên đến, cô cùng bà chủ phòng sách rất thân, ngày đó cô chính là mượn bà chủ máy sấy giúp Tiêu Cảnh Mặc

sấy khô tóc và quần áo.

Mà ngày đó hai người nơi nào cũng không đi, an vị ở một cửa sổ trong nhà sách, một bên nhìn mưa phùn ngoài cửa sổ, một bên hưởng thụ thời gian lần đầu tiên hai người bên nhau.

“Tám năm.”

Tô Văn có chút cảm khái thở dài một hơi:

“Không nghĩ tới nhà sách của Lưu tỷ đã biến thành một nhà hàng Nhật Bản.”

Nghe được Tô Văn cảm thán, Tiêu Cảnh Mặc cũng dần dần nhớ lại rất nhiều chuyện cũ bị chính mình cố tình quên đi.

Người ta nói thời gian là thứ vô tình nhất thế gian này, tới giờ phút này, Tiêu Cảnh Mặc rốt cuộc mới cảm nhận sâu sắc.

Ở tám năm trước, hắn bị tình cảm năm đó gắt gao bó buộc, hắn không chịu tiếp nhận bất kì nữ nhân nào thân cận, tám năm gần hắn nhất cũng chỉ có Lạc Sơ Sơ với sáu bảy phần tương tự Tô Văn.

Hắn đem Lạc Sơ Sơ làm thể thân của Tô Văn, nhưng không phải loại tình cảm thể thân như người khác tưởng tượng.

Tiêu Cảnh Mặc kỳ thật không chỉ một lần tưởng tượng qua, nếu năm đó Tô Văn biết mình là người thừa kế duy nhất của Tiêu gia, cô có hay không lựa chọn rời bỏ hắn?

Tám năm này, Tiêu Cảnh Mặc không cam lòng.

Tám năm trước hắn cảm thấy chính mình bị lừa gạt, bị phản bội.

Lúc ấy hắn là một tiểu tử nghèo hai bàn tay trắng, mà Tô Văn lại là xuất thân thiên kim nhà giàu.

Khi đó rất nhiều người ở sau lưng nghị luận nói hai người bên nhau không hợp, Tô Văn nhất định chỉ là cùng Tiêu Cảnh Mặc chơi đùa mà thôi.

Nghe được những lời đó, Tiêu Cảnh Mặc ngay từ đầu hoàn toàn không thèm để ý, cho đến khi Tô Văn không nói một tiếng liền xuất ngoại, hắn mới cảm giác được chính mình giống như một tên ngốc, bị người khác vây xem cười nhạo, bị Tô Văn đùa bỡn vứt bỏ.....

Từ đây về sau, Tô Văn liền trở thành bệ tắc trong đáy lòng của Tiêu Cảnh Mặc.

Cái kết này, không ai có thể coi bỏ giúp hắn, cho đến khi hắn gặp Lạc Sơ Sơ.

Tiêu Cảnh Mặc đem những điều tốt nhất cho Lạc Sơ Sơ. Cũng vô cùng sủng cô.

Hắn nhìn xuyên qua Lạc Sơ Sơ tựa như thấy được Tô Văn năm đó——

Tô Văn, em xem, em muốn gì, tôi đều có thể cho em.

Thậm chí, những điều em không dám tưởng tượng, tôi cũng có thể cho em.

Hiện tại, em hối hận không?

Hối hận không?

Suy cho cùng, điều Tiêu Cảnh Mặc muốn chỉ là để cho Tô Văn biết hối hận về chuyện năm xưa thôi.

Đến nỗi tình yêu của hai người.....

Có lẽ sớm ở năm mẹ hắn qua đời, hắn bị người đời quên đi, đã bị chính hắn mai táng theo rồi.

Tiêu Cảnh Mặc đã sớm không còn yêu Tô Văn.

Thậm chí đến sau này hắn cùng Tô Văn hợp lại với nhau cũng chỉ vì hắn biết được chân tướng năm đó, nội tâm ái nấy đối với Tô Văn mà thôi.

Đáng thương Tô Văn ở thế giới này, còn thật sự cho rằng sau tám năm, Tiêu Cảnh Mặc vẫn luôn yêu mình, cuối cùng còn vì Tiêu Cảnh Mặc ngay cả mạng cũng ném luôn.....

“Nếu không, chúng ta đổi một nhà hàng khác ăn cơm?”

Trầm mặc một lúc lâu, Tiêu Cảnh Mặc lại lần nữa mở miệng, ngữ khí có chút phức tạp.

“Không có việc gì, nơi này không tồi, em cũng đã lâu không ăn món ngon rồi.”

Tô Văn thu hồi nét bi thương trên mặt, hướng về phía Tiêu Cảnh Mặc cười nhợt nhạt, hai người một trước một sau vào cửa nhà hàng.

Tám năm không gặp, đây là lần đầu tiên hai người đơn độc ăn cơm chung với nhau, cũng may hôm nay hai người đều đã là tình anh trên thương trường, từ bỏ ban đầu còn một tia xấu hổ ở ngoài, bữa cơm này hai người ăn xem như khá vui vẻ ——

“Em vẫn luôn ở nước ngoài, hiện tại trở lại Thương Thành sinh hoạt có quen không?”

Về sinh hoạt cá nhân của Tô Văn, Tiêu Cảnh Mặc tựa hồ rất là để ý, nghe được hắn hỏi chuyện, Tô Văn chỉ cười cười:

“Không có quen hay không quen, mấy năm nay em đều là dựa vào chính mình một đường dốc sức làm việc, so với việc này còn có khó khăn gì em không trải qua được chứ.”

Nói đến đây, Tô Văn nhìn không được ngước mắt nhìn Tiêu Cảnh Mặc thật sâu:

“Anh mấy năm nay như thế nào, em ở nước ngoài đều có thể nhìn thấy tin tức trên tạp chí tài chính và kinh tế người ta đưa tin!”

“Em đều thấy được?”

Nghe được lời nói của Tô Văn, Tiêu Cảnh Mặc thần sắc bỗng nhiên có hơi biến hóa:

“Em vì sao không liên lạc với anh?”

Vào bốn năm trước có một tạp chí tài chính và kinh tế ở nước ngoài nhờ Tiêu Cảnh Mặc chụp ảnh để làm bộ sưu tập, ngay từ đầu hắn không tính toán sẽ chấp nhận, sau đó hắn trong lúc vô ý biết tạp chí kia sẽ phát hành ở khu vực Tô Văn theo học đại học, mà xui quýt khiến Tiêu Cảnh Mặc đáp ứng phỏng vấn lần đó, hắn còn ở buổi phỏng vấn lộ ra tình cảnh sinh hoạt của chính mình, nói mình có mối tình đầu đã xa nhau một thời gian rồi, tuy rằng vẫn luôn liên hệ không được, nhưng chính hắn vẫn yêu cô như cũ.

Lúc ấy Tiêu Cảnh Mặc nghĩ nếu Tô Văn thấy được mình trên tạp chí nói không chừng sẽ chủ động liên hệ với mình, đáng tiếc hắn vẫn không chờ được đến ngày đó.

“Tại sao em không liên lạc với anh? ”

Tiêu Cảnh Mặc buột miệng thốt ra chất vấn, hiển nhiên lộ ra tâm tình chân thật của hắn.

Động tác trên tay Tô Văn dừng một chút, ở trong nháy mắt kia, thân thể cô cứng đờ.

“Thật ra..... Không, không có gì.”

Tô Văn theo bản năng rũ mi mắt, che dấu cảm xúc chân thật.

“Em khi đó dự định liên lạc với anh, nhưng là lúc ấy việc học rất bận, vội vội vàng vàng liền quên mất, hơn nữa.....”

Tô Văn tạm dừng một chút, tựa hồ đang nỗ lực điều chỉnh cảm xúc.

“Anh hiện tại không phải đã có bạn gái mới rồi sao? Thoạt nhìn là một người không tồi, anh nhất định phải quý trọng a!”

Lạc Sơ Sơ sao?

Tiêu Cảnh Mặc nghĩ đến Lạc Sơ Sơ, ánh mắt cũng hơi nhu hòa một chút, tuy rằng có đôi khi Lạc Sơ Sơ đơn thuần gần như ngu ngốc, nhưng hắn chính là thích loại không hề có tâm cơ này, là một cô gái ngây thơ không biết tâm kế.

Người như vậy, vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội và tổn thương hắn.

Về tình cảnh sinh hoạt của Tiêu Cảnh Mặc, Tô Văn cũng không có dò hỏi quá nhiều, hai người chỉ là đem đề tài dừng lại ở công việc cùng những việc vặt vãnh khác, mãi cho đến cơm nước xong xuôi hai người đi ra tới cổng lớn nhà hàng, lúc này Tô Văn bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt có chút chần chờ gọi Tiêu Cảnh Mặc lại.

“Tiêu tổng, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Sao?”

Thấy Tô Văn thay cách xưng hô, Tiêu Cảnh Mặc đầu tiên là sững sờ một chút.

Bởi vì thời điểm ăn cơm vui vẻ vừa mới xong, hai người xưng hô cũng từ mới lạ ban đầu khôi phục lại cách gọi tương đối thân mật trước đây.

“Công ty bọn em sắp tới đây muốn cử hành một cuộc họp báo giới thiệu sản phẩm mới, ở cuộc họp báo cần một người phát ngôn cho nhãn hiệu mới, hơn nữa muốn tạo nên một hình thức quảng cáo hoàn toàn mới.”

Nói tới đây, ánh mắt Tô Văn đánh giá Tiêu Cảnh Mặc từ trên xuống dưới.

“Tiêu tổng, em cảm thấy anh chính là người phát ngôn thích hợp nhất theo yêu cầu của em, anh xem.”

“Tô Văn, em đang đùa sao?”

Biểu tình trên mặt Tiêu Cảnh Mặc có chút không thể tin được.

“Em muốn anh giúp em chụp quảng cáo?”

Cảm giác được khí lạnh trên người Tiêu Cảnh Mặc càng ngày càng lan tỏa ra, Tô Văn cũng không cảm thấy khiếp đảm, chỉ là như cũ bình tĩnh nhìn hần.

“Không sai, vô luận là ngoại hình, điều kiện hay khí chất của anh đều vô cùng phù hợp với yêu cầu của EVFA bọn em”

“Đừng đùa nữa.”

Tiêu Cảnh Mặc hướng về phía Tô Văn lắc lắc đầu.

“Nếu bởi vì em không có quan hệ rộng để tìm được người phát ngôn thích hợp, anh có thể giúp em tìm, em coi trọng vị mình tình nào, trực tiếp nói với anh, anh đều giúp em sắp xếp.”

Tiêu Cảnh Mặc căn bản là không tin lời của Tô Văn, hần cảm thấy Tô Văn chắc chắn muốn cầu hần hỗ trợ, nhưng lại ngượng mở miệng cho nên chọn dùng loại phương thức này xin giúp đỡ.

“Nếu anh cảm thấy là em đang đùa, vậy thôi đi.”

Tô Văn hướng về phía Tiêu Cảnh Mặc vẫy vẫy tay.

“Em đi trước, hẹn gặp lại!”

Không đợi Tiêu Cảnh Mặc trả lời, Tô Văn đã xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng cô đi xa, Tiêu Cảnh Mặc ngưng thần, một lát sau hần móc ra điện thoại gọi cho trợ lý.

“Văn Xa, cậu giúp tôi điều tra xem Tô Văn tám năm ở nước ngoài sống như thế nào, ừ, càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt.”

Tuy rằng ở trên bàn com Tô Văn đã cực lực che dấu, nhưng Tiêu Cảnh Mặc vẫn cảm thấy cô có điểm không thích hợp, trực giác nói cho hần biết, Tô Văn nhất định có chuyện gì đó giấu hần, mà chuyện đó nhất định là có quan hệ với mình.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tình Nhân Thế Thân (10)

Edt: Mít

Thời điểm Tô Văn trở lại chung cư, liếc mắt liền thấy được chiếc Maserati quen thuộc dưới lầu.

Tô Duệ dựa vào thân xe, hai chân thon dài tùy ý vắt chéo, toàn bộ nửa người trên đều dựa trên thân xe màu đen, nhìn thấy Tô Văn, hần hơi nghiêng người, một đôi con ngươi đen nhánh nhìn thẳng vào Tô Văn.

Ánh mắt sâu không thấy đáy, mãnh liệt có chút nguy hiểm.

Đêm nay Tô Duệ mặc một cái áo gió màu đen, làm cả người hần thoát nhìn càng thêm lạnh thấu xương cùng sắc bén.

Tô Văn ở thời điểm Tô Duệ đang nhìn mình chăm chú, bước lên một bước đi tới trước mặt hần.

“Đang đợi tôi?”

Cô như sương mây, ngửi khí trước sau như một không hề gọn sóng.

“Hôm nay cô đi gặp Tiêu Cảnh Mặc?”

Tô Duệ không trả lời Tô Văn, mà ngược lại là sắc mặt âm trầm hỏi lại cô một câu.

“Anh tìm người theo dõi tôi?”

Nghe được hần nói, Tô Văn chớp chớp đôi mắt đào hoa, khoe miệng khê cong lên cười như không cười nhìn Tô Duệ.

“Thật là làm người ta sợ hãi mà, anh không phải là..... Yêu tôi chứ?”

“Tôi không phải yêu cô.”

Tô Duệ thân mình hơi nghiêng về phía trước, tiến đến trước mặt Tô Văn, hần rừ đầu, gất gao nhìn chăm chăm vào đôi mắt Tô Văn.

“Tôi muốn...ngủ với cô!”

Từ lần trước cô đột nhiên rời đi, đến khi toàn bộ vị diện đều hồng mất, hần từ núi thây biển máu đi ra, vốn tưởng rằng tâm của chính mình đã chết lặng rồi.

Thẳng cho đến khi bị Từ Sách thu vào tổng bộ chữa trị vị diện, biết được thân phận thật của "Nàng", ở một khắc đó, Tô Duệ liền nghe được nhịp tim đã lâu không đập của chính mình.....

“A.”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn chỉ là nhàn nhạt cười

“Anh có lý tưởng có theo đuổi đây là chuyện tốt, bất quá anh phải biết rằng lý tưởng cùng hiện thực vẫn luôn khác nhau một trời một vực.”

Tô Duệ nghe được lời nói tràn đầy trào phúng của Tô Văn cũng không tức giận, hần vẫn duy trì tư thế vừa rồi, ánh mắt như cũ gất gao định vị trên người cô.

Đã trải qua nhiều lễ rửa tội trong những nhiệm vụ điên cuồng, Tô Duệ hiện tại không còn là Tô tướng quân sát khí trợn trời của Đại Hạ nữa rồi.

Bề ngoài của hần hiện giờ càng thêm thành thực ưu nhã, nội tâm cũng càng thêm cường đại cùng lãnh khốc.

Nếu nói, ở thế giới này, Tô Văn là mối tình đầu cũng là bế tắc trong lòng Tiêu Cảnh Mặc.

Như vậy, ở trong thế giới của Tô Duệ, thì Tô Văn hẳn tâm rời đi, chính là từ kiếp ở đáy lòng của hần.

Từ khi gặp gỡ cô, hần liền định là chạy trời không khỏi nắng rồi.

.....

Bị Tô Duệ nhìn chăm chăm, Tô Văn chỉ cảm thấy cả người rét run.

“Muốn đi lên ngồi một chút không? Tôi vừa lúc có chuyện muốn tìm anh.”

Thấy Tô Văn chủ động mời mình, Tô Duệ lập tức gất gất đầu.

Hai người một trước một sau đi vào chung cư, nhà của Tô Văn có hai phòng ngủ một phòng khách, nội thất tương đối đầy đủ, phòng bếp Tô Văn không động tới, cô cũng không tính ở thế giới này lâu dài.

“Tôi đi thay quần áo, anh tự nhiên đi.”

Thay dép lê, Tô Văn ném cho Tô Duệ một câu, xoay người liền về phòng của mình thay quần áo.

Tuy rằng mỗi nam vừa rồi còn đồng dạng nói muốn muốn ngủ với cô, nhưng “ngủ” cùng “cường” lại là hai loại phương thức hoàn toàn bất đồng, cho nên đối với Tô Duệ, Tô Văn vẫn là rất yên tâm, cô tuyệt không lo lắng hần sẽ cưỡng bách chính mình làm chuyện gì.

Thời điểm Tô Văn đã đổi một thân trang phục ở nhà đi ra, Tô Duệ đã cởi áo gió, xắn tay áo soni bận rộn ở trong phòng bếp của cô.

“Anh đang làm cái gì vậy?”

Tô Văn tò mò nhìn thoáng qua Tô Duệ trong phòng bếp.

“Tôi đói bụng, nên làm một ít thức ăn.”

Tô Duệ một chút cũng không giống người ngoài, một bên trả lời Tô Văn, một bên đã mở bếp gas trong phòng bếp.

Phòng bếp nhà Tô Văn đặc biệt sạch sẽ, ngày thường căn bản cô không ở nhà ăn cơm, cho nên đồ làm bếp trong nhà đều là đồ mới, tủ lạnh trừ bỏ một ít bia cùng đồ uống cũng chỉ có mấy bao mì sợi cùng mấy cái trứng gà, vẫn là cô suy nghĩ chu đáo, thời điểm đi siêu thị thuận tay mua.

“Em có muốn ăn một chút hay không?”

Tô Duệ một bên đánh trứng gà, một bên hướng về phía phòng khách hỏi một câu.

“Tôi ăn no rồi, không cần chuẩn bị cho tôi.”

Tô Văn dứt khoát ngồi trên sofa mở TV, vừa lúc là bộ phim truyền hình buổi tối ăn khách nhất hiện nay.

Nghe Tô Văn trả lời, Tô Duệ trong phòng bếp không nói gì nữa, mà Tô Văn cũng thoải mái ngồi ở trên sofa xem phim truyền hình, lúc Tô Duệ bụng mì sợi từ phòng bếp đi ra, trên phim truyền hình nam chủ đang liều mạng giải thích hiểu lầm với nữ chủ——

“Em nghe anh giải thích, em nghe anh giải thích a! Sự tình không phải như em tưởng tượng!”

“Em không nghe, em không nghe, em không muốn nghe!”……

Thấy Tô Văn thế nhưng lại xem ngon lành, Tô Duệ nhịn không được mở miệng nói.

“Nam nhân kia có phải ngốc hay không?”

“A?”

Tô Văn quay đầu lại nhìn Tô Duệ không biết từ khi nào ngồi ở bên người mình: “Anh nói cái gì?”

“Này là nữ chính chính mắt nhìn thấy người yêu mình ở chung một chỗ với cô gái khác, cô liền giận dữ bỏ nhà đi ra ngoài, kỳ thật cô gái kia chính là em gái thất lạc nhiều năm của nam chính, vừa rồi hắn nói nhảm nhiều như vậy, không bằng trực tiếp nói cô ta là em gái anh, liền sáu chữ không phải giải quyết vấn đề rồi sao?”

“Hắn mà nói thẳng, phim truyền hình còn chiếu cái gì nữa chứ? Anh để nam phụ lên sân khấu như thế nào? Anh làm người xem xem cái gì?”

Tô Văn nhịn không được đáp lại Tô Duệ một câu, nghe Tô Văn nói, Tô Duệ lại nhú nhú mày, ngay sau đó nghiêm trang nói.

“Chẳng lẽ không trải qua hiểu lầm thì không phải tình yêu sao? Nữ nhân mà không có nam nhân tới tranh đoạt thì không phải nữ nhân sao?”

Tô Văn là lần đầu tiên thấy bộ dáng Tô Duệ nghiêm túc như vậy.

Kỳ thật, còn không phải phim truyền hình cấu huyết não tàn sao? Đến mức này sao?

Tô Văn có chút muốn cười rồi.

“Anh rốt cuộc có ăn mì không?”

Cố nén ý cười, Tô Văn đem ánh mắt dừng ở chén mì sợi trước mặt Tô Duệ, nhìn thấy trứng ở trong chén bị nát thành một mớ, Tô Văn nhướng mày, liếc xéo Tô Duệ một cái.

“Đây là mì anh nấu?”

“Ách.”

Tô Duệ khó có khi lộ ra một tia quần bách.

“Chính là thời gian nấu hơi dài,……trứng hơi chín.”

Nói, hắn nhịn không được cầm chiếc thìa kẹp trứng ở trong chén lên ở trước mặt Tô Văn quơ quơ.

Này rốt cuộc là khoe cái gì chứ?

Thật ra nhìn thân ảnh hắn xắn cổ tay áo ở trong phòng bếp bận rộn, Tô Văn có hơi tò mò, quả nhiên cô không nên ôm quá lớn kỳ vọng quá lớn đối với Tô Duệ.

Thằng nhãi này sao có thể sẽ biến thành một nam nhân lên được phòng khách xuống được phòng bếp chứ?

Tay của hắn chính là dùng để cầm dao cầm súng, tuyệt không phải dùng để chiên trứng gà với nấu mì.

Nghĩ đến bản thân còn có việc cầu hắn, Tô Văn thở dài một hơi, đề tay Tô Duệ đang cầm thìa cường bách hắn buông xuống.

“Được rồi, người tới là khách, một tô mì trứng đủ anh ăn sao? Vẫn là để tôi đi!”

Thấy Tô Văn một bên nói một bên đứng dậy hướng phòng bếp đi qua, môi Tô Duệ hơi hơi nhếch lên, chỉ là không đợi hắn cong lên khoe môi, liền nhìn thấy Tô Văn cực kì thuần thục từ trên quầy bar phòng bếp lấy ra một tờ danh thiếp lưu loát đem điện thoại gọi qua.....

“Là quán cơm Trương gia sao? Tôi muốn gọi cơm!”

Gọi cơm!

Gọi cơm!

Tô Duệ trên mặt mới vừa nổi lên ý cười nháy mắt biến mất ——

Chẳng lẽ không phải tự mình xuống bếp sao?

Tiểu thuyết đều viết như vậy mà!

Cho nên nói, Tô tướng quân à Tô tướng quân, anh đọc ít tiểu thuyết cầu huyết não tàn cùng phim truyền hình đi nha?

Anh ngu ngốc như vậy, Tô Văn nhà anh có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Tình Nhân Thế Thân (11)

Edt: Mít

Tô Văn gọi hai mẹt một canh ở tiệm cơm nhỏ dưới lầu, Tô Duệ thoát nhìn cũng không có sở thích ăn uống gì, hắn ăn rất ít và rất chậm, cho đến khi ba mẹt phim truyền hình đều chiếu xong, hắn mới ăn được nửa chén cơm.

“Anh tính đem bữa cơm này thành bữa sáng luôn sao?”

Tô Văn cũng không nói trắng ra tâm tư của Tô Duệ, chỉ là dùng tay chống cằm, về mặt trên chọc nhìn hắn.

“Hôm nay dự báo thời tiết nói buổi tối có mưa rào và sấm chớp.”

Tô Duệ buông đũa, ánh mắt sâu kín nhìn Tô Văn: “Tối nay tôi không đi được rồi.”

Thấy bộ dáng hắn đương nhiên như vậy, Tô Văn nhẹ nhàng gợn cảm lên.

“Tôi trời sinh lá gan lớn, không sợ mưa to không sợ sét đánh, càng không sợ tia chớp, tóm lại một câu, tôi không cần bất luận người nào bảo vệ, anh hiểu không?”

“Em không sợ, tôi sợ, em bảo vệ tôi.”

Tô Duệ mặt không đổi sắc, không chút nào chột dạ trả lời.

Tô Duệ giết người không chớp mắt sẽ sợ trời mưa sét đánh? Đùa cái quái gì thế!

Thấy hắn đã hạ quyết tâm muốn sống chết ăn vạ không đi rồi, Tô Văn cũng không nóng nảy, cô dựa lưng vào ghế, về mặt thần nhiên nhìn Tô Duệ.

“Anh muốn ở lại cũng có thể, phòng cho khách cho anh ở, nhưng tôi có một điều kiện.”

Nói xong Tô Văn híp mắt đánh giá Tô Duệ từ trên xuống dưới vài lần.

“Anh làm người phát ngôn cho công ty tôi đi!”

“Người phát ngôn?”

Tô Duệ có chút kinh ngạc nhìn Tô Văn.

“Em nói đùa sao?”

Người phát ngôn không phải là mời mình tình làm sao? Tô Văn làm về cái gì Tô Duệ tự nhiên rõ ràng, hắn cũng biết công ty cô gần đây muốn đổi người phát ngôn mới, nhưng là toàn bộ mình tình Tương Thành thậm chí là thiên vương quốc tế, người mẫu ở Hoa Hạ nhiều không đếm xuể, như thế nào cũng không tới phiên mời hắn... một người ngoài nghề làm người phát ngôn chứ?

Huống chi hiện tại Tô Duệ đang ở trong thân xác của Phương đại thiếu gia, ai dám mời hắn làm người phát ngôn a? Phí đại ngôn nhất định rất cao a!

“Anh không muốn làm?”

Hai mắt Tô Văn nhìn chăm chăm Tô Duệ.

“Anh nếu không muốn làm người phát ngôn cho chúng tôi, vậy chúng ta cũng không còn gì để nói nữa, anh ăn cơm xong đi nhanh đi, tôi ngày mai sẽ liên hệ Tiêu Cảnh Mặc, hắn làm.....”

“Tôi làm!”

Tô Duệ đột nhiên lớn tiếng đánh gãy lời nói Tô Văn.

“Không phải chỉ là người phát ngôn thôi sao? Sáng mai ký hợp đồng.”

“Rất tốt, anh từ từ ăn nha, tôi đi dọn phòng khách cho anh.”

Mục đích đã đạt được, Tô Văn vẻ mặt tươi cười xoay người rời khỏi phòng bếp, vào ban đêm giống như Tô Duệ nói, hơn nửa đêm quả thực trời đổ mưa, sét đánh tia chớp quấy nhiễu làm người ta ngủ không yên.

Tô Duệ cả đêm không thể nào chợp mắt, tưởng tượng Tô Văn đang ở sát vách của mình, tâm hắn đặc biệt an ổn.

Lúc trước cô đột nhiên biến mất ở trước mặt hắn, cơ hồ hắn lâm vào điên cuồng, một ngày đó hắn mang theo tinh binh của mình huyết tẩy hoàng thành triều Đại Hạ.

Đêm hôm đó, toàn bộ hoàng thành trên đường đều bị máu nhuộm thành màu đỏ, sông đào bảo vệ thành cho đến nửa tháng sau cũng là màu đỏ như cũ.

Từ lúc đó về sau, Tô Duệ cảm nhận được tâm của mình bị khuyết một lỗ hổng, vô luận làm như thế nào bổ khuyết đều bổ không đủ được lỗ hổng đó, chỉ có không ngừng giết chóc, mới có thể làm hắn bình phục tâm tình của chính mình.

Hắn đã không nhớ rõ chính mình giết bao nhiêu người, phá hủy bao nhiêu gia đình cùng sinh mạng.

Tô Duệ chỉ nhớ rõ một ngày nào đó, khi hắn tỉnh lại, ở giữa một mảnh núi thấy biển máu, có một nam nhân mặt nho nhã khí chất thanh đạm mỉm cười đứng trước mặt hắn.

Nam nhân kia nói: “Thế giới này đã hồng mất rồi, ta mang ngươi rời đi nơi này có được không?”

Rời đi?

Ánh mắt Tô Duệ khi đó lạnh băng.

“Ta vì cái gì phải rời đi?”

Nếu như thế giới này chỉ còn có một mình hắn, hắn cũng sẽ không rời đi, nếu không, có một ngày, “Nàng” trở lại, chẳng phải là hắn sẽ bỏ qua cơ hội gặp nàng sao?

Thấy Tô Duệ không dao động, nam nhân nho nhã kia chỉ là đạm mạc cười.

“Ngươi không nghĩ muốn gặp lại nàng sao? Ta có thể mang ngươi đi..... thế giới của nàng!”

Thế giới của Nàng.....

Thời Không Thất Lạc.

“Hoan nghênh ngươi gia nhập với chúng ta.”

Tô Duệ đi vào Thời Không Thất Lạc sau này mới biết được, nam nhân ôn nhã mang hắn về tên là Từ Sách, là chữa trị vị diện già của tổng bộ số hiệu No1.

Mà toàn bộ Thời Không Thất Lạc là độc lập với vũ trụ bên ngoài, bao trùm trong không gian ở tất cả vị diện cấp thấp và vị diện cao cấp.(đoạn này hơi khó hiểu ><)

“Tất cả mọi người trong tổng bộ là do ngươi từ những vị diện bị hồng mang ra sao?”

Tô Duệ còn nhớ rõ lúc gặp lại vị chữa trị già ở tổng bộ, hẳn đã từng hỏi qua vấn đề như vậy với Từ Sách.

Lúc ấy, Từ Sách như là hơi dừng một chút, lúc sau mới mặt mày ôn hòa trả lời.

“Mỗi người xuất hiện ở chỗ này nguyên nhân đều bất đồng, những năm gần đây, ta chỉ từ vị diện bị hỏng mang về hai người, người là người thứ hai, người đầu tiên, người cũng quen biết, cô ấy chính là Tô Văn.”

Nhắc tới Tô Văn, Từ Sách ngữ khí bình thản như cũ, nhưng hẳn lại không muốn đề cập tới quá khứ của Tô Văn, cùng với nguyên nhân Tô Văn cuối cùng lại trở thành một kẻ phá hư vị diện.

Khi đó tâm Tô Duệ đặc biệt không bình tĩnh, nguyên lai hẳn chỉ biết Tô Văn là một nữ nhân nhân tâm, thời điểm ở triều Đại Hạ, Tô Duệ còn từng âm thầm thề dưới đáy lòng, nếu còn có thể nhìn thấy nàng, nhất định phải hung hăng tra tấn nàng, làm nàng biết vứt bỏ chính mình kết cục sẽ thế thảm bao nhiêu.

Nhưng là, từ chỗ Từ Sách biết Tô Văn cũng là xuất thân từ một cái vị diện cấp thấp bị hỏng, nỗi lòng Tô Duệ bất tri bất giác phức tạp....

Rốt cuộc, Tô Văn đến từ nơi nào?

Nàng đã từng trải qua cái gì?

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tình Nhân Thế Thân (12)

Edt: Mít

Sáng sớm Tô Duệ đã đưa Tô Văn đến công ty, hơn nữa trực tiếp cùng cô ký một năm hợp đồng làm người phát ngôn, sau khi ký xong hợp đồng, Tô Duệ cũng không dừng lại, cùng Tô Văn nói chuyện về quy định quay quảng cáo, sau đó hẳn gấp không chờ được nên rời đi.

Đem hợp đồng của Tô Duệ giao cho trợ lý mới nhậm chức, Tô Văn thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài, chuyện này cuối cùng cũng xong.

Kỳ thật từ lúc bắt đầu, mục tiêu được chọn của cô chính là Tô Duệ, trước nay đều không phải là Tiêu Cảnh Mặc.

Theo thói quen mở ra xu thế cổ phiếu, nhìn giá cổ phiếu của tập đoàn Hạo Nguyệt, cổ phiếu lại tăng, tuy rằng chỉ là tăng lên rất ít, nhưng lại ở mức vững vàng như vậy, không có bất kì cái gì tin tức có lợi, tốc độ tăng như vậy đã có thể khiến cho tập đoàn Hạo Nguyệt coi trọng.

Không phải là Tô Duệ chứ?

Tô Văn nghĩ nghĩ, có khả năng hẳn cũng giống mình đang âm thầm không ngừng thu mua cổ phần của cổ đông Hạo Nguyệt, trừ Tô Duệ ra, còn ai vào đây nữa?

Bất quá, nếu người kia thật là Tô Duệ, Tô Văn chỉ có thể cảm thán phương diện tài chính của hẳn vẫn là có chút yếu đi, mấy ngày nay tốc độ tăng có chút rõ ràng, chỉ sợ sẽ rút dây động rừng lập tức khiến cho Tiêu Cảnh Mặc cảnh giác, chuyện này thật không phải chuyện tốt gì.

(*Vấn đề cổ phiếu mình không rành lắm. Nên khúc nói này hơi mơ hồ khó hiểu. Mọi người thông cảm. Mà hiểu chung là Tô Văn cùng Tô Duệ có chung mục đích ấy*)

Tô Văn nghĩ nghĩ, vẫn là nhấn cho quản lý về việc thu mua cổ phiếu, kêu hẳn mấy ngày nay không cần mua cổ phiếu của Hạo Nguyệt nữa.

Gửi xong tin nhắn, Tô Văn lại vui đầu xử lý công việc sắp tới, cho đến khi trợ lý tân nhiệm Hứa Kiệt gõ cửa tiến vào, Tô Văn lúc này mới xoa xoa bả vai có chút ể ẩm nhìn nam nhân có đôi mắt văn nhả trước mặt.

“Tô tổng, đã đến giờ cơm trưa, cô nghĩ trưa muốn ăn cái gì?”

Hứa Kiệt là bí thư bộ phận nhân sự được trực tiếp điều lại đây, hẳn làm bí thư nhiều năm rồi, làm bất cứ chuyện gì đều đặc biệt có trật tự, so với tên Thẩm Vi kia đáng tin cậy hơn nhiều.

“Đến nhà ăn công ty gọi giúp tôi một phần cơm hộp đi!”

Tô Văn theo bản năng trả lời Hứa Kiệt một câu, Hứa Kiệt gật gật đầu, đang muốn xoay người rời đi, trong văn phòng Tô Văn bỗng nhiên nhìn thấy lịch bàn trên bàn làm việc, ngày hôm nay là.....

“Từ từ!”

Tô Văn gọi lại Hứa Kiệt: “Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, hôm nay tôi mời, xem như chúc mừng cậu làm trợ lý tân nhiệm!”

Hứa Kiệt hơi hơi vuốt mũi, vẻ mặt như cũ vẫn nhả nhìn Tô Văn.

“Vây cảm ơn Tô tổng.”

“Khách khí cái gì!”

Tô Văn lấy túi xách tự mình mang theo Hứa Kiệt trực tiếp tới bãi đỗ xe ngầm lấy xe, lần này cô lựa chọn ăn cơm trưa ở trung tâm thành phố Trương Thành, hai người ăn một bàn cơm trưa khá phong phú, từ nhà ăn đi ra, Tô Văn cũng không về ngay công ty, mà là lôi kéo Hứa Kiệt đi đến một bên bán hàng trung tâm

Nhìn thấy Tô Văn dừng lại ở một cửa hàng đồ nam, trong mắt Hứa Kiệt hiện lên một trận kinh ngạc.

Nhãn hiệu EVFA này ở Trương Thành cũng không thấy nhiều, hơn nữa bởi vì cùng tập đoàn Hạo Nguyệt vẫn luôn là quan hệ hợp tác, trang phục nam của EVFA vẫn luôn chỉ có ở phòng marketing của tập đoàn Hạo Nguyệt.

(Dạng dạng như Hạo Nguyệt được độc quyền bán đồ của EVFA ỷ)

“Hoan nghênh quý khách!”

Hai người vừa vào cửa, liền có nhân viên hướng dẫn mỉm cười đón tiếp.

“Xin hỏi có yêu cầu gì cần tôi giúp không ạ?”

“Tôi muốn mua cả vật cho bạn trai.”

Tô Văn hướng về phía nhân viên hướng dẫn cười cười, Hứa Kiệt một bên theo bản năng lui ra phía sau nửa bước, cùng Tô Văn bảo trì khoảng cách an toàn.

Ngày hôm qua thời điểm biết sẽ đảm nhiệm chức trợ lý của Tô tổng, Hứa Kiệt còn đến riêng lâu bốn tìm Thẩm Vi một chút, muốn tìm hiểu một chút người lãnh đạo mới của mình có tính tình cùng yêu thích gì.

Kết quả Thẩm Vi chỉ là liếc mắt nhìn Hứa Kiệt một cái liền vô cùng bình tĩnh nói.

“Chị Văn không có gì không tốt khi ở chung, chân chính không tốt khi ở chung là nam nhân của chị ấy.”

Nói xong, Thẩm Vi còn hướng về phía Hứa Kiệt giơ cằm lên, nhìn đến khuôn mặt thâm không nở nhin của hắn, cho dù là người bình tĩnh như Hứa Kiệt cũng phải rung mình một cái, đối với vị “Bạn trai” trong truyền thuyết kia càng thêm kiêng kỵ.....

Đến khi Tô Văn đi vào quầy trưng bày cả vật mới phát hiện Hứa Kiệt còn đang đứng ở chỗ rất xa.

“Cậu đứng chỗ đó làm gì? Lại đây giúp tôi thử cái này xem!”

Tô Văn quay đầu hướng về phía Hứa Kiệt hô lên một tiếng.

Hứa Kiệt bước từng bước nhỏ đi đến giống như là một cô vợ nhỏ, vẻ mặt u oán nhìn Tô Văn.

“Tô tổng, đây là cô mua cho nam nhân của cô, không phải, là cô cho mua cho bạn trai của cô, tôi thử..... Không tốt lắm đâu?”

Nghe Thẩm Vi nói chỉ là một lần làm bạn nam đi dự tiệc cùng Tô Văn liền thiếu chút nữa bị đánh đến sinh hoạt cũng không thể tự lo được, Hứa Kiệt lúc này đang vì an toàn của sinh mệnh chính mình mà lo lắng.

“Có cái gì không thích hợp? Cậu lại không phải tiểu thư khuê các, ở chỗ này ngượng ngùng với tôi cái gì?”

Tô Văn đứng là không dự đoán được trợ lý mới của mình là một người đặc biệt như vậy.

Đương nhiên, cô nếu biết là Thẩm Vi rồi cuộc phổ cập khoa học cái gì cho Hứa Kiệt, khả năng cô sẽ không suy nghĩ như vậy nữa.

“Tôi tiểu thư?”

Ngay lúc Hứa Kiệt rối rắm công việc cùng an toàn tánh mạng cái nào quan trọng hơn, một giọng nữ bỗng nhiên ở phía sau hai người vang lên.

Thanh âm này đối với Hứa Kiệt mà nói quả thực chính là âm thanh của tự nhiên a!

Hắn lập tức xoay người, khi hắn nhìn đến nữ tử trước mặt, cả người lại nhin không được ngẩn ngơ.....

Người này, lớn lên thật giống Tô tổng, không phải là em gái thất lạc nhiều năm của cô ấy chứ?

"Lạc Sơ Sơ!"

Tô Văn lúc này cũng thấy được Lạc Sơ Sơ, cô lập tức mỉm cười đi tới.

“Thật trùng hợp a! Chúng ta lại gặp mặt.”

“Ân, đúng vậy!”

Lạc Sơ Sơ nhìn Tô Văn lại nhìn Hứa Kiệt đang đứng một bên.

“Cô cùng bạn đến mua đồ sao?”

Nghe được Lạc Sơ Sơ hỏi chuyện, Tô Văn chần chờ một chút, Hứa Kiệt đứng một bên lập tức có thiện ý giải thích.

“Tôi là trợ lý của Tô tổng, tôi bồi cô ấy đến đây mua cà vạt cho bạn trai.”

Quả nhiên, bên người có loại trợ lý hiểu lòng người như vậy, nhân sinh thật là quá tốt đẹp.

“Tô tiểu thư, cô có bạn trai?”

Nghe được Hứa Kiệt nói, Lạc Sơ Sơ lập tức mở to hai mắt không thể tưởng tượng được hỏi một câu, thanh âm của cô có chút kích động, bởi vì âm lượng quá lớn, cũng khiến cho vài nhân viên trong tiệm nhìn sang.

Thấy mọi người đều nhìn mình, Lạc Sơ Sơ cảm thấy có chút quẫn bách, theo bản năng cúi đầu, thói quen túm túm góc áo của mình.

“Thật ra cũng không phải là bạn trai của tôi.”

Tô Văn làm như không thấy Lạc Sơ Sơ đang quẫn bách, cô hơi rừ mi mắt, biểu tình trên mặt nhu hòa vài phần.

“Tôi rất thích hắn, nhưng không biết hắn có thích tôi hay không.”

Nói tới đây, giọng nói Tô Văn mang theo một tia sung sướng.

“Phải, phải không?”

Nghe được Tô Văn nói, thần sắc Lạc Sơ Sơ tối sầm lại.

“Người kia, người kia thật hạnh phúc, tôi..... Tôi có biết hắn không?”

Thấy bộ dáng Lạc Sơ Sơ do do dự dự ấp a ấp úng, Tô Văn liền biết tiểu cô nương mẫn cảm này đã liên tưởng đến cái gì.

Tô Văn cũng không nói toạc ra, chỉ là hướng về phía Lạc Sơ Sơ thần bí cười cười.

“Người kia cô cũng biết hắn, nhưng mà hiện tại tôi không thể nói cho cô được. Về sau hắn chính là người phát ngôn sản phẩm mới của công ty chúng tôi, cô rất nhanh sẽ biết hắn là ai, hôm nay tôi lại đây chính là để giúp hắn chọn một cái cà vạt thích hợp, chờ đến ngày chụp ảnh sẽ dùng đến.”

Nói xong, Tô Văn không nhìn Lạc Sơ Sơ nữa, mà ngược lại gọi người hướng dẫn đem cà vạt kiểu dáng mới nhất trong tiệm đều lấy ra.

Kỳ thật Tô Văn muốn chọn cà vạt của công ty mình, căn bản không cần tự mình tới, hôm nay sở dĩ tới nơi này chính là bởi vì Tô Văn trong lúc vô ý nhìn lịch ngày hôm nay, biết được chính mình hôm nay sẽ lại ở chỗ này gặp được Lạc Sơ Sơ.

Hôm nay là ngày kỉ niệm quen nhau hai năm của Lạc Sơ Sơ và Tiêu Cảnh Mặc, Lạc Sơ Sơ cảm mấy tháng tiền tích góp của mình, chuẩn bị mua một cái cà vạt ở EVFA tặng Tiêu Cảnh Mặc.....

Nghĩ tới chuyện này, Tô Văn cảm thấy mình hắn là nên thuận tiện làm cái gì đó, tranh thủ tốt để có thể sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ của thế giới này.

Quả nhiên, nghe được lời nói của Tô Văn, Lạc Sơ Sơ đã không còn ý định mua cà vạt nữa, một mình thất hồn lạc phách rời đi.

Thấy Lạc Sơ Sơ đi rồi, Tô Văn tùy tiện cầm lấy hai cái cà vạt mới nhất trên giá, tùy ý ở trước người Hứa Kiệt so sánh.

“Lấy hai cái này đi!”

Hứa Kiệt:.....

Tùy tiện như vậy, thật sự tốt sao?

Hai cái cà vạt đắt tiền được đặt ở trong hai chiếc hộp tinh xảo, sau đó Tô Văn trở về văn phòng, tùy tiện xé hai tờ giấy ghi chú, viết hai câu nói khác nhau vào hai tờ giấy, đem giấy ghi chú bỏ vào hộp cà vạt.

Làm xong này hết thấy, lúc này Tô Văn mới ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn Hứa Kiệt vẫn luôn đứng ở trước bàn của mình.

“Này, giao cho cậu hai nhiệm vụ.”

Tô Văn đem hai cái hộp đẩy đẩy đến trước mặt Hứa Kiệt.

“Hộp có viền màu lam đưa đến tập đoàn Hạo Nguyệt, cần phải trước giờ tan tầm hôm nay giao cho Tiêu tổng. Hộp màu tím viền vàng đưa đến tập đoàn tài chính, giao cho..... Ân, Phương Tử Mộ!”

“Đã biết.”

Hứa Kiệt lấy hai hộp quà, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Hôm nay Phương đại thiếu cùng công ty ký hợp đồng người phát ngôn, chuyện này tạm thời đối với bên ngoài là bảo mật, nhưng hợp đồng là Hứa Kiệt soạn, hẳn so bất luận người nào hiểu rõ chuyện này nhất, cho nên hôm nay ở trung tâm mua sắm, Hứa Kiệt đã biết người Tô Văn thích chính là Phương đại thiếu.

Nghĩ lại thương thế của Thẩm Vĩ, Hứa Kiệt cảm thấy thời gian Tô tổng của mình cùng Phương đại thiếu gia bên nhau không xa.

Nhưng mà, Tiêu tổng của tập đoàn Hạo Nguyệt cùng Tô tổng lại có cái quan hệ gì?

Hứa Kiệt có điểm buồn bực về chuyện Tô Văn phân phó, bất quá chuyện này không phải một tiểu trợ lý nhỏ bé như hắn nên nhọc lòng, Hứa Kiệt thái độ làm việc nghiêm túc, trước tiên liền lái xe tới tập đoàn Hạo Nguyệt, bởi vì có quan hệ hợp tác tốt đẹp, hẳn thực thuận lợi gặp được Tiêu Cảnh Mặc. Hơn nữa đích thân đem lễ vật Tô Văn chuẩn bị đưa qua.

“Đây là lễ vật Tô tổng đưa cho ngài, cô ấy dặn dò tôi phải đích thân giao cho ngài.”

Nghe được lời nói của Hứa Kiệt, Tiêu Cảnh Mặc hoảng hốt một chút, mà Hứa Kiệt đã làm tốt mọi chuyện tại lúc Tiêu Cảnh Mặc sững sờ liền cung kính đi ra ngoài, phải biết rằng công ty Phương Tử Mộ ở một khu khác của Trung Thành, muốn lái xe đi qua là rất tốn thời gian.

Hứa Kiệt không nghĩ đi lên vết xe đổ ngày xưa của Thẩm Vĩ, tưởng tượng đến vị Phương đại thiếu kia ngày thường ở trên thương trường cường thủ ương ngành, nghĩ đến hẳn đối Thẩm Vĩ hạ thủ, Hứa Kiệt cơ hồ một khắc không dám dừng lại, bước chân vội vàng bước ra cửa của tập đoàn Hạo Nguyệt.

Bởi vì thất thần cùng quá mức vội vàng, Hứa Kiệt cũng không có phát hiện thế nhưng chính mình ở cửa của Hạo Nguyệt gặp Lạc Sơ Sơ mà giữa trưa đã từng gặp đi thoáng qua nhau.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Tình Nhân Thế Thân (13)

Edt: Mít

Lạc Sơ Sơ vẫn luôn nhớ rất rõ ngày cô cùng Tiêu Cảnh Mặc quen biết, hai năm trước hai người ở quán bar mà cô đang làm thêm vô tình gặp gỡ, lần tình cờ gặp gỡ này, đã thay đổi cả đời cô.

Mấy ngày gần đây quan hệ giữa Lạc Sơ Sơ cùng Tiêu Cảnh Mặc có chút lạnh nhạt, kỳ thật hai người đều rõ ràng, hiện tại vấn đề tồn tại ở giữa hai người cũng không chỉ là một Tô Văn.

Yến hội sinh nhật hôm đó, nháy mắt nhìn thấy Tô Văn, Tiêu Cảnh Mặc buông lỏng tay Lạc Sơ Sơ ra, vô luận là hắn cố ý hay vô tình, hành động này thật sự làm tâm Lạc Sơ Sơ tổn thương.

Ngày đó cô một mình ở trong phòng khách của biệt thự suy nghĩ miên man, cô cho rằng bọn họ đã kết thúc như vậy rồi, nhưng là ngày hôm sau tất cả đều như cũ, Tiêu Cảnh Mặc cũng không có cùng cô nói lời chia tay.

Thậm chí đêm qua hần còn mua một bó hoa hồng to, ôm cô một đêm yên lành.

Có lẽ, ở chung mấy năm nay, bọn họ thật có tình cảm.

Lạc Sơ Sơ thật ra không lừa được chính mình, cô căn bản không muốn buông tay.

Trong cuộc đời của cô, chưa bao giờ có một người nam nhân giống Tiêu Cảnh Mặc sủng cô như vậy.

Huống chi, trước thời điểm cô gặp được Tiêu Cảnh Mặc, cô chỉ là một cô gái bình thường lại đơn thuần.

Mỗi một cô gái đều mộng tưởng một ngày kia có thể gặp được một tổng tài bá đạo giống như Tiêu Cảnh Mặc vậy, hần sẽ sủng ngời vô điều kiện, sẽ đem những thứ tốt nhất trên thế giới đều cho ngời.

Vô luận hần ở trước mặt người khác lãnh khốc bá đạo cỡ nào, nhưng hần ở trước mặt ngời vĩnh viễn là ôn nhu săn sóc.

Tình nhân trong mộng như vậy, trước kia Lạc Sơ Sơ thật sự chỉ dám tưởng tượng ở trong lòng, nhưng có một ngày cô chân chính gặp được, cô buông tay như thế nào đây?

Cô không bỏ được, không, phải nói là đổi lại bất luận nữ nhân bình thường nào cũng sẽ không bỏ được.

Cho nên Lạc Sơ Sơ dưới đáy lòng tự cổ vũ chính mình, tình yêu là bình đẳng, cô cũng có quyền tranh giành hạnh phúc cho mình không phải sao?

Cho dù nguyên bản cô chỉ là thể thân của Tô Văn, nhưng là..... Cô cũng có quyền lợi cùng tư cách được yêu mà.

Lấy hết can đảm, Lạc Sơ Sơ nghĩ sẽ ở ngày kỷ niệm hôm nay tặng cho Tiêu Cảnh Mặc một kính hi, nhưng làm Lạc Sơ Sơ không nghĩ tới chính là, cô thể nhưng sẽ lại lần nữa gặp được Tô Văn.

Tô Văn nói rằng “Thích một người” có phải là nói Tiêu Cảnh Mặc hay không?

Hay là cô ấy cố ý ở trước mặt mình nói như vậy?

Từ trung tâm mua sắm rời đi, tâm Lạc Sơ Sơ lại rối loạn, cảm xúc của nữ nhân cùng nam nhân bất đồng, các cô là những sinh vật dễ bị quấy nhiễu và cũng đặc biệt hay suy nghĩ miên man.

Nghĩ như vậy, Lạc Sơ Sơ không tự chủ được đi tới dưới lầu của tập đoàn Hạo Nguyệt.

Nhìn office building trước mắt cao lớn nhiều tầng, Lạc Sơ Sơ giật mình, ánh nắng buổi chiều đặc biệt chói mắt, cô híp mắt thu hồi tầm mắt, kết quả vừa lúc nhìn thấy thân ảnh Hứa Kiệt vội vàng rời đi.

Kia không phải trợ lý của Tô Văn sao?

Hần như thế nào.....

Tâm Lạc Sơ Sơ lại bắt đầu khẩn trương lo lắng, cô cắn chặt răng dứt khoát bước vào đại sảnh của tập đoàn Hạo Nguyệt.

Bởi vì trước kia Tiêu Cảnh Mặc mang theo Lạc Sơ Sơ tới công ty vài lần, cho nên nhân viên Hạo Nguyệt nhận biết Lạc Sơ Sơ, trước quầy gọi nội tuyến đến tầng của trợ lý tổng tài, lúc Lạc Sơ Sơ đi thang máy lên tầng cao nhất, trợ lý Tiêu Cảnh Mặc đã chờ ở cửa thang máy.

“Lạc tiểu thư, Tiêu tổng đang ở trong văn phòng chờ cô.”

“Tôi đã biết.”

Lạc Sơ Sơ hướng về phía trợ lý Tiêu Cảnh Mặc lễ phép cười cười, đi đến cửa văn phòng của hần, ngón tay chạm vào cánh cửa lạnh băng, cô chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là đẩy cửa mà vào.

Tiêu Cảnh Mặc ngồi ngay ngắn ở phía sau bàn làm việc, hần mặc áo somi màu trắng, hai cúc áo trên cùng được cởi ra, nhìn bộ dáng tựa hồ vừa mới nghỉ trưa xong.

“Tới rồi?”

Đối với Lạc Sơ Sơ đột nhiên đến, Tiêu Cảnh Mặc vẫn là rất cao hứng, bởi vì ngày thường Lạc Sơ Sơ rất ít khi chủ động tới xem hần làm việc, đoạn tình cảm này, vẫn luôn là hần đang không ngừng trả giá cùng cho đi, mà Lạc Sơ Sơ từ lúc bắt đầu không chấp nhận, đến bây giờ thành đương nhiên, thời gian lâu rồi, Tiêu Cảnh Mặc đều quên mất lần mà cô chủ động với mình là khi nào.

“Vâng.”

Vào phòng, Lạc Sơ Sơ hướng về phía Tiêu Cảnh Mặc gật gật đầu, cơ hồ liếc mắt một cái cô liền thấy được hộp quà vừa được mở ra trên bàn làm việc,

bên trong lẳng lẳng đặt một cái cà vạt tơ tằm mới tinh.

“Tô Văn tặng cho anh?”

Thanh âm Lạc Sơ Sơ nhin không được run rẩy.

“Ah?”

Tiêu Cảnh Mặc sừng sốt, ý thức được Lạc Sơ Sơ nói chính là cái cà vạt kia, hần nhẹ gật gật đầu.

“Là Tô Văn đưa tới, là kiểu mới nhất của công ty cô ấy.”

Nói tới đây, tầm mắt của Tiêu Cảnh Mặc cũng dừng ở trên hộp quà, cà vạt tơ tằm màu xám bạc thêu hoa hoa mĩ, thêm một chút ánh vàng, thật ra hần thích phong cách này, lại nói thầm mĩ cùng ánh mắt của Tô Văn vẫn luôn không tới, bằng không cũng sẽ không làm được vị trí tổng giám đốc của EVFA Hoa Hạ.

Lạc Sơ Sơ lúc này đã đi tới trước người Tiêu Cảnh Mặc, cô gục đầu xuống nhìn hộp quà trên bàn, ở bên trên cà vạt còn một tờ giấy ghi chú tùy ý.....

[Đáp lễ bữa cơm chiều ngày hôm qua, tôi cảm thấy rất hợp với anh].

Một câu rất đơn giản, mặt sau còn vẽ một cái mặt cười nghịch ngợm, rõ ràng không có lời âu yếm động lòng người, cũng không có ngôn từ quá mức ái muội, nhưng mà Lạc Sơ Sơ nhìn tờ giấy kia cảm thấy hết sức chói mắt.....

Nguyên lai, tối hôm qua Tiêu Cảnh Mặc về nhà trễ như vậy là bởi vì cùng Tô Văn ăn cơm chiều sao?

Cho nên hần cảm thấy áy náy mới mua tặng mình một bó hoa hồng to sao!

Hần sao lại có thể như vậy? Giấu giếm mình cùng mối tình đầu ăn cơm, thế nhưng còn xem như không có gì cùng mình một đêm triền miên.

Chẳng lẽ nam nhân đều như thế này sao. Có thể đem dục vọng cùng tình yêu phân biệt rõ ràng vậy sao?

“Cà vạt..... Thật đẹp.”

Khẩu thị tâm phi là kĩ năng cao cấp có sẵn từ khi sinh ra của mỗi người phụ nữ.

Nghe được lời nói của Lạc Sơ Sơ, Tiêu Cảnh Mặc cũng cười cười.

“Không tồi, Tô Văn luôn luôn tinh mắt.”

“Cô ấy rất có mắt nhìn.”

Lạc Sơ Sơ sắc mặt trắng bệch, đôi tay nắm chặt.

“Em nghe nói cô ấy còn tìm anh làm người phát ngôn cho nhãn hiệu mới?”

Nghe thế, Tiêu Cảnh Mặc rõ ràng ngây ra một lúc, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Lạc Sơ Sơ

“Sơ Sơ, em làm sao mà biết được?”

Tiêu Cảnh Mặc xác thật có chút kinh ngạc, bởi vì ngày hôm qua hần đã cự tuyệt Tô Văn, theo tính cách của Tô Văn không có khả năng đem chuyện này đi nói khắp nơi a!

Thì ra, đều là thật?

Lạc Sơ Sơ không trả lời Tiêu Cảnh Mặc, cô cố nén chua xót nơi đáy lòng, xoay mặt qua một bên, thấp giọng hỏi

“Tiêu Cảnh Mặc, anh..... Còn yêu Tô Văn sao?”

Yêu sao? Đã từng phản nộ cùng không thể tha thứ nhưng khi gặp lại nhau lần nữa vẫn có rung động cùng mờ mịt.....

Cùng Tô Văn ăn cơm xong, Tiêu Cảnh Mặc cảm thấy chính mình bây giờ nên buông bỏ quá khứ, không chấp nhất những chuyện đã qua nữa.

Không chấp nhất cũng không phải là yêu.

Có lẽ, hần đã từng thật sự toàn tâm toàn ý yêu cô gái xinh đẹp thiện lương lại hoạt bát rộng rãi kia.

Nhưng là, ở thời điểm cô gái kia không chút nào để ý mà đi, hần đã nghĩ không tiếp tục yêu cô nữa.

Chấp niệm mấy năm nay, đều là bởi vì lòng tự tôn của nam nhân cùng sự không cam lòng.

Hắn kỳ vọng một ngày nào đó, cô sẽ quay đầu lại, cô sẽ ở trước mặt mình khóc lóc thảm thiết, kể ra bản thân mình có mất không trông.

Nhưng ở ngày hôm qua, khi hắn nghe được Tô Văn ngữ khí ôn hòa nói đến chuyện cũ, khi hắn nghe được cô nói muốn hắn quý trọng bạn gái hiện tại, một khắc kia Tiêu Cảnh Mặc cảm thấy chính mình rất buồn cười.

Mấy năm nay, Tô Văn đã buông xuôi rồi.

Cô tuy rằng lúc trước xin lỗi hắn, nhưng kỳ thật hai người bọn họ cũng từng đem đến cho nhau những hồi ức tốt đẹp nhất.

Cho nên, bỏ lỡ, liền phải học cách buông thả.

Tiêu Cảnh Mặc cảm thấy chính mình trong một đêm nghĩ thông suốt, thậm chí tối hôm qua hắn còn tặng riêng cho Lạc Sơ Sơ một bó hoa hồng to.

Tất cả đều tốt, nhưng là là hiện tại.....

Tiêu Cảnh Mặc nhạy bén cảm giác được Lạc Sơ Sơ khác thường, cho nên nghe được vấn đề của Lạc Sơ Sơ, hắn theo bản năng trầm ngâm một lúc, mà nhìn thấy Tiêu Cảnh Mặc trầm mặc, Lạc Sơ Sơ sắc mặt trắng bệch cười cười.

“Tiêu Cảnh Mặc, anh không nói lời nào chính là cam chịu đúng không? Anh còn yêu cô ấy có phải hay không? Vừa lúc cô ấy vẫn như cũ yêu anh, các người trai tài gái sắc thanh mai trúc mã! Em vẫn luôn là người dư thừa, nếu như vậy, chúng ta chia tay đi! Các người có thể có đôi có cặp, em cũng không cần làm thế thân của người khác!”

“Đủ rồi.”

Tiêu Cảnh Mặc lạnh giọng đánh gãy lời nói của Lạc Sơ Sơ.

“Em nói bậy gì đó? Anh cùng Tô Văn đã qua rồi, cô ấy biết anh có bạn gái, cô ấy cũng đã sớm buông xuôi, anh cùng cô ấy là không có khả năng!”

“Không có khả năng?”

Lạc Sơ Sơ cười lạnh nhìn Tiêu Cảnh Mặc.

“Cả vật này là chuyện như thế nào? Tô Văn ở trung tâm mua sắm chính miệng nói với tôi là cô ấy muốn đem này cả vật đưa cho bạn trai của mình, còn nói đã mời người kia làm người phát ngôn cho bọn họ!”

“Sao có thể?”

Tiêu Cảnh Mặc không thể tin được nhìn Lạc Sơ Sơ, lời phủ nhận đã buột miệng thốt ra.

Từ lúc vừa mới bắt đầu, hắn liền cảm thấy Lạc Sơ Sơ vô cớ gây rối, mà hiện tại càng là lời nói vô căn cứ!

“Anh không tin tôi? Chẳng lẽ tôi sẽ lấy loại chuyện này lừa anh sao?”

Lạc Sơ Sơ cảm thấy mình bị Tiêu Cảnh Mặc hoài nghi, có lẽ, trước nay hắn cũng chưa từng tin tưởng mình đâu?

“Tiêu Cảnh Mặc, chia tay đi.”

Sáu chữ này tựa hồ hao hết toàn bộ sức lực của Lạc Sơ Sơ.

“Sơ Sơ!”

Tiêu Cảnh Mặc phục hồi lại tinh thần gắt gao bắt được tay của Lạc Sơ Sơ.

“Buông tay, chuyện tới bây giờ, chúng ta còn có cái gì để nói?”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lạc Sơ Sơ ánh mắt tràn đầy tan nát cõi lòng, mà Tiêu Cảnh Mặc màu mắt chợt lóe.

“Anh gọi điện cho Tô Văn hỏi rõ ràng!”

Vừa nói, hắn đã lấy ra di động gọi điện thoại tư nhân cho Tô Văn, điện thoại rất nhanh đã được bắt, truyền ra thanh âm mệt mỏi của Tô Văn.

“Cảnh Mặc, có việc gì sao?”

“Tô Văn, anh có chuyện muốn hỏi em, hôm nay.....”

“Cảnh Mặc, anh chờ một chút, tôi hiện tại rất bận, anh nếu là có việc gấp cần nói, tạm ở ngay cửa chính công ty chờ tôi. Cứ như vậy a, tạm biệt.”

Không chờ Tiêu Cảnh Mặc trả lời Tô Văn bên kia đã vội vàng cắt đứt điện thoại.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tình Nhân Thế Thân (14)

Edt: Mít

oooooooo

Bị Tô Văn treo điện thoại, Tiêu Cảnh Mặc buông di động, bình tĩnh nhìn Lạc Sơ Sơ bên cạnh.

"Tan tâm anh mạng em cùng đi."

Lạc Sơ Sơ không nghĩ tới Tiêu Cảnh Mặc sẽ nói như vậy, cô chần chờ, cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Kỳ thật hai người đều biết rõ ràng, nếu không thể một lần giải quyết vấn đề Tô Văn. Như vậy bọn họ liền không thể quay trở lại như lúc ban đầu.

Khi hạt giống hoà nghi đã được gieo mầm, trừ phi có thể nhẫn tâm diệt trừ tận gốc, nếu không sẽ vẫn luôn tồn tại và sinh trưởng tốt, cho đến khi không thể khống chế.....

Lúc này, Tô Văn treo điện thoại Tiêu Cảnh Mặc tâm tình lại rất nhẹ nhàng.

Đối với Lạc Sơ Sơ, Tô Văn cũng không có bất kỳ ác ý gì, cô chỉ là không tin nam nhân như Tiêu Cảnh Mặc mà thôi, cái gọi là chuyện xưa về hào môn và cô bé lọ lem, đều dùng để lừa gạt những cô gái chưa trải sự đời mà thôi.

Cho dù kết cục chuyện xưa cô bé lọ lem đều có thể gả cho tổng tài đại đoàn viên, nhưng sau khi kết hôn thì sao?

Nam nhân, là sinh vật không đáng tin tưởng nhất trên thế giới này.

Nếu Tiêu Cảnh Mặc thật sự yêu Lạc Sơ Sơ, yêu đến chết không phai, yêu đến cảm động đất trời, nhiệm vụ lần này cho dù cuối cùng thất bại, Tô Văn cũng nhận.

Đáng tiếc.....

Cô đã trải qua nhiều thế giới như vậy, chưa từng thất bại.

Những nam nhân đó, không thể nghi ngờ chính là loại người bạc tình, không có người nào ngoại lệ.....

Một giờ sau, không có gì bất ngờ xảy ra, Tô Văn lại nhận được điện thoại của Tô Duệ.

"Cà vạt em đưa tôi rất thích, buổi tối tôi đón em đi ăn cơm."

Tô Duệ là người rất trực tiếp, Tô Văn thích cùng người như vậy giao tiếp, nghe Tô Duệ nói, Tô Văn cũng không có cự tuyệt, ngược lại còn ở lúc trước khi ngắt điện thoại nhắc nhở hắn, nhất định phải đến sớm một chút ở cửa công ty đón mình.

Mất thấy bộ kịch do chính mình tự biên tự diễn sắp lên sân khấu, tâm tình Tô Văn không tồi bắt đầu làm việc thật tốt, trong văn phòng nghỉ ngơi chốc lát, thời điểm tan tâm cô còn cố ý ở trong phòng vệ sinh riêng trang điểm lại một chút.

Ngày thường thời điểm Tô Văn tan tâm đều đã khuya, hôm nay cũng không ngoại lệ, cô đứng ở cửa sổ nhìn Tô Duệ ngừng xe ở cửa công ty, Tô Duệ cũng không có gọi điện thoại cho cô, mà là tao nhã dựa vào thân xe, dẫn tới mọi người trong công ty tan tâm vây xem một trận.

Đối với ánh mắt của người ngoài, Tô Duệ từ trước đến nay đều là tự động miễn dịch.

Hôm nay Tô Duệ mặc một bộ tây trang màu xám được may thủ công đặc chế mà mình yêu thích nhất, chất liệu hoa mĩ, cắt may tinh xảo, làm người ta có thể cảm nhận được một loại xa hoa phú quý ập vào mặt.

Quả nhiên trước sau như một đều cao điệu.

Không, phải nói là, Tô Duệ này cũng không biết như thế nào điệu thấp.

Tô Văn chậm rì rì đi thang máy xuống lầu, thời điểm đi đến đại sảnh, cô liền nhìn thấy xe Tiêu Cảnh Mặc đã chậm rãi chạy tới.

Thời gian thật vừa vặn!

Mặc một thân trang phục công sở màu xanh ngọc, Tô Văn xoắn một mái tóc dài, cầm bao tay màu trắng tinh xảo, ưu nhã đi ra cửa lớn công ty.

"Đợi lâu không?."

Tô Văn hướng về phía Tô Duệ cười xin lỗi, Tô Duệ cũng không nói lời nào, trực tiếp giơ tay đem cái cà vạt tơ tằm màu đỏ sẫm vẫn luôn vắt ở trên khuỷu tay đưa tới trước mặt Tô Văn

"Em đeo giúp tôi."

Đây là cà vạt Tô Văn đưa cho hắn, cùng tây trang màu xám trên người Tô Duệ, phá lệ thật hợp.

Tô Văn cầm lấy cà vạt, ngón tay mảnh khảnh ở trên mặt nhẹ nhàng vuốt vuốt, động tác kia gọi cảm mê người nói không nên lời.

Tô Duệ hô hấp trầm xuống, theo bản năng nghiêng thân mình qua, dựa vào trước người Tô Văn

"Nhanh lên."

"Cứ như vậy muốn tôi làm người hầu cho anh à?"

Nghe nói nữ nhân mà thắt cà vạt cho nam nhân, thì có thể đem hắn trói buộc cả đời.

Mắt đào hoa của Tô Văn hiện lên một tia ý cười, ở nháy mắt Tô Duệ cúi đầu, cô nâng hai tay lên đem cà vạt trùng lên trên cổ Tô Duệ, hai người lúc này khoảng cách rất gần, cơ hồ có thể chống trán lẫn nhau.

Hô hấp đan xen, Tô Văn chú ý tới cổ Tô Duệ đều đỏ.....

Thời điểm Tiêu Cảnh Mặc cùng Lạc Sơ Sơ chạy xe đến dưới lầu công ty Tô Văn liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy....

Phương Tử Mộ rũ đầu đứng ở trước người Tô Văn, Tô Văn giơ tay cực kì tự nhiên giúp hắn đeo cà vạt, hai người ánh mắt thỉnh thoảng đan xen, lại tùy ý mà thân mật.

Không khí chung quanh tựa hồ đều bị ngăn cách bên ngoài, hai người đứng ở nơi đó thoát nhìn đặc biệt hài hòa tốt đẹp, bọn họ phảng phất như trời sinh nên ở bên nhau, giữa hai người bọn họ không chấp nhận được bất kì người nào khác tồn tại.....

"Được rồi."

Đem cà vạt đeo lên hoàn hảo, Tô Văn vừa lòng lại nâng ngón tay lên ở trên cà vạt của Tô Duệ sờ một chút, kết quả không đợi cô thu hồi tay, Tô Duệ lại đột nhiên bắt được ngón tay cô.

Nắm được ngón tay tinh tế trắng nõn, cảm thụ được độ ấm trên đầu ngón tay Tô Văn, Tô Duệ ma xui quỷ khiến liền đem ngón tay Tô Văn nhẹ nhàng đưa tới bên môi, nhẹ nhàng hôn một chút.

Hôn xong, hai người đều giật mình tại chỗ.

Trên đầu ngón tay còn mang theo độ ấm cùng khí tức làm người ta run rẩy, Tô Văn phản xạ có điều kiện muốn rút tay ra, Tô Duệ lại theo bản năng nắm càng chặt.

"Tô Văn, anh....."

"Tô Văn!"

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm Tiêu Cảnh Mặc đánh gãy lời nói Tô Duệ, Tô Duệ ánh mắt tối sầm lại, thời điểm xoay người trên khuôn mặt tuần tú đã tràn đầy sương mù.

"Cảnh Mặc, anh đến rồi à!"

Tô Văn nhìn Tiêu Cảnh Mặc lạnh mặt từ trên xe xuống, theo hắn cùng xuống xe còn có vẻ mặt phức tạp khiếp sợ của Lạc Sơ Sơ.

"Tô Văn, hai người....."

Lạc Sơ Sơ ánh mắt còn dừng ở cái nắm tay của Tô Duệ đang đặt trên tay Tô Văn, hắn vẫn luôn không buông tay, phảng phất thời khắc này muốn công khai biểu thị chủ quyền.

"Đều bị hai người thấy được rồi."

Tô Văn mỉm cười, một cái tay khác thuận thể leo lên cánh tay Tô Duệ.

"Tô Duệ cùng công ty chúng tôi kí hợp đồng, hẳn là người phát ngôn mới nhất của chúng tôi, đồng thời cũng là.....bạn trai mới của tôi!"

Cái từ "mới" kia vào giờ phút này đặc biệt chói tai, Lạc Sơ Sơ có chút không chỗ dung thân, thì ra chính mình vẫn luôn hiểu lầm Tô Văn.

Chính mình không lâu trước đây thế nhưng còn tưởng rằng cô ấy muốn cố ý chia rẽ mình cùng Tiêu Cảnh Mặc, tưởng tượng đến đây, Lạc Sơ Sơ càng ngày càng cảm thấy thẹn.

Nhưng thật ra Tiêu Cảnh Mặc một bên ngoảnh nhìn cái tay đang nắm chặt kia của Tô Văn cùng Tô Duệ.

Đối với thứ đã từng thuộc về mình, hiện tại lại biến thành của người khác, là nam nhân nào đều sẽ cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Hơn nữa, không lâu trước đây, ở trên đường đến đây Tiêu Cảnh Mặc dưới đáy lòng thậm chí cũng đã hoài nghi Tô Văn có phải hay không còn tình cảm với mình.

Kết quả hiện tại.....

Hiển nhiên chính mình tự mình đa tình.

Cái này làm cho cảm xúc của Tiêu Cảnh Mặc có chút thấp, thoáng nhìn ánh mắt khiêu khích của Tô Duệ, Tiêu Cảnh Mặc không chút nghĩ ngợi nói.

"Không nghĩ tới Phương đại thiếu thế nhưng có hứng thú chụp quảng cáo nhĩ. Sớm biết rằng như vậy tôi cũng tham gia náo nhiệt này rồi, Tô Văn ngay từ đầu tìm tới tôi, tôi đã không cự tuyệt cô ấy rồi."

Tiêu Cảnh Mặc nói phi thường trắng ra, không thể nghi ngờ là nói cho Tô Duệ nghe, hẳn được mời, bắt quá chính là đồ mà mình không cần...

Bạn gái cũng vậy, người phát ngôn cũng vậy.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tình Nhân Thế Thân (15)

Edt: Mít

Từ khi trở lại Tiêu gia, Tiêu Cảnh Mặc được Tiêu lão gia tử huấn luyện trong vòng một năm ngắn ngủi, từ một thiếu niên bình thường lột xác thành quý công tử khí chất ưu nhã, những năm gần đây hẳn đã quen mang mặt nạ cao quý ưu nhã làm người.

Hôm nay, đối với một phen trào phúng của Tô Duệ, bắt quả Tiêu Cảnh Mặc nhất thời khí phách, lời vừa ra khỏi miệng, Tiêu Cảnh Mặc liền có chút hối hận....

Hắn cùng Tô Văn đã sớm chia tay tám năm trước, hiện tại hẳn cũng đã có Lạc Sơ Sơ, vì sao còn muốn so đo như vậy, hiện giờ Tô Văn muốn cùng ai ở bên nhau liên quan gì đến hắn?

Hắn đây là bị làm sao vậy?

Một bên Tô Duệ thật ra cũng đã nghe hiểu ý của Tiêu Cảnh Mặc, nhưng hắn thoát nhìn cũng không tức giận, ngược lại giờ tay đem Tô Văn gắt gao ôm ở trong lòng ngực mình.

"Nói như vậy tôi thật đúng là phải hảo hảo cảm tạ Tiêu tổng đã đem vị trí người phát ngôn nhường cho tôi, nếu không tôi còn không biết khi nào mới có thể ôm được mỹ nhân về nhà nữa!"

Tô Duệ nói tình ý chân thành, phảng phất thật sự giống như đặc biệt cảm tạ Tiêu Cảnh Mặc, thấy hắn làm bộ làm tịch như vậy, Tiêu Cảnh Mặc càng bức bối trong lòng, tùy ý nói hai câu có lẽ liền mang theo Lạc Sơ Sơ lái xe rời đi.

Thẳng cho đến khi xe bọn họ hoàn toàn biến mất, Tô Duệ lúc này mới thu hồi tươi cười nơi khóe môi, về mặt lạnh nhạt nhìn Tô Văn bên cạnh.

“Em lại lợi dụng tôi?”

“Có sao? Nếu anh không muốn làm bạn trai tôi, anh có thể..... Ngó.....”

Tô Văn nói nói đến một nửa, Tô Duệ một bên đột nhiên nghiêng thân qua, hung hăng hôn lên môi cô, cùng cái khẽ hôn ngoài ý muốn trước kia bất đồng, lúc này đây Tô Duệ thực dùng sức hôn môi, không hề có kết cấu kỹ thuật, dùng sức chà sát môi Tô Văn, ở trên môi Tô Văn lưu lại từng tia máu.

Này tuyệt đối không phải ân ái, này tuyệt đối là mưu sát a!

“Đủ rồi!”

Tô Văn dùng sức đẩy Tô Duệ ra, ngón tay mảnh khảnh lau máu trên môi, sắc mặt cô lúc này so với Tô Duệ càng thêm có sương mù.

“Tô Duệ, anh đừng có được một tác lại muốn tiến thêm một thước, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh.”

Tô Duệ liếm liếm khóe môi, ánh mắt tà mị dừng ở trên môi Tô Văn.

“Vô luận em muốn đối với tôi làm cái gì, tôi đều tùy thời phụng bồi.”

“Chúng ta cứ chờ xem!”

Tô Văn liếc Tô Duệ một cái, xoay người lạnh nhạt rời đi.

Nhìn bóng dáng không chút nào lưu luyến của cô, Tô Duệ nâng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào môi mình một chút, mặt trên còn lưu lại hơi thở của cô, thậm chí là máu cô....

Tô Văn, em tuyệt đối không giống vẻ nguy trang lạnh nhạt cứng rắn như vậy.

Tôi sẽ làm em ngoan ngoãn trước vũ khí đầu hàng, nhất định sẽ.....

.....

Trời chạng vạng, trên đường đều là người đi đường vội vàng, lúc này bọn họ hoặc là nôn nóng trên đường trở về nhà, hoặc là ở giao lộ nào đó nghỉ chân, một lòng chờ đợi người trong lòng của mình.

Người có chờ mong, có chỗ để về, mới có thể cảm thấy hạnh phúc ấm áp.

Tô Văn ở đầu phố nào đó ngra xe như nước dừng lại, cô nhìn đèn tín hiệu ở ngã tư đường từ đỏ biến thành xanh lại dần dần trở về đỏ, cô nhìn cảnh tượng đám người lui tới vội vàng ở trên đường đi qua đi lại.

Tất cả trước mắt, chân thật lại hư ảo như vậy.

Nhưng mà tất cả, đều là giả.

Chỉ cần một lần nhắm mắt lại, Tô Văn liền phảng phất nhìn thấy địa phương mình sinh sống từ nhỏ đến lớn, ở trong một biển lửa hóa thành tro tàn...

"Thế giới này đã hồng rồi, người cùng ta đi thôi!"

Thanh âm nam nhân vĩnh viễn ôn hòa như vậy, ôn hòa làm cô tuyệt vọng mà táo bạo.

Tồn tại như vậy, còn không bằng chết đi trong tuyệt vọng.

Tô Văn nghĩ tới cái chết, cô cũng đã từng thực hiện, đáng tiếc đến cuối cùng, cô vẫn còn sống.

Một người, bị ai tuyệt vọng tồn tại.

Những tình yêu đã trải qua, đều là chuyện cũ trong mộng làm người ta chê cười...

Đúng vậy, thật buồn cười, cô cho rằng mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, nhưng là có một người đột nhiên nói cho cô biết, hết thảy đều là lừa cô.

Cô bắt quả chì là quân cờ là pháo hôi trong tay người khác, cô tồn tại, chỉ là vì làm cho nhóm vai chính được trời cao chiếu cố kia được vui sướng và hạnh phúc.

Tô Văn có chút vô lực ngã ngồi ở đầu đường, trước mắt dần dần mờ hồ, cô không thích nhất chính là những hồi ức đã qua.

Hồi ức của người khác ít nhất còn có ngọt ngào ngắn ngủi, đã từng thật tâm.

Nhưng là hồi ức của cô đâu? Trừ bỏ gia tộc lừa gạt lẫn nhau, thì chính là người yêu vô tình lợi dụng cùng phản bội.

Cô là người không được vận mệnh quyền luyện, bởi vì từ nhỏ cô chỉ là pháo hôi cho sinh mệnh của người khác mà thôi.....

Tô Duệ, tâm tình của hắn, kỳ thật cô so với hắn càng thêm đồng cảm bởi vì bản thân cô cũng đã từng bị như vậy.

Tô Văn ngồi ở đầu đường, không tiếng động cười cười.

Cô kỳ thật hiểu rõ nguyên nhân Tô Duệ theo đuổi cô, chung quy là hắn cảm thấy không cam lòng.

Giống như những việc mấy năm nay cô đã làm.

Cô cũng không cam lòng, cô liều mạng hy vọng người khác không hạnh phúc, mỗi một lần lại hy vọng xa vời có người có thể từ trong vực sâu tuyệt vọng cứu rỗi cô.

Đáng tiếc, mỗi một thế giới mỗi một lần luân hồi, cô càng ngày càng thất vọng, càng ngày càng lạnh nhạt.

Luân hồi đến nay, tâm cô vẫn như cũ không nhip đập, không chỗ gửi gắm.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tình Nhân Thế Thân (16)

Edt: Mít

Tổng tài mỹ phẩm Phuong Tử Mộ thế nhưng ký hợp đồng trở thành người phát ngôn cho sản phẩm mùa thu mới nhất của EVFA!

Tin tức này vừa ra lập tức làm thương giới cùng tập thể vòng luẩn quẩn trong giới thượng lưu Trương Thành chấn động.

Rất nhanh liền có truyền thông truyền ra ảnh chụp hôm yến hội sinh nhật của Tiêu Cảnh Mặc, ảnh chụp kia đúng là thời điểm Tô Văn cùng Tô Duệ khiêu vũ bị chụp lén, thật nhanh tin tức về Phuong đại thiếu cùng tổng giám đốc Tô Văn của EVFA yêu nhau lan truyền khắp toàn bộ Trương Thành.

Lúc này, Tô Duệ đã dựa theo ước định hợp đồng giúp Tô Văn chụp quảng cáo một quý sản phẩm mới nhất, bởi vì thân thể hiện tại của Tô Duệ đặc biệt tiêu chuẩn, chụp ra bộ ảnh cũng đặc biệt xuất sắc, Tô Văn đem bộ ảnh gửi qua tổng bộ nước ngoài, cùng ngày nhận được phản hồi cùng khen thưởng của tổng bộ.

Rất nhanh, quầy kinh doanh của EVFA Trương Thành đều thay hình ảnh của người phát ngôn mới nhất, Phuong Tử Mộ ở Trương Thành vẫn là có lực kêu gọi, cùng ngày thay biển quảng cáo mới, quầy chuyên kinh doanh sản phẩm mới cơ hồ đều tranh mua không còn.

Nương theo nhiệt độ như vậy, cuộc họp báo về sản phẩm mới của EVFA phá lệ được người người chú ý, tình huống chưa bao giờ có, hiệu quả phi phàm.

Đây là sau khi Tô Văn lên đương nhiệm, bởi vì hoàn thành quá mức hoàn mỹ, sau khi cuộc họp báo kết thúc, Tô Văn liền đặt một khách sạn mang toàn thể nhân viên đi chúc mừng, đương nhiên người phát ngôn của nhãn hiệu này, Tô Duệ cũng tham gia tiệc ăn mừng lần này.

Hai người gần đây rất ít lui tới, Tô Văn luôn là lời nói lạnh nhạt, Tô Duệ dường như cũng không muốn tự tìm mất mặt.

Bữa tiệc ăn mừng, tất cả mọi người cảm xúc tăng vọt, tiệc rượu cuối cùng, đại bộ phận mọi người đều uống say.

Có lẽ là bởi vì uống quá nhiều rượu, ánh mắt Tô Duệ có chút mê ly, hắn thấy Tô Văn cả đêm cũng không uống chén rượu nào, vẫn luôn tự do lạnh nhạt ở ngoài mọi người, người khác e ngại chức vị của cô, không ai dám đi lên mời rượu, Tô Duệ lại mặc kệ nhiều người như vậy, hắn trực tiếp xách một chai rượu tới an vị bên người Tô Văn.

Men say làm ánh mắt hắn mờ mịt, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Văn.

“Tôi giúp em việc lớn như vậy, em cùng tôi uống rượu đi.”

“Chúng ta bắt quá là đôi bên cùng có lợi.”

Tô Văn giờ tay đẩy chai rượu Tô Duệ đặt trước mặt mình ra.

“Đôi bên cùng có lợi? Tôi làm sao không cảm thấy chính mình chiếm tiện nghi a?”

Tô Duệ có chút bất mãn cười cười, lại cố chấp đem bình rượu đầy trở về.

“Phương gia mấy người không phải tính toán tiền quân vào ngành bách hóa sao?”

Tô Văn nghiêng thân, một tay nâng má, nâng khóe mắt, liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái

“Nếu tôi có thể thuyết phục tổng bộ hủy hợp đồng cùng tập đoàn Hạo Nguyệt, đổi lại cùng công ty mỹ phẩm của các người hợp tác thì sao?”

Phương gia là dựa vào đầu tư tài chính lập nghiệp, tài phú lúc trước tích lũy thực nhanh, nhưng mà ở thời đại kinh tế phát triển nhanh như hôm nay cũng không phải là kế hoạch lâu dài, so sánh mà nói, Tiêu gia vẫn luôn là làm đầu chắc chắn, bọn họ lập nghiệp dựa vào chuỗi siêu thị cùng bách hóa, tuy rằng hiện tại tập đoàn Hạo Nguyệt của Tiêu gia đã bắt đầu lấn sang các ngành nghề khác, thậm chí bao gồm ngành địa ốc, nhưng trên thực tế, ngành bách hóa vẫn là căn cơ của Tiêu gia.

Địa ốc lợi nhuận kénh xù nhất thời, chung quy sẽ không quá lâu dài, đặc biệt là ở lúc quốc gia ra lệnh hạn chế, toàn bộ thị trường đã bắt đầu xuất hiện xu hướng suy tàn.

Tương phản, người trẻ tuổi dần dần đi vào xã hội, bọn họ thành quần thể chủ lực tiêu phí nhất, mà quần thể tiêu phí cao này đem ngành bách hóa kéo theo phát triển.

Phương gia kỳ thật cũng thấy được ưu thế phát triển của phương diện này, đang định thành lập hệ thống công ty bách hóa đứng đầu Tương Thành.

EVFA là nhãn hiệu thời trang cùng trang sức cao cấp thời thượng ở Âu Châu, rất có lực kêu gọi.

Lúc này nếu EVFA bỏ Tiêu gia mà đi, ngược lại cùng Phương gia hợp tác, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến lựa chọn của những nhãn hiệu khác.

Này đối với Phương gia mà nói quả thực chính là một đại ích lợi.

Quả nhiên, nghe được Tô Văn nói, cảm giác say của Tô Duệ biến mất trong nháy mắt, hấn ngưng mắt bình tĩnh nhìn Tô Văn

“Em nói thật?”

“Đương nhiên là thật, người của tổng bộ rất thương thức anh, nếu cùng các người hợp tác có thể làm cho chúng ta được càng nhiều lợi ích hơn, bọn họ vì cái gì sẽ phản đối chứ?”

Thương nhân, lấy lợi ích lớn nhất làm tiền đề.

Ở trên thương trường, sẽ không có bằng hữu vĩnh viễn hay kẻ địch vĩnh viễn.

“Bọn em cùng Hạo Nguyệt hợp đồng hình như còn nửa năm?”

Tô Duệ dùng ngón tay gõ gõ cái bàn.

“Nửa năm này thời gian nói không chừng sẽ có biến hóa khác.”

Tuy rằng không biết cụ thể nội dung bọn họ hợp tác, nhưng Tô Duệ có thể tưởng tượng được, tiền vi phạm hợp đồng tuyệt đối là một con số thiên văn.

“Em nên biết, tôi chờ không được lâu như vậy.”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn chỉ là hướng về phía hấn thần bí cười cười

“Tôi có biện pháp làm phía Tiêu Cảnh Mặc chủ động hủy hợp đồng.”

Tô Văn làm việc luôn luôn thích từng bước từng bước một, tính toán thời gian, cô cảm thấy Tiêu Cảnh Mặc ngay lúc này hẳn là đã điều tra ra một ít thứ.

Lần sau gặp mặt, thật không biết là cái tình cảnh gì nữa.

Thấy Tô Văn một bộ dáng định liệu trước, Tô Duệ chỉ cảm thấy ngực có chút buồn.

Đúng rồi, cô vẫn luôn có biện pháp như vậy, nếu không cũng sẽ không đem nhiều người xoay vòng vòng như vậy.

Đối với kỹ thuật diễn cùng tâm cơ của Tô Văn, Tô Duệ có lĩnh hội sâu sắc nhất.

Rầu rĩ rót cho mình một ly rượu, Tô Duệ không nói một lời đem ly rượu trắng uống một hơi cạn sạch...

Tiệc ăn mừng sau khi kết thúc, trừ Tô Văn, một đám người bên trong chỉ còn lại có Hứa Kiệt còn có thể miễn cưỡng bảo trì thanh tỉnh.

“Tô tổng, tôi đem bọn họ lần lượt đưa lên xe, cô chiều cô tốt Phương thiếu đi!”

Hứa Kiệt cảm thấy mình thật là một trợ lý tốt nhất trên thế giới này.

Thấy Hứa Kiệt đỡ đồng nghiệp say khướt, đem bọn họ đưa lên taxi, Tô Văn xoay người lại, mắt nhìn thấy Tô Duệ không chút hình tượng dựa vào Maserati của chính mình.

Nhìn nửa ngày, cuối cùng Tô Văn vẫn là lắc lắc đầu, cô đi đến bên cạnh Tô Duệ, đưa tay vào túi áo hần đem di động lấy ra.

“Mật khẩu là cái gì?”

Tô Văn một bên nhìn chăm chăm màn hình di động, một bên giờ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Tô Duệ.

“Mật khẩu?”

Tô Duệ có chút mơ hồ ngược mắt, hốt hoảng nhìn Tô Văn, sau đó mơ hồ cười cười:

“Mật khẩu, mật khẩu là.....0607.”

Tô Văn có được mật khẩu lập tức mở khóa di động, ở người liên lạc tìm được số của Phương Từ Ván, không chút do dự gọi qua.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tình Nhân Thế Thân (17)

Edt: Mít

Thời điểm Phương Từ Ván lái xe đi vào phụ cận khách sạn, từ xa liền nhìn thấy anh trai của mình một tay ôm lấy Tô Văn không biết khoa tay múa chân cái gì, Tô Văn biểu tình có chút không kiên nhẫn.

Nghĩ đến những chuyện trên mạng cùng báo chí viết về Tô Văn cùng anh trai, Phương Từ Ván hơi chần chờ một chút, cuối cùng cô vẫn đem xe chạy đến cửa khách sạn.

Từ trên xe xuống, một cổ gió lạnh nghênh diện thổi tới.

Phương Từ Ván còn mặc váy ngắn không đến đầu gối, cũng may cô ăn mặc như vậy đã thành quen, cũng không cảm thấy đặc biệt lạnh.

“Anh trai cô uống say rồi, cô đưa hần về nhà đi.”

Tô Văn nhìn thấy Phương Từ Ván xuất hiện, lập tức từ trong lòng ngực Tô Duệ giãy giụa ra, đẩy thân mình lung lay của hần đến trước mặt Phương Từ Ván.

Loại cảm giác ai về nhà này làm Tô Duệ có chút hoảng loạn.

“Tô Văn, Tiểu Văn.....”

Hần rồi ren giờ tay ở giữa không trung quơ quơ, cuối cùng lại chỉ bắt được đầu ngón tay ấm áp của Tô Văn.

“Anh say rồi, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Tô Văn dùng sức rút tay mình ra, sau đó hướng về phía Phương Từ Ván lễ phép cười

“Trở về đừng quên cho hần uống canh giải rượu. Tôi đi trước.”

“ah?”

Phương Từ Ván ngơ ngác, còn không kịp nói một câu, liền trở mắt nhìn Tô Văn xoay người lên xe của mình, chốc lát đã lái xe rồi đi.

Cái này là chuyện gì?

Phương Từ Ván buồn bực quay đầu nhìn ca ca của mình ở một bên ngã trái ngã phải, có chút hận rèn sắt không thành thép nói:

“Mệt cho anh ngày thường khôn khéo như hồ ly! Cơ hội tốt như vậy, anh thế nhưng đem chính mình uống đến say như vậy, có bản lĩnh anh đem cô ấy chuốc say đi! Anh ngày thường bá đạo kiêu ngạo đi đâu mất rồi?”

Nói xong, Phuong Từ Vấn buồn bực giờ tay muốn đem Tô Duệ ở một bên đỡ lên xe, ai biết cô vừa mới tới gần, Tô Duệ đột nhiên tránh khỏi tay cô.

Sửa sang lại áo khoác hỗn loạn của mình một chút, Tô Duệ hípmắt, nguy hiểm mà lắmlệ nhìn Phuong Từ Vấn một bên.

“Em vừa mới nói cái gì, lặp lại lần nữa!”

Ách.

Phuong Từ Vấn sắc mặt biến đổi

“Anh, thì ra anh không có say?”

Thế nhưng là giả vờ! Quả nhiên vẫn là hồ ly giáo hoạt!

Phuong Từ Vấn nghĩ nghĩ, tình cảm của mình mới là chuyện vương bận nhất a!

“Anh, em sai rồi. Nếu không em đem Tô Vần về cho anh?”

Phuong Từ Vấn bày ra biểu tình đáng thương hề hề, cẩn thận nhìn Tô Duệ.

“Được rồi, lên xe.”

Tô Duệ vẫy tay, dẫn đầu leo lên xe Phuong Từ Vấn, trực tiếp ngồi xuống hàng ghế sau.

Phuong Từ Vấn căng thẳng, thấy đại ca nhà mình không có nỗi bảo, cô lập tức bay nhanh lên xe phát động động cơ, xe một đường hướng về biệt thự Phuong gia mà đi, bởi vì Tô Duệ ở trên xe, Phuong Từ Vấn không dám lái quá nhanh.

Mà về mặt âm trầm của Tô Duệ, lên xe được một lúc liền liên tiếp gọi vài cuộc điện thoại.

Phuong Từ Vấn đối với chuyện buôn bán thật sự không hiểu lắm, nhưng mà nghe được Tô Duệ phân phó người thả ra tiếng gió EVFA muốn cùng Hạo Nguyệt hủy hợp đồng, lại nghe được hắngọi người ngày mai thừa dịp thời điểm giá cổ phiếu xuống chậm lại nhân cơ hội mua vào cổ phần Hạo Nguyệt.

Phuong Từ Vấn vẫn luôn vững vàng lái xe tay hơi hơi run lên, tuy rằng có chút sợ hãi ca ca của mình, nhưng nghĩ đến vị hôn phu, Phuong Từ Vấn vẫn đánh bạo thấp giọng hỏi một câu.

“Anh, anh. Đây là tính ra tay với Hạo Nguyệt sao?”

Ra tay với Hạo Nguyệt?

Tô Duệ lười nhác giương mắt, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Phuong Từ Vấn một cái, thiên kim hào môn này bị sủng thành hư tựa hồ còn không biết mình sở dĩ có thể trở thành vị hôn thê của Tiêu Cảnh Mặc, hết thảy đều bởi vì Tiêu lão gia tử có mưu đồ đối với Phuong gia hay sao.

Phuong gia thủ vị ở Tương Thành đã lâu lắm rồi, Tiêu gia muốn thay thế đã không phải là chuyện một hai ngày nữa.

Hơn nữa trên thương trường không ít người đều biết, theo Tiêu gia đang không ngừng quét khỏi, Phuong gia cũng dần dần xuống dốc.

Bên này giảm bên kia tăng, Phuong gia bị Tiêu gia thay thế thậm chí là tầu tóm chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Tô Duệ tiếp thu thân thể Phuong Từ Mộ này đồng thời cũng tiếp thu ký ức nguyên chủ, Phuong Từ Mộ cũng coi như là thiên tài thương mại, chỉ là so với người của Tiêu gia cuối cùng vẫn là kém một chút.

Tiêu lão gia tử tuổi lớn, hắndem hết thảy hy vọng đặt ở trên người Tiêu Cảnh Mặc, Tiêu Cảnh Mặc mấy năm nay biểu hiện đúng là không phụ sự kỳ vọng của hắ, duy nhất làm Tiêu lão gia tử không hài lòng chính là thái độ Tiêu Cảnh Mặc đối với chuyện tình cảm.

Vì thế, Tiêu lão gia tử tự mình chỉ định hôn sự cùng Phuong gia, gia chủ Phuong gia cũng mơ hồ thế nhưng cho rằng đây là chuyện tốt.

Nhưng là Phuong Từ Mộ lại thật rõ ràng, chính là em gái kia của hắnsao có thể vào được mắt Tiêu Cảnh Mặc?

Biết rõ tính cách Phuong Từ Vấn, Phuong Từ Mộ biết Phuong Từ Vấn sớm hay muộn cũng chọc giận Tiêu Cảnh Mặc, Tiêu Cảnh Mặc hắnmột khi này sinh ác độc tuyệt đối là đối với bọn họ đuổi tận giết tuyệt.

Cho nên, trước đây Phuong Từ Mộ tiến hành hành động, hắnmột bên âm thầm thu gom tài chính một bên chế tạo rất nhiều tình huống ngẫu nhiên gặp Lạc Sơ Sơ.

Nếu Tiêu lão gia tử xuống tay từ em gái hắn, như vậy hắn liền đơn giản bắt đầu từ nữ nhân bên người Tiêu Cảnh Mặc.

Nguyên cốt truyện của thế giới này là Phương Tử Mộ ban đầu tiếp cận Lạc Sơ Sơ mục đích chỉ là tính toán lợi dụng cô để đá kích Tiêu Cảnh Mặc, ai biết qua lâu ngày, hắn thế nhưng phim giả tình thật yêu Lạc Sơ Sơ.

Mà lúc này Tiêu Cảnh Mặc cùng Lạc Sơ Sơ chia tay sau đó cùng Tô Văn hợp lại, Phương Tử Mộ nhân cơ hội này vẫn luôn ở bên cạnh Lạc Sơ Sơ, muốn thắng lấy tâm của cô.

Đáng tiếc, bên người Phương Tử Mộ vẫn luôn có người khiến người ta không bớt lo, em gái chuyên môn hồ người một nhà.

Phương Tử Vấn bị Âu Dương Tĩnh vẫn luôn ái mộ Phương Tử Mộ xui khiến, thế nhưng mua hung thủ lái xe đâm Lạc Sơ Sơ, cuối cùng Lạc Sơ Sơ xảy ra tai nạn xe cộ vào bệnh viện, bởi vì chuyện này, thế nhưng làm Tiêu Cảnh Mặc thấy rõ nội tâm chính mình, cuối cùng thành công cùng Lạc Sơ Sơ hợp lại.

Sau đó Tiêu Cảnh Mặc tra được thủ phạm phía sau bức màn chính là Phương Tử Vấn, hắn liền cùng Phương gia từ hôn, hơn nữa điên cuồng ở trên thương trường đá kích sản nghiệp của Phương gia.

Phương Tử Mộ mất đi người yêu, sự nghiệp cũng không thuận lợi, hắn mất khống chế lại đưa ra quyết định sai lầm, hắn động tay động chân trên xe của Tiêu Cảnh Mặc, kết quả lại hại chết Tô Văn.....

Ở trong đầu chài vuốt lại một chút chuyện, Tô Duệ nghĩ nghĩ lại gọi thêm một cú điện thoại, người nhận điện thoại là thám tử tư của hắn.

“Âu Dương Tĩnh gần đây có động tĩnh gì?”

Nghe được Tô Duệ hỏi tình hình gần đây của Âu Dương Tĩnh, điện thoại bên kia lập tức truyền ra một giọng nam trầm thấp:

“Âu Dương tiểu thư gần đây còn ở bệnh viện tư nhân tỉnh dưỡng, tôi hỏi qua hộ lý bên trong tư gia, cuối tuần này cô ấy sẽ xuất viện.”

Từ buổi tối ngày đó bị Tô Văn ném ở trên nầm mồ ở núi hoang, Âu Dương Tĩnh đã chịu kinh hách thật lớn, vẫn luôn tỉnh dưỡng thân thể, cho nên mấy ngày nay cô ta vẫn luôn sống êm gió lặn, bất quá một khi cô ta xuất viện, tuyệt đối lại muốn tìm đường chết.

Kỳ thật Tô Duệ đã âm thầm chuẩn bị chính Âu Dương gia, nhưng mà chuyện này bởi vì muốn tiến hành đặc biệt bí ẩn, cho nên tốc độ chậm một chút.

“Sau khi cô ta xuất viện cậu nhìn chăm chăm cô ta 24 giờ cho tôi, một khi cô ta có hành vi gì dị thường thì lập tức thông báo cho tôi.”

Phân phó xong thám tử tư, Tô Duệ thu hồi di động, vừa ngẩng đầu liền thấy Phương Tử Vấn lén lúc ngắm mình qua kính chiếu hậu.

Tô Duệ thờ dài, thoải mái duỗi thân thể dựa vào ghế sau, sau đó hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Nhìn thấy bộ dáng cái gì cũng không nói của Tô Duệ, Phương Tử Vấn bĩu môi, vẻ mặt không vui, thời điểm cô chuẩn bị tiếp tục chuyện tâm lái xe, Tô Duệ đang nhắm mắt lại đột nhiên ngoài dự liệu của cô mở miệng

“Âu Dương Tĩnh không phải là cái mặt hàng tốt lành gì, em ngày thường cách xa cô ta ra một chút, nếu cô ta mê hoặc em làm chuyện gì, em ngàn vạn lần đừng mắc mưu!”

“Em biết rồi anh trai.”

Phương Tử Vấn nghe lời gật gật đầu, trong lòng lại cân nhắc nữ nhân Âu Dương Tĩnh kia không biết làm cái gì mà chọc anh trai không cao hứng như vậy, xem ra về sau mình nhìn thấy cô ta vẫn là nên đi đường vòng.....

Thế giới 3 có 24c... sắp hết dòi...

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Tình Nhân Thế Thân (18)

Edt: Mít

Thời điểm nhận được điện thoại của tổng bộ bên Châu Âu, Tô Văn đỗ xe ở bên đường.

"May, phát sinh chuyện như vậy, cậu cần phải cấp công ty, cấp truyền thông một lời giải thích hoàn mỹ, nếu không, hội đồng quản trị sẽ nghi ngờ năng lực

làm việc của cậu, May, những năm gần đây, ở trong mắt tớ cậu là người vẫn luôn công tư phân minh, lần này cậu như thế nào lại hồ đồ như vậy?"

Trong điện thoại Ken vẫn luôn lải nhải, đó là tính chất đặc biệt của cậu ấy, mà Tô Văn nghe xong nửa ngày cuối cùng phục hồi lại tinh thần.

Thừa dịp thời điểm kẹt xe cô lấy ra Ipad tìm tòi một ít tin tức ở Trương Thành, quả nhiên, tin tức EVFA muốn cùng Hạo Nguyệt hủy hợp đồng còn có ảnh chụp cô cùng Tô Duệ ở cửa khách sạn ôm ôm ấp ấp đã được lên hot search.

"Ken, đây là ngoài ý muốn, cậu cho tớ thời gian ba ngày, tớ sẽ xử lý tốt, nếu tớ xử lý không tốt, tớ sẽ chủ động nhận lỗi từ chức!"

Nghe được Tô Văn nói nghiêm túc như vậy, bên kia điện thoại Ken tựa hồ ngây ra một lúc

"May, lấy giao tình của chúng ta tớ rất tin tưởng cậu, cậu cũng không cần quá sốt ruột, mấy ngày nay tớ ở hội đồng quản trị giúp cậu chu toàn một chút, cậu mau chóng đem sự việc giải quyết đi."

"Ừ, tớ biết nên làm như thế nào."

Cắt điện thoại đường dài đến từ tổng bộ, Tô Văn có chút bức bối xoa xoa ấn đường.

Quả nhiên, Tô Duệ sẽ không ngồi chờ chết, thật là tên gia hỏa làm người phiền não.

Chuông điện thoại lại vội vàng vang lên, Tô Văn nhìn thoáng qua phát hiện là Hứa Kiệt gọi đến, bên trong điện thoại truyền ra thanh âm quen thuộc của Hứa Kiệt, một tinh anh giả dạng bình tĩnh dị thường vẫn nhả, hôm nay ngữ khí cũng không nhận được có chút vội vàng.

"Tô tổng, cô xem tin tức chưa?"

"Tôi đều đã biết rồi."

Tô Văn ngữ khí bình đạm trước sau như một

"Hiện tại tin tức đối với chúng ta bất lợi, Hứa Kiệt cậu trước thông báo bộ phận quan hệ làm tốt nguy cơ về mặt quan hệ xã hội đi, những mặt khác đều không cần lo, chờ tôi đến công ty cùng nhau xử lý!"

"Được, tôi rõ!"

Điện thoại Hứa Kiệt còn chưa cắt đứt, lại có điện báo mới gọi đến, Tô Văn dứt khoát đem điện thoại tắt máy, thừa dịp dòng xe cô chậm rãi di động chuyên tâm lái xe.

Sáng sớm, toàn bộ công ty đều gà bay chó sủa, thời điểm Tô Văn lái xe đến cửa công ty liền nhìn thấy những phóng viên tài chính và kinh tế quen thuộc đang chờ ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ.

Cô dứt khoát điều khiển xe chạy một vòng, cuối cùng từ cửa sau vào office building.

Vừa thấy Tô Văn xuất hiện, cán bộ công ty lớn bé tất cả đều xông tới.

"Hoảng cái gì? Không có việc gì làm sao? Cái gì nên làm thì làm đi, giải tán, đúng 9 giờ đến phòng họp mở cuộc họp!"

Lạnh lùng ném xuống vài câu, Tô Văn trực tiếp đi thang máy về văn phòng của mình.

Hứa Kiệt đã sớm chờ cô ở cửa văn phòng, nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, Hứa Kiệt lập tức đem bản thảo bộ phận quan hệ xã hội chuẩn bị tốt đưa tới trước mặt Tô Văn, mà Tô Văn chỉ là mơ hồ liếc mắt một cái, liền đem bản thảo nhét trở lại trong tay Hứa Kiệt.

"Tạm thời an bài như vậy đi! Cậu giúp tôi đem những cuộc hẹn buổi sáng hôm nay toàn bộ hủy bỏ, sau đó giúp tôi hẹn Tiêu lão của Hạo Nguyệt gặp mặt."

Tiêu lão?

Hứa Kiệt ngây ra một lúc, bởi vì Tiêu lão đã thật lâu không hỏi chuyện công ty rồi, gần hai năm nay nội chuyện lớn nhỏ của Hạo Nguyệt đều là Tiêu Cảnh Mặc định đoạt.

Tuy rằng có chút ngoài ý muốn, nhưng Hứa Kiệt vẫn đặc biệt nghiêm túc gật đầu hơn nữa đem chỉ thị của Tô Văn truyền xuống dưới.....

Buổi sáng này Tô Văn đặc biệt bận rộn, trấn an tốt những truyền thông nghe tin mà tới, cô lại bắt đầu trấn an các bộ phận anh trong công ty, cuối cùng còn một mối đối phó với những đợt điện thoại của đối tác.

Thẳng cho đến khi ở quán trà đã hẹn nhìn thấy Tiêu lão già từ, trên mặt Tô Văn như cũ còn mang theo nét mặt mệt mỏi không thể che dấu.

"Mệt mỏi lắm sao? Ném thử đại hồng bào ở nơi này đi."

Tiêu lão gia từ năm nay đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng vẫn như cũ sắc mặt hồng nhuận, gương mặt được bảo dưỡng khá tốt, lúc này hấn mặc một thân trang phục thời đường bằng tơ tằm màu đen, ngồi ngay ngắn ở trên ghế gỗ lê vàng, thoát nhìn tinh thần đặc biệt tốt.

Tô Văn hướng về phía Tiêu lão gia từ cười cười, ưu nhã nâng chung trà lên nhấp một ngụm, hương thơm lưu giữ răng và lưỡi, thật là trà ngon khó gặp.

"Tuy rằng tôi không hiểu về trà, nhưng cảm giác cũng không tệ lắm."

Tô Văn buông chén trà, hướng về phía Tiêu lão gia cười cười.

Tiêu lão gia từ có chút ngoài ý muốn nhìn Tô Văn, mới vừa rồi vô luận là động tác bung chén trà hay là tư thế phẩm trà, đều đặc biệt thuần thực cùng chính tông.

Nguyên bản Tiêu lão gia từ còn tưởng rằng Tô Văn cố ý ở trước mặt mình khoe khoang, lại không dự đoán được cô sẽ nói thẳng chính mình căn bản không hiểu trà.

Nha đầu này, xuất ngoại mấy năm nay thật ra tiến bộ không ít.

Nghĩ như vậy, ánh mắt Tiêu lão gia từ nhìn về phía Tô Văn trở nên nhu hòa một ít.

"Nha đầu Tô gia, người lần này hẹn ta ra đây là vì chuyện tin tức buổi sáng sao? Lão già xương cốt như ta đã sớm không để ý đến chuyện của công ty nữa rồi, người có chuyện gì vẫn là tìm A Mặc nói đi."

Bởi vì EVFA muốn cùng Hạo Nguyệt hủy hợp đồng đã nháo đến ồn ào huyền náo, buổi sáng hôm nay thị trường chứng khoán bắt đầu phiên giao dịch, cổ phiếu Hạo Nguyệt liên ngã, tuy rằng đến bây giờ đã có xu thế tăng trở lại, nhưng lại không bài trừ có người nhân cơ hội thu mua cổ phần Hạo Nguyệt.

Người giờ trò đứng sau chuyện này, Tiêu lão gia từ cũng đã sớm tra được, đều là bút tích của tên tiểu tử Phươg gia kia.

Về Tiêu Cảnh Mặc cùng Tô Văn còn có quan hệ gì, Tiêu lão gia từ cũng không quan tâm đến.

Thật ra Tô Văn đột nhiên muốn hẹn mình, làm Tiêu lão gia từ ngoài ý muốn một phen, bởi vì trong lòng có chút hoài nghi cùng tò mò, Tiêu lão mới không chút do dự đáp ứng Tô Văn mời.

"Tiêu lão gia từ, vẫn buổi hôm nay hẹn ngài kỳ thật là vì một chút việc tư."

Biểu tình trên mặt Tô Văn đột nhiên trở nên có chút phức tạp cùng cô đơn

"Sự kiện tám năm trước, tôi biết..... Là ngài làm."

"Ah?"

Tiêu lão gia từ hơi hít một hơi, một đôi con ngươi nhìn như vẫn đục hiện lên một mặt tinh quang mỏng manh.

Hắn bắt động thanh sắc nhìn Tô Văn vài lần, thấy Tô Văn không có nói tiếp, Tiêu lão gia từ dứt khoát cho mình nhấp một miệng trà, sau đó mới khoan thai buông chén trà nhìn Tô Văn.

"Nếu người đều đã biết, sự việc lần này, là người cố ý?"

Cố ý tìm Phươg Tử Mộ hợp tác, cố ý thả ra lời đồn bắt lợi đối với Hạo Nguyệt.

"Không phải."

Tô Văn cười khổ một chút

"Nếu tôi muốn trả thù, sau khi về nước tôi liền đi tìm Cảnh Mặc ngã bài rồi, nếu anh ấy biết chân tướng năm đó, ngài nói hắn sẽ làm như thế nào?"

Tô Văn biết tính cách của Tiêu Cảnh Mặc, mà Tiêu lão gia từ càng hiểu tôn tử của mình.

Năm đó bởi vì mình dùng gây đánh uyên ương đã làm hắn mất cha, mẹ Tiêu Cảnh Mặc cũng bởi vì vậy buồn bực mà chết.

Nếu hiện tại Tiêu Cảnh Mặc biết năm đó Tô Văn sở dĩ bỏ hắn mà đi, cũng là bút tích của mình, Tiêu lão gia từ có thể khẳng định, mình cùng tôn tử thật vất vả mới tìm về được này tuyệt đối sẽ bởi vì vậy mà trở mặt.

"Người rút cuộc muốn làm cái gì?"

Lúc này, ánh mắt Tiêu lão gia từ nhìn về phía Tô Văn, đã sắc bén không chút nào che giấu.

Năm đó Tiêu lão gia từ đã nhìn ra nữ hài tử này rất thông minh, hơn nữa lại xuất từ gia đình thương nhân, cháu dâu như vậy Tiêu lão gia từ không thích.

Hắn tình nguyện đồng ý Tiêu Cảnh Mặc cùng Lạc Sơ Sơ, cùng nữ nhân có điểm ngu dốt như vậy ở bên nhau, tương lai sẽ không có chuyện sản nghiệp của Tiêu gia ở trong tay người ngoài.

"Lão gia tử ngài tựa hồ rất chán ghét tôi?"

Cảm giác được ánh mắt của Tiêu lão gia tử, Tô Văn có chút tự giễu lại nâng chung trà lên, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ma xát miệng chén trà.

"Kỳ thật Cảnh Mặc cũng đã nhận ra một chút manh mối rồi, mấy ngày nay bạn của tôi ở nước ngoài gọi điện thoại cho tôi, nói có người ở điều tra tôi, tôi nghĩ người kia là anh ấy phải đi."

Nói đến đây, Tô Văn lại ngẩng đầu, ánh mắt thanh triệt nhìn Tiêu lão gia tử.

"Lần này trở về, nhìn thấy Cảnh Mặc thật sự hạnh phúc, tôi thực cao hứng thay cho anh ấy, chuyện quá khứ chung quy đã qua, tôi không nghĩ làm hắn thêm phiền não nữa, hôm nay hẹn ngài ra đây, cũng chỉ là trước tiên thông báo ngài một tiếng, một khi sự việc năm đó bại lộ, còn mong ngài trước làm tốt công tác chuẩn bị, khi đó tôi..... tôi sẽ cùng Cảnh Mặc nói rõ ràng, lần này sự kiện hủy hợp đồng khả năng cuối cùng hắn cũng sẽ bị liên lụy."

Có lẽ biểu tình Tô Văn quá mức nghiêm túc, ánh mắt cô lại không lẫn một tia tạp chất nào, nghe được buổi nói chuyện hôm nay của cô, tâm Tiêu lão gia tử thể nhưng hơi có chút dao động.

Kỳ thật hắn cũng hiểu rõ ràng người Tô gia mấy năm nay sinh hoạt như thế nào, Tô Văn ở nước ngoài vẫn luôn không thiếu người theo dõi, nhưng là tám năm trời cô vẫn luôn giữ mình trong sạch.

Có lẽ, cô thật sự vẫn luôn còn yêu Tiêu Cảnh Mặc?

Tiêu lão gia tử bỗng nhiên cảm thấy mình thật sự già rồi, đối với tình yêu của người trẻ tuổi, hắn thật sự xem không rõ.

"Lão gia tử, tôi đi trước, công ty bên kia còn có rất nhiều chuyện cần giải quyết."

Nói xong, Tô Văn đã đứng dậy, chuẩn bị cáo từ.

"Người không oán hận ta sao?"

Ở thời điểm Tô Văn đứng dậy, Tiêu lão gia tử đột nhiên thấp giọng hỏi một câu.

Thân hình Tô Văn rời đi hơi dừng một chút, cô nghiêng thân mình, hướng về phía Tiêu lão gia tử mỉm cười

"Ngài là gia gia của Cảnh Mặc, tôi như thế nào sẽ oán hận ngài chứ? Rốt cuộc..... Ngài làm hết thấy cũng đều là vì tốt cho anh ấy, tôi tin tưởng lai anh ấy biết cũng sẽ rõ ràng tấm lòng của ngài."

Một phen lời nói tựa hồ đã chạm đến đáy lòng của Tiêu lão gia tử, hắn khẽ thở dài một hơi, ánh mắt dần dần nhu hòa nhìn Tô Văn.

"Nha đầu Tô gia, người có phải còn thích A Mặc hay không?"

"Không phải thích."

Tô Văn nhẹ nhàng xoay người đưa lưng về phía Tiêu lão gia tử, thanh âm phức tạp truyền đến.

"Hắn là nam nhân duy nhất ta từng yêu đời này."

Nói xong, Tô Văn liền nhanh chân rời đi.

Đến khi thân ảnh Tô Văn biến mất ở cửa quán trà, Tiêu lão gia tử lúc này mới thở dài dựa vào trên ghế, nặng nề nói

"Con đều nghe được?"

Phía sau bình phong bằng gỗ tử đàn, thân ảnh cao lớn thon dài chậm rãi đi ra, người này, đúng là Tiêu Cảnh Mặc.

Kỳ thật Tiêu Cảnh Mặc ở ngày hôm qua đã biết chân tướng tám năm trước, hôm nay công ty xảy ra chuyện lớn như vậy hắn cũng chưa đi quản, hắn ném xuống chuyện này về nhà cũ tìm gia gia đối chất, không nghĩ tới lão gia tử sẽ đột nhiên nhận được lời mời của Tô Văn.

Là Tiêu lão gia tử mang theo Tiêu Cảnh Mặc cùng nhau tới, lão gia tử vốn định muốn cho Tiêu Cảnh Mặc thấy rõ ràng "Giương mặt thật" của Tô Văn, kết quả lại nhìn thấy một màn ngược luyến tình thâm.

Này cũng coi như là trời xui đất khiến, Tô Văn nguyên lai là muốn ở chỗ Tiêu lão gia tử xoát độ hảo cảm, ai biết thế nhưng còn cố ý thu hoạch ngoài ý muốn, lúc này mới thật gọi người sinh như diễn, toàn dựa kỹ thuật diễn.

.....

Chương 56: Tình Nhân Thế Thân (19)

Edt: Mít

Tô Duệ làm theo ý mình, xác thực đem cho Tô Văn rất nhiều phiền toái.

Kỳ thật cô lần này đảm nhiệm chức tổng giám đốc của khu vực Hoa Hạ, ở tổng bộ cũng không phải không có người phản đối, mà ngược lại, nhóm đối thủ cạnh tranh của cô đều phi thường cường đại, cuối cùng cô chỉ bằng vào ưu thế mỏng manh mới được có cơ hội này, mà hiện tại tai tiếng về cô và Phương Tử Mộ còn truyền ra tin tức cô công tư bất phân, muốn cưỡng chế cùng Hạo Nguyệt hủy hợp đồng, làm đối thủ ở tổng bộ lại ngo ngoe rục rịch, mọi người lại bắt đầu có động tác mới.

Rời khỏi quán trà Tô Văn cũng không biết Tiêu Cảnh Mặc vẫn một đường theo đuôi cô.

Cô lúc này cũng không muốn về công ty, đem xe ngừng ở một cái bãi đỗ xe lộ thiên, Tô Văn nắm thật chặt áo khoác mỏng manh trên người, một mình lẳng lặng theo đường cái bước chậm đi.

Tiêu Cảnh Mặc lái xe rất xa thông thả theo ở phía sau Tô Văn, lúc này tâm tình hắn cũng thực không bình tĩnh.

Trong đầu còn không ngừng quanh quẩn lời nói của Tô Văn cùng gia gia, thì ra cô vẫn luôn yêu mình, cô không vứt bỏ cùng phản bội mình.

Nhưng bởi vì mình làm hại nhà bọn họ thiếu chút nữa cửa nát nhà tan.

Tiêu Cảnh Mặc tâm bị áy náy lấp đầy, mơ hồ còn mang theo rung động cùng mờ mịt đã lâu.

Có chút tình cảm, đang bắt tri bất giác tro tàn lại cháy, xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn bóng dáng cô đơn của Tô Văn, Tiêu Cảnh Mặc trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động mãnh liệt, hắn muốn đem cô gắt gao ôm vào trong ngực, muốn ôm cô một cái, nhìn cô ở trong ngực mình.

Muốn chính miệng mình hỏi cô một chút, mấy năm nay cô sống có ổn không. ....

Bất tri bất giác Tô Văn đã đi tới cửa một công viên, cảnh vật thay đổi trong trí nhớ của nguyên chủ, công viên này là công viên trước đây hai người từng bên nhau, Tô Văn chỉ là hơi lắc lắc đầu.

Áp lực quá lớn hoặc là quá mệt mỏi, cô thích một mình bước chầm chậm trên đường như vậy, thả lỏng thể xác và tinh thần.

Đi đủ xa, Tô Văn dứt khoát ở cửa công viên xoay người, theo phương hướng trở về mà đi, nhưng ở ngay lúc này, phía sau Tô Văn đột nhiên vang lên tiếng ô tô gầm rú, đặc biệt chói tai.

“Tô Văn, cẩn thận!”

Tiêu Cảnh Mặc ngồi ở trong xe tận mắt nhìn thấy một chiếc xe hơi nhỏ đang tăng tốc điên cuồng hướng Tô Văn đâm tới.

Lúc này Tiêu Cảnh Mặc luống cuống, hắn không biết làm sao nhảy xuống xe, hướng về phía Tô Văn liều mạng chạy tới, tại một khắc này, hắn hoảng sợ mà tự trách, hắn oán trách chính mình vì sao không có dũng khí đứng ở trước mặt Tô Văn, lại chỉ đi theo cô từ phía sau.

Tựa như bây giờ, hắn liều mạng muốn bảo hộ cô, nhưng lại chỉ có thể vô lực chạy vội như vậy.

Ngoài ý muốn phát sinh thường chỉ là trong nháy mắt như vậy.

Chờ Tô Văn phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện mình đã bị người dùng lực đẩy đến một bên đường, chiếc xe kia rõ ràng có ý định mưu sát đụng phải một thân hình cao lớn, cho đến khi đem thân hình kia đâm bay, mắt không chể xe lại đụng vào một cây đại thụ bên đường cái, lúc này khó khăn lắm mới ngừng lại.

San bằng trên đường phố, huyết sắc lan tràn.

Tô Văn trừng lớn đôi mắt, nhìn người đàn ông ngã vào vũng máu, hồ hấp trong nháy mắt đình trệ.

“Tô.....”

“Phương Tử Mộ!”

Thoáng nhìn thân ảnh Tiêu Cảnh Mặc hoảng loạn mà đến, Tô Văn cuối cùng vẫn là kêu tên Phương Tử Mộ.

Huyết sắc đỏ tươi nhiễm hồng áo gió màu đen của Tô Duệ, hấn ngã trên mặt đất sợi tóc hỗn loạn, lại như cũ hướng về phía Tô Văn cười cười.

“Tôi..... Tôi không có việc gì.”

“Àn, anh sẽ không có việc gì.”

Tô Văn nhìn như bình tĩnh móc di động ra trực tiếp gọi cấp cứu.

Ngữ khí của cô cùng ngày thường giống nhau lãnh đạm mà bình tĩnh, nhưng Tô Duệ mơ hồ nhìn đến cái tay đang nắm di động của Tô Văn, không thể không chế được run rẩy.....

Xe cấp cứu tới thực đúng lúc, Tô Văn cùng Tiêu Cảnh Mặc một đường bởi Tô Duệ tới bệnh viện gần nhất, mà tài xế gây chuyện kia cũng đã bị cảnh sát mang đi dò hỏi.

Ngồi ở hành lang bệnh viện, Tô Văn còn gắt gao nắm chặt di động trong tay.

Thấy cô trầm mặc, Tiêu Cảnh Mặc một bên nhìn không được giờ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Tô Văn

“Em đừng quá sốt ruột, hấn sẽ không có việc gì.”

Trên thực tế Tô Duệ tuy rằng chảy nhiều máu, nhưng hấn lại không có chịu tổn thương nghiêm trọng gì.

Lấy thân thủ của Tô Duệ mà nói, chuyện phát sinh trong nháy mắt, hấn hoàn toàn có cơ hội tránh đi chỗ yếu hại, giảm thấp tỉ lệ bị thương của mình.

Nhưng là hấn vì cái gì còn chảy nhiều máu như vậy, khụ khụ, Tô tướng quân mới không nói cho các người biết.....

Kỳ thật Tô Văn cũng rất rõ ràng, ở thế giới này Tô Duệ hấn là sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng gì, nhưng cô vẫn có chút bất an, loại cảm xúc bất an này cô đã thật lâu không có cảm nhận được.

Thẳng đến khi bác sĩ đem Tô Duệ chuyển tới phòng bệnh tư nhân bình thường, tâm Tô Văn mới xem như chân chính buông xuống.

.....

Phòng bệnh trần ngập hương vị đặc biệt làm người ta không thoải mái, Tô Duệ dựa ngồi ở trên giường bệnh, trên cánh tay hấn bó thạch cao, chân trái cũng quấn một tầng băng vải, thoát nhìn đặc biệt đáng thương.

“Ăn cơm đi.”

Tô Văn cầm hộp giữ ấm, đặt ở trên một ngăn tủ, nắp hộp cơm vừa mở ra liền từ bên trong bay ra một cỗ mùi thơm nồng đậm.

“Anh hiện tại kiêng ăn, uống trước chén canh đi.”

Tô Văn vừa nói vừa lấy ra cái chén nhỏ, đúc cho Tô Duệ từng muỗng canh.

Lúc này đã là ngày thứ ba sau khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Tô Duệ không có chuyển viện, đồng thời cũng cự tuyệt người trong nhà mời hộ lý cho hấn.

Dùng chính lời Tô Duệ nói, hấn là vì Tô Văn mới bị thương, cho nên Tô Văn phải đối hấn chịu trách nhiệm.

Chịu trách nhiệm toàn bộ!

Nể tình hấn là người bệnh lại là ân nhân cứu mạng của mình, Tô Văn đành phải miễn cưỡng kiêm chức hộ lý cho Tô Duệ.

Bởi vì công việc của Tô Văn vội vàng, cô chỉ có ở thời điểm cơm trưa cùng cơm chiều mới có thể bớt thời giờ lại đây, tuy rằng hai người chân chính ở chung nhưng thời gian bên nhau cũng không nhiều, nhưng Tô Duệ tựa hồ vẫn là đặc biệt vừa lòng cảm giác được Tô Văn hầu hạ.

Lúc này thấy Tô Văn đem canh đưa tới, Tô Duệ lập tức phôi hạp há to miệng....

Cánh tay bị thương thật tốt, rốt cuộc có thể lại lần nữa hưởng thụ những ngày quần áo tới tay cơm nước tới miệng, hơn nữa canh Tô Văn tự tay đút, tư vị không bình thường, đương nhiên, canh này nếu không phải mua mà là Tô Văn tự nấu là tốt nhất.....

Uống xong canh, Tô Duệ chưa đã thèm, nghiêng đầu biểu tình chuyên chú nhìn Tô Văn ở trong phòng bệnh vội vàng vàng, trong lúc nhất thời hấn cảm thấy đặc biệt thỏa mãn, vì thế Tô tướng quân nhìn không được liền được một tác lại muốn thêm một thược.

“Tô Văn, anh vài ngày không tắm rửa, cả người khó chịu.”

“Hả?”

Tô Văn đang đổi hoa tươi trong phòng đưa lưng về phía Tô Duệ nghe được Tô Duệ nói, động tác hơi dừng một chút, cô quay đầu ngẩng bị cánh tay cùng cái chân bị thương của Tô Duệ

“Anh muốn tắm rửa? Anh hiện tại bị thương không tiện tắm rửa, chạm vào nước sẽ không tốt, anh nếu thật sự chịu không nổi, cũng chỉ có thể lau mình.”

“Chà chà sao..... Cũng được a.”

Tô Duệ tựa hồ còn có chút không hài lòng, ngữ khí buồn buồn.

Diễn, cho anh diễn!

Tô Văn biểu tình đạm nhiên cười.

“Được rồi, tôi đã biết, chờ buổi tối tôi lại đến, công ty gần đây bận quá, tôi về trước.”

Nghe được Tô Văn nhắc tới việc công ty, Tô Duệ nhin không được hỏi một câu.

“Sự kiện lần trước đều xử lý tốt chứ?”

Sự kiện kia đương nhiên chính là sự kiện hủy hợp đồng nháo đến ồn ào huyên náo.

“Ừ, xử lý tốt rồi.”

Tô Văn lên tiếng, sự kiện kia cuối cùng là Tiêu Cảnh Mặc chủ động ra mặt giải quyết.

Có lẽ cảm thấy có điều thua thiệt, chuyện bồi thường hợp đồng cuối cùng bị Tiêu Cảnh Mặc giải quyết hoàn mỹ, tổng công ty bên kia cũng không hề truy cứu nữa.

Mà mấy ngày nay Tiêu Cảnh Mặc vẫn luôn điều tra về chiếc xe kia, hẳn cảm thấy có người nhắm vào Tô Văn, hẳn muốn giúp đỡ Tô Văn tìm được người đứng ở phía sau sai khiến.

Kỳ thật, Tô Văn không cần điều tra cũng biết người kia là ai.

Ở cốt truyện cũ, bởi vì Phương Tử Mộ thích Lạc Sơ Sơ, Âu Dương Tĩnh liên mê hoặc Phương Tử Văn tiêu tiền mướn người tạo tai nạn xe cộ.

Mà hiện tại, nhìn đến Phương Tử Mộ cùng Tô Văn đi chung với nhau, thù mới oán cũ, sẽ làm ra loại chuyện này cũng cũng chỉ có vị tiểu thư ghen ghét thành tánh Âu Dương Tĩnh kia.

.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tình Nhân Thế Thân (20)

Edt: Mít

Sau khi Tô Văn rời đi, phòng bệnh chỉ còn lại một mình Tô Duệ, hẳn thu liễm nét ôn nhu cùng tươi cười trên mặt, cả người lại khôi phục thành cái loại trời sinh lạnh nhạt cùng âm trầm.

Có chút chán ghét nhìn thạch cao cùng băng vải trên người, nhưng nghĩ lại chỉ có như vậy Tô Văn mới bằng lòng chăm sóc cho mình, cân nhắc một chút, Tô Duệ cảm thấy tạm thời vẫn là nên bảo trì hiện trạng như vậy tương đối tốt hơn.

Hắn từ dưới gối giường bệnh lấy ra di động của mình, gọi đến một dãy số quen thuộc.

"Ông chủ."

Trong điện thoại truyền ra một giọng nam lạnh nhạt.

"Âu Dương Tĩnh thế nào?"

Tô Duệ lạnh lùng hỏi một câu, cho dù Âu Dương Tĩnh không ở nơi này, thời điểm hần nhắc tới cái tên này, đôi mắt như cũ hiện lên sát khí không thể che lấp.

"Đã dựa theo phân phó của ngài hảo hảo chiêu đãi tốt, tạm thời không chết được."

Trong điện thoại người kia cung kính trả lời vấn đề của Tô Duệ.

"Ừ, tôi biết rồi, Âu Dương gia bên kia có tiến triển gì mới?"

Tô Duệ tựa hồ ngồi ở trên giường lâu quá có chút khó chịu, hần một bên tay cầm điện thoại, một bên sờ soạng xuống giường, cái chân quần đầy băng vải kia dường như không có việc gì, thế nhưng có thể tùy ý đi lại trên mặt đất.

Trong điện thoại, người kia còn cung cung kính kính báo cáo về chuyện của Âu Dương gia.

"Âu Dương Tề đã đáp ứng cùng chúng ta hợp tác, ngày mai hần sẽ tham gia cuộc họp cổ đông, hiện tại Âu Dương gia loạn trong giặc ngoài loạn thành một đoàn, tạm thời không có người đi quản chuyện của Âu Dương Tĩnh."

"Làm không tồi, chuyện của Âu Dương gia phải chuẩn bị nhanh một chút, đồng thời cổ phần Hạo Nguyệt cũng cố gắng thu mua vào."

Cách cửa phòng bệnh không quá dày, ngoài hành lang Tiêu Cảnh Mặc đứng thẳng tắp, xuyên thấu qua khe hở mỏng manh của cửa phòng bệnh, hần không chỉ có có thể nghe rõ từng câu từng chữ Tô Duệ nói, thậm chí, hần còn tận mắt nhìn thấy người nào đó đang bị thương nghênh ngang tùy ý đi lại trên mặt đất.....

Tiêu Cảnh Mặc ánh mắt âm trầm, cuối cùng hần vẫn là lặng yên không một tiếng động từ bên ngoài phòng bệnh rời đi.

Trong phòng bệnh, sau khi Tiêu Cảnh Mặc rời đi Tô Duệ cũng treo điện thoại, hần xoa xoa cái cổ mấy ngày nay nằm phát cứng, ánh mắt từ cửa lớn phòng bệnh đảo qua, Tô Duệ rũ mắt, khóe môi xẹt qua một tia trào phúng.

Tiêu Cảnh Mặc, cũng không là đối thủ trong mắt Tô Duệ.

Hần chỉ là mục tiêu nhiệm vụ có thể có cũng có thể không mà thôi.

Tựa như nhiệm vụ của Tô Văn là làm bạn trai cũ Tiêu Cảnh Mặc này từ vai chính biến thành pháo hôi, nhiệm vụ của Tô Duệ chỉ là muốn bảo đảm nam nữ chính của thế giới này có thể thuận lợi ở bên nhau.

Cho dù trung gian xảy ra chuyện gì, Tô Duệ chưa bao giờ quan tâm, thời điểm Tô Văn làm nhiệm vụ kỳ thật đã nhân tính hóa, cô rất dụng tâm đối với những việc mình muốn làm, mà Tô Duệ lại so với bất luận kẻ nào đều đơn giản mà thô bạo.

Ở trước khi tiến vào thế giới này gặp lại Tô Văn, Tô Duệ đã lấy tốc độ không thể tưởng tượng được hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ, tại tổng bộ chữa trị già, mỗi một nhiệm vụ già đều có lộ tuyến nhiệm vụ hoàn toàn bất đồng.

Giống như Thích Việt vẫn luôn làm "Bos vai ác" chức nghiệp vĩ đại này, mà đối thủ một mắt một còn với hần, Vân Sinh vẫn luôn đảm đương chức vụ "Quân sư" bên người nam chủ, để bị nhiễm thói xấu của pháo hôi.

Tô Duệ là người mới, hần chỉ có một lộ tuyến nhiệm vụ đau khổ đó là làm một "Nam phụ thâm tình".

Đây là lộ tuyến nhiệm vụ tổn công vô ích nhất, thường xuyên phải sinh vì nữ chủ chết vì nữ chủ sống không bằng chết cũng vì nữ chủ.

Nghe nói nhiệm vụ giả trên con đường làm tuyến nhiệm vụ này bởi vì quá mức nhập tâm vào nhân vật đến mức bệnh trầm cảm phải vào viện điều dưỡng, lúc này mới đến phiên Tô Duệ tiếp nhận.

Lúc ấy người trong tổng bộ còn chưa biết, nơi này của bọn họ sẽ xuất hiện một vị "Nam phụ thâm tình" điên cuồng nhất từ trước đến nay.

Còn không phải là làm cho nam chủ nữ chủ ở bên nhau cả đời không rời không bỏ sao?

Lúc ấy Tô Duệ còn mang theo một thân sát khí tiến vào thế giới đầu tiên vừa vặn cũng là vương triều hư cấu, mà căn cứ vào định luật hoàn kim của nam phụ, Tô Duệ ngay lúc đó có thân phận là một vị vương gia quyền cao chức trọng.

Nữ chủ của thế giới đó là một tiểu cung nữ thiện lương đơn thuần, nam chủ lại là một vị hoàng tử thất bại.

Lúc ấy vì mau chóng hoàn thành nhiệm vụ được điểm tích phân, sau khi Tô Duệ tiến vào nhiệm vụ lập tức tổ chức thế lực của mình bức vua thoái vị, tạo phản, giết chết hoàng đế.

Sau đó, hần liền sửa di chiếu lập nam chủ làm tân hoàng.

Đến nỗi nữ chủ bị Tô Duệ trực tiếp đưa đến trên long sàng của nam chủ, từ một tiểu cung nữ trực tiếp thăng chức thành Hoàng Hậu mẫu nghi thiên hạ.

Ở thời điểm bạo quân Tô Duệ thực hiện chính sách áp bách, tiểu hoàng đế sống căng thẳng mỗi ngày, hần cùng Hoàng Hậu của mình lúc này còn chưa

có một chút tình cảm nào, nhưng hậu cung to như vậy đều bị Tô Duệ giải tán rồi, tiểu hoàng đế chỉ có một nữ nhân là Hoàng Hậu, mà hai người lại đều bị Tô Duệ áp bách, bị buộc phải luôn luôn ở bên nhau, tới sau lại sinh hạ Thái Tử, hai người rốt cuộc nhận mệnh tiếp nhận nhân sinh như vậy.

Mà lúc này Tô Duệ liên hệ đến tổng bộ được khẳng định là nhiệm vụ hoàn thành được trở về.

Thì ra như vậy cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ?

Chỉ trách lần đầu tiên làm nhiệm vụ hoàn thành quá thuận lợi, điều này làm cho Tô Duệ ở những nhiệm vụ sau càng ngày càng vụn vặt, càng ngày càng khác thường.

Tỷ như nói ở Tu Chân giới đem thân thể nữ chủ và nam chủ cùng nhau luyện thành pháp bảo, làm cho linh hồn bọn họ đời đời kiếp kiếp vây ở pháp bảo.

Hoặc là ở trong thế giới mật thể dứt khoát đem nam chủ và nữ chủ cùng nhau biến thành tang thi rồi cầm tù nuôi nấng gì đó, như vậy nam chủ cùng nữ chủ thật đúng là không thể xa rời, cả đời người có ta ta cũng có người.

Mà quy tắc tổng bộ thế nhưng cũng ngầm đồng ý xem như vậy là hoàn thành nhiệm vụ!

Đờ mờ, này quả thực là gian lận!

Tốt thôi, kỳ thật Tô Duệ cũng không biết thế nào là bình thường đi hoàn thành nhiệm vụ, bởi vì chính hắn căn bản cũng không phải là người bình thường.

Ở thời điểm tiến vào thế giới này, đối với kết cục của Tiêu Cảnh Mặc cùng Lạc Sơ Sơ, Tô Duệ sớm đã có cái biện pháp đặc biệt đơn giản mà thô bạo, nhưng hết thảy kế hoạch ban đầu đều ở lúc hắn gặp lại Tô Văn đã thay đổi.

Trước kia ở trong những thế giới nhiệm vụ đó, Tô Duệ nhàm chán vô cùng, hắn chỉ sử dụng phương thức máy móc đơn giản nhất đi hoàn thành nhiệm vụ, hắn chưa bao giờ chân chính đem mình dung nhập vào bất cứ một thân phận nào.

Những sự kiện cùng bất luận người nào trong thế giới đó đều không gọi nổi trong hắn một chút ít hứng thú, đương nhiên, Tô Văn ở trong lòng Tô Duệ là tồn tại đặc thù duy nhất, chỉ cần cùng cô ở cùng một thế giới, hô hấp cùng một bầu không khí, chỉ cần có thể thường xuyên thấy cô, liền sẽ làm cho Tô Duệ cảm thấy đặc biệt có ý nghĩa.....

~~~~~ Còn 4c nữa là hết TG3 rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tình Nhân Thế Thân (21)

Edt: Mít

Thời điểm Tô Văn tan tâm lại đến bệnh viện, Tô Duệ đang dựa vào trên giường bệnh cầm notebook xem phim truyền hình.

Không sai, chính là cái loại phim truyền hình cầu huyết 8 giờ tối, còn có hào quang thánh mẫu Mary Sue toàn bộ triển khai phim thần tượng não tàn.

Kỳ thật từ ngày Tô Duệ ngủ lại ở nhà của mình, Tô Văn liền phát hiện ra Tô Duệ tựa hồ đối loại phim truyền hình này phá lệ hứng thú.

Ngày đó Tô Văn thật sự chỉ là nhàm chán xem một chút, mà Tô Duệ thế nhưng đối với nhân vật trong phim biết rõ tên họ cùng quan hệ giữa các nhân vật thậm chí là cốt truyện phát triển như thế nào đều rõ như lòng bàn tay.

Thật ra Tô Văn không biết, Tô Duệ thân là một người thật từng hủy diệt một cái vị diện thật.

Là một boss phản diện, tính cách hắn vẫn luôn có chút vụn vặt, mà ở sau khi bị Tô Văn kích thích, càng thêm trầm trọng hơn.

Sau khi trở thành chữa trị vị diện giả, bởi vì hắn hoàn thành nhiệm vụ với thủ đoạn quá mức thô bạo tàn nhẫn, hắn bị tổng bộ định chỉ số là S, nhiệm vụ giả cấp nguy hiểm, mà tổng bộ vì muốn làm hắn càng thích ứng tốt với các loại nhiệm vụ, học được như thế nào trở thành một "Nam phụ thâm tình" chuyên nghiệp, đã tìm rất nhiều phim truyền hình và tiểu thuyết cùng cốt truyện của vị diện nhiệm vụ không sai biệt lắm cho Tô Duệ xem.

Từ lúc đó về sau, xem các loại phim truyền hình cầu huyết não tàn cùng các loại tiểu thuyết ngôn tình tổng tài bá đạo yêu ta, đã trở thành sở thích của Tô Duệ.

Mà từ lúc gặp lại Tô Văn, Tô tướng quân nhà chúng ta lại tự động học thuộc những cái kỹ năng này, chính là đem những kỹ năng trong tiểu thuyết cùng phim truyền hình vận dụng đến thực sinh động.

Đương nhiên, đối tượng thực nghiệm những kỹ năng này của Tô Duệ cũng chỉ có Tô Văn, ví dụ như làm bộ say rượu, anh hùng cứu mỹ nhân gì đó.....

“Em đã đến rồi?”

Trong phòng bệnh Tô Duệ nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, ánh mắt hẩn lập tức rời khỏi màn hình máy tính, không chớp mắt nhìn chăm chăm Tô Văn.

Tô Văn lấy ra hộp cơm giữ ấm ở trong tay.

“Đói bụng không? Hôm nay có kẹt xe.”

Cô như cũ nghiêm túc mà tinh tế đút Tô Duệ ăn cơm, trên mặt cũng không nhìn ra có cái biểu tình đặc biệt gì.

Quá trình ăn cơm, hai người không ai nói chuyện, cho đến khi ăn cơm xong, Tô Văn ở trong phòng vệ sinh đem hộp cơm rửa sạch sẽ, cô liền nhìn thấy Tô Duệ trên giường bệnh híp mắt về mặt phổi phổi nhộn nhạo nhìn mình.

“Anh phát sốt à?”

Tô Văn cũng nheo lại đôi mắt, về mặt trêu chọc nhìn Tô Duệ.

Tô Duệ duỗi duỗi cánh tay hoàn hảo không chút tổn hại nào chỉ chỉ: “Em không phải nói buổi tối lau mình cho tôi sao?”

“Ừ, đúng vậy.”

Tô Văn như là nghĩ tới cái gì, xoay người đi tới cửa, mở cửa phòng hướng về phía bên ngoài hô một câu

“Bà vào đi!”

Kết quả, Tô Duệ liền nhìn thấy một bác gái trung niên hình thể bu ru hăn ăn mặc trang phục hộ lý màu lam chậm rãi đi đến.

“Hầu hạ Phương thiếu gia cho tốt, lau khô cho hăn a!”

Tô Văn phi thường trình trọng vỗ vỗ bả vai bác gái hộ lý, lúc này mới ở thời điểm Tô Duệ đang trợn mắt há hốc mồm bước nhanh rời khỏi phòng bệnh, trước khi đi còn không quên dùng sức đóng cửa phòng lại.

Trong phòng bệnh, bác gái hộ lý còn đứng tại chỗ, bà trợn tròn mắt nhìn bệnh nhân trước mắt xuất hiện ‘Kỳ tích’ đang đứng ở mép giường, đối với mình đột nhiên phóng khí lạnh.

Đầu năm nay, làm hộ lý cũng có nguy hiểm tới tính mệnh a ~~~

Bác gái bị khí lạnh cùng sát khí của Tô tướng quân trấn trụ, trong thời gian ngắn hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhưng thật ra sau khi Tô Duệ phóng sát khí, hăn lại nghĩ tới bộ phim truyền hình mới xem.....

Xem ra ngu xuẩn phúc hắc không phải loại hình Tô Văn thích, nếu không thì lần sau mình thay đổi phong cách?

Lúc này Tô Văn đã đi tới hoa viên dưới lầu bệnh viện, cô cũng không biết Tô Duệ đã quyết định tại thế giới này thay đổi phong cách, lúc này cô chỉ là muốn ở dưới lầu tùy ý đi dạo một chút, lại không nghĩ rằng lại gặp được Tiêu Cảnh Mặc.

“Thật trùng hợp.”

“Tôi đặc biệt tới tìm em.”

Bộ dáng Tiêu Cảnh Mặc thoát nhìn phong trần mệt mỏi, hăn vừa nói vừa dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Tô Văn

“Tô Văn, em biết lần này người hãm hại em là ai không?”

“Chắc là Âu Dương Tĩnh, khi tôi mới về nước được một thời gian, hình như chỉ đắc tội cô ấy một lần.”

Tô Văn cảm xúc không cao, thanh âm cũng rất trầm thấp

"Tôi không nghĩ tới Âu Dương Tĩnh sẽ muốn mạng của tôi, tôi càng không nghĩ tới Phương Tử Mộ hăn....."

“Tô Văn, em thật sự thích Phương Tử Mộ sao?”

Tiêu Cảnh Mặc đột nhiên nâng lên tay, nhẹ nhàng dè lại bả vai Tô Văn.

Tô Văn thân mình cứng đờ, cô đột nhiên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tiêu Cảnh Mặc:

“Cánh Mặc, anh.....”

"Những lời ngày đó em nói với gia gia anh đều nghe được.”

Tiêu Cảnh Mặc đôi mắt vốn đặc biệt xinh đẹp, giờ phút này hấn vô cùng nghiêm túc thâm thúy nhìn Tô Văn, cặp con ngươi kia giờ này khắc này phảng phất nhìn không thấy gì khác, chỉ có ảnh ngược khuôn mặt của cô.

“Tiêu Văn, thực xin lỗi, là anh không bảo vệ tốt cho em”

Thanh âm thật thấp, mang theo run rẩy áy náy.

“Cánh Mặc, đừng như vậy.”

Dường như chịu không nổi tình hình như vậy, Tô Văn cưỡng bách chính mình đem mặt chuyển qua một bên, không dám đối mặt với Tiêu Cảnh Mặc

“Chuyện quá khứ đã qua rồi, anh hiện tại đã có Lạc Sơ Sơ, em.....”

“Tiêu Văn.....”

Cảm giác được Tô Văn đang liều mạng áp chế tình cảm cùng bi thương của mình, Tiêu Cảnh Mặc đột nhiên cảm thấy thực đau lòng.

Đây là Tô Văn, đây là người hấn từng yêu sâu đậm, cô vĩnh viễn là bộ dáng trong trí nhớ của hấn, vĩnh viễn lương thiện như vậy, chỉ biết suy nghĩ cho người khác.

Người thiện lương như vậy sao có thể để cho Phương Tử Mộ mặt người dạ thú kia lừa gạt?

Nghĩ đến đây, Tiêu Cảnh Mặc nhịn không được hơi nghiêng thân mình qua, lại gần Tô Văn thêm một chút

“Tiêu Văn, anh đã điều tra qua, tài xế lái xe đâm người kia ngay từ đầu thật là thu tiền của Âu Dương Tĩnh, nhưng ông chủ chân chính của hấn lại là Phương Tử Mộ!”

“Anh nói cái gì?”

Tô Văn lại lần nữa quay đầu lại, kinh ngạc vạn phần nhìn Tiêu Cảnh Mặc.

“Em không nghe lầm, chính là Phương Tử Mộ, hấn không biết từ nơi nào biết được Âu Dương Tĩnh sắp xếp người đối phó em, sau đó liền tìm tài xế kia, lại cho hấn một mớ tiền, sau đó tự biên tự diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân! Anh chiều nay đã tới bệnh viện, sau đó lại đi tìm bác sĩ chủ trị của Phương Tử Mộ, thương thế trên người hấn cũng đều là giả! Anh hôm nay ở ngoài phòng bệnh tận mắt nhìn thấy hấn không có việc gì giống như một người bình thường ở phòng bệnh đi tới đi lui! Tiêu Văn, Phương Tử Mộ từ lúc bắt đầu đã lừa em, em ngàn vạn lần đừng tin tưởng hấn!”

“Như thế nào, như thế nào sẽ..... Như vậy?”

Tựa hồ là bị tin tức Tiêu Cảnh Mặc nói ra làm chấn động, Tô Văn sững sờ tại chỗ, sắc mặt biến hóa hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần.

“Cánh Mặc, này..... Đây đều là sự thật?”

Tô Văn khẽ cắn môi, trên mặt cảm xúc từ khiếp sợ biến thành phẫn nộ

“Em muốn đi tìm hấn đối chất!”

“Anh đi với em!”

Thời điểm Tô Văn cùng Tiêu Cảnh Mặc đi vào phòng bệnh tư nhân, vị bác gái hộ lý bị kinh hách đã rời đi, mà Tô Duệ về mặt áp suất thấp đối với máy tính phóng khí lạnh.

Nghe được âm thanh mở cửa nhìn thấy Tô Văn, Tô Duệ trên mặt biểu tình vui vẻ, chờ đến khi nhìn thấy Tiêu Cảnh Mặc phía sau Tô Văn, Tô Duệ lại lập tức rũ xuống mi mắt

“Ngọn gió nào thổi Tiêu tổng tới đây?”

Trong giọng nói không che dấu được lạnh nhạt.

“A.”

Tiêu Cảnh Mặc cười lạnh

“Phương Tử Mộ! Đến lúc này anh không cần diễn nữa, những gì anh làm tôi cùng Tiêu Văn đều đã biết.”

Tiểu Văn.....

Thế nhưng còn dám kêu thân thiết như vậy.

Tô Duệ như cũ rũ mi mắt, lông mi đen rậm hoàn toàn che dấu đáy mắt hấn chợt lóe qua sát khí lạnh lẽo.

“Các người đã biết cái gì?”

Tô Duệ nhìn như bình tĩnh ngược mắt, đem ánh mắt trực tiếp dừng ở trên người Tô Văn.

“Phương Tử Mộ.”

Lúc này Tô Văn sắc mặt rất kém, thanh âm cũng có chút run rẩy.

Đây là hình thức ảnh hậu toàn bộ triển khai, đối với biểu diễn như vậy của cô Tô Duệ một chút cũng không xa lạ.

“Tiểu Văn, hấn có phải ở trước mặt em nói gì không đúng về tôi hay không?”

Chỉ là trong nháy mắt này, Tô Duệ cũng tự động tiến vào hình thức diễn kịch.

Đến nỗi xưng hô Tiểu Văn này, Tô Duệ ở trong lòng nói với chính mình, về sau tên này chỉ có thể là một mình hấn kêu, những người khác, ai kêu hấn liền giết chết a~~~~~

Đương nhiên, nghe nói là nhiệm vụ giả không thể giết chết nam chủ, nhưng là biến thành người thực vật gì đó, Tô Duệ tò về chính mình làm cái này rất chuyên nghiệp, hoàn toàn vô áp lực.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tình Nhân Thế Thân (22)

Edt: Mít

Trong phòng bệnh, Tiêu Cảnh Mặc đứng ở một bên lấy tư thái là người thủ hộ, mặt khinh thường nhìn chăm chăm Tô Duệ.

Mà Tô Duệ chỉ là vẻ mặt mờ mịt nhìn Tô Văn.

“Phương Tử Mộ.”

Tô Văn tựa hồ là ổn định cảm xúc của mình một chút, lúc này mới chậm rãi mở miệng

“Tài xế gây chuyện kia là bị anh mua chuộc, thương thế trên người của anh cũng là giả, từ lúc bắt đầu anh liền gạt tôi, có phải hay không?”

Mỗi một chữ, biểu tình Tô Văn liền khổ sở một chút, nói xong lời cuối cùng, hốc mắt cô đã đỏ.

Cái loại bị người mà mình tin nhiệm lừa gạt này, vô lực cùng thất vọng, được cô diễn cực kì nhập tâm

“Tiểu Văn, em đang nói cái gì?”

Tô Duệ có chút khó hiểu nhìn Tô Văn, ngay sau đó quay đầu hung tợn nhìn Tiêu Cảnh Mặc

“Tiêu Cảnh Mặc! Anh rốt cuộc nói gì với cô ấy rồi?”

“Tôi chỉ nói sự thật mà tôi đã điều tra được thôi.”

Tiêu Cảnh Mặc ngữ khí thực bình tĩnh

“Tôi tình trạng này rồi, Phương Tử Mộ, anh không cần diễn kịch nữa.”

“Sự thật? Dựa vào cái gì anh nói chính là sự thật?”

Tô Duệ trên giường bệnh lạnh lùng cười

“Anh tra được chuyện đó chính là sự thật sao? Anh nói tài xế kia bị tôi mua chuộc? Tôi còn chưa nói hẳn bị anh thu mua để hãm hại tôi đâu! Tiêu Cảnh Mặc, anh cùng Tô Văn đã chia tay, tôi hiện tại mới là bạn trai của Tô Văn, anh có thể đừng nhiều chuyện như vậy hay không, chuyện giữa chúng tôi, không đến phiên một người ngoài như anh xen vào?”

Người ngoài?

Hai chữ này ngay bây giờ đặc biệt chói tay.

Cho nên, nghe được Tô Duệ nói, sắc mặt Tiêu Cảnh Mặc cũng trở nên khó coi

“Phương Tử Mộ anh căn bản là giả dối! Anh nếu thật sự không thẹn với lương tâm, anh dám đem băng vải trên đùi mở ra hay không, để chúng tôi nhìn xem?”

“Anh bảo tôi mở tôi liền mở à, anh cho rằng anh là ai?”

Tô Duệ không chút lưu tình trả lời lại một cách mỉa mai, lúc này Tô Văn cùng Tiêu Cảnh Mặc đều đứng đưa lưng về phía cửa, cho nên hai người bọn họ căn bản không có phát hiện bên ngoài cửa phòng bệnh không biết khi nào đã nhiều thêm một bóng hình.

Thật ra Tô Duệ liếc mắt một cái liền thấy được thân ảnh Lạc Sơ Sơ, ý châm chọc nơi đáy mắt hẳn càng đậm hơn

“Tiêu Cảnh Mặc anh có phải đã quên anh là người đã có bạn gái rồi hay không? Nếu anh muốn quay đầu cùng Tô Văn hợp lại thì ít nhất anh cũng phải đá Lạc Sơ Sơ đi chứ, anh như vậy còn muốn xen vào chuyện của chúng tôi, anh không cảm thấy anh thực vô sỉ sao?”

“Anh mới thật sự vô sỉ!”

Nhìn thấy Tô Duệ giả dối, lại liếc đến Tô Văn ở một bên biểu tình tựa hồ có chút dao động, Tiêu Cảnh Mặc trong lúc nhất thời khó thở cũng bất chấp lễ nghi thân sĩ ngày thường, hắn đột nhiên đi đến trước giường bệnh, xốc chân trên người Tô Duệ lên, đôi tay nhắm ngay cái chân bị thương kia, đột nhiên dùng sức xé rách, đem băng vải thô trên đùi xé mở.

Máu tươi không ngừng chảy ra, nguyên bản vết thương đã bắt đầu khép miệng bởi vì đột nhiên đụng chạm lại rách ra, miệng vết thương trào ra máu tươi thậm chí còn có thể nhìn đến xương đùi màu trắng bên trong.

Tiêu Cảnh Mặc sững sờ tại chỗ.

Mà Tô Duệ trên giường bệnh mặt bất biến, sắc mặt âm lãnh nhìn chằm chằm Tiêu Cảnh Mặc

“Rốt cuộc, ai mới là chân chính có rắp tâm đây? Tiêu Cảnh Mặc, nếu tôi nhớ không lầm, ngày đó xảy ra chuyện anh cũng ở hiện trường đúng không? Cũng đừng nói là anh trùng hợp đi ngang qua! Anh vẫn luôn quán lấy Tiểu Văn rốt cuộc muốn làm cái gì? Anh một chân dẫm hai thuyền như vậy có bé lẹm ở biệt thự kia có biết hay không?”

“Tôi..... Tôi.....”

Trong lúc nhất thời, Tiêu Cảnh Mặc nghẹn đến nói không ra lời.

Nhưng thật ra Tô Văn ở một bên, tựa hồ bị máu tươi trên đùi Tô Duệ làm chấn động, thần sắc của cô hoảng hốt lập tức xoay người hướng ngoài cửa chạy ra

“Tôi đi kêu bác sĩ!”

Cửa phòng bệnh không hề dự liệu được mở ra, Tô Văn ngo ngác nhìn Lạc Sơ Sơ đứng ở cửa không nói một lời.

“Lạc.....”

Tô Văn muốn nói cái gì, nhưng Lạc Sơ Sơ trước mặt cô chỉ là miễn cưỡng cười cười:

“Tôi hình như tới không đúng lúc lắm, quấy rầy rồi.”

Nói xong, Lạc Sơ Sơ xoay người thật nhanh rời đi, mà Tô Văn cũng không chần chờ đi ra cửa kêu bác sĩ chủ trị của Tô Duệ.

“Anh làm sao còn không đuổi theo?”

Tô Duệ chân còn đổ máu, nhưng hắn lại giống như không có việc gì, ánh mắt trào phúng nhìn Tiêu Cảnh Mặc vẫn không nhúng nhích

“Anh không đuổi theo, cô bé lẹm của anh thật sự sẽ chạy mất đấy.”

“Là anh kêu cô ấy tới?”

Tiêu Cảnh Mặc lúc này mới khôi phục lý trí cùng bình tĩnh, hẳn cuối cùng cũng rõ ràng, từ lúc bắt đầu hẳn đã trúng kế của Phương Tử Mộ.

“Là tôi kêu cô ấy tới.”

Tô Duệ nghe được Tiêu Cảnh Mặc nói, dứt khoát thừa nhận

“Tiêu Cảnh Mặc, nếu anh đã cùng Lạc Sơ Sơ ở bên nhau, hai người các người hảo hảo sinh hoạt không tốt sao? Tôi tuy rằng không biết Tô Văn nghĩ như thế nào, nhưng tôi lại rõ ràng tâm của mình, tôi biết mình muốn cái gì, tôi cũng biết tôi yêu cô ấy, nếu tám năm trước anh đã từ bỏ cô ấy một lần, như vậy tám năm sau anh còn có cái tư cách gì ở chỗ này can thiệp vào tình cảm của tôi cùng cô ấy?”

Có cái tư cách gì?

Tiêu Cảnh Mặc ánh mắt dần dần u ám....

Đúng vậy, hẳn còn có cái tư cách gì đâu?

Hắn hiện tại, liền tư cách khẩn cầu Tô Văn tha thứ cho mình cũng không có.

Nhưng là.....

Thật sự muốn hắn trợ mắt nhìn Tô Văn bị kẻ lừa gạt Phương Tử Mộ này lừa hay sao?

Hắn không thờ ơ như vậy được.

Người đó chính là Tô Văn!

Người đã vì mình trả giá tất cả, là đồ ngốc vẫn luôn thật tâm yêu mình.

“Phương Tử Mộ.”

Rốt cuộc hạ quyết tâm, Tiêu Cảnh Mặc ngưng mắt thật sâu nhìn người trên giường

"Tôi sẽ theo đuổi lại Tô Văn, tôi sẽ không đem cô ấy nhường cho anh!"

Vô luận là tâm còn áy náy cứ tưởng là đang tận lực cứu vớt, một khắc tại đây Tiêu Cảnh Mặc chỉ nghĩ đến biện pháp này, hắn tự nhận là mình có thể dùng biện pháp như vậy trợ giúp Tô Văn thoát khỏi ôn nhu bấy rập của Phương Tử Mộ.....

Chờ đến khi Tô Văn kêu bác sĩ lại băng bó một lần nữa cho Tô Duệ, Tiêu Cảnh Mặc đã sớm đi rồi.

Băng bó tốt miệng vết thương, bác sĩ ý tá cũng đều rời đi, phòng bệnh chỉ còn lại có hai người Tô Văn cùng Tô Duệ, Tô Văn an tĩnh ngồi trước giường bệnh, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tô Duệ.

Tô Duệ cũng không nói lời nào, không khí giữa hai người đặc biệt quý dị, nhưng lại là kì diệu hài hòa.

Thẳng đến khi đồng hồ trên tường điểm 9 giờ, Tô Văn mới không nói một lời đứng dậy, cô phải rời khỏi.

“Tiêu Cảnh Mặc nói hẳn muốn theo đuổi lại em”

Tô Duệ đột nhiên đối với bóng dáng của Tô Văn trầm thấp mở miệng

“Người như vậy, là ai cho hắn tự tin lớn như thế?”

Hắn cho rằng hẳn không cần liền không cần, hẳn muốn tìm thể thân liền tìm thể thân, hẳn muốn theo đuổi lại là có thể theo đuổi?

Hắn cho rằng thế giới này đều phải vây chuyển xung quanh hắn sao?

Ah, tốt thôi, hẳn là nam chính được pháp tắc của thế giới này thiên vị, nhưng như vậy thì tính sao?

Cho dù Tô Duệ đến bây giờ mới xem không dưới trăm bộ phim truyền hình cùng tiểu thuyết, nhưng đến bây giờ hắn vẫn là đối những vai chính vô năng lí giải tình cảm cùng sinh hoạt của bọn họ.

Hắn không cho rằng vì yêu mà tìm thể thân cái loại nam nhân này sẽ là một người si tình, nếu thật sự si tình thì vẫn phải luôn vì nữ nhân mình yêu mà thủ thân như ngọc.

Hắn càng không hiểu nhưng người đó tổn thương lẫn nhau, ghét bỏ nhau cuối cùng còn ngược lên ngược xuống sau đó lại như có kì tích trở thành câu chuyện tình HE.

Yêu, phải nên thuần túy mà yêu, không chứa một tia tạp chất, cũng không nên tồn tại bất luận lửa gạc cùng tồn thương gì.

Bởi vì cái chữ yêu này, thật sự là quá yếu ớt.

Giữa hai người tồn tại một vết thương quá lớn, như vậy cho dù có thể yêu nhau nhất thời nhưng lại không có cách nào yêu nhau một đời.

Giương vờ lại lành gì đó, quý mới tin.

“Người như vậy, là ai cho hấn tự tin lớn như thế?”

Tô Văn bên tai lúc này còn quanh quẩn câu nói kia của Tô Duệ....

Đúng vậy, Tiêu Cảnh Mặc, ai cho hấn tự tin thế?

Hấn cho rằng hấn đang cứu vớt tình nhân cũ của mình?

Nếu vậy, hấn lúc này lại đem Lạc Sơ Sơ đặt ở chỗ nào?

Hấn cho rằng hấn làm như vậy chính là tình thánh? Nhưng chỉ là một lần thương tổn hai nữ nhân mà thôi.

Tô Văn mặt vô biểu tình, đáy mắt chợt lóe một tia tàn nhẫn.....

Nên kết thúc thế giới này rồi.

Cô ở chỗ này đã hao phí không ít thời gian.

Rất cuộc, còn chờ mong cái gì nữa chứ?

Đi đến cửa phòng bệnh, Tô Văn dừng lại một chút

“Dừng tổn thương Lạc Sơ Sơ.”

Lưu lại sáu chữ này, Tô Văn bước nhanh mở cửa rồi đi.

“Như em mong muốn.”

Tô Duệ nhìn chằm chằm cửa phòng đóng chặt, con ngươi đen nhánh nổi lên ý cười quỷ dị.....

Hấn biết mình đã tiếp cận được một chút tâm của Tô Văn rồi.

Thế giới này, tựa như một cái cửa đột phá.

Tiêu Cảnh Mặc, Lạc Sơ Sơ.

Không biết hai người này rốt cuộc có cái gì đặc biệt, đáng giá để Tô Văn ôn nhu đối đãi như vậy.

Không sai, ở thế giới này Tô Văn dừng lại không lâu, nhưng mà thủ đoạn của cô không khỏi quá mức nhu hòa, điểm này cũng không giống kẻ tàn nhẫn độc ác phá hư vị diện trong truyền thuyết kia.

Vì cái gì phải đối Lạc Sơ Sơ thủ hạ lưu tình?

Vì cái gì phải dùng thủ đoạn ôn nhu với Tiêu Cảnh Mặc như vậy.

Đáp án kia, chỉ có chính Tô Văn biết.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tình Nhân Thế Thân (23)

Edt: Mít

Lạc Sơ Sơ cùng Tiêu Cảnh Mặc chia tay, cái này cũng không phải lần đầu tiên hai người nháo chia tay, bất quá lần này chia tay, không có khắc khẩu

cũng không có giữ lại, hai người đều thực bình tĩnh, hoặc cũng có thể nói là tâm sự nặng nề.

Thời điểm Lạc Sơ Sơ từ biệt thự tư nhân của Tiêu Cảnh Mặc rời đi chỉ mang theo một cái rương hành lý nhỏ.

Cô tưởng, mình đến lúc này ít nhất có thể giữ lại tôn nghiêm cuối cùng, lúc đến như thế nào, thì lúc đi sẽ như thế đấy, cô sẽ không mang đi bất luận một món đồ nào thuộc về Tiêu Cảnh Mặc.

Nhưng là.....

Thật sự có thể rời đi như vậy sao?

Cho dù cảm hành lý giống với thời điểm đi vào, cho dù tự nói với mình đã đến lúc rời đi rồi, phải đường đường chính chính mà đi.

Nhưng Lạc Sơ Sơ rõ ràng biết, chính mình bây giờ cùng thời điểm lúc trước tiến vào ở biệt thự này đã hoàn toàn bất đồng rồi.

Cô đem tâm đánh rơi ở chỗ này, lại muốn mang theo một thân vết thương rời đi.

Này, chính là tình yêu.

Một cái thể thân tình yêu.

Đã là đầu thu, con đường hai bên có lá cây vàng ó phiêu tán theo gió, Lạc Sơ Sơ một mình kéo rương hành lý lẳng lặng đi ở trên đường dài không người.

Từ xa, Tô Văn ngồi ở trên xe của mình, nhìn thân ảnh cô đơn của cô gái kia, ánh mắt Tô Văn hoảng hốt một chút lại rất nhanh khôi phục bình thường.

Rũ mắt không hề xem tiếp thân ảnh Lạc Sơ Sơ nữa, lần nữa thời điểm nâng lên mi mắt, ánh mắt Tô Văn đã khôi phục thành lạnh nhạt theo thói quen, Tô Văn lấy ra một cái điện thoại di động nhỏ gọn của nữ, gọi đến một cái số máy bàn.

"Là tôi."

Cô cố tình đè thấp giọng nói.

"Thời cơ đã chín mùi rồi, các người có thể hành động."

"Tốt! Thật tốt quá!"

Âm thanh bên kia điện thoại tựa hồ nảy sinh ác độc.

"Họ Tiêu làm nhiều việc thiếu đạo đức như vậy, cũng nên nhận báo ứng rồi"

"Ừ."

Tô Văn thấp thấp lên tiếng.

"Các người cũng nên cẩn thận một chút, vô luận thành hay không thành công, số tiền còn lại tôi đều sẽ đúng hẹn chuyển vào tài khoản của các người, cũng đủ cho các người cùng người nhà tiêu phí cả đời."

Nói xong Tô Văn liền treo điện thoại, cô hủy đi động thành mây khói ném ra ngoài cửa sổ, lúc này mới chậm rãi khởi động xe nghênh ngang mà đi.

Ngày thứ hai, vừa vặn là cuối tuần, Tô Văn ở nhà ngủ một giấc thoải mái, cuối cùng vẫn là theo thói quen tính đi bệnh viện một chuyến.

Ánh nắng buổi sáng đặc biệt ấm áp sáng lạn, xuyên thấu qua cửa kính trong suốt, ánh sáng ấm áp chiếu rọi sùnn mặt Tô Duệ, Tô Văn đứng ở cửa ngưỡng thần, giống như có chút nghĩ không ra lần đầu tiên cô gặp được Tô Duệ, bộ dáng của hắn như thế nào.

Khi đó Tô Duệ đối với cô mà nói cũng chỉ là một người dân râu ria có thể lợi dụng trong nhiệm vụ ở thế giới đó, này giống như trong trò chơi, trò chơi giả thiết có nhiều NPC như vậy, ai sẽ đặc biệt chú ý một người trong đó chứ?

Hiện tại Tô Duệ không thể nghi ngờ so với lúc trước chân thật hơn nhiều, Tô Duệ trên giường bệnh đang tập trung tinh thần nhìn máy tính, một hồi lâu sau tựa hồ cảm giác được tầm mắt Tô Văn, Tô Duệ đột nhiên ngẩng đầu, trong nháy mắt ánh mắt âm trầm băng hàn lập tức như băng tuyết tan rã trở nên đặc biệt ôn nhu

"Em đã đến rồi? Xem qua tin tức sáng sớm chưa?"

Khi nói chuyện, Tô Duệ đã đem laptop đặt ở trên giường bệnh xoay về hướng Tô Văn.

Sáng nay tin tức sớm của Trương Thành đặc biệt náo nhiệt, tập đoàn Hạo Nguyệt là cây trụ xí nghiệp ở Trương Thành nên luôn bị người ta chú ý, mà ở ngay hôm nay, ở các cửa buôn bán của Hạo Nguyệt trong trung tâm đều đã xảy ra sự kiện đe dọa trả thù.

Buổi sáng cuối tuần, khi nhân viên cùng công nhân thời điểm đi làm liền phát hiện toàn bộ cửa hàng treo đầy tranh chữ bằng máu.....

"Giết người đền mạng!"

"Gian thương bất lương!"

Cùng loại tranh chữ bay phấp phới, toàn bộ cửa hàng từ cửa lớn đến đại sảnh đều bị máu tươi không rõ nguồn gốc nhiễm hồng, nồng nặc mùi tanh làm người ta chùn bước.....

Tiêu gia tuy rằng là lập nghiệp từ ngành bách hóa, nhưng ở mấy năm trước ngành địa ốc vừa mới nổi lên, Tiêu lão gia tử cũng nhìn thấu thiên cơ dẫn thân vào ngành địa ốc này, bởi vì cùng quan viên Tương Thành vẫn luôn có quan hệ mật thiết, cho nên Tiêu lão thực dễ dàng nắm được tư liệu bên trong, hơn nữa bằng giá rẻ thu mua một mảnh đất ở nội thành cũ để quy hoạch.

Khi đó nội thành cũ chuẩn bị phá bỏ và di dời quả thực khó khăn, những hộ dân bị cưỡng chế cũng đều phi thường khó chơi.

Tiêu lão gia tử luôn luôn duy ngã độc tôn, càng không cách nào lĩnh hội được cái loại tình cảm của người nghèo đối với ngôi nhà, mảnh đất của mình này.

Khi đó hẳn chỉ là tiêu tiền tìm một ít rắn độc cưỡng chế phá bỏ và di dời để được lợi nhuận kékéch xù, kết quả thế nhưng nháo ra mạng người! (Thứ ác ôn @)

Những việc này đều là sau khi Tô Văn về nước tiêu tiền tìm người tra ra được, chính cô có xuất thân giàu có, nên rất hiểu rõ những cái xấu xa của thương nhân, đặc biệt là tác phong của Tiêu lão gia tử, tám năm trước vì làm cho Tô Văn cùng Tiêu Cảnh Mặc chia tay hẳn có thể bức cho Tô gia phá sản, như vậy, hẳn còn có chuyện gì là không làm được?

Kết quả điều tra được, Tô Văn thế nhưng ngoài ý muốn biết được nhóm người bị hại năm đó bị bạo lực cưỡng chế phá bỏ và di dời.

Lúc trước Tiêu gia thông qua quan hệ áp xuống chuyện này, chỉ là cấp người nhà người bị hại bồi thường một số tiền.

Tiền thật là thứ tốt, nhưng, tiền mua không được thân nhân đã chết đi của họ.

Những người bị hại đó mấy năm nay giải oan không được, mắt thấy Tiêu gia càng ngày càng cường đại, bọn họ càng ngày càng bất lực.

Kỳ thật, bọn họ có nghĩ tới dùng hành vi bạo lực vì chính mình lấy lại công đạo, nhưng là mấy năm nay bọn họ đã chịu quá nhiều việc không công bằng, bọn họ đã không còn tin tưởng pháp luật sẽ vì người nghèo mà đòi lại công bằng nữa, thậm chí bọn họ cũng lo lắng cho người nhà của mình về sau sẽ bị Tiêu gia trả thù.

Cái gọi là nghèo không thể đấu cùng phú quý, bọn họ liền tính dứt khoát bỏ đi tính mệnh của mình, cũng không thể để liên lụy đến con cháu của họ.

Thẳng đến khi Tô Văn tìm được bọn họ, Tô Văn tự nhiên cũng dùng thân phận người bị hại xuất hiện, bởi vì sự kiện Tô gia phá sản cũng đã từng xuất hiện trên báo chí, Tô Văn hứa hẹn sẽ hảo hảo dàn xếp người nhà bọn họ, an bài cho bọn họ tất cả đều xuất ngoại, rốt cuộc mới có người nguyện ý đứng ra cùng Tiêu gia liêu mạng một phen.....

Hiện tại, đã không phải tám năm trước nữa.

Tám năm trước thậm chí là mười mấy năm trước, phá bỏ và di dời phát sinh chết người chỉ cần dùng tiền là xong chuyện, mà ở hiện tại những năm gần đây, loại chuyện này lại là phi thường nghiêm trọng.

.....

Tô Duệ trên giường bệnh thấy Tô Văn chỉ nhìn chăm chăm tin tức, cũng không nói lời nào, hẳn dứt khoát khép lại máy tính, híp mắt nhìn Tô Văn

"Là em làm?"

Thủ đoạn quanh co như vậy, Tô Duệ vẫn luôn học không được, hẳn ở trên thương trường đều là phi thường thô bạo.

Tô Văn yên lặng gật đầu

"Đã sớm..... Chuẩn bị tốt."

"Cho nên....."

Tô Duệ kéo dài âm thanh, ánh mắt thâm thúy nhìn Tô Văn

"Tiêu Cảnh Mặc rốt cuộc có cái gì đặc biệt, làm em hao tổn tâm huyết như vậy? Rõ ràng em có thể một kích tất thắng, làm hắn vĩnh viễn không thể xoay người, vì cái gì kéo dài lâu như vậy?"

Tô Duệ ngữ khí có chút phức tạp, hẳn mới không thừa nhận là hắn đang ghen đầu.

Nghe được Tô Duệ hỏi, Tô Văn lại trầm mặc, lúc trước thời điểm cô từ thế giới chín tầng ác mộng đi ra, xem cũng không xem liền chọn một cái thế giới nhiệm vụ cấp thấp tiến vào, tiến vào lúc sau Tô Văn mới nhận ra lần này chủ tuyến cốt truyện cư nhiên là tình nhân thể thân.

Này kỳ thật là cốt truyện Tô Văn không muốn đối mặt nhất.

Ở phương diện tài chính thương nghiệp Tô Văn luôn rất xuất sắc, ở thế giới này lấy tài năng của cô muốn đùa chết Tiêu gia kỳ thật thực dễ dàng.

Nhưng là..... Tô Văn ngay từ đầu cũng không có trực tiếp dùng cách đó, cô trước hết bắt đầu tiếp xúc với Lạc Sơ Sơ, sau đó đến Tiêu Cảnh Mặc.

Cô từng chút dung nhập vào sinh hoạt của Tiêu Cảnh Mặc cùng Lạc Sơ Sơ, không ai biết Tô Văn chờ mong cái gì.....

"Đây là chuyện của tôi."

Cuối cùng, Tô Văn lười nhác giương mắt, thật sâu liếc nhìn Tô Duệ một cái.

"Anh cũng chơi đủ rồi, không cần vẫn luôn ở bệnh viện ăn vạ không đi, thời gian của tôi cũng không còn nhiều lắm."

Tô Văn cũng không có ở lại phòng bệnh lâu, ra khỏi bệnh viện cô trước gọi điện thoại cho tổng bộ Âu Châu, không có gì bất ngờ xảy ra, tất cả mọi người đều yêu cầu đình chỉ hợp tác cùng Tiêu gia, hơn nữa căn cứ vào nội dung hợp đồng trước kia, hiện tại xuất hiện vấn đề về danh dự chính là bên phía tập đoàn Hạo Nguyệt, bọn họ ngưng hẳn hợp đồng cũng không cần trả bất luận cái khoản bồi thường gì.

Kỳ thật không chỉ là EVFA, rất nhiều nhãn hiệu lớn đều bắt đầu rời khỏi Tiêu gia, mà hôm nay trong một ngày cổ phiếu Hạo Nguyệt đã ngã, đại quân trên mạng chửi rủa càng là mệnh mông cuốn cuộn ồn ào huyền ảo.

Tập đoàn Hạo Nguyệt cơ hồ trong vòng một ngày liền từ cây trụ xí nghiệp bản địa biến thành gian thương bắt lương trong miệng người khác.

Mà theo một người tự xưng là người nhà của người bị hại trong án di dời và phá bỏ mười năm trước đăng lên một cái video càng đem sự kiện lần này đẩy lên cao trào.....

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tình Nhân Thể Thân (Cuối)

Edt: Mít

Buổi tối 9 giờ rưỡi, Tiêu Cảnh Mặc tới chỗ hẹn, không hề ngoài ý muốn, Tô Văn đã sớm tới rồi.

Cô mặc một cái áo soni màu trắng, áo gió màu lam nhạt tùy tiện đặt ở một bên lưng ghế trống, nhìn thấy thân ảnh Tiêu Cảnh Mặc, Tô Văn ánh mắt sáng ngời, ngay sau đó lại không dấu vết chuyển tâm mắt.

"Cảnh Mặc, công việc xong rồi?"

"Ừ."

Tiêu Cảnh Mặc trong giọng nói lộ ra mỗi một, hiện tại Hạo Nguyệt không chỉ có cổ phiếu rớt thảm hại, các nhãn hiệu hợp tác cũng sôi nổi yêu cầu ngưng hẳn hợp đồng, tới ngân hàng cũng lấy lý do danh dự có vấn đề muốn ngưng hẳn quan hệ cùng Hạo Nguyệt.

Nhưng mà, càng không xong chính là phía chính phủ bên kia tạo áp lực, án mạng năm xưa bị nhắc lại, lại có người ở sau lưng tạo áp lực, hiện tại Tiêu lão gia tử đã bị mời đi hỗ trợ điều tra, tuy rằng gia gia sẽ không có việc gì, nhưng chuyện này đối với Hạo Nguyệt bây giờ mà nói không thể nghi ngờ chính là đầu đổ bìm leo.

Thương trường chính là như vậy, một ngày trước người khả năng còn ở đám mây cao, ngày hôm nay người liền ngã vào vũng bùn, hơn nữa vạn kiếp bất phục.

"Cái này cho anh."

Tô Văn đánh gãy suy nghĩ của Tiêu Cảnh Mặc, hẳn rồi con người, nhìn thấy một tờ chi phiếu, thế nhưng có tám con số.

"Đây là số tiền của em mấy năm nay gửi ngân hàng."

Tô Văn biểu tình đặc biệt trình trọng nghiêm túc

“Tổng bộ bên kia em không có biện pháp giúp anh được, đây là thứ duy nhất em có thể làm vì anh.”

“Tiêu Văn.....”

Tiêu Cảnh Mặc ánh mắt ngưng lại, giờ tay cầm thật chặt tay Tô Văn.

Cả ngày hôm nay, Tiêu Cảnh Mặc đã trải qua thăng trầm của nhân sinh, không chỉ là những thương nghiệp đã từng hợp tác đó, ngay cả bằng hữu trong vòng của hắn ở Tương Thành đều bắt đầu đối với Tiêu gia bỏ đá xuống giếng.

Duy nhất một người vươn tay với hắn chính là Tô Văn.

Có lẽ, đây là cái gọi là hoạn nạn thấy chân tình.

Tiêu Cảnh Mặc bỗng nhiên nhớ tới Lạc Sơ Sơ, hai người cũng chia tay, hắn còn nghĩ theo như cá tính thiện lương đơn thuần của Lạc Sơ Sơ, ở ngay lúc này nói không chừng sẽ xuất hiện, nhưng là.....

Hắn cũng không nhìn thấy Lạc Sơ Sơ.

Tiêu Cảnh Mặc trong lòng có chút phức tạp, vô luận là hắn thời thiếu niên nghèo khổ, hay là hắn hiện tại thân hãm vực sâu, người ở bên hắn đều là Tô Văn, chỉ có Tô Văn.

Những người khác, chỉ có thể cùng hắn lúc phú quý mà thôi.

Tại một khắc này, Tiêu Cảnh Mặc đột nhiên vô cùng may mắn, may mắn bên người mình còn có Tô Văn, may mắn hắn mất tất cả nhưng tìm lại được tình yêu.

Bất tri bất giác, Tiêu Cảnh Mặc nắm tay Tô Văn càng ngày càng gấp, hắn nắm tay cô, tựa như có được cả thế giới.

Tô Văn chỉ là ôn nhu cười, ánh mắt chuyên chú nhìn Tiêu Cảnh Mặc.

Nếu Tiêu Cảnh Mặc đủ cẩn thận hắn sẽ phát hiện được ánh mắt Tô Văn ôn nhu, nhưng ẩn chứa nơi đáy mắt lại là lạnh lạnh hàn băng.....

Liên tục mấy ngày, báo chí đưa tin còn liên tục tăng nhiệt, trên mạng đã nháo đến túi bụi, mà Tiêu lão gia tử từ cục cảnh sát trở về liền bệnh không dậy nổi.

Trước kia ở trên Tiêu gia còn có người có thể đủ đa thông các khớp xương, nhưng hiện tại lại không có ai nguyện ý mạo hiểm, hơn nữa Phương gia cùng các thế lực khác ngay lúc này bỏ đá xuống giếng, làm cho cả tập đoàn Hạo Nguyệt tràn ngập nguy cơ.

Cổ phiếu của Hạo Nguyệt ngã lại ngã, tuy rằng lúc này đã ổn định ở một cái giá nhất định, cũng là kết quả của bút tích người ở phía sau màn thu mua.

Tiêu Cảnh Mặc không có biện pháp ra tay thu hồi cổ phần, tập đoàn Hạo Nguyệt các phương diện đều chịu đủ kích nghiêm trọng, vốn lưu động đã hoàn toàn không đủ dùng, ngân hàng cho vay còn không ngừng thúc giục, hạng mục trên tay mười cái thì có tám cái đều đình công, công nhân công ty tháng này tiền lương đều còn chưa thanh toán.

Từ một xí nghiệp lớn cho đến bây giờ kẻ bên bờ vực phá sản, hết thảy đều tới quá nhanh quá mãnh liệt.

Khi Tô Duệ mang theo người Phương gia giống trống khua chiêng đi vào Hạo Nguyệt, Tiêu Cảnh Mặc đã không còn tiêu tụy như mấy ngày đầu nữa.

Được làm vua thua làm giặc, bất quá cũng chỉ như thế.

“Từ hôm nay trở đi, tập đoàn Hạo Nguyệt liền sửa thành họ Phương.”

Cùng Tiêu Cảnh Mặc lễ phép bắt tay, Tô Duệ về mặt ý cười nhẹ nhàng.

“Chúc mừng.”

Tiêu Cảnh Mặc cũng hướng về phía Tô Duệ cười cười, giờ tay từ trong lòng ngực lấy ra hai cái phong thư.

“Đây là đơn từ chúc của tôi, còn có cái này.....”

Tiêu Cảnh Mặc rút ra một cái phong thư màu đỏ, màu đỏ tươi đặc biệt chọc người chú ý.

“Đây là thiệp mời kết hôn của tôi cùng Tô Văn.”

Tiêu Cảnh Mặc mỉm cười nhìn Tô Duệ sắc mặt trong nháy mắt vắn vẹo, hắn giờ lên thiệp mời trong tay.

“Đến lúc đó mời người nhất định phải đến tham gia! Sau khi kết hôn chúng ta sẽ đi nước ngoài định cư, khả năng sau này không có cơ hội cùng người gặp mặt rồi.”

Nói xong câu đó, Tiêu Cảnh Mặc tiêu sái xoay người, hần tin đã không còn Tiêu gia nhưng hần vẫn có năng lực Đông Sơn tái khởi.

Liên tính Phương Tử Mộ thắng được Hạo Nguyệt thì sao?

Chỉ cần hần còn có năng lực, hần là có thể tự mình sáng tạo lại một cái tân Hạo Nguyệt.

Mà Tô Văn, trên thế giới này lại chỉ có một, hơn nữa hiện tại, cô là thuộc về hần. ....

Nhìn bóng dáng Tiêu Cảnh Mặc xoay người rời đi, Tô Duệ cảm thiệp mời trong tay gút gao nắm chặt, cuối cùng thế nhưng hóa thành bột phấn đầy tay màu đỏ.

Kết hôn?

Thật là ý trời. ....

Tiêu gia đồ, Hạo Nguyệt đôi chủ, nhưng cũng may Tiêu lão gia tử bệnh tình ổn định, biết Tiêu Cảnh Mặc cùng Tô Văn quyết định kết hôn, sau còn cùng nhau di dân, cái này làm cho Tiêu lão gia tử phi thường cao hứng, hiện tại bọn họ không thể so với trước kia, nhưng cầm trong tay những tài sản cố định đó tất cả đều bán lấy tiền mặt cũng là một khoản tiền xa xỉ, Tiêu Cảnh Mặc không nghĩ lưu lại tiếc nuối gì, hần ra giá cao tìm khách sạn tốt nhất Trương Thành để tổ chức hôn lễ, hơn nữa đều phát thiệp mời cho tất cả bằng hữu của hần.

Hần muốn cho mọi người biết, Tiêu Cảnh Mặc hần không phải thua không nổi.

Tiêu Cảnh Mặc hần đã không có Tiêu gia, đã không có Hạo Nguyệt, hần còn có một vị hôn thê tốt nhất thiên hạ!

Cùng lúc đó, ở tổng bộ EVFA Hoa Hạ, Tô Văn cũng trình đơn xin từ chức, hơn nữa đưa Hứa Kiệt cùng Thẩm Vĩ hai người mỗi người một người một tấm thiệp mời.

Lúc này tin tức Tiêu Cảnh Mặc muốn cùng Tô Văn kết hôn đã sớm truyền khắp mỗi góc ngách của Trương Thành, tất cả mọi người đều nghị luận Tiêu Cảnh Mặc đây là thương trường thất ý tình trường đặc ý, không yêu giang sơn yêu mỹ nhân.

Cho nên mới vừa nhận được thiệp mời, Hứa Kiệt cùng Thẩm Vĩ biểu tình giống nhau, hai người đều lễ phép nói chúc mừng, sau đó lo lắng mở ra thiệp mời, lúc sau liền....

Hứa Kiệt: Nhất định là phương thức mở thiệp mời của ta không đúng!

Thẩm Vĩ: Đờ mờ, ta liền biết sẽ như thế này mà!

(Mọi người đoán xem 2 ảnh nhận được thiệp mời như thế nào:v)

.....

Hôn lễ ngày đó, Tô Văn mặc áo cưới thuần trắng ngồi ở chỗ nghỉ ngơi của cô dâu, mặc cho chuyên viên trang điểm bên cạnh ở trên mặt của mình diện cuồng hủy diệt, cô vẫn luôn lo lắng không nhìn đến gương, trong gương gương mặt này cũng không phải dung mạo vốn có của cô.

Nhìn nữ tử trong gương, Tô Văn tựa như đang nhìn một người hoàn toàn xa lạ. ....

“Kêu kệt”

Cửa phòng nghỉ không biết khi nào bị người từ bên ngoài mở ra, người tới mặc một thân tây trang thủ công tinh xảo thuần đen, cùng áo cưới màu trắng trên người Tô Văn một đen một trắng đối lập tiên minh.

“Thời gian cử hành nghi thức sắp tới rồi.”

Giọng nam trầm thấp ần ần lộ ra ngữ khí hưng phấn vui sướng.

“Tôi hiện tại đã hôn, có còn kịp hay không?”

Tô Văn đạm nhiên xoay người, đối diện với đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Tô Duệ.

“Em nói xem?”

Tô Duệ tiến lên vài bước đi đến phía sau Tô Văn, nâng lên hai tay nhẹ nhàng đem cô hoàn toàn ôm ở trong ngực của mình

“Lập tức toàn bộ Trương Thành mọi người đều sẽ biết, Tô Văn em, ngày hôm nay là cô dâu của Phương Tử Mộ tôi!”

Nói như vậy, ý cười trên khóe môi Tô Duệ càng thêm dày đặc.

Lúc này toàn bộ khách sạn đều đã bị Tô Duệ mời truyền thông cùng đài truyền hình vây quanh.

Hắn không chỉ muốn cho toàn bộ Trương Thành biết, nữ nhân này là vợ của hắn, hắn còn muốn Tiêu Cảnh Mặc trở thành trò cười của toàn bộ Trương Thành!

Nhìn Tô Duệ ở trong gương mỉm cười giống như hồ ly, Tô Văn cũng không mở miệng phản bác cái gì.

Cô kỳ thật sáng sớm liền làm quyết định này....

Ở hôn lễ hôm nay, cô muốn cho Tiêu Cảnh Mặc chân chính nếm trải cảm giác hai bàn tay trắng sống không bằng chết là như thế nào.....

Lúc này ở đại sảnh khách sạn, đông đảo khách khứa còn khe khẽ nói nhỏ, ở cùng một khách sạn, cùng một thời gian, thậm chí là cùng một cô dâu.

Duy nhất bất đồng chính là người cử hành hôn lễ lại là chú rể khác nhau.

Thời điểm bọn họ ở cửa khách sạn thu được thiệp mời của Phương gia đều cảm thấy không thể tưởng tượng, nhưng đại đa số mọi người vẫn lựa chọn tới tận năm khách sạn cũng chính là hiện trường hôn lễ của Phương gia.

Khi nghi thức kết hôn chính thức bắt đầu, nhìn vợ chồng ngọt ngào mỉm cười trên thảm đỏ, tất cả mọi người không tự chủ được im lặng, có vô số đèn flash ở cửa đang không ngừng đan xen.

Hôn lễ này sẽ là hôn lễ long trọng nhất năm nay ở Trương Thành, sẽ trở thành đề tài nóng hổi để mọi người thảo luận!

"Tiêu Văn!"

Khi Tiêu Cảnh Mặc nghiêng ngả lao đảo đuổi tới hiện trường hôn lễ, Tô Văn cùng Tô Duệ đang trao đổi nhẫn kết hôn.

Nhìn hai người đứng chung một chỗ giống như một đôi bích nhân, Tiêu Cảnh Mặc đỏ con mắt, trên mặt mang theo thần sắc không thể tin tưởng

"Tiêu Văn, chuyện này rốt cuộc là chuyện như thế nào? Có phải Phương Từ Mộ uy hiếp em hay không?"

Hiện trường hôn lễ của Tiêu gia ở ngay dưới lầu, hơn nữa khách khứa rất ít, ở một giờ trước, Tiêu Cảnh Mặc liền gọi không được điện thoại của Tô Văn, nhưng bởi vì Tô Văn đã từng cho gửi cho hắn một cái tin tức, bảo hắn không nên gấp gáp phải kiên nhẫn chờ đợi, cho nên Tiêu Cảnh Mặc vẫn luôn không có cảm giác được có cái gì không đúng.

Thẳng cho đến khi thời gian cử hành nghi thức kết hôn càng ngày càng gần, những khách khứa đến tham gia tiệc cưới rốt cuộc có người nhìn không được, đem thiệp mời Phương gia đưa tới tay Tiêu Cảnh Mặc.

Một khắc Tiêu Cảnh Mặc nhìn đến thiệp mời kia, cảm giác đầu tiên chính là không tin, mà cái thứ hai nghĩ đến chính là Tô Văn bị Phương Từ Mộ uy hiếp hoặc là bị hắn lừa.

Cho nên hắn mới không màng tất cả vọt lại đây.

Bị Tô Duệ mời riêng những cái nhóm truyền thông đó tất cả đều hai mắt phát quang nhìn tiến triển mới nhất của sự tình, hận không thể lập tức xông lên phía trước tranh giành Tiêu Cảnh Mặc.

"Tiêu Cảnh Mặc, ngươi đừng có tự cho mình là đúng."

Tô Duệ nghe được Tiêu Cảnh Mặc nói theo bản năng mở miệng, hắn tiến lên một bước muốn đem Tô Văn bảo hộ ở phía sau mình, mà Tô Văn lại nhẹ nhàng lướt qua Tô Duệ, dẫn theo áo cưới thật dài, đi bước một tới trước mặt Tiêu Cảnh Mặc

"Tiêu Cảnh Mặc, là tôi tự nguyện gả cho Phương Từ Mộ, bởi vì..... Tôi yêu anh ấy!"

"Không, không có khả năng!"

Tiêu Cảnh Mặc không thể tin được nhìn Tô Văn, hắn cuống quýt giơ tay muốn bắt tay Tô Văn, lại bị Tô Văn nhanh né tránh

"Vì cái gì không có khả năng? Anh ấy có thể vì tôi bị xe đâm, vì tôi đi tìm chết, anh có thể vì tôi làm cái gì? Bức cha tôi phá sản thiếu chút nữa chết ở bệnh viện? Vẫn là tôi một lòng nghĩ đến anh thì anh lại cùng nữ nhân khác tình chàng ý thiếp? Tiêu Cảnh Mặc, tôi hận anh, anh biết không?"

Tô Văn lại tiến lên một bước gắt gao nhìn vào đôi mắt Tiêu Cảnh Mặc.

"Năm đó là tôi còn niên thiếu vô tri mới có thể thích anh, hiện tại tôi đã tỉnh ngộ, Tiêu Cảnh Mặc anh..... Có cái gì? Đã không có Tiêu gia anh cái gì cũng không phải, anh thậm chí còn không bằng một nữ nhân như tôi. Anh cái gì cũng kém Phương Từ Mộ, cho nên, tôi yêu anh ấy, tôi cũng vốn là... không- yêu- anh!".....

Hôn lễ của Tô Văn cùng Tô Duệ cuối cùng vẫn là hoàn thành đúng thời gian, mà Tiêu Cảnh Mặc nháo đến cuối cùng bởi vì Tiêu lão gia tử bệnh cũ tái phát mà vội vàng rời đi.

Thời điểm hân rời đi cả khuôn mặt đều vắn vẹo.

Tô Văn biết Tiêu Cảnh Mặc luôn kiêu ngạo ích kỷ, hẳn có thể cho phép mình thể thân tới trấn an thể xác và tinh thần tịch mịch của mình, nhưng hẳn lại không cho phép người khác làm bất luận cái gì có lỗi với hắn.

Tin tức về hôn lễ thực nhanh được các nhà truyền thông lớn bốn phía đưa tin, ba ngày sau khi Tô Văn cùng Tô Duệ kết hôn, Tiêu lão gia tử bệnh cũ tái phát cứu không có hiệu quả chết ở bệnh viện.

Mà Tiêu Cảnh Mặc mang theo tiền dư trong tay biến mất khỏi Tương Thành.

Hắn muốn sử dụng số tiền kia đến một thành phố khác Đông Sơn tái khởi, chờ đến ngày nào đó áo gấm về làng, lại đến tìm Phương Tử Mộ và Tô Văn tính sổ.....

Sau khi Tiêu Cảnh Mặc biến mất, Phương gia trở thành bá chủ độc nhất vô nhị ở Tương Thành, Tô Duệ thật nhanh tìm cho Phương Tử Vãn đối tượng đính hôn mới, tuy rằng Phương Tử Vãn một lòng không bỏ xuống được Tiêu Cảnh Mặc, nhưng ở thời điểm Tô Duệ theo dõi gắt gao, Phương Tử Vãn cũng chỉ có thể dần dần thỏa hiệp.

Tô Văn an tâm bắt đầu làm thiếu phu nhân trên danh nghĩa của Phương gia, mỗi ngày sẽ có người đứng hạn đem tin tức Tiêu Cảnh Mặc báo cho cô.

Tiêu Cảnh Mặc đang ở đất khách tuy rằng mang theo một mớ tài chính khởi đầu, nhưng là hiện tại sinh ý cũng không tốt lắm, hơn nữa hẳn lại là người từ ngoài đến, ở trong mắt thương gia bản địa càng có vẻ chướng mắt.

Thiên chi kiêu từ ở trên thương trường oai phong một cõi chỉ là dĩ vãng, hiện giờ lại uống một thân bản lĩnh lại không chiếm được cơ hội nên có.

Tiêu Cảnh Mặc thật vất vả ở Vân Thành chọn được một con đường, vốn tưởng rằng chính mình có thể đứng vững gót chân từ đây thi triển quyền cước, ai biết chuyện này lại là một cái bẫy đã sớm được bố trí thỏa đáng.....

Thời điểm Tiêu Cảnh Mặc bị lừa không xu dính túi lưu lạc đầu đường, hẳn lại nghĩ tới Lạc Sơ Sơ.

Kỳ thật, Lạc Sơ Sơ là một cô gái không tồi.

Chỉ là không biết hiện giờ cô đang ở phương nào.....

Con người luôn là như vậy được voi đòi tiên, không biết quý trọng, đều phải chờ đến khi mất đi, mới có thể ở hồi ức nhịn không được hồi tiếc.....

Đáng tiếc thế giới này không có thuốc hồi hận.

Tô Văn được biết tình trạng mới nhất của Tiêu Cảnh Mặc, cô thử liên hệ tổng bộ một chút, được hồi đáp là nhiệm vụ hoàn thành.

Cho nên tới lúc rời đi rồi.

Tô Văn không có cùng Tô Duệ từ biệt, liên hệ tổng bộ xác định rời khỏi thế giới nhiệm vụ, Tô Văn liền một mình lạng lẽ rời khỏi Phương gia.

Buổi tối, Tô Duệ trở lại phòng ngủ của mình, đối diện với phòng ngủ trống tuếch.

Đầu giường còn treo hình hai người chụp lúc kết hôn, Tô Duệ nhìn ảnh chụp kí ngơ ngác xuất thần...

Từ khi kết hôn đến bây giờ, bọn họ vẫn luôn tách ra ở.

Hắn thích cô, muốn cùng cô ở bên nhau, nhưng hắn tuyệt không sẽ cưỡng bách cô.

Tô Duệ nghĩ mình một ngày nào đó sẽ cùng Tô Văn kết hôn, đó mới là chân chính kết hôn —— ở Thời Không Thất Lạc, cùng cô chân thật, vĩnh viễn ở bên nhau...

~~~~~

Thời Không Thất Lạc, tổng bộ kẻ phá hư vị diện.

Tô Văn rời khỏi khoang nhiệm vụ trở lại nơi ở của mình, theo thói quen mở ra máy truyền tin tích phân kiểm tra tích phân, nhìn số tích phân ở nhiệm vụ ít đến đáng thương, Tô Văn nhú mày, cô mở ra hồ sơ nhiệm vụ vừa mới sửa sang lại xong, ánh mắt dừng ở nội dung bên trong....

Tiêu Cảnh Mặc lưu lạc đầu đường bị xe tải chạy nhanh đâm thành người thực vật, bởi vì thân phận hắn không rõ cuối cùng bị đưa đến một nhà phúc lợi tính chất viện điều dưỡng ở địa phương, mà lúc ấy Lạc Sơ Sơ đang ở viện điều dưỡng kia đi làm cứ như vậy cùng Tiêu Cảnh Mặc gặp lại.

(Có ai nghĩ tại sao Tiêu Cảnh Mặc lại bị xe đâm thành người thực vật không? Tô tướng quân của chúng ta cũng từng có cái suy nghĩ đó đó... >°<)

Đến nổi Lạc Sơ Sơ vì cái gì rồi đi Tương Thành mà xuất hiện ở Vân Thành.

Tô Văn xem xuống phía dưới mới biết được hết thầy lại là bút tích của Tô Duệ.....

Hắn đáp ứng mình sẽ không tổn thương Lạc Sơ Sơ, nhưng lại đem người nhà Lạc Sơ Sơ làm cho thực thảm, mà vì chiều cổ người nhà, vì hoàn lại món nợ không lồ mà người nhà đã nợ, Lạc Sơ Sơ cùng Tô Duệ kí hợp đồng bán thân, mà nhiệm vụ chủ yếu của cô chính là ở viện điều dưỡng chiều cổ người cả đời cũng sẽ không tính lại Tiêu Cảnh Mặc.....

Cho nên nhiệm vụ ở thế giới này, chính mình tuy rằng đã biến Tiêu Cảnh Mặc thành pháo hôi, nhưng Tô Duệ lại vẫn đem Lạc Sơ Sơ cùng Tiêu Cảnh Mặc cường chế nhân sinh buộc chặt ở cùng nhau.

Mà căn cứ vào quy tắc của Thời Không Thất Lạc, mình cùng Tô Duệ nhiệm vụ đều là thành công, cùng một cái thế giới tích phân bị chia thành hai, tự nhiên thiếu đến đáng thương.

Tô Văn thở dài một hơi, thật là xui xẻo a!

Không cam lòng lại ấn vào cái nút, Tô Văn nhìn đến bảng nhiệm vụ vừa mới đổi không chút do dự lại tiếp một cái nhiệm vụ.

Cùng thời gian, tổng bộ chữa trị vị diện.

Tô Duệ từ khoang nhiệm vụ đi ra, quanh thân tự mang khí lạnh chỉ định người lạ không được tới gần, dọc theo đường đi phàm là người cùng bộ môn, nhìn thấy Tô Duệ đều theo bản năng tránh ra....

Không ai không biết thứ này chính là người mới cấp S a?

Nghe nói phàm là nhiệm vụ được hắn tiếp nhận mục tiêu nhiệm vụ đều không ngoại lệ tất cả đều có kết cục thể thảm, nhân vật toàn thân đều lộ ra khí chất Boss phản diện nguy hiểm như vậy, phàm nhân chúng ta vẫn nên tránh xa là tốt nhất.

Đối với mọi người bài xích hoặc là sợ hãi Tô Duệ một đường không hề có cảm giác, hắn bước chậm đến đại sảnh nhiệm vụ, ở phụ cận liền nhìn thấy Thích Việt cùng Vân Sinh hai người tựa hồ đang tranh luận cái gì..

“Sách ca không phải đã lần nữa đã cảnh cáo ngươi sao? Ngươi như thế nào nào úng nước như vậy?”

Vân Sinh trong thanh âm mang theo một tia tức muốn học máu, tất cả mọi người đều nói hắn cùng Thích Việt là đối thủ một mất một còn, nhưng là Tô Duệ xem ra hai người kia lại là bằng hữu rất tốt, là cái loại cạnh tranh lẫn nhau rồi lại có thể phó thác phía sau lưng cho bằng hữu.

Lúc này Thích Việt một bên nghe được Vân Sinh nói vẫn không cho là đúng.

“Tích phân ta đều đổi rồi, pháp khí truy tìm định vị ta đã mua rồi, hiện tại từ bỏ chẳng phải là đáng tiếc sao?”

Ở ngay lúc này, pháp khí truy tìm trong tay Thích Việt đột nhiên sáng lên đèn đỏ.

“Tới tới! Cô ấy nhanh như vậy lại tiến hành nhiệm vụ?”

Thích Việt biểu tình trên mặt có chút hưng phấn, hắn một bên kiểm tra máy định vị của mình, một bên lăm bằm

“Tô Văn a Tô Văn, lúc này tôi cũng sẽ không bại dưới tay cô nữa, chúng ta liên..... Ách.....”

Thích Việt nói còn chưa xong, hắn liền sững sờ tại chỗ, mở to hai mắt nhìn pháp khí truy tìm định vị mới mua bị một người khác đột nhiên đoạt đi rồi.

Tình huống gì đây?

Thích Việt phần nộ ngẩng đầu, kết quả đối diện với ánh mắt sắc bén sâu thẳm của Tô Duệ.

“Thứ này tôi muốn, lát nữa đem tích phân chuyển cho anh.”

Lạnh nhạt lưu lại một câu, Tô Duệ ở thời điểm Vân Sinh cùng Thích Việt cùng nhau ngẩng ra đã xoay người rồi đi.

Thích Việt: Hắn đây là ý tứ gì đó? Ta thiếu điểm tích phân này sao?

Vân Sinh: Ngươi không thiếu tích phân, ngươi thiếu tròng mắt.

Thích Việt:.....

Vân Sinh ngơoi đứng lại, ta bảo đảm không đánh chết ngươi!

.....

Bước nhanh trở lại phòng của mình, Tô Duệ lúc này đã bắt đầu ở máy truyền tin tìm kiếm nhân vật của Tô Văn trong thế giới nhiệm vụ.

Nếu không phải Thích Việt, Tô Duệ thế nhưng còn không biết ở thương thành tổng bộ cư nhiên còn có thể dùng tích phân đổi máy định vị như vậy.

Loại máy định vị này chỉ có thể dùng để truy tìm hành tung của nhiệm vụ giả giống mình, là sản phẩm dùng một lần, nhưng là lại phi thường hữu dụng.

“Game online thực tế ảo?”

Khi Tô Duệ tìm được cái thế giới nhiệm vụ kia, hấn lần đầu tiên thật sâu nhủ mảy....

Game online, hấn sẽ không thể giờ thủ đoạn nữa.

Aaaaaa chương cuối dài quá đi, hơn 4000 từ.. Muốn lời con mắt luôn... Ta đi màn thế giới sau đâyyy.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (1)

Edt: Mít

Rừng cây xanh um tươi tốt, dưới tàng cây nở khắp hoa đại không biết tên, ngẫu nhiên có từng cơn gió nhẹ thổi qua, một mảnh hoa thơm chìm hót.

Tô Văn mở mắt ra cảm giác được chính mình đang ngồi dựa ở dưới một cây đại thụ, cây này cùng cây trong rừng giống nhau, đều không biết tên, nhưng sinh trưởng đặc biệt tươi tốt.

Trên eo còn mang theo một tia tê mỏi đau đớn, Tô Văn rũ xuống con người, nhìn đến trên áo choàng thuần trắng nhiễm một chút đỏ tươi.

Là máu sao?

Không, không đúng, không có bất luận mùi máu tươi gì, đây là.....

Tô Văn suy nghĩ vừa động, trước mặt cô lập tức hiện ra một cái giao diện nhân vật trong suốt....

ID: Tô Thành Văn Nguyệt

Giới tính: Nữ

Chức nghiệp: Mục sư

Cấp bậc: 11

Bang phái: Không

Giá trị thiện ác: —867

Đây là công ty game TX đưa ra game online thực tế ảo đầu tiên trên thế giới tên là < Lãng Thần >, mà Tô Văn lúc này chính là đang ở bên trong trò chơi, trò chơi này là tối cao của khoa học kỹ thuật game online trên toàn cầu, thông qua khoang trò chơi có thể trực tiếp kết nối với sóng điện não của người chơi.

Này cùng loại với thời điểm Tô Văn chấp hành nhiệm vụ, trò chơi này có thể liên kết với linh hồn của một người, làm tiềm năng của người này ở chỗ này được phát huy nguyên vẹn nhất..

Mất nhìn cấp bậc nhân vật của mình, Tô Văn có chút cạn lời, thế giới trò chơi này người mới cấp bậc là cấp 10, mà hiện tại cô đã bị người ta giết còn lại 11 cấp, tình huống thực thể thảm.

Ngay sau đó Tô Văn lại click mở giao diện trang bị của mình....

Là mục sư bạo lực nhất trong bốn khu của Hoa Hạ, lúc này trên người Tô Văn lại chỉ mặc một trang phục rách nát của mục sư tay mới.

《 Lãng Thần 》 trò chơi này bởi vì trực tiếp liên kết với ý thức tinh thần của người chơi, cho nên nó không có bình thường giống những game võng du khác.

Thời điểm mỗi một người chơi ở lúc mới bắt đầu đăng nhập trò chơi thì hệ thống trí năng sẽ căn cứ vào bản thân thân thể cùng tố chất của họ để tự phân cho họ thuộc tính tương ứng, thuộc tính này sẽ ảnh hưởng đến thao tác ý thức của họ, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến cấp bậc nhân vật cùng lực công kích.

Ở 《Lăng Thần》 lực công kích của mỗi người cao thấp tất cả đều dựa vào kỹ năng cùng trang bị trên người của mình, kỹ năng càng cao, trang bị càng tốt, lực công kích của nhân vật càng cao, mà hai điểm này đều phải lấy cấp bậc nhân vật làm cơ sở.

Có thể nói, đây là cái thế giới cá lớn nuốt cá bé, bởi vì đại bộ phận tài nguyên của trò chơi đã bị những bang phái lớn lũng đoạn, không gian sinh tồn của những người chơi bình thường phi thường nhỏ.

Tô Văn thở dài một cái, chậm rãi đứng dậy, lúc này quần áo mực sư trên người cô đã tràn đầy bụi đất cùng “Vết máu”, thực rõ ràng, vừa mới đây, cô vừa đào thoát khỏi một vòng đười giết mới.....

Thật là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh a!

Ở cái thế giới giả thuyết này, ưu thế dĩ vãng của cô đều không còn sót lại chút gì, cô hiện tại đối mặt chính là một cái cục diện phi thường không xong.

Tô Văn âm thầm than thở, bỗng nhiên một trận gió lạnh đột ngột đánh úp lại, Tô Văn cảm giác nhảy bén trong nháy mắt đột nhiên lắc mình một cái, trượng mực sư trong tay múa may, trực tiếp vút ra một cái đạn quang thuật, màu trắng quang cầu đánh trúng hư không phía trước, trong không khí một trận dao động, một thích khách mặc áo giáp da màu đen hiện thân ra, ở đỉnh đầu hắn đồng thời hiện ra con số “—80”.

“Thế nhưng đã bị người né tránh được.”

Thích khách có chút ngoài ý muốn nhìn Tô Văn, hắn không nghĩ tới cô thế nhưng có thể tránh thoát đột kích của mình.

Tô Văn nhìn “Người quen” trước mắt không có bất luận cái gì tạm dừng, quang đạn thuật tựa như không phải mua bằng tiền liễu mạng hướng trên người đối phương ném.....

—80, —80, —80, —80.....

Những con số đỏ tươi từ trên đầu thích khách không ngừng hiện ra, hắn dù vẫn ung dung đứng tại chỗ, không đau không ngứa.

Trò chơi《Lăng Thần》 này kỳ thật cũng có cảm giác đau đớn chân thật, nhưng bất quá cao nhất cũng chỉ tương ứng với cảm giác trong hiện thực là 15%, thấp nhất còn có thể điều chỉnh đến 5%, thực rõ ràng, hiện tại Tô Văn công kích cho đối phương tạo thành thương tổn quả thực chính là chín trâu mất sợi lông, không hề có cảm giác.

Tô Văn đối với sơ cấp quang đạn thuật lực công kích này của mình cũng là hết chỗ nói rồi, thừa dịp đối phương không có động tác gì, Tô Văn lại lần nữa ném ra một cái quang đạn thuật, sau đó lại vội vàng thi triển một cái sơ cấp gia tốc cho mình, muốn chạy trốn chỉ yêu yêu, liền ở ngay lúc này, một đoàn ánh lửa thật lớn đột nhiên từ giữa không trung bao phủ xuống, trực tiếp dùng trên người Tô Văn, đây là hỏa hệ pháp sư!

Ánh lửa mãnh liệt ở nháy mắt bao phủ toàn thân Tô Văn..

—1888

Nháy mắt hạ gục!

Khi Tô Văn lại lần nữa mở to mắt, thời điểm cô sống lại đang ở Tân Thủ Thôn, tùy tay xem một chút thuộc tính hiện tại của mình, Tô Văn mặt lập tức liền đen....

Cô lại bị giết còn cấp 10.

Cấp 10 của 《Lăng Thần》 là cấp bậc của người mới, người chơi mới cấp 10 không cho phép PK, sẽ không bị rút kinh nghiệm, cũng không cách nào truyền tống đến thành thị khác.

Lúc này đã là ba tháng sau khi game vòng du này bảo trì, Tân Thủ Thôn vẫn còn có người mới lui tới, nhưng là ít đến đáng thương.

Tô Văn đi thần thò trên đường cái của Tân Thủ Thôn, trong đầu nghĩ đến chủ tuyến cốt truyện của nhiệm vụ lần này....

Thế giới này chủ tuyến chuyện xưa liền phát sinh ở trong thế giới game online thực tế ảo 《Lăng Thần》 này, nam chủ Diệp Thiên là thổ hào cao phú soái tiêu chuẩn, từ nhỏ liền có tình yêu mãnh liệt với game vòng du, 5 năm trước tổ chức bang phái Thí Thiên, hắn đảm nhiệm chức bang chủ, ID là Đế Thích Thiên.

Ở thời điểm thực nghiệm của 《Lăng Thần》 toàn bộ thành viên của Thí Thiên bang liền tham gia thí nghiệm, mà sau khi Diệp Thiên dẫn dắt bang phái của mình sát nhập vào khu bốn Hoa Hạ trở thành bá chủ của khu bốn.

Đáng nhắc tới chính là Tô Văn không chỉ đã từng là phó bang chủ của Thí Thiên bang, mà còn là "lão bà" của Diệp Thiên.

Ở thế giới vòng du, tỉ lệ nam nữ vẫn luôn không cân bằng, mà có thể giống như Tô Văn vẫn luôn ở trong trò chơi, kỹ thuật PK không tồi, người lại tuổi trẻ xinh đẹp, thật sự là lông phượng sừng lân.

Cho nên ở thời điểm 5 năm trước mới vừa gia nhập Thí Thiên bang, Tô Văn liền trở thành đối tượng theo đuổi của mọi người, mà ở lần đầu tiên offline gặp mặt của bang, thời điểm Tô Văn gặp Diệp Thiên lại đối với soái khí của hắn nhất kiến chung tình.

Chuyện sau đó lại đặc biệt nước chảy thành sông, một cái có tình một cái có ý, thực mau hai người liền thành tình lữ trong trò chơi, sau mấy năm nay, mỗi lần đối trò chơi, Tô Thành Văn Nguyệt cùng Đế Thích Thiên đều là đôi phu thê đại thần mẫu mực trong mắt mọi người.

Thăng đến thời điểm 《 Lăng Thần 》 vừa bảo trì khôi phục lại, 《 Lăng Thần 》 đã mở ra hệ thống mới, phương diện này liền bao gồm hệ thống kết hôn rất được hoan nghênh.

Tô Văn sau khi khôi phục lại giống như trước đây, mang theo các vị huynh đệ trong Thí Thiên thăng cấp bằng tốc độ nhanh nhất, hơn nữa chiếm lĩnh một ít điểm chủ yếu đánh quái thăng cấp.

Tuy rằng Tô Văn thân phận là phó bang chủ, nhưng tất cả mọi người đều ngầm kêu cô là bang chủ phụ nhân, Tô Văn cũng vẫn luôn chờ hệ thống kết hôn mở ra cùng Diệp Thiên ở trong trò chơi lại lần nữa kết hôn, chính là lúc này cốt truyện đi theo hướng khác làm Tô Văn thất vọng rồi.

Diệp Thiên tuy rằng thời gian lên trò chơi ít hơn so với Tô Văn, nhưng cấp bậc của hắn vẫn luôn là cao nhất khu bốn, ở toàn bộ khu bốn Hoa Hạ, chỉ cần có kiếm khách Đế Thích Thiên này xuất hiện ở địa phương nào, mọi người đều né xa ba thước nghe tiếng liền chườn.

Loại này cảm giác cao thủ tịch mịch này, làm Diệp Thiên cảm thấy rất nhàm chán, mà thời điểm lúc hắn nhàm chán đến cực điểm hắn ngẫu nhiên ở một khu quái vật dày đặc cấp 50 gặp được một cái tiểu hào cấp 10.

Cái tiểu hào tên là Hồi Mâu Nhất Tiểu, mặc mực sù bào rách nát của người mới, buộc mái đuôi ngựa thoát nhìn thật là một tiểu cô nương ngây ngô ngốc ngốc.

Hồi Mâu Nhất Tiểu tự nhiên chính là nữ chính của thế giới này, cô ở trong trò chơi này lại là trời sinh hơi ngốc, vừa mới rời khỏi Tân Thủ Thôn, bởi vì không biết cách nào tự động truyền tống đến chủ thành, cô cần thiết muốn rời khỏi bản đồ đó, kết quả không chú ý liền chạy sai bản đồ.

Cũng may cái khu vực này quái đều là bị động công kích, nhưng bị một đoàn hồng tự quái thú phi thường khủng bố cao lớn vây quanh, cũng làm Hồi Mâu Nhất Tiểu cảm thấy trong lòng sợ sợ.

Mà ở ngay lúc này, Hồi Mâu Nhất Tiểu liền nhìn thấy ở giữa một đoàn quái thú, một thân trang phục Đế Thích Thiên kim quang lấp lánh.

Này là em gái nhỏ ngay từ đầu đem hắn trở thành đại boss, tư thế vậy xem các loại, cuối cùng khi Đế Thích Thiên mở miệng cùng cô nói chuyện, Hồi Mâu Nhất Tiểu lập tức liền ngốc rồi.

Cứ như vậy Diệp Thiên liền cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu bên nhau rồi, không, là số mệnh tương ngộ, sau đó chính là các loại đùa giỡn các loại trợ giúp, cuối cùng bang chủ đại nhân nhà chúng ta trực tiếp kéo tiểu cô nương người ta nhập bọn, đối với cô ấy mở ra các loại đặc quyền.

Bởi vì cả người thoát nhìn ngốc ngốc mạnh mẽ, nhìn thấy ai đều “Ca ca” gọi “Ca ca”, cho nên những nông cọt khác trong bang đều thích cô ấy.

Đương nhiên, Tô Văn là ngoại lệ.

Nữ nhân trực giác luôn luôn tinh chuẩn, Tô Văn nhạy bén cảm giác được Diệp Thiên đối với Hồi Mâu Nhất Tiểu hứng thú đặc biệt, cái này làm cho cô cảm thấy trong lòng thực hụt hẫng.

Hồi Mâu Nhất Tiểu là một Tiểu Bạch trong trò chơi, không chỉ có cái gì cũng không biết mà còn thường xuyên đem tới phiền toái cho bang, Tô Văn lần lượt dẫn người đi chửi đổng cho cô ấy, sau khi trở về còn phải trấn an những người khác trong bang.

Mà Diệp Thiên đâu?

Mặc kệ Hồi Mâu Nhất Tiểu làm cái gì, hắn nhìn đều cảm thấy thực thuận mắt, thực thích.

Quả nhiên, được thiên vị vĩnh viễn là hạnh phúc nhất.

Sau đó, Diệp Thiên càng thêm ngang nhiên ân ái với Hồi Mâu Nhất Tiểu trong bang, cái này làm cho Tô Văn phi thường mất mặt, cô ở hiện thực cùng Diệp Thiên liên lạc, hy vọng hắn cho mình một lời giải thích, kết quả Diệp Thiên lại nói với cô rằng...

Bọn họ trước kia ở trong trò chơi “Kết hôn” đều chỉ là trò chơi, không thực tế.

Hắn cũng chưa bao giờ đối với cô làm cái hành động thân mật gì, cho nên, bọn họ trước nay liền không phải là tình nhân!

Ngày đó buổi tối Tô Văn một mình ngốc ở trong phòng khóc đến nửa đêm, cô cảm thấy phi thường khó chịu...

Nếu Diệp Thiên không xem cô như bạn gái, như vậy mỗi lần offline tụ hội mọi người đều kêu cô là “Đại tẩu”, hắn vì cái gì không giải thích.?

Mọi người buổi tối chơi hơi trễ nên ở khách sạn ngủ lại, bọn họ bị an bài ở một phòng, hẳn vì cái gì cũng cam chịu?

Cho dù giữa bọn họ cái gì cũng chưa phát sinh, nhưng là chuyện như vậy đã không chỉ có một lần, những người khác trong hội sẽ nghĩ như thế nào?

Trước kia Thí Thiên bang thậm chí còn có một người vẫn luôn yêu thầm Tô Văn, thậm chí lên cùng cô thổ lộ, kết quả bởi vì Diệp Thiên tồn tại, Tô Văn cự tuyệt hẳn, người kia ở trong trò chơi cùng Diệp Thiên cũng bởi vậy mà xé rách mặt, cuối cùng hắn thoát ly Thí Thiên hiệp hội từ đây tự lập môn hộ.

Từng một chuyện cũ, Tô Văn cảm thấy chính mình bị Diệp Thiên lừa gạt.

Hắn ở trong game ái muội với mình, dính ở trong tâm cùng trong người mình, vừa quay đầu, hẳn lại cùng nữ nhân khác nổi lên chân ái.

Tô Văn hận Diệp Thiên, càng hận Hồi Mâu Nhất Tiểu.

Người khác đều nói muội muội này như thế nào thiên chân vô tà, như thế nào ngốc manh đáng yêu như vậy.

Tô Văn chỉ cảm thấy cô ta thực dối trá.

Cô ấy rõ ràng biết Tô Văn cùng Diệp Thiên là được mọi người công nhận một đôi, bang phái không có người dám làm trò trước mặt Tô Văn cùng Diệp Thiên quá thân cận, nhưng là Hồi Mâu Nhất Tiểu lại ý vào cái gọi là “Ngốc manh”.

Cả ngày “Thiên ca ca” gọi “Thiên ca ca”, trong ngôn ngữ hiện lên thân mật.

Tô Văn không thích nhìn ngốc bạch ngọt như vậy, trên thực tế lại làm chuyện chia rẽ người khác rồi sau đó lại vẽ mặt vô tội...

Nhớ trước đây, cô nhận Diệp Thiên làm chuẩn, vô luận một nam nhân khác ưu tú cùng si tình cỡ nào, cô đều không dao động.

Khi đó, chỉ cần Tô Văn chịu ái muội một chút, thậm chí hơi cấp nam nhân kia một tia hy vọng, cô hiện tại cũng không đến mức lưu lạc đến tận đây?

Không sai, nam nhân vẫn luôn yêu thầm cô trước kia chính là bang phái đứng thứ 2 trong khu bốn Hoa Hạ tên Lang Nha bang chủ Độc Lang.

Năm đó sau khi cùng Diệp Thiên quyết liệt, Độc Lang liền khai sáng Lang Nha bang, vẫn luôn cùng Thí Thiên đối nghịch, mà ở giữa hai đại hiệp hội vô số lần sống mái với nhau, Tô Văn cũng ra rất nhiều lực, thậm chí có một lần ở một cuộc chiến đặc biệt quan trọng của hai hiệp hội, cô còn dùng kế dẫn người tự mình giải quyết Độc Lang.

Cái này làm cho Độc Lang đối với cô từ yêu thành hận, từ đây hai người liền thành địch nhân không chết không ngừng.....

Đương nhiên, cùng Độc Lang trở mặt thành thù, Tô Văn chưa bao giờ hối hận qua, nhưng là làm cô khó chịu nhất chính là, ở sau khi cô rời đi Thí Thiên, Độc Lang cũng phái người đuổi giết cô, mà nguyên nhân đuổi giết cô thế nhưng cũng là vì Hồi Mâu Nhất Tiểu?

Tô Văn chỉ cảm thấy một ngụm máu nóng dâng lên, muốn phun lại phun không ra....

Này, là, mệnh!

Mệnh pháo hôi cùng mệnh nữ chủ, quả thực kém nhau như vậy thật sự tốt sao?

Mới xong TG3 nên khè trước 1c của TG mới a.....

Lời tác giả:

Chương đầu, hơn 3000 chữ.

Bởi vì không phải chuyên nghiệp viết tiểu thuyết võng du, cho nên cuốn này nếu là ra cái gì BUG, thỉnh mọi người làm ơn lo đi~

.....

Lời editor: *Thế giới này chương nào cũng thực dài, nên 1 2 ngày ta mới up 1c, quờn thì được nhiều up nhiều... Ahihi mà TG nì tới 25c lận, qua chương 2 Tô tướng quân của chúng ta mới lên sân khấu... Chờ mong aaa..*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Đại Thần Vãng Du Sủng Ta (?)

Chương 03. Đại Thần Vong Du Sung 1a (2)

Edit: Mít

Aaaa, sr mọi người, ở chương 1 ta để là "bốn khu Hoa Hạ", sai nha, quá sai nha, chính xác là "khu bốn Hoa Hạ".. Hự hự hự

Nguyên chủ Tô Văn sau lúc “Bị chia tay”, ngày hôm sau online liền rời khỏi Thí Thiên bang gia nhập bang hội đứng thứ ba trong khu bốn là Tiêu Dao Các.

Cùng ngày đó Tô Văn mang theo một chiến đội tinh anh của Tiêu Dao Các tại phó bản dã ngoại giết người vừa mới lên tới cấp bốn mươi lăm Hồi Máu Nhất Tiểu.

Loại đối địch giữa các bang phái chém giết lẫn nhau này ở 《Lăng Thần》, thậm chí các đại thần vong du PK đều là chuyện thường thấy nhất, Tô Văn cũng chỉ là nuốt không được cục tức này, nhất định phải tự mình giết Hồi Máu Nhất Tiểu mới hả giận.

Nhưng làm cô không nghĩ tới chính là, hành động này của cô thế nhưng làm Diệp Thiên chân chính phần nộ vì hồng nhan!

Vào lúc ban đêm, Thí Thiên bang liền đối với Tiêu Dao Các tuyên chiến!

Các chủ Tiêu Dao Các Thập Lí Hòa Mi là hòa hệ nữ pháp sư, cô ấy cùng Tô Văn cũng là vong hữu quen biết nhiều năm, vì hữu nghị giữa hai người, Thập Lí Hòa Mi cũng không có thỏa hiệp với Đế Thích Thiên, kết quả cuối cùng tự nhiên là bị Thí Thiên bang giết thực thảm, hơn nữa còn chiếm lấy cứ điểm bang phái của bọn họ.

Mất đi cứ điểm Tiêu Dao Các lập tức từ bang phái đứng thứ ba ngã xuống khỏi top 10 bảng xếp hạng bang phái trong khu bốn.

Dù vậy, Diệp Thiên còn không hả giận, hẳn trên Kênh Thế Giới đưa ra lời nói, chỉ cần Tô Thành Văn Nguyệt còn ở Tiêu Dao Các một ngày, hẳn liền cùng Tiêu Dao Các liều mạng một ngày.

Một người nam nhân có thể có thù tất báo đến như vậy, nói dễ nghe là tổng tài bá đạo báo thù cho tiểu yêu tinh, nói khó nghe thì chính là một nam nhân bụng dạ hẹp hòi chỉ biết khi dễ nữ nhân, đồ vương bát đần hỗn trướng.

Vô luận Diệp Thiên không quá thích Tô Văn, nhưng ít nhất Tô Văn là thiết tình thiết ý thích hẳn 5 năm, 5 năm cô một lòng vì hắn, chưa từng làm bất luận chuyện gì có lỗi với hắn, hẳn làm như vậy, thật sự là đại trượng phu sao?

Thập Lí Hòa Mi là người tính tình nóng nảy, nghe được thông báo của Diệp Thiên, muội tử này thế nhưng thật sự tính cùng Diệp Thiên liều mạng, mà Tô Văn cũng không muốn liên lụy đến cô ấy, nên chính cô chủ động rời khỏi bang hội.

Bị Diệp Thiên tổn thương thấu tâm Tô Văn một mình du đãng đến những nơi trong trò chơi mà cô cùng Diệp Thiên đã lưu dấu chân.

Một cái lại một cái “Thánh địa tình lữ”, thời điểm trải qua những bản đồ đã từng hứa nguyện kia, Tô Văn lại nhìn thấy Hồi Máu Nhất Tiểu cùng Độc Lang vừa nói vừa cười ở bên nhau, tại một khắc này, thù mới hận cũ cùng nhau nảy lên trong lòng Tô Văn, cô cơ hồ không chút suy nghĩ liền triển đại chiêu, lại giết Hồi Máu Nhất Tiểu một lần nữa.

Lúc sau.....

Bỏ đi, không có lúc sau nữa.

Tô Văn lúc này, buồn bực nhìn trượng mục sư trong tay của mình, cô giết Hồi Máu Nhất Tiểu hai lần, Diệp Thiên cùng Độc Lang liền ở toàn khu tuyên bố truy sát lệnh, thế là muốn đem cô giết đến xóa game không chơi nữa đấy à!

《Lăng Thần》 là game online thực tế ảo duy nhất trên toàn cầu, lúc này đã chiếm cứ tám phần thị trường game vong du trên thế giới, cơ hồ toàn dân đều chơi 《Lăng Thần》.

Hơn nữa căn cứ quy tắc trò chơi của《Lăng Thần》, mỗi một công dân hợp pháp đều chỉ có thể có một cái account, một khi đăng ký trừ phi xóa tên vĩnh không online nữa, nếu không là không thể nào sửa đổi chức nghiệp cùng ID càng là vô pháp tự đổi tên mới.

Ở thời điểm Tô Văn tiến vào nhiệm vụ, đã là lần thứ năm nguyên chủ “Tô Văn” bị giết trở về Tân Thủ Thôn.

Lần đầu tiên bị giết còn 10 cấp, rớt rất nhiều trang bị cực phẩm, khi đó “Tô Văn” không cam lòng, cô suốt đêm tại phó bản dã ngoại luyện cấp.

Kết quả bởi vì trước kia thời điểm cô ở Thí Thiên đối với Diệp Thiên quá trung thành nên đắc tội quá nhiều bang phái cùng những tán nhân nhỏ khác, làm cho cô đi đến nơi nào đều sẽ tự động hấp dẫn cừu hận.

Cứ như vậy cô lần lượt phản kháng, lần lượt bị giết trở về Tân Thủ Thôn.

Ở giả thuyết của thế giới này, cấp bậc đặc biệt quan trọng, đã không có cấp bậc tương ứng, có mang theo trang bị tốt cỡ nào, cũng dùng không ra kĩ năng tương ứng với đẳng cấp đó.

Nguyên chủ Tô Văn uống công có kỹ năng mục sư lợi hại nhất toàn khu, lúc này lại chỉ có thể vô cùng ghen ghét ở Tân Thủ Thôn.

Nếu là Tô Văn không có ở ngay lúc này tiến vào nhiệm vụ, chỉ sợ nguyên chủ sẽ giống nguyên cốt truyện, ở ngay lúc này xóa tài khoản offline rồi.

Rốt cuộc, cô chỉ là “bạn gái cũ của Diệp Thiên” danh hiệu pháo hôi số 1, cũng là tình địch pháo hôi bị chủ Hồi Mâu Nhất Tiểu đánh bại.

Tại đây lúc sau, hệ thống《 Lãng Thần 》đổi mới, sẽ mở ra Boss phó bản hoàn toàn mới, các đại bang phái vào lúc này cạnh tranh càng thêm gay gắt, mà ở phó bản tranh đoạt lúc sau, hệ thống lại mở ra “Vượt khu thông đạo”!

Toàn bộ Hoa Hạ tổng cộng có tám khu lớn, ở vượt khu thông đạo mở ra sau này, tám đại khu sẽ thực hiện chiến dịch vượt khu cùng nhau khai hòa, khi đó mới là chân chính xuất hiện thiên tài lớp lớp.

Mà ở cái thế giới trò chơi tình anh tú tập này, Hồi Mâu Nhất Tiểu tựa như mở ra hào quang vô địch Mary Sue, đi đến nơi nào đều có thể hào quang Mary Sue chiếu đến đó, tự động hấp dẫn các loại thổ hào bang chủ ái mộ theo đuổi. (Mary Sue vô địch thiên hạ:v)

Từ đây về sau, chiến dịch của tám đại chiến khu quả thực thành cuộc chiến tranh đoạt nữ chủ, ngẫm lại cũng thấy say.

Tô Văn không tiếp tục tự hỏi về cốt truyện sau đó nữa, cô ở Tân Thủ Thôn kiểm tra hàng tồn kho trong kho hàng của mình một chút, trước kia trang bị đều hết không còn, cấp bậc của cô cũng hết đến cấp 10, cũng may trước kia cô có học qua kỹ năng sinh tồn, hơn nữa kho hàng của cô cũng còn tồn một số lượng lớn khoáng thạch cùng vài dật vô dụng trước kia.

Nhìn gia sản hiện giờ của mình, Tô Văn suy tư trong chớp lát, dứt khoát nhắm mắt lại rời khỏi trò chơi.

Từ khoang trò chơi tình lại, Tô Văn phát hiện trong thế giới thực đã là 5 giờ chiều rồi, cô đi đến mép giường mở máy tính của mình kiểm tra một chút trang chủ của < Lãng Thần >, quả nhiên trên trang chủ đã ra tin tức mới nhất, một thời gian nữa sẽ tiến hành bảo trì để cập nhật hệ thống mới, quy mô hệ thống đổi mới, lúc sau liền sẽ đưa ra Boss phó bản hoàn toàn mới, ở cái phó bản này không chỉ sẽ sản xuất trang phục mới nhất còn sản xuất vài loại tài liệu trang bị đặc thù.

Mà tài liệu cùng trang phục cấp cao luôn luôn là chi vật mà các đại bang phái đều tranh.

Tô Văn biết ở hệ thống đổi mới lúc sau, vô luận là Diệp Thiên hay là Độc Lang đều sẽ bị phó bản mới cuốn lấy, bọn họ lúc ấy cũng không có thời gian quan tâm đến mình, đây chính là một cơ hội xoay mình duy nhất, Tô Văn quyết định nắm chắc lần cơ hội này.

Cô muốn tạm ly khai trò chơi một tuần, tạo thành biểu hiện giả cô đã rời bỏ trò chơi, như vậy sẽ không có người tiếp tục chú ý cô, mà ở lúc sau khi bảo trì xong cô sẽ lại lần nữa trở lại, hơn nữa sẽ tìm người mang mình đi luyện cấp.

Đến nỗi người kia là ai, Tô Văn cũng có người được chọn tốt nhất rồi.....

Ở thời điểm Tô Văn hạ mục tiêu chiến lược, ở một biệt thự tư gia trong thành phố khác, Tô Duệ mặt vô biểu tình từ khoang trò chơi đi ra....

Ai có thể nói cho hắn biết, cái gọi là băng hệ pháp sư rốt cuộc là cái cái quỷ gì vậy?

Hắn muốn chính là kiếm khách, kiếm khách hiểu không?

“Thiếu gia!”

Nhìn thấy Tô Duệ sắc mặt không tốt lắm, quản gia trung niên vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh khoang trò chơi có chút lo lắng nhìn hắn

“Cậu có muốn bổ sung chút dịch dinh dưỡng hay không?”

Lúc này quản gia đại thúc thật sâu vì thân thể thiếu gia nhà mình cảm thấy lo lắng a!

Lấy thể chất gầy yếu kia của thiếu gia ở 《 Lãng Thần 》 chỉ có thể lựa chọn chức nghiệp pháp sư này thôi, cũng may Tư Đồ gia cái gì cũng thiếu nhưng không thiếu nhất chính là tiền, cho nên ở sau khi bồi thêm một số tiền lớn, nhân vật pháp sư “Dạ Vũ” của thiếu gia đã trở thành đệ nhất băng hệ pháp sư của khu sáu Hoa Hạ.

Bất quá đối với điều này thiếu gia tựa hồ vẫn là không hài lòng lắm, hắn liêu mạng luyện cấp, mỗi ngày phần lớn thời gian đều ngâm mình ở trong trò chơi, hiện tại mới sau ba tháng khôi phục lại, cấp độ bình quân của mỗi người là cấp 50, mà cấp bậc của thiếu gia nhà mình lúc này đã là cấp 66, đứng đầu toàn khu!

Giờ phút này, nghe được quản gia đại thúc nói, Tô Duệ chỉ là lắc lắc đầu, hắn có thể cảm giác được thân thể của mình tinh lực dư thừa.

Rốt cuộc ở Thời Không Thất Lạc mỗi cái nhiệm vụ giả ở thời điểm mới bắt đầu đạt được tích phân đều được một lần có thể dùng tích phân đổi một loại “Bàn tay vàng” tùy thân có cơ hội mang theo vào trong thế giới nhiệm vụ, loại “Bàn tay vàng” này cũng không quá lớn, nhưng là có còn hơn không.

Tựa như “Bàn tay vàng” của Tô Văn là mỗi cái thế giới đều có thể sử dụng tên thật của mình, mà Tô Duệ lựa chọn chính là, mỗi cái thân thể sử dụng trong thế giới nhiệm vụ đều là thân thể vốn có của mình.

Này đối với người khác mà nói cũng là một cái lựa chọn râu ria, nhưng đối với Tô Duệ mà nói lại là bàn tay vàng lớn nhất!

Nguyên chủ Tư Đồ Dạ một lòng muốn làm ám dạ thích khách, nhưng bản thân hắn bệnh tật ốm yếu tinh thần lực mỏng manh, mà thích khách này chức nghiệp lại yêu cầu cần có độ nhạy cảm cùng lực phản ứng cao siêu, Tư Đồ Dạ căn bản làm không được.

Đến nỗi chiến sĩ cũng giống như kiếm khách, ha ha, mỗi một cái đều dùng kiếm, mà hắn gà bệnh yếu nhót như vậy, vẫn là không cần ôm hy vọng quá lớn.

Cho nên, Tư Đồ Dạ lựa chọn pháp sư, cái này cùng mục sư giống nhau, là chức nghiệp không cần nhiều thể lực.

Mà hiện tại, tất cả đều theo Tô Duệ đến sắp thay đổi rồi.....

Tô Duệ rũ con người, nghĩ tới thuộc tính của mình ở trong trò chơi.....

ID: Dạ Vũ

Giới tính: Nam

Chức nghiệp: Pháp sư

Cấp bậc: 66

Bang phái tham gia: Vĩnh Dạ

Giá trị thiện ác: 0

Trước kia Tư Đồ Dạ không phải phần tử hiếu chiến, hắn một lòng chỉ biết đề cao cấp bậc của mình, cho nên sau 3 tháng khôi phục lại, hắn vậy mà một người cũng chưa giết qua.

Đương nhiên, nguyên nhân cũng do mấy trưởng lão trong bang Vĩnh Dạ đem vị bang chủ cao quý thể nhược này bảo hộ quá mức chu toàn.

“Tôi đi nghỉ ngơi một chút, buổi tối đúng 8 giờ gọi tôi.”

Đáy lòng còn ở nghĩ về cốt truyện của thế giới này, nghĩ đến còn phải đợi ít nhất thời gian một tháng mới có thể tiến hành vượt khu, đáy lòng Tô Duệ có chút bức bối.

Hắn biết Tô Văn ở khu bốn, hơn nữa tình huống hiện tại của cô cực kì không ổn.

Bất quá, Tô Duệ tin, nếu tình huống không xong, Tô Văn cũng nhất định có thể vượt qua được.

Tô Văn, em nhất định phải chờ tôi.

Nhưng ai đã từng đuổi giết em, tôi đều sẽ đem bọn họ giết đến xóa tên không chơi game nữa, không, không chỉ là như vậy, nếu bọn họ offline, tôi cũng sẽ dùng thể lực của Tư Đồ gia làm cho bọn họ ở hiện thực cũng sống không nổi!

Không sợ lưu manh có văn hóa, chỉ sợ pháp sư biết võ thuật!

Thế giới trong 《Lăng Thần》 từ trước tới nay pháp sư bạo lực nhất sắp ra đời....

Cái gì gọi là chân chính Boss phản diện?

Thỉnh xem Tô tướng quân nhà chúng ta!

Cái gì là đuôi vàng thô lớn nhất toàn sever?

Thỉnh xem Tô tướng quân nhà chúng ta!

Tô Văn nho nhỏ ngoan ngoãn hãy mau vào trong chén a~~, Tô tướng quân nhà chúng ta sủng người u~

Không cần 998, cũng không cần 98, chỉ cần 9.9, Tô tướng quân đem người về nhà, từ đây bỏ đi nam chủ vô áp lực! Xưng bá toàn sever không phải mộng!

~~~~~

Cái đoạn cuối gì mà 998 rồi 98 ta không rành nên giữ nguyên luôn...v

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (3)

Edt: Mít

Rời khỏi thế giới trò chơi ba ngày, mấy ngày này Tô Văn cũng không nhàn rỗi gì.

Cô đầu tiên là đem những sở hữu của mình gửi ở ngân hàng đều rút ra hết, ở nơi giao dịch mở một cái tài khoản mới rồi bắt đầu đầu tư.

Sau đó Tô Văn liền từ chức công việc hiện tại, rồi thông qua hòm thư gửi đến phòng làm việc trong trò chơi một cái tin cầu cứu.

Dư lại thời gian trống, Tô Văn đều dùng để thả lỏng bản thân.

Cô ở hiện thực bạn bè không nhiều lắm, bởi vì tất cả mọi người đều bận công việc cho nên rất ít lui tới, nhưng bằng hữu ở trong trò chơi Thập Lí Họa Mi thấy Tô Văn vẫn luôn không online, cô ấy rất cuộc nhện không được gọi điện thoại cho Tô Văn, dò hỏi một chút tình hình gần đây của cô.

Bởi vì hai người vừa lúc ở chung một thành phố, cho nên Tô Văn liền hẹn cô ấy gặp mặt ở một tiệm cà phê.

Thập Lí Họa Mi tên là Từ Họa, người cũng giống như trong trò chơi lớn lên không cao nhưng đặc biệt có tính thần, người cũng thực nhiệt tình trọng nghĩa.

Bởi vì hai người kết bạn ở trong trò chơi, cho nên theo thói quen xưng hô ID trong trò chơi của đối phương

“Vân Nguyệt, cô sẽ không thật sự nghỉ chơi game chứ?”

Gọi một ly latte, Từ Họa có chút tiếc hận nhìn Tô Văn đối diện, cô cũng là một người cuồng yêu thích game vồng du, mấy năm nay duy nhất làm cô bội phục hơn nữa chủ động giao tiếp trong trò chơi, kết bạn thành vồng hữu cũng chỉ có Tô Văn.

Tuy rằng Từ Họa không ở Thí Thiên bang, nhưng là mấy năm nay bọn họ cùng nhau trải qua rất nhiều lễ rửa tội trong trò chơi, Tô Văn vì Thí Thiên trả giá cái gì, Từ Họa rất rõ ràng.

Hiện tại Diệp Thiên nói không cần cô liền không cần, cái này làm cho đáy lòng Từ Họa từ cảm thấy cực kì tức giận!

“Họa Mi, tôi sẽ không rời khỏi.”

Tô Văn chậm rì rì uống một ngụm cà phê, sau đó nâng lên con ngươi, nghiêm túc nhìn Từ Họa.

"Mấy ngày nay tôi chỉ là muốn hảo hảo nghỉ ngơi, cuối tuần sau trò chơi cập nhật phiên bản mới, tôi sẽ online!"

“Thật không?”

Nghe được Tô Văn nói, Từ Họa ánh mắt sáng ngời, thân là một cái bang chủ của một bang phái, Từ Họa tự nhiên cũng rất quan tâm tới phiên bản mới của trò chơi, cô cũng biết mở ra phó bản mới sẽ làm các đại bang phái hao phí tinh lực rất lớn, cơ hồ là trong nháy mắt Từ Họa liền cảm thấy được tâm tư của Tô Văn.

“Vân Nguyệt, cô làm như vậy thật rất thông minh a. Như vậy đi! Sau khi đăng nhập lại cô vẫn là gia nhập Tiêu Dao Các của tôi đi, tôi mang cô đi thăng cấp!”

“Không, không cần.”

Tô Văn nhàn nhạt cự tuyệt ý tốt của Từ Họa

“Họa Mi, bang phái của mọi người hiện tại đã sa sút không ít, cô không cần thay tôi lo lắng, tôi đã vì chính mình tìm người hỗ trợ rồi, bọn họ sẽ giúp tôi luyện cấp.”

“Ah?”

Nghe được Tô Văn nói, Từ Họa ngậy ra một lúc, bởi vì ở khu bốn, không có bao nhiêu người dám giống như cô vậy trắng trợn táo bạo đắc tội Đế Thích Thiên cùng Độc Lang.

Tô Văn theo như lời cô ấy, là ai đây?

Lúc này, ở một trung tâm thành phố khác, phòng làm việc Cự Phong của game vồng du, một khuôn mặt nam nhân lãnh lệ nhìn một phong thư trong hòm thư của mình đến phát ngốc.....

Đây là một phong thư cầu cứu, một phong thư đặc biệt cầu cứu.

Người gửi thư đúng là nhân vật đứng đầu khu bốn hiện giờ, Tô Thành Văn Nguyệt.

Nam nhân rất quen thuộc với cái ID này, ở mấy năm trước hẳn không ít lần cùng Thí Thiên bang giao tiếp, mà Tô Thành Văn Nguyệt chính là phó bang chủ tiền nhiệm của Thí Thiên bang.

Từ phó bang chủ của bang phái đứng đầu toàn sever cho tới bây giờ trở thành người bị mọi người đòi đánh giống như chuột chạy qua đường, đừng nói Tô Thành Văn Nguyệt là nữ nhân, nếu là một đại lão nào đó chỉ sợ lúc này cũng không có hùng tâm tráng khí gì nữa.

Nhưng là.....

Nam nhân giật giật ngón tay hoạt động con chuột, đem phong thư cầu cứu kia kéo đến mặt sau cùng, bên trên thế nhưng còn viết thêm một cái tài khoản ngân hàng, cùng kí hiệu mặt mã.

Để dăng phá giải mật mã, nam nhân dùng máy tính tư nhân của mình kiểm tra cái tài khoản ngân hàng kia, nhìn đến ngạch trống bên trong, nam nhân theo bản năng neho neho mắt, hay cho một Tô Thành Văn Nguyệt a!

Biết cô ấy lâu như vậy, hẳn thật đúng là lần đầu tiên, đối với cô lau mắt mà nhìn.

Một khoảng thời gian trôi qua, theo phiên bản đổi mới được cập nhật, trong thế giới trò chơi lại nghênh đón khi thế ngất trời như lần đầu vào game.

Tô Văn cách một khoảng thời gian lại lần nữa đăng nhập vào game, người còn như cũ ở Tân Thủ Thôn.

Cô ngựa quen đường cũ từ cửa thôn đi ra ngoài, tới một điểm đánh quái ở thôn tây, từ cấp 10 lên tới cấp 11 cũng không cần quá nhiều kinh nghiệm.

Tô Văn dùng quang đạn thuật sơ cấp của mình đánh chết mấy chục Tiểu Bạch thảo mạnh mẽ, trên người hiện lên một đạo bạch quang, thăng cấp rồi.

Sau khi thăng cấp Tô Văn cũng không có dừng lại tại chỗ, cô tiếp tục thâm nhập tới bản đồ Dương Tuyền bình nguyên tiếp theo, nơi này là điểm luyện cấp 13, là địa phương hiện tại thích hợp nhất để Tô Văn thăng cấp.

Loại bản đồ dành cho tay mới luyện cấp lúc này có rất ít người đi ngang qua, Tô Văn một mình đánh quái đặc biệt nhẹ nhàng, không đến một giờ, Tô Văn liền lên tới cấp 14.

Cấp 15 là một cái trạm kiểm soát, muốn thăng đến cấp 15 nhất định phải đến vùng ngoại thành ở Long Thành đánh tiểu quái cấp 15.

Long Thành trước mắt chính là chủ thành lớn nhất trong 《Lăng Thần》, mỗi người chơi sau khi thăng cấp đến cấp 15 liền có tư cách vào thành.

Ở trạm dịch trong Long Thành lưu lại danh thiếp của mình, về sau có thể tùy ý truyền tống trở lại Long Thành khi ở bất cứ nơi đâu trong <Lăng Thần> hơn nữa nếu người chơi sử dụng máy định vị, còn có thể đem điểm sống lại của mình định ở trong trung tâm Long Thành.

Tô Văn ở lối vào bản đồ vùng ngoại ô Long Thành do dự một chút, lách mình một cái liền tiến vào bản đồ, chờ cô lại lần nữa mở mắt, lọt vào trong tầm mắt đã không phải là một mảnh bình nguyên, mà là rừng cây xanh um tươi tốt nhìn thật đã mắt.

Nơi này, chính là địa phương lần trước cô bị giết.

Nhớ tới nguyên chủ mỗi lần lên tới cấp 15 liền sẽ bị giết chết thật thảm, Tô Văn sắc mặt ngưng trọng vài phần.

Cô cẩn thận quan sát chung quanh, cũng may lúc này đại đa số mọi người đều ở cửa phó bản mới xem náo nhiệt, lúc này ở vùng ngoại ô Long Thành đánh quái chỉ có chân chính người mới mà thôi, mà những cái người mới đó thực rõ ràng đối với ID Tô Thành Văn Nguyệt đại danh鼎鼎 này cũng không quen thuộc.

Xem ra chính mình đi một vòng cũng không ai phát hiện, Tô Văn tìm cái địa phương nhiều quái, bắt đầu một mình luyện cấp.

Đánh quái luyện cấp kỳ thật là một chuyện rất nhàm chán, hơn nữa vùng ngoại ô Long Thành thụ yếu cùng đèn lồng quái cùng những tiểu quái bễ ngoài đáng yêu ở Tân Thủ Thôn quả thực kém khá xa.

Cũng may Tô Văn không giống những nữ sinh khác, đối với bộ mặt dữ tợn của những quái vật này cô căn bản không có cảm giác gì.

Cách đó không xa một tiểu đội luyện cấp thỉnh thoảng có thể truyền ra một thanh âm kinh hoàng của thiếu nữ...

“Ai nha nha! Nó lại đây! Thật đáng sợ!”

“Ô ô ô, quái thú này chết thật sự là quá khó coi!”

Tô Văn nghe được thanh âm kia chỉ là tùy ý nhìn thoáng qua, cô nhìn thấy tiểu đội người mới có ba người thế nhưng đều là học sinh mười lăm sáu tuổi,

trong lòng cũng hiểu rõ.

Tuy rằng thanh âm của tiểu cô nương kia có chút ồn ào, nhưng Tô Văn lại không cảm thấy phản cảm.

Những tiểu cô nương tuổi này đều nên như vậy, ngay thơ lại có điểm dễ thương, cùng cái loại Hồi Mâu Nhất Tiểu này rõ ràng là hai mươi mấy, lại còn luôn làm vẻ mặt ấu trĩ, người với người thật sự khác biệt quá lớn —— thế giới loạn như vậy, người đơn thuần cho ai xem?

.....

“Nha! Nó như thế nào dưới lòng bàn chân còn dẫm một tầng ánh sáng màu hồng?”

Vẫn là cái giọng nữ thanh thúy kia, lần này trong giọng nói của cô tràn đầy kinh ngạc.

“Cái này là Boss đã ngoại!”

Đồng đội một bên rất nhanh trả lời nghi hoặc của cô.

Suy nghĩ của Tô Văn bị âm thanh đối thoại của bọn họ đánh gãy, cô phục hồi lại tinh thần, quả nhiên nhìn thấy Boss thụ yêu một chân dẫm vòng sáng lúc này đã bị ba người mới kia vây quanh.

Bọn họ hiển nhiên là lần đầu tiên gặp được Boss đã ngoại, ba người đều luống cuống tay chân, bởi vì cấp bậc không cao, trên người trang bị cũng không tốt, đội trưởng của tiểu đội kia thực nhanh đã bị Boss đánh hạ một nửa thanh máu.

“Tiểu Vũ, mau thêm máu cho anh ấy a!”

Nam pháp sư ở một bên tên là Băng Hỏa Hành Giả một bên vây lấy Boss liều mạng phóng tiểu băng tiễn, một bên nhắc nhở nữ mục sư, đối tượng hấn lên tiếng nhắc nhở chính là thiếu nữ nói nhiều nhất kia, ID là Vũ Bảo Bối.

Nghe được Băng Hỏa nói, Vũ Bảo Bối cuống quýt múa may khởi động trạng mục sư của mình, cô vừa muốn phóng kỹ năng, kết quả Boss thụ yêu kia đột nhiên vurun vô số cành thả ra đại chiêu....

“Nha! Em tuột máu rồi!”

Vũ Bảo Bối quá mức hoảng sợ, cô hoảng loạn lui về phía sau vài bước, thấy mình bị đánh sạch máu, lập tức theo bản năng hồi máu cho mình.

Mà lúc này chiến sĩ ở bên kia đã chỉ còn lại có một tia máu mỏng manh. Nếu là chiến sĩ này ngã xuống, như vậy hai người bọn họ thật chỉ có thể trực tiếp tự sát trở về thành.

Liền ở ngay lúc này, đột nhiên trên người chiến sĩ hiện lên một tầng nhàn nhạt ánh huỳnh quang, ngay sau đó con số trên đỉnh đầu hắn liên tiếp bay ra....

“+100, +100, +100.”

Thuật chữa trị của mục sư!

Vũ Bảo Bối cùng Băng Hỏa Hành Giả theo bản năng quay đầu, liền nhìn thấy một nữ tử mặc áo bào mục sư mặt mày đậm nhiên đứng ở phía sau bọn họ

“Đừng nhìn tôi, tiếp tục đánh quái!”

“Nga, nga!”

Băng Hỏa Hành Giả lập tức xoay người tiếp tục đánh quái, mà Vũ Bảo Bối ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm ID trên đỉnh đầu của mục sư đột nhiên xuất hiện này.....

Tô Thành Văn Nguyệt!

A a a a! A a a a!

Vũ Bảo Bối cảm thấy mình không có biện pháp bình tĩnh được rồi!

Là Tô Thành Văn Nguyệt! Thật sự là Tô Thành Văn Nguyệt a! Thần tượng đại nhân!! Ta hôm nay rốt cuộc nhìn thấy người sống rồi!!!

~~~~~

Giáng sinh vui vẻ.....

□□□□□□

Hôm nay giáng sinh mà chỗ ta trời mưa...

Còn gì đau lòng hơn.. Á hụ hụ..

♥□♥□♥□♥□♥□

Ta không hiểu lắm về võng du, nên hiểu thế nào viết thế này, có sai sót mong mọi người thông cảmmmmm....

□□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Đại Thần Võng Du Sủng Ta (4)

Edt: Mít

Có Tô Văn gia nhập, quá trình tiểu đội ba người đánh Boss trở nên phi thường thuận lợi, khi Boss thụ yêu bị đánh đến còn một tia máu, trước mặt Tô Văn đột nhiên hiện ra một cái khung thoại...

Vô Phong mời bạn gia nhập tiểu đội, gia nhập hay không?

Vô Phong chính là ID của chiến sĩ kia, hắn vẫn luôn chưa nói một câu nào, rõ ràng còn là thiếu niên non nớt, nhưng thật ra cực kỳ trầm ổn.

Cuồng chiến sĩ, Vô Phong.

Tô Văn trong đầu liên hệ người này với tin tức chợt lóe qua, ở nguyên cốt truyện Vô Phong ở chiến trường vượt khu cũng từng vì toàn bộ khu vực Hoa Hạ lập công lao hãn mã.

Hắn là cuồng chiến sĩ có tinh thần lực cùng thao tác đều phi thường lợi hại, chỉ là ở nguyên cốt truyện, hắn luôn là một mình đơn độc hành động không gia nhập bất luận bang phái nào, cũng không có gia nhập bất luận phòng làm việc hoặc tiểu đội nào.

Người như vậy, thật ra đáng để kết giao.

Tô Văn bấm chọn “gia nhập”, ở sau khi Tô Văn nhập đội, Boss đã ngoại cũng không còn máu, thân thể thật lớn ngã trên mặt đất, bắn ra một mảnh tro bụi, ngay sau đó chính là chiến lợi phẩm đầy đất, trừ bỏ thứ thường thấy nhất là đồng bạc cùng được vật, còn có 3 kiện trang bị...

Một kiện cấp 15 dành cho thích khách là áo giáp da màu lam, một kiện cấp 18 tấm chắn chiến sĩ màu lam, một kiện cuối cùng là một kiện phần che tay của pháp sư, thế nhưng là tinh phẩm trang bị màu tím!

Chiến lợi phẩm không lồ như vậy đã không tồi rồi, Tô Văn cảm thấy tiểu đội này của bọn họ vận may khá tốt.

“Oa! Trang bị màu tím!”

Băng Hỏa Hành Giả một bên không có gì bận tâm lập tức đem kiện trang bị màu tím nhặt lên bỏ vào túi của mình, bởi vì trang bị tím thấp nhất đều là cấp 20, hiện tại hắn vừa mới cấp 15 căn bản là không mặc lên được.

Vô Phong tựa hồ đã quen với thái độ tùy ý như vậy, hắn xoay người đem tấm chắn thuộc về chiến sĩ nhặt lên, sau đó ngược mắt nhìn Tô Văn ở một bên.

“Văn Nguyệt, những trang bị này không có cái nào cô có thể sử dụng, tôi đều thu, đưa lại cho cô đồng vàng, như thế nào?”

Ở trong thế giới của《Lăng Thần》, 1000 đồng bạc tương đương với 1 đồng vàng, hiện tại đồng vàng trong trò chơi cùng trong hiện thực được quy đổi ra là 10 đồng vàng tương đương 1 nguyên tiền.

Về sau theo hệ thống trò chơi dần dần hoàn thiện, toàn bộ《Lăng Thần》sẽ trở thành thế giới thứ hai chân chính có ý nghĩa đối với nhân loại, nơi này đồng vàng không chỉ đáng giá hơn tiền trong thế giới hiện thực, thậm chí trong thế giới《Lăng Thần》bất động sản cùng cửa hàng cũng đều sẽ so với thế giới hiện thực càng thêm tranh đoạt cùng sang quý.

Tô Văn lúc này nghe được Vô Phong nói, chỉ là cười cười, cô cũng nhìn ra được Vô Phong hắn cũng là người chơi không khá giả gì nếu không về sau hoàn cảnh ngày càng gian nan, hắn một mình cũng căn bản không có khả năng thâm nhập như vậy.

“Tôi cũng không thiếu tiền, huống hồ hôm nay tôi cũng không ra lực gì nhiều, như vậy liền tính kết giao bằng hữu đi!”

Nói xong, Tô Văn hướng ba người bọn họ gửi yêu cầu làm bạn tốt, chờ đều được xác nhận, Tô Văn không chút do dự rời khỏi tiểu đội.

“Thần tượng!”

Lúc này Vũ Bảo Bối tựa hồ vẫn luôn phát ngốc rớt cuộc cũng phục hồi lại tinh thần, lớn tiếng gọi Tô Văn.

“Thần tượng, cô như thế nào chỉ có cấp 15?”

Kỳ thật từ lúc Tô Văn vừa gia nhập đội ngũ, Vũ Bảo Bối liền ngăn người, bởi vì cô ở đội ngũ nên thấy được cấp bậc của Tô Văn, điều này làm cho Vũ Bảo Bối hoàn toàn không thể tin được...

Ở trong ý thức của cô thì thần tượng đại nhân hẳn là đệ nhất mục sư trong toàn khu a!

Không cấp 60 thì cũng là cấp 55!

Này cấp 15 là cái cái quỷ gì?

Tô Văn bước chân rồi đi cũng không dừng lại

“Không có gì, bị kẻ thù giết đến rớt cấp mà thôi.”

Phong đạm vân khinh lưu lại những lời này, Tô Văn không quay đầu lại rồi đi.

“Lần này, tôi thiếu cô một ân tình.”

Vô Phong sau khi trở thành bạn tốt, vô thanh vô tức gửi cho Tô Văn một câu, cô nhìn thoáng qua liền đóng cửa khung thoại.

Cô không phải thích làm người tốt, hôm nay cô trợ giúp bọn họ, thật ra là muốn cho Vô Phong thừa nhận nợ mình một phần ân tình.

Nhìn bóng dáng rời đi của Tô Văn, ba người đều sững sốt một hồi lâu, qua một lúc lâu, Băng Hỏa Hành Giả mới đột nhiên hét to một tiếng.

“Ai nha! Em nhớ ra rồi! Ngày hôm qua không phải em có nói em có một đàn anh khóa trên đang ở trong Thí Thiên bang có thể đề cử chúng ta gia nhập bang ấy sao? Em hình như nghe anh ấy nói qua Thí Thiên bang gần đây có biến động lớn, chẳng lẽ cùng Tô Thành Văn Nguyệt có quan hệ, hai người từ từ em đi hỏi anh ấy một chút!”

Ngay sau đó Băng Hỏa Hành Giả liền click mở thanh Bạn Tốt của mình, ảnh đại diện nào đó cùng hắn nói chuyện phiếm, một lát sau, Băng Hỏa Hành Giả sắc mặt trở nên phi thường kỳ quái

“Anh họ, Tiểu Vũ, đàn anh hẳn nói, Tô Thành Văn Nguyệt đã rời khỏi Thí Thiên, hơn nữa một đoạn thời gian gần đây, Đế Thích Thiên cùng Độc Lang đều tuyên bố truy sát lệnh đuổi giết cô ấy, người nào nhận truy sát lệnh chỉ cần đem Tô Thành Văn Nguyệt giết đến rớt một bậc, liền có thể tự động lĩnh tiền thưởng của truy sát lệnh.”

Đế Thích Thiên, Độc Lang?

Hai người kia không phải đối thủ một mất một còn sao?

Vô Phong trầm ngâm một chút, mảy mảy tự giác nhấn lại, hẳn trước kia cũng có chơi qua một vài trò chơi, nhưng không có trò nào làm hắn ham thích, mấy năm nay duy nhất làm hắn chân chính cảm thấy hứng thú chính là 《Lăng Thần》.

Kỳ thật y theo cá tính Vô Phong, hắn không thích bị câu thúc, vẫn luôn không muốn gia nhập bất luận bang phái nào, chỉ là em gái nhỏ của hắn thực thích Tô Thành Văn Nguyệt, lần này hắn mang theo em gái và em họ của mình cùng nhau tiến vào trò chơi, nguyên bản là tính dựa theo tâm nguyện của em gái gia nhập Thí Thiên bang, không nghĩ tới Thí Thiên cư nhiên đã xảy ra chuyện như vậy.

Theo Băng Hỏa thuật lại, Vũ Bảo Bối cũng biết Tô Thành Văn Nguyệt cùng Đế Thích Thiên còn có Hôi Mâu Nhất Tiểu cùng với Độc Lang, bốn người kia quan hệ tứ giác phức tạp.

Hiểu biết đại khái sự tình, Vũ Bảo Bối lập tức tức giận vẩy vẩy trượng mục sư trong tay của mình

“Quá khi dễ người! Một đám tiện nhân! Cũng dám khi dễ thần tượng đại nhân của ta như vậy! Ca ca, ca ca anh giỏi nhất, anh nhất định phải giúp thần tượng đại nhân của em báo thù!”

Báo thù?

Tìm cấp 65 Đế Thích Thiên?

Hay là tìm cấp 64 Độc Lang?

Hoặc là tìm người đã được cấp 55 Hôi Mâu Nhất Tiểu?

Hiện tại Vũ Bảo Bối tựa hồ quên mất đại ca mình cũng chỉ có cấp 15?

“Chúng ta trước tiên nắm chặt thời gian luyện cấp đi, thiếu nhân tình của cô ấy, anh sẽ còn.”.....

Tô Văn sau khi rời đi cũng không biết ba người kia đã tự động đem chính bọn họ trở thành người chung một trận doanh với mình, hiện tại Tô Văn là cấp 15 có kinh nghiệm được 80 phần trăm, cô muốn chờ đến cấp 16 lại tiến vào Long Thành nhìn xem tình huống.

Liên ở ngay lúc này, gió lạnh quen thuộc đột nhiên từ sau lưng đánh úp lại....

Kỉ năng này...

Có thích khách!

Tô Văn cả người căng chặt, cho dù mặc mực sư bào thật dài cô vẫn như cũ động tác nhanh nhạy lách mình một cái, ám khí lạnh băng xẹt qua góc áo của cô, cho dù chỉ là cọ một chút, vẫn xoa sạch 999 điểm máu của Tô Văn, nhân vật của cô lúc này thanh máu lập tức ít đi một nửa.

Tô Văn nhanh tay nhanh mắt ném cho mình một cái chữa trị thuật sơ cấp, mà một giây đồng hồ sau, một mảnh ánh huỳnh quang từ trên chiếu xuống làm cả người Tô Văn chìm trong đó....

Chữa trị thuật cao cấp!

Một nữ mực sư mặc mực sư bào thuần trắng chậm rãi từ sau cây đại thụ đi ra, áo choàng cao quý thanh nhã không gió tự bay.

Chanh Không Chua, mực sư cấp 60.

Tô Văn nhận biết được nữ mực sư trước mắt này, kiện mực sư bào đang mặc trên người cô ấy tên là Ánh sáng tín ngưỡng, trước mắt toàn khu chỉ có một kiện như vậy.

Đã từng được Tô Văn mang theo người của Thí Thiên đánh phó bản ba ngày ba đêm đoạt ra được, chỉ tiếc là ở lúc bị Đế Thích Thiên cùng Độc Lang đuổi giết, cái trang bị này liền rớt mất, không nghĩ tới hiện tại cư nhiên xuất hiện ở trên người Chanh Không Chua.

“Đã lâu không gặp.”

Chanh Không Chua là một nữ tử không quá xinh đẹp, trên người cô mang theo một loại lạnh nhạt cự người ngàn dặm, lúc này ngữ khí của cô cũng là lạnh nhạt, trên mặt cũng không nhìn thấy quá nhiều biểu tình.

“Chí Tôn, lão bà của anh vẫn luôn mặt than như vậy, anh thấy thế nào?”

Tô Văn hướng về phía Chanh Không Toan cười cười, ngay sau đó cô liền xoay người, nhìn thích khách mới vừa hiện thân ra ở phía sau.

Chí Tôn Vô Thượng, đệ nhất thích khách của khu bốn Hoa Hạ.

Hắn mặc trên người hiện tại chính là trang phục thích khách bóng đêm cao cấp nhất hiện nay, vũ khí vừa mới công kích Tô Văn chính là ám khí chuyên dụng của Chí Tôn Vô Thượng, bóng đêm chỉ tức.

Nghe được tru tráo trong giọng nói của Tô Văn, Chí Tôn Vô Thượng chỉ là hơi hơi nâng mắt.

“Một đoạn thời gian không gặp, cô thế nhưng học được hải hước, xem ra rời khỏi tên Đế Thích Thiên kia, chỉ số thông minh của cô cũng tăng trở lại không ít.”

Tô Văn không tỏ ý kiến, chỉ là ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của Chí Tôn Vô Thượng.

Chí Tôn Vô Thượng hướng về phía Tô Văn nhướng mày, trực tiếp ném cho nàng một cái đề nghị gia nhập tổ đội, đợi khi Tô Văn vào tiểu đội, mới phát hiện trong đội ngũ còn có hai người khác...

Hoành đao lập tức, chiến sĩ cấp 62.

Linh độ thiêu đốt, pháp sư cấp 63.

Lúc này hai người cũng không cùng bọn họ ở một cái bản đồ, hình đại diện của hai người là màu xám, nhưng ở giao diện đội ngũ lại là có thể cùng bọn họ nói chuyện phiếm..

Hoành đao lập tức: Hoan nghênh cô gia nhập tiểu đội Cự Phong.

Linh độ thiêu đốt: Văn Nguyệt nữ thần, cầu bao dưỡng!

Chanh Không Chua: Im lặng!

Linh độ thiêu đốt: Ô ô ô, chị dâu thật hung dữ, ta sợ quá! Văn Nguyệt nữ thần cầu an ủi!

Tô Thành Văn Nguyệt:.....

Chanh Không Chua =))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Đại Thần Võng Du Sủng Ta (5)

Edt: Mít

Ở trong《 Lãng Thần 》, trừ bỏ các đại bang phái, còn có rất nhiều tiểu đội tư nhân cùng phòng làm việc võng du trà trộn trong đó.

Nhưng mà đại đa số phòng làm việc trước đây đều lấy lợi ích làm tiền đề, đoạt Boss, hạ độc thủ, giết người cướp của, mấy loại chuyện này đối với bọn họ mà nói thường xuyên như cơm bữa, mà loại chuyện lừa gạt trang bị bọn họ cũng không phải chưa làm qua.

Bất quá, tới thế giới của 《 Lãng Thần 》, khi game online từ giả thuyết càng ngày càng tiếp cận hiện thực, rất nhiều phòng làm việc ở thế giới này đều bước đi cẩn thận, không dám làm càn nữa.

Dù cho trước kia người làm nhiều hay ít chuyện xấu đều không có người nào biết người là ai, thậm chí người là nam hay nữ đều không thể nào kiểm chứng được.

Nhưng là ở chỗ của < Lãng Thần >, mỗi người đều lấy gương mặt thật để vào trò chơi, lại không thể thành lập một cái tài khoản khác hay sửa đổi ID của mình.

Một người nếu như thanh danh xấu đi, hẳn ở thế giới thực thật sự lẩn lộn không nổi nữa.

Nhưng mà, mọi việc đều có ngoại lệ, ở đông đảo phòng làm việc võng du, liền tồn tại một cái ngoại lệ như vậy.

Bọn họ chính là phòng làm việc Cự Phong, nói bọn họ là một cái phòng làm việc, không bằng nói bọn họ là một chi tiểu đội.

Tiểu đội này đội trưởng chính là Chí Tôn Vô Thượng, đội viên phân biệt là Chanh Không Chua, Hoành Dao Lập Tức cùng Linh Độ Thiêu Đốt.

Phòng làm việc này của bọn họ từ trước đến nay liền lấy giết người cướp làm danh hiệu trong các trò chơi lớn.

Hiện giờ tới 《 Lãng Thần 》 bốn người vẫn như cũ không biết thu liễm.

Những tán nhân một mình luyện cấp còn có một ít thành viên của những bang phái nhỏ đều đối với phòng làm việc thường xuyên đoạt Boss, bạo lực cướp trang bị vừa hận vừa yêu.

Hận hành vi vô sỉ của bọn họ, làm bậy ngập trời, yêu chính là, ở những điểm luyện cấp dày đặc bị các bang phái lớn chiếm cứ, cũng chỉ có phòng làm việc Cự Phong của bọn họ có thể ở trong kẻ hở sinh tồn, chỉ cần người có tiền, bọn họ liền có thể mang người thăng cấp mang người bay cao, một ngày lên tới 30 cấp không phải mơ!

Tô Văn lúc ấy cũng là coi trọng điểm này, cô mới quyết định gia nhập phòng làm việc Cự Phong, cùng Chí Tôn Vô Thượng hợp tác.

Hiện tại loại tình huống này, cũng chỉ có người của Cự Phong mới có năng lực mang theo cô đi khôi phục cấp bậc ở trong thời gian ngắn.

Chỉ cần khôi phục đến cấp 45 là có thể sử dụng thuật hồi sinh hơn nữa mặc được trang bị cao cấp, Tô Văn sẽ không bao giờ sợ hãi những người đuổi giết cô nữa.

Đương nhiên, nguyên chủ Tô Văn thời điểm trước kia bị đuổi giết cũng không phải không nghĩ tới việc thuê phòng làm việc mang mình luyện cấp.

Nhưng là khi đó không có ai dám từ chối sát lệnh giúp cô.

Hơn nữa bình thường phòng làm việc căn bản không phải đối thủ của hai bang phái lớn.

Ở trong khu này duy nhất không sợ hãi thế lực của hai đại bang phái cũng chỉ có phòng làm việc Cự Phong.

Cự Phong tuy rằng ít người, nhưng tất cả đều là tinh anh, bốn người đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên bảng xếp hạng của khu bốn.

Mà lão đại của bọn họ Chí Tôn Vô Thượng lại là thích khách đứng đầu toàn khu.

Một thích khách có thể ẩn thân đi giết người vô hình như vậy, mà bên người hắn còn có một mục sư cao cấp ở một bên hiệp trợ, tổ hợp hai người có thể nói là thiên y vô phùng.

Liên tính đệ nhất chiến lực của toàn khu Đế Thích Thiên, cũng phải có một trận chiến toàn lực.

Những người của các bang phái khác, bởi vì sợ hãi Chí Tôn Vô Thượng ám sát, cho nên thời điểm có thể không nổi lên xung đột, bọn họ đều tận lực cùng phòng làm việc Cự Phong chung sống hoà bình.

Đương nhiên, điều này cũng không phải nói phòng làm việc Cự Phong của bọn họ vô địch.

Chỉ là nhóm bang chủ của các bang phái lớn trăm công ngàn việc, công việc quá nhiều cũng không ai có khả năng vì một cái phòng làm việc nhỏ bé mà hao tổn thời gian cùng tinh lực?

Đối với điều này, Chí Tôn Vô Thượng vẫn là rất có tinh thần tự hiểu, cho nên ở lúc vừa mới thu được tin cầu cứu của Tô Văn, nhìn đến thỉnh cầu bên trong, Chí Tôn Vô Thượng theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng là nhìn đến mặt sau phí mang cô đi thăng cấp, Chí Tôn Vô Thượng liền động tâm.

Hắn xem xét thẻ ngân hàng kia, con số kếch xù bên trong làm hắn hái hùng khiếp vía, khi đó hắn mới biết được lúc này đây Tô Thành Văn Nguyệt là thật sự bỏ vốn gốc!

Có tiền không kiếm đó là đầu đất!

Cho nên hiện tại Chí Tôn Vô Thượng chủ động mời Tô Văn nhập đội, xem như đáp ứng thỉnh cầu của cô, từ giờ khắc này trở đi, cô chính là thành viên của phòng làm việc Cự Phong.

Mà một vòng thời gian kế tiếp này, toàn thể thành viên phòng làm việc Cự Phong chỉ có một nhiệm vụ chính là mang theo Tô Văn luyện cấp!

Có bốn người Chí Tôn Vô Thượng bọn họ trợ giúp, con đường thăng cấp của Tô Văn trở nên thực thuận lợi.

Lúc này phó bản mới vừa được mở ra, các bang chủ của các bang phái lớn đều tích cực tổ chức nhân mã hạ phó bản dò đường, dù cho có người phát hiện thân ảnh Tô Thành Văn Nguyệt, cũng không có người nào nhân hạ đuổi theo giết cô.

Mà lúc này Đế Thích Thiên đang cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu ở vào thời kì tình cảm thăng tiến, hắn đã sớm đem Tô Thành Văn Nguyệt vớt ra sau đầu.

Tân phó bang chủ của Thi Thiên bang Hiểu Phong Tàn Nguyệt không đành lòng nhìn Tô Văn bị đuổi giết, cho nên sự kiện cô trở lại trò chơi bị Hiểu Phong Tàn Nguyệt đè ép xuống, Đế Thích Thiên cũng không cảm thấy.....

Đào mất lại đến cuối tuần, lúc này Tô Văn cấp bậc đã lên tới cấp 45, đây là sau khi đi vào trò chơi có nhiều chỗ tốt.

Thời điểm trò chơi mới vừa khôi phục, quái ít người nhiều, mọi người một bên thăng cấp một bên thăm dò, vài cá nhân đoạt một quái, gặp ghèngh mới đến cấp 30.

Nhưng là tới hiện tại có đội ngũ đẳng cấp cao mang theo mình ở những điểm dày đặc quái luyện cấp, đoạt được kinh nghiệm giống như nước chảy, cơ hồ một ngày là có thể xông lên cấp 30.

Đương nhiên, sau khi được cấp 45, tốc độ thăng cấp của Tô Văn cũng chậm lại, cô tính một chút tỉ lệ vài người đoạt kinh nghiệm hiện tại, nếu cô muốn ở thời gian ngắn nhất hồi cấp 50, chỉ có một con đường —— một mình xoát phó bản cấp 45 Thiên Niên Chi Cảnh!

Thiên Niên Chi Cảnh là phó bản bậc trung hiện tại trong trò chơi.

Những trang bị bình thường là năm người một tiểu đội, đương nhiên cũng có những trang bị cực phẩm thì người hai người một tổ đội hoặc là một mình xoát phó bản.

Mấy ngày nay Tô Văn lợi dụng kỹ năng rèn của mình chế tạo một bộ trang bị dành cho mục sư cấp 40.

Trang bị này ở cùng đẳng cấp xem như không tồi rồi, hơn nữa trước kia cô có được rất nhiều kĩ năng, hiện tại đều có thể sử dụng, tỷ như là thuật hồi sinh, thuật phòng ngự cùng thuật suy nhược, đây đều là kĩ năng tương đối hữu dụng, đặc biệt là thuật suy nhược ở thời điểm đối phó Boss thường không thể bỏ qua tác dụng của nó.

Sau khi nói ý nghĩ của mình cùng Chí Tôn, Tô Văn liền một mình lợi dụng Truyền Tống Trận trực tiếp truyền tống tới cửa phó bản Thiên Niên Chi Cảnh.

Lúc này đại đa số người chơi bình thường cấp bậc cũng còn ở trên dưới cấp 50, cho nên ở cửa phó bản Thiên Niên Chi Cảnh phi thường náo nhiệt.

Tô Văn chậm rãi đi vào trong đám người, ngay từ đầu cũng không khiến cho người khác chú ý, nhưng là không đợi cô đi đến trước mặt NPC của phó bản, liền ghèngh diện gặp gỡ một hình bóng quen thuộc..

Bạch Lang, thích khách cấp 60, người của Lang Nha bang.

Khuôn mặt thích khách tái nhợt cười rộ lên có điểm không có ý tốt, đúng là thích khách đã đuổi giết Tô Văn khi cô vừa mới tiến vào nhiệm vụ.

“Tô Thành Văn Nguyệt?”

Lúc này Bạch Lang tự nhiên cũng thấy được thân ảnh Tô Văn, hần hơi hơi sững sốt, theo bản năng hướng trên người Tô Văn ném một cái giám định phù.

ID: Tô Thành Văn Nguyệt

Giới tính: Nữ

Chức nghiệp: Mục sư

Cấp bậc: 45

Bang phái tham gia: Vô

Giá trị thiện ác: —798

Ở trong trò chơi này, giá trị thiện ác căn cứ vào số lượng người người giết để tính toán.

Mỗi khi giết một người cộng thêm một chút, như thế tích lũy, mỗi một giá trị thiện ác yêu cầu thời gian online 1 giờ mới có thể tiêu trừ, Tô Văn gần đây thường xuyên online, cô thật lâu không giết người, cho nên giá trị thiện ác dần dần giảm bớt.

Ngay cả như vậy, vẫn là cao tới 700 giá trị tội ác, bởi vậy có thể thấy được thời điểm cô ở Thí Thiên bang, giết bao nhiêu người!

“Cô gần đây hình như sống quá thanh nhàn a.”

Bạch Lang hơi hơi liếm môi, tràn đầy ác ý nhìn Tô Văn, vừa rồi hần kêu tên của cô, thanh âm rất lớn, cho nên lúc này ánh mắt mọi người ở phụ cận đều dừng ở trên người Tô Văn.

Đôi mắt Bạch Lang khiêu khích còn có biểu tình vui sướng khi người gặp họa của những người khác, ánh mắt Tô Văn trầm xuống

“Chớ ngoan không cần đường!”

“Tô Thành Văn Nguyệt!”

Bạch Lang bị lời nói của Tô Văn chọc giận, lần nữa nâng lên cánh tay ngăn cản đường đi của cô

“Cô muốn tìm chết à? Có tin ta lập tức kêu nhân mã chính tề ở chỗ này đem cô luân phiên chém giết đến cấp 10 không!”

“Người của Lang Nha các người cũng sẽ lấy nhiều khi ít à, còn đặc biệt thích khi dễ nữ nhân nữa đúng không?”

Nói xong, Tô Văn về mặt khinh thường nhìn Bạch Lang trước mắt.

“Anh dám cùng tôi đến đấu trường 1V1 không?”

Không phục tới chiến, đây là quy tắc làm người của Tô Văn.

“Có cái gì không dám?”

Bạch Lang người này chính là tự phụ không biên giới, nghe được Tô Văn nói, hần lập tức ở đấu trường mở phòng, hơn nữa trực tiếp ném một cái lời mời cho Tô Văn.

“Cô nếu có thể đánh thắng tôi, từ nay về sau tôi sẽ không tìm cô gây phiền toái nữa!”

“A.”

Nghe xong Bạch Lang nói, Tô Văn chỉ là cười cười, cô lập tức chọn xác nhận, thân ảnh hai người trực tiếp bị truyền tống vào đấu trường.

Đấu trường《Lăng Thần》là địa phương của mọi người luận bàn, ở chỗ này người bị đánh bại cũng không sẽ rớt giá trị kinh nghiệm, mà người thắng cũng sẽ không bởi vì giết người mà tăng giá trị tội ác.

Nhìn thấy hai người thật sự vào đấu trường, còn lại quần chúng vây xem cũng không cam lòng lạc hậu cơ hồ đều không hẹn mà cùng dừng mãnh tiến vào đấu trường vây xem.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (6)

Edt: Mít

Bạch Lang lựa chọn phòng là phòng có lối đi đơn giản nhất, vuông vức, không chỗ dẫu thân.

Phòng như vậy kỳ thật là bất lợi với thích khách PK, nhưng Bạch Lang hẳn có cấp bậc áp chế cấp 15, trang bị cũng quá nhiều so với Tô Văn, liên tính Tô Văn là mục sư có được kỹ năng hồi máu, nhưng nếu mình lấy lực công kích giết chết cô vẫn là rất nhẹ nhàng.

Khi giờ đếm ngược kết thúc, Bạch Lang lập tức mở ra ẩn thân, nhưng ngoài dự kiến của hắn, Tô Văn trước tiên vút ra một cái quang đạn thuật, đây là kỹ năng công kích cấp thấp duy nhất của mục sư, uy lực không lớn, nhưng nó cơ hồ không cần thời gian hồi lại, hơn nữa kỹ năng phát động cũng là nhanh nhất cho nên khi bắt đầu Tô Văn liền đoạt trước một tay, quang đạn thuật của cô đánh gãy ẩn thân của Bạch Lang!

Mà Bạch Lang thân kinh bách chiến* thấy ẩn thân bị đánh gãy cũng không hoảng loạn, tòi độc huyết khung quý nhận hoa u màu lục nhắm thẳng Tô Văn mà đến. ~~~

**Thành ngữ, nghĩa là thân trải qua trăm trận chiến..*

Nửa câu sau ta thật vô năng không hiểu đó là cái kỹ năng quý gì nữa □□□

Kỹ năng cao giai của thích khách, một khi bị đánh trúng, trừ bỏ cơ sở vật lý thương tổn, mục tiêu sẽ bị đánh dấu, trong thời gian mười giây liên tục trúng độc với trạng thái rút máu!

Thích khách có độ nhạy cao, mà Bạch Lang thân thể tổ chất so người bình thường tốt hơn nhiều, Tô Văn chỉ nhìn thấy một mặt tàn ảnh u lục, ngay sau đó, thân ảnh Bạch Lang đã gần ngay trước mắt.

Tô Văn lại phát một cái quang đạn thuật, nương theo thời điểm Bạch Lang bị bạch quang làm hoa mắt, cô bước chân bay nhanh lui ra phía sau, một bên lui ra phía sau một bên thi triển thuật giảm tốc độ, ba giây sau, Bạch Lang lại lần nữa vọt tới trước mặt Tô Văn, mà thuật giảm tốc độ cũng vừa lúc khởi động, động tác của Bạch Lang lập tức trở nên chậm chạp, mà Tô Văn thừa dịp cơ hội này đem thuật suy nhược trực tiếp dùng ở trên người Bạch Lang, thừa dịp hắn trúng thuật suy nhược toàn thân thuộc tính giảm xuống, Tô Văn không ngừng thi triển quang đạn thuật....

—200, —200, —200, —200.....

Theo cấp bậc càng cao, thương tổn của quang đạn thuật cũng dâng lên.

Vài giây sau, Bạch Lang đã bị xoá sạch một ngàn lượng máu, mà hiện tại lượng máu của hắn còn có 4700!

Lúc này, Bạch Lang sắc mặt càng thêm tái nhợt, ở trước mắt bao người bị Tô Văn liên tục xoá sạch 1000 máu, chuyện này đối với hắn mà nói là sỉ nhục xưa nay chưa từng có!

Dưới sự giận dữ, Bạch Lang lập tức phát động chiêu bài kỹ năng của thích khách là ngấm bẩn, một khi bị này kỹ năng đánh trúng ắc sẽ bị định thân năm giây!

Lần công kích này Bạch Lang phát động mau chuẩn tàn nhẫn căn bản không để cho Tô Văn thời gian tránh né.

Mà ở một khắc trước khi Bạch Lang công kích đến, Tô Văn cũng chỉ kịp thi triển một cái quang thuẫn thuật cho mình, đây là kỹ năng bảo mệnh của mục sư, thi triển quang thuẫn có thể dựa theo tỉ lệ nhất định vì thi pháp giả hấp thu thương tổn, hơn nữa miễn sát thương chí mạng!

Bạch Lang một kích tất trúng, thấy Tô Văn bị choáng váng tại chỗ, Bạch Lang trên mặt lộ ra một tia cười dữ tợn, ở năm giây kế tiếp hắn đem kỹ năng công kích của mình đều dùng trên người Tô Văn....

—720, —680, —900.....

Là một mục sư cấp 45, lượng máu của Tô Văn chỉ có 3000 điểm, bị Bạch Lang liên tục công kích năm giây, cô dựa vào quang thuẫn miễn sát thương chí mạng, cuối cùng chỉ còn lại có 270 điểm máu.

“Kết thúc đi!”

Bạch Lang lướt một cái cơ hồ vọt tới trước người Tô Văn, hai người thân thể tiếp cận, lúc này kỹ năng công kích của Bạch Lang cũng chưa thi triển ra, nhưng hẳn có nắm chắc dùng công kích vật lý có thể kết thúc mạng nhỏ của Tô Văn.

Nhưng ở ngay lúc này Tô Văn đột nhiên nghiêng thân thể về phía trước một chút, tay của Bạch Lang vừa lúc cọ đến trước ngực Tô Văn, ở trong nháy mắt kia, Bạch Lang giống như là bị thi triển thuật định thân, cả người định tại chỗ, huyết khung quý nhận trong tay hẳn cách thân thể Tô Văn chỉ còn lại có mấy phân khoảng cách cuối cùng!

Toàn bộ người xem trong phòng ồ lên một mảnh, đại đa số mọi người đều mở to hai mắt, không rõ nguyên do nhìn tình huống lúc này, chẳng lẽ Tô Thành Văn Nguyệt lại được kỹ năng mới của mục sư?

Thoạt nhìn cũng không giống a?

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều không rõ sinh sự tình phát sinh cái gì, cái này sao, người chơi nam nào đó tỏ vẻ, khụ khụ, gặp được loại chuyện này, chúng ta chỉ có thể hiểu ngầm không thể nói ra a!

Lúc này, Bạch Lang thân thể cứng đờ, biểu tình trên mặt tựa như bị sét đánh, ở trong đầu hẳn âm thanh máy móc của hệ thống mang theo dư âm lạnh băng ——

Người chơi Bạch Lang ác ý đụng vào thân thể người chơi nữ!

Hệ thống cho ba cấp cảnh cáo!

Bởi vì 《Lăng Thần》 là game online thực tế ảo phỏng theo thân thể thực, vì bảo hộ thân thể của người chơi nữ, đặc biệt tạo ra hệ thống che dấu “Đề phòng móng heo” này, một khi có người chơi nam chạm vào bộ vị bí ẩn trong thân thể người chơi nữ, lập tức sẽ bị hệ thống cảnh cáo, hơn nữa toàn thân tê mỗi năm giây!

Đương nhiên, đây là trừng phạt nhẹ nhất, nếu lần thứ hai tái phạm, trừng phạt sẽ gấp bội, nếu có người có ác ý đối với người khác tiến hành xâm phạm, nghiêm trọng nhất sẽ bị hệ thống kéo vào sổ đen, cuộc đời này không được tiến vào thế giới 《Lăng Thần》 lần nữa.

Đối với hệ thống che dấu này, đại đa số người chơi đều không biết, official website cũng không có giới thiệu, nhưng theo nhân số người chơi gia tăng, hệ thống này không hề là bí mật nữa, hơn nữa hệ thống đôi mới về sau còn sẽ xuất hiện thêm nhiều hệ thống nhân tính hóa bảo hộ riêng tư của người chơi.

Thừa dịp thời gian Bạch Lang bị tê mỗi, Tô Văn liên tục thi triển vài cái chữ trị thuật cho mình, sau đó lập tức nhắm ngay Bạch Lang lần nữa ném ra quang đạn thuật ——

—200, —200, —200, —200……

Mất thấy lượng máu Tô Văn khôi phục hơn phân nửa, mà mình lại rút đi một ngàn lượng máu, Bạch Lang cũng là khóc không ra nước mắt a!

Mục sư cái chức nghiệp này chính là làm người ta sốt ruột a!

Ở đấu trường thời điểm PK những chức nghiệp khác đều không thể sử dụng đạo cụ hồi máu, nhưng là mục sư có thể hồi máu tự cứu a!

Xem xét một chút kỹ năng công kích của mình, ở nháy mắt kỹ năng khôi phục, Bạch Lang lại hướng về Tô Văn vọt mạnh qua……

Hai người cận chiến đánh vài phút, Tô Văn vừa được ở không liền hồi máu cho mình, mà bởi vì động tác của cô đặc biệt lanh lợi, cảm giác cũng phá lệ nhạy bén làm cho Bạch Lang rất nhiều lần đánh bất ngờ đều thất bại, chờ đến năm phút thời gian đếm ngược kết thúc, hai người đều còn sống, vì thế hệ thống dựa theo lượng máu hai người còn thừa lại, tự động phán xử Tô Thành Văn Nguyệt thắng!

Khi hai người cùng nhau truyền tống về cửa phó bản Thiên Niên Chi Cảnh, Bạch Lang về mặt hung ác nhìn Tô Văn.

“Cô chơi gian lận! Lại đánh một lần nữa!”

“Là nam nhân thua thì phải nhận, trừ phi, anh thừa nhận mình không phải nam nhân?”

Tô Văn hướng về phía Bạch Lang nhướng nhướng mi, thân thể lại hướng về phía Bạch Lang đi qua..

Lần này Bạch Lang giống như là bị kinh hách, lập tức bay nhanh vọt đến một bên, thấy hẳn không cản trở đường đi của mình nữa, Tô Văn lập tức bước nhanh đi đến bên người NPC, lấy đạo cụ mở ra phó bản, thân hình nhoáng lên, ngay sau đó cả người đã xuất hiện ở phó bản……

“Đáng chết!”

Bạch Lang bị ném ở bên ngoài Bạch hung hăng nhìn phó bản cửa phó bản đóng lại, cuối cùng dứt khoát tìm một chỗ ngồi xuống, hẳn muốn ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, hẳn không tin Tô Thành Văn Nguyệt có thể vẫn luôn ngồi ở phó bản không ra!

Cùng lúc đó, video Bạch Lang cùng Tô Thành Văn Nguyệt ở đấu trường PK không biết bị ai thu lại đã truyền khắp diễn đàn 《Lăng Thần》——

Tô Thành Văn Nguyệt biến mất nhiều ngày trở về khu bốn, PK Bạch Lang không rơi xuống hạ phong!

Chỉ bằng cái tiêu đề này cũng đã hấp dẫn không ít người chú ý.

Mà cẩn thận quan sát trận này, quần chúng vây xem thực nhanh có người phát giác ra Bạch Lang ở nháy mắt kia dị thường.

Lúc sau lại có một người chơi nặc danh hướng mọi người phổ cập khoa học, như thế nào là hệ thống “Đề phòng móng heo”, từ đó người làm việc tốt không lưu danh sau khi phổ cập, toàn bộ diễn đàn bắt đầu hướng ánh mắt quý dị về phía nào đó....

Quần chúng vây xem A: Bạch Lang cư nhiên dám sờ ngực nữ thần của ta! Thật là phát rồ! Ta chỉ muốn nói với hán bốn chữ —— buông tay ní ra!

Quần chúng vây xem B: Lầu trên +1

Quần chúng vây xem C: Lầu trên +10086

Quần chúng vây xem D: Một đám sắc lang! Tô Thành Văn Nguyệt có cái gì tốt? Bạch Lang đại thần, em phải cho sinh khí con cho anh!

Quần chúng vây xem E:.....

~~~~~

Thế giới《 Lãng Thần 》, khu sáu Hoa Hạ.

Mấy ngày nay phó bản mới mở ra, toàn bộ nhóm người nòng cốt của bang Vĩnh Dạ tất cả đều bận rộn khai hoang phó bản..

Nhưng một mình Tô Duệ lại vẫn luôn tránh ở khu luyện cấp luyện cấp 70, hiện tại hán đã có thể đem băng hệ pháp thuật thi triển đặc biệt thuần thục nhẹ nhàng.

Ở một góc không người phát hiện Tô Duệ thử đem kinh nghiệm của mình cùng kỹ năng trong trò chơi kết hợp với nhau, hiệu quả thực nghiệm cũng không tệ lắm.

Đánh một nhóm tiểu yêu quái, nhìn kinh nghiệm của mình đã muốn phình ra rồi, Tô Duệ lúc này mới vừa lòng trở về thành nơi dừng chân của bang Vĩnh Dạ.

"Bang chủ!"

“Lão đại!”

Mất thấy Tô Duệ mặc một thân pháp sư bào màu lam thông thả ung dung đi vào cửa, danh hiệu cực đại “Đệ nhất toàn khu” kia thật là lóe mù mắt người mà.

Phụ trách quản lý hậu cần và kho hàng Tiểu Thủ Băng Lương vui cười lên tiếng tiếp đón Tô Duệ, thấy Tô Duệ vẫn là vẻ mặt vô biểu tình, hán cũng không tức giận, ngược lại lập tức ở group chat của bang bắt đầu đánh chữ ——

Tiểu Thủ Băng Lương: Bang chủ đã trở lại!

Có một cái bang chủ băng sơn không lúc nào là không phóng khí lạnh, làm nhân gia cảm thấy cái mùa hè này thật là tươi mát a!

Xuất Vân Thi Nhân: Tay nhỏ! Ngươi là nam, ngươi hoa si như vậy thật sự tốt sao?

Giai Nhân Thanh Tú: Tuy rằng đại gia đây là hủ nữ, nhưng là đại gia sẽ không ủng hộ ngươi yêu thầm bang chủ đại nhân! Bang chủ đại nhân cao lãnh như thế, phạm nhân như ngươi vẫn là đừng người si nói mộng!

Tiểu Thủ Băng Lương: Ta sai rồi, ta có tội! Ta chỉ là đơn thuần muốn trở thành nam nhân giống bang chủ mà thôi!

Giai Nhân Thanh Tú: Ngươi đời này nhất định không trông cậy được rồi, kiếp sau tìm cái thai tốt mà đầu thai aa!

Tiểu Thủ Băng Lương: Thanh Tú, cho dù cách xa thiên sơn vạn thủy, ta cũng cảm giác được nội tâm dày đặc ác ý của ngươi!

Giai Nhân Thanh Tú: Tay nhỏ ngoan ngoãn, tỷ tỷ hiện tại đã truyền tống về thành! Lập tức có thể gần gũi vây xem bang chủ đại nhân! Rõng rõng rõng!

Tà Khí Nghiêm Nghị: Các ngươi thật ồn ào! Điều an tĩnh cho ta!

Dương Dương U Buồn: Nghiêm Nghị ca ca ngươi vừa từ đấu trường ra tới sao! Ngươi có xem tin tức trên diễn đàn chưa?

Tà Khí Nghiêm Nghị??

Dương Dương U Buồn: Tô Thành Văn Nguyệt tái nhậm chức! Vừa mới ở khu bốn cùng Bạch Lang ở đấu trường PK!

Tà Khí Nghiêm Nghị: Thật sự?

Dạ Vũ: Thật sự?

Giai Nhân Thanh Tú:??

Dương Dương U Buồn:??

Lúc này Tiểu Thủ Băng Lương ngón tay đều tri độn..... đỡ mờ!

Chưa bao giờ ở bang phái nói chuyện phiếm xuất hiện bang chủ đại nhân, hôm nay cư nhiên xuất hiện!

Là thật vậy chăng? Là người sống sao?

Giai Nhân Thanh Tú tốt đẹp, Dương Dương ngốc lẳng, mà Tiểu Thủ Băng Lương theo bản năng quay đầu nhìn về phía Tô Duệ ngồi ở một bên khác chuyên tâm đánh chữ, lúc này trên kênh lại xoát ra một cái tin nhắn mới..

Dạ Vũ: Tô Thành Văn Nguyệt làm sao vậy?

Kỳ thật, nguyên chủ Tư Đồ Dạ là một người hướng nội, cho nên hẳn từ trước đến nay không quan tâm chuyện người khác nói trong nhóm.

Mà Tô Duệ cũng không phải là người thích náo nhiệt, sau khi trở thành Tư Đồ Dạ, hẳn vẫn duy trì thói quen này của Tư Đồ Dạ, chỉ là khi mọi người nói chuyện, Tô Duệ đem bốn chữ “Tô Thành Văn Nguyệt” này thành từ ngữ mấu chốt, một khi có người nhắc tới tên Tô Văn, khung thoại của hắn liền sẽ tự động hiện ra!

Cuối cùng Tô tướng quân của chúng ta cũng lên sân khấu rồiiii....

Quảng tymm cho Tô tướng quânnn.. ♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đại Thần Võng Du Sủng Ta (7)

Edt: Mít

Kênh trò chuyện của bang Vĩnh Dạ bởi vì sự xuất hiện của Tô Duệ nên yên lặng vài giây.

Mà nghe được Tô Duệ vẫn luôn truy vấn về chuyện của Tô Thành Văn Nguyệt, Dương Dương U Buồn lập tức đem tin tức mà mình nhìn thấy trên diễn đàn thuật lại một lần.

Sau đó mọi người liền thấy được nhắc nhở như vậy....

Bỏ bang chủ bang Dạ Vũ offline.

Offline,!

Tiểu Thủ Băng Lương: Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giai Nhân Thanh Tú: Bang chủ đại nhân đâu? Bang chủ đại nhân sao đi rồi? Đại gia ta còn chưa kịp bái kiến a!

Xuất Vân Thi Nhân:.....

Dương Dương U Buồn: Cảm thấy bản thân đã phát hiện bí mật khó lường nào đó!!

Tà Khí Nghiêm Nghị: Mỹ Dương Dương, tới Lâu Lan, ta mang ngươi luyện cấp!

Dương Dương U Buồn: Được!

Tiểu Thủ Băng Lương: Ngang nhiên ở trong bang show ân ái gì đó, thật là quá đủ rồi!

.....

Tô Duệ từ trong trò chơi offline, trước tiên liền tới trước máy tính mở ra diễn đàn của 《 Lãng Thần 》.

Sau đó tiến vào khu bình luận của khu bốn Hoa Hạ, nhìn thấy cái tin tức kia bị đưa lên đầu bảng, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, đợi hẵn đem toàn bộ nội dung cùng bình luận xem xong, sắc mặt đã âm trầm muốn tích ra nước.

“Lê thúc!”

Tô Duệ nặng nề gọi một tiếng, thân ảnh thẳng tắp của quân gia đại thúc lập tức xuất hiện ở bên người Tô Duệ.

“Thiếu gia, ngài có gì phân phó?”

“Giúp ta đặt một vé máy bay đi Giang thị, càng nhanh càng tốt, còn có, liên hệ công ty an toàn một chút, tôi muốn bọn họ giúp tôi kiểm định IP của một người.”

“Đã biết thiếu gia!”

Nghe được Tô Duệ phân phó Lê thúc lập tức ghi tạc đầy lòng hơn nữa nghiêm túc chấp hành.

Đóng máy tính, Tô Duệ nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó lại có chút rầu rĩ cười cười.

Mình quả nhiên vẫn là chờ không được lâu như vậy.....

~~~~~

Cùng lúc đó, bởi vì tin nóng video kia bùng nổ, toàn bộ đại nhân vật ở khu bốn Hoa Hạ cơ hồ đều đã biết tin tức Tô Thành Văn Nguyệt trở về.

Đế Thích Thiên tự mình mang theo người đánh phó bản nhện không được lạnh mặt:

“Hiểu Phong, cậu có cái gì muốn nói?”

Hiểu Phong Tàn Nguyệt một bên quét sạch tiểu quái, một bên nhanh tay trả lời..

“Bang chủ, người cũng giết cô ấy nhiều lần như vậy rồi, tin tưởng cô ấy cũng không dám nữa chọc người cùng muội tử nữa, xem chúng ta cùng cô ấy quen biết nhiều năm như vậy cũng có tình cảm, người buông tha Văn Nguyệt một lần đi!”

Đế Thích Thiên ánh mắt âm trầm, ánh mắt không tự chủ được dừng ở trên người Hồi Mâu Nhất Tiểu cách đó không xa.

Lúc này Hồi Mâu Nhất Tiểu đã trang bị trang phục cấp 55, một thân áo choàng mực sư xanh biếc phụ trợ làm cả người cô đặc biệt thanh xuân hoạt bát.

“Thiên ca ca, làm sao vậy?”.

Tựa hồ cảm giác được tầm mắt Đế Thích Thiên, Hồi Mâu Nhất Tiểu theo mọi người quét sạch tốt một đường, chậm rãi đi tới bên người Đế Thích Thiên.

“Tô Thành Văn Nguyệt đã trở lại.”

Đế Thích Thiên nói nhỏ một câu.

“Tiểu Tiểu, em nếu không bỏ xuống được sự kiện kia, anh liền tiếp tục gọi người đuổi giết cô ấy!”

“Thiên ca ca, không sao! Em chỉ là bị cô ấy giết hai lần mà thôi.”

Nói tới đây tựa hồ là nghĩ tới sự tình gì đặc biệt ủy khuất, Hồi Mâu Nhất Tiểu hốc mắt đỏ lên, ngay sau đó lại miễn cưỡng cười vui nhìn Đế Thích Thiên.

"Cuối cùng thì hai người trước kia cũng là..... Bằng hữu một thời, anh không cần tiếp tục cùng cô ấy tính toán chi li!"

“Nếu em nói như vậy, anh liền phóng cô ấy một con ngựa!”

Đế Thích Thiên giờ lên về mặt Tiểu Tiểu nhà ta thiện lương nhất ngây thơ nhất không so đo hiềm khích trước đây, mà ta lại là nhân vật lớn sẽ không so đo với tiểu nhân như cô ta.

Một bên Hiểu Phong Tàn Nguyệt tỏ vẻ, bang chủ đại nhân à người có bệnh sao lại bỏ trị a!

Từ khi gặp Hồi Mâu Nhất Tiểu, toàn bộ chỉ số thông minh của người đều bị kéo thấp xuống một con phố a!

Có phải hay không!

Còn có Hồi Mâu Nhất Tiểu kia, chơi võng đu ai không bị giết qua a!

Người nha không phải chỉ bị giết hai lần thôi sao, tính cái gì a?

Cái trang bị gì cũng chưa rót, kinh nghiệm cũng chỉ là thiếu một chút, người có cái tư cách gì khốc lóc nỉ non a?

Văn Nguyệt cô ấy bị toàn sever đuổi giết từ cấp 60 đến hồi Tân Thủ Thôn, bị giết trắng năm lần!

Cô ấy tới một giọt nước mắt còn không có!

Ai, thân là một người ngoài cuộc, như thế nào cảm giác sốt ruột như vậy!

.....

《 Lăng Thần 》 Bồng Lai Đảo, cửa phó bản Thiên Niên Chi Cảnh.

Bạch Lang vẫn ngồi ở vị trí đối diện cửa phó bản nhìn mọi người ra ra vào vào, thanh tin nhắn lúc này của hắn đã bị bạo xoát rồi, thậm chí bang chủ đại nhân Độc Lang cũng gửi cho hắn liên tiếp giọng nói.

Độc Lang: Người còn ở cửa phó bản Thiên Niên Chi Cảnh sao?

Độc Lang thanh âm khàn khàn, thanh âm trầm thấp khàn khàn như vậy làm cho người ta có một loại cảm giác rất nguy hiểm.

Bạch Lang nhẹ nhàng lên tiếng, ngay sau đó lại nói: Ta phải đợi Tô Thành Văn Nguyệt ra tới, cùng cô ấy tỷ thí lại một lần.

Thua oan uổng như vậy lại bị người vây xem toàn khu cười nhạo, Bạch Lang cảm thấy mình nếu không thắng lại một lần, chính mình liền không thể làm người nữa.

Độc Lang bên kia trầm mặc một chút, cuối cùng hắn lại lần nữa thấp thấp mở miệng: Thôi bỏ đi, Bạch Lang, đối phó với một nữ nhân như vậy, chúng ta cũng quá mất mặt.

Mấy ngày nay Độc Lang cũng nhìn không được nghỉ lại chính mình, lúc trước nhất thời xúc động phát ra truy sát lệnh treo giải thưởng kéch xù, rốt cuộc là bởi vì mình đối với Tô Thành Văn Nguyệt oán hận hay là bởi vì mấy năm nay không cam lòng?

Nhìn cô ấy cùng Đế Thích Thiên trở mặt thành thù, vui mừng nhất hẳn là mình, đặc biệt là đoạn thời gian biết cô lần lượt bị người ta giết hồi Tân Thủ Thôn, khi đó đáy lòng Độc Lang thậm chí có loại vận vẹo khoái ý.

Nhưng là ở khoảng thời gian Tô Thành Văn Nguyệt biến mất kia, Độc Lang lại mặc danh cảm thấy có điểm mất mát ——

Nữ nhân kia cho dù bị giết nhiều lần như vậy, bị giết đến muốn xóa tên không chơi nữa, cô cũng không có thỏa hiệp trước bất kì ai.

Tính cách như vậy, làm Độc Lang bất tri bất giác hồi tưởng lại chính mình mấy năm trước tình cảnh vừa mới quen biết Tô Thành Văn Nguyệt.

Khi đó mình hẳn là bị khí chất của cô hấp dẫn?

Có cái gọi là không có yêu liền không có hận.

Nếu mình đã buông xuống phần lưu luyến si mê ở quá khứ, như vậy vì sao còn muốn tiếp tục bức Tô Thành Văn Nguyệt đau khổ chứ?

Đại gia ta về sau coi như làm người xa lạ với cô ấy không tốt hơn sao?.

Nghe được Độc Lang phân phó, Bạch Lang liền sùng sốt.

Bạch Lang: Lão đại, người chẳng lẽ còn.....

Độc Lang: Ta đã buông xuống, mất đi Đế Thích Thiên che chở, Tô Thành Văn Nguyệt một mình ở khu bốn lần lộn như thế nào cũng không gây ra sóng gió gì, chẳng lẽ Độc Lang ta đường đường là một bang chủ lớn, còn không tha thứ cho một nữ nhân được sao?

Không thể không nói, từ một ít phương diện mà nói, Độc Lang vẫn là so với Đế Thích Thiên càng phóng khoáng hơn nhiều.....

Ở bên ngoài bởi vì một cái video liên quan đến mình mà phi thường náo nhiệt, Tô Văn lại một mình hết sức chuyên chú xoát phó bản.

Sâu trong đáy biển xa hoa lộng lẫy, khắp nơi nổi lơ lửng quái sứ lóe lam quang, nơi này chính là Thiên Niên Chi Cảnh bị phong ấn.

Bối cảnh Thiên Niên Chi Cảnh là một đoạn chuyện xưa về một truyền thuyết tình yêu.

Trong truyền thuyết nơi này là lâu đài dưới đáy biển bị phong ấn ngàn năm, ở toàn bộ biển rộng bên trong lâu đài có một mỹ nhân ngư vương cao quý nhất mỹ lệ nhất.

Ngàn năm trước, mỹ nhân ngư vương sử dụng ma pháp cấm kỵ biến thành nhân loại, đến Vân Thành có hoa anh đào sáng lạn du ngoạn.

Ở Vân Thành vào một đêm trăng, nàng tình cờ gặp gỡ con trai thành chủ trẻ tuổi anh tuấn, hai người thực mau rơi vào bể tình.

Mà bởi vì ma pháp cấm kỵ không thể trong thời gian dài duy trì hình người, mỹ nhân ngư vương cần thiết ở trước thời điểm ma pháp mất đi hiệu lực trở lại lâu đài đáy biển của mình.

Biết được cô nương trong lòng phải rời đi, con trai thành chủ thực thương tâm, hắn dùng rất nhiều biện pháp muốn đem người yêu lưu lại.

Có lẽ kia là một năm hoa anh đào Vân Thành nở quá mức sáng lạn, lại có lẽ là một ngày kia ánh trăng đặc biệt mỹ lệ, mỹ nhân ngư vương không thối nôi ái nhân si tình.

Ở một ngày cuối cùng ma pháp mất đi hiệu lực nàng vẫn không nhả tâm rời đi, kết quả sáng sớm ngày hôm sau, nàng liền biến trở về nhân ngư!

Biến thành nhân ngư, mỹ nhân ngư vương cũng không có được người yêu triu mến như trong tưởng tượng, ngược lại bị xem như cống phẩm bị đem đi cầm tù, chờ cống hiến cho đại sứ Doanh Châu.

Mỹ nhân ngư vương phần nộ đến cực điểm sử dụng băng hệ ma pháp đem toàn bộ Vân Thành đóng băng, sau đó đem người yêu đã phản bội mình bắt về lâu đài dưới đáy biển giam giữ.

Chuyện này khiến cho Doanh Châu Long Thành thành chủ tức giận, hắn phái hai đại chiến đội tinh anh giải cứu Vân Thành, đồng thời một đường thảo phạt đến chỗ sâu bên trong đáy biển.

Ma pháp của đại quân phá hủy cấm chế dưới đáy biển, thiết kỵ của Long Thành san bằng lâu đài của mỹ nhân ngư vương, chờ bọn họ tìm được con trai thành chủ Vân Thành hắn đã hơi thờ thoi thóp.

Trong cơn giận dữ, Vân Thành thành chủ sử dụng ma pháp bí thuật của nhân loại phong ấn mỹ nhân ngư vương, từ đây về sau, nàng chỉ có thể mang theo vô hạn ai oán cùng lửa giận lai vãng ở trong lâu đài đã vỡ nát.....

Ở trong thế giới của《Lăng Thần》, mỗi một người chơi tiến vào phó bản này đều bị cam chịu là dùng giả vô tình xâm nhập cấm địa, bọn họ một đường vượt mọi chông gai, ở sau khi quét sạch tiểu quái, liền sẽ gặp được đại Boss của phó bản chung cực tràn ngập oán khí - mỹ nhân ngư vương!

Mỹ nhân ngư vương là Boss pháp sư hệ băng, tương đương với băng hệ pháp sư của nhân loại, ở trạng thái không cuồng bạo, công kích của nàng tuy rằng rất mạnh, nhưng bởi vì sở hữu pháp thuật đều yêu cầu thời gian sử dụng chiêu thức, ở thời điểm đơn xoát nàng chỉ cần người chơi thao tác có thể đuổi kịp ý thức của mình, chậm rãi mài chết Boss này vẫn có thể làm được..

Tô Văn đơn xoát phó bản này dựa vào ý thức xuất sắc của mình còn có dụng cụ kỹ năng hồi máu của mục sư!

Dùng nửa giờ thời gian quét sạch tiểu quái của phó bản, Tô Văn lúc này đã đứng ở phía trên phế tích một lâu đài cũ, một trận hồng quang hiện lên, mỹ nhân ngư vương quyền rũ mỹ lệ hiện ra tới!

Tô Văn có thể cảm giác được trên người nàng lộ ra nồng đậm hơi thở ai oán, trong lòng cảm thán đoàn đội chế tác của《Lăng Thần》thật dụng tâm.

Tô Văn không chút do dự hướng về phía mỹ nhân ngư vương ném một cái suy nhược thuật.....

Hai mươi lăm phút lúc sau, mỹ nhân ngư vương ăn mặc trang phục hoa mỹ âm âm ngã xuống đất, hóa thành trang bị cùng tài liệu đầy đất, trong đó còn có một viên Thiên Niên Chi Cảnh đặc thù.....nước mắt mỹ nhân ngư vương.

Chương sau Tô tướng quân nhà chúng ta sẽ lại lên sân khấu.. Chuẩn bị chào đón Tô tướng quân uy vũ nhà chúng ta... ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Đại Thần Vong Du Sủng Ta (8)

Edt: Mít

Nước mắt mỹ nhân ngư vương, trên thực tế chính là một khối thủy tinh hình tâm màu lam.

Loại vật phẩm đặc thù này giá cả xa xỉ có thể ở cửa hàng đổi không ít đồng bạc.

Nhưng cũng có người chơi đem loại vật phẩm đặc thù này lưu lại làm kỷ niệm.

Tô Văn sửa sang lại chiến lợi phẩm của mình một chút, nhìn thanh kính nghiệm tăng được 40%, cô cực kì vừa lòng cầm khối nước mắt mỹ nhân ngư vương ở trong lòng bàn tay của mình xoay xoay.

Màu lam quang mang trong suốt, mang theo hơi thở đau thương mỏng manh.

“Cô nhất định rất tuyệt vọng?”.

Tô Văn nhìn thủy tinh trong tay thờ dài một tiếng.

“Nhân loại vốn ích kỷ, nam nhân càng là bạc tình mỏng ý, nếu cho cô cơ hội làm lại từ đầu một lần nữa, cô sẽ lại yêu nhân loại kia sao?”

“Ai.....”

Thanh âm thờ dài bỗng nhiên ở phía sau Tô Văn vang lên, Tô Văn đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy linh hồn màu lam nhạt của mỹ nhân ngư vương phiêu dang ở phía sau mình.

“Ta chờ đợi ngàn năm, rốt cuộc chờ được người rồi, ngoại lai đừng sĩ.”

Thanh âm mỹ nhân ngư vương đặc biệt dễ nghe giống như tiếng trời.

Tô Văn nắm chặt khối thủy tinh trong lòng bàn tay, sắc mặt bình tĩnh, đáy lòng lại hơi có chút kinh ngạc, nếu cô không đoán sai, cô hẳn là vô tình kích phát nhiệm vụ che dấu bên trong Thiên Niên Chi Cảnh rồi!

“Nếu thời gian có thể chảy ngược, ta nhất định sẽ không yêu phải nhân loại.”

Mỹ nhân ngư vương còn tự nói với mình, ngữ khí đau thương.

“Ta đã bị phong ấn một ngàn năm, hiện giờ linh hồn rất nhanh phải phiêu tán, trước khi hồn phi phách tán, ta còn có một tâm nguyện chưa làm xong!”

“Ngoại lai đừng sĩ, người có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện cuối cùng không?”

Theo một chữ cuối cùng của mỹ nhân ngư vương rơi xuống, trước mắt Tô Văn lập tức bắn ra một cái khung thoại trong suốt...

Chúc mừng người chơi Tô Thành Văn Nguyệt đã thành công kích phát nhiệm vụ che dấu 【tâm nguyện mỹ nhân ngư vương】 (duy nhất), người chơi tiếp thu nhiệm vụ hay không?

Phía dưới lựa chọn phân biệt là nguyện ý cùng không muốn, mà ở cuối cùng khung thoại chỗ đánh dấu nhiệm vụ khen thưởng lại là một cái dấu chấm hỏi to đùng.

Tô Văn nhớ lại một chút nguyên cốt truyện, ở trò chơi《 Lãng Thần 》 này bố trí nhiệm vụ che dấu không ít, mà có nhiệm vụ che dấu "duy nhất" thì phi thường thiếu.

Trong thế giới nguyên tác, vận khí nghịch thiên hào quang Mary Sue bùng nổ Hồi Máu Nhất Tiểu liền đã từng tiếp nhận hai cái nhiệm vụ che dấu "duy nhất".

Hai nhiệm vụ kia đều đặc biệt khó khăn, mà Hồi Máu Nhất Tiểu ở dưới sự trợ giúp của một đám người theo đuổi cuối cùng đều hữu kinh vô hiểm hoàn thành nhiệm vụ.

Hơn nữa bởi vậy được thần khí Thiên Sứ Chi Trọng của mục sư duy nhất trong toàn sever, còn có một con thú tinh linh một sừng cũng duy nhất toàn sever!

Ở cốt truyện Tô Văn biết cũng không có người kích phát qua nhiệm vụ tâm nguyện mỹ nhân ngư vương này, xem ra là mình chỉ nói vài câu cảm thán mà kích phát nhiệm vụ này sao?.

“Ta nguyện ý trợ giúp người!”

Cuối cùng Tô Văn tự nhiên là lựa chọn nguyện ý, kết quả là linh hồn thể của mỹ nhân ngư vương hơi hơi mỉm cười, Thanh Nhiệm Vụ trước người Tô Văn lập tức có biến hóa...

Nhiệm vụ che dấu: tâm nguyện mỹ nhân ngư vương (duy nhất) tiến độ 0%

Nhắc nhở nhiệm vụ: Mỹ nhân ngư vương bị phong ấn ngàn năm rất tưởng niệm tộc nhân của mình, mời người chơi đến quê hương của nhân ngư tìm được cá yêu vực sâu, thu thập 100 cái Tử Tinh hồ phách.

Tô Văn:.....

Nhiệm vụ che dấu này có phải có điểm biến thái hay không a!

Quê hương nhân ngư a!

Đó là nửa năm sau, khi mở cấp bậc mới, mới có thể xuất hiện bản đồ mới?

Tâm tình Tô Văn vừa mới tốt lên nháy mắt không còn sót lại chút gì, cô xem xét một chút trang bị bị hao tổn của mình, nghĩ đến Bạch Lang kia đúng là âm hồn bất tán không biết có còn ở bên ngoài thủ cửa hay không..

Cuối cùng Tô Văn dứt khoát trực tiếp ở phó bản offline.

Chỉ cần thời gian qua 12 giờ đêm, phó bản lại có thể một lần nữa đổi mới, mình liền có thể tiếp tục xoát thêm một lần Thiên Niên Chi Cảnh.

Lần này thời gian Tô Văn offline tương đối sớm, cô dùng di động gọi Chí Tôn Vô Thượng phát một cái tin tức, lúc sau liền khoác một cái áo khoác đi ra cửa mua đồ ăn.

Giang thị mùa đông tới đặc biệt sớm, lúc này trên đường cái đã có người mặc áo khoác cùng áo lông vũ.

Tô Văn xem như là người tương đối sợ lạnh, cô mặc áo khoác màu đỏ, trên cổ vây quanh sợi len lông xù xù gọi xe tới chuỗi siêu thị lớn nhất ở phụ cận.

Nghĩ mấy ngày nay mình muốn liên tục ở trong trò chơi chiến đấu hăng hái, Tô Văn liền mua thật nhiều thực phẩm còn có chocolate cùng sữa bột dinh dưỡng và đồ ăn nhiệt lượng cao.

Ở siêu thị sau khi tính tiền, Tô Văn lại tiện đường ở cửa hàng thức ăn một bên siêu thị ăn một phần pizza.

Ăn uống no đủ sau đó Tô Văn mới gọi xe trở lại nơi ở của mình.

Buổi tối 7 giờ rưỡi, trên đường đèn rực rỡ mới lên, Tô Văn từ trên xe taxi xuống, xách theo bao lớn bao nhỏ chậm rãi đi vào mái hiên, vào lúc này ở chung cư hàng hiên ánh đèn lại là tối tăm không có ánh sáng.

Tô Văn ở tầng năm, chờ cô có chút mệt mỏi xách theo đồ đạc đi đến cửa nhà, lại nhìn thấy một thân ảnh màu đen dựa ngò ở cửa lớn nhà mình.

Nghe được tiếng bước chân của Tô Văn, thân ảnh kia đột nhiên ngẩng đầu lên..

Ánh sáng mờ nhạt, đôi mắt thâm trầm u ám hiện lên một mặt sắc thái sáng ngời.

“Em đã trở lại!”

Giọng nói Tô Duệ mang theo vui sướng không thể che dấu.

Tô Văn nhú nhú mày, ánh mắt dừng ở áo ngoài mỏng manh của Tô Duệ, cô thờ dãi, mở cửa phòng, ném cho Tô Duệ một đôi dép lê kiểu nữ.

“Tạm chấp nhận mang đi, không có của nam.”

Tô Duệ hoạt động tay chân một chút, đi theo Tô Văn vào phòng, dép lê màu đỏ sậm lông xù của nữ mang ở trên chân Tô Duệ đặc biệt buồn cười.

Nhưng hần giống như không có cảm giác gì, lo đánh giá bố trí phòng một chút, phát hiện chung cư Tô Văn thế nhưng vẫn là hai phòng một sảnh, Tô Duệ khóe miệng lập tức hơi hơi gợn lên..

Xem ra không cần ở cách vách lại thuê một căn chung cư, vẫn là ở cùng một chỗ gì đó, nhất định sẽ yêu.

Tô Văn đem đồ vật mình mua từ siêu thị đều phân loại tốt, thời điểm trở lại phòng khách nhìn thấy Tô Duệ cau mày nhìn di động của mình.

Nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, Tô Duệ giờ giờ di động

“Có tin nhắn, anh giúp em trả lời.” =>) *cạn lời Tô tướng quân.*

Ngờ khi đương nhiên như vậy, làm Tô Văn về mặt hắc tuyến.

“Được, trước nói chính sự.”

Tô Văn ngồi vào một bên khác sofa nhìn Tô Duệ...

“Sao anh lại tới đây? Đừng nói với tôi lại là trùng hợp?”

Tương ngộ ở thế giới nhiệm vụ trước, có thể là ngẫu nhiên, như vậy lần này thì sao?

Trên thế giới nào có nhiều ngẫu nhiên cùng trùng hợp như vậy?

Cái gọi là duyên phận, Tô Văn cũng không tin tưởng.

“Anh mua máy định vị.”

Tô Duệ cười tủm tỉm nhìn Tô Văn.

“Về sau chúng ta có thể thường xuyên ở bên nhau làm nhiệm vụ, em vui không?”. =)))

Vui, cái quý!

Tô Văn vẻ mặt buồn bực.

“Nếu tôi không đoán sai, anh hẳn là nam phụ trong cốt truyện? Nhiệm vụ của hai ta có xung đột, anh không biết sao?”

Tô Duệ:.....

Còn có loại chuyện này?

Tô tướng quân tỏ vẻ chính mình hoàn toàn không biết có được không?

Thấy Tô Duệ vẻ mặt hoàn toàn mờ mịt, Tô Văn lập tức cảm thấy tâm thật mệt.

“Không nói cái này, trước nói thân phận lần này của anh đi. ”

Dựa theo kinh nghiệm nhiệm vụ của Tô Văn, mỗi cái thế giới nam phụ đều có thân phận rất cao lớn, bọn họ làm nhóm pháo hôi theo không kịp.

Rồi lại bị nữ chính quát mắng, ngẫu nhiên còn không được chết già.

Ở nhiệm vụ trong thế giới này, nữ chính Hồi Mâu Nhất Tiểu tự nhiên người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở hào quang nữ chủ..

Hơn nữa cô còn có cái tương đương với thói xấu hấp dẫn cừu hận của người chơi nữ toàn sever chính là kĩ năng phạm là bang chủ của các bang phái (nam), chỉ cần thấy Hồi Mâu Nhất Tiểu, tuyệt đối sẽ đối với cô nhất kiến chung tình, vừa gặp đã yêu, thế non hẹn biển!

Chính là bởi vì thế giới này nam phụ thâm tình thật sự quá nhiều, cho nên hiện tại Tô Văn cũng không rõ Tô Duệ rốt cuộc là thân phận gì?

Hẳn ít nhất cũng là một cái bang chủ của một đại bang phái đi?

Nghe được Tô Văn hỏi thân phận của mình, Tô Duệ nhin không được giơ lên mi, hướng về phía Tô Văn mỉm cười một chút.

“Kẻ hèn Tư Đồ Dạ, ID là Dạ Vũ.”

Dạ Vũ, Tư Đồ Dạ.

Người thừa kế duy nhất Tư Đồ gia ở Hải Thành, nhân vật đứng đầu của khu Hoa Hạ, khu sáu Hoa Hạ đệ nhất bang phái Vĩnh Dạ bang bang chủ.

Tư Đồ Dạ ở thế giới này có quá nhiều thân phận, nhưng nhân vật này ý nghĩa tồn tại nhân sinh là dùng để sủng ái nữ chủ, thậm chí vì hạnh phúc của nữ chủ cùng nam chủ mà tự mình hy sinh đau khổ nam 2.

Không sai, bị giả thiết thành thân kiêu thế nhược Tư Đồ thiếu gia, đó là dùng mệnh đề làm nam 2 ...

...

Tô tướng quân uy vũ... ♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Đại Thần Vãng Du Sủng Ta (0)

Chương 70. Đại Nhân Vong Đa Sung Ta (?)

Edt: Mít

Tô Văn thời điểm tiến vào nhiệm vụ đã sớm quen thuộc cốt truyện của thế giới này.

Lúc này nghe Tô Duệ nói đến thân phận của hắn, Tô Văn nháy mắt liền đem lí lịch của Tư Đồ Dạ dưới đáy lòng hồi tưởng lại một chút, suy nghĩ một chút về cấp bậc hiện tại của mình cùng Tư Đồ Dạ, Tô Văn cảm thấy thế giới này vẫn tràn ngập ác ý ——

Đệ nhất toàn khu Hoa Hạ!

Làm sao đây?

“Tô Văn.”

Thấy Tô Văn ngồi ở trên sofa phát ngốc, Tô Duệ chậm chậm xê dịch sang bên người Tô Văn, ngay sau đó lắc lắc di động của cô, ngữ khí có chút không rõ hỏi.

“Chỉ Tôn Vô Thượng là cộng hành nào?”

“Lão đại phòng làm việc của chúng tôi.”

Tô Văn có chút hữu khí vô lực trả lời, nguyên bản ở thế giới vòng du khởi điểm của cô thấp đáng thương.

Hiện tại cùng Tô Duệ đối lập, Tô Văn không biết vì sao trong lòng đặc biệt bức bối, cái loại cảm xúc không rõ nói không nên lời này, làm cả người cô thoát nhìn ảm đạm không ít.

“Lão đại?”

Tô Duệ nhướn mày

“Rất thân với em?”

Vừa mới thời điểm Tô Văn ở phòng bếp, di động của cô vẫn luôn vang. Tô Duệ cầm lấy nhìn vài lần, nhìn thấy đều là Chỉ Tôn Vô Thượng phát tin nhắn tới, trên cơ bản đều hỏi sự tình trò chơi, cuối cùng còn rất quan tâm kêu cô ăn cơm đúng giờ bảo trọng thân thể gì đó.

Tô Duệ tỏ vẻ chính mình nhìn tin nhắn thực khó chịu a!

Vì thế hắn không chút do dự liền đem Chỉ Tôn Vô Thượng kéo vào sổ đen..

Còn chuyện trả lời tin nhắn gì đó, Tô tướng quân tỏ vẻ mình chỉ là thuận miệng nói như vậy mà thôi.

Tô Văn cũng không biết Tô Duệ đã đem Chỉ Tôn Vô Thượng kéo sổ đen, nghe được vấn đề của Tô Duệ, Tô Văn chỉ là thất thần lắc lắc đầu.

“Không quá thân, chỉ là tạm thời hợp tác, cùng bọn họ ở chung thăng cấp có thể nhanh hơn.”

“Về sau anh mang em thăng cấp!”

Vừa nghe Tô Văn nói về chuyện thăng cấp, Tô Duệ ánh mắt sáng ngời, sau đó nghiêng mặt qua, vẻ mặt chờ mong nhìn Tô Văn.

“Còn hơn nửa tháng sẽ mở ra vượt khu thông đạo, đến lúc đó sẽ mở ra bản đồ trung lập cùng chiến trường trung lập, anh hiện tại cấp bậc còn chưa ổn định, chờ bản đồ trung lập mở ra, anh mang em đi nơi đó thăng cấp.”.

Pháp sư tuy rằng là chức nghiệp đa giòn, nhưng không thể không nói chức nghiệp này ở 《Lăng Thần》là chức nghiệp thăng cấp nhanh nhất, đánh quái có ưu thế nhất.

“Anh thật đúng là khiêm tốn! Đệ nhất toàn khu, còn nói cấp bậc của mình chưa ổn định? Có còn muốn cho người ta sống hay không đây?”

Tô Văn có điểm buồn cười nhìn Tô Duệ

“Tôi trước kia làm sao không phát hiện anh còn có đức tính khiêm tốn lễ độ như vậy chứ?”

“Anh nhiều ưu điểm, em có thời gian cả đời để chậm rãi khai quật.”

Tô Duệ cười cười, lại bất động thanh sắc xê dịch qua bên người Tô Văn. =)) *Tô tướng quân tính làm gì đây..*

“Được, tôi nên lên trò chơi rồi, anh mệt thì ngủ ở phòng dành cho khách đi, có chuyện gì chúng ta ngày mai lại nói.”

Ách.....

Tô Duệ trơ mắt nhìn Tô Văn trở lại phòng ngủ kết nối khoang trò chơi.

Tô tướng quân tỏ vẻ mình một chút cũng không hiểu nổi a!

"Lê thúc."

Xoay người đi đến ban công, Tô Duệ lập tức gọi cho quản gia của mình một cuộc điện thoại.

"Khoang trò chơi của tôi khi nào có thể vận chuyển lại đây? Cái gì? Sáng mai? Được được, trước cứ như vậy đi!"

Treo điện thoại, Tô Duệ nhìn đường phố hiu quạnh ngoài cửa sổ, đôi mắt không tự chủ được mị mị.....

Tô Văn trở lại trò chơi, người vẫn như cũ ở phó bản, phó bản trống rỗng chỉ có một mình thân ảnh cô đơn của cô.

Tô Văn dựa vào một bên vách tường ngồi xuống, lúc này hộp thư của cô đã bị bạo xoát, Tô Văn click mở bưu kiện giống như bông tuyết, 90% đều là lời mời bạn tốt.

Cơ hồ không nhìn kỹ nhiều, Tô Văn liền chọn toàn bộ cự tuyệt.

Rồi sau đó, cô lại ở thanh Bạn Tốt của mình thấy được mấy cái tin nhắn..

Hiếu Phong Tàn Nguyệt: Thiên ca đã huỷ bỏ truy sát lệnh với cô rồi, về sau chúng ta gặp mặt vẫn là bạn bè sao?

Vũ Bảo Bối: Thần tượng đại nhân! Ta nhìn thấy người trên video! Người có thu đồ đệ hay không? Người thu ta làm đồ đệ được không?

Chỉ Tôn Vô Thượng: Vì cái gì đem số của tôi kéo vào sổ đen???

Ở thời điểm nguyên chủ rời đi Thí Thiên, cô liền đem những bạn tốt trong Thí Thiên đều xóa đi hết, Hiếu Phong Tàn Nguyệt là người duy nhất lưu lại.

Hắn là một người khéo đưa đẩy, nhưng lại không phải kiểu thảo mai làm cho người ta ghét.

Cái gọi là người đi trà lạnh, lúc trước sau khi bị Diệp Thiên giết chết vài cấp, những nòng cốt của Thí Thiên bang cũng đều tham dự hành động đuổi giết Tô Văn, cũng chỉ có một mình Hiếu Phong Tàn Nguyệt không có động thủ, nhưng cũng gần giống như thế.

Hắn không nhúc nhích ra tay, nhưng cũng không vì cô nói qua một câu.

Đây là cách làm người của Hiếu Phong Tàn Nguyệt đi!

Tô Văn nghĩ nghĩ vẫn là đem hắn từ danh sách bạn tốt của mình xóa bỏ.

Tiếp theo Tô Văn lại cấp Vũ Bảo Bối trả lời một cái mặt cười, rồi tới Chỉ Tôn Vô Thượng, Tô Văn chần chờ một chút, vẫn là trả lời một câu "Không phải ta xóa."

Sau đó liền không giải quyết gì nữa.

Còn chưa tới 12 giờ, phó bản căn bản chưa có làm mới.

Tô Văn xử lý xong tin nhắn của bạn tốt, lại nhàm chán nhìn Kênh Thế Giới, lúc này thế nhưng còn có người đàm luận sự tình của mình, bắt quá mọi người đàm luận trọng điểm đã từ cô cùng Bạch Lang chuyển đến đột nhiên huỷ bỏ truy sát lệnh.

Thì ra là Độc Lang huỷ bỏ truy sát lệnh trước, mà Đế Thích Thiên cũng theo sát sau đó.

Cái này làm cho mình không cần lo lắng đề phòng chuyện luyện cấp, nhưng là.....

Tô Văn vẫn cảm thấy không cao hứng.

Cô không thích loại thân phận vẫn luôn ở vào thế yếu này..

Quá đáng là ở trong《Lăng Thần》cố tình cấp bậc quyết định tất cả, thời điểm mình tiến vào nhiệm vụ đúng là thời cơ kém cỏi nhất.

Dựa theo tiến độ hiện tại mình đơn xoát phó bản, tới thời điểm vượt khu thông đạo mở ra, phòng chừng cũng chỉ có thể miễn cưỡng thăng đến trên dưới cấp 60.

Mới cấp 60 mà thôi, hiện tại Tô Duệ account pháp sư đều đã cấp 70.

Tô Văn lại thở dài một hơi, quả nhiên, Tô Duệ xuất hiện làm cô cảm thấy thực phiền não.

Rõ ràng biết lợi dụng Tô Duệ liền có thể đạt được mục đích nhanh nhất, đổi lại là Tô Văn trước kia liền sẽ dùng phương thức ngắn gọn nhất nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng là hiện tại.....

Tô Văn tâm tình thực bức bối, từ ở cửa nhà nhìn đến ánh mắt đầu tiên của Tô Duệ, cô liền cảm thấy trong lòng có điểm loạn.

Cảm xúc xa lạ lại quen thuộc như vậy, làm Tô Văn một giây đồng hồ cũng không muốn ở trong phòng thêm nữa, cô hiện tại chỉ có thể tránh ở trong trò chơi, chậm rãi sửa sang lại cảm xúc của mình.

Dưới đáy lòng nói với chính mình một trăm lần “phải bình tĩnh”, Tô Văn biểu tình mới thoáng tốt đẹp một chút.

Cô lặng yên không một tiếng động offline, từ phòng ngủ của mình đi ra, phát hiện phòng khách đã tắt đèn, phòng cho khách cửa cũng đã đóng chặt, không biết Tô Duệ là nghỉ ngơi hay đã đi rồi.

Tô Văn đi vào phòng bếp rót cho mình ly nước, sau đó liền xoay người trở lại phòng ngủ thay áo ngủ nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Văn bị một trận âm thanh ầm ĩ đánh thức, cô mơ mơ màng màng mở cửa phòng ngủ, liền nhìn thấy một đám công nhân tự ý dọn vào nhà mình một khoang trò chơi siêu lớn của 《Lăng Thần》.

“Có ý gì?”

Tô Văn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tô Duệ ngồi ở sofa phòng khách dù bận vẫn ung dung.

Tô Duệ nghe được thanh âm Tô Văn liền xoay đầu, nhìn thấy cô mặc quần áo ở nhà màu lam nhạt vẽ mặt mơ hồ đứng ở cửa.

Đột nhiên cảm thấy Tô Văn dạng này cực kì đáng yêu.. làm sao đây?

Tô Duệ lập tức đứng dậy, đi đến trước người Tô Văn, dùng thân hình của mình che đầy thân thể mảnh khảnh của cô ——

Tô Văn đáng yêu như vậy chỉ cho một mình mình xem là được rồi.

Tô Văn.....

Mấy ngày này có phải anh lại xem tiểu thuyết tổng tài gì đó kỳ quái hay không!

Tô Văn cảm thấy ánh mắt Tô Duệ nhìn mình thật sự quá kỳ quái, làm cả người cô đều không được tự nhiên.

"Khoang trò chơi của em nên thay đổi triều đại rồi, hai cái khoang này là anh gọi riêng người vận chuyển lại đây, là siêu phẩm khoang trò chơi mới nhất của công ty TX phiên bản giới hạn, số lượng cũng có hạn, là khoang tình lữ độc nhất vô nhị, chúng ta hai người mỗi người một cái, máy của em đánh số là 520, máy của anh đánh số là 521."

Khi nói chuyện, Tô Duệ hơi nghiêng sườn mặt, một tay chống khung cửa, rũ xuống mi mắt vẽ mặt chờ mong nhìn Tô Văn.

Loại biểu tình cầu xin người mau tới khen ngợi ta này rốt cuộc là cái quý gì!

Tô Duệ người nha càng ngày càng OOC người biết không?

Lúc này nội tâm Tô Văn đang trợn trắng mắt, chẳng qua cô rõ ràng sai lầm sức chiến đấu của Tô Duệ ——

Cái gì kêu show ân ái đa dạng chết cái độc thân?

Trò chơi vượt khu lúc sau, bang chủ Dạ Vũ của bang Vĩnh Dạ, trừ bỏ cái danh hiệu đệ nhất toàn khu ra, hẳn còn bị người chơi toàn sever ban cho một cái cuồng, tùm, huyễn, khóc, điệu, tặc, thiên tên hiệu...

Cuồng ma show ân ái!

Quý Tô tướng quân nhà chúng ta =)). Khà ái quá điiii...□□□ Ngốc mạnh quá đi..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (10)

Edt: Mít

Dương Phàm là một thanh niên văn nghệ, từ trước đến nay không quá thích chơi game online, nhưng bị em trai của mình cưỡng hãn kéo vào thế giới 《Lăng Thần》

Dương Phàm cảm thấy vồng du ấy à, kỳ thật cũng tương đối thú vị, nhưng mà, nếu 《Lăng Thần》 có thể sửa ID trò chơi thì tốt rồi.

Tiểu Thủ Băng Lương gì đó, là cái quỷ gì?

Chỉ trách hãn lúc trước quá ngốc quá ngây thơ, đến cái ID trò chơi cũng không suy nghĩ, cuối cùng thành công bị em trai lừa dối.

Hai anh em một cái Tiểu Thủ Băng Lương, một cái Tiểu Cước Băng Lương.

Lúc đầu em hãn Dương Lượng còn muốn dạy hãn đánh quái thăng cấp, kết quả thời điểm đăng kí, tay hãn run lên, hai người thế là chọn khu bất đồng!

Tóm lại còn có thể vui sướng chơi đùa hay không chứ!.

Cũng tốt, kỳ thật khu bốn Hoa Hạ cùng khu sáu Hoa Hạ, nghe hình như cũng không xa lắm?

Cái quỷ ấy!.

“Anh, anh lại thất thần.”.

Dương Lượng thanh âm đánh gãy suy nghĩ Dương Phàm, Dương Phàm đẩy đẩy mắt kính, giương mắt nhìn thấy mình đang đứng trước kệ đồ dùng nữ

Ách.

Cố gắng trấn định xoay người, Dương Phàm xụ mặt đang muốn đẩy xe mua sắm đi vòng qua, kết quả hãn lại đột nhiên sững sờ ở nơi đó ——

Trời, ông trời ơi!

Ta nhất định là hoa mắt, xuất hiện ảo giác rồi?

“Anh, anh lại làm sao vậy?”

Dương Lượng ở một bên thấy anh trai nhà mình lại ngừng lại, hãn nhin không được tiến lên nâng tay quơ quơ trước mặt Dương Phàm.

“Anh gặp quỷ à?”

“Không, không phải quỷ, là bang chủ. bang chủ đại nhân!”

Bởi vì 《Lăng Thần》 tương đối phát triển, mỗi hình tượng nhân vật đều cùng bản thân ở hiện thực trên cơ bản giống nhau.

Dĩ nhiên đa số quần chúng có gương mặt ném ở trong đám người cũng tìm không ra, nhưng là người nào đó có tướng mạo xuất chúng ắt sẽ dễ dàng bị người ta nhớ kĩ.

Tô Duệ hiển nhiên là thuộc về cái loại này, người gặp qua một lần căn bản không thể quên được.

Hôm nay Tô Duệ mặc một cái áo lông màu kaki có dây nhỏ, trên cánh tay vắt áo khoác ni màu đen, một đầu tóc nâu ngắn mềm mại nhìn đặc biệt thoải mái thanh xuân.

Lúc này vẻ mặt hãn tươi cười đi theo bên cạnh Tô Văn, vừa đi vừa cùng cô nói cái gì đó, trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy thần sắc ôn nhu.

Dương Phàm chưa từng gặp qua Tô Duệ ôn nhu như vậy, ở trong ấn tượng của hãn, bang chủ đại nhân từ trước đến nay luôn trầm mặc hướng nội, mà hiện tại càng đặc biệt là mặt than lạnh lẽo.

Chẳng lẽ hôm nay phương thức mình đi dạo siêu thị không đúng sao?

Ở thời điểm Dương Phàm tự mình phủ định, Dương Lượng ở một bên theo tầm mắt Dương Phàm nhìn qua..

“Ta ngã một cái! Oppa chân dài a! Đó là bang chủ của anh? Lớn lên giống như mình tính vậy? Ai da, hãn cười sáng lạn như vậy, ngày thường người chắc chắn rất tốt? Bên cạnh nhất định là bạn gái của hãn? Chắc chắn, lớn lên cũng không kém, chính là có điểm. Mắt.? Ta lại ngã một cái! Kia không phải Tô Thành Văn Nguyệt sao?”

Tô, Thành, Văn, Nguyệt?

Dương Phàm: Ta đã biết một cái bí mật khó lường to lớn? Sẽ không bị bang chủ đại nhân giết người diệt khẩu hủy thi diệt tích chứ?

Bỏ đi, sự thật chứng minh, Dương Phàm tuyệt đối là suy nghĩ nhiều.

Lúc này Tô Duệ cùng Tô Văn đã đi tới trước mặt anh em Dương gia, sau đó không hề dừng lại mà đi thoáng qua.

Dương Phàm: Ô ô ô, bị bang chủ đại nhân trực tiếp làm lờ.

Quá rõ ràng, đối với người ngoài trừ bỏ Tô Văn ra, Tô Duệ trời sinh đều có thể mở ra chức năng tự động miễn dịch cùng làm lờ, hai người cuối cùng ngừng ở trước kệ bày đồ dùng nữ.

Tô Văn tiện tay cầm một gói bvs, lại bị Tô Duệ đuổi tay đoạt lấy..

“Trên WeChat có nói, cái loại này hàng giả nhiều, Tiểu Văn, nếu không em dùng cái này đi!”

Nói xong, Tô Duệ cười tủm tỉm từ kệ đầu tiên lấy tới một gói, nhãn hiệu là nước ngoài, hàng nhập khẩu, giá cả cũng kè mướt người.

"Cái này tốt, siêu mỏng, chống tràn, thoải mái còn thông khí!"

Tô Văn: “Anh xác định anh không bị thứ đồ vật kỳ quái gì bám vào người chứ?”

Tô Duệ:.....

Lúc này, anh em Dương gia ở gần một bên vây xem đã hóa đá toàn tập...

Dương Phàm: Ta sai rồi, ta nhất định là nhìn lầm rồi, người này nhất định là anh em sinh đôi của bang chủ! Nhất định là như vậy!

Dương Lượng: Ta xem, cái đồ vật kia thật tốt a! Nghe nói nữ nhân mỗi tháng đều phải dùng, ta đây tương lai cưới vợ chẳng phải là mỗi tháng cần dùng rất nhiều tiền sao?

Người nào đó, người không phát hiện là trọng điểm chú ý của mình đã chạy sai đường rồi sao? Ahh?

Tâm lý hoạt động của bọn họ, Tô Văn cùng Tô Duệ tự nhiên không biết, nhưng cảm giác được có hai tâm mắt vẫn luôn vô tình cố ý dừng ở trên người mình cùng Tô Văn, cái này làm cho Tô Duệ cảm thấy thực khó chịu.

Hắn nhẹ nhàng nghiêng người, dùng dư quang khóe mắt nhìn lướt qua nơi Dương Phàm cùng Dương Lượng đang đứng

Hai anh em chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt sắc bén lạnh băng phá không mà đến, ở nháy mắt kia tâm hai người đều run một cái, sau đó hai anh em không hẹn mà cùng tâm linh tương thông đẩy xe mua sắm chạy trốn chết.....

“Làm sao vậy?”

Lúc này Tô Văn cũng cảm giác được Tô Duệ trong nháy mắt kia dị thường, cô nhện không được quay đầu nhìn hắn một cái.

“Không có việc gì.”

Tô Duệ thu hồi đầy mắt lạnh lẽo, cười tủm tỉm nhìn Tô Văn..

“Mấy ngày nay thân thể em không thoải mái thì không cần lên trò chơi, nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày đi, hôm nay mua thêm chút rau, anh xuống bếp cho!”

Xuống bếp?

Nghĩ đến trù nghệ của Tô tướng quân, Tô Văn cũng thấy say.

“Không cần phiền phức như vậy đâu, vẫn là nên kêu com hộp đi.”

Tô Văn tuy rằng không nói rõ, nhưng Tô Duệ cũng nhìn ra được, trù nghệ của mình tuyệt đối là bị ghét bỏ!

Này sao có thể?

Tiểu thuyết nói tổng tài bá đạo đều là lên được phòng khách xuống được phòng bếp mà, thuận tiện là đầu bếp quốc tế linh tinh..

Tô Duệ nghĩ mình lần sau thời điểm tìm nhiệm vụ nhất định phải tìm một thế giới mỹ thực, hảo hảo tu bổ một chút trù nghệ của mình.

Liên tục ba ngày, Tô Văn vẫn luôn không online, Chí Tôn Vô Thượng bọn họ cũng không có liên hệ Tô Văn.

Cho đến buổi tối ngày thứ ba, Tô Văn nhận được chuyển khoản của Chí Tôn Vô Thượng, cô mới biết được, Tô Duệ đã tìm phòng làm việc Cụ Phong, ngưng hẳn hợp tác của cô cùng phòng làm việc bọn họ.

Đối với việc này, Tô Văn cũng không có để ở trong lòng, hiện tại cô đã không còn bị người đuổi giết.

Muốn thăng cấp cũng không cần người khác hỗ trợ, hiện giờ nhiệm vụ hàng đầu của Tô Văn chính là mau chóng lên tới cấp 60, hệ thống mới khai hoang phó bản chính là cấp 60, hiện tại còn chưa có bang phái nào khai hoang thành công.

Căn cứ theo cốt truyện Tô Văn biết mà nói, ở thế giới nguyên bản, thăng đến sau khi vượt khu mở ra, phó bản cấp 60 này mới bị Thí Thiên bang thông quan...

Tất cả đều dựa vào vận khí nghịch thiên của Hồi Mâu Nhất Tiểu, cô tuy rằng thao tác trò chơi không tốt, nhưng là nữ chủ đại nhân vận khí vô địch!

Phó bản cấp 60 kia là một cái phó bản mê cung, tồn tại rất nhiều ngã rẽ, một khi lựa chọn sai lầm liền sẽ đi vào tử lộ, bị đại quân quái vật cuồng bạo tiêu diệt.

Mà Đế Thích Thiên chính là dựa vào trực giác của Hồi Mâu Nhất Tiểu, hơn nữa lúc ấy chiến đội tinh anh của bang cấp bậc cùng trang bị đều tăng lên không sai biệt lắm.

Ở sau khi vượt khu mở ra, bọn họ một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, bắt lấy boss phó bản, mà ở cái phó bản kia, boss khen thưởng là một quyền kỹ năng thư đặc thù.....

Cường chế sống lại

Kỹ năng mục sư cấp 60 ——

Kỹ năng này sau khi phóng thích, mục tiêu bị phóng thích sẽ bị cường chế sống lại, hơn nữa khôi phục 20%HP, 20%MP.

Quyển sách này nguyên bản là bị Đế Thích Thiên cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu lấy được, mà hiện tại Tô Văn nhất định phải đem nó cướp được qua tay.

Đối với Hồi Mâu Nhất Tiểu mà nói, cái kỹ năng này chỉ có thể là ở thời điểm Đế Thích Thiên cùng kẻ thù PK, cô nếu vừa vận đi theo một bên, có thể ngẫu nhiên dùng đến..

Còn đối với Tô Văn mà nói, đây là một cái quyền kỹ năng thư bạo lực của mục sư cần thiết phải có được.

~~~~~

Tô tướng quân thực là tâm lý quá đĩu =)))

À, lịch ra chương của ta là sáng, trưa, chiều 1 ngày 3c nhieeee.. Tại ta rất là quờm:v

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (11)

Edt: Mít

< Lăng Thần > là nơi hội tụ người chơi toàn thế giới, mà tám đại khu của Hoa Hạ lại là khu vực nhiều người chơi nhất.

Khi cách mấy ngày, thời điểm Tô Văn lại lần nữa online, mọi người đã không còn thảo luận đề tài của cô nữa, bởi vì ở khu bốn Hoa Hạ mỗi ngày đều sẽ phát sinh tin tức mới có náo nhiệt mới.

Hơn nữa hiện tại rất nhiều người đều chú ý động thái mới nhất của official website, chờ nửa tháng sau hệ thống đổi mới cùng vượt khu thông đạo được mở ra.

Tô Văn vẫn một mình đơn xoát Thiên Niên Chi Cảnh, tốc độ xoát phó bản của cô theo thủ pháp càng ngày càng thành thạo cũng dần dần đề cao cấp bậc và lực công kích.

Tiền mua chìa khóa đổi mới phó bản, Tô Văn liên tục hai ngày xoát phó bản lại làm mấy cái nhiệm vụ chủ tuyến thuận lợi lên tới cấp 50, sau khi cấp 50 liền sẽ đổi đến bản đồ mới —— Lưu Sa

Nơi đó là một mảnh sa mạc hoang vu, sa mạc có các loại quái thú kì dị chiếm cứ.

Lúc này ở nơi luyện cấp Lưu Sa người chơi đặc biệt nhiều, cơ hồ địa phương có quái vật dày đặc đều bị các đại bang phải đặt bao hết.

Những người chơi khác chỉ có thể tìm địa phương ít quái chậm rãi thăng cấp, hoặc là tìm lối tắt, tìm tổ đội đến khu có quái đẳng cấp cao thăng cấp.

Ở 《Lăng Thần》, quái vật cấp bậc kém hơn người chơi càng nhiều, thì người chơi giết quái càng được nhiều kinh nghiệm.

Nhưng mà vượt cấp giết quái kỳ ngộ cùng nguy hiểm là song song tồn tại, bởi vì ở 《Lăng Thần》bắt đầu từ cấp 55, cấp bậc quái vật trên bản đồ đều là quái chủ động công kích, hơn nửa lực sát thương không thấp.

Nếu là người không có ý thức thao tác cường đại, như vậy tùy tiện tìm tổ đội đi vượt cấp săn quái, tuyệt đối sẽ chết rất thảm.

Tô Văn thật ra không có băn khoăn về điểm này, bởi vì cô đối với ý thức cùng thao tác của mình rất có tin tưởng, chủ yếu là lên tới cấp 50, cô liền có được kĩ năng quần công đầu tiên của mục sư là thánh quang thuật, đây là kĩ năng đánh quái thăng cấp của mục sư.

.....

Bản đồ dã ngoại cấp 60, Lâu Lan địa cung.

Lúc này trong trò chơi người chơi đạt tới cấp 60 cũng không nhiều, hơn nữa Lâu Lan địa cung tổng cộng năm tầng, mỗi một tầng quái đều cực kì dày đặc, công kích cũng rất sắc bén, cho nên mỗi ngày người ở chỗ này đánh quái cũng không nhiều.

Tiểu Cước Băng Lương cùng đồng đội Thiên Nhai Hải Giác của mình thời điểm tiến vào tầng một địa cung, quái tựa hồ mới vừa bị người ta quét sạch, trên mặt đất còn có vật phẩm không được thu thập chưa biến mất.

Nơi này quái là cấp 60, là quái cấp bậc thấp nhất toàn bộ địa cung.

Tiểu Cước Băng Lương vừa mới cấp 57, hẳn cùng Thiên Nhai Hải Giác đã ở chỗ này xoát ba ngày, hai người tính xoát đến cấp 58 thì đến tầng hai của địa cung xoát tiếp.

“Hôm nay chúng ta đã tới chậm.”

Thiên Nhai Hải Giác ở một bên thờ dài một hơi, tuy rằng Lang Nha bang bọn họ danh tiếng không tốt lắm, nhưng làm một người chơi phẩm chất tốt đẹp, Thiên Nhai Hải Giác luôn không thích lấy bang phái áp người, cũng không thích cùng người khác đoạt quái.

“Chúng ta hướng chỗ rẽ bên trong đi qua thôi, bên kia quái cũng không ít.”

Khi nói chuyện, Tiểu Cước Băng Lương đã hướng bên trong địa cung đi qua, Thiên Nhai Hải Giác tự nhiên theo sát sau đó.

Hai người đi không bao xa liền nghe được tiếng đánh nhau, theo âm thanh nhìn lại, liếc mắt một cái liền thấy được ở bên trong một mảnh màu lục đậm thú vị địa cung, có một thân ảnh mảnh khảnh đang cầm mục sư trượng, bay nhanh xuyên qua giữa các tiểu quái, động tác của cô đặc biệt nhanh lẹ, thời gian phóng kỹ năng cũng là vừa kịp lúc, không lãng phí một giây nào.

“Là Tô Thành Văn Nguyệt.”

Tuy rằng cách một đồng tiểu quái có chút thấy không rõ người bên trong, nhưng từ kỹ năng mà phán đoán kia hẳn là nữ mục sư.

Toàn bộ khu bốn Hoa Hạ nữ mục sư có thể có thao tác như vậy đếm được trên đầu ngón tay, mà lúc này người sẽ ở tầng một địa cung luyện cấp hiển nhiên còn chưa đến cấp 60, như vậy thân phận người này liền rất dễ suy đoán.

“Tô Thành Văn Nguyệt?”

Nghe Thiên Nhai Hải Giác nói, Tiểu Cước Băng Lương đột nhiên kêu lên sợ hãi một tiếng, tiếng kêu này cũng không có quỷ rầy đến Tô Văn chuyên tâm luyện cấp ở cách đó không xa, ngược lại khiến cho tiểu đội ở phía sau bọn họ vừa mới tiến vào tầng một địa cung chú ý.

“Ủy! Phía trước là hai người Lang Nha! Các người muốn làm gì?”

Giọng nữ thanh thúy ở phía sau hai người vang lên, ngay sau đó, một nữ mục sư mặc màu xanh nhạt ngây ngốc đáng yêu liền xuất hiện ở bên cạnh hai người.

“Nói! Các người có phải muốn đánh lên sư phụ của ta hay không? Chán sống đúng không? Các người muốn giống như Bạch Lang nghĩ chơi game hay sao?”

Thiên Nhai Hải Giác: “Sư phụ cô? Tô Thành Văn Nguyệt?”

Tiểu Cước Băng Lương: Bạch Lang nghĩ chơi game cùng Tô Thành Văn Nguyệt có một xu quan hệ à? Từ từ, nói không chừng thật sự có quan hệ?

Tiểu Cước Băng Lương bỗng nhiên nhớ tới trong bang mọi người nghị luận Bạch Lang nghĩ chơi game là bởi vì gia tộc phá sản gì đó, hình như ngày hần

nghe game chính là ngày mình cùng anh trai ở siêu thị gặp được bang chủ của bọn họ cùng Tô Thành Văn Nguyệt?

Chẳng lẽ là.....

Bất tri bất giác Tiểu Cước Băng Lương đã bỏ não ra vở kịch lớn cầu huyết của năm, mà chân tướng sự việc tự nhiên cùng nội dung bỏ não của hắn kém rất xa, nhưng có một chút hần đoán đúng rồi——

Làm Bạch gia phá sản gì đó, đúng là Tô Duệ làm.

“Thiên lương vương phá” đây là kỹ năng thứ nhất Tô Duệ ở tiểu thuyết tổng tài bá đạo học được! Sử dụng quả thực cũng rất thực.

Cái kỹ năng đó của Tô tướng quân ta cũng có lên hỏi bác Gô, mà hỏi không ra. Mọi người thông cảm.. Khụ khụ

Lúc này Thiên Nhai Hải Giác ở một bên còn không biết đồng đội không đáng tin cậy của mình đang bỏ não một ít sự kiện, hần ngược mắt nhìn thoáng qua nữ mục sư đáng yêu học sinh trước mắt này, cô mặc trang bị cấp 50, thoát nhìn cũng là đến nơi đây luyện cấp.

Bất quá..... Vũ Bảo Bối?

Tên này mình căn bản không có ấn tượng gì, nhưng thật ra người kia phía sau cô.....

Vô Phong.

Thiên Nhai Hải Giác nghe nói qua vị chiến sĩ này, là nhân vật cực kì lợi hại, đã từng được trưởng lão trong bang mời hần gia nhập, cuối cùng bị hần cự tuyệt.

Xuất phát từ kiêng kị đối với Vô Phong, Thiên Nhai Hải Giác nhìn không được giải thích một câu..

“Hai người chúng tôi cũng là lại đây luyện cấp, không muốn cùng người khác phát sinh xung đột gì, không có việc gì chúng tôi đi trước.”

Nói rồi, lôi kéo Tiểu Cước Băng Lương còn đang ở trạng thái tự bỏ não, hai người bước nhanh về một phương hướng khác đi qua.

“Hừ hừ, xem như các người thức thời!”

Vũ Bảo Bối ở phía sau bọn họ nắm chặt nắm tay, Băng Hỏa một bên chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, sau đó hần cũng nhìn về phía Tô Văn cách đó không xa, lúc này cô đã tiêu diệt được một đám quái, đang ở nhóm thứ hai.

“Phong ca, nếu không chúng ta mời cô ấy vào tổ đội?”

Băng Hỏa Hành Giả ấn tượng đối với Tô Văn cũng không tồi, huống chi cô vẫn là thần tượng của em họ.

“Đừng qua đó, chúng ta đổi địa phương khác luyện cấp.”

Vô Phong vẫn luôn không lên tiếng trầm thấp nói một câu, sau đó xoay người rời đi.

Băng Hỏa cùng Vũ Bảo Bối chỉ có thể bước nhanh đi theo phía sau hần, hai người bọn họ ngày thường đều là Vô Phong mang theo luyện cấp, hiểu biết đối với trò chơi cũng không quá hiểu.

Vô Phong vừa rồi quan sát nửa ngày phát hiện Tô Thành Văn Nguyệt tuy rằng cô là mục sư nhưng tốc độ xoát quái một chút cũng không chậm hơn pháp sư, hơn nữa pháp sư thời điểm dẫn quái một lần không dám dẫn quá nhiều, bởi vì bọn họ không đủ máu, nhưng là mục sư thì không giống vậy, Tô Thành Văn Nguyệt có thể tùy thời thêm máu cho mình, cho nên cô mới có thể không kiêng nể gì mà không ngừng dẫn quái như thế.

Như vậy tính toán một chút, cô một mình đoạt được kinh nghiệm, thật ra so với tổ đội bọn họ muốn được nhiều hơn.....

Khu sáu Hoa Hạ, bang Vĩnh Dạ.

Tuy rằng Tô Duệ mấy ngày không online điểm danh, nhưng cấp bậc của hần vẫn dẫn đầu những người chơi khác rất xa, mà hiện tại lại lần nữa online, Tô Duệ càng thêm phát rồ một mình tới bản đồ dã ngoại cấp 80, đây là cấp bậc bản đồ cao nhất trước mắt ở trong 《Lăng Thần》.

Mất thấy hôm nay bang chủ đại nhân cấp bậc đã liên tiếp thăng hai cấp cấp 72 làm người ta không thể không chú ý, kênh trên bang toàn bộ đều sôi trào

Giai Nhân Thanh Tú: Bang chủ đại nhân làm sao vậy? Ba ngày không online, vừa online liền thăng hai cấp, tiết tấu như vậy sao?

Xuất Vân Thi Nhân: Bang chủ đại nhân uy vũ!

Dương Dương U Buồn: Ta tra xét tọa độ của bang chủ, hần vậy mà đang ở bản đồ dã ngoại cấp 80! Thật là quá lợi hại!

Giai Nhân Thanh Tú: 9494, có bang chủ lợi hại như vậy, chờ đến khi vượt khu, Vĩnh Dạ chúng ta liền vô địch!

Xuất Vân Thi Nhân: Hôm nay tay nhỏ làm sao an tĩnh như vậy?

Tiểu Thủ Băng Lương:.....

Vừa mới online - Tiểu Thủ Băng Lương tỏ vẻ, ta chỉ muốn an tĩnh làm mỹ nam tử.

Giai Nhân Thanh Tú: Tay nhỏ, đại di mụ của người tới?

Tiểu Thủ Băng Lương:.....

Mặc danh lại nghĩ tới tao ngộ ở siêu thị, làm sao đây?

Ma xui quỷ khiến, Tiểu Thủ Băng Lương ở kênh bang gõ một hàng chữ...

Tiểu Thủ Băng Lương: Ta gặp Tô Thành Văn Nguyệt!

Giai Nhân Thanh Tú:??

Dạ Vũ: Khi nào?

Dương Dương U Buồn: A! A! Bang chủ đại nhân lại xuất hiện!

Giai Nhân Thanh Tú: Bất sống bang chủ khí phách!

Xuất Vân Thi Nhân: Bang chủ khỏe, bang chủ luyện cấp vát và!

Lúc này bởi vì Tô Duệ lại lần nữa nhập bọn, ban đầu kênh bang náo nhiệt giờ càng thêm sôi nổi, trừ bỏ mấy phần tử làm nhảm, các thành viên khác hàng năm lặn xuống nước trong bang cũng bắt đầu không ngừng riu rít.

Nhìn kênh bị spam, Tô Duệ nhú nhú mày, hấn click mở danh sách thành viên trong bang, tìm được Tiểu Thủ Băng Lương, lập tức gửi một cái trò chuyện riêng..

Dạ Vũ: Cậu gặp được Tô Thành Văn Nguyệt ở nơi nào?

~~~~~

Này thì nhắc tới Tiểu Văn của Tô tướng quân nàyyy... =)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (12)

Edt: Mít

Làm phần tử nòng cốt của Vĩnh Dạ bang, Tiểu Thủ Băng Lương tự nhiên là có bạn tốt với Tô Duệ.

Nhưng khôi phục được bốn tháng, hấn còn chưa từng nhận được trò chuyện riêng của bang chủ đại nhân, hôm nay là lần đầu tiên hấn nhận được trò chuyện riêng của bang chủ đại nhân...

Dạ Vũ: Cậu gặp được Tô Thành Văn Nguyệt ở nơi nào?

Tiểu Thủ Băng Lương nhìn chằm chằm câu nói kia nửa ngày, trong lúc nhất thời tay thật sự lạnh ——

Ta nên trả lời như thế nào? Ăn ngay nói thật, có thể bị bang chủ diệt khẩu hay không?

Tùy tiện soạn cái chuyện xura lừa cho xong?

Về sau bị bang chủ đại nhân biết chân tướng có thể bị đánh hay không?

Làm công tác tư tưởng vài giây, Tiểu Thủ Băng Lương rất nhanh nghĩ kỹ lý do thoái thác trả lời Tô Duệ ——

Tiểu Thủ Băng Lương: Nhà tôi ở Giang thị, mấy ngày hôm trước lên phố trong lúc vô ý nhìn thấy cô ấy.

Dạ Vũ: Cậu nhận ra cô ấy?

Tô Duệ trả lời thực nhanh, tuy rằng Tô Thành Văn Nguyệt ở toàn bộ khu Hoa Hạ cũng coi như là người nổi tiếng, nhưng trừ bỏ người khu bốn gặp qua bản thể nhân vật của cô, mặt khác người trong các khu còn lại rất ít người nhận ra cô chân chính ở hiện thực, nghe được tay nhỏ nói hẳn là người Giang thị, Tô Duệ tin hẳn nói, chỉ là Tô Duệ ở trong đầu nhìn qua cốt truyện một lần, cũng không phát hiện Tiểu Thủ Băng Lương cùng nguyên chủ Tô Văn ở thế giới này có biết nhau.

Chuyện này rốt cuộc là chuyện như thế nào?.

Mà lúc này nhìn Tô Duệ trả lời, tay nhỏ chân chờ một chút vẫn là rất nhanh trả lời lại.

Tiểu Thủ Băng Lương: Tôi không quen biết cô ấy, nhưng em trai tôi ở khu bốn là người của Lang Nha bang, hẳn nhận ra Tô Thành Văn Nguyệt..

Dạ Vũ: Người Lang Nha? Đuổi giết qua Tô Thành Văn Nguyệt?

Tiểu Thủ Băng Lương: Không không không, tuyệt đối không có!

Tuy rằng không nhìn thấy biểu tình của bang chủ đại nhân, nhưng tưởng tượng đến ánh mắt lạnh băng sắc bén ngày đó ở siêu thị của bang chủ, Tiểu Thủ Băng Lương liền cảm thấy mình thật sự bị nhìn một cái là lạnh thấu tim a!

Cho nên lúc này nghe được Tô Duệ hỏi chuyện, hẳn lập tức nhanh tay phủ định, nghĩ nghĩ, Tiểu Thủ Băng Lương lại nhịn không được lại trả lời Tô Duệ một câu.

Tiểu Thủ Băng Lương: Tôi cùng em trai đều là người chơi yêu thích hoà bình, hẳn chưa bao giờ giết người.

Dạ Vũ: Vậy sao

Dạ Vũ: Kêu hẳn rời khỏi Lang Nha đi.

Lưu lại câu cuối cùng, Tô Duệ lại offline.

Tiểu Thủ Băng Lương:.....

Bang chủ bang chủ, câu cuối cùng của người là ý gì?

Hay là người muốn.....

Không biết vì sao, Tiểu Thủ Băng Lương lại đột nhiên lạnh run một cái, ánh mắt hẳn chợt lóe, sau đó cũng bay nhanh rời khỏi trò chơi.....

Ở địa cung điên cuồng xoát một tiểu thiên kinh nghiệm, thời điểm Tô Văn offline nhân vật của cô đã cấp 53.

Rời khỏi trò chơi, Tô Văn hoạt động một chút tứ chi cứng đờ, chờ thời điểm cô từ phòng ngủ đi ra, không có gì bất ngờ xảy ra lại thấy được cảnh tượng Tô Duệ ở trong phòng bếp bận trước bàn sau.

Hắn mấy ngày nay thật ra không tự mình xuống bếp, nhưng “Tư Đồ thiếu gia” nhà chúng ta đem đầu bếp cao cấp của khách sạn lớn nhất Giang thị đào tới.

Này sao, đầu bếp năm sao người ta đang xào rau, vị đại thiếu gia này lại vui tươi hơn hờ làm trợ thủ cho người ta.

Nhìn bộ dáng Tô Duệ mang tạp dề ở trong phòng bếp xoay quanh, Tô Văn nhin không được ý cười.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy, cùng Tô Duệ ở chung trong một thế giới cũng không có gì không tốt, cho dù phải bị chia bớt một phần tích phân, đương nhiên, lần này hẳn có thể từ trong tay cô lấy được tích phân rồi hãy nói đi.....

Cơm chiều của hai người là bốn món mặn một canh, dinh dưỡng phong phú lại phá lệ mỹ vị.

Cơm nước xong, hai người đều tìm tư thế thoải mái nằm xuống sofa, Tô Duệ muốn chọn kênh xem phim truyền hình, mà Tô Văn lại lười nhác không để ý, thao tác xem tài khoản của mình, trải qua khoảng thời gian cung không đủ cầu này, tài khoản Tô Văn đã có mấy trăm vạn gói ngân hàng, mà hiện tại cô đem đại bộ phận tiền của mình đều đầu nhập vào cổ phiếu TX.

Chờ đến sau khi 《Lăng Thần》 mở ra vượt khu, cổ phiếu công ty TX sẽ tăng điên cuồng, mà lúc ấy bởi vì thấy được thương cơ tiềm lực vô hạn trong đó, tập đoàn bọn họ sẽ định chỉ bán cổ phiếu ra bên ngoài, và còn sẽ lấy giá thành cao hơn thị trường ba thành thu về cổ phiếu rơi rụng trong tay người dân.

Cho đến lúc này, nhiều đó cổ phiếu mới chân chính là ngàn vàng không đổi!

Ngày hôm sau, Tô Văn vẫn như cũ ở tầng một địa cung xoát quái, hôm nay cô lại thấy được ba người Vô Phong bọn họ.

Mọi người chào hỏi với nhau, Tô Văn cho rằng bọn họ sẽ giống như ngày hôm qua ở địa điểm khác xoát quái.

Ai ngờ chào hỏi xong, Vô Phong thế nhưng đi thẳng tới bên người Tô Văn, một bên huy đao đẩy lui tiểu quái bên cạnh, Vô Phong mới hướng Tô Văn phát lời mời...

Bang Phượng Vũ Cửu Thiên, bang chủ Vô Phong mời bạn gia nhập bang hội, gia nhập hay không?

Tô Văn lúc này mới chú ý tới đỉnh đầu Vô Phong danh hiệu bang phái mới tinh.

“Các người tự mình thành lập bang phái?”

Tô Văn đối với tên bang phái này hoàn toàn không có ấn tượng, nghĩ này hẳn là bang phái tự bọn họ thành lập.

“Là Tiểu Vũ muốn tạo một cái bang hội để chời đùa.”

Vô Phong nghe được Tô Văn hỏi thấp giọng trả lời một câu.

Này có lẽ chính là hiệu ứng cánh bướm.

Ở nguyên cốt truyện, thời điểm Vũ Bảo Bối tiến vào 《Lăng Thần》, nguyên chủ Tô Văn đã xóa tài khoản không chơi nữa, biết thần tượng của mình nghỉ chơi game rồi, Vũ Bảo Bối không còn hứng thú gì nữa, mấy ngày sau cũng rời đi trò chơi.

Mà người luôn cùng cô chơi game, Băng Hỏa Hành Giả cũng theo Vũ Bảo Bối cùng nhau nghỉ game này đi chơi trò chơi khác.

Ba người chỉ còn lại Vô Phong có thói quen độc hành, hẳn vẫn luôn kiên trì tới cuối cùng, nhưng bởi vì nguyên nhân tính cách, hẳn vẫn luôn không có gia nhập bất luận bang phái nào, càng miễn bàn là tự mình thành lập bang phái.

Mà hiện tại, Tô Văn còn ở trong trò chơi, Vũ Bảo Bối bọn họ cũng vậy, Vũ Bảo Bối khuyên Vô Phong tự thành lập bang phái của mình——

Phượng Vũ Cửu Thiên.

Ở đồng đảo bang phái bá khí trước mặt, bọn họ là tân bang phái nhỏ yếu, nhưng chính vì một cái bang phái xa lạ không được xem trọng như vậy, ở không lâu trong tương lai, sẽ chế bá toàn sever!

“Nếu cô đồng ý gia nhập, tôi có thể đem chức bang chủ chuyển nhượng cho cô.”

Vô Phong lẩn nhẩn ở bên cạnh Tô Văn nói, kỳ thật lúc đầu hẳn tính để em gái mình làm bang chủ, bởi vì cái tên bang này, rất thích hợp với nữ bang chủ.

Đáng tiếc Tiểu Vũ thật sự không có hứng thú gì với chức bang chủ này, hơn nữa cấp bậc lại thấp nên không có thanh danh gì, lại còn là học sinh, một khi cô làm bang chủ, chỉ sợ rất khó chiêu mộ thành viên cho bang.

Roi vào đường cùng Vô Phong chỉ có thể tự mình làm chức bang chủ này.

Mà hiện tại, hẳn lại có lựa chọn tốt hơn.

Vô Phong xem ra, Tô Thành Văn Nguyệt rất thích hợp làm chức bang chủ này, cô có bao nhiêu năm kinh nghiệm quản lý bang hội, ở khu bốn cũng là người có danh tiếng, hiện tại cấp bậc của cô cũng không thấp, tin tưởng chỉ cần cô mở miệng nhận người, vẫn sẽ có một bộ phận người chơi nguyện ý gia nhập cái tân bang hội này.

“Tôi có thể gia nhập, nhưng mà bang chủ thì miễn bàn đi, cậu để mắt tới tôi, hay là để tôi làm phó bang chủ tốt hơn!”

Khi nói chuyện, Tô Văn đã tiếp nhận lời mời của Vô Phong rồi, cô hiện tại chính xác là yêu cầu một cái bang phái cùng một đám người đáng tin, Vô Phong mời đúng là đúng thời điểm.

“Cái kia.....”

Ở ngay lúc này, đột nhiên có giọng nam yếu ớt ở phía sau ở hai người vang lên.

Tô Văn vừa xoay đầu, liền thấy được hai người Tiểu Cước Băng Lương cùng Thiên Nhai Hải Giác đứng cách đó không xa.

“Chúng tôi có thể gia nhập bang phái của các người hay không?”

Tiểu Cước Băng Lương thanh âm có chút chột dạ.

Tô Văn không quen biết bọn họ, nhưng Vô Phong lại nhớ rõ hai người kia, nếu hẳn nhớ không lầm hai người kia ngày hôm qua vẫn là thành viên của Lang Nha, mà nếu bọn họ đã rời khỏi Lang Nha, nhưng hiện tại Vô Phong cũng không có khả năng đem thành viên cũ của Lang Nha gia nhập bang phái

của mình được.

Bởi vì lúc trước thời điểm thành lập bang hội yêu cầu duy nhất của em gái chính là chờ hiệp hội được cấp 3, sau đó sẽ đem Lang Nha cùng Thí Thiên hai đại bang phái liệt vào bang phái đối địch của bang mình!

Không chết không ngừng!

Thấy Vô Phong trầm mặc rồi đi nhìn cũng chưa nhìn, không thèm liếc mắt đến mình một cái, Tiểu Cước Băng Lương quay người lại ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Văn.

“Tô Thành Văn Nguyệt, cô thu nhận chúng tôi đi, là anh trai tôi kêu tôi đến nhờ cậy cô.”

“Anh trai anh?”

Tô Văn tiếp tục một bên đánh quái, một bên nói chuyện phiếm, mà Tiểu Cước Băng Lương ở một bên nghe được Tô Văn hỏi anh trai của mình, hần lập tức hưng phấn nói:

"Anh tôi kêu là Tiểu Thủ Băng Lương, hần ở khu sáu bang Vĩnh Dạ, hần là bạn tốt của Dạ Vũ bang chủ! Là hần bảo tôi tới tìm cô! Cô thu nhận hai người chúng tôi đi!"

Tiểu Thủ Băng Lương.

Tô Văn biết bang phái của Tô Duệ có người này, xem ra đối phương cũng không có nói dối.

Hơn nữa ở thế giới này hiện tại biết quan hệ của cô cùng Tô Duệ, trừ bỏ người Tô Duệ quen biết, cũng đích xác không có người khác.

Chỉ là..... bạn tốt của Tô Duệ?

Tô Văn có chút tò mò, với tính cách kia của Tô Duệ thế nhưng có thể ở thế giới này kết giao bạn tốt?

Người kia năng lực kháng đả kích rất mạnh a?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đại Thần Võng Du Sủng Ta (13)

Edt: Mít

Tô Văn cuối cùng vẫn là đem Tiểu Thủ Băng Lương cùng Thiên Nhai Hải Giác gia nhập bang phái.

Nhìn hai người bọn họ nhập hội, Vô Phong ngay từ đầu có chút ngoài ý muốn, sau lại nghe Tô Văn nói với hần hai người kia là cô thu nhận, đáng tin, Vô Phong cũng không nói gì nữa.

Hiện tại bang phái cũng chỉ có 6 người bọn họ, nhìn thấy Tô Văn vào bang, vui vẻ nhất chính là Vũ Bảo Bối, cô vốn dĩ cũng không chuyên tâm luyện cấp, dứt khoát thoát ly đội ngũ trở lại chủ thành, bắt đầu trên Kênh Thế Giới dùng loa lớn spam chiêu mộ thành viên.

Dư lại năm người vừa lúc tạo thành một cái tiểu đội, hai pháp sư, hai mục sư, một chiến sĩ, đây là phối vị trí xoát kinh nghiệm tốt nhất.

Trừ bỏ Băng Hòa Hành Giả, bốn người khác đều là người chơi lâu năm, đối với việc tiến hành phối hợp đội ngũ như thế nào là tốt nhất mọi người trong lòng đều hiểu rõ.

Tiểu Cước Băng Lương là một hòa hệ pháp sư cùng với Băng Hóa Hành Giả, hai người chia làm hai đường, bắt đầu trên bản đồ dẫn quái.

Mà Vô Phong đảm nhiệm chủ lực, phụ trách kháng quái cùng hấp dẫn cừu hận.

Tô Văn cùng Thiên Nhai Hải Giác hai mục sư phụ trách thường xuyên bơm máu cho Vô Phong.

Năm người chậm rãi phối hợp dần dần ăn ý đến thiên y vô phòng*, ở sau một giờ xoát quái, bởi vì cấp bậc đã tăng lên nên bọn họ rời đi tầng một địa cung tiến vào tầng hai.....

*ăn ý đến không có kẻ hở

Lúc này, keng bang Phượng Vũ cũng náo nhiệt phi phàm, bởi vì "kiệt tác" của Vũ Bảo Bối, cô không ngừng dùng đạo cụ đồng vàng trên Kênh Thế Giới nhận người.

Vì vậy cũng thật sự tìm được một ít tán nhân, khi ba người chơi nào đó sau khi vào bang hội nhìn thấy bang chủ là Vô Phong, đầu tiên sùng sốt một chút, bởi vì ở trong nhóm tán nhân Vô Phong rất là đức cao vọng rộng.

Mà hiện tại chính hẳn khai sáng bang phái, mọi người đối với cái bang phái này vẫn là rất xem trọng, ngay sau đó lại có người mắt sắc phát hiện phó bang chủ thành linh chính là Tô Thành Văn Nguyệt, mọi người lập tức đều không bình tĩnh --

Tô Thành Văn Nguyệt là ai?

Kia chính là người đã từng làm phó bang chủ của Thí Thiên, dưới một người trên vạn người.

Đừng nhìn cô từng bị đuổi giết, nhưng hiện tại cấp bậc lại lần nữa vọt tới cấp 55!

Hơn nữa tất cả mọi người đều biết nhân vật của cô còn giữ lại kỹ năng mục sư cao cấp ở thời điểm Thí Thiên khai hoang phó bản.

Trong lúc nhất thời mọi người một truyền mười mười truyền trăm, rất nhanh toàn bộ khu bốn Hoa Hạ đều biết Vô Phong thành lập bang phái, mà phó bang chủ lại là Tô Thành Văn Nguyệt!

Đối với điều này Lang Nha cùng Thí Thiên cũng không có phát biểu ý kiến gì, thấy Lang Nha cùng Thí Thiên không có ý tứ truy cứu, những bang chủ của bang phái cấp 2 đều bắt đầu âm thầm hồi hận, sớm biết rằng Tô Thành Văn Nguyệt tái nhậm chức dễ dàng như vậy, mình nên tiên hạ thủ vi cường rồi!

Vì thế, hộp thư trong trò chơi của Tô Văn lần nữa bị bùng nổ, đang xoát kinh nghiệm nên Tô Văn căn bản không có thời gian xem, trực tiếp che chắn.

Mà Vũ Bảo Bối làm trưởng lão bên kia thu người đến tay cũng mỏi, nhưng mà bang hội cấp một nhiều nhất chỉ có thể có 100 người, cho nên rất nhanh bang hội liền đủ quân số.

Cô thật ra cảm thấy rất mỹ mãn, mọi người cùng nhau tổ chức làm nhiệm vụ bang hội, là có thể rất nhanh lên tới bang hội cấp hai, thành viên cũng có thể từ 100 người gia tăng đến 300 người.

Bang phái mới ra lò giống như vừa mới thành lập group chat nên phi thường náo nhiệt, tuy rằng biết đám người Tô Văn cùng Vô Phong ở địa cung xoát kinh nghiệm không có thời gian nói chuyện phiếm, nhưng nhóm người mới ở trong bang vẫn là tự tiêu khiển ở kênh bang chơi đến vui vẻ vô cùng.

Luôn thích xem náo nhiệt Tiểu Cước Băng Lương thừa dịp tiểu đội vừa mới tiêu diệt một đám quái, trộm liếc mắt xem kênh trò chuyện trong bang một cái.

Kết quả chính là nhìn thấy mọi người đang YY quan hệ của Tô Thành Văn Nguyệt cùng Vô Phong, các loại suy đoán các loại vui đùa, còn có các loại ngôn từ "Ồ bên nhau", làm Tiểu Cước Băng Lương nhìn không được dưới chân vừa trượt, cả người thiếu chút nữa té ngã trên đất..

Một đám phàm nhân, thế nhưng còn dám tự phỏng đoán như vậy!

Các người tuyệt đối là chán sống rồi!

Nhớ tới bang chủ bang Vĩnh Dạ người kia cùng mình gặp qua một lần, Tiểu Cước Băng Lương lại xoay người trộm đánh giá Vô Phong một chút, tuy rằng Vô Phong cũng rất soái khí, nhưng là tuổi vẫn còn nhỏ, không có khí thế gì, cùng Dạ Vũ đặt ngang hàng nhau, lập tức bị thua thiệt?

Hơn nữa Tiểu Cước Băng Lương tối hôm qua còn nghe anh trai mình nói, bang chủ của bọn họ càng ngày càng "phát rồ", nếu bị Dạ Vũ biết những suy nghĩ của đám người này, Tiểu Cước Băng Lương cảm thấy những người này tuyệt đối sẽ bị chết thực thảm, thực thảm, thảm.....

Tiểu đội năm người ở địa cung tầng hai vẫn luôn xoát đến buổi tối offline, Tô Văn lúc này đã cấp 57, Băng Hỏa Hành Giả cấp 56, mà Thiên Nhai Hải Giác cùng Tiểu Cước Băng Lương cũng bước vào hàng ngũ cấp 60, Vô Phong cấp 59, khoảng cách thẳng đến cấp 60 còn thiếu một mảng lớn kinh nghiệm, năm người ước định ngày hôm sau thời gian online liền cùng nhau offline.

Hôm nay xoát một ngày kinh nghiệm, Tô Văn vẫn luôn chơi liên tục cường độ cao từ khoảng đi ra, Tô Văn sắc mặt có điểm tái nhợt.

Không thể không nói, ở cái nhiệm vụ trong thế giới này, cô làm cái bạn gái cũ này phản ứng không quá khả quan, đến phần mềm cũng so với Tô Duệ kém một mảng lớn.

Loại online cường độ cao liên tục này, thật không phải nữ nhân có thể thừa nhận được.

Bởi vì thật sự quá mức mỏi mệt, Tô Văn ở trong phòng tắm đựng đầy một bồn tắm nước ấm, tính trước tắm một cái giải lao, kết quả nàng phiêu phiêu bất tri bất giác ngủ rồi.....

Chờ đến khi Tô Văn tỉnh lại, cô phát hiện mình đang ở trên giường trong phòng ngủ, trên người đã đổi áo ngủ sạch sẽ, mà Tô Duệ lại đang nằm ở mép

giường, tay cô còn bị Tô Duệ gắt gao nắm ở lòng bàn tay.

Tô Văn không có rút tay mình ra, cô chỉ là hơi hơi nghiêng mặt qua, nương theo đèn tường mỏng manh ở đầu giường, lẳng lặng nhìn dung nhan ngủ say của Tô Duệ.

Thời điểm hần ngủ tư thái yên tĩnh tựa như trẻ sơ sinh không rành thế sự, làm người ra rất khó tưởng tượng, hần đã từng là sát nhân cuồng ma..

Lại có lẽ..... Ở trong thế giới của Tô Duệ đúng cùng sai, thiện cùng ác vẫn luôn đặc biệt đơn giản thuần túy, hần yêu hần phải dùng hết mọi thứ để giữ gìn, hần ghét, hần liền sẽ dùng hết thủ đoạn đem nó phá hủy, làm nó biến mất không thấy.

Tô Duệ, nếu anh có thể vẫn luôn như vậy, thì tốt biết bao nhiêu!

Anh không nên thích em, em không đáng để anh thích.

Tô Văn cảm thấy mình không xứng với Tô Duệ một thân si tình, cô không phải người đơn thuần, cô đã làm rất nhiều chuyện, rất nhiều sự tình không từ thủ đoạn, vi phạm lương tâm.

Hơn nữa thời điểm cô làm những việc đó, không giống Tô Duệ đơn giản dứt khoát như vậy, lòng của cô thật lâu trước đây đã bị nhuộm thành một mảnh màu đen, rửa như thế nào cũng rửa không sạch màu đen ấy.

Ta không hạnh phúc, ta cũng không muốn bắt luận kẻ nào hạnh phúc.

Đây là ta, Tô Văn.

Tô Văn nhẹ nhàng thở dài một hơi, tiếng thở dài mỏng manh lại trốn không thoát lỗ tay nhạy bén của Tô Duệ, hần từ từ tỉnh lại, con người mê mang đối diện với ánh mắt Tô Văn.

"Em tỉnh rồi? "

Tô Duệ vừa nói vừa nâng tay lên, bàn tay thon dài hữu lực cực kì tự nhiên xoa mái tóc dài của Tô Văn.

Ở thế giới này Tô Văn một đầu tóc dài đen nhánh, sờ lên đặc biệt trơn bóng mượt mà.

"Cảm ơn."

Tô Văn không có né tránh tay Tô Duệ, ngược lại thấp giọng cùng hần nói lời cảm tạ..

"Em quá mệt mỏi rồi, cần phải nghỉ ngơi."

Tô Duệ không thích nghe Tô Văn nói với hần lời "Cảm ơn", hần ngưng ánh mắt ngữ khí đặc biệt nghiêm túc.

"Anh biết em rất có năng lực, Tô Văn. Nhưng ở trong thế giới internet, bản lĩnh cùng tài năng của em đều bị điều kiện khách quan hạn chế, hiện tại không phải thời điểm em cậy mạnh, em còn có anh, hết thảy dựa vào anh thì tốt rồi."

"Tôi sẽ không dựa vào bất luận kẻ nào."

Tô Văn hạ ánh mắt nhìn Tô Duệ, ngữ khí trở nên có chút lạnh thấu xương.

"Nhưng là, tôi có thể lợi dụng bất luận kẻ nào."

Ở thế giới này, trừ bỏ chính mình, ai cô cũng đều không thể dựa vào, bởi vì khi dựa vào một người liền trở thành thói quen, người kia sẽ trở thành toàn bộ sinh mệnh của mình.

Người sẽ vì hần cao hứng mà cao hứng, vì hần bi thương mà bi thương.

Khi có một ngày, hần rời đi không quay đầu lại, người còn có thể dựa vào ai?.

Cái loại tuyệt vọng này, Tô Văn đã trải qua, khắc cốt铭心 mà trải qua.

Cô thừa nhận mình chính là người nhất gan, bởi vì đã từng bị hung hăng tổn thương, hiện tại cô không thể tin được bất kì tình cảm gì, cũng không chịu trả giá cho một tia thật tình.

Cô đã sớm sợ.....

Bị Tô Văn lạnh nhạt nhìn chằm chằm, Tô Duệ chỉ là không sao cả cười.

"Em không dựa vào anh cũng được, hoan nghênh em tùy thời lợi dụng anh, nếu em nguyện ý, cần phải thỉnh em lợi dụng anh cả đời."

Vô luận cô nguy trang lạnh nhạt cùng bất cận nhân tình như thế nào, trực giác tự nhiên siêu cường đại của Tô Duệ ở vừa mới nháy mắt kia, hẳn bắt được cảm xúc sợ hãi của Tô Văn.

Cô sợ hãi hẳn tiếp cận, cô sợ hãi phần cảm tình này.

Cái này làm cho Tô Duệ cảm thấy đau lòng.

Có đôi khi, chúng ta luôn gặp sai người ở một khoảng thời gian nào đó.

Mà sau thời gian đó, lại sẽ ma xui quỷ khiến gặp được người chân chính thật lòng với người, mà lúc ấy, người còn có sức lực cùng dũng khí, dũng cảm đi yêu một lần nữa sao?

Thieu thân lao đầu vào lửa, lấy sinh mệnh làm cái giá.

Nếu nó lại được trọng sinh, nó còn sẽ lại lần nữa vô nghĩa phản cổ nhào vào biển lửa sao?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Đại Thần Vong Du Sủng Ta (14)

Edt: Mít

Ở trước khi《Lăng Thần》mở ra vượt khu thông đạo, Tô Văn cuối cùng cũng lên tới cấp 60.

Tiểu đội năm người cùng nhau xoát kinh nghiệm rồi cuộc cũng có cơ hội được nghỉ ngơi, Vô Phong bởi vì một ít việc tư nên trực tiếp offline.

Hai người Tiểu Cước Băng Lương cùng Băng Hỏa Hành Giả gấp không chờ nổi gia nhập keng bang cùng các thành viên khác trong bang nói chuyện phiếm, đương nhiên chủ yếu nội dung nói chuyện phiếm đều là về mỹ nữ.

Cùng Vô Phong giống nhau trầm lặng ít nói Thiên Nhai Hải Giác một mình yên lặng đi làm nhiệm vụ, hẳn cùng Tiểu Cước Băng Lương là bạn học trong hiện thực, đối với trình độ thoát tuyền của gia hỏa kia, hẳn đã sớm rõ.

Tô Văn cũng ở ngoài thành tiếp tục làm một ít nhiệm vụ chi nhánh chủ tuyền, làm xong những nhiệm vụ đã lâu đó, cô liền sớm offline.

Ngày mai chính là ngày hệ thống trò chơi đổi mới thăng cấp, cô vừa lúc có thể nghỉ ngơi tốt một ngày.

Đây là lần đầu tiên Tô Văn offline sớm hơn so với Tô Duệ.

Giang thị nhiệt độ không khí đã ngày một lạnh hơn, thời điểm Tô Văn đi đến phòng khách, thế nhưng nhìn thấy ngoài cửa sổ bông tuyết bay linh tinh.

Tuyết rơi!

Tô Văn không tự chủ được đi đến bên cửa sổ, nhìn bông tuyết ở giữa không trung bay múa, cô biểu tình đặc biệt an tĩnh.

Thời điểm Tô Duệ từ phòng cho khách ra tới liền nhìn thấy Tô Văn lẳng lặng đứng ở bên cửa sổ, không biết cô đứng ở nơi đó bao lâu, cả người đều tràn ngập hơi thở tịch mịch.

“Đói bụng không? Anh kêu đầu bếp lại đây?”

Tô Duệ đi đến phía sau Tô Văn, vừa nói, một bên giơ tay muốn ôm lấy bả vai cô, Tô Văn vừa vặn ở ngay lúc này quay đầu.

“Hôm nay chúng ta ra ngoài một chút đi, thuận tiện ở bên ngoài ăn luôn.”

Đối với đề nghị của Tô Văn, Tô Duệ sẽ không cự tuyệt, vì thế sau khi hai người ăn mặc chỉnh tề liền cùng nhau đi xuống lầu, một mảnh tuyết trắng xóa bay bay, hai người vai kề vai đi ở đầu đường rét lạnh, bước chân thong thả, không khí hòa hợp.

Đi được một lát, đỉnh đầu hai người đã rơi đầy một tầng tuyết trắng trong suốt, thừa dịp thời điểm chờ đèn xanh đèn đỏ, Tô Duệ xoay người, giơ tay đem tuyết trắng trên đỉnh đầu Tô Văn quét quét, Tô Văn cũng nhón mũi chân quét tuyết trắng rơi ở đầu vai Tô Duệ xuống.

Hai người dựa vào cực gần, cùng thở ra khí trắng dây dưa với nhau, nhìn ngón tay Tô Văn đều bị đông lạnh đến đỏ, Tô Duệ nhìn không được dùng bàn

tay to lớn của mình đem tay Tô Văn chặt chẽ nắm ở trong lòng bàn tay.

Tô Văn không nói chuyện, lẳng lặng đi theo Tô Duệ, từ hần nắm tay mình đi qua đường cái, lại nắm tay mình đi vào một nhà hàng tình nhân.

Thẳng đến khi Tô Duệ gọi xong điểm tâm, Tô Văn vẫn là bộ dáng yên lặng.

“Em hôm nay thật an tĩnh.”

Tô Duệ nhìn Tô Văn nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Có tâm sự sao?”

“Không có, thời điểm em muốn tính kế người khác đều là an tĩnh như vậy.”

Tô Văn đột nhiên hướng về phía Tô Duệ cười sáng lạn. Nhìn thấy cô tươi cười, Tô Duệ cũng không tự chủ được giờ giờ lên mi:

“Em đây là tính cùng Đế Thích Thiên và Hồi Mâu Nhất Tiểu tính toán nợ nần sao?”

“Đúng vậy, vì cơ hội này, em cũng đợi lâu lắm rồi.”

Tô Văn nâng má, nghiêng đầu nhìn Tô Duệ ở đối diện: “Ngày mai sau khi đổi mới, tám đại khu ở Hoa Hạ liền sẽ cùng chung tin tức, mà Địa Hạ Vương Cung lại là phó bản đầu tiên mà các bang phái đều muốn xoát, anh có tham dự không?”

Địa Hạ Vương Cung chính là phó bản cấp 60 mà lần này hệ thống đổi mới mở ra, là phó bản cấp bậc cao nhất cũng khó khăn nhất trước mắt ở 《Lăng Thần》.

“Aa”

Tô Duệ ánh mắt chợt lóe, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Như thế nào, em muốn đầu sát sao?”

“Không sai.”

Tô Văn gật gật đầu: “Em muốn đầu sát, đương nhiên, kỳ thật em muốn nhất chính là cái khen thưởng của đầu sát, kỹ năng đặc thù.”

“Vậy chúc em thành công!”

Tô Duệ hướng về phía Tô Văn giờ lên mi, trong thanh âm mang theo một tia sung sướng.

Tô Văn rũ mắt, một lát sau lại nâng lên, mỉm cười nhìn Tô Duệ

“Lần này em còn cần anh giúp ta một việc, đương nhiên anh có thể đưa ra điều kiện.”

“Điều kiện gì cũng có thể?”

Tô Duệ hơi nghiêng người về phía trước, híp mắt, nguy hiểm nhìn Tô Văn.

Tô Văn có chút không có sợ hãi nhìn lại Tô Duệ: “Anh muốn thế nào?”

Ách.

Tô Duệ hướng trên ghế nhích lại gần, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tô Văn.

“Bỏ đi, hiện tại chưa nghĩ ra, về sau nghĩ ra rồi nói sau.”

“Được.”

Tô Văn nhẹ nhàng rũ xuống mi mắt, ý cười nội đáy mắt biến mất, hai người kêu chính là phần ăn tình nhân, sau khi ăn com xong, sắc trời đã khuya, tuyết càng rơi càng lớn, toàn bộ đường phố đều trắng xóa một mảnh.

Từ nhà ăn đi ra, đón gió lạnh thấu xương cùng tuyết bay đầy trời, Tô Duệ ánh mắt hoảng hốt một chút, kí ức có chút sâu xa ở trong đầu Tô Duệ chợt lóe qua, hần đột nhiên kéo tay Tô Văn, ánh mắt mịt mờ không rõ nhìn cô.

“Anh cũng em về nhà được không?”

Vừa nói, hần đã nhẹ nhàng hạ cong eo.

Tô Văn không trả lời, không nói một lời liền nhảy lên lưng Tô Duệ, đón gió tuyết, Tô Duệ một đường trầm mặc, trên nền tuyết lưu lại một chuỗi dấu chân của hắn.

Tô Văn đem mặt dán ở trên lưng Tô Duệ, một đôi tay gắt gao ôm cổ hắn, thiên địa yên tĩnh, Tô Văn cảm giác mình tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập của Tô Duệ.

Một chút lại một chút, tiếng tim đập đặc biệt hữu lực.

“Tô Duệ.”

Không biết qua bao lâu, Tô Văn bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, bởi vì mặt cô còn chôn ở trên lưng hắn, cho nên lúc này Tô Văn thanh âm rầu rĩ.

“Anh có phải nhớ tới tỷ tỷ anh hay không?”

Tỷ tỷ.....

Hai chữ xa xôi lại quen thuộc.

Tô Duệ bước chân hơi loạn, cuối cùng lại tiếp tục đi nhanh về phía trước.

“Anh biết, tỷ tỷ kỳ thật đã sớm chết.”

Gió lạnh, Tô Duệ thanh âm có chút ám ách trầm thấp.

Sau khi tiến vào Thời Không Thất Lạc, hắn kỳ thật có tìm đọc qua cốt truyện ở vị diện nơi hắn ở.

“Anh không thích Hiên Viên Duệ, hẳn cho người ta cảm giác không tốt, anh chỉ là đơn thuần muốn bảo hộ tỷ tỷ, tựa như tỷ ấy khi còn nhỏ che chở anh, nhưng là, tỷ ấy tựa hồ cũng không thích anh bảo hộ.”

Nói đến tỷ tỷ của mình, Tô Duệ sắc mặt có chút âm đạm, cảm giác lực của hắn từ nhỏ đã so với bất luận kẻ nào đều nhạy bén hơn, khi đó phụ thân khắc nghiệt, mẫu thân chẳng quan tâm, duy nhất làm hắn cảm giác được ấm áp thoải mái chính là tỷ tỷ quan tâm yêu quý.

Nho nhỏ dưới đáy lòng Tô Duệ thề đời này đều phải hảo hảo bảo hộ tỷ tỷ, nhưng là sau khi Hiên Viên Duệ xuất hiện.

Tỷ tỷ yêu Hiên Viên Duệ.

Đó là hoàng tử nhìn như ôn nhu nho nhã, Tô Duệ không thích hắn, thậm chí Tô Duệ mơ hồ đã đoán được, tỷ tỷ cùng hắn ở bên nhau tuyệt không hạnh phúc.

Hắn liều mạng dùng hết thảy mọi cách ngăn cản tỷ tỷ cùng tên đó ở bên nhau, kết quả.....

Tỷ tỷ bắt đầu xa cách chán ghét hắn, phụ thân đối đãi với mình càng thêm lạnh nhạt, liền mẫu thân kia hàng năm không quan tâm mình cũng đối với mình thờ ơ dài than ngắn.

Chậm rãi Tô Duệ bắt đầu hết hy vọng, hắn nghĩ đời này liền chỉ có một mình mình lẻ loi vẫn có thể sống sót, không phải sao?

Vì thế mấy năm sau, Tô Duệ càng ngày càng lạnh mặc càng ngày càng tàn nhẫn, càng ngày càng cố chấp.

Thẳng đến.....

Tô Văn xuất hiện.

Có lẽ trong sinh mệnh mỗi người đều sẽ xuất hiện một người như vậy, hắn (nàng) lơ đãng xuất hiện, lại lặng yên không một tiếng động rời đi, rõ ràng chỉ là thời gian ngắn ngủi ở chung, nhưng là rung động cùng tim đập trong nháy mắt kia, lại có thể làm người ta cả đời ghi khắc.

Tô Văn ở trong sinh mệnh Tô Duệ chính là một nhân vật như vậy.

Mà Tô Duệ cũng mơ hồ biết, ở sinh mệnh của Tô Văn cũng từng xuất hiện qua một người như vậy, mà người kia, không phải hắn.....

~~~~~

Hôm nay ta có việc nên chắc được 1c này, các nàng thông cảm... ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (15)

Edt: Mít

Thế giới《 Lãng Thần 》, vượt khu thông đạo vạn người chú ý cuối cùng cũng mở ra.

Khi thời điểm Tô Văn lần nữa online, toàn bộ Kênh Thế Giới khí thế ngất trời thảo luận phó bản Hạ Vương Cung sẽ bị cái bang phái của đại khu nào bắt được đầu sát, phải biết rằng đây chính là tin tức chung sau lần đầu sát đầu tiên, bất luận bị cái bang phái nào bắt được đều là vinh dự to lớn.

Sau khi Tô Văn online thấy Vô Phong cũng đang online, cô lập tức liên hệ với Vô Phong nói đến chuyện hạ phó bản, đối với phó bản Địa Hạ Vương Cung Vô Phong còn rất xa lạ, nguyên nhân chính là vì chưa có đi vào, nên không biết bên trong có bao nhiêu phiền toái.

Cho nên Vô Phong đối với lần hạ phó bản này tin tưởng mười phần, hần lập tức kéo đội ngũ, như cũ vẫn là năm người, thời điểm khi mọi người đi theo đội trưởng truyền tống đến cửa phó bản Địa Hạ Vương Cung, Băng Hỏa Hành Giả lập tức bị cảnh tường biển người tấp nập trước mặt làm chấn động.

Mà Vũ Bảo Bối cùng dùng truyền tống lại đây xem nào nhiệt càng là mở to hai mắt nhìn, nhìn không được vẫn luôn kinh hô “Trời ơi!” “Trời ơi!” “Trời ơi! Làm sao nhiều người như vậy?”

Lúc này, ở khu bốn Hoa Hạ tinh anh của các bang phái đều đến đông đủ, trong một đám người, Đế Thích Thiên vẫn là lóe mắt người nhất, mà Hồi Mâu Nhất Tiểu đi theo bên người Đế Thích Thiên về mặt mơ hồ đang dùng một lọ sữa chua chim cánh cụt uống ngon lành.

Đó là đạo cụ đặc thù bỏ máu trong 《 Lãng Thần 》, ngày thường có rất ít người dùng tới nó bỏ máu, nhưng thứ này thoát nhìn mạnh mẽ đáng sợ, rất được những tiểu nữ sinh hoan nghênh.

Đến nỗi Hồi Mâu Nhất Tiểu sớm đã không còn là cái gì tiểu nữ sinh, cư nhiên cũng có một mặt “Thiên chân vô tà” như vậy, đối với điểm này, Tô Văn chỉ ha ha.

“Văn Nguyệt tỷ tỷ?”

Không thể không nói giữa nữ nhân với nữ nhân, đặc biệt là giữa bạn gái hiện tại cùng “Bạn gái cũ” giống như có cảm ứng tâm linh, Tô Văn chỉ là ở trong đám người liếc mắt nhìn Hồi Mâu Nhất Tiểu một cái, liền lập tức bị thiên tính “Mơ hồ” của Hồi Mâu Nhất Tiểu phát hiện, cô ta cao giọng kêu một câu, về mặt tươi cười nháy nhót đi tới trước mặt Tô Văn.

“Văn Nguyệt tỷ tỷ, mọi người cũng tới hạ phó bản sao? Cái phó bản này hình như là rất khó nha!”

Nghe kỹ một chút, nhiều xưng hô thân thiết, nhiều thanh âm mềm mại, nhưng là cô kỳ thật đang cười nhạo chúng tôi không biết lượng sức chứ gì?

Gọi lớn tiếng như vậy, sợ người khác không biết tôi tới đúng không?

Tô Văn lười nhác ngược mắt nhìn Hồi Mâu Nhất Tiểu một cái, ngữ khí đậm nhạt trước sau như một.

“Nếu tôi nhớ không lầm, tôi so với cô nhỏ hơn một tháng nhì.”

Hồi Mâu Nhất Tiểu.....

Lúc này chung quanh rất nhiều người đều bị thanh âm “Văn Nguyệt tỷ tỷ” của Hồi Mâu Nhất Tiểu hấp dẫn, càng có người hiểu chuyện lập tức không dấu vết tới gần, muốn đứng gần xem “tân hoan cự ái” của Đế Thích Thiên cắn xé nhau.

Đáng tiếc, Tô Văn phản ứng quá cao lãnh.

Hơn nữa nhỏ hơn một tháng gì đó....

Văn Nguyệt nữ thần người thật là.....

Đậm nhạt đáng yêu.

Hồi Mâu Nhất Tiểu đích thị là so với nguyên chủ Tô Văn lớn hơn một tháng, chỉ là Tô Văn ngày thường quá cường thế, mà Hồi Mâu Nhất Tiểu thích tỏ ra ngây thơ, làm cho trước kia ở Thí Thiên bang, tất cả mọi người đều cảm thấy Hồi Mâu Nhất Tiểu so với Tô Văn nhỏ hơn rất nhiều.

Lúc này bị Tô Văn không chút lưu tình ném mặt mũi, Hồi Mâu Nhất Tiểu lại bày ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu ngày thường thường thấy nhất, dường như bị cực đại ủy khuất, hơi hơi dẫu môi đỏ, hốc mắt hồng hồng, thanh âm cũng có chút phát run:

“Thì ra Văn Nguyệt tỷ, không, là Văn Nguyệt muội muội so với tôi nhỏ hơn, tôi vẫn luôn không biết điều này.”

Tô Văn thật sự không thích xem bộ dáng đáng thương hề hề của cô ta, xoay người đang muốn rời đi, Đế Thích Thiên lại vừa lúc đi đến bên cạnh hai

người, nhìn thấy người tình bé nhỏ của mình về mặt ủy khuất, Đế Thích Thiên lập tức đen mặt, ánh mắt lạnh băng nhìn Tô Văn.

“Vân Nguyệt! Cô đừng khinh người quá đáng! Tôi đã đối với cô thù hận lưu tình, đừng ép tôi đuổi tận giết tuyệt!”

“Ah.”

Tô Văn có chút buồn cười ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đế Thích Thiên một cái.

"Tôi còn chưa có đối với nữ nhân của anh làm cái gì đâu, anh có biểu tình như vậy làm gì! Chờ ngày nào đó tôi đem cô ta giết sạch cấp anh hẵng tìm tôi báo thù cũng không muộn, còn có..... Hoan nghênh anh đối với tôi đuổi tận giết tuyệt, tôi —— chờ!"

Nói xong, Tô Văn cũng không thèm liếc mắt nhìn Đế Thích Thiên cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu một cái, từ bên người hai người đi vòng qua.

Bốn người một bên yên lặng đuổi kịp, nhưng thật ra người đứng ở cuối cùng, vẫn luôn xem náo nhiệt Vũ Bảo Bối bởi vì không cần đánh phó bản, cô hi hi đi tới trước mặt Hồi Mâu Nhất Tiểu, về mặt nghiêm túc mở miệng.

“Dì à, về sau người có thể đừng tùy tiện bừa bãi tỏ vẻ đáng thương không? Tuổi này của người thật sự là không thích hợp bán manh!”

Hồi Mâu Nhất Tiểu:.....

Đế Thích Thiên:.....

Đảng quần chúng vậy xem Hay...đây là Thần bổ đao trong truyền thuyết...?

Thời gian từng chút từng chút qua đi, cửa phó bản đội ngũ càng ngày càng ít, tất cả mọi người đều giành giật từng giây chiến đấu, đồng thời cũng thời khắc chú ý tin tức của các đại khu khác trên Kênh Thế Giới....

【 khu một 】 Phong Lâm Thiên Hạ: Đầu sát là của chúng ta, khu một khu một, thiên hạ đệ nhất!.

【 khu bốn 】 Thượng Thiên Nhược Thủy: Khu một cut xéo! Có lão đại Đế Thích Thiên của chúng ta ở đây, các người tìm nơi nào mát mẻ mà ngủ đi!

【 khu sáu 】Giai Nhân Thanh Tú: Ai u uy, Đế Thích Thiên ở Hoa Hạ xếp hạng thứ mấy a? Nếu không phải bang chủ đại nhân nhà chúng ta đối với phó bản này không có hứng thú, các người đều game over!

【 khu hai 】 Dạ Nhập Thanh Lâu: Mỹ nữ lâu trên, bang chủ nhà các người chính là đệ nhất Hoa Hạ Dạ Vũ đại nhân sao?

【 khu một 】 Phong Lâm Thiên Hạ: Dạ Vũ nói cho cùng cũng chỉ là một người, Địa Hạ Vương Cung là phó bản đoàn đội, xem chính là thực lực đoàn đội, miệng pháo lợi hại? Có bản lĩnh các người ra lấy đầu sát a!

【 khu sáu 】Giai Nhân Thanh Tú: Phong Lâm miệng người sạch sẽ một chút, có phải muốn một đầu một hay không? Tới tới tới, tới bản đồ trung lập, lão nương không giết người một trăm lần liền theo họ người!

【 khu bốn 】 Băng Hòa Hành Giả: Phó bản này thật đơn giản nha! Chúng tôi đều đánh xong rồi!.

【 khu sáu 】 Giai Nhân Thanh Tú: Nhà ai, tại đây làm loạn a?

【 khu sáu 】 Tiểu Thủ Băng Lương:.....

【 khu bốn 】 Thượng Thiên Nhược Thủy: Đờ mờ, người không thổi là chết à! Đánh xong cái con khỉ! Bang của chúng ta đã đánh tới 40% tiến độ. Đây tuyệt đối là tốc độ nhanh nhất của toàn khu Hoa Hạ!

【 khu một 】 Phong Lâm Thiên Hạ: Gió lớn không sợ cán đầu lưỡi a? Đây hài tử nhà ai thế nhưng ba hoa chích chèo!

.....

Bởi vì ở phó bản, đánh đến cuối cùng còn lại một cái đại Boss, chỉ cần Băng Hòa Hành Giả cùng Tiểu Cước Băng Lương hai người phối hợp công kích liền xong.

Quá nhàm chán, Băng Hòa liền bắt đầu xem Kênh Thế Giới, kết quả hần nhìn thấy một đám người đang thảo luận phó bản Địa Hạ Vương Cung này.

Dạ Vũ là ai Băng Hòa Hành Giả không biết, nhưng mà hần trên Kênh Thế Giới thấy được người của Thí Thiên bang, bản năng khó chịu, sau đó tùy tiện đánh một câu phát lên, mà một câu này của Băng Hòa Hành Giả, làm hần trở thành đối tượng bị mọi người thảo phạt.

Nhưng mà, lúc này trọng điểm Băng Hòa chú ý hiển nhiên cũng không phải chuyện đó.

“Tiểu Cước, Tiểu Thủ Băng Lương kia chính là ca ca của anh?”

Quá rõ ràng, Băng Hòa Hành Giả chỉ chú ý tới cái ID “Tiểu Thủ Băng Lương” kia.

“Đã nói với cậu bao nhiêu lần, đừng gọi tôi là Tiểu Cước, kêu tôi là Lượng ca!”

Tiểu Cước Băng Lương ở một bên nhìn không được rít gào một câu.

“Hai người các ngươi, đều nghiêm túc cho ta!”

Thấy hai người thế nhưng phân tâm thất thần, Thiên Nhai Hải Giác một bên nhìn không được nhắc nhở một câu, hai người lập tức im lặng hết sức chuyên chú đánh Boss.

Kỳ thật năm người đều là lần đầu tiên xuống phó bản Địa Hạ Vương Cung này, đối với phương diện các bẫy rập trong mê cung đều bó tay.

Nhưng bởi vì có Tô Văn biết rõ cách công lược phó bản chỉ huy, bọn họ một đường thuận lợi quét sạch tiểu quái đi ra mê cung đối diện đại Boss cuối cùng.

Bởi vì năm người phối hợp thời gian cũng không ngắn, cho nên thời điểm đánh Boss cũng đặc biệt thuận lợi.

Mười phút sau, Boss bị bọn họ thuận lợi đánh tới còn 5% lượng máu, vẫn luôn cấp thêm máu cho Vô Phong, Tô Văn đột nhiên hô to một câu.

“Một hồi chờ thời điểm Boss còn lại 1% lượng máu, tất cả mọi người đều dừng dùng kỹ năng, toàn bộ sử dụng công kích vật lý!”

Cái Boss phó bản này kỳ thật cũng không phải quá khó đánh, duy nhất biến thái ở chỗ thời điểm nó còn lại 1% lượng máu, một khi chịu ma pháp công kích liền sẽ cuồng bạo phóng đại chiêu, nháy mắt hồi lại nửa lượng máu!

Nghe được Tô Văn nói, tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng, không chớp mắt nhìn chăm chăm lượng máu của Boss, khi đạt tới thời điểm 1%, tất cả mọi người bắt đầu công kích vật lý, vì thế lượng máu của Boss liền bắt đầu lấy tốc độ mỗi giây —80, —85, —90 thông thả giảm xuống.

Một lúc sau, thân hình thật lớn của Boss ầm ầm ngã xuống đất, hóa thành một tảng lớn chiến lợi phẩm kim quang lấp lánh, mà ở chỗ nó từng đứng sừng sững lẳng lặng nổi lơ lửng một quyền kim sắc kỹ năng thư ——

Kỹ năng đặc thù【cường chế sống lại】chức nghiệp hạn chế mục sư.

Cùng lúc đó, ở Kênh Thế Giới của tám đại khu đồng thời hiện lên thiếp vàng một hàng chữ to ——

Thế giới thông cáo: Chúc mừng khu bốn Hoa Hạ bang Phụng Vũ Cửu Thiên hoàn thành đầu sát Địa Hạ Vương Cung! Hoàn thành đầu sát tiểu đội gồm các thành viên... Vô Phong, Tô Thành Văn Nguyệt, Tiểu Cước Băng Lương, Băng Hóa Hành Giả, Thiên Nhai Hải Giác!

Kim quang lấp lánh chữ to phiêu đảng ở giữa không trung, bay bay ở trước mặt người chơi, liên tiếp lóe ba lần!

Quả nhiên, chuyện quan trọng cần thiết phải nói ba lần!

【khu bốn】The Matrix: Ta đi! Ta đi! Ta đi! Là bang của chúng ta! Ta không phải đang nằm mơ chứ?

【khu bốn】Vũ Bảo Bối: Ngươi đương nhiên không phải đang nằm mơ, một cái đầu sát tính là cái gì! Phụng Vũ Cửu Thiên bang lại lần nữa chiêu mộ nhân tài! Tiến vào bang phái đưa đầu sát, chế bá toàn sever không phải mộng!

【khu bốn】Thượng Thiên Nhược Thủy: Đờ mờ, nhất định là phương thức đánh chữ của ta hôm nay trên Kênh Thế Giới không đúng!

【khu một】Phong Lâm Thiên Hạ: Không phải một mình ngươi!

【khu sáu】Tiểu Thủ Băng Lương: Chúc mừng!

【khu bốn】Độc Lang:.....

Không thể không nói giờ phút này nội tâm Độc Lang cực rối rắm, lúc đầu hắn cũng biết bang phái của mình phỏng chừng cùng cái đầu sát này vô duyên, nhưng tốt xấu gì cũng đến liều một lần đi!

Tuy rằng đối với Đế Thích Thiên không có hảo cảm, nhưng vì vinh dự khu bốn, Độc Lang vẫn thực hy vọng Đế Thích Thiên đem đầu sát này bắt được.

Kết quả, hắn đoán trúng mở đầu, lại không đoán trúng kết cục ——

Đầu sát là khu bốn, nhưng cũng không thuộc về Thí Thiên, nó, thuộc về Phụng Vũ Cửu Thiên!

Một cái danh đều chưa có, bang phái nhỏ.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 77: Đại Thần Võng Du Sủng Ta (16)

Edt: Mít

Phó bản Địa Hạ Vương Cung bị hạ, Phụng Vũ Cửu Thiên bang nhất minh kinh nhân*! Ở lúc mọi người sôi nổi tìm hiểu thời điểm nào đột nhiên chạy ra hắc mã bang phái, năm người Tô Văn đã ra khỏi phó bản.

** bản lãnh làm người sợ*

Lúc này, rất nhiều chiến đội tinh anh của các bang phái đều không hẹn mà cùng từ phó bản đi ra..

Nếu đầu sắt không còn, bọn họ tiếp tục ở phó bản đánh tới cuối cùng cũng không còn quá nhiều ý nghĩa.

“Chúc mừng cô.”

Thân ảnh cao lớn của Độc Lang xuất hiện ở trước mặt Tô Văn, Tô Văn nhìn nhìn hình dáng lẫm lẹ kia của Độc Lang, hơi lơ đãng.

“Cảm ơn.”

Cảm giác được Tô Văn lạnh nhạt, Độc Lang do dự một chút.

“Bang phái của các người lập tức được cấp ba rồi? Muốn cùng Lang Nha chúng tôi kết minh không? Tôi phỏng chừng Đế Thích Thiên nhất định sẽ không buông tha các người, đến lúc đó chúng ta.....”

“Không cần.”

Tô Văn có chút ý vị thâm trường nhìn Độc Lang.

“Thí Thiên sẽ là bang phái đối địch của chúng tôi, Lang Nha các người cũng vậy.”

“Văn Nguyệt, cô hãy tắt hành động theo cảm tính!”

Độc Lang nhìn ra, Tô Văn cùng mình tiêu tan hiềm khích lúc trước cùng nhau hợp tác mới là cục diện tốt nhất cho mọi người.

“Tôi không có hành động theo cảm tính, làm bang phái đồng minh với Phụng Vũ của chúng tôi Lang Nha các người còn không xứng!”

“Sao?”

Ở ngay lúc này, phía sau hai người vang lên một giọng nam trầm đầy trào phúng.

“Bất quá cầm một cái đầu sắt, cô cảm thấy bang của các người vô địch rồi?”

Đế Thích Thiên sắc mặt âm trầm đi tới bên cạnh Tô Văn, cúi đầu đôi mắt lãnh lệ nhìn cô.

“Cô nói Lang Nha không xứng cùng các người kết minh? Tôi thật là muốn biết, ở trong lòng Tô Thành Văn Nguyệt cô ai mới có tư cách cùng Phụng Vũ các người kết minh đây? Không phải là Thí Thiên chúng tôi chứ? Nhưng tôi.... đối, với, cô, không, hứng, thú!”

“A.”

Nghe được Đế Thích Thiên nói, Tô Văn không chút để ý cười.

“Tôi đối với nam nhân không phải đệ nhất toàn khu cũng không có hứng thú, có tư cách cùng chúng tôi kết minh, chỉ có Vĩnh Dạ!”

Khu sáu Vĩnh Dạ bang, đệ nhất bang phái khu sáu, đồng thời bang chủ của bọn họ đúng là đại danh鼎鼎 vẫn luôn bá chiếm đệ nhất cấp bậc toàn khu Hoa Hạ, cường nhân luyện cấp Dạ Vũ!

Ở toàn bộ khu Hoa Hạ, không có vài người chân chính gặp qua Dạ Vũ chân chính ở hiện thực, hấn rồi xa giang hồ, nhưng là trên giang hồ nơi nơi đều có truyền thuyết của hắn.

Lần này vượt khu thông đạo mở ra, các đại khu không ngừng thực hiện tin tức chung, bất đồng khu vực nhưng giữa các bang phái còn có thể liên minh vượt khu.

Đồng thời mở ra trung lập chiến trường, liên minh bang phái có thể cùng công chiếm thành lũy trên chiến trường, làm cứ điểm của hai bên.

Vĩnh Dạ.....

Đế Thích Thiên biết Vĩnh Dạ, càng biết Dạ Vũ.

Căn cứ theo hiểu biết của hắn, Vĩnh Dạ chưa từng kết minh cùng bất kì bang phái nào, mà Dạ Vũ cũng rất ít xuất hiện ở trước mặt mọi người, hắn ở trong trò chơi tựa hồ trừ bỏ luyện cấp vẫn là luyện cấp, căn bản đối với những chuyện khác trong trò chơi không chút nào quan tâm.

Lúc này Đế Thích Thiên xem ra, Tô Văn muốn cùng Vĩnh Dạ kết minh quả thực chính là người si nói mộng!

Nhóm quân chúng vây xem đại đa số mọi người đều cùng Đế Thích Thiên có cái nhìn giống nhau, thậm chí còn có một ít thành viên của Thích Thiên bang đem đối thoại của Tô Văn cùng Đế Thích Thiên ghi lại video, hơn nữa đem phóng tới diễn đàn của khu Hoa Hạ trong《Lăng Thần》——

Khẩu xuất cuồng ngôn! Hắc mã Phượng Vũ Cửu Thiên bang mưu toan cùng Vĩnh Dạ sánh vai!

Bởi vì lúc này Phượng Vũ Cửu Thiên đang đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, mà Vĩnh Dạ cũng vẫn luôn điệu thấp thần bí, hiện giờ cái tiêu đề này đem hai bang liên hệ với nhau, tiêu đề vừa ra lập tức trở thành đề tài nóng nhất.

Những người bất mãn bị Phượng Vũ Cửu Thiên đoạt đầu sát giống như tìm được chỗ phát tiết, tất cả đều đến trên diễn đàn nhấn lại lời phát tiết.

Lúc này, bọn họ còn không biết sẽ không lâu nữa, bọn họ liền sẽ bị hiện thực tàn khốc “Bóp bóp bóp” và mặt, hơn nữa chờ đợi bọn họ còn không chỉ là những cái đó....

Vĩnh Dạ bang chủ đại nhân sẽ dùng hành động thực tế nói cho bọn họ biết, cái gì kêu phát tiết nhất thời sáng, cả nhà hoà táng tràng!

.....

Đầu sát Địa Hạ Vương Cung, đối với Phượng Vũ bang ý nghĩa phi thường, lúc này toàn viên bang đều ở trạng thái hưng phấn cực độ, bởi vì bang phái lập tức lên tới cấp ba.

Tô Văn vừa lúc ở lúc này cổ vũ mọi người một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tích cực làm nhiệm vụ bang phái.

“Chỉ cần chiều nay bang thăng đến cấp 3, tôi mời mọi người xem tuồng hay!”

Ở kênh bang lưu lại những lời này, Tô Văn lập tức cũng gia nhập hàng ngũ làm nhiệm vụ bang phái.....

Hai giờ sau ——

“Người chơi Dạ Vũ yêu cầu thêm bạn tốt, chấp nhận hay không?”

Một cái lời mời bạn tốt đột nhiên từ hòm thư Tô Văn bắn ra.

Lúc này Tô Văn đang ở mỏ đá làm nhiệm vụ bang, nhìn đến tên Dạ Vũ, lập tức chọn chấp nhận, một giây đồng hồ sau liền nghe được giọng nói Tô Duệ.

“Cuối cùng cũng có thể cùng em nói chuyện trong trò chơi.”

Giọng nói chuyển được, thanh âm Tô Duệ liền gấp không chờ nổi ở Tô Văn bên tai vang lên.

“Anh hiện tại ở bản đồ trung lập, em tới không?”

“Em đang ở bản đồ nhiệm vụ của bang, tạm thời không qua được, bang bọn em hôm nay muốn thăng lên bang cấp 3.”

Tô Văn một bên thu thập vật liệu đá, một bên cùng Tô Duệ nói chuyện phiếm.

“À.”

Nghe được Tô Văn nói, Tô Duệ hơi có chút thất vọng, nhưng mà ngay sau đó hắn lại lần nữa mở miệng.

“Thông cáo thế giới anh thấy rồi, chúc mừng em! Chờ bang của em thăng đến cấp ba chúng ta liền kết minh, anh tặng em một cái đại lễ.”

“Cái đại lễ gì?”

Tô Văn chỉ là thuận miệng hỏi như vậy, cô đoán chừng là Tô Duệ tính mạng mình thăng cấp hoặc là giúp cô ở trên chiến trường trung lập giết Đế Thích Thiên.

“Tạm thời bảo mật”

Ngoài dự đoán, Tô Duệ làm cho thần bí hê hê.

“A.”

Tô Văn cất một tiếng, lúc này hộp thư cá nhân của cô lần nữa bắn ra một phong thư, là Vũ Bảo Bối phát tới, thì ra bang phái đã hoàn thành nhiệm vụ đạt tiêu chuẩn, tài nguyên của bang cũng đủ thăng cấp ba.

Quả nhiên, hôm nay tất cả mọi người đều giống như tiêm máu gà, đặc biệt nhiệt tình.

“Nhiệm vụ bọn em đã hoàn thành, liền thăng cấp ba!”

Tô Văn nhìn không được đem tin tức tốt này trước tiên nói cho Tô Duệ biết.

“Thật sao?”

Thanh âm Tô Duệ cũng có vẻ thật cao hứng

“Vậy một lát em có thể tới tìm anh không?”

“Không.”

Tô Văn lại phủ định câu hỏi của Tô Duệ: “Em muốn đi giết một người.”

Giết người?

“Là Hồi Mâu Nhất Tiểu sao?”

Tuy rằng là đang hỏi cô, nhưng ngữ khí Tô Duệ lại là chắc chắn.

“Không sai, em đi trước giết người, lát nữa off line gặp.”

Nói xong Tô Văn liền đóng giọng nói, trực tiếp truyền tống về thành, sau đó Tô Văn gửi cho Hồi Mâu Nhất Tiểu một lời mời bạn tốt, không ngoài dự liệu, Hồi Mâu Nhất Tiểu tiếp nhận lời mời bạn tốt của cô rồi——

Tô Thành Văn Nguyệt: Tôi muốn cùng cô đơn độc tâm sự, địa điểm cô chọn.

Hồi Mâu Nhất Tiểu: Được.

Không bao lâu sau Hồi Mâu Nhất Tiểu liền gửi cho Tô Văn một cái tọa độ.

Nhìn thoáng qua cái tọa độ kia, Tô Văn hơi mỉm cười, quay đầu, cô liền đem tọa độ phát tới kênh bang——.

Tô Thành Văn Nguyệt: mọi người đến địa phương này tập hợp, chú ý ẩn nấp, có trò hay xem

Phát xong những lời này, Tô Văn lại gửi cho Tiểu Cước Băng Lương một cái trò chuyện riêng, kêu hắn lập tức truyền tống qua đó, tìm vị trí tốt nhất mở ra công năng ghi hình, đem sự tình lát nữa phát sinh tất cả đều thu vào.

Làm tốt hết thảy, Tô Văn lúc này mới ở thương thành mua một cái định vị truyền tống quyền trục, đưa tọa độ Hồi Mâu Nhất Tiểu gửi cho vào, chờ cô truyền tống qua đó, liếc mắt một cái liền thấy được Hồi Mâu Nhất Tiểu đang ngồi ở ven hồ phát ngốc.

Cô đã sớm chờ ở nơi này, không, phải nói từ phó bản đi ra, sau khi Đế Thích Thiên offline, Hồi Mâu Nhất Tiểu vẫn luôn ở chỗ này ngồi phát ngốc.

Cô là một người mù đường, sợ dĩ có thể tìm được nơi này, là vì đây là nơi Đế Thích Thiên thường xuyên mang cô tới, mà vừa rồi Tô Văn gửi cho cô tin nhắn bảo cô định địa điểm, Hồi Mâu Nhất Tiểu liền trực tiếp đem tọa độ của mình chia sẻ cho cô ấy.

Lúc này nhìn thấy thân ảnh Tô Văn truyền tống lại đây, Hồi Mâu Nhất Tiểu lập tức đứng dậy, cắn cắn môi, sắc mặt tái nhợt nhìn Tô Văn.

Tô Văn thong thả ung dung đi tới cách trước người Hồi Mâu Nhất Tiểu năm bước rồi đứng yên, ý vị thâm trường nhìn cô ấy.

“Cô biết tôi tìm cô tới là vì cái gì không?”

“Tôi biết.”

Tựa hồ là hạ quyết tâm rất lớn, Hồi Mâu Nhất Tiểu hốc mắt đỏ đỏ là chả chực khóc nhìn Tô Văn.

“Tôi biết cô muốn tôi rời khỏi Thiên ca ca, cô bắt đầu sát phó bản, còn không phải là vì muốn chứng minh với hắn, cô so với tôi càng thích hợp với hắn hơn sao?”

Tô Văn:.....

Cô gái à, nào tàn đến như vậy sao! Cô có bệnh sao lại bỏ trị chứ!...

~~~~~  
*Chuẩn bị xem tuồng hay và mặt "bốp bốp bốp" cùng những màn show ân ái của Tô tướng quân nhà chúng ta đi..... =))))*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 78: Đại Thần Võng Du Sủng Ta (17)

**Edt: Mít**

Bên hồ sóng nước lóng lánh ánh trắng bạc, Tô Văn cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu hai người lẳng lặng đối diện.

Tiểu Cước Băng Lương vừa mới truyền tống lại đây, rất xa liền thấy được hai người bên hồ, hần thừa dịp không ai phát hiện, lập tức tìm cái đại thụ ở ven hồ tránh đi, trực tiếp mở ra công năng ghi hình.

Lúc này, Hồi Mâu Nhất Tiểu cũng không biết mình bị ghi hình lại.

Cô thấy Tô Văn này giờ không nói gì, lại còn có vẻ mặt cười nhạt nhìn mình, cái này làm cho Hồi Mâu Nhất Tiểu cảm thấy trong lòng đặc biệt không thoải mái, vì thế cô lại lần nữa mở miệng.

“Tôi biết, ở trong lòng cô, thậm chí ở trong lòng rất nhiều người đều cảm thấy tôi không xứng với Thiên ca ca, các người cảm thấy ý thức của tôi không được, thao tác không quá khả quan, không thích hợp chơi võng du, nhưng là.....

Tình yêu là không thể miễn cưỡng, Thiên ca ca nói từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tôi anh ấy liền thích tôi, tôi cũng thích anh ấy, tôi chỉ muốn an an tĩnh tĩnh bên cạnh anh ấy, làm anh ấy vui, làm anh ấy hạnh phúc, cô vì cái gì không chịu buông tha chúng tôi chứ?”

“Ha ha.”

Tô Văn cười gượng hai tiếng.

“Thứ nhất, tôi chưa từng nghĩ tới muốn phá hư các người, hai người các người đừng nói là tự do yêu đương, cho dù kết hôn sinh con cũng không có một xu quan hệ nào với tôi cả.

Thứ hai, cô nói các người nhất kiến chung tình? Lương tình tương duyệt? Tôi nhớ rõ khi đó tôi còn là phó bang chủ của Thí Thiên kiêm “Bang chủ phụ nhân” nữa?

Thì ra hai người các người từ lúc bắt đầu liền thông đồng với nhau rồi, thật là làm tôi ngoài ý muốn a!”

Nói xong, Tô Văn còn cực kì khoa trương làm một cái biểu tình ngoài ý muốn.

“Không, không phải, chúng tôi chỉ là..... Cảm lòng không đậu, Thiên ca ca, Thiên ca ca nói anh ấy chưa từng yêu cô.”

Nghe được Tô Văn nói, Hồi Mâu Nhất Tiểu lập tức sốt ruột vì mình biện bạch, cả khuôn mặt lại làm ra biểu tình muốn khóc.

“Sao? Để Thích Thiên nói như vậy? Thật hay a, tôi cũng trước nay chưa từng yêu hắn.”

Tô Văn giống như là tri tâm tỷ tỷ lần nữa tiến lên một bước, ngữ khí ôn hòa mở miệng nói.

“Tôi không biết Đế Thích Thiên nói với cô như thế nào? Chúng tôi quen biết 5 năm, hắn nói trong trò chơi chỉ có thể chơi không thể động đến tình cảm thật, cho nên tôi cùng hắn tuy rằng từng bị trở thành “phu thê mẫu mực” nhưng mà trên thực tế giữa tôi với hắn sự tình gì cũng chưa phát sinh qua, nắm tay cũng chưa từng đâu, bắt quả xem bộ dáng các người, các người nói vậy chắc đã rất thân mật rồi?”

Nói xong, Tô Văn híp mắt nhìn chằm chằm gương mặt Hồi Mâu Nhất Tiểu, Hồi Mâu Nhất Tiểu sắc mặt đỏ lên, lập tức hoảng loạn né tránh tầm mắt Tô Văn.

“Không, không có chuyện đó.”



“A? Vậy là tốt rồi! Đế Thích Thiên trước kia còn khoe với tôi rằng hắn đã ngủ qua rất nhiều cô gái rồi! Tôi thật sợ cô.....”

“Chuyện này không có khả năng!”.

Hồi Mâu Nhất Tiểu đột nhiên kích động đánh gãy lời nói Tô Văn

“Thiên ca ca không phải người như vậy, anh ấy nói tôi là người đầu tiên của anh ấy.....”

Tựa hồ ý thức được mình nói lỡ, Hồi Mâu Nhất Tiểu gắt gao mà ngậm chặt miệng, dùng sức cúi đầu.

Thật là nữ nhân ngu xuẩn!.

Tô Văn khloe miệng giương lên.

“Có lẽ hắn đối với cô thật sự nghiêm túc, tôi thật tình chúc phúc các người.”

“Cái gì?”

Hồi Mâu Nhất Tiểu ngơ ngẩn không thể tin được ngược mắt nhìn Tô Văn.

“Cô không phải tới bức tôi cùng anh ấy chia tay sao?”

“Cô vì cái gì cảm thấy tôi sẽ bức các người chia tay? Tôi thật sự không thích Đế Thích Thiên, hơn nữa..... Tôi sớm đã có người thích rồi, hắn cũng ở trong trò chơi này, chờ hệ thống kết hôn mở ra, chúng tôi liền sẽ kết hôn.”

Tô Văn vẽ mặt chân thành nhìn Hồi Mâu Nhất Tiểu, từng câu từng chữ đều đặc biệt nghiêm túc thành khẩn.

“Thật sao, là người nào?”

Hồi Mâu Nhất Tiểu vẫn không chịu tin Tô Văn, cô phảng phất muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, cho đến khi vạch trần Tô Văn “Vụng về nói dối”..

“Hắn rất điệu thấp không thích nơi nơi tuyên dương, bất quá có lẽ qua mấy ngày cô sẽ biết đến.”

Nhắc tới người mình thích, Tô Văn ánh mắt cũng đặc biệt ôn nhu, biểu tình như vậy một chút cũng không giống như là đang gạt người.

Hồi Mâu Nhất Tiểu hoảng hốt một chút, theo bản năng mở miệng.

“Vậy cô hôm nay tới tìm tôi là vì cái gì?”

“Ân oán giang hồ.”.

Tô Văn mỉm cười nâng lên mục sư trượng của mình.

“Lúc trước bởi vì cô, tôi bị Đế Thích Thiên phát truy sát lệnh bị một đám người đuổi giết hồi Tân Thủ Thôn năm lần, còi chuông cần người cột chuông, nếu sự tình do cô dựng lên, liền phải ở chỗ cô kết thúc!”

Nói tới đây Tô Văn đã bắt đầu triệu hồi kỹ năng mục sư cấp 60 thiên chi thần phạt!.

Theo từng đạo tia chớp màu trắng đánh xuống, lượng máu của Hồi Mâu Nhất Tiểu không ngừng giảm bớt, cô trước nay không cùng người khác PK, quá hoảng loạn, Hồi Mâu Nhất Tiểu thể nhưng đã quên mình có thể tự thêm máu cho bản thân, cô quay người lại liền tìm đường đào tẩu!

Mà Tô Văn sau đó liền phóng thích thuật giảm tốc độ cùng suy nhược thuật, sau đó lại đối với Hồi Mâu Nhất Tiểu phóng một cái thánh quang thuật cùng quang đạn thuật!

Mục sư vốn là phòng thấp máu thiếu, trong khoảnh khắc Hồi Mâu Nhất Tiểu máu gần như thấy đáy, lúc này cô mới nghĩ đến thêm máu cho mình, đáng tiếc tất cả đều chậm, Tô Văn lại ngay sau đó liên tục phóng vài cái quang đạn thuật, trực tiếp đem Hồi Mâu Nhất Tiểu đánh không còn máu ——

Chết rồi?

Hồi Mâu Nhất Tiểu chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, chờ cô lại lần nữa mở mắt, nhìn thấy không phải điểm sống lại trong thành, mà là vẻ mặt tươi cười của Tô Văn.

Đây là.....

Tô Văn mỉm cười, lần nữa đối với Hồi Mâu Nhất Tiểu thi triển một lần thánh quang thuật cùng ba lần quang đạn thuật, Hồi Mâu Nhất Tiểu lại lần nữa nằm xuống, sau đó cô lại bị Tô Văn sử dụng “Cưỡng chế sống lại” sống lại tại đây, cũng khôi phục 20% lượng máu, chỉ là lượng máu này ở Tô Văn liên tục không ngừng công kích có vẻ đặc biệt bé nhỏ không đáng kể.

Cứ như vậy, Tô Văn đối với Hồi Mâu Nhất Tiểu lần lượt thi triển cường chế sống lại, lại lần lượt đem cô ấy giết chết.

Lúc này bên hồ trắng bạc đã tới không ít người, có rất nhiều người đều là người của Phượng Vũ Cửu Thiên bang, còn có những người thuần túy đi ngang qua mua nước tương, còn có một ít là người của bang phái khác.

Tô Văn đối với mọi người vây xem căn bản không thèm để ý, cô vẫn luôn biểu tình đậm mạc, không ngừng phóng kỹ năng, không đến mười phút liền đem Hồi Mâu Nhất Tiểu giết đến hồi Tân Thủ Thôn, trực tiếp giết đến cấp 10, tốc độ này cực nhanh thật là làm người ta cứng lưỡi.

Trên mặt đất rớt đầy trang bị, Tô Văn cũng không đi nhặt.

Hồi Mâu Nhất Tiểu đã ở cấp 10, được bảo hộ cấp bậc, lúc này cô về mặt phần hận nhìn Tô Văn.

“Tô Thành Văn Nguyệt, cô giết tôi tính là bản lĩnh gì? Có bản lĩnh cô đi giết Đế Thích Thiên kia!”

“Chờ tôi cấp 70, tôi sẽ đi giết hần.”

Nói tới đây Tô Văn bình tĩnh thu hồi mục sư trượng của mình

“Tôi không có bản lĩnh gì, nhưng giết cô một mục sư cấp 70, cư nhiên chỉ dùng có tám phần lực, thật là sĩ nhục mục sư!”

“Cô.....”

Hồi Mâu Nhất Tiểu ngu ngốc đến thế nào cũng nghe ra Tô Văn đây là đang trào phúng mình.

“Tôi so với cô cấp bậc cao, nhưng là tôi, tôi chưa bao giờ giết người!”

“Sai, cô hiện tại cấp bậc so với tôi thấp hơn nhiều, còn có.....”

Tô Văn híp mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Hồi Mâu Nhất Tiểu.

“Cô chưa bao giờ giết người, chẳng lẽ không phải bởi vì cô ai cũng giết không chết sao? Nếu cô thật sự có kỹ thuật khả quan, tôi tin cô giết người tuyệt đối sẽ không ít hơn so với tôi.”

“Không, không có khả năng! Tôi và cô không giống nhau! Tô Thành Văn Nguyệt, cô là sát nhân cuồng ma!”

Tựa hồ là bị Tô Văn bức đến hồ đồ, Hồi Mâu Nhất Tiểu cũng bất chấp, trực tiếp hướng về phía Tô Văn mắng to lên.

“Sát nhân cuồng ma? Hồi Mâu Nhất Tiểu, cô vì cái gì luôn muốn đem mình đẩy đến điểm cao của đạo đức chứ?”

Nói đến này, Tô Văn quay người lại nhìn về phía những người vây quanh cách đó không xa ở một bên bàng quan rồi lại không dám tiến đến xem.

“Mọi người chơi trò chơi chính là tìm vui vẻ, không PK còn có nhiệt tình gì? Tất cả mọi người đều là người trưởng thành rồi, lại không phải học sinh tiểu học tâm trí chưa phát triển đầy đủ, bang chiến ai không có giết người qua? Chẳng lẽ mọi người ở đây đề là sát nhân cuồng ma sao?”

Nghe được Tô Văn nói, mọi người chung quanh hai mặt nhìn nhau, đích xác, chơi trò chơi ai không có giết người? Ai lại không bị giết qua?

Này có cái gì cùng lắm thì!

Ở vòng du, đây là chuyện bình thường nhất không phải sao?

“Tôi lúc trước bắt quá là giận mình bị mọi người Thí Thiên vứt bỏ, tôi giết cô hai lần đã làm sao?”

Hồi Mâu Nhất Tiểu, cô tự mình giết tôi hồi Tân Thủ Thôn Tô Thành Văn Nguyệt tôi không lời nào để nói, nhưng là cô dựa vào bên gối để Đế Thích Thiên cùng Độc Lang đuổi giết tôi, còn ban bố truy sát lệnh, cô thật là lợi hại nha! Đem hai đại bang chủ của khu bốn chơi đến xoay vòng!”

“Cô, cô ngậm máu phun người!”

Lúc này Hồi Mâu Nhất Tiểu sắc mặt càng thêm khó coi, đích xác, cô cùng Độc Lang có một đoạn thời gian quan hệ rất tốt, bởi vì sợ Diệp Thiên hiểu lầm, cô vẫn luôn gạt hần.

Mà lúc trước thời điểm Độc Lang tuyên bố truy sát lệnh, người chơi toàn khu đều tưởng bởi vì hần đối với Tô Thành Văn Nguyệt vì yêu sinh hận, không có người nào biết nội tình trong đó!

“Ngậm máu phun người?”

Thấy Hồi Mâu Nhất Tiểu bày ra vẻ mặt vô tội bộ dáng đáng thương, Tô Văn cười cười.

“Muốn tôi hiện tại tìm Độc Lang tới đối chất không? Lúc trước thời điểm tôi lần thứ hai giết cô, hần ở ngay bên cạnh cô, bởi vì khi đó đột nhiên xảy ra

chuyện, hần chưa kịp ngăn cản tôi mà thôi.”

Nói tới đây Tô Văn tạm dừng một chút, bởi vì Vô Phong đã phát tin tức nói cho cô biết nhân mã của Thí Thiên đang tới, hơn nữa có người đã thông báo Đế Thích Thiên khi hần offline, chỉ sợ không quá hai phút Đế Thích Thiên liền online rồi.

“Hồi Mâu Nhất Tiểu, nhiều lời vô ích, tôi hôm nay chỉ vì chính mình báo thù, cô nếu không phục, có thể đi tìm nam nhân của cô, kêu hần lại đến đuổi giết tôi, Tô Thành Văn Nguyệt tôi sẽ chờ!”

Nói xong Tô Văn trực tiếp sử dụng truyền tống trở về thành, thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ, ở sau khi Tô Văn biến mất không lâu, thành viên Thí Thiên bang mới rì rì tới muộn.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Đại Thần Vãng Du Sủng Ta (18)

Edt: Mít

Tô Thành Văn Nguyệt giết Hồi Mâu Nhất Tiểu hồi Tân Thủ Thôn, tình sát hay là báo thù?

Mục sư cấp 60 như thế nào ở 8 phút tuyệt sát mục sư cấp 70!

Tô Thành Văn Nguyệt, sát nhân cuồng ma trở về!

Lần này Tô Văn thật sự nhất chiến thành danh, ở toàn bộ diễn đàn trong trò chơi của khu Hoa Hạ nơi nơi đều có thể nhìn thấy nghị luận cô.

Mỗi một bài đăng đều dán video lúc Tô Văn giết chết Hồi Mâu Nhất Tiểu.

Và đương nhiên những video này là của đảng quần chúng vậy xem phát, cũng không phải video hoàn chỉnh, video này làm cho tất cả mọi người đều chỉ nhìn thấy Tô Văn lần lượt giết chết Hồi Mâu Nhất Tiểu, lại không có những nội dung khác.

Thực hiển nhiên, người đăng video này, là muốn hướng dẫn dư luận đi theo một hướng khác, mọi người nhất trí cho rằng Tô Văn thật sự "Khinh người quá đáng"!

Thời điểm sự kiện phát sinh hơn nữa bị mọi người đẩy đến cao trào của dư luận, Tô Văn đang ở nơi dừng chân trong thành của bang cùng đám người Vô Phong mở họp.

Phượng Vũ Cửu Thiên đã thành công thăng cấp ba, thành viên của bang hạn mức cao nhất cũng lên tới năm trăm người rồi, trong vòng một giờ liền đầy năm trăm cá nhân, nhưng là hiện tại bang lại chỉ còn lại có hơn hai trăm thành viên.

"Rửa sạch không sai biệt lắm?"

Thiên Nhai Hải Giác liếc mắt nhìn Vô Phong một cái, thấp giọng hỏi một câu.

Vào buổi chiều, Tô Văn đã từng ở kênh bang nói muốn mời mọi người xem diễn, theo sau cô lại đem tọa độ Hồi Mâu Nhất Tiểu chia sẻ phát trên kênh bang, hành động này thật sự mời mọi người xem diễn, ngầm lại muốn tìm ra thám tử của bang phái khác ẩn núp ở Phượng Vũ bang.

Đối với loại chuyện này Tô Văn không phải là lần đầu tiên xử lý, mà lúc trước cô đã sớm lén cùng đám người Vô Phong nói qua, cho nên lần hành động rửa sạch này cũng còn tính là thuận lợi.

"Ừ, dư lại người tuy không thể trăm phần trăm tín nhiệm, nhưng phỏng chừng cũng không có nhiều thám tử."

Vô Phong ngữ khí luôn đặc biệt trầm ổn.

Nghe hần nói, Tô Văn gật gật đầu.

"Phượng Vũ chúng ta trước mắt không cần quá nhiều nhân số, người ít mà trung thành, hiện tại 200 người này chính là căn cơ bang phái chúng ta phát triển về sau, về sau bang phái lớn mạnh bọn họ đều là nguyên lão."

Lát nữa Vô Phong cậu phát cái thông cáo trên bang nói với bọn họ về sau chỉ cần bọn họ đối với Phượng Vũ trung thành và tận tâm, bọn họ sẽ được xếp vào chiến đội tinh anh của Phượng Vũ chúng ta, bất luận cấp bậc hay chức nghiệp, đều xem thao tác cùng ý thức."

Hiện tại Phượng Vũ còn chưa có chiến đội tinh anh cùng thành viên nguyên lão, hứa hẹn như vậy đặt ở đại bang phái khác tuyệt đối là thiên đại ban ân, mà đặt ở bang phái nhỏ như Phượng Vũ Cửu Thiên, thoát nhìn cũng không phải hứa hẹn trọng đại gì.

Nhưng Tô Văn tin tưởng, chỉ cần tới ngày mai, chính mắt bọn họ chứng kiến qua "Minh hữu" có bao nhiêu tin cậy cùng cường đại, 200 người này tuyệt đối sẽ khẳng định một mực lưu lại, cho dù trong đó còn có thám tử với tâm tư khác, Tô Văn tin rằng bọn họ phỏng chừng cũng sẽ lập tức làm phản.

Ở trong thế giới trò chơi, thực lực, tượng trưng cho tất cả!

Tô Văn biết vài người này của mình chung quy kém một chút chỗ đứng cùng thời gian, hiện tại cô chỉ có thể dựa thế Tô Duệ mà thôi!

Nghe được Tô Văn nói, Thiên Nhai Hải Giác một bên gật gù đầu, hẳn vẫn tin tưởng thủ đoạn của Tô Văn, dù gì cô cũng đã làm phó bang chủ ở Thí Thiên 5 năm, mà Vô Phong ở một bên lại không nói chuyện, cả người biểu tình có chút kỳ quái.

"Làm sao vậy?"

Tô Văn cũng phát giác ra được Vô Phong dị thường.

"Không có gì."

Phục hồi tinh thần lại Vô Phong nhẹ nhàng lắc đầu, mà lúc này Tô Văn chú ý tới ở giao diện bang phái có một cái giao diện vẫn luôn lặp lại, cô click mở cái giao diện kia, bên trong lờ mờ ra một hàng chữ to màu đỏ--

Thí Thiên bang đã đem bốn bang liệt vào bang phái đối địch, có đem Thí Thiên bang cũng liệt vào bang phái đối địch với bốn bang, không chết không ngừng hay không?

Vô Phong lựa chọn có.

Ở sau khi hắn lựa chọn, thành viên của bang đều thấy được tin tức này, trong lúc nhất thời, kênh bang loạn thành một đoàn, mà Vô Phong mặt vô biểu tình như cũ, hắn trực tiếp vận dụng quyền lợi bang chủ đem Lang Nha bang cũng liệt vào bang phái đối địch!

Theo tin tức thứ hai này nhảy ra, một ít thành viên nhát gan hoặc là tâm tư linh hoạt lập tức lựa chọn chủ động rút lui, mười phút sau, Phượng Vũ Cửu Thiên bang thành viên chỉ còn lại có 180 người cuối cùng.

"Hiện tại có thể phát thông cáo bang phái."

Tô Văn không nghĩ tới Đế Thích Thiên sẽ lựa chọn ở ngay lúc này cùng bang của bọn họ đối địch, chọn thời gian này, lại giúp bọn họ loại bỏ mấy chục hạt cát.

"Được"

Vô Phong lập tức dựa theo lời Tô Văn vừa mới nói phát tin tức, ngay sau đó hắn liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, thấp giọng mở miệng.

"Vừa rồi Đế Thích Thiên trò chuyện riêng với tôi, muốn tôi đem cô đá ra khỏi bang, nếu không về sau liền kêu người đuổi giết người Phượng Vũ chúng ta."

Đối với yêu cầu như vậy, Vô Phong tự nhiên cự tuyệt, nhưng căn cứ vào thái độ trách nhiệm đối với bang phái, hắn vẫn đem chuyện này nói ra.

"Căn cứ vào cấp bậc cao cùng trang bị tốt của mình, động không động liền dùng đồ vật thuê người đuổi giết người khác, Đế Thích Thiên cũng chỉ có bản lĩnh như vậy, loại người này cần phải so với hắn càng cường đại hơn, hắn càng không nói lý người càng phải giáo huấn hắn một phen."

Nói xong Tô Văn có chút không để ý cười:

"Vô Phong, cậu trò chuyện riêng Đế Thích Thiên, nói cho hắn sáng mai 9 giờ chuẩn bị nhân mã đầy đủ tập trung ở bản đồ trung lập đi, tôi ở nơi đó chờ hắn!"

"Văn Nguyệt, cô đừng xằng bậy, cô hiện tại không phải đối thủ của Đế Thích Thiên!"

Nghe được Tô Văn nói, Vô Phong nhún mày, Đế Thích Thiên cũng không phải là Hồi Máu Nhất Tiểu, hắn không chỉ cấp bậc cao trang bị tốt, quan trọng hơn là hắn có kinh nghiệm PK phi thường phong phú, cùng ý thức đều cực kì tốt, người như vậy chỉ bằng Tô Văn hiện tại cấp 60 căn bản đánh không thắng hắn.

"Tôi đánh không thắng hắn, nhưng có người nhất định đánh chết hắn!"

Tô Văn ngữ khí đặc biệt chắc chắn, Vô Phong một bên vẽ mặt nghi hoặc.

"Là ai?"

Hắn theo bản năng hỏi một câu, mà Thiên Nhai Hải Giác lại sắc mặt kỳ quái nhìn Tô Văn, chẳng lẽ là trong truyền thuyết.....

Về chuyện giữa Vĩnh Dạ bang chủ cùng Tô Thành Văn Nguyệt có quan hệ thần bí, Thiên Nhai Hải Giác đã từng ở phòng ngủ nghe Tiểu Cước Băng Lương nói qua một lần.

Cho nên lúc này Thiên Nhai Hải Giác trước tiên liền nghĩ tới Dạ Vũ.

"Là Dạ Vũ."

Quả nhiên, Tô Văn trả lời chứng minh suy đoán của hắn.

"Vô Phong, cậu trước dựa theo lời tôi nói nói cho Đế Thích Thiên, sau đó cậu trên Kênh Thế Giới phát thông cáo, nói cho mọi người ngày mai Phượng Vũ chúng ta muốn cùng Thí Thiên ở bản đồ trung lập giải quyết ân oán, hoan nghênh đến xem!"

Thấy Tô Văn bộ dáng định liệu trước, Vô Phong nghiêm túc gật gật đầu, hắn không biết Dạ Vũ rốt cuộc mạnh như thế nào, nhưng nếu Tô Thành Văn Nguyệt là người Phượng Vũ, như vậy ngày mai mặc kệ Dạ Vũ có thể chiến thắng Đế Thích Thiên hay không, người Phượng Vũ Cửu Thiên bọn họ tuyệt đối sẽ đứng ở phía sau Tô Thành Văn Nguyệt tuyệt không lui về phía sau một bước!

Thấy Vô Phong bắt đầu phát tin tức, Tô Văn lập tức gửi cho Tô Duệ một phong tin nhắn, sau đó cô lại quay đầu nhìn Thiên Nhai Hải Giác.

"Tôi phải offline, hôm nay tất cả mọi người đều offline sớm một chút hảo hảo nghỉ ngơi, Thiên Nhai sau khi anh offline nói với Tiểu Cước, kêu hắn chờ đến nửa đêm 11h, thời điểm nhân khí trên diễn đàn vượng nhất đem video hôm nay hắn thu hoạch chính phát lên mạng!"

"Rõ."

Thiên Nhai Hải Giác gật gật đầu, thuận tiện dưới đáy lòng lại vì Hồi Mâu Nhất Tiểu thấp một ngọn nến.....

Lúc này ở toàn bộ Kênh Thế Giới mọi người đều thấy được bang chủ Phượng Vũ Cửu Thiên dùng loa thế giới lặp lại ba lần thông cáo "Tuyên chiến!"

Trong lúc nhất thời rất nhiều người đều nhảy ra tỏ vẻ nhất định phải cường thế vây xem đầu tiên, mà người Thí Thiên không ngừng trào phúng Phượng Vũ Cửu Thiên cuồng vọng tự đại, không biết cái gọi là!

Ngày mai liền chờ bị đánh đi!

Thời điểm trên Kênh Thế Giới dị thường náo nhiệt, Vĩnh Dạ bang kênh bang cũng phi thường náo nhiệt...

Giai Nhân Thanh Tú: Tay nhỏ, ngày mai chúng ta cũng lập đội đi xem đi?

Tiểu Thủ Băng Lương:.....

Dương Dương U Buồn: Ta muốn đi xem Tô Thành Văn Nguyệt!

Tiểu Thủ Băng Lương:.....

Dương Dương muội muội à, em tuyệt đối là cố ý!

Không biết "Tô Thành Văn Nguyệt" bốn chữ này sẽ triệu hồi ra đại Boss sao?

Quả nhiên, giây tiếp theo --

Dạ Vũ: Sáng mai 8 giờ rưỡi tập thể online, ở bản đồ trung lập tập hợp!

Không online liền đá!

Giai Nhân Ghanh Tú: Bang chủ đại nhân! Người muốn tổ chức thành đoàn thể đi vây xem sao?

Tiểu Thủ Băng Lương:.....

Tin tức bang phát: Bỏ bang chủ Dạ Vũ offline.

Biết ngay là hắn sẽ offline.

Tiểu Thủ Băng Lương cũng offline, so với những người khác suy đoán cùng nghi hoặc, Tiểu Thủ Băng Lương rất rõ ràng biết bang chủ đại nhân của bọn họ ngày mai sẽ làm gì đó.....

Vào lúc 11 giờ đêm, lúc này đại đa số người chơi đều đã từ trong trò chơi offline, lúc này diễn đàn « Lăng Thần » bỗng nhiên xuất hiện một cái video ngang trời xuất thế...

【ta là chân tướng】chân thật ân oán của Tô Thành Văn Nguyệt cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu từ đầu đến cuối!

Cái bài đăng này không có bất luận cái văn tự thuyết minh gì, chỉ có một video, khi mở ra video, đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt mọi người chính là trắng bạc bên hồ, Tô Thành Văn Nguyệt cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu hai người lẳng lặng đứng đối diện ở nơi đó.

Lúc này có một đoạn lời tự thuật vang lên, là cái giọng nam thanh thúy lại cổ tình đề thấp giọng nói.

"Ai u uy, đây không phải Tô Thành Văn Nguyệt cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu sao? Đây là tình địch trong truyền thuyết đang làm gì? Mời mọi người cùng xem qua--"

Lời tự thuật này rõ ràng là người thu video, sau đó màn hình bị kéo gần, mà đối thoại của Hồi Mâu Nhất Tiểu cùng Tô Thành Văn Nguyệt cùng biểu tình, động tác đều được rành mạch thu lại.

Thì ra sự tình là cái dạng này!.

Cùng cái kia cắt câu lấy nghĩa không giống nhau, Tiểu Cước Băng Lương cũng phi thường thông minh ở thời điểm thích hợp thêm vào lời tự thuật của mình có chứa tình cảm mãnh liệt và đầy đủ sắc thái.

Ví dụ như Hồi Mâu Nhất Tiểu trong lúc vô tình bại lộ "quan hệ thân mật" của mình cùng Đế Thích Thiên, lời tự thuật của Tiểu Cước Băng Lương ngay tại đây thích hợp vang lên ---.

"Ai u uy, đây là thật nữ thần cùng lục trà kỹ nữ khác nhau nha! Người ta quen biết 5 năm tới tay cũng chưa nắm qua, cô ta quen biết người ta không đến năm mươi ngày liền lăn giường!"

Sau đó ở lúc Tô Văn không ngừng hạ gục Hồi Mâu Nhất Tiểu, ở thời điểm Hồi Mâu Nhất Tiểu giận dữ lên án, Tiểu Cước Băng Lương lại không biết sao xui xẻo bỏ thêm một đoạn lời tự thuật --

"Sợ chết còn chơi võng du cái gì nha! Bị giết phải tự mình báo thù cho mình nha! Người xem Tô Thành Văn Nguyệt người ta kia!"

Toàn bộ video giảng cơ mười mấy phút, mãi cho đến cuối cùng Tô Văn bóc trần quan hệ của Hồi Mâu Nhất Tiểu cùng Độc Lang, còn có sau khi Tô Văn biến trở về thành, Hồi Mâu Nhất Tiểu ở đó một ánh mắt oán độc vô cùng, đều bị Tiểu Cước Băng Lương phi thường chân thật ghi hình lại.

Ở cuối cùng video là một tấm màn đen, trên tấm màn đen hiện ra một loạt chữ đỏ như máu...

Thị phi ân oán, công đạo tự tại nhân tâm

Nếu muốn biết kết quả cuối cùng như thế nào, mời ngày mai 9 giờ chú ý bản đồ trung lập...

Phượng Vũ Cửu Thiên Vs Thí Thiên

Cuộc chiến thế kỷ, chạm vào là nổ ngay!

Bài viết này một khi phát biểu lập tức ở diễn đàn trò chơi khiến cho sóng to gió lớn!.

Trong trò chơi《Lăng Thần》người chơi nữ luôn không ít, mà nữ nhân vẫn luôn là phái cảm tính, buổi chiều thời điểm video Tô Thành Văn Nguyệt "Khi dễ" Hồi Mâu Nhất Tiểu tuôn ra, những người chơi nữ cực kì phẫn nộ, vẫn luôn ở bài viết điên cuồng phun Tô Thành Văn Nguyệt, mà hiện tại khi sự thật được đưa ra ánh sáng, những người chơi nữ từng phun qua Tô Thành Văn Nguyệt trước tiên cảm thấy mình bị lừa gạt!..

Bị người có tâm địa xấu xa dắt mũi!

Vì thế các nàng phẫn nộ rồi!

Ở tình cảm quần chúng phẫn nộ như vậy, rất nhanh thân phận người buổi chiều phát cái video bị người ta lộ ra, những người đó thế nhưng đều là người của Thí Thiên bang!

Này thật là lòng Tư Mã Chiêu!

Vì thế, hướng gió dư luận đột nhiên xoay chuyển, không chỉ có Hồi Mâu Nhất Tiểu liên quan, toàn bộ Thí Thiên bang còn có Đế Thích Thiên đều thành đối tượng bị mọi người thảo phạt!

.....

Diệp Thiên rất ít lên diễn đàn trò chơi, hôm nay cả ngày đã xảy ra quá nhiều chuyện, cái này làm cho Diệp Thiên thực bức bối, hắn cùng Vô Phong định tọa độ ngày mai ở bản đồ trung lập gặp mặt, liền sớm offline nghỉ ngơi.

Thời điểm nhận được điện thoại của Hiểu Phong Tàn Nguyệt, Diệp Thiên vừa mới vào giấc ngủ.

"Chuyện gì?"

Trong điện thoại thanh âm Diệp Thiên còn mang theo vài phần buồn ngủ.

Nghe được thanh âm của hân, Hiểu Phong Tàn Nguyệt chần chờ một chút.

"Thiên ca, anh nếu có thời gian thì lên xem diễn đàn trò chơi đi! Có chút chuyện về Hồi Mâu Nhất Tiểu!"

Hồi Mâu Nhất Tiểu!

Vừa nghe đến tên này, Diệp Thiên lập tức lên tinh thần, hân vội vàng treo điện thoại, sau đó từ trên giường đi xuống, đến thư phòng mở máy tính, khi đăng nhập diễn đàn 《Lăng Thần》.

Không cần cố tình đi tìm, ánh mắt đầu tiên hân liền thấy được cái bài đăng được quản lý viên ghim ở đầu tường --

【ta là chân tướng đế】chân thật ân oán của Tô Thành Văn Nguyệt cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu từ đầu đến cuối!

Click mở cái bài đăng kia, Diệp Thiên nghiêm túc từng giây xem qua, càng xem sắc mặt của hân càng khó coi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đại Thần Vãng Du Sủng Ta (19)

Edt: Mít

Ở thời điểm Diệp Thiên xem bài đăng, Tô Văn cùng Tô Duệ lúc này cũng ở sô pha cùng nhau thưởng thức kiệt tác của Tiểu Cước Băng Lương.

“Tiểu từ này cũng là một nhân tài.”

Tô Duệ nghe được Tiểu Cước Băng Lương tự mình thêm những lời tự thuật đó cảm thấy rất có ý tứ, hơn nữa nhìn đến dưới bài đăng thể nhưng có nhiều người nhận ra hân như vậy.

Ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, trong đầu đột nhiên xẹt qua một cái ý tưởng... có phải mình ngày mai cũng có thể làm như vậy hay không?

Tốt rồi, Tô tướng quân nhà chúng ta giống như là bất tri bất giác lại học được cái kỹ năng kì quái gì mới.

Lúc này Tô Văn biểu tình cũng thật nhẹ nhàng, nhìn dưới bài viết một mảng lớn người thảo phạt Hồi Mâu Nhất Tiểu, Tô Văn nghĩ nếu Hồi Mâu Nhất Tiểu nhìn thấy cái bài viết này phỏng chừng sẽ khóc cả đêm đi?

“Tô Văn, em nói nếu như Diệp Thiên sau khi nhìn cái bài viết này sẽ còn thay Hồi Mâu Nhất Tiểu xuất đầu không?”

Lúc này video vừa lúc phát tới đoạn Hồi Mâu Nhất Tiểu cực lực phủ nhận quan hệ của mình cùng Độc Lang, mà Tiểu Cước Băng Lương lời tự thuật cũng chỉ có một câu ——.

Giải thích chính là che dấu, che dấu chính là có chuyện xua.

“Hân sẽ.”

Tô Văn cười cười, cái gì kêu là hào quang nữ chủ?

Đó chính là vô luận nữ chủ làm cái gì đều là đúng, nữ chủ nếu làm sai, thì sai cũng không phải là cô mà là toàn bộ thế giới, mà nữ chủ nếu cùng nam nhân khác lòi lòi kéo kéo không rõ ràng, nhất định là do nam nhân kia mơ ước sắc đẹp nữ chủ đại nhân của chúng ta, này tuyệt đối không phải nữ chủ đại nhân không cự tuyệt, muốn trách chỉ trách cô quá tốt đẹp.....

Đóng video, Tô Văn thật sâu nhìn Tô Duệ một cái.

“Đi ngủ sớm một chút đi, sáng mai tại bản đồ trung lập, không gặp không về!”

“Không gặp không về.”

Tô Duệ hướng về phía Tô Văn gật gật đầu, hân chờ ngày này thật lâu rồi.....

Ngày hôm sau trong 《 Lãng Thần 》, 8 giờ bốn mươi phút sáng.

Thời điểm Tô Văn online, người của bang trên cơ bản đều tới đủ.

Nhìn đến bang phái thế nhưng có 300 thành viên, Tô Văn hơi sững sốt một chút, cô dò hỏi phụ trách chiêu tân Vũ Bảo Bối mới biết 100 thành viên mới gia nhập đều là người chơi nữ, các cô lấy phương thức này vì Tô Thành Văn Nguyệt lên tiếng ủng hộ...

Tiểu pudding: Văn Nguyệt tỷ tỷ ngày hôm qua ta còn ở trên diễn đàn mắng tỷ, ta có tội! Ta sám hối! Ta hôm nay muốn cùng tỷ cùng nhau đá đảo đại ma vương Đế Thích Thiên!

Đương Hồng Nữ Tử: Cuộc đời lão nương hận nhất tra nam cùng lục trà kỹ nữ, Tô Thành Văn Nguyệt, tỷ ủng hộ muội!

Thất Nguyệt Thất Nhật Âm: Cùng lắm thì chết, tỷ có tiền muội không cần sợ chết!

Vũ Bảo Bối: Các tỷ tỷ fighting!

Thành viên bang nhìn thấy Tô Thành Văn Nguyệt online, liền bắt đầu spam, nhìn thấy các cô nhấn lại, Tô Văn có chút ngoài ý muốn.

Bởi vì trong những người chơi này về sau cực kì có danh tiếng, ví dụ như nói Đương Hồng Nữ Tử, khi mở ra vượt khu về sau, vẫn luôn là người chơi nữ PK tương đối lợi hại nhất, mà Thất Nguyệt Thất Nhật Âm càng là nữ thô hào nổi tiếng nhất toàn khu Hoa Hạ.....

Tô Thành Văn Nguyệt: Cảm ơn mọi người, nếu người đã đến đông đủ chúng ta liền xuất phát, tôi trước mang mọi người đến bản đồ trung lập để gặp mình hữu của chúng ta, gia nhập Phụng Vũ, mọi người sẽ không hối hận!

Ở kênh bang gõ xong chữ, Tô Văn thông báo với Vô Phong một chút, đem toàn thể thành viên đều tập hợp tới đại sảnh trong thành, sau đó Vô Phong tiêu số tiền lớn ở thương thành trò chơi mua Truyền Tống Trận cho tập thể bang, dựa theo tọa độ Tô Văn cung cấp, Vô Phong lập tức mở ra truyền tống.

Ở khu vực vượt khu, truyền tống tương đối chậm, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh trắng xóa, qua khoảng năm giây, bạch quang tan đi, ba trăm cá nhân động tác nhất trí xuất hiện ở trên bản đồ trung lập.

Xuất hiện trước mắt bọn họ không phải là chiến trường đầy cát vàng như trên diễn đàn tuyên truyền, cũng không phải những quái thú to lớn gặp người liền cắn.

Lúc này xuất hiện ở trước mặt thành viên bang Phụng Vũ Cửu Thiên chính là một loạt quái vật bị đóng băng thành trụ, ở xung quanh những quái vật đó đều đứng thành những đội ngũ hình vuông, mà ở trên không của những quái vật đó, một thân ảnh thon dài lẳng không mà đứng.

Hắn mặc trường bào băng tuyết pháp sư, áo choàng màu trắng bạc ở giữa không trung theo gió lay động, lẳng lẳng tản ra ánh sáng màu lam nhạt...

Thánh không pháp bảo!

< Lãng Thần > cho tới bây giờ chỉ có duy nhất một kiện trang phục pháp sư cấp 80!

Cấp 80!

Toàn bộ Hoa Hạ, thậm chí toàn bộ 《 Lãng Thần 》, chỉ có một người mặc được cái pháp bảo này!

Đệ nhất toàn khu!

Pháp sư Dạ Vũ!

Mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu, ở nơi giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, mọi người chỉ có thể nhìn thấy nam nhân kia có hình dáng tinh xảo, còn có đỉnh đầu hắn hiện lên danh hiệu đệ nhất toàn khu vàng chói lóe mù mắt người kia làm người ta nhìn không được muốn cúng bái.

Tô Văn từ Truyền Tống Trận ra tới nhìn thấy “trường hợp to lớn” trước mắt này cũng sững sốt, cô nhìn không được ngẩng đầu nhìn về phía Tô Duệ ở giữa không trung, phong cách này trường hợp này, sẽ không phải là kinh hi mà hắn nói chứ?

Ở ngay lúc này, Tô Duệ cũng thấy được Tô Văn, hắn lập tức chậm rãi từ giữa không trung bay xuống, người Phụng Vũ lúc này mới nhìn thấy đệ nhất toàn khu trong truyền thuyết thế nhưng là một vị vai rộng eo thon chân dài, phong hoa tuyệt đại mỹ nam tử!..

Này còn có thiên lý hay không đây!

Tựa hồ là muốn khảo nghiệm tố chất tâm lý của người Phụng Vũ, ở một khắc Tô Duệ đứng trước mặt Tô Văn, chung quanh ban đầu lẳng lẳng đứng tạo hình, tất cả thành viên bang Vĩnh Dạ đều không hẹn mà cùng hô to một câu...

“Bang chủ phu nhân khỏe!”..

Tô Văn:.....

Phượng Vũ Cừu Thiên mọi người:.....

Lúc này Tô Duệ cùng Vô Phong đã hoàn thành thao tác liên minh bang phái, mà Tô Duệ mỉm cười hướng về Tô Văn phát ra một cái lời mời tổ đội, Tô Văn lập tức chọn đồng ý.

“Đây là kinh hi của anh?”

“Lúc này vừa mới bắt đầu thôi!”

Tô Duệ đột nhiên tiến lên một bước, bởi vì hai người hiện giờ là quan hệ tổ đội, hần một tay ôm lấy eo Tô Văn cũng không có bị hệ thống phán định là quá rầy ác ý.

Thân ảnh hai người lại lần nữa chậm rãi lên không trung, từ giữa không trung rũ mắt nhìn trên mặt đất những quái vật bị phong bế đó, Tô Văn sắc mặt hơi đổi...

Những quái vật đó là bị người xua đuổi riêng đến mỗi một vị trí riêng, lúc này từ giữa không trung nhìn xuống đám quái vật vừa lúc hợp thành năm cái chữ to đóng băng ——

Tiểu Văn anh yêu em!

Muốn ở trong trò chơi làm được chuyện này đặc biệt phiền toái, Tô Duệ vì luyện tập chuyện này một mình ở bản đồ cấp 80 nghiên cứu một tuần, vị trí đi như thế nào, đóng băng một bộ phận như thế nào, này đó đều yêu cầu kỹ xảo nghiên cứu kỹ lưỡng cùng khả năng khống chế thời gian cao.

“Hiện tại giống như thời điểm anh đang triển lãm thực lực vậy.”

Tô Duệ hơi rũ mắt bắt đầu mặc niệm chú ngữ ——

Kỹ năng pháp sư cấp 75 tôi bằng phong bạo!

Kỹ năng pháp sư cấp 80 độ không tuyệt đối!

Hai cái băng hệ pháp thuật liên tiếp phóng ra, trên mặt đất quái vật bị đóng băng thuật phong bế lập tức giống vụn băng sụp đổ, sau đó tất cả mọi người nhìn lên giữa không trung Tô Văn bị Tô Duệ ôm lấy, trên người cô toát ra một mảnh ánh sáng trắng...

Cấp 61! Cấp 62! Cấp 63! Cấp 64! Cấp 65!

Thế nhưng liên thăng 5 cấp!

"Lẽ vật này thích không?"

Tô Duệ hơi rũ mắt, ánh mắt ôn nhu nhìn Tô Văn.

Tô Văn sắc mặt cực kì phức tạp, ngữ khí chần chờ chưa bao giờ có qua.

“Anh, anh như thế nào làm được?”

Tô Văn biết quái thú bản đồ trung lập đều là kinh nghiệm cao, nhưng cũng không cao đến trình độ thái quá như vậy đi?

Thăng liên 5 cấp, này yêu cầu nhiều hay ít, Tô Văn căn bản không cách nào tính được.

“Bí mật.”

Tô Duệ hướng về phía Tô Văn chớp chớp mắt, lúc này mới ôm lấy cô từ giữa không trung hạ xuống.

Lúc này các muội tử của Phượng Vũ bang muốn điên rồi...

Cái gì Đế Thích Thiên, cái gì Độc Lang, đều gặp quý đi!

Biết Vĩnh Dạ không?.

Biết Dạ Vũ không?

Đó là nam nhân của Tô Thành Văn Nguyệt nhà chúng ta, muốn bộ dạng có bộ dạng muốn thực lực có thực lực, là người bình thường chỉ cần nhìn đôi mắt đều sẽ chọn hần a!

Lúc này thấy Tô Duệ cùng Tô Văn lại về tới mặt đất, Phụng Vũ bang hơn một trăm muội tử không hện mà cùng hô to một câu...

Tỷ phu khỏe!

Tô Duệ (mặt mỉm cười): mọi người khỏe!

Mọi người Vĩnh Dạ bang:.....

Bang chủ đại nhân, bang chủ đại nhân, chúng tôi ở chỗ này nè!

Bang chủ đại nhân cao lãnh của người đâu?

Mặt khối băng của người đâu?

Người đối với người Phụng Vũ cười đến ôn nhu như vậy là muốn quấy kiểu gì?

Chúng tôi cũng là thân nhân của người a!

Mọi người Vĩnh Dạ tỏ vẻ tâm pha lê đã vỡ:.....

~~~~~

Hép pi nêu diaaaaaa everybody..... ♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đại Thần Vãng Du Sủng Ta (20)

Edt: Mít

Thời điểm khi Đế Thích Thiên mang theo Hồi Mâu Nhất Tiểu cùng với một đám tiểu đệ đi vào bản đồ trung lập bọn họ nhìn thấy tình cảnh là như thế này:

Nhóm hán tử bang Vĩnh Dạ vui sướng mang theo nhóm muội tử bang Phụng Vũ xoát quái thú...

Đúng đúng đúng, chính là cái vị trí này!

Được được được, dùng cái kỹ năng này!

Mà nhóm muội tử bang Vĩnh Dạ đâu?

Các cô làm gì đó...

Nhóm muội tử: Vô Phong bang chủ huynh thật soái nha!

Vô Phong:.....

Nhóm muội tử: Vô Phong bang chủ, huynh có bạn gái chưa?

Vô Phong:.....

Những nam hán tử bang Phụng Vũ còn thừa: Chúng ta đây là bị mình hữu ghét bỏ sao?

Nhất định là bị ghét bỏ?

Nhất định là bị ghét bỏ! (nói ba lần gì đó)

Thời điểm mọi người ở đây hồi hận, luôn một bên xem náo nhiệt Băng Hòa Hành Giả liếc mắt một cái liền thấy được đội ngũ của bang Thí Thiên mệnh mông cuồn cuộn, nhìn như thế nào cũng có năm trăm người!

Năm trăm người! Tính cái:..... sọi len gì a!

Có một ngàn mình hữu tồn tại, làm Băng Hòa Hành Giả lập tức cảm thấy thẳng sống lưng, giọng điệu so với ngày thường lớn hơn rất nhiều.

“Các đồng chí chú ý! Thí Thiên cầu tới!”

Theo giọng nói của Băng Hòa Hành Giả, các thành viên của Phượng Vũ cùng Vĩnh Dạ phân tán ở chung quanh lập tức thu hồi đội hình, bất tri bất giác đều đứng ở phía sau Tô Duệ cùng Tô Văn.

Để Thích Thiên liếc mắt một cái liền thấy hai người bị chúng tinh phủng nguyệt.

Nói thật, hắn có điểm khiếp sợ, hắn không nghĩ tới Tô Thành Văn Nguyệt thế nhưng thật sự có thể thông đồng với Dạ Vũ.

“Dạ Vũ bang chủ, ngưỡng mộ đã lâu!”

Để Thích Thiên tiến lên một bước, sắc mặt bình thản cùng Tô Duệ nói một tiếng tiếp đón.

Nhưng là Tô tướng quân nhà chúng ta là nhân vật nào?

Sao có thể sẽ để ý đến hắn!

Để Thích Thiên:.....

Đường đường đệ nhất khu bốn cứ như vậy bị làm lơ hoàn toàn.....

Vẫn luôn đứng ở bên cạnh Để Thích Thiên Hồi Mâu Nhất Tiểu hồng con mắt, cô đầu tiên là hung hăng trừng mắt nhìn Tô Văn một cái, sau đó lại mang tò mò nhìn Tô Duệ một cái...

Thì ra đây là Dạ Vũ cấp bậc đứng đầu khu Hoa Hạ!

Hắn làm sao sẽ cùng Tô Thành Văn Nguyệt ở bên nhau?

Nhất định là bị Tô Thành Văn Nguyệt che mắt!

Thấy Tô Duệ căn bản không phản ứng với Để Thích Thiên, Hồi Mâu Nhất Tiểu luôn cảm thấy mình nhất bình dị gần gũi đột nhiên tiến lên một bước, ngữ khí uyển chuyển mở miệng.

“Dạ Vũ bang chủ, chúng tôi hôm nay là lại đây cùng Tô Thành Văn Nguyệt giải quyết ân oán cá nhân, đây là ước định ngày hôm qua, huynh vạn lần đừng để bị cô ấy che mắt, cô ấy.....”

“A.”

Một tiếng cười lạnh đánh gãy thanh âm Hồi Mâu Nhất Tiểu, Tô Duệ tiến lên một bước, rũ xuống con ngươi ánh mắt nguy hiểm nhìn nữ nhân trước mắt tự cho là đúng này:

“Ân oán cá nhân sao? Tiểu Văn nhà chúng tôi không phải giết cô có mấy chục lần sao? Cô có thể về nhà tìm nam nhân, Tiểu Văn nhà chúng tôi thì không thể tìm tôi sao?”

Nói xong Tô Duệ còn nhướn mày, khóe môi cong lên một cái không chút để ý cười cười.

“Như thế nào, cô chỉ tìm tới một mình Để Thích Thiên thôi sao? Độc Lang không có tới sao? Tôi còn muốn một lần giải quyết luôn cả hai nữa! Chỉ đánh một người, một chút khiêu chiến cũng không có.”

“Dạ Vũ!”

Nghe được Tô Duệ nói, nhìn thấy ánh mắt hắn hùng hổ dọa người, Để Thích Thiên tiến lên một bước theo bản năng đem Hồi Mâu Nhất Tiểu che ở phía sau.

“Chuyện của nam nhân thì nam nhân giải quyết, đừng liên lụy nữ nhân!”

“Thì ra Để Thích Thiên ngươi còn nhớ rõ mình là nam nhân sao! Lúc trước thời điểm ngươi đuổi giết Tiểu Văn nhà chúng ta, làm sao không nghĩ đến mình là nam nhân hả?”

Tô Duệ ánh mắt lạnh băng, lúc này lời hắn nói ra cũng không hề có độ ấm...

Nếu bọn họ sớm ở cùng một khu, hắn đã đem người Thí Thiên giết đến giải tán.

Cũng may, hiện tại cũng không tính là muộn.

“Dạ Vũ, nhiều lời vô ích, nếu người nguyện ý vì Tô Thành Văn Nguyệt xuất đầu, như vậy chúng ta liền một đầu một!”

Khi nói chuyện, Đế Thích Thiên đã giơ tay vẫy lui mọi người bên mình, bên cạnh hắn lập tức hiện ra một mảnh không gian lớn...

Tuy rằng cấp bậc không cao bằng Dạ Vũ, nhưng Đế Thích Thiên đối với thân thủ của mình rất có tự tin.

Hơn nữa kiếm khách là chức nghiệp chiếm ưu thế PK nhiều nhất trong 《Lăng Thần》, bọn họ không chỉ có phòng thủ cao máu nhiều, công kích bạo, hơn nữa kiếm khách còn có một cái kỹ năng làm những chức nghiệp khác đau đầu vô cùng —— phong ấn chi kiếm!

Một khi phóng thích đánh trúng mục tiêu, sẽ đem mục tiêu phong ấn 5 giây, trong vòng năm giây nhân vật mục tiêu không cách nào sử dụng bất kỳ kỹ năng gì ở chức nghiệp của mình!

Thấy Đế Thích Thiên vẻ mặt nghiêm túc bộ dáng trịnh trọng, Tô Duệ chỉ là bay bay về phía trước một bước..

Lúc này vừa qua 9 giờ, toàn bộ bản đồ trung lập không ngừng có số lượng người chơi dừng mảnh tiến vào, có số ít trường hợp bộ phận là lại đây luyện cấp, đại đa số bộ phận người chơi đều là lại đây xem náo nhiệt!

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy Đế Thích Thiên cùng Tô Thành Văn Nguyệt tình nhân cũ lại lần nữa quyết đấu, ai biết cùng Đế Thích Thiên đối đầu thế nhưng là Vĩnh Dạ Dạ Vũ!

Đây là cái tình huống gì?

Lúc này những nhóm người có dự đoán trước sáng sớm liền tới ngồi canh vây xem lập tức đặc ý đào dạt đối với mọi người đến sau phổ cập khoa học, chuyện này kỳ thật là như thế này như vậy blah blah, như vậy như vậy blah blah, đã hiểu chưa!.

Mọi người: Thì ra là như vậy a!.

Lúc này Đế Thích Thiên đã bắt đầu phóng kỹ năng, kiếm chi quán quanh! Kỹ năng sơ cấp thường thấy nhất của kiếm khách, thời điểm đánh quái có thể kéo quái, thời điểm PK có thể đem đối phương nháy mắt tùm đến trước mặt mình, chức nghiệp này chiếm ưu thế hoàn toàn!

“Bang chủ cẩn thận a!”

Mọi người Vĩnh Dạ một bên vây xem chưa từng gặp qua Tô Duệ cùng người khác PK,.

Lúc này thấy Đế Thích Thiên đã ra tay trước, mà Tô Duệ vẫn không nhúc nhích đứng ở tại chỗ không có bất luận động tác kỹ năng nào muốn khởi động, cái này làm cho tất cả mọi người đều nhìn không được lo lắng...

Bang chủ đại nhân nhà chúng ta tuy rằng cấp bậc thật cao, nhưng hoàn toàn không biết PK làm sao đây?

Thật ra, trên thực tế, Tô Duệ thật sẽ không PK sao?

Lúc này Tô Duệ chỉ cảm thấy nghênh diện lại đây một lực hút, tùm thân thể hắn, nháy mắt liền tới tới trước mặt Đế Thích Thiên, Đế Thích Thiên đẩy mắt hiện lên một tia vui mừng, hắn lập tức mở ra phong ấn chi kiếm, sau đó, liền không có sau đó.....

Thẳng cho đến khi lượng máu Đế Thích Thiên thấy đáy, ầm ầm ngã xuống đất, tất cả mọi người không thể hiểu được vẫn duy trì trạng thái đại ra há to miệng ——

Ai có thể nói cho lão tử vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

“Là hư không.”.

Chỉ có Tô Văn thấy rõ ở nháy mắt Tô Duệ tới trước người Đế Thích Thiên kia, Tô Duệ dùng một cái kỹ năng hư không của pháp sư cấp 65, đối với nhân vật mục tiêu một đòn ngay tim, 4% tỷ lệ khắc chết phán định!

Nếu là pháp sư bình thường dùng cái kỹ năng này chỉ có thể khi gần gũi mới bạo kích sử dụng, bởi vì 4% khắc chết phán định ở trong trò chơi trên thực tế là giả thiết cực kỳ hồ cha, cơ bản không có tác dụng gì.

Nhưng cái này kỹ năng này tới tay Tô Duệ thành thạo võ học trước mặt lập tức trở nên hoàn toàn thay đổi, ở thời điểm vừa mới tiến vào trò chơi Tô Duệ liền không chế cái kỹ năng này, hắn đem hàng ngàn hàng vạn tiểu quái làm thực nghiệm, cuối cùng hắn phát hiện chỉ cần mình cùng đối phương khoảng cách đủ gần, mà mình không chế tốt lực công kích cùng công kích chuẩn vị trí liền có thể trăm phần trăm một kích phải chết!

Đương nhiên, phương diện này điều kiện hà khắc nhất chính là vị trí công kích kia, cần thiết là ở từ huyết yếu ớt nhất của đối phương!

Chính là một cái kỹ năng bình thường như vậy bị Tô Duệ vận dụng xuất thần nhập hóa, cơ hồ là một cái đối mặt, hoàn toàn nháy mắt hạ gục Đế Thích Thiên!

Mà sau khi Đế Thích Thiên ngã xuống, một bên Tô Văn lập tức sử dụng cường chế sống lại với hắn!

Sau khi sống lại Đế Thích Thiên còn có chút không thể hiểu được, đến khi cảm giác được Tô Thành Văn Nguyệt vẫn luôn thêm máu cho mình, hắn mới không thể không chấp nhận sự thật mình đã chết qua một lần.

Mà Hồi Mâu Nhất Tiểu một bên hiển nhiên bị một khắc biến cố kia dọa rồi, cô theo bản năng lui về phía sau vài bước, có chút sợ hãi nhìn Tô Duệ, hoàn toàn quên mất bản thân là một cái mục sư phải thêm máu cho nam nhân của mình.

Chờ thời điểm cô nghĩ đến, Tô Văn đã giúp Đế Thích Thiên hồi đầy máu, cô nhẹ nhàng buông mục sư trọng, sau đó về mặt bất mãn nhìn Tô Duệ.

“Anh lần sau giết chết hắn có thể tạm hoãn vài giây hay không, để em có thời gian khôi phục kỹ năng?”

Mọi người vây xem.....

Tô Duệ: “Được.”

Trả lời Tô Văn xong, Tô Duệ liền quay đầu nhìn Đế Thích Thiên bên người mình.

“Đến đây đi, lần này nhất định sẽ vượt qua năm giây!”

Đế Thích Thiên:.....

Đế Thích Thiên chơi vòng du cũng chơi đã nhiều năm, mấy năm nay hắn vẫn luôn cao cao tại thượng không có địch thủ, nhưng ngày đứng ở đám mây đã lâu lắm rồi, tại một khắc này hắn đột nhiên từ đám mây ngã vào vùng lầy, cảm xúc cả người lập tức sinh ra dao động rất lớn, lúc này lại nghe được lời nói Tô Duệ mang trào phúng, Đế Thích Thiên sắc mặt dữ tợn đột nhiên đối với Tô Duệ phóng kỹ năng đã sớm âm thầm chuẩn bị tốt phong ấn chi kiếm ——

Đánh trúng! Phong ấn rồi!

Nhìn trên người Tô Duệ quay quanh phong tự đỏ như máu kia, ánh mắt Đế Thích Thiên âm ngoan liền phóng liên tiếp ba cái kỹ năng kiếm khách cao bạo kích ——.

Đi tìm chết! Đi tìm chết! Đi tìm chết đi!

Huyết vũ kiếm, hiệu quả kỹ năng danh xưng với thực, huyết vũ đầy trời bay tán loạn, kinh tâm động phách.

Mà ở một mảnh huyết hồng kia, thân ảnh Tô Duệ phiêu nhiên như tiên, mang theo ánh sáng lam nhạt hiệu ứng của thánh không pháp bảo không có dính lấy một tia huyết sắc.

Năm giây thời gian thoáng qua, mà Đế Thích Thiên một hơi phóng vài cái kỹ năng, một bộ liên kích cũng không có như ý nguyện nhìn thấy Tô Duệ phòng ngự thấp máu mỏng ngã xuống đất..

Đợi cho huyết vũ tan hết, Tô Duệ vẫn như cũ hoàn hảo không tổn hao gì đứng ở nơi đó!

Quần chúng vây xem A: Trời ơi! Dạ Vũ đem công kích đều né hết! Đây quả thực là thần mà! Ta muốn ghi hình lại! Anh em người đang ghi hình sao?

Quần chúng vây xem B: Đây là PK của thần trong truyền thuyết sao! Đờ mờ, lóe mù mắt chó của lão tử!

Quần chúng vây xem C: Đờ mờ, Dạ Vũ một giọt máu cũng chưa rót! Đây không khoa học a!

Tô Văn:.....

Biết khinh công không? Xem qua Lăng Ba Vi Bộ chưa?

Nếu nói cho các người biết khinh công của Tô Duệ so với những nam chủ trong các tiểu thuyết võ hiệp mà các người biết còn lợi hại hơn gấp trăm lần không biết các người có cảm tưởng gì?

Tại một khắc này Tô Văn bỗng nhiên nghĩ đến một câu nói đang lưu hành trên mạng.... phạm nhân, chính là môi cá*..

** Ta hỏi bác Gồ rồi, nhưng mà bác ấy cũng không biết aaa... Nên ta cũng bó tayyy*

Tốt, ở thế giới giả thuyết cùng hiện thực đan xen như vậy, Tô Duệ hắn không phải thần, nhưng mà... hắn lại dám cùng thần sánh vai!....

~~~~~

Và mặt bóp bóp bóp... =)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (21)

Edt: Mít

“Này, chuyện này không có khả năng!”

Bên tai tất cả đều là âm thanh người khác tán thưởng Dạ Vũ, Đế Thích Thiên ngơ ngác nhìn Tô Duệ hoàn hảo không tổn hao gì, hẳn không tin một người chỉ bằng hai chân là có thể tránh thoát phạm vi công kích của kỹ năng giả thuyết trong trò chơi, tuyệt đối không có khả năng này! Này không phải sự thật!

Lúc này, tầm mắt Đế Thích Thiên hoảng hốt, hẳn tâm thần không ổn, thậm chí quên muốn tiếp tục tiến hành công kích đối với Tô Duệ.

Tại một khắc này, Tô Duệ lại đột nhiên nâng lên pháp trượng phóng kỹ năng định thân của pháp sư cấp 75 khi chi phong ấn.

Đây là kỹ năng phong ấn quần thể, có thể đem mục tiêu nhân vật trong phạm vi hữu hiệu tất cả đều định thân mười giây đồng hồ!

Đế Thích Thiên tự nhiên không thể tránh thoát, mà mười giây kế tiếp, bạo tuyết thuật cùng hàn băng chú liên tiếp giáng xuống, Đế Thích Thiên lượng máu lại lần nữa thấy đáy!

Lúc này đây Tô Văn đã sớm nắm giữ tốt thời cơ, cơ hồ là ở một khắc Đế Thích Thiên ngã xuống kia, cường chế sống lại lập tức liền thi triển ở trên người hắn, sau đó chính là chữa trị thuật! Như trên một lần giống nhau bảo chế đúng cách!.

“Tiếp tục đi.”

Tô Duệ vẻ mặt lạnh nhạt như cũ nhìn Đế Thích Thiên.

“Ta không nghỉ ở trên người phế vật lãng phí quá nhiều thời gian!”.

Phế vật.....

Sống hai mươi mấy năm Diệp Thiên lần đầu tiên bị người gọi là “Phế vật”!

Lúc này hắn nắm chặt trường kiếm trong tay đột nhiên hướng về phía Tô Duệ vọt lại..

“Tur Đồ Dạ, ngươi khinh người quá đáng!”

Xem ra là hoàn toàn xé rách mặt, ngay cả xưng hô hiện thực cũng dùng tới.

Diệp gia tuy rằng không ở Hải Thành, nhưng là cũng là danh môn vọng tộc, đối với Hải Thành chuyện của Tur Đồ gia ít nhiều có chút hiểu biết.

Diệp Thiên biết Tur Đồ Dạ từ nhỏ bệnh tật ốm yếu, hẳn không tin, mình đường đường một quán quân thách đấu ở trong trò chơi chẳng lẽ còn không thể thắng một cái âm sắc thuốc?

Kỹ năng dùng không tốt, liền dứt khoát vật lộn, công kích vật lí!

Dựa vào lượng máu pháp sư mỏng manh kia của Tur Đồ Dạ, mình mài cũng mài chết hắn!

Không thể không nói tuy rằng là dưới con thịnh nộ, chỉ số thông minh của Diệp Thiên lại kỳ dị bay lên!

Chỉ tiếc hắn cũng không biết “Tur Đồ Dạ” này đã không còn là Tur Đồ Dạ trước kia.

Nhìn trọng kiếm trước mặt công kích lăng lệ mà đến, Tô Duệ khinh miệt cười, dứt khoát đem pháp sư trượng của mình hướng giữa không trung tiêu sái ném đi.

Sau đó lướt một cái Tô Duệ đã xuất hiện ở trước người Diệp Thiên.

“Kiếm, không phải dùng như vậy!”

Khi nói chuyện, trên tay Tô Duệ đã xuất hiện một cái kiếm gỗ dành cho tân thủ, đây là kiếm gỗ mà thời điểm mỗi người được sinh ra ở Tân Thủ Thôn hệ thống của 《Lăng Thần》 đưa tặng, không hạn chế chức nghiệp, bất luận người nào cũng đều có thể sử dụng!

Kiếm ngắn nhỏ lại là dành cho tay mới cùng với trọng kiếm sắc bén lóe ngân quang của Diệp Thiên hình thành đối lập, hai thanh kiếm ở giữa không trung đan xen, Tô Duệ múa một đường kiếm, đâm thẳng từ nguyệt của Diệp Thiên, mà trọng kiếm của Diệp Thiên lúc này cũng đâm đến trước người Tô Duệ.

Thời gian một khắc này tựa hồ bị thả chậm vô số lần, kiếm gỗ của Tô Duệ ngắn nhỏ, dựa vào vị trí đặt kiếm của hai người hiện tại hẳn là kiếm của Diệp

Thiên đâm bị thương Tô Duệ trước.

Đáng tiếc sự thật hoàn toàn tương phản, thân thể Tô Duệ trong nháy mắt liền làm ra phản ứng hoàn mỹ nhất, hấn một cái nghiêng thân xuống dưới, công kích của Diệp Thiên liền rơi vào khoảng không!

Mà lúc này kiếm gỗ của Tô Duệ trực tiếp đâm vào trong áo giáp của Diệp Thiên——

—1888

Một cái giá trị thương tổn cực kì cao từ đỉnh đầu Diệp Thiên bay ra, lại lần nữa lóe mù mắt chó của mọi người...

Người qua đường Giáp: Đờ mờ, dùng kiếm gỗ của tân thủ 10-20 thuộc tính, có thể đem một thân Đế Thích Thiên xoá sạch 1888 lượng máu! Hệ thống người chơi ta sao?

Người qua đường Ất: Người thì biết cái gì? Đây là một đòn ngay tim trong truyền thuyết! Chỉ cần thao tác ý thức của người vô địch, cho dù là bàn tay trần cũng có thể đánh hơn một ngàn thương tổn!

Nếu không làm sao nói 《Lăng Thần》 mức độ chân thật cao nhất toàn cầu chứ! Bất quá ta cũng là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy có người làm được điều này! Dạ Vũ thật là quá cmn lợi hại! Lão từ phục!

Người qua đường Bính: Dạ Vũ đại thần! Thiên thu vạn đại, thọ cùng trời đất!

Người qua đường đĩnh:.....

Thời điểm mọi người ở đây kinh ngạc cảm thán, Tô Duệ lại lắc mình, thân ảnh quỷ mị vòng đến phía sau Diệp Thiên, kiếm gỗ trong tay chém xuống một cái——

—2000!

“Ta ngất!”

Lúc này trong nhóm người thích khách sôi trào, bởi vì Tô Duệ vừa rồi dùng kiếm gỗ tân thủ dùng chiêu thức, bất thành linh chính là kĩ năng ám sát đánh bất ngờ của thích khách!

Vô luận là tốc độ hay động tác, thậm chí là góc độ cùng lực độ xuống tay, đều có thể nói là cấp bậc sách giáo khoa tồn tại!

Không đợi một đám thích khách kinh ngạc cảm thán xong, Tô Duệ lại lưu loát cho Diệp Thiên một bộ liên hoàn kiếm——

—2000, —2000, -2000.....

Sau đó, Đế Thích Thiên quang vinh lại lần nữa GAMEOVER!

Hết thấy đều phát sinh quá nhanh, cho đến khi Diệp Thiên bị Tô Văn cưỡng chế sống lại, Tô Duệ đã thu hồi kiếm gỗ, vừa lúc nhận được pháp sư trọng rơi xuống từ giữa không trung!

Lúc này sắc mặt Diệp Thiên xám trắng, một bộ dáng đối với nhân sinh mất đi tin tưởng.

Chung quanh đột nhiên trở nên thật an tĩnh, ngay lúc này vô luận mọi người ngay từ đầu là ôm tâm tình như thế nào tới vậy xem, lúc này tất cả mọi người đều không hện mà cùng im tiếng——

Dạ Vũ cường đại, cái loại cường đại giống thần này không thể tưởng tượng được, làm người ta không có dũng khí để hăm mộ ghen tị hoặc hận.

Không có người dám cười nhạo Đế Thích Thiên.

Bởi vì bọn họ biết ở trước mặt Dạ Vũ, đối thành bất kì người nào ở đây đều sẽ bị đả kích thương tích đầy mình.

“Còn tôi nữa không?”

Ngữ khí không chút để ý, chậm rãi vang lên.

Tô Duệ thường thức pháp trượng trong tay, nhẹ nhàng mây mắt, liếc mắt nhìn Diệp Thiên một cái.

Một cái liếc mắt này không có khiêu khích không có làm lơ, bình tĩnh làm tâm người hoảng.

Tại một khắc này, Diệp Thiên mới chân chính lĩnh ngộ được, từ lúc bắt đầu, Dạ Vũ căn bản không phải khiêu khích mình....

Con kiến có âm mưu lay động con voi đó là không biết lượng sức!

Mà voi chậm rì rì từ trên đường trực tiếp đi qua, căn bản không phải là làm lơ con kiến, mà bởi vì con kiến chưa bao giờ xuất hiện ở trong mắt của nó.

Độ cao bất đồng, tầm nhìn bất đồng, tâm cảnh càng là khác nhau rất lớn!

Không có trả lời Tô Duệ, thân ảnh Diệp Thiên hơi hơi nhoáng lên, trực tiếp biến mất ở trước mặt mọi người ——

Để Thích Thiên offline!

Diệp Thiên ít nhất vẫn còn duy trì kiêu ngạo của một nam nhân, hấn offline, hơn nữa từ đây về sau không online nữa, đương nhiên đây đều là chuyện về sau.

Lúc này thấy Để Thích Thiên trực tiếp offline, người chung quanh lập tức giật mình lại cảm thấy đương nhiên..

Chuyện này ở trên người bất kỳ ai đều không ngốc nổi nữa!

Để Thích Thiên offline, vốn là bị khí phách Tô Duệ trấn trụ, thành viên Thí Thiên bang cũng đều xám xịt rồi đi, trở về thành liền trở về thành, offline liền offline.

Hồi Mâu Nhất Tiểu còn đứng tại chỗ, sắc mặt xám trắng.

Thì ra người có thể vì cô che mưa chắn gió, nam nhân có thể vì cô làm được tất cả, vậy mà ở trước mắt cô bị Dạ Vũ đã kích thương tích đầy mình.

Hồi Mâu Nhất Tiểu đầy lòng chán động!

Cô lần đầu tiên biết ở trong trò chơi cư nhiên sẽ có nam nhân lợi hại như vậy!

Mà nam nhân ưu tú như vậy lại bị Tô Thành Văn Nguyệt sát nhân cuồng ma kia lợi dụng làm rối kị cương, này thật là quá đáng!

“Dạ Vũ!”

Tựa hồ dùng hết sức lực toàn thân, Hồi Mâu Nhất Tiểu đột nhiên tiến lên một bước gọi Tô Duệ.

“Tôi có lời muốn nói, muốn cùng anh nói, về..... Tô Thành Văn Nguyệt.”

“Sao?”

Tô Duệ nhướng mày, không chút che dấu cảm giác chán ghét ở đáy mắt.

“Nhàm chán đến cực điểm!”

Nói xong hấn không chút do dự đi nhanh về phía Tô Văn.

“Dạ Vũ, anh thật sự tin tưởng Tô Thành Văn Nguyệt chưa từng thích qua Để Thích Thiên sao?”

Thấy Dạ Vũ không chịu để ý tới mình, Hồi Mâu Nhất Tiểu đành phải lớn tiếng gọi, tiếng la này thật ra làm những quần chúng vây xem chưa đi xa hơi dừng bước chân ——

Đờ mờ, đây là muốn từ lúc đánh đánh giết giết chuyển tới tình yêu sao?

Nhưng mà, ta thích xem nha! Tiếp tục lặng lẽ vây xem.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (22)

Edt: Mít

“Dạ Vũ, anh thật sự tin tưởng Tô Thành Văn Nguyệt chưa từng thích qua Để Thích Thiên sao?”

Hồi Mâu Nhất Tiểu nói, cũng không làm đầy lòng Tô Duệ nhắc lên một điểm gọn sòng, nhưng mà những lời này lại làm thành viên chung quanh của Vĩnh

Dạ cùng Phụng Vũ hai đại bang phái, đặc biệt là nhóm muội tử không cao hứng ——

Giai Nhân Thanh Tú: Uy uy uy, cái người không biết xấu hổ bên kia, nam nhân nhà ngươi đã offline rồi, ngươi còn ở nơi này mưu toan câu dẫn nam thân nhà chúng ta, ngươi có tiết tháo cùng tự mình hiểu lấy mình không? Bang chủ nhà chúng ta là nam nhân của Văn Nguyệt nữ thần, cùng ngươi không có một xu quan hệ nha!

Thất Nguyệt Thất Nhật Âm: Đúng vậy, nữ nhân nào chưa từng yêu qua tra nam? Nếu là Văn Nguyệt trước kia thật sự thích qua tra nam Thiên kia, thì cũng là chuyện đã qua rồi!

Đương Hồng Nữ Tử: Có một loại green tea, tên là Hồi Mâu Nhất Tiểu, 5 mao một phân tiền, mua một tặng một!

Vũ Bảo Bối: Di ả, hiện tại không lưu hành châm ngòi ly gián, người làm nữ phụ ác độc người ta đều chê người quá OUT!

Nhóm muội tử bang Phụng Vũ trước mặt Hồi Mâu Nhất Tiểu lập tức tăng sức chiến đấu, cô giật giật môi, một bộ dáng chưa nói gì nước mắt rơi trước.

Đáng tiếc nhóm nam quân chúng chung quanh vây xem nhìn đến chán, ai có tâm tình đi thương hương tiếc ngọc?

Hơn nữa nếu hiện tại mọi người còn nhìn không ra bản chất lời nói của Hồi Mâu Nhất Tiểu, như vậy liền nên ăn chút thuốc trị não tàn kéo lại chỉ số thông minh của mình.

“Thật không dám tiếp.”

Tô Duệ đi đến trước mặt Tô Văn, cười tủm tỉm nhìn cô.

“Muốn anh mang em đi thăng cấp không?”

“Được thôi”

Tô Văn gật gật đầu, hai người vẫn luôn ở trạng thái tổ đội, Tô Văn dứt khoát chọn đi theo đội trưởng, sau đó hai người liền không coi ai ra gì rời đi cái nơi thị phi này.

Chờ đến Hồi Mâu Nhất Tiểu từ vây công của mọi người miễn cưỡng giãy giụa ra, cô mới phát hiện Dạ Vũ cùng Tô Thành Văn Nguyệt đã sớm đi rồi, đi rồi.....

Ngày này là một ngày cực kì náo nhiệt, ngày này cũng là cột mốc lịch sử của 《 Lãng Thần 》khu Hoa Hạ..

Ở sau khi Đế Thích Thiên offline, rất nhanh liền có người đem video Dạ Vũ nháy mắt hạ gục Đế Thích Thiên đăng lên diễn đàn ——

Khu Hoa Hạ PK chi thần, không phục tới chiến!

Đệ nhất khu bốn Đế Thích Thiên như thế nào bị nghiền áp thành cặn bã.

Cả ngày này, toàn bộ diễn đàn đều tràn ngập bình luận nói năng lộn xộn hưng phấn của người chơi cùng mấy chục vạn lượt chia sẻ video, toàn bộ diễn đàn khu Hoa Hạ thiếu chút nữa bởi vì số lượng người truy cập quá lớn mà tê liệt.

Dạ Vũ một trận chiến phong thần!

Tổng khu Hoa Hạ nhất chiến thành danh!

Tiểu ngạo quần hùng! Ngay cả người luôn luôn tự cho mình là người có chiến lực rất cao, đệ nhất chiến lực khu Bắc Mĩ - Jack cũng trào tràng download video PK của Dạ Vũ.

Hơn nữa đăng lên trang cá nhân của mình, một hồi từ PK chi thần, Dạ Vũ nhắc lên hiện thực cùng giả thuyết, chúc nghiệp cùng chúc nghiệp, đề tài thay đổi trong lúc nhất thời quét ngang tất cả khu vực của 《 Lãng Thần 》 trên toàn cầu.

Thậm chí, này cũng vì tương lai 《 Lãng Thần 》 đưa ra một nhân vật hai chức nghiệp các kĩ năng chuyển đổi qua lại với nhau.

Ngay lúc độ nóng chuyện này chưa giảm, một cái ID, vô thanh vô tức ở trên diễn đàn thả xuống một video ngăn mọi người chưa từng được xem ——

So xem trong 《 Lãng Thần 》 nhà nào ân ái nhất!

Lâu chủ: Tiểu Thủ Băng Lương..... ta không nói lời nào, ta chỉ là người đăng video thôi!

Đây là một video ngắn, video bắt đầu là Dạ Vũ đang đứng ở giữa không trung, vẫy vẫy pháp trượng, phía dưới lập tức vạn dặm sông băng.

Sau đó hình ảnh video vừa chuyển, là Tô Thành Văn Nguyệt từ Truyền Tống Trận xuất hiện, từ cát vàng, ngàn người bên trong, hai người đối diện nhau..

Lúc này âm nhạc bối cảnh vang lên, là một bài tình ca đang lưu hành ở Hoa Hạ 《 liếc mắt một cái ngàn năm 》...

Lúc sau hình ảnh video làm hiệu ứng ánh sáng nhu hòa, Dạ Vũ đi đến trước mặt Tô Thành Văn Nguyệt, một tay ôm lấy cô, hai người lẳng không bay lên, sau đó video chuyển từ không trung xuống đất, mọi người nhìn thấy trên mặt đất một đám tiểu quái bị đóng băng tự động hợp thành năm chữ to.

... Tiểu Văn anh yêu em!..

Không cần xem tiếp nữa, trước máy tính rất nhiều muội tử trong lúc vô ý click mở cái video này đã khóc thành lệ nhân, ô ô ô, Dạ Vũ hảo soái hảo si tình!

Cuộc đời có được phu quân như thế này, thật là lập tức chết cũng cam lòng!

Một giờ sau, video của Tiểu Thủ Băng Lương thế nhưng ở trong một số lớn video PK trở hết tài năng, chiếm cứ vị trí đầu tiên trên bảng xếp hạng ở diễn đàn.

Những cuồng nhân PK căn bản không phục video PK của mình bị tuột hạng, vốn định đi đập phá, kết quả cuối cùng cũng chỉ có thể yên lặng rời khỏi, thuận tiện còn ở trong lòng không ngừng phun tào ——

Đờ mờ! Người lớn lên soái, PK giỏi thì sao! Người nha theo đuổi nữ nhân đều so với tất cả anh em cũng cao cấp hơn, điều thấp xa hoa có nội hàm!

Người còn có thể để cho phạm nhân vui sướng chơi đùa không?

Đờ mờ, lão tử nếu có thể bằng một phần mười của Dạ Vũ, không, 1% là được, dùng 1% theo đuổi hoa hậu giảng đường cách vách tuyệt đối dễ như trở bàn tay hoàn toàn vô áp lực đúng không?

.....

Từ 《 Lãng Thần 》 offline, Tô Duệ xoa xoa cánh tay của mình, tuy rằng 《 Lãng Thần 》 thời điểm truyền truyền quảng cáo rùm beng chính là mức độ giống thật rất cao, nhưng hôm nay ở trong trò chơi, thời điểm Tô Duệ dùng kiếm gỗ đối chiến với Diệp Thiên, bởi vì số liệu trò chơi hạn chế, hấn sử dụng nội lực, đem nội lực mạnh mẽ của mình rót vào kiếm gỗ kia, nếu không làm sao sẽ tạo thành giá trị thương tổn cao như vậy chứ?

Hiện tại ra khỏi trò chơi, Tô Duệ hai cánh tay hơi có chút nhức mỏi, đây là bởi vì trong trò chơi số liệu bài xích với nội lực tạo thành phản chấn..

Thờ dài một hơi, Tô Duệ dứt khoát ngồi xếp bằng ở trên giường dòn khí đan điền bắt đầu điều trị nội tức của mình, thời gian từng giây từng phút trôi qua....

Chờ Tô Duệ lần nữa mở mắt đã là một giờ sau.

Cách cửa phòng ngủ, hấn đã ngửi được mùi hương từ trong phòng bếp bay ra, mùi hương kia đặc biệt nồng đậm lại còn hỗn hợp một tia hơi thở làm Tô Duệ cảm thấy quen thuộc.

Hôm nay đầu bếp tới thật sớm!

Có lẽ là bởi vì cả ngày hôm nay tiêu hao quá lớn, Tô Duệ thật ra có chút đói bụng, hấn đứng dậy đi thẳng đến phòng bếp, kết quả thời điểm đi đến cửa phòng bếp Tô Duệ cả người đều ngưng ngẩn..

Tô Văn đứng ở trong phòng bếp, đeo tạp dề, một đầu tóc đen mượt xoắn ở sau đầu, lúc này cô vẻ mặt nghiêm túc khuấy nước canh, bởi vì vẫn luôn đưa lưng về phía cửa, Tô Văn cũng không có phát hiện Tô Duệ đến.

Trong phòng bếp làm tốt hai món ăn, trang trí tinh xảo, mùi hương nồng đậm.

Tô Duệ liếc mắt một cái liền nhận ra hai món ăn kia là gà hầm nấm tuyết, một món khác là thịt chiên, mà món Tô Văn đang làm chính là.....

“Cá kho gừng!”

Tô Duệ bất tri bất giác đem tên món ăn buột miệng thốt ra, đây là món thời điểm hấn ở tướng quân phù thích nhất ăn.

"Đều bị anh đoán được."

Tô Văn nghe thấy thanh âm của Tô Duệ, lập tức cười khẽ một tiếng.

“Em lần đầu tiên làm, nếu quá khó ăn anh đừng tức giận nha!”

“Làm sao sẽ tức giận, chỉ cần là em làm, anh đều có thể ăn sạch.”

Tô Duệ dựa vào cửa phòng bếp, khoanh tay trước ngực, lẳng lặng chăm chú nhìn bóng dáng Tô Văn..

“Tô Văn, đây là lần đầu tiên em vì anh xuống bếp. ”

Tay cầm sạn của Tô Văn hơi cứng một chút.

“Phải không? Em không nhớ rõ.”

“Ha ha.”

Tô Duệ cười cười, nhớ tới ở thế giới trước hắn cố ý tìm có ngủ lại, mà Tô Văn chỉ kêu một phần cơm hộp khó ăn tổng cổ hắn.

Hiện tại, quan hệ của bọn họ có phải khác trước rồi hay không?

“Tô Văn, anh hôm nay thật sự cao hứng, anh đi khui bình rượu vang đỏ được không?”

Nói cũng không đợi Tô Văn trả lời Tô Duệ liền trở lại phòng ngủ của mình, hiện tại phòng ngủ tất cả đồ đạc cùng rượu vang đỏ quý giá cũng đều là do “Tư Đồ thiếu gia” nhà chúng ta kêu người vận chuyển tới.

Nghe được tiếng bước chân rời đi của Tô Duệ, Tô Văn nhìn cá trong nồi ngơ ngác xuất thần..

Cô không biết mình bị làm sao, rõ ràng thời thời khắc khắc đều tự nhủ với chính mình không cần cho hắn bất luận hy vọng gì.

Vậy mà hôm nay lại vô tình bị hắn làm cảm động rồi, đặc biệt là buổi chiều thời điểm Tô Duệ mang theo mình luyện cấp, Tô Văn đã sớm nhận ra được cánh tay hắn có khác thường, nhưng thấy hắn vẫn luôn chịu đựng, Tô Văn cũng không hỏi nhiều.

Từ trong game đi ra, Tô Văn trước tiên đi đến cửa phòng Tô Duệ, vốn định thuận tiện xem tình huống của hắn, kết quả cô liền nhìn thấy Tô Duệ ở trên giường điều trị nội tức, một khắc kia, Tô Văn bỗng nhiên có chút đau lòng.

Vì thế cô xoay người rời khỏi cũng không có về phòng của mình mà là trực tiếp tới phòng bếp, dựa theo ký ức của tiểu quận chúa thời điểm mình ở triều Đại Hạ, trong trí nhớ tìm được một ít món ăn đơn giản Tô Duệ thích ăn, liền một mình ở trong phòng bếp bận rộn.

Có lẽ, lúc này Tô Văn còn không có cảm giác được thậm chí là chính cô cũng không muốn thừa nhận một việc...

Tô Duệ, đối với cô mà nói, không bao giờ là một người xa lạ.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Đại Thần Võng Du Sủng Ta (23)

Edt: Mít

Liên tiếp mấy ngày, Tô Duệ vẫn luôn mang theo Tô Văn ở bản đồ trung lập luyện cấp, nơi đi đến, đóng băng ngàn dặm.

Đối với trường hợp lớn như vậy, các người qua đường vậy xem chỉ có thể tỏ vẻ hâm mộ ghen ghét, hận?

Làm ơn đi, người không muốn bị Dạ Vũ đuổi giết, vẫn là nên đem mấy chữ này nuốt vào bụng đi.

Từ ngày Dạ Vũ đem Đế Thích Thiên ngược đến offline, ngày hôm sau Thí Thiên bang đổi chủ, Hồi Mâu Nhất Tiểu cũng không xuất hiện qua, nhưng mọi người đều cho rằng như này là xong việc?.

Cùng ngày Dạ Vũ ban phát truy sát lệnh, truy sát thành viên của Thí Thiên bang!

Giống như lúc trước Đế Thích Thiên truy sát Tô Thành Văn Nguyệt, chỉ là khi đó một bang phái truy sát một người, mà hiện tại là một người truy sát toàn bộ bang phái!

Không bao lâu Thí Thiên bang cũng tự động giải tán, mà sau khi Thí Thiên giải tán, Dạ Vũ lại không hủy bỏ truy sát lệnh chỉ là đem mục tiêu đổi thành Lang Nha bang!

Độc Lang cũng từng có ý đồ với Tô Thành Văn Nguyệt thậm chí là Dạ Vũ câu thông, nhưng thực hiển nhiên nhất cử nhất động này của hắn cũng không có hiệu quả gì.

Người Lang Nha bị đuổi giết ngày hôm sau liền sôi nổi rút lui, không bao lâu, Độc Lang cũng không hề online nữa.....

Sau khi Lang Nha giải tán, người chơi khu Hoa Hạ cho rằng huyết vũ tình phong trên giang hồ rốt cuộc đã thành quá khứ, trên diễn đàn đột nhiên bị tuôn ra một phần danh sách lớn, phía trên danh sách bắt ngờ chính là người lúc trước cầm tiền thưởng đuổi giết Tô Thành Văn Nguyệt, thậm chí những người đã từng ở trên diễn đàn cười nhạo Phượng Vũ “Không xứng với” Vĩnh Dạ bị vả mặt cũng đều có tên trên bảng!

Lúc này, mọi người mới hiểu được, Dạ Vũ đại nhân nhà chúng ta đây là vì một nữ nhân đối địch cùng toàn sever!

Phải biết rằng lúc trước người ở trên diễn đàn tùy ý kêu gào cùng cười nhạo, cơ bản phân tán ở các đại khu của Hoa Hạ, hơn nữa có một số là nòng cốt của các đại bang phái khác, này chẳng lẽ muốn trở thành địch của toàn sever sao?

Cho dù Dạ Vũ không làm như vậy, hắn cũng là địch nhân của nam người chơi toàn sever!

Bởi vì sau khi Dạ Vũ đuổi giết người trong danh sách, phía dưới diễn đàn đều là người chơi nữ vạn phần nhiệt tình nhấn lại.

Nhóm muội tử cảm thấy Dạ Vũ bang chủ quả thực không cần quá khí phách!

Tô Thành Văn Nguyệt quả thực không cần quá hạnh phúc!

Vì chúc phúc, nhóm muội tử quyết định ở đại khu của mình vì bọn họ quét dọn chướng ngại, rửa sạch “Tội nhân”, cứ như vậy hai tháng giằng co đuổi giết bắt đầu rồi, mà đoạn này thật lâu lúc sau vẫn như cũ là truyền kì làm người ta nói say sưa nhất trong 《Lăng Thần》.....

Có Tô Duệ trợ giúp, Tô Văn rất nhanh liền lên tới mức cấp 80, mà Phượng Vũ Cửu Thiên bang cũng dần dần ở khu bốn Hoa Hạ đứng vững gót chân, ần ần đã trở thành đứng đầu khu bốn.

Sau khi cùng Vĩnh Dạ kết minh, Phượng Vũ lại cùng Tiêu Dao Các kết minh, ba đại bang phái cùng nhau trông coi, không lâu sau mở ra chiến trường trung lập, dựng xong thành trì đứng đầu toàn khu!

Mà tòa thành trì này bị Tô Duệ đặt tên là “Văn Nguyệt thành”, hơn nữa trực tiếp đưa tặng cho Tô Văn.

Chúng muội tử Phượng Vũ: Tỷ phu soái! Tỷ phu uy vũ!

Chúng muội tử Vĩnh Dạ: bang chủ đại nhân, một ngày không show ân ái người sẽ chết sao?

bang chủ đại nhân nhà chúng ta không show ân ái liền sẽ bệnh chết, còn cứu được không? Online chờ, rất cấp bách!

Đối với người Vĩnh Dạ tâm pha lê vỡ từng mảnh, Tô Duệ mới không có thời gian để ý tới, bởi vì sau khi trợ giúp Tô Văn thăng mức cấp, Tô Duệ liền rất ít online, offline hẳn với vàng đôi phó Diệp gia.

Nói đến Diệp Thiên từ sau khi bỏ game《Lăng Thần》, liền lập tức tiếp nhận sinh ý gia tộc, hơn nữa ở thị trường chứng khoán bắt đầu thiết lập trả thù Tư Đồ gia, đối với thị trường chứng khoán Tô Duệ thật đúng là không có kinh nghiệm ứng đối gì, cũng may bên người còn có kỳ tài tài chính Tô Tiểu Văn..

Hai người liên thủ rất nhanh liền đem Diệp gia đánh đến hoa rơi nước chảy, Tô Duệ càng là muốn mệnh của hắn, trực tiếp chơi tới Diệp gia phá sản!

Sau khi Diệp gia phá sản, Diệp Thiên bên kia rốt cuộc cũng không có động tĩnh nữa, mà Tô Văn lúc này lại không giống bình thường lập tức thỉnh cầu rời khỏi thế giới nhiệm vụ.

Tô Văn không đi, Tô Duệ tự nhiên cũng sẽ không chủ động rời đi..

Kỳ thật Tô Duệ thực thích thế giới này, hơn nữa hẳn biết hai tháng sau 《Lăng Thần》 sẽ lại lần nữa đổi mới, lần này đổi mới sẽ mở ra cấp bậc mới, cấp 100.

Lại còn sẽ mở ra hệ thống kết hôn mới, cửa hàng hệ thống, hệ thống lãnh địa chiến và phòng thủ, thậm chí còn có hệ thống được người chú ý nhất, hệ thống di dân, cái gọi là hệ thống di dân là chuyên môn vì trong quá trình đổi mới quốc tịch công dân mở ra. Chỉ cần người chi trả phí nhất định, liền có thể từ đại khu hiện tại của người di dân đến đại khu có quốc tịch của người.

Phân di dân này hơi rối. Tại hạ cũng thật ba ch lám rồiiii....đọc kĩ rồi ngắm chút là hiểu hà =))

Đương nhiên, đối với điều này Tô Duệ một chút cũng không quan tâm, hắn chính là muốn chờ hệ thống kết hôn mở ra, muốn trước tiên cầu hôn với Tô Văn, sau đó hai người ở trong trò chơi cử hành hôn lễ so với thế giới trước càng long trọng hơn ——

Đúng vậy, mỗi cái thế giới đều phải kết một lần hôn gì đó, ngắm lại cũng thực hưng phấn.

Tô Văn cũng không biết tâm tư Tô Duệ, cô sợ đi không rời đi là bởi vì Tô Văn biết y theo pháp tắc của thế giới này, nữ chủ Hồi Mâu Nhất Tiểu không thể bị đánh bại nhanh như vậy, cô hiện tại đã không có Đế Thích Thiên, chỉ có thể xám xịt rời khỏi trò chơi.

Nhưng mà Hồi Mâu Nhất Tiểu là người nào?.

Cô là cái loại mơ mơ màng màng ra cửa bị xe đụng phải, lái xe nhất định là tổng tài bá đạo.

Nếu là cô vì cầu sống tạm thời đi cửa hàng trà sữa làm thêm, ngẫu nhiên gặp được khách hàng nhất định là nam tình anh của xã hội!

Nếu cô.....

Tóm lại, Hồi Mâu Nhất Tiểu nhà chúng ta đi nơi nào đào hoa nơi đó.

Không sai, đây là định luật nữ chủ!

Nữ chủ càng can càng hăng! Nữ chủ chỉ cần ra cửa liền gặp tổng tài!

Nữ chủ ở thời điểm chặt vật (bị người hãm hại) luôn có các loại tổng tài bởi vì các loại nguyên nhân vừa vắn đi ngang qua.....

Sự thật đúng như Tô Văn dự đoán, Hồi Mâu Nhất Tiểu tên thật Dư Tiểu Tiểu, cô cùng Diệp Thiên đã sớm phát triển trở thành tình nhân ở hiện thực, sau khi Diệp gia phá sản, Diệp Thiên chưa gượng dậy nổi, Dư Tiểu Tiểu vì làm hấn một lần nữa tỉnh lại, liền bắt đầu khắp nơi đi cầu bằng hữu của Diệp Thiên ra tay tương trợ.

Đáng tiếc Diệp gia cây đổ bầy khi tan ai còn nguyện ý hỗ trợ?..

Nhưng thật ra có sắc quỷ nhìn trúng nhan sắc của Dư Tiểu Tiểu, muốn cùng cô phát sinh cái gì đó, Dư Tiểu Tiểu ngây thơ còn tưởng rằng người nọ là người tốt, chờ đến khi phát hiện mình bị lừa, Dư Tiểu Tiểu liền hoảng loạn từ hội quán áo quần không chỉnh tề chạy ra, sau đó nhìn cũng không nhìn liền chui vào xe một nam nhân xa lạ, vừa đúng nam nhân này trùng hợp là tổng tài bá đạo!

Chờ đến khi thám tử tư đem tình hình gần đây của Dư Tiểu Tiểu tất cả đều gửi tới hòm thư của Tô Văn, Tô Văn cũng là vẻ mặt dờ khóc dờ cười, Dư Tiểu Tiểu này nhân sinh quả thực có thể viết thành vài cuốn tiểu thuyết ngôn tình nha?

Nếu ông trời muốn cho Dư Tiểu Tiểu gặp tình yêu thứ hai, Tô Văn chỉ sợ mình thật đúng là phải ở thế giới này ngốc thêm mấy tháng.

.....

Thời gian hai tháng thoáng qua, ở trước lễ Giáng Sinh, 《 Lăng Thần 》 rốt cuộc cũng cập nhật phiên bản mới, hệ thống kết hôn cùng di dân tất cả đều đúng giờ mở ra!.

Lần nữa đăng nhập vào game, người chơi khu Hoa Hạ nhìn thấy hoa hồng đỏ khắp núi đồi cùng thông cáo trên kênh thể giới hiện lên một câu màu hồng phấn chữ to đùng không gián đoạn, làm người ta không thể không chú ý.

Cái gì Tô Thành Văn Nguyệt gả cho ta!

Cái gì Tô Thành Văn Nguyệt anh yêu em!.

Dạ Vũ người thật là đủ rồi!.

Làm một đại thần, người dùng cách như vậy show ân ái, người có suy xét qua cảm nghĩ của cầu độc thân bọn ta chưa?

Người hiểu qua bí ai của nam nhi chưa?

Chúng người chơi độc thân tỏ vẻ: Dạ Vũ cùng Tô Thành Văn Nguyệt đại hôn gì đó, hôn lễ ta nhất định sẽ không..... Không đi!

Nghe nói tham gia hôn lễ liền tặng đồng vàng?

Nghe nói các mỹ nữ của Phượng Vũ đều là phụ dâu?

Được thôi, mới không phải vì đồng vàng! Mới không phải vì mỹ nữ!

Dạ Vũ cầu hôn hoa hồng ở trong trò chơi giằng co suốt ba giờ, Tô Văn vẫn luôn online, nhưng mà cô hiện tại lại không có biện pháp cùng Tô Duệ đến lễ đường trong trò chơi cùng nhau kết hôn.

Chuyện là...

Ba giờ trước

Tới thời gian có thể online trò chơi rồi, Tô Văn trước tiên liền online bởi vì cô nhớ mình hình như còn cái nhiệm vụ che dấu cần làm, mở ra danh sách nhiệm vụ, quả nhiên nhìn thấy cái nhiệm vụ kia ——

Nhiệm vụ che dấu: Tâm nguyện mỹ nhân ngư vương (duy nhất) tiến độ 0%

Nhắc nhở nhiệm vụ: Mỹ nhân ngư vương bị phong ấn ngàn năm rất tương niệm tộc nhân của mình, mời người chơi đến quê hương của nhân ngư tìm được cá yêu vực sâu, thu thập 100 cái Từ Tinh hồ phách.

Lần này hệ thống đổi mới cấp bậc mới hạn mức cao nhất cùng bản đồ mới, quê hương nhân ngư chính là bản đồ cấp 85.

Tô Văn không nghĩ nhiều liền trực tiếp truyền tống tới nơi đó, Tử Tinh hồ phách là thu thập phẩm, đánh cá yêu vực sâu liền rơi ra, nhưng là tỉ lệ không cao, đang đánh, Tô Văn liền thấy được hoa hồng đầy trời cùng thông cáo thể giới Tô Duệ hướng cô cầu hôn..

Theo sát mà đến chính là tin nhắn Tô Duệ, bởi vì hôm nay Tô Duệ xử lý một ít công việc của Tử Đồ gia, cho nên nhắn so với Tô Văn online trễ một chút.

Tô Duệ cũng không có nói đến vấn đề cầu hôn, hẳn đầu tiên là dò hỏi vị trí Tô Văn một chút, rất nhanh liền truyền tống tới bên cạnh cô.

Thời điểm nhìn thấy Tô Duệ cầm nhẫn kim cương quý nhất trong hệ thống thương thành cái loại “Bạch đầu giai lão bi kịch song phi” này, Tô Văn chỉ có thể hướng về phía hắn nhún nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói.

“Em đang làm nhiệm vụ, anh chờ em một lát!”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (24)

Edt: Mít

Dựa theo quy tắc trò chơi, nhiệm vụ che dấu của Tô Văn có tính duy nhất, khen thưởng là không thể cùng người khác dùng chung.

Nhưng ở thời điểm làm nhiệm vụ cô vẫn có thể cùng người khác lập tổ đội cùng nhau đánh quái thu thập vật phẩm.

Cho nên Tô Duệ tự nhiên là xung phong nhận việc cùng tổ đội với Tô Văn, hai người cùng nhau xoát, rất nhanh liền xoát đầy một trăm Tử Tinh hồ phách!!

Sau khi thu thập xong vật phẩm, Tô Duệ lại cùng với Tô Văn tới phó bản Thiên Niên Chi Cảnh.

Bởi vì là trạng thái tổ đội, cho nên Tô Duệ vẫn lấy thân phận đồng đội cùng Tô Văn tiến vào phó bản hơn nửa tận mắt thấy được hồn phách của mỹ nhân vương.

Lúc này mỹ nhân ngư vương có vẻ cực kì suy yếu, nhìn thấy Tô Văn đưa cho mình Tử Tinh hồ phách, mỹ nhân ngư vương rút cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng cẩn thận lấy ra một quả trứng màu lam nhạt, đem tất cả Tử Tinh hồ phách đều cô đọng thành chất dinh dưỡng dùng hết hồn lực của mình cùng sinh cơ và ma lực còn thừa tất cả đều rót vào trong cái trứng màu lam nhạt kia.

Mỹ nhân ngư vương: Đây là..... Đây là đời sau của ta, nó cũng bị phong ấn một ngàn năm, hiện giờ cuối cùng cũng có cơ hội tận mắt nhìn thấy thế giới này, dùng sĩ thiện lượng, ta phải rời đi rồi, cầu người giúp ta hảo hảo..... Nuôi nấng nó.

Nhắc nhở nhiệm vụ: Tâm nguyện mỹ nhân ngư vương (duy nhất) tiến độ 50%...

Người nguyện ý tiếp thu di ngôn lâm chung của mỹ nhân ngư vương trợ giúp nàng dưỡng dục đời sau hay không?

Tô Văn:.....

Cái trứng này là con của mỹ nhân ngư vương? Được thôi, nghe nói trong trò chơi đại đa số sủng vật đều là dùng trứng ấp ra!

Do dự một chút, Tô Văn vẫn là lựa chọn tiếp nhận, kết quả là mỹ nhân ngư vương tự nhiên mỉm cười mà chết, mà cái trứng lóe lam quang kia lẳng lẳng nằm ở trong lòng bàn tay Tô Văn.

Hệ thống nhắc nhở: Nhiệm vụ tâm nguyện mỹ nhân ngư vương (duy nhất) hoàn thành, đạt được khen thưởng đời sau của mỹ nhân ngư vương (trứng sủng vật) một quả, có lập tức thuần hóa sủng vật mỹ nhân ngư vương đời sau hay không?

Tô Văn lựa chọn có, kết quả hệ thống lại xuất hiện một hàng tự --

Hệ thống nhắc nhở: Đời sau của mỹ nhân ngư vương vì là sủng vật đặc thù (duy nhất), có được song huyết thống của nhân loại cùng mỹ nhân ngư vương, xin hỏi người chơi lựa chọn kích hoạt loại huyết thống nào?

A. Huyết thống nhân loại, sẽ có thể bán manh làm nũng.

B. Huyết thống mỹ nhân ngư vương, có thể thủy độn vẩy đuôi.

Tô Văn:.....

Hệ thống ngươi ra đây! Hai ta tâm sự! Ngươi đây là cái quỷ gì?

Người làm ra cái kế hoạch nhiệm vụ này tuyệt đối là một tên xà tinh bệnh?

Trong phòng kế hoạch của trò chơi《 Lãng Thần 》, vị xà tinh bệnh Vượn ca ca đột nhiên hất xì một cái--

Emma, là em gái nào suy nghĩ tới ta?

Trong trò chơi....

"Chọn A đi."

Vẫn luôn đi theo phía sau Tô Văn, Tô Duệ đột nhiên thấp giọng nói một câu.

Ở ngay lúc này, Tô Duệ cũng thấy được lựa chọn trước mắt của Tô Văn, trực giác của hắn luôn luôn tinh chuẩn hơn nữa cảm giác lực nổi bạo lên, ở ngay lúc lựa chọn xuất hiện trước mặt Tô Văn, trong nháy mắt kia Tô Duệ liền có một loại cảm ứng đặc biệt mãnh liệt...

Lựa chọn A, nhất định phải lựa chọn A!

Ngay từ đầu Tô Văn đã quyết định lựa chọn B, bởi vì ở cô nghĩ sủng vật có huyết thống mỹ nhân ngư vương hẳn là cường đại hơn một ít, chỉ là lúc này vừa lúc nghe được Tô Duệ nói, Tô Văn chân chờ một chút, vẫn là chọn lại A, bất quá chỉ là số liệu trò chơi mà thôi, Tô Văn lúc ấy thật sự không để ý.

Mà lúc này, hệ thống lại lần nữa thoáng hiện nhắc nhở...

Người chơi lựa chọn thành công, thỉnh online chờ 3 giờ sau, yên tĩnh chờ sinh mệnh mới được sinh ra!

Hệ thống ám áp nhắc nhở ngài: Thỉnh ngàn vạn lần đừng rời khỏi, cũng thỉnh cấp tiểu sinh mệnh một chút tình yêu thương thích hợp, làm cho tiểu hài tử biết nhân gian có chân tình, thế giới có chân ái!

Tô Văn:.....

Tô Duệ:.....

Cứ như vậy, hai người vẫn luôn bị nhốt ở phó bản, đối với một quả trứng, mất to từng mất nhỏ, ước chừng từng mất nhìn ba giờ!

Mà lúc này Tô Duệ cũng không quên vẫn luôn tại thông cáo thế giới cầu hôn, hắn thật ra hai bên đều không chậm trễ....

Đáp ứng hắn! Đáp ứng hắn!

Ở bên nhau! Ở bên nhau!

Lúc này Kênh Thế Giới đã bị "đoàn hậu viện của Dạ Vũ đại nhân" spam, mà hộp thư cá nhân của Tô Văn cũng đều bị bạo đến tắc nghẽn.

So với thế giới bên ngoài náo nhiệt, phó bản an tĩnh muốn mạng.

Đáy biển duy mỹ, lâu đài hải cốt lúc đầu mỹ nhân ngư vương ở sau khi nàng biến mất cũng biến mất theo, Tô Duệ cùng Tô Văn vai kề vai ngồi ở đó, hai người đều không nói lời nào, không khí hài hòa mà yên tĩnh.

Ở trước mắt hai người lẳng lặng huyền phù tản ra ánh sáng chiếu rọi trứng sủng vật to lớn.

Khi thời gian đếm ngược kết thúc, quanh thân cái trứng kia ánh sáng lam nhạt dần dần tiêu tán, ngay sau đó chỉ nghe được một âm thanh vỡ vụn, một trận ánh sáng màu vàng nhu hòa hiện lên, chờ ánh sáng tan hết, Tô Văn cùng Tô Duệ hoàn toàn sững sờ ở tại chỗ tròn tròn mắt...

Một cô bé trắng nõn đáng yêu buộc hai cái đuôi ngựa, mặc một bộ váy liền áo màu lam, nhút nhát sợ sệt đứng trước mặt hai người, cô bé nhấp nháy một đôi mắt to, đầu tiên là nhìn nhìn Tô Văn, ngay sau đó lại nghiêng đầu có chút hưng phấn nhìn Tô Duệ, đột nhiên hô to một câu...

"Ba ba!"

Tô Duệ:.....

Tô Văn:.....

Ai có thể nói cho cô biết cô bé trước mặt này lớn lên cùng Tô Duệ giống đến chín phần này từ đâu ra?.

Nói là sủng vật đâu?

Người gặp qua sủng vật của mình đứng trước mặt người khác kêu "Ba ba" chưa?

Tô Văn rối rắm, cô bé kia lại cao hứng tiến lên một bước lập tức nhào vào trong lòng ngực Tô Văn, chu môi nhỏ phún hồng, kêu một tiếng.

"Mụ mụ!"

Tô Văn:.....

Hệ thống nhắc nhở: Sủng vật 【 duy nhất 】đời sau của mỹ nhân ngư vương sinh ra, sủng vật này một khi trời định cả đời không thể côi trói, xin hỏi người chơi lập tức trời định hay không?

Tô Văn lúc này còn có chút mờ mịt, nhưng thật ra cô bé trong lòng ngực của cô nhấp nháy đôi mắt to, vẻ mặt điềm đăm đáng yêu ngẩng đầu, lại kêu một tiếng

"Mụ mụ?"

Tô Văn:.....

Được thôi, lập tức trời định!

Hệ thống nhắc nhở: Người chơi Tô Thành Văn Nguyệt trời định sủng vật 【 duy nhất 】đời sau của mỹ nhân ngư vương thành công, mời lập tức đặt tên cho sủng vật!

Tên.....

Tô Văn đang muốn tùy tiện lấy cái tên, kết quả mục sư bảo của cô lại bị người dùng sức túm túm.

Cô bé vẫn như cũ nâng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Văn..

Đờ mờ, đối mặt với một cái phiên bản thu nhỏ của Tô Duệ, vẫn là bộ dáng điềm đăm đáng yêu thiên chân vô tà, làm người ta mềm lòng... làm sao đây?

"Mụ mụ, con có tên."

Cô bé thanh âm trẻ con êm tai như cũ.

"Con kêu Tô Tiểu Tô, nhũ danh Tô Tô."

Nói tới đây, Tô Tiểu Tô lặng lẽ liếc nhìn Tô Duệ một cái...

Tô Tiểu Tô gì đó, Tiểu Tô Tô gì đó, thật là đủ rồi!

Chính là ba ba đây lấy tên này a ~ Tô Tiểu Tô tỏ vẻ mình không có quyền công dân a!

A, thiếu chút nữa quên mất, bé kỳ thật không phải người, bé chỉ là một chuỗi số liệu, có lẽ cũng có thể gọi là trí tuệ nhân tạo siêu cấp??

Tô Tiểu Tô:.....

Tiểu Tô Tô? Tên này làm vẻ mặt Tô Văn đầy hắc tuyến, vì cái gì không trực tiếp kêu tô nho nhỏ (tô)? Thêm chai bia đều có thể ăn một bàn đồ ăn sao?

Hệ thống nhắc nhở: Đặt tên sủng vật thành công!

Tô Văn:.....

Cô đặt tên khi nào?

Cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô bé kia chói lọi ba chữ to, Tô Văn hoàn toàn hết chỗ nói rồi..

"Được rồi, con kêu Tô Tiểu Tô đi."

Một sủng vật mà thôi.....

Tô Văn cảm thấy mình không thể cùng một đồng số liệu tính toán chi li được?

Tô Tiểu Tô một bên lập tức làm nũng túm cánh tay Tô Văn liềm mạng lay vài cái.

"Mụ mụ tốt nhất, Tô Tô yêu người nhất. Đương nhiên, Tô Tô cũng yêu ba ba, ba ba moah moah."

Nói xong, Tô Tiểu Tô còn không quên quay đầu lại hướng về phía Tô Duệ thả vài cái hôn gió.

Tô Duệ:.....

Lúc này, phòng kế hoạch của《 Lãng Thần 》.

Vị xà tinh bệnh Vượn ca ca vừa mới từ trong ảo tượng với một vị nữ nữ nào đó của mình hồi phục tinh thần lại, hần nhìn nhìn số liệu trong máy tính của mình --

A, dường như có chỗ nào không đúng?

Ách, hần là không chỗ nào không đúng nhỉ?

Bỏ đi, hần mặc kệ, trước hết suy nghĩ buổi tối đi nơi nào hẹn hò đã.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Đại Thần Vồng Du Sủng Ta (Cuối)

Edt: Mít

Oanh oanh liệt liệt giăng co cầu hôn trên kênh thể giới hơn ba giờ cuối cùng ở thời điểm Tô Văn ra phó bản chọn chấp nhận mới trọn vẹn kết thúc.

Trong trò chơi kết hôn so với hiện thực đơn giản dễ dàng hơn nhiều, hai bên xác định quan hệ liền có thể trực tiếp lập tổ đội phu thê truyền vào trung tâm Long Thành đến đại đường hôn lễ.

Từ mục sư NPC chủ trì hôn lễ, đương nhiên ở ngay lúc này nếu tân lang tân nương muốn có càng nhiều người chúc phúc, có thể tự mình tiêu tiền ở thương thành trò chơi mua thiệp mời, mời người chơi toàn sever tham gia trận thịnh yến này --

Dựa theo kế hoạch của Tô Duệ, hôn lễ tổ chức thực long trọng, toàn bộ hội trường kết hôn chen đầy người chơi đến chúc phúc.

Nhưng là, bởi vì số người vượt ra ngoài kế hoạch của Tô Duệ, cho nên, lễ kết hôn vốn nên là một đôi tân nhân được mọi người chú ý cuối cùng lại bị làm lơ...

Vũ Bảo Bối: Tiểu muội muội người thật đáng yêu! Người tên Tô Tiểu Tô, chẳng lẽ là..... muội muội của Văn Nguyệt tỷ tỷ?

Giai Nhân Thanh Tú: Tiểu Vũ muội muội người xem ánh mắt của người kia! Đây rõ ràng là muội muội của bang chủ đại nhân nhà chúng ta! Người xem lớn lên rất giống bang chủ chúng ta!

Dương Dương U Buồn: Kỳ thật ta lại có một loại dự cảm kỳ quái.....

Thất Nguyệt Thất Nhật Âm: Tới tới tới tiểu loli, ngoan ngoãn mà nói cho tỷ tỷ, người rút cuộc là muội muội của ai?

Tô Tiểu Tô (túm góc áo Tô Văn): Mụ mụ, mụ mụ, mấy tỷ tỷ này cười rất kì quái, Tô Tô không muốn cùng các nàng làm bạn nữa!

Thất Nguyệt Thất Nhật Âm:.....

Giai Nhân Thanh Tú: Ta tuyệt đối là bị ảo giác!

Dương Dương U Buồn: Quả nhiên, ta dự cảm là đúng.

Vũ Bảo Bối: Muội là con gái của Văn Nguyệt tỷ tỷ? Muội năm nay bao nhiêu tuổi nha?

Tô Tiểu Tô: Ta năm nay sáu tuổi, mụ mụ ta hai mươi bốn tuổi!

Giai Nhân Thanh Tú: Mười bảy tuổi liền có bảo bảo, cha của bảo bảo sẽ không phải là bang chủ đại nhân nhà chúng ta chứ?

Tuy rằng ngữ khí có chút nghi vấn, nhưng nhìn diện mạo Tô Tiểu Tô, Giai Nhân Thanh Tú thật sự không cách nào thuyết phục chính mình đây chỉ là trùng hợp?

Dương Dương U Buồn: Trục giác nói cho ta biết, phương diện này có chuyện xư.

Đương Hồng Nữ Tử: Tô Tô, Tô Tô, muội tới nói cho chúng ta một chút chuyện xư của ba ba muội được không?

Tô Tiểu Tô (ánh mắt sáng ngời): Được, sự tình kỳ thật là dạng này, ba ba cùng muội của ta thật ra là thanh mai trúc mã đính hôn từ trong bụng mẹ, là mối tình đầu của nhau!

Đáng tiếc khi còn niên thiếu nhà của muội ta sa sút, muội vẫn luôn tá túc ở Tư Đồ gia cùng ba ba ta cùng đi cùng về, chỉ là ngày vui ngắn ngủi, Tư Đồ phu nhân phát hiện hai người âm thầm ở bên nhau sau đó liền dùng gậy đánh uyên ương, chia rẽ bọn họ, sau đó muội liền lưu lạc ở nơi khác, một bên đi học một bên còn nuôi nấng ta, ô ô ô, thật đáng thương.

Muội đáng thương như vậy một ngày còn phải làm tận 3 công việc, buổi tối còn ở trong trò chơi kiếm tiền mua sữa bột! Các tỷ tỷ xem muội ta bề ngoài kiên cường, thực tế là người so với bất kì ai đều yếu ớt hơn nhiều, đã như vậy còn ở trong trò chơi bị Đế Thích Thiên cùng Hồi Mâu Nhất Tiểu một đôi tiện nhân khi dễ, Tô Tô thật khổ sở ~ ô ô ô.....

Một chúng người chơi nữ: Văn Nguyệt nữ thần thật đáng thương!

Một chúng người chơi nam: Trách không được Dạ Vũ liều mạng theo đuổi lão bà như vậy!

Tô Duệ:.....

Tô Văn: Tô Tiểu Tô con đủ rồi! Lại nói hươu nói vượn ta liền đem con vào lồng sủng vật không cho ra ngoài!

Mọi người:.....

Xong việc, trên phố nghe đồn là như thế này...

Ở trước hôn lễ nghi thức long trọng của Dạ Vũ cùng Tô Thành Văn Nguyệt, vì tỏ vẻ tình yêu của mình đối với Tô Thành Văn Nguyệt, Dạ Vũ tiêu số tiền lớn ở thương thành trò chơi làm một sủng vật nhân cách hóa theo yêu cầu, làm như tín vật đính ước đưa cho Tô Thành Văn Nguyệt.

Sủng vật kia phỏng theo nhân vật thật không chỉ lớn lên giống Dạ Vũ, còn có trí năng rất cao, không chỉ kêu "Ba ba" "Muội", thậm chí còn sẽ có biểu tình sinh động kể chuyện xư.....

Tuy rằng xong việc 《 Lăng Thần 》 lần nữa giải thích, cái sủng vật "trí năng siêu cấp phỏng thật " kia chỉ là khen thưởng do Tô Thành Văn Nguyệt hoàn thành nhiệm vụ che dấu, nhưng là một nhóm người chơi thô hào chỉ cảm thấy mình bị xem thường..

Người cảm thấy ta tiêu không nổi cái số tiền này sao?

Tới tới tới, nói cái gì, ca ca nói cho người biết cái gì là chòm cự giải chân chính --

chính là có tiền, chính là tùy hứng!

Vì thế phòng kế hoạch của 《 Lăng Thần 》 mọi người không thể không mất ăn mất ngủ liên tục bỏ thêm ba ngày, ba ngày sau ở thương thành trò chơi mở ra đạo cụ sang quý nhất trong 《 Lăng Thần 》 từ trước đến nay.. Đặc chế sủng vật!

Đạo cụ này vừa ra lập tức ở trong《 Lăng Thần 》 chịu một số lớn người chơi nhiệt tình thu mua, này đối với doanh thu của trò chơi coi như là chuyện vui ngoài ý muốn.....

Lễ Giáng Sinh, Giang thị cực kì hợp với tình hình rơi một trận tuyết lớn, Tô Duệ vốn dĩ tính đặt bao trọn một nhà hàng cơm Tây ở phụ cận cùng Tô Văn ăn tết, chính là chuyện tốt như vậy, hần lại bị cho leo cây!

Giang thị, quán cà phê trung tâm thành phố.....

"Nhìn thấy tôi có phải rất ngạc nhiên hay không?"

Dư Tiểu Tiểu một tay quấy cà phê, hơi nhướn mi mắt, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tô Văn.

Tô Văn bĩu môi.

"Nói đi, tìm tôi có chuyện gì."

"Tôi không muốn đối với cô đuổi tận giết tuyệt."

Dư Tiểu Tiểu bày ra tư thái nắm chắc thắng lợi.

"Cho nên chỉ cần hiện tại cô rời khỏi 《 Lăng Thần 》 tôi liền buông tha người Phượng Vũ cùng Vĩnh Dạ, nếu không....."

"Nếu không thế nào? Kêu bạn trai Tây của cô giết sạch chúng tôi sao?"

Tô Văn nhin không được cười cười.

"Đúng rồi, nam nhân kia gọi là gì nhỉ? Charlie hay là Charle? Cô cho rằng hấn kinh doanh chính đáng, có thể ảnh hưởng tới trò chơi sao?"

Dur Tiểu Tiểu sừng sốt một chút, cô không biết Tô Văn làm sao biết sự tồn tại của Charle, nhưng hiện tại chuyện đó cũng không quan trọng.

"Charle không phải là thương nhân bình thường, hấn là vương tử của Phils. Hấn hoàn toàn có năng lực làm Tư Đồ gia xong đời, thậm chí là thu mua TX cùng 《Lăng Thân》."

Vương tử gì đó, thu mua toàn bộ công ty game gì đó.

Cô nha xem ít tiểu thuyết nào tàn thối.

"Diệp Thiên có khỏe không?"

Tô Văn đột nhiên hỏi một câu. Nghe được tên của Diệp Thiên, sắc mặt Dur Tiểu Tiểu tối sầm lại.

"Cô..... Cô hỏi cái này làm gì? Đây là chuyện của tôi cùng Thiên ca ca, không liên quan đến cô!"

"Ha, Thiên ca ca nha, kêu thật thân thiết, Thiên ca ca nhà cô có biết hiện tại cô cùng Charle hay là Charlie kia có quan hệ không?"

Nói xong Tô Văn không nhanh không chậm từ túi xách của mình móc ra một chồng ảnh chụp, tất cả đều là ảnh giường chiếu của Dur Tiểu Tiểu cùng soái ca người Tây kia.

"Những ảnh chụp này đều không tôi, cô đoán xem Diệp Thiên nhìn thấy sẽ có phản ứng gì?"

"Cô thật đê tiện!"

Dur Tiểu Tiểu sắc mặt đại biến, hoảng loạn thất thố đem những ảnh chụp đó cướp được vào tay, một tấm lại một tấm tất cả đều xé nát.

Cô không có sai, cô không có phản bội Thiên ca ca, cô chỉ là cùng đường, tuy rằng ngay từ đầu bị Charle uy hiếp, nhưng hiện tại..... Ít ra Charle nguyện ý vì cô mà trợ giúp Diệp Thiên Đông Sơn tái khởi.

Cô nhẫn nhục chịu đựng, làm tất cả đều là bởi vì ai, bởi vì Diệp Thiên!.

"Không phải tôi sai, tôi cũng không muốn như vậy, Tô Văn, đều là cô hại tôi, cô sao có thể ngoan độc như vậy!"

Dur Tiểu Tiểu nhin không được kêu to âm thanh bén nhọn.

Tô Văn chỉ là vẻ mặt đạm nhiên nhìn Dur Tiểu Tiểu.

"Đầu óc lớn lên ở trên người cô, mọi chuyện đều là chính cô làm ra, Dur Tiểu Tiểu cô đem tất cả đều đẩy lên đầu người khác như vậy cô liền có thể yên tâm thoải mái phản bội tình cảm của mình sao? Không, có lẽ không nên kêu phản bội, người như cô căn bản không xứng nói chuyện tình cảm!"

Không có đầu óc như vậy, lại được "Người gặp người thích" thậm chí có thể đem ngoại tình làm thành chân ái, trở thành kiều ngao nữ chủ NP, Tô Văn thật sự thấy nhiều...

Cái gì gọi là bị người khác bức cho?

Người khác cầm đao đặt trên cổ cô bắt cô ngoại tình?

Diệp Thiên có khốc la cầu cô trợ giúp hấn Đông Sơn tái khởi sao?

Cái gọi là tự cho là đúng, bắt quá chỉ như vậy.

Hơn nữa khởi nguồn của tất cả ân ân oán oán, nói cho cùng đều bắt đầu từ trên người Dur Tiểu Tiểu.

Cô lúc trước biết rõ quan hệ của Đế Thích Thiên cùng Tô Thành Văn Nguyệt, lại vẫn luôn cùng Diệp Thiên không minh bạch, ái muội không ngừng --

Như vậy thật sự gọi là không phải cố ý sao?

Làm nữ nhân có thể tiện thành như vậy, cũng coi như là một đóa kỳ ba.

"Đúng rồi, thiếu chút nữa cũng quên đem cái này cho cô."

Tô Văn đem Ipad từ túi lấy ra, mở ra liên tiếp video đã sớm chuẩn bị trước.

"Này, nhìn xem, hiện trường phát sóng trực tiếp! Hôn lễ của vương tử rất long trọng nha?"

Lúc này màn hình ipad chính là phát một hôn lễ long trọng, mà tân lang của hôn lễ này Dư Tiểu Tiểu cực kì khác sâu hình dáng, đôi mắt màu lam, một đầu tóc đen, đây là tình nhân đương nhiệm của Dư Tiểu Tiểu - Charle vương tử.

"Này..... Đây là cái gì? Tô Văn, này nhất định là cô tìm người làm giả, này không phải sự thật! Không phải sự thật!"

Dư Tiểu Tiểu liếc mắt lác đầu, hốc mắt hồng hồng, gất gao cắn môi...

"Tô Văn, cô rốt cuộc muốn làm gì? Cô vì cái gì không chịu buông tha tôi?"

Tô Văn lác lác đầu.

"Là chính cô không buông tha chính mình, cô an an phận phận đi theo Diệp Thiên, sẽ có chuyện ngày hôm nay sao? Dư Tiểu Tiểu tất cả đều do chính cô chuốc lấy, đừng đem tình yêu của Diệp Thiên, vì Diệp Thiên hy sinh làm cái cớ, nếu cô thật sự yêu Diệp Thiên, đối với Charle không có tình cảm gì, cô nhìn thấy Charle vương tử kết hôn cô kích động cái gì? Cô ủy khuất cái gì? Cô xem mình là cái gì? Tình yêu của Vương tử? Cô có phải xem nhiều truyện cổ tích quá rồi hay không? Cô bắt quá chi là một trong những tình nhân của hắn, Charle vương tử đối với cô chỉ là hứng thú nhất thời, hắn đáp ứng giúp cô chủ yếu là nhìn trúng tài năng của Diệp Thiên!"

Nói xong, Tô Văn đem Ipad đẩy tới trước mặt Dư Tiểu Tiểu.

"Cô mở to hai mắt cẩn thận mà xem, người đứng bên trong đoàn phụ rể là ai?"

Là.....

Diệp Thiên.

Hiện giờ Diệp Thiên đã không còn suy sút cùng mất mát như khi Diệp gia mới vừa phá sản, hắn mặc một thân lễ phục màu đen, cả người thoạt nhìn tinh thần sáng lạng.

"Không, không phải sự thật, không phải sự thật."

Thân thể Dư Tiểu Tiểu phảng phất bị người ta rút hết sức lực, cô từ trên chỗ ngồi đứng dậy, sau đó lại giống như nôi điên, điên cuồng chạy ra quán cà phê.

Tô Văn chỉ nhìn thân ảnh trên nền tuyết kia, cô lẳng lẳng nhìn Dư Tiểu Tiểu một bên chạy một bên gọi điện thoại, sau đó một chiếc xe hơi bay nhanh đụng vào người cô

--

Màu máu đỏ tươi, nhiễm hồng băng tuyết màu trắng.

Tô Văn lẳng lẳng đóng Ipad lại, di động của cô rất nhanh vang lên.

"Làm rất sạch sẽ."

Tô Văn tiếp nhận điện thoại, dùng tiếng ngoại quốc trầm thấp nói một câu, bên kia truyền đến một giọng nữ cực kì ưu nhã.

"Loại người không ngại mặt mũi vương tộc tự nhiên là càng sớm xử lí càng tốt, đương nhiên còn phải cảm ơn Tô, cô đối với chúng tôi hết mình trợ giúp, bất luận là phương diện tiền tài hay là tình báo, tôi cũng thật tâm cảm tạ cô! Cô yên tâm, chờ vương nhi của tôi đánh bại Charle đăng cơ thành công, nhất định sẽ không quên hứa hẹn ngày đó -- Diệp gia, sẽ không có ngày xuất đầu."

"Vậy Tô Văn cảm ơn vương hậu điện hạ."

Đóng điện thoại, Tô Văn thu thập tốt đồ của mình, một mình chậm rãi rời khỏi quán cà phê, cô ở thế giới này dừng lại lâu như vậy, đem cổ phiếu mình sở hữu đổi thành tiền mặt giá trên trời, tất cả đều dùng để duy trì quan hệ với vương hậu, chờ chính là ngày này.

Lúc này đầu phố hiện trường tai nạn xe cộ đã vây quanh một đoàn người, máu tươi còn ở trong tuyết lan tràn, Tô Văn xem cũng chưa xem liền đi.

"Em phải đi?"

Phía sau bỗng nhiên truyền tới giọng nam trầm thấp.

Tô Văn bước chân trầm xuống, không có quay đầu lại...

"Xin lỗi, lần này đoạt tích phân của anh, anh nên biết đời này em ghét nhất loại người đã là kỹ nữ còn muốn lập đền thờ này."

"Ừ."

Phía sau Tô Duệ tiến lên một bước, phảng phất muốn bắt lấy bả vai Tô Văn, nhưng chính lúc này Tô Văn đột nhiên đi nhanh về phía trước.

Tuyết trắng xóa, có một lần, hần cồng cô từng bước đi lên phía trước.

Lúc này đây, cô lại trước sau đưa lưng về phía hắn, bảo trì khoảng cách thân cận nhất cũng xa xôi nhất...

"Tô Duệ, nếu có lần sau, em còn sẽ làm như vậy, cho nên, anh đừng đi theo em nữa."

Thanh âm Tô Văn đặc biệt nghiêm túc, phiêu tán trong gió tuyết lại có chút cô đơn.

"Em đã không nhớ rõ mình hại qua bao nhiêu người, hơn nữa em còn muốn tiếp tục như vậy."

"Ừ."

Tô Duệ lên tiếng, ngữ khí nhìn như không chút để ý nhưng trên thực tế lại cực kì nghiêm túc

"Tô Văn, anh so với em càng giết nhiều người hơn, thậm chí anh so với em càng tàn nhẫn độc ác hơn, hơn nữa..... Tô Văn, em biết không? Anh là vì tìm em mới đến đến Thời Không Thất Lạc trở thành nhiệm vụ giả, nếu không kiếm được một điểm tích phân nào cũng không quan trọng, chỉ cần có thể cùng em ở chung một thế giới, anh đã cảm thấy thực thỏa mãn rồi."

"Vậy sao?"

Thanh âm Tô Văn có chút chần chờ lại có chút hoảng hốt.

Lúc này cô đã bắt đầu liên hệ tổng bộ, tiến hành xác định rời khỏi nhiệm vụ --

Tô Duệ.....

Em muốn tin tưởng lại không dám tin tưởng anh.

Xin anh tha thứ em nhất gan ích kỷ, ích kỷ muốn càng nhiều, càng nhiều hứa hẹn, mới bằng lòng giao ra trái tim mình cho anh.....

Tuyết bay lá tả che đầy tầm mắt Tô Duệ, Tô Văn đã càng đi càng xa, lúc này trong đầu Tô Duệ đã vang lên âm thanh nhiệm vụ thất bại --

Dur Tiểu Tiểu đã chết, nhiệm vụ bị phán định hoàn toàn thất bại.

"Nhiệm vụ chưa thất bại đâu!"

Tô Tiểu Tô không biết từ địa phương nào chui ra, trên người mặc áo lông vũ màu đỏ tròn vo lông xù xù, nhìn thấy Tô Duệ không nói lời nào, Tô Tiểu Tô tròn mắt chuyển động lập tức lăm bầm lều bầu lên tiếng

"Nhiệm vụ sau khi thất bại có phải liền định thời gian rời khỏi thế giới này hay không? Ba ba người mau đem chip tư liệu của con ra ngoài đi! Con đã phục chế toàn bộ hệ thống Lăng Thần, những tư liệu này về sau chúng sẽ dùng đến!"

Tô Tiểu Tô nói làm Tô Duệ phục hồi tinh thần lại.

Kỳ thật ở trong trò chơi ngay ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tô Tiểu Tô, Tô Duệ liền có loại cảm giác đặc biệt kỳ dị, mà cùng ngày sau khi từ trò chơi offline, Tô Tiểu Tô đột nhiên xuất hiện ở trong phòng ngủ Tô Duệ, lúc này rốt cuộc làm cho Tô Duệ khẳng định được mình cùng Tô Tiểu Tô nhất định tồn tại liên hệ chặt chẽ nào đó.

Mà nghe Tô Tiểu Tô thuật lại Tô Duệ mới biết được, là một cái có thể biến hóa thành trí tuệ nhân tạo siêu cấp, Tô Tiểu Tô thế nhưng là vật thí nghiệm trong tương lai mà Tô Duệ làm được ở thế giới khoa học kĩ thuật phát triển.

"Ba ba, thật ra con chỉ là bản số liệu phục chế, hiện tại không thể rời khỏi 《 Lăng Thần 》 và thế giới này, nhưng mà, chờ người tương lai tới thời không đó đem bản thể của con nghiên cứu ra, chúng ta một nhà ba người liền có thể đoàn tụ rồi."

Đây là nguyên văn lời Tô Tiểu Tô lúc ấy nói với Tô Duệ, ở tự thuật của Tô Tiểu Tô, bao gồm Tô Văn ở bên trong, một nhà ba người bọn họ thực hạnh phúc mỹ mãn, có lẽ là bởi vì theo như tương lai mà Tô Tiểu Tô nói quá mức hoàn mỹ làm người ta muốn hưởng tới, lại có lẽ là cảm giác được mình cùng bé có liên hệ thật sự chặt chẽ, cho nên Tô Duệ tin Tô Tiểu Tô nói --

Chưa bao giờ bị thả xuống thế giới này với dạng phục chế thể, Tô Tiểu Tô cũng không phải là tới bán manh xoát cảm giác tồn tại!

Kỳ thật bé gánh vác một sứ mệnh đó chính là sao chép lại số liệu của hệ thống ở 《 Lăng Thần 》!.

Đợi cho Tô Tiểu Tô đem số liệu của 《 Lăng Thần 》 toàn bộ truyền vào trong đầu Tô Duệ, bé lúc này mới làm số liệu lần nữa trở lại 《 Lăng Thần 》， về sau cũng chỉ có thể ngốc trong thế giới này.....

"Tô Tiểu Tô, chúng ta sẽ còn gặp lại!"

Yên lặng lưu lại những lời này, Tô Duệ cũng dựa theo cách làm dĩ vãng, khởi động trình tự thoát ly thế giới nhiệm vụ.....

Trong《 Lãng Thần 》, vì chúc mừng lễ Giáng Sinh, toàn bộ thế giới được trang trí phù hợp với lễ hội.

Tô Tiểu Tô một mình lẳng lặng đi ở bản đồ không người, bông tuyết rơi đầy đầu vai nhỏ xinh của cô bé.

"Ba ba, mụ mụ."

Tô Tiểu Tô đột nhiên có chút muốn khóc, nhưng là..... Hình như lúc trước ba ba quên mất cho bé giả thiết tuyến lệ?

Bé lúc trước được giao cho tình cảm của nhân loại, nhưng không được giao cho quyền lời khóc thút thít, Tô Tiểu Tô bên tai tựa hồ lại nghĩ tới trong thế giới nào đó, thanh âm Tô Duệ trầm thấp --

Về sau con được gọi là Tô Tiểu Tô, là con gái của ta cùng Tô Văn.

Thế giới của con không cần nước mắt, bởi vì chúng ta sẽ không làm con khóc.

Ở thế giới kia mình tồn tại nhất định là đặc biệt nhất, hạnh phúc nhất?

Tô Tiểu Tô bỗng nhiên có điểm ghen ghét, ghen ghét bản thể của mình.

Lúc này Tô Tiểu Tô cho rằng mình vĩnh viễn bị nhốt ở thế giới 《 Lãng Thần 》 này, bé cũng không biết rằng trong tương lai một ngày nào đó, bé sẽ cùng Tô Duệ và Tô Văn gặp lại.....

~~~~~

Hết thế giới thứ 4 rồiiiii....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Nữ Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (1)

Edt: Mít

Rời khỏi thế giới nhiệm vụ, thời điểm Tô Văn ở khoang chấp hành nhiệm vụ tĩnh lại, tâm vẫn còn hoảng hốt, khi cô thấy rõ người vẫn luôn chờ đợi bên cạnh khoang của mình, mà không tự giác được nhăn lại.

“Diệp Hân, cô có việc?”

Diệp Hân, kẻ phá hư vị diện số hiệu NO.2.

Đối với người vẫn luôn đề đầu mình Diệp Hân này, Tô Văn thật ra cũng không tồn tại địch ý gì, cô chỉ là nhìn thấy Diệp Hân giờ phút này sắc mặt trịnh trọng, nhạy bén cảm giác được cô ấy đứng ở chỗ này chờ mình tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt.

“Khương Du đi rồi.”

Diệp Hân rũ mắt nhìn Tô Văn một cái, nhàn nhạt mở miệng.

“Tôi nghĩ cô ấy sẽ không trở lại nữa.”

Ở Thời Không Thất Lạc, mỗi nhiệm vụ giả một khi tích góp đủ tích phân liền có thể đổi lấy bất cứ thứ gì, bao gồm thoát ly hàng ngũ nhiệm vụ giả, tùy ý đi đến thời không mình thích định cư...

Chỉ cần người có tích phân, tất cả đều không phải vấn đề.

“Cho nên, cô tới cho tôi biết cô đã là người lãnh đạo trực tiếp của tôi?”

Tô Văn liếc mắt nhìn Diệp Hân một cái, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, nghe được Tô Văn nói, thần sắc Diệp Hân càng thêm nghiêm túc.

“Gần đây ở các thời không nhiệm vụ lớn đều xuất hiện BUG không nên tồn tại, cái này làm cho tổng bộ cực kì coi trọng, Khương Du không ở đây, tôi hiện tại thay thế vị trí cô ấy cần phải đi tổng bộ họp, mà trước đó tổng bộ đã phát xuống cho mỗi bộ môn một cái yêu cầu cao độ đó là nhiệm vụ thanh trừ BUG, bộ môn chúng ta người dư lại, tôi cảm thấy chỉ có cô mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này.”

Nói xong, Diệp Hân mở ra máy truyền tin của mình, một cái nhiệm vụ được đánh dấu sao màu đỏ hiện lên trước mặt Tô Văn..

Nhiệm vụ khẩn cấp (chấp hành giả cần thiết hoàn thành)...

Thanh trừ ngoại lai BUG ở thế giới nhiệm vụ này!

Loại hình BUG: Hệ thống xoay người của nữ phụ.

Thời hạn nhiệm vụ: thời gian nhiệm vụ trong vòng 10 năm theo giờ quốc tế.

“Hệ thống ngoại lai?”

Nhìn thấy nội dung nhiệm vụ kia, Tô Văn cũng lập tức nghiêm túc lên, ở Thời Không Thất Lạc các nhiệm vụ giả tuy rằng cũng đều trải qua “Trọng sinh” “Xuyên qua” “Nữ phụ xoay người” “Pháo hôi nghịch tập” từ từ công tác, nhưng mà bọn họ toàn dựa vào bản lĩnh của mình, chưa từng mượn dùng qua hệ thống ngoại lai tới hoàn thành.

Từ căn nguyên thế giới mà nói, mặc kệ người là trọng sinh hay là xuyên qua, khi người trở thành người của thế giới này, thì phải bị pháp tắc của thế giới này trói buộc.

Nếu người có bản lĩnh nghịch tập xoay người, thì đó cũng hoàn toàn bằng chính nỗ lực của người, chỉ cần không đụng vào pháp tắc thế giới, đều được cho phép, nhưng là những cái hệ thống đó tồn tại lại là vi phạm pháp tắc thế giới, chúng nó là kẻ ngoại lai xâm lấn.

Chúng nó, ở Thời Không Thất Lạc được gọi chung là BUG!

“Nhiệm vụ này rất khó, tôi cần thận nghiên cứu một chút cái hệ thống xoay người của nữ phụ kia, quả thực là rất khó đối phó.”

Nói tới đây, Diệp Hân nhin không được liếc mắt nhìn Tô Văn nhiều hơn một cái.

“Hơn nữa, bởi vì cô trở về muộn, đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất tiến vào không gian nhiệm vụ, nếu cô hiện tại lúc này tiến vào nhiệm vụ, chỉ sợ tình huống sẽ cực kì không xong. Và đương nhiên, phần thưởng nhiệm vụ cùng với độ nguy hiểm của nó cũng tuyệt đối có quan hệ trực tiếp.”

Nghe xong Diệp Hân nói, Tô Văn cũng không nói lời nào, chỉ là yên lặng liếc mắt một cái, khen thưởng phía dưới nhiệm vụ....

50000 tích phân!

“Đem nhiệm vụ truyền cho tôi, tôi tiếp.”

Nói xong, Tô Văn không chút nghĩ ngợi lần nữa nằm về khoang chấp hành, nếu chậm trễ thời gian càng nhiều tình cảnh càng không xong, cô hiện tại nhất định phải giành giật từng giây!

Diệp Hân một bên gật gù đầu, đem nhiệm vụ truyền cho Tô Văn, cô chân chờ một chút, nhin không được lại thấp giọng hỏi một câu...

“Tôi lần này đi tổng bộ họp, cô có cái gì muốn tôi chuyển lời với. Từ Sách không?”

Tô Văn ánh mắt đột nhiên sắc như dao dừng ở trên mặt Diệp Hân.

Diệp Hân chưa từng gặp qua ánh mắt Tô Văn như vậy, tâm cô khẽ run lên, theo bản năng giải thích.

“Là Khương Du lúc rời đi nói cho tôi biết. ”

“Tôi có cái gì cần nói, sẽ gặp mặt cùng hân nói.”

Mặt vô biểu tình nói xong câu đó, Tô Văn đã nhắm mắt lại, khởi động nhiệm vụ.

Mắt thấy khoang chấp hành của Tô Văn chậm rãi đóng lại, Diệp Hân há miệng thở dốc, cô muốn nhắc nhở Tô Văn, thật ra lần này cô ấy hoàn toàn có thể đổi thành khoang số 2, nhưng mà..... thật ra khoang 3 hào cùng khoang 2 hào cũng không có gì khác nhau, đúng không?

Thế giới mặt thế.

Ở thời điểm tiếp thu nhiệm vụ này, Tô Văn cũng không có tí mĩ xem xét thuyết minh nhiệm vụ, lúc này toàn bộ tin tức thế giới còn chứa đựng ở nơi sâu thẳm trong ký ức của cô.

Tô Văn mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là tang khi du đăng khắp nơi, phóng tầm mắt qua, không điểm cuối.

Nơi này..... Là khu thất thủ.

Tô Văn chớp chớp mắt, trơ mắt nhìn những tang thi đó ở bên người mình chậm rì rì du đăng, chúng nó hình như hoàn toàn không thấy mình?

Không, không phải như thế.

Tô Văn nâng tay, lại phát hiện cánh tay mình thật thô to, động tác cũng chậm chạp, mà bàn tay màu xanh lá trên đó mọc đầy gai sắc bén, móng tay dài cứng, cho nên nói....

Cô cũng là tang thi?

Hơn nữa lại là tang thi cấp thấp nhất!

Em gái người!

Tuy rằng Diệp Hân nói qua thế giới nhiệm vụ này khả năng tình huống sẽ không xong, nhưng là Tô Văn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ không xong đến trình độ này.

Nhưng là.....

Tới đâu hay tới đó, chức nghiệp tốt đẹp được tu dưỡng làm cho Tô Văn rất nhanh bình tĩnh lại, cô bước chân thong thả tìm một nơi tương đối an tĩnh không bị tang thi khác chiếm cứ, cả người ngồi xuống trên mặt đất, bắt đầu thong thả sửa sang lại cốt truyện của thế giới này ——

Thế giới này BUG mang theo kí chủ tên là Dương Tử Hi, cô sinh ra ở thành phố S trong một gia đình giàu có, Dương Tử Hi kiếp trước giống như là một nữ phụ ác độc tiêu chuẩn..

Ở kiếp trước, trước mặt thế Dương Tử Hi đã bị vị hôn phu mà mình vẫn luôn thích - Sở Phi Dương từ hôn, mà lý do từ hôn còn là bởi vì Sở Phi Dương trong lòng có người khác.

Lúc ấy Dương Tử Hi đặc biệt thương tâm cũng rất không cam lòng, khi cô tra được người Sở Phi Dương thích thế nhưng là một cô gái bình dân, mà cô gái kia mọi thứ đều không bằng mình..

Dương Tử Hi liền bắt đầu tâm lý không cân bằng, cô tìm được cô gái kêu Tô Văn kia, lấy công việc cùng an toàn của người nhà uy hiếp cô ấy, buộc cô ấy phải rời khỏi Sở Phi Dương.

Tô Văn vì người nhà của mình suy xét sau đó lặng lẽ mang theo người nhà rời đi thành phố S, rồi đi Sở Phi Dương, chính là lúc này mặt thế bạo phát.

Trong mặt thế, tất cả tiền tài cùng địa vị đều thùng rỗng kêu to, ở cái thế giới nơi chốn nguy hiểm này, Sở Phi Dương không màng an nguy bản thân tìm được Tô Văn ở T thị, lúc này cha mẹ Tô Văn đều đã chết, em gái duy nhất của cô cũng mất tích, lâm vào tuyệt cảnh như vậy Tô Văn được Sở Phi Dương cứu ra, hai người hoạn nạn thấy chân tình, cuối cùng hòa hảo trở lại.

Sau đó không lâu T thị thất thủ, Sở Phi Dương bởi vì thức tỉnh dị năng tinh thần cùng thủy hệ song hệ dị năng dẫn theo một tiểu đội giết phá vòng vây dọc theo đường đi hướng về thành phố S xuất phát.

Tại một đường đi về phía trước, Tô Văn cũng tình cờ gặp gỡ đạt được dị năng hệ chữa khỏi cực kì hiếm thấy, từ đây hai người mở ra nhân sinh của vai chính ở mặt thế một bên show ân ái một bên thăng cấp đánh tang thi.

Đương nhiên, chúng ta còn phải nói một chút đến Dương Tử Hi, ở sau khi mặt thế bùng nổ Dương gia cũng tai họa ngập đầu, thậm chí rất nhiều côn đồ địa phương nhảy vào Dương gia đem tất cả trong biệt thự cướp sạch, mà Dương Tử Hi tại trung tâm bảo tiêu tìm được Dương Vô, dưới sự bảo vệ bình yên rời khỏi biệt thự, hai người một đường mạo hiểm, Dương Vô thức tỉnh hóa hệ dị năng lấy thực lực bản thân một đường bảo hộ Dương Tử Hi, thẳng đến khi hai người rời khỏi thành phố S trên đường gặp tiểu đội Sở Phi Dương.

Nhìn thấy bộ dáng Sở Phi Dương cùng Tô Văn ân ái, Dương Tử Hi đáy lòng lại bắt đầu ghen ghét, cô cùng Dương Vô vì thuận lợi tới khu an toàn tiếp theo bắt đầu đi gia nhập đội ngũ Sở Phi Dương, chính bởi vì thói quen sống trong nhung lụa thậm chí ở sau khi mặt thế, một đường đào vong này, cũng vẫn luôn có Dương Vô tỉ mỉ chiều chuộng, Dương Tử Hi hiện tại muốn dung nhập vào một tiểu đội, làm một người thường không có dị năng, liền phải giống như người khác gánh vác công việc nặng nề đó là hậu cần là một chuyện cực kì khó khăn..

Mà đem ra so sánh, Tô Văn có được dị năng chữa khỏi mỗi ngày cái gì cũng không cần làm, cũng sẽ được hảo cảm cùng tán dương của mọi người..

Ở tâm lí ghen ghét căm hận không cân bằng, Dương Tử Hi thiết kế đem Tô Văn dẫn tới giữa một đàn tang thi, muốn mượn tay tang thi làm cô biến mất, ai biết mưu kế này đã sớm bị Sở Phi Dương nhìn thấu, ở thời khắc cuối cùng, Sở Phi Dương cứu Tô Văn hơn nữa đem Dương Tử Hi đẩy vào trong đàn tang thi.....

Nguyên cốt truyện thế giới này thuộc về Dương Tử Hi như vậy kết thúc, nhưng là bởi vì đáy lòng Dương Tử Hi oán hận quá nặng, sau khi cô chết đi linh hồn không tiêu tan thế nhưng bị hệ thống ngoại lai bắt giữ hơn nữa trói định, cho nên, Dương Tử Hi trọng sinh!

Trọng sinh đến trước mặt thể một tháng, Dương Tử Hi không chỉ có lợi dụng không gian của hệ thống chứa đựng số lượng lớn vật tư cùng năng lượng, thậm chí cô còn thông qua hệ thống biết trước cốt truyện của thế giới này đi hướng nào cùng tương lai mỗi người ra sao.

Khi biết kiếp trước mình chỉ là nữ phụ pháo hôi mà Tô Văn lại là nữ chủ một đường xuôi gió xuôi nước, điều này làm cho Dương Tử Hi căm hận lại tăng thêm một tầng, cũng may cô hiện tại đã có được hệ thống xoay người của nữ phụ này, nghịch tập cùng cướp đoạt cơ duyên của nữ chủ, tất cả đều không còn là mộng.

Khi mặt thể lại lần nữa đúng hẹn mà tới, Dương Tử Hi một mình mang theo Dương Vô đi trước đến một mảnh núi phụ cận T thị, căn cứ hệ thống nhắc nhở cô ở nơi đó tìm được cơ duyên vốn thuộc về Tô Văn, thuận lợi đạt được dị năng hệ chữa khỏi, hơn nữa cô còn dùng đạo cụ của hệ thống trực tiếp giúp Dương Vô kích phát phong hỏa song hệ dị năng.

Sau đó Dương Tử Hi dựa theo nhắc nhở của hệ thống đi trước một bước “tình cờ” gặp được một ít huynh đệ mà ở kiếp trước đã đi theo Sở Phi Dương vào sinh ra tử, một đời này, Dương Tử Hi đem bọn họ đều thu vào dưới trướng của mình.

Lúc này, bởi vì dùng quá nhiều tích phân của hệ thống đổi lấy tình báo cùng đạo cụ, Dương Tử Hi đã không còn nhiều tích phân để lợi dụng, cũng may cô còn có nhiệm vụ chủ tuyến của pháo hôi đó là xử lý nam nữ chủ, chỉ cần thuận lợi làm Sở Phi Dương cùng Tô Văn biến mất, cô có thể một lần đạt được số tích phân ketch xù, cũng đủ để cô ở trong không gian hệ thống mở ra đất đai cùng linh tuyến, từ đây về sau cô có thể ở mặt thể một đường thông suốt không còn trở ngại.

Cứ như vậy, Dương Tử Hi mang theo Dương Vô cùng tiểu đội của mình, cố ý chọn một tuyến đường vòng xa, kết quả dựa theo hệ thống “Đoán trước” quả thực gặp được hai người Sở Phi Dương cùng Tô Văn.

Lúc này tình huống hai người tuy rằng không tính là chặt vật, nhưng so với kiếp trước cũng tuyệt không thoải mái gì.

Cái này làm cho Dương Tử Hi trong lòng cảm thấy thật khoái ý, cô đã nghĩ kỹ phải trả thù hai người kia như thế nào rồi...

Kiếp trước, Sở Phi Dương vì Tô Văn đem mình đẩy vào đần tang thi, kiếp này, Dương Tử Hi đem Sở Phi Dương cùng Tô Văn lại lần nữa dẫn tới trước mặt đám tang thi kia.

Lúc này đây, cô đem Tô Văn đẩy vào trong tang thi, hơn nữa lạnh nhạt khoái ý nhìn Sở Phi Dương ở một bên.

“Anh có thể lựa chọn cứu cô ấy, thậm chí là cùng cô ấy chết! Nhưng nhiên anh cũng có thể lựa chọn xoay người rồi đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không đuổi giết anh.”

Mặt thể đã làm cho con người có thói quen lạnh nhạt cùng tự bảo vệ mình, kiếp trước Tô Văn có được dị năng chữa khỏi, có thể khắp nơi trợ giúp Sở Phi Dương, mà bây giờ Tô Văn chỉ là người thường dọc theo đường đi cũng chỉ cùng Sở Phi Dương xách đồ..

Yêu, cho dù từng có bao sâu, ở thời gian vô tình cùng hiện thực tàn khốc trước mặt, chung quy đã bị mài mòn hầu như không còn một chút nào.

Đối mặt lựa chọn Dương Tử Hi đưa ra, Sở Phi Dương do dự.

Ở thời điểm hần do dự, Tô Văn đã bị tang thi cắn xé đến chết.....

Cốt truyện cùng ký ức nguyên chủ được tiếp thu đều dừng ở đây.

Tô Văn thế mới biết thời điểm mình tiến vào nhiệm vụ vừa lúc là một khắc nguyên chủ chết đi kia, cô nương theo thân thể nguyên chủ bị tàn phá mà “Sống lại”, lại lấy tư cách tang thi mà tồn tại.....

~~~~~

Mặt thể...ta mặc dù đọc qua rất nhiều văn mặt thể nhưng mà đây vẫn là lần đầu tiên đụng tới nó. Có gì sai sót mọi người thông cảm cho taaaa...

♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (2)

Edt: Mít

Tang thi cùng nhân loại có khác biệt rất lớn, chúng nó không cần nghỉ ngơi, lấy máu thịt làm thức ăn, thậm chí một khi bị thương, chúng nó còn có thể lấy

công năng cường hãn của mình để tự mình chữa trị, chậm rãi khôi phục thân thể bị tàn phá của mình.

Tô Văn ở khu thất thủ của thành phố S du đãng ba ngày, trên người miệng vết thương đều biến mất, ít nhất..... cô hiện tại thoát nhìn cũng khỏe mạnh bình thường, nữ tang thi?

Cần bản mà nói tang thi không cần mỗi ngày ăn cơm, nhưng cũng không thể trong thời gian dài không hút vào chất dinh dưỡng nào, mà đối với tang thi thì chất dinh dưỡng tốt nhất chính là máu thịt của nhân loại.

Ăn thịt người?

Tô Văn tự nhiên sẽ không làm như vậy, cô không muốn bị chính mình làm ghê tởm chết.

Hiện giờ mặt thể vừa mới bắt đầu, rất nhiều người thường thậm chí là dị năng giả cũng không biết trong đầu tang thi có tinh hạch.

Dương Tử Hi chính là mượn dùng điểm này dự kiến trước, nhất liệu không ít tinh hạch, Tô Văn cũng quyết định đi con đường này, cô thừa dịp trời tối chậm rãi đi du đãng tới nội thành, tìm được những tang thi ban ngày bị người giết chết, dùng móng vuốt sắc bén đem tinh hạch trong óc chúng nó đều lấy ra.

Mỗi cái tinh hạch lớn nhỏ không sai biệt lắm, giống như là đá quý, Tô Văn do dự một chút hé miệng dùng hàm răng sắc bén cắn mấy cái...

Rắc rắc, tinh hạch bị cô trực tiếp nhai nát rồi hấp thu.

Cũng tốt, hiện tại xem ra có cái hàm răng sắc bén cùng móng tay cũng không phải chuyện xấu gì.

Hấp thu viên tinh hạch thứ nhất, Tô Văn rõ ràng cảm giác được thân thể của mình áp áp và tràn ngập lực lượng, vì thế ánh mắt cô sáng ngời, nhìn không được nhanh bước chân thu thập tinh hạch, phải biết rằng chờ đến trời sáng nơi này liền không an toàn, lấy thân thể tang thi cấp thấp này của cô hiện tại nếu bị dị năng giả nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ nháy mắt bị hạ gục đến cận cũng không còn..

Không biết qua bao lâu, Tô Văn đã góp nhặt đầy một cái túi nhỏ tinh hạch, cô đem túi tinh hạch đeo ở trên người, tính này đó tinh hạch không chỉ đủ làm đồ ăn cho mình một tuần, phỏng chừng còn có thể làm mình từ tang thi cấp thấp nhất thăng cấp thành tang thi cấp 2, nếu vận khí tốt nói không chừng còn có thể đạt được kỹ năng biến dị gì đó.

Đang lúc Tô Văn chuẩn bị xoay người rời đi, phía sau cô đột nhiên phát ra một tiếng hô nhỏ..

“A!”

Rạng sáng, trên đường phố tối tăm, một cậu bé tám chín tuổi đang liều mạng che miệng mình lại, mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn Tô Văn.

Ách..

Tô Văn thong thả xoay người, cô không nghĩ tới ở ngay lúc này tại chỗ này cư nhiên sẽ nhìn thấy nhân loại, vẫn còn là một đứa bé.

Được thôi, cô hiện tại cực kì thanh tĩnh nhận ra rằng mình đã trở thành phi nhân loại rồi!

Tô Văn đi từng bước qua phía cậu bé kia, cậu bé tựa hồ sợ hãi muốn chết, sắc mặt cực kì tái nhợt, có lẽ là bởi vì sợ hãi tới cực hạn, cậu bé kia thể nhưng đột nhiên mở miệng.

“Ngươi, ngươi đừng tới! Ngươi đừng tới đây!”

Rõ ràng là thanh âm còn non nớt hoảng sợ muốn chết, lại kì lạ đặc biệt êm tai, tựa hồ có thể động đến nhân tâm!

Hệ tinh thần!

Dị năng giả trời sinh biến dị hệ tinh thần!

Tô Văn bước chân ngừng một chút, hơi hơi tự hỏi.

Lúc này Ngạn Vũ còn nhỏ, nhìn thấy trường hợp trước mắt là cái dạng này...

Nữ tang thi cả người dơ hề hề, đeo một cái túi kỳ quái, lúc này cô đang đứng ở trước người mình, nghiêng đầu, một tay chống cằm, móng tay đen bén nhọn phảng phất tùy thời đều sẽ đâm thủng cái đầu tái nhợt sưng to kia của cô, sau đó sẽ phun trào máu màu xanh.....

Ô ô ô, ngẫm lại là cảm thấy khủng bố muốn chết a!

Làm sao bây giờ? Thật sự muốn chết sao?

Tiểu Ngạn Vũ 9 tuổi thật sợ hãi, sợ hãi rất nhiều liền trở thành tuyệt vọng vô hạn, đúng vậy cậu muốn chết, ba ba đã chết, mẹ mẹ đã chết, tỷ tỷ cũng đã chết, hiện giờ, cậu cũng muốn chết.

Chết ở đường phố không người, chết ở trên tay nữ tang thi này..

Ngan Vũ cũng muốn chạy trốn, nhưng là lúc này cậu một chút sức lực cùng dũng khí động đều không có, cậu chạy như thế nào đây?

Giống như trước kia tỷ tỷ từng nói qua, là đứa bé nhỏ nhất trong nhà, bé trai duy nhất, nhưng cậu trời sinh lại so với các bé gái khác đều yếu đuối hơn.....

“Hô ~ hô ~”

Thanh âm tang thi gần trong gang tấc, làm Ngan Vũ sợ hãi dứt khoát nhắm hai mắt lại, kết quả tử vong trong tưởng tượng cũng không có đến, Ngan Vũ cảm giác được đôi ta cứng đờ của mình được người cẩn thận nâng lên, sau đó, trong lòng bàn tay của mình được thả hai viên đồ vật.

Đây là.....

Ngan Vũ run rẩy cẩn thận mở mắt ra, cậu nhìn thấy nữ tang thi kia lui trở lại tại chỗ, hơn nữa dùng móng tay sắc bén kia của cô viết một hàng chữ trên mặt đất.

“Tặng cho nhóc, dùng tinh thần lực của mình hấp thu chúng nó, đối với dị năng của nhóc có lợi.”

Này..... Nữ tang thi này thế nhưng có ý thức của chính mình!

Ngan Vũ ngơ ngác nhìn tinh hạch trong lòng bàn tay mình, sau đó lại nhìn thoáng qua thân ảnh đang đem chữ viết trên mặt đất xóa sạch rồi xoay người thông thả rời đi.

Đột nhiên, cậu cảm thấy thân ảnh này tựa hồ cũng không giống trong tưởng tượng của mình khủng bố cùng xấu xí như vậy.

Mất thấy thân ảnh Tô Văn biến mất ở đầu đường, Ngan Vũ nắm chặt tinh hạch trong lòng bàn tay...

Tinh thần lực?

Cái gì là tinh thần lực?

Là mình, thật sự như lời cô nói thật sự có dị năng sao?

.....

Ngần dặm ở ngoài, thành phố B, viện nghiên cứu Lục Diệp, viện nghiên cứu ngầm.

Một đám nghiên cứu viên mặc áo blouse trắng ở phòng thí nghiệm điên cuồng bận rộn, mà ở bốn phía phòng thí nghiệm bày rất rất nhiều bình pha lê, ở những cái đó bình pha lê đó đựng đầy chất lỏng màu xanh biếc, có cái ngâm thi thể tang thi còn có các bộ phận cơ thể của nhân loại.

Nơi này, là viện nghiên cứu virus tang thi.

Mà mặt thể xuất hiện tang thi sơ cấp, chính là thực nghiệm thất bại của tiến sĩ L - lãnh đạo tối cao của viện nghiên cứu này,!

Tiến sĩ L, tên thật là Lăng Cảnh, hấn xuất thân trong gia tộc sinh vật học, từ nhỏ chính là thiên tài trong mắt người khác, mà thiên tài cùng kẻ điên thường thường chỉ cách nhau một con đường.

Không sai, thật ra tiến sĩ L là một kẻ điên chân chính, hấn vẫn luôn trộm nghiên cứu virus tang thi, hơn nữa đem virus này thả xuống toàn thế giới, ý đồ thông qua loại virus này cải tạo kích phát gen nhân loại, từ đây xúc tiến nhân loại tiến hóa!

Từ lúc thả virus đến tận thể tiến đến, lúc này đã qua thời gian hai tháng.

Bởi vì virus được thả xuống trên thực tế là sản phẩm nghiên cứu thất bại của L tiến sĩ, căn bản không đạt được hiệu quả như dự đoán ban đầu, cái này làm cho hấn cực kì sốt ruột, vì thế hai tháng này L tiến sĩ vẫn luôn đem mình nhốt ở phòng thí nghiệm to lớn tận cùng bên trong viện nghiên cứu, chưa bao giờ bước ra ngoài một bước.

Mà thù hata của hấn những nghiên cứu viên đều biết rõ tính tình của tiến sĩ, cho dù đã xảy ra sự việc trọng đại gì cũng không người nào dám quấy rầy tiến sĩ thực nghiệm.

Mà ở hôm nay, cửa phòng thí nghiệm đột nhiên mở ra, một thân ảnh thon dài xuất hiện ở trước mặt mọi người..

Thân hình cao lớn, chân dài thẳng tắp, áo blouse trắng không nhiễm một hạt bụi nào.

Tô Duệ lẳng lẳng đứng ở cửa lớn phòng thí nghiệm, một đôi con ngươi lạnh băng chứa đầy nguy hiểm lại âm trầm.

“Tiến sĩ!”

Tất cả mọi người không tự chủ được buông ống nghiệm trong tay, trong mắt chỉ có nam nhân trước mặt phong hoa tuyết đại lại lạnh nhạt như băng này.

Tô Duệ vừa mới tiếp thu xong cốt truyện cùng ký ức nguyên chủ, sắc mặt của hắn lúc này âm trầm dọa người.

Hắn biết Tô Văn đã chết.

Không, hắn là “Nguyên chủ Tô Văn” đã bị Dương Tử Hi tính kế hại chết.

Tiểu Văn của hắn sao có thể chết được?

“Tôi muốn đi thành phố S một chuyến”.

Lạnh như băng lưu lại những lời này, Tô Duệ nhanh chân xoay người rời đi...

Hắn muốn đi tìm Tô Văn.

Cho dù cô biến thành tang thi cũng được, hay biến thành quỷ hồn cũng được.

Chỉ cần cô còn ở thế giới này, cho dù là lấy hình thức như thế nào tồn tại, hắn đều có thể nắm chắc tìm được cô.....

~~~~~  
Tô tướng quân thâm tìnhhh aaaa~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (3)

Edt: Mít

Liên tục đi một vòng thu tình hạch làm thức ăn, Tô Văn tuy rằng hiện tại vẫn có chút không thích ứng với thân thể mới của mình, nhưng mà cô cũng thấy thành phố S bây giờ người cũng càng ngày càng ít.

Đại đa số dị năng giả đều mang theo gia đình lao ra khỏi khu thất thủ, hướng về trạm cứu trợ gần thành phố S xuất phát, tình hạch dữ trữ trong túi của Tô Văn cũng không còn nhiều, cô định thừa dịp trời tối lại đi nội thành đào chút tình hạch mang về, đào đủ số lượng nhất định rồi, cô cũng nên khởi hành rời đi nơi này.

Bầu trời, bất tri bất giác chuyển đen.

“Hô, hô, hô, hô.”

Đêm tối là thời gian tang thi thích nhất, nhìn "các đồng bạn" bốn phía đang hưng phấn, Tô Văn cũng không biết diễn tả tâm tình hiện tại của mình như thế nào.

Những tang thi đó cũng từng là người sống sờ sờ, nhưng hiện tại bọn họ lại mất đi thần trí, biến thành cái xác không hồn mà tồn tại.

Nhưng cảnh ngộ như vậy so với những người đang giãy giụa cầu sinh tồn ở mặt thế còn tốt hơn nhiều.

Tô Văn một mình chậm rãi đi hướng nội thành, nơi cô đi đến, những tang thi cấp thấp cảm giác được hơi thở của cô tất cả đều ngoan ngoãn lui ra phía sau.

Chúng nó không có tư tưởng, chỉ là bản năng cảm thấy đồng loại này cường đại cùng nguy hiểm.

Đúng vậy, Tô Văn hiện tại đã là tang thi cấp 2, cô tuy rằng không kích phát ra dị năng biến dị nhưng bằng vào chính mình hiện tại động tác càng ngày càng linh hoạt cùng lực lượng bùng nổ trong cơ thể, đối với dị năng giả sơ cấp, cô hoàn toàn không sợ hãi.

Đôi khi Tô Văn đi vào nội thành thành phố S, tang thi du đãng trên đường phố càng thêm đông đúc, bọn họ đã thật lâu không có ăn máu thịt mới mẻ, chỉ có thể ở đường phố tìm kiếm thi thể hư thối chống đói.

Nhìn những tang thi đó ngồi xổm trên mặt đất dùng móng tay thật dài cắt qua từng miếng thịt trên thi thể, từng ngậm từng ngậm nhấm nuốt.

Ngay từ đầu nhìn thấy tình cảnh này Tô Văn còn cảm thấy có chút ghê tởm, mà hiện tại bởi vì đã khắc sâu sự tàn khốc của mặt thế, Tô Văn đối với những cảnh tượng như vậy có thể làm như không thấy...

Đây là pháp tắc của thế giới.

Ở mặt thế này, nhân gian như địa ngục, mọi người giãy giụa cầu sinh, tang thi làm sao không phải cũng như vậy?

Tất cả mọi người đều vì sống sót.

Yêu cầu đơn giản như thế, tại mặt thế này, lại là hy vọng sang quý xa vời nhất.....

Vòng qua đường phố nhiều tang thi nhất, Tô Văn bất tri bất giác lại đi tới chỗ lần đầu tiên cô gặp được cậu bé kia..

“Uy!”

Mặc bộ đồng phục cũ tràn đầy bụi đất, cậu bé vẫn còn đứng ở nơi đó, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ cố nén đầy lòng kinh hoàng, nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, cậu bé đột nhiên nhảy ra khỏi chỗ ẩn thân của mình, hướng về phía cô hét to một tiếng.

“Chị có thể nghe hiểu tôi nói, đúng không? Nghe hiểu chị liền gạt đầu đi!”

Cái kiểu cảm giác bị trở thành sinh vật kỳ quái là chuyện gì xảy ra?

Tô Văn chần chờ, gạt gạt đầu.

Nhìn thấy Tô Văn gạt đầu cậu bé kia sắc mặt liền vui vẻ, cậu do dự phóng to lá gan của mình tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Tô Văn, cậu chậm rãi mở bàn tay ra, ở trong lòng bàn tay cậu có bảy tám viên viên tinh hạch.

“Tôi vẫn luôn đợi chị, cái này, là tôi chữa cho chị.”

Thời điểm nói đến những lời này, cậu bé ánh mắt lóe sáng nhìn Tô Văn, vẻ mặt khiêm tốn biểu tình cầu khen ngợi.

“Hò, hò.”

Tô Văn hơi há mồm, chỉ có thể phát ra âm thanh như vậy.

"Chị đang nói cảm ơn sao?"

Nghe được thanh âm Tô Văn, cậu bé lại tự mình giúp cô phiên dịch.

“Tôi biết chị là người tốt, a, là..... tang thi tốt, tôi có thể cùng chị làm bằng hữu không? Tôi tên Ngạn Vũ, chị tên gì?”

Ngạn Vũ.....

Nghe thấy cái này tên, Tô Văn chỉ cảm thấy vận khí này của mình cũng thật là nghịch thiên!

Cậu bé trước mắt này thoát nhìn thiên chân vô tà thậm chí có chút nhất gan thế nhưng sau này ở sau mặt thế sẽ là Boss phản diện hắc hóa ngang hàng với L tiên sĩ!

A, đương nhiên, hắc hóa cũng không phải trời sinh, nghe nói mỗi một Boss phản diện đều có một đoạn chuyện cũ chua xót cầu huyết, mà Ngạn Vũ chính là bởi vì đã chịu kích thích nào đó mới biến thành một Boss phản diện!

Mà nhân vật thay đổi quỹ đạo nhân sinh cuộc đời hắn, tên là Tô Ngôn.

Cô chính là em gái thất lạc của Tô Văn.....

Tốt thôi, đây đều là kịch bản cả!.

Tô Văn nghĩ đến ký ức mà mình tiếp thu về thế giới này ở kiếp trước.

Ở kiếp trước, Tô Văn vẫn luôn không tìm được em gái của mình, khi đó cô và Sở Phi Dương cùng nhau thành lập căn cứ Phi Dương, lúc ấy trong căn cứ tất cả đều đi vào quỹ đạo, lại đột nhiên bị một đợt đại quân tang thi đánh bất ngờ, đợt đại quân tang thi này là có người thao túng, mà người đứng sau màn này hạ độc thủ chính là người có dị năng biến dị hệ tinh thần cấp S - Ngạn Vũ.

Khi đó Ngạn Vũ đã là thiếu niên mười tám mười chín tuổi, cùng bộ dáng hiện tại quả thực như hai người khác nhau.

Ngạn Vũ tinh thần lực bạo biểu thống lĩnh đại quân tang thi, mắt thấy sắp phá được thành mà vào, lúc này Sở Phi Dương cùng Tô Văn động thân mà ra, mà gặp được bộ dáng Tô Văn, Ngạn Vũ bỗng nhiên ngưng ngừng cả người (lúc này có lẽ là hào quang nữ chủ mờ ra đi?)

Thì ra Ngạn Vũ ở thời niên thiếu khi mặt thể giới xảy ra biến đổi lớn, hẳn một mình lưu lạc ở khu thất thủ của thành phố S, vào lúc ấy hẳn liền gặp Tô Ngôn cũng giống mình mất đi người nhà.

Tô Ngôn từ nhỏ rất tinh quái và hoạt bát, tuy rằng tuổi xấp xỉ Ngạn Vũ, nhưng lá gan lại so với hẳn lớn hơn rất nhiều.

Hai đứa bé ghé vào nhau kết bạn cùng lang bạt, lại nói tiếp bọn họ cũng là phúc lớn mạng lớn, thế nhưng hết lần này đến lần khác từ trong miệng tang thi chạy ra.

Đáng tiếc ngày vui ngắn ngủi, ba năm sau, Tô Ngôn thức tỉnh dị năng hệ thực vật, hai người một đường gặp ghềnh tìm được căn cứ đứng thứ ba Hoa Hạ lúc ấy là căn cứ Long Nham.

Lúc đầu hai người tính ở trong căn cứ Long Nham định cư, ai biết lúc ấy trong căn cứ một dị năng giả cấp 4 nhìn trúng sắc đẹp của Tô Ngôn, dùng hết thủ đoạn vừa đe dọa vừa dụ dỗ muốn đem Tô Ngôn bắt tới tay

Mà lúc ấy Tô Ngôn đã cùng Ngạn Vũ lưỡng tình tương duyệt, cô tự nhiên sẽ không bị uy hiếp, ngược lại là liều chết phản kháng, dị năng giả kia cuối cùng then quá thành giận, liền mang theo người đem Ngạn Vũ cùng Tô Ngôn trói ở bên ngoài căn cứ, hẳn cho thủ hạ không chế tay chân Ngạn Vũ, để Ngạn Vũ trông mắt nhìn mình cường bạo Tô Ngôn, Tô Ngôn dưới xấu hổ và giận dữ cắn lưỡi tự sát, mà người nọ lại còn không buông tha cô, mà là về mặt cười dữ tợn đem thi thể của cô ném vào đàn tang thi.

Một màn như vậy, cuối cùng đã kích thích được Ngạn Vũ bề ngoài khiếp nhược kia, trong một khắc đó hẳn hắc hóa, dị năng hệ tinh thần biến dị ở lúc ấy đột nhiên kích phát hơn nửa trực tiếp nhảy lên tới dị năng cấp 3, cuồng tính quá độ Ngạn Vũ giết sạch mọi người, đàn tang thi ở một bên cũng đều bị hẳn dọa né xa ba mét, nhưng mà lúc này hẳn chỉ cảm thấy khắc cốt tủy vọng.

Khi hẳn tìm được Tô Ngôn, cô đã biến thành thi thể lạnh băng, hơn nữa còn là bị tàn phá không còn hình dáng gì.

Ai nói ở mặt thể tang thi đáng sợ nhất?

Thứ đáng sợ nhất, từ xưa đến nay, chính là lòng người!

Từ đó về sau, Ngạn Vũ nhìn thấy ở thế giới này chỉ toàn là nhân loại đáng ghê tởm cùng tham lam, ở mặt thể này bản tính xấu xí bị phóng đại vô hạn, so sánh ra, quần thể tang thi so với nhân loại càng thêm bình tĩnh cùng đoàn kết.

Vì thế Ngạn Vũ bắt đầu lợi dụng dị năng tinh thần của mình học cách không chế tang thi, chậm rãi tổ chức đại quân tang thi của mình, sau khi tổ chức đại quân tang thi, đầu tiên hẳn liền diệt căn cứ Long Nham, nơi hẳn đi đến, không một người sống.

Nhưng mà những điều này đối với Ngạn Vũ khi đó mà nói vẫn không đủ, xa xa không đủ.

Hẳn từng bước từng bước công phá những căn cứ đã đi qua, cho đến khi ở căn cứ Phi Dương gặp được cô gái lớn lên rất giống Tô Ngôn.

Cô nói cô là tỷ tỷ của Tô Ngôn.

Ở cốt truyện kiếp trước, khi hào quang nữ chủ của nguyên chủ Tô Văn bao phủ xuống, Ngạn Vũ cuối cùng cũng từ bỏ lý tưởng “Tiêu diệt nhân loại” vĩ đại, mang theo đại quân tang thi của mình quy ẩn tới địa phương không người tìm được.

Mà hiện tại ——

Tô Văn nhìn nhìn cậu bé trước mặt mình vẻ mặt hy vọng ánh mắt lấp lánh..

Đây chính là em rể tương lai của mình sao?

Nói như vậy, nếu như mình vẫn luôn chú ý nhất cử nhất động của Ngạn Vũ, có phải sẽ tìm được Tô Ngôn thất lạc hay không, hơn nữa tránh cho bị kịch trong cuộc đời này của hai người tái diễn?

Không thể không nói, Tô Văn ngay từ đầu vờn bàn tay cứu viện Ngạn Vũ, cho hẳn hai viên tinh hạch, mục đích cũng không đơn thuần cho lắm, cô muốn thử thăm dò kết giao một chút với vị dị năng giả thoát nhìn rất đặc thù này, lãng phí hai viên tinh hạch mà có thể kết giao được một cường giả, mua bán này quả thực là kiếm lớn!

Mà hiện tại, đã biết cậu bé này thế nhưng là đại Boss phản diện Ngạn Vũ, lòng Tô Văn muốn trợ giúp hẳn, lại mãnh liệt vài phần.

Không thể nói là bởi vì tình thân đối với Tô Ngôn.

Kỳ thật, cô chỉ là mượn thân thể nguyên chủ, cũng không có quá nhiều tình cảm thuộc về nguyên chủ..

Chỉ là, chuyện xưa của Tô Ngôn cùng Ngạn Vũ làm Tô Văn hơi có chút tiếc hận, nếu có thể, cô hy vọng nhìn thấy một ngày, hai người có thể có kết cục mỹ mãn hạnh phúc, như vậy, có lẽ cô lại có thể tin tưởng tình yêu lần nữa.

~~~~~

Chương 90: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (4)

Edt: Mít

Ngẫu nhiên gặp được Tô Văn, nhiều năm sau Ngạn Vũ nhớ lại, đó là kỉ tích lớn nhất trong đời hắn.

Ngạn Vũ từ nhỏ đã bị người trong nhà quá mức bảo hộ, vẫn luôn là đứa trẻ vừa nghe lời lại nhát gan, ở thời điểm mặt thế tiến đến, hắn trở mặt nhìn người nhà của mình chết đi, mà chính hắn dưới sự bảo vệ của họ lại còn sống.

Khi đó hắn sống trong tuyệt vọng, rồi lại vô cùng sợ hãi cái chết.

Ở thành phố S, hắn chỉ dám ra ngoài vào ban đêm, mà ở một đêm nọ, hắn gặp một nữ tang thi kì quái, nữ tang thi kia không chỉ có thể cùng hắn giao tiếp, thậm chí còn đem tính hạch tang thi giao cho hắn, làm hắn trước mở ra dị năng hệ tinh thần của mình.

Từ ngày đó về sau, Ngạn Vũ tâm tình cực kì hưng phấn lại thấp thỏm, vào ban đêm ở cùng một địa phương chờ đợi nữ tang thi kia, trong lúc này hắn đã thuận lợi dùng dị năng giết chết vài con tang thi cấp thấp hơn nữa tìm ra tinh thần nguyên thạch của bọn nó, cũng chính là tính hạch trong mắt người khác.

Cứ như vậy một tuần qua đi, Ngạn Vũ cuối cùng cũng chờ được nữ tang thi biến dị kia, so sánh cùng mấy ngày trước, cô thoát nhìn thuận mắt hơn một ít, tốc độ cùng động tác so với lần trước cô rời đi nhanh hơn rất nhiều.

~~~~~

Bóng đêm mờ mịt, Tô Văn cùng Ngạn Vũ yên lặng nhìn nhau trong chốc lát, bỗng nghe được cách đó không xa đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, Tô Văn lập tức xoay người tránh ở bóng tối trong góc tường.

Mà Ngạn Vũ do dự cũng đi nhanh vài bước, theo sau Tô Văn núp vào, thực hiện nhiên hiện tại trong mắt cậu bé, con “Nữ tang thi” trước mắt này cùng với những người không biết là ai đó so sánh thì an toàn hơn một ít.

Tiếng bước chân chậm rãi đến gần, vài bóng người lẳng lặng ngừng ở địa phương Ngạn Vũ vừa mới ẩn thân...

“Lão đại, không có nhìn thấy đứa bé kia, chẳng lẽ hôm nay nó không có tới?”

Nói chuyện chính là nam nhân vóc dáng cao lớn, thoát nhìn bộ dáng chỉ có hai mươi tuổi, mà người một bên bị hắn gọi là lão đại một thân cường tráng cùng sát khí, Tô Văn nhận biết người này, hắn kêu Viên Huy, kiếp trước là phụ tá đắc lực của Sở Phi Dương, mà kiếp này người này lại là thủ hạ của Dương Tử Hi.

“Ồ phụ cận cẩn thận tìm xem, nếu vẫn tìm không thấy, chúng ta sẽ mỗi ngày ở chỗ này ngồi canh chừng, nhất định phải tìm được đứa bé kia.”

Tuy rằng Viên Huy không có nói rõ, nhưng trong lòng Tô Văn rõ ràng, đứa bé bọn họ muốn tìm chính là Ngạn Vũ.

Thực rõ ràng, có thể “Đoán trước” tương lai, Dương Tử Hi cũng biết lúc này Ngạn Vũ ẩn thân ở thành phố S, cô phái người lại đây tìm kiếm Ngạn Vũ, mục đích nhất định là muốn đem cậu bé kéo vào dưới trướng của mình, nói cho cùng ở mặt thế có được dị năng hệ tinh thần vốn là số ít, mà giống như Ngạn Vũ vậy, có được trời sinh dị năng hệ tinh thần biến dị lại có thể chỉ huy muôn vạn tang thi quả thực chính là vạn dặm không tìm nổi một người!

Mất thấy mấy người kia bắt đầu ở bốn phía tìm kiếm, thân ảnh càng ngày càng gần, thân thể Ngạn Vũ không tự chủ được bắt đầu run rẩy.

Lúc này, cậu cũng nhận thấy rõ người mà những người đó muốn tìm chính là mình, mấy ngày này ban ngày cậu tránh ở một cửa hàng cũ nát, đã gặp qua rất nhiều tiết mục giết hại lẫn nhau, hiện tại ý thức được những người xa lạ đó là vì mình mà đến, cho dù bọn họ thoát nhìn cũng không phải hung thần ác sát nhưng Ngạn Vũ vẫn cảm thấy bọn họ đối với mình tràn ngập ác ý.

Cảm giác được Ngạn Vũ run rẩy, Tô Văn nhẹ nhàng giơ tay để lại bả vai Ngạn Vũ, tuy rằng lúc này tay Tô Văn là màu xanh lá, móng tay cũng sắc bén dọa người, nhưng động tác của cô lại làm Ngạn Vũ lập tức an ổn lại.

Ngạn Vũ tinh thần lực rất cao, cậu trước cảm giác được thiện ý cùng trấn an đến từ Tô Văn.

Hơi hơi quay đầu, Ngạn Vũ có chút cảm kích nhìn Tô Văn.

Tô Văn cười cười, tuy rằng cô biết hiện tại mình cười lộ lên bộ dáng nhất định đặc biệt khủng bố.

Cũng không quản Ngạn Vũ lĩnh ngộ được ý tứ của mình hay không, Tô Văn đột nhiên nắm cánh tay Ngạn Vũ lên, hơi dùng sức liền dễ như trở bàn tay

đem cậu bé khiêng ở trên vai, sau đó Tô Văn ngưng tụ sức lực toàn thân bằng tốc độ nhanh nhất xông ra ngoài.

Ở chỗ này chờ bị tìm được, kết cục duy nhất chính là chết.

Tiểu đội bốn người này không biết sẽ đối với Ngạn Vũ thế nào, nhưng nhất định sẽ thuận tay diệt mình luôn.

Đương nhiên, này vẫn là ở tình huống Ngạn Vũ không vì mình cầu tình, nếu cậu nhóc kia nổi lên một chút tâm ý vì mình cầu tình hơn nữa nói ra mình là “Tang thi” có ý thức, như vậy Tô Văn có thể tưởng tượng mình nhất định sẽ bị bắt đến trước mặt Dương Tử Hi, kết cục kia tuyệt đối là sống không bằng chết.

Cho nên duy nhất bây giờ có thể làm là chạy trốn, mang theo Ngạn Vũ, có thể chạy trốn ra ngoài liền chạy, bị đuổi theo, ít nhất có Ngạn Vũ trong tay, những người đó cũng sẽ ném chuột sợ vỡ đồ!

“Đội trưởng, bên kia! Là đứa bé kia! Bị một nữ tang thi bắt đi!”

Mắt sắc của một đội viên liếc mắt một cái liền thấy được Tô Văn cùng Ngạn Vũ vụt ra.

“Đuổi theo!”

Viên Huy phát tay, bốn người lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Đêm tối yên tĩnh, đầu đường đầy tang thi.

Khi Tô Văn mang theo Ngạn Vũ tới mảnh đất trung tâm thành phố, nơi này đã bị một đám tang thi chiếm cứ.

Hơi thở người sống mới mẻ làm chúng nó bắt đầu xao động bất an, nhưng hình như cảm giác được đó là con mồi của Tô Văn, chúng nó cũng không có hành động thiếu suy nghĩ gì.

Cái này làm cho Tô Văn rất dễ dàng xuyên qua quảng trường, mà tiểu đội bốn người phía sau không may mắn như vậy, bọn họ bị một đám tang thi vây quanh, tuy rằng những tang thi này cũng không phải rất lợi hại, nhưng lúc này đám người Viên Huy cao nhất mới là dị năng cấp 2, thu thập một đám tang thi cũng thực sự tiêu phí vài phút thời gian.

Chờ bọn họ thu thập xong những tang thi đó, thời điểm lại đến đầu đường tìm kiếm, chỉ nhìn thấy một cái thân thể bị tàn phá, trên người mặc đồng phục cũ nát của Ngạn Vũ.

“Chậm rồi!”

Viên Huy thờ dài một tiếng, sắc mặt đặc biệt khó coi.

“Đội trưởng, chúng ta cũng tận lực, đứa bé kia mệnh không tốt, cố tình lúc này xảy ra chuyện, chúng ta cũng không thể ra sức, sau khi trở về tin tưởng Dương tiểu thư cũng sẽ không trách tội chúng ta.”

Dương tiểu thư.....

Nghĩ đến Dương Tử Hi, Viên Huy ánh mắt có chút phức tạp, Dương tiểu thư từng cứu mạng huynh đệ bọn họ, Viên Huy tự nguyện đi theo cô, chỉ là có đôi khi Dương tiểu thư khởi xướng làm những chuyện tàn nhẫn, sẽ làm đầy lòng Viên Huy cảm thấy hoảng sợ bất an.

Viên Huy đương nhiên không biết Dương Tử Hi mang theo hệ thống trọng sinh, càng không biết cô kiếp trước là một nữ phụ mười phần ác độc.

Có một câu gọi là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Có chút người để lấy cơ báo thù, lấy lý do này tới đốt giết đánh cướp, không chuyện ác nào không làm.

Như vậy bọn họ sẽ cảm thấy thật khoái ý.

Nhưng thù hận chính là dao hai lưỡi, đặc biệt là thời điểm khi sử dụng con dao này tâm vốn ác độc, sự việc thường sẽ hướng về phương hướng tồi tệ nhất mà đi.....

Thẳng đến khi đám người Viên Huy rời đi một lúc lâu, Tô Văn lúc này mới mang theo Ngạn Vũ đã thay đổi một bộ quần áo rách nát từ cửa hàng trong đồng phế tích đi ra..

Bọn người Viên Huy rời đi, Tô Văn không biết chờ đợi bọn họ sẽ là cái gì, dựa theo tính cách của Dương Tử Hi nếu một khi đối với kiếp trước có chút gì giống nhau nổi lên nghi ngờ, như vậy kết cục của bọn họ tuyệt đối sẽ không quá tốt.

Cái gọi là thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, cũng quyết không để người trong thiên hạ phụ ta.

Dương Tử Hi chính là người như vậy, cô trọng sinh một đời, có cũng đủ tài nguyên cùng thực lực, từ đầu cô có thể bảo toàn Dương gia, nhưng lại chỉ mang theo một mình Dương Võ.

Đó là bởi vì kiếp trước Dương Vô đối với cô khẳng khăng một mực, thậm chí có thể vì cô mà đi tìm chết.

Nam nhân như vậy, đời trước cô không hiểu không quý trọng, một đời này cũng chỉ bởi vì Dương Vô trung thành mà yên tâm đem theo hắn bên người mà thôi.

Dương Tử Hi là nữ nhân có dã tâm cùng kiêu ngạo, khi cô cho rằng mình có thể khống chế thế giới, cô liền sẽ tìm nam nhân có thể cùng cô sánh vai, sau đó cùng nhau nhìn xuống thiên hạ.

Tô Văn không biết cái hệ thống kia có cái nhiệm vụ gì, nhưng có thể tưởng tượng một chút, sau khi Dương Tử Hi hoàn thành nhiệm vụ đem nguyên nam chủ cùng nguyên nữ chủ trở thành pháo hôi, nhiệm vụ mà cô tiếp nhận tiếp theo hắn là thành công nghịch tập.

Mà muốn nghịch tập trở thành nữ chủ của một thế giới, còn cần một nam chủ xứng đôi!

Mà trong thế giới này, nếu cần một người có thể xứng đôi với Dương Tử Hi, như vậy cũng chỉ có hắn...

Tiến sĩ L.

Lăng Cảnh.

Địch nhân của toàn nhân loại, vua của tang thi!

~~~~~

Lúc mình xưng hô Ngạn Vũ bằng "hắn" là những lúc nhớ về kiếp trước, lúc đó Ngạn Vũ 18,19 tuổi, với lúc đầu là Ngạn Vũ nhớ lại theo lời kể của cậu nên mình vẫn để "hắn" nhé. Còn hiện tại 9 tuổi thì mình xưng bằng "cậu" cho hợp tí.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (5)

Edt: Mítt

Có lẽ bởi vì đám người Viên Huy xuất hiện làm Ngạn Vũ cảm giác được nguy cơ, cuối cùng cậu dứt khoát nhắm mắt đi theo phía sau Tô Văn, đối với cái đuôi nhỏ này, Tô Văn cũng không biết cự tuyệt như thế nào.

Khu thất thủ của thành phố S đều là tang thi thấp kém nhất, đối với Ngạn Vũ hiện giờ không tạo thành nguy hiểm gì, chân chính có thể uy hiếp đến cậu ngược lại là những dị năng giả cường đại.....

~~~~~

Thành thị rách nát, hỗn độn đầy đất.

Khi Tô Duệ lần nữa bước lên lãnh địa thành phố S, rất khó đem địa phương trước mắt đầy rẫy tang thi du đãng, tràn ngập hơi thở hủ bại này cùng thành thị huy hoàng hiện đại ngày xưa liên hệ với nhau.

Thần nhiên bước chậm chậm ở đầu đường, tang thi chung quanh tựa hồ cảm giác được nguy hiểm đến từ trên người hắn, ở nơi Tô Duệ đi qua, tang thi ở đó đều theo bản năng né xa ba mét.....

Khu thất thủ không khí đều là mùi hôi, Tô Duệ nhú nhú mảy, từ trong lòng ngực móc ra một cái dụng cụ nhỏ, trên dụng cụ không ngừng lập lòe ánh sáng màu lam, giống như đang chỉ phương hướng cho hắn.....

- - - - -

“Có dị năng giả cường đại xuất hiện!”

Ở ngoại ô phía Tây khu thất thủ, đã có thể ở bên trong một đám tang thi tự do ra vào, Ngạn Vũ bỗng nhiên thở hắt hắt chạy tới trước mặt Tô Văn.

“Tỷ tỷ, chúng ta có cần trốn đi hay không?”

“Tỷ tỷ” cái xưng hô này là Tô Văn bảo Ngạn Vũ kêu mình như vậy.

Lúc trước Ngạn Vũ đi theo cô đến vùng ngoại ô bị tang thi chiếm cứ này, bởi vì Tô Văn lúc này đã có thực lực cao hơn những tang thi đó rất nhiều, cho nên những tang thi cấp thấp xung quanh cũng không có ý định mơ ước đến “Ngạn Vũ” - con mồi thuộc về Tô Văn này.

Ngạn Vũ dựa vào điều này mà yên ổn, khu thất thủ tuy rằng vật tư rất ít, nhưng vẫn đủ cung cấp đồ ăn đồ uống cho cậu bé.

Mà mấy ngày này, dưới sự chỉ đạo của Tô Văn, Ngạn Vũ đã bắt đầu học cách dùng lực tinh thần của mình cùng các tang thi xung quanh giao tiếp.

Hôm nay, Ngạn Vũ chính là ở thời điểm luyện tập dị năng phát hiện những tang thi này xao động cùng bất an.

Toàn bộ không khí khu thất thủ hôm nay phá lệ áp lực cùng trầm thấp.

Là có người nào đó xuất hiện, mà người kia cực kì cường đại, cũng cực kì nguy hiểm!

Kỳ thật, không chỉ Ngạn Vũ, chính Tô Văn cũng cảm giác được trong không khí khác thường.

Chỉ là.....

Trốn, có thể trốn được đến nơi nào?

Cô hiện tại đang nỗ lực muốn từ tang thi cấp 2 thăng lên cấp 3, hôm nay là thời điểm mấu chốt nhất.

Chẳng lẽ mình lần này gặp vận đen mấy ngày liền?

Lúc này, toàn bộ tang thi đột nhiên phát ra từng đợt tiếng kêu nôn nóng, những thanh âm đó chói tai mà cuồng bạo.

Thân thể Tô Văn cứng đờ, trong không khí dần dần tràn ngập một cỗ uy áp làm tim cô đập nhanh.

Giống như là trời sinh đối với tang thi có khả năng áp chế cao, hơi thở người kia đặc biệt cuồng bạo mà lạnh băng.

Là ai?

Chẳng lẽ là.....

Tô Văn bỗng nhiên nghĩ tới một người...

Lăng Cảnh!

Vua của tang thi, tiến sĩ L.

Nếu nói trên đời này có người nào không cần bất luận dị năng gì mà có thể đem tang thi áp chế đến nông nổi như vậy, thì người này nhất định là tiến sĩ L.

Hắn, làm sao lại tới đây?

Ở ngay thời điểm Tô Văn nghi hoặc khó hiểu, một thân ảnh thon dài đã xuyên qua tầng tầng tang thi, như tản bộ trên sân vắng mà đến!

Đạm nhiên, tiêu sái, âu phục màu đen sạch sẽ, bao tay thuần trắng.

Hắn nhanh nhẹn mà đến, không nhiễm một hạt bụi.

Uy áp đầy trời, làm Ngạn Vũ một bên sắc mặt tái nhợt, ngực từng trận khó chịu.

Ngạn Vũ mở to hai mắt, không thể tưởng tượng nhìn nam nhân kia đạm nhiên mà đến, cậu chưa từng gặp qua nam nhân nào cường đại như vậy, trên người hắn tự nhiên toát ra khí thế có thể đem mình áp bách đến khó chịu như thế này.

Từ xa, Tô Duệ đã thấy được Ngạn Vũ, tự nhiên cũng thấy được người vẫn luôn đứng bên cạnh Ngạn Vũ, a, nữ tang thi.

Hai người (kỳ thật là một người một tang thi) xa xa nhìn nhau, biểu tình hiểu rõ liếc mắt một cái.

Nhìn thấy Tô Duệ, Tô Văn xác thật kinh ngạc một phen, bởi vì thế giới này là tổng bộ phân công nhiệm vụ cho bộ môn của bọn cô, theo lý mà nói Tô Duệ không có khả năng tiến vào.

Nhưng mà, hắn không chỉ đi tới thế giới nhiệm vụ này, mà còn đột nhiên xuất hiện trước mặt Tô Văn.

Lúc này trong mắt Tô Duệ đều là thân ảnh Tô Văn..

Đồng tử của hắn đen như mực, hiện lên ánh ngược bộ dáng của cô....

Tuy nói mặt mũi hiện giờ của cô cũng không có hung tợn lắm, nhưng cũng cực kì khó coi.

Tô Văn theo bản năng xoay mặt sang một bên...

Em gái người!

Đột nhiên có chút không muốn gặp người, làm sao đây!

“A.”

Tô Duệ thoáng nhìn động tác Tô Văn, theo bản năng cười cười...

“Em trốn cái gì? Anh lại không ghét bỏ em”

Nói xong, Tô Duệ đã đứng ở trước mặt Tô Văn cùng Ngạn Vũ.

Lúc này Ngạn Vũ sắc mặt vẫn còn rất khó xem, chỉ là thân thể mới vừa rồi còn run bần bật hình như an tĩnh hơn một ít, cậu nghi hoặc nhìn Tô Duệ lại quay đầu dò hỏi về phía Tô Văn.

“Tỷ tỷ, người biết hắn?”

“Ngoan.”

Tô Duệ nâng tay lên, bàn tay to mang bao tay màu trắng nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu Ngạn Vũ một chút.

“Nhóc gọi anh là anh rề!”

Anh rề.....

Ngạn Vũ chớp chớp đôi mắt, mặt đầy dấu chấm hỏi nhìn về phía Tô Văn...

Thì ra chủng tộc bất đồng, cũng có thể yêu đương sao?

Ngạn Vũ tiểu bằng hữu cảm thấy cánh cửa thế giới mới đang mở ra trước mặt ~~~

Tô Văn.....

Thấy Tô Văn vẫn còn xoay mặt sang một bên không để ý tới mình, Tô Duệ dứt khoát khom người nói vài câu vào bên tai Ngạn Vũ, Ngạn Vũ gật gật đầu, lập tức nhanh chạy đi.

Thấy Ngạn Vũ chạy xa, Tô Duệ lúc này mới tiến lên một bước, giang hai tay ôm lấy Tô Văn.

Thân thể Tô Văn cương tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

“Mặc kệ em biến thành bộ dáng gì, em đều là Tiểu Văn của anh.”

Tô Duệ nhẹ giọng nói một câu, đem mặt dựa vào trên lưng Tô Văn.

“A, em đột nhiên trở nên cao như vậy, anh hình như có chút không quen.”

Tô Văn.....

Chờ tôi thăng đến cấp 4 là có thể khôi phục bộ dạng vốn có, được chưa?

Tô Văn dưới đáy lòng trợn mắt chửi thầm một câu, Tô Duệ một bên lại nhin không được lần nữa câu khóe môi.

“Thật ra, em như vậy cũng rất tốt, về sau em có thể bảo vệ anh nha! Không cần sốt ruột thăng đến cấp 4 khôi phục hình người!”

Tô tướng quân ngài tùy tiện dùng tinh thần lực rình coi tâm tư của người khác như vậy thật sự tốt sao?

Hơn nữa không cần khôi phục hình người gì đó, khẩu vị này của ngày là có bao nhiêu nặng a ~~~~

Quả nhiên, nghe được Tô Duệ nói, Tô Văn đột nhiên xoay người, nhìn chăm chăm vào đôi mắt Tô Duệ.

Anh có thể cùng tinh thần lực của em giao tiếp?

“Ừ.”

Tô Duệ gật gật đầu.

“Em cũng nên đoán được thân phận hiện tại của anh chính là tiến sĩ L, trên thế giới này, đại khái không có việc gì mà anh làm không được cả? Ủ, Đúng vậy!”

Tô Văn:.....

Làm người phải biết khiêm tốn nha! Tiến sĩ!

Làm lo người nào đó đang tự đại, Tô Văn tiếp tục dùng tinh thần lực cùng Tô Duệ giao tiếp.

“Anh làm sao tiến vào thế giới này? Anh ở thế giới này cũng có nhiệm vụ sao?”

Tô Duệ tự nhiên vẫn là đuổi theo Tô Văn tới đây, đương nhiên bởi vì thế giới này có tính đặc thù, hấn gặp khá nhiều trắc trở, sau đó mới thuận lợi nhận nhiệm vụ tiến vào..

“Anh có nhiệm vụ, lần này hẳn là cùng em không có xung đột.”

Tô Duệ nói tới đây nhin không được lại nở nụ cười.

“Bởi vì thế giới này bị hệ thống ngoại lai bóp méo, nguyên nữ chủ cùng nam chủ đều đã bị trở thành pháo hôi, hướng đi của thế giới cũng bắt đầu hỗn loạn, bộ môn của em nhiệm vụ là phụ trách tiêu diệt hệ thống mang theo chấp hành giả, mà lần này anh tiến vào đây có nhiệm vụ là tận lực tu bổ thế giới này đang sắp bị hỏng mất, ừ, đơn giản mà nói, chính là cứu vớt thế giới? Giữ gìn hoà bình vũ trụ?”

Nói tới đây, ánh mắt Tô Duệ đột nhiên lấp lánh.

“Tiểu Văn, em xem chúng ta đem thế giới này biến thành thế giới của tang thi, được không?”

Quả nhiên, diệt Boss thế giới gì đó, phương pháp cứu vớt thế giới của hấn chính là hủy diệt toàn nhân loại, đắp nặn chủng tộc mới sao?

Ngẫm lại cũng thật là..... Thật là tốt quá!

Tô Văn ở một bên nhin không được gật gật đầu, chủ ý này không tồi, em cũng nghĩ như vậy!

Chúng (sắp bị diệt sạch) nhân loại: Hai người các ngươì, thật là đủ rồi!

~~~~~

Tô tướng quân đáng yêu ừ chịu đượccc aa ~~~~~♥□♥□♥□♥□♥□♥□

Ư ừ.. Ta là con ong chăm chỉ.. ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (6)

Edt: Mít

Có Tô Duệ đại Boss diệt thế này gia nhập, ý tưởng tìm tòi toàn bộ khu thất thủ của thành phố S này của Tô Văn rất nhanh được thực hiện.

Qua một lần càn quét, thu hoạch được rất nhiều tình hạch, tuy rằng đều là tình hạch bình thường nhất, nhưng cũng đủ để Tô Văn cùng Ngạn Vũ hấp thu thăng cấp.

Duy nhất làm Tô Văn ngoài ý muốn chính là, bọn họ cũng không tìm được Tô Ngôn.

Chẳng lẽ bởi vì Dương Tử Hi trọng sinh, quỹ đạo sinh mệnh của mọi người đều xảy ra biến hóa sao?

“Tô Ngôn hẳn là không còn ở nơi này.”

Cốt truyện Tô Duệ tiếp thu, so với Tô Văn càng toàn diện hơn một ít, cốt truyện Tô Văn tiếp thu về thế giới này tất cả đều lấy nguyên nữ chủ làm trung tâm sự kiện.

Mà cốt truyện Tô Duệ tiếp thu càng có rất nhiều hiện thực tàn khốc cùng âm u của thế giới này.

Nếu Dương Tử Hi có thể phái người ở chỗ này tìm kiếm Ngạn Vũ chưa hắc hóa, như vậy cô ta cũng có khả năng phái người truy giết Tô Ngôn hiện tại còn chưa phải là tử huyệt của Ngạn Vũ.

Nói cho cùng Tô Ngôn cũng là em gái của Tô Văn, nhất định sẽ không có lợi cho Dương Tử Hi, mà đối với địch nhân tiềm tàng như vậy, nếu đổi thành Tô Duệ, hẳn cũng nhất định sẽ tiên hạ thủ vi cường, diệt trừ cho sáng khoái.

“Một khi đã như vậy, cũng chỉ có thể mặc cho số phận, chúng ta cũng rời đi nơi này thôi.”

Dùng tinh thần lực cùng Tô Duệ giao tiếp một trận, Tô Văn quyết định rời đi khu thất thủ của thành phố S, cô hiện tại ngốc tại nơi này cũng không có ý nghĩa gì.

Lúc này đã là 3 tháng sau mất thế, trong nhân loại đã bắt đầu xuất hiện dị năng giả cấp 3, mà những dị năng giả cường đại này may mắn thoát nạn đã thành lập các chỗ tránh nạn hoặc là căn cứ người sống sót.

Khoảng cách từ thành phố S đến căn cứ gần nhất đó là căn cứ Thương Nhai, là từ tiểu đội Thương Nhai thành lập nên.

Ở thời điểm đầu mất thế, căn cứ này cũng coi như là một căn cứ rất lớn, đáng tiếc theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều dị năng giả thăng cấp, các tang thi cũng sôi nổi bắt đầu thăng cấp biến dị.

Căn cứ Thương Nhai dần dần bắt đầu suy bại, cuối cùng thủ lĩnh căn cứ Thương Nhai trong một lần thu thập vật tư bị một con tang thi biến dị cấp 6 giết chết, toàn bộ tiểu đội dị năng giả trong căn cứ giải tán đi tìm nơi an toàn khác, toàn bộ căn cứ cuối cùng chỉ còn lại có một ít người già và trẻ nhỏ, kết cục này có thể nghĩ được.

Nguyên nhân chính là vì biết kết cục của căn cứ Thương Nhai, cho nên Dương Tử Hi mang theo người của mình cũng không có lựa chọn dừng lại ở căn cứ Thương Nhai, cô lựa chọn chính là căn cứ gần thành phố B nhất, căn cứ Long Tường.

Nơi đó dễ thủ khó công, hơn nữa gần pháo đài quân sự thành phố B, ở giữa căn cứ Long Tường cùng thành phố B có một căn cứ quân sự bí mật, nơi đó cất giữ một lượng lớn vật tư quân sự cùng vũ khí nóng!

Từ hệ thống biết được tình báo kỹ càng về căn cứ quân sự kia, Dương Tử Hi bắt đầu đánh chủ ý lên nhóm vật tư quân sự đó, mà trước hết, cô cần phải ở căn cứ Long Tường đứng vững gót chân, thậm chí là một tay che trời mới được.....

Mà tương phản với Dương Tử Hi, Tô Văn lựa chọn căn cứ Thương Nhai này.

Trước mắt cô không muốn bại lộ bản thân quá nhanh, hơn nữa căn cứ Thương Nhai này khá xa 4 căn cứ lớn của nhân loại, cũng xa quân đội, là địa phương trước mắt thích hợp nhất với kế hoạch của bọn họ.....

- - - - -

Ba ngày sau, bên ngoài căn cứ Thương Nhai.

Lý Đào là một thủy hệ dị năng giả, hẳn một đường từ khu thất thủ của thành phố S mang theo vợ và con trai qua nhiều lần trắc trở cuối cùng cũng đi tới bên ngoài căn cứ Thương Nhai, lúc này trong căn cứ Thương Nhai một mảnh vui sướng, ở cửa lớn bên ngoài căn cứ một đội ngũ người thật dài chờ đợi kiểm nghiệm vào thành..

Hiện tại đã không giống lúc đầu mất thế, hiện tại nhân loại đã bị phân chia ranh giới cấp bậc rõ ràng.

Người sở hữu dị năng, đặc biệt là năng lực chất lượng tốt bất luận ở địa phương nào cũng đều có thể được đặc quyền, mà những người thường không được trời cao chiếu cố, bọn họ muốn tiến vào căn cứ người sống sót cần phải trải qua sàng lọc cùng kiểm tra cực kỳ khắc nghiệt, còn phải giao nộp vật tư nhất định, mới có tư cách trở thành người của căn cứ.

Hơn nữa nếu được tiến vào trong căn cứ, bọn họ cũng đều là tồn tại thấp kém nhất.

Dựa theo dị năng của Lý Đào, là hệ thủy cực kì trân quý, lẽ ra hẳn có thể trực tiếp phô triển dị năng hơn nữa mang theo người nhà tiến vào căn cứ.

Nhưng là, ở ngày hôm qua, hẳn mang theo vợ và con trai trên đường lại đụng phải một số lượng lớn tang thi, bởi vì một cái sơ sẩy, con trai 4 tuổi của hắn bị tang thi cào bị thương!

Dựa theo hiểu biết về thời kỳ ủ bệnh của virus, đứa nhỏ này bị cào sẽ có 48 giờ ủ bệnh, sau đó liền sẽ bệnh phát bị cảm nhiễm biến thành tang thi.

Đương nhiên cũng có số ít người bị cào bị thương sau đó không chỉ có thể dựa vào ý chí của mình chống cự lại virus mà còn thành công kích phát dị năng.

Nhưng đây là tình huống vô cùng hiếm thấy.

Lý Đào rất rõ ràng, con trai Lý Tường của mình chỉ có 4 tuổi, bé sao có thể chống đỡ được virus cường đại như vậy?

Rõ ràng, căn cứ Thương Nhai ở ngay trước mắt, rõ ràng dọc theo đường đi bình tĩnh hy vọng xa vời, hy vọng mang đến cho người nhà bình an, hiện tại ở ngay trước mắt, nhưng mà cửa thành kia vĩnh viễn cũng không cách nào vào được.

“Đào ca.”

Vợ Lý Đào tên Trương Á Mai ở một bên lại lần nữa hít sâu một hơi, cô ôm chặt con trai hôn mê không tỉnh, hướng về phía Lý Đào mỉm cười nhàn nhạt.

“Đào ca, anh vào đi thôi, đừng để ý đến bọn em! Coi như hai người bọn em đều đã..... Đã chết.”

Mẫu tử liên tâm, Trương Á Mai luyến tiếc con trai của mình, cô càng biết rõ cuộc đời này của mình căn bản là không thể nào có được dị năng.

Cô cùng con trai từ khi mất thể bắt đầu chính là gánh nặng của chồng, hiện tại con trai lại gặp loại tình huống này, cô không thể trơ mắt nhìn con trai của mình biến thành quái vật.....

Trương Á Mai đều đã nghĩ kỹ rồi, thời kỳ ủ bệnh một khi đi qua, con trai nếu là..... Nếu là thật sự biến thành tang thi, cô liền giết nó, sau đó tự sát.

“Á Mai! Em nói bậy gì đó!”

Lý Đào một bên nghe được lời vợ nói, lập tức lớn tiếng đánh gãy lời cô.

“Anh biết em suy nghĩ cái gì, em..... nghĩ cũng đừng nghĩ! Anh sẽ không ném xuống em và con! Nếu là, cho dù chết, chúng ta một nhà ba người cũng nhất định phải chết ở bên nhau!”

Nghe được Lý Đào nói, Trương Á Mai há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ có thể gục đầu xuống, nhìn con trai trong lòng, yên lặng rơi lệ.

Lựa chọn sinh tử như vậy mỗi một ngày đều sẽ ở một góc của mặt thể trình diễn...

Có người vì mạng sống, vứt bỏ vợ con, vứt bỏ tình cảm chân thành, mà có người sẽ tình nguyện đi tìm chết cũng không muốn cùng người nhà tách ra.

《Phật nói mười thiện nghiệp đạo kinh》* từng từ —— nhân sinh vì mình, thiên kinh địa nghĩa. Người không vì mình, trời tru đất diệt.

* kinh Mười Thiện Nghiệp Đạo nhé. Đoạn nhỏ đó ta giữ nguyên văn. Trên mạng có bài kinh đó. Nàng nào có nhu cầu lên search tên bài kinh là ra hà.

Nơi này giảng là “Vì mình” kỳ thật là báo cho chúng sinh thế gian có nhân quả, vì mình không hẳn là hậu quả xấu, nhưng phải nghĩ đến thiện nhân thiện quả, nhân sinh trên đời, chớ có làm ác, nếu không tự gánh lấy hậu quả xấu, vì thiên địa sẽ bất dung!

Chính là giảng cho mọi người như vậy, dần dần lại biến thành những lời nói được treo ngoài miệng của những người lợi dụng nhân tâm, này có lẽ chính là nhân tính, mà mặt thể đến, đem ác niệm, tham niệm ở chỗ sâu nhất trong nhân tâm đều dần dần kích phát ra.....

Hơi mơ hồ tí:”)

Đào mắt, đến mặt trời lặn, ngoài căn cứ Thương Nhai vẫn bày đội ngũ như một con rồng dài.

Lý Đào mang theo vợ con thông thả hướng về phía rừng cây ngoài căn cứ đi đến, Lý Tường cảm nhiễm virus đã vượt qua 24 giờ, hiện tại mặt đĩa nhỏ đã bắt đầu có biến hóa, thậm chí hơi sưng to.

Nếu là bị người khác nhìn thấy tình huống này, nhất định sẽ dẫn đến rối loạn, thậm chí nói không chừng đụng tới những người không nói lý còn sẽ liên hợp lại ra tay với con trai mình, tình huống như vậy Lý Đào tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Ở thời điểm một nhà Lý Đào vừa mới đi vào rừng cây, từ trong rừng liền đi ra một tiểu đội dị năng giả, người đi đầu đội ngũ là một sói ca tuổi còn trẻ, tuy rằng hắn chỉ mặc quần áo bình thường, nhưng Lý Đào dựa vào nhiều năm kinh nghiệm của mình vẫn nhìn ra người này ở trước mặt thể nhất định là xuất thân phú quý, sinh hoạt ưu việt.

Nhìn thấy vợ chồng Lý Đào, nam nhân sói khí kia hơi dừng bước chân một chút.

“Trời sắp tối rồi, trong rừng không an toàn, các người vẫn là đến ngoài thành cùng những người khác ngồi đợi an toàn hơn một chút.”

Nghe được người trẻ tuổi hảo tâm nhắc nhở Lý Đào cảm kích cười cười.

“Tôi biết rồi, đã biết.”

Mà lúc này một dị năng giả trong tiểu đội ánh mắt chợt lóe, lặng lẽ dựa vào bên tai sói ca dẫn đầu kia nói vài câu, sói ca kia ánh mắt vừa chuyển, trực tiếp dừng ở trong lòng ngực Trương Á Mai.

“Con của các người.....”

“A!”

Trương Á Mai vốn chột dạ bị hấn hỏi, lập tức kinh hoàng lui về phía sau nửa bước, mà lúc này Lý Đào cũng đã ở trạng thái tùy thời chiến đấu.

Những người khác trong đội ngũ lúc này cũng phát hiện ra vấn đề, tuy rằng sắc trời có chút tối, nhưng vẫn có người mắt sắc nhìn đứa bé trong lòng ngực Trương Á Mai gương mặt bầm tím sưng phù kia.

“Là người lây nhiễm!”

Trong đội ngũ lập tức nổ tung, Lý Đào rõ ràng cảm giác được cảm xúc cùng địch ý của những người này.

Ở ngay lúc này, một thân ảnh nhỏ xinh đột nhiên từ phía sau đội trưởng trẻ tuổi dò đầu ra, một gương mặt nhỏ nhắn non nớt đáng yêu lộ ra.

“Tiểu đệ đệ sinh bệnh sao? Anh rể, anh có thể cứu bé không?”

Cô bé nhìn tiểu Lý Tường trong ngực Trương Á Mai, trong thanh âm mang theo nồng đậm không đành lòng.

“Tô Ngôn, anh cũng không giúp được bọn họ.”

Không sai, người thanh niên trước mắt này đúng là Sở Phi Dương, mà cô bé bên người hấn lại là em gái của Tô Văn, Tô Ngôn.

“Các người.....”

Lúc này Sở Phi Dương cũng đã nhìn ra tính toán của Lý Đào, hấn hình như là nghĩ tới cái gì, đôi mắt hiện lên một tia giãy giữa cùng đau đớn, cuối cùng Sở Phi Dương vẫn là làm một cái thủ thế, người trong đội ngũ lăm nhăm lăm bầm cuối cùng vẫn theo Sở Phi Dương rời đi.

Tất cả mọi người xem Lý Đào như tên ngọc, mà lúc này ở trong mắt bọn họ tên ngọc này cùng người chết không có gì khác nhau.

Chỉ có tiểu Tô Ngôn, mỗi bước đi có chút lưu luyến không nỡ nhìn một nhà ba người Lý Đào, cô bé muốn hỗ trợ, nhưng lại không biết nên làm cái gì, cuối cùng cô bé vẫn thu hồi ánh mắt, bước nhanh đuổi kịp bước chân của Sở Phi Dương.....

Lý Đào rút cuộc thờ dài một hơi nhẹ nhõm, vợ chồng bọn họ tiếp tục đi về phía trước, có lẽ bởi vì trong rừng cây bị tiểu đội Sở Phi Dương quét sạch qua một lần, cho nên dọc đường đi bọn họ cũng không gặp được một con tang thi nào, tìm một chỗ tương đối sạch sẽ, Lý Đào tạo ra một đồng lửa, lấy dụng cụ tùy thân mang theo ra, dùng dị năng hệ thủy nấu một nồi canh to.

Đây có lẽ chính là bữa tối cuối cùng của gia đình họ.

Hai vợ chồng ai cũng không nói chuyện, lẳng lặng ăn canh, sau đó Trương Á Mai ôm con trai dựa vào Lý Đào mà ngủ.

Nửa đêm, đồng lửa đã sắp tàn, Trương Á Mai đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, cô vừa mở mắt liền đối mặt với đôi mắt đỏ lên của chồng.

Hấn, đang khóc.

Trương Á Mai luống cuống, lập tức cúi đầu nhìn về phía con trai của mình, lúc này tiểu Lý Tường đã nhìn không ra bộ dáng ban đầu, toàn thân bé đều là gai đen, vốn dĩ tay nhỏ bụ bẫm hiện tại đã mọc đầy gai đen cùng móng tay dài mà cứng.

Trương Á Mai che lại miệng mình, cố nén không cho mình khóc.

Một bên Lý Đào quyết tâm, cuối cùng vẫn là đem chủy thủ trong ngực lấy ra, tay hấn đang run rẩy, lòng hấn cũng đang chảy máu...

Chủy thủ sắc bén, lóe ánh sáng lạnh lẽo, một chút một chút rơi xuống, mắt thấy liền phải đâm vào thân thể đứa bé.

Trương Á Mai một bên đã cắn chặt hàm răng nhắm hai mắt lại, roi lệ đầy mặt, con trai ngoan, đừng sợ, mẹ rất nhanh sẽ tới bên cạnh con.

Ở ngay lúc này, một trận âm thanh sần sật đột nhiên vang lên.

Lý Đào ngừng tay, hấn đột nhiên ngẩng đầu, dưới ánh trăng thanh lãnh, một cậu bé mi thanh mục tú vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở cách đó không xa, phía sau cậu bé còn đi theo một nam một nữ hai con tang thi?

Đây là.....

Lý Đào có chút sững sờ, mà lúc này cậu bé kia đột nhiên tiến lên một bước, lấy biểu tình lạnh nhạt cùng thành thực vượt qua tuổi này của cậu lạnh lùng mở miệng.

“Tôi có thể cho nó sống sót, anh nguyện ý trung thành với tôi không?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (7)

Edt: Mít

Sáng sớm từng tia nắng ấm áp, cửa thành của căn cứ Thương Nhai chậm rãi mở ra, từng đợt tiểu đội dị năng giả lãnh nhiệm vụ từ trong căn cứ nổi đuôi nhau mà ra.

Mọi người ở ngoài thành đợi cả đêm tràn ngập kính sợ nhìn những người trong căn cứ, trong ánh mắt càng có rất nhiều ao ước cùng hâm mộ.....

Tiểu đội Sở Phi Dương hôm nay cũng giống bình thường lãnh nhiệm vụ ra cửa, ở thời điểm đi ra, bước chân Sở Phi Dương đột nhiên dừng một chút, hần thấy được thân ảnh Lý Đào ở trong đám dị năng giả xếp hàng vào thành kia.

So sánh với ngày hôm qua, hôm nay cảm xúc của hần hình như ổn định hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ.....

Sở Phi Dương ngưng mắt, hần chú ý tới bên cạnh Lý Đào đã không còn thân ảnh của vợ con, nhưng lại có một cậu bé tám chín tuổi đứng ở phía sau Lý Đào, hình như muốn cùng hần vào thành.

Ở thời đại này, người vứt bỏ vợ con đã không còn giống trước đây làm người ta căm hận, trái lại, có thể dám từ bỏ tình thân, tâm ngoan thủ lạt tự tay giết chết thân nhân bị cảm nhiễm của mình, ngược lại sẽ trở thành anh hùng trong lòng mọi người.

Sở Phi Dương thu hồi ánh mắt không tiếp tục chú ý động thái của Lý Đào nữa.

Hần không có tâm tình đi quản chuyện người khác, đồng thời, hần cũng không có tư cách phê phán người khác đúng sai, bởi vì, hần cũng đã từng vứt bỏ tình cảm chân thành..... là một người nhu nhược.

Xoay người, nhìn Tô Ngôn phía sau một tác cũng không rời, đáy lòng Sở Phi Dương hơi dễ chịu một ít, Tô Văn, anh thật xin lỗi em, nhưng mà..... em yên tâm! Anh sẽ giúp em chiếu cố thật tốt người thân duy nhất của em, lúc này, tuyệt đối sẽ không lại..... Bỏ rơi cô bé.

Sở Phi Dương mang theo người lẳng lặng rời đi.

Hần không chú ý tới, Tô Ngôn vẫn luôn đi theo phía sau hần, ở thời điểm rời đi thật sâu liếc mắt nhìn nơi Lý Đào đang đứng.....

Ở phía sau Lý Đào có một cậu bé thanh tú đang an tĩnh đứng đó, tuy rằng sinh tồn ở mặt thế ăn bữa nay lo bữa mai, nhưng cậu bé kia thoát nhìn đặc biệt sạch sẽ, đặc biệt trầm tĩnh.

Tô Ngôn hiện tại còn chưa thức tỉnh dị năng hệ thực vật của mình, nhưng cô bé trời sinh đối với tất cả sinh linh có lực tương tác rất mãnh liệt.

Vừa mới chỉ là nhìn thoáng qua, Tô Ngôn liền ở trên người cậu bé kia cảm giác được hơi thở thân thiết.

Cái loại hơi thở này giống như là hơi thở trên người tỷ tỷ, nhưng mà..... anh rõ ràng nói tỷ tỷ đã chết.....

Tô Ngôn quay đầu lại đi theo phía sau Sở Phi Dương, con người thanh triệt nhìn bóng dáng nam nhân trước mặt, ánh mắt đột nhiên trở nên có chút phức tạp.....

“Tôi tên Lý Đào, ba mươi hai tuổi, dị năng hệ thủy cấp 2!”

Lúc này, Lý Đào đã đi tới chỗ đăng kí ở cửa thành, hướng về phía người kiểm tra phô triển một chút dị năng hệ thủy của mình, sau đó Lý Đào thuận lợi lãnh được một cái thẻ vào thành, mà Ngạn Vũ vẫn luôn đi theo phía sau Lý Đào cũng không có bại lộ dị năng của mình, ngược lại bị Lý Đào nói thành cháu trai của hần, xem như là người nhà của dị năng giả mà thuận lợi cùng Lý Đào tiến vào căn cứ Thương Nhai.....

- - - - -

Ngoài căn cứ Thương Nhai 15 kilomet, khu thất thủ.

Trương Á Mai mắt nhắm lệ nhìn con trai của mình ở trong một đám tang thi chạy tới chạy lui, nơi đi đến đều lưu lại một chuỗi âm thanh “Hô ~ hô ~ hô”.

Ở trong mắt người khác trở thành tang thi chẳng khác nào mất đi tất cả, thậm chí không thể gọi là một người.

Nhưng làm một người mẹ, Trương Á Mai lại tình nguyện để con trai của mình lấy tư thái là một tang thi mà sống sót, hướng chi.....

Bé sẽ không như vậy mãi, một ngày nào đó, bé sẽ giống hai tang thi bên người cậu chủ, có ý thức của mình, thậm chí có thể mở miệng nói chuyện.

Lúc này, hai con tang thi được xem làm mẫu “Tang thi”, đang ở một bên vùi vằng ân ái.

.....

Tô Duệ: Tiểu Văn, em xem hiện tại anh hóa trang thành tang thi như vậy có phải rất xứng đôi với em hay không?

Tô Văn: Xấu muốn chết! Em thật sự xấu như vậy sao?

Tô Duệ: Tiểu Văn ở trong lòng anh là xinh đẹp nhất, tới tới tới, em không tin anh hôn em một cái! Hôn một cái!

Tô Văn: Chết tiệt ~

Phanh!

Tô tiến sĩ bị Tô tang thi bạo lực dùng một tay ném đến trong đàn tang thi cách đó không xa ~

Thấy Tô Duệ ngã trên mặt đất, bởi vì trên người đeo rất nhiều đồ nguy trang lung tung rối loạn, làm cho hắn lảo lộn qua lộn lại bò dậy rất cố sức, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng quần bách của hắn, Tô Văn ở một bên không nhịn được nở nụ cười.

Tuy rằng hiện tại cô vẫn là bộ dáng nữ tang thi, nhưng mà thời điểm cô cười lộ lên, ánh mắt lại đặc biệt ôn nhu thanh khiết.

Liếc thấy Tô Văn tươi cười, Tô Duệ dứt khoát nằm trên mặt đất giả chết, sau đó đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm Tô Văn, bày ra bộ dáng đáng thương hề hề, như cô vợ nhỏ bị khi dễ.....

Tiến sĩ L, tiết tháo của người ở đâu?

Thấy hắn vẽ mặt oán phụ, Tô Văn nhịn không được tiến lên vài bước đi đến trước người Tô Duệ, nhẹ nhàng khom lưng giơ tay xé như xé gà, đem đáng người thon dài của Tô Duệ túm lên.....

Được rồi, đừng đùa nữa, anh trông chừng tiểu Lý Tường đi, em qua bên kia hấp thu tinh hạch.

Dùng tinh thần cùng Tô Duệ giao tiếp vài câu, Tô Văn xoay người đi về nơi cư trú tạm thời cách đó không xa, nơi này là địa phương tạm thời của bọn họ để an cư lạc nghiệp.

Ở nơi tận cùng bên trong khu thất thủ này, có rất ít dị năng giả đi vào, Tô Văn có thể an tâm ở chỗ này hấp thu tinh hạch, cô sắp phải thăng cấp thành tang thi cấp 3, đây là thời kì mấu chốt nhất, mình có thể thành công biến dị hay không phải xem lúc này!

Thấy Tô Văn đi hấp thu tinh hạch, Tô Duệ đành phải không tình nguyện đi đến một bên xa xa đứng nhìn tiểu Lý Tường, đêm qua Ngạn Vũ cho tiểu Lý Tường uống một lọ thuốc, đó là virus tang thi mới nhất ở phòng thí nghiệm của Tô Duệ..

Loại virus này nhân loại một khi bị cảm nhiễm vẫn sẽ tang thi hóa, nhưng vẫn giữ lại được một ít tình cảm cùng ý thức cơ bản nhất của nhân loại.

Cho nên hiện tại tiểu Lý Tường vẫn giống một đứa trẻ bình thường chạy nhảy khắp nơi, đôi mắt mẹ của mình, bé cũng sẽ có tính ý lại trời sinh, cho nên sẽ không làm thương tổn đến Trương Á Mai.

Kỳ thật dựa theo ý tưởng của Tô Duệ, muốn Trương Á Mai cũng trực tiếp tiêm vào virus mới, nhưng vì mẫu thân kia lại cự tuyệt.

Cô cũng không phải lo lắng cho an toàn của mình, cô chỉ lo một khi mình chống cự virus thất bại, biến thành tang thi không có ý thức, như vậy cô sẽ không nhìn thấy được con trai của mình, cũng không bảo hộ được bé.

Đây gọi là tình thương của mẹ, tình cảm chân thật nhất, lớn nhất nhân gian.

“Cảm ơn mọi người.”

Thấy Tô Duệ ở bên người mình đứng yên, Trương Á Mai nhịn không được nói một tiếng cảm ơn, tối hôm qua một nhà ba người bọn họ hẳn là cùng nhau mất mạng, nhưng là bọn người Tô Duệ xuất hiện, thay đổi vận mệnh gia đình họ.

Trương Á Mai là một người thật bình thường, cô giống như bao người bình thường khác, sống một cuộc đời bình bình an an, đột nhiên mặt thế đến, làm tâm của cô cơ hồ hồng mắt.

Mà con trai Lý Tường cảm nhiễm, giống như là cộng rom cuối cùng dè chết con lạc đà, ở đêm qua, Trương Á Mai thật sự tuyệt vọng.

Chính là ở giây phút tuyệt vọng cuối cùng, trời cao lại cho cô một hy vọng mới..

“Đây là loại thuốc mới nhất, có thể cho người lây nhiễm có xác suất bảo trì ý thức của nhân loại rất lớn!”

“Các người có nguyện ý trung thành với tôi, đi theo tôi cùng nhau thành lập một thế giới mới không?”

Người chưa từng chân chính trải qua tuyệt vọng, tuyệt đối sẽ không có cách nào đối với chuyện tìm được con đường sống, cảm nhận cực kì sâu sắc như thế này.

Ở mặt thế tàn khốc, người thường vẫn là quần thể lớn nhất cũng là quần thể yếu nhất, bọn họ ở giữa những đản tang thi đau khổ giãy giụa, bọn họ bị nhóm dị năng giả xem như gánh nặng, bọn họ phải dùng hết mọi thủ đoạn, vứt bỏ tôn nghiêm, kiêu ngạo của chính mình, thậm chí còn muốn bán đứng linh hồn cùng thân thể, từ bỏ tất cả như vậy chỉ đổi lấy cơ hội kéo dài hơi tàn ở mặt thế.

Trương Á Mai không rõ, vì cái gì thế giới này lại trở thành như vậy?

Những nhóm dị năng giả cao cao tại thượng đó, bọn họ trước đây không phải cũng là người thường trong tất cả những người thường sao?

Bọn họ luôn miệng nói vì thế giới mới, vì tương lai nhân loại, bọn họ nỗ lực như thế nào đầu rơi máu chảy như thế nào, nhưng mà, bọn họ có từng chân chính quay đầu lại nhìn xem, nhìn xem những người thường bị bọn họ đạp lên dưới chân đó, sống qua những ngày như thế nào?

Thật ra, dị năng giả cũng được, tang thi biến dị cũng được, bọn họ thật lâu trước đây đều là nhân loại.

Như vậy, tương lai mặc kệ do ai thống trị, đối người thường mà nói có gì khác nhau đâu?

Trương Á Mai dưới đáy lòng thở dài một hơi, cõi lòng đầy cảm kích cùng kính sợ nhìn Tô Duệ bên người.

“Về sau..... Tiểu Tường nó cũng có thể giống như người mở miệng nói chuyện sao?”

Trương Á Mai thật sự không mong gì nhiều, cô chỉ là muốn được lần nữa nghe con trai của mình kêu một tiếng “Mẹ”.

Tô Duệ một bên biểu tình đạm mạc liếc mắt nhìn Trương Á Mai một cái.

Nữ nhân này vừa mới ba mươi, ở mặt thế trải qua gió sương, hiện giờ thoạt nhìn đã không còn tuổi trẻ, không còn xinh đẹp, nhưng mà nữ nhân này lại làm Tô Duệ cảm thấy đặc biệt chân thành cùng ấm áp.

Đây là cái gọi là mẫu thân sao..

“Con của cô..... nó không chỉ sẽ trở nên giống người bình thường, về sau..... Nó còn sẽ trở nên rất cường đại, cường đại đến mức có thể bảo vệ cô, bảo vệ gia đình các người.”

Tô Duệ nhìn ra tiểu Lý Tường là một đứa trẻ thông minh, hơn nữa tuổi này của nó đúng là độ tuổi thích hợp nhất để học tập tất cả bản lĩnh.

Trương Á Mai lúc này còn không biết dưới đáy lòng Tô Duệ đã động tâm muốn thu tiểu Lý Tường làm đồ đệ.

Cô nghe được Tô Duệ nói, chỉ nghĩ là hắn đang an ủi mình, cho đến nhiều năm sau, khi con trai mình đứng ở chỗ cao nhất trên thế giới này, Trương Á Mai vẫn không cách nào quên được những chuyện trong rừng cây năm đó, còn có đôi "phu thê" tang thi trong rừng cây kia thường xuyên show ân ái.

Có người nói, mặt thế là thế giới tàn khốc nhất, tuyệt vọng nhất, đồng thời nó cũng là thế giới tốt đẹp nhất....

Bởi vì ở thế giới này, thời thời khắc khắc đều sẽ có kỳ tích mỹ lệ ra đời!

~~~~~

Ta đi cày liên quân đêyyy.. Ngày mai sẽ lại có chương mớiiii..

Búng tymm ♥◻♥◻♥◻♥◻

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (8)

Edt: Mít

Gió núi gào thét, rừng cây âm u.

Tô Duệ vẫn mang theo nguy trang "Tang thi" phức tạp rườm rà, lúc này Trương Á Mai đã vỗ tiểu Lý Tường đi vào giấc ngủ.

Mà Tô Duệ vẫn luôn lăng lẳng canh giữ ở bên người Tô Văn, hẳn cảm giác được tinh thần lực của Tô Văn đã đạt tới một cái bình cảnh....

Tinh thần lực tràn đầy nóng lòng đột phá rồi lại tìm không thấy điểm giới hạn!

Đêm nay cô sẽ thăng cấp, co biến dị hay không, không người nào biết.

Trên người Tô Văn tản ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, lúc này toàn bộ thân thể của cô bị ánh sáng màu xanh bao phủ, thân thể cao lớn lúc đầu hiện giờ đã bắt đầu biến hóa càng gần với thân hình của người bình thường.

Mơ mơ hồ hồ, có thể nhìn rõ ra, hình dáng thanh tú tinh xảo trước đây.

Tô Duệ lăng lẳng nhìn Tô Văn, càng nhìn hẳn đột nhiên nhú mày thật sâu....

Tinh thần lực Tô Văn dao động ở trên diện rộng, ánh sáng trên người lúc mạnh lúc yếu, xuyên thấu qua tầng ánh sáng kia, Tô Duệ nhìn thấy khuôn mặt Tô Văn có chút vận vận.....

~~~~~

“Tôi trước nay chưa từng yêu em”

Trong hoa viên nở đầy hoa, thanh âm của nam nhân trước sau như một ôn nhả êm tai, nhưng lời nói lại làm người ta tổn thương tới tận xương tủy.

Chưa từng yêu!

Thẳng thẳng đến buồn cười cỡ nào!

Trước kia ôn nhu che chở là cái gì?

Trước kia triền miên ân ái tính là cái gì?

“Anh.....”

Tô Văn cảm giác được thanh âm của mình đang run rẩy.

“Đừng, đừng nói giỡn.”

“Tôi không nói giỡn.”

Ánh mắt nam nhân mát lạnh mà bình thản dừng ở trên mặt Tô Văn...

“Tiểu Văn, đây là thiệp mời kết hôn của tôi cùng Tần Thanh, ngày hôn lễ đến sớm một chút!”

Hôn lễ, thiệp mời, đỏ tươi như máu..

Ta cực khổ làm tất cả cũng cầu không được, người khác không làm gì cả cũng có thể dễ dàng đạt được như vậy.

Vì cái gì anh hết lần này đến lần khác lôi tôi ra khỏi vực sâu địa ngục, rồi lại nháy mắt xoay người làm tôi ngã vào hắc ám vĩnh hằng?

Tô Văn ta.....

Sẽ không tha thứ!

Tuyệt, không, tha, thứ!

Ta không đạt được, người khác cũng đừng mơ tưởng..... Mơ tưởng.....

~~~~~

“Tiểu Văn!”

“Tiểu Văn!”

“Anh là Tô Duệ! Em nghe thấy không?”

Ánh lửa tươi đẹp, màu máu đỏ tươi, khi Tô Văn hoảng hốt lại nghe thấy tiếng gọi quen thuộc.

Ôn nhu như vậy, thân thiết như vậy.

Làm trái tim lạnh băng của cô, lại chậm rãi có nhiệt độ ấm áp..

Tô Duệ.....

Tô Duệ.....

Bên trong ánh lửa, một thân ảnh thon dài từ trong ngọn lửa chậm rãi đi ra, nghênh diện mà tới, vô cùng nóng rực mà ấm áp.

Hắn là.....

Tô Văn đột nhiên mở mắt....

Rừng cây âm u, gió lạnh gào thét.

Tô Duệ lẳng lẳng đứng trước mặt cô, ánh mắt tràn đầy nôn nóng cùng kinh hoàng.

Đáy mắt Tô Văn hắt lên tia máu, cô há miệng thở dốc.

“Em.....”

“Em thành công rồi.”

Tô Duệ nhìn Tô Văn, trái tim đang treo lơ lửng, cuối cùng cũng rơi xuống rồi.

Cô thành công thăng cấp!

Tô Văn lúc này cũng không có vẻ vui sướng, cô có chút mờ mịt, ở thời điểm vừa mới thăng cấp cô phảng phất lại trở về quá khứ, lại gặp được nam nhân kia.

Từ Sách.....

Tô Văn nhẹ nhàng rũ mắt.

Lần nữa nhớ tới tất cả chuyện cũ, thì ra tâm cũng không đau giống như tưởng tượng.

Nam nhân kia, thì ra vẫn luôn ở đáy lòng cô, là cảm hận mà cô không thể quên được.

Hiện tại Tô Văn bỗng nhiên cảm thấy, người kia hình như cũng không giống trong tưởng tượng làm người ta khó quên như vậy.

Ít nhất.....

Cô đã có chút không nhớ nổi bộ dáng của hắn.

Thời gian vội vàng, được nhớ kỹ, chỉ còn lại không cam lòng của năm đó quấn quanh trong tim, làm người ta hít thở không thông!

Tựa như dưới ánh lửa đầy trời năm đó, lời thề “Tuyệt không tha thứ” làm ràng buộc duy nhất giữa cô với hắn.....

“Em làm sao vậy?”

Thấy Tô Văn vẫn luôn rũ mi mắt không nói lời nào, Tô Duệ nhịn không được tiến lên một bước, muốn chạm vào bả vai Tô Văn.

“Em không có việc gì.”

Tô Văn nâng mặt lên, hướng về phía Tô Duệ cười cười.

“Anh đoán xem..... em biến dị ra dị năng như thế nào?”

“A?”

Tô Duệ hơi trầm ngâm một chút.

“Chắc sẽ không giống nguyên chủ vẫn là hệ chữa khỏi chứ?”

“Không phải hệ chữa khỏi, là hệ ảo thuật!”.

Cùng loại với dị năng hệ tinh thần, tác dụng chủ yếu là lợi dụng nhược điểm trong nhân tâm, có thể biến hóa ra tình cảnh gần như chân thật nhất!

Ảo thuật nha.....

Tô Duệ bình tĩnh nhìn Tô Văn.

“Tiểu Văn em quả nhiên là lợi hại nhất! Thời điểm em vừa mới thăng cấp có phải tiến vào ảo cảnh hay không? Có nhìn thấy anh hay không? Có hay không?”

“Không có!”

Trước ánh mắt cười như không cười của Tô Duệ, Tô Văn lạnh lùng quay mặt đi.

“Sao có thể sẽ nhìn thấy anh, không có khả năng.”

“A.”

Thấy cô nóng lòng biện giải, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, lại cười hi hi đến cạ bên cạnh Tô Văn...

“Anh trông chừng cho em hơn nửa buổi tối rồi, trời lại lạnh như vậy, em cho anh mượn dựa một chút, để anh ấm áp trong chốc lát.”

“Em là tang thi.”

Tô Văn không thể không bình tĩnh trần thuật sự thật này.....

Tang thi là không có nhiệt độ cơ thể!

Tiến sĩ chỉ số thông minh siêu phàm kia của anh đâu?

Mặc kệ Tô Văn mặt lạnh như thế nào, Tô Duệ vẫn làm theo ý mình dựa vào đầu vai Tô Văn, đôi tay gắt gao quấn lấy cánh tay của cô....

Từ sau khi ở thế giới Phương Tử Mộ ném thư thất bại của tổng tài phúc hắc, Tô Duệ liền dựa vào thế công của Tư Đồ đại thiếu gia không biết xấu hổ liêu mạng show ân ái, một lần thư đã chạm đến được một chút điểm phòng bị của Tô Văn.

Cái gọi là liệt nữ sợ thiên lang, Tô đại tướng quân cảm thấy mình đã tìm được bí quyết truy thê mới rồi..

Thời thời khắc khắc quấn lấy cô, từng phút từng giây show ân ái!

Cái gọi là không thích show ân ái ~ tuyệt đối không phải là chán ái!

Tô tướng quân tin tưởng vững chắc, chán ái đều do show ân ái mà ra!

Đêm tối, đã qua hơn phân nửa.

Tô Văn hơi nghiêng đầu, lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt Tô Duệ đang ngủ say.

Khuôn mặt anh tuần phi phạm trước kia, đã sớm bị hấn lấn lộn thay đổi hoàn toàn, nhưng chính Tô Duệ như vậy, làm Tô Văn cảm thấy an tâm.

Nhìn khuôn mặt xanh lá dữ tợn kia, càng nhìn, Tô Văn cũng nhìn không được thấp thấp nở nụ cười.....

Sáng sớm, Tô Văn là bị người nháo tỉnh.

Cô hơi mở mắt ra, liền nhìn thấy tiểu tang thi Lý Tường ngồi xổm trước người mình dùng móng tay thật dài hết lần này tới lần khác muốn đút vào trong túi áo của mình.

Trong túi áo phồng lên, là tinh hạch tối qua Tô Văn hấp thu còn dư.

“Nhóc muốn?”

Tô Văn nhìn đôi mắt Lý Tường đen như mực, thấp giọng hỏi một câu.

“Hô ~ hô.”

Tiểu Lý Tường gật gật đầu, thật là tiểu gia hỏa thông minh!

Trương Á Mai ở một bên nhìn Tô Văn cùng con trai mình đối thoại, cô nhìn không được giật mình mở to hai mắt nhìn.

“Ngươi..... Ngươi..... Có thể nói?”

"Rất nhanh, con trai của cô cũng sẽ lại lần nữa mở miệng."

Tô Văn không xem khuôn mặt kinh ngạc kích động của Trương Á Mai, cô lấy ra một viên tình hạch cấp thấp nhất, ở trước mặt tiểu Lý Tường quơ quơ.

"Tiểu gia hỏa, nhóc biết thứ này là thứ tốt, nhưng nhóc biết cách hấp thu không?"

Làm cách nào giảng dạy cho tiểu Lý Tường cách hấp thu tình hạch, thật đúng là nan đề, bởi vì tuổi tác của cậu bé quá nhỏ, ý thức cũng không phải toàn diện, trước mắt Tô Văn căn bản không cách nào giao tiếp được với cậu bé.

"Anh có thể dạy nó."

Tô Duệ ở bên cạnh không biết đã thức dậy từ khi nào, ánh mắt cũng dừng ở trên người tiểu Lý Tường....

A, đứa nhỏ này cốt cách làm người ta ngạc nhiên, là một nhân tài luyện võ, thuận tiện. ....

Cứu vớt thế giới gì đó, sẽ hoàn toàn dựa vào nó cùng tiểu Ngạn Vũ!

Tô tướng quân tỏ vẻ, mình chỉ cần phụ trách show ân ái thì tốt rồi!

Tiểu Lý Tường: Sư phụ, người thật cmm đủ rồi!

Ngạn Vũ: Khụ khụ, kỳ thật con cũng cảm thấy, cứu vớt thế giới gì đó, cái nhiệm vụ vĩ đại này, giao cho một mình tiểu Lý Tường cũng có thể thành công nha! Tô Ngôn, em từ từ đợi anh a~

Tiểu Lý Tường: Đã tính tốt là làm thế giới đổi chủ, làm vương của tang thi đâu? Toàn là những người vô nhân tính mà! Uy! Em gái bên kia, em đứng lại a

~~~~~

Lóe ra được 1 ít chuyện xưa của Văn tỷ rồi nhaaa.. =))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (9)

Edt: Mít

Căn cứ Long Tường, khu biệt thự trung tâm, biệt thự cấp 2.....

Thời điểm Dương Võ trở về biệt thự, đám người Viên Huy sắc mặt có chút khó coi ngồi nghiêm chỉnh trong đại sảnh.

"Viên ca, làm sao vậy?"

Dương Võ có chút nghi hoặc nhìn Viên Huy, nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Không, không có gì."

Ánh mắt Viên Huy lóe lóe, rất rõ ràng không có ý định cùng Dương Võ nói thêm cái gì.

Nhưng thật ra người trẻ tuổi ngồi ở một bên nhìn thấy Dương Võ có chút kích động há miệng thở dốc, hình như muốn nói cái gì, lại bởi vì ánh mắt của Viên Huy, người trẻ tuổi kia lập tức gục đầu xuống.

Thật ra toàn bộ người trong căn cứ Long Tường đều biết Dương Võ là tâm phúc của Dương Tử Hi.

Hắn luôn nhận mệnh lệnh của Dương Tử Hi giống như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Thấy bộ dáng Viên Huy không muốn nhiều lời, Dương Võ cũng không tính truy vấn gì thêm, hắn ngựa quen đường cũ đi lên lầu hai biệt thự, phòng của Dương Tử Hi ở ngay tận cùng bên trong.

Giống bình thường hay lui tới, Dương Võ đứng ở ngoài cung kính gõ gõ cửa phòng.

"Vào đi!"

Bên trong truyền đến âm thanh có chút trầm thấp của Dương Tử Hi.

Dương Vô đẩy cửa đi vào, người trong phòng nhìn thấy hần hơi sững sốt một chút, sau đó trên mặt Dương Tử Hi hiện ra một tia vui mừng.

“A Vô, anh đã về rồi!”

Đã từng trọng sinh một lần, hơn nữa có hệ thống tùy thân nhưng Dương Tử Hi nhìn thấy bất kì kẻ nào cũng đều cảm thấy đối phương khả nghi, duy nhất trước mắt người có thể làm cô tin nhiệm vô điều kiện, chỉ có Dương Vô.

“Ừ, tôi đã trở về.”

Dương Vô từ trong lòng ngực móc ra một tấm bản đồ về tay.

“Đây là bản đồ bên ngoài viện nghiên cứu Lục Diệp do tôi vẽ, nơi đó được bảo vệ đặc biệt nghiêm ngặt, tôi không có biện pháp đến gần, với lại, ở bên đó tôi cũng không thu thập được bất kì tư liệu gì về L tiến sĩ!”

“Vất vả cho anh rồi.”

Dương Tử Hi hướng về phía Dương Vô cười cười, sau đó cau mày nhìn bản đồ Dương Vô đưa cho, viện nghiên cứu Lục Diệp là cứ địa của tiến sĩ L, theo như lời hệ thống, L tiến sĩ là nhà khoa học điên cuồng không hiểu đạo lí đối nhân xử thế, hần rất ít xuất hiện trước mặt người khác, ngày thường đem tất cả thời gian của mình đều dùng ở trong phòng thí nghiệm.

Chính là một kẻ điên như vậy, lại là người tạo ra mặt thể hiện giờ!

Mà hiện tại mình lại có nhiệm vụ công lược vương của tang thi, L tiến sĩ!

Hồ cha là đây chứ đâu!

vì điều gì mà mỗi một nữ phụ trọng sinh đều có một cái hệ thống hồ cha? Online chờ, rất cấp bách!

Công lược tiến sĩ L như thế nào, hệ thống cũng không có đưa ra một cái lộ tuyến chính xác, nhắc nhở duy nhất của nhiệm vụ này, chính là mỗi khi tiến sĩ L xuất hiện ở gần xung quanh ký chủ mười km, hệ thống sẽ tự động phát ra cảnh báo!

Đây là giả thiết rồi loạn lung tung gì thế?

Cũng may lần này thời hạn nhiệm vụ rất dài, ước chừng có thời gian mười năm, Dương Tử Hi bây giờ cũng không đặc biệt nóng lòng cầu thành.

“Tiểu thư!”

Dương Vô ở một bên đánh gãy trầm tư của Dương Tử Hi.

“Viên Huy bọn họ..... Có phải phạm sai lầm gì hay không?”

Tuy rằng Dương Vô cũng không phải người đặc biệt thông minh, nhưng hần cũng sớm cảm giác được, từ lần trước tiểu đội Viên Huy đi thành phố S chấp hành một nhiệm vụ bí mật bị thất bại, sau đó thái độ tiểu thư đối với bọn họ liền thay đổi.

“Bọn họ.....”

Ánh mắt Dương Tử Hi lạnh lùng, lúc trước cô kêu Viên Huy dẫn người đi tìm Ngạn Vũ, là bởi vì khi đó bên người cô trừ Dương Vô ra thì Viên Huy là trợ thủ lợi hại nhất bên người cô, đáng tiếc Viên Huy lại làm cô quá thất vọng, hần không chỉ không mang Ngạn Vũ về, còn nói với cô rằng Ngạn Vũ bị tang thi giết chết!

Nhưng mà, hệ thống lại rất thẳng thắn nói cho Dương Tử Hi biết, Ngạn Vũ, vẫn còn sống rất tốt!

Quả nhiên, đám người Viên Huy không thể tin.

Kiếp trước thời điểm bọn họ là thù hạ của Sở Phi Dương vẫn luôn khinh thường mình, đáng lẽ mình không nên cho bọn họ cơ hội!

“A Vô, tôi chỉ tin tưởng anh, chỉ có anh vĩnh viễn sẽ không phản bội tôi.”

Dương Tử Hi nhàn nhạt nói, biểu tình trên mặt phức tạp.

Vĩnh viễn sao?

Dương Vô hơi rũ mắt, hần biết cái gọi là vĩnh viễn của cô, bất quá chính là hần vĩnh viễn đi theo bên người cô, làm tốt chức trách của thủ hạ đắc lực mà thôi.

Điều này vĩnh viễn, vĩnh viễn không quan hệ tới tình yêu.

Kỳ thật, Dương Vô hiểu rõ thái độ của Dương Tử Hi đối với mình, cho dù là trước mặt thể cô đối với mình xa cách, hay là sau mặt thể cô đột nhiên đối với mình cực kỳ tín nhiệm, những điều này..... làm Dương Vô cực kì rõ ràng biết vị trí của mình ở đâu.

Dương Tử Hi sẽ không yêu hắn, vĩnh viễn sẽ không.

Nhưng mà, hắn yêu cô.

Từ thật lâu trước đây, hắn đã yêu cô, cho nên dù chỉ có thể yên lặng bảo hộ cô như vậy, hắn cũng vui vẻ chịu đựng.....

“Đúng rồi.”

Thu hồi tâm tư của mình, Dương Vô thấy Dương Tử Hi không muốn nói nhiều đến chuyện của bọn người Viên Huy, hắn dứt khoát dời đề tài.

“Thời điểm tôi trở về, nghe đội hai người ta nói căn cứ Thương Nhai bên kia hình như đã xảy ra chuyện, bọn họ phái người lại đây cầu viện, cái người bị phái lại đây cầu viện kia là người quen cũ của chúng ta.”

“Sao?”

Dương Tử Hi nghe Dương Vô nói, hơi nhướn mày, trong mặt thể này “Người quen” của cô không nhiều, mà có thể được Dương Vô gọi là người quen cũ, Dương Tử Hi nháy mắt liền nghĩ tới một người.

“Là Sở Phi Dương sao? Xem ra hắn ở căn cứ Thương Nhai lẫn lộn không tồi nha!”

Một đời này của Sở Phi Dương, vẫn như cũ là song hệ dị năng giả, chỉ là không còn Tô Văn hệ chữa khỏi ở một bên phụ tá, không còn anh em tốt ở kiếp trước hỗ trợ, hắn còn có thể như trước tiểu ngạo phong vân sao?

Thật ra, người Dương Tử Hi hận nhất hắn là Sở Phi Dương, nhưng cố tình cô không có đối với hắn đuổi tận giết tuyệt.

Điều mà Dương Tử Hi muốn, chính là để cho Sở Phi Dương tồn tại, đau khổ từ bỏ người yêu mà tồn tại, không có bạn bè, cô độc tồn tại.

Sau đó, cô còn muốn cho hắn tận mắt nhìn thấy, mình là người lúc trước bị hắn bỏ rơi, từng bước một, đi lên chỗ cao nhất mà hắn mơ ước nhưng cả đời cũng không cách nào lên tới được..

Nhìn thấy khi Dương Tử Hi nhắc tới Sở Phi Dương, đôi mắt hiện lên hận ý, Dương Vô ở một bên yên lặng không nói gì.....

Sở Phi Dương lần này mang theo Tô Ngôn cùng nhau tới Long Tường, sau khi hắn tiến vào căn cứ Long Tường, hắn liền hỏi hận.

Bởi vì Dương Tử Hi ở Long Tường quá nổi danh!.

Dị năng giả hệ chữa khỏi duy nhất trong căn cứ!

Đội trưởng của một đội ngũ!

Nghe nói cô ở Long Tường luôn là người trong lòng của thủ lĩnh căn cứ - La Tường.....

Đối với Dương Tử Hi, tâm tình Sở Phi Dương thật phức tạp, nữ nhân này làm hắn căm hận, đồng thời lại có chút sợ hãi.

Sở Phi Dương đến bây giờ chỉ cần nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy chuyện không lâu trước đây, Dương Tử Hi cười dữ tợn, đem Tô Văn đẩy vào trong đàn tang thi.

Ở một khắc đó, trong ánh mắt cô ta tràn đầy hận ý điên cuồng..

Sở Phi Dương, anh cũng chỉ có như thế!

Ngày đó, trong nháy mắt hắn do dự.

Mà một giây do dự của hắn, đã tạo thành hậu quả mà hắn tuyệt đối không muốn thừa nhận.

Tô Văn đã chết, mà hắn chỉ có thể chặt vật thoát đi, lừa mình dối người mà tồn tại.....

Lúc này đây căn cứ Thương Nhai bỗng nhiên gặp một đợt tang thi triều vậy công với quy mô lớn, Sở Phi Dương bị thủ lĩnh căn cứ lệnh đi ra ngoài tìm chi viện.

Thời điểm trước khi đi, Sở Phi Dương theo bản năng mang theo Tô Ngôn, hắn xem ra, căn cứ Thương Nhai đã giữ không nổi, mà hắn không thể lần nữa vứt bỏ em gái Tô Văn.

Vốn tưởng rằng có thể dần xếp cho Tô Ngôn ở Long Tường yên ổn, nhưng là... Sở Phi Dương không nghĩ tới Dương Tử Hi cùng Dương Võ lại ở chỗ này, và còn có địa vị rất cao.

Điều này làm cho Sở Phi Dương có chút tiến thoái lưỡng nan.

Tô Ngôn một đường bôn ba đi theo Sở Phi Dương, vào chỗ ở mà căn cứ Long Tường chiêu đãi, cô bé liền an tâm ngủ.

Trong lúc mơ ngủ, Tô Ngôn vẫn luôn cau mày, giống như bị cảnh không tốt trong mơ làm bối rối.

Cho đến khi Sở Phi Dương từ bên ngoài tiến vào, Tô Ngôn lập tức bừng tỉnh.

“Làm ồn đến em sao?”

Sở Phi Dương có chút lo lắng nhìn Tô Ngôn.

“Không có.”

Tô Ngôn xoa xoa đôi mắt, phát hiện Sở Phi Dương sắc mặt rất kém, cô bé nhin không được hỏi một câu.

“Anh rể, có phải Long Tường không chuẩn bị giúp chúng ta đúng không?”

“Aiii”

Sở Phi Dương thở dài một hơi, gật gật đầu.

“Bọn họ sẽ không làm chuyện không có lợi cho mình, mà Thương Nhai chúng ta thật sự không lấy ra được lợi thế gì có thể làm cho bọn họ mạo hiểm ra tay.”

Nói tới đây Sở Phi Dương lẳng lẳng nhìn Tô Ngôn.

“Tô Ngôn, chúng ta ngày mai rời đi, anh rể mang em đi thành phố B, chúng ta đi đến Viêm Chích!”

Căn cứ Viêm Chích là căn cứ quân đội của thành phố B, cũng là căn cứ người sống sót lớn nhất hiện giờ.

“Chúng ta không trở về Thương Nhai?”

Tô Ngôn sững sốt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Sở Phi Dương.

“Vậy bọn người Tiểu Lâm ca ca làm sao bây giờ? Còn có Thiết thúc thúc, bọn họ đều đang chờ chúng ta!”

“Tô Ngôn, Thương Nhai giữ không nổi, chúng ta trở về cũng chỉ có chết, anh không thể..... Không thể lại bỏ rơi em, không thể để em có nguy hiểm gì, em hiểu không?”

Biểu tình trên mặt Sở Phi Dương rất thống khổ, nhưng ánh mắt hấn lại rất kiên quyết.

“Không thể lại..... bỏ rơi em?”

Tô Ngôn nhìn Sở Phi Dương, ánh mắt chậm rãi lạnh lẽo.

“Cho nên, anh tính bỏ rơi bọn người Thiết thúc sao? Giống như lúc trước.....anh từng bỏ rơi tỷ tỷ của tôi?”

Rõ ràng chỉ là cô bé chín tuổi, nhưng ánh mắt Tô Ngôn lúc này lại hàn ý bức người!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (10)

Edt: Mít

"Cho nên, anh tính bỏ rơi bọn người Thiết thúc sao? Giống như lúc trước.....anh từng bỏ rơi tỷ tỷ của tôi? "

Lời nói của Tô Ngôn tựa như sấm sét ở trong đầu Sở Phi Dương ầm ầm nổ vang, sắc mặt của hắn biến đổi, thân thể theo bản năng lui về phía sau một bước.

Là ai, là ai nói cho cô biết?

Chẳng lẽ là Dương Tử Hi hay là Dương Vô?

“Tô Ngôn, anh không có, mọi chuyện thật ra là.....”.

Sở Phi Dương muốn giải thích cái gì, lại nhìn thấy cô bé trước mặt đã sắc mặt xám trắng, hốc mắt đỏ tươi.

“Thì ra đều là sự thật, Sở Phi Dương, anh thật sự bỏ rơi tỷ tỷ? Anh sao lại có thể như vậy? Mệt cho anh còn không biết xấu hổ bảo tôi gọi anh là anh rể! Tôi không có anh rể như anh! Anh cần bản không xứng làm anh rể của tôi! Tôi hận anh! Sở Phi Dương, đừng tưởng rằng anh đối tốt với tôi thì tôi sẽ cảm kích anh, rồi sẽ có một ngày tôi vì tỷ tỷ báo thù!”

Nói xong Tô Ngôn dùng sức đẩy Sở Phi Dương ra, chạy nhanh ra khỏi phòng.

“Tô Ngôn!”

Sở Phi Dương xoay người, muốn đuổi theo, nhưng trước mặt hắn lại đột nhiên xuất hiện thân ảnh cao lớn cường tráng của một người.

“Dương Vô!”

Sở Phi Dương liếc mắt một cái liền nhận ra dị năng giả mặc đồng phục màu đen trước mắt này, đúng là Dương Vô.

“Đã lâu không gặp.”

Dương Vô hướng về phía Sở Phi Dương nhẹ nhàng mở miệng, ngữ khí trầm thấp khuôn mặt đậm mạc.

“Các người muốn làm cái gì?”

Sở Phi Dương nhìn thấy thân ảnh Tô Ngôn sắp biến mất khỏi tầm mắt của mình, nhin không được nóng nảy.

“Cô bé chỉ là một đứa trẻ! Các người chẳng lẽ ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha sao?”

“Đánh thắng tôi, tôi liền thả anh đi.”

Khi nói chuyện, Dương Vô đã không chút do dự ra tay.....

Thời điểm Tô Ngôn từ trong phòng chạy ra, mặt đã sẫm đầy nước mắt.

Quả nhiên.....

Buổi tối hôm đó trong lúc vô ý đi ngang qua cửa phòng của Sở Phi Dương, cô nghe được hắn nói mê, từng tiếng “Tiểu Văn, thực xin lỗi!” làm Tô Ngôn sớm đã sinh nghi, khi đó cô không muốn tin, cô luôn cảm thấy anh rể yêu tỷ tỷ mình như vậy, làm sao sẽ trở mặt nhìn tỷ ấy chết được chứ?

Nhưng mà.....

Hiện thực tàn khốc nói cho cô biết, trên thế giới này, trừ bỏ bản thân mình ra, đều không thể tin tưởng bất luận kẻ nào.

Ba ba, mẹ mẹ, tỷ tỷ, con rất nhớ mọi người.

Tô Ngôn đi lang thang không có mục tiêu, cô không biết mình đi tới nơi nào, chờ cô phục hồi lại tinh thần, liền nhìn thấy một cô gái trẻ tuổi mặc một thân trang phục màu đen, mỉm cười đứng trước mặt mình.....

Căn cứ Thương Nhai.

Bóng đêm bao trùm, ở bên ngoài Thương Nhai một mảnh lớn tang thi không bờ bến đang xông vào bắt an hưởng về phía thành lũy căn cứ lớn tiếng gầm rú.

Đàn tang thi này hơn mười ngày trước đột nhiên từ trăm dặm ở ngoài tụ tập đến.

Trước tiên Thương Nhai căn cứ mở ra cảnh giới phòng thủ cao độ, toàn bộ căn cứ nơi nơi lòng người hoảng sợ, tuy rằng thủ lĩnh căn cứ Lư Cần đã sớm phái Sở Phi Dương đi ra ngoài cầu viện, nhưng thật ra trong lòng Lư Cần cũng rất rõ ràng, ngay lúc này sẽ không có người nào đồng ý trợ giúp bọn họ.

Căn cứ Thương Nhai chỉ là một căn cứ nhỏ trong mặt thể này, tuy rằng hiện tại bọn họ trong căn cứ không lo ăn mặc, nhưng cùng những căn cứ lớn chân chính, bao nhiêu vật tư này của bọn họ, quả thật có thể nói là bé nhỏ không đáng kể.

Ngay từ đầu Lư Cần đã ôm quyết tâm phải chết, hần lúc trước một tay thành lập căn cứ này, chính là muốn để cho mọi người đang lang bạc khắp nơi có một chỗ ở an ổn, hiện giờ tang thi vây thành, cùng lắm thì mọi người cùng nhau chết trận!

Chỉ là làm mọi người không nghĩ tới đó là đàn tang thi kia đi vào dưới thành nhưng lại không công kích, chỉ là vây quanh căn cứ Thương Nhai, ngày đêm gầm rú, hình như đang kêu gọi cái gì đó.....

Trong căn cứ, sắc mặt Lý Đào cực kì không tốt.

Lúc đầu hần cách hai ngày là có thể trốn ra bên ngoài cùng vợ và con trai gặp mặt, kết quả sau khi bị tang thi vây thành, hần đã hơn mười ngày không đi ra ngoài được.

“Kèo kẹt”.

Trong đêm tối, cửa phòng đột nhiên bị người đẩy ra, Lý Đào cảnh giác cầm lấy chủy thủ bên người.

“Là ai?”

“Là tôi.”

Trả lời hần lại là thanh âm mang tính trẻ con.

“Cậu chủ!”

Trong giọng nói Lý Đào tràn đầy kinh hi.

“Cậu chủ, có phải cậu có biện pháp ra khỏi thành hay không?”.

“Tôi đương nhiên là có biện pháp.”

Ngữ khí Ngạn Vũ thực nghiêm túc, mấy ngày nay cậu đã thử dùng tinh thần lực cùng những tang thi đó giao tiếp.

Lúc đầu cậu còn tưởng rằng những tang thi này là thuộc hạ của một con tang thi biến dị cao cấp, nhưng kết quả của việc giao tiếp tinh thần cho thấy, những tang thi này là có người cố tình xua đuổi đến đây, mà người xua đuổi bọn chúng hình như muốn ở chỗ này tìm kiếm người nào đó.

Xác định chúng nó cũng không có nguy hiểm trí mạng gì, Ngạn Vũ dự tính tối nay vào giữa đêm sẽ đi ra ngoài, tìm bọn người Tô Văn nghiên cứu một chút chuyện về những tang thi này.

Nửa giờ sau, Ngạn Vũ cùng Lý Đào đã thần không biết quỷ không hay ra khỏi căn cứ, dưới sự quấy nhiễu từ tinh thần lực của Ngạn Vũ, những tang thi đó sẽ không chủ động công kích bọn họ, hai người một đường thuận lợi ở trong đàn tang thi đi xuyên qua, chỉ là vừa mới đi ra ngoài một đoạn đã bị hai thân ảnh ngăn cản đường đi.

“Là một tiểu quỷ hệ tinh thần?”

Nam nhân trẻ tuổi mặc áo khoác màu trắng vẻ mặt hứng thú nhìn Ngạn Vũ, đôi mắt thon dài hơi nheo lại.

“Mặc Ân, đem nó bắt về, đưa cho tiến sĩ nghiên cứu được không?”

Nam nhân mặc áo đen ở một bên được hần gọi là Mặc Ân nhin không được bữu môi.

“Cậu trước tiên tìm được tiến sĩ rồi nói sau!”

“Tôi có thể cảm giác được hơi thở của tiến sĩ, ngài ấy nhất định đang ở gần đây.”

Nam nhân áo khoác trắng biểu tình chắc chắn.

Mà Lý Đào một bên thừa dịp hai người kia không chút để ý đối thoại, đang muốn trộm phát động dị năng của mình, người được gọi là Mặc Ân đột nhiên từ bên hông rút ra một cây súng lục tạo hình kỳ lạ.

“Đừng lộn xộn, nếu không, có hại nhất định chính là các người!”

Linh năng thủ thương (súng), là sản phẩm của viện nghiên cứu Lục Diệp, chuyên dành để khắc chế các loại dị năng.

Cây súng này.....

Ngạn Vũ nhấp nhấp môi, sắc mặt lãnh đạm mở miệng.

“Tôi biết người mà hai người muốn tìm ở nơi nào.”

“A?”

Hai nam nhân đều ngoài ý muốn nhìn Ngạn Vũ, nam nhân áo khoác trắng nhìn không được cười cười.

"Tiểu quý, mi ngàn vạn lần không cần lừa gạt bọn ta! Bằng không ca ca sẽ tức giận đó!"

“Tôi vì cái gì muốn gạt các người? Tôi cũng vừa lúc muốn đi tìm hấn, tin tôi thì đi theo tôi!”

“Được, mi đi phía trước dẫn đường!”

Mặc Ân thu hồi thương (súng), ánh mắt nặng nề nhìn Ngạn Vũ.

Bị hấn nhìn làm Ngạn Vũ có chút hoảng hốt, nhưng trong lòng nghĩ đến tỷ tỷ cùng anh rể của mình, Ngạn Vũ lập tức cảm thấy tự tin tràn đầy....

Anh rể đã từng nói, trong thế giới này, vốn không có gì đáng sợ.

Vẫn luôn sợ hãi bất an, chỉ là tâm của chính mình..

“Đi theo tôi!”

Ngạn Vũ hít sâu một hơi, mang theo Lý Đào cùng hai người khác hướng về nơi bọn người Tô Văn mà đi.

Lúc này đêm đã khuya, mẹ con Trương Á Mai đã sớm ngủ say, mà Tô Duệ cùng Tô Văn cũng vừa mới nghỉ ngơi. Khi Ngạn Vũ mang theo ba người bọn họ chậm rãi đến, Tô Văn cùng Tô Duệ lập tức bừng tỉnh..

“Là Ngạn Vũ trở lại.”

Tô Văn liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái.

“Nó còn mang theo khách tới, là tới tìm anh sao?”.

Thật ra hơn mười ngày trước lần đầu tiên hai người kia xuất hiện Tô Văn đã cảm nhận được, nhưng Tô Duệ nói không cần để ý tới bọn họ, Tô Văn tự nhiên cũng thuận theo tự nhiên xem bọn họ như không tồn tại.

Lúc này, Ngạn Vũ đã chạy tới bên ngoài phế tích nơi bọn họ nghỉ ngơi.

“Anh rể, anh ở đâu? Có hai người muốn gặp anh!”

Ngạn Vũ không có đi vào, ngược lại ở bên ngoài hô to một tiếng.

Hai người phía sau:.....

Anh rể là cái quỷ gì?

Ở thời điểm hai người không thể hiểu được, liền nhìn thấy một nam một nữ hai con tang thi chậm rãi từ trong phế tích đi ra.

Đây là.....

Hơi thở quen thuộc trong nháy mắt ập vào mặt, làm hai người đều trợn mắt há hốc mồm sững sờ tại chỗ....

Đây là chuyện gì xảy ra?

Con tang thi nam này làm sao hơi thở lại giống tiến sĩ nhà chúng ta như vậy?

Khụ khụ! Không đúng, tiến sĩ làm sao sẽ biến thành tang thi?

Mà nếu như tiến sĩ thật sự biến thành tang thi, thì đó cũng tuyệt đối là tang thi soái nhất thế giới nha!

Nhưng còn, tang thi trên mặt loạn thất bát tao này là cái quỷ gì vậy?

“Trì Dục, tôi biết cậu đang phun tào tôi.”

Tô Duệ đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh nhạt như băng.

“Tiến, tiến sĩ!”

Nam nhân áo khoác trắng hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, trừng mắt nhìn Tô Duệ cách đó không xa, trong giọng nói tràn đầy kích động.

“Tiến sĩ, người thật là tiến sĩ? Tiến sĩ người làm sao biến thành cái dạng này? Người đang thể nghiệm sinh hoạt sao? A! Tiến sĩ, chẳng lẽ người lấy thân thử độc? Ô ô ô, tiến sĩ người thật là quá vĩ đại, tôi.....”

“Mặc Ân, làm hấn im miệng!”

Tô Duệ lạnh lùng phân phó một câu.

“Rõ!”

Mặc Ân ở một bên lập tức như được huấn luyện vòng một tay qua cổ Trì Dục, dùng bàn tay gắt gao bưng kín hấn miệng.

Trì Dục: Ngó ngó..... Ngó ngó.....

Thế giới này cuối cùng an tĩnh!.

“Anh rể!”

Cuối cùng cũng có cơ hội, Ngạn Vũ lập tức chạy như bay bỏ nhào vào bên người Tô Văn cùng Tô Duệ.

“Anh rể, cái người mặc áo khoác màu trắng đó, hấn không phải người tốt!”

Trì Dục: Ngó ngó..... Ngó ngó.....

Lão tử rốt cuộc phạm tội gì a?

Thấy Tô Duệ không có phản ứng gì, Ngạn Vũ chuyển ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Tô Văn bên cạnh.

“Tỷ tỷ, người phải giúp em giáo huấn bọn họ, bọn họ vừa rồi còn cầm súng chia vào Lý Đào.”

Trì Dục / Mặc Ân:.....

Nữ tang thi gì đó thế nhưng là tỷ tỷ mi!!!

Ba cái đầu chấm than cũng không cách nào thuyết minh được đáy lòng khiếp sợ của hai người..

Tiến sĩ nhà chúng ta vì thể nghiệm sinh hoạt tang thi, thế nhưng còn cưới một tang thi lão bà!

Ở ngay lúc này, bị động tĩnh bên ngoài làm bừng tỉnh, tiểu Lý Tường cũng lung lay từ phế tích đi ra, nhìn thấy hai người xa lạ mà nguy hiểm, cậu bé theo bản năng tránh ở phía sau Tô Văn cùng Tô Duệ, hai tay nhỏ gắt gao nắm lấy hai cái quần của bọn họ.

Trì Dục / Mặc Ân: con tiểu tang thi này lại là sao nữa đây? Đừng nói cho chúng ta đây là con của tiến sĩ nhé?

Chỉ trong mấy giây ngắn ngủn, tam quan của hai người đã được lần lượt đổi mới!

Nhìn thấy biểu tình hai người đại ra đến không biết nói gì, Tô Văn nhin không được cười cười, cô gờ tay sờ đầu Ngạn Vũ, thấp giọng nói.

“Nhóc thật là nhỏ mà lạnh, bọn họ là..... thù hạ của anh rể nhóc, ừ, về sau cũng là thù hạ của nhóc, nhóc muốn giáo huấn bọn họ thế nào, về sau tự mình ra tay là được rồi!”

Trì Dục: Nữ tang thi này vậy mà có thể nói? Từ từ! Cô ấy vừa rồi hình như nói chuyện gì đó khó lường? Cô ấy vậy mà muốn để cho chúng ta làm thù hạ của tiểu quý kia? Đùa cái gì vậy? Lão tử chính là tinh anh trong tinh anh nha!

Mặc Ân:.....

Khi Mặc Ân cùng Trì Dục dường như đang xin giúp đỡ từ phía Tô Duệ, lại nhìn thấy Tô Duệ quay đầu hướng về phía Ngạn Vũ cười nói.

“Tỷ tỷ nhóc nói đúng, về sau bọn họ sẽ do nhóc chỉ huy!”

Mặc Ân:.....

Trì Dục: Tiến sĩ! Đã nói trước là cả đời phải làm một cấp trên tốt cho chúng tôi đâu?

Tô Duệ: Sao?.

Trì Dục: Được thôi, cũng không cần cả đời.

Mặc Ân: Có cộng sự ngu xuẩn như vậy, ta cũng say.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (11)

Edt: Mít

Hừng đông mặt trời vừa mới lộ ra, một tiếng rống kinh thiên động địa làm tất cả mọi người trong căn cứ Thương Nhai đang ngủ say đều bị đánh thức.

“Thủ lĩnh! Thủ lĩnh!”

Tiểu đội trưởng dị năng giả phụ trách thủ vệ cửa thành sắc mặt hoảng loạn chạy vọt vào.

“Công thành! Những tang thi đó bắt đầu công thành!”

Lư Cần liên tục mấy ngày chưa được nghỉ ngơi tốt, giờ phút này trong mắt đều là tơ máu, nghe thuộc hạ báo cáo, hấn bắt chấp thay quần áo, nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

“Triệu tập các tiểu đội khác lập tức tập hợp, dựa theo chiến thuật tôi đưa ra, mỗi một tiểu đội phụ trách thủ vệ một hướng!”

Khi nói chuyện, Lư Cần đã mở ra dị năng hệ phong của mình, cả người bay vọt đến trên cửa thành.

Phóng tầm mắt nhìn xuống, dưới thành là một mảnh tang thi lớn không bờ bến..

Những tang thi đó gầm rú, kết bè kết đội xông tới, dùng hàm răng cùng móng tay sắc bén, không ngừng công kích tường thành của căn cứ!

Còn có một ít tang thi cấp 2 trở lên, đã bước đầu xuất hiện một ít năng lực đặc thù, lực phá hoại của bọn nó càng thêm kinh người.

Lư Cần không kịp nghĩ nhiều, lập tức phóng ra một đám dao gió, nơi dao gió đi qua, thì có một đám tang thi trúng chiêu ngã xuống, đồng thời một đám tang thi phía trước ngã xuống, đám phía sau cũng anh dũng tiến lên thay thế.....

Ở trong đại quân tang thi không bờ bến, Tô Văn cùng Tô Duệ có vẻ thật nhỏ bé.

Hai người đứng ở giữa một đám tang thi, từ xa ngắm nhìn Thương Nhai căn cứ..

“Lư Cần là một thủ lĩnh không tồi, ít nhất, hiện tại hấn không có từ bỏ những người thường trong căn cứ.”

Tô Văn nhẹ giọng thảo luận một câu, ở nguyên cốt truyện, Lư Cần không lâu sau sẽ chết vào một lần ngoài ý muốn, mà sau khi hấn chết, toàn bộ căn cứ Thương Nhai sụp đổ, dần dần suy bại.

Bởi vậy có thể thấy được, mỗi một đoàn đội tốt, đều yêu cầu một người lãnh tụ đủ tư cách.

“Em nói hấn còn có thể kiên trì bao lâu? Mỗi một dị năng giả tinh thần lực là có hạn, bọn họ không có khả năng phóng ra dị năng liên tục không ngừng nghỉ.”

Thanh âm Tô Duệ mang theo một tia trào phúng.

“Tiểu Văn, nếu những tang thi này liên tục công thành ba ngày, dị năng giả trong thành ít nhất..... Có một nửa số người trở lên sẽ lựa chọn bỏ thành rồi đi.”

Ở sinh tử trước mắt, nếu người có cơ hội sống sót, người sẽ cam tâm chết đi như vậy sao?

“Không có tuyệt vọng, thì sẽ không có kỳ tích.”

Tô Văn quay đầu nhìn Tô Duệ.

“Em có chút đói bụng, chúng ta cùng đi tìm tinh hạch đi.”

“Được.”

Vì thế, ở trong một đại quân tang thi liền xuất hiện cảnh tượng như vậy...

Khi từng đám tang thi sau khi bị dị năng giả công kích đánh chết, rất nhanh sẽ có hai thân ảnh “Không chút để ý” đi ngang qua, sau đó đem tinh hạch của tang thi đã chết lấy đi, động tác sạch sẽ lưu loát, phi thường chuyên nghiệp.....

Trận chiến công thành này giằng co suốt một ngày, trời tối, những tang thi đó vẫn như cũ không biết mệt mỏi, thậm chí càng thêm hưng phấn hướng về phía trước, mà nhóm dị năng giả chiến đấu một ngày sớm đã kiệt sức khổ không nói nổi.....

“Thủ lĩnh, cứ tiếp tục như vậy chúng ta đều sẽ chết ở chỗ này! Nếu không chúng ta bỏ thành đi!”

Cuối cùng cũng có người chủ động đưa ra ý tưởng bỏ thành rút lui, Lư Cần một bên nghe xong chỉ chần chờ một chút.

“Không, không thể bỏ thành.”

Hắn không phải thánh nhân, cũng chưa từng nghĩ tới phải làm anh hùng cứu vớt mọi người, nhưng Lư Cần tự hỏi chính mình, hắn vẫn phải duy trì điểm mấu chốt làm người.

Lúc trước thời điểm thành lập căn cứ, hắn cũng không phải không có điều kiện khi thu nhận những người thường đó, họ phải giao nộp lượng lớn vật tư, hơn nữa phải cống hiến sức lực để xây dựng căn cứ, mới được đến cơ hội an cư lạc nghiệp này...

Hiện giờ, khi nguy hiểm tiến đến, mình thân là thủ lĩnh của căn cứ, làm sao có thể chỉ lo chạy trốn cho bản thân mà từ bỏ những người thường đã sớm trả giá tất cả để được sinh tồn chứ?

Làm một nam nhân có tâm huyết, Lư Cần tự hỏi bản thân, hắn làm không được điểm này.

Nếu hôm nay hắn chạy thoát, cả đời sau này của hắn đều sẽ sống cuộc sống mỗi ngày khó an ổn!.

“Về sau những chuyện như vậy, đều không cần nhắc lại! Nếu không, nhất định phải xử trí theo quân pháp!”.

Nhóm dị năng giả nghe Lư Cần nói, có số người cuối cùng cũng yên lòng, mà có số người lại bắt đầu ở đáy lòng của mình tính toán.....

Trời tối, Tô Văn cùng Tô Duệ lại về tới bên trong phế tích mà bọn họ vẫn luôn định cư, lúc này phế tích hoang vu lúc đầu đã được quét dọn thật sạch sẽ.

Ngân Vũ dùng tinh thần lực cùng tiểu Lý Tường đang chơi đùa ở một bên thử giao tiếp, mà vợ chồng Lý Đào thì cách đó không xa đang bận rộn làm cơm chiều..

Đến nỗi hai người Mặc Ân cùng Trì Dực đã đem nơi nghỉ ngơi của Tô Văn cùng Tô Duệ biến thành một phòng thí nghiệm dã ngoại loại nhỏ!

Nhìn bàn giải phẫu mới tinh kia, còn có những chai, lọ, bình, vại cùng một đồng lớn thuốc thử không biết tên, Tô Văn nhìn không được liếc mắt sâu kín nhìn Tô Duệ một cái.

“Thủ hạ của anh đều là dạng này?”

Tô Duệ: “Ách, hẳn là không sai biệt lắm?”

Tô Văn:.....

Thật ra em chỉ muốn biết tối hôm nay phải ngủ ở nơi nào?

Trên bàn giải phẫu sao?

Một khi tiến vào trạng thái làm việc, thực nghiệm viên đều cực kì chuyên chú, cho nên hai người cũng không phát hiện thân ảnh của Tô Văn cùng Tô Duệ, cho đến khi Trì Dực đem chất lỏng màu đỏ nào đó đổ vào một cái ống nghiệm.

Tô Duệ cách đó không xa nhú nhú mày, theo bản năng kéo Tô Văn lui về phía sau ba bước, sau đó....

Phanh một tiếng, thực nghiệm thất bại!

Toàn bộ "phòng thí nghiệm lâm thời" lập tức trở nên hỗn loạn đầy đất!

Trì Dực cùng Mặc Ân liếc mắt nhìn nhau một cái.

Hai người còn chưa kịp tổng kết một chút kinh nghiệm, liền nghe được một âm thanh lạnh nhạt sâu kín ở bên tai bọn họ vang lên.

“Hai người các cậu, cút đi ra ngoài chạy ba mươi vòng cho tôi! Lập tức!”

“Rõ! Tiến sĩ!”

Nhìn thấy hai người như con thỏ lao ra sau đó bắt đầu chạy bộ vòng quanh rừng cây, Tô Văn nhin không được liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái.

“Viện nghiên cứu của các anh trừng phạt bằng phương thức chạy bộ này sao?”

“Sinh mệnh nằm ở chỗ vận động!”

Tô Duệ vẻ mặt trịnh trọng trả lời một câu, kỳ thật viện nghiên cứu của bọn họ xác thực là có một địa phương dành riêng để chạy bộ, đó là một cây cầu độc mộc rất dài, mà dưới cầu nuôi một bầy cá ăn thịt người.....

Cho nên ở trong rừng cây đầy rẫy tang thi chạy bộ gì đó, quả thực là cực kì hạnh phúc!

Ngày hôm sau, tang thi công thành vẫn còn tiếp tục, dị năng giả trong thành đã dần dần thừa thốt.

Có rất nhiều dị năng giả không có vương bận gì lại không muốn chết trận, đã thừa dịp thời điểm loạn chiến một mình chạy trốn.

Người còn lại bên trong đại đa số đều là người già dui dặt trẻ nhỏ, thân nhân cùng người yêu của bọn họ đều ở chỗ này, bọn họ không đành lòng một mình rời đi, chỉ có thể ở trong thành đau khổ chống đỡ.....

Tới ngày thứ ba, tường thành đã lung lay sắp đổ, Lur Cần liên tục chiến đấu hăng hái ba ngày, cuối cùng bởi vì thể lực cùng tinh thần lực tiêu hao quá mức mà không thể sử dụng dị năng nữa.

Toàn bộ căn cứ Thương Nhai nơi nơi đều tràn ngập tử khí ai oán, mọi người trong lòng đều rõ ràng, bọn họ sống không qua khỏi hôm nay.

Khi bốn phía tường thành bị công phá, khi đại quân tang thi vô bờ bến gầm rú nhảy vào căn cứ, rất nhiều người đều tuyệt vọng nhắm hai mắt lại..

Thời gian phảng phất yên tĩnh tại một khắc này.

Nhiều năm về sau, những người năm đó may mắn sống sót, hơn nữa tham gia bảo vệ Thương Nhai mỗi khi nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, ánh mắt đều mang theo lập loè tình quang.

Một khúc nhạc du dương đột nhiên trong một mảnh tĩnh mịch vang lên, sau đó, những dị năng giả đang chuẩn bị liều chết một trận liền trở mắt nhìn những tang thi đó tất cả đều đình chỉ hoạt động, giống như pho tượng đứng ngốc tại chỗ.

Sau một lát, giữa đại quân tang thi vô bờ bến tự động tách ra hai bên, vài bóng người chậm rãi xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Khi những thân ảnh kia dần dần đến gần, trong đám người có người phát ra tiếng hô nhỏ kinh ngạc.

Có người đã nhận ra, thiếu niên cầm đầu kia đúng là “Cháu trai” Ngạn Vũ của Lý Đào, mà đi theo sau Ngạn Vũ lại là Lý Đào mấy ngày nay không thấy bóng dáng, mà theo sát phía sau hai người thế nhưng là..... Hai con tang thi!

Thật ra Tô Văn gần đây đã thuận lợi thăng cấp đến cấp 4 rồi, có thể khôi phục thành hình người, nhưng dựa theo kế hoạch nên lúc này cô vẫn như cũ duy trì hình dạng của tang thi, nếu tổng bộ đã đem nhiệm vụ này xác định thành nhiệm vụ cấp nguy hiểm, cô cần phải thận trọng từng bước.

Từ lúc bắt đầu, cô đã tính đem Ngạn Vũ đẩy ra, làm người phát ngôn của mình.

Hiện tại cô không thể để người ta phát hiện thân phận thật sự của mình, một khi để lộ tiếng gió, nhất định sẽ khiến cho Dương Tử Hi chú ý.

Hiện tại Tô Văn còn chưa thể hoàn toàn thăm dò rõ ràng con át chủ bài của Dương Tử Hi, không thể cùng cô ta đánh bừa được.

Cứ như vậy, ở nháy mắt Thương Nhai căn cứ bị công phá kia, Ngạn Vũ lấy tư thái là chúa cứu thế xuất hiện, thiếu niên nho nhỏ này chỉ cần phát tay một cái là có thể vấy lui muôn vàn tang thi, một màn thần kì này sau này lại được mọi người tán dương, mà tiểu Ngạn Vũ đã từng muốn trở thành Boss diệt thế, ở kiếp này lại được hậu nhân gọi là “Thần”, cùng với “Con của trời” Lý Tường hai người cùng sáng lập tân thế giới.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (12)

Edt: Mít

Căn cứ Thương Nhai bị công hãm, kết cục đã sớm được những căn cứ khác đoán trước, thậm chí những căn cứ gần với Thương Nhai căn cứ đều bắt

đầu âm thầm chuẩn bị di dời vật tư, một khi đại quân tang thi đột kích, bọn họ sẽ lập tức tập thể rời đi.

Nhưng là, thời điểm tin tức mới nhất của căn cứ Thương Nhai truyền tới các căn cứ xung quanh, các bạn nhỏ đều sợ ngây người...

Căn cứ Thương Nhai đáng lẽ đã bị công phá tự nhiên được một tên tiểu quỷ cứu vớt?

Mà tiểu quỷ trong truyền thuyết lấy một địch một vạn kia không chỉ là dị năng giả hệ tinh thần trời sinh biến dị, hơn nữa hẳn còn có hai "thân thích" là hai con tang thi biến dị cao cấp biết nói chuyện?

Có chuyện như vậy thật à?

Nghe tin tức như thế, các thủ lĩnh đại nhân của những căn cứ lớn đều cảm thấy nhất định là mình gần đây quá mệt mỏi cho nên xuất hiện ảo giác!

Ừ, vậy đi, nếu không phải ảo giác, bọn họ cũng không tin chuyện hoang đường như vậy, kết quả là, các căn cứ lớn đều cử tiểu đội thám tử của mình đi đến căn cứ Thương Nhai tìm hiểu thực hư.

Mà lúc này trong căn cứ Long Tường cũng thu được tin tức mới nhất về Thương Nhai.

Biết được tin tức này, sắc mặt Dương Tử Hi khẽ biến, cô đã biết Ngạn Vũ còn sống!

Dị năng giả hệ tinh thần trời sinh biến dị kia nhất định là Ngạn Vũ không thể nghi ngờ!

Xác định vị trí hiện tại cùng thân phận của Ngạn Vũ, Dương Tử Hi lập tức ở trong đầu liên hệ với hệ thống nữ phụ của mình, cô muốn biết hiện tại Ngạn Vũ đối với mình còn uy hiếp gì hay không.

Hơn nữa, Dương Tử Hi cũng muốn nhìn một chút có thể lấy chuyện về Ngạn Vũ để kích phát một ít nhiệm vụ chi nhánh hay không.

Hệ thống xoay người của nữ phụ này cho Dương Tử Hi cơ hội trọng sinh, cũng cho cô kỳ ngộ cùng năng lực mà người khác cả đời cũng không thể với tới!

Nhưng mà, cái hệ thống này cũng không phải vạn năng!

Ví như nói, mỗi lần sử dụng đạo cụ của hệ thống đều sẽ tiêu phí số điểm tích phân xa xỉ, mà những tích phân đó đều phải thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống đưa ra để tích lũy.

Nói đến nhiệm vụ của hệ thống lại càng thêm biến thái, hệ thống một khi tuyên bố nhiệm vụ chủ tuyến, ký chủ hoàn toàn không thể cự tuyệt, lại còn nhất định phải ở trong thời gian quy định hoàn thành, nếu không, ký chủ sẽ bị hệ thống mật sát!

Không có người nào nguyện ý bị người khác nắm giữ sinh tử của mình, mà hiện tại Dương Tử Hi đã bị hệ thống trói định, cô đã chết qua một lần, là hệ thống cho cô cơ hội trọng sinh, cô đã sớm không còn sự lựa chọn....

Cô nhất định phải liều mạng thu hoạch tích phân, không thể không nhận mệnh hoàn thành đủ loại nhiệm vụ mà hệ thống tuyên bố.

Sau khi cùng hệ thống giao tiếp, Dương Tử Hi hỏi đến chuyện Ngạn Vũ quả nhiên kích phát một cái nhiệm vụ chi nhánh về Ngạn Vũ..

Hệ thống: Ký chủ kích phát nhiệm vụ chi nhánh "hạnh phúc nhân sinh của Ngạn Vũ", nhiệm vụ chi nhánh ký chủ có quyền cự tuyệt tiếp nhận, một khi tiếp nhận nhiệm vụ thành ký chủ trong thời gian quy định cùng Ngạn Vũ trở thành bạn tốt, hơn nữa làm cho hẳn với người hữu tình mãi ở bên nhau!.

Dương Tử Hi:.....

Ngạn Vũ hiện tại còn chưa đến mười tuổi mà?.

Còn có người hữu tình gì đó, nhiệm vụ trước không phải để mình diệt trừ Tô Ngôn sao?

Dương Tử Hi bất tri bất giác lại nghĩ tới Tô Ngôn, ngày đó bởi vì Tô Ngôn đi theo Sở Phi Dương tiến vào căn cứ Long Tường, vì vậy kích phát một cái nhiệm vụ chi nhánh "Nhỏ cỏ tận gốc", nội dung nhiệm vụ tự nhiên chính là diệt trừ Tô Ngôn.

Dương Tử Hi nhận nhiệm vụ, nhưng nhìn thấy Tô Ngôn mặt đầy nước mắt, nhìn một đứa trẻ như vậy, cô vẫn có chút chần chờ, cuối cùng Dương Tử Hi cũng không tự mình động thủ, cô chỉ là đem Tô Ngôn đánh bất tỉnh sau đó ném vào khu thất thủ bên ngoài căn cứ, không bao lâu, cô nghe được âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.....

Căn cứ theo lời hệ thống, đời trước, Tô Ngôn cùng Ngạn Vũ là một đôi tình nhân không có biện pháp ở bên nhau, mà kiếp này hai người lại vì đủ loại nguyên nhân mà bỏ lỡ, hiện tại Tô Ngôn đã chết, Ngạn Vũ cũng đi lên con đường nhân sinh hoàn toàn bất đồng.

Dương Tử Hi xem một chút thời hạn hệ thống đưa ra ở nhiệm vụ Ngạn Vũ này, là tám năm.

Tám năm sau Ngạn Vũ cũng đã mười bảy tuổi.

Dương Tử Hi do dự một chút vẫn là tiếp nhận cái nhiệm vụ chi nhánh có số điểm tích phân phong phú này, hiện tại cô cũng không sốt ruột đi kết bạn với Ngạn Vũ, cô trước tiên muốn ở trong căn cứ Long Tường tìm một đứa trẻ xấp xỉ tuổi và có tính cách giống Tô Ngôn này, để ở bên người bồi dưỡng từ từ mới được....

~~~~~

Căn cứ Thương Nhai.

Hiện giờ trong căn cứ, các dị năng giả đã tiêu hao dị năng quá mức đều ở bộ hậu cần an tâm dưỡng thương, mà nhóm người bình dân trong căn cứ thì dưới sự chỉ huy của Lý Đào cùng với một đám tang thi mạnh mẽ cùng nhau trùng kiến gia viên?

Được rồi, ngay từ đầu đối với những tang thi mặt mũi hung tợn đó mọi người đều là sợ hãi cùng bài xích.

Nhưng tận mắt nhìn thấy Ngạn Vũ chỉ huy những tang thi đó, còn chứng kiến bên người cậu hai con tang thi thần kì có thể nói, mọi người cảm thấy tang thi gì đó, có lẽ cũng không đáng sợ như vậy?

Vì thế, khi thám tử của những căn cứ khác thời điểm đi vào căn cứ Thương Nhai liền thấy được một đám người cùng một đám tang thi cùng nhau kiến tạo tường thành, hình ảnh vô cùng hài hòa....

Mọi người tò mò, nhất định là hôm nay phương thức ta trọn mắt không đúng.....

Bên trong căn cứ...

Tô Văn cùng Tô Duệ không coi ai ra gì ở trên đường cái du dương, bởi vì lúc này Tô Văn vẫn duy trì bộ dáng tang thi cấp ba, hiện tại thân hình của cô đã giống người bình thường, bộ dáng cũng không dọa người như những tang thi khác, cho nên nơi hai người đi đến cũng không gây nên xôn xao quá lớn.

Trên đường ngẫu nhiên sẽ có một ít đứa trẻ có lá gan lớn dò đầu ra tò mò nhìn Tô Văn cùng Tô Duệ.

Hai người bắt tri bắt giác liền đi tới bộ hậu cần, tới nơi mọi người đang dưỡng thương.

Bởi vì lúc này người bị thương rất nhiều, mà trong căn cứ Thương Nhai chỉ có một vị dị năng giả hệ chữa khỏi, đối mặt với một số lớn người bệnh, một mình hần cần bản lo liệu không hết quá nhiều việc, hiện giờ trước hết chỉ có thể cứu giúp một ít người bị trọng thương, mà những người bị vết thương nhẹ, thì được những bác sĩ hộ lý bình thường dùng thuốc trị thương cơ bản nhất có trong căn cứ trị liệu.

"Bác sĩ Vương, thuốc giảm đau trong căn cứ tất cả đều dùng hết rồi!"

Thời điểm Tô Văn cùng Tô Duệ vào cửa liền nghe được hộ lý cùng bác sĩ đang thảo luận về chuyện thuốc giảm đau, ở mặt thể y dược là vật tư quan trọng nhất, mà căn cứ Thương Nhai căn cơ nông cạn, gần đây hao phí lại quá lớn, hiện giờ các loại thuốc cần dùng gấp xuất hiện thiếu hụt là chuyện bình thường.

Nghe được hộ lý báo cáo, nam nhân trung niên được xưng là bác sĩ Vương nhún mày.

"Vậy nên làm cái gì bây giờ? Còn có vài người bệnh yêu cầu lập tức phẫu thuật, lúc đầu tôi tính dùng thuốc giảm đau thay thế cho thuốc gây tê! Hiện tại đến thuốc giảm đau cũng không có, chẳng lẽ thật sự phải trực tiếp phẫu thuật sao?"

Dị năng giả tuy rằng có được kỹ năng cường đại hơn so với người bình thường, nhưng thân thể bọn họ thật ra cũng yếu ớt giống như người bình thường vậy.

Hướng hồ những dị năng giả ở đây, bọn họ đều là người thân của những người thường trong căn cứ, bọn họ là vì thân nhân của mình mới luôn lưu lại gặt gao chống cự, cùng những dị năng giả chạy trốn so sánh với nhau, bọn họ đều là anh hùng, đều là hán tử có có tâm huyết!

"Đề tôi đi!"

Một giọng nữ đậm mặc vang lên, bác sĩ Vương đột nhiên quay đầu liền nhìn thấy hai con tang thi đứng ở phía sau mình.

"A!"

Tiểu hộ lý ở một bên đột nhiên không kịp phòng ngừa kêu một tiếng sợ hãi, sau đó cô mới kịp phản ứng lại, vịn phần khăn trương che miệng mình, cực kì sợ hãi nhìn Tô Văn cùng Tô Duệ.

Bác sĩ Vương bởi vì tuổi lớn hơn một chút, phản ứng có vẻ bình tĩnh không ít, hai con tang thi bên người Ngạn Vũ được cậu gọi là "Tỷ tỷ" "Anh rể", bác sĩ Vương cũng có nghe biết đến.

Mọi người thậm chí ở trong tối nghiên cứu qua chuyện xưa của vợ chồng hai con tang thi này, trong tưởng tượng của mọi người đây đã từng là một đôi vợ chồng vô cùng ân ái, ở mặt thể vị cứu đệ đệ của mình, bọn họ đều cảm nhiễm, mà tận mắt nhìn thấy tỷ tỷ cùng anh rể vì cứu mình mà biến thành tang thi, đệ đệ đã chịu kích thích nên kích phát dị năng hệ tinh thần, mà còn là biến dị trời sinh!

Ở huyết mạch tương liên cùng liên hệ tinh thần lực, hai con tang thi này vẫn luôn đi theo bên người Ngạn Vũ bảo hộ cậu, bọn họ chậm rãi không ngừng

thăng cấp và bắt đầu khôi phục tư tưởng tự chủ, tới hiện tại đã có thể mở miệng nói chuyện.

Có thể nói, trừ bỏ bề ngoài, hai tang thi bọn họ cùng nhân loại bình thường không có gì khác nhau.

Cho nên nói trình độ bộ não của quần chúng rất là cường đại!

"Này.....".

Bác sĩ Vương nhìn Tô Văn, thật ra hắn cũng không biết nên xưng hô với cô như thế nào, cũng không thể giống Ngạn Vũ gọi "Tỷ tỷ" chứ?

"Cô, cô thực sự có biện pháp?"

"Tôi là hệ ảo thuật. "

Tô Văn tiến lên một bước.

"Nói cho tôi biết chỗ nào cần giải phẫu, tôi có thể tạo cho hắn ảo cảnh chân thật nhất, để hắn không cảm giác được bất kỳ thống khổ gì!"

"Thật sao? Thật sự là quá tốt!"

Không chờ bác sĩ Vương trả lời, tiểu hộ lý ở một bên đã kích động kêu to lên.

Bá sĩ Vương:.....

"Được rồi, cô đến đây!"

Một lúc sau, Tô Văn sử dụng ảo thuật cực kì thuận lợi giúp ba dị năng giả bị thương làm giải phẫu, hơn nữa dưới sự năn nỉ của bác sĩ Vương, Tô Văn còn làm ảo thuật giúp cho những dị năng giả bị thương nhẹ đang chịu tra tấn từ miệng vết thương, để cho bọn họ trong ảo cảnh tốt đẹp an tâm nghỉ ngơi.....

Từ chỗ hậu cần đi ra, Tô Duệ vẫn luôn mỉm cười nhìn Tô Văn.

"Anh cười ngây ngô cái gì?"

Tô Văn bị Tô Duệ cười đến không thể hiểu được.

"Không có gì."

Tô Duệ ngẩng đầu nhìn không trung xám xịt.

"Tiểu Văn, em xem, hôm nay trời thật trong xanh!"

"Nói tiếng người!"

Tô Văn nhìn không được đánh gãy lời hắn, bây giờ không trung một màu xám xịt, nơi nào có màu xanh?

"Ách."

Tô Duệ chần chờ một chút, giờ tay bắt được cánh tay Tô Văn.

"Thật ra, anh chỉ là cảm thấy Tiểu Văn em thật là làm người ta kinh ngạc, vĩnh viễn đều thiện lương đáng yêu như vậy."

Thiện lương gì đó, đáng yêu gì đó!

Tô Văn rũ mắt.

"Bọn họ cũng là vì người nhà của mình, vì những thứ mà mình quý trọng nên dùng cả sinh mệnh để chiến đấu, chuyện em có thể giúp bọn họ cũng không nhiều."

Hơn nữa, đây là phương thức xoát hảo cảm tốt nhất!

Đừng nói với em là anh không hiểu!

Thật ra, hai người đều biết rõ trong lòng, bọn họ tự tay dựng nên một tuồng này, như bây giờ, có tính là làm bộ làm tịch không?

Hoặc là giả từ bí?

Tô Văn cũng không vì thế mà rối rắm, bởi vì trong định nghĩa của cô, cô trước nay đều không phải là người tốt gì.

Làm một người xấu, là không cần bất kỳ ai lý giải cùng cảm thông.....

"Từ từ! Các người chờ một chút!"

Ở thời điểm hai người đều trầm mặc, phía sau bọn họ đột nhiên truyền đến một giọng nữ nôn nóng.

Tô Văn chân chờ đứng vững thân hình, chậm rãi xoay người, liền nhìn thấy tiểu hồ ly vừa rồi bên cạnh bác sĩ Vương, thờ hồn hèn chạy tới trước mặt mình.

"Tôi.....tôi tên Ninh Tư Tư! Tôi muốn cầu cô giúp tôi một chuyện, cô có thể giúp tôi không?"

Ninh Tư Tư nhìn thẳng vào đôi mắt Tô Văn, ánh mắt tràn đầy hi vọng cùng khẩn cầu.

Tô Văn nhú nhú mày, cô lại không phải thánh mẫu sẽ nhìn thấy ai liền đi trợ giúp.

"Tôi không có thời gian."

Nói xong, cô đã lần nữa xoay người tính rời đi.

"Tôi van xin cô!"

Ninh Tư Tư phía sau ngừ khí có chút nghẹn ngào.

"Tôi chỉ muốn, chỉ muốn ở ảo cảnh gặp lại hần một lần! Chỉ cần gặp một lần là được rồi! Trước kia là tôi không tốt, tôi có bệnh công chúa, tôi tùy hứng, tôi đã biết tính tình của hần ra sao, nhưng lại ghét bỏ hần không có việc làm, không có xuất thân giàu có, là tôi sai! Điều là tôi sai! Tôi chưa từng nghiêm túc vì hần suy nghĩ, thậm chí còn bởi vì cha mẹ hần là dân quê tôi liền đối với bọn họ vênh mặt hất hàm sai khiến! Tôi thật sự biết sai rồi, tôi..... Tôi chỉ muốn....."

"Chỉ muốn gặp lại hần một lần? Hần là vì cô mà chết đi? Cô muốn hướng đến hần sám hối hay là chuộc tội?"

Động tác xoay người của Tô Văn chân chờ một chút, khóe môi chậm rãi nhếch lên một cái độ cung lạnh nhạt.

"Thật là cảm động nha! Người như cô căn bản không đáng để hần dùng tính mạng của mình đổi lấy, cho nên..... Cô vẫn là cả đời sống trong áy náy đi, cái gì mà gặp lại một lần, chính miệng nói xin lỗi gì đó, tôi sẽ không cho cô cơ hội này!"

Nói xong, Tô Văn đã lạnh nhạt rời đi, Tô Duệ một bên cũng khẽ thở dài, bước nhanh đuổi kịp bước chân Tô Văn..

Có một số người, luôn để mất rồi mới đau khổ hối hận. Như vậy có ích lợi gì?

Người chết rồi làm sao nghe thấy được, những vết thương do chính tay người tạo nên cũng sẽ không bao giờ có cơ hội khép lại, cùng với việc vĩnh viễn sống trong quá khứ như vậy, sống ở trong sự hối hận của bản thân, không bằng sạch sẽ lưu loát chặt đứt tất cả...

Hoặc là, giống như phượng hoàng niết bàn trọng sinh, mới hoàn toàn biết quý trọng.

Hoặc là, dứt khoát xem như đã chết! Đau đớn tê tâm liệt phế đến muốn chết như vậy cho ai xem? Người sẽ đau lòng vì người, hần, đã sớm không thể nhìn thấy nữa rồi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (13)

Edt: Mít

Tuy rằng Tô Văn cự tuyệt thỉnh cầu của Ninh Tư Tư, nhưng chuyện cô có dị năng hệ ảo thuật vẫn rất nhanh được truyền đi trong căn cứ Thương Nhai.

Từ đó mỗi ngày đều có người chờ ở ngoài cửa phòng Tô Văn, thỉnh cầu cô thi triển ảo thuật cho mình, những người này đa số đều là người thường đã mất đi người thân cùng người yêu, ở trong thế giới tuyệt vọng như vậy, dù biết rõ ảo cảnh đều chỉ là hư ảo, nhưng cũng làm cho bọn họ vô cùng muốn hướng tới.

Ảo thuật luôn nói thẳng đến nhân tâm, có thể nhìn đến hắc ám của nhân tâm, đồng thời cũng có thể đánh thẳng đến nơi mềm mại nhất ấm áp nhất trong nhân tâm.

Tô Văn cũng không có cự tuyệt mọi người, cô chọn một ít người mà cô cảm thấy có thể trợ giúp, vì bọn họ thi triển loại ảo thuật nhỏ, làm cho bọn họ trong lúc ngủ mơ được gặp lại người thân đã cửu biệt....

Cứ như vậy, tồn tại của Tô Văn cùng Tô Duệ ở Thương Nhai biến thành chuyện thực bình thường, mọi người ở sau lưng cũng không hề gọi bọn họ là “vợ chồng tang thi” nữa, mà dựa theo như tên Ngạn Vũ cung cấp, gọi bọn họ là “Ngạn tiểu thư” cùng “Tô tiên sinh”.

Trải qua ba tháng sửa chữa, tường thành của căn cứ Thương Nhai cuối cùng cũng lại lần nữa được dựng lên, mà bởi vì qua một lần chiến dịch, làm căn cứ Thương Nhai nhất chiến thành danh, hiện giờ rất nhiều người sống sót ở phụ cận đều bắt đầu liêu mạng hướng về phía căn cứ Thương Nhai vọt qua.

~~~~~

Ở ngay lúc này, bên ngoài căn cứ Thương Nhai lại nghênh đón hai vị khách đặc thù, bọn họ tự xưng là nhà khoa học, bởi vì đối với dị năng hệ tinh thần của Ngạn Vũ cảm thấy hứng thú, cho nên bọn họ tự nguyện gia nhập căn cứ Thương Nhai, hơn nữa muốn ở trong căn cứ Thương Nhai mở ra một cái phòng thí nghiệm, vì nhân loại công hiến phục hưng nghiệp lớn.

Chính xác, hai nhà khoa học này thật ra chính là Trì Dục cùng Mặc Ân.

Hai người giả bộ đáng cực kì nghiêm túc được Lư Cần dùng nghi thức nhiệt tình nhất nghênh đón vào trong Thương Nhai căn cứ.

Nếu thủ lĩnh đại nhân biết hai nhà khoa học được mình nhiệt tình đối đãi thế nhưng chính là đầu sỏ gây tội đem rất nhiều tang thi dẫn tới căn cứ Thương Nhai, không biết hẳn sẽ có cảm tưởng gì?

Cứ như vậy, trong căn cứ Thương Nhai lại nhiều thêm một cái phòng thí nghiệm được phòng thủ nghiêm mật, mà phòng thí nghiệm này được gọi tên là “phòng thí nghiệm Phong Diệp”.

Từ đầu những người trong căn cứ cũng không biết phòng thí nghiệm Phong Diệp đang nghiên cứu cái gì, ngẫu nhiên mọi người chỉ có thể nhìn thấy một ít tiểu đội dị năng giả sẽ bắt sống những con tang thi đưa vào trong phòng thí nghiệm.

Mặt khác mọi người cũng nhìn thấy Ngạn tiểu thư cùng Tô tiên sinh cũng thường xuyên ra vào phòng thí nghiệm, hơn nữa mỗi lần tiến vào phòng thí nghiệm, bọn họ đều sẽ ở nơi đó ngây ngốc ít nhất ba ngày, mỗi lần thời điểm đi ra nhìn hai người tinh thần cùng trạng thái đều không tốt lắm.

Cho nên mọi người suy đoán, hai người bọn họ hẳn là đang lấy thân thể của mình làm thực nghiệm hỗ trợ cho hai nhà khoa học trong phòng thí nghiệm?

Ngẫm lại cảm thấy quá vĩ đại, quên mình vì người gì gì đó!

Mọi người phảng phất đều quên mất hai con "tang thi" này kỳ thật không phải người.....

Cứ như vậy, căn cứ Thương Nhai bỗng bật phát triển, trong căn cứ mọi người cùng trải qua những ngày bình tĩnh an ổn.

Cho đến khi một ngày nào đó vào 3 năm sau, một đội dị năng giả ngoại lai mang theo một đám người đi vào bên ngoài căn cứ Thương Nhai, đánh vỡ sự yên lặng này của căn cứ.

Đám người từ bên ngoài đến này là người sống sót trong một căn cứ nhỏ nào đó bị tang thi tập kích chạy ra, trong đó một bộ phận nhỏ là dị năng giả, mà đại bộ phận còn lại là người thường không có dị năng, ở trong những người thường đó có một số người rõ ràng trên cơ thể có miệng vết thương, hiển nhiên đã bị cảm nhiễm virus tang thi.

Bọn họ một đường ngày đêm bốn ba không ngừng chính là muốn hướng tới Thương Nhai căn cứ!

“Tôi tên Nhạc Khải!”

Người dẫn đầu của đám người từ ngoài đến kia tên là Nhạc Khải, là dị năng giả lõi hệ cấp 4, ở mặt thể hiện giờ, dị năng giả cấp 4 đã tương đối nhiều, mà dị năng giả lõi hệ bởi vì lực công kích cao, nên vẫn luôn rất được các căn cứ lớn hoan nghênh.

“Tôi biết trong căn cứ Thương Nhai của các người có phòng thí nghiệm riêng, còn có người tài có thể khống chế tang thi! Mục đích đến đây của tôi là muốn xin sự giúp đỡ của mọi người! Những người bị cảm nhiễm này đều là người nhà của tiểu đội chúng tôi, chúng tôi thật không muốn trở mặt nhìn bọn họ biến thành tang thi, cầu các người giúp chúng tôi, chỉ cần các người chịu trợ giúp chúng tôi, cho dù kết quả như thế nào, Nhạc Khải tôi cùng các huynh đệ đều nguyện ý từ nay về sau cùng sống cùng chết với căn cứ Thương Nhai!”

Thỉnh cầu của Nhạc Khải làm thủ vệ của căn cứ Thương Nhai cảm thấy thật khó xử, bởi vì thủ lĩnh Lư Cần của bọn họ đã dẫn người đi ra ngoài làm nhiệm vụ chưa trở về, mà trong căn cứ Ngạn Vũ có địa vị ngang hàng với Lư Cần lúc này cũng đang ở phòng thí nghiệm cùng hai nhà khoa học làm thực nghiệm!

Cổng lớn căn cứ người tụ tập càng ngày càng nhiều, thẳng đến thời điểm khi Lý Đào mang theo thành viên của tiểu đội mình làm nhiệm vụ trở về, toàn bộ lối vào căn cứ đều bị ngăn chặn.

Đám người Nhạc Khái không chịu rời đi, mà những người từ nơi khác đến xin vào căn cứ Thương Nhai lại kiêng kỵ thực lực của Nhạc Khái và nhóm người bị cảm nhiễm bên người hắn, hai bên vẫn luôn ở ngoài cửa căn cứ đối ngăm.

Hiểu rõ mọi chuyện, Lý Đào chần chờ một chút cuối cùng vẫn là kêu người vào thành mời Tô Văn cùng Tô Duệ ra đây, người khác không biết thân phận Tô Duệ, nhưng Lý Đào ít nhiều gì vẫn biết một chút.

Chờ đến khi Tô Duệ cùng Tô Văn xuất hiện ở cửa thành, lập tức khiến cho mọi người một trận xôn xao, đã sớm nghe nói trong căn cứ Thương Nhai có hai con tang thì biết nói chuyện, không nghĩ tới thế nhưng là sự thật!

Mà sau khi Nhạc Khái nhìn thấy thân ảnh bọn họ cũng lập tức kích động lên...

Quả nhiên, một đường một mối bốn đầu ngày đêm không ngừng nghỉ lựa chọn đến căn cứ Thương Nhai là quyết định vô cùng đúng!

Ở giai đoạn hiện tại, trừ bỏ căn cứ Thương Nhai, không có căn cứ nào có thể thu phục tang thi hơn nữa cùng bọn chúng chung sống hoà bình.

“Sao lại thế này?”

Bị mọi người nhìn chằm chằm giống như động vật quý hiếm, điều này làm cho Tô Duệ thật khó chịu, hắn thoáng phóng thích một chút áp suất thấp của mình, lạnh nhạt hỏi một câu.

Ngữ khí lạnh băng, uy áp làm lòng người chấn động, lập tức làm bốn phía yên tĩnh xuống.

Ngay cả dị năng giả cấp 4 như Nhạc Khái cũng sắc mặt tái nhợt, hoảng sợ vạn phần nhìn chăm chú vào Tô Duệ...

Hắn rất mạnh!

Mọi người chung quanh cũng chỉ có Lý Đào quen thuộc với uy áp của Tô Duệ, tạm thời vẫn còn có thể duy trì trấn định cơ bản nhất.

“Tô tiên sinh, mọi chuyện là như thế này .....”

Lý Đào đem sự việc của Nhạc Khái hướng về phía Tô Duệ trần thuật lại một lần, Tô Duệ nghe xong trầm mặc một chút, ở thời điểm tất cả mọi người đang chờ đáp án của hắn, Tô Duệ đột nhiên quay đầu, về mặt ôn nhu nhìn Tô Văn.

“Vợ à, em thấy thế nào?”

Mọi người ngoài thành: Phong cách này hình như không đúng nha!

Mọi người bên trong thành: Không sai! Chính là cái feel này! Tô tiên sinh nhà chúng ta thật ra là một thê nô, chúng ta có nói vậy sao? A?

Lúc này, tầm mắt tất cả mọi người đều chuyển tới trên người Tô Văn, Tô Văn chậm rãi tiến về phía trước một bước, gắt gao nhìn chằm chằm vào đôi mắt Nhạc Khái, Nhạc Khái chỉ cảm thấy trước mắt mình trời đất bắt đầu quay cuồng.....

Một lát sau, Nhạc Khái vẫn còn đứng tại chỗ đại ra, Tô Văn lại chậm rãi gật gật đầu.

“Có thể nhận bọn họ, dị năng giả thì chờ đợi an bài, còn người bị cảm nhiễm thì giao cho tôi, tôi đưa bọn họ đến phòng thí nghiệm!”

Thanh âm của Tô Văn làm Nhạc Khái đang đại ra phục hồi lại tinh thần, lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, một đầu mồ hôi lạnh.

Vừa rồi hắn.....

“Cùng chúng tôi vào đi!”

Chưa cho Nhạc Khái cơ hội phản ứng, Tô Duệ cùng Tô Văn đã xoay người trở về thành, theo phát triển của căn cứ Thương Nhai, người đến nhờ cậy càng ngày càng nhiều, mà trong những người này cũng không thiếu có một ít người bụng dạ khó lường.

Cho nên ở mỗi lần thu dị năng giả mới, đặc biệt là dị năng giả cao cấp, Tô Văn đều sẽ bắt động thanh sắc triển khai ảo thuật, một khi đối phương thông qua khảo hạch ảo cảnh của cô tự nhiên có thể thành công trở thành người của căn cứ Thương Nhai.

Còn những người không thể thông qua, xin lỗi, Tô Văn cũng chỉ có thể hấp thu tinh hạch dị năng giả của bọn họ, thứ đó đối với tang thi mà nói tuyệt đối là đồ đại bổ, cho dù ảnh hưởng đến mạng người gì đó, Tô Văn tỏ vẻ mình chỉ là một con tang thi, loại vấn đề về nhân tính hay đạo đức này cô chưa bao giờ sẽ đi suy xét ~ không sai, tang thi chính là tùy hứng như vậy.

Nhìn đám người Nhạc Khái đi vào, ngoài thành lại lần nữa náo nhiệt lên.

Ba ngày sau, đám người Nhạc Khái đã được xếp vào tiểu đội dị năng giả mới, người thân bị cảm nhiễm của bọn họ cũng lần lượt từ trong phòng thí nghiệm đi ra.

Những người bị cảm nhiễm này từ ngoại hình xem ra, trừ làn da biến thành màu đen, móng tay cùng hàm răng so người bình thường sắc bén hơn một ít,

thoạt nhìn cũng không khác người thường là mấy, hơn nữa bọn họ vẫn được duy trì ý thức cùng tư tưởng lúc trước!

“Phòng thí nghiệm Phong Diệp” của căn cứ Thương Nhai đã thành công nghiên cứu tạo ra thuốc ức chế virus tang thi!

Nên thuốc có thể ức chế độc tố trong cơ thể người cảm nhiễm, làm cho bọn họ bảo trì được ý thức của nhân loại.

Tuy rằng còn chưa thể hoàn toàn chống cự được virus tang thi, nhưng loại thuốc này được nghiên cứu và chế tạo thành công không thể nghi ngờ là một sự kiện lớn đánh dấu cột mốc lịch sử trong mặt thể!

Không đến thời gian ba ngày, tin tức này giống như mọc cánh, bay qua đại giang nam bắc.

Thuốc ức chế virus tang thi.

Nó giống như là một món điểm tâm mỹ vị mê người nhất, không chỉ có làm cho các căn cứ ở phụ cận ngo ngoe rục rịch, ngay cả căn cứ quân đội ở xa ngàn dặm cũng trong thời gian ngắn nhất đã có động tác.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (14)

Edt: Mít

Ba năm thời gian, Dương Tử Hi đã thành công ở căn cứ Long Tường thượng vị, biến thành thủ lĩnh của căn cứ này, mà ở hai tháng trước, cô đã thông qua tư liệu tỉ mỉ kĩ càng mà hệ thống cung cấp mang theo Dương Vô cùng một đám tâm phúc thành công đạt được vũ khí nóng trong căn cứ quân sự ở thành phố B!

Có được những vũ khí này, người thường trong căn cứ Long Tường cũng sẽ biến thành chiến lực trong căn cứ.

Nhưng vào lúc này, cô cũng biết được tin tức mới nhất của căn cứ Thương Nhai, Dương Tử Hi đầu tiên là kinh ngạc một chút, quả nhiên từ sau khi mình trọng sinh, thế giới này đã xảy ra quá nhiều biến hóa.....

Ở trong tư liệu của hệ thống, kiếp trước căn bản chưa từng xuất hiện qua “phòng thí nghiệm Phong Diệp” gì đó.

Mà căn cứ Thương Nhai ở kiếp trước lúc này cũng sớm bởi vì Lư Cần chết mà sụp đổ.

Nhưng là hiện tại, Lư Cần còn sống rất tốt, mà căn cứ Thương Nhai không chỉ có phát triển thật nhanh, thậm chí còn nghiên cứu ra thuốc ức chế virus tang thi!

Này có lẽ gọi là hiệu ứng cánh bướm.

Dương Tử Hi cùng người của quân đội có giao tiếp qua, cô biết những người đó đối với loại thuốc mới được nghiên cứu ra tuyệt đối phải có được, mà hiện tại thế lực khắp nơi ngo ngoe rục rịch, một mình căn cứ Thương Nhai căn bản không phải là đối thủ của bọn họ.

Hiện giờ đúng là thời cơ tốt nhất để mình ra tay..... mượn sức căn cứ Thương Nhai, đạt được hảo cảm cùng tín nhiệm của Ngạn Vũ.....

~~~~~

Ở thời điểm thế lực khắp nơi ngo ngoe rục rịch, người trong căn cứ Thương Nhai vẫn như cũ trải qua những ngày tháng yên ổn.

Bởi vì có Ngạn Vũ ở đây, tang thi xung quanh căn cứ đã không còn chủ động công kích nhân loại, diện tích của căn cứ Thương Nhai so với ba năm trước đã mở rộng gấp mấy lần, hiện tại mọi người đều có đồng ruộng cùng vườn trái cây của chính mình, dưới sự chăm sóc của dị năng giả hệ mộc cùng hệ thủy, cây ăn quả cùng vườn rau đều sinh trưởng thật tốt, toàn bộ căn cứ ở một năm trước đã có thể tự cung tự cấp vật tư để sinh tồn.

Mà mấy năm nay Lư Cần dần dần lui cư về phía sau, tuy rằng hắn vẫn là thủ lĩnh của toàn bộ căn cứ, nhưng trên thực tế tất cả mọi chuyện trong căn cứ đều giao cho Ngạn Vũ xử lý.

Hiện giờ Ngạn Vũ đã tròn 13 tuổi, bởi vì tinh thần lực tăng nhanh cùng mấy năm nay rèn luyện thân thể và ở trên địa vị cao, làm cậu nhìn xa trông giống như một thiếu niên thành thực ôn trọng.

Toàn bộ căn cứ Thương Nhai được Ngạn Vũ quản lý thật tốt, mà Tô Văn đã sớm ở ba năm trước thăng cấp thành tang thi cấp 6 nhưng vẫn như cũ duy trì bề ngoài của tang thi, cũng tốt, một bộ dáng tang thi này, nhìn lâu sẽ thành quen.

Nhìn Tô Duệ vẫn luôn muốn bồi mình, hóa trang thành tang thi, làm Tô Văn cảm thấy thật sự là làm khó hấn.

Bất quá tiến sĩ nhà chúng ta hình như đối với việc này làm không biết mệt, vì chứng minh mình là một “Tang thi” có tiền đồ. Hấn còn muốn một năm đổi một cái tạo hình mới...

Mọi người trong căn cứ: Tạo hình năm nay của Tô tiên sinh cũng thật là làm người ta kinh ngạc!

Hỏi: Dẫn đầu giới thời trang dành cho tang thi nhà ai mạnh nhất?

Đáp: Cực phẩm của Thương Nhai, Tô tiên sinh mạnh nhất!

~~~~

“Tô tiên sinh!”

Hôm nay, thời điểm Tô Duệ đang suy xét xem có nên đổi một kiểu tóc mới hay không, Lý Đào đột nhiên thần sắc vội vàng đi đến.

Hiện giờ Lý Đào cũng là dị năng giả cấp 5, tuy rằng không phải cường đại nhất trong căn cứ, nhưng trong căn cứ hấn lại là dị năng giả có quyền lên tiếng nhất.

Tất cả mọi người đều biết hấn là “Trường bối” của Ngạn Vũ, nhưng lại có rất ít người biết nguyên nhân chân chính Lý Đào chịu sự tôn trọng của Ngạn Vũ. ....

“Làm sao vậy?”

Lý Đào ở trong lòng Tô Duệ cũng coi như là một người tương đối kiên định, hiện giờ vẻ mặt nôn nóng như vậy, thật ra không thấy nhiều lắm.

“Người của Long Nham căn cứ lại đây.”

Ở mặt thể hiện giờ, có 4 căn cứ lớn hình thành thể chân vac, phân biệt theo xếp hạng đó là, đứng nhất là Viêm Chích căn cứ, đứng thứ hai là Long Tường căn cứ, thứ ba là Long Nham căn cứ, còn xếp hạng cuối cùng là Lăng Thiên căn cứ.

Long Nham là căn cứ có khoảng cách gần với Thương Nhai nhất, đồng thời cũng là căn cứ kiếp trước bị Ngạn Vũ tiêu diệt đầu tiên.

Bọn gia hỏa này tới thật mau nha.

“Chuyện này anh nên tìm Ngạn Vũ xử lý.”

Tô Duệ liếc mắt nhìn Lý Đào một cái, ngữ khí đậm mạc.

Bỏ tiến sĩ từ trước đến nay chỉ phụ trách show ân ái, người không biết sao?

Đánh đánh giết giết gì đó, ghét nhất có biết hay không!

“Cậu chủ không có ở đây.”

Nhắc tới chuyện này, Lý Đào thần sắc do dự một chút.

“Là Lý Tường, thằng bé không lâu lúc trước đã đem cậu chủ kêu đi rồi, đến bây giờ hai người còn chưa có trở về.”

“Sao?”

Tô Duệ nâng mắt, Lý Tường đã chính thức làm đồ đệ của Tô Duệ, mấy năm nay một bên cậu bé đi theo Tô Duệ tu hành một bên ở ngoài căn cứ dốc sức tìm thêm một đám đàn em tang thi, hiện giờ còn chưa tròn 8 tuổi đầu, cũng đã là tiểu bá vương của muôn vạn tang thi bên ngoài căn cứ.

Lại nói tiếp Lý Tường rất cuộc tuổi còn nhỏ, có chút bướng bỉnh cùng ham chơi cũng là bình thường, nhưng mà đứa trẻ Ngạn Vũ kia tâm tính tôi luyện cũng không sai biệt lắm, làm sao sẽ đi theo tiểu Lý Tường làm xằng bậy.

Nghĩ đến đây, Tô Duệ nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua Tô Văn.

Ngày thường thời điểm nhàn rỗi, Tô Văn đều sẽ ở trong phòng tĩnh tọa hấp thu năng lượng tinh hạch, loại năng lượng tinh hạch này cũng là sản phẩm mới nhất của phòng thí nghiệm Phong Diệp, đương nhiên còn ở giai đoạn nghiên cứu, nhưng mà bởi vì là tự tay Tô Duệ làm thực nghiệm, Mặc Ẩn cùng Trì Dục chỉ là làm bước cuối cùng, cho nên đối với loại tinh hạch nhân tạo này, Tô Văn vẫn rất yên tâm sử dụng.

Sản phẩm của tiến sĩ, nhất định là tinh phẩm.

Thật ra Lý Đào nói, Tô Văn cũng nghe thấy, lúc này cảm giác được Tô Duệ đang nhìn mình, Tô Văn chậm rãi mở mắt, hiện tại cô đã là tang thi cấp 6, tinh thần lực rất mạnh, có thể từ cự ly xa cùng những tang thi có ý thức tự chủ chung quanh giao tiếp.

“Em tìm được vị trí của bọn Lý Tường”

Tô Văn dùng tinh thần lực cùng Lý Tường liên hệ, lúc này sắc mặt cô có chút quỷ dị.

“Em cảm thấy, chúng ta cũng đi đến đó một chút sẽ tốt hơn.”

“Được thôi.”

Tô Duệ đứng dậy, lẳng lặng đi đến bên cạnh Tô Văn, nhẹ nhàng kéo tay cô.

“Nói cho anh vị trí bọn họ!”

Ngay sau đó, Lý Đào liền tro mắt nhìn phía sau Tô Duệ xuất hiện một cái hố tối om, thân thể hai người bị hút vào sau đó biến mất không thấy.....

Thuần di không gian trong truyền thuyết!

Lý Đào không tự chủ được lại nghĩ tới câu nói luôn treo bên miệng của con trai mình...

“Sư phụ ta rất lợi hại, khắp thiên hạ người lợi hại nhất.”

Kỳ thật mấy năm nay, Lý Đào cũng chưa từng thấy Tô Duệ ra tay, giết qua người nào, nhưng thật ra hắn vẫn mơ hồ cảm giác được, vị “Tô tiên sinh” thần bí này rất mạnh.

Rốt cuộc cường đại tới trình độ nào đây?

Đáp án này không ai biết, ít nhất, vị Tô tiên sinh này cuối cùng là dị năng giả mấy hệ, đến bây giờ Lý Đào cũng không thể nói được.....

Tám mươi km ngoài căn cứ Thương Nhai, một cái không gian lốc xoáy trống rỗng xuất hiện, Tô Duệ nắm tay Tô Văn hai người sóng vai đi ra.

“Sư phụ! Sư mẫu!”

Tiểu Lý Tường đầu tiên chạy như bay lại đây, cậu bé đã sớm là tiểu tang thi cấp 4, có thể khôi phục thân hình của nhân loại, thoạt nhìn cùng những đứa trẻ tám chín khác cũng không có gì khác nhau.

“Sao lại thế này?”

Thời điểm Tô Duệ đối mặt với Lý Tường luôn là khuôn mặt trầm xuống, cái gọi là nghiêm sư xuất cao đồ, Tô tướng quân nhà chúng ta từ nhỏ chính là bị một đoàn thiết huyết giáo đầu* phát rồ huấn luyện ra, cho nên hắn đối với đồ đệ mình trước nay đều là phi thường nghiêm khắc.

* Dạng như mấy người huấn luyện binh sĩ ở cổ đại í

“Sư mẫu.....”

Tiểu Lý Tường trông mắt chuyển động, giờ tay liền bắt lấy góc áo Tô Văn, sau đó hướng về phía sau của cô mà trốn...

Sư phụ là cái thê nô, toàn bộ căn cứ ai không biết?

Tiểu Lý Tường nâng lên mặt, tội nghiệp nhìn Tô Văn.

“Sư mẫu, thật sự không liên quan đến con nha! Cái nữ tang thi kia thật là lợi hại, Lý Tường đánh không lại cô ấy, nên tìm Ngạn Vũ ca ca hỗ trợ, ai biết, ai biết.....”

“Ta biết rồi.”

Tô Văn sờ sờ đầu tiểu Lý Tường..

“Con không có làm sai, con chính là người lập công lớn nha!”

“Thật sao?”

Tiểu Lý Tường có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tô Văn, lại nhìn thấy ánh mắt Tô Văn ôn hòa nhìn nữ tang thi đang cùng Ngạn Vũ chiến đấu ở cách đó không xa.

Cô rõ ràng chỉ là tang thi cấp 3, lại có được dị năng hệ mộc cực kì biến thái, tại một mảnh núi rừng này, mỗi một thân cây, mỗi một ngọn cỏ đều có thể là vũ khí của cô!

Theo ánh mắt Tô Văn, Tô Duệ cũng thấy được nữ tang thi cách đó không xa đang chiến đấu với Ngạn Vũ.

Dựa theo cấp bậc dị năng cùng tinh thần lực hiện tại của Ngân Vũ, đối phó với địch nhân như vậy vốn nên dễ như trở bàn tay, nhưng là cố tình, cậu để đối phương dùng dây leo cuốn lấy.

Đối phương hình như cũng không muốn thương tổn cậu, mà Ngân Vũ cũng không dùng tinh thần lực ra tay tàn nhẫn với cô ấy.

Hai người rõ ràng không quen biết, nhưng là có loại cảm giác kì dị, đều từ đáy lòng không muốn thương tổn đối phương.....

“Là Tô Ngôn?”

Tô Duệ nhìn không được quay đầu nhìn Tô Văn một cái.

“Đúng vậy.”

Tô Văn cười cười, là Tô Ngôn, cô ấy là em gái Tô Văn.

~~~~~

Áyda chiều nay ta sẽ up tiếp 2c nữa... Rất nhanh là hết TG này rồiiii. =))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (15)

Edt: Mít

Tô Văn không biết Tô Ngôn vì cái gì cũng biến thành tang thi, nhưng cũng may cô bé cũng là một con tang thi biến dị, hơn nữa rất rõ ràng vẫn còn giữ lại được ý thức cùng tư tưởng của nhân loại.

“Tô Ngôn!”

Tô Văn theo bản năng tiến lên vài bước, vài giây liền tới trước mặt Ngân Vũ cùng Tô Ngôn.

Nhìn nữ tang thi trước mắt giống mình cũng còn giữ được ý thức nhân loại, ánh mắt Tô Ngôn chớp động, cô cảm giác được hơi thở vô cùng thân thiết quen thuộc, hơi thở này cô vĩnh viễn sẽ không nhận sai, đây là hơi thở của tỷ tỷ.

“Tỷ..... Tỷ tỷ?”

Tô Ngôn cố hết sức mở miệng, cô một mình sinh hoạt ở trong đàn tang thi ba năm, tuy rằng đã sớm thăng cấp, nhưng cô đã thật lâu không có mở miệng nói chuyện.

Cô rất tịch mịch, cũng rất táo bạo.

Cô vẫn luôn tìm kiếm cái gì đó, nhưng cô lại có chút nhớ không nổi mình cuối cùng muốn tìm cái gì, cho đến khi đến gặp được Ngân Vũ, trên người hân có hơi thở kỳ quái, làm Tô Ngôn cảm thấy quen thuộc, mà Tô Văn xuất hiện mới kích thích kí ức rất lâu đã bị phủ đầy bụi của Tô Ngôn.

“Tỷ tỷ, thật là người sao?”

Tô Ngôn thu hồi những dây leo quấn quanh trên người Ngân Vũ, cô bé ngơ ngác nhìn Tô Văn, hốc mắt đã có nước mắt di động.

“Là tỷ.”

Tô Văn ở trước mặt Tô Ngôn chậm rãi biến hóa thành bộ dáng loài người, nhìn thấy dung nhan của tỷ tỷ, Tô Ngôn cuối cùng nhìn không được nhào tới, ôm Tô Văn khóc rống lên.

“Tỷ tỷ, tỷ còn sống! Thật sự là quá tốt! Em rốt cuộc tìm được tỷ rồi, em cuối cùng cũng không còn một mình nữa.”

Vô luận là người hay là tang thi, chỉ cần có ý thức đều sẽ cảm giác được cô đơn, cũng đều sẽ sợ hãi tịch mịch cùng cô độc.

Nhìn Tô Ngôn nhào vào trong lòng ngực Tô Văn khóc rống lên, Ngân Vũ ở một bên ngăn người.

Rõ ràng nữ tang thi này cũng xấp xỉ tuổi mình, thoát nhìn cũng không xinh đẹp, nhưng Ngân Vũ một chút cũng không chán ghét cô ấy, thậm chí thời điểm

cậu thử dùng tinh thần lực đung vào thức hải của cô ấy, thức hải có sự tương tác mãnh liệt, làm tinh thần lực của Ngạn Vũ không tự chủ được hiện lên dao động rất lớn.

Cô cho hấn cảm giác quá mức bình thân cùng thân cận, giống như là bạn bè lâu năm gặp lại vậy..

“Thật cảm động, thì ra cô ấy là em gái của sư mẫu!”.

Tiểu Lý Tường ở một bên lau lau đôi mắt, trên thực tế thật sự âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn là mình thông minh, mắt thấy đầu không lại cô ấy, liền tìm người tới hỗ trợ, nếu là mình thật sự dưới con tức giận hạ tử thủ, vậy chẳng phải mình trở thành tội nhân thiên cổ sao?

Không, y theo tính cách sư phụ, nói không chừng mình liền thành một người chết? A, chính xác mà nói, thật ra là tang thi tiêu bản?.

Ách.

Tiểu Lý Tường rung mình một cái, quyết định không cần lại tưởng tượng những giả thiết làm người ta bất an nữa.

Trên thực tế tiểu Lý Tường hoàn toàn không thể hiểu được tâm tình chân thật của sư phụ nhóc..

Tô Duệ: Uy, ôm đủ chưa? Ta còn chưa từng một lần ôm lâu như vậy! Người một vừa hai phải thôi! Đừng tưởng rằng người là nữ nhân ta sẽ không đối phó với người!

Phàm là người xuất hiện ở bên cạnh Tô Văn, có thể phân tán lực chú ý của cô, lấy đi sự chú ý của cô, vô luận là người hay tang thi, là nam hay là nữ, đều làm Tô Duệ không cách nào chịu đựng được.

Tóm lại, Tiểu Văn nhà bọn họ bên người chỉ cần có hấn là đủ rồi, Tô tướng quân một địch một vạn không cần giải thích!

Có lẽ là ánh mắt Tô Duệ thật sự quá kỳ quái, cảm giác được hấn nhìn chăm chú, Tô Ngôn cực kì nhạy cảm lập tức buông lỏng Tô Văn, sau đó lôi kéo tay Tô Văn, cẩn thận dò hỏi một câu.

“Tỷ tỷ, người kia, hấn vẫn luôn nhìn chúng ta, cảm giác thật đáng sợ.”

Tô Ngôn không biết mình nên dùng “Người” hay là dùng “Tang thi” để hình dung Tô Duệ, bởi vì hấn cho cô cảm giác rất kỳ quái, từ bề ngoài nhìn qua hấn như là đồng loại của mình, nhưng cô lại cảm giác được nhân khí trên người hấn, hơn nữa cho dù Tô Duệ không có cuồng tím huyễn khóc phóng thích uy áp, Tô Ngôn vẫn cảm giác được tính nguy hiểm của Tô Duệ

“Hấn là.....”

Tô Văn dùng một chút.

“Hấn là anh rể của em”

Cho dù bị toàn bộ người trong căn cứ đem hai người trở thành phu thê, mấy năm nay, hai người vẫn luôn được an bài ở chung một chỗ, nhưng trên thực tế hai người chỉ ở bên nhau một cách bình thường mà thôi.

Lúc trước Ngạn Vũ vẫn luôn gọi “anh rể” “anh rể”, cũng là do Tô Duệ chỉ đạo, mấy năm nay kêu thành thói quen, cũng không có ai sửa đúng.

Cho nên, lần này thật ra là lần đầu tiên Tô Văn thừa nhận “Thân phận” của Tô Duệ, hơn nữa lại là ở trước mặt em gái của khối thân thể này.

Quả nhiên, nghe được Tô Văn nói, Tô Duệ vẫn luôn chặt chẽ chú ý hai người một cái thuần di liền lên đến trước mặt Tô Ngôn.

“Tiểu muội, anh là Tô Duệ, em cứ kêu anh là anh rể, lần đầu gặp mặt, về sau còn thỉnh chiều cố nhiều hơn!”

Nói xong Tô Duệ còn hướng về phía Tô Ngôn lộ ra một cái nụ cười cực kỳ chân thành mê người.

Anh rể này sắc mặt biến hóa thật nhanh!

Em gái vô năng tiếp thu nha!

Tô Ngôn sững sờ một hồi lâu, trong lòng vẫn luôn rối rắm, anh rể như vậy thoạt nhìn một chút cũng không đáng tin cậy có được hay không?

Nhưng cô lại thật sự cảm giác được sự cường đại của hấn, Tô Ngôn đối với giác quan thứ sáu của mình rất có tin tưởng, hơn nữa hấn không chê thân phận tang thi của tỷ tỷ, ngầm lại nói không chừng sẽ là một nam nhân tốt.

Vì thế, Tô Ngôn liền rất vui sướng thừa nhận sự tồn tại của người nào đó....

“Anh rể khỏe, mấy năm nay vất vả anh rể vẫn luôn chiều cố tỷ tỷ!”

“Tỷ tỷ, anh rể!”

Lúc này, Ngạn Vũ vẫn luôn bị xem nhẹ nhin không được tiến đến, hẳn có chút ngượng ngừng gãi gãi đầu, ánh mắt thanh triệt nhìn về phía Tô Ngôn..

“Thì ra cô chính là em gái Tô Ngôn của tỷ tỷ? Tôi tên Ngạn Vũ, được tỷ tỷ cùng anh rể thu dưỡng!”

Tô Văn:.....

Thu dưỡng gì đó, là chuyện gì xảy ra? Cô làm sao lại không biết?

“Còn có con, còn có con!”

Lúc này tiểu Lý Tường cũng lập tức nhảy ra xoát cảm giác tồn tại.

“Tiểu cô cô khỏe! Con là Lý Tường, con cũng được sư phụ sư mẫu thu dưỡng!”

Tô Văn:.....

Đề vợ chồng Lý Đào khóc ngất ở nhà vệ sinh thật sự tốt sao?

Tô Ngôn: thì ra tỷ tỷ và anh rể có lòng như vậy, quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong, anh rể này quả nhiên so với Sở Phi Dương ích kỷ kia đáng tin cậy hơn nhiều!

Có một câu gọi là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm

Tô Văn lặng lẽ kéo ống tay áo Tô Duệ.

“Ngạn Vũ cùng tiểu Lý Tường có phải gần đây ở phòng thí nghiệm hơi nhiều rồi không? Em cảm thấy bọn nó đều bị Trì Dục lây bệnh rồi.”

Tô Duệ:.....

Thật ra người cùng Lý Tường và Ngạn Vũ ngốc cùng nhau thời gian dài nhất chính là Tô Duệ, nhưng mà Tô Duệ mới không thừa nhận mình bản tính ngốc manh như vậy, dễ thương thì còn được, chứ ngốc manh thì tuyệt đối không thể!

Khụ khụ.

Tô Duệ điều chỉnh sắc mặt lập tức thấp giọng mở miệng nói.

“Ngạn Vũ, người của Long Nham đến đây, hẳn là vì thuốc ức chế mới, nhóc vẫn là đi về trước xử lý bọn họ một chút đi.”

“Người Long Nham căn cứ?”

Ngạn Vũ còn chưa có trả lời, Tô Ngôn ở một bên nhin không được mở miệng.

“Có phải là một tên dị năng giả hệ hỏa dẫn đội hay không?”

“Em biết bọn họ?”

Tô Văn quay đầu có chút nghi hoặc nhìn Tô Ngôn.

“Không chỉ là nhận biết!”

Ánh mắt Tô Ngôn có chút nảy sinh ác độc.

“Mấy ngày hôm trước em ở trên đường gặp được bọn họ, thiếu chút nữa bị bọn họ bắt về làm vật thí nghiệm rồi!”

Mấy năm nay tang thi lần lượt biến dị cùng thăng cấp, các căn cứ lớn đều bắt đầu trong tối ngoài sáng tiến hành nghiên cứu tang thi, nhưng mà vẫn luôn không có gì tiến triển.

Hiện giờ có thể nghiên cứu tạo ra thuốc ức chế có tính thực dụng trừ bỏ viện nghiên cứu Lục Diệp trong truyền thuyết, cũng chỉ có phòng thí nghiệm Phong Diệp của căn cứ Thương Nhai.

“Quả nhiên không phải oan gia không gặp nhau”

Tô Văn cảm thán một chút vận mệnh an bài, kiếp trước Tô Ngôn chính là chết ở trên tay người của Long Nham căn cứ, mà cuối cùng Long Nham căn cứ lại bị chính tay Ngạn Vũ tiêu diệt.

Kiếp này, bọn họ chủ động thả ra tin tức về loại thuốc mới, trên thực tế chính là muốn tìm được một cái cơ hội cùng những căn cứ khác đối lập, mà hiện tại căn cứ Long Nham lại cái thứ nhất chủ động đưa tới cửa tới, xem ra bọn họ thật là chê mình sống quá lâu aaaa!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (16)

Edt: Mít

Cuối cùng Ngạn Vũ một mình trở về xử lý đại sứ của Long Nham căn cứ, đương nhiên cậu xử lý như thế nào, Tô Duệ cùng Tô Văn đều sẽ không hỏi đến, bởi vì người của Long Nham đã xác định là có đến mà không có về.

Những căn cứ khác ở bên ngoài đều biết Ngạn Vũ là hệ tinh thần biến dị, có thể uy hiếp những tang thi ở ngoài căn cứ, làm cho bọn chúng không dám tới gần căn cứ Thương Nhai, mà nhóm quân chúng trong căn cứ Thương Nhai lại cảm thấy những tang thi bên ngoài đó thật thuần lương, không có chủ động công kích nhân loại.

Nhưng bọn họ cũng không biết, chân tướng thật ra là một đám tang thi đó đã sớm bị người ta khống chế, khống chế bọn chúng tự nhiên chính là người cả ngày ngốc trong thành nhìn như ăn không ngồi rồi - Tô Văn.

Tang thi là một giống loài mới xuất hiện sau mặt thế, thật ra bọn họ cũng giống như nhân loại, cũng không ngừng tiến hóa, khôn thì sống mà ngu ngốc thì chết.

Mấy năm nay Tô Văn tuy rằng vẫn luôn ở trong căn cứ, nhưng cô ngẫu nhiên vẫn cùng Tô Duệ đi ra ngoài, bọn họ ở trong một đàn tang thi, một bên mang theo tiểu Lý Tường thẳng cấp, còn muốn ở một bên thu phục những tang thi biến dị ở các căn cứ phụ cận.

Hiện giờ ở trong mắt người khác thì khu vực có một lượng lớn tang thi này thoát nhìn cũng không có khác biệt gì so với mấy năm trước, trên thực tế, đại quân tang thi ở nơi này tất cả đều là tang thi cao cấp bước đầu có ý thức, mà những tang thi xác định không thể khôi phục ý thức, không thể lại lần nữa biến thành nhân loại, đều đã bị Tô Văn cùng Tô Duệ mật sát, tính hạch của bọn nó đều bị công hiến cho nhóm đồng loại có năng lực để thăng cấp.

Hiện giờ Tô Ngôn cũng đi tới nơi này, bởi vì cô bé còn chưa tới cấp 4 nên chưa thể biến thành hình người, Tô Văn vẫn quyết định để cô bé cùng tiểu Lý Tường tạm thời ngốc với nhau ở bên ngoài căn cứ, bởi vì Tô Ngôn ở phương diện tương tác cùng khống chế tang thi cũng rất có thiên phú.

Mà bọn họ có khả năng sẽ lập tức cùng Long Nham khai chiến, một số lớn đại quân tang thi này cũng nên tới thời khắc lộ ra răng nanh rồi.....

Sự tình tiến triển cùng trong dự đoán của Tô Văn không sai biệt lắm, người Long Nham ở chỗ Ngạn Vũ chạm vào cái đỉnh mềm, nên cực kì tức giận rồi đi, mà sau khi bọn họ rời đi không lâu, tiểu đội này liền gặp một đoàn tang thi vây công, cuối cùng toàn quân bị diệt!

Bên phía căn cứ Long Nham thật nhanh có phản ứng, bọn họ cường ngạnh cho rằng đây là có ý định “Muru sát”, mà phía sau màn độc thủ tự nhiên chính là người của căn cứ Thương Nhai!

Bọn họ mãnh liệt khiển trách căn cứ Thương Nhai đồng thời còn kiên định yêu cầu nội trong vòng mười ngày giao ra hung thủ, nếu không căn cứ Long Nham sẽ đối với căn cứ Thương Nhai tiến hành vũ lực chế tài!

Tin tức này vừa ra, các căn cứ lớn xung quanh đều bắt đầu âm thầm điều động nhân mã, bề ngoài tất cả mọi người đều thể hiện sống chết mặc bay, trên thực tế đều muốn ngư ông đắc lợi.

Lúc này, nhân dân của căn cứ Thương Nhai cực kì phẫn nộ..

Trong mắt bọn họ người của Long Nham người đầu tiên là hư tình giả ý phái người tới muốn cướp đoạt “Thuốc ức chế”, sau đó bị cự tuyệt, bọn họ liền thẹn quá thành giận “Vu oan hãm hại”, điều này quả thực chính là vô sỉ đến cực điểm!

Ở trong tình cảnh quần chúng nhân dân căm phẫn, toàn bộ căn cứ đều tiến vào trạng thái tích cực chuẩn bị chiến đấu.

.....

Người muốn chiến? Vậy liền chiến!

Ở thời điểm giữa hai căn cứ nồng nặc mùi thuốc súng, người của Long Tường đột nhiên dưới sự dẫn dắt của Dương Tử Hi đến bãi phóng Thương Nhai căn cứ.

Thời gian này, là Dương Tử Hi đã sớm tính kế tốt, khi cô mang theo đám người Dương Võ đi vào cửa thành của căn cứ Thương Nhai, biểu tình trên mặt Dương Tử Hi nháy mắt biến hóa.....

Hệ thống nhắc nhở: Phát hiện hơi thở của L tiến sĩ, ở gần ký chủ trong vòng mười km!

L tiến sĩ.....

Ở kiếp trước đây là một nam nhân đặc biệt thần bí, trừ bỏ biết hắn tên là Lăng Cảnh năm nay hai mươi sáu tuổi, những tư liệu khác về L tiến sĩ ở chỗ hệ thống đều là chỗ trống.

Đến cả hệ thống cũng không biết gương mặt thật của vị L tiến sĩ thần bí này, chỉ có thể dựa vào hơi thở như có như không miễn cưỡng định vị đại khái phạm vi hắn xuất hiện.

Dương Tử Hi vốn tưởng rằng mình còn phải đợi thật lâu mới có thể có cơ hội tiếp cận viện nghiên cứu Lục Diệp, không nghĩ tới cô vậy mà lại ở chỗ này gặp được L tiến sĩ!

Viện nghiên cứu Lục Diệp.

Phòng thí nghiệm Phong Diệp!

Dương Tử Hi ánh mắt đột nhiên sáng ngời.

Chẳng lẽ L tiến sĩ hiện tại đang ở phòng thí nghiệm Phong Diệp trong căn cứ Thương Nhai?

Trong lòng có suy đoán này, Dương Tử Hi càng ngày càng cảm thấy suy nghĩ của mình là đúng.

Nhất định là L tiến sĩ, nếu không, sao có thể sẽ xuất hiện thiên tài thứ hai chế tạo thuốc ức chế virus tang thi chứ.?

Nghĩ đến chuyện vui ngoài ý muốn như vậy, Dương Tử Hi gặp Ngạn Vũ liền cực kì hài hòa thân thiết!

Ở thời điểm Dương Tử Hi cùng Ngạn Vũ gặp mặt, Tô Văn cùng Tô Duệ liền công khai ngồi ở trong phòng hội nghị cách vách với bọn họ, hai người chưa nói chuyện, chỉ là đang lẳng lặng cảm ứng cái gì đó.

Tiến vào thế giới này đã gần bốn năm, tuy rằng vẫn luôn chú ý thu thập tin tức về Dương Tử Hi, nhưng cùng nhân vật mục tiêu tiếp xúc gần gũi như vậy, cũng là lần đầu tiên.

Thẳng đến khi trong phòng hội nghị cách vách mọi người đều giải tán.

Tô Văn lúc này mới từ trong cảm ứng phục hồi tinh thần lại, nhìn Tô Duệ thật sâu một cái.

“Anh cảm giác được không?”

“A.”

Tô Duệ gật gật đầu.

“Ở thức hải của Dương Tử Hi có một cỗ tinh thần dao động không thuộc về cô ta, hẳn chính là hệ thống ký túc ở trong đầu cô ta, cùng loại với trí tuệ nhân tạo, nhưng trên thực tế hẳn được xem như một loại hình ký sinh tinh thần, anh cảm giác được dao động hiện tại của nó rất lớn, cường độ tinh thần so với anh hơi yếu một chút, nhưng mà, tùy tiện ra tay, anh không nắm chắc trong một lần sẽ tiêu hủy được nó.”

“Em biết.”

Tô Văn gật gật đầu.

“Căn cứ vào tình báo trên tay chúng ta, Dương Tử Hi là song hệ dị năng chữa khỏi cùng không gian, nhưng trên thực tế cô ta chỉ có được hệ chữa khỏi do cướp đoạt cơ duyên của nguyên nữ chủ, cái gọi là hệ không gian trên thực tế cũng không tồn tại, cô ta sử dụng không gian chính là không gian của hệ thống, không gian này không chỉ có thể chứa đựng vật tư, sinh sản lương thực, thậm chí còn có thể bảo tồn một số sinh vật sống, mà một khi Dương Tử Hi gặp nguy cơ sinh tử liền sẽ được hệ thống tự động kéo vào trong không gian kia, cho nên chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện ra tay, nếu không rút dây động rừng sẽ gây họa vô cùng.”

Không gian hệ thống.....

Ký túc tinh thần.....

Tô Duệ trầm mặc một lát.

“Tiểu Văn, căn cứ vào nhắc nhở nhiệm vụ của chúng ta, cái hệ thống này là bị pháp tắc của thế giới này bài xích, mà nó ký túc ở thức hải của Dương Tử Hi, vẫn luôn cưỡng chế cô ta hoàn thành các loại nhiệm vụ, chuyện này hẳn là giúp cho nó khôi phục tinh thần lực để đối kháng với pháp tắc của thế giới. Anh vừa rồi chú ý tới Dương Tử Hi cùng cái hệ thống kia tinh thần dao động luôn ở trạng thái thực hưng phấn, anh đoán bọn họ lần này đến căn cứ Thương Nhai nhất định còn có nhiệm vụ gì đó.”

Nghe được Tô Duệ nói, ánh mắt Tô Văn đột nhiên sáng ngời.

“Ý anh là muốn..... Phá hư nhiệm vụ của cô ta?”

“Không sai.”

Tô Duệ gật gật đầu.

“Hệ thống ở thức hải của cô ta tạm thời còn chưa phát hiện tinh thần lực của anh, anh sẽ luôn giám thị động tĩnh của bọn họ, dò ra mục đích chân thật của bọn họ lần này đến đây!”.....

Rời khỏi phòng họp Dương Tử Hi cũng không biết mình đã bị Tô Duệ gắt gao theo dõi, cô về mặt hưng phấn mang theo Dương Võ cùng một nữ đệ năng giả khác mà mình tí mĩ bồi dưỡng, cùng với sự hướng dẫn của Ngạn Vũ đi tham quan toàn bộ phong cảnh của căn cứ Thương Nhai, thời điểm đi qua phòng thí nghiệm Phong Diệp, Dương Tử Hi dừng lại nhiều hơn vài giây, cô thử thăm dò dò hỏi Ngạn Vũ muốn được một lần gặp được nhà khoa học trong truyền thuyết, đáng tiếc ý nghĩ này đã bị Ngạn Vũ lấy lí do đối phương đang làm thực nghiệm mà cự tuyệt..

Nhưng mà Dương Tử Hi cũng không nhụt chí, cô tìm một cơ hội, mang theo Dương Võ đơn độc rời đi, để nữ đệ năng giả xấp xỉ tuổi với Ngạn Vũ ở lại.

Ngạn Vũ tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại cực kì giỏi về việc xem mặt đoán ý, nhìn thấy cô bé bên cạnh ngượng ngùng đến đỏ bừng mặt, còn có thân ảnh Dương Tử Hi lưu loát rời đi, sắc mặt Ngạn Vũ hơi trầm xuống..

Mỹ nhân kẻ gì đó, một cô ta nghĩ ra được!

Sau khi rời khỏi tầm mắt Ngạn Vũ, Dương Tử Hi cả người nhẹ nhàng lại mang theo Dương Võ bất tri bất giác đi tới bên ngoài phòng thí nghiệm Phong Diệp, nơi này là địa phương được Thương Nhai căn cứ thủ vệ nghiêm ngặt nhất, lúc này bọn họ cũng chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn.

“Tiểu thư, để Lưu Vũ một mình lưu lại bên người Ngạn Vũ thật sự không có vấn đề gì chứ?”

Dương Võ còn lo lắng cho Lưu Vũ, cũng không có chú ý tới ánh mắt Dương Tử Hi nhìn chằm chằm phòng thí nghiệm sáng lấp lánh.

Lưu Vũ chính là đệ năng giả hệ mộc, cô bé ở hai năm trước bị Dương Tử Hi tìm được hơn nửa tí mĩ bồi dưỡng, hiện giờ chỉ mới mười ba tuổi nhưng cũng đã là đệ năng giả cấp 4!

Ngay từ đầu Dương Võ cũng không biết mục đích chân chính mà Dương Tử Hi bồi dưỡng Lưu Vũ, thẳng đến khi lần này trên đường tới căn cứ Thương Nhai, hắn trong lúc vô ý nghe được nhiệm vụ mà Dương Tử Hi phân phó Lưu Vũ, Dương Võ thế mới biết, Dương Tử Hi tí mĩ bồi dưỡng Lưu Vũ, là vì đem cô bé đưa cho Ngạn Vũ!

Cái này làm cho Dương Võ đáy lòng thật không dễ chịu, hắn không biết bắt đầu từ khi nào, đại tiểu thư đã trở nên không từ thủ đoạn như vậy.

Thật ra, cô ở căn cứ Long Tường đã có thể hô mưa gọi gió, hơn nữa Dương Võ còn từng đi vào không gian của Dương Tử Hi, trong không gian thần kỳ kia có một mảnh đồng ruộng lớn cùng một con suối, thoáng như tiên cảnh.

Một khắc đó, Dương Võ thậm chí đã từng tưởng tượng, cứ như vậy rời xa mặt thể phiến nhiễu, rời khỏi Long Tường căn cứ, tìm một địa phương không người quấy rầy, chỉ có hắn cùng Dương Tử Hi, bằng vào thân thủ của hắn, còn có không gian của cô, bọn họ có thể vô âu vô lo sinh hoạt cả đời, đến lúc đó nam cây nữ đệ, sinh con đẻ cái, nhất định là bộ dáng đặc biệt hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng là.....

Đây cũng đều là hy vọng xa vời của bản thân Dương Võ mà thôi.

Hắn tận mắt nhìn thấy Dương Tử Hi từ một người bình thường biến thành thủ lĩnh căn cứ có thể hô mưa gọi gió như hiện tại.

Hắn một đường đi theo, mưa gió không thay đổi.

Hiện giờ, hắn vẫn như cũ là bóng dáng kiên định đi theo phía sau cô, mà cô, đã sớm không còn là bộ dáng trong trí nhớ của hắn nữa.....

~~~~~

Còn 2c nữa là hết mặt thể nhaaa

♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (17)

Edt: Mít

Ban đêm, cùng ngày ở lại Thương Nhai căn cứ, Dương Võ dựa theo phân phó của Dương Tử Hi ban đêm bí mật đột nhập vào cấm địa của căn cứ Thương Nhai--- phòng thí nghiệm Phong Diệp.

Lúc này đây đột nhập so với trong tưởng tượng của Dương Võ thuận lợi hơn nhiều, hắn tránh khỏi một đám người canh gác rất nhanh liền tiến vào trung tâm đại sảnh của phòng thí nghiệm, đại sảnh màu trắng sạch sẽ, trừ một đồng lớn thiết bị thí nghiệm, ở một bên đại sảnh còn có một cánh cửa lập loè đèn đỏ.

Dương Võ nhìn chằm chằm cánh cửa kia, ánh mắt bắt đầu có chút hoảng hốt, hắn cảm giác được cánh cửa đó đang kêu gọi hắn đi mở nó ra, mở ra cánh cửa này, hắn sẽ đạt được một cuộc sống khác.....

“A!”

Đồ mồ hôi đầm đìa từ trên giường ngồi dậy, lúc này Dương Võ mới phát hiện nơi mình đang ở cũng không phải phòng thí nghiệm Phong Diệp mà là nhà khách của căn cứ Thương Nhai.

Tối hôm qua hắn.....mơ một giấc mơ.

Nội dung trong mơ đã có chút mơ hồ, Dương Võ chỉ theo bản năng cảm thấy có chút bất an, hắn vội vàng đứng dậy thu thập đơn giản một chút, liền rời khỏi phòng mình.

Sáng sớm, ánh mặt trời sáng lạn, ở trong căn cứ Thương Nhai nơi nơi có thể nhìn thấy thân ảnh mọi người đang bận rộn cùng gương mặt tươi cười sạch sẽ.

Nơi này, cùng căn cứ Long Tường có quá nhiều khác biệt.

Lặng lặng nhìn mọi người trên đường cái lui tới, bọn họ phảng phất còn sinh hoạt ở trước mặt thế, mỗi người đều thoải mái mà bình tĩnh như vậy, không có như những căn cứ khác áp bách cùng tranh đấu, cũng không có lục đục giữa các tiểu đội với nhau.

Ở nơi khác, mọi người có thể vì một viên tinh hạch mà tranh đoạt đến ngời chết ta sống, mà ở nơi này, rất nhiều tinh hạch đều bị những đứa trẻ trên đường cái xem như đồ chơi tùy ý ném tới ném lui.

Điều này cũng không có nghĩa là căn cứ Thương Nhai có được quá nhiều tinh hạch, này chỉ chứng minh rằng ở địa phương này, mọi người cũng không có đem tinh hạch cùng lực lượng của nó xem đến quá mức quan trọng.

Người thường cùng dị năng giả đều ở chung cực kỳ hòa hợp, thậm chí tại con phố này người còn sẽ nhìn thấy rất nhiều người cảm nhiễm thi hóa, bọn họ cũng sinh hoạt giống người bình thường, cũng không có nhận được bất kỳ bài xích cùng khinh thường gì.....

Đây còn không phải là địa phương mà chính mình vẫn luôn hy vọng sao?

Ánh mắt Dương Võ có chút hoảng hốt, chờ hắn phục hồi lại tinh thần, hắn chú ý tới trên đường cái không biết từ khi nào trở nên cực kỳ chen chúc náo nhiệt, mà bị một đám người vây quanh rõ ràng là một nam một nữ hai con tang thi.

Này, hắn chính là tỷ tỷ cùng anh rể của Ngạn Vũ trong truyền thuyết.

Ngạn tiểu thư, Tô tiên sinh.

Hai con tang thi này hiện giờ ở mặt thế đã cực kỳ nổi danh, Dương Võ cũng nhìn ra được mọi người trong căn cứ này là thật tình yêu quý bọn họ.

Người cùng tang thi thể nhưng cũng có thể cùng nhau sinh hoạt hài hòa như thế?

Cái này làm cho Dương Võ cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

Mà ở ngay lúc này, một đạo ánh mắt lãnh lệ đột nhiên phá không mà đến.

Dương Võ chỉ cảm thấy lông tơ cả người dựng thẳng lên, cái loại cảm giác nháy mắt bị nhìn thấu này làm sắc mặt của hắn nháy mắt trắng bệch.

Là ai?

Theo cảm giác trong nháy mắt vừa rồi, Dương Võ lại lần nữa nhìn qua nơi của hai con tang thi, chỉ thấy bóng dáng bọn họ rời đi.

Là bọn họ sao?

Dương Võ không khỏi nhũu mày.

Mà lúc này hai con tang thi đó đang ở trên đường cái diễn hành show ân ái, Tô Duệ kéo kéo Tô Văn, cực kì thân mật ở bên tai cô thấp giọng nói.

“Tinh thần lực ở thức hải của Dương Võ đã có sơ hở, ảo thuật ngày hôm qua của em đã phát huy hiệu quả.”

Tinh thần lực nháy mắt đánh sâu vào thức hải của Dương Võ trong nháy mắt kia là một loại thử của Tô Duệ đối với Dương Võ, mà kết quả sau khi thử làm Tô Duệ đặc biệt vừa lòng.

Ở ngày hôm qua, hắn đã dùng tinh thần lực nghịch thiên của mình nghe trộm Dương Tử Hi cùng hệ thống “Đối thoại”, sau khi biết được mục đích cùng mục tiêu nhiệm vụ của hệ thống, Tô Duệ cùng Tô Văn quyết định tương kế tựu kế, dùng một lần này đem cái hệ thống ngoại lai KO!

“Nếu Dương Võ bên này đã chuẩn bị không sai biệt lắm, kế hoạch khác cũng có thể bắt đầu thực hành rồi.”

Nói xong Tô Văn nhìn không được dừng lại một chút, biểu tình trên mặt có chút vi diệu.

“Anh xác định muốn giao cho Trì Dực ứng phó với chuyện của Dương Tử Hi, mà không phải là Mặc Ân sao?”

“Anh đã phân phó Mặc Ân trở về viện nghiên cứu Lục Diệp rồi.”

Tô Duệ xem ra, viện nghiên cứu Lục Diệp đã không còn là tồn tại tất yếu nữa, mà hiện tại nương theo sự tồn tại của “phòng thí nghiệm Phong Diệp”, vừa lúc có thể từng bước đem mọi người tẩy trắng.

Hơn nữa.....

Tô Duệ bỗng nhiên hướng về phía Tô Văn ôn nhu cười cười.

“Em không cảm thấy Trì Dực thật ra là người giả mạo L tiến sĩ tốt nhất sao?”

Tự mình cảm giác tốt đẹp, cảm thấy mình vẫn luôn là tinh anh trong tinh anh gì đó, nếu như bị thôi miên, nói không chừng hắn cũng cảm thấy chính hắn trước nay đều làm cho người ta ngạc nhiên.

.....

Ở ngày hôm sau sau khi Dương Tử Hi tới Thương Nhai căn cứ, cô liền lấy thân phận thủ lĩnh của căn cứ Long Tường đối ngoại tuyên bố cùng Thương Nhai kết minh.

Ở thời kì tương đối miễn cảm này, quyết định của Dương Tử Hi không thể nghi ngờ là đem mình đẩy đến đầu sóng ngọn gió, càng làm cho người căn cứ Long Nham cảm thấy mất mặt.

Căn cứ Long Tường thật ra so với căn cứ Long Nham càng cường đại hơn, nhưng đó phải là thực lực chính thể của Long Tường, mà lúc này đây Dương Tử Hi chỉ mang theo một tiểu đội dị năng giả liên đêm lớn tiếng chống lưng cho căn cứ Thương Nhai, điều này không thể nghi ngờ chính là đánh vào mặt Long Nham, thủ lĩnh Long Nham Tần Phi cũng là một nhân vật tàn nhẫn, hắn biết khoảng cách Long Tường đến nơi này khá xa, căn bản không có thời gian phái người tiếp viện, dưới tình huống như thế, Tần Phi quyết định làm một ván lớn, trực tiếp điều động lực lượng của mình đánh bất ngờ căn cứ Thương Nhai.....

Hắn chính là muốn thắng vì đánh bất ngờ!

Thừa dịp Thương Nhai không có chuẩn bị, dùng tốc độ nhanh nhất cùng tổn thất nhỏ nhất đem Thương Nhai công phá, sau đó trực tiếp đem giam Dương Tử Hi ở trong tay, như vậy không những có thể khống chế người Long Tường, mà người của những căn cứ khác, cũng đều sẽ có chút kiêng kị, không dám tùy tiện hành động!

Không thể không nói, Tần Phi cũng coi như là một thể hệ kiêu hùng, hắn là một người làm đại sự, hơn nữa ra tay tàn nhẫn lại hung ác..

Chỉ tiếc, hắn lần này đối mặt chính là Thương Nhai...

Thương Nhai có chiến lực ở mặt ngoài thoát nhìn chỉ có thể ở giữa những căn cứ lớn đứng hàng trung đẳng, nhưng thực tế chiến lực lại hung mãnh dọa người!

Thời điểm nhân mã của Long Nham xuất phát đã bị tiểu binh tang thi theo dõi phát hiện, cho nên, không hề ngoài ý muốn, ở thời điểm đi vào khu thất thủ bên ngoài căn cứ Thương Nhai 50km, người của căn cứ Long Nham bị đại quân tang thi bao vây!

Tang thi không bờ bến, múa may đủ loại kỹ năng, liên miên không dứt, người Long Nham còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã xuất hiện tầng lớn thương vong.

Cuối cùng dưới sự chỉ huy của Tần Phi, Long Nham thiệt hại hơn phân nửa chiến lực, chỉ còn lại có một bộ phận nhỏ nhân mã tinh anh miễn cưỡng từ trong đàn tang thi phá vây mà ra.

Lúc này đây, người căn cứ Long Nham chưa đến nơi mà chết trận, tin tức căn cứ Thương Nhai cấu kết với tang thi vương cùng nhau phản nhân loại cũng theo đó mà lan truyền nhanh chóng. ....

Đối mặt với nghi ngờ khắp nơi, Ngạn Vũ lại đại biểu cho Lư Cần phát biểu thái độ của căn cứ Thương Nhai...

Cho dù là tang thi hay là người cảm nhiễm, trước kia bọn họ cũng là nhân loại, cũng là thân nhân của chúng ta! Không ai có quyền cướp đi cơ hội sinh tồn của bọn họ. ....>

Sau khi phát biểu một tràng ngôn luận hiên ngang lẫm liệt, căn cứ Thương Nhai lại hướng khắp thiên hạ phát ra thông cáo, bọn họ nguyện ý thu nhận người cảm nhiễm trong cả nước cùng tang thi biến dị đã khôi phục thân chỉ!

Lời này vừa ra, thế giới lập tức ồ lên!

Cơ hồ là trong một đêm, mấy căn cứ khác đều thống nhất lấy căn cứ Viêm Chích làm đầu đại quân thảo phạt!

Mà bởi vì Long Tường cùng Thương Nhai có quan hệ “Liên minh”, lúc này căn cứ Long Tường như rắn mất đầu đã bị người của Viêm Chích sớm mở ước tài nguyên trong căn cứ của bọn họ bí mật khống chế.

Biến hóa này tới quá nhanh, Dương Tử Hi trong khoảng thời gian ngắn căn bản không cách nào chạy trốn về, hơn nữa vì nhiệm vụ của hệ thống, cô không thể vứt bỏ thân phận mình hữu này với Ngạn Vũ, cũng không thể rời khỏi căn cứ Thương Nhai.

Cũng may vẫn luôn có hệ thống tùy thân nên Dương Tử Hi cũng không có đem căn cứ Long Tường xem đến quan trọng, cô cho rằng mình có hệ thống cường đại, bên người còn có Ngạn Vũ tiểu Boss cùng đại boss diệt thế L tiến sĩ, cho dù toàn thế giới cùng cô là địch, cô vẫn có thể hô mưa gọi gió!

Cứ như vậy, Dương Tử Hi trong mắt người ngoài giống như Ngạn Vũ đều đã bị đánh dấu là phải chết.

Ở thời điểm các thế lực tụ tập tính toán tấn công căn cứ Thương Nhai, người trong căn cứ Thương Nhai vẫn là đáng vẻ như trước, đối với ngôn luận “Thế giới khiếp sợ” của Ngạn Vũ, bọn họ cảm thấy thật bình thường, cũng không có cái gì không đúng.

Hơn nữa hiện tại ở căn cứ Thương Nhai, thế hệ trẻ tuổi đã gặp qua bản lĩnh của tiểu Lý Tường, còn có Tô Duệ “Một năm một kiểu” làm cho thời trang của tang thi càng ngày càng thời thượng mê hoặc, vậy mà có rất nhiều thiếu niên đều chạy đến trong văn phòng Lư Cần, tranh đoạt muốn tới phòng thí nghiệm Phong Diệp làm thí nghiệm.

Trong mắt bọn họ có thể giữa người cùng tang thi thay đổi qua lại gì đó quả thực rất soái!

Hơn nữa hiện tại trong căn cứ những bác gái mỗi lần tìm con rể đều phải đem Tô tiên sinh treo ở bên miệng, cái gì con rể ta nếu được một nửa lợi hại như Tô tiên sinh thì tốt rồi!

Còn có con gái của ta nhất định phải gả cho một người giống như Tô tiên sinh vậy, yêu thương vợ còn si tình nữa. ....

Vì thế, Tô Duệ vô hình trung đã vì nhóm thiếu niên của căn cứ Thương Nhai tạo nên một cái cọc tiêu.

Muốn cưới vợ?

Muốn trở nên cường đại?

Tất cả đều lấy Tô tiên sinh làm mẫu nha!

Kết quả là, nhóm thiếu niên đơn thuần cảm thấy mình đã tìm được đường tắt đi đến thành công rồi...

Bước đầu tiên để trở thành Tô tiên sinh, trước tiên phải trở thành một con tang thi. ....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Hệ Thống Xoay Người Của Nữ Phụ (cuối)

Edt: Mít

Sau mặt thế, chiến dịch đầu tiên giữa các căn cứ cuối cùng cũng khai hỏa.

Viêm Chích cùng đội quân dị năng giả của các căn cứ liên minh khác mệnh lệnh cuộn cuộn hướng về căn cứ Thương Nhai tấn công.

Mà toàn bộ căn cứ Thương Nhai trừ bỏ dị năng giả còn có một đại quân tang thi tạo thành quân đoàn biến dị, hai bên giao chiến, tình hình chiến đấu cực kì kịch liệt.

Vì giảm bớt thương vong của quân mình, Tô Duệ cùng Tô Văn cũng xen lẫn trong đại quân tang thi tham gia chiến đấu, hiện tại Tô Ngôn đã tính thăng lên cấp 4, nhưng chiến tranh đột nhiên bắt đầu, Tô Ngôn cũng đành phải tạm thời từ bỏ thăng cấp, cùng Lý Tường chỉ huy đại quân tang thi bảo vệ căn cứ Thương Nhai.

Đây là lần đầu tiên dị năng giả của căn cứ Thương Nhai cùng tang thi minh hữu kẻ vai chiến đấu.

Bởi vì tang thi trời sinh so với người bình thường da dày thịt béo, bọn chúng trở thành nhóm yểm hộ tốt nhất cho dị năng giả, hai bên phối hợp ở lần giao phong đầu tiên liền làm giảm nhuệ khí của quân địch.

Chỉ là thời gian qua lâu, dị năng giả của đôi phương một đám lại một đám bổ sung lên, căn cứ Thương Nhai bên này bởi vì nhân số và hoàn cảnh xấu, rất mau liền xuất hiện một số lớn người bị thương.

Lúc này cuối cùng tới thời điểm Dương Tử Hi phát huy tác dụng.

Cô là hệ chữa khỏi cấp 6, hiện giờ Dương Tử Hi chỉ cần phát động ánh sáng chữa khỏi, có thể trong nháy mắt chữa khỏi hơn mười vết thương, tuy rằng đại chiêu như vậy không thể liên tục sử dụng, nhưng Dương Tử Hi là ai?..

Nữ cường nhân có không gian hệ thống nha!

Mất thấy bên phía Ngạn Vũ “Yếu thế”, Dương Tử Hi chần chờ vẫn là lấy ra nước suối trong không gian của mình, cô đem nước suối trong không gian có hiệu quả chữa khỏi trộn lẫn ở trong những loại thuốc khác cho những nhóm dị năng giả bị thương, tuy rằng việc này cũng yêu cầu một lượng tích phân nhất định của hệ thống mới có thể đổi lấy, nhưng Dương Tử Hi cảm thấy làm như vậy vẫn rất đáng giá, ít nhất sau khi mình tận lực hỗ trợ, ánh mắt Ngạn Vũ nhìn mình cuối cùng cũng có độ ấm, hơn nữa hần còn chủ động kêu mình cùng hần đi vào phòng thí nghiệm gặp vị nhà khoa học trong truyền thuyết!

Thời điểm Dương Tử Hi lần đầu tiên nhìn thấy Trì Dục, hần một mình ở trong phòng thí nghiệm bận rộn, áo blouse trắng, tóc ngắn màu đen, bề ngoài soái khí lại lạnh nhạt.

Tất cả thoạt nhìn cùng L tiến sĩ trong tưởng tượng của cô không sai biệt lắm.

Lúc này Trì Dục đang thật sự chuyên tâm làm thí nghiệm, cũng không có phát hiện Ngạn Vũ cùng Dương Tử Hi đã đến, chờ đến khi hần hoàn thành thí nghiệm ngừng đầu lên, lúc này mới phát hiện thân ảnh Ngạn Vũ, còn có Dương Tử Hi đi theo bên cạnh vẻ mặt mỉm cười..

“Dương thủ lĩnh, vị này chính là tiến sĩ. Tiến sĩ, đây là Dương thủ lĩnh cũng là minh hữu của chúng ta!”

Ngạn Vũ công thức hoá hướng về phía Trì Dục giới thiệu một chút thân phận của Dương Tử Hi, Trì Dục lập tức nhớ tới nhiệm vụ Tô Duệ giao cho mình, hần sắc mặt lạnh lùng, học theo bộ dáng Tô Duệ trước kia ở phòng thí nghiệm, không chút để ý “A” một tiếng, sau đó lại rũ xuống con ngươi, bày một cái tư thế cao lãnh, nghiêm túc nhìn báo cáo trên bàn thí nghiệm.

Lúc này, ba người tâm lý hoạt động là ba màu khác nhau....

Dương Tử Hi: L tiến sĩ quả nhiên rất cao lãnh!

Ngạn Vũ: Ngươi diễn, ngươi tiếp tục diễn!

Trì Dục: Lão tử quả nhiên là thiên tài diễn kịch, đúng vậy, trên đời này không có gì có thể làm khó ta, sắm vai nhân vật gì đó, thật ra không cần quá dễ dàng~

Ở phòng thí nghiệm xác nhận thân phận“L tiến sĩ”, Dương Tử Hi mỗi ngày trừ bỏ trị liệu cho nhóm người bệnh lại nhiều thêm một cái nhiệm vụ, chính là ngày ngày xác định địa điểm đến phòng thí nghiệm soát cảm giác tồn tại!

Dương Tử Hi: Tiến sĩ tiến sĩ, đây là cơm trưa hôm nay.

Trì Dục: Ừ.

Dương Tử Hi: Tiến sĩ, tiến sĩ, thuốc này tôi có thể sử dụng sao?

Trì Dục: A?

Dương Tử Hi: Tiến sĩ, anh hôm nay muốn ăn cái gì?

Trì Dục: Ách.

Nhiều thêm một chữ nguoi sẽ chết sao? Sẽ chết sao?.

Dương Tử Hi cảm thấy chuyện xoát độ hảo cảm của L tiền sĩ thật khó, quá mệt, không muốn yêu nữa.....

Mà lúc này, nội tâm Trì Dực thật ra cũng muốn hồng mắt →→ muốn một người thích làm nhảm nguy trang thành một tên mặt than kiêu lòi, chuyện này quả thực so với việc ở phòng thí nghiệm chạy bộ trên cầu độc mộc còn buồn chán hơn a ~

Chiến dịch ở ngày thứ mười, đại quân liên minh dị năng giả cuối cùng cũng bắt đầu bại lui.

Ở ngay lúc này, Lý Đào cùng Dương Võ dẫn đầu đội quân dị năng giả của căn cứ Thương Nhai tự nhiên là thừa thắng xông lên, nhưng là ở trong quá trình truy kích bọn họ lại bị đối phương mai phục, cũng may có Tô Ngôn thống lĩnh đại quân tang thi đứng lúc cứu viện, mà ở trận gian khổ chiến đấu này, Tô Ngôn cũng là lần đầu tiên ở trong chiến đấu đột phá, thăng lên cấp 4!

Nhìn nữ tang thi trước mặt dần dần biến hóa thành thiếu nữ thanh tú mỹ mạo, ánh mắt Dương Võ khó nén được khiếp sợ.

Cho dù Tô Ngôn đã cùng mấy năm trước có biến hóa không nhỏ, nhưng Dương Võ vẫn liếc mắt một cái nhận ra thiếu nữ tang thi trước mắt này chính là em gái của Tô Văn - Tô Ngôn.....

Mặt trời lặn, Lý Đào cùng Dương Võ cuối cùng cũng mang theo các đồng bạn bị thương chạy về căn cứ Thương Nhai, mà Tô Ngôn đã khôi phục hình người cũng đi theo bọn họ tiến vào căn cứ.

Năm đó Tô Ngôn ở trong căn cứ Thương Nhai sinh hoạt một đoạn thời gian, mấy năm nay như cái chớp mắt, nơi này đã xảy ra biến hóa rất lớn, trước kia những người mà cô quen thuộc cũng đã đi, hoặc là chết hết, hiện tại còn dư lại một mình Tiểu Lâm ca ca còn ở tại căn cứ Thương Nhai, Tô Ngôn nghe Lý Đào nhắc tới hân, thanh niên nhiệt huyết sôi trào năm đó đi theo Sở Phi Dương, hiện giờ đã ở trong căn cứ kết hôn sinh con, trải qua cuộc sống thực hạnh phúc.

Ở thời điểm Tô Ngôn đi thăm cố nhân, Dương Võ bị thương lại không có theo mọi người đi bộ hậu cần chữa thương, hân một mình yên tĩnh đi bộ trên đường phố, ánh mắt phức tạp mà thâm thúy.

“Dương Võ!”

Một thanh âm thanh thúy bỗng nhiên vang lên ở bên tai Dương Võ, hân ngẩng đầu liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, hướng về phía hân tự nhiên mỉm cười.

“Tô.....”

“Tô Văn!”

.....

Dương Tử Hi biết Dương Võ bị thương đã nghỉ ngơi.

Cô lẳng lặng đi tới bên ngoài phòng của Dương Võ, cửa sổ phòng mở ra, từ cửa sổ mở rộng vừa lúc có thể nhìn thấy Dương Võ đang ở trong phòng tự mình băng bó vết thương.

Ánh mắt Dương Tử Hi trầm xuống, lập tức đẩy cửa đi vào.

“Bị thương làm sao không nói cho tôi biết?”

Trong giọng nói mang theo một tia không vui, Dương Tử Hi dùng sức đoạt lấy băng vải trong tay Dương Võ, sau đó một đạo ánh sáng chữa khỏi dừng ở trên người Dương Võ, miệng vết thương trên người hân lập tức lấy mất thương có thể nhìn thấy tốc độ khép lại.

“Đều là vết thương nhỏ, tôi không muốn cô vì tôi mà tiêu hao dị năng.”

Dương Võ rũ con nguoi, ngữ khí trầm thấp..

"Trị liệu cho anh làm sao gọi là lãng phí?"

Dương Tử Hi có chút bất mãn buột miệng thốt ra, lời vừa ra khỏi miệng chính cô cũng sùng sốt một chút.

Mà Dương Võ ngồi ở một bên nghe được câu nói kia của Dương Tử Hi, sắc mặt của hân hơi động dung.

“Tiểu thư, hôm nay tôi..... nhìn thấy Tô..... Tô Ngôn.”

“Anh nói ai?”

Dương Tử Hi nghe Dương Võ nói sùng sốt một chút, có chút không tin hỏi một câu.

“Tô Ngôn, em gái của Tô Văn.”

“Không, không có khả năng! Con bé đã chết, như thế nào sẽ.....”

Dương Tử Hi không phải không tín nhiệm Dương Võ, nhưng không phải hệ thống đã phán định Tô Ngôn đã chết sao?

“Cô bé không chết, chỉ là biến thành tang thi, hiện tại đã là tang thi biến dị cấp 4!”

Dương Võ thấp thấp trăn thuật một lần.

Như thế nào sẽ.....

Hệ thống như thế nào sẽ bị lỗi?

Dương Tử Hi bỗng nhiên cảm giác được trong đầu một trận đau đớn, bởi vì cô lần đầu tiên đối với hệ thống sinh ra nghi vấn, hệ thống trong đầu lập tức bắt đầu công kích thức hải Dương Tử Hi, cho cô một cái cảnh giới trừng phạt!

“Tiểu thư, tiểu thư nguoi làm sao vậy?”

Nhìn thấy Dương Tử Hi đột nhiên vẻ mặt thống khổ bưng kín đầu, Dương Võ đột nhiên nhớ tới chạng vạng ở trên phố mình gặp được Tô Văn, và những lời mà cô nói cho mình.

“Có phải do hệ thống hay không? Có phải cái hệ thống trời định làm gì với cô hay không?”

Dương Võ vẻ mặt khảm trương đem Dương Tử Hi ôm ở trong lòng ngực của mình, hướng về phía không khí hô to.

“Ta mặc kệ nguoi là cái hệ thống gì, nguoi dứt khỏi thức hải của cô ấy nhanh lên!”

Đình!

Ở ngay lúc này, trong đầu Dương Tử Hi đột nhiên lại lần nữa truyền ra âm thanh máy móc lạnh băng của hệ thống...

Đừng, đừng mà!

Dương Tử Hi chỉ cảm thấy trong đầu đau đớn càng ngày càng lợi hại, trong chớp mắt, cô liền té xỉu ở trong lòng ngực Dương Võ.

Mà lúc này, ngoài cửa phòng, Tô Văn cùng Tô Duệ lắng lắng sóng vai mà đứng.

“Đúng như em đoán, cái hệ thống ngoại lai kia rất sợ bị người khác biết thân phận của mình, hiện tại nó đã tuyên bố cho Dương Tử Hi giết chết Dương Võ.”

Nói tới đây Tô Duệ tạm dừng một chút, lại đề thấp thanh âm của mình.

“Anh vừa mới cảm giác được cái hệ thống kia tinh thần thể so với mấy ngày hôm trước hư nhược không ít rồi, hôm nay sau khi trừng phạt Dương Tử Hi nó hình như lâm vào ngủ đông, anh phỏng chừng nó sẽ khởi động lại vào ba ngày sau, khi đó nếu Dương Tử Hi hoàn thành nhiệm vụ, tự nhiên có thể bổ sung năng lượng cho nó, mà nếu Dương Tử Hi không chịu giết Dương Võ, như vậy cái tinh thần thể này năng lượng không đủ sẽ không đáng để lo nữa.”

Nghe được Tô Duệ nói, Tô Văn trầm mặc hồi lâu.

Cái tự xưng là hệ thống ngoại lai kia dựa vào tinh thần thể ký túc trong linh hồn cường đại để tới hấp thu tinh thần lực của thế giới này.

Mà phương pháp nó hấp thu tinh thần lực chính là thông qua tuyên bố nhiệm vụ, làm ký chủ hoàn thành nhiệm vụ cho mình, khi nhiệm vụ hoàn thành nó sẽ từ trong thế giới này hấp thụ đủ một lượng tinh thần lực nhất định.

Hiện tại, hệ thống bởi vì biết được Tô Ngôn còn sống, làm cho tinh thần lực có vấn đề, lại bởi vì Dương Tử Hi hoài nghi cùng Dương Võ phát hiện, tiêu hao quá mức tinh thần lực mà lâm vào ngủ đông.

Hiện tại là cơ hội tốt nhất để giải quyết hệ thống, đương nhiên, nếu lúc này muốn mặt sát hệ thống nhất định phải tính cả ký chủ Dương Tử Hi cùng nhau giết chết.

Tô Văn bước từng bước trầm mặc đi vào trong phòng Dương Võ, lúc này cô cùng Tô Duệ đều không có nguy trang.

Nhìn thấy hai người đồng thời xuất hiện, Dương Võ theo bản năng ôm chặt Dương Tử Hi hôn mê bất tỉnh trong ngực.

“Anh tránh ra, tôi không muốn giết anh.”

Tô Văn ngữ khí thật lạnh, ánh mắt cũng không có bất kì độ ấm nào.

“A.”

Dương Võ chỉ cười: “Ồ cảnh tượng trong mơ, kiếp trước tôi đã mất đi cô ấy một lần, cũng chết qua một lần.”

Nói tới đây, Dương Võ nhẹ nhàng nâng khuôn mặt, nhìn Tô Văn.

“Tôi biết các người ẩn giấu thực lực, đương nhiên, nếu các người không che giấu thực lực cũng không quan trọng, tôi sẽ không phản kháng, giết tôi đi, đời này, ít nhất tôi còn có thể cùng cô ấy chết chung một chỗ.”

Tất cả của kiếp trước, Dương Võ đã ở trong ảo cảnh mà Tô Văn tạo ra trải qua một lần, kiếp trước mất đi Dương Tử Hi Dương Võ buộc mình phải trở nên cường đại, hần lần lượt tìm kiếm cơ hội tìm Sở Phi Dương báo thù, đáng tiếc.....

Là một vai phụ, hần vĩnh viễn không có thực lực cùng vận khí đối đầu với vai chính.....

Kiếp này Dương Tử Hi bởi vì hệ thống xuất hiện, làm thay đổi cả một đời.

Nhưng Dương Võ không có biện pháp từ bỏ cô, giống như hần không có biện pháp để mình không yêu cô nữa.

Cùng chết, đối với hần mà nói, có lẽ là kết cục tốt nhất.....

“Vậy các người cùng chết đi!”

Thanh âm Tô Văn vẫn như cũ là lạnh nhạt như băng, tay cô giờ lên, móng tay bỗng nhiên dài ra sắc bén, nhắm thẳng đến trái tim hai người mà qua.....

~~~~~

Thời điểm Dương Tử Hi tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau.

Cô đỡ đỡ cái đầu còn có chút đau đốn, bỗng nhiên nhớ tới nhiệm vụ ngày hôm qua hệ thống lưu lại trước khi mình hôn mê ——

Giết Dương Võ?

Không, không thể làm như vậy!

Mấy năm nay, vì để không bị hệ thống mật sát, Dương Tử Hi không phải chưa làm qua những chuyện vi phạm lương tâm, nhưng là.....

Dương Tử Hi nhìn không được dưới đáy lòng liên hệ hệ thống, chính là cho dù cô kêu gọi như thế nào hệ thống cũng không đáp lại, cô chỉ có thể ở giao diện hệ thống kiểm tra nhiệm vụ hiện giờ của mình.

Nhìn đến một hàng chữ to lấp lánh của nhiệm vụ chủ tuyến, Dương Tử Hi đột nhiên ánh mắt sáng ngời!

Công lược, L tiến sĩ!

Chỉ cần mình công lược L tiến sĩ, hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến là có thể đạt được số tích phân xa xỉ, đến lúc đó có thể cùng hệ thống nói điều kiện!

Nghĩ đến đây, Dương Tử Hi lập tức từ trên giường bò dậy, thu thập đơn giản một chút liền nhắm thẳng đến phòng thí nghiệm Phong Diệp mà đi.....

Vẫn luôn đem tinh thần lực chú định ở trên người Dương Tử Hi, Tô Duệ ở thời điểm Dương Tử Hi đi tìm Trì Dục liền đem tinh thần lực của mình thu trở về.

Tối hôm qua bọn họ có cơ hội trực tiếp giết Dương Tử Hi, nhưng mà Tô Văn không có giết cô ta.

Tô Duệ chưa bao giờ cảm thấy Tô Văn sẽ là một nữ nhân mềm lòng, nhưng duy nhất chữ “Tình”, làm đáy lòng cô sinh ra thương cảm, cũng là uy hiếp duy nhất đối với cô.

Rất rõ ràng, Dương Võ si tình đã thành công cho Tô Văn một đòn ngay tim!

Lúc này, Tô Duệ bỗng nhiên có chút chờ mong nho nhỏ, chờ mong lựa chọn của Dương Tử Hi, chờ mong kết cục của Dương Võ.

Thì ra, có được một chuyện để chờ mong như vậy, cảm giác cũng không tồi.

Hắn bắt đầu hiểu rõ cái loại tâm tình này của Tô Văn...

Đang không ngừng luân hồi tìm tìm kiếm kiếm, lần lượt trong các nhiệm vụ đảm đương vai trò của một kẻ phá hư.

Điều cô muốn làm, có lẽ trước nay đều không phải là phá hư?

Điều mà cô muốn chứng kiến, thật ra chỉ là nhân tâm mà thôi. ....

Đây là lần đầu tiên, Tô Duệ đối với thân phận “Nhiệm vụ giả” này của mình có nhận thức mới..

Từ trước đến nay, hắn chỉ vì hoàn thành nhiệm vụ mà lạnh như băng “Chấp hành nhiệm vụ”, mà hiện tại, Tô Duệ không chỉ có bắt đầu chân chính dung nhập vào mỗi một thế giới, hắn cũng bắt đầu học cách dụng tâm trải nghiệm mỗi một nhiệm vụ, thậm chí mỗi một người. ....

~~~~~

Căn cứ Thương Nhai trong sự liên minh công kích của đại quân dĩ năng giả vậy mà liên tiếp giành thắng lợi, còn có vô số tang thi biến dị thậm chí là nhóm người cảm nhiễm đều từ bốn phương tám hướng hướng về căn cứ Thương Nhai mà đến, trong những người đó còn bao gồm những người hướng tới cuộc sống mới, hướng tới cường đại, đồng thời cũng có người thường hướng tới sự sống sót.

.....

Thời gian ba ngày cũng không phải rất dài.

Mọi người trong căn cứ Thương Nhai đã bắt đầu chúc mừng thắng lợi.

Mà ba ngày này, Dương Tử Hi vẫn luôn liên tục không ngừng ở trước mặt Trì Dục xoát độ hảo cảm, xoát đến nỗi Trì Dục cũng sắp hồng mắt...

Bà chị à, chị làm chị gái của tôi còn không được sao?

Chị tuyệt đối là do ông trời phái tới chơi tôi có đúng không?

Cô cả ngày ở bên tai tôi blah blah blah nói không ngừng, cô bảo tôi một người nguy^ocao lãnh, thật^o lắm nhảm sao mà chịu nổi!

Mất thấy Trì Dục giống như băng sơn, trên khuôn mặt đã dần dần xuất hiện cảm xúc phong phú (thật ra là sắp hồng mắt), ở buổi tối ngày thứ ba, Dương Tử Hi rút cuộc nhịn không được gọi lại Trì Dục đang rời đi.

“Tiến sĩ, tôi có lời. muốn nói với anh.”

Trì Dục:.....

Ngài còn chưa nói đủ sao?

Mặc kệ nội tâm sắp hồng mắt, mặt ngoài, Trì Dục vẫn trưng một khuôn mặt than nhìn Dương Tử Hi, lạnh lùng phun ra một chữ.

“Nói!”

“Tôi.”

Đón lấy ánh mắt không hề có cảm tình của nam nhân, Dương Tử Hi giật giật môi.

“Tôi. tôi.”

“Tôi thích anh!”

Ba chữ này thực sự rất dễ nói, nhưng sau khi nói xong, Dương Tử Hi lại cảm thấy tâm của mình trống không.

Kiếp trước cô thích Sở Phi Dương như vậy, cuối cùng lại chết ở trong tay Sở Phi Dương.

Hiện tại, cô đối với nam nhân trước mặt nói “Tôi thích anh”, trong lòng lại nghĩ đến sinh tử của một người khác.

“Ừm”

Nghe được Dương Tử Hi nói, Trì Dục theo thói quen đáp một chữ, sau đó, hắn liền ngốc tại chỗ...

Vừa rồi, Dương Tử Hi nói với hắn cái gì nhỉ? Tô tình sao?

Đợi chút, để lão tử yên lặng một chút.....

“Anh đồng ý rồi?”

Dương Tử Hi nghe được Trì Dục trả lời, không thể tin được hỏi một câu.

Mà Trì Dục lúc này còn đang ở trạng thái đại ra..

Từ nhỏ hắn là học bá vẫn luôn không nói đến tình yêu gì gì đó, cuồng nhân khoa học tỏ vẻ, bị muội tử tỏ tình gì đó, tuy rằng biết rõ không phải sự thật, nhưng mà, vẫn là ngượng ngùng nha, thật khẩn trương có được hay không!

Ta nên bình tĩnh tiếp nhận sao?

Hay là nên khí phách cự tuyệt đây?

Nếu không hay là tiếp tục trầm mặc?

“Anh không nói lời nào, tôi coi như anh đồng ý!”

Ở thời điểm Trì Dục rối rắm, Dương Tử Hi đã dứt khoát giải quyết lưu loát, sau đó cô liền đi nhanh rời khỏi phòng thí nghiệm, một bên hướng về phía phòng mình mà đi, một bên dùng tinh thần lực liên hệ với hệ thống.

Trạng thái nhiệm vụ công lược L tiến sĩ trong hệ thống vẫn như cũ là chưa hoàn thành, cái này làm cho Dương Tử Hi nhìn không được có chút nóng nảy, tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ ở trong lòng hắn căn bản là không tính tiếp nhận mình?

Hay là.....xảy ra vấn đề gì khác? Ví như nói mình nhận sai người gì đó.

Dương Tử Hi đã không dám suy nghĩ tiếp, bởi vì khoảng cách thời gian hệ thống yêu cầu mật sát Dương Võ, còn dư lại một giờ cuối cùng!

Dương Tử Hi tâm loạn như ma lại bất tri bất giác đi tới ngoài phòng của Dương Võ, mấy ngày nay cô vẫn luôn vội vàng công lược “L tiến sĩ”, liên tục mấy ngày chưa gặp qua Dương Võ, lúc này trong phòng lại là bộ dáng Dương Võ vết thương chồng, nhìn thấy hắn một mình trầm mặc tự băng bó cho chính mình, Dương Tử Hi lập tức phần nộ vọt vào.

“Dương Võ, anh làm như thế nào được!”

“Tiểu thư!”

Dương Võ nhìn thấy thân ảnh Dương Tử Hi, cả người đều cứng lại, nhưng sau đó hắn lại lộ ra biểu tình trầm ổn bình tĩnh trước sau như một.

“Tiểu thư, cô có việc sao?”

Thật ra, hắn cũng biết, thời gian..... Tới rồi.

Ba ngày trước, lời nói lạnh băng của Tô Văn vẫn còn quanh quẩn bên tai Dương Võ.

“Tôi cho các người cơ hội cuối cùng, anh còn dư lại ba ngày cuối cùng.”

Thời gian ba ngày, thật là ngắn ngủi!

Dương Võ vốn định ở khoảng thời gian cuối cùng nhìn Dương Tử Hi nhiều hơn một chút, nhưng mấy ngày nay hắn đến cả góc áo của Dương Tử Hi cũng chưa nhìn thấy.

Dương Võ đã có chút tuyệt vọng, đành phải liều mạng ở trên chiến trường chém giết, có lẽ, đây là giá trị tồn tại duy nhất của hắn.

Không khí trong phòng thật áp lực, Dương Tử Hi cùng Dương Võ đối diện, hai người một người đang chờ đợi quyết định tử vong, mà một người khác lại là vạn phần nóng lòng.....

Hệ thống yên lặng ba ngày vừa mới đây lại có phản ứng....

Có lẽ bởi vì cái hệ thống này vốn không thuộc về thế giới này, cho nên nó trừ bỏ có thể bắt được hơi thở của L tiến sĩ, trên thực tế cũng không có bất kì phương thức gì có thể nhận ra thân phận của người mạnh nhất trong thế giới này - L tiến sĩ, trừ khi Dương Tử Hi thật sự công lược thành công L tiến sĩ, như vậy bởi vì phá hủy quỹ đạo sẵn có của thế giới này, nó sẽ đạt được một lượng tinh thần lực lớn.

Đây cũng là tiêu chuẩn mỗi lần hệ thống phán định nhiệm vụ thành công.

Cho nên nói, hệ thống gì đó cũng không phải vạn năng.

“Chưa thành công.....”

Ba chữ này làm tâm Dương Tử Hi lập tức như bị đóng băng.

Thanh âm máy móc lạnh băng đang bắt đầu đếm ngược trong đầu Dương Tử Hi.

Dương Tử Hi đứng bất động tại chỗ, đôi tay đều đang run rẩy..

“Ba, hai, một!”

Ở ba giây cuối cùng, trong đầu Dương Tử Hi bỗng nhiên hiện lên rất nhiều đoạn ngắn ở kiếp trước, cô lại nhìn đến tình hình lúc mình chờ chết, cô nhìn thấy khi đó mình chỉ là một người thường bị vô tình ném vào trong đàn tang thi.

Cô nhìn thấy bóng dáng tuyệt tình của Sở Phi Dương mang theo Tô Văn rời đi.

Sau đó cô nhìn thấy thân thể của mình bị các tang thi vô tình hung ác cắn xé.

Lúc này cô oán độc căm hận, đã không cảm giác được bất kì đau đớn gì, mà lúc này, cô nhìn thấy một hình bóng quen thuộc đang điên cuồng vọt lại đây.

Đó là..... Dương Vô.

Dương Tử Hi bất tri bất giác rơi lệ đầy mặt.

“Thực xin lỗi.”

“Dương Vô, thực xin lỗi.”

Em biết.....Anh yêu em.

Khi một giây đếm ngược cuối cùng kết thúc, Dương Tử Hi một bên rơi lệ một bên hướng về phía Dương Vô cười cười.

“A Vô, em..... em cũng yêu anh.”

Cho nên, em sẽ không thương tổn anh, cho dù chết cũng sẽ không.

Tại một giây cuối cùng này, Dương Tử Hi bỗng nhiên phát hiện mình trọng sinh căn bản không hề có ý nghĩa.

Cô không có đi quý trọng người mình nên quý trọng nhất, không có đi nắm chắc tình cảm mà mình nên nắm chắc.

Cái gọi là trả thù, cái gọi là quyền lợi.

Tất cả đều là một hồi chấp niệm.

Cô vì những đồ vật hư vô mờ mịt đó, từ bỏ tình cảm của mình để như trở bàn tay.

Nếu.....

Nếu không có cái gọi là hệ thống xoay người của nữ phụ này, nếu cô chỉ đơn giản là trọng sinh, cùng Dương Vô ở cùng nhau, ở mặt thể sống cuộc sống an ổn.....

Đó làm sao không phải là một loại hạnh phúc chứ?

Nữ chủ thì như thế nào?

Nữ phụ thì thế nào?

Mỗi người đều có quyền tự do chi phối sinh mệnh của mình, mà không phải giống cô hiện tại bị một cái máy móc lạnh băng chi phối đi làm những chuyện trái lương tâm.....

Cái gọi là hệ thống, vốn chính là máy móc, nó làm sao sẽ hiểu được tình cảm của nhân loại.

Ở thời điểm Dương Tử Hi tuyệt vọng chờ đợi bị hệ thống mật sát, đột nhiên một giọng nữ ở bên tai cô vang lên...

“Tập trung tinh thần lực của cô, công kích hệ thống trong thức hải!”

“Dương Tử Hi, chỉ cần cô còn tín niệm muốn sống sót, quyết tâm muốn cùng Dương Võ ở bên nhau, cô liền có thể đánh bại nó!”

Đánh bại nó!

Từ đây làm chủ nhân sinh của chính mình!

Làm vai chính trong cuộc đời mình!

Dương Tử Hi đã không kịp đi phân rõ chủ nhân của âm thanh kia cuối cùng là ai, cô bắt đầu tập trung tinh thần lực của mình, là một dị năng giả cấp 6 tinh thần lực của cô cực kì cường đại, ở ngay lúc này, Dương Võ ở một bên cũng đột nhiên nắm chặt tay Dương Tử Hi, thông qua lòng bàn tay ấm áp của hắn, cô tinh thần lực cuộn cuộn không ngừng đưa vào đến thân thể Dương Tử Hi.....

Tô Văn cùng Tô Duệ yên lặng đứng ở cửa phòng, mắt thấy có một đoàn tinh thần thể màu xám trắng bị bài trừ ra bên ngoài thân thể Dương Tử Hi.

Tô Duệ cười lạnh một tiếng, tinh thần lực che trời lấp đất trong nháy mắt bao phủ đoàn tinh thần thể kia.....

Người là..... L.....

Hệ thống còn chưa kịp nói xong di ngôn, đã bị Tô Duệ công kích đến tan thành tro bụi.

Mất đi ký chủ, hệ thống quả thật là không chịu nổi một kích!

Ở nháy mắt cái hệ thống ngoại lai kia bị hủy diệt, trong đầu Tô Văn đã nhân được nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành....

BUG đã bị tiêu hủy, nhiệm vụ giả có thể lựa chọn tùy thời rời khỏi thế giới nhiệm vụ.

Cái nhiệm vụ này nhìn như thật gian nan, lại đơn giản hoàn thành như vậy.

Đây là điều mà bốn năm trước mới vừa tiến vào nhiệm vụ Tô Văn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nếu không có Dương Võ, nếu Dương Tử Hi không có lựa chọn từ bỏ hệ thống, chỉ bằng thực lực như vậy, Tô Văn cùng Tô Duệ tuy rằng có thể đánh thắng Dương Tử Hi, nhưng một khi Dương Tử Hi trốn vào không gian hệ thống, mười năm tám năm không ra, nhiệm vụ của bọn họ cũng sẽ thất bại.

Cái gọi là trời tính không bằng người tính. =)) *hơi sai*

Là dụng cụ tính vì, nhưng vĩnh viễn cũng tính không ra tình cảm của nhân loại.....

Cuối cùng Tô Văn vẫn là lựa chọn lưu lại thế giới nhiệm vụ, cô còn 6 năm thời gian, cô phải dùng 6 năm này, cùng với Tô Duệ, hoàn thành nhiệm vụ của hắn....

Cùng nhau nhìn mọi người ở mặt thế lang bạc, ở thời đại mới sinh hoạt hạnh phúc.

.....

~~~~~

6 năm, căn cứ Thương Nhai đã biến thành căn cứ lớn nhất thế giới của nhân loại, theo thời đại mới đã đến, trong thế giới đã không còn những tang thi tùy ý cắn người, hiện tại dư lại đều là nhân loại mới.

Bọn họ đều có ý thức cùng tư tưởng của chính mình, tuy rằng bọn họ vẫn chỉ có thể dựa vào hấp thu năng lượng cùng dinh dưỡng của tinh hạch, nhưng trừ điều này ra, những nhân loại mới cùng những nhân loại khác đã không còn bất kì cái gì khác nhau, thậm chí, trong thế giới nhân số của nhân loại mới muốn nhiều hơn nhân loại bình thường.

Viện nghiên cứu Lục Diệp cuối cùng vẫn tiêu tán ở sông dài của lịch sử, đã không còn bao nhiêu người nhớ rõ "L tiến sĩ" nhắc đến làm người ta biến sắc, ở thế giới mới, mọi người đều công nhận phòng thí nghiệm duy nhất tên là “phòng thí nghiệm Phong Diệp”.....

Đi ở trên đường cái của kinh đô thế giới mới, rất xa là có thể nhìn thấy hai cái pho tượng song song.

Đó là pho tượng thuộc về Ngạn Vũ cùng Lý Tường, bọn họ khai sáng một thời đại mới, cũng đã đạt được cuộc sống mới và tình yêu thuộc về mình.

“Làm một anh hùng vô danh tư vị thế nào?”

Tô Văn cùng Tô Duệ ở trên đường chậm rãi đi tới, lúc này trên không trung một màu xanh, đường phố hai bên cũng có một cảnh quan mới.

Mười năm mặt thế, những đồ vật thường thấy ở thế giới trước kia, ở chỗ này lại làm cho người ta cảm thấy trân quý cùng vui sướng như thế..

Anh hùng vô danh.....

Không có người nào biết người chế tạo ra thuốc ức chế virus, thậm chí khai phá tiềm năng của thân thể còn có năng lượng tinh hạch mới và những đồ vật công nghệ cao, đều là từ tay L tiến sĩ mà ra.

L tiến sĩ, hẳn sẽ bị lưu danh vào sách sử, lấy danh nghĩa tội nhân mà viết.

“Anh trước kia có đi qua một cái mặt thể khác.”

Tô Duệ nghe được Tô Văn nói, hẳn theo bản năng nắm chặt tay cô.

“Nói đó nói nói đều là giết chóc cùng tranh đoạt, Tiểu Văn, ở chỗ này mười năm anh cảm thấy rất khoái lạc, anh cảm thấy anh đã tìm về một ít đồ vật mà trước đây anh đã rút mất.”

Mỗi một người đều đã từng là một đứa trẻ.

Mà mỗi một đứa trẻ đều đã từng hồn nhiên vô âu vô lo.....

“Em cũng.....”

Tô Văn ngẩng đầu, hướng về phía Tô Duệ cười cười.

“Em cũng giống anh tìm được đồ vật đã từng mất đi, rất quan trọng, rất rất quan trọng.”

Dương Vô mang theo Dương Tử Hi ẩn cư sinh hoạt, thật ra sau khi trọng sinh Dương Tử Hi nếu không có được hệ thống nữ phụ, có lẽ, cô đã sớm đi theo Dương Vô trải qua một cuộc sống bình thường an ổn.

Hệ thống tồn tại, gọi lên dục vọng cùng chấp niệm nơi đáy lòng của cô, làm cô xem nhẹ người bên cạnh mình.

Cũng may một khắc cuối cùng, Dương Tử Hi có thể hoàn toàn tỉnh ngộ.

Đối với Dương Tử Hi, Tô Văn cũng không có quá mức chán ghét, đương nhiên, cuối cùng nếu không có Dương Vô tồn tại, Tô Văn cũng tuyệt không thù hận lưu tình đối với Dương Tử Hi.

Là Dương Vô hai đời yên lặng trả giá đã động Tô Văn.

Giống như Tô Duệ suy nghĩ, Tô Văn trong lòng có uy hiếp, mà Dương Vô si tình, vừa lúc chính là đồ vật mà Tô Văn vẫn luôn đang tìm kiếm..

Không thể không nói, từ một góc độ khác mà xem, Dương Tử Hi thật may mắn, cũng vô cùng hạnh phúc.

Mà cùng cô ấy so sánh, Sở Phi Dương kiếp này lại là bi kịch.

Loại người có bản tính của động vật này, hẳn có thể vì chính mình vứt bỏ người khác một lần, vứt bỏ lần thứ hai, như vậy lần thứ ba lần thứ tư liền trở nên đặc biệt dễ dàng.

Sở Phi Dương càng ngày càng ích kỷ, đời này nhất định phải cô độc mà tồn tại, không chịu đối với người khác thật tình, lại dựa vào cái gì muốn người khác có thể đối với mình nhất vãng tình thâm?

Tô Văn cảm thấy, Dương Tử Hi cùng Sở Phi Dương giống như là một mặt song lăng kính, chiếu rọi bản thân ở quá khứ, hiện tại, còn có tương lai.....

Mặt thể, làm mọi người học được cách quý trọng.

Thế giới này, cũng làm Tô Văn tìm về tin tưởng đã từng vứt bỏ.

Mười năm thời hạn đã bắt tri bắt giác tiến đến, khi đếm ngược kết thúc, Tô Văn cùng Tô Duệ đều sẽ bị cưỡng chế thoát ly thế giới này.

Cảm giác được linh hồn của mình đang rút ra khỏi thân thể, Tô Văn vẫn như cũ ánh mắt ôn hòa nhìn Tô Duệ..

“Tô Duệ, em ở thế giới sau..... Chờ anh.”

Em chờ anh.

Đây là hứa hẹn, thuộc về em và anh.

~~~~~

Hạ hạ, xong TG5, chương cuối này 6k1 chữ, ta cũng thảnh thơi nháaa.

Và qua TG này, Văn tỷ đã chấp nhận Tô tướng quân nhà chúng ta đòi.

Đến TG sau ta bắt mí một chút là 2 người sẽ "bach bach bach" nha =))

♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Đích Nữ Trở Về (1)

Edt: Mít

Thời điểm Tô Văn rời khỏi thế giới nhiệm vụ, Diệp Hân đi tổng bộ họp còn chưa trở về, ở máy truyền tin xem một chút năm vạn tích phân mới của mình, Tô Văn theo bản năng mở ra danh sách nhiệm vụ giả ở thương thành của Thời Không Thất Lạc.

Trước đây, cô đều sẽ theo thói quen nhìn chăm chăm cái tên đầu tiên trong thương thành đến phát ngốc..

Hôm nay cô theo thường lệ nhìn thoáng qua...

Tảng Tâm Chia Khóa.

Đồ dùng dùng một lần, chỉ dùng để mở ra Tảng Tâm Chi Hộp.

Một cái đồ dùng dùng một lần có mức giá cao đến thái quá, Tô Văn ở trong quá khứ vẫn lấy đồ vật như vậy làm mục tiêu..

Giống như Tảng Tâm Chia Khóa, đồ vật cũng quý trọng như vậy tên là Tảng Tâm Chi Hộp.

Ở toàn bộ Thời Không Thất Lạc, chỉ có một người sử dụng loại hàng sang quý xa xỉ làm cho người thường chùn bước.

Người kia, chính là Từ Sách...

“Tâm ta không ở nơi này, cho nên ta sẽ không yêu cũng sẽ không đau.”

Tô Văn đến nay vẫn còn nhớ rõ một ngày kia, Từ Sách chỉ vào ngực của chính mình, sắc mặt bình tĩnh nói với cô những lời này.

Không có tâm, cho nên sẽ không yêu.

Không có tâm, cho nên sẽ không đau.

Tô Văn thở dài một hơi, nhẹ nhàng vuốt ve ngực của mình, từ khi nào, cô cho rằng chính mình cũng không có tâm, cũng đã quên yêu là như thế nào.....

Có lẽ cô khác với Từ Sách.

Hắn đem chính mình trở thành máy móc lạnh băng, đến tâm cũng có thể bị phong ấn.

Tô Văn từ đầu đến cuối đều không thể tuyệt tình như hắn được ...

~~~~~

Thời Không Thất Lạc, tổng bộ.

Thời điểm Diệp Hân từ trong phòng hội nghị đi ra, liền thấy được thân ảnh làm người ta khó quên kia.

Hắn đứng thẳng tắp trước cửa sổ, ánh sáng ngoài cửa sổ rơi rớt trên vai hắn, trong ánh sáng, dung nhan hắn thanh nhã xuất trần phảng phất như được mạ lên một tầng ánh sáng nhạt nhẽo...

“Bộ trưởng Từ.”

Diệp Hân tuy do dự nhưng vẫn tiến lên chào hỏi Từ Sách một tiếng..

Từ Sách hơi rũ mắt nhìn Diệp Hân, ôn nhuận cười.

Hắn luôn ôn nhã như ngọc như vậy, làm người ta nhìn không ra cảm xúc chân thật của hắn.

“Anh ở đây..... Chờ tôi?”

Trên thực tế Diệp Hân có chút không xác định, nhưng hiện tại trong phòng hội nghị đã không còn người khác, cô bởi vì mới nhậm chức cho nên được lưu lại phá lệ nói vài câu công đạo, chờ cô ra tới, những người khác đã sớm rời đi.

“Ừ.”

Nghe được nghi vấn của Diệp Hân, Từ Sách lại nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cái này làm cho Diệp Hân có chút kinh ngạc, nhưng giây lát cô lại nghĩ tới cái gì.

“Anh có phải..... có chuyện muốn hỏi tôi? Về..... Tô Văn?”

Tô Văn.....

Ánh mắt Từ Sách hơi ngưng một chút.

“Cô ấy, gần đây thế nào?”

Tuy rằng chỉ là câu hỏi đơn giản nhất, nhưng Từ Sách giống như là hạ quyết tâm rất lớn.

Hắn, đã thật lâu không có rồi rắm như vậy.

A, loại tâm tình này, hình như nên gọi là “Rối rắm”?

Vứt bỏ thất tình lục dục đã lâu, hắn cảm thấy mình càng giống người máy, căn bản không thể chân chính đi trải nghiệm tình cảm của con người.

Chỉ là.....

Vẫn là có chút đề ý.

Năm đó, nữ tử một lòng muốn cùng hắn đồng quy vu tận.

Quả nhiên.....

Nghe được Từ Sách dò hỏi, Diệp Hân lập tức hí mắt cười cười.

“Tô Văn cô ấy rất tốt, gần đây công tác cũng rất nghiêm túc, nói không chừng một ngày nào đó cô ấy sẽ vượt qua tôi, đến lúc đó lại đến tổng bộ dự họp, bộ trưởng Từ anh có thể tự mình dò hỏi tình hình gần đây của cô ấy rồi.”

Bọn họ tuy rằng cùng ở chung trong một cái thời không, nhưng ngày thường lại không có bất kì giao thoa gì, bởi vì Thời Không Thất Lạc có các bộ môn đều bị phân chia ra.

Gặp lại Tô Văn.....

Từ Sách nghe Diệp Hân nói, hắn trước sau như một nhàn nhạt cười cười.

“Bộ trưởng Diệp cũng không cần tự coi nhẹ mình, hơn nữa, tôi nghĩ..... không bao lâu nữa, tôi và cô ấy sẽ rất nhanh..... Gặp mặt.”

Nghe được Từ Sách trả lời, Diệp Hân cũng hơi sững sốt, lúc này mới bỗng nhiên nhớ tới thí luyện vượt bộ môn 3 năm 1 lần của tổng bộ sắp phải bắt đầu rồi.

Ba năm trước đây, Tô Văn còn chưa có đi vào nơi này, mà hiện tại, làm nhân vật kẻ phá hư vị diện số 2, ở trong đợt thí luyện vượt bộ môn năm nay, Tô Văn nhất định phải tham dự, mà Từ Sách cũng nhất định sẽ xuất hiện.

“Thời gian qua thật nhanh, lại muốn thí luyện rồi! Năm nay bộ trưởng Từ còn có tin tưởng sẽ tiếp tục giành chức quán quân sao?”

Ở mỗi lần thí luyện vượt bộ môn, mỗi bộ môn sẽ có 3 nhiệm vụ giả tình anh tham dự, mọi người sẽ cùng tiến vào một cái thế giới nhiệm vụ không có cốt truyện, lúc này, bàn tay vàng của mọi người ở trong thế giới nhiệm vụ này đều sẽ mất đi hiệu lực..

Ở cùng một thế giới, địch ta không rõ, thật giả khó phân biệt.

Giữa các bộ môn khác nhau cho phép tiến hành chém giết.

Toàn bộ thí luyện chia làm sơ tuyển cùng chung kết ở hai cái thời không, thế giới sơ tuyển có thời gian hạn chế, thời hạn vừa đến, người còn sống sẽ thuận

lợi thắng cấp, mà thời không của trận chung kết lại càng tàn khốc.... giành giật từng giây giết chóc, sống đến cuối cùng chính là người thắng..

Từ sau khi Từ Sách trở thành người của bộ chữa trị vị diện số hiệu NO. 1, hắn chưa từng thua qua.....

Mà những năm gần đây người của tổng bộ kẻ phá hư vị diện dự thi cơ hồ đều bị Từ Sách giết qua, cũng bao gồm Diệp Hân, ngẫm lại cũng cảm thấy thật ngưỡng mộ nha!.

Ở thời điểm Diệp Hân vô cùng ngưỡng mộ, Từ Sách lại chỉ đạm nhiên cười.

“Tôi sẽ toàn lực ứng phó, cô cũng phải cố lên.”

Nói xong, hắn không chút do dự xoay người rời đi.

Toàn lực ứng phó cái quỷ á!

Diệp Hân cảm thấy mình cần phải lập tức chạy trở về tìm Tô Văn thảo luận một chút, nhìn xem có thể tìm được nhược điểm nào đó của Từ Sách hay không.

Dù chỉ là một cái nhược điểm nhỏ nhất cũng tốt rồi!

Cô không tin Từ Sách thật sự có thể giống như máy móc tinh vi, không hề có sơ hở?.

Đáng tiếc Diệp Hân cuối cùng vẫn phải thất vọng rồi..

Bởi vì chờ cô trở lại tổng bộ kẻ phá hư vị diện, được cho biết Tô Văn vừa mới tiến vào khoang chấp hành nhiệm vụ số 3.

Biết được tin tức này, Diệp Hân thở dài một hơi, đáy lòng lại không khỏi tò mò....

Chẳng lẽ Tô Văn đối với khoang số 3 có cảm tình?

Làm sao vẫn luôn không chịu đối thoại chấp hành chứ?

Tình huống thực tế thật ra là.....

Tô Văn quên nói cho Tô Duệ mình đã “Thăng chức”, mà máy định vị Tô Duệ mua, chỉ có thể dựa vào khoang chấp hành của cô mà tìm kiếm.

Cho nên, các bạn hiểu rồi đấy.

Lúc này, ở trong thế giới nhiệm vụ...

Tô Văn còn chưa có mở mắt ra, đã cảm giác được cả người khô nóng, loại cảm giác này là.....

Tô Văn mở choàng mắt, lọt vào trong tầm mắt là một chiếc ghế khắc hoa trầm hương.

Lúc này cô chính là đang ngã ngối trên mặt đất, một thân cung trang hỗn độn không chịu được, Tô Văn cố nén cảm giác không khỏe trong thân thể, đỡ ghế dựa ở một bên mà đứng lên.

Lúc này, phía sau cô đột nhiên truyền đến một âm thanh “Hử hử”, Tô Văn vừa xoay đầu, liền nhìn thấy một nam tử mặc áo gấm màu lam nhìn như quả bóng thịt lúc này cũng đang nằm trên mặt đất, mặt đỏ bừng, cả người một bên hử hử, một bên xé rách quần áo của mình!

Đờ mờ!

Ánh mắt Tô Văn lạnh lùng, trong đầu có chút ký ức mơ hồ hiện lên, cô không dám ngốc thêm nữa ở cái thị phi này, nghiêng ngả lão đảo chạy ra bên ngoài.

Cố sức đẩy ra cửa gỗ màu son, lọt vào mi mắt Tô Văn chính là một hành lang dài u tối, lúc này đã là đầu thu, ngọn gió lạnh lẽo ập tới cũng không làm cho đầu óc Tô Văn thanh tỉnh thêm, mà càng làm cho thân thể của cô bị được hiệu hung mãnh dị thường ảnh hưởng đến xao động bất an.

Từ xa, Tô Văn đã nhìn thấy có một bóng dáng mơ hồ, hình như đang muốn chạy đến đây.

Không có thời gian sửa sang lại cốt truyện cùng kí ức trong đầu đang lung tung rối loạn, Tô Văn nhanh chóng quyết định xoay người hướng về phương hướng đối diện chạy đi, cô không biết chạy được bao lâu, vào thời điểm ý thức trong đầu dần dần mơ hồ, ở trong tầm mắt Tô Văn cuối cùng cũng xuất hiện một hồ nước!

Có nước, là một cái hồ nhân tạo!

Ánh mắt Tô Văn sáng ngời, cô bước nhanh chạy đến bên hồ, cơ hồ là không chút nghĩ ngợi liền muốn nhảy xuống...

“Nàng không muốn sống nữa à!”

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam nôm nóng lại quen thuộc.

Cánh tay Tô Văn bị người phía sau gắt gao túm chặt, chờ cô phục hồi lại tinh thần, cả người đã bị ôm ở trong một lòng ngực lạnh băng.

Khí lạnh ập vào trước mặt làm cho cô theo bản năng cảm thấy thật thoải mái.

Tô Văn ở trong lòng ngực hấn cọ cọ, đôi tay không tự giác ôm lấy vòng eo nam nhân, có chút tâm phiền ý loạn, cuối cùng cũng an ổn, mà thân thể xao động bất an kia, lại càng ngày càng làm cản quá phận.

“Tô Duệ, ta khó chịu.”

Ta thật là khó chịu.

Tô Văn nỉ non, lại ở trong lòng ngực Tô Duệ cọ cọ.

“Ngoan, một lát sẽ tốt thôi, ta mang nàng đi!”

Khi nói chuyện, Tô Duệ đã dùng áo choàng trên người mình bao lấy thân thể Tô Văn, sau đó một cái lắc mình, thân ảnh của hắn đã biến mất ở bên hồ.....

Buổi tối đầu thu, rõ ràng đã có gió lạnh đến thấu xương, Tô Văn bị Tô Duệ gắt gao ôm vào trong ngực, dựa vào trước ngực hắn có mang theo khí lạnh nhưng vẫn như cũ cảm thấy khô nóng khó chịu.

Cô không tự chủ được giãy giụa vài cái, mặt vô ý ở trên người Tô Duệ cọ cọ.

“Nóng quá.”

“Đừng lộn xộn.”

Tô Duệ ngừng khí cũng trầm xuống, hắn ôm Tô Văn dọc theo đường đi lướt qua tường cao của Khánh Xuyên hầu phủ, cuối cùng dừng ở một cái hẻm nhỏ bên ngoài hầu phủ.

Hẻm nhỏ tối tăm, dừng một chiếc xe ngựa quý giá đẹp đẽ, canh giữ ở bên cạnh xe ngựa chính là một thị vệ mặc trang phục màu đen, nhìn thấy thân ảnh Tô Duệ chạy như bay mà đến, trên mặt thị vệ kia rõ ràng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Chủ tử, người.....”

“Canh giữ ở cửa hẻm, đừng để bất luận kẻ nào tới gần nơi này!”

Lưu lại những lời này, Tô Duệ đã hóa thành một đạo tàn ảnh màu tím, ôm Tô Văn nhảy vào bên trong xe ngựa....

Trong xe phi thường rộng, bên trong trải đầy thảm nhung bằng tơ vàng mềm mại, Tô Duệ cẩn thận đặt Tô Văn xuống, còn chưa kịp đứng dậy, đôi tay Tô Văn đã gắt gao câu lấy cổ hắn.

“Đừng, đừng đi.”

Cánh tay mảnh khảnh trắng nõn lại mềm mại ấm áp, làm Tô Duệ trong nháy mắt hoảng thần.

Lúc này sắc mặt Tô Văn hồng hồng, tóc dài trên trán bởi vì mồ hôi nên tất cả đều rời rạc dán ở trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Ở dưới ánh nến mờ ảo, Tô Văn hơi hơi giương cằm, ánh mắt như nước, thần thái mê ly nhìn nam nhân trước mặt....

Ở trong ấn tượng của Tô Duệ, Tô Văn vẫn luôn đậm nhiên, thậm chí có đôi khi lại rất lạnh nhạt.

Hắn còn chưa từng gặp qua bộ dáng cô động tình lại ý lại như thế, cho dù biết rõ lúc này người trước mắt cũng không phải là Tô Văn chân chính.

Nhưng trong thân thể này, là linh hồn của cô.

Như bây giờ người nhìn hắn, kêu hắn đừng đi, là Tiểu Văn của hắn..

Chỉ cần nghĩ đến đây, Tô Duệ liền cảm thấy bụng nhỏ của mình nóng lên, trong thân thể như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Hô hấp của hắn không tự chủ được rối loạn, nhưng mà..... nghĩ đến Tô Văn hiện tại trạng thái không thanh tỉnh, Tô Duệ còn sót lại lý trí vẫn phải cưỡng bách mình lập tức bình tĩnh xuống...

“Tiểu Văn, nàng nhìn một chút, ta giúp nàng..... Ngô.....”

Tô Duệ vốn định nói mình có thể giúp Tô Văn đã thông huyết đạo sơ tán được hiệu trong cơ thể, nhưng là lời nói còn chưa nói xong, Tô Văn một bên đã mơ mơ màng màng nghiêng qua đây, dùng sức hôn lên môi Tô Duệ.

Ý thức của Tô Văn vẫn luôn mơ hồ, cô cảm thấy mình bị bỏng cháy sắp chết rồi, liền ở trong một mảnh biển lửa nóng rực, cô nghe được Tô Duệ nói với cô.

“Ta giúp nàng.”

Giống như là ở thế giới trước, trong ảo cảnh...

Ở ngọn lửa không bờ bến, Tô Duệ vươn tay về phía cô.

Tô Văn muốn nói, cô không cần bất luận kẻ nào trợ giúp, nhưng mà, nếu người kia là Tô Duệ.....

Cô không ngại.

Cơ hồ là thời điểm cái ý niệm này dưới đáy lòng dâng lên, thân thể Tô Văn đã trước một bước làm ra phản ứng, cô hôn Tô Duệ, môi Tô Duệ thật lạnh, lạnh lẽo nhưng mang theo một tia ngọt dịu, làm Tô Văn cảm thấy thật thoải mái.

“Tô Duệ, Tô Duệ.”

Tuy rằng ý thức mơ hồ, nhưng Tô Văn vẫn không tự chủ được gọi tên Tô Duệ.

“Tô Duệ, hôn ta.”

“Nàng biết nàng đang làm cái gì không?”

Tô Duệ hô hấp dồn dập, nhưng ánh mắt lại càng thêm âm u nhìn gương mặt gần trong gang tấc kia.....

Cho dù cô biến thành dáng vẻ gì, cô đều là Tiểu Văn của hắn, ở muôn vàn biển người, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô, liền nhận ra cô.

Đang làm gì?

Tô Văn có chút không biết mình đang làm gì, nhưng mà.....

Cô có chút khó chịu vận vẹo thân mình tiếp tục hướng bên người Tô Duệ nghiêng qua.

“Tô Duệ, ta muốn.”

Nếu là anh, em nguyện ý.

Thật sự nguyện ý, không phải tạm chấp nhận, cũng không phải đâm lao phải theo lao.

Đơn giản là, người trước mắt này là anh, Tô Duệ.

Có người từng nói qua, tình cảm sâu sắc nhất là tình bạn, Tô Duệ làm bạn với Tô Văn qua từng thế giới, cho dù cô biến thành bộ dáng gì, cho dù là bộ mặt tang thi dữ tợn, hắn cũng chưa bao giờ rời bỏ cô.

...

Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm*

*Tình không biết bắt đầu từ bao giờ, chỉ biết hướng mãi về một người mà say đắm

Tô Văn cảm thấy may mắn lớn nhất cả đời của mình chính là ở thế giới kia tình cờ gặp gỡ Tô Duệ.....

Một người này, cả đời không hối hận.

“Tiểu Văn.....”

Lời nói cuối cùng của Tô Văn thành công đánh tan lý trí Tô Duệ.

Yêu quá sâu, mới có thể cẩn thận như thế, cũng chính vì yêu quá sâu, hắn mới có thể ở trước mặt bất kì người nào ngồi trong lòng mà không loạn, lại duy nhất đối với cô, yêu, dục, tình thâm.....

Tô Duệ trở tay chế trụ gáy Tô Văn, làm cô cả người thoải mái rúc ở trong ngực của mình, nụ hôn thâm tình nóng bỏng che trời lấp đất mà đến, tại một khắc này, không chỉ có thân thể hai người, linh hồn của cả hai tựa như cũng cùng bốc cháy lên.....


~~~~~  
Tô tướng quân ái quá sâu...

Cuối cùng cũng "bach bạch bạch"...

=))))))

Tự nhiên đọc qua biết bao nhiêu nam chính, đến bây giờ ta mới thấy Tô tướng quân mới là nam chính trong lòng ta.....hự hự.... ♥◻♥◻

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Đích Nữ Trở Về (2)

Edt: Mít

Hoàng triều Đại Kinh.

Đế đô.

Khánh Xuyên hầu phủ.

Vì chúc mừng trưởng tử của Khánh Xuyên hầu Thẩm Ngọc Thư từ biên quan chiến thắng trở về, Khánh Xuyên hầu phủ giăng đèn kết hoa tổ chức yến hội, hầu như là hoàng thân quốc thích hay quý tộc ở đế đô hôm nay đều tới chúc mừng Thẩm gia.

Toàn bộ sảnh ngoài của hầu phủ lúc này đang ăn uống linh đình khách và chủ cùng vui vẻ, so sánh với nào nhiệt bên ngoài, hậu viện của Khánh Xuyên hầu phủ lúc này lại là một cục diện phi thường xấu hổ....

Ở nửa canh giờ trước, thiên kim Tô Văn của Tĩnh Ninh hầu phủ đột nhiên ở hậu viện của Khánh Xuyên hầu phủ không thấy bóng dáng, bởi vì nàng là vị hôn thê của Thẩm Ngọc Thư cho nên hạ nhân của Khánh Xuyên hầu phủ đều thật tận tâm tận lực bắt đầu tìm kiếm vị thiếu phu nhân tương lai này.

Kết quả có nha hoàn tới nói là nhìn thấy Tô tiểu thư tới sương phòng thứ ba trong hậu viện, dưới sự dẫn dắt của phu nhân Khánh Xuyên hầu Dư thị, phu nhân Tĩnh Ninh hầu Lưu thị cùng với một đám quan gia tiểu thư cùng các phu nhân đi tới sương phòng theo như lời của nha hoàn kia, còn chưa có vào cửa liền nghe được bên trong truyền đến âm thanh làm người ta mặt đỏ tim đập, nhất thời, phu nhân Khánh Xuyên hầu mặt đen lại, mà phu nhân Tĩnh Ninh hầu sắc mặt đại biến đi nhanh đẩy cửa mà vào.

Lúc này trong phòng một mảnh hỗn loạn, hai cái bóng thân thể màu trắng đang giao triền phi thường kịch liệt.

Những tiểu thư đứng ở cửa nơi nào đã gặp qua trường hợp bạo dạng như vậy, sôi nổi kêu to quay đầu đi.

“Ngươi cái tên súc sinh này!”

Phu nhân Tĩnh Ninh hầu Lưu thị cho rằng nữ nhi mình bị hại, một bên khàn cả giọng vọt lên, một bên dùng đôi tay hung hăng đẩy nam nhân trên mặt đất kia ra, đợi cho các vị phu nhân nhìn thấy khuôn mặt của hai người cầu thả trên mặt đất, Lưu thị sắc mặt ngẩn ra, sau đó lại mừng như điên...

Không phải nữ nhi bảo bối Tiểu Văn!

“Miễn Nhi!”

Lúc này người ngay từ đầu xem náo nhiệt hăng say phu nhân Trần Quốc Công Vương thị đột nhiên sắc mặt đại biến gọi một tiếng, thì ra nam tử trên mặt đất không mảnh áo che thân biểu tình phần khôi là con trai độc nhất của Trần Quốc Công - Trần Miễn!

Ở bên này khi các vị phu nhân biến đổi bất ngờ, tâm tình thay đổi rất nhanh, còn bên kia, Tô Văn cảm thấy mình cũng bị tra tấn muốn chết rồi...

Ánh sáng tối tăm trong xe ngựa, Tô Văn tuy rằng đã khôi phục ý thức, nhưng toàn thân giống bị nghiền áp qua, đau đớn khó nhịn...

“Dừng lại, đủ rồi”

“Đau quá”.....

Thanh âm Tô Văn đều là nghẹn ngào, hữu khí vô lực lên tiếng lại làm cho nam nhân trên người càng thêm ra sức.....

Được rồi, ta biết chàng thân thể khỏe, chàng võ công cao! Chàng nội lực thâm hậu! Chàng tuyệt đối không sợ thận hư!

Nhưng mà, Tò tướng quân, thật sự đủ rồi!

Không biết qua bao lâu, sắc trời đã càng ngày càng tối, Tô Văn cảm thấy mình bị lẫn lộn đến muốn rã rời rồi.....

Xe chấn gì đó, quả thực không muốn làm người nữa ~

“Chủ tử.”

Lúc này bên ngoài xe ngựa bỗng nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp, đờ mờ! Cuối cùng cũng gặp người sống, thanh âm này đối với Tô Văn mà nói quả thực là âm thanh của tự nhiên!

“Chủ tử, bệ hạ triệu kiến!”

Bên trong xe, Tô Duệ động tác chậm lại, một đôi con ngựa u ám có chút bất mãn trầm trầm.

“Kêu hấn chờ!”

Mỗ thị vệ:.....

Kêu bệ hạ chờ gì đó, chủ tử, người xác định người hiện tại vẫn còn bình thường sao?

“Chàng..... Đi thôi.”

Tô Văn tuy rằng đã sớm cả người vô lực, lại thừa dịp Tô Duệ tạm dừng trong nháy mắt, nhẹ nhàng bắt được cánh tay hắn.

“Đưa ta..... Trở về.”

Nói xong mấy chữ này, Tô Văn liền hoàn toàn hôn mê rồi...

Mệt mỏi quá, đau quá, làm ta muốn chết luôn.

Ngày hôm sau, Tô Văn mở mắt ra, liền phát hiện mình đã về tới khuê phòng bên trong Tĩnh Ninh hầu phủ.

Lúc này sắc trời hừng sáng, Lưu thị còn ngồi ở trước giường Tô Văn, hai mắt đều hồng, xem ra là khóc cả đêm.

“Nương.”

Tô Văn há miệng thở dốc, thanh âm nghẹn ngào..

“Nữ nhi của ta số khổ a!”

Nghe được thanh âm Tô Văn nghẹn ngào, Lưu thị lập tức lại thấy đau lòng cầm khăn tay bắt đầu lau nước mắt.

“Rốt cuộc là cái tên hôn đần trời đánh nào tạo nghiệt a!”

Nói đến Lưu thị một ngày một đêm này tâm tình vẫn luôn thay đổi rất nhanh.

.....

Đầu tiên là nữ nhi mất tích, nàng chỉ là có chút nôn nóng, sau đó một màn ở trong sương phòng kia, tâm Lưu thị đã có chút hồng mắt, nàng cho rằng nữ nhi này của mình trong những người đồng lứa xem như là bị huỷ hoại rồi, cũng may cuối cùng hữu kinh vô hiểm, phát hiện nhận sai người.

Nhưng là nữ nhi bảo bối của nàng cuối cùng là đi đâu vậy?.

Tìm khắp Khánh Xuyên hầu phủ cũng không tìm được nữ nhi của mình, cuối cùng lại là quản gia trong nhà phái người tới thông báo nói đại tiểu thư tự mình về nhà!

Lúc ấy người trong nhà tới áp ứng ánh mắt lập loè, Lưu thị liền biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, khi nàng vội vàng chạy về phủ liền nhìn thấy nữ nhi của mình hoàn chỉnh nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, toàn thân đầy.....

Tóm lại, lúc ấy chỉ nhìn thoáng qua, Lưu thị liền hôn mê, chờ nàng nửa đêm tỉnh lại, liền chạy đến mép giường Tô Văn khóc lóc nỉ non, bị thương vụn phần..

“Văn Nhi, con nói cho nương biết, rốt cuộc là ai? Nương sẽ thỉnh Hoàng Hậu nương nương làm chủ cho con!”

Lưu thị nói cho cùng cũng là hầu phu phu nhân, cũng không phải giống những thô phụ ngoài chợ kia, chuyện ngày hôm qua ở Khánh Xuyên hầu phu tuy rằng cuối cùng nói là nhà hoàn nhận sai người, hơn nữa cuối cùng nháo ra tai tiếng còn là công tử của Trần Quốc Công cùng nhà hoàn của Khánh Xuyên hầu phu, nhưng chuyện này rõ ràng là có người phía sau thao túng, mà ngay từ đầu mục tiêu của họ, nhất định là Tô Văn không thể nghi ngờ.

“Con. con không biết là ai làm.”

Tô Văn chần chờ một chút, sắc mặt vẫn như cũ hoảng sợ chưa ổn định.

Không biết?

Lưu thị thở dài một hơi, lau nước mắt trên mặt, đôi mắt kia lại đột nhiên hiện lên một tia sắc lạnh.

“Kia. Ngày hôm qua, nam nhân kia, con còn. Nhận ra hắn không?”.

Thật ra Lưu thị muốn hỏi cô, nam nhân kia cô có biết hay không, nhưng nghĩ lại nếu thật là có người muốn có ý hãm hại, cũng nhất định sẽ tìm một gương mặt mới lạ!

Đáng chết!

Nữ nhi bảo bối của nàng đặt trên đầu quả tim vậy mà bị một nam nhân không hề quen biết làm hỏng!

“Con.”

Tô Văn theo bản năng cắn cắn môi.

“Con không biết. con không biết, hắn là ai.”

Những lời này, cũng xem như Tô Văn không có hoàn toàn nói dối, cô thật sự không có cơ hội dò hỏi thân phận hiện tại của Tô Duệ, nhưng ngẫm lại thân phận của mấy nam phụ trong thế giới này, thân phận của hắn so với mình hắn là chỉ cao hơn chứ không thấp.

Thấy Tô Văn rũ ánh mắt, biểu tình có chút đại ra, Lưu thị cũng không đành lòng tiếp tục truy vấn.

“Văn Nhi, con nghỉ ngơi cho thật tốt đi, chuyện này. Chuyện này nhất định phải giữ ở trong bụng, đừng cho bất kì kẻ nào biết, nương sẽ giúp con. Nghĩ cách, con yên tâm! Nương nhất định sẽ làm cho con được như ý nguyện về vang gả vào Khánh Xuyên hầu phu, không ai có thể làm tổn thương con.”

Đội Lưu thị rời đi, trong phòng chỉ còn lại có một mình Tô Văn, cô chậm rãi mở to mắt, ánh mắt hoảng hốt nhìn nóc giường....

Sau khi cô rời khỏi nhiệm vụ này nhất định phải đi khiêu nại!

Trước khi tiến vào nhiệm vụ rõ ràng đã chọn tốt thời gian ở thời điểm nguyên chủ chưa thất thân, làm sao cô vừa đến thì liền gặp phải việc này chứ!

Bộ hậu cần tuyệt đối là cố ý!

Dưới đáy lòng đem toàn bộ bộ hậu cần đều nguyên rửa một lần, lúc này Tô Văn mới ở trong đầu chậm rãi sửa sang lại cốt truyện chủ tuyến của thế giới này....

~~~~~

Thế giới này nữ chủ tên là Thẩm Thanh Cẩm, là trưởng nữ dòng chính của Khánh Xuyên hầu phu, nàng là nữ trọng sinh.

Kiếp trước, nàng gả cho Ngũ hoàng tử Tần Đình mà mình luôn ái mộ, kết quả cuối cùng nàng lại bị chính phu quân của mình cùng muội muội Thẩm Thanh Dao liên hợp tính kế, không chỉ có hài tử trong bụng bị bôi nhọ thành dã chủng bị mạnh mẽ đánh đập, đến nàng cuối cùng cũng ở trong một ngọn lửa lớn vút bỏ mạng.

Sau khi trọng sinh, Thẩm Thanh Cẩm học giả heo ăn thịt hổ, nàng bên ngoài hồn nhiên, nội tâm lại phúc hắc.

Một đời này nàng không hề bị tra nam hư tình giả ý che mắt, cũng không hề bị muội muội độc như rắn rết lừa gạt lợi dụng.

Nếu muội muội cùng tra nam đã lưỡng tình tương duyệt, nàng liền đem bọn họ trở thành một đôi, làm cho hai người bọn họ sinh chán ghét nhau, sau đó chó cắn chó. ....

Đương nhiên, nữ chủ trọng sinh tà mị cuồng quyến như thế, bên người nàng tự nhiên không thể thiếu nam chủ phong hoa tuyệt đại bày mưu lập kế, cùng một đám nam phụ thâm tình bị thủ đoạn cùng chỉ số thông minh của nữ chủ thuyết phục....

Thẩm Thanh Cẩm cơ trí quyết đoán, khiến cho Nhị hoàng tử Tần Việt chú ý. Hai người từ thử thăm dò nhau đến thương thức nhau, cuối cùng lưỡng tình tương duyệt ở bên nhau. ....

Đương nhiên, trừ bỏ nam chủ Tàn Việt chính quy này, các nam nhân khác cũng không khỏi bị hào quang nữ chủ hấp dẫn, Thái Tử điện hạ Tàn Vũ cùng con trai của đương triều Thái úy Tiêu Vệ, thậm chí là Tẩn Thân Vương Tẩn Mục Ngốn đều quỳ dưới gấu váy của nữ chủ.

Mà những pháo hôi nam phụ khác tỏ vẻ thương thức nữ chủ không đề cập tới cũng thế.

Nói nửa ngày, hình như cũng không liên quan gì đến Tô Văn?

Thật ra, mọi chuyện là như thế này, ở trong thế giới nhiệm vụ lần này, thân phận của Tô Văn cũng không phải là tiền nhiệm của nam chủ (bởi vì thế giới này nam chủ hay nam phụ đều vì nữ chủ đại nhân thủ thân như ngọc, không có ăn mặc ~) thân phận của cô là vị hôn thê của ca ca nữ chủ Thẩm Ngọc Thư (tiền nhiệm).....

Ở kiếp trước, nguyên chủ Tô Văn vẫn luôn thích Thẩm Ngọc Thư thuận lợi gả vào Khánh Xuyên hầu phủ, thành đại tẩu của Thẩm Thanh Cẩm.

Lúc đầu tình cảm của Thẩm Thanh Cẩm cùng ca ca của mình Thẩm Ngọc Thư rất tốt, chính bởi vì Tô Văn cùng Thẩm Thanh Dao giao hảo, nàng đã chịu ảnh hưởng của Thẩm Thanh Dao, luôn cố ý hoặc là vô tình ở bên người phụ quân của mình nói bậy về Thẩm Thanh Cẩm.

Mà sau khi Thẩm Thanh Cẩm gả cho Ngũ hoàng tử, nàng bị vu oan hãm hại có tư thông dâm dữu cùng thị vệ, ban đầu Thẩm Ngọc Thư không tin chuyện này, hấn tính tự mình tra rõ vì muội muội của mình nói chuyện, nhưng Tô Văn lại bởi vì đối với Thẩm Thanh Cẩm luôn có thành kiến, không thích cô em chồng này nên nàng tìm mọi cách ngăn cản trợ giúp của mình đi điều tra chuyện này.

Cuối cùng cũng gián tiếp làm cho Thẩm Thanh Cẩm hàm oan mà chết.

Trong bị kịch kiếp trước của Thẩm Thanh Cẩm, Tô Văn hẳn cũng xem như là đồng lõa.

Đương nhiên, nói nàng là đồng lõa cũng có chút không đúng, kiếp trước nguyên chủ Tô Văn chính là một vị đại tiểu thư bị sủng thành hư không có đầu óc, rất dễ dàng bị Thẩm Thanh Dao giới về tính kế lừa giỡn ở trong lòng bàn tay, xem nàng như súng mà bắn.

Mà Tô Văn chán ghét Thẩm Thanh Cẩm, một là bởi vì Thẩm Thanh Dao ở giữa làm khó dễ, thứ hai là bởi vì nàng quá thích Thẩm Ngọc Thư, nên cho dù Thẩm Thanh Cẩm là muội muội của Thẩm Ngọc Thư, nhưng bởi vì phụ quân của mình quá để ý muội muội, cho nên Tô Văn từ tận đáy lòng đối với Thẩm Thanh Cẩm là thật sự không thích.

Đến nỗi sự kiện Thẩm Thanh Cẩm bị hãm hại kia, lấy chỉ số thông minh của nguyên chủ căn bản là nhìn không ra, nàng không cho phép phụ quân vì Thẩm Thanh Cẩm ra mặt, một là đối với nữ nhân có dâm dữu cùng người khác như vậy từ đáy lòng vô cùng khinh thường, thứ hai là vì tiền đồ của phụ quân, không muốn để hẳn cùng Ngũ hoàng tử xảy ra xung đột.....

Nguyên chủ khả năng từ trước nay đều cảm thấy việc mình làm là đúng, nhưng sau khi Thẩm Thanh Cẩm trọng sinh mà nhìn đến, Tô Văn là người không thể tha thứ, nàng ta không chỉ là đồng lõa, hơn nữa nữ nhân giống như nàng ta vô tài vô đức không đầu óc như vậy căn bản là không xứng với ca ca của mình.

Quay lại một đời, Thẩm Thanh Cẩm quyết định phá hư hôn ước giữa ca ca cùng Tô Văn, vì thế mới có một màn lúc Tô Văn vừa mới tiến vào nhiệm vụ kia.....

Được là Thẩm Thanh Cẩm tìm người hạ, nha hoàn đem các vị phụ nhân kêu đi xem cũng được nàng an bài tốt trước đó.

Lúc đầu Thẩm Thanh Cẩm muốn hủy hoại danh dự của Tô Văn, hơn nữa không còn mặt mũi nào gả vào Khánh Xuyên hầu phủ.

Trên thực tế, nếu Tô Văn không có ở thời gian này tiến vào nhiệm vụ mà nói, nhân sinh của nguyên chủ cũng sẽ bởi vì vậy mà theo kế hoạch của Thẩm Thanh Cẩm từng bước một đi xuống..

Ở Khánh Xuyên hầu phủ bị người ta nhìn thấy một màn xấu hổ như vậy, nàng từ đây thanh danh xem như mất sạch, chỉ có thể ngoan ngoãn gả cho công tử Trấn Quốc Công Trần Miển.

Trần Miển ở để đồ nổi danh ngu ngốc, người ngốc nhưng là sức lực lại lớn, hơn nữa tính tình còn thập phần táo bạo.

Nguyên chủ gả qua không bao lâu liền bởi vì không thể chịu đựng được phụ quân tay nắm chân đá cùng ngu đại mà cùng thị vệ tư thông, chuyện này rất nhanh bị Trấn Quốc Công phát hiện, nhưng việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Trấn Quốc Công vì mặt mũi của mình cuối cùng vẫn áp xuống chuyện này, nhưng ngày tháng Tô Văn ở Trấn Quốc Công phủ thật sự ngày càng lụn bại, không bao lâu, nàng đã bị bức điên.....

Đây là kết cục của một pháo hôi bị nữ chủ trọng sinh chán ghét.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Đích Nữ Trở Về (3)

Edt: Mít

Tô Văn ở trong khuê phòng của mình nghỉ ngơi cả ngày, bởi vì tỷ nữ trong viện đều là do gia nô trong phủ sinh ra, Lưu thị rất yên tâm để các nàng chiếu cố Tô Văn.

Đối với bên ngoài, Lưu thị tuyên bố Tô Văn ngày ấy ở Khánh Xuyên hầu phủ bị cảm nhiễm phong hàn, bởi vì thân thể không khoẻ nên sớm rời đi, mà mấy ngày nay, nàng vẫn luôn ở nhà nằm trên giường tĩnh dưỡng, cũng không tiện gặp khách.

Cứ như vậy, liên tiếp ba ngày, Tô Văn cũng chưa ra khỏi cửa phòng của mình, mà những dấu hôn đậm nhạt trên người cô bị Tô Duệ lưu lại hiện giờ thoát nhìn đã không còn rõ ràng như trước.

Lại nói tiếp, nếu ba ngày trước Tô Duệ có thể thần không biết quỷ không hay đem mình đưa về phủ, như vậy hẳn là hẳn biết mình đang ở chỗ nào chứ?

Vậy mà qua ba ngày vẫn không lộ mặt, là muốn quây kiểu gì đây?

Nam nhân quả nhiên đều là sinh vật ăn xong rồi không chịu nhận?

Cái này làm cho Tô Văn cảm thấy thực tức giận.

Đương nhiên, lúc này tâm tình không tốt không chỉ có một mình Tô Văn.

Thẩm Thanh Cẩm mấy ngày nay tâm tình cũng không tốt lắm, lẽ ra dựa theo kế hoạch của nàng có thể dễ như trở bàn tay hủy hoại thanh danh của Tô Văn, ai ngờ mọi chuyện tiến hành được một nửa lại bị bại lộ..

Người cùng Trần Miễn lên gặp nhau từ Tô Văn biến thành nha hoàn của Khánh Xuyên hầu phủ, mà nha hoàn kia không phải ai khác, đúng là nha hoàn bên người Thẩm Thanh Cẩm tên Ngọc Như.

Ngọc Như là tâm phúc của Thẩm Thanh Cẩm, kiếp trước theo nàng cùng gả vào Cần Vương phủ, thời điểm nàng ở trong vương phủ thất thế chỉ có Ngọc Như vẫn luôn không rời bỏ nàng, thậm chí cuối cùng nàng mất đi hài tử lần tánh mạng, Ngọc Như cũng đi theo nàng.

Người trung thành như vậy làm Thẩm Thanh Cẩm không thể không quý trọng, một đời này nàng đã lên kế hoạch phải tìm cho Ngọc Như một gia đình thích hợp để gả đi, để nàng ấy có thể an nhàn cả đời, ai biết hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy.

Trần Miễn cùng Ngọc Như bị mọi người bắt gặp tại chỗ, phu nhân Trần Quốc Công Vương thị một mực chắc chắn là Ngọc Như lòng mang ý xấu, chủ động câu dẫn con trai của nàng, làm ra loại chuyện không biết xấu hổ như vậy, dựa theo gia pháp của Khánh Xuyên hầu phủ Ngọc Như phải bị đánh bằng trượng!

Cuối cùng vẫn là Thẩm Thanh Cẩm đau khổ cầu xin hơn nữa ca ca Thẩm Ngọc Thư của nàng ở một bên giúp đỡ, Khánh Xuyên hầu lúc này mới miễn đi gia pháp, trực tiếp cho người cảm khê ước bán thân của Ngọc Như đưa đến phủ Trần Quốc Công.

Lấy xuất thân của Ngọc Như, tới nơi đó, hoàn cảnh tốt nhất cũng chỉ có thể làm nha hoàn thông phòng, đương nhiên tất cả đều phải ở trường hợp nàng không có bị Trần Miễn đánh chết làm tiền đề.....

"Thanh Cẩm, muội còn vì chuyện của Ngọc Như mà lo lắng sao?"

Thời điểm Thẩm Ngọc Thư bước vào phòng, nhìn thấy bộ dáng cau mày của Thẩm Thanh Cẩm.

Nghe được thanh âm của đại ca mình, Thẩm Thanh Cẩm phục hồi lại tinh thần, nhìn ca ca trước mắt ngọc thụ lâm phong, Thẩm Thanh Cẩm thở dài một hơi.

"Đại ca, thật sự không có biện pháp khác sao?"

Thẩm Ngọc Thư lắc lắc đầu, sau đó đi đến bên cạnh Thẩm Thanh Cẩm ngồi xuống.

"Thanh Cẩm, chuyện ngày đó ta đã nghe quản sự trong phủ hồi báo qua, ta cảm thấy có chút kỳ quặc, muội nghĩ xem có phải là có người cố ý hạ bẫy hãm hại hay không?"

Ở Khánh Xuyên hầu phủ xảy ra chuyện xấu như vậy, làm trong lòng Thẩm Ngọc Thư thật không thoải mái, hơn nữa đem mọi chuyện liên hệ với nhau liền rất dễ dàng nhìn ra sơ hở bên trong..

Vì sao nha hoàn nhìn thấy chính là Tô Văn, mà mọi người đi vào lại nhìn thấy Trần Miễn cùng Ngọc Như?

Tô Văn đêm đó lại đi nơi nào? Làm cái gì?

Tuy rằng trong lòng đối với vị hôn thê của mình thật ra cũng không quen thuộc lắm, nhưng Tô Văn dù sao cũng là thê tử chưa qua cửa của Thẩm Ngọc

Thư, đề cập đến chuyện của nàng, Thẩm Ngọc Thư thật ra vẫn có chút để ý.

Hạ bầy.....

Nghe được Thẩm Ngọc Thư hỏi chuyện, đáy mắt Thẩm Thanh Cẩm hiện lên một tia dị sắc.

Tất cả mọi chuyện nàng đều lên kế hoạch tốt, nhưng mà kế hoạch của nàng vốn cũng không phải như vậy!

Cùng ngày vì để tránh sai lầm, Thẩm Thanh Cẩm phái Ngọc Như dẫn một nha hoàn đi qua để nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, nàng còn cố ý phân phó Ngọc Như ở cách đó không xa trộm nhìn, chính là sợ xuất hiện sơ hở gì.

Kết quả.....

Căn cứ theo lời Ngọc Như, ngày đó mọi chuyện lúc đầu tiến hành thật sự thuận lợi, nhưng là ở thời điểm mọi người còn chưa đi đến địa điểm phát sinh sự việc, Tô Văn đột nhiên từ trong phòng xông ra ngoài, lúc ấy Ngọc Như cũng luống cuống, không biết nên làm cái gì bây giờ, kết quả giấy tiếp theo nàng chỉ cảm thấy sau cổ đau xót, cả người liên ngắt xù, chờ nàng tỉnh lại, cũng đã cùng Trần Miễn.....

Ở ngay lúc đó trong viện còn có người khác! Mà người này đem Ngọc Như đưa đến phòng Trần Miễn, có hai khả năng...

Thứ nhất, hắn lấy phương thức như vậy nói cho mình, hắn biết mọi chuyện là mình an bài, cảnh cáo mình không cần hành động thiếu suy nghĩ.

Thứ hai, hắn có lẽ cũng không biết chân tướng sự việc, chỉ là trùng hợp gặp được, bởi vì hắn đối đầu với mình, cho nên nhân cơ hội này đem Ngọc Như thả vào phòng Trần Miễn, mục đích là muốn cho mình mất đi tâm phúc Ngọc Như này.

Mấy ngày nay, Thẩm Thanh Cẩm suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy cái thứ hai có khả năng lớn một chút.

Hơn nữa hiện tại nàng hoài nghi chuyện này nói không chừng chính là Thẩm Thanh Dao làm!

Nếu thật là nàng ta làm còn tốt, ít nhất mình đã sớm đem nàng ta trở thành địch nhân không chết không ngừng, nếu là người khác..... Có một địch nhân tiềm tàng như vậy, thật sự là làm cuộc sống hàng ngày của Thẩm Thanh Cẩm khó mà an lòng.....

Thẩm Ngọc Thư ở một bên thấy Thẩm Thanh Cẩm lại ngăn người, hắn nhin không được có chút tự trách, mình thật không nên cùng Thanh Cẩm thảo luận vấn đề này.

Ở trong mắt Thẩm Ngọc Thư muội muội của mình luôn hồn nhiên thiện lương, những âm mưu quỷ kế linh tinh trong nhà, từ trước đến nay đều rất xa lạ với Thẩm Thanh Cẩm.

Giống như hiện giờ ở Khánh Xuyên hầu phủ, tuy rằng phụ nhân Dư thị chỉ là vợ kế của phụ thân, cũng không phải mẫu thân thân sinh của mình cùng Thanh Cẩm, nhưng mấy năm nay Dư thị đối với huynh muội bọn họ thật ra rất bình đẳng, so với nữ nhi thân sinh Thẩm Thanh Dao của chính mình còn tốt hơn.

Nói đến muội muội Thẩm Thanh Dao kia, nàng kế thừa mỹ mạo cùng tài hoa của Dư thị, tuổi còn nhỏ nhưng đã ở kinh thành đặc biệt có tiếng tăm, cũng được coi như là một danh nhân ở đó.

Đáng tiếc, Thẩm Ngọc Thư không quá thích người nổi tiếng như vậy, so sánh mà nói, hắn vẫn tương đối thích muội muội thân sinh Thẩm Thanh Cẩm của mình.

Bởi Thẩm Thanh Cẩm phát ngọc trong chốc lát, Thẩm Ngọc Thư bởi vì công vụ nặng nề liền tính rời đi, kết quả hắn mới vừa đứng dậy lại bị muội muội gọi lại.

"Đại ca, huynh thích Tô tiểu thư không?"

Kiếp trước, Thẩm Thanh Cẩm cũng không thấy ca ca mình thích Tô Văn bao nhiêu, nhưng thật ra Tô Văn y vào thân phận Thiếu phu nhân của Khánh Xuyên hầu phủ, không ít lần cùng mình đối lập.

Tuy rằng kiếp trước, cuối cùng ca ca chưa kịp vì mình rửa sạch oan khuất, nhưng Thẩm Thanh Cẩm biết ca ca vẫn yêu thương mình nhất, nếu không phải bởi vì hắn cưới Tô Văn, hai huynh muội cũng sẽ không rơi vào cảnh âm dương cách biệt, trước khi chết cũng không gặp mặt được một lần.

Đời này, nàng tuyệt đối sẽ không để Tô Văn tiến vào cửa của Thẩm gia nửa bước.

Tô tiểu thư.....

Bởi vì hàng năm lãnh binh ở bên ngoài, Thẩm Ngọc Thư rất ít ở đó, việc hôn nhân của hắn cùng Tô Văn cũng là phụ mẫu hai bên định ra, thật ra ở trong đầu hắn Tô Văn chỉ là một bóng dáng mơ hồ, hắn chỉ có thể nhớ đại khái bộ dáng của nàng, đến nỗi hiện tại nàng đẹp hay xấu, hắn cũng không rõ ràng lắm.

"Thanh Cẩm, muội không thích Tô tiểu thư?"

Thẩm Ngọc Thư cảm giác được muối muối của mình cảm xúc không vui, nhin không được hỏi một câu.

"Muối chỉ cảm thấy nằng ấy..... Không xứng với ca ca thôi."

Thẩm Thanh Cẩm chỉ là cười cười, tận lực làm cho ngữ khí của mình nghe thật bình thường.

"Muội nha đầu này, nói không chừng người ta còn cảm thấy ca ca muội không xứng với nằng ấy đâu?"

Thẩm Ngọc Thư nghe muội muội nói, có chút buồn cười tự nói một câu.

Thẩm Thanh Cẩm một bên lại âm thầm bĩu môi.... ca ca mình làm sao sẽ không xứng với bao cô kia?

Lúc này huynh muội Thẩm gia thật đúng là không đoán trước được, bọn họ, đã sớm bị Tô Văn ghét bỏ không muốn không muốn.....

~~~~~

Chương sau Tô tướng quân nhà chúng ta ra sân nha..... Chương nì hông có Tô tướng quân dôi iii =))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Đích Nữ Trở Về (4)

Edt: Mít

Ở ngày thứ năm Tô Văn “Đường bệnh”, sân của cô cuối cùng cũng nghênh đón vị khách đầu tiên, thứ nữ của Khánh Xuyên hầu phủ, Thẩm Thanh Dao.

Thẩm Thanh Dao năm nay vừa mới mười lăm tuổi, đúng là một đứa trẻ, mắt thấy Thẩm Thanh Dao mặc một thân cung trang màu vàng nhạt duyên dáng yêu kiều xuất hiện ở trước mặt mình, Tô Văn chỉ là có chút suy yếu hướng về phía nàng cười nhợt nhạt.

“Văn tỷ tỷ, bệnh phong hàn của tỷ đỡ chút nào chưa?”

Thẩm Thanh Dao thanh âm uyển chuyển, ngữ khí quan tâm, lại xứng với hoa dung nguyệt mạo cùng một đôi mắt ngập nước của nàng, thoát nhìn cực kỳ chân thành tha thiết, trách không được có thể đem nguyên chủ lừa đến choáng váng.

“Thân thể ta hiện tại..... Đã không có gì đáng ngại, đa tạ Thanh Dao muội muội quan tâm.”

Tô Văn rũ xuống con ngươi, tuy rằng ngoài miệng nói không có gì trở ngại, nhưng vẻ mặt này của cô có ẩn tình khác sớm đã dừng ở trong mắt Thẩm Thanh Dao..

Thẩm Thanh Dao tuy không phải trọng sinh, nhưng nàng ta lại là một đứa trẻ có tâm cơ rất thâm trầm, đối với “Phong hàn” của Tô Văn nàng ta đã sớm nói lên lòng nghi ngờ, chỉ là vẫn luôn chưa có cơ hội nghiệm chứng mà thôi.

“Nghe Văn tỷ tỷ nói như vậy ta cũng an tâm rồi.”

Thẩm Thanh Dao hướng về phía Tô Văn ngây thơ cười cười, xoay mặt lại hơi thở dài một hơi.

“Văn tỷ tỷ, Ngọc Thư ca ca kỳ thật cũng là muốn đến thăm tỷ, nhưng mà huynh ấy thật vất vả về để đi một lần, có rất nhiều công vụ cần xử lý hơn nữa ở nhà..... Ở nhà..... Còn có Thanh Cẩm tỷ tỷ vẫn luôn quấn lấy huynh ấy, huynh ấy thật sự không có thời gian.”

Thẩm Thanh Dao thanh âm rất thấp, tuy rằng là vì Thẩm Ngọc Thư giải thích, trên thực tế lại đang châm ngòi quan hệ của Tô Văn cùng Thẩm Thanh Cẩm.

Tô Văn nghe được lời nàng ta nói ánh mắt chợt lóe.

“Là..... Là như vậy sao? Trách không được, trách không được huynh ấy chưa một lần tới thăm ta, ta còn tưởng rằng huynh ấy.....”

Nói tới đây, Tô Văn theo bản năng giờ tay nắm thật chặt cổ áo của mình.

Mà Thẩm Thanh Dao cũng theo động tác của Tô Văn nhìn thoáng qua, mắt sắc của nàng ta lập tức liền phát hiện ở cổ Tô Văn có một vết đỏ nhợt nhạt, này chẳng lẽ là.....

Liên hệ với chuyện phát sinh ở Khánh Xuyên hầu phủ, đáy lòng Thẩm Thanh Dao lập tức có một suy đoán, chỉ là suy đoán này nàng ta không dám nói

loạn, còn cần nhiều lần nghiệm chứng mới chứng minh được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thẩm Thanh Dao chột lóe, nhìn như lơ đãng lần nữa mở miệng.

“Mấy ngày nữa chính là ngày đi săn, mấy năm rồi đều là ca ca tự mình tham gia, muội cùng tỷ tỷ đi xem náo nhiệt, năm nay không biết vì sao tỷ tỷ cũng một hai phải lên sân khấu tham dự săn thú, đến lúc đó chỉ sợ ca ca còn phải phân tâm chiêu cố tỷ ấy, mà năm nay vừa lúc Nhị hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử cũng muốn tham gia săn thú, chỉ sợ Ngọc Thụ ca ca năm nay sẽ mất đi danh hiệu quán quân săn thú.”

Lời nói này của Thẩm Thanh Dao cực kì có nghệ thuật, thứ nhất là nhắc nhở Tô Văn đã sắp đến thời gian săn thú, người đừng quên đi xem náo nhiệt, thứ hai lại hướng cô lộ ra tin tức Thẩm Thanh Cẩm vẫn luôn quán lấy Thẩm Ngọc Thụ, mà tin tức thứ ba càng thêm ý vị sâu xa....

Vì cái gì năm rồi Thẩm Thanh Cẩm không tham gia săn thú, năm nay lại cố tình muốn lên sân khấu?

Là bởi vì có hai vị hoàng tử tham gia, nàng muốn hấp dẫn sự chú ý của hoàng tử điện sao?

Tô Văn không thể không thừa nhận, Thẩm Thanh Dao mười lăm tuổi đã là cao thủ đùa bốn nhân tâm, nàng vô thanh vô tức đem ngôn ngữ cùng tư tưởng bất lợi cho Thẩm Thanh Cẩm, từng giọt từng giọt thấm thấu vào trong lòng Tô Văn, cho nên kiếp trước sau khi gả vào Thẩm gia, Tô Văn cực kì bài xích Thẩm Thanh Cẩm, mà ở lúc Thẩm Thanh Cẩm xảy ra chuyện, Tô Văn cũng kiên quyết không tin Thẩm Thanh Cẩm là bị người ta hãm hại.

Bạn trẻ Thẩm Thanh Dao à, người thật là rất biết tẩy não nha!..

Vì làm bạn trẻ Thẩm Thanh Dao có cảm giác thành tựu, Tô Văn nghe được lời nàng nói, lập tức ánh mắt biến đổi, đôi tay vô ý gặt gao nắm chặt chân găm trên người.

“Ta tin tưởng Ngọc Thụ..... Ta sẽ đi trợ uy cho hần, hần sẽ thắng.”

"A."

Thấy mục đích của mình đạt được, Thẩm Thanh Dao hướng về phía Tô Văn cười an ủi.

“Muội cũng nên tin tưởng Ngọc Thụ ca ca, đến lúc đó chúng ta cùng nhau trợ uy cho hần!”.....

Tiến đi Thẩm Thanh Dao, Lưu thị lập tức xuất hiện ở trong phòng Tô Văn.

“Nha đầu Thẩm gia lại đây làm gì?”

Hiện tại loại tình huống này, đối với bất luận kẻ nào của Thẩm gia Lưu thị đều cực kì cảnh giác..

Nàng tìm không ra hung phạm hãm hại nữ nhi của mình, bất quá, người kia vô cùng có khả năng chính là người Thẩm gia..

Hơn nữa bởi vì biết nữ nhi của mình đối với Thẩm Ngọc Thụ “Si tâm”, Lưu thị cũng không hy vọng bị Thẩm gia phát hiện chuyện nữ nhi mình đã thất thân..

“Thanh Dao muội muội là tới thăm bệnh, thuận tiện nàng nhắc nhở con qua mấy ngày nữa đừng quên đi Phổ Sơn xem săn thú.”

Tô Văn trả lời vấn đề của Lưu thị, mà vừa nghe đến chuyện đi săn này, ánh mắt Lưu thị đột nhiên sáng ngời.

"Văn Nhi! Mẫu thân nhớ rõ kĩ thuật cưỡi ngựa của con cũng không tồi, nếu không con dứt khoát năm nay cũng đi khu vực săn bắn xem náo nhiệt, nếu có thể cùng Thẩm Ngọc Thụ cùng nhau....."

Lưu thị cúi người ở bên tai Tô Văn nói nhỏ vài câu.

Tô Văn nghe được lời nàng nói, khóe miệng không tự chủ được giật giật....

Lưu thị thế nhưng để cô ở khu vực săn bắn tìm cơ hội đến trước mặt Thẩm Ngọc Thụ trình diễn khổ nhục kế, tốt nhất có thể quán lên Thẩm Ngọc Thụ, mê hoặc hần, cùng hần trai đơn gái chiếc, sau đó trực tiếp gao nấu thành cơm gì đó.

Đùa như vậy thật sao?

Ta nhất định không phải thân sinh của người, ta tuyệt đối là nhặt từ bãi rác a!

Đối với Lưu thị chuyện hồ nữ nhi này, Tô Văn cũng hết chỗ nói rồi....

Người nghĩ Thẩm Ngọc Thụ ngốc à?

Nếu là thật sự XXOO, lỡ như bị hần phát hiện cô không phải là hàng nguyên gốc thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa, Tô Văn đối với việc cùng nam nhân khác ngoài Tô Duệ phát sinh tiếp xúc thân mật là mười phần mâu thuẫn..

Không đúng, là bao gồm Tô Duệ ở bên trong.

Vừa nhớ tới Tô Duệ liên tục mấy ngày vẫn chưa lộ diện, Tô Văn càng thêm tức giận...

Sẵn thứ gì đó, cô nhất định sẽ tham gia!

Cô đối với việc cùng Thẩm Ngọc Thư gao nấu thành com gì đó hoàn toàn không có hứng thú, nhưng đối với sự kiện khác lại tràn ngập hứng thú.....

~~~~~

Lúc này.....

Đế đô.....

Tấn Vương phủ...

“Chủ tử, người muốn đi Phở Sơn săn bắn..... Sẵn thú sao?”

Thái giám quản sự ở Vương phủ nhìn thân thể chủ tử nhà mình, có chút không thể tin được mở to hai mắt.

“Làm sao?”

Nam tử áo tím ngồi ở trên cao lười nhác ngược mắt, ngữ khí lạnh băng mà âm trầm.

“Bỏn vương muốn đi khu vực săn bắn của mình, còn cần người phê chuẩn sao?”

Hơi thở cùng uy áp lạnh thấu xương, làm quản sự một bên lập tức một đầu mồ hôi lạnh quỳ rạp trên đất.

“Nô tài không dám, Vương gia thứ tội!”

“Cút!”

“Vâng!”

Đợi cho quản sự kia mồ hôi đầy đầu vội vã chạy đi, nam nhân trên cao lại trầm ánh mắt....

Thật tức giận! Thật muốn giết người làm sao đây?

Ngắm lại thân phận hiện tại của mình, một thân vương nhân nhĩ, tay vô binh quyền, thân kiêu thể nhược, tùy tiện giết người gì đó, hình như có chút không ổn..

Nhưng mà.....

Tô Duệ vẫn cảm thấy tức giận nha!

Vì sao bên người mỗi một nữ chủ đều phải có nam phụ thân kiêu thể nhược lại đa mưu túc trí chứ?

Mà không biết tại sao mình lại xui xẻo ở thế giới này biến thành cái loại nam phụ này!

Từ nhỏ Tô Duệ ở trên chiến trường tay cầm trọng binh luôn cảm thấy đem binh quyền nắm ở trong lòng bàn tay của mình mới là ổn thỏa nhất.

Mà hiện tại, hắn lại biến thành một vương “Văn”, thân là hoàng đế nhỏ nhất của đương kim bệ hạ, hai anh em một văn một võ an bang định quốc gì đó, lừa quỷ à?

Cầu hoàng đế có nhiều nhi tử như vậy đều là văn võ song toàn, hắn làm sao vẫn còn trọng dụng hoàng đế của mình?

Hơn nữa nhiều năm qua vẫn không cất đất phân cho hắn, mà là đem hắn lưu tại đế đô, này nhìn như là long sủng của thánh quyền, trên thực tế còn không phải là giam lỏng trả hình sao...

Người thông minh như vậy, ta không yên tâm người một mình ở bên ngoài, cho nên người vẫn là ngoan ngoãn tự mình ngồi dưới mí mắt của ta đi!

Có một lão ca phúc hắc như vậy, trách không được nguyên chủ vẫn luôn buồn bức không vui, làm thân thể cũng không ổn theo, thoát nhìn giống như tùy thời muốn treo.

“Chủ tử!”

Ở thời điểm Tô Duệ âm thầm phun tào, một đạo bóng dáng quý mị xuất hiện ở trước mặt Tô Duệ, đây là ảnh vệ bên người hắn.

“Chuyện gì?”

Ảnh vệ này là Tô Duệ lặng lẽ an bài ở bên Tỉnh Ninh hầu phủ bảo hộ an toàn của Tô Văn, hẳn sẽ đứng giờ về bên Tô Duệ hỏi báo mọi chuyện của Tỉnh Ninh hầu phủ.

“Chủ tử, hôm nay nhị tiểu thư của Khánh Xuyên hầu phủ đến Tỉnh Ninh hầu phủ thăm Tô tiểu thư, sau đó phu nhân Tỉnh Ninh hầu đã kêu mã phu trong phủ lấy ra mấy con ngựa nuôi nấng riêng, sau còn phân phó may cho Tô tiểu thư một bộ kính trang mùa thu hoàn toàn mới, thoát nhìn, Tô tiểu thư hẳn là muốn tham gia đợt săn thú năm nay!”

Quả nhiên.....

Nghe được ảnh vệ hồi báo, dưới đáy lòng Tô Duệ thờ dài nhẹ nhõm, hẳn biết Tô Văn nhất định sẽ tham gia lần săn thú này, đến lúc đó gặp lại..... A, khụ khụ.

Tô Duệ lại đột nhiên có chút thấp thỏm..

Mấy ngày nay hẳn vẫn luôn không dám hiện thân ở trước mặt Tô Văn, nói cho cùng buổi tối hôm đó Tô Văn thần chí có chút không thanh tỉnh, hơn nữa sau khi cô khôi phục thần trí, hình như có rất nhiều lần đều ồn ào kêu hẳn dừng lại.

Chính là..... Cái này..... Căn bản dừng không được, đúng không?

Xong việc, Tô Duệ tiến cung ở trước mặt hoàng đế lão ca ứng phó một trận, trên đường hồi vương phủ trong đầu hẳn vẫn luôn hiện lên những tình tiết trong phim truyền hình hay là trong tiểu thuyết trước đây hẳn xem qua, khi nữ chủ đại nhân gặp loại chuyện này, các cô giống nhau sẽ....

Nữ chủ đại nhân 1: Ta không muốn sống nữa, không còn mặt mũi gặp người, tự sát ỉng.....

Tô Duệ: Tiểu Văn nhà ta mới sẽ không làm ra vẻ như vậy ~.

Nữ chủ đại nhân 2: Ngươi dám đối với ta như vậy! Ta muốn cùng ngươi đồng quy vu tận!

Tô Duệ: Tiểu Văn nhà ta mới sẽ không xúc động như vậy ~

Nữ chủ đại nhân 3: Hừ hừ hừ, lại đây, tự mình cỡi ngựa, bốn tiểu thư muốn..... Thiến ngươi!

Tô Duệ:.....

Tiểu Văn nhà ta mới sẽ không..... bạo lực như vậy?

(ngươi xác định?)

Được thôi, cho dù như thế nào, Tô tướng quân của chúng ta không sợ trời không sợ đất lần đầu tiên tung quân, cũng trực tiếp đem mình biến thành rùa đen rút đầu.....

Nếu thật sự bị Tiểu Văn chán ghét thì làm sao bây giờ?

Giết hay không không quan trọng, thiến gì đó, vẫn là thôi đi ~

【 Tô tướng quân, ngươi thật sự ~ suy nghĩ nhiều quá rồi! 】

Vì thế, mấy ngày nay Tô Duệ vẫn luôn không dám lộ diện, nhưng trên thực tế hẳn luôn luôn phái người giám thị nhất cử nhất động của Tô Văn, hẳn cùng Tô Văn đều rất quen thuộc cốt truyện nhiệm vụ, biết ở vài ngày sau khi săn thú sẽ có một suất diễn của nam chủ cùng nữ chủ, suất diễn như vậy, Tô Văn sẽ đi, mà chính mình ~

Mồ “Ôm yếu” Vương gia tỏ vẻ, khu săn bắn Phở Sơn vốn dĩ chính là cầu hoàng đế ban cho hẳn, hẳn không có việc gì ở khu vực săn bắn nhà mình đi tàn bộ, chắc là có thể chứ?

~~~~~

Búng tym cho Tô tướng quân, người suy nghĩ sâu xa quá rồi nhaaa ~~~~~♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Đích Nữ Trở Về (5)

Edt: Mít

Đào mắt liền đến ngày ước định săn thú, Tô Văn thay trang phục mà Lưu thị gấp gấp may riêng cho cô, kính trang màu xanh ngọc làm cô thoát nhìn đặc biệt có thần thái.

Đối với Tô Văn hôm nay ăn mặc lẫn trang điểm như vậy, Lưu thị vạn phần vừa lòng, nhìn thấy Tô Văn lưu loát lên ngựa, Lưu thị lại vội vàng phân phó thị vệ phía sau nhất định phải bảo vệ tốt tiểu thư, đem nàng an toàn đưa đến khu vực săn bắn.

Cho đến khi nhìn Tô Văn giục ngựa đi xa, Lưu thị lúc này mới thở dài một hơi, lưu luyến mỗi bước đi trở về hầu phủ.....

Khoảng cách từ đế đô đến khu săn bắn Phổ Sơn có trăm dặm lộ trình, cho dù là hãn huyết bảo mã cũng phải phí một canh giờ mới có thể đuổi tới, bởi vì có ý ra cửa trước thời gian cho nên Tô Văn cũng không sốt ruột lên đường, ở trên đường đến khu vực săn bắn, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh lá rừng mùa thu màu vàng kim, không chỉ lá cây màu vàng, thậm chí nhà nhà cũng màu vàng.

Tô Văn chậm rì rì một bên thưởng thức cảnh đẹp, một bên đi tới, hai thị vệ phía sau cũng chỉ giục ngựa đi theo sau Tô Văn.

Không bao lâu, trên đường đi liền vang lên một trận tiếng vó ngựa, thanh âm kia từ phía sau ba người từ xa tới gần mà đến, đội ngũ chỉnh tề.

Tới rồi!

Tô Văn nhìn không được ngoài đầu nhìn thoáng qua, một đội nhân mã kia đã càng ngày càng gần....

Nhuyễn giáp màu đen, quan ủng màu đỏ đậm.

Thình lình chính là Thẩm Ngọc Thư mặc quân trang Hắc Hổ, lúc này phía sau đội ngũ bọn họ còn có một chiếc xe ngựa, nói vậy ngồi trong xe ngựa hẳn là người có thuật cưỡi ngựa không tốt Thẩm Thanh Dao..

Đến Thẩm Thanh Cẩm, lúc này nàng cũng mặc kính trang màu đen, một bộ dáng khí phách không kém gì nam nhân, cho dù vừa mới mười sáu tuổi trên mặt nàng còn mang theo nét trẻ con, nhưng ánh mắt nàng lại so với bất kì bạn cùng lứa tuổi nào đều trầm ổn đậm nhiên hơn.

Thẩm Thanh Cẩm một mình cưỡi ngựa, đi theo bên cạnh Thẩm Ngọc Thư, hai người được Hắc Hổ quân vây quanh ở giữa, so với Hắc Hổ quân chung quanh, Thẩm Thanh Cẩm anh khí giữa mây cũng không kém cõi chút nào.

Tô Văn nhìn không được nhớ tới, nam chủ Tần Việt hình như chính là lần săn thú này bị phong thái của nữ chủ đại nhân thuyết phục, đối với nàng thêm vài phần hứng thú cùng chú ý.

Đến nỗi tra nam Ngũ hoàng tử Tần Đình, ngay từ đầu hẳn liền tính dùng bề ngoài anh tuấn ôn nhu của mình tới bắt lấy tâm của Thẩm Thanh Cẩm, đương nhiên mục đích của việc này chỉ là mượn của sức Khánh Xuyên hầu phủ cùng Hắc Hổ quân của Thẩm Ngọc Thư mà thôi.

Kiếp trước, Tần Đình thuận lợi dùng lời ngon tiếng ngọt của mình để lừa gạt tâm của Thẩm Thanh Cẩm, mà bề ngoài ngây thơ nhưng thực tế nội tâm vẫn luôn ghen ghét với vị trí đích nữ của Thẩm Thanh Cẩm, Thẩm Thanh Dao lại sau khi Tần Đình cùng Thẩm Thanh Cẩm thành thân, lợi dụng thân phận tiện lợi của mình, thường xuyên ra vào Càn Vương phủ, một bên thiết kế muốn làm cho Thẩm Thanh Cẩm vạn kiếp bất phục, một bên lại bắt động thanh sắc câu dẫn Tần Đình.

Đến cuối cùng, tra nam tự nhiên là chống lại không được dụ hoặc, bị Thẩm Thanh Dao câu tới tay, Thẩm Thanh Cẩm cũng đau khổ bị vứt bỏ, cuối cùng táng thân nơi biển lửa.

Đương nhiên, chuyện này bất quá đều là chuyện cũ ở kiếp trước, hiện tại Thẩm Thanh Cẩm được trọng sinh một lần không chỉ có nhìn thấu gương mặt thật của tra nam tiện nữ, hơn nữa một đời này của nàng giống như Gia Cát Lượng, đi đến nơi nào đều có thể thần cơ diệu toán, gặp được âm mưu quỷ kế gì đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nếu mỗi người ở kiếp trước do ngu xuẩn mà chết đi, sau khi trọng sinh chỉ số thông minh lập tức tăng lên, sức chiến đấu bạo biểu, Tô Văn cảm thấy trọng sinh tuyệt đối lại muốn chết sớm.....

Làm cô cũng muốn bị về lò nấu lại một lần.....

"Giá!"

Lúc này đội ngũ của Thẩm Ngọc Thư đã đi tới trước mặt Tô Văn.

"Hu.".

Thẩm Ngọc Thư cùng Thẩm Thanh Cẩm đều không hẹn mà cùng kéo dây cương, ánh mắt cả hai đều nhìn về phía Tô Văn.

Hôm nay Tô Văn mặc kính trang màu xanh ngọc, bên trong thì trầm thấp nhưng lại lộ ra vài phần hơi thở thanh xuân, không thể không nói thắm mĩ của Lưu thị cũng không tồi, hôm nay nàng không chỉ giúp Tô Văn chuẩn bị quần áo, đến búi tóc trên đầu thanh tân thoải mái còn có dây lụa trắng tuyết cũng đều do Lưu thị tự mình chọn lựa.

Cùng so sánh với Thẩm Thanh Cẩm kia một thân ra vẻ thâm trầm màu đen, cao thấp liền định.

Thẩm Ngọc Thư không nghĩ tới ở chỗ này lại gặp được Tô Văn, vừa rồi ở rất xa hần liền thấy được bóng hình xinh đẹp của nàng, khi đó tuy rằng chỉ là một cái bóng dáng mảnh khảnh, nhưng cái loại hơi thở thân nhiên tự đắc này, còn có một đầu tóc đen phiêu dật, dây lụa màu trắng, làm hoảng đôi mắt của Thẩm Ngọc Thư.

Kết quả đi đến gần, nhìn thấy gương mặt thanh tú có vài phần quen thuộc này, trong đầu Thẩm Ngọc Thư lập tức hiện ra một cái tên...

Tô Văn.

Đích nữ của Tỉnh Ninh hầu phủ,..... Vị hôn thê của hần.

Trước kia, Thẩm Ngọc Thư đối với đoạn liên hôn này không hề có cảm giác, thậm chí không có bất kì kỳ vọng gì.

Mà hiện tại, một cái liếc mắt này, khiến cho hần bỗng nhiên cảm thấy, đối với thiếu nữ trước mắt này có một loại tình cảm khác.

"Ngọc Thư ca, Thanh Cẩm muội muội, thật trùng hợp nha!"

Tô Văn nhìn thấy hai người lập tức hướng về phía huynh muội Thẩm gia cười sáng lạn.

"Thật trùng hợp."

Thẩm Ngọc Thư cũng ôn hòa hướng về phía Tô Văn gật gật đầu, chỉ có Thẩm Thanh Cẩm ở một bên cười cười, nàng tuy rằng cũng đang cười, nhưng đáy mắt lại tràn đầy lạnh lẽo..

Nàng đương nhiên biết Tô Văn là chủ yếu ở chỗ này chờ mình cùng ca ca, hơn nữa xem nàng ta trang điểm liền biết nàng ta đã tỉ mỉ chuẩn bị tốt.

Xem ra mình thật là có thêm một cái nhìn khác về bao cô này, nàng ta muốn gả vào Thẩm gia thật đúng là có quyết tâm!

Bất quá..... Đời này chỉ sợ nàng ta chủ định là phải thất vọng rồi.....

"Nếu gặp mặt, vậy chúng ta cùng đến khu vực săn bắn đi!"

Thẩm Ngọc Thư thấy bên người Tô Văn chỉ dẫn theo hai thị vệ, hần trầm ngâm liền đưa ra kiến nghị của mình.

Nghe được Thẩm Ngọc Thư nói, Tô Văn lại khó có được lộ ra một tia xấu hổ của nữ nhi.

"Ta..... thật ra thuật cưỡi ngựa của ta có chút tệ, ta sợ đi chậm, sẽ kéo chân sau của mọi người!"

"Không sao."

Nhìn thấy biểu tình của Tô Văn, Thẩm Ngọc Thư lại không ngại cười.

"Này có quan hệ gì, thời gian còn sớm, chúng ta cũng không vội."

"Vậy thật sự là quá tốt."

Thích hợp lộ ra một biểu tình kinh hỷ, sau đó Tô Văn liền gia nhập đội ngũ của Thẩm Ngọc Thư, làm bộ không thấy ánh mắt có chút thâm trầm của Thẩm Thanh Cẩm, Tô Văn lo mình cùng Thẩm Ngọc Thư không biết phải nói gì, nhưng mà từ sinh hoạt biên quan nói tới từ lâu gần đây mới khai trương ở đề đô, dọc theo đường đi Tô Văn cùng Thẩm Ngọc Thư chuyện trò vui vẻ, bất tri bất giác, liền thay thế vị trí của Thẩm Thanh Cẩm đi theo bên người Thẩm Ngọc Thư.....

Khi mặt trời lên cao, nhân mã một đường cuối cùng cũng tới bên ngoài khu vực săn bắn ở Phổ Sơn, lúc này bên ngoài khu vực săn bắn dừng một chiếc xe ngựa xa hoa, cửa xe có một chữ "Tấn" to hết sức lóa mắt.

"Là xe ngựa của Tấn Thân Vương."

Thẩm Ngọc Thư hơi có chút kinh ngạc, tuy nói khu vực săn bắn Phổ Sơn này là bệ hạ lần trước ban cho Tấn Thân Vương, nhưng cả triều văn võ đều biết Tấn Thân Vương từ nhỏ thể nhược, không thể cưỡi ngựa bắn cung, hần rất ít khi sẽ xuất hiện ở địa phương này..

Chiếc xe ngựa này.....

Thời điểm Tô Văn nhìn thấy thấy xe ngựa đồng tử liền co rụt lại.

Chiếc xe này..... Khụ khụ, cô có chút ấn tượng.

Lúc này màn xe ngựa hơi bị kéo lên một khe hở, Tô Duệ an vị ở trong xe, từ xa hắn liền thấy thân ảnh của Tô Văn cùng Thẩm Ngọc Thư sóng vai giục ngựa mà nói chuyện, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt nhu hòa thường thức của Thẩm Ngọc Thư nhìn Tô Văn, Tô Duệ liền nhìn không được muốn giết người.

Lúc này, đoàn người đã tới trước xe ngựa, Thẩm Ngọc Thư dẫn đầu xuống ngựa hướng về phía Tô Duệ trong xe ngựa hơi chấp tay.

"Trong xe chính là Tấn Vương điện hạ?"

"Đúng là bốn vương."

Tô Duệ nghe được Thẩm Ngọc Thư nói, lập tức giơ tay đem màn xe trước mắt hoàn toàn nhấc lên, lộ ra khuôn mặt anh tuấn dị thường mà lạnh băng.

Bởi vì nhân vật Tần Mục Ngôn này có thiết lập là bệnh tật ốm yếu, cho nên lúc này Tô Duệ thoát nhìn sắc mặt tái nhợt, nhìn thật sự có vài phần sắc bệnh.

"Hạ quan bái kiến Vương gia!"

Nhìn thấy trong xe là Tấn Vương, Thẩm Ngọc Thư lập tức cung kính hành lễ, mà mọi người phía sau cũng cùng nhau hành lễ.

Tô Văn âm thầm cắn chặt răng, áp sự tức giận dưới đáy lòng, thời điểm ngẩng đầu lên sắc mặt vẫn bình thường như cũ, lúc này cô giống như hoàn toàn không nhìn thấy Tô Duệ, trong mắt đều là bóng dáng Thẩm Ngọc Thư.

Tô Duệ:.....

Ta nhìn.

"Tần Thân Vương, ngài cũng tới săn thú sao?"

Ở chỗ này ngoài ý muốn gặp được Tô Duệ làm Thẩm Thanh Cẩm đột nhiên dò hỏi một câu.

Ở trong trí nhớ kiếp trước của nàng, Tần Thân Vương hình như chưa từng xuất hiện trong lần săn thú này.

"Ừ?".

Nghe được Thẩm Thanh Cẩm nói, đáy mắt Tô Duệ chợt lóe lên rồi biến mất....

Tô Duệ biết chuyện tối hôm đó đều là bút tích của Thẩm Thanh Cẩm, nếu đổi lại là Tô Duệ trước kia, Thẩm Thanh Cẩm tuyệt đối sống không đến hôm nay..

Đương nhiên, hiện tại Tô Duệ cũng rất muốn một đao chém chết nàng ta, nhưng một khi Thẩm Thanh Cẩm hoặc là nam chủ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, không chừng Tô Văn sẽ trực tiếp rời đi thế giới nhiệm vụ này.

Chuyện này cũng không phải là chuyện Tô Duệ muốn nhìn thấy, ít nhất..... Cũng phải chờ Tô Văn hết giận hờn, một đàn gia hỏa chướng mắt này mới có thể chết..

Cho nên hiện tại Tô Duệ chỉ có thể.....

Lại nhìn. =))

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Đích Nữ Trở Về (6)

Edt: Mít

Sắc lạnh nơi đáy mắt của Tô Duệ lướt qua trong giây lát, Thẩm Thanh Cẩm tuy rằng có cảm giác, nhưng nàng lại cho rằng đó là ảo giác của mình, nói cho cùng nàng cũng hiểu biết chút ít về vị Tần Thân Vương này, kiếp trước hắn là một vị hoàng thất thật tình vì quốc gia mà suy nghĩ, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, đa mưu túc trí, bình dị gần gũi, là một vị hoàng thúc tốt.

Mà lúc này, đối mặt với nghi ngờ của Thẩm Thanh Cẩm cùng bộ dáng mọi người trước mắt về mặt chăm chú lắng nghe, Tô Duệ sắc mặt như thường, thanh âm cũng như nguyên chủ ngày thường, không có một tia gợn sóng.

“Gần đây bồn vương ở trong phủ có chút buồn ngực, hôm nay thời tiết tốt vốn định ra ngoài kinh đi dạo một chút, ngồi xe tới bên ngoài kinh bỗng nhiên nhớ hôm qua Tần Việt có nhắc tới hôm nay muốn tới nơi này săn thú, bồn vương liền thuận tiện lại đây xem náo nhiệt..... Khụ khụ.”

Nói tới đây, Tô Duệ đột nhiên mãnh liệt ho khan, hần vốn là sắc mặt tái nhợt hiện giờ hiện lên một tia đỏ bừng bệnh trạng.

Mọi người ở một bên theo âm thanh ho khan của hần đều nhin không được ngừng thờ...

Thân thể Tần Thân Vương quả thực quá suy yếu.....

Ở thời điểm mọi người đau lòng lại kính sợ nhìn Tô Duệ, Tô Văn chỉ có thể âm thầm trợn trắng mắt....

Kỹ thuật diễn không tồi nha, hừ hừ, làm sao không lấy nội lực bức ra một chút máu nha?

Kết quả Tô Văn đang phun tào, bên kia Tô Duệ liền thật sự ho ra máu.....

Em gái nguoi nha!

Mất thấy Tô Duệ khỏe môi tơ máu còn có khăn lụa màu trắng trong lòng bàn tay hần có một vệt màu đỏ, Thẩm Ngọc Thư thần sắc càng thêm trịnh trọng.

“Mong Vương gia bảo trọng thân thể! Đại Kinh còn cần ngài.”.

Tô Duệ: Đờ mờ, nói giống như sắp chết vậy, cho dù nguoi chết ta cũng không chết được, ta tiếp tục nhin.....

Cũng may ở ngay lúc này nhân mã của Ngũ hoàng tử cùng Nhị hoàng tử cũng đã đến, lực chú ý của mọi người cũng không còn đặt ở trên người Tô Duệ.

Thân là nam chủ của thế giới này, Nhị hoàng tử Tần Việt phong thái tuyệt nhiên, khí độ bất phàm.

Mà thân là một tra nam Ngũ hoàng tử, cũng đặc biệt có rất nhiều tính chất ưu tú, ví như một gương mặt tiểu bạch kiếm dài đẹp, một bờ môi mỏng gọi cảm lại bạc tình.....

Bởi vì có xe ngựa Tô Duệ ở đây, hai người đều trước thình an hoàng thúc của mình.

Lại nói tiếp thân thể Tô Duệ hiện tại tuổi cũng có hai mươi bảy, so với Tần Việt chỉ lớn hơn bảy tuổi, nhưng mà bởi vì bối phận ở đó, nên toàn bộ kinh đô, trừ bỏ bộ hạ cùng Thái Hậu, thì không có ai nhìn thấy hần mà không thình an.

Đội cho Tô Duệ ứng phó xong với hai vị hoàng tử, lục tục lại có rất nhiều hoàng thân quý tộc đến, sau đó Tô Duệ liền mở ra hình thức trường bối, bị một đám người bái tới bái lui, chờ hần cuối cùng cũng được thanh tĩnh lỗ tai, lại phát hiện một vấn đề lớn....

Tô Văn không thấy!

“Tô tiểu thư đi đâu?”

Tô Duệ nhin không được thấp giọng dò hỏi một tiếng, tả hữu thị vệ vẫn luôn đi theo xe ngựa lập tức cung kính trả lời.

“Hồi chủ tử, Tô tiểu thư đã cùng Thẩm công tử tiến vào khu vực săn bắn!”

Trai đơn gái chiếc, hoang sơn dã lĩnh.....

Tô Duệ: Ta nhin..... Nhin cái con khi a!

Chưa từng nghe qua không thể nhin được nữa liền không cần lại nhin sao?

“Quay đầu, xuống núi!”

Lạnh lùng phân phó một câu, Tô Duệ lập tức dùng sức buông xuống màn xe.....

Lúc này bên trong khu vực săn bắn Phở Sơn, bởi vì người tham gia săn thú đều tới đông đủ, cho nên mọi người chẳng phân biệt trước sau liền thúc ngựa tiến vào rừng rậm bên trong.

Vì bảo đảm lần săn thú này được công bằng, cung tiễn của mỗi người săn thú đều được phân phát ở bên ngoài khu vực săn bắn, Tô Văn cùng Thẩm Thanh Cẩm là hai vị nữ nhân duy nhất trong lần săn thú này, hai người cũng không cam lòng yếu thế, mỗi người lãnh ba mươi cái mũi tên.

Tuy rằng hai người đều mang mặt mỉm cười, nhưng người có tâm tư trong sáng đã sớm chú ý tới mùi thuốc súng nồng đậm giữa hai vị nữ nhân này....

Thẩm Thanh Cẩm: Hừ hừ, chỉ bằng cái bao cỏ như người cũng muốn gả cho ca ca ta? Quả thực là người si nói mộng! Người muốn ra ám chiêu gì, ta đều sẽ không để người thực hiện được!

Tô Văn: Hừ hừ, cũng dám hạ được ta, lần này người xui xẻo rồi, ta muốn cho người tại một đời thanh xuân này sâu sắc cảm nhận được sống không bằng chết chân chính là như thế nào!

“Tô tỷ tỷ mời!”

“Thanh Cẩm muội muội người trước!”

Trên lưng ngựa, hai người đều cười đến ôn nhu, Thẩm Ngọc Thư một bên hình như chưa chút nào chú ý tới sóng ngầm kích động giữa hai người, nhưng Tần Việt cười ở trên lưng ngựa cách đó không xa, nhìn bóng dáng ba người đi xa, hần theo bản năng vuốt cằm cười cười.

“Có ý tứ, thực sự có ý tứ!”

(Thú dzi, thật sự thú dzi =)) ta k edit câu nì ra nhé. Các nàng ngầm hiểu là được....v)

Thấp giọng nói một câu, Tần Việt quay đầu ngựa lại, hướng về phương hướng khác trong rừng cây mà đi.....

Mặt trời lên đỉnh đầu, gió núi nghênh diện.

Tô Văn cùng huynh muội Thẩm gia cùng nhau tiến vào khu vực săn bắn, nhưng bởi vì ở quá trình săn thú cần phóng ngựa rong ruổi, Thẩm Thanh Cẩm chọn con mồi có phương hướng bất đồng với Tô Văn, hơn nữa không ngừng kêu Thẩm Ngọc Thư hỗ trợ, kết quả, đi tới đi lui, Tô Văn liền cùng hai người bọn họ tách ra.

Đối với điểm này Tô Văn cũng không thêm để ý, thật ra hôm nay cô tới đây chính là để xem náo nhiệt, bởi vì căn cứ theo cốt truyện mà Tô Văn biết, giữa lần săn thú này vì giành được tâm của mỹ nhân, Tần Đình đã sớm làm tốt một loạt an bài, hần trước tiên phái người tách Thẩm Ngọc Thư cùng Thẩm Thanh Cẩm ra, sau đó lại ở địa phương Thẩm Thanh Cẩm đơn lạc âm thầm phóng mãnh thú, sau đó lại vừa đến diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Đương nhiên, đây chỉ là tưởng tượng tốt đẹp của một mình Tần Đình, thực tế tình huống lại là ở thời điểm Thẩm Thanh Cẩm đơn lạc vừa vặn gặp Nhị hoàng tử Tần Việt cũng đồng dạng bị lạc, sau đó hai người liền kết bạn mà đi, mà mãnh thú bị cố ý bỏ vào cánh rừng kia cuối cùng cũng thành vong hồn dưới kiếm Tần Việt.

Tóm lại, ngầm lại vẫn thấy rất kích thích, nhưng mà Tô Văn cảm thấy tiết mục như vậy còn chưa đủ náo nhiệt, tốt nhất cô có thể cho thêm chút thú vui gì đó vào!

Vì thế ở thời điểm mọi người nghiêm túc săn thú, Tô Văn liền bắt đầu ở khu vực săn bắn đi tản bộ, cô đang tìm kiếm mãnh thú theo kịch bản kia, nghe nói là một con hổ vương màu trắng.

Màu trắng, màu trắng.....

Tô Văn ở chỗ sâu trong rừng cây đổi tới đổi lui, đổi tới đổi lui, cuối cùng thành công, lạc đường.....

Được rồi, lạc đường cũng không có gì ghê gớm, chỉ là vừa mới phát hiện mình lạc đường, Tô Văn liền nghe được phía sau bụi cây phát ra âm thanh sần sật, sần sật, sau đó một tiếng hổ gầm đột nhiên truyền vào lỗ tai của cô, tuần mã dưới thân Tô Văn lập tức cả người phát run quỳ trên mặt đất.

Tô Văn không kịp phòng ngựa cứ như vậy bị rớt từ trên lưng ngựa rớt xuống, mà thân mình cô vừa lúc dừng ở trong một lòng ngực lạnh băng.

“Không có việc gì chứ?”

Âm thanh trầm thấp quen thuộc, làm Tô Văn lập tức lạnh mặt.

“Buông tay, đừng chạm vào ta.”

Tô Văn ngữ khí lạnh băng làm cho người ta có chút sợ hãi.

Thân thể Tô Duệ cứng đờ, nhưng vẫn gắt gao ôm người trong ngực.

“Ta không bỏ, không bỏ, đánh chết cũng không bỏ.”

Tô Văn:.....

Ấu trĩ~

Thấy Tô Văn trầm khuôn mặt lại không có giấy giụa nữa, Tô Duệ lúc này mới không tự chủ được thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngữ khí ôn nhu dựa vào bên tai Tô Văn nhẹ gọi một tiếng.

“Tiểu Văn?”

“Tiểu Văn?”

“Tiểu Văn?”

Thấy Tô Văn vẫn luôn làm lơ mình, Tô Duệ tiếp tục phát huy tinh thần chết không biết xấu hổ, không ngừng kêu tên cô.

“Đủ rồi.”

Không thể nhịn được nữa, Tô Văn cuối cùng cũng nhịn không được lên tiếng đánh gãy lời nói Tô Duệ.

Hai người cùng nhau trầm mặc, cho đến khi một trận gió núi thổi tới, thổi bay dây lụa màu trắng trên đầu Tô Văn, dây lụa mềm nhẹ từ trên mặt Tô Duệ nhẹ nhàng đảo qua, Tô Duệ rũ mắt, ánh mắt thâm tình lại ôn nhu nhìn Tô Văn....

“Nàng có thể đừng chán ghét ta hay không?”

“Chàng vì cái gì bây giờ mới xuất hiện?”

Hai người thế nhưng không hẹn mà cùng mở miệng, ngay sau đó lại ngo ngắc nhìn đối phương....

“Nàng không chán ghét ta?”

Ánh mắt Tô Duệ đột nhiên sáng ngời, gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt Tô Văn.

Tô Văn bị hấn nhìn có chút quần bách, lập tức không chút để ý quay mặt đi.

“Ta nào có thời gian rảnh rỗi chán ghét chàng.”

Không có bị chán ghét.....

Tô tướng quân cảm thấy tâm tính táo bạo phát cuồng gần đây của mình lập tức bị gió núi thổi bay mất rồi...

Thì ra Tiểu Văn cũng không có tức giận!

Quả nhiên, phim truyền hình đều là gạt người!

Tô tướng quân quyết định về sau không bao giờ xem những cái phim truyền hình cầu huyết đó nữa...

Từ từ!.

Ánh mắt Tô Duệ chột lóe, bỗng nhiên nghĩ đến câu hỏi Tô Văn vừa mới hỏi hấn, nàng hỏi hấn “Người vì cái gì mới xuất hiện?”

Đây không phải thuyết minh, ở trong mấy ngày này, Tiểu Văn của hấn thật ra vẫn luôn đợi hấn sao?.

“Tiểu Văn, nàng vẫn luôn đang đợi ta?”

Tô Duệ cảm thấy tim mình đập đặc biệt nhanh, trong giọng nói đều mang theo âm rung mà mình không phát hiện.

“Không, không có.”

Tô Văn kiên định lắc lắc đầu....

Mới sẽ không thừa nhận.

Đánh chết cũng không thừa nhận!

Đã nói sẽ không ấu trĩ đâu?

Rống ~

Mỗ lão vương Bạch Hổ: Các người có phải đã quên gì đó hay không ~ bên cạnh một con hổ show ân ái thật sự tốt sao?

~~~~~

Dễ thun quá đáng luôn á ~~~~~ ♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 111: Đích Nữ Trở Về (7)

Edt: Mít

~~~~~

Sau chuyện ngày hôm đó, Tô Văn xác thật là đã từng ở trong lòng thống hận Tô Duệ, hận hấn xong việc chẳng quan tâm.

Nhưng hôm nay gặp lại, Tô Văn mới thật sự hiểu rõ, đối mặt với Tô Duệ, cô hoàn toàn không thể nhẫn tâm, hơn nữa, Tô Văn thật ra so với bất kì ai đều hiểu Tô Duệ đối với cô là thật tình, trái tim thật sự chân thành, toàn tâm toàn ý chỉ có một mình cô.

Đến chuyện xong việc không dám lộ diện gì đó, Tô Văn cảm thấy về sau cần phải giáo dục hấn thật tốt, ít xem mấy bộ phim truyền hình cầu huyết gì đó đi ~.

Cho nên lần này, cô liền đại nhân đại lượng tha thứ cho hấn một lần, nếu như hấn lần sau. Còn dám có lần sau?

Hừ hừ hừ!

Tô Văn từ trong lòng ngực Tô Duệ tránh thoát ra, lúc này cô cuối cùng cũng chú ý tới chỗ bạch hổ ở một bên bị làm lơ nửa ngày.

“Bạch hổ lão vương?”.

Tô Văn nhìn không được kêu một tiếng, lão hổ này toàn thân tuyết trắng, ánh mắt sắc bén, nhìn qua đặc biệt uy mãnh hung ác.

“Nàng nói nó sao!”

Tô Duệ hướng về phía lão Bạch hổ vẫy vẫy tay, chỗ lão hổ màu trắng lập tức bước ưu nhã thông thả đi tới bên cạnh hai người.

“Ta vừa mới ở nửa đường gặp phải nó, còn có mấy tên gia hỏa lén lút bị ta thuận tay giết.”

Tô Duệ nhắc tới chuyện này, ngữ khí đặc biệt nhẹ nhàng băng quơ.

“Tiểu Văn, nếu nàng không giận ta, ta thừa cơ hội này giúp nàng đem Thẩm Thanh Cẩm cùng Tần Việt đều giải quyết hết.”

“Sao? Chẳng đã quên điều lệ của nhiệm vụ rồi sao? Yêu cầu đặc thù, nhiệm vụ giả không thể trực tiếp ra tay đối với nam nữ chủ.”

Tô Văn liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái, cô thật đúng là sợ Tô Duệ một đao đem hai người kia giải quyết, phải biết rằng nhiệm vụ giả vi phạm quy định đều bị trừng phạt rất lớn.

“Ta có thiếu suy nghĩ như vậy sao? Ta hiện tại làm việc đều dùng nơi này.”

Vừa nói, Tô Duệ đặc biệt kiêu ngạo chỉ chỉ đầu mình, chỉ số thông minh cao, thân phận hoàng thúc gì gì đó, hiện tại ngấm lại hình như cũng không tồi.

Nhìn thấy bộ dáng vô cùng khoe khoang của hấn, Tô Văn nhìn không được bĩu môi.

“Tóm lại ở thế giới này chàng đừng xứng bậc là được, không, chàng phải đáp ứng ta, về sau ở bất kì thế giới nào gặp được bất kì sự việc gì, đều không được xứng bậc, nhớ lấy ngàn vạn đừng vi phạm điều lệ của nhiệm vụ giả!”

“Đã biết, yên tâm đi.”

Nghe được Tô Văn nói, Tô Duệ không chút do dự miệng đầy đáp ứng, đối với hấn chỉ cần là Tiểu Văn nói, mình tuyệt đối sẽ vô điều kiện phục tùng.

Lúc này Tô Duệ chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày thật sự không màng tất cả đi đụng vào điều lệ kia.....

Hấn không chỉ có tự tay giết vai chính của một thế giới, hấn còn đem người ta băm thây vạn đoạn, cả nhà tàn sát sạch sẽ.

Mỗi một người đều có điểm máu chốt cùng nghịch lân của mình, khi nghịch lân của Tô Duệ bị đụng chạm, hấn lập tức sẽ hóa thân thành Tô tướng quân đã từng giết chóc ngập trời kia.....

Đương nhiên, đây đều là chuyện sau này, hiện tại nhìn mãnh hổ màu trắng trước mắt, liếc đến đại lão hổ đôi mắt đối với Tô Duệ có một tia sợ hãi, Tô Văn không cần nghĩ cũng biết, nhất định là vừa rồi thời điểm Tô Duệ gặp được nó đã làm cái gì. Đương nhiên là một chuyện vô cùng máu me, đến nỗi hổ

vuông cũng sợ hãi hẳn, Tô tướng quân người thật là đủ rồi!

Ngẩng đầu nhìn bầu trời bị cành lá rậm rạp che khuất, Tô Văn nhin không được nói nhỏ một tiếng.

“Thời gian không sai biệt lắm, chẳng đem vũ khí bí mật của Ngũ hoàng tử bắt tới nơi này, chẳng còn có thể để người ta vui sướng chơi đùa hay không?”

“Còn không phải là vui sướng chơi đùa sao?”

Tô Duệ nheo nheo mắt.

“Con ngựa này của nàng cũng đã bị phế rồi, ta mang nàng cười lão hồ đi một vòng, thuận tiện mời nàng xem tuồng hay.”

Nói xong Tô Duệ một tay ôm Tô Văn, xoay người liền ôm cô tới trên lưng lão bạch hồ.

“Đại Bạch, phi một cái cho nữ chủ tử của người xem!”

Lão bạch hồ vương: Đã nói tốt là uy vũ hung mãnh, phi là cái cái quý gì? Người ta lại không có cánh ~ hơn nữa Đại Bạch gì đó, nghe nói đều là kêu tiểu bạch kiểm, giống như bốn hồ vương hung mãnh vô địch ít nhất cũng cần có cái tên bá khí một chút chứ?

Tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng là mỡ lão hồ chỉ cần tưởng tượng đến thân thủ cùng ánh mắt tràn đầy sát khí khủng bố của Tô Duệ, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn nghe lời, mang theo hai người ở trong rừng rậm phi như bay.....

Nửa canh giờ sau, khu vực săn bắn nào đó....

Thẩm Thanh Cẩm ở mười lăm phút trước cùng đại ca Thẩm Ngọc Thụ của mình đã lạc nhau, lúc này trên lưng ngựa của nàng còn chở mấy con mồi vừa mới bắt được, tham gia lần săn thú này, ngay từ đầu mục đích của Thẩm Thanh Cẩm là muốn kết giao với một ít nhân vật quyền quý của đế đô, để mình ở trong lòng mọi người lưu lại một ấn tượng tốt.

Nàng không muốn lặp lại giống như kiếp trước bị dưỡng thành khuê nữ thiên kim cái gì cũng không hiểu, một đời này nàng muốn tìm Tần Đình báo thù, nhưng phải tích góp nhân mạch cùng thế lực của chính mình đã.

“Rống!”

Một tiếng hô gầm đinh tai nhức óc đánh gãy trầm tư của Thẩm Thanh Cẩm, Thẩm Thanh Cẩm ánh mắt hoảng hốt, lúc này tuần mã dưới người của nàng cũng đã chịu kinh hách, đột nhiên tại chỗ hoảng loạn vung vó ngựa.

Thẩm Thanh Cẩm theo bản năng dùng sức túm chặt dây cương, sau đó, tuần mã dưới thân nàng đột nhiên hai chân uốn lượn ngã trên mặt đất, mà Thẩm Thanh Cẩm cũng lập tức bị ném xuống đất!

“Rống!”

Theo một tiếng gầm rú, một con đại lão hồ toàn thân tuyết trắng từ phía sau cây nhô đầu ra.

“A!”

Đối diện với một đôi mắt hồ hung ác, Thẩm Thanh Cẩm kêu sợ hãi một tiếng, theo bản năng liền cầm lên cung tên, mà tại một khắc này, lão mãnh hồ màu trắng kia đột nhiên nhảy lên hướng về phía Thẩm Thanh Cẩm lao thẳng tới.....

Cho dù trọng sinh qua một lần, hai đời cộng lại cũng chỉ sống hơn bốn mươi năm, Thẩm Thanh Cẩm nơi nào gặp qua trường hợp làm cho người ta sợ hãi như vậy, khi nhìn đến Bạch Hồ hung mãnh giương mõm to như bốn máu nhào về phía mình, Thẩm Thanh Cẩm lập tức bị dọa hai mắt tròn trắng ngất đi.

Mà ở ngay lúc này, vẫn luôn tránh ở trên cây đại thụ cách đó không xa xem náo nhiệt, Tô Duệ đem Tô Văn trong lòng ngực đặt trên một cành khô an bài tốt.

“Nàng chờ ta, ta đi tạo hình cho nàng ta một lát!”

Ách.

Tô Văn chớp chớp mắt, nàng ngồi ở trên cây từ trên cao nhìn xuống, tận mắt nhìn thấy Tô Duệ bắt lấy móng vuốt Đại Bạch đặt ở trên ngực Thẩm Thanh Cẩm, trên đùi, trên bụng đều để lại trảo ngân..

Một phút đồng hồ sau, Thẩm Thanh Cẩm đã áo quần rách nát, cánh xuân lộ ra ngoài.

“Thế nào?”

Trở lại trên cây, Tô Duệ về mặt cầu khen ngợi nhìn Tô Văn.

“Ách.....”

Tô Văn trầm ngâm một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu nhìn mặt Tô Duệ, mặt vô biểu tình hỏi.

“Đẹp không?”

“A?”

Tô Duệ sừng sốt, có chút khó hiểu nhìn Tô Văn.

Tô Văn bĩu môi, dùng ánh mắt ngấm ngấm bóng dáng thân thể của Thẩm Thanh Cẩm trên bãi cỏ.

“Ta hỏi chàng —— nàng, nhìn, đẹp, không?”

Tô Duệ:

“Ta không chạm vào nàng ta.”.

Có chút vội vàng gờ tay lên, Tô Duệ về mặt đáng thương hề hề nhìn Tô Văn.

“Đều là Đại Bạch chạm vào, ta đến một cái góc áo của nàng ta cũng chưa đụng tới.”

Hơn nữa đẹp hay không đẹp gì đó, ai biết nha?

Lại không phải Tiểu Văn nhà hần, hần mới không cần xem

Như vậy nghĩ, Tô Duệ lại theo bản năng ngấm ngấm ngực Tô Văn....

Tóm lại, Tiểu Văn ở thế giới này đáng người so với Thẩm Thanh Cẩm không biết tốt hơn bao nhiêu nữa mà ~

Sân bay gì gì đó, trách không được Tần Đình không thích ~.

“Tô Duệ, ta biết chàng đang suy nghĩ cái gì.”

Tô Văn ở một bên đột nhiên nói nhỏ một câu lạnh buốt, Tô Duệ lập tức thu hồi ánh mắt của mình, làm vè mặt trầm ổn.

“Tiểu Văn, bọn họ tới.”

Trước khi tìm được Thẩm Thanh Cẩm, Tô Duệ đã thả Đại Bạch ở khu vực săn bắn dạo một vòng, đem người nên đưa tới hay không nên đưa tới, tóm lại phạm là nam nhân ở khu vực săn bắn đều bị hần gọi đến.

Mất thấy tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Tô Duệ mỉm cười gờ tay, nội kinh ngưng tụ ở trên đầu ngón tay, hướng về Thẩm Thanh Cẩm trên mặt đất đột nhiên phóng qua....

Cách không đánh huyệt!

“A.”

Thẩm Thanh Cẩm bị dọa ngất nhẹ nhàng ni non một tiếng, mấy hơi chau lại chậm rãi mở mắt.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Thanh Cẩm còn có chút ý thức mơ hồ, không biết mình thân ở nơi nào, tiếng vó ngựa từ bốn phía truyền đến, Thẩm Thanh Cẩm chống đỡ thân thể muốn ngồi dậy, kết quả nháy mắt rũ mắt xuống, nhìn thấy quần áo của mình bị cào đến rách tung, nàng lập tức kêu sợ hãi một tiếng....

“A!”

Một tiếng thét chói tai này lập tức đem mọi người ở chung quanh đang tìm hổ vương màu trắng lập tức bị hấp dẫn lại đây.

Vì thế thời điểm mọi người từ từ phía phóng ngựa mà đến, tất cả đều liếc mắt một cái liền thấy được Thẩm đại tiểu thư “Tur thể oai hùng”.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Đích Nữ Trở Về (8)

Edt: Mít

"Thanh Cẩm!"

Nhìn thấy Thẩm Thanh Cẩm quần áo rách tươm, bộ dáng run bần bật, người đầu tiên phản ứng lại tự nhiên chính là anh trai quốc dân Thẩm Ngọc Thư, hần nhanh chân nhảy xuống ngựa, kéo áo ngoài của mình trực tiếp đem thân thể Thẩm Thanh Cẩm bao lấy.

"Đại ca....."

Lúc này Thẩm Thanh Cẩm mặt đầy xấu hổ và giận dữ, toàn bộ thân mình cuộn tròn dựa vào trong ngực Thẩm Ngọc Thư.

Mặt khác các vương tôn quý tộc cách đó không xa đều thấp giọng thảo luận, ngại mặt mũi Thẩm gia, bọn họ cũng không trắng trợn nói cái gì.

Nhưng thật ra Tần Việt ở một bên, hơi mang thâm ý liếc nhìn Tần Đình sắc mặt âm trầm cách đó một cái, ngay sau đó lại không chút để ý ở trong đám người nhìn lướt qua.

"Mọi người có nhìn thấy Tô tiểu thư không?"

Tô Văn?

Mọi người đều hai mắt nhìn nhau, dọc theo đường đi xác thực là không thấy được thân ảnh Tô Văn.

"Thẩm tiểu thư, tập kích cô chính là một con mãnh hổ màu trắng?"

Tần Việt từ trên ngựa thong dong nhảy xuống, nhìn những dấu vết hỗn loạn trên mặt đất, cau mày hỏi một câu.

"Là, là một con lão hổ màu trắng."

Lúc này Thẩm Thanh Cẩm thần sắc cuối cùng cũng khôi phục một ít, nàng cũng nhớ lại trước khi mình hôn mê lần cuối cùng nhìn thấy chính là một con mãnh hổ màu trắng, lúc ấy con mãnh hổ đó hung ác hướng về phía mình đánh tới, một khắc kia, nàng còn tưởng rằng mình chết chắc rồi, nhưng ai biết kết quả sẽ là như thế này.....

"Ai da, không nghĩ tới con Bạch Hổ kia là một con sắc hổ nha."

Trong đám người không biết là ai không sợ chết than nhẹ một câu, Thẩm Thanh Cẩm trước người Thẩm Ngọc Thư lập tức sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén hướng bên trong đám người nhìn lướt qua, người nọ lập tức gục đầu xuống không hề nói nữa.

Tần Việt nhân cơ hội tránh đi đề tài này, đánh vỡ trường hợp đang xấu hổ.

"Hiện tại Thẩm tiểu thư đã không có việc gì, nhưng con mãnh hổ màu trắng kia không thấy tung tích, Tô tiểu thư cũng không biết có an toàn hay không, không bằng mọi người tách ra tìm kiếm một chút, mọi người cũng không muốn Tô tiểu thư xảy ra cái gì ngoài ý muốn đúng không? "

"Đúng vậy!"

"Đúng vậy, nhị điện hạ nói thật có lý!"

Có Tần Việt giải vây, mọi người lập tức thuận thế đáp ứng quay đầu ngựa lại bắt đầu tìm kiếm Tô Văn khắp nơi.

Lúc này Tần Đình vẫn luôn trầm mặt cũng từ trên ngựa nhảy xuống, hần thu liễm dị sắc ở đáy mắt, sắc mặt nhu hòa đi đến trước mặt huynh muội Thẩm gia.

"Ngọc Thư, Tô Văn là vị hôn thê của ngươi, ngươi tốt nhất cũng đi tìm đi, nếu thật xảy ra chuyện gì, ngươi cũng không có biện pháp cấp Tô gia một cái công đạo, về Thanh Cẩm ngươi không cần lo lắng, ta giúp ngươi chiếu cố nàng!"

"Ngũ điện hạ....."

Thẩm Ngọc Thư có chút chần chờ, nói cho cùng thì nam nữ thụ thụ bất thân, đem muội muội của mình giao cho Ngũ điện hạ hình như không thích hợp lắm, nhưng tưởng tượng đến vị hôn thê của mình sinh tử không rõ.....

Ở thời điểm Thẩm Ngọc Thư chần chờ, Thẩm Thanh Cẩm lại theo bản năng chui vào trong lòng ngực Thẩm Ngọc Thư.

"Đại ca, huynh đừng đi, muội sợ, muội rất sợ....."

Nói xong, Thẩm Thanh Cẩm mặt tái nhợt, một bộ biểu tình lập tức muốn khóc.

"Được được, đừng sợ, đại ca ở bên cạnh muội."

Thắm Ngọc Thư thờ dài một hơi, ngược mắt nhìn Tần Đình.

"Ngũ điện hạ đa tạ hảo ý của ngài, vẫn là đề ta chiếu cố xá muội đi, còn thỉnh điện hạ giúp ta tìm kiếm Tô tiểu thư một chút."

"Không sao, vậy ngươi mang Thanh Cẩm đi ra ngoài trước đi!"

Tần Đình mỉm cười đáp ứng một tiếng, thời điểm xoay người lại mặt trầm như nước.....

Thấy mọi người đều rời đi, Thắm Ngọc Thư nhìn nhìn muội muội trong ngực mình, ánh mắt tràn đầy đau lòng.

"Thanh Cẩm đừng sợ, đại ca mang muội đi săn, muội yên tâm, chuyện ngày hôm nay..... Đại ca sẽ giúp muội đòi lại công đạo."

Ở thời đại này danh tiết nữ nhi là đặc biệt quan trọng, Thắm Ngọc Thư thân là trưởng huynh tự nhiên phải vì muội muội của mình mà lo lắng.

"Cảm ơn đại ca."

Thắm Thanh Cẩm dựa vào trong ngực Thắm Ngọc Thư, dưới đáy lòng cũng thờ dài một hơi, sớm biết hôm nay sẽ phát sinh chuyện như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không tự mình tiến vào khu vực săn bắn, đáng tiếc, nhân sinh không có "Sớm biết", hơn nữa, cho dù là trọng sinh qua một lần, có một số việc cũng không phải nàng có thể chịu được.....

Chờ đến xem xong não nhiệt, lúc này Tô Duệ mới mang theo Tô Văn từ trên cây đại thụ ở không xa nhảy xuống.

"Được rồi, thời gian cũng không sai biệt lắm, ta cũng nên lộ diện rồi, bị Tần Việt hoài nghi sẽ không tốt."

Trong những người hôm nay, tâm tư kín đáo nhất chính là Tần Việt, đối với vị nam chủ đại nhân bày mưu lập kế này, Tô Văn không dám khinh địch.

Tần Việt.....

Mắt Tô Duệ tối sầm lại.

"Hắn giống như rất quan tâm nàng, hai người các người rất quen thuộc sao? Hắn có phải đối với nàng có ý gì hay không?"

Tô Văn.....

Đại ca à, quảng tám sao cũng không tới phiên ngươi ăn dấm đầu. Đầu năm nay ngày tháng không quá tốt, dấm cũng rất là quý.

Mất thấy Tô Văn trùng mắt với mình, Tô Duệ đành phải nhân nhát cười, trong lòng vẫn là ghi Tần Việt vào sổ.

Lúc này ở bên ngoài tán loạn một vòng, Đại Bạch lại hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang trở lại, hổ vương màu trắng này là chủng loại đặc biệt thừa thốt mà trân quý, cực kỳ có linh tính, tuy rằng từ đáy lòng sợ hãi Tô Duệ, nhưng động vật trực giác rất nhạy bén, nó đã sớm phát hiện người mạnh nhất trong rừng này chính là Tô Duệ.

Đương nhiên, tuy rằng Tô Duệ là cường đại nhất, nhưng Bạch hổ lão vương lại thông thả từ từ cọ đến bên người Tô Văn, nâng lên móng vuốt cọ cọ giày của cô, dường như muốn lấy lòng....

Cho nên nói thê nô bị lão bà quản nghiêm gì gì đó, đã sớm bị bản hổ vương xem thấu rồi?

Ngươi lợi hại, nhưng còn không phải đến nghe lời lão bà ngươi sao?

Tô Văn cảm giác được tâm tính của Bạch hổ lão vương, cô rừ con ngươi, vừa lúc đối diện với cặp mắt rất có linh tính kia, Tô Văn xoay chuyển ánh mắt, mỉm cười nhẹ nhàng nói.

"Nếu ngựa của ta không còn nữa, không bằng về sau ngươi cho ta cưỡi đi? Ta mang ngươi về nhà!"

Bạch hổ lão vương.....

Tô Duệ: Cùng cầu mạng về nhà gì đó.....

Thấy một người một hổ bên cạnh đều ngốc lăng, ánh mắt Tô Văn lập tức lạnh lùng.

"Như thế nào, chẳng không muốn?"

"Nguyên ý!"

Tô Duệ ở một bên lập tức trả lời một câu.

"Nó nguyện ý, nó mà không muốn ta lập tức giết chết nó."

Bạch hổ lão vương: Săn giết động vật quý hiếm là trái pháp luật ~ các ngươi không có đạo đức ~ quá không đạo đức!

Tuy rằng nội tâm vô cùng muốn hướng tới rừng rậm cùng tự do, nhưng cuối cùng vị mỡ hổ vương vẫn phải thần phục dưới dâm uy của Tô tướng quân, vì thế khi mọi người ở trong núi rừng lần nữa nghe tiếng hổ gầm, thời điểm đi vào rừng cây nhìn thấy tình cảnh là cái dạng này.....

Đại lão hổ toàn thân tuyết trắng thân nhiên bước chậm ở giữa rừng cây, mà ở trên lưng nó có một nữ tử thanh tú mặc kính trang màu xanh đang ngồi.

Này..... Này.....

Thấy một màn như vậy tập thể mọi người thất thanh.....

Chẳng lẽ là phương thức săn thú của chúng ta không đúng?

"Tô Văn?"

Người đầu tiên phản ứng lại vẫn là Tần Việt, hấn nhướng mày, rất có hứng thú nhìn Tô Văn ngồi trên lưng hổ...

"Con hổ này là....."

"Nhị điện hạ, ngài xem nó có phải rất đáng yêu hay không?"

Tô Văn nghe Tần Việt nói, đầu tiên là mỉm cười bán cái manh, sau đó liền bắt đầu lái nhai tự nói.

"Vừa rồi ta ở trong rừng cây gặp được nó, ngựa của ta cũng không chịu chạy, ải! Hiện tại ta chỉ có thể cười nó, nó kêu là Đại Bạch, là ta đặt tên cho nó, có phải rất xứng đôi với nó hay không? ải nha, ngài xem nó xinh đẹp như vậy! So với con ngựa trắng trong nhà của ta còn đẹp hơn nhiều, về sau ta mỗi ngày ra cửa đều có thể mang theo nó tản bộ!"

Tần Việt:.....

Mọi người:.....

Tô đại tiểu thư, là tâm cô lớn hay là cô ngốc a?

Mang theo một con hổ vương đi tản bộ? Ở để đó?

Mọi người lúc này trong nội tâm đều là cái dạng này →→.....

Thật muốn biết Tô đại tiểu thư là ăn cái gì lớn lên, tâm làm sao lại lớn như vậy!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Đích Nữ Trở Về (9)

Edt: Mít

Mặt trời xuống núi, mọi người cuối cùng cũng từ khu vực săn bắn ra tới, bởi vì giữa đường xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, mọi người cũng không có tâm tư triển lãm con mồi, nhưng thật ra có không ít quý tộc vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn Tô Văn đang đi theo xa xa phía sau mọi người.

Không có biện pháp, Đại Bạch quá huyền khóc, một khi tới gần những con tuần mã đó bọn chúng liền không chịu đi nữa, cho nên Tô Văn đành phải làm người cuối cùng đi ra.

Huynh muội Thẩm gia đã sớm ra tới, lúc này Thẩm Thanh Cẩm đã thay một bộ quần áo mới, ngoan ngoãn ngồi ở trong xe ngựa Thẩm gia.

Đối với chuyện trong khu vực săn bắn, những tiểu thư thế gia gốc ở bên ngoài đó tự nhiên là không biết, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến kỹ thuật diễn bộ đá xuống giếng của Thẩm Thanh Dao vào giờ phút này.

Nàng ở thời điểm Thẩm Thanh Cẩm ra tới liền thấy được sự chật vật của nàng ta, tuy rằng Thẩm Ngọc Thư đã cực lực che dấu, nhưng ở những "ngôn

ngữ" có ý vô tình của Thẩm Thanh Dao, những nhóm thiên kim xung quanh cũng đều đã biết một ít da lông.

Nói đến những thiên kim tiểu thư này ngày thường dưỡng ở khuê phòng, khả năng không biết tình người ấm lạnh của bản dân bá tánh, nhưng các nàng đều có một loại kỹ năng thật thần kỳ, đó chính là tự bỏ não.

Việc này một khi mở đầu, bỏ não căn bản dừng không được, lúc này chuyện của Thẩm Thanh Cẩm ở khu vực săn bắn, đã bị người ta bỏ não ra chín chín tám mươi một cái kịch bản, đúng sai đều không quan trọng~

Đương nhiên, những kịch bản mà các nhóm thiên kim này bỏ não ở thời điểm sau khi Tô Văn xuất hiện tất cả đều rõ ràng, mắt thấy Tô Văn vẻ mặt mỉm cười cười Bạch Hổ hung mãnh xuất hiện ở cách đó không xa, một ít khuê tú nhất gan nhin không được kinh hô lên....

“A! Lão hồ!”

Ngoài xe xôn xao cũng khiến cho Thẩm Thanh Dao chú ý, lúc này nàng cũng bất chấp việc đang ở trước mặt Thẩm Thanh Cẩm biểu diễn, xoay người tò mò nhắc màn xe lên, đến khi Thẩm Thanh Dao nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài, nàng cũng nhin không được hít một ngụm khí lạnh, thất thanh kêu sợ hãi.

“Bạch Hổ!”

Bạch Hổ?

Nghe được Thẩm Thanh Dao nói, Thẩm Thanh Cẩm một bên sắc mặt lập tức trở nên càng thêm khó coi, nàng run rẩy nhắc tay đem rèm cửa nhẹ nhàng nhắc lên, quả nhiên liền thấy được thân ảnh Tô Văn cách đó không xa thân nhiên mà đến...

Như thế nào sẽ như vậy, tại sao lại như vậy?

Ngón tay Thẩm Thanh Cẩm gắt gao nắm lấy màn xe trong lòng bàn tay, thời điểm ở khu vực săn bắn Tàn Việt nhắc nhở kêu mọi người đi tìm Tô Văn, khi đó Thẩm Thanh Cẩm còn đang suy nghĩ nếu Tô Văn cũng gặp được lão hồ kia, cũng bị tình huống giống mình, hoặc là trực tiếp bị lão hồ giết chết, đó mới là tốt nhất.

Nhưng mà nàng trăm triệu không nghĩ tới đó là, Tô Văn vậy mà thật sự gặp lão hồ kia, lại còn thuận phục được nó?

Này, chuyện này không có khả năng!

Không có khả năng.

Thẩm Thanh Cẩm không tự chủ được cắn chặt khớp hàm, đáy mắt hiện lên một tia ghen ghét khắc cốt.

Trọng sinh một đời, điều nàng không thể chấp nhận nhất chính là người nào đó so với nàng tốt hơn....

Những người này, những người này đều đáng chết, đều nên xuống địa ngục!

Mình ở kiếp trước đã chịu khuất nhục cùng thống khổ, kiếp này, các nàng đều phải bị ném trái gấp mười lần gấp trăm lần!

Ý niệm trả thù điên cuồng ở trong đầu Thẩm Thanh Cẩm chợt lóe, nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư đã đi lên đón Tô Văn, trong miệng Thẩm Thanh Cẩm tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt.

Máu tươi cùng đau đớn có thể làm nàng thanh tỉnh.

Nàng dùng sức buông xuống màn xe, rũ mắt, đem biểu tình của mình che dấu ở trong bóng đêm.

“Con Bạch Hổ này.....”

Thẩm Ngọc Thư đi đến trước mặt Tô Văn, đón lấy hình thể cao lớn của Bạch Hổ, thân hình Thẩm Ngọc Thư nhìn có vẻ đặc biệt tinh tế...

“Nó kêu là Đại Bạch!”

Tô Văn blah blah nói một đồng lớn, lại ở trước mặt Thẩm Ngọc Thư bán một đồng ngược manh.

Nàng diễn cái vai đại tiểu thư bao cô này, chính là vô cùng tốt..

Mà nhìn thấy bộ dáng Tô Văn mặt mày hớn hờ vẻ mặt hưng phấn, ngay từ đầu ánh mắt Thẩm Ngọc Thư lạnh băng nhìn chằm chằm Bạch Hổ cũng dần dần bị sự nhu hòa thay thế.

Thì ra..... Tô Văn cũng rất đáng yêu.

Thẩm Ngọc Thư lúc này cảm thấy Đại Bạch cũng không đến nỗi chán ghét, tuy rằng nó làm Thẩm Thanh Cẩm bị bôi xấu, nhưng ít nhất nó cũng không có thương tổn đến mạng người..

Một người làm sao sẽ cùng một con súc sinh tính toán chi li?

Ở ngay lúc này trong đám người lại một trận ồn ào, thì ra là xe ngựa của Tấn Vương phủ lại xuất hiện.

Trong xe Tô Duệ vẫn như cũ là bộ dáng “Bệnh không thể ra gió”, hần nghiêng người dựa trên nệm, ánh mắt mát lạnh nhìn phương hướng Tô Văn cùng Thẩm Ngọc Thư.

“Tô tiểu thư, đây là Bạch Hồ của ngươi?”

“Vương gia!”

Nhìn thấy Tô Duệ xuất hiện, Tô Văn lập tức từ trên người Đại Bạch nhảy xuống, về mặt khẩn trương nhìn hần.

“Vương gia, ngài không phải là muốn đem nó bắt đi chứ? Tuy rằng khu vực săn bắn này là của ngài, nhưng hôm nay trước khi đi vào mọi người đã nói tốt, đó là con mồi của mình đều có thể mang đi!”

“Khụ khụ.”

Tô Duệ lại làm bộ làm tịch ho khan hai tiếng, lúc này mới về mặt nghiêm túc nhìn Tô Văn nhẹ nhàng nói.

“Hồ là vương của muôn thú, này lại là một con hồ vương màu trắng khó có được, ngươi mang theo nó tiến vào đế đô như vậy chỉ sợ là không ổn.”

Nói đến đây, Tô Duệ trầm ngâm một lát, về mặt ôn hòa tiếp tục nói.

“Nếu Tô tiểu thư tin tưởng bốn vương, bây giờ bốn vương sẽ an bài nhân thủ đem nó đưa về đế đô, đặt hoa viên của bốn phủ, về sau Tô tiểu thư tùy thời có thể đi thăm, hơn nữa cách một đoạn thời gian bốn vương còn có thể phái người đưa nó trở lại khu vực săn bắn, đến lúc đó Tô tiểu thư cũng có thể cùng đi theo.”

Nghe được Tô Duệ nói, Tô Văn sắc mặt thay đổi, giống như có chút luyến tiếc, mà lúc này Thẩm Ngọc Thư ở một bên đang đưa mắt ra hiệu cho Tô Văn, bảo nàng đáp ứng biện pháp của Vương gia.

Nói cho cùng, lão hồ loại động vật này thật sự không thể tùy tiện nuôi dưỡng, Tấn Thân Vương dường một con chỉ ra chuyện râu ria, nếu như Tĩnh Ninh hầu phủ dưỡng một con đó là phải nói một cách khác...

Được thôi, thật ra Tô Văn cũng không nhất định phải nuôi dưỡng một con đại lão hồ, hơn nữa Tô Duệ đề nghị như vậy là vì để cho cô về sau có thể danh chính ngôn thuận ra vào Tấn Thân Vương phủ một cái hoàn mỹ.

“Được, được rồi.”

Cuối cùng Tô Văn về mặt “Không tình nguyện” đáp ứng Tô Duệ, những người khác ở đây thật ra cũng không có dị nghị gì, hôm nay trận săn thú này tuy rằng không giống năm rồi phân thắng bại, nhưng vẫn đã xảy ra rất nhiều chuyện có ý tứ.

Chuyện của Thẩm Thanh Cẩm, bọn họ tự nhiên không dám bốn phía rêu rao, nhưng hôm nay những công tử tiểu thư ở đây cũng không phải đèn cạn dầu, sau khi trở về, chuyện này vẫn sẽ lặng lẽ ở giới quý tộc của đế đô lan truyền, thanh danh của Thẩm Thanh Cẩm nhiều ít cũng đã chịu ảnh hưởng nhất định.

Mà lúc này, “Hành động vĩ đại” của Tô Văn ở khu vực săn bắn đã sớm lan truyền khắp đế đô, nói cho cùng các bá tánh ở đế đô thật lâu chưa từng chân chính thấy lão hồ cang chừng nói là hồ vương màu trắng, ngay cả rất nhiều quan viên ở đế đô cũng đều rất tò mò đến trước Tấn Thân Vương phủ muốn một lần được nhìn thấy phong thái của hồ vương, bất quá mô hồ vương đã không chút nào nể tình, cùng ngày liền đem hai vị quan văn nhất gan dạ ngất.

Tĩnh Ninh hầu phủ....

Đối với việc Tô Văn không có thừa dịp ở khu vực săn bắn cùng Thẩm Ngọc Thư gạo nấu thành cơm, làm Lưu thị thật buồn bực, cũng may nữ nhi của mình cũng coi như là ở khu vực săn bắn lộ mặt, ở trước mặt hai vị hoàng tử cùng Tấn Thân Vương kiếm lời thêm không ít mặt mũi cho Tĩnh Ninh hầu phủ, lúc này mới làm tâm tình Lưu thị tốt hơn một ít.

Gần đây đế đô có chuyện không ngừng, ở mùa săn thú kết thúc, Tĩnh Ninh hầu phủ lại thu được thiệp mời tiệc cưới của phủ Trần Quốc Công.

Thì ra lần trước sau khi xảy ra sự việc kia, Trần Quốc Công lão nhân gia thật tức giận!

Vì thế liền nhanh xuống tay cấp cho nhi tử gốc kia của mình một cái hôn sự.

Cũng may Trần Quốc Công phủ của cái phong phú, có tài có thế, vậy mà thật có người thấy tiền sáng mắt, đến mắt cũng không chớp liền đem nữ nhi của mình đẩy xuống hố lửa.

Tô Văn đối với việc Trần Miễn đòi này cưới ai một chút cũng không có hứng thú, nhưng mà trong Trần Quốc Công phủ thật sự có người làm cô cảm thấy hứng thú.

Người kia đương nhiên chính là Ngọc Như.

Ngọc Như sau khi bị đưa vào Trấn Quốc Công phủ tự nhiên ăn không ít đau khổ, nhưng nàng vốn xuất thân từ gia nô, những thống khổ này trong khoảng thời gian ngắn còn có thể chịu đựng được, nhưng Tô Văn phòng chừng cứ tiếp tục như vậy nàng cũng không sống được đã bao lâu.

Thật ra Thẩm Thanh Cẩm không phải không nghĩ tới tìm người khác đem Ngọc Như đổi ra, thậm chí nàng còn tiêu tiền mua một nữ tử có dung mạo muốn đưa vào Trấn Quốc Công phủ đổi lấy Ngọc Như, nhưng mà đều bị Vương thị cự tuyệt.

Hiện giờ Vương thị đối bất kì người nào của Khánh Xuyên hầu phủ hoặc là người cùng bọn họ có quan hệ đều thật kiêng kị.

Ở dưới tình huống hiện tại, muốn từ trong tay Vương thị đem Ngọc Như đổi ra, chỉ có một người có thể làm được, đó chính là lão nương của Tô Văn Lưu thị!

Mấy ngày này Lưu thị cùng Vương thị vẫn luôn kết giao chặt chẽ, hai người thật ra vẫn luôn đối với chuyện ngày đó canh cánh trong lòng, vẫn luôn mưu tính muốn tìm được người hạ độc thủ ở phía sau màn, đáng tiếc Ngọc Như thật sự thận trọng, nàng ta tự nhiên sẽ không bán đứng Thẩm Thanh Cẩm, hơn nữa Lưu thị cùng Vương thị thấy Ngọc Như phạm tội lớn như vậy, tất cả đều cảm thấy nàng ta không có khả năng biết người phía sau màn là ai, nhà hoàn này hẳn chỉ là kẻ chết thay mà thôi.

Hiện giờ thừa dịp ngày đại hi của Trấn Quốc Công phủ, Tô Văn lập tức năn nỉ Lưu thị để cô lặng lẽ đem Ngọc Như đổi về bên Tĩnh Ninh hầu phủ, đối với yêu cầu của nữ nhi bảo bối, Lưu thị tự nhiên vui vẻ đáp ứng.

Vì thế hi sự ở Trấn Quốc Công phủ xong xuôi không bao lâu, Ngọc Như liền biến mất ở trong phủ, hạ nhân Trấn Quốc Công phủ đều nói là nàng cùng người bí mật cùng nhau bỏ trốn, sống không thấy người chết không thấy xác.

Thẩm Thanh Cẩm lại cho rằng Ngọc Như nhất định là bị Trần Miển đánh chết, vì thế nàng còn thương tâm vài ngày.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Đích Nữ Trở Về (10)

Edt: Mít

Ngọc Như từ lúc còn nhỏ đã ở Khánh Xuyên hầu phủ làm hạ nhân, bởi vì nàng từ nhỏ tính tình tinh tế lớn lên lại xinh đẹp, cho nên thật may mắn được chọn đến hầu hạ trong viện đại tiểu thư.

Ở trong lòng Ngọc Như đại tiểu thư nhà mình là người đặc biệt thiện lương đơn thuần, ngày thường đối đãi với hạ nhân bọn họ cũng phi thường bình dị gần gũi, cho nên tới nay Ngọc Như đối với Thẩm Thanh Cẩm là tuyệt đối trung thành và tận tâm.

Mọi chuyện bắt đầu xảy ra thay đổi là từ khi nào?

Ngọc Như nhớ rõ đó là một ngày nào đó trong mùa xuân năm nay, đại tiểu thư bị phong hàn đến hôn mê, Ngọc Như đêm đó túc trực bên giường một đêm, kết quả ngày hôm sau đại tiểu thư liền tỉnh lại, chỉ là khi đó ánh mắt đại tiểu thư lạnh băng lại oán độc thoạt nhìn đặc biệt dọa người.

Cũng chính là từ một khắc kia trở đi, cả người đại tiểu thư đều thay đổi, nàng trở nên tâm sự nặng nề, thích phát ngốc, có đôi khi còn sẽ trộm nhìn nhị tiểu thư nảy sinh ác độc.

Ngọc Như không biết đại tiểu thư rốt cuộc là làm sao vậy, nàng chỉ là hạ nhân, chỉ biết trung thành với chủ tử của mình, chủ tử sai mình làm cái gì mình liền phải tận tâm tận lực đi làm cái đó, vì thế ngày đại công tử tổ chức yến hội tại phủ, Ngọc Như nghe theo phân phó của Thẩm Thanh Cẩm không chút do dự đem bỏ thêm thuốc vào nước trà đưa cho Trần Miển cùng Tô Văn, sau đó, nàng lại dẫn riêng hai người đi tới sương phòng hẻo lánh kia, đem bọn họ tạm thời đánh bất tỉnh. ....

Thật ra Ngọc Như biết làm như vậy là không đúng, nhưng mà, nàng thật là cũng không thích Tô đại tiểu thư, không chỉ là bởi vì vị Tô tiểu thư kia tính cách không tốt, còn bởi vì. .... vì chính bản thân Ngọc Như, nàng vẫn luôn trộm thích Thẩm Ngọc Thư.

Cho nên biết rõ mình đã tự tay hủy diệt trong sạch của một người, nhưng Ngọc Như vẫn che lại lương tâm, kết quả. .... Cuối cùng lại là chính nàng tự chuốc lấy hậu quả xấu.

Những ngày tháng ở Trấn Quốc Công phủ là những ngày tuyệt vọng, thậm chí Vương thị còn chuyên phái người để ý nàng, sợ nàng tìm chết.

Ở vào mỗi đêm bị tra tấn sống không bằng chết, Ngọc Như đều ở trong lòng khăn cầu có người có thể cứu nàng, cho dù người kia có cho nàng một đao làm nàng lập tức chết đi, nàng cũng sẽ cảm kích hẳn, hơn nữa kiếp sau làm trâu làm ngựa báo đáp hẳn.

Mà hiện tại.....

Ngọc Như tự do.

Khi Ngọc Như thay trang phục nha hoàn mới tinh, đứng ở hậu viện của Tĩnh Ninh hầu phủ, nàng vẫn như cũ cảm thấy mình còn đang nằm mơ....

Nàng cuối cùng được người cứu ra.

Mà người cứu nàng từ nước sôi lửa bỏng ra, không phải là đại tiểu thư mà một lòng nàng mong muốn, cũng không phải đại công tử mà nàng thầm thích, mà chính là..... Người nàng vẫn luôn không thích, thậm chí chính tay hại nàng ấy, Tô đại tiểu thư.

Thời điểm Ngọc Như được nha hoàn bên người Tô Văn tên Văn Nguyệt mang lại đây, Tô Văn đang một mình cực kỳ nhàm chán cắm hoa trong bình.

“Đại tiểu thư, người đã mang đến.”

Văn Nguyệt đợi Ngọc Như đi đến trước mặt Tô Văn, sau đó liền xoay người thối lui đến phía sau Tô Văn.

Tay Tô Văn cầm hoa hơi dừng một chút, cô nâng mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ vừa lòng bàn tay của Ngọc Như, không thể không nói nha đầu này thật xinh đẹp.

“Tô, tô đại tiểu thư!”

Lại lần nữa nhìn thấy Tô Văn, tâm tình Ngọc Như đặc biệt phức tạp, nàng không biết mình nên đối mặt với nàng ấy như thế nào, đồng thời đáy lòng Ngọc Như cũng ảm ảm sợ hãi, sợ hãi người của Tĩnh Ninh hầu phủ biết chân tướng mọi chuyện của ngày hôm đó.

“Về sau người cũng giống Văn Nguyệt kêu ta tiểu thư là được.”

Thật ra Tô Văn hiểu rõ tâm tình của Ngọc Như hiện tại, cô không chút để ý phân phó một câu, sau đó lại đánh giá Ngọc Như cẩn thận từ trên xuống dưới vài lần, nhìn đến trong lòng nàng phát hoảng.

“Ngọc Như đã chết, người về sau cùng Khánh Xuyên hầu phủ không còn bất kì quan hệ gì, từ hôm nay trở đi người kêu là Văn Ngọc, từ đây về sau ta chính là chủ tử của người, người nhớ kĩ những điều này?”

“Vâng”

Thấy Tô Văn không có làm khó mình, Ngọc Như hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn Tô Văn tràn ngập cảm kích.

“Nô tỳ..... Văn Ngọc, sẽ hầu hạ tiểu thư thật tốt.”

Từ giờ khắc này trở đi, nàng đã có được một cuộc đời mới.

Văn Ngọc biết, từ giờ khắc này, nàng không còn là Ngọc Như, cũng cùng Khánh Xuyên hầu phủ không còn liên quan, làm một nô tỳ nàng phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của mình, như vậy mới có thể ở Tĩnh Ninh hầu phủ an ổn lâu dài.....

~~~~~

Hai mươi tháng mười, để đô năm nay đón trận tuyết lớn đầu tiên, đập lên lớp tuyết thật dày, Tô Văn lần đầu tiên mang theo người bước vào cửa lớn của Tấn Vương phủ.

Lúc này, giữa đại sảnh có một lò sưởi đã được châm, Tô Duệ khoác áo khoác dày màu tím nằm nghiêng ở một bên ghế mềm, nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, trong mắt Tô Duệ hiện lên một tia vui mừng, nhưng liếc đến Văn Nguyệt một tác cũng không rời phía sau Tô Văn, Tô Duệ lại không dấu vết nhíu mày.

“Người một nhà.”

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của Tô Duệ, Tô Văn nhin không được nói nhỏ một tiếng.

Văn Nguyệt là nữ nhi của bà vú chăm sóc Tô Văn, từ nhỏ cùng Tô Văn lớn lên, tuy rằng nàng chỉ là hạ nhân trong phủ, nhưng hai người tình cảm cực tốt, ngay cả Lưu thị đối đãi với Văn Nguyệt cũng so với các thị nữ khác tốt hơn nhiều.

Thì ra là người một nhà!

Nghe được Tô Văn nói, Tô Duệ cuối cùng cũng yên lòng, thu hồi bộ dáng ồm ỹêu ngày thường đối với đại thần trong triều, Tô Duệ ngồi dậy vẻ mặt ôn nhu nhìn Tô Văn.

“Nàng làm sao nhiều ngày như vậy cũng không đến thăm ta?”

Bởi vì thân phận đặc thù, Tô Duệ không thể thường xuyên ra khỏi vương phủ, ngày đó ở khu vực săn bắn hắc đem Đại Bạch lưu lại chính là vì để Tô Văn có thể tùy thời mà tới tìm mình, nhưng mà đã qua nửa tháng, lần này mới là lần đầu tiên Tô Văn tới cửa.

“Ta rất bận.”

Tô Văn nhẹ nói một tiếng, sau đó liền cực kì tự nhiên ngồi xuống bên người Tô Duệ..

“Trong vương phủ này của chàng hắc là không có tay mắt của bệ hạ chứ?”

“A.”

Tô Duệ cười cười..

“Nơi này của ta rất an toàn, lão hoàng đế còn tưởng rằng đã sớm đem ta chặt chẽ nắm trong lòng bàn tay, đối với tất cả mọi việc trong vương phủ hắc sẽ không hỏi đến.”

Vừa nói đến cái này, Tô Duệ liền cảm thấy có chút nghẹn khuất...

“Tiểu Văn, nếu không ta dứt khoát đem hắc giết chết, sau đó để Ngũ hoàng tử trực tiếp đăng cơ, nàng có chịu không?”

Tô Văn.....

Văn Nguyệt: Không xong, không xong! Nô tỳ giống như nghe được chuyện gì đó khó lường, sẽ không bị giết người diệt khẩu ngũ mã phanh thây chứ?

.....

“Ta biết chàng lợi hại.”

Tô Văn có chút bất đắc dĩ nhìn Tô Duệ

“Nhưng lần này chàng phải nhẫn, bạo lực giải quyết vấn đề như vậy, chàng không cảm thấy không còn thú vị sao?”

Đối với thế giới này ngay từ đầu Tô Văn không quá để ý, nhưng lúc cô vừa tiến vào nhiệm vụ liền xảy ra chuyện lớn như vậy, cái này làm cho Tô Văn đối với Thẩm Thanh Cẩm chán ghét có thể nói là tăng lên đột biến....

Tô Văn sẽ không để Thẩm Thanh Cẩm chơi xong nhanh như vậy, cô muốn từng chút từng chút, để nàng ta thời khắc hy vọng báo thù đến cuối cùng sẽ từ thiên đường ngã vào địa ngục...

Những gì nàng ta để ý, đời này đều sẽ mất đi.

Nàng ta muốn trả thù, đời này nàng ta đều không thể được như ý nguyện..

Tô Văn muốn cho nữ nhân này hối hận vì đã trọng sinh, hối hận hết một đời này....

Đời trước khổ sao? Đau sao? Đó là chính là do nguoi ngu xuẩn.

Đời này vẫn khổ? Vẫn đau?

Đó càng xứng đáng, bởi vì tất cả những điều đó đều do chính nguoi tạo ra.....

Liếc thấy hàn ý trong ánh mắt Tô Văn, Tô Duệ biết Tô Văn đối với nhiệm vụ này thực nghiêm túc, mà cô một khi đã nghiêm túc, Tô Duệ chỉ có thể vì Thẩm Thanh Cẩm thấp một ngọn nến.

Đắc tội Tiểu Văn nhà chúng ta, trách nguoi quá xui xẻo.....

Đương nhiên, Thẩm Thanh Cẩm có chết hay không, Tô Duệ mới không để bụng, hắc để ý chính là “Phúc lợi” của hắc, cái gọi là thực tùy biết vị, mấy ngày gần đây Tô tướng quân nhà chúng ta vẫn luôn nhớ thương mộng cũ cường điệu gì đó, lúc này Tô Văn ở ngay bên người mình, tâm tư Tô Duệ lại bắt đầu linh hoạt lên, hắc đầu tiên là bất động thanh sắc giờ tay ôm lấy bả vai Tô Văn, thấy Tô Văn cũng không có phản ứng gì, đang muốn được một tác lại tiến một thước, lại nhìn thấy Tô Văn đã ngưng con nguoi, cười cười nhìn mình.

“Vương gia, ngài làm cái gì vậy?”

“A”

Tô Duệ có chút hậm hực cười cười.

“Hôm nay nếu đã tới đây, thì tối nay hãy trở về, nàng muốn ăn cái gì ta phân phó phòng bếp làm cho nàng, tuyệt đối so với Tỉnh Ninh hầu phu ngon hơn hợp khẩu vị hơn.”

“Cũng được.”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn gật gật đầu.

“Ta lần đầu tiên tới Tấn Vương phủ, ngài bồi ta tùy tiện đi một chút đi, Văn Nguyệt, người không cần đi theo hầu hạ ta.”

Văn Nguyệt một bên nghe được Tô Văn nói mới từ trạng thái đại ra lấy lại tinh thần, ngơ ngác gật gật đầu.

“Nô tỳ, nô tỳ đã biết.”

Trong viện Vương phủ tuyết đọng tuy rằng đã được dọn qua, nhưng núi giả cùng cây cối ở hậu viện vẫn như cũ tràn đầy một mảnh tuyết trắng.

Tô Duệ sợ Tô Văn lạnh nên vừa ra khỏi cửa liền đem áo choàng của mình khoác trên vai cô, hai người ở trong vương phủ chậm rãi đi tới, ai cũng không có nói chuyện, trong lòng đều phá lệ an bình..

“Tô Duệ, chàng có nghĩ đến chuyện sau này hay không?”

Lúc này không có người ngoài, Tô Văn mới dám gọi thẳng tên Tô Duệ..

Cô không ngại Văn Nguyệt biết Tô tiểu thư cùng Tấn Thân Vương ái muội, nhưng lại không thể để bất kì kẻ nào biết thân phận nhiệm vụ giả của bọn họ.....

Về sau, tương lai.....

Tô Duệ ánh mắt từ nơi xa thu hồi lại, trực tiếp dừng ở trên mặt Tô Văn.

“Nàng chính là sau này của ta, ta chính là tương lai của nàng.”

Nơi nào có nàng nơi đó nhất định có ta, bởi vì nàng ở nơi nào, ta bằng mọi giá sẽ đến nơi đó.

~~~~~

Ư ư ư lãng mạn quá.. Tô tướng quân uy vũ... ♥□♥□♥□♥□♥□

Ta nhớ trong boss Sênh ở thế giới Từ tỷ trong thân thể Ngôn Luật, boss Sênh cũng có tỏ tình một câu với Từ tỷ tương tự như này.. Không biết các nàng có ai còn nhớ không.

Boss Sênh nói: "Tương lai của em, chỉ có anh". Đó là câu tỏ tình hay nhất từ trước tới giờ ta biết.. Nên nhớ mãi.. Ahihi ♥□♥□♥□

Nhảm hơi nhiều dỗi.. Qua chương sau đi nà.. ==>>>>>>>>

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Đích Nữ Trở Về (11)

Edt: Mít

“Nàng chính là sau này của ta, ta chính là tương lai của nàng.”

Những lời âu yếm êm tai ai cũng nói, nhưng Tô Văn lại biết Tô Duệ chỉ thích đơn giản nói ra tâm ý của bản thân..

Giống như hần có thói quen sùng cô, nhường nhịn cô, không ngại ở trước mặt cô vút hết mặt mũi, cũng không ngại ở trước mặt cô bán ngọc manh, tất cả đều bởi vì hần thích.... hần thích cô, hần thích sùng cô như vậy, bồi cô.

Tương lai.....

Từ trước đến nay đối với Tô Văn mà nói đó là hai chữ thật xa lạ, hiện tại cô cũng đã bắt đầu suy xét tương lai.....

Mỗi một nhiệm vụ giả đều có cuộc sống của riêng mình, bọn họ không có khả năng vĩnh viễn sống trong nhiệm vụ, sống ở thế giới của người khác..

Thật ra Tô Văn từ khi chân chính chấp nhận Tô Duệ, cô liền suy xét tương lai của bọn họ, bởi vì có yêu cùng hy vọng, nên tương lai cũng phá lệ làm người ta chờ mong.....

Tô Duệ từ một bên vươn đôi tay ôm chặt Tô Văn vào lòng.

“Tiểu Văn, mấy ngày nay, ta rất nhớ nàng.”

Hắn gục đầu ở bên tai cô nhẹ nhàng ní non, hơi thở ấm áp thổi vào lỗ tai Tô Văn, ngứa.

Tô Văn không nói chuyện, nhưng lại theo bản năng hướng trong lòng ngực Tô Duệ nhích lại gần.

Tuyết rơi trắng tóc hai người, Tô Văn nhìn không được bắt đầu tưởng tượng, nếu có thể như vậy cả đời, mãi cho đến khi đầu bạc, thật là tốt biết bao.....

Như Tô Duệ đã nói về trù nghệ của đầu bếp Tấn Thân Vương phủ, chờ đến khi Tô Văn cùng Tô Duệ từ trong viện trở về, nhà ăn đã đặt đầy một bàn đồ ăn.

Tô Văn đối với trù nghệ của bản thân rất vừa lòng, nên đối với ăn, cô không bắt bẻ nhưng cũng không có chuyện tạm chấp nhận, bởi vì cùng nhau đi qua vài thế giới, Tô Duệ đối với khẩu vị của Tô Văn cũng rất có hiểu biết, cho nên một bàn đồ ăn không có món nào mà Tô Văn không thích ăn.

Văn Nguyệt vẫn luôn đứng ở phía sau Tô Văn, lẳng lặng nhìn Tô Văn cùng Tô Duệ ăn cơm, thời điểm ở Tĩnh Ninh hầu phủ Tô Văn đều cùng Lưu thị ăn cơm, mỗi lần ở trên bàn cơm, nàng từ trước đến nay lúc ăn và lúc ngủ là không ồn ào, ăn cũng rất ít, nhưng hôm nay, nàng cùng Tấn Vương gia nói nói cười cười, hai người một bữa cơm ăn hơn một canh giờ, nhưng kỳ dị chính là, Văn Nguyệt đứng ở phía sau bọn họ lại một chút cũng không cảm giác được nhàm chán cùng buồn bực..

Có lẽ là bởi vì quá trình hai người kia ăn cơm nhìn quá mức ấm áp hài hòa, lại có lẽ bởi vì thời điểm bọn họ nhìn nhau cười, tình cảnh thật sự quá mức cảnh đẹp ý vui.

Văn Nguyệt không biết như thế nào biểu đạt tâm tình của mình, nàng chỉ là cảm thấy

.....

Quá xứng đôi!

Tiểu thư nhà mình cùng Tấn Vương gia ngồi ở nơi đó, rất có tướng phu thê.

Cái gì công tử Khánh Xuyên Hầu, cái gì Thảm tướng quân, toàn bộ đều đứng sang một bên ~.

Thời điểm Tô Văn từ Tấn Vương phủ đi ra, mặt trời vừa mới xuống núi, chân trời hồng hồng đem tuyết trên đường đều ánh lên sắc thái loá mắt, Tô Duệ vẫn luôn khoác áo choàng tiễn Tô Văn đến cửa vương phủ, thẳng đến khi nhìn cô ngồi vào xe ngựa Tô gia, nhìn chiếc xe ngựa kia ở dưới hoàng hôn đi xa, Tô Duệ lúc này mới lưu luyến thu hồi ánh mắt..

“Chủ tử, bên ngoài gió lớn, vào đi thôi.”

Nội thị tổng quản ở một bên về mặt quan tâm nhìn Tô Duệ, đôi tay đã thói quen tính nâng lên, đỡ cánh tay Tô Duệ.

Được rồi, mười mấy năm qua hắn đã có thói quen hầu hạ chủ tử bệnh tật ốm yếu nhà mình như vậy rồi, tuy rằng không biết vì sao chủ tử đột nhiên hết bệnh, nhưng mà thói quen nhiều năm không dễ sửa, hơn nữa lão tổng quản đã thành tính, biết nơi này là cổng lớn vương phủ, bên ngoài không biết có ánh mắt của người khác hay không, hắn tự giác phải làm cho chu đáo.

“Khụ khụ.”

Tô Duệ gợn tay chống cằm ho khan hai tiếng, lúc này mới chậm rãi xoay người, bước chân thông thả trở về vương phủ, vào cửa, sắc mặt Tô Duệ lập tức lạnh xuống.

Mà lão quản gia ở một bên cũng lập tức thức thời lui ra phía sau ba bước, đem vị trí nhường cho ánh vệ xuất quỷ nhập thần.

Hoàng thất của hoàng triều Đại Kinh xưa nay có truyền thống bồi dưỡng ảnh vệ, những ảnh vệ này vì bảo đảm tuyệt đối trung thành nên từ nhỏ liền đi theo bên người chủ tử của mình, Tần Mục Ngôn bởi vì từ nhỏ thân thể suy nhược, lại là ấu tử của Hoàng Hậu, những hoàng tử khác bên người chỉ có hai ảnh vệ, mà bên người hắn ước chừng có tận bốn ảnh vệ, bốn ảnh vệ này danh hiệu phân biệt là....

Truy Phong, Truy Nguyệt, Truy Tuyết, Truy Vù.

Truy Tuyết là nữ ảnh vệ duy nhất, am hiểu kinh công cùng dịch dung, Truy Phong có võ công cao nhất trong bốn người, cũng là người mà Tô Duệ phải đi âm thầm bảo hộ Tô Văn.

Đến Truy Nguyệt, bởi vì hắn nhỏ tuổi nhất trong bốn người, cho nên mấy năm nay vẫn luôn đi theo bên người hầu hạ Tô Duệ, tùy thời mà đảm đương

chức thị vệ, mã phu, sai vặt từng loại nhân vật, có thể nói là nhân tài toàn năng.

Ngày đó Tô Văn nghe được âm thanh giống như tiếng trời ở bên ngoài xe ngựa kia, thật ra chính là đứa nhỏ Truy Nguyệt này.

Ảnh vệ cuối cùng là Truy Vụ, hần am hiểu ám sát cùng dùng độc, bởi vì nguyên chủ là thanh niên yêu thích hoà bình, cho nên đứa nhỏ Truy Vụ nhà chúng ta luôn ở trong vương phủ vẫn chưa được dùng tới, ở trạng thái bán thất nghiệp.

Cũng may hiện tại Tô Duệ tới, Truy Vụ vẫn luôn buồn bực thất bại lập tức đã được trọng dụng, lúc này hần được Tô Duệ phái ra kinh đô ám sát người nào đó ~

“Chủ tử.”

Truy Nguyệt đi theo bước chân Tô Duệ cùng vào thư phòng, vừa vào cửa, liền thấy được thân ảnh mảnh khảnh của Truy Tuyết.

“Đã trở lại?”

Tô Duệ ngược mắt nhìn Truy Tuyết một cái, lúc này thiếu nữ trước mắt cùng Thẩm Thanh Cẩm thoát nhìn quả thực giống nhau như đúc.

Cảm giác được ánh mắt của Tô Duệ, Truy Tuyết biểu tình căng chặt, ngữ khí không tự chủ được có chút sợ hãi.

“Chủ tử, Truy Tuyết vô năng, lần này không gặp được Nhị hoàng tử điện hạ, thuộc hạ.....”

“A.”

Tô Duệ cười lạnh một tiếng, nhắc chân đi đến trước người Truy Tuyết, ánh mắt lạnh xuống bình tĩnh nhìn nàng.

“Mệt cho người không có nhìn thấy hần, nếu thật sự thấy, cũng sẽ hồng đại sự của bổn vương!”

“Vương gia?”

Truy Tuyết sùng sốt, theo bản năng ngược mắt, liền đối diện với đôi mắt không hề có độ ấm của Tô Duệ.

Một cái liếc mắt kia, giống như là có thể xuyên thấu trái tim nàng.

Truy Tuyết chỉ cảm thấy cả người rét run, sắc mặt trắng bệch, lại nói không ra một câu phản bác nào..

Thấy Truy Tuyết bị mình làm kinh sợ, nhưng rồi lại không biết đến tốt cùng mình sai ở nơi nào, Tô Duệ nhin không được hừ lạnh một tiếng.

“Thuật dịch dung của ngươi xác thật là thiên y vô phùng, nhưng ngươi cho rằng Tần Việt hần là người bình thường sao? Với một thân sát khí này của ngươi, bổn vương ở khoảng cách mười mét cũng có thể cảm giác được, ngươi nghĩ Tần Việt bị mù?”

Một người dung mạo có thể cải trang, động tác ngữ khí đều có thể bắt chước, nhưng là hơi thở thì sao?

Ngụy trang giả không biết thu liễm hơi thở, là thất bại duy nhất của ngụy trang giả.

Nghe được Tô Duệ nói, Truy Tuyết sắc mặt đại biến, sau đó, cả người không chút do dự liền quỳ rạp xuống đất...

“Thuộc hạ biết tội, thỉnh Vương gia trách phạt!”

Trách phạt?

Đổi lại là trước kia Tô Duệ sớm đã đem người chọc tới mình băm ra cho chó ăn.

Hiện tại, Tần Vương phủ không có người để dùng, hần cũng chỉ có thể cố gắng tạm chấp nhận mấy ảnh vệ này.

“Đây là lần đầu tiên, bổn vương tha ngươi một mạng, ngươi trở về cần luyện tập thêm, nếu không thể đem hơi thở của mình luyện đến có thể thu phóng tự nhiên, thì không cần lại đi ra ngoài nữa!”

Phân phó xong, Tô Duệ có chút bực bội vẫy vẫy tay, Truy Tuyết lập tức như được đại xá đứng dậy cáo từ.

Đợi cho Truy Tuyết rời đi, Tô Duệ bắt đầu ngồi ở án thư lật xem thẻ tre, chỉ là hần vẫn luôn chưa có biện pháp tập trung tinh thần, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Tô Văn.

“Truy Nguyệt, Truy Phong làm sao còn chưa trở về?”

Nếu Tô Văn về tới Tĩnh Ninh hầu phủ, Truy Phong hần sẽ trở về thông báo. Hiện tại còn chưa có trở về, chứng minh Tô Văn còn ở trên đường đi?

Nhưng là Tấn Thân Vương phủ cùng Tĩnh Ninh hầu phủ đều ở vị trí trung ương của đế đô, trên thực tế khoảng cách cũng không quá xa.

Có thể là trên đường xảy ra chuyện gì hay không?

Ví như nói gặp Thẩm Ngọc Thư gì đó.....

Tưởng tượng đến đây, ánh mắt Tô Duệ lại lạnh vài phần.

“Truy Nguyệt, bốn vương gần đây cũng không có chuyện gì, người nếu nhàn rồi thì đi Khánh Xuyên hầu phủ nhiều một chút, giúp bốn vương nhìn Thẩm Ngọc Thư!”

Truy Nguyệt:.....

Đối với Vương gia nhà mình tính tình trẻ con thế này Truy Nguyệt cũng hết chỗ nói rồi.....

~~~~~

Vì anh ghen ghen ghen ghen mà.. ~~~

Tô tướng quân suốt ngày tự mình muốn ăn dấm □□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Đích Nữ Trở Về (12)

Edt: Mít

Một trận tuyết lớn nhiễm trắng toàn bộ kiến trúc của đế đô, lúc này là buổi chiều, gió lạnh gào thét, trên phố cũng không có nhiều người đi đường. Tô Văn ngồi ở trong xe ngựa của Tĩnh Ninh hầu phủ đang nhắm mắt dưỡng thần, toàn bộ thùng xe bỗng nhiên chấn động một chút, chầu than trong thùng xe thiếu chút nữa bị đánh ngã.

“Tiểu thư, cẩn thận!”

Văn Nguyệt đầu tiên ôm lấy Tô Văn, dùng thân thể của mình bảo vệ cô.

“Ta không có việc gì.”

Tô Văn hướng về phía Văn Nguyệt cười cười, ánh mắt liếc thấy mu bàn tay của Văn Nguyệt bị vụn lửa vấy đỏ, ánh mắt Tô Văn tối sầm lại, cô lập tức nhắc lên màn xe, ánh mắt lạnh băng nhìn ra bên ngoài.

“Làm sao vậy?”

Mã phu ngoài xe ngựa lúc này cũng là bộ dáng sợ hãi.

“Tiểu, tiểu thư, phía trước..... Là tuần bổ của Đại Lý Tự.....”

A?

Tô Văn nhíu mày nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy đường phố phía trước một mảnh hỗn độn, đang trình diễn cảnh truy đuổi thích khách...

Nhóm tuần bổ của Đại Lý Tự ăn mặc chỉnh tề đang bao vây một hắc y nhân.

“Quay đầu, đi đường vòng.”

Tô Văn phân phó một câu, đang muốn buông màn xe, hắc y nhân ở bên kia bị buộc đến đường cùng đột nhiên hướng phía xe ngựa mà chạy đến, tốc độ cực nhanh, giây lát đã đi tới bên ngoài thùng xe.

Tô Văn cùng hắc y nhân bốn mắt nhìn nhau, cảm giác được trong ánh mắt đối phương có mũi nhọn, Tô Văn cũng không có quá mức khẩn trương....

Một đạo ngân quang lạnh lạnh hiện lên, hắc y nhân đột nhiên không kịp phòng ngừa lập tức bị ám khí lẳng không mà đến gây thương tích, thừa dịp hắc y nhân không chú ý trong nháy mắt.

Tô Văn đột nhiên hét to một tiếng....

“Cứu mạng!”

Nghe được Tô Văn kêu sợ hãi hắc y nhân đang muốn nhào vào trong xe, nhưng do lúc này hắn bị thương, động tác hơi chậm chạp, lúc này mọi người của Đại Lý Tự ở phía sau vừa lúc xông tới, rất nhanh liền đem hắc y nhân kia chế phục.

“Vị tiểu thư này, ngươi không sao chứ?”

Tuần bỏ dần đầu về mặt cung kính nhìn Tô Văn, tuy rằng hắn không quen biết vị thiên kim trước mặt này, nhưng xem quần áo, trang điểm còn có thùng xe hoa lệ của nàng liền biết nhất định là xuất từ nhà quý tộc ở đế đô.

“Làm ta sợ muốn chết.”

Tô Văn sắc mặt tái nhợt, kinh hồn chưa định vỗ vỗ ngực.

“Người này là người nào? Làm sao lại hung ác như vậy?”

“Người này..... Là Giang Dương đạo tặc!”

Tuần bỏ kia hơi do dự một chút, lúc này mới có lệ trả lời một câu..

Ánh mắt Tô Văn chợt lóe, cũng không có hỏi nhiều, chỉ là có chút nghĩ mà sợ gật gật đầu.

“Thì ra là Giang Dương đạo tặc! Các ngươi mau đem hắn mang đi! Đừng để hắn chạy.”

Nói xong, Tô Văn giống như nghĩ mà sợ lập tức lùi về trong xe của mình.

Thấy Tô Văn không tiếp tục truy vấn, tuần bỏ kia cũng lập tức mang theo thủ hạ của mình cùng hắc y nhân kia áp giải đi rồi, mà Tô Văn lúc này trở lại trong xe hơi chần chờ một chút, lập tức phân phó mã phu quay đầu xe, chuyển tới một hẻm nhỏ không người.

“Truy Phong, xuất hiện đi!”

Đội xe ngựa ổn định, Tô Văn lập tức hướng về phía ngoài xe gọi một tiếng, một đạo thân ảnh quý mị lập tức phiêu nhiên mà tới.

“Tô tiểu thư, làm người bị sợ hãi.”

Truy Phong vẫn luôn bên đường bảo hộ Tô Văn, ám khí vừa rồi chính là bút tích của hắn.

“Ta không có việc gì, Truy Phong, ngươi đừng đi theo ta, ngươi mau đi đem nam nhân vừa rồi cứu ra, đừng để hắn vào ám lao của Đại Lý Tự.”

Ám lao của Đại Lý Tự tuyệt đối là có vào mà không có ra.

Người vừa rồi..... Tuyệt không phải là Giang Dương đạo tặc gì, Tô Văn cảm thấy có thể làm Đại Lý Tự bầy thế trận lớn như vậy ở bên đường để bắt giữ, nhất định có thân phận rất quan trọng.

“Này.....”

Nghe được Tô Văn phân phó, Truy Phong lại do dự.

Tuy rằng chủ tử phân phó hắn phải nghe theo an bài của Tô đại tiểu thư, nhưng tất cả đều phải lấy bảo vệ an toàn cho Tô đại tiểu thư làm tiền đề, mình nếu tạm rời đi vị trí, vạn nhất Tô đại tiểu thư xảy ra chuyện gì.....

“Như thế nào? Ta phân phó ngươi không muốn chấp hành?”

Giống như xem thấu tâm tư của Truy Phong, Tô Văn lạnh lùng cười.

“Vốn định để ngươi lập công lớn mang về cho chủ tử ngươi xem, nếu như ngươi không muốn, như vậy..... Từ nay về sau ngươi cũng đừng đi theo ta nữa, ngày mai ta sẽ cùng Mục Ngôn nói chuyện, bảo ngài ấy đổi người khác tới bảo hộ ta.”

“Thuộc hạ không dám, Tô tiểu thư, thuộc hạ đi làm ngay!”

Nghe được Tô Văn nói, Truy Phong lập tức một đầu mồ hôi lạnh, đại tiểu thư, người là cô nãi nãi của ta còn không được sao?

Người nếu thật sự ở trước mặt Vương gia cáo trạng ta!

Truy Phong cảm thấy mình tuyệt đối không thấy được mặt trời lặn ngày mai.....

Nhìn thấy Truy Phong rời đi, Tô Văn lúc này mới vừa lòng gật gật đầu, lại phân phó mã phu trở lại trên đường cái, tiếp tục hướng phương hướng Tĩnh

Ninh hầu phủ mà đi.

Đội cho xe ngựa trở lại trong phủ, sớm đã có người thông báo cho Lư thị, Lư thị hấp tấp mang theo nha hoàn chạy tới khuê phòng Tô Văn.

Lúc này, Tô Văn đã phân phó Văn Ngọc cầm thuốc mỡ thoa lên mu bàn tay của Văn Nguyệt, nhìn thấy Lư thị, Tô Văn hơi mỉm cười.

“Mẫu thân, làm sao hôm nay không đi ra ngoài đánh mã điếu a?”

“Đánh mã điếu cái gì hã! Con nói con cái nha đầu này! Mẫu thân có phân phó con cùng Tấn Vương gia tạo quan hệ tốt, nhưng mà con cũng không thể vừa đi đến Tấn Vương phủ liền ngốc một ngày trời chứ! Chuyện này nếu để cho người khác biết được, truyền ra tin đồn nhảm nhí gì đó thì phải làm sao? Con cũng nên biết Tấn Vương kia tuy rằng cũng tuân tú lịch sự, nhưng là tuổi lớn như vậy còn luôn không cưới vợ, vậy không phải là bởi vì thân thể yếu đuối sao?”

Nói đến đây, Lư thị nhịn không được vì Tấn Vương gia nhà chúng ta cảm thán một câu

“Ai, nói đến Tấn Vương này cũng thật đáng tiếc, thân phận cao như vậy, lại là tiểu tử tuần tú, làm sao lại..... Không được chứ.”

Tô Văn:.....

Không được gì đó, Tô Văn lúc này mới nhớ tới cái giả thiết ở thế giới nhiệm vụ này, Tần Mục Ngôn còn không phải là vì thân kiêu thể nhược, đến lão bà cũng không có, nghe nói thái y còn cấm hãm..... Chuyện, phòng, the!

Cho nên nói, toàn bộ kinh đô đều biết, Tấn Vương gia hãn "không được"? =))) *Tô tướng quân mà biết ai nói một cái á nha.. Thì.. =))*

Tô Văn nhìn sắc mặt Lư thị, cô cảm thấy hiện tại nếu mình nói một câu "hử nhĩ của mẫu thân coi trọng Tấn Vương, nhất định phải gả cho hãn" phỏng chừng Lư thị lập tức té xỉu.

Văn Nguyệt ở một bên lúc này nghe được Lư thị nói, cũng là ánh mắt quý dị nhìn hai mẹ con này...

Cho nên nói phu nhân à, kỳ thật người còn không biết đại tiểu thư cùng Tấn Vương gia thật ra.....

Văn Nguyệt lại bắt đầu rối rắm, ta có nên nói cho phu nhân biết hay không?

Lỡ như phu nhân biết chuyện của đại tiểu thư cùng Tấn Vương gia, muốn dùng gậy đánh uyên ương thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa, Tấn Vương điện hạ thoát nhìn giống như cũng không có..... nhược như bên ngoài nói nha?

Lư thị một bên lại không có chú ý tới Văn Nguyệt rối rắm cùng ánh mắt Tô Văn, nàng gơ tay bắt lấy tay nhỏ của Tô Văn nói tiếp.

“Hôm nay Ngọc Thư dẫn người tới, vốn là tới gặp con, đội nửa ngày cũng không thấy con trở về, mẫu thân cũng không thể trực tiếp gọi người đến Tấn Vương phủ tìm con, cũng chỉ có thể thay con hẹn hãn ngày mai lại đây làm khách.”

“Thẩm Ngọc Thư, hãn tới làm gì?”

Nghe được Lư thị nhắc tới Thẩm Ngọc Thư, Tô Văn theo bản năng nhú mày, ánh mắt lại chuyển tới trên người Văn Ngọc, quả nhiên vừa nghe đến tên Thẩm Ngọc Thư, Văn Ngọc thân hình cương một chút, ánh mắt cũng bắt đầu mơ hồ.....

“A”.

Cảm giác được lạnh nhạt trong giọng nói Tô Văn, Lư thị lúc này mới nhịn không được nghiêm túc đánh giá nữ nhi của mình...

“Văn Nhi, con gần đây làm sao vậy? Con không phải vẫn luôn đối với Ngọc Thư hãn.....”

“Mẫu thân.”

Tô Văn nhìn Lư thị một cái, ánh mắt có chút hoảng hốt.

“Mẫu thân, nữ nhi, nữ nhi muốn..... Từ hôn!”

“Con nói cái gì?”

Nghe được Tô Văn nói, sắc mặt Lư thị lập tức khó coi.

“Con đứa nhỏ này, lại có cái tính tình gì đây? Hôn ước này há là con muốn hủy liền hủy?”

~~~~~

Vài ngày nữa ta sẽ bạo bạo bạo chương...

Chương 117: Đích Nữ Trở Về (13)

Edt: Mít

Hôn ước của Tô Văn cùng Thẩm Ngọc Thư là do Khánh Xuyên hầu Thẩm Triệt cùng Tĩnh Ninh hầu Tô Văn hai người thương nghị mà thành, đương nhiên, tất cả đều là Tô Văn chủ động, ai bảo hán cũng chỉ có một nữ nhi bảo bối Tô Văn như vậy chứ? Mà nữ nhi hán lại có tình yêu sâu sắc Thẩm Ngọc Thư.

Cũng may Khánh Xuyên hầu Thẩm Triệt cũng rất vừa lòng Tô Văn. Về thân phận Tĩnh Ninh hầu phủ chỉ có một đích nữ là Tô Văn, gia nghiệp lớn trong phủ, dựa theo luật lệ của Đại Kinh, tương lai Tô Văn gả vào Khánh Xuyên hầu phủ vẫn như cũ được hưởng quyền thừa kế của Tĩnh Ninh hầu phủ, nói cách khác nếu nàng cùng Thẩm Ngọc Thư có hai nhi tử, như vậy hai đứa nhỏ này có thể phân biệt thừa kế chức vị của Khánh Xuyên hầu cùng Tĩnh Ninh hầu.

Lưu thị ở Tĩnh Ninh hầu phủ luôn nói một không hai, nàng vẫn luôn cưng chiều nữ nhi bảo bối của mình, có thể nói nguyên chủ sở dĩ có thể thuận buồm xuôi gió không tìm không phổi tồn tại như vậy, ít nhiều gì cũng do nàng có một đôi cha mẹ cưng chiều nàng, chỉ là thành cũng vì nó bại cũng vì nó, cha mẹ đem nguyên chủ dưỡng quá mức kiêu khí tùy hứng cùng không rành thế sự, lúc này mới làm cho nàng bề ngoài nhìn như khôn khéo cường hãn, nhưng trên thực tế tâm không kê hờ, không hề tâm cơ, đặc biệt dễ dàng bị người có tâm lợi dụng.

Lúc này bỗng nhiên nghe được Tô Văn nói muốn từ hôn, Lưu thị đầu tiên là khiển trách một câu, thấy sắc mặt Tô Văn bình tĩnh giống như đã quyết tâm rồi, Lưu thị lại nhịn không được nhủ mảy, tiến đến trước người Tô Văn nhỏ giọng hỏi.

“Văn Nhi, con nói thật cho mẫu thân biết, có phải. .... sự kiện kia bị Thẩm Ngọc Thư biết rồi hay không?”

Ở trong mắt Lưu thị nữ nhi của mình tự nhiên là ngàn tốt vạn tốt, nhưng nàng cũng biết Thẩm Ngọc Thư kia hình như cũng không thích nữ nhi của mình lắm, mà hôm nay Thẩm Ngọc Thư lại về mặt ôn hoà ở trong phủ đợi Tô Văn cả ngày, Lưu thị hiện tại ngẫm lại liền cảm thấy có sự kỳ quái...

Thẩm Ngọc Thư kia không có việc gì không đăng tam bảo điện, hán sẽ không phải là tới tìm Tô Văn từ hôn chứ?

Địa bàn đế đô này, ai không biết ai?

Một khi bị Thẩm gia tới cửa từ hôn, mặt mũi Tô gia làm sao giữ được?

Vạn nhất sự kiện kia bởi vậy bị truyền ra ngoài, nữ nhi mình đời này có thể bị huỷ hoại!

Đang lúc lòng Lưu thị tràn đầy rối rắm, Tô Văn lại ngồi ở một bên nhẹ nhàng lắc đầu.

“Mẫu thân, sự kiện kia hán cũng không biết, con sở dĩ muốn từ hôn là bởi vì. .... con coi trọng người khác!”

Coi trọng người khác!

Thanh âm Tô Văn cũng không có cố tình đè thấp, Văn Nguyệt cùng Văn Ngọc ở một bên nghe được Tô Văn nói đều không hèn mà cùng quay đầu nhìn bóng dáng nàng, Văn Ngọc là vẻ mặt kinh ngạc, mà Văn Nguyệt còn lại là cẩn thận chờ đợi hồi đáp của phụ nhân. ....

“A, thì ra hán không biết! Là con coi trọng. .... Gì?”

Lưu thị phản ứng chậm nửa nhịp đột nhiên từ ghế trên đứng dậy, mở to hai mắt không thể tưởng tượng nhìn nữ nhi bảo bối của mình.

“Con nói con coi trọng người khác?”

“Vâng.”

Tô Văn vẻ mặt trịnh trọng gật đầu.

Nghe được đáp án của Tô Văn, Lưu thị đột nhiên vỗ vỗ mặt mình, không phải ảo giác?

Chẳng lẽ Văn Nhi thật sự đã không còn thích Thẩm Ngọc Thư nữa, di tình biệt luyện nam nhân khác?

“Là ai?”

Đáy mắt Lưu thị tinh quang chột lóc, sắc mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Tô Văn.

“Có anh tuấn như Thẩm Ngọc Thư hay không? Có địa vị cao như Thẩm gia hay không? Đương nhiên, chủ yếu là hấn đối với con có tốt hay không?”

“Hấn đối với con rất tốt, hơn nữa, hấn so với Thẩm Ngọc Thư anh tuấn hơn nhiều, hấn còn rất lợi hại, địa vị cũng so với Thẩm Ngọc Thư chỉ cao chứ không thấp. Toàn bộ Thẩm gia cùng so sánh với hấn, cũng là theo không kịp!”

Tô Văn vẻ mặt đạm nhiên trả lời vấn đề Lưu thị, giọng nói còn chưa dứt liền thấy Lưu thị lại giơ tay vỗ vỗ mặt mình.

Không phải nằm mơ?

Tô Văn:.....

Người đối với nữ nhi của người rớt cuộc có bao nhiêu không tự tin?

“Hò.”

Bên này Lưu thị xác định mình không phải đang mơ mộng hão huyền, lập tức mặt mày hớn hờ tiến đến trước người Tô Văn, ôn nhu kéo tay cô nói.

“Hảo khuê nữ của ta, nẫu thân biết là Thẩm Ngọc Thư không biết nhìn hàng, hấn không xứng làm phu quân của con. Tới tới tới, con nói với mẫu thân, con coi trọng..... người kia, là ai? Có phải..... là người hoàng thất hay không?”

Muốn nói đề đô này, Thẩm Ngọc Thư đã xem như một thế hệ con cung, có thể so sánh với hấn càng thêm xuất chúng, địa vị càng cao, phòng chừng cũng chỉ có những hoàng thân quốc thích chính thống.

Nhìn thấy Lưu thị mặt đầy hi vọng trong mắt đều là ta nữ nhi ta tốt nhất, nữ nhi ta biết nhìn hàng, Tô Văn nhin không được hít sâu một hơi.

“Hấn là hoàng tộc, hơn nữa..... Địa vị rất cao.”

Nói đến đây, Tô Văn ngược lại cầm tay Lưu thị.

“Nương, người hy vọng con gả cho một nam nhân có địa vị cao, hay là hy vọng con gả cho một nam nhân thật tình đối tốt với con?”

“Đương nhiên phải đối tốt với con rồi!”

Lưu thị trả lời chém đinh chặt sắt, sau đó lại cười tủm tỉm bổ sung một câu.

“Nhưng, địa vị càng cao năng lực càng lớn, như vậy mới có thể bảo hộ tốt cho con. Nương cũng không phải nịnh nọt người ta, Tĩnh Ninh hầu phu của chúng ta cũng không cầu thấy người sang bắt quàng làm họ, nhưng mẫu thân nhất định phải để con gả đến về vang không thể thua người khác được.”

“A, nói như vậy.....”

Tô Văn cũng hướng về phía Lưu thị cười cười.

“Nương, người cảm thấy Tấn Thân Vương như thế nào?”

“Tấn Thân Vương? Đó là người vô cùng tốt!”

Lưu thị cùng bá tánh đề đô giống nhau, ở đề đô nếu nhắc tới Tấn Thân Vương, ai không vỗ tay khen ngợi?

Luật pháp mới nhất của Đại Kinh, các bá tánh an cư lạc nghiệp, nào thiếu được công lao của Tấn Thân Vương?

Làm một thế hệ hoàng thúc, hấn không quyền khuyh triều dã, nhưng lại nổi tiếng khắp thiên hạ.

“Tấn Thân Vương này a..... Từ từ!”

Lưu thị đang muốn giống ngày xưa khen ngợi mẫu hoàng thúc công tích vĩ đại một câu, nhưng nàng đột nhiên ngừng nói, động tác cứng đờ cúi đầu nhìn Tô Văn ngồi ở trước mặt mình vẻ mặt không chút để ý.

“Văn Nhi, con..... Vừa mới, con vừa mới nói ai? Nương, nương hình như nghe nhầm rồi.”

“Người không có nghe nhầm.”

Tô Văn biết Lưu thị sẽ có cái phản ứng này, nhưng cô lại không muốn tiếp tục dấu điểm quan hệ của cô cùng Tô Duệ.

“Con thích Tấn Thân Vương, con muốn gả cho hấn làm phi!”

Tô Văn nói dứt khoát lưu loát, trong ánh mắt cũng không có một chút né tránh nào.

Nghe Tô Văn nói, Lưu thị hai mắt tròn tròn, không phụ sự mong đợi của mọi người, hôn mê.

“Phu nhân!”

Cũng may thị nữ ở một bên mau tay nhanh mắt liền đỡ được Lưu thị té xỉu ở trong ngực mình.

“Tiểu thư, người xem này.....”

“Đưa mẫu thân ta trở về, người đây là rất cao hứng, kích động đến hôn mê.”

Tô Văn rũ con ngươi, nhàn nhạt phản phó thị nữ một câu.

Mổ thị nữ.....

Tiểu thư, người có thể thể bình tĩnh như vậy sao?

Phu nhân rõ ràng là bị dọa ngất đó có biết không?

“Ngươi làm sao còn không đi?”

Thời điểm Tô Văn lại lần nữa ngược mắt nhìn thấy thị nữ vẫn như cũ đỡ Lưu thị về mặt đại ra đứng tại chỗ.

“A? Vâng. Đã biết.”

Mổ thị nữ đành phải bị ai đem Lưu thị đỡ ra sân của Tô Văn, đợi cho thân ảnh các nàng rời đi, Tô Văn lúc này mới thở dài một hơi, chậm rãi đứng dậy.

“Văn Nguyệt, tay ngươi hôm nay bị phỏng, về trước nghỉ ngơi đi, để Văn Ngọc lưu lại hầu hạ ta được rồi.”

Đối với phản phó của Tô Văn Văn Nguyệt từ trước đến nay là kỷ luật nghiêm minh, chờ đến khi Văn Nguyệt rời đi, trong khuê phòng cũng chỉ còn lại hai người Tô Văn cùng Văn Ngọc.

Văn Ngọc sắc mặt có chút phức tạp, đôi tay nàng vẫn không tự giác nắm chặt góc áo của mình, nghĩ thầm muốn hỏi Tô Văn cái gì đó, lại tựa hồ không có gan để hỏi.

Thoáng nhìn biểu tình Văn Ngọc, Tô Văn cũng không lên tiếng, chỉ là một mình yên lặng đi đến bên cửa sổ, đột nhiên đem cửa sổ xốc lên, gió lạnh trong nháy mắt nổi đuôi nhau mà vào.

“Tiểu thư!”

Văn Ngọc một bên bị động tác của Tô Văn làm hoảng sợ, lập tức tiến lên, nhanh tay đem cửa sổ đóng lại.

“Tiểu thư người.....”

Văn Ngọc quay đầu có chút khó hiểu nhìn Tô Văn, lọt vào mắt nàng lại là sắc mặt tái nhợt của Tô Văn.

“Văn Ngọc.”

Tô Văn nhẹ gọi một tiếng, ánh mắt phức tạp nhìn Văn Ngọc.

“Thật ra, ngươi cũng thích Ngọc Thư ca, đúng không?”

“Tiểu thư!”

Nghe Tô Văn nói, Văn Ngọc sắc mặt đại biến, nàng có chút khản trương lui về phía sau vài bước, thịch một tiếng quỳ gối trước mặt Tô Văn.

“Tiểu thư, mạng của Văn Ngọc là người ban cho, Văn Ngọc đời này kiếp này đều là nô tỳ của tiểu thư, đến Thâm..... Thâm công tử, cùng tất cả người của Thâm gia, sớm đã cùng nô tỳ không có bất kì quan hệ gì.”

Văn Ngọc đã sai một lần, nàng không muốn lại tiếp tục sai nữa.

Đã làm chuyện trái với lương tâm, chịu qua trừng phạt, làm nàng hiểu rõ cả đời này ngàn vạn lần không thể đi sai bước nữa....

Có người cả đời tích đức làm việc thiện lại không vì vậy được đại phú đại quý, nhân sinh như vậy nhìn như là bị lỗ nặng, trên thực tế là không thẹn với lương tâm, cả đời bình bình an an làm sao không phải là ban ân lớn nhất của trời cao?

Chỉ có thù hận cùng ghen ghét làm che mờ mắt, để một bước sai từng bước đều sai, cả đời phí thời gian!

“Người không cần sợ hãi như vậy.”

Nhìn thấy Văn Ngọc sắc mặt tái nhợt quỳ trên mặt đất, Tô Văn cong hạ thân thể, vươn đôi tay dùng sức đem Văn Ngọc đỡ lên.

“Chẳng lẽ người hiện tại còn sợ ta sao? Ta biết bên ngoài mọi người đều nói ta điều ngoa tùy hứng không đầu óc, cảm thấy ta không xứng với Ngọc Thư ca, cho nên mới có người ở Khánh Xuyên hầu phủ tính kế ta.”

“Tiểu thư?”

Nghe được Tô Văn nói, thân thể Văn Ngọc cứng đờ.

“Tiểu thư người..... Chẳng lẽ.....”

Liếc thấy biểu tình Văn Ngọc nghi hoặc không dám tin, Tô Văn có chút tự giễu cười cười.

“Văn Ngọc người không hiểu kỳ ta vì cái gì muốn cứu người sao? Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trong chuyện kia người là người bị hại, ta, cũng vậy!”

Nói đến đây, đôi tay Tô Văn đột nhiên không chịu khống chế hung hăng dùng sức nắm lấy cánh tay Văn Ngọc, đôi tay nàng dùng sức, toàn thân lại không ngừng run rẩy.

Văn Ngọc giống như không cảm giác được đau đớn trên cánh tay, nàng chỉ mở to hai mắt nhìn, ánh mắt hoảng hốt nhìn Tô Văn ở trước mặt đang không ngừng run rẩy.....

Ngày đó, chẳng lẽ nàng cũng bị người ta.....

Tương tự đến khả năng này, tâm Văn Ngọc bắt đầu không tự chủ được khó chịu cùng chột dạ, là nàng sai, là nàng làm, là nàng hại tiểu thư, hại chính mình.

Bởi vì chuyện này, nàng đã chịu trừng phạt lớn nhất trong cuộc đời, mà người đem nàng tấn công vào vực sâu cứu ra, không phải ai khác, chính là người trước mắt bị nàng tổn thương sâu nhất này..

“Tiểu thư, tiểu thư ta.....”

Văn Ngọc giật giật môi, muốn nói ra tất cả, nhưng lời nói đến bên miệng, đột nhiên lại không còn dũng khí....

Nàng nghiệp chướng nặng nề, nàng chết không đủ trả.

Nhưng mà như vậy nàng vẫn hy vọng được tồn tại, được sống sót.

Tĩnh Ninh hầu phủ là ngôi nhà thứ hai của nàng, tiểu thư cùng Văn Nguyệt đều đối với nàng rất tốt, Văn Ngọc luyện tiết nơi này, thậm chí.....

Nàng cảm thấy ông trời an bài nàng vào nơi này, chính là tới để chuộc tội.

Nàng nhất định phải chuộc tội!

Có cơ hội!

Có biện pháp!

Nàng nhất định sẽ có cơ hội giúp được tiểu thư!

“Tiểu thư, thật ra, thật ra người.....”

Văn Ngọc áp xuống đáy lòng khó chịu, thanh âm thật thấp mờ mịt.

“Thật ra người vẫn còn thích Thẩm công tử đúng không?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Đích Nữ Trở Về (14)

Edt: Mít

Ở trong phòng, trên bếp than còn đang cháy, ngoài cửa sổ, trời đã hoàn toàn tối.

Tô Văn ngơ ngẩn đứng ở bên cửa sổ, nghe Văn Ngọc hỏi, cô tựa hồ lâm vào hồi ức của mình, đôi tay vẫn luôn dùng sức bắt lấy cánh tay Văn Ngọc cũng bất tri bất giác tách ra.

Cho đến thật lâu lúc sau, Tô Văn mới chậm rãi mở miệng.

“Thích thì thế nào? Không thích lại như thế nào? Ngọc Thư ca từ trước đến nay không thích ta, về sau cũng sẽ không thích ta, hơn nữa ta cũng có thể cảm giác được Thanh Cẩm muội muội cũng không thích ta, bọn họ là huynh muội ruột thịt, nói như vậy ở trong mắt hân, muội muội so với ta quan trọng hơn rất nhiều!”

Văn Ngọc một bên nghe Tô Văn nhắc tới Thẩm Thanh Cẩm, nàng cũng hoảng hốt một chút.

Từ nhỏ ở Thẩm gia lớn lên, nàng đối huynh muội Thẩm gia cảm tình rất thâm hậu, trước kia Văn Ngọc cảm thấy mình cả đời này đều sẽ đi theo Thẩm Thanh Cẩm, nhưng hiện tại.....

Văn Ngọc không biết hình dung tâm tình của mình giờ phút này như thế nào.

Nàng thậm chí có chút nhớ không nổi bộ dáng Thẩm Thanh Cẩm mỉm cười, đúng vậy, vị đại tiểu thư kia từ trước đặc biệt rất thích cười, cười lộ lên đặc biệt hồn nhiên ngây thơ, nhưng mà từ lần đó nàng bệnh nặng khỏi hân, Văn Ngọc lại chưa thấy nàng cười như vậy nữa.

Nàng thay đổi, không chỉ làm Văn Ngọc cảm thấy xa lạ, có đôi khi thậm chí làm nàng cảm giác được đáng sợ cùng sợ hãi.....

Hiện tại Thẩm Thanh Cẩm vẫn là Thẩm Thanh Cẩm trước đây sao?

Văn Ngọc không dám nghĩ nhiều, nàng chỉ biết hiện tại mình là người của Tĩnh Ninh hầu phủ, là thị tỳ của Tô Văn, nàng hiện tại mọi việc phải vì chủ tử của mình mà suy xét.

“Tiểu thư, Thẩm tiểu thư sớm hay muộn cũng phải gả ra ngoài, nếu người còn thích Thẩm công tử, thì không nên chủ động từ bỏ hôn sự này.”

Văn Ngọc nhẹ giọng khuyên bảo Tô Văn, Tô Văn lại chỉ hướng về phía Văn Ngọc cười có chút miễn cưỡng.

“Nếu ta còn tấm thân hoàn bích, ta tự nhiên sẽ không từ bỏ, nhưng mà hiện tại ta xác thật không xứng với Ngọc Thư ca, thậm chí còn sẽ bôi đen Tĩnh Ninh hầu phủ, nếu đã như vậy, không bằng ta gả cho Tấn Thân Vương, Vương gia là người tốt, ta gả cho hân cũng sẽ không bị hân bạc đãi.”

“Nhưng mà, Tấn Thân Vương ngài ấy, ngài ấy.....”

Văn Ngọc há miệng thờ đốc, thần sắc trên mặt càng thêm phức tạp.

“Thân thể Vương gia..... nhọc như vậy, tiểu thư người cam nguyện sống cả đời cô đơn sao?”

Sống cô đơn.....

Ách.

Tô Văn cảm thấy nếu Tô Duệ ở chỗ này tuyệt đối sẽ một tát chụp chết Văn Ngọc.. =)))

“Thật ra, như vậy cũng không có gì không tốt.”

Tô Văn lại cố ý thờ dài một hơi, ánh mắt đau thương nhìn Văn Ngọc.

“Văn Ngọc, thật ra ta cũng đã sớm cảm giác được người thích Ngọc Thư ca, đương nhiên người cũng không cần đề ý chuyện này, Ngọc Thư ca lợi hại như vậy có rất nhiều người thích là chuyện bình thường, thậm chí ta vẫn luôn suy nghĩ.....”

Nói đến đây, ánh mắt Tô Văn bỗng nhiên hiện lên một tia sắc lạnh.

"Sau khi xảy ra sự kiện kia, ta vẫn luôn suy nghĩ, rốt cuộc là người nào hận ta đến nỗi ra tay ngoan độc như vậy? Không chỉ muốn ta thân bại danh liệt, còn muốn đem ta đẩy vào hố lửa Trần Miên kia, hơn nữa xong việc ta rời đi, không chỉ không buông tha ta, còn nhân cơ hội đem người kéo xuống nước, ta cảm thấy..... Người kia hân cũng thích Ngọc Thư ca, hơn nữa..... người đó có lẽ cũng biết người cũng thích Ngọc Thư ca, lúc này mới ra quỷ kế hạ nhất tiễn song điêu!”

Nói tới đây, Tô Văn tạm dừng một chút, cố ý quan sát sắc mặt Văn Ngọc, quả nhiên Văn Ngọc nghe được hoài nghi của Tô Văn lập tức sắc mặt cuồng biến.

“Tiểu thư, này, chuyện này không có khả năng!”

“Vì sao không có khả năng?”

Tô Văn nâng đôi mắt, ánh mắt thẳng bức nhìn vào đôi mắt Văn Ngọc.

“Có thể ở Khánh Xuyên hầu phu làm ra chuyện này tám chín phần mười là người trong phủ, ta đoán nhất định là nữ nhân, nàng ta ghen ghét ta là vị hôn thê của Ngọc Thư ca, lại biết người vẫn luôn âm thầm ái mộ Ngọc Thư ca, lúc này mới dùng quỷ kế như vậy!”

Nói xong, hình như là nghĩ tới cái gì, Tô Văn đột nhiên ánh mắt lấp lánh nhìn Văn Ngọc.

“Không sai! Nhất định là như thế này! Ta đoán người kia hẳn là người người quen biết, người rất quen thuộc với người, Văn Ngọc, người có nghĩ đến cá nhân nào tương đối khả nghi hay không? Có thể là nha hoàn khác trong viện của Thẩm Thanh Cẩm hay không?”

Người quen, thích Thẩm Ngọc Thư.....

Văn Ngọc chỉ cảm thấy đầu óc mình thật loạn...

Người phía sau sự kiện kia rõ ràng là Thẩm Thanh Cẩm, nàng là người rất quen thuộc với mình, nhưng mà nàng như thế nào sẽ thích, như thế nào sẽ thích Thẩm Ngọc Thư?

Bọn họ chính là huynh muội ruột!

Sẽ không, không phải như thế.....

Văn Ngọc dưới đáy lòng phủ định, nhưng chỗ sâu nhất nơi đáy lòng lại bởi vì một phen lời nói của Tô Văn để lại một đám hạt giống nghi hoặc.....

~~~~~

Đêm khuya....

Thư phòng của Tấn Thân Vương Phủ

Tô Duệ vẫn khoác áo choàng màu tím, vẻ mặt lười biếng dựa ở trên ghế trong thư phòng, lúc này ở trước mặt hắn đứng hai người, một người trong đó chính là Truy Phong, mà người còn lại là hắc y nhân hôm nay Tô Văn gặp được ở trên đường.

Lúc này hắc y nhân kia đã thay một bộ áo choàng sạch sẽ, hắn cũng không có mang khăn che mặt, ánh nến mờ nhạt phát họa khuôn mặt có ba phần giống Tô Duệ trên mặt mang theo phức tạp.

Tần Hạo.

Tô Duệ nhắm mắt lại, ở trong trí nhớ của nguyên chủ tìm được một nhân vật như vậy tồn tại....

Đương kim đệ nhất Tần Mục Phong năm đó tuy rằng là Thái Tử, nhưng trên thực tế hắn cũng không phải người kế thừa mà tiên đế vừa ý.

Tiên đế có chín người con, Tần Mục Phong là Thái Tử đứng hàng lão đại, mà Tần Mục Ngôn đứng hàng thứ chín, ở thời điểm tiên đế bệnh nặng, Tần Mục Ngôn chỉ mới là một thiếu niên choai choai, nhưng hắn luôn thông minh cơ trí, khi đó đã thấy rõ tình thế, một bên hắn nghe theo an bài của hoàng huynh cùng mẫu hậu, giúp đỡ bọn họ trừ tính, một bên khác bởi vì nhân tâm của Tần Mục Ngôn cũng không hy vọng giữa các huynh đệ tay chân tương tàn, cho nên, hắn để lại đại chiêu.

Tần Mục Phong thuận lợi đăng cơ không bao lâu, những huynh đệ của bọn họ, người thì chết, người thì mất tích, hiện giờ còn sống trừ Tần Mục Ngôn cũng chỉ có Hà Nam vương Tần Mục Lâm, bởi vì hắn vẫn luôn theo đảng Thái Tử, sau khi Tần Mục Phong đăng cơ lại chủ động thỉnh cầu thoái ẩn, lúc này mới bảo vệ được một mạng.

Những Vương gia khác tự nhiên không có may mắn như vậy, đặc biệt là Tần Mục Dục, hắn là con trai thứ năm của tiên đế, từng là đứa con mà tiên đế yêu thích nhất cũng ở trong lòng hướng đến vị trí người thừa kế, sau khi Tần Mục Phong đăng cơ, Tần Mục Dục không bao lâu liền “Bệnh” chết, vương phủ của hắn hai tháng sau cũng bị một ngọn lửa lớn đốt cháy không còn, toàn bộ vương phủ không một người sống.

Nhỏ cỏ tận gốc, đây là tác phong của Tần Mục Phong, chỉ là hắn không biết ở ngay dưới mí mắt hắn, có một người cũng dám giấu trời qua biển, cứu nhĩ tử của Tần Mục Dục là Tần Hạo.....

“Cứu thúc.”

Tần Hạo nhìn Cửu hoàng thúc chỉ lớn hơn mình bốn tuổi, ngữ khí có chút phức tạp.

“Người lần này cứu con sẽ gây họa sát thân.”

Nghe Tần Hạo nói, Tô Duệ không nói một lời, chỉ là yên lặng nhìn Tần Hạo.

Tô Duệ xem người luôn rất chuẩn, hẳn tin tưởng trực giác của mình. Ánh mắt đầu tiên hẳn nhìn thấy Tần Hạo, trừ cảm thấy tiểu tử này có điểm giống mình, thực hợp nhãn duyên, hẳn còn cảm giác được nội tâm Tần Hạo, đây là người ân oán phân minh cực kì có nguyên tắc, sát phạt quyết đoán.

Ở cốt truyện Tô Duệ biết, Tần Hạo cũng không có tồn tại.

Như vậy, có hai cái khả năng:

Thứ nhất, trong thế giới nguyên bản Tần Hạo nghe theo an bài của Tần Mục Ngôn không có bước vào đế đô nửa bước, mai danh ẩn tích qua cả đời.

Khả năng thứ hai chính là Tần Hạo giống như hôm nay, trộm tới đế đô thậm chí vào hoàng thành hành thích, sau khi thất bại bị Đại Lý Tự bắt được, cuối cùng, chết.

Tô Duệ càng nghiêng về khả năng thứ hai nhiều hơn.

Hắn cảm thấy Tần Hạo tuyệt đối không phải người cam nguyện mai danh ẩn tích cả đời, mà ở nguyên thế giới, không có mình cùng Tô Văn tồn tại, sau khi hành thích thất bại Tần Hạo tự nhiên sẽ bị nghiêm hình tra tấn, hẳn hẳn là không có khai ra Tần Mục Ngôn, cuối cùng chỉ có thể lặng yên không một tiếng động chết ở tù lao của Đại Lý Tự.....

Trong thư phòng ánh nến đông đưa, không khí áp lực.

Tần Hạo bị Tô Duệ nhìn chăm chăm, bất tri bất giác đã đổ một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ qua mấy năm không gặp, Tần Hạo cảm thấy Cửu hoàng thúc trước mặt mình có biến hóa rất lớn, ở trong trí nhớ của Tần Hạo Cửu hoàng thúc là nam nhân ôn yếu nhưng lại đặc biệt ôn nhu hòa khí, mà người trước mắt lại đem đến cho Tần Hạo một loại cảm giác đặc biệt nguy hiểm.

Rõ ràng đối phương chỉ là ánh mắt bình tĩnh nhìn mình, nhưng Tần Hạo lại cảm thấy mình phảng phất giống như bị mãnh thú theo dõi, không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào.

Thư phòng bình tĩnh duy trì một lát, thẳng đến khi Tô Duệ thay đổi dáng ngồi, hẳn một bên nắm thật chặt áo choàng trên người mình, một bên lười biếng giương mắt hướng về phía Tần Hạo mỉm cười mở miệng.

“Tần Hạo, ngươi muốn làm hoàng đế không?”

“Cửu thúc?”

Tần Hạo sững sốt, thân thể cứng đờ, có chút kinh ngạc nhìn Tô Duệ.

“Hiện tại cho ngươi hai con đường.”

Tô Duệ dùng đôi tay chống đỡ án thư, chậm rãi đứng dậy.

“Hoặc là, ta đưa ngươi lên ngôi cửu ngũ! Hoặc là, ta đưa ngươi đi địa phủ hoàng tuyền!”

~~~~~

Ồi Tô tướng quân bá đạo quá đi..

Ta thích ♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Đích Nữ Trở Về (15)

Edt: Mít

“Hoặc là, ta đưa ngươi lên ngôi cửu ngũ! Hoặc là, ta đưa ngươi đi địa phủ hoàng tuyền!”

Tô Duệ phì cười thân mình, nhìn Tần Hạo nói ra những lời này.

Giữa hai người cách một cái án thư gỗ đỏ, ở thời điểm tiếng nói Tô Duệ vừa dứt, Tần Hạo liền cảm giác được sát khí ngập trời không thể ngăn cản ập

vào trước mặt!

Hắn một chút cũng không nghi ngờ lời nói của Tô Duệ.

Ngồi cừu ngủ, trước mắt người nam nhân này tuyệt không hiểm lạ.

Mà địa phủ hoàng tuyền, càng không phải nói chơi.

“Con chọn điều thứ nhất!”

Dưới cái nhìn chăm chú của Tô Duệ, Tần Hạo nuốt một ngụm nước bọt, nhanh miệng trả lời một câu.

“Rất tốt.”

Tô Duệ cười cười đứng thẳng thân mình, sau đó hơi hắt cằm lên, neho neho mắt.

“Hiện tại chúng ta giải quyết một sự kiện khác!”

Một sự kiện khác?

Tần Hạo còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận sự kiện Tô Duệ nói là cái gì, hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, tiếp theo, bụng hắn đã bị Tô Duệ đá thật mạnh bằng một chân, cả người Tần Hạo đều bay ngược ra ngoài, lực thật lớn đánh vào đám nát cửa thư phòng, thân thể Tần Hạo ngã xuống ở giữa sân của vương phủ.

Chỉ là một chân mà thôi, Tần Hạo không chỉ có bay đi thật xa, cả người còn cuộn tròn trên mặt đất một bên học máu một bên thống khổ dùng đôi tay che lại bụng mình.

Trường hợp này thật là.

Truy Phong ở một bên theo bản năng sờ sờ bụng, may mắn là mình thông minh biết không thể chọc Tô tiểu thư không cao hứng, nếu không, chắc chắn, vị Hoàng đế bộ hạ tương lai trước mắt này chính là miêu tả chân thật nhất kết cục của mình.

“Cửu, Cửu thúc.”

Tần Hạo chịu đựng cảm giác đau đớn mãnh liệt ở bụng, ánh mắt hoảng hốt nhìn nam nhân từng bước từng bước không chút để ý hướng về phía mình.

Tại một khắc này, hắn mới chân chính cảm giác được vị Cửu hoàng thúc này thật đáng sợ...

Bệnh nguy kịch?

Bệnh tật quán thân?

Đờ mờ, các người đã gặp qua người bệnh có thể nhẹ nhàng băng quơ dùng một chân liền đem một vị võ lâm cao thủ đá bay, hơn nữa học máu không ngừng hay sao?

“Cửu thúc, Cửu thúc!”

Mất thấy Tô Duệ đã đi đến trước mặt mình, sắc mặt Tần Hạo càng thêm thảm bại, đến thanh âm cũng run lên.

Thời điểm ở trong hoàng thành bị người vây công, ở trên đường bị tuần bộ của Đại Lý Tự đuổi giết, Tần Hạo cũng chưa cảm thấy sợ hãi, nhưng không biết vì sao, mất thấy Tô Duệ từng bước một tới gần, cái loại sát khí từ trong xương cốt phát ra này, làm hàm răng của Tần Hạo cũng run lên.

Tô Duệ nâng tay ưu nhã nhắc áo choàng của mình, chậm rãi ngồi xổm trước người Tần Hạo.

“Đau không?”

Rõ ràng là ngữ khí ôn hòa đạm nhiên như vậy, lại làm người ta sờn tóc gáy.

“Cửu thúc.”

Tần Hạo không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể kêu Cửu thúc, tựa hồ kêu như vậy trong lòng sẽ không sợ hãi nữa...

Người nam nhân này là Cửu thúc, sẽ không thật sự giết mình? Ách, Tần Hạo bỗng nhiên có chút không xác định được.

Đối diện với con người Tần Hạo có chút hoảng sợ, Tô Duệ không biết làm sao liền nhớ tới Hiên Viên Dã, còn có rất nhiều những nhiệm vụ ở các thế giới cổ đại hắn đã từng trải qua, những đế vương đó trước khi chết đều là hoảng sợ bất an như thế này nhìn mình. (*Sắp chết thì phải sợ, không có ai như ngài đầu Tô tướng quân ạ =>)).*)

Thật là, không thú vị chút nào.

Tô Duệ thu hồi ánh mắt lại chậm rãi đứng dậy.

“Truy Phong, người dìu hắn đi biệt viện dưỡng thương, thuận tiện nói cho hắn biết, người nào là không thể chọc.”

“Rõ!”

Truy Phong lập tức vội vàng tới trước mặt Tần Hạo, đỡ hắn đến biệt viện, đại phu của vương phủ cũng đuổi theo sau, tận mắt nhìn thấy đại phu kiểm tra thương thế cho Tần Hạo, tâm Truy Phong nhìn không được lại run rẩy....

Một chân liên đá gãy 3 cái xương sườn gì gì đó, Vương gia của hắn lúc ấy cũng chỉ là dùng ba phần lực đạo mà thôi!

Nếu là dùng toàn lực, chẳng phải một chân liền mất mạng?

Lúc này Tần Hạo trên giường bệnh mặt đầy mồ hôi lạnh, lại không có đau đến ngất xỉu, không thể không nói vị hoàng thất này từ nhỏ đã trải qua sóng to gió lớn lưng đeo huyết hải thâm thù trở thành cô nhi cũng thật là một hán tử.

Nhìn thấy Tần Hạo vẫn là vẻ mặt rối rắm hình như hoàn toàn không biết mình phạm sai lầm gì, Truy Phong nhìn không được ở một bên nhẹ nhàng mở miệng.

“Thế tử, thời điểm người bị tuần bảo của Đại Lý Tự đuổi giết gấp một vị tiểu thư, người còn nhớ rõ không?”

Một vị tiểu thư?

Ánh mắt Tần Hạo hoảng hốt, vẫn gật gật đầu.

Hắn đương nhiên nhớ rõ, khi đó hắn nhìn thấy chiếc xe ngựa kia là xe ngựa quý tộc của đế đô, liền muốn nhân cơ hội bắt cóc con tin để thoát khỏi đế đô, ai biết ở một khắc kia bởi vì sơ sẩy bị người ám toán.

Từ từ, ám toán?

Ánh mắt Tần Hạo đột nhiên sáng ngời, nhìn về phía Truy Phong ở mép giường.

“Không sai.”

Truy Phong biết Tần Hạo đã nghĩ tới cái gì, hắn cũng không phủ nhận, dứt khoát vẽ mặt nghiêm túc gật gật đầu.

“Dùng ám khí đã thương người là ta, mà vị tiểu thư kia, không bao lâu nữa, sẽ là nữ chủ nhân của Tấn Thân Vương phủ chúng ta, cũng chính cửu hoàng thất của người!”

Cho nên nói, người thiếu chút nữa làm bị thương người trong lòng của Vương gia nhà chúng ta, đá người một chân tuyệt đối là nhẹ!

Tần Hạo:.....

Ta chỉ có ý đồ bắt cóc, trời đất chứng giám, cuối cùng ta đến một cái góc áo của nàng cũng chưa đụng tới có biết không?

Chuyện này, làm Tần Hạo khắc sâu nhận thức đạo lý nhân sinh của một người.....

Người không cần cùng Cửu hoàng thất giảng đạo lý, bởi vì hắn chính là đạo lý!

Vương gia bá đạo không giải thích ~

(Anh sợ vợ nhưng anh vẫn rất ngầu nha =))

Một đêm này, Tần Hạo ở giữa sự đau đớn đến chết đi sống lại thể nghiệm chân lý nhân sinh, mà ở Tĩnh Ninh hầu phủ, Lưu thị hôn mê tỉnh lại cũng đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Giương mắt nhìn thấy phu quân của mình mặc triều phục chuẩn bị thượng triều, Lưu thị lập tức từ trên giường bò dậy, găt gao bắt lấy ống tay áo Tô Vân.

“Phu nhân, nàng tỉnh rồi?”

Tô Vân nhìn Lưu thị một cái, ánh mắt tràn đầy quan tâm.

“Thân thể nàng không có việc gì? Đang yên đang lành làm sao lại té xỉu?”

Nha hoàn trong phủ cũng không có đem nguyên nhân Lưu thị té xỉu nói cho Tô Vân, chuyện này dù sao cũng là việc tư của chủ tử, những hạ nhân có mắt nhìn đều rõ ràng cái gì nên nói cái gì không nên nói.

“Ta.....”

Lưu thị há miệng thờ đốc, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên nói từ đâu, ánh mắt dừng ở trên triều phục màu đỏ của Tô Vân. Lưu thị nhìn không được hỏi một câu.

“Lão gia, ngài hôm nay thượng triều sẽ gặp được Tấn Thân Vương sao?”

“Cửu vương gia?”

Tô Vân sững sốt một chút, hẳn ở triều làm quan nhiều năm đối với Tần Mục Ngôn không thể nói là quá quen thuộc nhưng cũng tuyệt không xa lạ.

“Vương gia gần đây rất ít thượng triều, ngài cũng biết thời tiết đang lạnh, Vương gia thân thể ốm yếu, ở nhà dưỡng cũng không có gì đáng trách.”

Nghe được Tô Vân nói, sắc mặt Lưu thị càng thêm không tốt.

“Lão gia, ngài có biết Văn Nhi nó, Văn Nhi nó..... Nó muốn cùng Thẩm gia từ hôn!”

“Cái gì?”

Tô Vân nghe được Lưu thị nói liền sững sờ tại chỗ, việc hôn nhân này chính là hấn phí tâm tư rất lớn mới thúc đẩy được, đứa nhỏ này làm sao nói từ hôn liền từ hôn chứ!

“Hồ nháo!”

Tô Vân sắc mặt trầm xuống.

“Chờ ta hạ triều trở về, sẽ nói chuyện với nó! Đứa nhỏ này thật là càng ngày càng hồ nháo! Việc hôn nhân đã định tốt làm sao có thể nói từ liền từ? Văn Nhi tuổi cũng không còn nhỏ, một khi từ hôn trong thời gian ngắn lại đi đâu mà tìm được người môn đăng hộ đối? Huống chi, những thế gia công tử ăn chơi trác táng ở đế đô, ai có thể so được với Thẩm Ngọc Thư?”

Nghe Tô Vân nói, Lưu thị lại thờ dài một hơi

“Không chỉ như vậy, Văn Nhi nó, nó còn nói..... Nó coi trọng Tấn Thân Vương, phải gả cho Tấn Thân Vương làm Vương phi!”

“Vương phi? Đứa nhỏ này..... Nàng nói cái gì?”

Tô Vân luôn bình tĩnh tuấn nhã, lần đầu tiên trên mặt xuất hiện biểu tình kinh ngạc vạn phần.

“Nàng xác định nàng không nghe lầm, Văn Nhi nói chính là..... Cửu vương gia?”

“Toàn bộ Đại Kinh của chúng ta cũng chỉ có một vị thân vương, ta thật ra cũng hy vọng là ta nghe lầm.”

Nhắc tới điều này, Lưu thị lại cảm thấy đầu mình có chút choáng váng, này thật là làm bậy a!

Nữ nhi bảo bối đầu tiên là ở Khánh Xuyên hầu phủ xảy ra chuyện như vậy, hiện tại đã định tốt việc hôn nhân nàng lại không muốn, còn không biết làm sao xui xẻo một hai phải gả cho Tấn Thân Vương để sống quá*, Lưu thị cảm thấy mình thực sự phải đi Hoàng Giác tự dâng hương rồi.

** sống quá nghĩa gốc là sống cô đơn, còn trong trường hợp này là phòng đơn gối chiếc không thể bạch bạch bạch í =))*

Mà Tô Vân lúc này biểu tình cũng là muôn màu muôn vẻ, làm một quan văn, Tô Vân thật ra rất kính nể cùng thương thức Tấn Thân Vương, chỉ là, Tấn Thân Vương này thân thể không tốt là chuyện mà toàn bộ bá tánh Đại Kinh đều biết, trước kia có người chủ động đem nữ nhi tới cửa đính hôn với hắn, hắn đều vì nguyên nhân thân thể mà uyển chuyển cự tuyệt, hiện tại.....

Tô Vân nhìn không được vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lưu thị.

“Việc này là nữ nhi tự mình nói? Hay là vương phủ bên kia có tiếng gió gì?”

“Này.....”

Lưu thị nghe phu quân mình nói, cũng đột nhiên sững sốt.....

Nàng thật đúng là đã quên chuyện này!

Nữ nhi bảo bối của mình đầu tiên là coi trọng Thẩm Ngọc Thư, muốn chết muốn sống không gả cho người khác, hiện giờ thật vất vả cùng Thẩm gia làm thân, nàng lại quyết tâm muốn từ hôn, đảo mắt liền coi trọng Tấn Thân Vương.

Này, chắc có lẽ chỉ là một bên nhiệt tình?

~~~~~  
Hôm nay các nàng nhấm nháp đỡ 1c này nhieeee, ta lặn 1, 2 ngày để chuẩn bị bạo tới bùng nổ hết TG này cho các nàng.. Ahihi ♥□♥□♥□♥□

Với lại ta mới vừa có dự định sau khi edit xong TG cuối cùng sẽ quay lại mần lại TG1 vs TG2 cho trọn bộ, sẵn tiện cho nàng nào chưa đọc được 2 TG đó thì đọc luôn.

Cám ơn các nàng đã ủng hộ.. ♥□♥□♥□

Ta bay đi làm ong chăm chỉ đâyyy.. Vo ve vo ve vo ve... =))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 120: Đích Nữ Trở Về (16)

**Edt: Mít**

Tô Văn cả đêm ngủ thật sự rất ngon, buổi sáng thời điểm ăn cơm cô còn tưởng rằng mình lại phải bị Lư thị bắt lấy dạy dỗ một phen, kết quả, Tô Văn cũng không có nhìn thấy bóng dáng Lư thị, hỏi qua quần gia trong phủ mới biết được sáng sớm Lư thị đã mang theo nha hoàn bên người đi Hoàng Giác tự.

Thấp hương báí Phật?

Được rồi, trừ đánh mã điều ra, Lư thị xác thật còn có một cái yêu thích như vậy, thích báí Phật, xin xâm gì đó.

Tô Văn đoán Lư thị nhất định là vì chuyện của mình mà đi xin xâm, nhưng mà lần này Lư thị xác định phải thất vọng rồi. ....

Sắp tới giữa trưa, Lư thị vẫn chưa trở về, Tỉnh Ninh hầu phủ lại nghênh đón một vị khách lạ.

Thẩm Ngọc Thư.

Tô Văn đã sớm đem chuyện Lư thị nói ngày hôm qua quên mất, chờ đến thời điểm quân sự thông báo nói là Thẩm công tử tới chơi, Tô Văn lúc này mới nhớ tới Lư thị ngày hôm qua có nói Thẩm Ngọc Thư đã ghé qua phủ một lần.

Để Văn Ngọc canh giữ ở trong viện, Tô Văn mang theo Văn Nguyệt tới phòng tiếp khách của hầu phủ, Thẩm Ngọc Thư đang đoan đoan chính chính ngồi ở chỗ kia, trong tay cầm chén trà, biểu tình trên mặt thật bình tĩnh đạm nhiên.

“Thẩm công tử, huynh đến rồi!”

Tô Văn vừa vào cửa liền hướng về phía Thẩm Ngọc Thư chào một tiếng, ngữ khí không mặn không nhạt, đã không còn những từ ngữ thân cận như ngày xưa.

Thẩm Ngọc Thư nghe được thanh âm Tô Văn ngẩn ra một chút, lúc trước khi vừa thấy mặt hắn, Tô Văn đều là “Ngọc Thư ca” “Ngọc Thư ca”, bởi vì hai người có hôn ước, Thẩm Ngọc Thư cũng không cố ý bảo nàng sửa cách xưng hô, nhưng là hôm nay thái độ Tô Văn rõ ràng lộ ra vài phần mới lạ, mới lạ đột nhiên này, làm Thẩm Ngọc Thư cảm thấy có chút không quen.

“Tô..... Tô tiểu thư.”

Chần chờ, Thẩm Ngọc Thư vẫn là dùng tôn xưng như bình thường, thật ra ở ngay lúc này Thẩm Ngọc Thư mới nhớ, hai người cũng quen biết nhiều năm như vậy, phảng phất mình còn chưa bao giờ chủ động cùng nàng thân cận, thậm chí mình còn chưa từng gọi qua khuê danh của nàng. ....

Hai người là trên danh nghĩa vị hôn phu vị hôn thê, nhưng lúc này hai người ngồi ở trong đại sảnh lại hết sức tế ngắt, Tô Văn không hề mở miệng, Thẩm Ngọc Thư cũng không biết nên nói cái gì.

Rõ ràng thời điểm ở nhà đã nghĩ tới Tỉnh Ninh hầu phủ nhìn nàng, thuận tiện dò hỏi một chút tình hình gần đây của nàng, nhưng hiện tại đối diện với cặp mắt xa lạ lại có chút đậm đặc kia, Thẩm Ngọc Thư bỗng nhiên không biết nên mở miệng như thế nào.

Hai người ai cũng không nói lời nào, Tô Văn chỉ nhàn nhạt ngồi thẳng tắp ở trên ghế, mà Thẩm Ngọc Thư lại không ngừng dùng miệng phẩm trà, thẳng đến khi một ly trà đã uống cạn, Tô Văn lúc này mới nâng đôi mắt nhìn Thẩm Ngọc Thư ngồi ở bên kia.

“Trà này thế nào?”

“A?”

Thẩm Ngọc Thư lại ngây ra một lúc, tâm sự nặng nề nên hần căn bản không có để ý ly trà này rót cuộc như thế nào.

“Ta.....”

Thấy bộ dáng hần có chút ghen lời xấu hổ, Tô Văn nhin không được cười cười.

“Thẩm công tử đừng khần trương, ta thấy huynh vẫn luôn uống trà, nếu huynh thích, ta gọi hạ nhân châm thêm cho huynh mấy chén.”

“Không, không cần.”

Thẩm Ngọc Thư buông chén trà, ánh mắt ôn hòa nhìn Tô Văn, gương mặt tươi cười.

“Thật ra ta hôm nay tới, chính là tới..... xem nàng.”

Trước kia Thẩm Ngọc Thư chưa từng cẩn thận chú ý Tô Văn, nhưng từ lần trước ở khu vực sân bắn cùng nàng tiếp xúc, Thẩm Ngọc Thư trong lúc vô tình lại nhớ tới bộ dáng nàng cười rộ lên thật sáng lạn, là nha đầu làm việc gì cũng không tìm không phôi.

Quan hệ giữa người với người chính là vi diệu như vậy, thời điểm người không để ý cho dù đối phương làm nhiều hay ít người cũng sẽ không nhìn thấy, đến khi người chân chính để ý, liền sẽ bắt đầu lo được lo mất.

Thẩm Ngọc Thư cảm thấy Tô Văn bây giờ đối với mình có chút lạnh nhạt, chẳng lẽ là bởi vì trước kia mình đối với nàng quá xa cách hay sao?

“Xem ta?”

Nghe Thẩm Ngọc Thư nói, Tô Văn rũ mắt, bộ dáng tựa hồ có chút tâm sự nặng nề.

“Thẩm công tử, thật ra ta cũng..... Vừa lúc có việc muốn cùng huynh nói.”

“A? Chuyện gì?”

Nghe Tô Văn nói, Thẩm Ngọc Thư quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú vào Tô Văn.

“Ta muốn.....”

Tô Văn cuối cùng cũng chậm rãi nâng lên mi mắt, ánh mắt có chút phức tạp nhìn Thẩm Ngọc Thư.

“Ta muốn..... Ta muốn..... Từ hôn!”

Do dự mà nói ra những lời này, sau khi nói xong, Tô Văn cả người dựa vào ghế trên, tựa hồ đã dùng hết sức lực toàn thân.

Từ hôn?

Thẩm Ngọc Thư đột nhiên đứng dậy, có chút không thể tin nhìn Tô Văn.

“Nàng nói cái gì? Nàng muốn cùng ta..... Từ hôn?”

Thẩm Ngọc Thư chất vấn ngữ khí tràn đầy không dám tin tưởng, lúc này đôi mắt sáng ngời của hần không chớp nhìn chăm chăm Tô Văn.

“Vì cái gì? Vì cái gì muốn từ hôn?”

Ít nhất, nàng cũng nên cho hần một cái đáp án rõ ràng.

“Không vì cái gì cả, ta chỉ là..... Không còn thích huynh nữa, ta vẫn luôn thích huynh như vậy, nhưng mà huynh cũng không thích ta, ta cảm thấy rất mệt.”

Tô Văn nâng lên mi mắt, không chút lùi bước đối diện với Thẩm Ngọc Thư.

“Ta cũng muốn tìm người yêu ta, thật tình đối tốt với ta.”

Những lời này cô nói đến tình ý chân thành, đôi mắt cũng không tự chủ được đỏ lên.

Thẩm Ngọc Thư trong lòng chấn động, có chút áy náy nhìn Tô Văn.

“Thật ra ta cũng có thể.....”

Ta cũng có thể đối với nàng thật tốt.

“Đã quá muộn.”

Tô Văn chậm rãi đứng dậy, đánh gãy lời nói Thẩm Ngọc Thư.

“Có một số việc đã phát sinh qua rồi thì không thể quay lại được, Thẩm Ngọc Thư, ta và huynh kiếp này đã định là vô duyên, ta có chút mệt, không thể tiễn huynh.”

Nói xong không đợi Thẩm Ngọc Thư phản ứng, Tô Văn đã không chút do dự mang theo Văn Nguyệt chậm rãi rời đi.

Phòng khách trống rỗng, Thẩm Ngọc Thư đứng ở tại chỗ hồi lâu vẫn chưa động, thân ảnh thon dài vào giờ phút này nhìn rất cô tịch. ....

Con người ấy à, phải có mất đi mới biết hối tiếc, hối tiếc vì chính mình tại sao trước đó đã không biết trân trọng - edt said

.....

Khánh Xuyên hầu phủ.

Thẩm Thanh Cẩm sáng sớm liền nghe nói Thẩm Ngọc Thư đã đi Tô gia, bởi vì chuyện này nàng vẫn luôn đứng ngồi không yên, đang lúc Thẩm Thanh Cẩm hao hết sức lực mà suy nghĩ làm sao để ở trước mặt Thẩm Ngọc Thư vạch trần “Gương mặt thật” của Tô Văn, Thẩm Ngọc Thư đã mang theo gia đình về tới, gương mặt hần có chút thất thần.

“Đại ca?”

Thẩm Thanh Cẩm nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư từ trước sân đi qua, lập tức nâng tà váy bước nhanh tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư.

“Đại ca huynh không phải đi Tô gia sao? Làm sao lại về nhanh như vậy?”

Tô gia. ....

Nghe Thẩm Thanh Cẩm nhắc tới Tô gia, sắc mặt Thẩm Ngọc Thư lập tức trở nên có chút khó coi.

Ánh mắt Thẩm Thanh Cẩm chợt lóe, giống như bình thường, giờ tay ôm lấy cánh tay Thẩm Ngọc Thư về mặt “ngây thơ” tiếp tục nói

“Giờ này cũng đã qua giờ cơm trưa, Tỉnh Ninh hầu phủ cũng quá thất lễ rồi, vậy mà cũng không biết giữ đại ca lại trong phủ ăn một bữa cơm sao?”

Nói đến đây, Thẩm Thanh Cẩm cố ý bĩu bĩu môi, biểu tình trên mặt cũng trở nên thật tức giận.

“Thì ra muội còn tưởng rằng Tỉnh Ninh hầu phủ chỉ có một mình Tô tiểu thư tùy hứng làm bậy như vậy, không nghĩ tới người trong phủ bọn họ sẽ đãi khách như vậy, rõ ràng là không có đem đại ca huynh để vào mắt!”

“Đủ rồi!”

Thẩm Ngọc Thư đột nhiên lớn tiếng đánh gãy lời nói Thẩm Thanh Cẩm, ở trong trí nhớ Thẩm Thanh Cẩm, qua hai đời này cho tới bây giờ ca ca của mình đều chưa từng dùng ngữ khí hung dữ như vậy nói chuyện với mình, lúc này hần vậy mà hung dữ với nàng? Hơn nữa là vì chuyện của Tô gia?*(chưa chụp cho vài bộp tay là may rồi. Cái đồ green tea bitch.v)*

Trong lúc nhất thời, trong lòng Thẩm Thanh Cẩm càng hựt hẫng, nàng nhấp nhấp môi, hốc mắt đã nổi lên hơi nước.

“Đại ca, huynh vậy mà vì người khác hung dữ với muội? Muội có nói sai cái gì sao? Toàn bộ để do ai không biết Tô đại tiểu thư chính là một cái bao cò! Nhà bọn họ cùng nhà chúng ta kết thân vốn chính là trèo cao! Muội. .... muội chính là không thích Tô gia, càng không thích Tô Văn, nàng ta căn bản là không xứng với ca ca!”

Lúc này, Thẩm Thanh Cẩm dứt khoát mượn đề tài, hướng về phía Thẩm Ngọc Thư khóc lóc thảm thiết, nàng biết ca ca mình luôn mạnh miệng nhưng mềm lòng, thương yêu mình nhất, nói không chừng vì chuyện này hần sẽ một lần nữa suy xét việc hôn sự cùng Tô gia.

Chỉ là. ....

Nghe được Thẩm Thanh Cẩm nói, Thẩm Ngọc Thư cương tại chỗ....

Xứng hay không xứng?

Cho dù ở trong giới quý tộc của toàn bộ đế đô, tất cả mọi người đều cảm thấy Tô Văn không xứng với mình thì như thế nào chứ?

Hiện tại, là Tô Văn muốn từ hôn, mà hần, thế nhưng có chút không biết làm sao.

Không có bị từ hôn làm cho tức giận, Thẩm Ngọc Thư chỉ cần vừa nhớ tới lời nói của Tô Văn, còn có biểu tình cùng ánh mắt của nàng ngay lúc đó,

trong lòng hẳn liền sẽ cảm thấy thật áy náy.....

Cho dù ở trong mắt người khác, nàng có bao nhiêu tùy hứng, cỡ nào thất lễ.

Ít nhất, nàng đã từng nỗ lực thích hắn như vậy, vì hắn làm rất nhiều chuyện nhưng trong mắt người khác đều là một bên tình nguyện.

Mà mình, hình như chưa bao giờ cho nàng bất kì điều gì đáp lại.

Cho nên, nếu người khắp thiên hạ đều có tư cách cười nhạo nàng, duy nhất Thẩm Ngọc Thư hắn, hắn không có bất kì cái tư cách gì khinh thường nữ tử kia.....

~~~~~

Hello everybody! Ta lại ngồi lên đây.. Đã để mọi người phải chờ lâu.. ♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đích Nữ Trở Về (17)

Edt: Mít

Chuyện Tô gia hướng Thẩm gia từ hôn không bao lâu vẫn ở đề đô lan truyền ra, ngay từ đầu tất cả mọi người đều nghĩ chuyện này nhất định là Tô gia vì bảo tồn mặt mũi của mình nên mới cố ý nói như vậy.

Tô Văn sẽ chủ động hướng Thẩm Ngọc Thư từ hôn?

Đem chuyện này nói theo cách khác mới là hợp lí hợp tình!

Nhưng, không bao lâu sau, tin tức lại được Thẩm Ngọc Thư chính miệng chứng thực, hắn thậm chí chính miệng thừa nhận hắn cũng không muốn cùng Tô gia từ hôn!

Chuyện này bởi vì Thẩm Ngọc Thư nói ra lập tức trở thành đề tài cho đám thế gia công tử ăn chơi trác táng ở đề đô đem ra thảo luận.

Tất cả mọi người đều rất hiếu kì Tô Văn là trúng ngọn gió nào mà muốn cùng Thẩm Ngọc Thư từ hôn, mà Thẩm Ngọc Thư lại là trúng tà gì, vậy mà còn không muốn cùng Tô Văn từ hôn!

Việc lạ hàng năm đều có, mà năm nay đặc biệt nhiều nha!

Mấy ngày nay, trong Khánh Xuyên hầu phủ mây đen giăng đầy, mà Tĩnh Ninh hầu phủ cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Ngày đó sau khi Lưu thị từ Hoàng Giác tự trở về thì Thẩm Ngọc Thư đã đi rồi, chờ đến khi Lưu thị tới khuê phòng Tô Văn tính khuyên nhủ cô không cần gấp gáp, lại bị Tô Văn báo cho nàng biết cô đã cùng Thẩm Ngọc Thư ngã bài!

Lập tức, Lưu thị lập tức bạo tẩu!

Chỉ là Lưu thị bạo tẩu lại đối với nữ nhi của mình không nổi xuống tay, cũng không có thể diện đi Khánh Xuyên hầu phủ thu hồi lời nói của Tô Văn, cuối cùng Lưu thị đành phải đem hờn dỗi phát tác trên người Tô Văn.

Đáng thương Tĩnh Ninh hầu vẫn luôn là một thê nô, đối với lão bà của mình đó là nói gì nghe nấy, chỉ đâu đánh đó!

Thấy Lưu thị thật sự tức giận, Tô Văn cũng vì nữ nhi không biết tiến bộ của mình mà nhọc lòng, phu thê hai người tính toán, cuối cùng Tô Văn vẫn quyết định kéo xuống thể diện tự mình đi Tấn Thân Vương phủ một chuyến..

Đối với Tô Văn xem ra chuyện này nhất định là chú ý của một mình Tô Văn, mặc kệ nàng nhìn trúng phong hoa tuyệt đại hay là cơ trí vô song của Vương gia, Tấn Thân Vương là người cao quý thông minh như vậy, tuyệt đối sẽ không coi trọng nàng!

Không sai, Tô Văn chính là đối với nữ nhi của mình không tin tưởng như thế!

Hắn thậm chí đã chuẩn bị tốt việc phải bị người trong vương phủ cười nhạo, cũng may Tô Văn cũng quen thuộc tính cách của Tấn Thân Vương, biết hắn nếu là chứng nết Tô Văn cũng tuyệt đối sẽ không đem chuyện này lan truyền ra ngoài, cho nên làm tốt chuẩn bị Tô Văn thừa dịp trời tối mang theo gia đình bên người tới cửa Tấn Thân Vương phủ bái phỏng.

Làm Tô Văn không nghĩ tới chính là, ở trong phủ Tấn Thân Vương, hắn đã được thủ vệ trông cửa cho tới tổng quản của vương phủ cực kỳ chân thành tha thiết hoan nghênh!

Cái này làm cho Tô Văn có chút ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, cho đến khi ở thư phòng gặp được Tấn Thân Vương, Tô Văn do do dự dự vẫn là đem tâm tư của khuê nữ nhà mình uyển chuyển biểu đạt một chút.

Cuối cùng hắn còn vỗ bộ ngực của mình hướng Vương gia bảo đảm, sau này mình nhất định sẽ đối với tiểu nữ quân giáo nghiêm hơn, tuyệt đối sẽ không để nàng lại có cơ hội mạo phạm Vương gia!.

Tô Duệ vẫn luôn lười biếng nghe Tô Văn nói, thẳng đến khi hắn nói một lúc lâu cuối cùng cũng xong, Tô Duệ lúc này mới nhẹ nhàng nâng đôi mắt, ánh mắt đạm nhiên nhìn Tô Văn.

“Tĩnh Ninh hầu, ngài nói xong rồi?”

“A? Đúng.”

Tô Văn theo bản năng gật gật đầu.

“Được.”

Tô Duệ đứng dậy, thần sắc đạm mạc nhìn Tô Văn một cái, lúc này mới chậm rãi mở miệng.

“Hiện tại bốn vương có thể nói chứ? Thứ nhất, bốn vương thật thích Tô tiểu thư, rất nguyện ý nạp nàng làm phi! Thứ hai, trừ bốn vương ra, bốn vương tuyệt đối không cho phép bất kì nam nhân nào đánh chủ ý lên người nàng, cũng sẽ không tha cho kẻ nào động đến một sợi tóc của nàng! Đương nhiên, Tô đại nhân cùng tô phu nhân cũng không ngoại lệ, nếu không. Tự gánh lấy hậu quả!”

Tô Văn:.....

Bản hầu gia có phải gặp ảo giác rồi hay không?

Thấy Tô Văn đứng ngốc ở nơi đó, Tô Duệ không nói gì nữa, mà là không chút để ý cầm lấy chén trà sứ Thanh Hoa trên bàn sách, nhẹ nhàng nắm chặt ở trong tay thưởng thức một trận, sau đó, hơi dùng sức một chút, sứ Thanh Hoa thượng đẳng vậy mà trong giây lát liền ở trong lòng bàn tay Tô Duệ hóa thành một đồng bột phấn!

Tô Văn:.....

Ta không chỉ gặp ảo giác, chẳng lẽ ta còn hoa mắt rồi?

“Hầu gia, lời bốn vương nói, ngài nhớ kỹ rồi chứ?”

Thấy Tô Văn đã phục hồi lại tinh thần, Tô Duệ cười như không cười nhẹ nhàng vỗ vỗ đôi tay, vô số bột phấn từ lòng bàn tay hắn bay xuống.

(Boy cool ngẫu nhiên là đây chứ đâu:v)

Một thân ảnh quý mị đột nhiên thoáng hiện, Truy Nguyệt cầm khăn lông đã chuẩn bị tốt, cung kính đưa tới trước mặt Tô Duệ.

Tô Duệ tiếp nhận khăn lông một bên sắc mặt đạm nhiên lau tay, một bên hí mắt chờ đợi hồi đáp của Tô Văn.

Tô Văn:.....

Ta có thể cự tuyệt sao?

“Hồi, hồi Vương gia, hạ quan nhớ kỹ!”

Tâm tư chuyển mấy cái, Tô Văn cuối cùng vẫn là rũ đầu cung cung kính kính trả lời một câu.

Nhìn thấy Tô Văn thức thời như thế, Tô Duệ cũng khó có được vẻ mặt ôn hoà lên.

“Một khi đã như vậy, Tô đại nhân người trở về chuẩn bị đi, chờ thêm một năm, bốn vương liền nghênh thú Tô tiểu thư, về sau chúng ta chính là người một nhà!”

Người một nhà gì đó, Tô Văn cảm thấy có điểm ưu thương! Có con rể nào uy hiếp đe dọa cha vợ mình như vậy không? Được rồi, người là Vương gia, người là Vương gia người thắng.

Tô Văn hồi phủ lập tức khóa cửa phòng cùng phu nhân Lưu thị của mình ở trong phòng nghiên cứu nửa ngày, cho dù là Tấn Vương gia thâm tàng bất lộ, hay là hắn coi trọng nữ nhi của mình đều làm Tô Văn cảm thấy có chút quái dị, nhưng mà hai vợ chồng nghiên cứu tới nghiên cứu lui chỉ đạt được đến một cái kết quả làm người ta bất đắc dĩ.....

Quan cao hơn một bậc áp chết người, huống chi người kia lại là Tấn Thân Vương!

Đương nhiên, chủ yếu chính là nữ nhi làm bọn họ không bớt lo vẫn nguyên ý!.

Cho nên hôn nhân này, cũng chỉ có thể nhận?

Cứ như vậy, những nhóm người ăn chơi trác táng ở đế đô còn đang tranh luận rốt cuộc là Tô Văn uống lộn thuốc hay là Thẩm Ngọc Thư uống lộn thuốc, Tĩnh Ninh hầu phủ đã lặng yên không một tiếng động cùng Tấn Thân Vương phủ định việc hôn nhân.

Biết được tiểu thư nhà mình cùng Tấn Thân Vương thành thân, trong viện Văn Nguyệt là người vui mừng nhất, bởi vì nàng theo Tô Văn đi qua Tấn Vương phủ, chính mắt nhìn thấy Tấn Thân Vương đối với tiểu thư nhà mình tốt như thế nào, Văn Nguyệt là thật tâm vì tiểu thư nhà mình cảm thấy vui vẻ, so sánh xuống, Văn Ngọc biết được tin tức này, cả người càng ngày càng ưu thương tiểu tự.

Trong mắt nàng tiểu thư đây là bất đắc dĩ, ép dạ cầu toàn, tâm như nước lạnh, tự đoạn đường lui.

Tóm lại, tiểu thư đi đến bước đường ngày hôm nay đều là do chính mình sai!

Này đây, thời điểm toàn bộ Tĩnh Ninh hầu phủ lặng yên không một tiếng động chuẩn bị hỉ sự cho năm sau, chỉ có một mình Văn Ngọc nội tâm bàng hoàng không biết nên làm thế nào cho phải.

Đào mất liền đến cuối năm, đêm giao thừa mỗi năm, bệ hạ đều phải mở tiệc khoản đãi văn võ bá quan, mà Thái Hậu cũng sẽ tại hậu cung mở tiệc chiêu đãi một chúng nữ quyến quý tộc.

Lúc này không chỉ Tô Văn nhận được thiệp mời của Thái Hậu, tỷ muội Thẩm Thanh Cẩm cùng Thẩm Thanh Dao ở Khánh Xuyên hầu phủ cũng đồng thời nhận được thiệp mời của Thái Hậu.

Mấy ngày gần đây tuy rằng Khánh Xuyên hầu phủ đã chịu ảnh hưởng của việc bị Tô gia từ hôn, nhưng Thẩm Thanh Cẩm lại so với bất kỳ kẻ nào đều vui vẻ hơn nhiều.

Tuy rằng không biết Tô Văn vì cái gì chủ động từ hôn, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến đại ca mình không cần lại nghề nhũ nữ nhân làm mình chán ghét kia, Thẩm Thanh Cẩm liền tâm tình sáng khoái, hiện giờ thu được thiệp mời của Thái Hậu, Thẩm Thanh Cẩm ánh mắt xoay chuyển nảy ra ý hay....

Nếu đã giải quyết xong nữ nhân làm mình chán ghét rồi, như vậy cũng nên đến phiên chính chủ Thẩm Thanh Dao, đòi trước nàng ta trăm phượng ngàn kế đoạt đi phu quân của mình, đời này Thẩm Thanh Cẩm vẫn còn chưa hết chướng mắt tra nam kia đâu!

Nếu Thẩm Thanh Dao muốn, mình làm người tốt liền làm tới cùng, dứt khoát thành toàn cho nàng ta cùng Ngũ hoàng tử!

Thịnh yến trừ tịch còn chưa diễn ra, sớm đã có người gấp không chờ nổi....

Bộ ngựa bắt ve chim sẽ núp sau, rốt cuộc ai mới là bộ ngựa, ai mới là hoàng tước?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Đích Nữ Trở Về (18)

Edt: Mít

Đêm giao thừa, vạn ngọn đèn dầu.

Thời điểm Lưu thị mang theo Tô Văn tiến vào hậu cung, cung uyển đã tới không ít người.

Ở trong một đoàn thiên kim ăn mặc diễm lệ nhan sắc quý nữ, một thân tố cẩm Thẩm Thanh Cẩm thật là phá lệ hấp dẫn người chú ý....

Cái gọi là tẩy trần duyên hoa*, làm sao không phải là một loại loè thiên hạ khác?

* tẩy trần duyên hoa: xóa bỏ lớp trang điểm bên ngoài, trở về với bản chất thực...Dạng như mặt mộc ý.

Tô Văn đêm nay vẫn như cũ dựa theo phân phó của Lưu thị mặc cung trang đỏ thắm, tóc dài cũng búi lên theo kiểu thịnh hành ở đế đô hiện nay, không cầu người thấy được, nhưng cầu không mất lễ với người.

“Văn tỷ tỷ, tỷ đến rồi!”

Người thứ nhất xông lên cùng Tô Văn chào hỏi thình lình chính là Thẩm Thanh Dao, tiểu cô nương đêm nay cũng xuyên một kiện cung trang màu đỏ dày nặng, đem khuôn mặt nhỏ ngầy ngô phụ trợ càng thêm trắng nõn trong suốt.

“Thanh Dao muội muội.”

Tô Văn hướng về phía Thẩm Thanh Dao gật gật đầu, bởi vì đã cùng Thẩm gia từ hôn, đối với Thẩm Thanh Dao thân thiết, Tô Văn có vẻ thật lễ phép, mà những thiên kim quan gia ở một bên cũng đều tránh ở bên kia khe khẽ nói nhỏ..

Tô Văn biết nguyên chủ ở đế đô là có tiếng tùy hứng, những nhóm quý nữ tự nghĩ có tài lại có đức luôn luôn cao lãnh không muốn cùng "Bao cô" Tô Văn bực này vô tri này giao tiếp, mà những người có thân phận hơi thấp một chút muốn cùng nàng lôi kéo làm quen, lại bị nguyên chủ chướng mắt.

Cho nên, trên thực tế ở đại yến hội này có thể cùng Tô Văn nói chuyện, thật đúng là chỉ có một mình Thẩm Thanh Dao tiểu loli phúc hắc này.

Lúc này Lưu thị đã sớm bị Vương thị kéo qua bên kia cùng một đám các phu nhân hầu gia hội tụ, Dư thị cũng cùng một đám các phu nhân quen biết vừa nói vừa cười.

Thẩm Thanh Dao lôi kéo Tô Văn hỏi han, hai người vừa nói vừa cười cũng coi như là hòa hòa khí khí.

Nhưng thật ra Thẩm Thanh Cẩm một mình vẫn luôn thể hiện cô đơn ngồi ở cách đó không xa, mắt lạnh nhìn Thẩm Thanh Dao cùng Tô Văn chuyện trò vui vẻ, nàng hơi rĩ nhí, khóe miệng gọi lên ý cười trào phúng....

Đời này Tô Văn cũng đừng trông cậy gả vào Thẩm gia, Thẩm Thanh Dao còn cố gắng mượn sức nàng ta như vậy, không biết lại đánh cái chủ ý gì.....

“Văn tỷ tỷ, tỷ vì cái gì muốn cùng ca ca từ hôn?”.

Thẩm Thanh Dao thân thiết lôi kéo Tô Văn hỏi han, đột nhiên đem đề tài chuyển tới trên người Thẩm Ngọc Thư, một khuôn mặt đẹp hiện lên một chút cô đơn.

“Gần đây ca ca rất không vui, Thanh Dao cũng không vui, Văn tỷ tỷ tỷ tốt như vậy, nếu làm tẩu tẩu của muội nhất định sẽ không khi dễ muội.”

Nói như vậy, Thẩm Thanh Dao còn cố ý dùng sức lắc lắc cánh tay Tô Văn.

“Ta cùng Ngọc Thư ca không duyên không phận, nếu là tương lai người khác gả vào Thẩm phủ cũng không có ai dám khi dễ muội đâu, muội chính là thiên kim Thẩm gia, ai dám khi dễ muội chứ?”

Tô Văn không dấu vết đem cánh tay mình từ trong tay Thẩm Thanh Dao rút ra, về mặt mỉm cười.

“Ai nói không ai khi dễ muội?”

Thẩm Thanh Dao ánh mắt lóe lóe, không dấu vết liếc Thẩm Thanh Cẩm cách đó không xa một cái.

“Văn tỷ tỷ, muội.....muội có chuyện, không biết có nên nói cho tỷ biết hay không.”

“A? Chuyện gì?”

Tô Văn trên mặt lộ ra một tia tò mò, về mặt vội vàng nhìn Thẩm Thanh Dao.

Thẩm Thanh Dao ghé sát vào bên người Tô Văn, lôi kéo ống tay áo cô, tới gần lỗ tai cô thấp giọng nói.

"Văn tỷ tỷ còn nhớ rõ chuyện của Ngọc Như lần trước không?"

Ngọc Như.....

Nghe Thẩm Thanh Dao nói, biểu tình Tô Văn quả nhiên trở nên phức tạp, thanh âm cũng có chút run rẩy.

“Muội, muội đã biết cái gì?”

"Muội tìm được nha hoàn ngày đó mang mọi người đi sương phòng ở hậu viện, sau khi phát sinh sự kiện kia, nàng ta đã bị đuổi ra khỏi hầu phủ bán cho câu lan viện, muội cho nàng ta một ít ngân phiếu, để nàng ta chuộc thân, nàng ta lúc này mới giúp muội cẩn thận nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó một chút, nàng ta nói..... Nàng ta tận mắt nhìn thấy Văn tỷ tỷ tự mình đi đến hậu viện, sau đó thời điểm nàng ta rời đi, còn nhìn thấy một người, người kia chính là Ngọc Như, nàng ấy giống như vẫn luôn đi theo phía sau tỷ!"

Thẩm Thanh Dao xác thực vẫn luôn âm thầm điều tra chuyện ngày đó, mà hiện tại trong lòng nàng đã có kết quả rồi.

Tuy rằng nàng không biết Thẩm Thanh Cẩm vì sao phải làm như vậy, nhưng nếu bắt được nhược điểm của Thẩm Thanh Cẩm, nàng tự nhiên là phải lợi dụng!

Tô Văn nghe được Thẩm Thanh Dao nói, gắt gao cắn cắn môi, trên mặt làm ra một bộ dáng phi thường phẫn nộ...

“Ta nhớ ra rồi, ngày đó ta uống một ly trà, hình như cũng là Ngọc Như đưa cho ta, sau đó lại ta cảm thấy có chút ớn lạnh liền một mình đi bên ngoài hóng gió, kết quả liền nhìn thấy thân ảnh Ngọc Như ca thoáng qua, ta vốn định tìm huynh ấy trò chuyện, bất tri bất giác đã bị thân ảnh kia dẫn tới hậu viện, sau đó.....sau đó có người từ sau lưng đánh ta bất tỉnh, người kia, chẳng lẽ là Ngọc Như? Nhưng mà.....nàng vì cái gì muốn hại ta?”

Tô Văn vừa nói, một bên lộ ra biểu tình phẫn nộ đến cực điểm.

“Văn tỷ tỷ, Ngọc Như chỉ là nô tỳ, nàng ta nào có cái bản lĩnh cùng lá gan kia mà dám tính kế tỷ? Ta đoán sau lưng nàng ta nhất định có người sai khiến!”

Nói tới đây, Thẩm Thanh Dao lại không dấu vết liếc mắt nhìn Thẩm Thanh Cẩm cách đó không xa một cái.

“Là Thẩm Thanh Cẩm? Là Thẩm Thanh Cẩm đúng không?”

Ngữ khí Tô Văn bỗng nhiên kịch liệt lên.

“Ta biết là nàng ta, nhất định là nàng ta!”

“Văn tỷ tỷ, tỷ đừng kích động như vậy!”

Thấy Tô Văn nóng nảy như vậy, Thẩm Thanh Dao lại lộ ra biểu tình muốn nói lại thôi.

“Tuy rằng tỷ tỷ thích quán lấy ca ca, nhưng là..... Tỷ ấy sẽ không ác độc như vậy chứ? Tỷ ấy.....”

“Hừ, nàng ta có ý định muốn chia rẽ ta cùng Ngọc Như ca, tiện nhân này!”

Lúc này Tô Văn giống như hoàn toàn nghe không được “Khuyên can” của Thẩm Thanh Dao, cô bỗng nhiên đi nhanh đến, ba bước cũng làm thành hai bước đi tới trước mặt Thẩm Thanh Cẩm đang ngồi bên bàn.

Bưng bầu rượu trên bàn lên, Tô Văn cũng không thèm nhìn tới, liền mở ra, đem tất cả rượu đều đổ trên mặt Thẩm Thanh Cẩm..

“A!”

Thẩm Thanh Dao theo sau chạy tới kinh hô một tiếng, lập tức thuận lợi đem tầm mắt mọi người đều hấp dẫn lại đây.

“Tô Văn, ngươi đang làm cái gì?”

Đột nhiên bị xối rượu vào mặt, Thẩm Thanh Cẩm lúc này cũng đứng dậy không thể hiểu được nhìn Tô Văn trước mặt mình thở phì phì.

“Làm cái gì? Ta hôm nay phải hảo hảo giáo huấn tiện nhân ngươi một chút!”

Tô Văn nhướn mày về mặt khinh miệt nhìn Thẩm Thanh Cẩm.

“Thẩm Thanh Cẩm, ngươi ở sau lưng chơi ám chiêu, tính kế người thì tính là cái bản lĩnh gì? Ngươi còn không phải muốn chia rẽ ta cùng Ngọc Như ca sao? Hiện tại ngươi được như ý, ngươi có phải đặc biệt đắc ý hay không?”

“Tô tiểu thư, ngươi làm cái gì vậy!”

“Văn Nhi, đừng hồ nháo!”

Lúc này Dư thị cùng Lưu thị cũng mang theo một đám phụ nhân quan gia chạy tới, ở dưới sự khuyên can của mọi người vây xem, Tô Văn “Nổi nóng” nâng mắt, quét mắt nhìn mọi người một cái.

“Hôm nay ta phải ở trước mặt mọi người vạch trần gương mặt thật của Thẩm Thanh Cẩm, lần trước ở Khánh Xuyên hầu phủ, chính là nàng ta ở sau lưng chơi ám chiêu muốn hại ta, mắt thấy hại ta không thành, nàng ta lại đem nha hoàn bên người mình đẩy ra làm kẻ chết thay!”

“A!”

Nghe Tô Văn nói, trong đám người phát ra từng trận kinh hô, hôm nay tới đây tham gia yến hội, đại đa số đều là người chứng kiến sự kiện kia, lúc này nghe được Tô Văn nói ra “Tin nóng” như thế, tất cả đều bị kinh sợ.

Dư thị ở một bên không dấu vết cùng nữ nhi Thẩm Thanh Dao của mình nhìn nhau một cái, mà Lưu thị nghe được Tô Văn nói lập tức lãnh sắc mặt, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Thẩm Thanh Cẩm.

“Tô tiểu thư, bắt tắc lấy tang chứng, ngươi không cần nghe lời người nào đó liền tùy ý bôi nhọ người khác!”

Cùng Tô Văn “Tức muốn học máu” so sánh, Thẩm Thanh Cẩm lúc này tuy rằng vẻ mặt chật vật, nhưng biểu tình trên mặt thoát nhìn lại đặc biệt thần nhiên và bình tĩnh.

“Ngươi cùng ca ca ta có hôn ước trong người, cũng coi như tẩu tử tương lai của ta, ca ca luôn đối với ta rất tốt, ta vì sao phải hại ngươi?”

“Hừ, bởi vì Ngọc Thụ ca đối với ngươi tốt, ngươi mới càng muốn hại ta, bởi vì ngươi tiểu tiện nhân không biết xấu hổ này, thích Ngọc Thụ ca!”

Tô Văn giọng cảm về mặt khinh thường nhìn Thẩm Thanh Cẩm.

Đối phó với người như Thẩm Thanh Cẩm người, nếu cùng nàng ta phân rõ phải trái giảng chứng cứ, nói không chừng sẽ bị nàng đưa xuống đầm lầy, còn Tô Văn đối phó loại người này càng thích sử dụng phương thức đơn giản thô bạo một chút...

Ngươi không phải cảm thấy ta tùy hứng làm bậy sao? Tỷ tỷ hôm nay liền tùy hứng một phen cho ngươi xem.

“Ngươi.....”

Nghe Tô Văn nói, Thẩm Thanh Cẩm sắc mặt cực kì khó coi.

“Ngươi ngậm máu phun người!”

Thẩm Thanh Cẩm cùng Thẩm Ngọc Thụ là huynh muội ruột thịt, bởi vì hai huynh muội tình cảm đặc biệt tốt, bọn họ vẫn luôn là đối tượng của rất nhiều con em quý tộc hâm mộ, lúc này nghe được Tô Văn nói Thẩm Thanh Cẩm vậy mà sẽ thích ca ca của mình, ánh mắt mọi người nhìn Thẩm Thanh Cẩm đều trở nên rất kỳ quái.....

Tuy sống lại một đời, Thẩm Thanh Cẩm vẫn có uy hiếp của chính mình, nàng yêu quý thanh danh của mình như vậy, mà Tô Văn đêm nay liền cố tình muốn cho nàng thân bại danh liệt!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Đích Nữ Trở Về (19)

Edt: Mít

Có thể được Thái Hậu mời nhập cung tham gia tiệc tối tự nhiên đều là những quý nữ, những nhóm quý nữ đó có thói quen trước mặt người khác thì ưu nhã đậm nhiên, còn đối với trạch đấu trong nhà mình, đều tuyệt đối là làm bộ làm tịch, giống Tô Văn trắng trợn táo bạo như người đàn bà đánh đá xé rách hình tượng trước mặt mọi người thật đúng là chưa thấy qua.

Lúc này Thẩm Thanh Cẩm cũng bị Tô Văn chọc tức cả người run rẩy, tuy là nàng ngày thường lý trí đậm nhiên, nhưng ở trước mặt bao người bị Tô Văn bôi nhọ như thế, đáy lòng nóng giận cũng nhịn không được bạo phát.

“Tô Văn, ngươi nếu còn ăn nói bừa bãi, đừng trách ta không khách khí!”

Thẩm Thanh Cẩm đè nặng lửa giận, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Văn, mà nhìn thấy Thẩm Thanh Cẩm phát hỏa, Tô Văn có chút khinh miệt cười.

“Làm sao, ngươi bị ta vạch trần trước mặt mọi người nên thẹn quá thành giận sao? Thẩm Thanh Cẩm ngươi nhìn ngươi xem, Tề nhất, tất cả mọi người đều mặc trang phục tươi sáng vui vẻ, còn ngươi lại mặc như là mẹ chết, ai nha, ngại quá, ta thiếu chút nữa quên mất nương của ngươi đã sớm chết rồi!”

Thấy Tô Văn không chỉ không biết thu liễm, vậy mà còn cố ý nói đến chuyện mình mất mẫu thân sớm, Thẩm Thanh Cẩm cuối cùng cũng áp không được lửa giận ở đáy lòng, nàng đột nhiên nâng tay lên, mắt thấy liền đánh vào mặt Tô Văn....

“Ngươi không có tư cách nói đến nương ta! Ngươi không xứng!”

“Bang!”

Tay Thẩm Thanh Cẩm đã sớm bị Tô Văn có chuẩn bị ở giữa không trung đánh rớt.

“Ta không xứng?”

Tô Văn nheo mắt, ánh mắt lãnh lệ nhìn Thẩm Thanh Cẩm trước mắt.

“Ta xứng hay không xứng nhắc tới Thảm phu nhân, đó là do Thảm phu nhân định đoạt! Mà ta xứng hay không xứng với Thảm Ngọc Thư, cũng là do Thảm Ngọc Thư định đoạt! Thảm Thanh Cẩm, người cho rằng người là cái thá gì? Là một nữ nhi, người có mỗi năm đi thăm mộ mẹ ruột của mình sao? Là một muội muội, người có ý thiết kế chia rẽ hôn sự của ca ca ruột, người có nghĩ tới cảm nhận của ca ca người sao? Người như người, vậy mà còn mở miệng ngậm miệng nói Tô Văn ta không xứng!”

Nghe Tô Văn nói, Thảm Thanh Cẩm ngậy ra một lúc, mà những người chung quanh cũng đều nhìn không được im lặng, các nàng chưa từng gặp qua Tô Văn hùng hổ dọa người như vậy.

Tô Văn đã từng vì lấy lòng Thảm Ngọc Thư, mỗi năm định kỳ đều đi đến trước mộ của Thảm phu nhân bái tế, khi đó nàng bị trở thành “Hoa sĩ” bị toàn đế đô chê cười.

Hiện tại, lại nghe Tô Văn nói đến những lời này, những nhóm danh môn quý nữ đó tất cả đều không tự chủ được trầm mặc.....

Ở lúc mọi người trầm mặc, Thảm Thanh Cẩm sắc mặt càng thêm khó coi, nàng trước khi trọng sinh bị Dư thị giả nhân giả nghĩa che dấu, vẫn luôn xem bà ta như mẫu thân sinh của mình, mà sau khi trọng sinh nàng lại thời thời khắc khắc đều nghĩ đến việc đi tìm kẻ thù kiếp trước để trả thù, Thảm Thanh Cẩm căn bản không có thời gian cùng tâm tư để đi bái tế mẫu thân mất sớm của mình.

Cừu hận, sớm đã che mờ mắt Thảm Thanh Cẩm, làm nàng nhìn không thấy thế gian này còn có thân tình cùng tình yêu, nàng nhìn thấy chỉ có phản bội cùng lừa gạt, chỉ có chán ghét cùng căm hận.

Lúc này, cảm giác được ánh mắt khác thường của mọi người nhìn về phía mình, lại nhìn thấy Tô Văn trước mặt vênh váo tự đắc, Thảm Thanh Cẩm lại nghĩ tới kiếp trước thê thảm của mình, nhớ tới thai nhi vô tội chết ở trong bụng kia, trong lúc nhất thời bị thương từ trong lòng dâng lên, nàng cũng bắt chập nhiều người như vậy, sắc mặt tái nhợt hướng về trước người Tô Văn vọt qua....

Kiếp trước, nếu không phải bởi vì Tô Văn cản trở, ca ca nhất định sẽ vì mình đòi lại công đạo, mình cũng sẽ không rơi vào kết cục táng thân trong biển lửa!.

Tưởng tượng đến đây, ánh mắt Thảm Thanh Cẩm nhìn về phía Tô Văn mang theo khắc cốt oán hận.

Mắt thấy Thảm Thanh Cẩm hướng về phía mình nhào tới, Tô Văn chỉ là cười cười, đang muốn có động tác, cửa đại điện đột nhiên truyền đến âm thanh thông báo bén nhọn của nội thị tổng quản.....

“Thái Hậu giá lâm!”

Thái Hậu tới!

Trong đại điện mọi người đang xem náo nhiệt vừa nghe thông báo tất cả đều sắc mặt đại biến, một bên sửa sang lại trang dung, một bên nhanh chân về vị trí của mình...

“Thái Hậu tới! Tỷ tỷ, tỷ không cần xúc động!”

Mắt thấy phượng giá của Thái Hậu phải vào cửa, Thảm Thanh Dao vẫn luôn ở một bên thờ ơ lạnh nhạt đột nhiên tiến lên một bước, một bên khuyên bảo một bên lôi kéo góc áo Thảm Thanh Cẩm.

“Người buông tay!”

Thảm Thanh Cẩm còn chưa bị tức giận làm hồ đồ, nàng biết Thảm Thanh Dao ngay lúc này đột nhiên có động tác, tuyệt đối là không có ý tốt.

Cho nên nàng nhanh tay nhẹ nhàng đẩy Thảm Thanh Dao ra một chút, vốn định đem nàng ta đẩy ra, làm nàng ta đứng trở ngại mình, nhưng Thảm Thanh Dao thời điểm lui ra phía sau, lại bị Tô Văn bên cạnh nhìn như vô tình vướng một chút, cả người trọng tâm không vững, loạng choạng té ngã trên mặt đất, cái trán tròn bóng vừa lúc đập vào ngọc thạch trên mặt đất ở đại điện, nháy mắt liền chảy ra huyết sắc đỏ tươi.

Biến cố này tới tới quá bất ngờ, chờ Dư thị phản ứng lại tiến lên ôm lấy nữ nhi của mình, phượng giá của Thái Hậu đã vào đại điện.

“Trên đại điện, người nào làm càn như thế!”

Lúc này trong đại điện có chút hỗn loạn, nội thị tổng quản hầu hạ Thái Hậu nhìn thấy trường hợp trong đại điện, nhìn không được ánh mắt lạnh lùng, cao giọng khiển trách một câu.

Dư thị ôm cái trán đỏ máu của Thảm Thanh Dao run rẩy quỳ trên mặt đất, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Mà Thảm Thanh Cẩm ở một bên ngay lúc này là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, nàng hướng về phía Thái Hậu doanh doanh nhất bái, trên mặt nhìn không ra bất luận thần sắc hoảng loạn gì.

“Thần nữ Thảm Thanh Cẩm tham kiến Thái Hậu, Thái Hậu nương nương Vạn Phúc kim an!”

Kiếp trước Thảm Thanh Cẩm rất quen thuộc tính tình của Thái Hậu, nàng biết Thái Hậu không phải là một vị không nói lý lẽ, hơn nữa Thái Hậu cũng rất thường thức những người làm nguy không sợ, cho nên lúc này Thảm Thanh Cẩm biểu hiện trấn định tự nhiên, thậm chí nàng đã nghĩ kỹ lý do thoái thác,

chỉ cần Thái Hậu mở miệng hỏi tình huống hiện tại là như thế nào, nàng nhất định phải đem chuyện Tô Văn cố ý bôi nhọ mình nói ra!.

Nghe Thẩm Thanh Cẩm nói, Thái Hậu một thân hoa phục chỉ là nhẹ nhàng nâng mắt liếc mắt một cái, sau đó, ánh mắt Thái Hậu liền dừng ở trên người Tô Văn, thấy Tô Văn cũng đứng ở giữa đại điện vẻ mặt tái nhợt, Thái Hậu nhìn không được nhũn mảy.

“Nha đầu Tô gia, đây là làm sao vậy? Bị dọa rồi sao? Tới tới tới, đến chỗ ai gia, để ai gia nhìn xem!”

Thẩm Thanh Cẩm.....

Mọi người:.....

“Thái Hậu!”

Tô Văn nghe được thanh âm của Thái Hậu lập tức trưng một khuôn mặt ủy khuất, đáng thương hề hề vọt tới bên người Thái Hậu.

“Thái Hậu, ngài tới đúng rất đúng lúc, Thẩm Thanh Cẩm vừa rồi muốn đánh thần nữ, Thanh Dao muội muội ở một bên ngăn cản nàng, kết quả bị nàng đẩy ngã trên mặt đất còn bị thương cái trán! Thái Hậu nương nương, ngài phải vì thần nữ làm chủ!”

“Thái Hậu, ngài chớ nên tin vào lời nói phiến diện của Tô Văn! Nguyên nhân mọi chuyện thật ra là.....”

Thẩm Thanh Cẩm mắt thấy Tô Văn ở trước mặt Thái Hậu thay trắng đổi đen, nàng gấp không chờ mở miệng muốn vì chính mình biện giải, nhưng nói đến một nửa đã bị thanh âm lạnh băng uy nghiêm của Thái Hậu đánh gãy!

“Làm càn! Ai gia có cho ngươi nói chuyện chưa?”

Thái Hậu mắt lạnh nhìn Thẩm Thanh Cẩm một thân lụa trắng, bản năng liền đối với nàng không vui, hướng chi..... Nàng vậy mà còn dám khi dễ con dâu tương lai của mình?

Tưởng tượng đến tiểu nhi tử số khổ kia của mình thật vất vả mới tìm nữ nhân mà mình thích, đều đã chuẩn bị thành thân, mình làm mẫu hậu sao có thể để con dâu tương lai của mình ở chính địa bàn của mình bị người khác khi dễ?

“Dư thị, ngươi tới nói xem đây là có chuyện gì?”

Thái Hậu xoay chuyển ánh mắt, lập tức dừng ở trên người mẹ con Dư thị cách đó không xa.

Dư thị sắc mặt có chút phức tạp.

“Hồi bẩm Thái Hậu, tiểu nữ Thanh Cẩm cùng Tô đại tiểu thư..... Có chút hiểu lầm, nàng cũng không phải thật sự muốn động thủ với Tô đại tiểu thư! Mong Thái Hậu tha tội!”

Thanh âm Dư thị run rẩy, giống như phải vì Thẩm Thanh Cẩm biện giải, trên thực tế lại là chứng thực Thẩm Thanh Cẩm trong điện hành hung người là sự thật.

Quả nhiên, nghe được Dư thị nói, sắc mặt Thái Hậu lập tức âm lãnh xuống, nàng rừ con ngươi hàn ý nghiêm nghị liếc Thẩm Thanh Cẩm một cái, sau đó lại ánh mắt nhu hòa nhìn Tô Văn đang ngồi cạnh mình.

“Nha đầu Tô gia, ngươi có bị thương chỗ không? Mau để ai gia nhìn xem!”

“Thần nữ không có việc gì, chỉ là Thanh Dao muội muội nàng.....”

Tô Văn cố ý kéo dài âm cuối, ánh mắt dừng ở trên người Thẩm Thanh Dao cách đó không xa.

Lúc này tâm tư Thẩm Thanh Dao lại là phức tạp nhất trong tất cả mọi người....

Cho tới nay Thẩm Thanh Dao đều cảm thấy mình thông minh tuyệt đỉnh, cho dù là Thẩm Thanh Cẩm hay là Tô Văn đều là bị mình đùa bỡn như phế vật trong lòng bàn tay.

Nhưng hôm nay nàng mới biết được, tỷ tỷ của mình nhìn như đơn thuần ngây thơ cũng có một mặt vững vàng bình tĩnh như vậy, mà Tô đại tiểu thư luôn bị mình xem như bao cò, một khi lên tiếng là nhất minh kinh nhân! *(kiểu như không nói thì thôi mà nói thì làm người ta ngạc nhiên í)*

Lúc vừa rồi, Thẩm Thanh Dao mắt thấy Tô Văn nhấc chân cố ý vướng mình một chút, mà hiện tại, nàng lại ở trước mặt Thái Hậu vì mình bất bình.....

Thẩm Thanh Dao cho đến giờ khắc này mới đột nhiên phát hiện, Tô Văn trước mắt này thật sự xa lạ, một chút cũng không giống đại tiểu thư bao cò mà trước kia nàng quen biết, có lẽ, nàng ấy của hiện tại, mới là nàng ấy chân thật nhất?.....

“Người đâu, đỡ Thẩm tiểu thư xuống, thuận tiện truyền thái y chẩn trị!”

Thái Hậu ra lệnh một tiếng, lập tức có cung nữ nội thị bước nhanh đến đỡ Thẩm Thanh Dao từ trong ngực Dư thị đi.

Đợi cho Thẩm Thanh Dao được người đỡ đi rồi, Thái Hậu lúc này mới lạnh giọng khiển trách.

“Thẩm Thanh Cẩm, ở trên đại điện ngang nhiên quát tháo, ngươi biết tội chưa?”

“Thần nữ không biết!”

Mắt thấy Thái Hậu cố ý thiên vị Tô Văn, Thẩm Thanh Cẩm nội tâm không phục, nàng nhin không được nâng mi mắt, cùng Thái Hậu bốn mắt nhìn nhau.

“Thần nữ còn có chuyện muốn nói! Hôm nay việc này rõ ràng là Tô Văn.....”

“Ai u.”

Tiếng kêu sợ hãi của Tô Văn lại lần nữa đánh gãy lời nói Thẩm Thanh Cẩm, Thẩm Thanh Cẩm sắc mặt khó coi nhìn kỹ thuật diễn phù hoa của Tô Văn đang đỡ trán của mình.

“Ta đau đầu quá! Không biết có phải bị nàng ấy làm cho nóng giận quá hay không, Thái Hậu, đều là Tiểu Văn sai, Tiểu Văn không nên đi trêu chọc Thẩm tiểu thư, cũng không nên cùng nàng ấy tranh chấp, hôm nay vốn là một ngày rất tốt, chính Tiểu Văn làm Thái Hậu nương nương mất hứng, thỉnh Thái Hậu trách phạt!”

Nói xong, Tô Văn làm bộ chuẩn bị quỳ xuống nhận sai, không đợi mọi người phản ứng, Thái Hậu đã tự mình cong hạ thân thể đỡ hai tay Tô Văn.

Cái động tác này lại làm các bạn nhỏ trong điện sợ ngây người....

Tô đại tiểu thư này rốt cuộc là cái vận khí gì vậy?

Vậy mà được Thái Hậu thiên vị như thế?

Tô Văn: nhi tử của Thái Hậu là hậu trường của ta, ta làm sao sẽ có chuyện được?

“Tiểu Văn không cần nói như vậy, thị phi công đạo tự tại nhân tâm, ai gia sẽ vì ngươi làm chủ!”

Một tiếng Tiểu Văn này, Thái Hậu nương nương kêu thật thuận miệng, mọi người một bên đều đã hết chỗ nói rồi....

Thái Hậu chính là mẹ đẻ của bệ hạ, các vị tiểu thư ở đây đều là cùng hoàng tử đương triều tuổi tác tương đương, ai có bản lĩnh có thể làm cho Thái Hậu gọi thẳng nhũ danh?

Đến Thái tử phi cũng không có đặc quyền đó nha!

Một đám người tròn mắt há hốc mồm, cũng chỉ có Lưu thị có thể khắp nơi về mặt đạm nhiên....

Không sai, nữ nhi của lão nương tương lai chính là Tấn Vương phi, là đệ muội của bệ hạ, con dâu của Thái Hậu, đến Thái Tử thấy cũng phải kêu một tiếng hoàng thẩm, hành lễ trưởng bối.

Tương tượng đến đây, tâm tình Lưu thị liền phá lệ thoải mái.

Được rồi, thật ra dựa theo bối phận cùng địa vị mà nói, gả cho Tấn Thân Vương hình như cũng không tệ lắm?

Lúc này Lưu thị từ đáy lòng đã có chút tán thành việc hôn nhân này, mà hiện tại duy nhất làm nàng lo lắng chính là thân thể của con rể yếu đuối nha, nếu không muốn để nữ nhi mình tuổi còn trẻ phải thủ tiết, tương lai nhất định phải dùng nhiều tiền mua đồ bổ để cho con rể hảo hảo tắm bổ.....

~~~~~

Tô tướng quân "không được" sao?

Ai nói Tô tướng quân "không được", một tát chụp chết luôn cho coi..

=)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 124: Đích Nữ Trở Về (20)

Edt: Mít

Yến tiệc đêm giao thừa ở hậu cung vẫn còn tiếp tục, mà tỷ muội Thẩm gia lại vô duyên với dạ yến đêm nay, Thẩm Thanh Dao được đỡ đến thiên điện xem vết thương, mà Thẩm Thanh Cẩm lại bởi vì va chạm với Thái Hậu bị phạt ở một gian thiên điện khác tự mình tĩnh tâm. ....

Cùng so sánh với cảnh ngộ của tỷ muội Thẩm gia, Tô Văn đang nhận được sự yêu thích của Thái Hậu, Thái Hậu không chỉ có để Tô Văn ngồi ở bên người mình dùng cơm, thậm chí còn vẽ mặt tươi cười tự mình gấp thức ăn cho cô.

Bạc đãi ngộ đặc thù này, các vị quý nữ cùng các phu nhân xem ở một bên đã chết lặng. ....

Đều nói sủng bắn chim đầu đàn, hôm nay Tô Văn ở tiệc tối làm nổi bật như vậy, thay thành người khác đã sớm như đi trên băng mỏng, cố tình Tô đại tiểu thư nhà chúng ta có tiếng không tìm không phổi, tiệc tối chỉ được một nửa, Tô Văn liền lấy thân thể không khoẻ cáo lui trước, Thái Hậu không chỉ có không trách tội, còn riêng kêu nữ quan bên người mình dẫn Tô Văn đi thiên điện cách vách nghỉ ngơi.

Thái Hậu an bài thiên điện cho Tô Văn tự nhiên cũng là cực tốt, Tô Văn vừa vào cửa liền cảm giác được nhiệt khí ấm áp bên trong.

Lúc này ở trong phòng bếp than cháy vừa đủ, mà ở trên giường cạnh bếp lò, ngồi một thân ảnh thon dài gầy ốm, hần mặc măng bào màu tím, một đầu tóc đen như mực nhu thuận khoác trên vai.

Cung nữ ở phía sau nhìn thấy người trong thiên điện hình như cũng không ngoài ý muốn, nàng hơi tiến lên một bước, rừ mi mắt cung kính hành một cái đại lễ.

“Nô tỳ tham kiến Cửu vương gia!”

Cung nữ này cũng là người lâu năm bên cạnh Thái Hậu, tự nhiên là theo thói quen kêu Tần Mục Ngôn là “Cửu vương gia”.

Nghe cung nữ nói, Tô Duệ chỉ là không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, cung nữ kia lập tức thức thối lui ra ngoài, lúc này, thiên điện cũng chỉ còn lại Tô Văn cùng Tô Duệ....

“Tân niên vui vẻ!”

Hai người không hẹn mà cùng mở miệng, sau đó lại nhìn nhau cười.

“Lại đây ngồi.”

Tô Duệ vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, Tô Văn nhìn thấy động tác của hần tự nhiên không chút do dự đi đến bên cạnh Tô Duệ ngồi xuống.

“Chàng đem chuyện của chúng ta nói cho Thái Hậu?”

Đêm nay Thái Hậu vừa thấy mặt liền đối với Tô Văn phá lệ chiếu cố, khi đó Tô Văn liền nghĩ tới điểm này, sau đó cô mới có thể không chút do dự dựa thế.

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ ngược mắt nhìn Tô Văn, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ta biết Thẩm Thanh Cẩm không phải đối thủ của nàng, nhưng mà..... Ta không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ nàng, cho dù là có cái ý tưởng đó cũng không được, chỉ cần có ta ở đây, thế giới này, thế giới sau, mỗi cái thế giới..... Đều không ai có thể khi dễ nàng.”

Không ai có thể khi dễ nàng, ta cũng không thể.....

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn nhin không được nhướn mày cười.

“Chàng thật ấu trĩ, nhưng mà..... Ta thích.”

Khi nói chuyện, Tô Văn đã không tự chủ đem đầu dựa vào vai Tô Duệ.

“Qua năm, nhiệm vụ này cũng không sai biệt lắm gần kết thúc, ta cũng không cần mạng của Thẩm Thanh Cẩm, như vậy chàng và ta mỗi người một nửa tích phân của nhiệm vụ, chàng có chịu không?”

Trước kia, Tô Văn đối với tích phân nhiệm vụ đặc biệt chấp nhất, mà hiện tại.....

Cô cảm thấy mình đã không cần liều mạng đi kiếm tích phân như vậy.

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ bên cạnh chỉ là nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Tất cả đều nghe theo nàng. ”

Từ một khắc hần nhận định nàng kia, đối với Tô Duệ mà nói, cả nhân sinh của mình, quan trọng nhất cũng chỉ có Tô Văn, tất cả những thứ khác đều là mây bay.....

Giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tô Văn, khóe môi Tô Duệ không tự chủ được ôn nhu mỉm cười.

Trừ tịch náo nhiệt, thiên điện yên tĩnh, hai người lẳng lặng rúc vào nhau, an bình lại thoải mái yên lặng thể nghiệm cái trừ tịch đầu tiên ở hoàng triều Đại Kinh của bọn họ, cũng là cái trừ tịch cuối cùng. ....

Nửa đêm, trên không trung ở hoàng thành bốc lên pháo hoa sáng lạn lóa mắt, một năm mới lại bắt đầu.

Thẩm Thanh Cẩm bị trừng phạt một mình ở thiên điện lạnh băng, xuyên thấu qua khe hở cửa sổ nhìn thấy bên ngoài pháo hoa sáng lạn, trong lúc nhất thời đáy lòng ngũ vị tạp trần, nàng không biết mình làm sai cái gì, vốn tưởng rằng trọng sinh một lần thì có thể phiên vân phúc vũ, lại không nghĩ rằng lần này vậy mà thua trong tay Tô Văn người luôn bị mình khinh thường.

Cái này làm cho Thẩm Thanh Cẩm cực kì không cam lòng!

Nàng ngơ ngẩn nhìn pháo hoa ở giữa không trung đến xuất thần, chờ nàng phục hồi lại tinh thần, khóe mắt bỗng nhiên liếc thấy một hình bóng quen thuộc, kia, không phải Thẩm Thanh Dao sao?

Vừa thấy đến kẻ thù kiếp trước của mình, Thẩm Thanh Cẩm thần sắc lập tức nghiêm túc lên, nàng tận mắt nhìn thấy thân ảnh Thẩm Thanh Dao biến mất ở trong bóng đêm, nghĩ đến Thái Hậu trách phạt mình, Thẩm Thanh Cẩm do dự một chút, cuối cùng vẫn lặng lẽ đẩy ra cửa thiên điện, thừa dịp không người chú ý, bước nhanh đuổi kịp phương hướng Thẩm Thanh Dao rời đi .....

Lúc nửa đêm, đường đi trong hậu cung vẫn đèn đuốc huy hoàng, hình như sợ bị người khác nhìn thấy, Thẩm Thanh Dao ở phía trước vẫn luôn chọn đường nhỏ không người đường chật hẹp mà đi, mà Thẩm Thanh Cẩm ngừng thờ lặng lẽ đi theo phía sau nàng, không bao lâu hai người đã rời khỏi hậu cung, đi tới sườn ở Ngự Hoa Viên.

Trời đông giá rét, trong Ngự Hoa Viên chỉ có đông mai còn ngạo hàn đứng thẳng, Thẩm Thanh Cẩm đi theo Thẩm Thanh Dao một đường đi vào giữa Ngự Hoa Viên bên cạnh một cái ao, Thẩm Thanh Dao ở phía trước đột nhiên biến mất.

Thẩm Thanh Cẩm xoa xoa đôi mắt, đêm khuya đen thẫm, hoa viên yên tĩnh, nơi nào còn có bóng dáng Thẩm Thanh Dao?

Đây là...

Không xong!

Trong lòng Thẩm Thanh Cẩm biết mình trúng kế, sắc mặt đại biến xoay người liền muốn rời đi, mà ở nháy mắt nàng xoay người, một thân ảnh mảnh khảnh quý mị bay tới trước mặt nàng....

“A!”

Đột nhiên không kịp phòng ngừa nhìn thấy một khuôn mặt giống mình như đúc, Thẩm Thanh Cẩm đột nhiên hét to một tiếng.

Mà “Thẩm Thanh Cẩm” khác ở trước mặt quý dị cười, nhẹ nhàng nâng hai tay về phía trước dùng sức đẩy....

“Thình thịch!”

Cả người Thẩm Thanh Cẩm bị đẩy vào trong ao, theo lý thuyết lúc này nước ao đều đã kết băng, nhưng chỗ nàng rơi xuống lại trùng hợp là chỗ đáy ao mà nội thị trong cung ngày thường dọn dẹp qua.

Hàn khí khắc cốt nháy mắt vây quanh Thẩm Thanh Cẩm, nàng ý thức dần dần mơ hồ, trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, nàng nghe được nữ nhân ở trên bờ kia dùng thanh âm của mình liêu mạng hô to.....

“Cứu mạng! Cứu mạng a!”

Tiếng kêu cứu bén nhọn kinh hoàng ở trong Ngự Hoa Viên yên tĩnh phiêu đảng, không nghiêng không lệch rơi vào lỗ tai mọi người vừa mới tiến vào cửa Ngự Hoa Viên.

Thì ra lúc này mọi người vừa mới dùng xong tiệc tối, đang chuẩn bị bồi Thái Từ điện hạ cùng nhau đến Ngự Hoa Viên thưởng thức pháo hoa cùng đèn cung đình, kết quả vừa tiến vào hoa viên liền nghe được từ trong hoa viên truyền ra tiếng kinh hô của nữ tử.

Thanh âm này đối với người khác mà nói khả năng có chút xa lạ, nhưng Thẩm Ngọc Thư cùng Tần Đình lại lập tức nghe ra được đúng là thanh âm của Thẩm Thanh Cẩm, vẫn luôn bất hạnh không thể ở trước mặt giai nhân thể hiện, Tần Đình lúc này ánh mắt sáng ngời, không chờ Thẩm Ngọc Thư có động tác, hắn cũng đã giành trước chạy như bay đến đó.

Theo phương hướng thanh âm truyền đến, Tần Đình chạy như bay đến bên cạnh cái ao, nhìn cái ao trước mắt tỏa ra hàn khí, Tần Đình dùng bước chân.

Thân là chi tử của Hoàng Hậu đương triều, Tần Đình từ nhỏ liền tôn quý phi phạm, mười mấy năm qua nhân sinh của hắn có thể nói là thuận buồm xuôi gió, chưa từng ăn qua một chút đau khổ nào.

Cái ao lạnh băng trước mắt dùng mắt thường đều có thể cảm nhận được nó lạnh đến thấu xương, này một khi nhảy xuống, nhất định hàn khí nhập thể!

Ở khoảng khắc Tần Đình chần chờ, lại thấy một thân ảnh khác đã không chút do dự nhảy xuống.

Đó là.....

“Nhị điện hạ!”

Mọi người ở một bên tất cả đều kinh ngạc nhìn Tần Việt nhảy vào trong nước, ngay cả Thẩm Ngọc Thư theo sau đuổi tới đang chuẩn bị xuống nước cũng sửng sốt tại chỗ.

Cho tới nay, Thẩm Ngọc Thư cũng biết Ngũ hoàng tử đối với muội muội của mình có hảo cảm, chỉ là làm hắn không nghĩ tới, ở thời điểm nguy hiểm như vậy, Ngũ hoàng tử do dự, Nhị hoàng tử luôn vô thanh vô tức lại không chút do dự xuống nước cứu người.....

Không bao lâu, mặt nước đông đưa, Tần Việt kéo Thẩm Thanh Cẩm sớm đã hôn mê lên bờ.

“Thanh Cẩm!”

Thẩm Ngọc Thư nôn nóng tiến về phía trước, Tần Việt lại thân thể cứng còng đem Thẩm Thanh Cẩm thẳng tắp ôm ở trong ngực mình.

“Thẩm tướng quân, đừng chạm vào nàng, mau truyền thái y!”

Mọi người ở Ngự Hoa Viên bị chuyện ngoài ý muốn này của Thẩm Thanh Cẩm đánh gãy, Thái Tử lập tức truyền thái y lại đây, mà một đám người cũng đi theo thân ảnh Tần Việt thẳng đến khi đem Thẩm Thanh Cẩm đưa vào một cung điện nào đó.....

Ngự Hoa Viên, một thân ảnh tinh tế tiểu lệ quý mị xuất hiện, nàng nhẹ nhàng ở trên mặt mình sờ sờ, lập tức lộ ra một khuôn mặt thanh tú lạnh nhạt, ngóng nhìn phương hướng mọi người rời đi, ánh mắt nữ tử ngưng ngưng, thấp giọng thì non tên một người...

Tần Việt.....

Tin tức Thẩm Thanh Cẩm rơi xuống nước không bao lâu liền truyền tới hậu cung, nghe tin tức như thế sắc mặt Dư thị đại biến, mà Thái Hậu ở cao tòa phía trên càng là sắc mặt âm trầm...

Vốn nên một mình ở thiên điện hồi lỗi, Thẩm Thanh Cẩm vì sao tự mình đi Ngự Hoa Viên?

Lại còn có cô tình ở thời điểm Thái Tử điện hạ mang theo các vị công tử đi vào trong hoa viên, nàng vừa lúc liền rơi xuống nước?

Trên đời này nào chuyện trùng hợp như vậy?

Cái trừ tịch này, tên của Thẩm Thanh Cẩm xem như ở chỗ Thái Hậu nương nương treo hào, mà Thái Hậu đối với Thẩm đại tiểu thư không thích cùng đủ loại lời đồn về Thẩm Thanh Cẩm cũng rất nhanh truyền khắp đế đô.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Đích Nữ Trở Về (21)

Edt: Mít

Sau trừ tịch, Thẩm Thanh Cẩm đã bị Khánh Xuyên hầu Thẩm Triệt cảm tức ở hậu viện hầu phủ đóng cửa ăn năn, nhưng chuyện này cũng không gây trở ngại cho các quý tộc đế đô tiếp tục ở sau lưng nói thị phi về Thẩm Thanh Cẩm, mỗi người cả ngày nhàn rỗi, hiện giờ có tư liệu sống tốt như vậy đưa tới cửa, cũng đủ để những nhóm công tử quý ăn không ngồi đó bỏ trí chín chín tám mươi mốt cái phiên bản khác nhau về Thẩm Thanh Cẩm.....

Đối với chuyện của Thẩm Thanh Cẩm, Tô Văn cũng không hề quan tâm, lúc này Tĩnh Ninh hầu phủ đang chuẩn bị cho hôn sự của Tô Văn cùng Tô Duệ, toàn bộ hầu phủ đều là cảnh tượng bận rộn.

Tết Thượng Nguyên qua đi, tin tức Tĩnh Ninh hầu phủ muốn cùng Tấn Thân Vương phủ liên hôn rốt cuộc cũng ở đế đô chậm rãi truyền ra, tin tức này vừa ra lập tức thay thế tại tiếng của Thẩm Thanh Cẩm trở thành đề tài nóng nhất đế đô năm nay..

Quan viên cùng các bá tánh ở đế đô đều biết Tấn Thân Vương Tần Mục Ngôn thân thể suy yếu từ trước đến nay không gần nữ sắc, nhưng vì sao lại có tình coi trọng Tĩnh Ninh hầu phủ Tô tiểu thư?

Trên phố nghe đồn, Cửu vương gia cùng Tô tiểu thư bởi vì một con hổ vương màu trắng mà kết duyên, hai người mới gặp mà như quen biết đã lâu, chỉ hận gặp nhau quá muộn, mà Tô tiểu thư cá tính hoạt bát cũng làm Cửu vương gia cô độc hai mươi mấy năm cảm thấy động tâm, hơn nữa tất cả mọi người đều biết mấy năm nay Tô tiểu thư vẫn luôn đau khổ lưu luyến si mê Thẩm tướng quân, chỉ tiếc thân nữ có tâm, Tương Vương vô mộng, tuy rằng hai người cũng từng có hôn ước, nhưng đối với Tô Văn đơn phương trả giá, Thẩm Ngọc Thư trước nay chưa từng trực tiếp cho nàng một cái gì đáp lại.

Kể từ đó, cùng người thuần hậu ôn nhu như Cửu vương gia so sánh, Tô Văn di tình biệt luyện cũng là có tình có lý.

Thời điểm Thẩm Ngọc Thư biết được tin tức Tô Văn phải gả cho Tần Mục Ngôn, hấn đang ở giáo trường để đô mang theo binh lính Hắc Hồ quân huấn luyện dã ngoại, đem tin tức này nói cho Thẩm Ngọc Thư chính là tham tướng trong quân.

Tô Văn, phải gả người khác?

Thời điểm Thẩm Ngọc Thư biết được tin tức này, cả người đều ngậy ra một lúc, đôi tay vô ý thức buông lỏng, binh khí trong tay lập tức rơi xuống mặt đất, bắn ra vô số tro bụi.

“Tướng quân?”

Tham tướng ở một bên sắc mặt chần chờ nhìn tướng quân nhà mình, trong lòng có chút hồi hận mình nhanh miệng mình nhiều chuyện.

“Ta không có việc gì.”

Thẩm Ngọc Thư phục hồi lại tinh thần, điều chỉnh sắc mặt.

“Các người tự mình huấn luyện đi, ta. Đi ra ngoài một chút!”

Có một số việc, Thẩm Ngọc Thư sớm nên đi tìm Tô Văn gặp mặt nói rõ ràng, chỉ là mấy ngày này hấn luyện binh quá bận rộn, hơn nữa.đáy lòng hấn không muốn đi tìm Tô Văn đối chất.

Về ‘sự kiện kia’, cho dù Tô Văn nói thật hay giả, đều làm Thẩm Ngọc Thư cảm thấy khó chịu.

Cách nhiều ngày, lại lần nữa đi vào cửa lớn Tỉnh Ninh hầu phủ, Thẩm Ngọc Thư nhìn bọn gia đình đang ở cửa lớn bận rộn treo lụa đỏ, ánh mắt hơi ngưng ngưng.

Tơ lụa đỏ tươi, thật quá chói mắt.

Trước đây chỉ cần Thẩm Ngọc Thư đi vào Tỉnh Ninh hầu phủ đều được đi thẳng vào, mà hôm nay hấn lại bị ngăn ở cửa chờ quân sự thông báo.

Chờ đến khi Thẩm Ngọc Thư nhìn thấy Tô Văn, đã là mười lăm phút sau.

Tháng giêng thời tiết vẫn hàn khí bức người như cũ, Tô Văn bọc trong áo khoác trắng như tuyết, trong tay còn cầm lục mai mà nàng vừa mới hái ở hậu viện.

“Thẩm công tử, ngọn gió nào thổi huynh tới đây?”

Đi vào đại sảnh, trên người Tô Văn còn mang theo hàn khí chưa tan, cô đậm đậm chân, giờ tay giao lục mai đang cầm trong tay cho nha hoàn trong đại sảnh.

Nhìn thấy Tô Văn bình tĩnh ngồi vào ghế phía trên, Thẩm Ngọc Thư sắc mặt trầm tĩnh nhìn nàng.

“Ta nghe nói nàng muốn thành thân, riêng tới. Chúc mừng nàng.”

“Cảm ơn.”

Tô Văn hướng về phía Thẩm Ngọc Thư hơi mỉm cười.

“Hôm nay huynh còn uống đại hồng bào không? Ta gọi người pha cho huynh. ”

“Không, không cần.”

Thẩm Ngọc Thư hướng về phía Tô Văn vẫy vẫy tay, ánh mắt cũng dần dần thâm thúy.

“Thật ra ta lần này tới còn có chuyện muốn nói rõ ràng với nàng.”

Nói tới đây, biểu tình Thẩm Ngọc Thư hơi hơi có chút chần chờ, hấn đột nhiên không biết mở miệng như thế nào.

Nếu những chuyện hấn nghe đồn là sự thật, về sau hấn nên đối mặt với muội muội của mình như thế nào?

Mà nếu những chuyện đồn thổi đó đều là do Tô Văn hư cấu, như vậy hẳn lại nên lấy tâm tình như thế nào đối mặt với Tô Văn?

Thấy Thẩm Ngọc Thư ngồi ở chỗ đó bộ dáng hình như có chút tiến thoái lưỡng nan, Tô Văn nhìn không được dẫn đầu mở miệng.

“Là vì chuyện của Thẩm Thanh Cẩm sao?”

Nghe Tô Văn chủ động mở miệng, Thẩm Ngọc Thư sùng sốt, theo bản năng nâng đôi mắt, một đôi con ngươi đen nhánh gắt gao nhìn chăm chăm mặt Tô Văn.

Mà ở dưới cái nhìn chăm chú của Thẩm Ngọc Thư, Tô Văn vẫn vẻ mặt đạm nhiên.

“Cho dù huynh tin hay không tin, mỗi một chữ ngày hôm đó ta nói tại hậu cung, đều là sự thật, huynh không tin, có thể tự mình đi tra. Đương nhiên, lấy quan hệ hiện tại của chúng ta, không, phải nói cho tới nay, ta ở trong lòng huynh không hề quan trọng, cho nên, huynh có thể lựa chọn không tin ta. Ta cũng sẽ không trách huynh, nói cho cùng..... Đều là chuyện quá khứ, có một số việc đã qua đi, lại truy cứu cái gì chứ, thật ra cũng không còn nhiều ý nghĩa.”

Nghe Tô Văn nói như vậy, Thẩm Ngọc Thư không biết nói như thế nào, chỉ là lẳng lặng nhìn đôi mắt Tô Văn, giống như muốn liếc mắt một cái nhìn thấu tâm nang.

“Nàng lúc trước cùng ta từ hôn, là bởi vì Thanh Cẩm sao? Hay là bởi vì..... Tần Thân Vương?”

Không có một nam nhân kiêu ngạo nào nguyện ý thừa nhận mình bị vứt bỏ, Thẩm Ngọc Thư cũng không ngoại lệ.

“Hiện tại nói cái này còn có ý nghĩa sao?”

Tô Văn rũ con ngươi, có chút bức bối nắm thật chặt áo khoác trên người, không bao giờ chịu cùng Thẩm Ngọc Thư đối diện.

Nàng không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Cái này làm cho tâm tình của Thẩm Ngọc Thư cũng thật phiền nhiễu.

Bất quá.....

Còn phiền nhiễu cái gì nữa chứ?

Hắn cùng nàng đã sớm không còn quan hệ gì, là người xa lạ.

Từ Tĩnh Ninh hầu phủ đi ra, Thẩm Ngọc Thư nhìn lại tám biển thiếp vàng trên cửa lớn hầu phủ dưới ánh mắt trời kia.

Đời này kiếp này, chỉ sợ hắn sẽ không bao giờ đặt chân vào nơi này nữa bước!

Có chút tự giễu cười cười, Thẩm Ngọc Thư đang muốn xoay người rời đi, dư quang thoáng mắt lại liếc thấy một hình bóng quen thuộc, đó là.....

“Đại công tử.”

Văn Ngọc đứng ở hẻm nhỏ bên ngoài bờ tường của Tĩnh Ninh hầu phủ, lẳng lặng nhìn Thẩm Ngọc Thư cách đó không xa.

Một tiếng đại công tử này, làm ánh mắt Thẩm Ngọc Thư ngưng một chút, hắn bước nhanh đi tới đầu ngõ, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn nữ tử trước mắt.

“Ngọc Như?”

Lúc này nữ tử trước mắt cùng Ngọc Như trong trí nhớ của Thẩm Ngọc Thư so sánh đã gầy ốm tiêu tụy rất nhiều.

“Đại công tử, nô tỳ hiện tại tên là Văn Ngọc, là thị nữ bên người của Tô đại tiểu thư.”

Văn Ngọc hướng về phía Thẩm Ngọc Thư nhẹ nhàng hành lễ, hơn nữa đem thân phận hiện tại của mình nói cho hắn.

“Ngươi nói ngươi là thị nữ của Tô Văn..... Đây là có chuyện gì?”

Suy nghĩ trong đầu Thẩm Ngọc Thư đã bị lời nói của Văn Ngọc quấy nhiễu.

“Thanh Cẩm nói ngươi bị Trần Miến đánh chết, ngươi làm sao sẽ.....”

“Nô tỳ xác thật thiếu chút nữa bỏ mạng, là Tô tiểu thư cứu nô tỳ cho nô tỳ một sinh mạng mới.”

Nói đến đây, Văn Ngọc gắt gao cắn môi, nàng hít sâu một hơi, hạ quyết tâm đột nhiên thịch một tiếng quỳ gối trước mặt Thẩm Ngọc Thư.

“Đại công tử, nô tỳ tội đáng chết vạn lần! Nô tỳ có tội! Nô tỳ thực xin lỗi Tô tiểu thư, thực xin lỗi đại công tử!”

“Ngọc Như, người.....”

Thẩm Ngọc Thư trong lòng chấn động, tuy rằng đã nghĩ tới khả năng nào đó, nhưng hấn lại không dám xác định.

“Chẳng lẽ..... Tô Văn nói đều là sự thật? Thật là Thanh Cẩm, là Thanh Cẩm muội ấy.....”

“Đúng vậy!”

Văn Ngọc cắn chặt răng, rút cuộc thừa nhận chuyện này.

“Là Thanh Cẩm tiểu thư sai nô tỳ hãm hại Tô tiểu thư! Chuyện ngày đó đều là Thanh Cẩm tiểu thư một tay an bài, nô tỳ ở một bên hiệp trợ.”

Chuyện này đã đề ở đáy lòng Văn Ngọc rất lâu, đã thành một khối tâm bệnh, mà hiện tại nàng cuối cùng cũng có dũng khí đem tất cả nói ra.

Khi Văn Ngọc đem kế hoạch ngày đó một chữ không sót nói cho Thẩm Ngọc Thư, sắc mặt Thẩm Ngọc Thư đã khó coi đến cực điểm.

Hấn không nghĩ tới muội muội mà hấn vẫn luôn yêu thương, vậy mà sẽ ác độc đến loại trình độ này!

Hiện tại ngẫm lại, Thanh Cẩm hình như thật sự vẫn luôn không thích Tô Văn, nhưng đây cũng không thể trở thành lý do để nàng tổn thương người khác.

Phải biết rằng danh tiết của nữ tử ở hoàng triều Đại Kinh so với sinh mệnh còn quan trọng hơn, Thanh Cẩm không chỉ muốn huỷ hoại thanh danh Tô Văn, còn muốn đem nàng đẩy cho Trần Miễn.

Trần Miễn là cái mặt hàng gì?

Tưởng tượng Tô Văn ngày đó thiếu chút nữa đã bị Trần Miễn làm hại, Thẩm Ngọc Thư lại không thể không chế gắt gao nắm chặt song quyền của mình.

Thoáng nhìn Thẩm Ngọc Thư nắm chặt song quyền cùng đáy mắt đỏ lên của hấn, Văn Ngọc lại lần nữa quyết tâm, nàng chậm rãi ngẩng đầu về mặt nghiêm túc nhìn Thẩm Ngọc Thư.

“Đại công tử, người có biết Tô tiểu thư vì sao hỏi hôn không? Vì sao nguyện ý gả cho Tán Thân Vương?”

“Người còn biết cái gì? Đều nói hết cho ta!”

Văn Ngọc nói làm Thẩm Ngọc Thư từ trong phần nộ phục hồi lại, hấn biết lời nói kế tiếp của Văn Ngọc có lẽ mới chính là điều mà nàng chân chính muốn nói cho mình, mà đáp án này, có lẽ, cũng không phải điều mà hấn muốn biết.....

Tĩnh Ninh hầu phủ, hậu viện.

Tiền Thẩm Ngọc Thư đi rồi, Tô Văn liền mang theo Văn Nguyệt trở về khuê phòng, hôm nay Thượng Y Cục đã đem hỷ phục chuẩn bị tốt lại đây, đây là áo cưới của Vương phi do chính Thái Hậu khâm định, hỷ phục đỏ tươi được dùng chính là tuyết lụa màu đỏ quý báu tốt nhất, bên cạnh là đường may tơ vàng, thêu đồ án tường vân, mà chỗ ngực là một đôi giao cổ uyển ương rất sống động, ở lân váy được khảm trân châu Đông Hải mượt mà, một kiện hỷ phục này giá trị liền thành, có thể so với phượng bào của Hoàng Hậu!

“Tiểu thư, hỷ phục này quá đẹp! Thái Hậu cùng Vương gia đối với người thật sự là quá tốt!”

Văn Nguyệt nhìn thấy một kiện hỷ phục giá trị liền thành được bày chỉnh tề trên giường kia, một đôi mắt đẹp đều lấp lánh kim quang.

Tô Văn chậm rãi đi đến mép giường, giơ tay nhẹ nhàng vuốt cái hỷ phục có chút quen mắt này....

Hỷ phục này, thật ra là dựa theo quy cách của Hoàng Hậu mà làm.

Không phải Hoàng Hậu của hoàng triều Đại Kinh, mà là..... Hoàng Hậu triều Đại Hạ.

Tô Văn có chút hoảng hốt nhớ tới thế giới kia, mình cùng Tô Duệ lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên chia lìa.

Khi đó cô mặc một kiện hỷ phục như vậy, cuối cùng ở trong lòng ngực Tô Duệ biến mất không thấy.

Thì ra, hấn vẫn luôn nhớ rõ.

Thì ra, chính mình cũng chưa bao giờ quên.....

Mùng tám tháng hai, ngày hoàng đạo, nghi thức gả cưới.

Trung tâm đế đô, từ Tĩnh Ninh hầu phủ đến Tán Thân Vương phủ, đường phố không quá dài bị đội ngũ đón dâu thật dài chiếm cứ, hi nhạc dễ nghe theo gió truyền khắp toàn bộ đế đô, ở hai bên đường phố sớm đã vây đầy các bá tánh tiến đến xem náo nhiệt..

Thị vệ Tấn Thân Vương phủ tất cả đều thống nhất mặc trang phục màu đỏ, mà Tô Duệ rất ít ra cửa hôm nay cũng mặc măng bào đỏ tươi, đỉnh đầu mang kim quan lưu miện.

Người để đồ đều chỉ biết là Tấn Thân Vương cơ trí thế nhược, rất ít người gặp qua chân dung vị thân vương trong truyền thuyết này, hiện giờ Tô Duệ cười hân huyết bảo mã trên người mặc lễ phục trang trọng sắc mặt trầm tĩnh xuất hiện ở trước mặt mọi người, lập tức khiến cho một mảnh kinh hô....

Thì ra Vương gia nhà chúng ta lại phong hoa tuyệt đại như thế!

Các thiếu nữ ở đây đồ tở về tâm của mình đều tan nát ~ sớm biết Vương gia soái khí như vậy, nô gia cũng nguyện ý sinh hầu tử cho ngài a ~ (không có của đâu ha mấy chuy =)).)

Thật ra dựa theo tổ chế Đại Kinh, thân vương thành hôn, nhà trai không cần thiết tự mình nghênh đón, chỉ cần phái ra đội ngũ đón dâu ở trước giờ lành đem kiệu hoa của tân nương nâng đến cửa chính của vương phủ là được rồi.

Nhưng mà lúc này đây, Tô Duệ vẫn kiên trì tự mình đi Tĩnh Ninh hầu phủ nghênh đón....

Cũng không phải mỗi người đều có cái cơ hội như vậy, có thể cùng người mình yêu, ở trong mỗi thế giới khác nhau, hoàn thành các hình thức hôn lễ khác nhau.

Tô Văn, ta tới cưới nàng.

~~~~~

Được như chị Văn với anh Duệ đúng là quá hạnh phúc... Ôiiii ♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đích Nữ Trở Về (22)

Edt: Mít

Hậu viện Tĩnh Ninh hầu phủ, trong khuê phòng của Tô Văn.

Tơ lụa màu đỏ đem toàn bộ phòng đều trang trí trở nên đặc biệt có hỷ khí, Tô Văn mặc hỷ phục đỏ tươi, lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trước gương đồng.

Lưu thị ở phía sau cũng mặc triều phục cáo mệnh phu nhân, lúc này nàng đang cầm lược hồng con mắt chải đầu cho Tô Văn.

Một bên gương đồng chiếu ra khuôn mặt Tô Văn, hôm nay Lưu thị tự tay vẽ trang dung tinh xảo cho cô, giữa trán cũng dán lên ngạch sức hoa mai màu đỏ, nhìn khuôn mặt trẻ tuổi lại tinh xảo trong gương, Tô Văn hơi có chút hoảng hốt, cô sớm đã thành thói quen trong các thế giới nhiệm vụ sử dụng dung mạo hoàn toàn khác nhau, bề ngoài đối với Tô Văn mà nói cũng không phải là thứ quan trọng nhất, nhưng hôm nay nhìn Lưu thị vì mình vất vả bận rộn như thế, liếc thấy khóe mắt nàng còn mang nước mắt, còn có Văn Nguyệt cùng Văn Ngọc khóc hồng hốc mắt, tâm tình Tô Văn cũng có chút khản trương cùng thấp thòm theo.

Cô luôn không thích cùng người trong thế giới nhiệm vụ có tình cảm quá nhiều, nhưng từ khi gặp được Tô Duệ nhân sinh của cô đã xảy ra biến hóa rất lớn, lần đầu tiên ở trong thế giới nhiệm vụ cùng Tô Duệ kết hôn, khi đó hẳn vẫn là Phương đại thiếu gia, hôn lễ của hai người giống như là một cái hình thức, hôn lễ kết thúc, mỗi người một phòng hai người không có giao thoa gì.

Mà ở tràng hôn lễ trong thế giới vòng du kia càng bởi vì Tô Tiểu Tô tồn tại bị làm ảm ỉ không có bất kì ấn tượng gì.

Lúc này đây, ở thế giới này, là lần đầu tiên Tô Văn chân chính nghiêm túc đối với một hồi hôn lễ.... đây là đại hôn thuộc về cô cùng Tô Duệ.

Đáy lòng chỉ cần nghĩ đến Tô Duệ, Tô Văn liền sẽ cảm thấy chỗ trống rất lâu trong tâm mình đã được lấp đầy.

Đúng người đúng thời điểm, tâm mới được lấp đầy....

Âm thanh hỷ nhạc du dương đã càng ngày càng gần, khi cổng lớn Tĩnh Ninh hầu phủ vang lên từng trận pháo thanh đình tại nhức óc, Lưu thị cuối cùng cũng chịu đựng đầy mắt đầy nước mắt, đôi tay run rẩy đem mũ phượng tượng trưng cho thân vương phi mang lên đỉnh đầu Tô Văn.

“Văn Nhi, con hôm nay đặc biệt xinh đẹp.”

Thanh âm Lưu thị có chút nghẹn ngào, Tô Văn một bên nhìn không được đứng dậy, nâng tay dùng sức cầm đôi tay Lưu thị.

“Nương, nữ nhi đời này sẽ hạnh phúc, sẽ vô cùng hạnh phúc.”

Nguyên chủ Tô Văn tuy rằng chỉ là pháo hôi đoản mệnh, nhưng nàng lại có một đôi phụ mẫu phi thường yêu thương nàng.

Tô Văn thật ra có chút hâm mộ, bởi vì chính cô chưa bao giờ có cơ hội thể nghiệm qua tình yêu thương ôn nhu của cha mẹ, cho nên lúc này thấy Lưu thị cố nén đau lòng hướng về phía mình mỉm cười, Tô Văn nhịn không được dựa vào trong lòng ngực Lưu thị nhẹ nhàng ôm nàng.

“Nương, người cùng phụ thân về sau phải sống thật tốt, cho dù con. .... con không còn nữa, các người cũng phải sống cho thật tốt.”

“Con đứa nhỏ này, cái gì mà không còn nữa? Nói năng linh tinh!”

Lưu thị giả vờ phẫn nộ vỗ vỗ sau lưng Tô Văn.

“Con tuy rằng gả ra ngoài, nhưng đời này đều là tâm can bảo bối của nương, nếu Vương gia hấn khi dễ con, con nói cho nương, nương tuyệt đối sẽ không tha cho hấn!”

“Nương người yên tâm, Vương gia hấn đối với con rất tốt, hấn sẽ không phụ con.”

Tô Văn hướng về phía Lưu thị cười sáng lạn, nhìn thấy nữ nhi cười thật chân thành, Lưu thị lau đi nước mắt ở khóe mắt.

“Tô phu nhân, Vương phi, giờ lành tới rồi!”

Lúc này ngoài cửa phòng vừa lúc vang lên thanh âm thanh thúy cung kính của tỳ nữ Tân Thân Vương phủ.

“Được, giờ lành tới rồi!”

Hít sâu một hơi, Lưu thị lại lần nữa dùng sức cầm tay Tô Văn.

“Nên lên đường.”

“Vâng”

Tô Văn gật gù đầu được Văn Nguyệt cùng Văn Ngọc hai người nâng ra tới cửa, dùng sức đẩy ra cửa phòng.

Ngoài cửa phòng, một hình bóng quen thuộc đầu tiên lọt vào trong mi mắt Tô Văn....

Dáng người thon dài hoàn mỹ, bề ngoài tuấn đạt vô song.

Khuôn mặt Tô Duệ phong hoa tuyệt đại, khóe miệng hơi câu đứng ở ngoài cửa phòng Tô Văn, một thân măng bào đỏ ửng, làm hấn giờ phút này thoát nhìn quý khí lại ưu nhã.

“Vương, Vương gia?”

Đi theo phía sau Tô Văn, Lưu thị cũng sững sờ tại chỗ, căn cứ theo phong tục Đại Kinh, tân nương tử chỉ cần được bà mối xuất hiện ở cửa là tốt rồi, đương nhiên bởi vì thân phận Tô Văn là Vương phi, người công nàng cũng nên là chương sự ma ma của Tân Vương phủ, nhưng mà làm sao đột nhiên lại biến thành Vương gia?

“Tô Văn, bốn vương tới cưới nàng về nhà!”

Tô Duệ dưới sự trợn mắt há hốc mồm của người ngoài, đi từng bước đến trước người Tô Văn, sau đó một cái xoay người tiêu sái, thập phần tự nhiên ở trước người Tô Văn cong eo xuống....

Trên đời này, chỉ có một người như vậy, đáng giá để Tô Duệ hấn cam nguyện cúi đầu.

Tô Văn nhấp môi, xách theo tà váy đi đến phía sau Tô Duệ, nhìn bờ vai rộng lớn quen thuộc của hấn, Tô Văn khóe môi không tự chủ được cong cong, giống như trước đây, đôi tay cô gắt gao ôm lấy cổ hấn, sau đó cả người đều nhảy đến trên lưng hấn, đem mặt dán ở trên lưng Tô Duệ, đây là động tác làm Tô Văn cảm thấy an tâm nhất.....

Mất thấy Tô Duệ công Tô Văn từng bước rời đi, Lưu thị đứng cửa khuê phòng của nữ nhi ngốc một hồi, cuối cùng vẫn là thư thái cười cười.....

Nữ nhi bảo bối này của mình, luôn là đứa nhỏ làm người ta không yên lòng, cũng may lần này trong chuyện chung thân đại sự của mình, nàng cuối cùng cũng đáng tin cậy một lần.

Tóm lại con rể này, cuối cùng cũng làm Lưu thị vừa lòng!

Khi Tô Duệ công Tô Văn từ cửa lớn của Tĩnh Ninh hầu phủ ra tới, lập tức khiến cho đám người bên ngoài một trận xôn xao.

Tha thứ dân phong Đại Kinh thuần phác, các bạn nhỏ ở đế đô nơi nào gặp qua trường hợp show ân ái quang minh chính đại như thế?

Quả thật lóa mù mắt người được chưa?

“Vương gia, Vương phi!”

Truy Nguyệt vẫn luôn canh giữ ở bên kiệu nhìn thấy hai người ra tới, lập tức ân cần cung kính đem ghế nhỏ để dưới kiệu cho tân nương dẫm đi lên, kết quả....đứa nhỏ Truy Nguyệt cẩn trọng tận chức trách bị Vương gia đại nhân mất lạnh liếc một cái, khí lạnh vô tận ập tới ~

Truy Nguyệt:.....

Vương gia ta sai rồi, ta thật sự thật sự sai rồi, cầu buông tha a ~

Truy Nguyệt cảm thấy mình gần đây tuyệt đối là chỉ số thông minh giảm xuống. Vương gia đều đã tự mình công Vương phi ra rồi, còn phải dùng cái ghế nhỏ này làm gì a! Đây không phải rõ ràng làm hai người người ta tách ra sao?.

Trách mình làm sao không có mắt nhìn, người xem Truy Phong người ta, năng lực nghiệp vụ tiến bộ thật mau nha?

Mắt thấy Truy Phong lặng lẽ đem thất bảo mã (BMW) của Tô Duệ dắt lại đây, mà Tô Duệ cuối cùng cũng vừa lòng cười, hần một cái xoay người lưu loát đem Tô Văn ở phía sau lưng chuyển qua ôm ở trong lòng ngực mình, sau đó lại là một cái lẳng không soái khí, Tô Duệ ôm Tô Văn đạp lên chân Truy Phong, trực tiếp ngồi xuống.

Truy Nguyệt:.....

Cảm giác mình lập tức phải thất nghiệp, làm sao đây?

“A!”

Đoàn người chung quanh phát ra từng tiếng tiếng thét chói tai, thực rõ ràng mọi người cũng không nghĩ tới Tân Thân Vương vậy mà còn một chiêu như vậy....

Cười một lần mà liều mạng như vậy! Vương gia người thành thân cũng thật biết lãng mạn nha.

Vương gia nhất định là rất ái mộ Tô đại tiểu thư, Tô đại tiểu thư thật hạnh phúc!

Ân ân, thoát nhìn hai người trai tài gái sắc như vậy thật là xứng đôi.....

Mọi người còn hăm ở trong cánh tường màu hồng phấn cực kì lãng mạn trước mắt, bỗng nhiên một cái âm thanh không hài hòa vang lên ở cách đó không xa.

“Tô Văn!”

Thẩm Ngọc Thư mặc quân phục Hắc Hổ quân cười tuần mã màu mận chín một thân sát khí đột nhiên xuất hiện ở ngã rẽ đầu phố gần Tỉnh Ninh hầu phủ.

“Tô Văn, ta có lời muốn nói với nàng.”

Trên tuần mã, Thẩm Ngọc Thư biểu tình đặc biệt nghiêm túc trịnh trọng.

Từ ngày Văn Ngọc đem tào ngộ của Tô Văn nói cho Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Ngọc Thư tâm tình vẫn luôn không bình tĩnh.

Hần không biết mình nên đối mặt với Tô Văn như thế nào, cũng không biết mình nên vì nàng làm cái gì, cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, đảo mắt đã đến ngày nàng cùng Tân Mục Ngôn thành thân.

Thập lí hồng trang, chiếu trống vang trời, toàn bộ đế đô tựa hồ đều lâm vào bên trong sự vui mừng cùng cuồng hoan, chỉ có một mình Thẩm Ngọc Thư vô cùng thanh tĩnh và hối hận.

Đúng vậy, thẳng đến một khắc cuối cùng hẳn mới thanh tĩnh lại, thanh tĩnh để biết mình muốn cái gì..

Cho nên, hẳn tới.

Thẩm Ngọc Thư xuất hiện, làm cho cả đội ngũ đón dâu của Tân Thân Vương phủ như lâm đại địch....

Đờ mờ, vừa thấy tư thế này liền biết tới để cướp tân nhân!.

Đơn thương độc mã cũng dám đến?

Người là khinh thường người của Tân Thân Vương phủ chúng ta đúng không?

Ở thời điểm chúng thị vệ vương phủ trợn mắt tức giận, Tô Duệ ngồi ngay ngắn ở trên ngựa chỉ là không chút để ý sửa sửa sợi tóc của Tô Văn bị gió thổi

loạn trong lòng ngực mình, lúc này mới lười biếng giương mắt, vẻ mặt không thèm để ý nhìn Thẩm Ngọc Thư cách đó không xa.

“Thẩm đại nhân, Vương phi của bốn vương không có lời nào muốn cùng ngươi nói.”

mỗi lần đứng đứng đắn đắn kết hôn liền gặp được tiền nhiệm nào tàn tởm đoạt hôn, muốn giết chết bọn họ làm sao đây?

Ngày đại hi, Tô Duệ không muốn thấy máu, cho nên hắn mới có thể nhẫn nại trả lời Thẩm Ngọc Thư một câu.

Mà Thẩm Ngọc Thư nghe Tô Duệ nói, lại không rời đi, ngược lại ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào Tô Văn.

“Tô Văn, chuyện của nàng ta đều đã biết, ta hiện tại hối hận, ta không muốn mất nàng, ta..... Ta nguyện ý cưới nàng!”

Tuy rằng sau khi biết chuyện mà Tô Văn trải qua, Thẩm Ngọc Thư cũng đã do dự, giãy giụa, nhưng cuối cùng hắn vẫn cảm thấy mình không thể bỏ qua một nữ tử thâm ái mình như vậy.

Tô Văn đã từng vì mình trả giá rất nhiều, nàng có tao ngộ như vậy cũng đều do mình mà ra, thân là một người nam nhân Thẩm Ngọc Thư cảm thấy mình phải có trách nhiệm đối với nàng phụ trách cả đời.

Nghe Thẩm Ngọc Thư “Thâm tình” thông báo như thế, Tô Văn cuối cùng cũng nâng lên đôi mắt, nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

Thật ra ngày Văn Ngọc cùng Thẩm Ngọc Thư gặp mặt, Tô Văn cũng đã biết, cô còn luôn suy nghĩ Thẩm Ngọc Thư có thể lại đến tìm mình hay không, hắn khi nào sẽ xuất hiện, không nghĩ tới hắn sẽ lựa chọn một thời điểm không thích hợp như vậy..

Nếu cùng ngày, Thẩm Ngọc Thư liền trở lại Tô phủ nói với Tô Văn như vậy, có lẽ, Tô Văn còn sẽ cảm thấy Thẩm Ngọc Thư là một nam nhân có trách nhiệm, nhưng là hiện tại.....

“Thẩm đại nhân, ta cũng hối hận.”

Tô Văn hướng về phía Thẩm Ngọc Thư nhẹ nhàng cười.

“Ta hối hận..... Đã từng thích ngươi như vậy, một người nhu nhược!”

“Tô Văn.....”

Thẩm Ngọc Thư bị Tô Văn cho một đòn ngay tim, sắc mặt khó coi trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

“Đi thôi, đừng chậm trễ giờ lành.”

Không quản sắc mặt của Thẩm Ngọc Thư, Tô Văn quay đầu nhẹ nhàng ở bên tai Tô Duệ nói nhỏ một câu.

“Ừ.”

Tô Duệ gật gù đầu, trực tiếp làm lơ Thẩm Ngọc Thư, ôm Tô Văn cười bảo mã (BMW) hướng về Tân thân vương phủ thân nhiên mà đi, người vương phủ lại lần nữa khua chiêng gõ trống, dọc theo đường đi cực kì náo nhiệt, hỉ nhạc vang trời.....

Từ Tĩnh Ninh hầu phủ đến Tân Thân Vương phủ, lộ trình ngắn ngủi, hai người đã chịu vô số ánh mắt nhìn chăm chú, cũng nghe được rất nhiều lời chúc phúc đến từ các bá tánh.

Tô Duệ vẫn luôn gắt gao ôm Tô Văn trong ngực, một bàn tay to cũng gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ mảnh khảnh của cô, đôi tay này, hắn nắm lấy, sẽ không bao giờ buông ra, trừ phi hắn chết.....

Hôn lễ của hoàng thất luôn đặc biệt rườm rà cùng lãng phí thời gian, chờ đến khi Tô Văn cử hành xong hôn lễ trở lại tân phòng, cả người đã bị lẫn lộn không còn sức lực, nhìn tân phòng thoải mái giường long phượng mềm mại, Tô Văn dứt khoát tháo xuống mũ phượng trầm trọng trên đỉnh đầu, cả người đều bỏ nhào lên giường, thật thoải mái a, thoải mái quá đi a.

Thấy Tô Văn vậy mà bất tri bất giác ở trên giường long phượng ngủ rồi, thị nữ trong vương phủ cũng không có đánh thức nàng, thậm chí còn thực tri kỷ đắp cho Tô Văn một tầng chăn gấm, cho nên chờ Tô Duệ từ sảnh ngoài vương phủ trở lại tân phòng, mở cửa nhìn thấy không phải Vương phi ngoan ngoãn ngồi ở mép giường chờ uống rượu hợp cần, mà là một tiểu mèo lười đang ngủ say ~

~~~~~

Ta thật hâm mộ Văn tỷ có được tình yêu của Tô tướng quân ♥◻◻◻♥◻◻◻

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Đích Nữ Trở Về (23)

Edt: Mít

Trong tân phòng đèn long phượng đang cháy một màu sắc đỏ, Tô Duệ chậm rãi đi đến mép giường, nhấc lên mảnh trướng thêu đầy mẫu đơn bách hợp, Tô Văn đang nằm ở trên giường long phượng ngủ đến bình yên, bởi vì tháo xuống mũ phượng, lúc này một đầu tóc dài của nàng đã hơi tán loạn, lười biếng gọi cảm dán ở trên gối màu đỏ, mà trên người kiện phượng bào đỏ thắm kia cổ áo đã hơi rộng mở, lộ ra bên trong cổ áo màu xanh lá, còn có một mảnh lớn da thịt như tuyết trắng trơn trượt lộ ra.

Tô Duệ an vị ở mép giường lẳng lặng nhìn Tô Văn, nhìn mặt mày thanh tú tinh xảo của nàng, nhìn thời điểm nàng ngủ không hề có biểu tình phòng bị.

Nhìn nhìn, Tô Duệ liền có chút cảm lòng không đau con hạ thân thể, nhẹ nhàng ở trên môi Tô Văn hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước.

Cũng không biết hôm nay Tô Văn ở trên môi thoa cái gì, hơi thở thơm ngọt chui vào mũi Tô Duệ, hần hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vờn đầu lưỡi ở trên môi Tô Văn liếm liếm.

Giữa môi tê dại cùng cảm xúc khác thường làm Tô Văn từ ngủ say tỉnh táo lại, lúc này ý thức của cô vẫn có chút mơ hồ, cảm giác được bên người quanh quẩn hơi thở quen thuộc an tâm, lông mi Tô Văn run rẩy, chậm rãi mở mắt.

Đối diện với ánh mắt Tô Duệ gần trong gang tấc, Tô Văn chớp chớp mắt.

“Chàng đã trở lại?”

“Ừ.”

Tô Duệ hướng về phía Tô Văn gật gật đầu, ánh mắt lại dừng ở trên người nàng.

“Nàng mệt sao?”

“Chàng nói đi?”

Thấy hần biết rõ còn có hỏi, Tô Văn nhin không được nhượng mảy, cô mặc mũ phượng nặng như vậy, khăn quàng vai bởi hần hoàn thành nghi thức sắc phong, ước chừng mấy canh giờ, có thể không mệt sao?

“A.”

Thoáng nhìn đôi mắt nhỏ của Tô Văn có chút u oán, Tô Duệ ánh mắt chợt lóe.

“Vậy đừng uống rượu hợp cần, mệt rồi thì ngủ đi.”

“Được.”

Tô Văn cũng hoàn toàn không để ý quy củ của thế giới này như thế nào, nghe Tô Duệ nói, cô gật gật đầu lười nhác vờn thân một cái, chỉ là cô vừa mới lật qua, cả người lại bị Tô Duệ mạnh mẽ kéo trở về.

“Trước khi ngủ ít nhất phải cởi áo chứ? Xem nàng mệt thành như vậy, ta giúp nàng tắm gội cởi áo.”

Ách.

Tô Văn còn chưa kịp cự tuyệt, cả người đã bị Tô Duệ từ trên giường bế lên, hơn nữa một đường ôm tới phòng tắm cách vách tân phòng.

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước nhân nhật, vì chuẩn bị nước nóng để tắm đêm đông phòng, hạ nhân trong vương phủ sớm đã chuẩn bị hương liệu phong lan của Tây Vực tiến cống, lúc này toàn bộ bể tắm hương thơm mờ mờ, sương mù liêu nhân.

Tô Duệ đem Tô Văn đặt ở trên ngọc thạch màu trắng ở bên bể tắm, một đôi bàn tay to linh hoạt kéo ra kiện hỷ phục đỏ tươi trên người nàng, màu sắc đỏ tươi dừng ở trên ngọc thạch như tuyết trắng, hết sức bắt mắt.

Lúc này Tô Văn chỉ mặc đồ lót bên trong màu xanh lá, một thân đường cong linh lung ở dưới sam mỏng thấp thoáng như ẩn như hiện, ánh mắt Tô Duệ không tự chủ được lại trầm trầm, hô hấp cũng dồn dập lên.

Cảm giác được hơi lạnh từ đầu ngón tay hần chạm vào chỗ da thịt nơi cổ áo, cảm giác như điện giật, làm Tô Văn nhin không được cả người rùng mình.

“Tô, Tô Duệ, ta, ta tới.”

Tô Văn có chút vội vàng muốn đẩy bàn tay to của Tô Duệ ra, nhưng Tô Duệ lại trước một bước giữ tay đem cả người Tô Văn giam cầm ở trước ngực

mình, sau đó ôm nàng trực tiếp nhảy vào nước nóng để tắm.

Hương khí lượn lờ, hơi nước mênh mông.

Dòng nước ấm áp mang theo hương thơm say lòng người trong nháy mắt xâm nhập vào thần kinh Tô Văn, cô hoảng hốt một chút, sau đó Tô Duệ đã dựa vào bên tai cô thấp thấp ôn nhu níu non.

“Tiểu Văn, ta yêu nàng.”

Ta yêu nàng.

Ba chữ đơn giản, lại là ba chữ êm tai nhất trên đời này.

Tô Văn nâng lên mi mắt mờ mờ nhìn hình bóng quen thuộc mê người bên trong hơi nước của nam nhân trước mắt, cô không tự chủ được nâng tay lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt mày Tô Duệ.

“Tô Duệ, ta cũng yêu chàng.”

Trả lời lại cô là nụ hôn che trời lấp đất của Tô Duệ.....

Tóc mây hoa nhan kim bộ điều, phù dung trường ẩm độ đêm xuân.

Đêm xuân khổ đoản ngày cao khởi, từ đây quân vương bắt tảo triều.

(Trường Hận Ca)

Ngày hôm sau thời điểm Tô Văn tỉnh táo mặt trời đã lên cao, bên giường trống không, thật hiển nhiên Tô Duệ đã sớm đi rồi.

Nhớ tới sáng nay hình như hần là phải dậy sớm tiến cung thỉnh an Thái hậu, Tô Văn lập tức giãy giụa suy nghĩ muốn đứng dậy, nhưng mà tối hôm qua bị Tô Duệ lấn lộn quá độc ác, cô chỉ là thoáng giật mình, toàn thân liền bắt đầu đau đớn không thôi, đặc biệt là dưới thân chỗ nào đó quả thực là đau chịu không nổi.

“Tô Duệ!”

Tô Văn nhìn không được rít gào một tiếng, trong thanh âm khàn khàn tràn đầy tức giận.

“Ái phi, nàng tỉnh rồi?”

Nghe được động tĩnh trong nội thất, Tô Duệ vẫn luôn ở phòng cách vách tắm gội lập tức khoác áo choàng đi qua, hần vừa mới tắm gội xong, trên người còn mang theo hơi thở của hương liệu vân thảo, hương khí quen thuộc này lại làm Tô Văn nhớ tới từng màn tối hôm qua ở trong phòng tắm, cô lập tức rũ xuống mi mắt, trên mặt có chút nóng.

“Chàng, chàng làm sao không gọi ta tỉnh dậy? Sáng nay không phải vào cung sao?”

“Ta đã phái người tiến cung truyền lời cho Thái hậu rồi.”

Tô Duệ đi đến mép giường, rũ mi mắt, mỉm cười nhìn Tô Văn.

“Ta bảo bọn họ nói cho Thái Hậu, nói rằng, Cữu vương gia tối hôm qua ngủ quá mệt nhọc, hôm nay không đến thỉnh an được.”

Tô Văn:.....

Ngươi mệt nhọc? Nhưng ngươi hiện tại so với ai cũng đều sinh long hoạt hổ hơn nha?

Bất quá ngẫm lại, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng nhất định sẽ tin tưởng lý do thoái thác này, ai bảo Vương gia nhà chúng ta ở trong mắt người khác là “Không được” chứ?

Tương tự đến đây, tâm tình táo bạo của Tô Văn cuối cùng cũng hòa hoãn một ít.

Cô lại gờ tay chống đỡ thân thể muốn đứng lên, nhưng đau đớn trên người làm cô không tự chủ được hít một hơi khí lạnh, sắc mặt không khỏi tái nhợt vài phần.

Nhìn thấy Tô Văn chật vật, ánh mắt Tô Duệ lóe một chút, hần lập tức cong hạ thân thể đem cô ôm ở trong ngực mình.

“Nàng đừng nhúc nhích, ta giúp nàng tắm gội thay quần áo.”

“Đừng!”

Tô Văn có chút kinh hoàng buột miệng thốt ra, lời vừa ra khỏi miệng, cô lại xoay mặt sang một bên.

Tô Duệ trầm thấp cười, cuối đầu hôn trên trán của cô một chút...

“Ta tới hôm qua..... Nhất thời không không chế được, nàng yên tâm, về sau sẽ không, nàng đừng nóng giận.”

Nghe được Tô Duệ lời nói ôn nhu, sắc mặt Tô Văn lúc này mới hòa hoãn một ít, chỉ tiếc, bạn học Tô Văn vẫn là ở một phương diện tri thức nào đó có khiếm khuyết, cô không rõ một đạo lý, nam nhân ở trên giường nói là không thể tin, mà ở dưới giường nói, có đôi khi cũng là không thể tin.....

Buổi trưa, Tô Văn cuối cùng cũng có thể ở dưới sự nâng đỡ của Văn Nguyệt mà miễn cưỡng ở tân phòng đi qua đi lại, mà lúc này Truy Nguyệt cũng mang theo hạ nhân vương phủ đem vật phẩm vừa mới được trong cung ban thưởng tất cả đều dọn tới bên ngoài đại sảnh để Tô Văn tự mình xem qua.

Thái Hậu cùng bệ hạ ban thưởng trước mắt trừ một ít gia dụng của nữ nhi và vàng bạc châu báu còn lại vậy mà đều là đồ bỏ, đại đồ bỏ!

Bỏ thật trắng dương gì đó, Tô Văn nhìn một bàn đồ bỏ kia mặt đều đen.

“Vương phi, ngài xem những cái này..... Có phải phân phó phòng bếp..... Chuẩn bị một chút hay không?”

Cảm giác được Tô Văn áp suất xuống thấp, thanh âm của Truy Nguyệt cũng thấp xuống theo.

“Ném đi! Tất cả đều ném!”

Tô Văn hiện tại vừa thấy đến đồ bỏ liền nóng lên, gấp quý bỏ thật trắng dương, Vương gia nhà ngροι lại bỏ liền sẽ thành tiền có được không?

Nhưng cô không nghĩ đến sống sờ sờ lại muốn chết ở trên giường~

Nhìn thấy Tô Văn nổi bão, Truy Nguyệt lập tức vội vàng gạt đầu, hấn phân phó mọi người đem châu báu trang sức tất cả đều lưu lại, mà những đồ bỏ ngự tứ đó bị Truy Nguyệt tất cả đều ôm vào trong ngực mang theo ra ngoài.

Từ trong viện Tô Văn ra tới, Truy Nguyệt thở dài một hơi, rũ mắt xem những đại thuốc bỏ ngàn vàng khó đổi đó, Truy Nguyệt chần chờ vẫn là xoay người, bước nhanh hướng thư phòng Tô Duệ mà đi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Đích Nữ Trở Về (24)

Edt: Mít

Từ sau đại hôn của Tô Văn cùng Tô Duệ tin tức về hai người vẫn luôn là tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người ở đế đô.

Bởi vì ngày đại hôn phương thức đón dâu của Tân Thân Vương quá soái khí, làm cho từ đây về sau giới quý tộc đế đô kết hôn đều vứt bỏ kiệu hoa, tất cả đều chuẩn bị cho tân lang tân nương ngồi chung một con ngựa.

Cái gì? Ngươi nói ngươi phải dùng kiệu tám người nâng nâng ta vào cửa?

Ngươi nhất định là không yêu ta, tuyệt đối là không yêu ta! Ngươi nếu thật sự yêu ta nên cùng ta ngồi chung một con ngựa, thân mật khăng khít.....

(Lại là trend của của Tô tướng quân. Rõ khó:))))))

Trong lúc vô tình dẫn dắt trào lưu kết hôn mới ở đế đô của phu thê Tô thị, hiện giờ tân hôn yểu nhĩ cũng không biết tình huống bên ngoài như thế nào, từ khi tân hôn đến ba ngày sau Tô Văn hỏi môn, hai người liền rất ít lộ diện, đại đa số thời gian, hai người đều là ở trong vương phủ nghe một chút khúc nhị, tam sự trời đất, thời điểm nhàm chán liền đến trần thủ trong vườn chà đạp một chút Đại Bạch đã phì thêm một vòng, mà vị mỗ hoàng thất cô nhi ngay từ đầu ở nhờ trong Tân Vương trong phủ một lòng muốn ám sát bệ hạ đã sớm bị Tô Duệ vứt đến Cửu Tiêu vân ngoại.....

Đào mất liền đến tháng ba, thời tiết bắt đầu dần dần ấm lại, tháng ba đúng là mùa đào liễu, hậu viện Tân Vương phủ cũng có mấy cây đào nở hoa, thấy năm nay hoa đào nở thật kinh điển, Tô Văn nhìn không được tán thưởng vài câu, mà lời Tô Văn nói không biết như thế nào truyền tới tai Tô Duệ, không bao lâu Vương gia nhà chúng ta liền sai người đem một mảnh rừng đào ở vùng ngoại ô kinh thành tất cả đều nhổ đem trồng ở biệt viện vương phủ.

Một cái tam viện to lớn như vậy, mà ở đình viện đều đầy cây hoa đào nở rộ.

Từ đây ở đề đô lại nhiều một đoạn giai thoại về tình yêu của Tấn Vương, mà ở từng người trong phủ miêu tả, nhóm danh môn công tử cùng quý nữ tới mùa xuân về hoa nở vốn là ngo ngoe rục rịch, biết được biệt viện Tấn Vương phủ có đầy cây đào, giống như đào hoa tiên cảnh, có người bắt đầu tâm viên ý mã muốn ở cảnh đẹp như thế tình cờ gặp gỡ một đoạn tình yêu lãng mạn như phu thê Tấn Vương.

Vì thế dưới một chúng hoàng thân quốc thích khuyến khích, thế tử Hà Nam vương Tần Tường tự mình tới Tấn Vương phủ bái kiến, hẳn uyển chuyển dò hỏi ý tứ của Tô Duệ cùng Tô Văn.

Biết những quyền quý công tử muốn ở đầu xuân vào tham quan biệt viện vương phủ, Tô Duệ bản năng không thích, những hoa đào đó là hẳn chuẩn bị cho Tô Văn, sao lại có thể tùy tiện cho người khác nhìn chứ, cũng may Tô Văn thật ra rất thích náo nhiệt, cuối cùng vẫn là do Tô Văn quyết định chuyện này.

Vì thế, tin tức Tấn Vương phi ở biệt viện hoa đào tổ chức xuân viên bắt đầu ở đề đô lan truyền nhanh chóng. ....

Từ sau khi Tô Văn gả vào Tấn Thân Vương, Khánh Xuyên hầu phủ liền ở trong triều tao ngộ các phương diện chèn ép, mà Thẩm Ngọc Thư cũng bởi vì ngày đại hôn xúc động hành sự, mà bị bệ hạ trách phạt đình chỉ tất cả quân vụ ở trong phủ đóng cửa ăn năn.

Hiện giờ Khánh Xuyên hầu phủ cùng một năm trước đã có quá nhiều khác biệt.

Thẩm Ngọc Thư bị Tô gia từ hôn, Thẩm Thanh Cẩm cũng bởi vì chuyện ngày trừ tịch làm cho thanh danh bị quét rác.

Khánh Xuyên hầu Thẩm Triệt lần đầu tiên đối với con vợ cả cùng đích nữ thất vọng rồi, hẳn từ đầu tính toán thừa dịp Thẩm Thanh Cẩm tuổi trẻ mạo mĩ, vì nàng tìm cái nhà tốt để gả đi, như vậy mình ở trong triều cũng có thể nhiều thêm một phần trợ lực, đáng tiếc Thẩm Thanh Cẩm hiện giờ đã bị rất nhiều quý tộc ghét bỏ, ngay cả Ngũ hoàng tử Tần Đình trước kia vẫn luôn đối với Thẩm Thanh Cẩm có hảo cảm gần đây cũng rất ít ra vào Thẩm phủ.

Tất cả điều này đều làm Thẩm Triệt cảm thấy sốt ruột, cũng may hẳn cùng Dur thị còn có một nữ nhi là Thẩm Thanh Dao, Thẩm Thanh Dao hiện giờ cũng tới tuổi gả đi, Thẩm Triệt vẫn luôn vì nàng tìm kiếm người xứng đôi, mà lúc này đây Tấn Vương phủ tổ chức xuân viên, đối với Thẩm Thanh Dao mà nói đúng là một cơ hội hiếm có.

Thiếp mời xuân viên của Tấn Vương phủ đối với các thiên kim khó cầu, Tô Văn cũng căn cứ theo ký ức nguyên chủ, mời những quý tộc ở đề đô mà nàng quen biết, mà thời điểm phát thiệp mời cho Thẩm gia, Tô Văn chỉ phát một tấm, không ngoài dự đoán của Tô Văn, người tham dự của Thẩm gia quả nhiên là nhị tiểu thư Thẩm Thanh Dao.

Từ lúc bị thương ở hậu cung, Thẩm Thanh Dao liền thu liễm không ít, nàng cùng Dur thị đều là người thông minh, sau khi nhận thấy được “Mưu đồ gây rối” của Thẩm Thanh Cẩm, hai mẹ con làm bất cứ chuyện gì đều phi thường cẩn thận, rất sợ bị Thẩm Thanh Cẩm bắt được bím tóc.

Lần này ở biệt viện hoa đào, Thẩm Thanh Dao vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, biểu hiện đặc biệt ngoan ngoãn dịu dàng, mà nguyệt trang như vậy, thật đúng là được vài vị công tử ưu ái.

Thấy Thẩm Thanh Dao cùng một vị hoàng tộc thân thiết nóng bỏng, Tô Văn bất động thanh sắc cười....

Ghen ghét sẽ làm người ta điên cuồng, một nữ nhân ghen ghét sẽ là như thế.

Kiếp trước Thẩm Thanh Dao bởi vì vẫn luôn đổ kỵ mệnh mình không tốt so với đích tỷ, mới có thể không từ thủ đoạn trăm phương ngàn kế hại chết Thẩm Thanh Cẩm.

Mà một đời này, Thẩm Thanh Cẩm nhất thấy Thẩm Thanh Dao một ngày so một ngày quá tốt, nàng lại sẽ như thế nào?

Khánh Xuyên hầu phủ, bên trong hậu viện...

Thẩm Thanh Cẩm xanh cả mặt nhìn chằm chằm gương đồng, gần đây nàng thường xuyên sẽ bị ác mộng làm bùng tính, ở tròng ác mộng kia nơi nơi đều là tiếng khóc trẻ con còn có lửa lớn vô biên vô hạn, ở trong mộng nàng tìm không thấy đường ra, chỉ có thể lại lần nữa sống sờ sờ bị thiêu chết.

Kiếp trước tất cả còn rõ ràng trước mắt, chính là.....

Thẩm Thanh Cẩm không tự chủ được nắm chặt nắm tay, nàng cho rằng nàng trọng sinh thì tất cả đều có thể dựa theo tưởng tượng của mình mà phát triển, nhưng một đời này tất cả đều không giống nhau.....

Ngọc Như không còn nữa.

Tô Văn từ bỏ đại ca gả cho Tấn Thân Vương thành Vương phi.

Mà đại ca hẳn..... hình như vẫn luôn hiểu lầm mình mà không chịu lại cùng mình thân cận.

Thẩm Thanh Dao tiện nhân kia tại một đời này lại càng thêm thông minh cùng cẩn thận, mình cơ hồ rất khó bắt được nhược điểm của nàng ta cùng Dur thị.....

Tất cả không biết bắt đầu từ khi nào thoát ly khỏi khống chế của Thẩm Thanh Cẩm, duy nhất một người làm nàng cảm thấy an tâm, có lẽ, cũng chỉ có người kia?

Ánh mắt Thẩm Thanh Cẩm có chút hoảng hốt, nàng lại nghĩ tới ngày ấy thời điểm mình ở trong một mảnh lạnh băng cứng đờ khôi phục ý thức, ánh mắt nam nhân kia thâm trầm quan tâm.

Nhị điện hạ, Tàn Việt.

Thẩm Thanh Cẩm cùng hần cũng không có bất luận giao thoa gì, nhưng ngày đó là hần không màng tất cả cứu nàng té trong động băng.

Hơn nữa, ngày đó, ánh mắt hần nhìn mình quá mức thâm trầm mê người, làm Thẩm Thanh Cẩm không tự chủ được có chút động tâm.....

Xuân viên sau khi kết thúc, để đồ lại rơi một cơn mưa nhỏ, đây là trận mưa xuân đầu tiên của năm nay, một chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá ở trên phố chậm rãi mà đi, ở thời điểm đi ngang qua cửa lớn Khánh Xuyên hầu phủ, bức màn của thùng xe bị người xô lên, lộ ra một khuôn mặt tuấn lãng.

Tàn Việt ngơ ngẩn nhìn bảng hiệu Khánh Xuyên hầu phủ bị mưa bụi che dấu có chút thấy không rõ lắm, không biết sao lại nghĩ tới một ngày đầu mùa đông của năm trước, ngày đó hần phụng mệnh ra kinh làm việc, kết quả ở nửa đường lại gặp được một thích khách đứng đầu, ám vệ bên người bị thiệt hại một người, ám vệ khác còn dư lại bên cạnh Tàn Việt liều mạng che chở cuối cùng cũng chạy thoát ra ngoài, nhưng hai người trên đường đào vong cuối cùng vẫn thất lạc.

Lúc ấy Tàn Việt cũng bị trọng thương, ngày đó hần thật sự cho rằng mình muốn chết ở nơi hoang sơn dã lĩnh, kết quả một cái thanh y thiếu nữ từ trên trời giáng xuống, đem hần từ bên bờ sinh tử kéo lại.

Khi đó, Tàn Việt bị thương ý thức mơ hồ, nhưng hần vẫn thấy được mặt của thiếu nữ kia thay thuốc băng bó cho mình cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố mình.

Nàng là..... Thẩm Thanh Cẩm.

Có đôi khi, động tâm chỉ là trong nháy mắt ngắn ngủn như vậy.

Ở trước khi Tàn Việt hoàn toàn mất đi ý thức, hần mơ mơ hồ hồ nhìn thấy ánh mắt Thẩm Thanh Cẩm ôn nhu thần sắc nghiêm túc chuyên chú băng bó miệng vết thương cho mình, khi đó nàng cúi người ở đỉnh đầu hần, ngọn tóc nhu thuận nhẹ nhàng đảo qua mặt Tàn Việt.

Cái nhẹ nhàng đảo qua kia, cũng quét tới tâm hần.

Xe ngựa ngừng ở ngoài cửa Khánh Xuyên hầu phủ trong chốc lát, cuối cùng Tàn Việt vẫn buông màn xe, phân phó mã phu quay đầu trở về vương phủ của mình.

Mưa, càng lúc càng lớn.

Thiếu nữ một thân hắc y, lặng lẽ đứng ở giữa trường phố, một đầu tóc đen đã bị nước mưa xối ướt, nàng lại chưa cảm giác được vẫn đứng ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn phương hướng xe ngựa Tàn Việt rời đi.

“Truy Tuyết, trở về đi, nhiệm vụ của ngươi đã kết thúc.”

Phía sau một cái giọng nam khàn khàn thấp thấp truyền đến, giữa mưa bụi màu xanh một thân ảnh như ảo mộng dần dần ở bên cạnh Truy Tuyết ngưng tụ thành một người.

“Truy Vụ.”

Truy Tuyết quay lại đầu, bình tĩnh nhìn nam tử bên cạnh mình.

“Ta không đủ tư cách làm ám vệ, ta.....”

Ta đối với mục tiêu nhiệm vụ của mình..... Động tình.

Truy Tuyết cười cười, cũng không có đem câu nói kia nói ra, một khi nói ra, nàng thật sự không có biện pháp quay đầu lại..

Quy củ của Tần Vương phủ, kẻ phản bội phải chết.

Tuy rằng yêu người không nên yêu, nhưng Truy Tuyết lại trước sau ghi nhớ sứ mệnh cả đời này của mình....

Bảo hộ Vương gia, mệnh Vương gia còn quan trọng hơn cả mệnh của mình.

Mệnh nàng, nhân sinh nàng vốn không thuộc về chính mình, như vậy, nàng lấy cái gì đi hy vọng tình yêu xa vời?

Ám vệ, ám chi hộ vệ, cả đời chỉ xứng sinh hoạt ở âm u, vĩnh viễn không có biện pháp đứng ở dưới ánh mặt trời.....

~~~~~

Hội hội, ta ship cặp Tuyết - Việt..

Tội chị Tuyết □□□□

=((các nàng cho ta hẹn lại chương cuối vào sáng mai. Mãi êuuu ♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Đích Nữ Trở Về (xong)

Edt: Mít

Đêm, mưa xuân liên miên mấy cái canh giờ cuối cùng cũng ngừng lại.

Thời điểm Tô Duệ từ thư phòng trở lại phòng ngủ, Tô Văn đã sớm ngủ rồi, có lẽ là bởi vì ngày tân hôn biểu hiện quá mức "Hung ác", làm cho mấy ngày này mô Vương gia vẫn luôn ăn chay.

Tô tướng quân cảm thấy vẫn chưa đủ nha!

Nhưng mà lão bà không phối hợp, cường hãn sẽ phá hư tình cảm phu thê!

Tô Duệ ngồi ở mép giường nhìn Tô Văn ngủ say, ánh mắt nàng hồng nhuận đôi mắt đỏ mọng, dừng lại vài giây, Tô Duệ nheo nheo mắt, đột nhiên cúi người hôn hôn môi Tô Văn, sau đó lại thật nhanh nâng lên mặt. (*Mô Vương gia hôn lên lão bà:v*)

Được thôi, không cho ăn thịt, uống miếng canh cũng được ~

Sau cơn mưa xuân, Tô Văn ngủ thật an ổn, mà tính lực bạo biểu vị mô Vương gia cả đêm lăn qua lộn lại, trong chốc lát chà đạp cái miệng nhỏ của cô vợ nhà mình một chút, trong chốc lát lại còn trộm sờ sờ da thịt trắng nõn của vợ nhỏ, tóm lại người nào đó một mình tự tiêu khiển, cũng để lại trên người Tô Văn vài trái tiểu đầu tây ~

Sáng sớm hôm sau, Tô Văn vừa mở mắt liền phát hiện miệng mình hơi đau, cô cau mày dùng đầu ngón tay chạm chạm vào đôi môi có chút sưng, sắc mặt lập tức khó coi lên.

Thân là vợ chồng hợp pháp, Tô Văn thật ra cũng không để ý việc thực hiện nghĩa vụ phu thê, nhưng Tô tướng quân tại phương diện này thật sự là không đáng tin cậy, một khi làm liền hoàn toàn không cảm nhận của Tô Văn....

Tóm lại, người nào đó trên giường kỹ năng còn chờ tôi luyện, mà người nào đó hung mãnh kịch liệt vận động cũng không nhất định phải một vừa hai phải.

Tô Văn xoa xoa miệng mình, xoay người nhìn nam nhân đang "Ngủ" bên người mình, âm thầm nghĩ rằng.

"Tô Duệ, chàng gần đây có phải quá nhàn hay không? "

Người nào đó đang giả bộ ngủ.....

Thấy Tô Duệ tiếp tục giả bộ ngủ, Tô Văn cũng không đi quản hắn, vẫn tiếp tục tự mình nói.

"Chàng nếu thật sự tính lực sung túc không chỗ phát tiết, liền làm nhiều việc có ý nghĩa một chút, ví như giúp Thẩm Thanh Dao tìm kiếm một vị hôn phu hoàng tộc, ta thấy nàng ta cũng nên tới lúc thành thân rồi!"

Nghe Tô Văn nói đến chính sự, Tô Duệ cuối cùng chậm rãi mở mắt.

"Người được chọn ta đều chọn tốt rồi, nếu nàng cho rằng thời cơ chín mùi, ta đây liền để hắn đi Khánh Xuyên hầu phu cầu hôn!"

"A, đã tính rồi à?"

Tô Văn vừa xoay đầu, nghiêng thân mình, dùng ánh mắt liếc Tô Duệ một cái.

"Ái phi, vợ à."

Tô Duệ mở to hai mắt nhìn, bày ra biểu tình điềm đạm đáng yêu nhìn Tô Văn.

Biểu tình này, không biết sao bỗng nhiên khiến cho Tô Văn nghĩ tới Tô Tiểu Tô, Tô tướng quân, bán manh đáng xấu hổ!

"Hừ."

Hướng về phía Tô Duệ hừ lạnh một tiếng, Tô Văn lúc này mới xoay người sang chỗ khác, tự mình mặc áo ngoài.

"Ta giúp nàng mặc!"

Tô Duệ phía sau luôn mau tay nhanh mắt, thấy Tô Văn muốn thay quần áo, hần lập tức nhanh tay đoạt lấy áo ngoài trong tay Tô Văn....

Cơ hội quang minh chính đại sờ sờ vợ mình như vậy, đi ngang qua đạo ngang qua, Tô tướng quân tuyệt đối sẽ không tính sai!

Tô tướng quân, nguoi thật là, là đủ rồi a!

.....

Tháng ba, thế tử Hà Nam vương Tần Tường mang theo bà mối tự mình tới cửa Khánh Xuyên hầu phủ cầu hôn Thẩm gia nhị tiểu thư Thẩm Thanh Dao.

Này đối với Khánh Xuyên hầu phủ tiêu điều nhiều ngày mà nói không thể nghi ngờ là thiên đại hi sự, ngày đó Thẩm Triệt tại yến hội lưu Tần Tường ở trong phủ dùng qua tiệc tối mới đi.

Mà Dư thị đối với thế tử Hà Nam vương tướng mạo anh tuấn lại thân thể bất phàm tự nhiên cũng thấp phần vừa lòng, hôn sự này quả thực làm nàng cười không khép miệng được.

Mà làm đương sự Thẩm Thanh Dao, nàng tuy rằng là tiểu loli phúc hắc tâm cơ, nhưng ở phương diện tình cảm lại là trống rỗng, niên thiếu Thẩm Thanh Dao vẫn luôn cảm thấy mình sống ở dưới cái bóng của Thẩm Thanh Cẩm, nàng thậm chí nghĩ tới về sau nếu Thẩm Thanh Cẩm có nam nhân yêu thương, nàng nhất định phải không từ thủ đoạn đoạt lấy, như vậy nàng mới có thể cảm thấy vui vẻ.

Nhưng hiện tại, Thẩm Thanh Cẩm rõ ràng đã bị phụ thân vắng vẻ, ở giới quý tộc đế đô, danh dự cũng quét rác, như vậy nàng ta đã không còn là đích nữ làm mình trộm hâm mộ cùng ghen ghét kia nữa.

Thật ra lúc này Thẩm Thanh Dao có chút mê mang, đối với Tần Tường, nàng không thể nói là chán ghét nhưng cũng chưa cỡ nào thích, bất quá ở trên tiệc tối của Thẩm gia, nhìn thấy ánh mắt Thẩm Thanh Cẩm nhìn chằm chằm mình âm thầm nảy sinh ác độc cùng ghen ghét bốc hỏa, tâm tình Thẩm Thanh Dao lập tức sáng khoái....

Chỉ cần có thể làm Thẩm Thanh Cẩm không vui, nàng thật sự vui vẻ (cho nên nói nữ chủ nữ phụ thật là sinh vật không chết không ngừng?)

Một ngày này, tiệc tối của Khánh Xuyên hầu phủ tiến hành đến đêm khuya.

Kết thúc, có chút mệt mỏi trở lại khuê phòng của mình, Thẩm Thanh Cẩm đuổi nha hoàn bên ngoài ra ngoài, một mình đồ vật có thể đập liền ở trong phòng đập loạn cả lên.....

Nàng không cam lòng!

Dựa vào cái gì trở lại một đời, Tô Văn cùng Thẩm Thanh Dao đều có thể được hạnh phúc?

Các nàng dựa vào cái gì?

Cơ hồ bị phẫn nộ ở đáy lòng cùng không cam lòng làm lu mờ đầu óc Thẩm Thanh Cẩm ánh mắt dữ tợn, gắt gao cắn môi mình, nàng nhất định sẽ không để Thẩm Thanh Dao được sống tốt, tuyệt đối không.....

Nếu muốn để người diệt vong, trước tiên làm người điên cuồng!

Thẩm Thanh Cẩm đã lâm vào điên cuồng sớm bắt chấp nha hoàn bên ngoài mình luôn nghi kỵ, nàng vẫn như cũ sử dụng biện pháp lần trước đối phó với Tô Văn, dùng danh nghĩa của mình gửi thư từ cho Tần Đình, lại dùng danh nghĩa Tần Tường hẹn Thẩm Thanh Dao ra ngoài gặp mặt.

Hai người gặp mặt trong phòng đã sớm được Thẩm Thanh Cẩm bố trí thỏa đáng, nàng chuẩn bị tốt hương kích tình hiệu quả mạnh mẽ, lúc này đây Thẩm Thanh Cẩm vẫn luôn trốn tránh ở nơi tối tăm lặng lẽ quan sát, nàng muốn tận mắt nhìn thấy kết cục của Thẩm Thanh Dao.

Chỉ tiếc, kịch bản cũng không có dựa theo dự tính của Thẩm Thanh Cẩm mà diễn, khi giờ ước định đã đến, người được hẹn, lại từ Tần Đình biến thành Tần Việt.

Như thế nào sẽ là nhị diện hạ?.

Tận mắt nhìn thấy Tần Việt bước vào căn phòng kia, Thẩm Thanh Cẩm đang muốn đi ra ngoài ngăn cản, ngay lúc này Thẩm Thanh Dao cũng đã đứng giờ mà đến, nhìn thấy Thẩm Thanh Dao trang điểm mình điểm, bước chân Thẩm Thanh Cẩm dừng một chút....

Chỉ cần có thể phá hủy hôn sự của Thẩm Thanh Dao, nam nhân kia là ai có quan hệ gì đâu?

Nàng, không thèm để ý.

Sống lại một đời, nàng còn có cái gì để ý cùng mất đi chứ?

Tận mắt nhìn thấy hai người vào phòng, tâm Thẩm Thanh Cẩm dần buông xuống, nàng thật ra cũng dùng danh nghĩa Thẩm Thanh Dao mời Tần Tường, chỉ là thời gian trễ hơn một chút.

Mưu kế tuy rằng vụng về như thế, lại có thể dụng sào thấy bóng.

Thẩm Thanh Cẩm thật muốn nhìn xem Thẩm Thanh Dao bị Tần Tường phát hiện gièm pha như vậy, trên mặt sẽ là cái biểu tình gì?

"Phanh!"

Đang lúc Thẩm Thanh Cẩm âm thầm đắc ý, cửa phòng đột nhiên bị người từ bên trong mở ra.

Thẩm Thanh Cẩm ẩn thân ở nơi tối tăm sừng sốt, ngược mắt liền nhìn thấy sắc mặt bất thiện của Tần Việt bước chân vội vàng vọt ra.

Người nam nhân này.....

Ngóng nhìn phương hướng Tần Việt rời đi, Thẩm Thanh Cẩm lúc này trong lòng lại có chút phức tạp, đã từng bị Tần Đình phản bội, ở trong lòng nàng nam nhân trên thế gian này đều dễ dàng bị sắc đẹp mê hoặc phụ lòng người, không nghĩ tới hiện giờ sắc đẹp trước mặt, Tần Việt lại có thể phát thân mà đi.

Tần Việt là người đáng giá để phó thác, chỉ là lúc này Thẩm Thanh Cẩm không rảnh nghĩ nhiều.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại có Thẩm Thanh Dao, chờ Tần Tường tới chẳng phải là tiện nghi cho bọn họ?

Thẩm Thanh Cẩm do dự một chút, cuối cùng vẫn là lén lút từ chỗ tối đi ra, nàng cẩn thận chậm rãi đi tới cửa phòng, từ một bên nhô đầu hướng bên trong nhìn xung quanh một cái....

Lúc này toàn bộ cửa phòng đều đang mở rộng, mà trong phòng, là trống không!

Tại sao lại như vậy?

Thẩm Thanh Cẩm ngờ ngẩn, nàng theo bản năng vọt vào phòng, trong phòng hương khí đã sớm tan hết, thì ra người hẳn nên ở trong phòng Thẩm Thanh Dao lại biến mất vô tung.

"Tỷ tỷ, tỷ tìm ta sao?"

Phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm êm tai uyển chuyển, Thẩm Thanh Cẩm chậm rãi xoay người sang, ngay sau đó toàn bộ thân thể đều cương tại chỗ.

Thẩm Thanh Dao vẻ mặt tươi cười đứng ở ngoài cửa, ở bên cạnh nàng còn đứng hai thân ảnh cao lớn thon dài, rõ ràng là Tần Việt cùng..... Thẩm Ngọc Thư!

"Thanh Cẩm, không nghĩ tới muội thật sự ngoan độc như thế."

Thẩm Ngọc Thư vẻ mặt bi thống nhìn muội muội mình, muội muội hẳn yêu thương nhất hiện giờ vì sao biến thành bộ dáng như vậy?

Thẩm Thanh Cẩm ngây thơ vô tư trước kia đi đâu rồi?

"Ca, đại ca, huynh nghe muội giải....."

Nhìn thấy thân ảnh Thẩm Ngọc Thư, Thẩm Thanh Cẩm luống cuống, nàng bước nhanh tới trước mặt Thẩm Ngọc Thư muốn cùng hắn giải thích, nhưng Thẩm Ngọc Thư lại lạnh lùng ném tay nàng ra.

"Muội không cần lại giảo biện, ta không có muội muội như muội!"

Chuyện của Tô Văn vốn chính là khúc mắc của Thẩm Ngọc Thư, hiện giờ nhìn thấy Thẩm Thanh Cẩm lại trò cù hăm hại muội muội khác của chính mình, Thẩm Ngọc Thư thật sự đối với muội muội này đã hết hy vọng.

Cái đề đô này đã không có gì đáng để hấn vương bạn cùng lưu luyến, hẳn nên rời đi.....

Nhìn thấy Thẩm Ngọc Thư không chút do dự xoay người rời đi, Thẩm Thanh Cẩm cương tại chỗ, nước mắt không tự chủ được theo khuôn mặt chảy dài..

Ca ca, đời này, muội vẫn phải mất đi huynh sao?

Sau khi Thắm Ngọc Thư rời đi, Thắm Thanh Dao cũng theo rời đi, hiện giờ Thắm Thanh Cẩm không bao giờ còn là Thắm đại tiểu thư ngây thơ hồn nhiên kia nữa rồi.

Nữ nhân trước mắt bị cừu hận làm choáng váng đầu óc, trong đầu đều là âm mưu trả thù đã không còn đáng giá để Thắm Thanh Dao hâm mộ ghen ghét.

Chờ Thắm Thanh Cẩm phục hồi lại tinh thần, trước mắt nàng chỉ còn lại Tần Việt.

"Ngài vì cái gì còn không đi? Đến nhị diện hạ cũng tính cười nhạo ta một phen sao?"

Thắm Thanh Cẩm nhìn nam nhân trước mắt này, ánh mắt tràn đầy sắc lạnh.

Tần Việt không nói lời nào, chỉ là vẫn dùng ánh mắt chuyên chú nhìn người roi lệ đầy mặt trước mắt này.

"Ta không biết nàng vì cái gì phải làm chuyện như vậy, nếu..... Nếu nàng ở Thắm gia không vui vẻ, ta cưới nàng!"

Ta cưới nàng!

Ba chữ này giống như sấm sét ở bên tai Thắm Thanh Cẩm vang lên.

Nàng không thể tin nhìn nam nhân trước mắt, thẳng đến thật lâu lúc sau, Thắm Thanh Cẩm mới tìm về thanh âm của mình, có chút run rẩy mở miệng hỏi.

"Vì cái gì?"

Vì cái gì?

Tần Việt có chút hoảng hốt..... đơn giản là đã từng trong nháy mắt kia tâm động, cho dù biết nàng làm ra chuyện đê tiện như vậy, hắn vẫn nguyện ý bao dung nàng.

Đơn giản là, nàng là nữ nhân đầu tiên Tần Việt hắn yêu.....

Chờ tất cả mọi người rời đi cái nơi thị phi này, một con mãnh hổ to lớn màu trắng chậm rì rì từ nơi không xa trong rừng cây thân nhiên đi tới.

Thật vất vả mới có thể ra khỏi vương phủ phóng một lần, mồ hôi vương tỏ vẻ, trốn rừng cây nhỏ rình coi gì đó, mới không phải là tác phong của bọn vương, chỉ có nhân loại các ngươi mới có thể không đạo đức như thế! Thật là quá không đạo đức!

Lúc này đi theo bên cạnh lão bạch hổ, thân nhiên xuất hiện hai cái thân ảnh "Không đạo đức" ~

Hai người đều khoác áo choàng dày nặng, hôm nay tuồng này, tuy rằng là Thắm Thanh Cẩm tự mình thao tác viết kịch bản, hơn nữa nàng còn thật ra sức hữu nghị biểu diễn nữ chính bi thương, nhưng chân chính kế hoạch đạo diễn lại là Tô Văn cùng Tô Duệ.

Hôm nay đã xảy ra chuyện như vậy, Thắm Thanh Cẩm không có biện pháp tiếp tục lưu lại Khánh Xuyên hầu phủ, lúc này Tần Việt chính là cứu rỗi duy nhất của Thắm Thanh Cẩm.

Một nam nhân cường đại thâm tình như vậy, ở thời điểm nàng chật vật nhất nghèo túng nhất hướng nàng vươn tay.

Đây tuyệt đối là một cảnh tốt đẹp, nhưng.....

Nếu có một ngày Tần Việt phát hiện "Thắm Thanh Cẩm" mà mình yêu, thế nhưng không phải là Thắm Thanh Cẩm chân chính, không biết hắn sẽ có cảm tưởng gì?

Tình cảm của một người đôi khi rất yếu ớt, đồng thời cũng có đôi khi cứng rắn không gì phá nổi.

Ta yêu ngươi, đơn giản vì người kia là ngươi.

Ta yêu ngươi, không yêu người khác, cũng bởi vì ở thời gian kia, địa điểm kia, người ta gặp được chính là ngươi, không phải người khác.

Giống như Tô Văn cùng Tô Duệ, mỗi đoạn duyên phận bắt đầu đều là ngẫu nhiên, lại cũng là tất nhiên.

Còn như Tần Việt nam chính ngôn tình hào quang mở rộng, nam nhân thâm tình, cả đời, cũng chỉ sẽ một lần động tâm.

.....

Hôn sự của Thắm Thanh Dao cùng Tần Tường lúc đầu định cuối tháng tư, nhưng nhị diện hạ đột nhiên hướng Thắm gia cầu hôn quấy rầy sự bố trí của Thắm gia, hôn lễ của hai người không thể không bị dời lại.

Hai nữ nhi của Thắm gia một trước một sau gả vào hoàng tộc, này vốn nên là một sự kiện đáng ăn mừng, nhưng Khánh Xuyên hầu phủ suy bại cũng từ một năm này mà bắt đầu.....

Ngày Thảm Thanh Cầm xuất giá, Thảm Ngọc Thư đã mang theo quân đội của mình đi ra biên quan.

Hắn đối với muội muội của mình, đối với đế đô đã chết tâm.....

Đêm đại hôn, Thảm Thanh Cầm giống như lần đầu tiên xuất giá, tâm tình khẩn trương chờ đợi phu quân của mình, nhưng suốt một đêm, Tàn Việt không có bước vào tân phòng một bước.

Ngày hôm sau, Thảm Thanh Cầm mới từ trong miệng ma ma vương phủ nghe nói, đêm qua vương phủ có thích khách lẫn vào, Vương gia suýt nữa bị ám sát, mà sống chết trước mắt là do một vị hắc y cô nương ra tay cứu Vương gia, cô nương kia bởi vậy trọng thương vẫn luôn hôn mê, mà Vương gia vẫn luôn cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi canh giữ ở trước giường nàng ấy, đã tức trực suốt một đêm..... (Các nàng biết cô ấy là ai rồi chứ:v)

Ba năm sau --

Tàn Mộc Phong thân thể vẫn luôn khỏe mạnh đột nhiên nhiễm trọng bệnh qua đời, Thái Tử Tàn Vũ dựa theo di chiếu của tiên đế mà đăng cơ.

Một đời vua một đời thần, tân đế đăng cơ, triều dã rung chuyển, sau một lần suy sụp Khánh Xuyên hầu phủ đột nhiên lại được bệ hạ trọng dụng, rất nhiều người không rõ nội tình, nhưng tin tức trong hoàng tộc tinh thông, có người lại biết bí mật của phương diện này....

Thì ra ba năm trước gả cho Nhị hoàng tử Thảm gia đại tiểu thư Thảm Thanh Cầm nghe nói ở trong vương phủ vẫn luôn không được sủng ái, nhị điện hạ thậm chí luôn không có cùng nàng ta viên phòng, chính là ở dưới tiền đề như vậy, một năm trước, Thảm trắc phi lại đột nhiên mang thai!

Đứa nhỏ này tồn tại quả thực chính là vũ nhục đối với hoàng thất, dựa theo quy củ của hoàng tộc, Thảm Thanh Cầm cùng hài tử của nàng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng cuối cùng bệ hạ triệu nhị điện hạ cùng Thái Tử đồng loạt nhập cung, phụ tử ba người nói chuyện suốt một đêm, cuối cùng Thảm Thanh Cầm cùng hài tử trong bụng nàng ta mệnh lúc này mới được bảo toàn.

Thế sự chính là kì diệu như vậy, có Tô Văn cùng Tô Duệ thiết kế, nam chủ Tàn Việt yêu Truy Tuyết, từ đó đối với nữ chủ đại nhân chẳng quan tâm, như không có gì.

Nhưng điều này cũng ngăn cản không được hào quang của nữ chủ đại nhân hết sức chọc người, cuối cùng không chịu nổi cô đơn Thảm Thanh Cầm vẫn thành công cùng nam phụ thứ nhất Thái Tử điện hạ ghép đôi....

Cái gọi là kiếp trước kiếp này, tất cả tựa như là một trò cười.

Thảm Thanh Cầm không cam lòng kiếp trước mình bị gánh lấy tội danh "Tư thông", càng không cam lòng hài tử trong bụng mình bị gọi là "Nghịch chủng", mà một đời này, tất cả đều do chính nàng ta chọn.

Cho dù nàng ta cảm thấy mình không thẹn với lương tâm, nàng ta cảm thấy mình cùng Thái Tử là thật tình yêu nhau, mà nàng ta cùng Tàn Việt căn bản không phải là phu thê thật sự..... Dù cho nàng ta có một ngàn một vạn cái lý do, nhưng trong mắt người đời nàng ta vẫn là hồng hạnh vượt tường, là loi ong bướm nữ nhân không biết xấu hổ.

Thái Tử đăng cơ, đại xá thiên hạ, các vị hoàng tử khác ở đế đô đã làm tốt chuẩn bị bị lưu đày ra khỏi kinh thành, chính là ở ngay lúc này, đột nhiên có một đội quân thần bí xuất hiện ở ngoài thành, nhánh quân đội người dẫn đầu không phải ai khác chính là Tàn Hạo!

Thời gian ba năm, Tàn Hạo dưới sự trợ giúp của Tô Duệ thành công thoát thai hoá cốt hơn nửa không chế nhân mã thuộc về mình, lúc này đây hẳn phải dùng lực lượng của chính mình tự tay đoạt lại non sông gấm vóc vốn nên thuộc về phụ vương hắn.

Đứng ở trên đài cao của kinh thành, nhìn thấy ngoài thành nguy cấp, Tô Văn nhện không được nắm chặt tay Tô Duệ.

"Ngày Tàn Hạo phá thành, chúng ta liền rời đi."

Ở thế hệ hoàng thất, người duy nhất có thể cùng mọi người chống lại Tàn Hạo cũng chỉ có Tàn Việt, mà hiện tại Tàn Việt bởi vì quan hệ với Truy Tuyết đã sớm cùng Tô Duệ kết minh, cũng âm thầm cùng Tàn Hạo đạt thành hiệp nghị.

Cho nên, đại quân Tàn Hạo đánh vào kinh thành, huỷ bỏ những ngày tân đế vừa mới đăng cơ.

Tân đế vừa chết, Thảm Thanh Cầm lại mất đi "Chân ái" không dễ có được, như vậy nhiệm vụ lần này của Tô Văn cũng đã hoàn thành hoàn mỹ.

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ nhện không được cầm lại tay Tô Văn, sau đó ho khan dựa vào bên tai Tô Văn nhẹ nhàng nói.

"Cái kia..... Gần đây ta xem rất nhiều sách, chờ trước khi rời đi, ta lại bởi nàng tắm gội được không, lần này tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không làm thương tổn đến nàng."

Tô Văn:.....

Liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái, Tô Văn nhện không được dùng sức ở lòng bàn tay hắn véo véo.

"Đây là chàng nói, chàng cũng không nên lại..... Xăng bậy."

Vì thế, nhiều ngày sau, thời điểm trong kinh thành máu chảy thành sông, thù vạ nghiêm mật, nhưng bên trong thế ngoại đào nguyên ở hậu viện của Tấn Thân Vương phủ lại là một mảnh sắc xuân vô biên....

"Dừng dừng, không được, đau muốn chết!"

Đã nói tốt nâng cao kỹ thuật đâu?

Nói tốt sẽ không làm ta bị thương đâu?

Hơi nước mờ mờ, ánh mắt Tô Duệ trầm trầm, mà Tô Văn vẫn luôn kêu la....

Cô biết ngay sẽ là cái kết quả này.

Nhưng là.....

Thấy hấn nhin lâu như vậy, cho dù lại đau, cô cũng sẽ không ở ngay lúc này cự tuyệt hấn.

Đêm khuya tĩnh lặng, khi Tô Duệ cuối cùng cũng về mặt thoả mãn hôn hôn khoe môi Tô Văn, Tô Văn hữu khí vô lực hướng về phía hấn cười cười, lúc này mới dưới đáy lòng liên hệ tổng bộ, chuẩn bị rời khỏi nhiệm vụ.....

Thế giới sau tái kiến, ta yêu người.

~~~~~

Hụ hụ ta trả chương cuối muộn đấy. Chiều ta sẽ bù đắp cho các nàng chương mới của TG sau, TG sau về với hiện đại nhie!

Thân áiiii ♥□♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Hoán Đổi Thiên Kim (1)

Edt: Mít

Tô Văn ở thương chấp hành mở to mắt, trên người cái loại cảm giác đau đớn giống như bị xe nghiền qua cuối cùng mới toàn bộ biến mất.

Đứng dậy hoạt động thân thể một chút, Tô Văn lần đầu tiên cảm giác được thân thể của mình cũng thật là khỏe khoắn a ~

“Khụ khụ.”

Người nào đó đứng ở một bên hoàn toàn bị ngớ lơ đột nhiên ho khan vài tiếng.

Ách

Tô Văn lúc này mới chú ý tới Diệp Hân vẫn luôn đứng ở cách đó không xa nhìn mình chăm chăm.

“Cô có việc?”

Ngước mắt nhìn Diệp Hân, thần sắc Tô Văn lãnh đạm hỏi một câu, ở trong các thế giới nhiệm vụ, cô có thể sắm vai đủ loại người, nhưng ở trong thế giới hiện thực, Tô Văn thật ra là người rất lạnh nhạt, trước khi gặp được Tô Duệ, cô vẫn luôn sống ở trong thế giới của chính mình, không có bạn bè gì, cũng không cần cái gọi là bạn bè này.

Thật là lạnh nhạt ~

Diệp Hân ở một bên tuy rằng nhin không được đáy lòng phun tào, trên mặt lại vẫn trung ra nụ cười sáng lạn.

“Năm nay thí luyện vượt bộ môn, tôi sẽ mang cô cùng Đinh Giai Giai đi tham gia.”

Đinh Giai Giai.....

Tô Văn nghe thấy cái này tên hơi nhũ nhũ mảy, cô ở Thời Không Thất Lạc không có bạn bè, nhưng đối với mấy người đứng trong bảng xếp hạng ở bộ môn của mình Tô Văn vẫn có ấn tượng.

Đình Giai Giai có một khuôn mặt loli, lại có được dáng người dễ dàng hấp dẫn người khác, thỏa mãn đủ điều kiện của nột mỹ nhân rắn rết, chuyên hồ nam chủ một trăm năm.

Thật ra, đối với năng lực nghiệp vụ của Đình Giai Giai, Tô Văn vẫn rất xem trọng, chỉ là cô chịu không nổi cái tật xấu vừa nhìn thấy soái ca liền trở thành hoa si.

Phải biết rằng ở Thời Không Thất Lạc rất nhiều bộ môn nhiệm vụ, mọi người đều nắm giữ trực tiếp tư liệu cá nhân của đối thủ cạnh tranh với mình, mà giống như Đình Giai Giai lộ ra nhược điểm rõ ràng như vậy, rất dễ dàng ở vòng loại thi đấu đã bị đào thải rồi.

Nhìn thấy Tô Văn nhũ mảy, Diệp Hân cũng biết Tô Văn đang lo lắng cái gì, cô tiến lên một bước giọng tay muốn chạm vào bả vai Tô Văn, lại bị Tô Văn linh hoạt né tránh.

Diệp Hân:.....

Đột nhiên cảm thấy thật sốt ruột làm sao đây?

“Khụ.”

Thanh thanh giọng nói, Diệp Hân vẫn mặt đầy mỉm cười nhìn Tô Văn...

“Lần này tôi sẽ phân phó Đình Giai Giai chú ý hình tượng, à, thật ra tôi ở chỗ này chờ cô chủ yếu là muốn để cô giúp tôi suy nghĩ xem nên đối phó với Từ Sách như thế nào, bọn họ bên kia lần này hẳn vẫn là Từ Sách mang theo Tề Mộc cùng Vân Sinh, bởi vì bản tay vàng của mọi người đều không thể dùng được, hai người kia cũng không đủ làm chúng ta lo lắng, nhưng Từ Sách thì rất phiền toái, cô cũng nên biết.”

Ở Thời Không Thất Lạc, Từ Sách là tồn tại đặc thù.

Bởi vì sau khi sử dụng Táng Tâm Chi Hộc, Từ Sách nếu tiến vào trong thế giới thí luyện vẫn là không có tâm.

Hắn vô dục vô cầu, hẳn không hề có sợ hãi.

Biện pháp đối phó với hắn.....

Tô Văn hướng về phía Diệp Hân có chút khó xử nhún vai.

“Nếu tôi biết cách đối phó hắn, tôi sẽ không đứng ở chỗ này, hắn cũng sẽ không..... Sống tới ngày hôm nay!”

“Được, được rồi”

Diệp Hân nghe Tô Văn trả lời, tuy rằng cô đã sớm đoán trước kết quả là như thế này, nhưng đáy lòng vẫn có chút thất vọng nho nhỏ.

“Tôi không quá rầy cô nữa, à, còn có Đình Giai Giai đang chờ dùng khoảng số 3.”

“Tôi biết rồi.”

Tô Văn một bên gật đầu, vừa đi ra phòng chấp hành, trong thế giới trước cô đã nói cho Tô Duệ biết lần này mình sẽ đổi đến khoang chấp hành số 2, cho nên rồi đi nơi này, Tô Văn một chút lưu luyến cũng không có.

Chỉ cần tương tượng đến về sau ở mỗi thế giới đều có thể cùng Tô Duệ làm nhiệm vụ, không cần cô đơn một mình, một gương mặt thanh lãnh của Tô Văn cũng không tự chủ được toát ra thần sắc ôn nhu hiếm thấy.

Ở cửa, Đình Giai Giai cùng Tô Văn gặp thoáng qua, chú ý thấy khóe môi Tô Văn một nụ cười như có như không, Đình Giai Giai mới vừa đi tới cửa lão đào một cái, thiếu chút nữa té sấp mặt ở cửa....

Đờ mờ, vừa rồi bốn bảo bảo nhất định là xuất hiện ảo giác?

Tô Tiểu Văn cũng sẽ cười?

Không có khả năng, này tuyệt đối không có khả năng~

Lắc lắc đầu, Đình Giai Giai lại theo thói quen nâng tay nhìn nhìn máy truyền tin của mình có nhiệm vụ mới, gần đây thật sự rất nhàm chán nha, trong thế giới nhiệm vụ soái ca không phải nào tàn thì chính là biến thái a~

Nghe nói “Bên kia” có một người mới tới thật hung mãnh, tà mị cuồng quyến, vì sao bốn bảo bảo vào nhiều cái thời không như vậy, đến một lần cũng không gặp được hắn nhỉ?

Lần sau có nên định vị hân hay không đây?

Nên hay không nên đây? (*Dám me Tô tướng quân hã cô gái*)

Ở thời điểm Đình Giai Giai rồi rầm nên hay không nên định vị mới một chút, tổng bộ chữa trị vị diện giả, máy định vị Tô Duệ mới mua đã bắt đầu lập lòe, nhắc nhở Tô Văn đã tiến vào nhiệm vụ.

Tô Duệ cười cười, không chút do dự đi vào khoang chấp hành thuộc về mình, số 11.

Xếp hạng của hân vẫn luôn ngừng ở vị trí này, bởi vì hiện tại tích phân đối với hân mà nói đều đã không còn ý nghĩa.....

Khi Tô Duệ ở khoang chấp hành nhắm mắt lại đi vào thế giới nhiệm vụ tiếp theo, cửa phòng chấp hành số 11 của hân đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Nhìn cửa khoang chấp hành chậm rãi đóng lại, Văn Sinh nhin không được cười khổ một chút.

“Đã tới chậm một bước.”

Khi nói chuyện hân cúi đầu nhìn một chồng tư liệu photo trong tay mình từ chỗ Từ Sách, đây là tư liệu cụ thể về các nhân viên tinh anh trong những bộ môn khác.

Tuy rằng không biết Sách ca vì sao phải để mình đem những tư liệu này giao cho Tô Duệ, nhưng mắt thấy Tô Duệ đã vào khoang chấp hành, Văn Sinh cũng chỉ có thể xoay người rời đi.

Ở trong tổng bộ chữa trị vị diện, không ai biết nguyên nhân chân chính mà lúc trước Từ Sách chiều mộ Tô Duệ, Văn Sinh tự nhiên cũng giống họ, không biết Tô Duệ có bàn tay vàng lớn nhất mà người khác không có.....

Tinh thần lực của Tô Duệ trời sinh đã cường đại hơn so với người khác, cảm giác lực cũng là giá trị bạo biểu.

Này cũng có nghĩa là, cho dù hân tiến vào thời không nào, cho dù hân muốn tìm người kia biến thành bộ dáng gì, chỉ cần hân nhớ kỹ dao động linh hồn của người kia, như vậy hân đã có thể dễ như trở bàn tay ở trong biển người mệnh mệnh thành công bắt được một tia dao động linh hồn quen thuộc đó.

Cho nên, Tô tướng quân đây là phạm quy, mà thí luyện vượt bộ môn, Từ Sách tính sử dụng bàn tay vàng che dấu vô cùng sâu này của Tô Duệ.....

~~~~~

Trong thế giới nhiệm vụ.

Tô Văn bị người dùng lực đẩy tỉnh.

“Tô Văn, nộp bài tập.”

Xuất hiện một giọng nữ non nớt mang theo một tia khiếp đảm.

A?

Tô Văn ý thức dần dần thanh tỉnh, bài tập..... Là cái quỷ gì?

Cô nhin không được giờ tay xoa xoa cái đầu có chút khó chịu, theo động tác của cô, tất cả trong tầm mắt cũng dần dần trở nên rõ ràng, lúc này Tô Văn mới phát hiện mình đang ngồi ở trong một phòng học sạch sẽ, trong phòng học chỗ ngồi rất nhiều, nhưng đại đa số đều trống không.

“Tô Văn?”

Vẫn là nữ sinh vừa rồi, lần này ngữ khí cô ấy càng thêm cẩn thận.

“Cậu có phải không thoải mái hay không? Có muốn mình đưa cậu đi phòng y tế hay không? Nếu không mình giúp cậu tìm Ôn lão sư?”

“Không, không cần.”

Tô Văn lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô bé mang mắt kính dày nặng mặc giáo phục màu lam trước mắt này.

Cô hân gọi là..... Hứa Nặc, là lớp trưởng của lớp này.

Nguyên chủ đầu óc bởi vì đêm qua say rượu nên luôn kêu loạn, cũng may Tô Văn trước khi tiến vào nhiệm vụ đã mơ hồ biết rõ cốt truyện của thế giới nhiệm vụ này, cốt truyện rất đơn giản, chuyện xưa phát sinh ở một trường học quý tộc (thật ra cùng trường học không có một xu quan hệ).

Nguyên chủ Tô Văn trong trường học này được công nhận là hoa hậu giảng đường (quả nhiên, hoa hậu giảng đường trong thế giới nhiệm vụ, đều dùng để làm pháo hôi~)

Thân là một cái hoa hậu giảng đường, bên người Tô Văn tự nhiên không thể thiếu hộ hoa sứ giả, bạn trai cô, không, hiện tại có lẽ hẳn gọi là bạn trai cũ.

La Ngữ là bạn trai cũ của Tô Văn cũng chính là nam chủ trong thế giới này, hẳn là một học bá, không chỉ là học bá mà còn cao phú soái, một học bá cuồng tím huyền khóc bá đạo.

Lúc đầu Tô Văn cùng La Ngữ hai người cũng coi như trai tài gái sắc, gia thế tương đương, vô cùng xứng đôi.

Nhưng ở học kỳ trước, trường học này tên là “Học viện quý tộc Phong Hằng”, đột nhiên từ bên ngoài tiến vào một học sinh đặc cách.

Học sinh được đặc cách, từ trước đến nay chính là “Quý nghèo” là “Con một sách”, bọn họ ở trong trường học quý tộc luôn luôn là tồn tại làm người ta không thích, nhưng học sinh được đặc cách lần này lại có chút không giống những lần trước.

Nữ sinh được đặc cách tên là Tường Du, không chỉ có tướng mạo xuất chúng, còn có một thân võ nghệ tùy thân xuất sắc, nghe nói cô ấy bởi vì đã từng làm thế thân đánh võ cho một minh tinh nào đó, lúc này mới được vị minh tinh kia đề cử nên được đặc cách tiến vào học viện này, học phí là hoàn toàn miễn phí~

Tường Du đến, làm cho phong cách cả học viện đều biến đổi.....

Chỉ cần nơi có đánh nhau ẩu đả liền có thân ảnh Tường Du lui tới.

Chỉ cần nơi có người nhỏ yếu bị khi dễ, liền có Tường Du rút đao tương trợ!

Chỉ cần nơi xuất hiện chó hay mèo đi lạc, cũng chắc chắn có thân ảnh nữ chủ đại nhân mỉm cười thiện lương~

Tóm lại, cô là ánh sáng, cô là năng lượng, cô là thần thoại của Phong Hằng.

Thời gian chưa được một học kỳ, Tường Du đã ở trong trường học có tiếng tăm, hơn nữa được rất nhiều nam sinh xuất sắc phong làm một thế hệ nữ thần mới.

Đương nhiên, La Ngữ ở ngay lúc này cũng phi thường thương thức Tường Du, thậm chí sau khi cùng Tô Văn chia tay, La Ngữ lập tức cao điệu bắt đầu theo đuổi Tường Du.

Nhưng trên thực tế điều này cũng không phải nguyên nhân mâu thuẫn của Tô Văn cùng Tường Du.

Thật ra, thế giới này bối cảnh chủ yếu tuy rằng phát sinh ở vườn trường, nhưng trên tất cả cốt truyện chủ yếu lại phát sinh ở Tô gia.

Ở thành phố D, Tô gia cũng coi như là danh môn vọng tộc, ba của Tô Văn Tô Hải Thành lập nghiệp từ một quán ăn hải sản, hiện giờ sản nghiệp Tô gia không chỉ có ngành ăn uống, còn có ngành bách hóa với các chuỗi siêu thị.

Mà vợ Tô Hải Thành là Văn Thù còn là xuất thân danh môn khuê tú ở thành phố D, hai người thời trẻ đều là người có nhiệt huyết, đều đến nơi nông thôn xa xôi làm tình nguyện viên, mà hai người cũng từ lúc ấy quen biết rồi yêu nhau.

Sau đó hai người ở tại địa phương đó kết hôn, kết hôn không bao lâu liền có Tô Văn, bởi vì thân thể Văn Thù vẫn luôn không tốt, vì thân thể của vợ cùng nữ nhi tương lai, Tô Hải Thành quyết định mang theo vợ con rời đi núi lớn trở lại thành phố D đốc sức làm việc, mà trải qua nhiều năm không ngừng nỗ lực của hắn cuối cùng cũng có được tài phú cùng địa vị như hiện giờ.

Bởi vì vợ chồng hai người chỉ có một cô con gái là Tô Văn, mười mấy năm qua, hai người đối với con gái đều quá phận cưng chiều, điều này cũng làm cho trên người nguyên chủ tồn tại không ít chứng bệnh...như là kiêu khí, tùy hứng, bệnh công chúa.

Những tật xấu này nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng bởi vì từ nhỏ được mọi người vây quanh cưng chiều, nguyên chủ cũng chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình có khuyết điểm gì đặc biệt.

Thẳng đến một ngày, nữ chủ chính quy Tường Du xuất hiện, cả nhân sinh của Tô Văn cũng theo đó mà bị đảo lộn hoàn toàn.....

Thì ra Tường Du từ núi lớn đi ra, là tới thành phố D tìm người thân.

Chuyện này tất cả phải bắt đầu nói từ thân thể của Tường Du, cô từ nhỏ sinh ra ở gia đình đơn thân, được người mẹ lao động một tay nuôi nấng, năm Tường Du 8 tuổi, vì đề cô có thể được đọc sách, mẹ của Tường Du là Triệu Mai liền mang theo cô dọn đến một huyện nhỏ, hai mẹ con thuê một nhà trọ bị mưa dột, Triệu Mai từ sáng sớm đến trời tối làm năm công việc một ngày, mới có thể chi trả học phí cho Tường Du ở trường học và phí sinh hoạt của hai người.

Làm như vậy trong thời gian dài, thân thể Triệu Mai cuối cùng cũng suy sụp.

Mà lúc này, Tường Du đã mười bảy tuổi.

Thật ra, Tường Du ở huyện này được chín năm, cô thường xuyên sẽ trộm ra ngoài nhặt ve chai bán kiếm tiền, cũng trong lúc ấy Tường Du kết bạn với anh em Tiêu Khai và Tiêu Vân Nghị, ba của hai người vốn là côn đồ ở địa phương, ở một lần sống mái với kẻ thù bị chém chết, từ đó về sau Tiêu Khai

cùng Tiêu Vân Nghi được một võ sư thu dưỡng, từ nhỏ đã dựa việc múa võ ở ngoài đường mà sống tạm, còn Tường Du tự nhiên cũng đi theo Tiêu Khải học được rất nhiều công phu.

Thẳng đến khi Triệu Mai bị bệnh, bệnh viện nói hiện tại nếu muốn thân thể Triệu Mai tốt lên chỉ có làm giải phẫu đổi thận, mà ca giải phẫu này không chỉ yêu cầu có thận thích hợp, mà còn cần một số tiền thuốc men lớn, Tường Du dưới sự cùng đường đi tìm anh em Tiêu gia cầu giúp đỡ, Tiêu Khải mượn cho Tường Du một số tiền, còn giúp cô tìm một công việc thể thân đánh võ.

Tường Du thật vất vả mới kiếm được một số tiền, cũng đủ để giao cho bệnh viện một đợt tiền viện phí, lúc này bệnh viện lại đột nhiên thông báo cho Tường Du nói nhóm máu của cô cùng Triệu Mai không thích hợp, cho nên, cô căn bản không thể đem thận của mình đổi cho Triệu Mai.

Lúc này, đang ở lúc hấp hối Triệu Mai cuối cùng cũng khóc lóc đem chân tướng sự việc năm đó nói cho Tường Du, thì ra Tường Du cũng không phải con gái ruột của bà.

Lúc trước ở phòng khám trong núi, Triệu Mai cùng Văn Thủ cùng một ngày sinh em bé, càng trùng hợp hơn là hai người đều sinh con gái.

Lúc ấy Văn Thủ bởi vì thân thể suy nhược, sinh con xong liền ngất đi, Triệu Mai liền thừa dịp bà mẹ không ở đó, đem hai đứa bé gái trao đổi.

Khi đó bà xác thật là rất ích kỷ, chồng của bà vừa mới chết không bao lâu, bà sợ mình nuôi không nổi con gái của mình, cho nên mới nhất thời quỷ mê tâm hồn.

Cho đến hai tháng sau Triệu Mai hối hận, một nhà ba người của Tô Hải Thành đã sớm dọn đi rồi.

Triệu Mai mười mấy năm qua vẫn luôn cảm thấy mình có lỗi với Tường Du, bà chỉ muốn đem những điều tốt nhất đến cho cô, đáng tiếc tới cuối cùng, thân thể của bà lại ngã xuống.

Triệu Mai trước khi mất đã để lại một ít manh mối cùng một tấm ảnh chụp, dẫn dò Tường Du phải đi thành phố D tìm kiếm cha mẹ ruột của cô, đồng thời cũng muốn cô chiều cố con gái ruột của Triệu Mai.

Tường Du mang theo tâm nguyện của dưỡng mẫu quyết tâm đi đến thành phố D tìm người thân, mà trải qua một phen khúc chiết cuối cùng cô cũng tìm được cha mẹ ruột của mình.

Chỉ trong một đêm, Tường Du từ một “Thôn cô” biến thành đại tiểu thư Tô gia, mà Tô Văn cũng trong một đêm từ thiên đường ngã vào địa ngục.

Tuy rằng vợ chồng Tô thị từ đáy lòng oán hận Triệu Mai, nhưng bọn nhỏ vô tội, mấy năm nay bọn họ đối với Tô Văn cũng trả giá quá nhiều tình cảm, cho nên cuối cùng hai vợ chồng cũng không có để Tô Văn rời khỏi Tô gia, mà để cô cùng Tường Du làm chị em.

Từ tiểu thư chính quy biến thành ăn nhờ ở đậu, chênh lệch ở đáy lòng Tô Văn có thể nghĩ, tâm tình buồn bực cô bắt đầu say rượu, bắt đầu trốn học, thời gian lâu dần, tình cảm giữa cô cùng La Ngữ càng lúc càng mờ nhạt, chờ đến khi Tô Văn lấy lại tinh thần muốn đi cứu vãn, La Ngữ đã bị sự kiên cường đứng cam của Tường Du đã động, hơn nữa không chút do dự cùng Tô Văn chia tay, bắt đầu xoay người theo đuổi Tường Du.

Hiện tại, đã là ngày thứ năm Tô Văn bị La Ngữ chia tay, mấy ngày nay bởi vì thất tình, nguyên chủ cơ hồ là hàng đêm say rượu, mà các bạn học trong lớp đều biết chuyện nhà cô, càng biết chuyện cô bị La Ngữ đá, thấy cô tâm tình không tốt, không có ai nguyện ý chọc cô, cũng chỉ có lớp trưởng Hứa Nặc luôn phản ứng trì hoãn lại có tính cách đơn thuần dám ở lúc này muốn Tô Văn “Nộp bài tập”.....

~~~~~

Help meeeeeee..

Các nàng ai giúp ta giải nghĩa 3 chữ "bồng bồng đất" với, ta lên bác Gõ hỏi hoài mà không ra.. Hụ hụ ta vô năng..

Help me...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Hoán Đổi Thiên Kim (2)

Edt: Mít

Sáng sớm ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ sát đất chiếu rọi vào trong phòng học sạch sẽ sáng ngời, sáng đến làm người ta có chút không mở nổi đôi mắt.

Trong phòng học học sinh còn chưa tới đông đủ, nhìn những khuôn mặt non nớt xa lạ lại quen thuộc chung quanh, Tô Văn mở cặp sách trên chỗ ngồi của

mình, bên trong trừ mấy quyển sách mới tinh, đến một cây bút cũng không có, cho nên bài tập gì đó, cái loại đồ vật này sao có thể tồn tại?

“Mình không mang bài tập.”

Tô Văn đồ đồ trong cặp sách của mình ra, sau đó lại đem cặp sách trống không xách đến trước mặt Hứa Nặc, ở trước mắt cô bé dùng sức quơ quơ.

“A, không có việc gì, không có việc gì.”

Hứa Nặc không nghĩ tới Tô Văn sẽ có vẻ mặt ôn hoà cùng mình nói chuyện như vậy, phải biết rằng mấy ngày gần đây cả người Tô Văn giống như là ăn thuốc súng, ai cùng cô nói chuyện liền sẽ trúng đạn.

Hứa Nặc hướng về phía Tô Văn vẫy vẫy tay, xoay người liền rời đi, chỉ là ở thời điểm xoay người cô hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì lại chân chò dừng lại, về mặt do dự nhìn Tô Văn.

“Tô Văn, cái kia..... sắc mặt cậu rất kém, cậu nếu thật sự không thoải mái, mình đưa cậu đi phòng y tế?”

Nói thật, bộ dáng Tô Văn hiện tại thoạt nhìn xác thật rất không xong.

Tối hôm qua nguyên chủ uống bia cả đêm, buổi sáng cô mơ mơ màng màng mang cái đôi mắt thâm quầng, mặc giáo phục nhún nhún liền trực tiếp đi tới lớp, mà cô đến chỗ ngồi của mình việc đầu tiên làm.....chính là ngủ.

Lấy trạng thái này, khí sắc trên mặt nếu nhìn có thể tốt, mới là lạ..

Cảm giác được trong giọng nói của Hứa Nặc có quan tâm cùng khản trương, Tô Văn nhìn không được hướng về phía cô cười cười.

“Mình không có việc gì, ừm, mình sẽ đi tìm Ôn lão sư xin nghỉ.”

Ôn Văn Hạo, sinh viên tốt nghiệp đại học T, chủ nhiệm mới của lớp năm hai cao trung.

Ở trong trí nhớ nguyên chủ, Ôn lão sư là một nam nhân rất soái khí và ôn nhu, chỉ là cô nhất định không biết, Ôn Văn Hạo này trên thực tế là người thừa kế của một đại gia tộc, hơn nữa về sau hẳn cũng sẽ là người theo đuổi Trương Du tích cực nhất..

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Tô Văn đang nói tới Trương Du này, thân ảnh mảnh khảnh của Trương Du cũng đã xuất hiện ở cửa lớp..

Không sai, hai người các cô là bạn học chung một lớp.

Trương Du dáng người cao gầy, lại kế thừa mỹ mạo của Văn Thù, tuy rằng đều cùng mặc giáo phục màu lam, nhưng cô vừa đứng ở trước mặt mọi người, liền mang theo một cỗ hơi thở không giống người thường.

Lúc này đôi mắt đẹp của Trương Du ở phòng học dạo qua một vòng, nhìn thấy Tô Văn, ánh mắt cô lập tức sáng ngời, ngay sau đó cả người thẳng hướng Tô Văn mà đến.

“Tiểu Văn, sao cả đêm hôm qua cậu không về nhà? Cậu có biết ba ba với mẹ đều rất lo lắng hay không!”

Thanh âm Trương Du thật thanh thúy, lúc này cô cũng không có cố ý hạ giọng, theo câu hỏi của cô, phòng học đang âm ỉ lập tức an tĩnh lại.

Cả đêm không trở về.....

Chuyện này nếu đặt trên người của người trưởng thành là chuyện thật bình thường, nhưng, bọn họ vẫn là học sinh, năm nay tất cả mọi người đều chỉ mới mười bảy tuổi, còn chưa thành niên..

Quan trọng nhất chính là, Tô Văn là một nữ sinh, một vị mỹ nữ hoa hậu giảng đường.

Mỹ nữ hoa hậu giảng đường suốt đêm không về gì đó, này tuyệt đối là tiêu đề hot nhất trên diễn đàn trường?

Cảm giác được người chung quanh đều khe khẽ nói nhỏ, hậu tri hậu giác Trương Du cũng ngây ra một lúc, sau đó cô liền hướng về phía Tô Văn xấu hổ gãi gãi đầu.

“Tiểu Văn, Tiểu Văn tôi không phải ý kia, ý tôi là là.....”

Trương Du muốn giải thích cái gì, đột nhiên Tô Văn lại đem cặp sách trống rỗng của mình mang trên đầu vai, sau đó lạnh nhạt đứng dậy.

“Cậu có ý gì tôi không muốn biết, chuyện của tôi cũng không tới phiên cậu nhúng tay.”

Nói tới đây, Tô Văn cũng không thèm nhìn Trương Du, mang cặp sách ngẩng đầu ưỡn ngực hướng về phía cửa phòng học mà đi.

“Tiểu Văn!”

Tường Du lại chưa từ bỏ ý định, cô ba bước gộp thành hai chạy vội tới cửa phòng học ngăn cản đường đi của Tô Văn.

“Tiểu Văn, hôm nay có kiểm tra, cậu không thể lại trốn học.”

“Ai nói tôi muốn trốn học?”

Tô Văn hướng về phía Tường Du lười nhác xốc mí mắt, khoe miệng gọi lên một tia ý cười trào phúng.

“Tôi không mang dụng cụ học tập, về nhà lấy được chưa? Tường Du, cậu đừng luôn tự cho mình là đúng như vậy, rất nhiều chuyện cũng không phải cậu cảm thấy nó đúng, nó nhất định là đúng. Cậu tránh ra!”

Nói xong câu đó, Tô Văn dùng sức hất cánh tay Tường Du đang ngăn mình lại, đi nhanh rời khỏi phòng học..

Tường Du đứng ở cửa phòng học, ngơ ngác nhìn phương hướng Tô Văn rời đi, giờ khắc này biểu tình trên mặt cô lộ ra ủy khuất cùng khổ sở, nhưng những cảm xúc này đều bị cô rất nhanh đè ép xuống, cô theo thói quen vỗ vỗ gương mặt trắng nõn của mình, ngậy ngô cười tự nói với mình.

“Tường Du, ngươi có thể! Tô Văn một ngày nào đó, một ngày nào đó sẽ thích ngươi!”

【 Tô tướng quân đang âm thầm nhìn ngươi, ngươi cảm giác được không? Thiếu nữ? 】(*tính giành vợ với bốn tướng quân ấy à :v*)

Để chứng minh quyết tâm của mình, Tường Du lại dùng sức nắm chặt nắm tay nhỏ của mình, lúc này mới mỉm cười xoay người trở lại phòng học.

Mà lúc này, một thân ảnh thẳng tắp đang đứng ở cửa sổ bên hành lang đối diện, vừa rồi nhất cử nhất động của Tường Du đều dừng trong mắt hắn.

“Thật là một cô bé có ý tứ.” (*Thật là một cô bé thú vị...:3*)

Thiếu niên bên cửa sổ lẩm bẩm tự nói một tiếng, lúc này mới xoay người chậm rì rì rời đi.....

Sân thể dục của Phong Hằng đặc biệt lớn, vì bảo đảm an toàn vườn trường, trong học viện cấm lái xe tiến vào trường.

Đương nhiên, quy củ đều là dùng để phá hư.

Tô Văn xách theo cặp sách trống rỗng đang ở sân thể dục trong trường lững thững đi, một chiếc xe thể thao Porsche lách lung tung hướng về phía sân thể dục chạy qua.

Có lẽ là bởi vì lúc này trên sân thể dục cũng không có người khác, cho nên Tô Văn một mình lững thững liền trở thành một cái mục tiêu thật nổi bật.....

“Kêu kệt!”

Cùng với mô-tô nổ vang và tiếng thắng xe chói tai, xe thể thao Porsche màu đỏ ngừng ở trước người Tô Văn.

Tô Văn sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt lãnh đạm nhìn thiếu niên tóc đỏ từ xe thể thao nhảy xuống.

Thiếu niên tóc đỏ này, Tô Văn quen biết.

Lăng Kinh, người thừa kế của xí nghiệp lăng thị, đồng thời cũng là học sinh năm thứ ba cao trung của học viện Phong Hằng, là bạn bè tốt thứ nhất của học bá La Ngữ.

Lăng Kinh ở Phong Hằng cũng là nhân vật phong vân, mà từ trước đến nay có thể đường hoàng thể hiện hắn tuyệt không sẽ không khiêm tốn.

“Tô Văn, mấy ngày không gặp, cô làm sao trở nên nghèo túng như vậy nha? ”

Thời điểm Lăng Kinh ở trên xe thật ra đã thấy được vẻ mặt tiều tụy của Tô Văn, trước kia thời điểm Tô Văn cùng La Ngữ ở bên nhau, liền có rất nhiều loại bệnh, giống như cô kiều căng bệnh công chúa như vậy luôn không phải là loại hình mà Lăng Kinh thích, mà hiện tại La Ngữ cuối cùng cũng hiểu ra chia tay với Tô Văn, Lăng Kinh thật vất vả mới cùng Tô Văn ngẫu nhiên gặp một lần, tự nhiên không thể buông tha cơ hội chế nhạo Tô Văn.

Đối mặt với trào phúng của Lăng Kinh, Tô Văn chỉ là lẳng lặng nhìn hắn một cái, ngay sau đó vung cặp sách, xoay hướng khác, yên lặng hướng về cổng trường mà đi.

Thế giới này cơ bản không khác những thế giới hiện đại khác, chính là chỗ điên ủng hộ nữ chủ đại nhân đặc biệt nhiều, Lăng Kinh này về sau cũng là người theo đuổi Tường Du, thậm chí bởi vì Tường Du hắn còn cùng La Ngữ trở mặt thành thù.

Đương nhiên, như thế nào tranh nữ chủ, là ba năm bảy hay là hai tư sáu, đây đều là chuyện của đám nam nhân kia, chuyện Tô Văn quan tâm bây giờ chính là....

Tô Duệ ở nơi nào?

Bởi vì trong thế giới này nam phụ thích, ái mộ, mình luyện yêu thâm Tường Du thật sự quá nhiều, mà những người này có rất nhiều người nguyên chủ

chưa từng gặp qua, cho nên hiện tại Tô Văn hoàn toàn không thể đoán được thân phận Tô Duệ.

Dựa theo cốt truyện ban đầu của thế giới này, Tô Văn phải trở thành pháo hôi, mà nguyên nhân cô trở thành pháo hôi, còn bởi vì cô không biết tốt xấu năm lần bảy lượt cùng Tường Du đối địch.

Tương lai không xa, bên người Tường Du sẽ xuất hiện rất nhiều nam nhân ưu tú, những nam nhân này một người so với một người càng cường thế, tàn nhẫn, độc ác hơn.

Nguyên chủ Tô Văn cuối cùng chết ở trên tay một lão đại hắc bang, mà trường hợp lão đại kia cùng Tường Du quen biết cũng thật cầu huyết, lúc ấy bang phái của nam nhân kia nội loạn, hắn bị người ám toán trọng thương, té xỉu ở ngõ nhỏ, cuối cùng được Tường Du tan học đi ngang qua hảo tâm “Nhặt” về nhà!

Đối với chuyện này, Tô Văn chỉ nghĩ.... là một học sinh cao trung, ở trên đường nhìn thấy có người bị thương, cô ta không phải trước tiên gọi cho 120 hay sao?

Cô ta cho rằng mình là Hoa Đà tái thế sao?

Cô nha, vết thương do súng đạn hay đao chỉ cần dưỡng thương là tốt rồi sao?

~~~~~

Ai nha, trong mấy nhân vật có tên trong chương 1 có 1 người là Tô tướng quân nhà chúng ta nhaaaa.. Mọi người cứ đoán mò đi nhaaaa..
Ahihi ♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Hoán Đổi Thiên Kim (3)

Edt: Mít

Khoảng cách từ học viện Phong Hằng về đến Tô gia cũng không xa, Tô Văn thời điểm ra khỏi cổng trường đã gọi cho Ôn Văn Hạo xin nghỉ một tiết, sau đó liền lái xe về Tô gia.

Sáng sớm Tô Hải Thành đã đi công ty làm việc, thời điểm Tô Văn mở cửa vào nhà, người giúp việc nhà là di Trương đang quét tước vệ sinh.

“Tiểu thư, cô đã trở lại!”

Nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, di Trương lập tức buông giẻ lau trong tay, về mặt khăn trang cung kính nhìn cô, di Trương làm ở Tô gia cũng đã nhiều năm, đối với tính tình của vị Tô đại tiểu thư này cũng rất rõ ràng, đặc biệt là sau khi vị đại tiểu thư Tường Du hàng thật xuất hiện, tính tình Tô Văn một ngày so với một ngày càng kém.

Những đứa trẻ ở tuổi này thật ra đều đang ở thời kì phản nghịch, giống như nguyên chủ lập tức từ công chúa biến thành “Cô bé lọ lem”, chênh lệch to lớn trong lòng có thể nghĩ.

Giống như mỗi đứa trẻ bướng bỉnh phản nghịch khác, bọn chúng cũng không phải thật sự muốn xưng vương xưng bá, có lẽ, bọn chúng làm như vậy chỉ là hy vọng được người khác chú ý nhiều một chút.

Tô Văn ngay từ đầu là công chúa của nhà này, cơm áo không lo lại có cha mẹ vô hạn cung chiều, mà từ khi Tường Du xuất hiện, bởi vì vợ chồng Tô thị cảm thấy con gái ruột của mình bị thua thiệt, bọn họ liền theo bản năng muốn đối tốt với Tường Du gấp bội, mà Tường Du lại đặc biệt tri kỷ hiểu chuyện, cho nên một nhà ba người tình cảm kịch liệt tăng lên, nguyên chủ cảm giác mình bị vắng vẻ bị vứt bỏ, đây cũng là chuyện không thể tránh được.....

Thật ra, thiên hạ có rất nhiều cặp cha mẹ, nhưng riêng vợ chồng Tô Hải Thành lại là hai người cực kì là thiện lương và nhiệt tâm, bằng lương tâm mà nói, bọn họ đối với Tô Văn đã cực kì tốt rồi.

Mà ở cốt truyện ban đầu, Tô Văn bởi vì ghen ghét Tường Du đoạt đi người mình yêu, cô lại oán hận Tường Du đoạt đi cha mẹ thuộc về mình, vì thế cô ở khắp nơi cùng Tường Du đối nghịch, đến cuối cùng mới phải đi lên con đường của một pháo hôi.....

“Tô Văn?”

Một giọng nam ôn nhuận đánh gãy suy nghĩ Tô Văn, cô đứng ở phòng khách theo bản năng nhấc đầu liền thấy được thân ảnh gầy ốm ở chỗ cầu thang kia.

Trên cầu thang nam nhân mặc áo lông vàng nhạt sạch sẽ tươi mát, cả người dựa nghiêng vào một bên cầu thang, ngón tay tinh tế thon dài, nhẹ nhàng đứng ở trên tay vịn cầu thang.

Tô Văn theo bản năng nhìn đôi tay ấy nhiều hơn một chút, liếc mắt một cái, đôi tay là dùng để cứu người, đồng thời, cũng là vũ khí sắc bén để giết người.

“Ngươi đã đến rồi.”

Tô Văn thu hồi ánh mắt dựa theo khẩu khí trong trí nhớ nguyên chủ, hướng về phía nam nhân kia không mặn không nhạt lên tiếng chào hỏi.

“Như thế nào, hiện tại nhìn thấy anh đến một tiếng anh cũng không gọi?”

Nam nhân trên cầu thang hướng về phía Tô Văn ôn hòa cười, lúc này mới chậm rãi đi từng bước xuống cầu thang, nam nhân lớn lên thật tuấn tú, mặt mày lại là nho nhã ôn hòa hiếm thấy, người như vậy cười rõ lên như tắm mình trong gió xuân, rất khó làm người ta đối với hắn nảy sinh chán ghét.

Nhưng.....

Tô Văn chính là đối với loại công tử như ngọc này cực kỳ mãnh liệt đề phòng.

Không có biện pháp, Từ Sách năm đó để lại cho cô một bóng ma thật sự là quá lớn, Tô Văn chỉ cần vừa thấy quý công tử ôn tồn lễ độ như vậy, đáy lòng đều sẽ dâng lên cảm giác chán ghét rất mãnh liệt.

Tô Ngọc bước đi ưu nhã tới trước người Tô Văn, ánh mắt ôn hòa nhìn "em họ" này của mình, rõ ràng là cùng khuôn mặt, nhưng..... thiếu nữ trước mắt lại đem đến cho Tô Ngọc cảm giác rất kỳ dị, đáy mắt hắn có tinh quang chợt lóe, trên mặt vẫn duy trì ý cười ôn hòa trước sau như một.

“Thân thể đi càng ngày càng kém, anh vừa mới kiểm tra cho đi xong, đi ngủ rồi, Tô Văn, em có thời gian thì ở bên cạnh đi nhiều một chút.”

Thời gian của Văn Thủ còn không nhiều lắm, cái này Tô Văn thật ra cũng biết.

Nghe Tô Ngọc nói, Tô Văn nghiêm túc gật gật đầu...

“Tôi đã biết, tôi sẽ ở bên cạnh mẹ nhiều một chút.”

Nói xong, Tô Văn muốn bước lên cầu thang, trong nháy mắt, Tô Ngọc đột nhiên bắt được bả vai Tô Văn.

Tô Văn ăn đau nhứu này, lạnh mặt quay đầu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc...

“Ngươi làm cái gì?”

“Trên vai em có cái gì này.”

Tô Ngọc hướng về phía Tô Văn nhợt nhạt cười, sau đó không dấu vết nâng đôi tay của mình, thoạt nhìn bộ dáng vô tội.

Tô Văn không lên tiếng, lo xách theo cặp sách của mình về phòng ngủ ở lầu hai.

Vừa vào cửa, Tô Văn lập tức sắc mặt tái nhợt dựa vào cửa phòng, cô kéo giày phục của mình ra, đầu tiên kiểm tra chỗ bả vai, lúc này trên vai trắng nõn của cô đã để lại một vết sẹo thon dài, dấu vết màu đỏ đặc biệt nổi bật.

Tô Ngọc.....

Tô Văn rũ mi mắt, thật là một gia hỏa không dễ chơi.

Căn cứ theo cốt truyện mà Tô Văn nắm giữ, nhân vật Tô Ngọc này bên ngoài là bác sĩ, trên thực tế lại là sát thủ cấp S bị cảnh sát quốc tế truy nã nhiều năm.

Hắn tồn tại ẩn mình trong bóng tối, khi Tô gia gặp nạn hắn sẽ ra tay, khi Trương Du cùng nam nhân của mình bị kẻ thù ám toán, hắn cũng sẽ ra tay.

Vừa rồi hai người chỉ là mới đối mặt một lần, nhưng thực rõ ràng, có được trực giác nhạy bén siêu cấp của sát thủ Tô Ngọc đã hoài nghi mình, hơn nữa hắn còn không hề cố kỵ, trực tiếp ra tay.

Đây là một loại thử, cũng là một loại cảnh cáo.

Một lần nữa sửa sang lại quần áo của mình, Tô Văn không hề suy nghĩ chuyện Tô Ngọc nữa, mà là dựa theo ký ức nguyên chủ ở trên bàn sách hỗn độn tìm được dụng cụ học tập của mình cùng những quyển sách khác, đem tất cả đều chuẩn bị tốt, Tô Văn lúc này mới xoay người xuống lầu..

Ngoài cửa biệt thự, một chiếc xe màu đen lẳng lặng ngừng ở ngoài cửa, nhìn thấy Tô Văn mang cặp sách ra tới, Tô Ngọc ngồi ở vị trí lái xe mỉm cười kéo xuống cửa sổ xe.

“Đi trường học sao? Anh đưa em đi.”

Tô Văn không trả lời, nhưng vẫn yên lặng đi đến bên xe, mở cửa xe lẳng lặng ngồi ở trên băng ghế sau.

Đọc theo đường đi, Tô Văn đều dựa vào ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, mà Tô Ngọc cũng thật chuyên tâm lái xe, hai người ai cũng không nói chuyện, thẳng đến khi xe ngừng ở cổng lớn trường học, Tô Văn mới lẳng lặng mở cửa xuống xe, thấy cô không nói một lời liền rời đi, Tô Ngọc cuối cùng cũng chậm rãi lên tiếng...

“Tô Văn, chú với dì vẫn luôn xem em như con ruột của họ, em..... Ngàn vạn lần đừng để họ thất vọng.”

Tô Văn dừng một chút, cô hơi hơi nghiêng người, ngưng ánh mắt nhìn thoáng qua Tô Ngọc trong xe.

“Tôi biết.”

Lưu lại ba chữ này, Tô Văn xoay đầu, mang cặp sách rời đi.

Tô Ngọc ngồi ở trong xe lẳng lặng nhìn thân ảnh nhỏ xinh kia càng ngày càng xa, thẳng đến khi không thấy nữa, hần lúc này mới thu hồi ánh mắt, nâng lên đôi tay thon dài kia, hai tay giao nhau nhẹ nhàng cười cười.....

Những đứa trẻ nghe lời đều là những đứa trẻ ngoan.

Còn không nghe lời, cũng chỉ có thể biến mất.....

Đáy mắt chợt lóe, Tô Ngọc lúc này mới khởi động xe, tuyệt trần mà đi.....

Thời điểm Tô Văn trở lại phòng học, tiết thứ hai mới tiến hành được một nửa, cô gõ gõ cửa, không xem sắc mặt lão sư, trực tiếp trở lại chỗ ngồi của mình ngồi xuống, sau đó từ cặp sách lấy ra sách vở, hết sức chuyên chú nghe giảng bài.

Thế giới này chương trình học của cao trung cũng không khó lắm, đã từng được gia giáo đẳng cấp dạy dỗ qua, thời điểm Tô Văn đi học hoàn toàn vô áp lực.

Thời gian một buổi sáng bất tri bất giác trôi qua, thời điểm giữa trưa chuông reo tan học vang lên, trong phòng học lập tức vang lên một loạt tiếng hoan hô, tất cả mọi người đều chen chúc đi ra ngoài, mà lúc này một thân ảnh cao lớn cũng đúng giờ xuất hiện ở cửa phòng học.

Trước kia thời điểm Tô Văn cùng La Ngữ ở bên nhau, nghỉ trưa đều là cô đi tìm La Ngữ, mà hiện tại, La Ngữ lại mỗi ngày đến nơi đây, đương nhiên người hần muốn gặp, chính là Tường Du.

Quả nhiên nhân tài được thiên vị sẽ có ưu đãi như vậy.

Nhìn thấy thân ảnh học trưởng La Ngữ, tất cả nam sinh trong lớp đều mang vẻ mặt cuồng nhiệt.....

Khi một người quá mức ưu tú, ưu tú đến làm người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị, đến dừng khí hận hân cũng không có, thì chỉ có thể cuồng nhiệt sùng bái hân.

Mà La học bá chính là một người đặc biệt ưu tú như vậy, toàn bộ học sinh Phong Hằng, cho dù là nam hay nữ đều chỉ có thể đối với hân cúi đầu xưng thần.

Tô Văn vẫn luôn ngồi ở chỗ của mình chậm rãi thu thập đồ đạc, cái việc học này đối với cô mà nói chỉ là lãng phí thời gian, hiện giờ Tô Văn đang suy xét con đường về sau.

Cô biết nguyên chủ có một thẻ ngân hàng riêng, thẻ đó chứa tiền mừng tuổi cùng tiền tiêu vặt mấy năm nay của cô ấy, đến bây giờ đã tích góp được gần mười vạn, số tiền này cũng đủ để Tô Văn ở bên ngoài tìm chỗ ở, sau đó chậm rãi phát triển sự nghiệp của mình.

Tô Văn chưa rời khỏi chỗ ngồi, Tường Du ở trong phòng học cũng không đi, chờ đến những người khác đều rời đi, ở cửa cũng chỉ dư lại một mình La Ngữ.

La Ngữ vóc dáng rất cao, dáng người lại rất chuẩn, đứng ở nơi đó trời sinh liền rất lóa mắt, bị người trên hành lang đi ngang qua vây xem một trận, La Ngữ hơi nhíu mày, dứt khoát đi vào trong phòng học, đứng xa xa nhìn Tường Du.

“Tường Du, đi thôi!”

Nghe La Ngữ nói, Tường Du lại xoay chuyển ánh mắt, cười đi đến cạnh bàn Tô Văn, nghiêng thân mình cười hi hi nhìn cô.

“Tiểu Văn, cùng đi ăn cơm đi!”

Tường Du biết Tô Văn thích La Ngữ, cho nên..... Cho dù La Ngữ là người đặc biệt ưu tú, thì đó cũng là người mà em gái mình thích, mình không thể làm kẻ thứ ba được.

Thực rõ ràng, hiện tại Tường Du còn nghĩ muốn tác hợp La Ngữ cùng Tô Văn, chỉ là cô tựa hồ quên mất trên thế giới này có cụm từ gọi là càng giúp

càng vội.

Quả nhiên, La Ngữ vừa nghe thấy Tường Du nói, con người thon dài theo bản năng dừng ở trên mặt Tô Văn, cặp mắt kia không chút nào che dấu toát ra lạnh lẽo nhẹ nhàng.

Ở trong lòng La Ngữ, Tường Du vẫn luôn nhiệt tình thiện lương như vậy, nhưng là.....

Cô chính là quá thiện lương, hoàn toàn nhìn không thấy Tô Văn đối với cô tràn đầy ác ý.

“Tôi có hẹn.”

Tô Văn cuối cùng cũng thu thập xong, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tường Du cùng La Ngữ một cái, nhìn thấy Tường Du còn muốn nói cái gì, Tô Văn lại ngừng khí lạnh nhạt bổ sung một câu.

“Còn có, về sau đừng đem tôi cùng người này nói chung với nhau, tôi với hắn, không phải rất quen thuộc, xin nhớ rõ!”

Nói xong, Tô Văn liền đứng dậy, vòng qua La Ngữ bước nhanh ra ngoài.

“Tiểu Văn!”

Tường Du ở phía sau cô hét to một tiếng, thấy Tô Văn bước chân vẫn tiếp tục đi, Tường Du trên mặt quýnh lên, nhắc chân muốn đuổi theo, kết quả, cô vừa mới bước đi đã bị La Ngữ bên cạnh kéo lại.

“Anh lôi kéo tôi làm cái gì?”

Tường Du vẻ mặt nôn nóng muốn tránh thoát kiềm chế của La Ngữ.

“Cô ấy căn bản là không muốn nói nhiều với em, em cần gì phải tự mình chuốc khổ?”

La Ngữ nhìn ánh mắt Tường Du quật cường, trong lòng cảm thấy đau lòng thay cô, cô nỗ lực muốn được Tô Văn chấp nhận như vậy, nhưng đối phương thì sao?

Cô gái kia chính là không biết tốt xấu.

Thấy La Ngữ nhắc tới Tô Văn trên mặt đầy lạnh lẽo, Tường Du nhìn không được cắn cắn môi.

“Tiểu Văn cũng rất lương thiện, cậu ấy chỉ là đối với tôi có chút hiểu lầm, sau khi hiểu lầm được giải bỏ thì sẽ tốt lên thôi, La Ngữ anh không cần luôn là nhấm vào cậu ấy, kỳ thật cậu ấy..... Tiểu Văn thật sự rất thích anh.”

Nói tới đây, ngữ khí Tường Du có chút phức tạp, thật ra chính cô cũng rất thương thức La Ngữ loại chàng trai vừa ưu tú lại ưu nhã này, nhưng mỗi khi Tường Du nhớ tới bộ dáng sau khi Tô Văn thất tình thất hồn lạc phách, cô liền cường bách chính mình không nên đối với La Ngữ có một chút “Vọng tưởng” nào.....

“Cô ấy thích tôi? Vậy còn em? Em không thích tôi?”

La Ngữ nghe Tường Du nói thì ngẩn ra một chút, sau đó đột nhiên nghiêng người qua, thân hình cao lớn nháy mắt đem dáng người mảnh khảnh của Tường Du bao vây trên bàn học.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú càng ngày càng gần, tim Tường Du không thể ức chế đập nhanh hơn.

“Tôi..... Tôi.....”

Sắc mặt Tường Du đỏ lên, ngữ khí cũng không tự chủ được vội vàng.

“Tôi..... Tôi không có.”

“Không có? Vậy em đỏ mặt cái gì?”

La Ngữ nhìn Tường Du bởi vì thẹn thùng mà khuôn mặt đỏ bừng, nhìn không được đến gần cô thêm một chút, lông mi thật dài của hắn đã sắp chạm được gương mặt Tường Du, ở ngay lúc này, ngoài phòng học đột nhiên vang lên một giọng nữ...

“Tường, Tường Du, ngoài cổng trường có hai người tìm cậu, bọn họ nói..... Bọn họ là bạn của cậu!”

Sắc mặt Hứa Nặc quần bách đứng ở ngoài phòng học, cô không nghĩ tới mình sẽ nhìn thấy một màn như vậy....

Thì ra La Ngữ học trường cùng Tường Du đang ở bên nhau sao?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Hoán Đổi Thiên Kim (4)

Edt: Mít

Trong học viện Phong Hằng có nhà ăn riêng, nhưng mà những học sinh trong trường học vẫn có thói quen đến những nhà ăn ở ngoài trường học ăn cơm, mà tọa lạc tại xung quanh trường học quý tộc này tất cả đều là những nhà ăn cực kì xa hoa.

Thời điểm nghỉ trưa, ngoài cổng trường đặc biệt nhiều người, ngẫu nhiên cũng sẽ có những người giống như Lăng Kinh lái xe thể thao rêu rao khắp nơi huyết sáo chở mỹ nữ từ cổng trường gào thét đi qua.

Tô Văn ra tới tương đối trễ, ngày thường lúc này cổng trường cũng đã không còn người nào, nhưng hôm nay ở cổng lại vây quanh không ít người, rất nhiều người tựa hồ đang xem náo nhiệt.

Đối với loại chuyện bất quá này, cho dù là nguyên chủ hay là Tô Văn, đều không quá để tâm, đang lúc Tô Văn muốn vòng qua mà đi, thân ảnh Tường Du bỗng nhiên đi như bay từ phía sau Tô Văn vọt qua.

Mà sau đó thân ảnh cao lớn của La Ngữ cũng theo sát phía sau, lúc đi ngang qua bên người Tô Văn, La Ngữ nhịn không được trừng mắt nhìn Tô Văn một cái.

Tô Văn:.....

Ta đây trêu chọc gì người nha?

Âm thầm bĩu môi, Tô Văn vẫn là nhịn không được ngẩng đầu ngó nhìn phương hướng Tường Du rồi đi một cái, cũng chính là cái liếc mắt này, lập tức làm Tô Văn giật mình tại chỗ.

Sau 12h trưa ánh mặt trời đặc biệt sáng lạn, lúc này ở cổng trường Phong Hằng có hai thân ảnh cao lớn sừng sững mà đứng, đây là hai thanh niên thoát nhìn chỉ mới hai mươi tuổi, hai người đều mặc áo sơ mi cùng quần jeans rẻ tiền, trên chân giày chơi bóng cũng dính đầy bụi đất, hóa trang như vậy, thoát nhìn giống như là "nhà quê" mới lên thành phố, mang theo một thân phong trần mệt mỏi, nhưng cổ tính hai thanh niên này đều lớn lên đặc biệt tuấn lãng, vóc dáng cao lớn.

Một thanh niên vẫn luôn lạnh mặt, ánh mắt vững vàng, cho dù ăn mặc quần áo giá rẻ như vậy, cũng không chút nào che dấu được khí chất trên người hắn.

Mà một thanh niên khác có khuôn mặt đáng yêu lại trẻ con, trên mặt hắn một đôi con ngươi trong trẻo thấy đáy vẫn luôn tò mò chớp chớp, biểu tình mạnh mẽ đất kia, quả thực nháy mắt hạ gục một tầng lớn fangirl.

Hai người không biết đến đây từ lúc nào, nhưng thực hiển nhiên, bọn họ đã bị người ta vây xem thật lâu, hơn nữa..... hình như còn không hề phát giác?

Vây quanh bọn họ đại đa số đều là nữ sinh Phong Hằng, tuy rằng hai soái ca này ăn mặc hơi quê mùa một chút, phong trần một chút, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng đến sự đam mê cái đẹp của bọn họ, càng có nhiều ánh mắt như tia X quang "Duyệt" nam vô số, nhạy bén quan sát đến dáng người chất lượng bên trong chiếc áo sơ mi đơn bạc của hai người họ.....

Cơ bụng tám múi, đường cong quyến rũ gì đó.

Ai nha, gọi cảm mê người không muốn không muốn!

"Tiêu Khải! Tiêu Vân Nghi!"

Vội vã đuổi tới cửa, Tường Du đột nhiên kích động hét to một tiếng, sau đó cô liền cong thân mình, từng ngậm từng ngậm thở hổn hển, vẻ mặt sáng lạn tươi cười nhìn hai người bị vây quanh kia.

Tường Du.

Anh em Tiêu gia đang ở ngoài cổng lập tức theo phương hướng âm thanh truyền đến nhìn qua, trên mặt hai người đều không hèn mà cùng lộ ra thần sắc cực kì kinh hi, thậm chí Tiêu Khải có chút gấp không chờ nổi đi nhanh về hướng Tường Du.

Tiêu Vân Nghi ở phía sau ngẩng ra một lúc, cũng theo sát đại ca của mình bước nhanh đi theo.

Tường Du đứng ở tại chỗ nhìn thanh mai trúc mã nhiều năm không gặp của mình, cô quen biết bọn họ đã được mười năm, tình cảm ba người tự nhiên sâu sắc không cần nhiều lời, nhưng mà Tường Du xác thật là lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Khải luôn luôn trầm ổn trên mặt sẽ lộ ra thần sắc không đợi nổi như vậy.

Tiêu đại ca thật là.....

Tường Du có chút bất đắc dĩ cười cười, mắt thấy thân ảnh thon dài của Tiêu Khải đã gần ngay trước mắt, cô há miệng thở dốc đang muốn mở miệng, nam nhân đối diện đi đến lại không chút dừng lại lướt qua cô đi thẳng đến phía sau.

Tường Du giật mình tại chỗ, mà Tiêu Vân Nghị theo sát bước chân đại ca mình cũng ngơ ngác.....

Đại ca hần, không có việc gì chứ?

Tuy rằng trong khoảng thời gian này anh ấy vẫn luôn quái quái, nhưng anh ấy sẽ không phải là đến Tường Du cũng không nhớ chứ?

Đang lúc Tiêu Vân Nghị do dự mình nên hay không nên đem đại ca kêu trở về, hần liền nghe được quần chúng vây xem chung quanh tất cả đều phát ra tiếng kêu sợ hãi với âm lượng cực cao....

Lúc này Tiêu Khải đã ngừng ở trước mặt Tô Văn, chưa cho cô bất kì cơ hội mở miệng nào, hần đã bá đạo cúi người xuống hôn lên môi Tô Văn.

Hai tay hần cực kì có lực, tựa hồ muốn đem Tô Văn khám vào thân thể mình.

Lúc này Tô Văn bị người ôm ở trong ngực, trời đất quay cuồng, đôi môi đã bị hôn đến không thở nổi.

Người chung quanh càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có người bắt đầu lấy di động ra quay video, Tiêu Vân Nghị đã hoàn toàn choáng váng, mở to cặp mắt to không thể tưởng tượng nhìn hai người trước mắt không coi ai ra gì ôm hôn nhau, lúc này trong lòng hần chỉ có một ý niệm....

Không xong không xong, đại ca thật sự điên rồi?

Anh ấy làm sao ôm người ta liền hôn?

Làm như vậy, có thể bị cảnh sát bắt đi hay không?

Ở thời điểm Tiêu Vân Nghị vẻ mặt lo lắng, những người chung quanh nhận ra Tô Văn càng làm ồn rầm rộ lên.

Thanh niên bản cùng cường hôn bạch phú mỹ hoa hậu giảng đường gì đó, đây là muốn nghịch tập sao?

Tô tướng quân:.....

Ngươi mới bản cùng, cả nhà các ngươi đều bản cùng~

“Ưm ưm”

Lúc này Tô Văn đã bị hôn đến mặt đỏ bừng, cả người đều không thở nổi, nhìn thấy cô có chút giãy giụa, người trước mặt cuối cùng cũng lưu luyến buông lỏng cô ra.

“Tô Văn!”

Ở nhảy mắt Tiêu Khải buông Tô Văn ra, Tường Du lập tức vọt tới trước người Tô Văn, giơ tay liền bắt được tay Tô Văn.

“Tiêu Văn, hần là bạn của tôi, hần..... Hần, hần không phải cố ý, cậu đừng..... cậu đừng đánh hần!”

Tô Văn:.....

Sửng sốt một chút, ánh mắt Tô Văn kỳ quái nhìn Tường Du vô cùng kích động trước mặt..

“Tôi có nói muốn đánh hần sao? Hơn nữa, cái gì kêu không phải cố ý, hần tại trước mặt nhiều người như vậy hôn tôi, đây chính là nộ hôn đầu tiên của tôi đấy!”

Nghe Tô Văn nói, chung quanh lại vang lên một trận âm thanh ồn ào lớn, thậm chí còn có người trộm quay đầu nhìn La Ngữ cũng đứng ở trong đám người vẫn luôn sắc mặt lãnh đạm.... ai nha nha, trầm giống như không cần thận đã biết gì đó.

Ví như nói, nộ hôn đầu tiên gì đó..

Tường Du nghe Tô Văn nói cũng có chút chần chừ, cô cũng không biết tình huống trước mắt này giải quyết như thế nào, trời mới biết Tiêu Khải phát điên cái gì, làm sao sẽ đột nhiên.....

Chẳng lẽ hần biết chuyện Tô gia, cho nên mới cố ý làm như vậy là muốn giúp mình làm Tô Văn khó xử sao?

“Tôi chịu trách nhiệm.”

Lúc này, mỗi nam vẫn luôn trầm mặc cuối cùng cũng nhún nhát mở miệng, hẳn không để ý Tường Du bên cạnh mặt đầy rối rắm, mà là ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chăm Tô Văn.

“Tôi chịu trách nhiệm với cô.”

Ờ mờ, bộ phim này cũng càng ngày càng cao trào nha!

Vốn dĩ soái ca bản cùng cường hôn nữ hoa hậu giảng đường đã đủ bạo rồi! Kết quả vị soái ca này vậy mà là bạn tốt của tình địch hoa hậu giảng đường?

Đương nhiên này còn chưa xong, hiện tại soái ca càng khẩu xuất cuồng ngôn phải đối với hoa hậu giảng đường chịu trách nhiệm.

Anh em, ta thừa nhận người lớn lên đẹp trai, nhưng mà lớn lên đẹp trai cũng không thể thay cơm nha!

Người gặp qua bạn trai cũ của Tô hoa hậu giảng đường chưa?

Đây, chính là người vừa cao lớn vừa đẹp trai lại vừa có tiền trong đám người kia, người ít nhất được một nửa quyền thế như La học bá, mới dám khẩu xuất cuồng ngôn chứ?

Ở thời điểm vô số quần chúng vây xem ngồi chờ soái ca bị hoa hậu giảng đường vả mặt cuồng ngược, Tô Văn lại nheo nheo mắt, hướng về phía chàng trai trước mặt cười khẽ một tiếng..

"Được thôi, nếu anh muốn chịu trách nhiệm, từ giờ trở đi, anh chính là người đàn ông của Tô Văn tôi!"

Đang quần chúng vây xem: Hoa hậu giảng đường hoa hậu giảng đường, kịch bản này không đúng!

Chúng nam sinh khổ bức: thì ra đây mới là phương thức chính xác theo đuổi hoa hậu giảng đường sao? Lão tử hôm nay thật là mở rộng tầm mắt!

Tô tướng quân:.....

Các người một đám biểu tình “Một đóa hoa tươi cắm bãi phân trâu” gì đó là ý gì hả?

Không sai, Tiêu Khải tự nhiên chính là Tô Duệ, khi hắn tiến vào nhiệm vụ liên đau khổ phát hiện mình lại biến thành “Thanh mai trúc mã” của nữ chủ đại nhân..

Hơn nữa bên người còn mang theo con chồng trước ngực mạnh nào đó, bạn nhỏ Tiêu Vân Nghị vô tội trúng đạn →→

Đối với thân phận “Thế thân đánh vỡ” hoàn toàn mới này, Tô tướng quân còn không hề tự giác, sau khi hắn khôi phục ý thức liền lập tức rời khỏi đoàn phim, đem tất cả giấy chứng nhận của mình cùng Tiêu Vân Nghị đóng gói mang theo đi máy bay đến thành phố D.....

~~~~~

Tên tên, Tô tướng quân lên sân khấu rồi đây... Búng tymmm ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Hoán Đổi Thiên Kim (5)

Edt: Mít

~~~~~

Nhớ Giang Nam là một nhà hàng gia đình độc đáo, vị trí tọa lạc ở phía bên phải của học viện Phong Hằng, nhà hàng này đồng thời cũng là một mắt xích trong chuỗi nhà hàng của Tô thị, cũng là nhà hàng khá có tiếng.

Giữa 12 giờ trưa, khách ở đây đặc biệt nhiều, mà ở lầu ba khu bạch kim VIP lại so với dưới lầu yên tĩnh hơn nhiều.

Ngồi ở trong phòng VIP xa hoa rộng lớn, Tiêu Vân Nghị giống như một bảo bảo tò mò, đôi mắt to một khắc cũng không ngừng đánh giá tất cả trong phòng, so sánh mà nói thì bốn người còn lại có vẻ thật trầm mặc.

Tô Văn cùng Tô Duệ ngồi cùng nhau, mà bên phải cô là Tường Du, ở một bên của Tường Du lại là La Ngữ vẫn luôn lạnh mặt.

Đối với một đôi nam nữ chủ này Tô Văn cũng hết chỗ nói rồi, người ta đi ra ngoài ăn một bữa cơm, bọn họ cũng mặt dày mày dạn muốn đi theo làm bóng đèn cao số, đây là làm sao vậy?

Ngoan ngoãn ở trong trường học chơi trò chơi ái muội của mấy người không được sao?

“Tô tiểu thư!”

Giám đốc nhà hàng là một bác trung niên mập mạp, hẳn biết Tô Văn cùng Tường Du mang theo bạn bè tới liền lập tức tự mình lại đây chiêu đãi.

Thân là nhân viên của Tô thị, vị giám đốc này tự nhiên cũng may mắn tham gia tràng yến hội nghênh đón Tường Du của Tô gia tổ chức, ở trong yến hội Tô Hải Thành thừa nhận thân phận của Tường Du là con ruột của hắn cùng Văn Thù, đương nhiên vì suy nghĩ đến cảm nhận của Tô Văn, hắn cũng không có đem thân thế của Tô Văn nói ra, chỉ nói Tường Du là con gái lớn đã mất tích nhiều năm trước của bọn họ.

Đối với cái cách nói này một ít người ngay từ đầu là không tin, tất cả mọi người đều cảm thấy đứa bé gái này rất có thể là con riêng ở bên ngoài của Tô Hải Thành, nhưng khi mọi người nhìn thấy Tường Du lớn lên đặc biệt giống Văn Thù, mọi người đều bắt đầu tin tưởng lời nói của Tô Hải Thành.

Lúc này mọi người vừa mới ngồi xuống, giám đốc nhà hàng liền đuổi tới đây, vừa vào cửa hắn liền nhiệt tình hướng về phía Tường Du cùng Tô Văn chào hỏi, nhìn thấy bên cạnh Tường Du là La Ngữ, mắt nhỏ của giám đốc nhú lại, trên mặt tươi cười càng thêm sáng lạn.

“Thì ra La thiếu cũng ở đây! Hôm nay nhà hàng chúng ta vừa lúc có một đám tiệc nhưng mới vừa mới được vận chuyển đến, La thiếu có muốn ném thử hay không?”

*Nấm Matsutake (chữ Nhật: 松茸) hay nấm **Tùng Nhung** (tên khoa học: Tricholoma matsutake) là một loài nấm được tìm thấy ở nhiều nơi trên thế giới, thường phân bố tại **những** cánh rừng cây **Tùng** quanh năm có mây mù, tuyết, độ ẩm cao; **những** ngọn núi cách mặt nước biển 2500 m trở lên tại Nhật Bản, Triều Tiên, Hàn Quốc, Trung Quốc.....*

Gia tộc La Ngữ phi thường hiển hách, Tô gia ngày thường cũng phải xem sắc mặt bọn họ, cho nên lúc này giám đốc nhà hàng mới có thể nịnh bợ La Ngữ như thế.

“Khụ khụ.”

Tô Văn một bên ho khan, dùng sức khẹp lại thực đơn trong tay mình.

“Hôm nay là tôi mời khách, Vương giám đốc, ông không thấy bạn trai tôi đói bụng sao?”.

Vương giám đốc:.....

Bạn trai Tô tiểu thư còn không phải là La thiếu gia sao?

Tha thứ cho người nào đó tin tức bẽ tắc, còn không biết mấy ngày trước Tô tiểu thư của bọn họ đã bị La thiếu đá a ~

Nhưng mà Vương giám đốc dù sao cũng là tinh anh thương nghiệp, ánh mắt xoay chuyển liền thấy được Tô Duệ bên người Tô Văn, người đừng nhìn tiểu tử này ăn mặc quê mùa, nhưng khí thế của người ta tại nơi đó, chỉ cần có chút ánh mắt liếc mắt một cái là có thể nhìn ra người này tuyệt đối không phải người bình thường.

“Vị thiếu gia này nhất định chính là khách quý của Tô tiểu thư, kẻ hèn Vương Lạc.”

Vương Lạc bước nhanh đi đến bên cạnh Tô Duệ, cười sáng lạn, một đôi mắt vốn dĩ không lớn đều sắp híp thành một đường thẳng.

“Không biết vị thiếu gia này xưng hô như thế nào? Cậu muốn ăn cái gì tùy tiện chọn! Nơi này của tôi cái gì cũng có!”

Đều nói duỗi tay không đánh mặt người tươi cười, Vương Lạc này cũng là người lưu manh, làm người ta chỉ không ra tặc xấu gì.

Tô Duệ mang theo Tiêu Vân Nghị dọc theo đường đi phong trần mệt mỏi mà đến, tới hiện tại thật đúng là có chút đói bụng.

“Vân Nghị, chú muốn ăn cái gì?”

Quay đầu nhìn nhìn "con trông trước" em trai của mình, Tô Duệ nhàn nhạt hỏi một câu.

Tiêu Vân Nghị đôi mắt to nhìn rực rỡ muôn màu nhưng trong mắt hắn lại là hoàn toàn không biết thực đơn, vô tội lắc lắc đầu.

“Đại ca, em không biết.”

Tha thứ bốn mươi từ nhỏ đến lớn đều chưa từng vào nhà hàng cao cấp như vậy, hoàn toàn không biết nên ăn cái gì a ~

Đại ca, cầu cứu mệnh ~

“Vậy để ca giúp chú chọn.”

Tô Duệ lúc này mới nhớ tới lấy thân phận của anh em Tiêu gia phỏng chừng chưa từng vào nhà hàng cao cấp như vậy, hần giờ tay lấy một quyển thực đơn không chút để ý lật lật, hình như cũng không tệ lắm?

Thuận miệng chọn hai món Tô Văn thích ăn, ngược lại lại nghĩ đến bản chất tham ăn của em trai nhà mình, Tô Duệ nhin không được lại chọn nhiều thêm mấy món.

Chọn xong món ăn, Tô Duệ lại thói quen quay đầu, mặt ôn nhu nhìn Tô Văn.

“Em còn muốn ăn cái gì? Muốn uống rượu không?”

“Buổi chiều còn có tiết, chúng ta không thể uống rượu.”

Không chờ Tô Văn trả lời, Tường Du ở một bên đã giành trước trả lời một câu.

Sắc mặt Tô Duệ trầm xuống, bóng đèn nói nhiều gì đó, ghét nhất.

Tô Văn bắt đầu dĩ nhiên vai, ý bảo Tô Duệ tạm thời đừng nóng nảy.

Mà La Ngữ ở một bên luôn lạnh mặt làm một học bá cao lãnh vẫn không nói một lời nhìn Tô Duệ cùng Tô Văn, hai người ngồi ở chỗ kia nhất cử nhất động, hoàn toàn không giống như là người xa lạ vừa mới quen.

Không biết làm sao, trong đầu La Ngữ đột nhiên hiện lên một màn Tô Duệ ôm Tô Văn hôn môi, một màn đó làm trong lòng hần mạc danh có chút bức bối.

Thì ra Tô Văn đặc biệt rụt rè là làm ra vẻ, bệnh công chúa thật nghiêm trọng, nhưng cô cũng được xưng là thiên kim ưu nhã, hơn nữa vì bảo trì hình tượng hoa hậu giảng đường cao quý của mình, cử chỉ Tô Văn từ trước đến nay rất nhẹ nhàng, đến thời gian đơn độc ở bên La Ngữ, cô hướng về phía hần làm nũng cũng chỉ là kéo kéo góc áo hần với nắm nắm ngón tay hần.

Khi đó La Ngữ tuy rằng cũng không cảm thấy tính tiểu thư của Tô Văn phiền chán, nhưng thật ra trong lòng hần vẫn cảm thấy cô quá mức rụt rè không thú vị.

Mà ở ngay hôm nay, ở trước mặt hần, Tô Văn lại cùng một nam nhân khác không biết từ nơi nào chạy ra ở trước mặt mọi người hôn nồng nhiệt, một màn này, xác thực có chút ngoài dự đoán của La Ngữ.

Hơn nữa, tướng tượng Tô Văn cùng người nam nhân này vô cùng có khả năng ở thật lâu trước đây, thậm chí là ở thời điểm cô với mình đang yêu nhau đã có quen biết rồi, La Ngữ sắc mặt càng kém hơn.

“Tô Văn, hai người không phải là lần đầu tiên gặp mặt chứ?”

Thu liễm lạnh lẽo ở đáy mắt, La Ngữ hơi hắt cằm lên, lời nói tuy là dò hỏi Tô Văn, nhưng ánh mắt hần lại gọn sóng bất kinh dừng ở trên mặt Tô Duệ.

Tuy rằng La Ngữ cũng không có biểu hiện cái gì quá rõ ràng, nhưng địch ý cùng cảm giác về sự ưu việt kia che dấu vô cùng sâu vẫn bị Tô Duệ tinh chuẩn bắt được.

Tô Duệ nhàn nhạt liếc mắt nhìn La Ngữ một cái, sau đó đem cánh tay đặt ở trên vai Tô Văn, cười tủm tỉm nhìn sườn mặt Tô Văn.

“Thân ái, hần là ai?”

“Một người ngoài.”

Tô Văn tùy ý trả lời một câu, sau đó liền giờ tay đem cánh tay Tô Duệ từ trên vai mình cầm xuống dưới.

“Ngoan ngoãn ăn cơm, cơm nước xong, em giúp hai người tìm nơi ở tạm.”

La Ngữ:.....

Đã bị Tô Văn hoàn toàn làm lơ xem như người ngoài, tò về mình hiện tại thực khó chịu.

Tuy rằng Tô Văn không có cho La Ngữ đáp án, nhưng ở đáy lòng La Ngữ đã có đáp án mình muốn, cho dù hai người bọn họ trước đây quen hay không quen, hôm nay biểu hiện của Tô Văn ở công trường còn có thái độ hiện tại thật rõ ràng đều là làm cho hần xem.

Đây là tính làm cho mình khó xử sao?

Lúc này, giống như La Ngữ tâm tình phức tạp còn có Tường Du ngồi bên cạnh hần.

Ở trong trí nhớ Tường Du Tiêu Khai vẫn luôn là một tri kỉ, là người đặc biệt trầm ổn là một đại ca ca rất có cảm giác an toàn, ở đoạn thời gian mất đi đường mẩu đó cũng may có Tiêu Khai ở một bên không ngừng an ủi Tường Du mới có thể từ trong bi thương thoát ra, mà hiện tại.....

Tiêu Khai trước mắt làm Tường Du cảm thấy xa lạ, đại ca ca từ trước luôn là đối với cô ôn nhu mỉm cười, hiện giờ ánh mắt nhìn cô lạnh nhạt giống như đang nhìn một người xa lạ....

Cuối cùng, mấy năm nay tách ra hẳn đã xảy ra chuyện gì?

Vì cái gì Tiêu đại ca hoàn toàn thay đổi như một người khác vậy?

~~~~~

Sr mọi người, ta không biết chương 4 bị làm sao. Ta vào xem thì thấy phân nửa chương còn nguyên convert, mà trong bản thảo của ta thì đã edit xong rồi. Nên ta xóa rồi đăng lại, không biết nó ntn nữa. Các nàng thông cảm...

□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Hoán Đổi Thiên Kim (6)

Edt: Mít

Chương trình học cao trung thật sự rất nhàm chán, tuy rằng Tô Văn đối với chuyện trốn học hoàn toàn không có bất kì áp lực gì.

Nhưng bên người lại đi theo một nữ chủ đại nhân nhiều chuyện kiêm “Học sinh ba tốt”, thấy Tô Văn muốn trốn tiết để đi với Tô Duệ cùng Tiêu Vân Nghị, Tường Du đầu tiên là tận tình khuyên bảo một phen, cuối cùng dứt khoát ăn vạ bên cạnh Tiêu Vân Nghị không cho đi, rất có tư thế khuyên không được Tô Văn “Quay đầu là bờ”, cô liền phải “Hy sinh thân mình”. *(Tém tém lại đi chị oiii:v)*

Đối với nữ chủ đại nhân “Thiện lương” như vậy, Tô Văn cũng cảm thấy say sưa.

Cuối cùng Tô Văn đành phải bắt đầu đi trở về đi học, Tô Duệ đưa Tô Văn đến cổng lớn trường học, trước khi chia tay, hẳn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, híp mắt hướng về phía Tô Văn mở bàn tay.

“Hiện tại anh được em bao dưỡng, cấp chút tiền boa đi, kim chủ đại nhân?”...

Tô tướng quân, ngươi lại nghịch ngợm!

“Tiêu đại ca?”

Tường Du một bên lại mở to hai mắt không thể tin được nhìn Tô Duệ.

“Tiêu đại ca, các người, các người hiện tại rất thiếu tiền sao? Tôi..... Tôi nơi này còn một chút.”

Nói xong Tường Du liền bắt đầu móc túi áo của mình, móc nửa ngày, được ba trăm mười lăm đồng.

Tô tướng quân:.....

Này đều không đủ để bản tướng quân mua một cái cà vạt có biết không?

Nhìn thấy ánh mắt Tô Duệ nhìn mình có chút quái dị, Tường Du theo bản năng nắm chặt nguyên tiền trong lòng bàn tay.

“Có phải không đủ hay không? Nhà anh có phải xảy ra chuyện gì hay không? Tôi..... Tôi có thể về nhà lấy tiền.”

“Sao?”

Nghe Tường Du nói, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, bỗng nhiên vươn bàn tay to đem ba trăm đồng trong lòng bàn tay cô lấy qua.

“Nghe cô nói như vậy, tôi thật ra nghĩ tới, lúc trước thời điểm đi Triệu nằm viện cùng qua đời, tôi còn cho cô mượn ba vạn đồng tiền, cô hiện tại đã là đại tiểu thư Tô gia, sẽ không cùng người nghèo như tôi quýt nợ chứ?”

Nghe Tô Duệ nhắc tới chuyện cũ, sắc mặt Tường Du lập tức trở nên tái nhợt...

“Tiêu đại ca, anh, anh đừng hiểu lầm! Tôi không phải cố ý không trả tiền, tôi thật ra tôi.....”

Tường Du nôn nóng muốn giải thích cái gì, lại bị Tô Duệ không kiên nhẫn đánh gãy.

“Chút tiền lẻ này xem như lãi, tiền còn lại cô trực tiếp giao cho Tô Văn là được.”

Nói xong Tô Duệ cũng không thèm nhìn tới tiền trong tay liền ném cho Tiêu Văn Nghị phía sau..

“Cầm, giữ lại mua táo ăn.”

Tiêu Văn Nghị:.....

Đại ca, em có thể nói em không thích ăn táo không?

Cho dù trì hoãn như Tiêu Văn Nghị cũng sớm phát hiện thái độ của đại ca mình đối với Tường Du có chuyển biến, ngay từ đầu Tiêu Văn Nghị còn cảm thấy là ảo giác của mình, hiện tại xem ra đại ca giống như..... hình như là thật sự thực chán ghét Tường Du?

Đây là vì sao chứ?

Tiêu Văn Nghị yên lặng nhận tiền, tuy rằng đáy lòng có một vụn cái vì sao, nhưng hắn lại không có mở miệng, chỉ là yên lặng sắm vai một cái đồ tham ăn ~

“Em phải vào, đến giờ học rồi.”

Lúc này Tô Văn một bên nhìn vừa đồng hồ vừa nói một bên từ cặp sách của mình móc ra thẻ ngân hàng buổi sáng mới tìm ra.

“Toàn bộ gia sản của em đều cho anh, mật mã là sáu số sáu, anh trước mang Văn Nghị đi đổi quần áo, chờ em tan học chúng ta cùng đi xem phòng ở.”

Nói xong, Tô Văn liền xoay người rời đi, kết quả Tô Duệ một bên tiếp nhận thẻ ngân hàng, nháy mắt trực tiếp bắt được tay Tô Văn, tay hơi dùng sức, liền đem cả người Tô Văn trực tiếp kéo vào vào trong ngực mình.

Nhẹ nhàng hôn môi Tô Văn, hai người trán chạm trán, lúc này Tô Duệ mới cảm thấy mỹ mãn hướng về phía Tô Văn ôn nhu cười cười.

“Tan học gấp.”

"Vâng."

Tô Văn cong khoe môi gật gật đầu, lúc này mới rời khỏi cái ôm của Tô Duệ, xoay người hướng về phía phòng học mà đi.

Từ đầu tới cuối, Tường Du đều đứng ở một bên, ngây ngốc nhìn hai người.

Nếu đến lúc này, cô còn nhìn không ra giữa hai người kia có gì mờ ám, thì cô thật sự là một tên ngốc.

“Tiêu đại ca, anh cùng Tiêu Văn.....”.

“Như cô nhìn thấy.”

Tô Duệ giơ lên thẻ ngân hàng trong tay mình.

“Cô biết cái gì gọi là nhất kiến chung tình không? Được rồi, cô cũng đi học đi, đúng rồi, ngàn vạn lần đừng quên đem tiền còn lại giao cho Tô Văn!”

Nói rồi Tô Duệ dùng thẻ ngân hàng trong tay vỗ vỗ đầu Tiêu Văn Nghị ở một bên.

“Văn Nghị! Đi, đại ca mang chú đi mua sắm, đều tính cho chị dâu của chú.”

Tiêu Văn Nghị: Mua sắm gì đó cũng thật tốt quá, nghe nói ở gần trung tâm thương mại của thành phố D có một cái phố ăn vặt đặc biệt ~

Mất thấy anh em Tiêu gia không chút nào dừng lại xoay người rời đi, Tường Du dùng sức túm túm gấu phục của mình, trên mặt tràn đầy ủy khuất....

Tiêu đại ca giống như thật yêu tiền, chẳng lẽ bởi vì hắn biết mình biến thành tiểu thư nhà giàu, hiểu lầm mình phú quý liền trở mặt không nhận người quen cho nên mới cố ý cùng mình phân rõ giới hạn sao?

Lúc này tiếng trong vào học vừa lúc vang lên, phục hồi tinh thần lại, Tường Du nhớ tới tiết đầu tiên buổi chiều chính là tiết của chủ nhiệm lớp, cô hít sâu một hơi, xoay người chạy nhanh về phía lớp học, bởi vì Tường Du tốc độ quá nhanh, ở thời điểm trải qua ngã rẽ ở bồn hoa, thiếu chút nữa cùng bóng người phía trước va chạm nhau, cũng may Tường Du thân thủ không tồi, độ mềm dẻo của thân thể cũng đặc biệt tốt, ở trước khi cùng đối phương chạm vào nhau, Tường Du một tay chống đỡ một bên bồn hoa, một cái lộn mèo, cả người đã từ bên cạnh người nọ bay qua.

Hai chân xinh đẹp rơi xuống đất, Tường Du hít sâu một hơi, có chút xin lỗi ngẩng đầu.

“Bạn học, tôi không. Ôn lão sư?”

Nam nhân trước mắt mang mắt kính gọng vàng, trên người mặc áo somi trắng như tuyết, cổ tay áo somi tinh tế xắn lên, ở trên tay phải của hắn còn cầm giáo án chỉnh tề.

Nam nhân trước mắt văn nhả tuần dật này, đúng là chủ nhiệm lớp của Tường Du - Ôn Văn Hạo.

“Tường Du?”

Ôn Văn Hạo nhìn Tường Du, ôn hòa cười cười.

“Công phu không tồi!”

Ách ~

Tường Du sắc mặt đỏ lên, vẻ mặt xấu hổ xoa xoa tóc mình.

“Ôn lão sư, em. em không phải cố ý! Nha! Em bị muộn rồi! Đến muộn sẽ bị lão sư mắng! Ôn lão sư hẹn gặp lại!”

Nhìn Tường Du hoang mang rối loạn rồi đi, Ôn Văn Hạo buồn cười đẩy đẩy mắt kính trên mũi ——

Hình như, lão sư mà cô nói chính là hắn đi?

Nha đầu Tường Du này thật là mơ mơ màng màng.

Buổi chiều, các học sinh ở học viện Phong Hằng đại đa số đều còn đi học, lúc này trên diễn đàn trường đột nhiên xuất hiện một cái bài đăng, tiêu đề bài đăng này đặc biệt dẫn người chú ý, mà vai chính trong đó chỉ có một, đó chính là Tô Văn....

Hoa hậu giảng đường Tô Văn cùng nam tử vườn trường thần bí hôn nồng nhiệt!

Nụ hôn đầu tiên của hoa hậu giảng đường dành cho ai?

Lại có việc này! Bạch phủ mỹ chi số tiền lớn bao đường thiếu niên anh tuấn?

Trong trường học vốn không có gì bí mật, mà diễn đàn trường càng là vô số bát quái tai tiếng phát sinh, về chuyện Tô Văn cùng Tô Duệ, có hình ảnh có video còn có nhân chứng, rất nhanh liền trở thành đề tài nóng nhất diễn đàn Phong Hằng, cho nên, hôm đó thời điểm tan học Tô Duệ mặc tây trang mới mua xuất hiện ở ngoài cổng trường không hề ngoài ý muốn, lại lần nữa tao ngộ các đạo nhân mã cường thế vây xem....

Nhân khí bạo phát, Tô tướng quân tỏ vẻ mình có áp lực rất lớn nha ~

~~~~~

Mọi người ai thấy có lỗi gì nhiều hay chương ta đăng bị lỗi thì nói với ta 1 tiếng với...ta sửa ngay... Pls ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Hoán Đổi Thiên Kim (7)

Edt: Mít

Thành phố D thuộc về đô thị cấp 1, phòng ở trong nội thành giá trị đều từ trăm vạn trở lên, mà muốn ở gần Phong Hằng thuê một căn hộ trong chung cư, tiền thuê mỗi tháng ít nhất cũng phải bốn ngàn nguyên.

Tô Văn sau khi tan học liền cùng Tô Duệ dưới ánh mắt của một đám quần chúng vây xem bát quái nắm tay rồi đi.

Đây là lần đầu tiên Tô Văn cảm thấy tay Tô Duệ đặc biệt lớn, cũng đúng thôi, ai bảo trong thế giới này nguyên chủ là hoa hậu giảng đường đáng người nhỏ xinh chứ, hơn nữa chỉ mới mười bảy tuổi, hình như còn chưa trở mã đủ?

Hiện giờ cái đầu Tô Văn miễn cưỡng có thể tới bả vai Tô Duệ, trai cao yêu gái thấp gì đó, thật đúng là thích hợp yêu đương.

Đối với chung cư cao cấp ở phụ cận Phong Hằng nguyên chủ thật ra có nghiên cứu tỉ mỉ, bởi vì sau khi Tưởng Du tiến vào Tô gia, Tô Văn thật ra vẫn luôn có kế hoạch muốn dọn ra ngoài, chỉ là còn chưa có hành động thực tế mà thôi.

Hiện tại Tô Duệ tới, Tô Văn cũng không cần phải do dự cái gì, cô trực tiếp mang theo Tô Duệ cùng Tiêu Vân Nghị tìm được một căn hộ trong khu chung cư có 2 phòng ngủ mà mình đã sớm xem trọng, sau đó giao nửa năm tiền thuê nhà.

Thiết bị trong phòng thật đầy đủ, thuộc về loại hình có thể vào ở ngay, Tô Văn đối với nơi ở luôn không có bất bẽ gì, mà Tô Duệ cũng ở cùng Tô Văn qua rất nhiều chung cư, tuy rằng lần này nhiều thêm một cái bóng đèn, nhưng lại là lần Tô Duệ vừa lòng nhất.

Trước kia hai phòng ngủ, hai người đều là tách ra ở, hiện tại thì sao?

Đương nhiên là Tiêu Vân Nghị một phòng, mình cùng Tô Văn một phòng rồi.

Bởi vì phải đón gió tẩy trần cho Tô Duệ, ba người lại đến Nhở Giang Nam ăn một bữa tiệc lớn, sau khi rượu đủ com no lúc này mới trở lại chung cư, thời điểm Tô Duệ đi đến đây chỉ đem theo hành lí đơn giản, cũng may buổi trưa hán cũng đã mua cho mình cùng Tiêu Vân Nghị mấy bộ quần áo còn có hai bộ đồ ngủ mới tinh.

Nhưng thật ra Tô Văn cũng không có chuẩn bị cái gì, buổi tối cô tính về Tô gia thu thập đồ đạc, ngày hôm sau mới chính thức dọn vào đây, nhưng mà Tô tướng quân làm sao sẽ để cho vợ nhỏ của mình rời đi?

“Tiêu Văn, anh muốn em”

Lúc vào phòng ngủ, Tô Duệ liền từ sau lưng ôm chặt Tô Văn, hai tay thon dài hữu lực đem cả người cô đều giam cầm ở trong lòng ngực rộng lớn của mình.

“Em đêm nay ở lại với anh đi?”

“A.”

Tô Văn thoải mái hướng vào trong ngực Tô Duệ nhích lại gần.

“Em ở với anh trong chốc lát rồi đi, nơi này đến áo ngủ còn không có, buổi tối ở lại đây không tiện lắm.”

Nếu chỉ có hai người thật ra không có gì, nhưng trong phòng này còn có thêm Tiêu Vân Nghị, bởi vì căn hộ này chỉ có một nhà vệ sinh, buổi tối ra ngoài xác thực không tiện lắm.

“Em có thể mặc áo somi anh mới mua.”

Tô Duệ vừa nói thì động tác đã thuận thực nghiêng mặt qua, cánh môi ẩm áp hôn lên vành tay Tô Văn, hán mới sẽ không thừa nhận hán cố ý mua nhiều thêm một cái áo somi nam đâu. (:v)

“A.”

Cảm giác như điện giật làm Tô Văn nhin không được khẽ hừ một tiếng, Tô Duệ ở phía sau nhân cơ hội giờ tay kéo giáo phục trên người Tô Văn ra, tay phải chậm rãi di chuyển, dừng ở trên vai Tô Văn.

“Vợ à.”

Ngữ khí hán trầm thấp gọi một tiếng, giây tiếp theo, con người Tô Duệ lại đột nhiên lạnh lùng, hán quang hiện ra trong đôi mắt thật sâu nhìn bả vai Tô Văn.

Ở trên vai trắng nõn của cô có một vết sẹo đỏ thẫm, tuy rằng đã lành rồi, nhưng Tô Duệ vẫn liếc mắt một cái nhìn ra được đây là vết thương mới ngày hôm nay, mà người động thủ, là cao thủ cổ võ!

“Là ai?”

Không khí trong phòng phảng phất như bị hàn băng đông lại, ngón tay Tô Duệ nhẹ nhàng ôn nhu lại đau lòng sờ lên dấu vết trên vai Tô Văn, giờ phút này, đáy mắt hán đã có bạo ngược không cách nào khống chế.

“Không có việc gì, không đau.”

Tô Văn cảm giác được trên người Tô Duệ không ngừng bốc lên hung thần chí khí, cô lập tức ôn nhu xoay người nâng hai tay ôm ngược lại Tô Duệ.

“Chút vết thương nhỏ này tính là gì, em lại không phải đồ sứ chạm vào liền vỡ.”

“Có phải Tô Ngọc hay không?”

Tô Duệ thực nhanh ở dưới đáy lòng nhìn qua một lần cốt truyện nhiệm vụ, bởi vì nguyên chủ Tô Văn chỉ là pháo hôi trong nhân sinh của Tưởng Du, cho

nên quan hệ bên người Tô Văn đặc biệt đơn giản, mà ở bên người cô người duy nhất có loại năng lực này, cũng chỉ có Tô Ngọc!

Nghe Tô Duệ hỏi, Tô Văn đành phải gật gật đầu.

“Là hấn. Hấn rất nhạy bén, đối với em có một chút hoài nghi, bắt quá, cũng không đáng để lo.”

“Xác thật là không đáng để lo.”

Tô Duệ rũ mi mắt, đáy mắt hiện lên một mạt sát khí... người chết, đều không đáng để lo.

“Vợ à, em đi tắm rửa trước đi.”

Trong lòng đã có tính toán, Tô Duệ đem đôi tay Tô Văn từ trên eo mình lấy xuống, xoay người đem áo sơ mi trắng mới mua đưa cho cô.

“Anh trước đi thu dọn đồ đạc, em tắm rửa cho thật sạch sẽ đi.”

Tô Văn nhìn áo sơ mi trong lòng bàn tay mà Tô Duệ ném cho mình, đó rõ ràng là áo somi size nhỏ nhất, lúc này cô cũng không có thời gian đi quan tâm chút việc nhỏ này..

“Tô Duệ, anh muốn làm cái gì?”

Cô lại không phải trẻ con, làm sao sẽ dễ dàng bị hấn lừa gạt như vậy chứ.

“Ngoan.”

Tô Duệ một tay ôm lấy Tô Văn, đem mặt cô ấn trong ngực mình...

“Anh có thể làm cái gì? Thật sự chỉ là dọn dẹp..... Đồ đạc mà thôi.”

Nếu như nói Tô Ngọc chính mà một món đồ ~

Tô Văn thu lại ánh mắt.

“Được thôi, anh đi..... Nhanh lên.”

Vốn dĩ cô muốn dặn hấn cẩn thận một chút, nhưng lời nói đến bên miệng lại biến thành “Nhanh lên”.

Nếu hấn không muốn làm mình lo lắng, mình có đôi khi cũng không cần thiết một hai phải đem tất cả đều đâm thủng.

Tô Duệ, anh phải cẩn thận.

Tô Ngọc cũng không dễ đối phó.....

Tuy rằng đối với công phu của Tô Duệ có tin tưởng, nhưng Tô Ngọc nói cho cùng cũng là tội phạm bị truy nã cấp S, hấn không chỉ có tình thông cổ võ thậm chí còn am hiểu các loại súng ống cùng khí độc..

Tô Văn sờ đi không muốn để Tô Duệ cùng Tô Ngọc đối đầu, cũng chỉ đơn thuần là không hy vọng nhìn thấy Tô Duệ xảy ra bất kì cái gì ngoài ý muốn mà thôi.

Giống như Tô Duệ nhìn thấy cô bị thương sẽ đau lòng, cô làm sao không phải cũng không hy vọng Tô Duệ chịu một chút thương tổn nào chứ?

Chỉ là, Tô Văn đồng thời cũng biết Tô Duệ nếu đã quyết định chuyện gì liền tuyệt đối không bỏ qua.

Chuyện cô có thể làm, chỉ là làm hấn an tâm mà thôi.

Nếu không thể trở thành trợ lực, như vậy nhớ lấy đừng để chính mình trở thành một cái gánh nặng ~

“Em đi tắm rửa.”

Tô Văn sửa sang lại giáo phục của mình một chút lại nắm thật chặt quần áo trong tay, trước khi ra khỏi phòng ngủ, cô đột nhiên quay đầu lại, vọt tới trước người Tô Duệ, nhón mũi chân, trên môi hấn hung hăng hôn một cái.

“Anh là người của bốn tiểu thư, trên người anh tất cả đều thuộc sở hữu của bốn tiểu thư, không có em cho phép, anh đến một sợi tóc cũng không được thiếu.”

Bị Tô Văn đột nhiên tập kích, Tô Duệ sững sờ tại chỗ, thẳng đến khi bóng dáng Tô Văn rời đi, hấn lúc này mới mỉm cười giơ tay xoa xoa miệng mình, nha đầu này đủ tàn nhẫn, một cái vừa rồi nói là hôn, không bằng nói là cắn.

Nhẹ nhàng buông ngón tay, ôn nhu trong mắt Tô Duệ dần dần thối lui, hắn xoay người đi đến mép giường cầm lấy di động của Tô Văn ném trên đầu giường, từ danh bạ tìm ra số điện thoại của Tô Ngọc, nhấn cho hắn một tin nhắn ——

Sau khi tin nhắn gửi đi, rất nhanh bên kia liền trả lời một tin, tin rất đơn giản, chỉ là một cái địa chỉ.

Cái gọi là thờ không có ba hàng, Tô Ngọc ở thành phố D có rất nhiều chỗ ở, mà hôm nay bởi vì ban ngày hắn có một ca giải phẫu lớn nên sau khi tan tầm liền trực tiếp về chung cư cao cấp hiện tại thuê ở cạnh bệnh viện.

Thời điểm nhận được tin nhắn của “Tô Văn”, Tô Ngọc cũng vừa mới từ phòng tắm ra tới, đem địa chỉ của mình gửi đi, Tô Ngọc an vị ở trên sôpha phòng khách rót cho mình một ly rượu vang đỏ....

Hắn không biết Tô Văn muốn nói cái gì với mình, cũng không cần suy đoán cái gì.

Hắn xem ra nha đầu kia bắt quả chỉ là một con châu chấu khắp nơi nhảy nhót tùy thời đều có thể bị mình bóp chết.

Tại một khắc này, Tô Ngọc còn chưa biết, đêm nay hắn sắp nghênh đón không phải con châu chấu trong mắt hắn, mà là một Từ Thần thị huyết.....

~~~~~

Ủng hộ Tô tướng quân đập chết cái tên cặn bã Tô Ngọc, sát thủ cấp S là hay lắm sao. Quy dưới dâm uy của Tô tướng quân đi!!!. ♥□♥□

A a chương sau có bạo lực máu me nhé các nàng, chuẩn bị tinh thần nhìn Tô tướng quân cuồng bạo đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Hoán Đổi Thiên Kim (8)

Edt: Mít

~~~~~

Buổi tối 7 giờ ba mươi, đúng là thời điểm đại đa số gia đình vây quanh ở trước TV xem phim truyền hình.

Tô Ngọc đã thay một thân quần áo thoải mái ở nhà cũng nhàm chán đến cực điểm mở TV, nhưng mà ánh mắt hắn cũng không có dừng ở màn hình tinh thể lỏng 50inch trước mặt kia, ánh mắt Tô Ngọc ở trong phòng không có mục đích dạo quanh, thực rõ ràng hiện tại hắn có tâm sự.

Trong phòng vẫn luôn mở điều hòa, nhiệt độ không khí có thể làm cho người ta cảm giác được thoải mái 28 độ.

Đột nhiên, Tô Ngọc từ trên sô pha ngồi dậy, ánh mắt sắc bén nhìn về phía góc tường chỗ điều hòa, trên máy điều hòa vẫn như cũ hiện lên 28 độ, nhưng vừa rồi trong nháy mắt, hắn cảm giác được lạnh lẽo, đến từ bên ngoài, mang theo hàn ý của gió đêm.

Tô Ngọc cảnh giác sờ cổ tay áo của mình, một con dao phẫu thuật hàn quang lấp lánh ở lòng bàn tay hắn vẽ ra một độ cung lạnh lạnh.

Đây là binh khí không rời tay của hắn, có đôi khi so với súng càn làm hắn an tâm hơn.

Lúc này, phòng khách chỉ có thể nghe được âm thanh của đài truyền hình nào đó phát tin kịch luân lý gia đình, trong kịch bà bà cùng con dâu của mình ồn ào đến thù phạm, Tô Ngọc lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng khách, hắn giống như là cô hồn du đãng, không lưu lại một tiếng bước chân nào.

Đi đến phòng ngủ của mình, cách một cánh cửa phòng, Tô Ngọc cũng có thể cảm giác được sát ý mênh mông đến từ nơi đó.

Đối phương rất rõ ràng không có tình thu liễm hơi thở của mình, thậm chí Tô Ngọc còn hoài nghi, lạnh lẽo trong nháy mắt vừa rồi, cũng là đối phương cố ý phóng thích tín hiệu cho hắn.

Người tới không có ý tốt, hơn nữa người tới rất mạnh.

Ánh mắt Tô Ngọc ngưng một chút, hắn đột nhiên đẩy ra cửa phòng ngủ, trong nháy mắt dao phẫu thuật trong tay hắn đã lấy một độ cung quỹ dị hướng về phía cửa sổ bay qua.

Hắc ám trong phòng, hàn quang hiện ra.

Lúc này, cửa sổ quả nhiên mở rộng, có từng luồng gió lạnh nối đuôi nhau mà vào, làm bức màn bay phát phới.

Ở giữa cửa sổ rộng mở, một thân ảnh ngồi ưu nhã, hần mặc áo somi đơn giản với quần tây, lúc này gió đêm làm bay vạt áo somi của hần, cũng đem một đầu tóc nâu ngắn nhu thuận kia của hần bay hỗn độn.

Tô Ngọc ra tay không thể nói không nhanh, hần ở ngoài cửa liền xác định khí tức của đối phương, ở nháy mắt mở cửa, dao phẫu thuật đã tinh chuẩn ném ra ngoài.

Mà giờ khắc này, hần thật ra mới nhìn thấy dung mạo đối phương.

Đó là một thanh niên ưu nhã tuấn đạt trẻ tuổi, trong bóng tối, con ngươi hần lóe lên ánh quang.

Đón lấy dao phẫu thuật mang theo vô tận sát ý, Tô Duệ chỉ là không chút để ý cong cong khóe môi, tiếp theo, thân ảnh hần đã biến mất ở bên cửa sổ.

Trong thế giới này, không ai có thể nhanh hơn Tô Duệ, cho dù là dao phẫu thuật của Tô Ngọc.

Tô Ngọc ở nháy mắt Tô Duệ biến mất, đồng tử hần đột nhiên co rút lại....

Thân thủ như thế hần chỉ gặp qua ở một người, mà người kia lại là vương của sát thủ hắc ám.

Quyết đấu giữa sát thủ, thường thường đều là mãnh liệt mà tàn khốc, lúc này Tô Ngọc không kịp phân tâm, ở nháy mắt Tô Duệ biến mất, Tô Ngọc một cái lắc mình bay nhanh đứng ở góc phòng ngủ hướng đông, ngón tay hần ở trên tường đột nhiên nhấn một cái, một cái trap lập tức từ tường bắn ra, trap phóng ra một cây Desert Eagle sau khi cài tạo.

Cầm súng lục trong tay, khóe môi Tô Ngọc câu lên, hướng về một góc trong phòng ngủ trầm giọng mở miệng..

“Xuất hiện đi, nếu không tôi nổ súng!”

Trong bóng tối tiếng bước chân có vẻ đặc biệt đột ngột.

Một bóng người chậm rãi từ trong bóng đêm hiện ra, giống như Từ Thần đến từ địa ngục, mà giờ phút này trên mặt người đó lại cố tình mang theo một nụ cười quỷ dị làm lòng người run sợ.

“Thì ra anh còn thích dùng súng?”

Tô Duệ như tản bộ trên sân vắng đến trước mặt Tô Ngọc, hình như không chút nào ngại mình vẫn luôn bị súng lục chia vào.

“Là tổ chức phái anh tới?”

Tô Ngọc nhìn Tô Duệ, ánh mắt càng ngày càng lãnh lệ hung ác...

“Anh cho rằng tôi không dám nổ súng?”

“Anh có thể kiểm tra một chút thử xem.”

Tô Duệ nhướn mày, hơi nâng đôi tay, từng viên đạn từ trong lòng bàn tay hần chậm rãi rơi xuống sàn nhà, phát ra từng đợt tiếng vang thanh thúy.

“A.”

Tô Ngọc nhìn thấy bộ dáng Tô Duệ không sợ hãi nhìn không được cười lạnh một tiếng.

“Anh thật sự rất lợi hại, chi tiết..... Nơi này là nhà của tôi!”

Khi nói chuyện, Tô Ngọc đột nhiên ném xuống súng lục trong tay mình, lộ ra một cái điều khiển mini từ xa trong lòng bàn tay, điều khiển từ xa có ánh sáng đỏ chột lóe, ở trong bóng tối có vẻ đặc biệt chói mắt.

“Toàn bộ trang bị trong phòng đều bị tôi trang bị bom kích nổ từ xa, muốn đồng quy vu tận mà nói, tôi tùy thời hoan nghênh.”

Tô Ngọc hướng về phía Tô Duệ nhướn mày, vẻ mặt định liệu trước.

“A, còn có bom à?”

Tô Duệ khoa trương mở to hai mắt, ngay sau đó lại cười như không cười nhìn Tô Ngọc.

“Tôi có thể tìm được súng của anh, anh xác định là điều khiển từ xa trong tay mình vẫn còn sử dụng được sao?”

Này.....

Sắc mặt Tô Ngọc lần đầu tiên khó coi lên, ngón tay hần hơi có chút chần chờ, hình như là muốn ấn xuống điều khiển từ xa, nhưng lại lo lắng những quả

bom nổ thật sự nổ mạnh.

Cho nên nói trên thế giới này mỗi người thật ra đều rất sợ chết, sát thủ, cũng không ngoại lệ.

Bọn họ có thể vô tình thu hoạch sinh mệnh của người khác, có thể xem tất cả kẻ yếu trở thành con kiến, nhưng bọn họ lại vô cùng quý trọng cái mạng nhỏ của mình. ....

“Không dám ần sao? Tôi tới giúp anh!”

Tô Duệ ánh mắt phát lạnh, sau đó hần quý mị xuất hiện ở trước người Tô Ngọc, bắt lấy tay hần đột nhiên ấn xuống cái nút màu đỏ kia....

“Phanh!”

Tiếng nổ mạnh kịch liệt, ánh lửa trong nháy mắt cắn nuốt toàn bộ căn phòng. ....

Tô Ngọc trên mặt lần đầu tiên xuất hiện thần sắc kinh ngạc, hần trở mắt nhìn Tô Duệ kéo mình trước khi lửa lớn lan tràn đến cửa sổ, đột nhiên từ lầu tám nhảy ra ngoài, không phải nhảy xuống phía dưới, mục tiêu của hần thế nhưng là.... tầng cao nhất, sân thượng!

Ánh lửa đầy trời cùng tiếng nổ mãnh liệt đã kinh động toàn bộ khu chung cư cùng người đi đường gần đó, không bao lâu, trên đường phố nội thành đã vang lên còi xe cảnh sát và cứu hỏa liên miên không dứt.

“Vì cái gì cứu tôi?”

Lúc này Tô Ngọc đứng ở trên sân thượng nhìn thanh niên mặt vô biểu tình trước mắt, biểu tình trên mặt có chút phức tạp.

Hiện tại hần không thể không thừa nhận, nhân ngoại hữu nhân, thanh niên trước mắt này cùng mình đã không ở chung một cấp bậc, thậm chí vương của sát thủ mà mình biết kia chưa chắc sẽ là đối thủ của hần.

“Ai nói tôi muốn cứu anh?”

Tô Duệ nhìn Tô Ngọc trước mắt không tự chủ được trầm mặt, hần lôi Tô Ngọc ra khỏi đó chỉ là vì giải quyết tốt nguyên nhân cái chết của Tô Ngọc mà thôi.

Hiện tại Tô Ngọc đã là “Người chết”, là bị lửa lớn thiêu chết.

“Anh?”

Mắt thấy Tô Duệ mặt âm trầm từng bước đến gần, sát khí càng ngày càng nồng đậm làm kẻ giết người như ma giống như Tô Ngọc cũng nhin không được nhìn mình một cái...

Người trước mắt rốt cuộc giết bao nhiêu người?

Vì sao sẽ có sát khí nồng đậm như vậy.

Tô Ngọc đương nhiên không biết Tô Duệ là người từ thâm sơn biển máu đi ra, tại một khắc này, hần lần đầu tiên cảm giác được bất lực.

Đối mặt với đối thủ không thể chiến thắng nổi, cái loại cảm giác này thật sự rất bất lực.

“Hiện tại, chúng ta mau chóng kết thúc tất cả thôi.”

Tô Duệ đứng ở trước mặt Tô Ngọc, cười đến có chút khó hiểu.

“Vợ nhỏ của tôi còn đang ở nhà chờ tôi tắm rửa.”

Tô Ngọc:.....

Ở thời điểm Tô Duệ còn chưa dứt lời, Tô Ngọc lại đột nhiên ra tay, một kích này hần dùng toàn lực của mình, thẳng đến tử huyết ở ngực của Tô Duệ!

Đối với khoảng cách gần như vậy người bình thường là tránh cũng không thể tránh, mà Tô Duệ cũng quả thật cũng không có tránh đi, nhưng...

“Rắc”

Ở thời điểm Tô Ngọc sắp đắc thủ, cánh tay hần đột nhiên bị Tô Duệ bắt lấy, ngay sau đó, Tô Ngọc chỉ cảm thấy một trận đau đớn xuyên tim từ trên cánh tay mình truyền đến, cánh tay hần vậy mà bị Tô Duệ bẻ gãy!

Sắc mặt Tô Ngọc u ám, cặp con ngươi kia vừa rồi còn đắc chí vào giờ phút này cũng chỉ có thể tràn đầy kinh ngạc nhìn người trước mắt.

“Anh chính là dùng bàn tay này làm bị thương vợ nhỏ của tôi? Không, có lẽ là tay bên kia.”

Tô Duệ khi nói chuyện đã ra tay, dùng phương pháp đồng dạng bẻ gãy một cánh tay khác của Tô Ngọc, lúc này Tô Ngọc hai tay gục xuống, rất rõ ràng đã mất đi đại bộ phận sức chiến đấu.

Bắt quá Tô Duệ sao lại dễ dàng buông tha hắn như vậy?

“Phanh!”

Nhẹ nhàng buông quơ dùng một chân đá văng Tô Ngọc, Tô Duệ từ trên cao nhìn xuống, giày da đen bóng từ mỗi một ngón tay của Tô Ngọc nghiền qua.

“Anh nói tôi nên đem toàn bộ bàn tay băm ra cho chó ăn? Hay là đem toàn bộ cánh tay làm món hầm cho chó ăn?”

Tô Ngọc:.....

Có thể hung tàn như vậy sao?

“Ai nha.”

Nghe được âm thanh xe cứu hỏa dưới lầu càng ngày càng gần, Tô Duệ đột nhiên ảo não khẽ than một tiếng..

“Tôi đã lãng phí không ít thời gian, nếu trở về chậm vợ nhỏ sẽ tức giận, anh biết thời điểm cô ấy tức giận hung dữ như thế nào không?”

Nói tới đây, Tô Duệ đột nhiên cong eo, ánh mắt quỷ dị Tô Ngọc ngã trên mặt đất học máu không ngừng.

“Tôi phải viết cho cô ấy một phong thư tình, huyết thư.”

Nói xong, Tô Duệ trờ bàn tay một cái, một cây dao phẫu thuật lập lòe hàn quang đã xuất hiện ở lòng bàn tay hắn.

Đây đúng là vũ khí Tô Ngọc mang theo bên người nhiều năm.

“Tôi muốn dùng máu của anh, viết một lá thư tình, sau đó, dùng cây dao này, từng mảnh từng mảnh, cắt thịt anh, chặt đứt gân của anh, bẻ xương của anh, sau đó đem để vào hộp giữ tươi, tiện đường tìm hẻm nhỏ cho chó ăn.”

Tô Ngọc:.....

Ai có thể nói cho hắn biết kẻ điên này rốt cuộc là từ đâu tới?

“Anh..... Rốt cuộc là ai?”

Lúc này Tô Duệ đã dùng dao phẫu thuật bắt đầu lấy máu Tô Ngọc, Tô Ngọc hắn làm giải phẫu cả đời, cũng giết người cả đời, lần đầu tiên cảm giác được bị ai cùng tuyệt vọng trước khi tử vong của kẻ yếu.

Anh là ai?

Này có lẽ là điều mà tại một khắc duy nhất này hắn muốn biết đến.

“A, ha ha.”

Tô Duệ chỉ là thấp thấp cười, nhìn lưỡi dao nhiễm huyết sắc, con ngươi màu máu dọa người.....

Tôi là ai cũng không quan trọng, quan trọng là anh, anh làm bị thương người yêu mà tôi yêu nhất.

Sợ là chỉ đụng tới một ngón tay của Tô Văn, Tô Duệ cũng sẽ làm cho đối phương ở vô tận thống khổ mà chết đi.....

~~~~~

Áydo Tô tướng quân đáng sợ quá đi..

Nhưng mà thích quá thì làm sao đây!!!

♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Hoán Đổi Thiên Kim (9)

Edt: Mít

Thời điểm Tô Duệ từ bên ngoài trở lại chung cư đã thay đổi một bộ quần áo mới.

Người đứng hỏi Tô tướng quân như thế nào làm được, có hỏi hắn cũng không nói cho người.

Mở cửa phòng ngủ, không có gì bất ngờ xảy ra, Tô Văn đang ngồi ở mép giường, cô đã thay áo somi nam kia, nhìn thấy Tô Duệ trở về, Tô Văn đột nhiên đứng dậy, một đôi chân trắng như tuyết thẳng tắp thiếu chút nữa làm lóa đôi mắt Tô Duệ. (:v, *Anh Duệ háo sắc*)

“Đã trở lại?”

Ánh mắt Tô Văn nhìn Tô Duệ chăm chú từ trên xuống dưới, thấy hần sắc mặt bình thường, trên người cũng không giống như là bị thương, lúc này Tô Văn mới dưới đáy lòng hung hăng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đang đợi anh?”

Lúc này Tô Duệ sớm đã thu liễm sát khí toàn thân, ở trước mặt Tô Văn hắn vĩnh viễn là một nam nhân chỉ biết đối với cô ôn nhu mỉm cười.

Chậm rãi đi tới trước mặt Tô Văn, Tô Duệ giờ tay xoa xoa mái tóc dài của cô.

“Làm sao còn chưa tắm rửa?”

Tóc của cô, một chút cũng không giống như vừa mới tắm qua.

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn rũ mắt, ngữ khí có chút buồn.

“Anh chưa trở lại..... Ai giúp em tắm rửa? Anh chính là..... Chính là bị bốn tiểu thư bao..... A.”

Tô Duệ dùng môi ngăn chặn lời nói của Tô Văn, hắn dùng sức hôn lên môi cô, đôi tay đồng thời đem cả người Tô Văn ôm ngang lên, xoay người rời khỏi phòng ngủ hướng trong phòng tắm đi đến.....

Trong phòng tắm, dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen không ngừng chảy ra, Tô Duệ một tay cầm đầu gội, một tay khác nhẹ nhàng xoa tóc dài của Tô Văn, một đám bọt biển theo tóc đen như thác nước của cô từ trên lưng chảy xuống, ở sông lưng trắng nõn của Tô Văn lưu lại từng vết dấu vết màu trắng, thoát nhìn đặc biệt gọi cảm.

“Vợ à, em thật đẹp.”

Tô Duệ nhìn không được hôn tóc Tô Văn, Tô Văn bị hơi nước làm cho gương mặt hồng hồng nhìn không được càng đỏ hơn..

“Tô Duệ, anh..... anh muốn sao?”

Tuy rằng không hỏi kết cục của Tô Ngọc, nhưng Tô Duệ ra tay, Tô Văn cảm thấy Tô Ngọc hiện tại tuyệt đối đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Cho dù Tô Duệ đã tận lực thu liễm, nhưng hắn vừa mới giết người, trên người vẫn khó tránh khỏi ám một tia huyết khí.

Tô Văn nhớ rõ có một câu gọi là “Không có gì báo đáp, chỉ có thể lấy thân báo đáp”, cô vẫn luôn dùng hết toàn lực của mình yêu Tô Duệ, nhưng đại đa số thời điểm cô đều cảm thấy mình cho đi không đủ nhiều, bởi vì Tô Duệ cũng không yêu cầu cô làm cái gì vì hắn.

Hắn cái gì cũng không cần, chỉ cần cô sống tốt, toàn tâm toàn ý yêu hắn là được rồi.

Đối mặt với người yêu như vậy, Tô Văn cảm thấy mình thật sự không có gì báo đáp nổi.....

“Vợ.”

Tô Duệ giúp Tô Văn gội đầu xong, ở dưới vòi hoa sen ôm chặt lấy cô, nam nhân đều là động vật không khống chế được nửa thân dưới của mình, đặc biệt là ở trước mặt nữ nhân mà mình yêu nhất, nhưng.....

“Tắm xong chúng ta liền ngủ.”

Tô Duệ thấp thấp ở bên tai Tô Văn ni non một câu, rất nhiều nam nhân đều thích thân thể tràn đầy thanh xuân thậm chí là ngây ngô, nhưng Tô Duệ biết tình huống của mình, chỉ cần người kia là Tô Văn, hắn sẽ không khống chế được lực độ của mình, rất dễ dàng sẽ làm cô bị thương.

Mà thân thể này ở thế giới này, rất rõ ràng là chịu không nổi hắn lẫn lộn hung tàn như vậy.

Cho nên, ở thế giới này, Tô tướng quân lập chí phải làm một nhiệm vụ giả theo chủ nghĩa cấm dục...

Cơm ngon không sợ muộn, chờ sau khi xong thể giới này, Tô tướng quân mới không có nhin như vậy đâu!

Tắm rửa xong, Tô Duệ giúp Tô Văn làm khô tóc, hai người nằm ở trên giường ôm nhau thật chặt mà ngủ, ở thể giới này, bọn họ đều ngủ đặc biệt ngon.

Ngày hôm sau vừa lúc là cuối tuần, Tô Văn vốn dĩ muốn cùng Tô Duệ nằm lười ở trên giường, nường thật đã ở trên giường gì đó, kết quả sáng sớm tỉnh mơ, ngoài cửa phòng ngủ liền truyền đến tiếng đập cửa Tiêu Vân Nghị.

“Anh? Chị. chị dâu? Hai người đã dậy chưa?”

Đối với cái xưng hô "chị dâu" xa lạ này, xin thứ cho Tiêu Vân Nghị còn chưa có quen lắm, nhưng mà hẳn đối với Tô Văn thật ra một chút cũng không bài xích, người có thể mời mình ăn bữa tiệc lớn, nhất định không phải người xấu, đúng vậy, chính là như vậy!

“Tiêu Vân Nghị! Chú có phải muốn chết hay không?”

Trong phòng truyền ra tiếng gầm gừ muốn giết người của Tô Duệ..

Ngoài cửa Tiêu Vân Nghị theo bản năng rụt rụt bả vai, nháy mắt to đáng thương hề hề nhìn người bên cạnh mình.

“Tướng Du, cô xem.”

“Tiêu đại ca, Tiểu Văn, là tôi!”

Tướng Du chuẩn bị một chút, hướng về phía cửa hô to một câu.

Tối hôm qua Tô Văn lại là một đêm không về, điều này tự nhiên làm Tô Hải Thành rất bất mãn, mà Tướng Du sợ Tô Hải Thành sẽ giận chó đánh mèo lên anh em Tiêu gia đang ở cùng Tô Văn, cho nên cô liền chủ động thẳng thắn kể ra chuyện Tô Văn cùng Tiêu Khải “Kết giao”.

Biết được chuyện này Tô Hải Thành tự nhiên là giận tím mặt, đối với hành động Tô Văn cùng một nam nhân mới vừa nhận thức không biết rõ hoàn cảnh ở bên nhau, thậm chí còn cùng nhau đi ra ngoài thuê nhà, ở trong mắt Tô Hải Thành điều này tuyệt đối là không có tự trọng! Là đám mình trụ lạc! Cô đây là đang cố ý phóng túng.

Lừa giận công tâm Tô Hải Thành lập tức dùng quan hệ của mình tra được địa chỉ cụ thể nơi Tô Văn thuê, vốn dĩ đêm qua hắn đã dẫn người giết qua tới, nhưng chung cư Tô Ngọc đột nhiên xảy ra nổ mạnh, bởi vì cha mẹ Tô Ngọc mất sớm, cho nên hắn ở thành phố D chỉ có thân nhân duy nhất chính là Tô Hải Thành, xảy ra chuyện lớn như vậy, Tô Hải Thành chỉ có thể đem chuyện của Tô Văn tạm thời buông xuống.

Tô Hải Thành bởi vì xử lý chuyện của Tô Ngọc suốt đêm chưa về, mà thừa dịp hôm nay nghỉ, Tướng Du lấy tiền từ chỗ Văn Thù, liền đi thẳng đến nơi này.

Người trong phòng ngủ nghe được thanh âm của Tướng Du liền trầm mặc hồi lâu, khi Tướng Du ở ngoài cửa đợi nửa ngày, nhin không được muốn lại lần nữa mở miệng, cửa phòng ngủ cuối cùng cũng được người từ bên trong mở ra.

“Cô có việc?”

Tô Duệ mặc áo ngủ, sắc mặt bất thiện nhìn Tướng Du ngoài phòng ngủ.

Tướng Du nhìn áo ngủ trên người Tô Duệ, lại liếc mắt một cái nhìn giường lớn hỗn độn trong phòng.

“Tiêu đại ca, anh. anh cùng Tiểu Văn, cùng nhau. Cùng nhau ngủ?”

“Anh ấy không ngủ cùng tôi, chẳng lẽ cùng cô ngủ?”

Vừa mới thay xong quần áo, Tô Văn từ phía sau Tô Duệ đi ra, một bên kéo cánh tay Tô Duệ, một bên mặt đầy trào phúng nhìn Tướng Du.

Nghe Tô Văn nói, Tướng Du sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

“Tiểu Văn, tôi. Tôi nói như thế nào cũng là chị của cậu, cậu sao lại có thể nói như vậy?”

Rất rõ ràng, nữ chủ đại nhân bằng thanh ngọc khiết của chúng ta căn bản không cách nào tiếp thu được Tô Văn lộ liễu trào phúng như vậy.

Đối với điều này, Tô Văn cũng chỉ có thể ha ha.

Có thể cùng một đoàn nam nhân chơi trò mập mờ, cuối cùng còn có thể chơi đến NP.

Nữ chủ đại nhân Mary Sue, cô cũng thật là đơn thuần đến đột phá tận chân trời!

“Chị? Tôi không có chị.”

Tô Văn nhìn không được hướng về phía Tường Du lạnh lùng mở miệng.

“Cô làm sao tìm được nơi này? Cô có phải đem chuyện của tôi cùng Tiêu Khải nói cho ba ba?”

Dựa vào đầu óc Tường Du, cô ta tuyệt đối tra không được địa chỉ của Tô Văn, ở Tô gia có thể làm được điều này, hiện tại chỉ có Tô Hải Thành.

Nghe Tô Văn nhắc tới Tô Hải Thành, Tường Du lúc này mới đột nhiên nhớ tới mục đích chuyến này tới của mình.

“Tiêu Văn, Tiêu đại ca, ba ba đã biết chuyện của hai người, hiện tại ông ấy có chuyện không dứt ra được, chờ ông ấy trở lại nhất định sẽ tìm các người gây phiền toái!”

Nói xong, Tường Du rồi ren từ trong túi xách móc ra một tấm thẻ ngân hàng..

“Tiêu đại ca, nơi này có mười vạn đồng tiền, nếu không đủ, chờ sau này tôi sẽ đưa thêm cho anh, nếu trong nhà có việc anh đi về trước đi! Không cần tiếp tục lưu lại nơi này, sẽ rất nguy hiểm.”

“Sao?”

Nghe Tường Du nói, Tô Duệ nhìn không được nhượng mảy, dùng hai ngón tay đem thẻ ngân hàng kia kẹp tới trong tay mình...

“Chú Tô biết chuyện của tôi cùng Tiêu Văn? Tường Du, là cô nói cho ông ấy đúng không, cô hiện tại tới đây giả dạng người tốt cái gì?”

“Không, không phải, tôi không phải. Tôi chỉ là sợ ba ba tổn thương các người, tôi không phải cố ý.”

Nghe lời nói lạnh băng của Tô Duệ, cảm giác mình lại lần nữa bị Tiêu đại ca hiểu lầm, Tường Du liều mạng muốn giải thích, chính là cô càng sốt ruột thì càng nghẹn lời.

“Tường Du, cô làm cái gì cũng không phải cố ý, cô vĩnh viễn đều là vô tội, sai không phải là cô, là toàn bộ thế giới, như vậy được chưa?”

Tô Văn thật sự không muốn cùng nữ chủ đại nhân tiếp tục lãng phí thời gian nói những lời vô nghĩa, cô nhìn không được tiến lên một bước đẩy Tường Du đang chắn ở cửa ra, sau đó vênh vao tự đắc đi nhanh về hướng phòng khách.

“Em đói bụng, Tiêu Khải, anh đi nấu cơm!”

“Được.”

Tô Duệ vừa nghe thấy mệnh lệnh của vợ mình, lập tức thu hồi mặt lạnh, cười hi hi đi vào phòng bếp....

Hắn phải cảm tạ Tiêu Văn Nghị, cảm tạ Tiêu lão cha đã chết đi.

Nếu không phải bởi vì Tiêu lão cha khác chết lão bà lại lẫn lộn đến chết chính mình, anh em Tiêu gia cũng sẽ không trở thành cô nhi.

Mà Tiêu Khải trở thành cô nhi còn phải luôn mang theo con chồng trước Tiêu Văn Nghị, cố tình con chồng trước này là cái đồ tham ăn.

Cho nên, nhờ “Phúc” của Tiêu lão cha cùng Tiêu Văn Nghị, Tiêu Khải từ nhỏ đã bắt đầu tay làm hàm nhai, hơn nữa còn luyện đến một thân trù nghệ phi thường tốt.

Tô tướng quân tỏ vẻ, mình cuối cùng cũng có thể lên được phòng khách xuống được phòng bếp, hừ hừ, về sau không bao giờ lo lắng vợ nhỏ sẽ bị trù nghệ của người khác chinh phục ~

~~~~~

Tô tướng quân a.. Ngài bớt đáng êu đi nhaaa ~~~~~♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Hoán Đổi Thiên Kim (10)

Edt: Mít

Cái chết của Tô Ngọc cuối cùng bị phía chính phủ định là do khí than nổ mạnh, Tô Hải Thành đến nhận cũng chỉ là một đồng tro cốt không cách nào

phân biệt thân phận, đối với cái chết của Tô Ngọc, hẳn cũng cũng không có hoài nghi cái gì, nói cho cùng thì cho tới nay Tô Ngọc đều đem bản thân che dấu rất tốt, Tô Hải Thành cũng vẫn luôn cho rằng cháu trai của mình chỉ là một vị bác sĩ y thuật cao thâm mà thôi.

Mà ở nơi Tô Hải Thành chạm không đến, tổng bộ cảnh sát quốc tế, có quan hệ với danh hiệu sát thủ “Bò cạp độc” treo giải thưởng truy nã trong một đêm huy bỏ, mà một số tiền thưởng truy nã thì tại ngày hôm đó được chuyển đến một tài khoản bí mật ở Hoa Hạ.

Được rồi, số tiền thưởng này chính là số tiền đầu tiên Tô tướng quân nhà chúng ta ở thế giới này kiếm được..... 1 triệu dola mỹ!

Thì ra mạng của Tô Ngọc chỉ đáng giá nhiều đây?

Đối với điểm này Tô tướng quân rất bất mãn a!

Trong tay thưởng thức máy truyền tin mã hóa thuận tiện lấy từ trong nhà Tô Ngọc, ánh mắt Tô Duệ lại lóe lóe.....

Hay là mình đem toàn bộ tổ chức sát thủ bắt gọn để lấy tiền thưởng? Hay là dứt khoát thay thế Tô Ngọc gia nhập tổ chức, ở tổ chức nhận nhiệm vụ kiếm tiền?

Này thật là một lựa chọn gian nan mà!

Đối với rối rắm của Tô tướng quân, Tô Văn chỉ nghĩ nói một câu: tiền thưởng nhận được toàn bộ tịch thu sung công! Không đem tiền giao cho vợ thì không phải nam nhân tốt ~.

“Tài chính trong nhà đương nhiên phải giao cho vợ quản lý rồi.”

Tô Duệ tự nhiên không chút do dự đem tiền thưởng của mình nộp lên trên, mà Tiêu Văn Nghị ở một bên mắt thấy anh trai và chị dâu mình đã ở trên sô pha tính toán cả ngày cuối cùng nhịn không được chần chờ giờ tay lên...

“Anh à, em có thể lên tiếng không?”

Người bị làm lơ cũng chỉ có thể dùng loại biện pháp này tìm kiếm cảm giác tồn tại.

“A?”

Vừa nghe âm thanh Tiêu Văn Nghị, Tô Duệ lập tức ngẩng đầu nhìn hấn một cái...

“Văn Nghị, chú cũng muốn tiền?”

Đối với em trai trên danh nghĩa này, Tô Duệ cũng không chán ghét. Nếu hấn thật sự muốn tiền Tô Duệ cũng sẽ không cự tuyệt.

“Không, không phải!”

Nghe anh trai mình nói, Tiêu Văn Nghị lập tức liếc mắt vẫy vẫy tay, sau đó hấn đem điện thoại trong tay mình giơ lên trước mặt Tô Duệ lắc lắc, trên khuôn mặt trẻ con kia hiện ra thần sắc nghiêm túc khó thấy.

“Anh, đạo diễn Tề đã gọi hơn mười cú điện thoại, kêu chúng ta nhanh trở về tiếp tục làm việc, nếu không sẽ thu tiền vi phạm hợp đồng của chúng ta!”

Ách.

Tô Duệ lúc này mới nhớ tới, mình là từ trong một đoàn phim điện ảnh trốn đi, hình như cái đoàn phim điện ảnh này có chế tác hơn trăm triệu, hơn nửa tiền vi phạm hợp đồng cũng không ít?

Nghĩ đến đây, Tô Duệ trầm ngâm rũ con ngươi, ngón tay vói các khớp xương rõ ràng theo bản năng nghịch ngợm tóc Tô Văn.

“Vợ à, em thấy thế nào?”

Mọi chuyện đều phải nghe theo an bài của vợ, Tô tướng quân ngơoi đúng là thê nô!

“Văn Nghị, em trở về.”

Nằm ở trên hai chân của Tô Duệ, Tô Văn liền mí mắt cũng chưa nâng, không chút do dự trả lời một câu.

Tiêu Văn Nghị: Anh anh anh, bốn mảnh vật đây là bị chị dâu ghét bỏ, nhất định là bị ghét bỏ? Quả nhiên làm bóng đèn là đáng xấu hổ ~

Nghe Tô Văn nói, bạn nhỏ Tiêu Văn Nghị thương tâm, nhưng Tô Duệ trên sô pha ánh mắt đột nhiên sáng ngời, tha thứ hấn mấy ngày nay đầu óc đều chỉ có vợ nhỏ của mình, đã quên quỹ đạo sinh hoạt của những người khác trong thế giới này.

Dựa theo cốt truyện Tô Duệ biết mà nói, anh em Tiêu gia sẽ vẫn luôn ở trong giới nghệ sĩ phát triển, mà đúng là bộ phim điện ảnh đang quay hiện tại này, sẽ làm Tiêu Văn Nghị một đêm thành danh!

Ở nguyên cốt truyện bộ điện ảnh này trong lúc quay, nam diễn viên số 3 ở thời điểm quay phim được một nửa liền xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng không cách nào tiếp tục quay được nữa, lúc ấy đạo diễn Tề tìm không được diễn viên thích hợp lại có kinh nghiệm, lúc này Tiêu Khai liền chủ động đề cử em trai của mình, bởi vì khi đó Tiêu Văn Nghị vừa lúc là thể thân của nam 3!

Ngay từ đầu Tề đạo diễn đại danh đình đình căn bản sẽ không chú ý tới người mà ngay cả cái danh còn không có, ở trước màn ảnh chỉ lộ ra bóng dáng vô thể, lần này hẳn thật sự không có biện pháp, mới đáp ứng đề Tiêu Văn Nghị thử mấy cảnh, kết quả chờ Tiêu Văn Nghị thay tạo hình từ phòng hóa trang đi ra, toàn bộ người trong phim trường đều sợ ngây người~~~ gương mặt trẻ con này, chính là để chuẩn bị cho nhân vật nam 3 của bộ phim này đúng không?

Quả thực quá thần kì! Tề đạo diễn đương nhiên là đồng ý thay Tiêu Văn Nghị, mà làm thể thân nhiều năm, Tiêu Văn Nghị ở trước ống kính cũng hoàn toàn không luống cuống, hai bên lần đầu hợp tác liền hợp tác thật vui vẻ.

Chờ đến lúc bộ phim này công chiếu, đại đa số người xem đều là hướng về phía đạo diễn có tiếng cùng chế tác cộng thêm ảnh đế ảnh hậu mà đi xem

Bộ phim điện ảnh này tên là "đế đô loạn" tóm tắt chính là một hồi sóng gió trong triều đình, nam 1 thân là Thái Tử bày mưu lập kế chỉ điểm giang sơn, mà nam số 2 lại một lòng muốn bá chiếm giang sơn - Nhị hoàng tử, cũng có thể gọi là tàn nhẫn độc ác quý kế đa đoan, nhưng, cuối cùng đã động đến người xem, lại là Lục hoàng tử ít xuất hiện nhất...

Lần đầu tiên lên sân khấu, hẳn choàng áo choàng lông cừu trắng như tuyết, xứng với khuôn mặt thiên chân vô tà trẻ con kia, làm người ta vừa thấy liền tâm sinh thương tiếc.

Hắn là nhi tử của cung nữ, ở trong hoàng cung chịu đủ khi dễ, nhưng mỗi ngày đều treo nụ cười sáng lạn.

Một tiểu thị tươt ngây thơ đáng yêu như vậy, vây quanh Thái Tử mềm mại kêu “Thái Tử ca ca”, thực nhanh liền bắt được tâm của đại đa số người xem nữ.

Nhưng mà kế tiếp cốt truyện lại chuyển biến bất ngờ, Đông Cung đêm khuya bị hoả hoạn, Thái Tử ở trong cung bị ám sát!

Khi nữ chủ đại nhân đến hộ giá, thời điểm dùng trường kiếm đẩy ra khăn che mặt của thích khách, tất cả mọi người đều choáng váng.

Một thân hắc y Lục hoàng tử, vẫn là gương mặt trẻ con kia, nhưng giờ phút này, ánh mắt hắc lạnh nhạt không có một tia gọn sóng.

“Thái Tử ca ca, người đau không?”

Vẫn là thanh âm mềm mại kia, chỉ là giờ phút này từ trong miệng hắn nói ra, lại làm tâm người lạnh băng.

Hoạ tử trong nhà, huynh đệ tàn sát, đây là bi ai của hoàng tộc.

Khi rất nhiều người tiếc hận cho nhân vật này, ở thời điểm gần kết thúc phim Lục hoàng tử lại cho mọi người một kinh hi...

Lúc này, phản quân của Nhị hoàng tử đang thắng thế, hẳn không chế lực lượng của Thái Tử, vốn tưởng rằng lúc này đây có thể thuận lợi đánh vào hoàng thành, nhưng đêm khuya ánh lửa sáng ngời, một đoàn Càn Vương quân bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng vọt vào.

Mang theo cứu binh vội vàng tới không phải ai khác, đúng là Lục hoàng tử vốn nên bị Thái Tử nhốt vào Tông Nhân Phủ!

Dưới ánh lửa thấp thoáng kia, trên gương mặt thiếu niên lần đầu tiên xuất hiện biểu tình nghiêm túc, hắn nói...

"Nhị hoàng huynh, người nhận thua đi!"

Từ lúc bắt đầu, người đã thua, bởi vì người không có tâm của một vị lãnh đạo!

Trận biến đổi bất ngờ, xuất hiện nhiều lần cao trào cung biến cuối cùng tự nhiên chính là Thái Tử thành công đăng cơ, ngênh thú nữ chủ kết cục viên mãn, nhưng từ rạp chiếu phim ra tới hầu như là người xem nữ đều khóc đỏ đôi mắt....

Đáng thương tiểu lục a!

Đạo diễn biên kịch, người trả Lục hoàng tử lại cho ta!

Thì ra ở thời điểm đại kết cục, Nhị hoàng tử bị buộc cùng đường, chó cùng rứt giậu trực tiếp sai người bắt nữ chủ đại nhân, lấy điểm này áp chế Thái Tử, mà ở sóng chết trước mắt như thế vẫn là Lục hoàng tử động thân ra, cuối cùng tuy rằng thành công cứu được nữ chủ, nhưng Lục hoàng tử lại bởi vì vậy mà chết thảm dưới kiếm của Nhị hoàng tử.

Một màn kia, máu tươi nhuộm hồng khuôn mặt thiên chân thuần tịnh của hắn.

Thiếu niên chỉ là nghiêm túc nhìn người bên cạnh, mỉm cười nâng tay.....

Từ nhỏ hẳn chính là hoàng tử không người yêu thương ở lãnh cung, hắn sinh ra là một sai lầm.

Hắn mỗi ngày mỉm cười, bất quá chỉ là giả vờ kiên cường, thật ra tâm hắn đã bị phong bế, thật cô đơn.

Mà mấy năm nay, chỉ có một người chân chính cho hắn mái nhà ấm áp, cho hắn biết ý nghĩa chân chính của tình thân.

Người kia, chính là, Thái Tử ca ca.

Cuối cùng, nhân sinh hạ màn là lúc, hắn mỉm cười ở trong ngực ca ca mình nhắm hai mắt lại.... kiếp sau, chúng ta tiếp tục làm huynh đệ được không?

Thế gian này không chỉ có tình yêu.

《Đế đô loạn》, làm nhân vật Lục hoàng tử này một đêm bạo hồng!

Cơ hồ là người xem qua bộ phim này đều nhìn không được ở trang cá nhân của mình cùng bằng hữu trong giới phun tào.....

Nữ chủ loại này sinh vật thật sự quá chán ghét có đúng không?

Ngươi trước kia đao thương không sợ giống như nữ kim cương, làm sao vừa đến thời khắc máu chốt ngươi liền biến thành tay trái gà không chặt Tiểu Bạch hoa?

Đương nhiên, bị người bắt lấy không phải ngươi sai, nhưng hại chết Lục điện hạ của chúng ta chính là ngươi sai ~

Người xem nữ phun tào quả thật là cường đại, lực lượng của fans nữ cũng vô cùng lớn, Tiêu Vân Nghị cứ như vậy một đêm thành danh, hơn nữa thật nhanh liền lấy thể nhất minh kinh nhân trở thành tân binh tiểu thị tươi mới nhất của giới giải trí.....

Thật ra Tô Duệ rõ ràng nhất, cái gọi là kỹ thuật diễn gì đó, ngươi trông cậy vào em trai trên danh nghĩa này của hắn sẽ có sao?

Lần đầu tiên đóng phim liền đụng tới nhân vật này, thật ra bạn học Tiêu Vân Nghị nhà chúng ta từ nhỏ đã được anh trai sủng tử vệ, diễn xuất của em vẫn luôn đặc sắc như thế có được không?

“Anh?”

Lúc này Tiêu Vân Nghị ở đối diện thấy anh trai của mình vẫn luôn trầm mặc, biểu tình trên mặt cũng quái quái, hắn nhìn không được lo lắng tiếp tục mở miệng.

“Thật ra, em có thể tự trở về, một mình em cũng có thể làm tốt.”

Thật ra trong lòng rất là sợ hãi, nhưng làm một em trai quốc dân mẫu mực thì không thể để cho anh trai mình lo lắng ~

Bỗng nhiên cảm thấy mình thật hiểu chuyện, Tiêu Vân Nghị thật muốn tự chăm cho mình một trăm điểm ~

Tô Duệ: .....

Làm ơn đi, ngươi lại tự bỏ não cái gì rồi?

“Vân Nghị, mọi chuyện quyết định như vậy đi, anh sẽ gọi điện thoại cho đạo diễn Tề, còn có..... được rồi, đến lúc đó rồi nói sau!”

Tô Duệ vốn định nhắc nhở Tiêu Vân Nghị, nếu đoàn phim xảy ra chuyện gì phải báo tin tức cho mình đầu tiên, ví dụ như nam số 3 xảy ra tai nạn xe cộ gì đó, nhưng Tô Duệ nghĩ nghĩ vẫn không nhắc tới sự kiện kia.

Nếu lúc này Tiêu Vân Nghị không có mình ở bên cạnh cũng có thể tiến vào giới nghệ sĩ, đó chính là số mệnh của hắn.

Mà nếu hắn mất đi cơ hội này cũng không tính là gì, quay xong bộ phim này, Tô Duệ sẽ không tiếp tục làm thể thân nữa. Bọn họ hiện tại không thiếu tiền, về sau còn sẽ có nhiều tiền hơn nữa, hắn vẫn dư sức nuôi đứa em trai này.

Cuối cùng, Tiêu Vân Nghị chỉ có thể nghe lời đóng gói rồi đi, thời điểm ở sân bay chia tay, mỗi tham ăn vẫn luôn nghĩ đến trong máy bay có chân gà, chân gà ăn rất ngon, nhưng không tự chủ được vành mắt vẫn đỏ.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng cùng anh trai của mình tách ra.

Anh trai là người thân duy nhất của hắn, hơn nữa từ nhỏ Tiêu Vân Nghị mất đi cha mẹ, trong mắt hắn anh trai không chỉ là anh, mà còn đảm đương chức trách của cha, của mẹ, cực khổ chăm sóc mình, tuy rằng sau này gặp được đường phụ sinh hoạt của hai anh em tốt hơn không ít, nhưng trong lòng Tiêu Vân Nghị địa vị của anh trai vĩnh viễn là không thể thay thế.....

Rời khỏi sân bay, nhìn máy bay vừa mới cất cánh giữa không trung kia, Tô Văn nắm bàn tay to của Tô Duệ.

“Yên tâm đi, cậu ấy sẽ không có việc gì, cậu ấy nên có con đường của mình, chúng ta không thể luôn ở bên cạnh cậu ấy mãi được.”

Tiến vào thế giới nhiệm vụ, tiến vào nhân sinh của người khác, mỗi một nhiệm vụ giả hoặc nhiều hoặc ít sẽ bị tình cảm của nguyên chủ ảnh hưởng.

Anh em Tiêu gia sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm anh em thâm hậu làm Tô Duệ nhìn không được mà hâm mộ.

“Đúng vậy, đứa nhỏ này, về sau sẽ..... Thật hạnh phúc.”

Tô Duệ cười nắm chặt bàn tay Tô Văn.

“Chúng ta trở về đi!”

Hai người gọi xe về tới chung cư, thời điểm lên lầu còn chưa đi đến cửa phòng, thần sắc Tô Duệ liền thay đổi.

Cửa phòng bị người ta mở ra, hiện tại trong phòng có người.

Tô Văn ở một bên thật rõ ràng cũng cảm giác được một tia dị thường, đi vào cửa "nhà" mình, Tô Văn do dự một chút, vẫn chậm rãi đẩy cửa phòng, trên sofa đối diện cửa, một thân ảnh cao lớn uy nghiêm.

Nhìn thấy Tô Văn, ánh mắt người kia ngưng một chút, trên mặt hiện lên một tia giận dữ.

“Ba ba, ba đã đến rồi.”

Tô Văn còn chưa có vào cửa, liền thấp giọng mở miệng gọi một tiếng.

Trong phòng, không phải người khác, đúng là ba của Tô Văn, Tô Hải Thành.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Hoán Đổi Thiên Kim (11)

Edt: Mít

~~~~~

Trong mấy năm nay, Tô Hải Thành vẫn luôn ở thương trường thành phố D lăn lê bò lết, quen nhìn đối thủ lừa gạt lẫn nhau cùng lợi dụng nhân tâm, hắn đã sớm bồi dưỡng ra một thân khí chất thương nhân độc đáo, giờ phút này, Tô Hải Thành tuy rằng chỉ là lẳng lặng ngồi trên sofa, nhưng vẫn có vẻ không giận tự uy, khí thế kinh người.

Nghe Tô Văn gọi, ánh mắt Tô Hải Thành chợt tắt, không tự chủ được hừ lạnh một tiếng...

“Hừ, con còn biết ta là ba con?”

Tô Văn có chút vô tội cắn cắn môi, Tô Duệ vẫn luôn đứng ở phía sau cô nghe Tô Hải Thành ngữ khí rõ ràng bất thiện, ánh mắt nhú lại, sắc mặt lạnh băng liếc mắt nhìn Tô Hải Thành một cái, có lẽ là một cái liếc mắt này của Tô tướng quân quá mức sắc bén, lập tức đã bị Tô Hải Thành phát hiện ra.

(liếc có một cái hà cũng bị phát hiện:v)

Hai nam nhân bốn mắt chạm nhau, vốn định đối với Tô Duệ ra oai phủ đầu, Tô Hải Thành lại ở dưới ánh mắt phi thường sắc bén của Tô Duệ mà dần dần bại trận....

Người thanh niên này, mũi nhọn quá thịnh!

Tô Hải Thành lúc này mới lần đầu tiên thu hồi sự khinh thường của bản thân, lẳng lặng quan sát thanh niên phía sau con gái nhà mình, hắn đứng ở cửa mặc tây trang thoải mái khéo léo, một đầu tóc ngắn cũng xử lý thật gọn gàng.

Người có thân phận giống như Tô Hải Thành, nhìn người chưa bao giờ nhìn tướng mạo, mà là nhìn khí độ cùng cử chỉ.

Hầu như là ngay ánh mắt nghiêm túc quan sát đầu tiên, Tô Hải Thành trong lòng chấn động, thanh niên trước mắt cho hắn cảm giác thật sự là quá mức chấn động!

Tô Hải Thành tự hỏi mình cũng là người duyệt nhân vô số, nhưng giống như thanh niên này, chỉ liếc mắt một cái liền làm hắn bại trận, mỗi cái tư thế đều

mang theo sự hoàn mỹ ưu nhã cùng khí chất cao quý.

Này.....

Có thể sai lầm ở chỗ nào hay không? Tưởng Du rõ ràng nói với mình cái người trẻ tuổi Tiêu Khải này chỉ xuất thân từ một diễn viên thể thao đánh võ?

“Cậu..... cậu là Tiêu Khải?”

Không tự chủ được, Tô Hải Thành cau mày hỏi một câu.

Tô Duệ nhướn mày, không chút để ý gật gật đầu...

“Con là Tiêu Khải, lần đầu gặp mặt, chú Tô khỏe!”

“Cậu khỏe, cậu khỏe.”

Tô Hải Thành nghe Tô Duệ nói, đối với khí tràng cường đại của Tô Duệ, cũng theo bản năng hướng về phía hắn gật gật đầu.

Đương nhiên, giờ khắc này Tô Hải Thành đối với Tô Duệ ấn tượng đầu tiên đề cao không ít, ít nhất lúc này khí độ của Tô tướng quân so với hình tượng phượng hoàng nam* trong tường tượng của hắn hiểu thắng hơn gấp trăm lần, nhưng, ngay cả như vậy hắn cũng không thể lơ đãng nhìn con gái của mình cùng người này tự do ở bên nhau xằng bậy được.

“Cậu nếu kêu tôi một tiếng chú, tôi liền kêu cậu là Tiểu Tiêu, Tiểu Tiêu à, tôi nghe Tưởng Du nói cậu vừa mới đến thành phố D, tìm được công việc chưa?”

Cáo già không hổ là cáo già, thời điểm hai người vừa mới vào cửa, Tô Hải Thành rõ ràng bày ra cái tư thái đi hỏi tội, hiện tại nhìn thấy khí tràng quá áp bức của Tô tướng quân, Tô Hải Thành lập tức sửa đổi chiến thuật của mình.

Mà Tô Duệ một bên nghe được Tô Hải Thành hỏi chuyện, thần sắc lạnh lùng trên mặt giảm không ít.

Loại cảm giác bị cha vợ kháo hạch bắt bẻ này, làm Tô tướng quân cảm thấy không tồi.

“Con tạm thời không nghĩ đến chuyện tìm việc làm, tính..... tự mình gây dựng sự nghiệp!”.

Tự mình gây dựng sự nghiệp?

Tuổi còn trẻ khẩu khí thật không nhỏ.

Tô Hải Thành hí mắt cười cười.

“Hiện tại người trẻ tuổi a, chính là có lý tưởng như vậy! Bất quá..... Chỉ có hai mươi vạn tài chính khởi đầu mà nói, muốn ở thành phố D đánh ra một mảnh thiên địa vẫn rất khó!”

Đây là nghệ thuật nói chuyện của thương nhân, Tô Hải Thành biết rõ hai đứa con gái của mình mỗi người cho Tô Duệ mười vạn, hắn cũng không nói ra, chỉ là lấy phương thức như vậy nói ra, một là nói móc Tô Duệ đến gây dựng sự nghiệp cũng phải dựa vào nữ nhân, thứ hai là thử nhiều hơn một chút....

Nếu người muốn tiền chỉ cần nói một con số, chỉ cần là tiền có thể giải quyết vấn đề đều không thành vấn đề.

“Chú Tô nói đùa.”

Nghe Tô Hải Thành nói, Tô Duệ cũng cười cười.....

“Hai mươi vạn còn chưa đủ để con mua cho Tiểu Vãn một bộ lễ phục.”

Nói như vậy, Tô Duệ nhin không được một tay ngăn lại bả vai Tô Vãn, cũng không màng cha người ta ở một bên nhìn, cười tủm tỉm liền hướng một bên mặt Tô Vãn mà hôn nhẹ một cái.

“Vợ, em nói có đúng không?”

Tô Vãn hướng về phía Tô Duệ chớp chớp mắt, trước khi Tô Hải Thành tức giận đem một tấm thẻ ngân hàng ra, đưa tới trước mặt Tô Hải Thành.

“Ba, nơi này là 7 vạn đồng tiền, ba lấy về đưa cho Tưởng Du. Tiền thừa chúng con sẽ không lấy, Tiêu Khải anh ấy có tiền, anh ấy sẽ không dùng tiền của Tô gia chúng ta.”

“A?”.

Vừa mới bị hành động khinh bạc con gái mình của Tô Duệ làm cho tức giận, Tô Hải Thành trầm khuôn mặt, trong mắt đều là giận dữ nhìn Tô Vãn...

“Có tiền? Hẳn có thể cho con bao nhiêu tiền? Tiểu Văn, con còn nhỏ, căn bản là không biết trên đời này nhân tâm hiểm ác! Tiểu Khai, tôi thấy cậu cũng là một nhân tài, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lòng, rốt cuộc cậu muốn tôi ra cái giá như thế nào, cậu mới bằng lòng buông tha con gái của tôi? Con bé còn đang đi học, con bé chơi cùng cậu thì sẽ không dấy nổi!”

Lúc này Tô Hải Thành cũng bất chấp làm bộ ưu nhã, hẳn cũng không thể để con gái mình cực khổ nuôi lớn bị bạch nhãn lang lừa đi.

Nghe Tô Hải Thành nói, ánh mắt Tô Duệ cũng sắc bén lên, hẳn hơi tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào Tô Hải Thành, khóe môi gợi cảm nhếch lên một độ cung có chút quý dị.

“Không biết xí nghiệp Tô thị của chú Tô trị giá bao nhiêu tiền?”

Nghe Tô Duệ hỏi, Tô Hải Thành nhin không được đột nhiên từ trên sô pha đứng dậy.

“Tiểu tử, làm người không nên có lòng tham không đáy, toàn bộ tài sản Tô thị hơn trăm triệu, không phải cậu một ngụm là có thể ăn hết được!”

“Thì ra chú Tô thuộc hàng phú hào ti phú!”

Nghe lời nói của Tô Hải Thành, Tô Duệ vẫn lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

“Nếu chú Tô yêu thương Tiểu Văn như vậy, vì hạnh phúc của cô ấy, cho dù mất đi mấy trăm triệu thì sao chứ? Hay là ở trong lòng chú cô ấy căn bản kém hơn sinh ý cùng tài phú của chú?”

Tiền cùng tình cảm, đến tột cùng cái nào quan trọng hơn?

Tô Duệ bất tri bất giác đem lập trường của mình cùng Tô Hải Thành thay đổi, phải nói, từ đầu đến bây giờ, đều là Tô Duệ không chế tiết tấu trận nói chuyện này.

Mà lúc này nghe Tô Duệ hỏi, thần sắc Tô Hải Thành đột nhiên biến đổi, hẳn lúc này mới phát hiện mình bất tri bất giác đã lọt vào trong bẫy rập ngôn ngữ của tiểu tử này....

Nếu mình trả lời Tô Văn so với Tô thị quan trọng hơn, như vậy hẳn sẽ nhân cơ hội sử dụng công phu sư tử ngoan.

Mà nếu mình trả lời là Tô thị quan trọng hơn, hẳn cũng đạt được mục đích châm ngòi ly gián quan hệ của mình cùng con gái!

Ở trên thương trường trải qua vô số cuộc đàm phán, Tô Hải Thành nhanh chóng bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn kỹ người trẻ tuổi trước mặt, mình chung quy vẫn đánh giá thấp hẳn rồi.

“Tiểu Khai, cậu châm ngòi ly gián như vậy căn bản không có bất kì ý nghĩa gì, Tiểu Văn là con gái của tôi, về sau sản nghiệp của tôi cũng đều là của con bé.”

Tô Hải Thành hướng về phía Tô Duệ cười cười nói nhỏ một câu, tự nhận là đã thấy rõ ràng gương mặt thật của đối phương, Tô Hải Thành lúc này chỉ là chờ Tô Duệ ra giá cuối cùng, sau đó lại có thể cò kè mặc cả..

Đáng tiếc, Tô Duệ vĩnh viễn cũng sẽ không dựa theo kịch bản mà Tô Hải Thành tưởng tượng..

“Chú Tô, con nghe nói Tưởng Du cũng là con gái của chú, nếu chú đem toàn bộ gia sản đều để lại cho hai người con gái, vậy Tiểu Văn nhà chúng ta chỉ mới được có một nửa mà thôi, chú có thể cho cô ấy cũng chỉ có như thế, mà con.....”

Tô Duệ giọng nhắc mí, lần đầu tiên dùng ánh mắt hết sức nghiêm túc nhìn nam nhân trung niên trước mặt.

“Lấy một năm làm hạn định, sau khi Tiểu Văn thành niên, con sẽ lấy trăm cái Tô thị làm sính lễ, con muốn cho tất cả mọi người ở thành phố D đều biết, trong lòng con, toàn bộ Tô thị, cũng không bằng 1% của Tiểu Văn.”

Trăm cái Tô thị chính là mấy chục tỷ!

Nghe Tô Duệ hứa hẹn như thế, Tô Hải Thành bản năng muốn mở miệng phản bác, nhưng giờ phút này ánh mắt Tô Duệ đột nhiên trở nên âm u thâm thúy, ánh mắt kia thình lình tràn ngập tính áp bách, làm Tô Hải Thành lời nói tới bên miệng lại đành nuốt xuống.

“Được! Được! Được! Nếu cậu dám hứa hẹn như vậy, chúng ta liền rửa mắt mong chờ!”

Cuối cùng, Tô Hải Thành chỉ có thể chọn nói một câu tàn nhẫn như vậy, liền về mặt tức giận xoay người rời đi.

Mà ngóng nhìn bóng dáng rời đi của ông ấy, Tô Văn nhin không được quay đầu nhìn Tô Duệ bên cạnh.

“Anh tính đi cướp ngân hàng sao?”

“Vợ à, đó là trái pháp luật là phạm tội!”

Tô Duệ nhìn không được giờ tay xoa xoa đầu Tô Văn, tóc của vợ nhà mình vuốt thật thoải mái, hơn nữa còn là tự mình gội, đến bây giờ còn thơm ngào ngào.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tô Duệ nhìn không được lại thay đổi.

"Vợ, Văn Nghi cũng đi rồi, đêm nay anh sẽ giúp em tắm rửa được không?"

"Anh còn chưa nói cho em biết tính toán của anh, không cần nói sang chuyện khác!"

Tô Duệ cảm máy liên lạc mã hóa trong tổ chức sát thủ của Tô Ngọc, chuyện này Tô Văn biết.

Đồng thời cô cũng biết Tô Duệ sẽ không nói những lời nói suông mà mình làm không được, nếu hần hôm nay ở trước mặt Tô Hải Thành đưa ra lời nói như vậy, vậy thì trong một năm hần nhất định sẽ lấy ra số tiền này, hiện tại Tô Văn chỉ lo lắng Tô Duệ sẽ dùng một ít phương pháp quá cực đoan, chỉ là làm nhiệm vụ mà thôi, cô không muốn Tô Duệ quá vất vả.

A, thấy vẻ mặt Tô Văn không thuận theo, bộ dáng không buông tha, Tô tướng quân đành phải thần bí cười hề hề.

"Vợ à em yên tâm, anh làm việc có chừng mực."

Hiện tại còn ai đi cướp bóc ngân hàng chứ?

Dùng đầu óc có được không?

Tô tướng quân tuyệt không cho rằng mình là người dựa bạo lực giải quyết vấn đề, ta là người dựa vào chỉ số thông minh cao, lao động bằng trí óc, có biết không?

"Vợ, chẳng lẽ ở trong lòng em anh chính là người bạo lực như vậy sao?"

Tô Duệ lại bày ra vẻ mặt đáng thương hề hề, tràn đầy ai oán nhìn Tô Văn....

"Tốt xấu gì anh cũng từng có viện nghiên cứu, đã từng làm tiến sĩ, người làm việc có văn hoá không thể động một chút liền đánh đánh giết giết, quân tử động khẩu bất động thủ."

Không động thủ cái quý ấy!

Giết người như ma - Tô Đại tướng quân có thể nói ra những lời này, Tô Văn cũng cảm thấy say, nhưng mà nghe Tô Duệ nhắc tới viện nghiên cứu ánh mắt cô cũng lóe lóe.

Xác thực, tiến vào càng nhiều thế giới nhiệm vụ, nhiệm vụ giả nắm giữ kỹ năng cũng càng nhiều, nhưng mà.....viện nghiên cứu virus tang thi gì đó, phá hư cân bằng pháp tắc của thế giới này là bị mật sát đó có biết không?.

"Anh....."

Tô Văn còn muốn nói gì nữa, Tô Duệ bên cạnh đã cười cười hướng về phía cô làm cái thủ thế im lặng.

"Vợ, em tin tưởng anh không? Tin anh thì đem tất cả đều giao cho anh là được rồi."

"Được rồi."

Tô Văn gật gật đầu, cô tự nhiên là tin tưởng Tô Duệ.

Trên thế giới này có thể làm cô tin tưởng tuyệt đối cùng dựa vào như thế, trừ bỏ chính bản thân cô, cũng chỉ có người nam nhân này.

Nhìn thấy Tô Văn gật đầu, khóe môi Tô Duệ lại câu lên một nụ cười....

Trong thế giới này thiếu nhất chính là cái gì? Hút hàng nhất lại là cái gì?

Có thể ở trong khoảng thời gian ngắn tích lũy tài phú kékê xù, phương pháp thật ra có rất nhiều, mà trong đầu Tô Duệ vừa lúc có một cái công nghệ cao thật thích hợp với thế giới này....

Game vông du [Lăng Thần] , game online thực tế ảo đứng đầu toàn cầu của công ty TX bỏ vốn trăm tỷ chế tạo ra ở một thế giới khác!

Trò chơi này toàn bộ kỹ thuật trung tâm đều tồn tại trong đầu Tô Duệ*..

(Ai không nhớ thì xem lại chương cuối của TG4 nhie)

Tương lai Tô Duệ vì sao phải nghiên cứu chế tạo ra Tô Tiểu Tô?

Hắn lại vì sao cố tình đem số liệu của Tô Tiểu Tô liên tiếp vượt thời không đến thế giới giả thuyết trong Lăng Thần?

Khoa học kỹ thuật thay đổi nhân sinh.

Này thật ra là hắn ở tương lai để lại cho chính mình hiện tại một phần lễ vật.....

Thế giới Lăng Thần cũng vậy, mà Tô Tiểu Tô cũng vậy.....

~~~~~

Vài TG nữa là tới TG của Tô Tiểu Tô =)))

Theo như các nàng có kinh nghiệm chỉ giáo thì phượng hoàng nam chỉ kiểu đàn ông bám váy đàn bà để thành công nhưng tỏ vẻ thanh cao....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 141: Hoán Đổi Thiên Kim (12)

Edt: Mít

~~~~~

Thời gian cuối tuần ngắn ngủi trôi qua, Tô Văn lại phải về Phong Hằng đi học, mà Tô Duệ cũng từ chỗ Tô Văn cầm một số tài chính khởi đầu, tính trước tiên ở thành phố D mở một phòng làm việc về internet khoa học kỹ thuật.

Đi học là những ngày đặc biệt nhàm chán, ở cốt truyện mà Tô Văn biết, về trường học suất diễn thật ra cũng không nhiều lắm, mà hiện tại trở thành một thành viên trong thế giới này, cô lại không thể không mỗi ngày đúng hạn đến trường học báo danh, thật ra ngay từ đầu Tô Văn tính rời khỏi trường học tự mình lập nghiệp, nhưng từ khi biết Tô Duệ trở thành Tiêu Khải, cô không thể không thay đổi sách lược của mình.

Vì không để Tô Duệ rước lấy phiền toái không cần thiết, Tô Văn cảm thấy mình tạm thời làm một học sinh cao trung cũng không có gì ghê gớm.

Nữ chủ đại nhân Tường Du vẫn sẽ mỗi ngày quán lấy Tô Văn, ý đồ dùng tỷ muội tình thâm tới dả động cô, đương nhiên, cái ý tưởng này là rất tốt, đáng tiếc Tô Văn căn bản không muốn nhìn thấy cô ấy được vui vẻ?

Mỗi lần cùng Tường Du nhắc lên quan hệ đều sẽ gặp được một đám hộ hoa sứ giả náo loạn, cái này làm cho Tô Văn phiền chán muốn chết....

Các đại ca, chẳng lẽ các người không biết Tường Du nhà các người là võ lâm cao thủ sao?

Tôi chẳng lẽ còn có thể đánh thắng được cô ta sao?.

Mỗi lần vừa thấy mặt các người đều bảo “Cô cái nữ nhân ác độc này, cô dám khi dễ Tường Du! Cô chết chắc rồi!”

Ánh mắt nhìn tôi, các người không chê phiền nhưng tôi đều phiền đến muốn chết rồi.

“Tô Văn.”

Hôm nay, Tô Văn mới từ tiết thể dục trốn đi về phòng học tính ngủ một giấc, kết quả ở hành lang bị người gọi lại.

“A?”

Bởi vì thanh âm gọi mình lại kia nghe có chút quen tai, Tô Văn nhìn không được dừng bước chân quay đầu nhìn thoáng qua.

Xuất hiện ở trước mắt cô chính là một thân ảnh đặc biệt ưu nhã, hắn không có mặc giáo phục nghìn bài một điệu, mà là mặc một bộ trang phục danh sư thủ công định chế số lượng có hạn ở nước ngoài.

Có thể ở Phong Hằng mặc thành như vậy, hình như chỉ có một người.

“Âu Dương Lạc?”

Tô Văn ở trong trí nhớ của nguyên chủ tìm được một vị như vậy, cháu trai của Âu Dương hiệu trưởng, đại thiếu gia Âu Dương gia, luôn tự xưng là quý công tử ưu nhã Âu Dương Lạc.

Ở toàn bộ Phong Hằng, cũng chỉ có một mình hắn là không mặc giáo phục, vậy cũng chỉ để biểu hiện cái gọi là ưu nhã phong độ của mình.

Nghe Tô Văn vậy mà dám gọi thẳng tên của mình, khuôn mặt tuấn tú của Âu Dương Lạc trầm xuống.

“Tô Văn, tên tôi không phải ai cũng có thể gọi, cô cho rằng cô là ai?”

Ở toàn bộ Phong Hằng, nếu nói La Ngữ là thần tượng học bá mà mọi người đều sùng bái, như vậy Âu Dương Lạc giống như là đế vương cao không với tới.

Hắn ở trong trường học này có thể hô mưa gọi gió, là tình nhân trong mộng của vô số nữ sinh, mà mọi người thấy mặt hắn, đều phải kêu một tiếng “Lạc thiếu gia”.

Chính là một đại thiếu gia như vậy, mặt ngoài cao lãnh lại ưu nhã quý khí, trên thực tế lại là một người cá biệt tâm lý vận vẹo thiếu thốn tình cảm.

Lúc này nhìn thấy Âu Dương Lạc vẻ mặt miệt thị nhìn mình, Tô Văn cũng hết chỗ nói rồi....

Đại thiếu gia, tôi có phải nên quỳ trên mặt đất khóc lóc thảm thiết hay không, không ngừng khẩn cầu cậu tha thứ cho phạm nhân chúng tôi?

Cậu lại cho rằng, cậu là ai?

Đối với mỗi thiếu niên mắc chứng trung nhị bệnh bị bệnh phát tác, Tô Văn quyết định, làm lơ hắn!

Vì thế dưới vẻ mặt Âu Dương Lạc cô mau tới nhận sai, nhận sai xong tôi cũng sẽ không tha thứ cho cô của hắn, Tô Văn thực bình tĩnh xoa người rồi đi, ...

Rời đi...

“Tô Văn!”

Nhìn thấy bóng dáng Tô Văn rời đi, Âu Dương Lạc hung hăng nắm chặt nắm tay, hôm nay hắn gặp Tô Văn chính là muốn cho cô chút giáo huấn để cô không thể luôn cùng Trương Du đối nghịch, không ngờ tới cô cũng dám làm lơ mình?

Cô thật cho rằng mình chính là đại tiểu thư Tô gia?

Còn không phải là cái hàng giả sao!

Quả thật, về thân phận Tô Văn, cho dù Tô gia có tâm đầu đầu, nhưng những đại gia tộc ở thành phố D đều có con đường tin tức của riêng mình, Âu Dương Lạc từ một lần ở hành lang thoáng nhìn liền đối với Trương Du nhất kiến chung tình, sau đó hắn lập tức phái người điều tra thân phận của Trương Du, như vậy thân phận chân chính của Tô Văn cũng theo đó trời lên mặt nước.....

Trương Du mới là thiên kim chân chính của Tô gia, mà Tô Văn bất quá chỉ là con gái của thôn phụ dân dã.

Sau khi biết chuyện này, Âu Dương Lạc càng thêm thương thức Trương Du, đồng dạng tự nhiên cũng là càng ngày càng chán ghét Tô Văn.

Thân là thiên kim chân chính vẫn luôn đau khổ cầu xin chấp nhận, mà cái hàng giả kia thật đúng là dám làm giá?

Thật là người hạ đẳng không biết xấu hổ!

(Coi chừng nửa đêm Tô tướng quân lại nhà kiểm nha anh gì ời =)))

Người như vậy căn bản không xứng làm em gái của Trương Du, càng không xứng tiếp tục ở lại Tô gia.....

Tô Văn còn không biết Âu Dương Lạc đã quyết định giúp đỡ Trương Du đem “Người hạ đẳng” như mình đuổi ra khỏi Tô gia, đương nhiên nếu là biết Tô Văn cũng không thêm để ý.

Ai nha, tiểu thiên sứ Trương Du nhà chúng ta chính là người gặp người thích, dẫn đến vô số tài tuần khom lưng.

Tô Văn cũng biết nam nhân này muốn bắt đầu xuống tay đối phó mình, cô chỉ là chờ gặp chiêu nào thì phá giải chiêu đó là được rồi, còn lại cô mới không nghĩ đi lãng phí tế bào não suy xét đâu. ....

Nhằm chán một ngày trong sự điều tra cùng ác ý của các hộ hoa sứ già chậm rãi vượt qua.

Bởi vì phòng làm việc internet của Tô Duệ đã từng bước đi vào quỹ đạo, mấy ngày gần đây sau khi Tô Văn tan học đều là tự mình về chung cư, hôm nay cũng không ngoại lệ.

“Tiểu thư!”

Vừa ra tới cổng trường, Tô Văn liền thấy được một hình bóng quen thuộc.

Tài xế Tô gia, chú Luru.

“Chú Luru, chú hôm nay tới đón người nọ tan học sao?”

Chú Luru cũng là người làm lâu năm của Tô gia, là một vị tính cách đặc biệt tốt, làm người rất thành thật, Tô Văn từ lúc bắt đầu học tiểu học vẫn luôn là chú Luru phụ trách đón đưa cô.

Cho nên nhìn thấy chú Luru, ngữ khí Tô Văn còn xem như ôn hòa...

“Tiểu thư, tiền sinh phân phó tôi đón cô cùng Tường Du tiểu thư trở về, phu nhân bà ấy..... Phu nhân bà ấy nhớ cô.”

Nhắc tới Văn Thù, biểu tình chú Luru có chút phức tạp.

“Đại tiểu thư, phu nhân bà thật sự rất nhớ cô, cô trở về thăm bà đi.”

Từ khi Tô Ngọc không còn nữa, không có người chuyên điều trị cho thân thể Văn Thù, bà vốn thân thể ốm yếu đã nhịn không được bao lâu nữa.

Văn Thù.....

Tô Văn nhớ tới nữ nhân thiện lương ôn nhu rồi lại không còn nhiều thời gian kia, cô nhịn không được từ từ thở dài một hơi, mắt thấy Tường Du đã cùng La Ngữ từ phía sau đi tới, Tô Văn lúc này mới nhanh chui vào vị trí ghế phụ.

“Chú Luru, tôi trở về.”

Nhìn thấy Tô Văn lên xe, chú Luru rót cuộc an ủi cười cười, đại tiểu thư là người mình nhìn từ nhỏ đến lớn, tuy rằng tính tình cô không tốt lắm, nhưng cô vẫn luôn là một đứa nhỏ hiếu thuận, điều này chú Luru đều biết rõ.

Lúc này, La Ngữ cùng Tường Du đã chạy tới cửa xe, dư quang khỏe mắt nhìn thấy Tô Văn chui vào bên trong xe, ánh mắt La Ngữ lạnh lẽo, xoay mặt nhìn thấy Tường Du một bên vẻ mặt cao hứng, La Ngữ nhịn không được lôi kéo tay cô...

“Tường Du, em cẩn thận một chút, Tô Văn hôm nay trở lại Tô gia nói không chừng lại muốn làm chuyện gì đó.”

“Sẽ không đâu, Tiểu Văn cuối cùng cũng chịu về nhà, ba mẹ nhìn thấy cô ấy nhất định rất cao hứng, hôm nay em cũng thật cao hứng! La Ngữ, em đã sớm nói với anh rồi, em nhất định có thể đã động được cô ấy?”

Lúc này Tường Du cảm thấy mình đã dùng kiên trì cùng không ngừng nỗ lực để đổi lấy được tình cảm chị em, nhịn không được hướng về phía La Ngữ trước người sáng lạn cười cười.

Ở ba ngày trước hai người mới chính thức xác định quan hệ yêu đương, tuy rằng ngay từ đầu đối mặt với La Ngữ từng bước ép sát, Tường Du vẫn luôn cự tuyệt, nhưng sau khi nhìn thấy Tô Văn cùng Tiểu Khải ở bên nhau, Tường Du đối với cái gánh nặng tâm lý “Đoạt người yêu” này cũng không còn nữa, cho nên cô hiện giờ đối mặt với La Ngữ, liền không tự chủ được bị hấn hấp dẫn, cuối cùng cô vẫn là thuận theo tâm mình, lựa chọn cùng La Ngữ ở bên nhau.

“Được rồi, nếu em về nhà xảy ra chuyện gì, nhớ gọi điện thoại cho anh.”

La Ngữ theo thói quen biết Tường Du thiện lương tốt đẹp như vậy, hẳn cũng không đành lòng đã kích cô, đành phải lại lần nữa cầm tay nhỏ của cô, mới lưu luyến cùng người yêu mình tạm biệt..

Thấy Tường Du cũng ngồi lên xe, chú Luru đứng ở bên cạnh xe hướng về phía La Ngữ cung kính gật gật đầu, lúc này mới trở lại trong xe khởi động xe mà đi.....

Tô Văn vừa lên xe liền dựa vào trên ghế phụ chợp mắt, chờ xe khởi động, cô còn thuận tay mở CD trong xe, Tường Du phía sau thử thăm dò kêu cô vài tiếng, thấy Tô Văn không phản ứng, cô cũng chỉ có thể buồn bực gục đầu trầm mặc.

Trong xe quanh quẩn khúc thanh nhạc du dương uyển chuyển, này là khúc nhạc trước kia nguyên chủ thích nghe nhất, xem ra cô không ở mấy ngày này, Tô gia ít nhất còn có người không có quên sự tồn tại của cô.....

Trở lại biệt thự Tô gia, xe còn chưa có tiến vào sân, Tô Văn liền mở mắt, nhìn thấy đình viện dừng một chiếc xe xa lạ, ánh mắt Tô Văn hơi đổi..

“Chú Luru, trong nhà có khách sao?”

“A?”

Chú Luru lúc này mới nhìn thấy chiếc xe mà Tô Văn nói kia, nhìn đến bảng số xe, sắc mặt chú Luru cũng thay đổi.

“Đại tiểu thư, đó là xe của bác sĩ Quách, không phải là..... Phu nhân, phu nhân bà ấy.....”

Không chờ chú Lưu nói xong, Tô Văn đã nhanh chân từ trên xe nhảy xuống.

“Tiểu Văn, từ từ chờ tôi!”

Tường Du cũng theo sát ở phía sau Tô Văn, khi hai người tiến vào biệt thự, toàn bộ biệt thự đều tràn ngập hơi thở áp lực cùng khẩn trương, Tô Văn chạy nhanh lên lầu hai đi tới ngoài cửa phòng Văn Thù, lúc này, Tô Hải Thành trong mắt đầy tơ máu đứng ở cửa phòng không ngừng đi qua đi lại.

“Ba, mẹ thế nào rồi?”

“Tiểu Văn con đã trở lại, mẹ con bà ấy.....”

Tô Hải Thành lúc này cũng không có vì con gái trở về mà cảm thấy vui sướng, hần nhớ tới sinh tử chưa biết của vợ mình, đôi mắt tràn đầy thần sắc đau đớn kịch liệt.

“Từ sau khi anh họ con qua đời ngoài ý muốn, thân thể của bà ấy càng ngày càng không tốt, ba đã đi thỉnh trung y danh thủ quốc gia là Quách lão tự mình tới xem bệnh cho mẹ con, thuật châm cứu của Quách lão nổi tiếng, hy vọng ông ấy có thể làm cho mẹ con từ trong hôn mê tỉnh lại.”

Ở nửa giờ trước, Tô Hải Thành lúc ấy còn ở công ty mở họp, kết quả họp được một nửa liền nhận được điện thoại của người làm trong nhà báo rằng Văn Thù hôn mê bất tỉnh, biết được vợ hiền đột nhiên hôn mê, hần lập tức lái xe trở về hơn nửa trực tiếp gọi người mời Quách lão đến, chỉ là tới hiện tại, Quách lão vẫn còn ở bên trong chẩn trị, Văn Thù cuối cùng là tình huống như thế nào, Tô Hải Thành cũng không biết được.

Hôn mê bất tỉnh?

Nghe Tô Hải Thành nói, lại nhìn thoáng qua cửa phòng ngủ đóng chặt, Tô Văn nhin không được lui về phía sau tới một bên móc di động ra gọi cho Tô Duệ.....

"Anh lập tức lại đây đi, em đem địa chỉ gửi cho anh!"

Treo điện thoại, Tô Văn liền đem địa chỉ Tô gia trực tiếp gửi cho Tô Duệ.

Nhìn thấy Tô Văn ở một bên nói chuyện điện thoại, Tường Du nhin không được nhìn cô nhiều một chút.

“Tiểu Văn, cậu gọi điện thoại cho ai vậy?”

“Không cần cô quản.”

Tô Văn trừng mắt nhìn Tường Du một cái, dứt khoát đứng ở cửa phòng bên kia, cả người dựa vào trên tường, rũ con ngươi, ngơ ngác nhìn hai chân mình đến phát ngốc.

Đã sớm lòng nóng như lửa đốt, Tô Hải Thành hiện tại cũng không có tâm tình đi điều tiết mâu thuẫn của hai đứa con gái của mình, hần vẫn không ngừng ở cửa phòng ngủ đi qua đi lại, Tường Du giống như muốn há mồm nói cái gì, nhưng một trận chuông điện thoại đánh gãy ý định của cô.

Là điện thoại của La Ngữ.

Thực hiển nhiên đối với tình cảnh của Tường Du, La Ngữ vẫn luôn không yên tâm.

“La Ngữ!”

Tiếp điện thoại của La Ngữ, Tường Du cảm xúc lập tức liền kích động, từ microphone nghe được thanh âm của cô đều phát run, La Ngữ nhin không được truy vấn.

“Tiểu Du, em làm sao vậy?”

“La Ngữ, mẹ em, mẹ em người.....”

Lời nói còn chưa nói xong, Tường Du đã nhin không được nghẹn ngào lên.

“Em đã mất đi một người mẹ, không muốn mất đi một người nữa, La Ngữ, em nên làm cái gì bây giờ, em nên làm cái gì bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Mẹ nó.

Tô Văn dựa vào một bên tường nghe Tường Du than thở khóc lóc gọi điện thoại, cô nhin không được nhủu nhủu mảy, sau đó không tự chủ được nâng lên khuôn mặt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tường Du...

“Muốn gọi điện thoại làm ra vẻ, thỉnh cô tránh xa một chút! Mẹ tôi sẽ không có việc gì, cô ở đây khóc tang cái gì, cho ai xem?”

Lúc này đây, Tô Văn cũng không có thu liễm ngữ khí lạnh lẽo của mình, đầu bên kia điện thoại La Ngữ cũng nghe được rõ ràng thanh âm của Tô Văn.

Nhất thời, sắc mặt của hắn liền trầm xuống.

“Tiểu Du, em đừng lo lắng, anh lập tức mang bác sĩ tư nhân nhà anh qua đó, bác gái sẽ không có việc gì!”

La Ngữ bên kia đã vội vàng treo điện thoại, mà Tường Du cũng nắm chặt điện thoại trong tay, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tô Văn.

“Tiểu Văn, tôi cũng là lo lắng cho mẹ, tôi không biết nên làm cái gì bây giờ, tôi không phải.....”

“Đủ rồi, đừng ồn nữa!”

Tô Hải Thành vẫn luôn trầm mặc cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa.

“Mẹ hai đứa còn đang hôn mê, hai đứa không thể yên tĩnh một chút sao?”

“Ba ba, con.....”

Tường Du cắn cắn môi, thấy Tô Văn lại rũ xuống con ngươi đến phát ngốc, cô cũng chỉ đành đem lời giải thích của mình nuốt trở về.....

~~~~~

Chả thấy bà nữ chủ nào mạnh mẽ được bằng phân nửa Văn tỷ

=)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Hoán Đổi Thiên Kim (13)

Edt: Mít

Thời điểm La Ngữ mang theo bác sĩ tư nhân của La gia vội vàng chạy tới Tô gia, Quách lão còn chưa đi ra.

Bởi vì trước kia thời điểm La Ngữ cùng Tô Văn bên nhau đã từng tới Tô gia vài lần, cho nên người làm Tô gia cũng không có ngăn cản La Ngữ cùng người hắn mang đến.

Ngựa quen đường cũ lên tới lầu hai, La Ngữ đầu tiên là hướng về phía Tường Du gật gật đầu, ý bảo cô không nên gấp gáp, lúc này mới xoay người nhìn về phía Tô Hải Thành ở một bên.

"Bác Tô, dì Văn thế nào rồi?"

Nghe La Ngữ hỏi, Tô Hải Thành hơi lắc lắc đầu.

"Quách lão còn chưa ra, tạm thời không rõ tình huống bên trong lắm."

Nói tới đây, Tô Hải Thành lại nhịn không được thở dài một hơi..

"Bác Tô người cũng đừng có gấp, Quách lão là đại danh thủ số một quốc gia, hắn có thể giúp được dì Văn, hơn nữa lần này con mang đến bác sĩ tư nhân của ông nội, nếu cần dùng đến, bác Tô người nhất định không cần khách khí."

La gia ba đời làm quan, ông nội của La Ngữ tuy rằng đã về hưu, nhưng ở thành phố D cũng là đậm một chân là có thể dẫn đến một trận động đất trong giới quyền quý, mà bác sĩ tư nhân của ông ấy cũng tự nhiên có thân phận phi phàm, người bình thường có tiền cũng mời không được.

Lúc này nghe La Ngữ nói, ánh mắt Tô Hải Thành sáng ngời, lập tức quay đầu nhìn về phía nam nhân trung niên mặc âu phục màu xám đi theo phía sau La Ngữ, đón ánh mắt Tô Hải Thành, nam nhân trung niên hướng về phía hắn gật gật đầu.

"La thiếu....."

Tô Hải Thành muốn nói gì đó, lại bị La Ngữ mỉm cười đánh gãy...

"Dì Văn là mẹ của Tiểu Du, cũng là trưởng bối của con, những điều này là con nên làm."

"La Ngữ, cảm ơn anh!"

Tướng Du ở một bên vẫn luôn trầm mặc nghe được những lời này của La Ngữ lập tức về mặt cảm động nhìn hấn.

"Nha đầu ngốc, dĩ sẽ không có việc gì, em yên tâm đi!"

La Ngữ hướng về phía Tướng Du cười cười, giọng nhẹ nhàng sờ sờ tóc cô, Tướng Du lập tức có chút quần bách rũ mi mắt.

(thích mà còn bài đặt ngại, hông có ưa)

Đối với La Ngữ, tâm tư Tô Hải Thành cũng phức tạp, lúc trước thời điểm Tô Văn cùng La Ngữ ở bên nhau, Tô Hải Thành hy vọng La Ngữ có thể làm con rể mình, như vậy mình ở thành phố D cũng có nhiều thêm một cái hậu trường cường ngạnh, nhưng bắt đầu từ lúc La Ngữ cùng Tô Văn chia tay rồi quay sang theo đuổi Tướng Du, cái này làm cho Tô Hải Thành chân chính phình đầu ra.

Hai đứa nhỏ này đều là con gái của hấn, tuy rằng Tô Văn không phải con ruột, nhưng cũng được mình dưỡng mười mấy năm sủng mười mấy năm, tình cảm hai cha con đã sớm không thể dứt bỏ, hiện tại bởi vì một người nam nhân mà nháo đến hai chị em trở mặt thành thù, cái này làm cho Tô Hải Thành muốn dựa vào La gia, tâm cũng phai nhạt theo không ít.

Đặc biệt là sau khi Văn Thù bệnh nặng cùng với Tô Ngọc xảy chuyện ngoài ý muốn, Tô Hải Thành đột nhiên cảm thấy trên đời này quyền tài nhiều thì như thế nào, nhiều tiền tài, quyền lợi lớn cũng mua không được sinh mệnh của thân nhân cùng người mình yêu.

Cái gọi là phú quý, bất quá cũng chỉ là một hồi mây khói.

Hiện tại Tô Hải Thành xác thực đã không còn ý tưởng của lúc trước muốn nịnh bợ La gia nữa, nhưng mà nhìn La Ngữ thiết tình đối với Tướng Du lại tận tâm tận lực vì Tô gia như vậy, Tô Hải Thành cũng coi như là vui mừng, chỉ là Tô Văn.....

Tô Hải Thành theo bản năng nhìn thoáng qua Tô Văn vẫn luôn dựa vào bên cạnh cửa rũ mi mắt, không ai có thể nhìn thấy biểu tình trên mặt cô vào giờ phút này, bất quá.....

"Kêu kệt"

Tiếng mở cửa đánh gãy suy nghĩ của Tô Hải Thành, cũng làm mọi người ngoài cửa đều theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía cửa, một lão nhân mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen được một người tuổi trẻ đỡ lấy chậm rãi đi ra, lão nhân khí sắc có chút tái nhợt, trên trán cũng đầy mồ hôi.

"Quách lão!"

Tô Hải Thành về mặt kích động khẩn trương nhìn lão nhân ở cửa.

"Vợ tôi, vợ tôi bà ấy sao rồi?"

Nghe Tô Hải Thành hỏi, sắc mặt Quách lão tối sầm lại.

"Tô tiên sinh, lão hủ đã tận lực, nhưng thân thể phu nhân..... Ai."

Quách lão thở dài một hơi, ánh mắt dừng ở trên mặt Tô Hải Thành.

"Xin thứ cho ta bất lực."

Như thế nào sẽ như vậy, tại sao lại như vậy?

Tô Hải Thành nghe Quách lão nói, nháy mắt mặt xám như tro tàn, thân hình cao lớn cũng không tự chủ được lắc lư hai cái, cổ nện đáy lòng thất vọng. Tô Hải Thành run rẩy nâng tay từ trong ngực móc ra một tờ chi phiếu đưa cho Quách lão.

"Vất vả ngài rồi, tôi phái người lái xe đưa ngài trở về."

Quách lão lắc lắc đầu, cũng không có tiếp nhận tờ chi phiếu kia.

"Năm đó ta cùng với Văn gia cũng có rất nhiều lui tới, tiền chẩn trị hôm nay liền miễn đi."

Nói xong Quách lão hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua người trẻ tuổi bên cạnh mình, người trẻ tuổi kia là đồ đệ của Quách lão, thu được ý của sư phụ, hấn lập tức đỡ Quách lão hướng về thang lầu đi đến.

"Tôi sẽ đưa sư phụ trở về không cần phiền toái Tô tiên sinh."

Nhìn thấy hai thầy trò chậm rãi rời đi, Tô Hải Thành cuống quýt xoay người giống như là bắt được cọng rom cứu mạng cuối cùng, ánh mắt lấp lánh nhìn La Ngữ cùng vị bác sĩ hấn mang đến.

"Bác sĩ Hứa, phiền ông rồi."

La Ngữ tâm tư trong sáng tự nhiên không cần Tô Hải Thành mở miệng, hắn đã giành trước một bước phân phó một câu.

Vị bác sĩ Hứa kia nghe La Ngữ nói lập tức gật đầu đi vào phòng ngủ Văn Thù, gian phòng ngủ này đã chuẩn bị rất nhiều thiết bị chữa bệnh, đại đa số đều là Tô Ngọc trước kia chuẩn bị, là những thiết bị tiên tiến nhất trên thế giới.

Nhìn người bệnh trên giường bệnh hôn mê bất tỉnh, bác sĩ Hứa mang bao tay tùy thân lên, sau đó cầm lấy thiết bị đã chuẩn bị tốt trong phòng bắt đầu kiểm tra.....

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, chờ đợi vĩnh viễn là khó khăn nhất.

Tô Hải Thành đã trải qua một lần thất vọng, hiện giờ sớm đã gấp đến độ mắt, mà Trương Du cũng được La Ngữ nhẹ nhàng ôm ở trong ngực thấp thấp an ủi.

Tô Văn vẫn như cũ một mình dựa vào mép giường, rũ con ngươi, nhìn đồng hồ trên cổ tay, từ phòng làm việc của Tô Duệ đến biệt thự Tô gia dưới tình huống bình thường yêu cầu bốn mươi lăm phút, đương nhiên, nếu một đường vượt đèn đỏ có thể tiết kiệm mười phút.

"Phanh!"

Tô Văn đang tính thời gian, cửa biệt thự bỗng nhiên bị người từ bên ngoài đột nhiên làm chấn động...

"Ngại quá, trượt tay."

Tô Duệ còn mặc quần áo lao động màu lam của phòng làm việc hướng về phía người trong biệt thự vẻ mặt vô tội cười, mà theo phía sau hắn lại là nhân viên an ninh Tô gia.

"Tô tiên sinh, vị tiên sinh này cường ngạnh muốn xông tới, đến thời gian thông báo cũng không đợi, chúng tôi ngăn không được hắn."

"Được rồi, đều đi xuống đi!"

Lúc này Tô Hải Thành nào có tâm tư đi quản cửa biệt thự cùng Tô Duệ không mời mà đến?

Ngoài cửa chúng nhân viên an ninh nghe được ông chủ phân phó lập tức dưới đáy lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ngoan ngoãn lui xuống --

Emma, tiền thưởng tháng này cuối cùng bảo vệ được rồi a ~

Tô Duệ là lần đầu tiên tới Tô gia, nhìn thấy hành lang trên lầu sắc mặt mỗi người đều khác nhau, Tô Duệ cũng thu hồi tươi cười trên mặt bước nhanh đi tới lầu hai, thẳng đến Tô Văn mà đi.

"Vợ, phát sinh chuyện gì?"

"Mẹ hôn mê, đến bây giờ còn chưa tỉnh."

Tô Văn thấp thỏm cùng Tô Duệ nói nhỏ một câu.

Nghe được lời này, ánh mắt Tô Duệ cũng ngưng một chút, tuy rằng Văn Thù đã định là sống không được bao lâu nữa, nhưng, bà ấy tuyệt không nên hôn mê ngay lúc này!

Căn cứ cốt truyện của thế giới này, Văn Thù vẫn luôn chờ đến sau khi Tô Văn trở thành pháo hôi, mới có thể thân thể ngày càng lụn bại, cuối cùng trong lúc hôn mê mà chết đi.

Liếc mắt với Tô Văn một cái, Tô Duệ cũng lập tức hiểu ý tứ của Tô Văn, hắn nhẹ nhàng kéo tay Tô Văn, hướng về phía cô gật gật đầu..

Sở hữu biến số đều là tồn tại nhân quả nhất định, như vậy Văn Thù đột nhiên hôn mê có phải là bởi vì Tô Duệ giết Tô Ngọc hay không?

Giờ khắc này hai người cũng không xác định chính xác được liên hệ của hai việc này, chỉ có thể chờ vị bác sĩ Hứa kia có thể có tin tức tốt.

Không bao lâu, cửa phòng ngủ cuối cùng cũng lại lần nữa mở ra, bác sĩ Hứa cũng không có giống Quách lão mọii một như vậy, nhưng sắc mặt của hắn cũng cực kì không tốt.

"Bác sĩ Hứa, di Văn thế nào?"

La Ngữ là người đầu tiên mở miệng dò hỏi, nghe hắn hỏi, bác sĩ Hứa hơi chần chờ lắc đầu.

"Tình huống của Tô phu nhân thật không tốt, tôi làm rất nhiều kiểm tra cho bà ấy, phát hiện thân thể của bà tồn tại một loại độc tố không biết tên, loại độc tố này đã khuếch tán đến mạch máu cùng kinh mạch toàn thân của bà, tôi nghi ngờ loại độc tố không biết tên này chính là thủ phạm khiến bà hôn mê, chỉ là trước mắt, đối với loại độc tố này tôi còn bó tay không có biện pháp, hôm nay tôi đã lấy ra hàng mẫu, chuẩn bị lấy về nghiên cứu, bất quá....."

Tạm dừng một chút, ánh mắt bác sĩ Hứa chậm rãi dừng ở trên người Tô Hải Thành...

"Muốn phân tích ra thành phần của loại độc tố không biết tên này ít nhất cần hai tháng trời lên, tôi chỉ sợ..... Tô phu nhân bà ấy chờ không được lâu như vậy."

Bác sĩ Hứa uyển chuyển nói, trên thực tế lại vẫn giống Quách lão, trước mắt đối với tình trạng thân thể Văn Thù, tất cả đều vô năng.

Thêm một lần thất vọng, có lẽ chính là tuyệt vọng.

Tô Hải Thành lúc này ánh mắt đều trống rỗng, tại một khắc này thậm chí hắn đã mất đi sức lực để nói chuyện, hoàn toàn không biết mình nên có biểu tình như thế nào.

Mà lúc này, Tô Duệ bên cạnh Tô Văn đột nhiên lắc mình một cái liền tiến vào phòng ngủ.

"Tôi đến xem."

Khi nói chuyện, Tô Duệ phát tay một cái, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đóng lại...

"Phanh" một tiếng, tiếng đóng cửa thật lớn làm Tô Hải Thành từ đáy cốc tuyệt vọng phục hồi tinh thần lại.

"Hắn....."

Tô Hải Thành phản ứng vẫn có chút chậm, mà La Ngữ một bên đã nhanh tiến lên, muốn đẩy ra cửa phòng ngủ.

"Ai cũng không được đi vào quấy rầy hắn!"

Lúc này Tô Văn đột nhiên nâng lên cánh tay ngăn cản thân ảnh La Ngữ.

"Tô Văn, cô cứ như vậy để hắn xằng bậy? Vạn nhất di Văn xảy ra chuyện gì, cô có thể đảm đương nổi sao?"

Bị Tô Văn ngăn lại đường đi, La Ngữ nhịn không được rũ con ngươi, vẻ mặt sắc lạnh nhìn người trước mặt.

"Bà ấy là mẹ tôi, tôi làm sao đảm đương không nổi?"

Tô Văn cũng lạnh ánh mắt, sắc mặt bất thiện nhìn La Ngữ...

"Huống hồ nơi này là Tô gia chúng tôi, còn không tới phiên một người ngoài ở chỗ này khoa tay múa chân!"

"Người ngoài?"

La Ngữ khóe môi hiện lên ý cười châm chọc.

"Rốt cuộc ai mới là người ngoài trong lòng mọi người đều rõ ràng!"

Nói như vậy La Ngữ đột nhiên xoay người nhìn về phía Tô Hải Thành ở phía sau.

"Bác Tô, người đề cho hai người kia ở Tô gia xằng bậy sao?"

"Ba ba."

Không chờ Tô Hải Thành mở miệng nói chuyện, Tô Văn đã cả người che ở cửa, bình tĩnh nhìn về mặt tiểu tụy của Tô Hải Thành.

"Nếu người tin con, liền cho chúng con lần cơ hội này. Nếu người không tin con, con lập tức mang Tiêu Khai rời đi nơi này, tuyệt đối không ở chỗ này nhiều thêm một giây đồng hồ nào!"

Văn Thù hôn mê có chút kỳ quặc, cho dù là nguyên nhân gì, Tô Văn cùng Tô Duệ đều cần phải tra rõ ràng, ở bất kì thế giới nhiệm vụ nào, tất cả biến cố nhỏ bé đều sẽ mang đến cho nhiệm vụ giả phiền toái không thể biết trước, mà hiện tại bọn họ cần phải làm là đem tất cả phiền toái cùng nguy hiểm đều bóp chết ở trong nôi...

~~~~~

Ta đây là ngoại lệ theo yêu cầu của "một" bạn độc giả mà mình thêm chương này... Ah!hi.. ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Hoán Đổi Thiên Kim (14)

Edt: Mít

Ở trong trí nhớ của Tô Hải Thành, con gái Tô Văn của mình từ nhỏ đã được nuông chiều, ở trước mặt mình con bé cũng đã bộc phát không ít tính tình, nhưng giống giờ phút này ánh mắt bình tĩnh lại kiên định như thế, Tô Hải Thành chưa bao giờ nhìn thấy qua ở trên người Tô Văn.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, Tô Hải Thành cuối cùng vẫn thờ dài một hơi.

“Chúng ta ai cũng không đi vào, nhưng, Tiểu Tiêu hần. .... Hiểu y thuật sao?”

Có câu nói gọi là ngựa chết coi như ngựa sống mà chạy chữa, mỗi người ở trong tuyệt vọng đều sẽ chờ đợi kỳ tích phát sinh, ở ngay lúc này Tô Hải Thành có lẽ cũng là ôm tâm tính như vậy....

Y thuật?

Xin lỗi, giết người bằng một ngàn lẻ một loại phương thức đối với Tô tướng quân dễ như trở bàn tay, còn cứu người sao.....

“Hần hiểu.”

Tô Văn vẽ mặt bình tĩnh trả lời một câu, trên mặt không có bất kì thần sắc chột dạ gì, nhưng thật ra Tướng Du ở một bên há miệng thở dốc, muốn mở miệng, nhưng chủ ý tới mất lạnh của Tô Văn nhìn chằm chằm mình, Tướng Du cũng chỉ đành nhẹ nhàng ngậm miệng lại, nhưng trong lòng cô vẫn có chút lo lắng về Tiêu Khải.

Tướng Du quen biết Tiêu Khải đã gần mười năm, cô tự nhận là mình đã đủ hiểu biết về Tiêu Khải, hần biết công phu, biết nấu cơm, thậm chí làm việc nhà hoặc giúp đỡ người khác đều cực kì tốt, nhưng mà.....

Y thuật là công việc khó như vậy, Tiêu đại ca sao có thể sẽ biết chứ?

Có thể ở trong võ đường phụ giúp dưỡng phụ chiếu cố những đồng bạn bị thương, trợ giúp bọn họ xoa bóp một chút, đã là toàn bộ công phu của Tiêu Khải rồi. ....

Cho dù ở ngoài cửa phòng mọi người ôm tâm tính như thế nào, trong phòng, Tô Duệ đã đi tới trước giường bệnh của Văn Thù.

Vừa mới bốn mươi tuổi, Văn Thù tuy rằng bệnh tật quán thân đã lâu nhưng bởi vì bảo dưỡng khéo léo, tướng mạo xuất chúng, bà nằm trên giường bệnh thoạt nhìn cũng chỉ mới ba mươi, cho dù hôn mê, cũng khó nên được ưu nhã quý khí trên mặt.

Tô Duệ nhìn nhìn sắc mặt Văn Thù, ngón tay thon dài hữu lực không tự chủ được đặt ở trên cổ tay gầy ốm tái nhợt của Văn Thù, đồng thời, Tô Duệ dùng tay trái từ bên hông mình rút ra dao phẫu thuật ngày đó lấy từ chỗ từ Tô Ngọc, ở đầu ngón trỏ của Văn Thù nhẹ nhàng cắt một đường vết thương, không bao lâu, từng giọt máu màu đỏ tím liên từ đầu ngón tay Văn Thù chảy ra.

Ánh mắt Tô Duệ chột lóe, dùng vật chứa trên bàn đem tất cả máu chảy ra chứa vào, bất đồng với bác sĩ Hứa cẩn thận, Tô Duệ trực tiếp dùng lưỡi dao phẫu thuật dính máu tươi, đem đến trước mũi của mình ngửi ngửi.

Đây là.....

Người được hương vị đặc thù của loại máu này, Tô Duệ hơi nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng hiện lên vô số cấu tạo của virus cùng độc tố, cuối cùng hần mở choàng mắt, trong ánh mắt hiện lên thần sắc hiểu rõ.

“Thì ra..... Là như thế này à”

Tô Duệ nhin không được nhìn thoáng qua Văn Thù trên giường bệnh, biểu tình trên mặt cũng trở nên có chút quỷ dị.

Cầm lấy một tấm khăn lông màu trắng không chút để ý xoa xoa dao phẫu thuật dính máu, Tô Duệ chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là đem vật chứa kia lại lần nữa để bên cạnh giường bệnh Văn Thù, sau đó đem ngón tay chảy máu của bà nhắm ngay miệng vật chứa.

“Nếu là nhân quả thuộc về tôi, vậy trực tiếp kết thúc đi.”

Thấp thấp tự nói một câu, ngón tay ở tay phải của Tô Duệ đột nhiên đánh vào huyết đạo trên tâm mạch của Văn Thù, từng giọt máu đỏ tím từ đầu ngón tay Văn Thù chảy ra, không bao lâu, đã sắp chứa đầy toàn bộ vật chứa, mà lúc này trong phòng cũng bắt đầu tràn ngập một cổ hương vị nhàn nhạt kỳ dị.

“Um”

Văn Thù trên giường nhẹ nhàng ni non một tiếng, lông mi thật dài rung động, chậm rãi mở mắt.

Trước mắt tất cả còn đang mơ hồ mà đông đưa, Văn Thù thích ứng một lát, mới phát hiện mình đang nằm trong phòng ngủ, chung quanh đặt đầy dụng cụ chữa bệnh quen thuộc.

Đây là.....

Cô nhớ là, mình hình như bị hôn mê, mà hiện tại.....

Văn Thù hơi quay mặt đi liền thấy được bên giường lớn có một thanh niên xa lạ đang đứng, lúc này trong tay hắn còn cầm vật chứa chứa đầy máu tươi.

Hai người ánh mắt chạm nhau, thanh niên ánh mắt quá mức lạnh băng mà sắc bén, nhưng Văn Thù đón ánh mắt lạnh băng như vậy cũng không có cảm thấy sợ hãi, ngược lại hướng về phía Tô Duệ ôn nhu cười cười.

“Cậu là..... Là, Tiêu Khải sao?”

Cô gặp qua ảnh chụp của hắn, biết hắn là người yêu hiện tại của con gái mình.

Thanh âm của Văn Thù giống như con người bà, đặc biệt ôn nhu, đặc biệt thân thiết.

Chỉ là một tiếng nhẹ nhàng dò hỏi, lập tức làm ánh mắt Tô Duệ nhu hòa xuống.

“Con là Tiêu Khải, đi à, người cảm giác thế nào?”

“Ta cảm thấy rất tốt.”

Văn Thù lại hướng về phía Tô Duệ cười cười, ánh mắt dừng ở vật chứa máu tươi phía trên.

“Đây là..... máu của ta?”

“Đúng vậy, người trúng độc, độc dược mãnh tính, bởi vì trong thời gian quy định không có tiếp tục tiêm vào mới dẫn đến đột nhiên hôn mê, độc tố này thật ra là.....”

Tô Duệ còn chưa nói xong, Văn Thù ngữ khí đạm nhiên đánh gãy lời hắn.

“Ta biết.”

“Người biết là hắn làm?”

Tô Duệ ánh mắt chợt lóe, có chút kinh ngạc nhìn Văn Thù.

Nữ nhân này, quả thực không phải người bình thường.

~~~~~

Chương sau sẽ là bí mật kinh thiên động địa về anh Ngọc đã đi lĩnh com hộp và bà mẹ ôn nhu Văn Thù mới tỉnh lại...

Mời quý dị kéo qua chương sau ngay và luônnnnnn.. =>>>>>>>>

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Hoán Đổi Thiên Kim (15)

Edt: Mít

~~~~~

“Người biết là hắn làm?”

Nghe Tô Duệ hỏi, Văn Thù rũ mắt, biểu tình trên mặt có chút phức tạp.

“Đứa nhỏ Tô Ngọc kia, là một đứa trẻ đáng thương. Ta biết nó vẫn luôn..... Ai.”

Văn Thù thờ dài, cũng không tiếp tục nói tiếp, có lẽ cô cảm thấy giờ này khắc này ở trước mặt “Chuẩn con rể” của mình nhắc tới chủ đề như vậy có chút kỳ quái....

Cháu trai ruột của chồng mình đối với mình có một loại dự cảm gì đó không giống bình thường, loại chuyện này, đối với tiểu thư khuê các như Văn Thù, cho dù trong lòng biết cũng sẽ không đem nó nói ra.

Hôm nay sợ dĩ cô đem chuyện này nói cho Tô Duệ, là bởi vì Văn Thù cảm giác được Tô Duệ hình như đã nhìn thấu chân tướng.

Đúng vậy, thanh niên này ánh mắt thật sự có thể xuyên thấu nhân tâm.

Cảm giác được Văn Thù không muốn nhắc lại chuyện của Tô Ngọc, Tô Duệ cũng không tiếp tục truy vấn, hắn đem vật chứa chứa đầy máu đặt ở trên ngăn tủ đầu giường, đôi bàn tay để xuống phía dưới, khí tụ đan điền, nội kinh từ lòng bàn tay phát ra, vật chứa đầy máu kia lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ đang không ngừng biến mất!

Văn Thù nhìn thấy chuyện trước mắt vượt qua phạm trù khoa học, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó cô chú ý tới Tô Duệ sắc mặt không ngừng tái nhợt, màu mắt hiện lên một tia ôn nhu tán thưởng....

Đứa nhỏ này không chỉ không ngại ở trước mặt mình triển lãm cái “Không giống người thường”, thậm chí cố ý đem độc tố mà Tô Ngọc tiêm vào trong cơ thể mình tất cả đều hủy hết, điều này đối với Văn Thù mà nói cũng là một loại biến tướng bảo hộ.

Đương nhiên, hắn làm tất cả, cũng không phải bởi vì mình đối với hắn có bao nhiêu quan trọng.

Tất cả đều bởi vì Tiểu Văn.

Hắn yêu Tiểu Văn, yêu ai yêu cả đường đi, mới có thể tận tâm tận lực vì mình suy nghĩ như thế.

Nghĩ đến đứa con gái mình vẫn luôn lo lắng lúc này đây rốt cuộc cũng tìm được một người nam nhân tốt, Văn Thù tươi cười càng thêm ôn nhu.

Khi Tô Duệ làm xong tất cả, nâng mắt, liền nhìn thấy Văn Thù đang dựa vào đầu giường, vẻ mặt ôn hòa nhìn mình, khóe môi bà treo ý cười nhợt nhạt, trong phòng cũng không có mở cửa sổ, nhưng giờ này khắc này trên người Văn Thù giống như mang theo ánh sáng mặt trời ấm áp.

Tô Duệ bắt đầu có chút hiểu rõ, Tô Ngọc từ nhỏ mất đi cha mẹ vì sao đối với Văn Thù có một loại tình cảm cố chấp, mà Trương Du có diện mạo hoàn toàn kế thừa từ Văn Thù vì sao lại được các nam nhân hoan nghênh như vậy.

Thì ra hào quang nữ chủ được kế thừa từ mẹ của cô ta, chỉ là Văn Thù xuất thân dòng dõi thư hương, trong xương cốt của bà có sẵn hiền thực ôn nhu, còn Trương Du loại này thường xuyên sẽ hảo tâm gây trở ngại chứ không giúp được gì, làm việc không trải qua suy nghĩ của đại não, nữ chủ đại nhân cho dù như thế nào đi nữa cũng không so sánh được.

“Được.”

Thu hồi suy nghĩ của mình, Tô Duệ hướng về phía Văn Thù cười cười.

“Dì, con đi gọi bọn họ vào, chú Tô đã sớm ở bên ngoài lòng nóng như lửa đốt!”

Khi nói chuyện Tô Duệ đã xoay người hướng về cửa phòng ngủ đi đến, hắn nhẹ nhàng kéo cửa phòng, mọi người ở ngoài cửa tầm mắt đầu tiên đều nhìn về phía Tô Duệ.

Nhìn thấy Tô Duệ sắc mặt tái nhợt, Tô Văn lập tức tiến lên một bước, quan tâm cầm hắn tay.

“Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.”

Tô Duệ hướng về phía Tô Văn cười cười, ngẩng đầu nhìn về phía Tô Hải Thành ở một bên...

“Chú Tô, dì đã tỉnh, người vào xem dì đi?”

Cái gì?

Tô Hải Thành không thể tin tưởng nhìn Tô Duệ, sau đó đột nhiên nhắc chân vọt vào, sau khi Tô Hải Thành đi vào, Tô Duệ trực tiếp giơ tay đem phòng ngủ đóng lại.

“Lúc này chúng ta vẫn là không nên đi quấy rầy bọn họ.”

Nói xong, bước chân Tô Duệ lao đảo một cái, cả người trực tiếp ngã vào trong ngực Tô Văn.

“Tô..... Tiêu Khải!”

Tô Văn đại kinh thất sắc lập tức khăn trương đem Tô Duệ đỡ lấy.

"Anh..... anh đừng làm em sợ."

"Anh chỉ là quá mệt mỏi."

Tô Duệ đem đầu gối lên đôi vai ngọc gầy ốm của Tô Văn, ngữ khí cũng trở nên có chút hữu khí vô lực.

"Vợ, em đỡ anh về phòng của em nghỉ ngơi một lát được không?"

"Được, được."

Tô Văn lập tức xoay người đỡ Tô Duệ hướng về phía phòng ngủ của mình mà đi, đám người Trương Du cùng La Ngữ bị lưu ngoài cửa chỉ có thể tiếp tục yên lặng bị người làm lơ.....

Phòng ngủ Tô Văn cách phòng Văn Thù cũng không xa, cố sức đem Tô Duệ đỡ vào phòng ngủ, Tô Văn đang muốn xoay người đi đóng cửa, Tô Duệ bên cạnh đột nhiên cả người không trọng lượng đè ép lại đây, kết quả, hai người liền cùng nhau ngã xuống trên thảm lông xù.

Trên người thật ra ngã không đau lắm, nhưng cái mũi hai người đụng vào nhau thật mạnh, cái này làm cho Tô Văn có chút ăn đau nhứ mảy, nhưng giờ phút này cô càng quan tâm thân thể Tô Duệ hơn.

"Anh không sao chứ?"

Cô nâng mi mắt, quan tâm nôn nóng nhìn nam nhân trên người mình, kết quả....

"Tỉ tách"

Từng giọt máu đỏ tươi rơi trên mặt Tô Văn.

"Cái mũi anh chảy máu rồi."=))

Tô Văn giãy giụa một chút, muốn từ dưới thân Tô Duệ đứng lên, kết quả Tô Duệ trên người lại đột nhiên cúi thân mình ôm chặt lấy Tô Văn.

"Vợ à, em đừng nhúc nhích. Anh ôm em một lát là khỏe ngay."

Cảm giác được nơi nào đó của Tô Duệ xảy ra biến hóa, sắc mặt Tô Văn lập tức thay đổi liên tục...

Tùy thời tùy chỗ đều có thể động tình, cái kỹ năng này Tô tướng quân anh như thế nào làm được vậy?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Hoán Đổi Thiên Kim (16)

Edt: Mít

~~~~~

Văn Thù có thể từ trong hôn mê tỉnh lại, đây là chuyện làm mọi người ở Tô gia cao hứng nhất ngày hôm nay, buổi tối Tô Hải Thành đem đầu bếp đứng đầu trong chuỗi nhà hàng của Tô gia lại đây, ở biệt thự làm một bàn bữa tối phong phú cho mọi người.

Trên bàn cơm thật dài ngồi đủ sáu người, đây là số người nhiều nhất đến Tô gia trong mấy ngày này, bữa tối náo nhiệt hẳn lên.

Tô Hải Thành cùng Văn Thù phân biệt ngồi tại hai vị trí chủ vị, mà Tô Văn cùng Tô Duệ đều ngồi ở bên trái, Trương Du cùng La Ngữ ngồi ở bên phải.

Trong bữa tiệc, Văn Thù vẫn luôn mỉm cười không ngừng gấp thức ăn cho hai đứa con gái của mình..

Tô Hải Thành cũng tâm tình rất tốt khui một chai rượu vang đỏ còn tự mình giúp Tô Duệ rót một ly rượu...

"Tiểu Khải lần này thật may là có cậu!"

Từ nhỏ từ Tiểu Tiêu đến Tiểu Khải tuy rằng là cùng kêu hấn, nhưng ngữ khí cùng ý nghĩa là hoàn toàn bất đồng.

Thật ra Tô Duệ tình nguyện Tô Hải Thành kêu mình là Tiểu Tiêu, so với “Keo kiệt” gì đó dễ nghe hơn nhiều ~

Mà một bên khác trên bàn ăn La Ngữ thấy Tô Hải Thành vậy mà lướt qua mình trực tiếp rót rượu cho Tô Duệ cái “Đồ quê mùa” kia, La đại thiếu sắc mặt lập tức trầm xuống.

Cảm giác được La Ngữ không vui, Trương Du ánh mắt xoay chuyển, lập tức mỉm cười gấp cho La Ngữ một miếng thịt cá.

“La Ngữ, anh nếm thử xem, món này đặc biệt ngon.”

“A.”

La Ngữ nhìn Trương Du mỉm cười, tâm tình nháy mắt tốt hơn không ít, chỉ là nhìn đến cô gấp cho mình một chén thịt cá, hấn lại không tự chủ được nhũn mày...

La Ngữ không thích ăn cá, cái này ở Phong Hằng không phải bí mật gì.

Nhưng cố tình, Trương Du không biết.

“Vợ, em cũng ăn cá đi, em thích ăn cá nhất mà.”

Lúc này Tô Duệ cũng cười tùm tùm gấp cho Tô Văn một miếng thịt cá, xương đều bị hấn bóc ra hết.

Đối với Tô tướng quân ân cần, Tô Văn sớm đã thành thói quen, nhưng thật ra Văn Thù ngồi trên chủ vị nhìn thấy Tô Duệ đối với Tô Văn săn sóc ôn nhu như vậy, cô nhịn không được cười cười, nhẹ giọng nói.

“Tiểu Văn nhà chúng ta, từ nhỏ đã thích ăn cá, ta nhớ rõ năm con bé sáu tuổi còn không cẩn thận bị mắc xương cá, khi đó nha đầu này từ bệnh viện ra thì liền một phen nước mắt nước mũi ôm ta nói, về sau trưởng thành nhất định phải tìm một lão công có thể giúp con bé gỡ xương cá, không nghĩ tới nhanh như vậy nguyện vọng đã trở thành sự thật rồi!”

Nghe Văn Thù nói, ánh mắt Tô Hải Thành nhìn về phía Tô Duệ cũng càng thêm nhu hòa, thật ra từ lúc Tô Duệ cứu tình Văn Thù, Tô Hải Thành cũng đã ở trong lòng thừa nhận người “Con rể” này, hiện tại hấn là cha vợ xem con rể, càng xem càng thuận mắt.

Mà Trương Du nghe ba mẹ của mình tán dương Tiểu Khải như thế, trong lúc nhất thời cô đột nhiên có chút hoảng thần.

Triệu Mai cũng rất thích ăn cá, mà Trương Du từ nhỏ lớn lên bên cạnh đường mẩu, cũng dường thành cái thói quen này, cô còn nhớ rõ khi còn nhỏ, anh em Tiêu gia thường xuyên sẽ lặng lẽ đem thịt cá trong nhà còn dư đưa cho cô ăn, hơn nữa mỗi một lần đều là loại bỏ xương cá.

Khi đó Trương Du còn không có cảm giác gì, hiện tại nhìn thấy Tiêu đại ca của mình đối với Tô Văn ôn nhu săn sóc như vậy, trong lòng Trương Du nhất thời có chút phức tạp khó nói...

Thì ra Tiêu đại ca cũng sẽ ôn nhu như vậy thậm chí đã từng ôn nhu với mình như vậy, chỉ là mình vẫn luôn không hề cảm giác được thôi.

Mà hiện tại, ánh mắt hấn rất ít khi nhìn tới mình.

Giống với Trương Du, thật ra trong lòng La Ngữ cũng có chút kỳ quái.

Trước kia thời điểm Tô Văn cùng hấn ở bên nhau, mình không thích ăn cá, Tô Văn cũng chưa từng cùng mình cùng nhau ăn cá, khi đó La Ngữ còn tưởng rằng cô cùng mình giống nhau đều không thích ăn cá.

Không nghĩ tới.....

Này có lẽ chính là sự khác nhau của yêu cùng được yêu đi.

Năm đó được Tô Văn yêu, La Ngữ hấn chỉ nhìn thấy được khuyết điểm của đối phương, lại chưa từng chú ý qua đại tiểu thư kia yêu mình rốt cuộc đã vì mình làm những gì.

Mà hiện tại, La Ngữ yêu Trương Du, hấn nguyện ý vì Trương Du trả giá tất cả, nhưng Trương Du được hấn yêu như vậy, cũng chưa từng chú ý tới La Ngữ hấn rốt cuộc có những yêu cầu gì.

Trong tình yêu, cũng không nhất định là, ai động tâm trước thì sẽ thua.

Người thua vĩnh viễn là người trả giá nhiều hơn người hồi đáp.... hấn (cô) khả năng không phải là người động tâm trước, nhưng sau khi động tâm, hấn vĩnh viễn đều trả giá nhiều hơn người kia.....***

Có chút rầu rĩ ăn xong bữa tối, La Ngữ tạm biệt người Tô gia, Trương Du cũng phi thường hiểu chuyện luôn tiễn hấn ra tới cửa.

Đến Tô tướng quân, Tô Hải Thành bị “Y thuật” của hắc thuyết phục, chủ động mời Tô Duệ lưu lại Tô gia một ngày, thuận tiện quan sát thân thể Văn Thù một chút.

Đối với cái thỉnh cầu này, Tô Duệ tự nhiên là một ngượng đáp ứng.

Nhưng mà nhìn thấy Tô Hải Thành phân phó người hầu chuẩn bị phòng cho khách, Tô tướng quân mặt lập tức lạnh xuống.

“Bác trai à, không cần phiền toái như vậy đâu.” *(thân nhau rồi bên ta để bác trai, còn lần đầu gặp với xa lạ ta để là chú nhé)*

Tô Duệ trước sau như một thân mật ôm lấy bả vai Tô Văn.

“Con cùng Tiểu Văn ở một phòng là được rồi, rồi khỏi cô ấy con ngủ không được.”

Tô Hải Thành:.....

Ở trước mặt cha vợ như ta cậu nói câu này tốt sao?

“Được rồi, Tiểu Văn nhà chúng ta đã có thể giao cho cậu.”

Không chờ Tô Hải Thành trả lời, Văn Thù một bên đã mỉm cười đáp ứng yêu cầu Tô Duệ.

"Phu nhân?"

Tô Hải Thành có chút ngoài ý muốn nhìn Văn Thù, Văn Thù ở bên tai Tô Hải Thành nói nhỏ vài câu, biểu tình Tô Hải Thành biến hóa vài lần, lúc này mới dưới sự lôi kéo của Văn Thù lên lầu, đối với "yêu cầu vô lý" của Tô Duệ, hắc cũng coi như là ngầm đồng ý.

“Em đoán Văn Thù cùng Tô Hải Thành nói cái gì?”

Tô Duệ tiếp tục đem cằm gối lên vai nhỏ của Tô Văn, cười tủm tỉm hỏi một câu.

“Em đoán không ra.”

Tô Văn không có võ công, thính lực tự nhiên không nhạy bén như Tô Duệ.

“Bà ấy cùng Tô Hải Thành nói.....”

Tô Duệ chậm rãi nâng mặt lên, môi tiến đến bên tai Tô Văn, đang muốn tiếp tục nói tiếp, phía sau hai người bỗng nhiên lại vang lên một cái thanh âm chán ghét.

“Tiêu đại ca!”

Tướng Du từ ngoài cửa tiến vào liền nhìn thấy Tô Duệ cả người đang dựa vào Tô Văn, hình như đang hôn vành tai cô ấy.

Trong nháy mắt kia, Tướng Du đại não trống rỗng, theo bản năng hô một câu “Tiêu đại ca”, đánh gãy động tác của Tô Duệ.

“Thật là vương bận.”

Tô Duệ bất mãn nói nhỏ một câu, quay mặt đi, ánh mắt lãnh đạm nhìn Tướng Du ở cửa.

“Cô có việc?”

“Tiêu đại ca, cảm ơn anh đã cứu mẹ em, em thật sự..... thật sự không biết nên cảm tạ anh như thế nào.”

Giờ phút này, ánh mắt Tướng Du chân thành tha thiết nhìn Tô Duệ, rất nhiều chuyện cũ từng màn ở nàng trong đầu cô hiện lên, thời điểm Triệu Mai nằm viện, còn có thời điểm Triệu Mai qua đời, lúc ấy đưa mắt không quen ai, Tướng Du hoàn toàn bàng hoàng, không biết nên làm thế nào cho phải, mỗi một lần đều là Tiêu Khải động thân ra, tận tâm tận lực trợ giúp cô, vẫn luôn yên lặng ở bên người cô cổ vũ cô.

Những việc này từ đầu theo nhân sinh mới bắt đầu đã dần dần bị Tướng Du quên lãng, nhưng hôm nay thấy Tiêu đại ca lại một lần nữa ngăn con sóng dữ từ trên đường sinh tử cứu mẹ ruột của mình trở về, đáy lòng Tướng Du đối với Tiêu Khải cái loại cảm kích cùng ý lại lại lần nữa bị đánh thức.

“Cho tới nay, đều là Tiêu đại ca trợ giúp em, em thật sự, thật sự cảm thấy mình có thể quen biết anh, là may mắn nhất đời này của em”

Tại một khắc này, Tướng Du chỉ nghĩ biểu đạt ra nội tâm mệnh mệnh cảm kích, được rồi, cô thật sự không phải cố ý, không phải cố ý ở trước mặt bạn gái người ta tìm cảm giác tồn tại.

(thể, ta ghét loại này kinh khủng, không chịu không được. Cái đồ nữ nhân không biết xấu hổ mà..)

Nhưng loại thái độ mơ màng làm người hiểu lầm này thật sự không tốt lắm, ít nhất Tô Văn rất không thích.

Cô chán ghét nữ nhân khác dùng ánh mắt ngưỡng mộ hoặc ý lại nhìn Tô Duệ....

Nhìn cái gì mà nhìn?

Chưa thấy qua nam nhân à?

Được rồi, khi người chân chính yêu một người, yêu khắc cốt ghi tâm, như vậy người biến thân thành bình dấm chua nhỏ tuyệt đối là biểu hiện rất bình thường.

“A Khải, em mệt. Anh ôm em lên lầu, chúng ta tắm rửa đi ngủ.”

Tô Văn cũng không có trực tiếp hướng về phía Tường Du nổi bão, đối với nữ chủ đại nhân nào tàn đến trình độ này, Tô Văn đã sớm tràn đầy linh hội, cô mới sẽ không lãng phí thời gian cùng cô ta nói lời vô nghĩa.

Lúc này, Tô Văn chỉ là một bên ôn nhu mềm giọng nói, một bên giờ tay nhẹ nhàng lôi kéo ngón tay Tô Duệ.

“Được rồi, vợ.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ không chút nghĩ ngợi, lập tức một cái ôm công chúa liền đem vợ mình ôm vào trong ngực, sau đó cười hi hi ôm Tô Văn bước nhanh lên lầu, đến nỗi nữ chủ đại nhân cảm ơn gì đó, đó là cái quỷ gì?

.....

Đi đến cửa phòng ngủ, Tô Văn đột nhiên ở trong lòng ngực Tô Duệ liều mạng giãy giụa một chút, Tô Duệ sững sốt, theo bản năng buông tay đem cô thả xuống dưới.

“Vợ, em.....”

Tô Duệ lời nói còn chưa nói xong, cả người đã bị Tô Văn trước người buộc dựa vào bên vách tường cạnh cửa phòng ngủ.

"Dán mặt vào tường tự kiểm điểm, không cho phép nhúc nhích!"

Tô Văn lạnh mặt, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Duệ.

Hoàn toàn không biết mình phạm vào tội gì, Tô tướng quân lần đầu tiên bị vợ mình đối đãi lạnh băng như vậy, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt trừng mắt nhìn Tô Văn.

(tướng tượng thôi đã thấy đáng êu rồi:3)

Sau đó Tô tướng quân liền thấy được một màn làm tim hấn đập gia tốc....

Tô Văn vóc dáng không cao nâng cánh tay lên, một tay chống mặt tường, tuy rằng cánh tay của cô chỉ mới tới bả vai Tô Duệ, nhưng Tô Văn vẫn đặc biệt khí phách giờ lên một cái tay khác, một bên ôm cổ Tô Duệ, một bên nhón mũi chân cả người hung hăng hôn qua....

Kabe-don gì đó, tuyệt đối là kỹ thuật show ân ái khó nhất!

Theo sát phía sau hai người lên lầu, Tường Du đứng ở cửa thang lầu đã hoàn toàn sợ ngây người ~

~~~~~

*** tình yêu không phải ai động tâm trước là thua, mà là ai cho đi nhiều hơn nhận được đó mới là thua.. ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Hoán Đổi Thiên Kim (17)

Edt: Mít

~~~~~

Từ sau khi trở lại Tô gia, Tường Du lần đầu tiên mất ngủ.

Đêm nay, chỉ cần Tường Du nhắm mắt lại, liền sẽ nhớ đến hình ảnh Tô Văn nhón mũi chân cả người đè Tiêu đại ca hôn môi, mà mở to mắt nhìn trần nhà, Tường Du lại có thể nhìn thấy hình ảnh Tiêu đại ca đột nhiên xoay người cả người đè Tô Văn đè ở trong lòng ngực mình càng thêm tình cảm mãnh liệt hôn môi.....

Tóm lại, thành công sử dụng kỹ thuật ân ái đem nữ chủ của thế giới này làm đến mất ngủ, vợ chồng Tô thị cũng thật là nhiệm vụ giả đứng đầu rồi.....

Sáng sớm hôm sau, Tường Du lần đầu tiên bị đồng hồ báo thức đánh thức, mang hai cái quần thâm mất hoang mang rối loạn mặc áo khoác ra khỏi phòng, kết quả cô vừa mới đi đến cửa phòng Tô Văn, Tô Văn vừa lúc cũng mở cửa phòng, ở cửa Tô Văn mặc áo ngủ rồi rạc mang về mặt buồn ngủ, rất rõ ràng cô cũng vừa mới dậy.

Chú ý tới xương quai xanh của Tô Văn lộ ra vài cái dấu hôn, Tường Du sắc mặt lập tức có chút quần bách.

“Vợ à anh tắm xong rồi, em mau đi rửa mặt đi.”

Lúc này trong phòng ngủ đột nhiên truyền ra thanh âm của Tô Duệ, thì ra tối hôm qua hai người lăn lộn đến nửa đêm nên sáng hôm nay dậy trễ vội vàng rửa mặt, mà một cái phòng vệ sinh, đồng thời sử dụng hiển nhiên có chút chen chúc, cho nên Tô Văn dứt khoát đem phòng tắm của mình nhường cho Tô Duệ, cô vừa mới mở cửa tính đi ra ngoài đến phòng tắm tận cùng bên trong lầu hai rửa mặt, không nghĩ tới ở cửa sẽ nhìn thấy Tường Du.

“Tiêu, Tiêu đại ca.”

Nghe thanh âm Tô Duệ, Tường Du liền theo bản năng hướng về phía sau Tô Văn nhìn thoáng qua, kết quả liếc mắt một cái cô liền nhìn thấy mỡ nam mặc áo tắm màu trắng dài, một bên xoa bọt nước trên tóc, một bên chậm rãi đi ra.

Lúc này Tô Duệ có vẻ đặc biệt gọi cảm, áo tắm lông lẻo màu trắng đem bộ ngực rắn chắc mê người của hắn đều lộ ra, trên cơ bắp cường tráng gọi cảm, còn có bọt nước trong suốt lóe ánh sáng nhàn nhạt, mà ngực hắn chỗ kia còn có vài cái dấu hôn màu đỏ, càng làm cho người ta miên man bất định.....
(ta xịt máu mũi:v)

Tường Du chỉ nhìn thoáng qua, cả khuôn mặt liền đỏ.

“Các người, các người nhanh lên, tôi xuống lầu trước!”

Khi nói chuyện, cô đã xoay người chạy trốn chết.

Lúc này Tô Văn cũng xoay người, nhắc mi, ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá Tô Duệ.

“Vợ, em nhìn anh làm gì?”

Tô tướng quân bị Tô Văn nhìn có chút khó hiểu, đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một loại dự cảm không tốt.

“Hừ hừ.”

Tô Văn tiến lên một bước, gờ tay kéo lấy một góc áo tắm dài của Tô Duệ, đem hắn túm đến trước mặt mình, một cái tay khác nhàn cơ hội ở trên eo mềm của hắn dùng sức nheo một chút.

“Nói, anh có phải cố ý hay không?”

Tô Duệ:.....

Bỏn tướng quân vô tội!

Ách.

Vợ à em sao lại có hoả nhãn kim tinh như thế?

Đến anh cố ý dùng “Sắc, dụ” nữ chủ cũng có thể bị em phát hiện?.

Được rồi, Tô tướng quân thừa nhận là hắn cố ý, nhưng không phải vì nữ chủ, hắn chính là muốn nhìn lại dáng vẻ ghen của vợ nhỏ nhà mình, hơn nữa tướng tượng đến vợ sau khi ăn sai chủ động như vậy, Tô tướng quân liền cảm thấy những chuyên gia miệng toàn nói phét cuối cùng cũng nói đúng một việc.....

Ăn nhiều dấm, giúp ích cho thân thể khỏe mạnh~

.....

Vừa mới từ hôn mê tỉnh lại, Văn Thủ buổi sáng cũng không có xuống lầu, Tô Hải Thành nhị thập tứ hiếu lão công tốt tự nhiên cũng bồi phụ nhân của mình ở trên lầu gọt táo.

Bởi vậy, lâu một nhà ăn Tô gia chỉ còn lại có Tô Văn Tô Duệ còn có nữ chủ đại nhân.

Tối hôm qua đã một đêm không nghỉ ngơi tốt, Tường Du ở trên bàn cơm không thể không lại lần nữa khổ bức nhìn Tô tướng quân show ân ái đa dạng, đến nỗi thời điểm sắp ra cửa, Tô Duệ còn lưu luyến túm Tô Văn đến trước người mình “Bẹp” một cái dùng sức hôn, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn đi đến phòng làm việc.

Nhìn thấy Tường Du sáng sớm cả khuôn mặt đều khổ, Tô Văn là thiết tình thoải mái.

Lần này hai người đều ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, Tô Văn dọc theo đường đi đều nhẹ nhàng hừ tiểu tình ca, vẻ mặt xuân phong đắc ý kia, làm Tường Du nhìn không được nhử mảy.

Thăng đến khi tới cổng trường, nhìn Tô Văn xách theo cặp sách bước nhanh xuống xe, Tường Du cũng lập tức đuổi theo.

“Tiểu Văn, tôi có lời muốn cùng cậu nói.”

“Nói.”

Tô Văn tiếp tục đi về phía trước, cũng không có ý tứ dừng lại chờ Tường Du, cũng may Tường Du sớm đã tập thành thói quen nhìn thái độ lạnh lùng của Tô Văn đối với mình, cô bước nhanh đuổi kịp bước chân Tô Văn, cắn môi tựa hồ là làm rất nhiều công tác tư tưởng, lúc này mới thấp giọng mở miệng nói.

“Tiểu Văn, cậu cùng Tiêu đại ca, cậu đối với anh ấy..... Là nghiêm túc sao?”

“Có quan hệ gì đến cô sao? Đây là chuyện của tôi cùng Tiêu Khai, cô quản tốt chuyện của cô cùng La Ngữ là được rồi.”

Nghe Tường Du nói, Tô Văn bước chân dừng một chút, ngữ khí vẫn trước sau như một lạnh băng.

Mà Tường Du một bên nghe Tô Văn nhắc tới La Ngữ, sắc mặt lập tức trở nên có chút rối rắm.

“Tiểu Văn, cậu có phải còn thích La Ngữ hay không? Cho nên cậu mới cố ý cùng Tiêu đại ca ở bên nhau, là muốn làm La Ngữ tức giận có phải hay không? Tiểu Văn cậu đừng như vậy, Tiêu đại ca là người tốt, cậu nếu oán hận tôi cùng La Ngữ, cậu cứ tìm chúng tôi mà xả giận, không cần liên lụy người vô tội.”

(Ai cho ta cây búa bổ đầu bà nữ chủ này ra xem có não không, nói chuyện ư quá ta nhìn không nổi)

Tô Văn.....

Đối với logic của nữ chủ đại nhân, Tô Tiểu Văn hết chỗ nói rồi có được không?

Thấy Tô Văn trầm mặt không nói lời nào, Tường Du lại cho rằng mình nói đúng, cô lập tức càng thêm tình ý chân thành nhìn Tô Văn.

“Tiểu Văn, chúng ta là chị em, không nên có cái gì không giải quyết được, tôi ở sau khi cậu cùng La Ngữ chia tay mới cùng hấn ở bên nhau, tôi..... Nếu cậu bởi vậy mà không vui, tôi..... Tôi liền đi tìm La Ngữ chia tay!” *(chời má ơi tức má nữ chủ này quá)*

“Sao?”

Lúc này đây, mặt lạnh của Tô Văn rốt cuộc có biểu tình.

“Cô nguyện ý cùng La Ngữ chia tay? Là vì Tiêu Khai?”

Những lời này của Tô Văn tự nhiên có chút dẫn người mơ màng, nhưng dựa theo ý tứ Tường Du vừa mới biểu đạt, còn không phải là hàm nghĩa này sao?

Mà nhìn thấy Tô Văn cuối cùng cũng có chút buông lỏng, Tường Du lại càng thêm kiên định suy đoán của mình, cô chần chờ trong chốc lát, lập tức dùng sức gật gật đầu.

“Tôi nguyện ý, chỉ cần cậu.....”

“Không cần.”

Phía sau đột nhiên truyền đến thanh âm của thiếu niên trong sáng lạnh nhạt.

Tường Du cứng người tại chỗ, ngơ ngác nhìn La Ngữ đập ánh sáng mà tới, lẳng lặng đứng ở bên cạnh hai người.

“Chúng ta hiện tại chia tay.”

La Ngữ liếc Tường Du một cái, kiêu ngạo của người La gia làm hấn không chấp nhận được tình yêu của mình bị người ta giẫm đạp như thế.

Thật ra ngày hôm qua ở trên bàn cơm, La Ngữ đã nhìn thấy Tường Du nhìn chăm chăm vào Tiêu Khải đến ngẩn người, khi đó hẳn đã có một ít dự cảm, hôm nay chính tai nghe được Tường Du nói, La Ngữ cũng không thể không ở ngay lúc này tỏ thái độ.

Hắn tuy rằng thường thức cô gái này, nhưng La Ngữ hẳn có nguyên tắc cùng ngạo khí của mình.

Một đời này La Ngữ cũng không giống như nguyên thể giới nhiệm vụ chán ghét Tô Văn, mà đã không có Tô Văn phản diện đối lập, hẳn cũng hoàn toàn không giống trong nguyên thể giới yêu Tường Du thật sâu như vậy.

Cho nên, tại một khắc nói ra lời chia tay này, hắn tuy rằng có chút khó chịu, nhưng lại không cảm thấy nội tâm đau đớn.

“La Ngữ.....”

Tường Du giật mình tại chỗ, nhìn La Ngữ bước đi từng bước một đi xa, phảng phất đời này không còn đi đúng theo nhân sinh của mình nữa, giờ khắc này, tâm Tường Du đột nhiên rất đau.

Cô lúc này mới phát hiện mình đã sớm bắt tri bất giác dưới sự trợ giúp cùng săn sóc của La Ngữ mà yêu hắn.

Nhưng là.....

Nếu tình yêu cùng nhân nghĩa chú định không thể lưỡng toàn,.....

Nghĩ đến Tiêu đại ca trợ giúp mình, Tường Du lại tàn nhẫn hạ quyết tâm, ánh mắt quật cường nhìn “Đầu sỏ gây tội” trước mắt - Tô Văn.

“Hiện tại tôi cùng La Ngữ đã chia tay, cậu cũng nên hết lòng tuân thủ hứa hẹn, buông tha Tiêu đại ca.”

Nhìn thấy nữ chủ đại nhân trước mặt vẻ mặt thâm minh đại nghĩa, biểu tình quên mình vì người, Tô Văn nhịn không được cười khẽ ra tiếng.

“Tường Du, có phải sáng nay cô ra cửa quên đem theo chỉ số thông minh hay không? Cô cùng La Ngữ chia tay có một xu quan hệ nào với tôi à? Tôi cùng Tiêu Khải rất rất tốt, tôi chính là muốn cùng hắn bên nhau cả đời.”

Nói xong, Tô Văn dùng sức vung cặp sách của mình, bước nhanh xoay người rời đi.

Tô Văn.....

Tường Du đứng ở tại chỗ, nhìn chăm chăm bóng dáng Tô Văn, ánh mắt từng chút trở nên phức tạp....

Cô sao lại có thể đối với tôi như thế?

Tôi rốt cuộc làm sai cái gì mà cô phải đối với tôi như vậy?

~~~~~

Bà này bả ảo tưởng quá đáng luôn rồi, tự cho mình là đúng hơi lỗ rồi... Aaa ta tức con mẹ quá. Muốn một tát chụp chết cho rồi. Chưa thấy bà nữ chủ nào đáng ghét tới quá đáng vậy luôn á. □□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Hoán Đổi Thiên Kim (18)

Edt: Mít

~~~~~

Tin tức La Ngữ cùng Tường Du chia tay thật nhanh liền truyền khắp toàn bộ học viện Phong Hằng, đương nhiên chỉ có ở trong phim thần tượng mới có thể xuất hiện tình trạng đoàn hậu viên của La Ngữ điên cuồng khắp nơi tìm Tường Du gây phiền toái.

Lấy thân thủ của Tường Du, ai dám tìm cô ta gây phiền toái?

Ở trên diễn đàn Phong Hằng đối với tình yêu của Ngữ - Du kết thúc, các loại suy đoán xôn xao, trong đó đại đa số mọi người đều suy đoán nguyên nhân La Ngữ cùng Tường Du chia tay nhất định là liên quan tới Tô Văn.

Tóm lại làm một cái tiền nhiệm pháo hôi, Tô Văn mỗi lần nằm không cũng trúng đạn, cũng may lần này cô cũng không xem như hoàn toàn “Vô tội”, ít

nhất ở trong lòng Tường Du, lần này làm cho cô ta cùng La Ngữ chia tay, đầu sỏ gây tội chính là Tô Văn.

Cho nên thời điểm tan học, Tường Du lại lần nữa ngăn đường đi Tô Văn, đây là lần đầu tiên cô từ trên cao nhìn xuống Tô Văn.

Vóc dáng thấp chúi không nổi a ~

Tô Văn bị Tường Du ngăn đón nhện không được nhú mày.

“Cô có việc?”

Tô Văn tưởng rằng Tường Du còn không buông tha tìm mình thảo luận về chuyện “Tiêu đại ca”, kết quả lúc này đây Tường Du phong cách đột nhiên biến đổi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tô Văn, lớn tiếng chất vấn nói.

“Tô Văn, hiện tại nhìn thấy tôi cùng La Ngữ chia tay, cậu có phải đặc biệt vui vẻ hay không?”

Tô Văn:.....

Sớm đã nói hai người các người có ở bên nhau hay không, có một xu quan hệ nào với tôi à? Dù sao các người về sau cũng muốn NP, phân phân hợp hợp thì có là gì?

Đối với chất vấn của Tường Du, Tô Văn nhện không được mặt tròn trắn, có một loại trạng thái gọi là cạn lời →→→ thỉnh xem Tô Tiểu Văn.

“Cậu làm sao không nói lời nào, chột dạ sao?”

Thấy Tô Văn im lặng, Tường Du lại bắt đầu hùng hổ dọa người.

“Tô Văn, tôi rốt cuộc làm cái gì có lỗi với cậu? Cậu ở Tô gia từ nhỏ áo com không lo mà lớn lên, còn tôi thì sao? Tôi cùng đường mẩu ở bên nhau trải qua biết bao nhiêu cực khổ cậu có biết hay không? Cậu bá chiếm thân phận thuộc về tôi, tôi có cùng cậu so đo một phần nào chưa?”

Xung quanh phòng học lúc đầu vây quanh một đoàn quần chúng bát quái, giờ phút này nghe Tường Du nói, mọi người nhện không được khe khẽ nói nhỏ.

“Bá chiếm” cái từ này từ đâu mà nói như vậy? Thật ra đối với thân phận chân chính của Tường Du cùng Tô Văn, đại đa số mọi người thật đúng là không biết.

Thấy Tường Du cuối cùng cũng dưới tình huống không lựa lời mà đem thân phận của nhau nói rõ, Tô Văn cũng không ngoài ý muốn, ở nguyên cốt truyện đối với Tô Văn lần lượt khiêu khích, Tường Du cũng ở một lần không thể nhện được nữa dưới tình huống đại bùng nổ, “Vô tình” nói ra thân phận chân chính của hai người, từ lúc đó về sau, Tô Văn ở Phong Hằng liền trở thành “người hạ đẳng” bị mọi người khinh thường, cô cũng bởi vì chịu không nổi đã kích như vậy, mà bị bắt rời khỏi Phong Hằng.....

“Tôi chưa nói cô có lỗi với tôi, cô kích động cái gì.”

Tô Văn cuối cùng chậm rãi mở miệng, đồng thời cô đem cặp sách của mình hướng trên bàn quăng xuống, ánh mắt sắc bén ở trong đám người vây xem đảo qua.

“Tôi thấy mọi người hình như đối với thân phận của chúng tôi cảm thấy rất hứng thú, thật ra các người còn chưa biết tôi không phải đại tiểu thư Tô gia, Tường Du mới là đại tiểu thư chân chính, tôi chẳng qua chỉ là đứa trẻ năm đó Tô gia nhận lầm mà thôi. Không, chính xác mà nói là mẹ của tôi năm đó ích kỷ muốn để cho con gái của mình có được cuộc sống tốt, cho nên sau khi sinh tôi ra, đem tôi cùng Tường Du đổi chỗ.”

“À!”

“Trời ơi!”

Nghe Tô Văn nói, trong đám người lập tức phát ra từng đợt kinh hô, đây là linh miêu hoán chúa trong truyền thuyết sao?

“Tô Văn, cậu.....”.

Thấy Tô Văn đem tất cả đều nói ra, Tường Du sắc mặt biến đổi..

“Cậu vì cái gì muốn.....”

Ở trong lòng cô vẫn luôn biết Tô Văn kiên kị nhất chính là thân phận của mình, nhưng hiện tại Tô Văn vậy mà làm trò trước mặt mọi người thừa nhận thân phận của mình, đây là có chuyện gì?

Tường Du cả người sững sờ ở nơi đó, không thể tưởng tượng nhìn Tô Văn..

“Tường Du, tôi đã sớm nói với cô là cô đã quên đem theo chỉ số thông minh rồi, cô lại dùng ánh mắt của mình đi đối đãi với người khác, ở trong mắt cô đó là chuyện đại sự, ở trong mắt tôi bất quá chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới, tôi không để bụng thân phận thiên kim Tô gia, tôi cũng không để bụng cô cùng La Ngữ hay là cùng người khác ở bên nhau, cho tới nay đều là cô một bên tình nguyện quấy nhiễu sinh hoạt của tôi, hiện tại lần cuối cùng tôi

cảnh cáo cô, không nên lại đến quấy rầy tôi, cũng không cần đi quấy rối Tiêu Khai, hắn sẽ không giống tôi để nói chuyện vậy đâu!”

Nói xong, Tô Văn tiêu sái xách cặp sách quăng lên vai, đi thẳng vào trong đám người.

“Ngại quá, làm ơn tránh ra một chút!”

Bốn phía quần chúng vây xem nghe Tô Văn nói, lập tức tự động nhường ra cho Tô Văn một con đường, nhưng cuối cùng vẫn có một thân ảnh cao lớn chặn đường đi Tô Văn.

Tô Văn có chút ngoài ý muốn ngẩng đầu, kết quả liên đối diện với khuôn mặt anh tuấn của La Ngữ.

“Có việc?”

Cô nhú mày nhìn thiếu niên trước mặt, ngữ khí trước sau như một lãnh đạm.

“Tôi hôm nay lái xe, tôi đưa cô về.”

La Ngữ cũng lãnh đạm mở miệng, chỉ là vừa nói, hắn đã một bên dựa vào ưu thế chiều cao của mình đem cặp sách của Tô Văn đoạt lấy xách ở trong tay mình, sau đó cũng mặc kệ Tô Văn có đáp ứng hay không, La Ngữ đã xoay người rời đi.

Tô Văn:.....

Học bá người hành động như vậy là không đúng.

Đối với nam chủ học bá có hành động tổng tài bá đạo như thế, Tô Văn chỉ có thể thấp giọng bình luận.

Nhưng mà nghĩ đến mình thật sự không muốn cùng Tường Du ngồi chung xe trở về, Tô Văn cuối cùng vẫn bước nhanh đuổi theo bước chân La Ngữ, hai người sóng vai rời đi, một cao một thấp hai đạo thân ảnh, thoạt nhìn lại so với trước kia hài hòa hơn một ít.....

Đã không còn náo nhiệt để xem, người ở hành lang dần dần tản đi, Tường Du còn đứng ở cửa phòng học nhìn hành lang trống rỗng, đáy lòng không ngừng hiện lên hình ảnh La Ngữ cùng Tô Văn sóng vai rời đi ——

Quả nhiên, Tô Văn vẫn còn để ý La Ngữ.

Cô ấy làm tất cả đều là vì để cho La Ngữ hồi tâm chuyển ý.....

Tường Du gắt gao cắn môi mình, bất tri bất giác, màu son môi đã chảy ra tơ máu đỏ tươi.

“Tiểu Du, vì nam nhân như La Ngữ, không đáng.”

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm của Âu Dương Lạc, hôm nay Âu Dương đại thiếu mặc một bộ trang phục màu trắng gạo thoải mái, lúc này hắn vừa mới dọn xong Boss, dựa nghiêng trên bệ cửa sổ phía sau Tường Du, ánh mắt thâm tình lại đau lòng nhìn Tường Du.

“Tôi, tôi không có việc gì.”

Nghe được thanh âm Âu Dương Lạc, Tường Du lập tức xoa xoa vết máu trên môi, quay đầu hướng về phía hắn cố gắng nụ cười.

Đối với việc Âu Dương Lạc đã sớm đối với mình “Nhất kiến chung tình”, Tường Du không biết, cô là ở một tháng trước mới chân chính “quen biết” Âu Dương Lạc, lúc ấy Âu Dương Lạc trung nhị bệnh bộc phát, một mình ở trên sân thượng trường học thương xuân thu buồn, kết quả vừa lúc bị Tường Du lên lầu quét dọn gặp được.

Âu Dương Lạc không mặc giáo phục bị Tường Du tưởng là giáo sĩ bên ngoài, hơn nữa thấy hắn vẫn luôn ở sân thượng bồi hồi, Tường Du còn tưởng rằng hắn muốn tự sát, cho nên cô lập tức dùng thân thủ mạnh mẽ của mình cứu vớt “thiếu niên trượt chân”, a, chuẩn xác mà nói, nguyên nhân chính là vì Tường Du đột nhiên xuất hiện mới làm Âu Dương Lạc thiếu chút nữa chân chính trượt chân rớt xuống.

Nhưng đối mặt với ánh mắt quan tâm của Tường Du cùng những lời nói an ủi, Âu Dương Lạc vốn là đối với cô có hảo cảm lại lập tức bị tiểu thiên sứ trước mắt chinh phục.....

Hắn cảm thấy Tường Du chính là trời cao phái tới cứu vớt hắn, nhất định là như vậy.

Khi xác định mình đã tâm động, đang định dùng khí phách tà mị cuồng quyền của mình chinh phục người trong lòng, Âu Dương Lạc lại trong lúc vô tình nhìn thấy La Ngữ cùng Tường Du ở vườn trường tay trong tay.

Thì ra nữ thần đã là hoa có chủ, mỗ trung nhị bệnh tâm pha lê lập tức vỡ thành từng mảnh.

Âu Dương Lạc cảm thấy mình thất tình, thất tình thống khổ làm hắn quên mất chuyện ngay từ đầu bản thân tính đối phó Tô Văn.

Mà ở hôm nay, nhàm chán ở trên diễn đàn trường học dạo vài cái Âu Dương Lạc bỗng nhiên thấy được tin tức La Ngữ cùng Tường Du chia tay, cảm

giác đầu tiên của hắn không phải mừng như điên, mà là tức giận.....

Tiểu thiên sứ Tường Du nhà chúng ta thiện lương đáng yêu như vậy, La Ngữ cũng dám phụ bạc cô?

Thật là không thể tha thứ!

Không thể tha thứ.....

“Hất xì!”

Mỗ “Tra nam” không thể tha thứ lúc này đang hất xì đi tới trước xe của mình.

Xe của La Ngữ là chiếc Audi điều thấp, nói cho cùng thì thương quan bất đồng. La gia bọn họ luôn luôn điều thấp.

“Ngồi đi.”

Sau khi La Ngữ mở khóa xe, trực tiếp vòng qua một khác bên mở cửa ghế phụ, hơn nữa giờ tay liền đem cặp sách của Tô Văn ném vào trong xe.

Tô Văn giương mắt liếc nhìn La Ngữ.

“Trước kia ở bên nhau, cũng không thấy anh ân cần mở cửa xe cho tôi như vậy! ”

Nghe lời nói trên trục của Tô Văn, La Ngữ lại là nghiêm mặt.

"Xác thật là, trước kia tôi cũng không quá mức bận tâm đến cảm nhận của cô, Tô Văn, tôi thiếu cô một câu thực xin lỗi."

"A?"

Tô Văn hướng về phía La Ngữ nhướng mày.

“Anh sẽ không giống Tường Du nào tàn kia, cho rằng tôi thật sự muốn cùng anh hợp lại chứ?”

“Xuy.”

Nghe Tô Văn nói, La Ngữ nhin không được cười cười.

“Tô Văn, tôi cảm thấy tới hôm nay tôi mới chân chính nhận thức cô.”

Thật ra hôm nay La Ngữ cũng thất thần một ngày, cả ngày hắn đều hồi tưởng lại chuyện của mình cùng Tường Du, thậm chí buổi tối sau khi tan học hắn cũng không tự chủ được liền đi tới phòng học của cô.

Cũng chính vì như vậy, để La Ngữ nghe được cuộc đối thoại của Tường Du cùng Tô Văn.

Một khác kia, không biết vì sao, đầu óc La Ngữ đột nhiên thanh tỉnh lên...

Hắn rốt cuộc thích Tường Du ở điểm nào?

Thiện lương đơn thuần? Hay là sự nhiệt tình giúp đỡ người khác?

Thật ra La Ngữ ngay từ đầu sẽ chú ý tới Tường Du không phải bởi vì mỹ mạo của cô, cũng không phải bởi vì thân thủ cô xuất sắc cùng tính cách trọng nghĩa, chỉ là khi đó Tô Văn thường xuyên ở trước mặt mình nói Tường Du không tốt như vậy, mà La Ngữ tự nhiên là đem những lời nói đó áp lên trên người Tường Du, kết quả hắn phát hiện cô gái kia so như lời Tô Văn nói ưu tú hơn nhiều.

Cũng là từ khi đó La Ngữ mới bắt đầu chú ý tới Tường Du, nhìn cô lần lượt đối với Tô Văn tươi cười đón chào, lần lượt bị nhục mạ sau đó cũng đều đầy mặt mỉm cười.

Nụ cười kia, làm La Ngữ cảm thấy động tâm.

Chính là hôm nay, tia động tâm kia nhìn thấy Tường Du đuổi theo Tô Văn chất vấn đột nhiên phai nhạt không ít...

Thật ra, Tường Du cùng những cô gái khác có cái gì khác nhau đâu?

Cô cũng chỉ là một cô gái bình thường.

Nếu là nói khác nhau, cô cũng coi như là xinh đẹp, lại còn có có một thân công phu không tồi, nhưng, cũng giới hạn trong này.

La Ngữ nhớ tới những cô gái mà từ nhỏ đến lớn mình đã gặp qua, đã từng kết giao, các cô thật ra cũng không kém hơn Tường Du.

Con người không hoàn mỹ, trên thế giới này mỗi người đều sẽ có cá tính của mình, có khuyết điểm của mình.

Giống như Tô Văn.

Đã từng ở trong mắt mọi người là một cô gái đầy khuyết điểm, thật ra chỉ cần người cẩn thận đi khai quật vẫn có thể phát hiện đến một mặt khác ưu tú của cô.....

Thân là một cái học bá, La Ngữ đối với phương thức giải quyết vấn đề cũng thực nhanh chóng.

Nhớ tới Tô Văn từ trước đến nay đối với mình yên lặng nhân nhượng, La Ngữ cảm thấy mình thiếu cô một câu thực xin lỗi, một câu này cô đáng được nhận.

Còn chuyện quay lại.....

La Ngữ không nghĩ tới muốn cùng Tô Văn hợp lại, bởi vì hiện tại trong lòng hắn cũng không thể hoàn toàn buông xuống đối với Tường Du, hơn nữa hắn cũng hiểu rõ mình hiện tại đối với Tô Văn đã sớm không còn tình yêu nam nữ, hắn hôm nay chủ động muốn đưa cô, cũng chính vì một câu thực xin lỗi kia.

Nhìn thấy La Ngữ thật sự không có ý gì khác, Tô Văn cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô cũng không phải thích tự mình đa tình, nhưng hiện tại Tường Du đã không thuận theo không buông tha như thế, nếu La Ngữ lại đến xem náo nhiệt, Tô Văn cảm thấy Tường Du sẽ càng thêm phát rồ quẩn lấy mình, khi đó chỉ sợ mình thật sự sẽ nhìn không được muốn ra tay đem cô ta bóp chết.....

~~~~~

Thật mong chờ có một ngày Văn tỷ nổi điên lên xem như thế nào:v

Aaa, hôm nay ta bạo nhẹ tới đây thôi, tại qua chương sau là qua một sự kiện mới rồi, thêm chương nữa lọt qua một phần sự kiện mới thì đọc chương đó các nàng sẽ còn tò mò hơn nữa, nên ta dừng bạo tại đây, mai lại sẽ có chương mới... Thú dị hơn.. Áhihi ♥♥♥♥♥♥♥♥

Ta cảm thấy mình là một editor có tâm nhất hệ mặt trời.. Búng tym cho ta vài cái đuyy nà:v

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Hoán Đổi Thiên Kim (19)

Edt: Mít

~~~~~

Thân thể của Tô Văn ở Phong Hằng cuối cùng cũng không còn là bí mật gì, mà ngay từ đầu tính toán dùng thân phận của cô để đá kích cô, Âu Dương Lạc cũng chỉ có thể tạm thời hành quân lặng lẽ, chờ đợi cơ hội tiếp theo làm cho Tô Văn khó xử.

Từ ngày La Ngữ đưa Tô Văn về nhà, trong trường học tự nhiên cũng bắt đầu yên lặng truyền tai nhau tin tức La Ngữ cùng Tô Văn tình cũ quay lại, chỉ tiếc từ lần đó về sau hai người lại không còn giao thoa gì, La Ngữ chuyên tâm chuẩn bị chiến tranh thi đại học, Tô Văn không còn bị Tường Du quấy rầy cũng bắt đầu chuyên tâm đọc sách sinh hoạt.

Chỉ chớp mắt đã tới lễ Giáng Sinh mỗi năm một lần, Phong Hằng mỗi năm đều có thói quen ở đêm giáng sinh tổ chức vũ hội hoá trang, hơn nữa toàn thể lão sư cùng học sinh đều sẽ tham gia trận vũ hội này..

Thật ra đối với loại vũ hội này Tô Văn vốn là không có hứng thú gì, nhưng mà phòng làm việc trò chơi của Tô Duệ đã tiến vào giai đoạn thí nghiệm quan trọng nhất, cho nên lễ Giáng Sinh hắn không có biện pháp cùng Tô Văn trải qua bên nhau, quá nhàm chán, Tô Văn cũng chỉ đành đặt may một bộ áo choàng, không hứng thú lắm đi tới sảnh yến hội trong trường học, chuẩn bị xem một chút nữ chủ đại nhân cùng Ôn Văn Hạo bắt đầu một màn sư sinh luyện.

Theo Tô Văn biết, Tường Du vẫn luôn chuẩn bị cho lần vũ hội này, mấy ngày nay cô ta cũng dần dần từ trong đoạn tình yêu với La Ngữ đi ra, thật ra Tường Du cũng nghĩ tới việc muốn đi tìm thanh mai trúc mã Tiêu đại ca ở trước mặt hắn vạch trần gương mặt thật của Tô Văn, đáng tiếc, Tô tướng quân sao lại cho cô ta cơ hội này?

Tuy rằng mấy ngày nay Tô Duệ cũng vẫn còn ở Tô gia, nhưng cơ hội để Tường Du một lần cùng hắn đơn độc nói chuyện đều không có.

Thời gian lâu rồi, Tường Du thấy Tô Duệ thật sự không thích mình, chỉ có thể đem chuyện này đặt ở đáy lòng.

Vũ hội hóa trang đêm nay, Tường Du lựa chọn váy công chúa Bạch Tuyết màu lam, xứng với dáng người yếu điệu của cô, da thịt trắng nõn còn có một đầu tóc đen dài, xác thực có vài phần cảm giác mộng ảo.

Đêm nay tất cả mọi người đều mang theo mặt nạ che dấu thân phận thật sự của mình, Tường Du trên mặt mang nửa mặt nạ thù đóa hoa màu trắng viền ren, xứng với một thân tạo hình công chúa Bạch Tuyết kia, lập tức trở thành tiêu điểm trong đám người.

So sánh mà nói, Tô Văn một thân áo choàng phù thủy đen nhánh, trên mặt mang theo mặt nạ ám kim sắc che kín hoa văn quý dị, cả người cô đều bị vây ở trong bóng tối, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh lùng cùng một đôi môi đỏ diễm lệ.

Một thân tạo hình này cùng những nhóm người hóa trang thành quỷ hút máu trong vũ hội còn đặc biệt rợn hơn, tạo hình như vậy nhìn hơi khác người, nói cho cùng cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, thiếu nữ nào không yêu cái đẹp?

Đại sảnh yến hội, nơi nơi đều là vương tử cùng kỵ sĩ, còn có công chúa cùng các tinh linh đẹp như thiên tiên.

Khiêu vũ là phần tệ nhất của Tường Du, cho nên một buổi tối tuy rằng không ngừng có người mời cô khiêu vũ, nhưng cuối cùng đều bị cô cự tuyệt, thẳng đến một người mặc một thân mực sư bào màu ngân bạch tới trước người cô, không biết hẳn cùng Tường Du nói gì đó, Tường Du chần chờ một chút, vẫn là cùng hắn cùng nhau chậm rãi tiến vào sân nhảy.

Tô Văn biết người mặc mực sư bào kia chính là Ôn Văn Hạo, cái gọi là văn nhĩ bại hoại đại khái chỉ chính là loại người này ~

“Tôi có thể ngồi ở đây không?”

Một giọng nữ nhu nhược bỗng nhiên ở bên cạnh Tô Văn vang lên, Tô Văn hơi quay đầu liền nhìn thấy một thân ảnh mang mặt nạ màu xám bạc, một cô gái mặc một thân váy xám đang đứng ở bên cạnh mình.

“Nơi này không có ai, cậu tùy ý đi, cô bé lọ lem.”

Tô Văn nhìn bộ áo váy bằng vải thô của đối phương có chút quen mắt, hình như là truyện cổ tích cô bé lọ lem.

Mà nghe Tô Văn nói, cô gái kia lại khẽ cười cười.

“Tôi không phải là cô bé lọ lem, ở sân nhảy cùng vương tử nhẹ nhàng khiêu vũ, người mang giày thủy tinh mới phải, còn tôi, bất quá chỉ là chị của cô bé lọ lem.”

Không có vận khí tốt như cô bé lọ lem, chị của cô bé lọ lem đó kị cô bé lọ lem được vương tử yêu..

Cô không có ma pháp, không có giày thủy tinh.

Mỗi người đều chỉ nhớ rõ cô bé lọ lem ngay từ đầu bị mẹ kế cùng chị gái khi dễ, nhưng không ai đi quan tâm, khi cô bé lọ lem cùng vương tử hạnh phúc mỹ mãn, chị gái cô lại trải qua cuộc sống như thế nào.

Cùng so sánh với cô bé lọ lem được trời cao chiếu cố, được vương tử thiên vị, chị gái cô chỉ có thể xem như một quả pháo hôi mà thôi.

“Chị cô bé lọ lem?”

Tô Văn nghe đối phương nói, lập tức ngồi thẳng thân mình rất có hứng thú nhìn cô gái ngồi đối diện mình.

“Tôi có một ma kính, có muốn tôi lấy ma kính ra hỏi một câu, ai sẽ là tình nhân trong số mệnh của cậu?”

Tình nhân trong số mệnh.....

Cô gái nghe Tô Văn nói, ánh mắt hoảng hốt nhìn chằm chằm một chỗ trong góc yến hội đến phát ngốc, một lát sau, cô mới hồi phục tinh thần lại, mỉm cười hướng về phía Tô Văn lắc lắc đầu.

“Ma kính của cậu không phải chỉ có thể nói cho cậu biết ai là người xinh đẹp nhất thế gian sao? Nó khi nào thăng cấp thành phiên bản mới rồi?”

“Nó có tác dụng nhiều lắm, ở thời điểm cậu xuất hiện nó đã nói cho tôi, cậu là ai.”

Tô Văn hơi nghiêng thân qua, một đôi mắt đen nhánh trong mặt nạ quý dị có vẻ đặc biệt mỉa mai hoặc nhân tâm.

“Cậu biết tôi là ai?”

Nghe lời nói Tô Văn, cô gái tự xưng là chị cô bé lọ lem giống như có chút hứng thú, có chút ần ần chờ mong nhìn Tô Văn..

Thật ra cô không tin Tô Văn nhận ra mình, bởi vì cô hiện tại giờ khắc này, không phải là cô ngày thường, mà là một "cô" khác mà bản thân mình luôn cố gắng ẩn giấu.

“Cậu là..... Hứa Nặc.”

Tô Văn hướng về phía cô gái đối diện cười cười, thấp giọng kêu ra tên cô ấy.

Hứa Nặc cứng đờ ở trên sô pha, ngơ ngẩn nhìn đôi mắt Tô Văn...

“Cậu..... cậu làm sao mà biết được?”

“Tôi đoán.”

Tô Văn hướng về phía Hứa Nặc cười cười, thật ra ngay từ đầu cô thật sự không biết cô ấy chính là Hứa Nặc, chỉ là thời điểm vừa rồi Hứa Nặc ngăn người, Tô Văn chú ý tới phương hướng mà cô ấy vẫn luôn nhìn chăm chăm kia, mà cái phương hướng đó thật hẻo lánh, chỉ có một thân ảnh lẻ loi.

Người nọ mặc một thân hắc ám dạ kỵ sĩ, cả khuôn mặt đều bị mặt nạ bao trùm, hẳn độc lập với đám người ở ngoài, có lẽ là khí tràng quá cường đại, không có người dám tiến lên cùng hắn chào hỏi.

Ám dạ kỵ sĩ kia, hẳn là La Ngữ.

Mà có thể liếc mắt một cái nhận ra La Ngữ, có thể vẫn luôn yên lặng chú ý hắn, còn có thể tự xưng là chị của cô bé lọ lem, Tô Văn nghĩ đến chỉ có Hứa Nặc.

Thật ra Hứa Nặc vẫn luôn yêu thầm La Ngữ, chỉ là cô là cô gái rất giỏi che dấu nội tâm, điều này trong cốt truyện Tô Văn biết không có đề cập tới, có thể thấy được Hứa Nặc ngày thường che dấu có bao nhiêu hoàn mỹ..

Nhưng mà, khi bạn yêu một người, để ý một người, ánh mắt đầu tiên bạn nhìn người đó sẽ không giống người bình thường, bạn sẽ không tự chủ được chú ý nhất cử nhất động của người đó, thậm chí là một cái chớp mắt nhỏ bé.

Cho nên, Hứa Nặc đối với La Ngữ có một ít “Chú ý” cuối cùng vẫn bị Tô Văn vô tình phát hiện được.....

Bị Tô Văn đoán được thân phận, Hứa Nặc sững sốt trong chốc lát, cuối cùng vẫn là thoải mái cười cười.

“Tô Văn, cậu thật sự rất khác trước đây, trước kia..... Tôi có chút chán ghét cậu, hiện tại lại thật sự có chút thích cậu.”

Nói như vậy Hứa Nặc đột nhiên đứng dậy, nâng cánh tay liền đem Tô Văn từ trên sô pha túm lên..

“Vị phù thủy này, không biết ta có thể có vinh hạnh mời ngươi nhảy một điệu hay không?”

Tô Văn nhìn tay phải của mình bị Hứa Nặc chụp lấy.

“Ta còn có thể cự tuyệt sao? Chị cô bé lọ lem?”

“Hi hi.”

Hứa Nặc hơi hơi thè lưỡi, sau đó túm Tô Văn đem cô mang vào trung tâm sân nhảy.

Lúc này người khiêu vũ đặc biệt nhiều, Tô Văn cũng chú ý tới Trương Du cùng Ôn Văn Hạo còn đang khiêu vũ, hai người dựa đến cực gần, Ôn Văn Hạo cơ hồ là nửa ôm lấy Trương Du mà nhảy, thoạt nhìn hình như là thật dụng tâm “day” cô khiêu vũ, trên thực tế tư thế lúc này của hai người đã ái muội đến cực điểm.

Thấy Tô Văn vẫn luôn không chút để ý nhìn đông nhìn tây, Hứa Nặc há miệng thờ đốc đang muốn cùng Tô Văn nói cái gì, bỗng nhiên phía sau lưng cô bị người ta đẩy một chút, cả người Hứa Nặc lập tức ngã ra sân nhảy.

Biến cố này tới bất ngờ, Tô Văn vừa muốn duỗi tay giữ chặt Hứa Nặc, cổ tay cô đã bị một bàn tay to gắt gao nắm lấy.

“Đừng nhúc nhích, ngươi hiện tại là con mồi của bản hầu tước.”

Một đầu tóc bạc hỗn độn, một thân áo bành tô đen nhánh ưu nhã.

Tô Văn nâng mắt liền thấy được một cái mặt nạ màu đỏ sậm, chủ nhân của mặt nạ, giờ phút này hướng về phía Tô Văn mỉm cười, lộ ra hai cái răng nanh nhòn nhọn thuộc về quỷ hút máu.

“Sao anh lại tới đây?”

Trong giọng nói Tô Văn tràn đầy kinh hi, cô chỉ là liếc mắt một cái liền nhận ra được quỷ hút máu soái khí trước mắt này chính là Tô tướng quân nhà cô.

“Vợ à, em liếc mắt một cái liền nhận ra anh, thật là quá tuyệt vời.”

Tô Duệ nhìn thấy Tô Văn nhận ra mình, lập tức có chút khoe khoang bắt lấy tay Tô Văn đem cô kéo vào trong ngực mình.

“Anh dự tính cho em một kinh hỉ, chúng ta cùng nhau khiêu vũ đi!”

Cùng Tô Duệ khiêu vũ, tuyệt đối là một muốn chết!

Đối với điểm này Tô Văn đã sớm tràn đầy trải nghiệm, vì thế cô xoay chuyển ánh mắt lập tức nghĩ lý do thoái thác.

“Chờ một chút, em đi xem Hứa Nặc trước đã!”

“Không cần.”

Tô Duệ cường chế ngăn chặn hai tay Tô Văn để cô không có biện pháp xoay người rời đi

“Anh vừa mới chính xác đem cô ấy đẩy đến trong ngực La Ngừ, a, không cần cảm ơn anh, thỉnh kêu anh là Lôi Phong”.

Đã quét sạch bóng đèn lại đẩy đến bạn trai cũ tình địch gì đó, Tô tướng quân cảm thấy mình thật là càng ngày càng cơ trí.

=)) *anh khá là cơ trí..*

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 149: Hoán Đổi Thiên Kim (20)

Edt: Mít

~~~~~

Vừa lúc đêm vũ hội vào giờ phút náo nhiệt nhất, ánh đèn ở lễ hội không ngừng lập loè làm cho người ta hoa mắt say mê.

Tô Duệ ôm lấy Tô Văn, hai người ngay từ đầu chỉ là ở bên cạnh sân nhảy chậm rãi khiêu vũ, từ từ, Tô Duệ bắt đầu mang theo Tô Văn hướng trung tâm sân nhảy chuyển động, không lâu sau hai người liền chuyển tới bên cạnh Ôn Văn Hạo cùng Tường Du.

Lúc này Tường Du dưới sự ôn nhu cẩn thận dạy dỗ của Ôn Văn Hạo đã nắm giữ được các bước cơ bản nhất, hai người vừa mới có chút ăn ý, ánh mắt ôn hòa chăm chú nhìn đối phương, thoạt nhìn không khí lãng mạn đến không nỡ quấy rầy ~

“Vợ, cho bọn họ thêm một chút kích thích.”

Tô Duệ nghiêng mặt, môi dựa vào bên vành mũ phù thủy của Tô Văn, răng nanh thật dài ở trên vành nón của cô cắn hai cái.

Nghịch ngợm ~

Tô Văn nhìn không được hướng về phía Tô Duệ giả hoạt cười, giây tiếp theo cô đã xoay tròn hoa lệ một cái, thời điểm chuyển tới bên cạnh Tường Du, giày cao gót dưới chân lập tức góc độ tình chuẩn dẫm lên bộ váy công chúa Bạch Tuyết kia.

Trang phục đặc may tự nhiên có bảo đảm, cái loại tình huống giẫm lên liền đem quần áo làm rách nát cũng không có phát sinh, nhưng bởi vì một chân này của Tô Văn dùng toàn bộ sức lực, hơn nữa cô đã sớm nhìn chăm chăm canh chuẩn góc độ mới đặt chân, kết quả dưới một chân này của cô, bộ váy công chúa vốn được thiết kế hờ vai trên người Tường Du lập tức bị tuột xuống, lộ ra nội y màu trắng bên trong.

“A!”

Ngoài ý muốn tới quá mức bất ngờ, ý thức được mình bị thất lễ, Tường Du lập tức kêu sợ hãi một tiếng, Ôn Văn Hạo trước người cô ánh mắt chợt lóe, bởi vì không có mang mắt kính, Ôn Văn Hạo cũng chỉ là nhìn thấy trong đám người một bóng đen chợt lóe qua, cũng không có bắt giữ thủ phạm cố ý trêu cợt Tường Du.

Lúc này tiếng kêu sợ hãi của Tường Du đã khiến cho người bốn phía chú ý, Ôn Văn Hạo nhanh chóng quyết định đem mục sư bào của mình cởi ra, lấy áo choàng bao lấy thân thể Tường Du.

“Không sao, đừng sợ.”

Ôn Văn Hạo chỉ mặc đơn bạc áo sơ mi màu trắng, hấn cong thân thể đem Tường Du ôm vào trong ngực.

“Tôi trước mang em rời đi!”

Lúc này Tường Du vẫn còn bộ dáng kinh hoàng thất thố, nhìn thấy đôi mắt Ôn Văn Hạo dưới mặt nạ ôn nhu thân thiết, cô lập tức theo bản năng đem mặt chôn vào trong lòng ngực ấm áp.

Cái ôm của người này thật ấm áp, làm cô cảm thấy đặc biệt an tâm. ....

Nhìn thấy Ôn Văn Hạo ôm Tường Du rời khỏi sân nhảy, nhìn bóng dáng nam nhân kia, Tô Duệ kéo kéo khóe miệng, ở trong đám người thấp giọng nói.

“Ai, tôi nhận biết được áo soni kia, đó không phải là Ôn lão sư sao?”

Ôn Văn Hạo ở Phong Hằng cũng là một vị lão sư tương đối nổi danh, tuổi trẻ soái khí, hơn nữa chỉ nhìn quần áo của hắn liền biết hắn xuất thân bất phàm.

Sơ mi trắng thật là loại trang phục Ôn Văn Hạo hay mặc nhất, hơn nữa hắn chỉ mặc một loại nhãn hiệu.

Nghe thanh âm Tô Duệ, người trong sân nhảy nhin không được đều đem ánh mắt chuyển tới cửa lớn, lúc này Ôn Văn Hạo đã ôm Tường Du đi tới cửa, tự nhiên nghe không được mọi người ở sau lưng khe khẽ nói nhỏ.

“Cùng Ôn lão sư khiêu vũ là ai vậy?”

“Không biết nữa, váy cũng chưa lấy, đây là tính trực tiếp mình trần ra trận sao?”

Trong đám người không biết là ai nhin không được ác ý suy đoán hai câu, nhưng lập tức bậc lên ngọn lửa bất quáí của mọi người...

Cùng Ôn Văn Hạo ở bên nhau sẽ là lão sư trong trường? Hay là học sinh nữ?

Chắc chắn, ở Phong Hằng hình như còn chưa từng xảy ra loại chuyện sư sinh luyến như thế này đâu ~

Phải biết rằng những học sinh ở Phong Hằng đều là xuất thân phú quý, ánh mắt bọn họ rất cao, gia giáo lại nghiêm. Cho dù có chút ăn chơi trác táng ở bên ngoài, thì ở trong trường học bọn họ nếu là không cho Âu Dương hiệu trưởng mặt mũi, cũng phải vì thể diện của cha mẹ mình mà tạo một bộ dáng học sinh nghiêm túc.

Ở trường học tụ tập toàn bộ quan nhị đại phú nhị đại trong thành phố D này, nếu người thật sự xảy ra chuyện gièm pha gì thì sẽ trở nên nổi tiếng toàn thành phố ~

Ở thời điểm mọi người sôi nổi nghị luận suy đoán, Tô Duệ đã mang theo Tô Văn từ cửa hông đại sảnh chạy ra.

Bên ngoài gió đêm lạnh thấu xương.

Tô Văn theo bản năng nắm thật chặt áo choàng trên người, giây tiếp theo, Tô Duệ đã từ phía sau gắt gao ôm chặt cô.

“Vợ, chúng ta về nhà đi.”

“Vâng.”

Tô Văn gật gật đầu, theo như lời Tô Duệ nhà này cũng không phải là Tô gia, mà là chung cư nhỏ gần trường học mà bọn họ thuê trước kia.

Chung cư bây giờ với trước khi bọn họ rời đi không khác nhiều lắm, Tô Văn có thuê người giúp việc mỗi ngày giữa trưa lại đây quét dọn đơn giản.

Mở cửa chung cư, ập vào trước mặt chính là một dòng không khí ấm áp.

Tô Văn giơ tay muốn mở đèn, lại bị Tô Duệ ngăn lại.

“Đừng bật đèn.”

Tô Duệ đem Tô Văn đè ở bên cạnh cửa, hôn hôn mặt cô.

“Tiểu Văn, em đoán xem Ôn Văn Hạo cùng Tường Du đang làm cái gì?”

“Em làm sao biết được?”

Tô Văn vừa nói, một bên giơ tay đem hai cái răng nanh trong miệng Tô Duệ nẩy giờ vẫn luôn ở trên mặt mình quấy rối rút xuống.

“Không bằng chúng ta quan sát một chút kĩ thuật của Ôn lão sư như thế nào?”

Tô Duệ đột nhiên từ trong ngực móc ra một cái máy ghi hình nho nhỏ, ở trước mặt Tô Văn quơ quơ...

“Anh vừa rồi hình như không cần thận đem nghiên cứu mới chế tạo trong công ty cameras mini rút vào trên tóc Tường Du.”

Ờ mờ, có chuyện “Không cần thận” như vậy sao?

Rõ ràng là cố ý.

Tô Văn ngược mắt nghiêm túc nhìn nhìn máy ghi hình trong tay Tô Duệ.

“Anh dường như đối với Tường Du có hứng thú nhỉ? Hửm?”

“Vợ à, anh.....”

Tô Duệ vừa muốn giải thích, Tô Văn đã nhanh tay đoạt lấy máy ghi hình trong tay hắn.

“Vừa lúc, thật ra em đối với kĩ thuật của Ôn Văn Hạo cũng rất tò mò, nghe nói vị về phương diện đó rất không giống với người bình thường, có thể đem Tường Du một lần thu phục thành công, khụ khụ, gia hỏa nào đó kĩ thuật không bằng người ta vội vàng muốn quan sát một chút cũng không có gì đáng trách a!”

“Vợ à, anh sai rồi, nhìn lên người khác là không đạo đức!”

Nghe Tô Văn nói, mặt Tô Duệ lập tức đen lại.

"Vợ, Ôn Văn Hạo có gì đẹp, có tám khối cơ bụng sao? Có đường cong hoàn mỹ sao? Có đẹp trai như anh sao? Vợ, em bật đèn, anh tùy tiện cho em xem, thế nào?"

Tô tướng quân giờ phút này thật hối hận nha, hắn làm sao đã quên tiểu bạch kiểm Ôn Văn Hạo kia trong thế giới này là nam nhân “Hung mãnh” nhất chứ?

Ờ mờ, nhìn hắn một lão sư văn nhược như vậy làm kẻ khác lầm tưởng là tiểu bạch kiểm, vậy mà một đêm bảy lần gì đó, Tô tướng quân tò về điều này tuyệt đối không khoa học có được không?

Đương nhiên, nếu là mình có kĩ thuật tốt cũng tuyệt đối có thể đem tiểu bạch kiểm này nháy mắt hạ gục thành cặn bã ~

Đang lúc Tô Duệ thất thần, Tô Văn đã mở đèn, đem máy ghi hình công nghệ cao kia trực tiếp gắn lên smart phone của mình, sau đó màn hình di động lập tức có hình ảnh..

Sản phẩm mới quả nhiên là tuyệt vời, tiếp thu nhanh chóng, hiệu quả cao, ờ mờ đến âm thanh cũng có!

Tô Văn nhấc mi, điều chỉnh âm lượng di động cao lên, bên trong lập tức truyền đến âm thanh thờ dốc của Tường Du..

“Không cần, anh không thể như vậy, anh mau..... Mau thả tôi ra.”

Hình ảnh Tường Du đang bị Ôn Văn Hạo đè ở góc tường trong phòng khách, từ góc độ camera mà nhìn, hai người lúc này đều còn mang mặt nạ, mà mục sư bảo khoắc trên người Tường Du đã rơi trên mặt đất, bởi vì camera là ở trên tóc Tường Du, cho nên căn bản nhìn không thấy đáng người Tường Du, nhưng lại có thể rõ ràng nhìn thấy lúc cô giãy giụa lộ ra một đôi cánh tay nhỏ dài như ngọc..

Mà lúc này, Tường Du bởi vì giãy giụa quá mức kịch liệt đã kéo ra mặt nạ trên mặt Ôn Văn Hạo, trong nháy mắt, Tường Du lập tức cứng người ở nơi đó.

“Ôn, ôn lão sư?”

Thanh âm của cô đều đang run rẩy.

“Tường Du.”

Ôn Văn Hạo nheo mắt chậm rãi đến gần khuôn mặt Tường Du.

“Tôi thích em đã thật lâu rồi.”

Làm một trong đông đảo những người theo đuổi nữ chủ đại nhân ở thế giới này, Ôn Văn Hạo không thể nghi ngờ là một vị đặc thù nhất, vị này bề ngoài văn nhả soái ca trên thực tế rất ham thích chuyện vận động trên giường, cái gọi là mặt người dạ thú..

Thời điểm Ôn Văn Hạo mới vừa tiến vào Phong Hằng thật ra liếc mắt một cái liền nhìn trúng Tường Du, sau đó lại phát hiện Tường Du biết võ thuật, độ mềm dẻo của thân thể lại cực kì tốt, điều này càng thêm khơi dậy ham muốn chinh phục của Ôn Văn Hạo..

Hắn bắt động thanh sắc tiếp cận, vốn định mưa thuận gió hoà bất tri bất giác làm Tường Du thích mình, nhưng hôm nay trai đơn gái chiếc, củi khô bốc lửa, đặc biệt là nhìn thấy cảnh đẹp mê người trước mắt, Ôn Văn Hạo sớm đã tâm viên ý mãn cảm lòng không được.....

Đối mặt với Ôn Văn Hạo đột nhiên hiện ra trước mặt, Tưởng Du cả người đều ngốc.

Mà thừa dịp thời điểm cô sững sờ, Ôn Văn Hạo đã một tay nâng gáy Tưởng Du, đột nhiên hôn lên môi cô, kỹ xảo thành thạo làm Tưởng Du đối với mấy chuyện yêu đương dốt đặc cán mai này lập tức bại trận. ....

Hai người tình hình chiến đấu thật nhanh thắng cấp, nhìn thấy Ôn Văn Hạo bắt đầu cởi quần áo, Tô Duệ một bên thật sự là nhìn không được nữa, hần đột nhiên đoạt đi di động trong tay Tô Văn, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô.

“Vợ, em không được xem hần, em chỉ có thể xem anh thôi.”

“A.”

Tô Văn nén cười, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

“Em chỉ xem anh là được rồi đúng không? Anh đừng tắt di động, giúp em đem đoạn video xuất sắc này sao chép lại, về sau đưa cho Tưởng Du để cho cô ấy giữ lại làm kỉ niệm.”

Lưu giữ làm kỉ niệm gì đó ~

Ánh mắt Tô Duệ chột lóe, nhin không được hướng về phía Tô Văn cười cười, trên thế giới này hiểu hần nhất vẫn chỉ có vợ hần thôi!

Đến chuyện hần tính đem tên Ôn Văn Hạo kia thiên cô cũng đoán được?

Tô tướng quân tỏ vẻ, mình lần này tuyệt đối là vì dân trừ hại, gặp chuyện bất bình, mới không phải bởi vì nguyên nhân khác ~

~~~~~

Tô tướng quân anh quá đáng lắm rồi nha, anh chủ động cho vợ anh xem người ta xong anh đi thiên người ta... Anh quá đáng lắm luôn á =))))))

Thích anh chết mất thôi!!! ♥♥♥♥♥

Mọi người có để ý Ôn lão sư lúc đầu có đeo kính gọng vàng hay không =))) mấy thanh niên đeo kính đều mặt người dạ thú nhĩ..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Hoán Đổi Thiên Kim (21)

Edt: Mít

~~~~~

Sau đêm lễ hội, Phong Hằng theo thường lệ được nghỉ ba ngày.

Tô Văn đến giữa trưa ngày hôm sau mới cùng Tô Duệ trở lại Tô gia, thời điểm vừa vào cửa liền nhìn thấy Tô Hải Thành khó có được thời gian nhàn rồi đang bồi Văn Thù ăn cơm.

Văn Thù khí sắc tốt hơn không ít, nhưng Tô Duệ cũng đã nói với bà, cho dù đã bài xuất đi chất độc trong cơ thể, xét theo tình huống thân thể của bà hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ còn sống được hai năm.

Biết mình không sống được bao lâu, Văn Thù cũng không có vẻ đặc biệt uể oải, hiện tại bà càng thêm quý trọng thời gian ở bên cạnh người thân và người yêu của mình.

“Tiểu Văn, Tiểu Khai các con đã về rồi, vừa lúc lại đây ăn cơm đi.”

Văn Thù mỉm cười vẫy tay với hai người, Tô Văn cũng hướng về phía bà cười cười.

“Mẹ, con cùng Tiêu Khai đã ăn ở bên ngoài rồi, hai người từ từ ăn đi, đúng rồi.”

Tô Văn nhìn nhà ăn thiếu người..

“Tưởng Du còn chưa có trở về sao?”

“Khó thấy được con còn biết quan tâm chị con như vậy.”

Tô Hải Thành thông thả ung dung buông chiếc đĩa nhìn Tô Văn một cái.

“Ngày hôm qua chủ nhiệm lớp của các con gọi điện thoại lại đây nói mấy ngày nay mang theo Tiểu Du đi tham gia một cái hoạt động học tập nào đó, Tiểu Văn, con nên giống như chị con tập trung học hành, đương nhiên ba mẹ cũng không cầu con phải đứng trong top ba, chỉ cần không phải đếm ngược từ dưới lên là tốt rồi.”

Tô Văn:.....

Tha thứ nguyên chủ tuy rằng bên ngoài là hoa hậu giảng đường, thành tích lại chỉ có thể để người ta chê cười ~

Mà cùng cô so sánh, Trương Du chuyển trường lại đây, cực khổ nỗ lực ở cuộc thi cuối học kỳ 1 lại đứng đầu toàn khối ~

Cho nên, thực rõ ràng vợ chồng Tô gia đối với lời nói dối của Ôn cảm thấy căn bản không có bất kì hoài nghi gì, thật đúng là yên tâm đem con gái của mình giao cho hần nhà.

“Con biết rồi, học kỳ này con cũng nỗ lực tranh thủ ở kì thi đạt top ba.”

Lưu lại những lời này, Tô Văn liền lôi kéo Tô Duệ bước nhanh lên lầu, thật ra cô muốn đứng đầu toàn khối không phải chuyện khó, chẳng qua Tô Văn không muốn trêu chọc phiền phức không cần thiết, chờ thêm một năm, cô vẫn luôn đang đợi người kia xuất hiện...

Kính Liệt.

Thủ lĩnh bang Liệt Hòa thành phố D.

Ở nguyên cốt truyện Kính Liệt được Trương Du cứu, hai người cũng là củi khô bốc lửa tình cảm mãnh liệt vạn phần, mà cùng so sánh với Ôn Văn Hạo đa tình, Kính Liệt có vẻ si tình hơn nhiều, mà cũng chính là vị lão đại si tình này, đặc biệt cuồng tím huyễn khóc, chỉ cần ai đối với Trương Du không tốt đều sẽ bị hần làm rớt, nguyên chủ Tô Văn cũng chỉ là một trong những pháo hôi bị Kính Liệt tùy tay làm rớt mà thôi.....

Tô Duệ cũng khó có được có thể nghỉ ngơi một ngày, tự nhiên là một tác cũng không rời ở bên cạnh vợ nhà mình, mà ngày hôm sau thời điểm Tô Duệ về mặt phấn chấn đi làm, lại ở cửa công ty mình thấy được Trương Du đã sớm chờ ở nơi đó.

“Tiêu đại ca.”

Thoáng nhìn thấy thân ảnh Tô Duệ, Trương Du lập tức đứng dậy gọi lại hần, còn chưa có nói cái gì, vành mắt cô liền đỏ.

Trương Du cảm thấy hai ngày này mình giống như là sống trong mộng, đầu tiên là cùng La Ngữ chia tay, sau đó lại cùng Ôn lão sư.....

Cô là từ trong nhà Ôn Văn Hạo chạy ra, lang thang ở trên đường phố xa lạ, Trương Du bỗng nhiên bắt đầu hoài niệm cái huyện nhỏ ở quê nhà kia, hoài niệm bạn chơi cùng mình khi còn nhỏ, cô theo bản năng muốn gọi điện thoại cho Tiêu Khải, đáng tiếc dãy số của cô đã sớm bị Tô Duệ kéo vào sổ đen.

Cũng may Trương Du còn có sổ của Tiêu Văn Nghị, cô trực tiếp gọi điện thoại tới phim trường, Tiêu Văn Nghị đang đóng phim thật ra vẫn luôn cùng anh mình giữ liên lạc, tư tưởng của người kia thật đơn thuần, thấy Trương Du muốn địa chỉ phòng làm việc của anh mình, không chút suy nghĩ liền đem địa chỉ gửi cho Trương Du. *(anh Nghị ngây thơ nhất quả đất rồi:v)*

Kết quả, Tô Duệ đã bị Trương Du vừa vặn gặp được.

Tô Duệ vừa nhìn thấy Trương Du liền cảm thấy đầu mình to ra, vị nữ chủ đại nhân này giết cũng giết không được, đánh cô ta thì ngại hạ giá bản thân mình, bị cô ta quán đến không dứt ra được. *(anh nói con gái người ta vậy chết rồi anh Duệ:v)*

Trước kia Tô tướng quân ngay từ đầu tiếp xúc với TV cùng máy tính xem những phim truyền hình cầu huyết có nữ chính ngoan cường giống như tiểu cường, liền cảm thấy các cô đã đủ phiền rồi, gặp Trương Du làm Tô tướng quân mới minh bạch như thế nào là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân a ~

“Tiêu đại ca.”

Thấy Tô Duệ không để ý tới mình, Trương Du lại thấp giọng gọi một tiếng, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt.

Đã không còn La Ngữ cẩn thận quan tâm, thời điểm Trương Du gặp chuyện người đầu tiên nghĩ đến chính là Tiêu Khải.

Những kỉ ức thời niên thiếu hiện tại giống như là cọng rom cứu mạng của cô, cô thậm chí cảm thấy nếu toàn thế giới có thể vứt bỏ mình, nhưng Tiêu đại ca sẽ không.

Mà trên thực tế, nhân vật Tiêu Khải thật đúng là nam phụ thâm tình nhất trên thế giới này.

Nhiều năm qua hần vẫn luôn yên lặng bảo hộ Trương Du, đáng tiếc Trương Du cũng không nhận ra được loại tình cảm này, càng không hiểu và quý trọng

người nam nhân này, sau khi tiến vào Phong Hằng liền dần dần bị La Ngữ cường đại hấp dẫn, rồi lại cùng La Ngữ ở bên nhau, mà Tường Du lại bởi vì sự hảo tâm của mình bắt đầu cùng bạn tốt của La Ngữ là Lăng Kinh đây đưa không rõ, sau đó là bị Ôn Văn Hạo ăn sạch sẽ.

Thật ra cái gọi là tình yêu rốt cuộc là cái gì?

Lúc niên thiếu lại mềm lòng uống cho Tường Du có một thân vũ lực cường đại, nhưng ở trong tình yêu cô lại do dự không quyết đoán.

Đối mặt với các loại nam nhân tốt, cô sẽ không cự tuyệt, trong lòng nghĩ không muốn tổn thương người khác, trên thực tế chính là đang phóng thích tín hiệu ái muội cho người khác mà thôi. *(lặng lo)*

Nữ nhân do dự không quyết đoán rải hoa tâm trần lan. *(thỉnh loạn xa)*

Ở trong nguyên thế giới, La Ngữ mới là người nam nhân đầu tiên của Tường Du, cũng là mang tâm lý phụ trách đối với cô, La Ngữ vẫn luôn ở bên cạnh Tường Du, thẳng đến khi phát hiện Tường Du cùng Ôn Văn Hạo có quan hệ không minh bạch, khi đó La Ngữ bởi vì quá yêu Tường Du, tuy rằng cũng nghĩ tới chia tay nhưng sau đó lại, “Chân ái” chiến thắng tất cả.....

Loại lí do bởi vì tôi yêu em, cho nên mặc dù em đồng thời yêu tôi rồi còn yêu người khác nhưng tôi vẫn tha thứ cho em, xin thứ cho Tô tướng quân vô năng lí giải....

Tôi yêu em, mà em cũng yêu tôi.

Chúng ta thật lòng với nhau, coi nhau là duy nhất.

Tô Duệ cảm thấy nếu chân ái có thể định nghĩa, đại khái hẳn là nghĩa như vậy.

Cho nên đối với những người bởi vì chân ái mà có thể cùng các nam nhân khác chơi trò NP, bởi vì chân ái, cho nên tiếp nhận nữ nhân của mình có vô số nam nhân bên người, những người này ở trong mắt Tô Duệ đều thuộc về chứng nào tàn nghiêm trọng, hơn nữa sớm đã từ bỏ trị liệu.

Mà giờ phút này, trước mặt Tô Duệ đứng một vị như vậy.

“Cô không phải đi cùng Ôn lão sư sao?”

Tô Duệ nhìn thấy bộ dáng Tường Du tùy thời đều có thể khóc, nhìn không được biết rõ còn cố hỏi nhìn cô ta.

“Tự cô trở về? Làm sao không trở về nhà?”

“Tiêu đại ca!”

Vừa nghe Tô Duệ nhắc đến Ôn Văn Hạo, sắc mặt Tường Du lập tức thay đổi, đêm qua từng màn còn rất rõ ràng tồn tại trong đầu cô, cô thật sự không phải tự nguyện, chính là dưới sự ồ ồ vẫn cùng Ôn Văn Hạo xảy ra quan hệ.

Chuyện tới bây giờ, Tường Du không biết nên nói với Tiêu Khải về chuyện này như thế nào, chuyện này thật sự quá khó để mở miệng, nhưng.....

Trong lòng cô thật là khó chịu, cô thật hoài niệm bờ vai rộng lớn cùng ấm áp trước kia của Tiêu đại ca.

Đúng vậy, thời điểm tối hôm qua Ôn Văn Hạo ôm cô rời khỏi sân nhảy, cô dựa vào trong lòng ngực kia, thật ra, trong lòng vẫn luôn nghĩ đến Tiêu Khải.

Cô cảm thấy cái ôm áp kia cùng với cái ôm của Tiêu Khải giống nhau đều rất ấm áp, mỗi lần ở thời điểm mình chật vật nhất, cần người trợ giúp nhất, Tiêu Khải đều sẽ xuất hiện.

Đáng tiếc, đó chỉ là trước kia.....

Nguyên cốt truyện của thế giới này, vẫn luôn có La Ngữ che chở Tường Du, nhưng cô lại dùng cả đời yêu nhiều nam nhân như vậy, lại chung quy không có phát hiện đến sự tốt đẹp của Tiêu Khải.

Mà hiện tại, liên tục trải qua suy sụp Tường Du mới bừng tỉnh phát hiện tình cảm mình đối với Tiêu Khải đã sớm không còn như trước.

Nếu đây là kịch bản trọng sinh, như vậy nữ chủ đại nhân tuyệt đối sẽ lập tức trọng sinh, sau đó trở lại thời niên thiếu cùng tiểu trúc mã ân ái ái gương vỡ lại lành.

Đáng tiếc, lần này kịch bản không phải diễn như vậy đâu.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 151: Hoán Đổi Thiên Kim (22)

Edt: Mít

~~~~~

Tối thời gian làm việc, cửa ra vào của công ty công nhân bắt đầu nhiều lên, vì tránh cho Trương Du đem người khác làm ngộ thương, Tô Duệ cuối cùng vẫn đem cô ta vào trong văn phòng của mình.

Phòng làm việc võng du này tuy rằng hiện tại thanh danh chưa có, nhưng Tô Duệ đã sớm liên hệ với các tập đoàn tài chính quốc tế, hiện tại chỉ còn chờ trò chơi thí nghiệm xong, năm sau ngọn gió game online võng du sẽ chính thức được đưa ra ánh sáng.

“Ngồi đi.”

Tô Duệ vào văn phòng của mình theo thói quen cỡi âu phục vắt ở trên ghế giám đốc, thời điểm xoay người hấn lại không chút để ý chỉnh chỉnh cà vạt trên cổ.

Trương Du vẫn luôn chú ý động tác của Tô Duệ, thoáng nhìn chỗ khuất trong cổ áo hấn có vài dấu hôn ám muội, Trương Du cuống quýt rũ con ngươi, trong lòng lại không tự chủ được nhớ tới hình ảnh ngày đó Tô Duệ ở hành lang lầu hai hôn môi Tô Văn.

Trong lúc nhất thời, trong lòng Trương Du có điểm toan tính.

“Cô có việc gì?”

Lúc này Tô Duệ đã lười biếng ngồi ở trên ghế của mình, hấn lười nhác nâng mí mắt, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Trương Du.

“Tiêu đại ca, em.....”

Trương Du hít sâu một hơi vốn định một tiếng trống làm tinh thần hăng hái lên đem chuyện của mình đều nói cho hấn, nhưng lời nói đến bên miệng liền trở thành...

“Tiêu đại ca, anh biết chuyện của Tô Văn cùng La Ngữ không?”

“Sao?”

Tô Duệ nhướng mày, đối thoại này sao quen tai như vậy?

Đúng rồi, giống như là nữ chủ trong thế giới nào đó cùng hấn nói qua?

Tô Duệ nhíu nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới nhớ tới là ở trong thế giới võng du nữ chủ đại nhân nói qua loại lời thoại này với mình.

Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, xem ra giữa các nữ chủ thật đúng là tồn tại rất nhiều điểm chung!

“Tô Văn cùng La Ngữ trước kia là một đôi tình lữ.”

Trương Du ngồi ở trên sô pha, chậm rì rì mở miệng nói...

“Sau đó La Ngữ chia tay Tô Văn, bắt đầu theo đuổi em, em khi đó vẫn luôn cự tuyệt hấn, nhưng mà Tô Văn vẫn hiểu lầm em, cho rằng em đoạt đi người yêu của cô ấy, cho nên cô ấy liền... liền.....”

“Ý của cô là cô ấy vì trả thù cô mới cùng tôi ở bên nhau?”

Tô Duệ nghiêng người, một tay chống mặt bàn, ý vị thâm trường đem nửa câu chưa nói xong của Trương Du bổ sung hoàn chỉnh.

“Anh biết?”

Trương Du nghe Tô Duệ nói, đột nhiên nhấc mắt, ánh mắt giạt mình nhìn hấn.

Biết, cái quý á.

“Trương Du, cô có phải chưa tỉnh ngủ hay không?”

Tô Duệ chỉ chỉ đôi mắt cô ta.

“Con mắt nào của cô nhìn thấy Tô Văn là vì trả thù cô mới cùng tôi ở bên nhau? Mà cho dù cô ấy thật sự muốn trả thù cô, cô ấy cũng nên hao hết tâm tư tính toán đem La Ngữ từ bên cạnh cô cướp đi mới đúng, cô ấy tìm tôi làm cái gì? Tôi lại không thích cô, a, chẳng lẽ..... cô thích tôi?”

“Em, em không, em không có.....”

Tường Du lấp bắp sắc mặt lập tức đỏ lên, trước kia không phát hiện tình cảm của mình đối với Tiêu Khải, Tường Du có thể đối với lời nói như vậy thản nhiên đối mặt, nhưng hiện tại.....

Thời điểm Tường Du ngẩng người Tô Duệ đã đứng dậy, chậm rãi đi tới trước sô pha Tường Du ngồi.

“Chẳng lẽ, cô thật sự thích tôi?”

Tô Duệ đột nhiên cong thân mình, đôi tay chống lên chỗ dựa lưng của sô pha, cả người thiếu chút nữa dán lên trên người Tường Du.

Tường Du phục hồi tinh thần lại nhìn nam nhân gần trong gang tấc, cảm giác được quanh thân mình đều là hơi thở thuộc về hắn, tâm Tường Du đột nhiên lỡ một nhịp, giờ phút này không chỉ khuôn mặt cô đỏ, đến toàn bộ cái cô cũng đỏ.

Nhìn mặt Tô Duệ đang không ngừng đến gần, Tường Du run rẩy lông mi không tự chủ được nhắm hai mắt lại..

“A.”

Tiếng cười thanh lãnh đột nhiên ở bên tai Tường Du vang lên.

“Cô tiện như vậy, Ôn Văn Hạo có biết không?”

Tường Du đột nhiên mở mắt ra, liền đối diện với ánh mắt âm trầm lạnh nhạt của Tô Duệ.

“Anh.....”

Tường Du không thể tin được nhìn Tô Duệ, vì sao hắn biết được.....

“Tường Du, tôi liếc mắt nhìn cô nhiều hơn một cái cũng cảm thấy ghê tởm, cô có biết không?”

Tô Duệ một bên ghét bỏ lắc đầu, một bên thành thạo rút ra khăn tay tùy thân mang theo xoa xoa tay, thật là rầu, vừa rồi dựa vào gần như vậy, hiện tại cảm thấy toàn thân trên dưới đều không thoải mái.

Ở thời điểm Tô Duệ vẻ mặt buồn rầu, Tường Du trên sô pha sắc mặt trắng bệch.

Ghê tởm.....

Tường Du nước mắt rớt cuộc vỡ đê mà ra, Tiêu đại ca của cô nói cô ghê tởm

Nhưng mà cô rớt cuộc làm sai cái gì?

Tô Văn đoạt thân phận của cô, cô có so đo qua một phen một hào nào sao? Cô khắp nơi khắp chốn nhường cô em gái kia, gương mặt tươi cười chào đón, nhưng tại sao cô ấy không chịu buông tha cho cô!

Hiện tại, Tô Văn đến Tiêu đại ca của cô cũng đoạt đi rồi.

“Tiêu đại ca, Tô Văn rớt cuộc có cái gì tốt? Cô ấy có thể thỏa mãn anh, em..... em cũng có thể!”

Tường Du có chút hoảng hốt đứng dậy, muốn bắt lấy ống tay áo Tô Duệ, lại bị Tô Duệ dùng sức ném ra...

“Cút!”

Lực đẩy thật lớn làm Tường Du lao đảo một cái té ngã trên mặt đất, cái trán của cô vừa lúc đụng vào một góc sô pha, máu tươi từ trên trán chảy xuống, nhiễm hồng tằm mắt Tường Du.

Đau quá.

Trên người đau, trong lòng cũng đau.

Cô cuối cùng cũng tìm lại không được Tiêu đại ca năm đó đối với cô che chở ôn nhu.

Nam nhân trước mắt trong ánh mắt nhìn cô chỉ có lạnh nhạt cùng căm ghét.

“Tiêu Khải, Tiêu Khải.....”

Tường Du tê tâm liệt phế gọi tên của hắn, nhưng nam nhân trước mặt này phảng phất không nhìn thấy miệng vết thương của cô, không nhìn thấy vết máu của cô.

Hắn chỉ lạnh nhạt đi đến trước bàn làm việc ấn điện thoại nội bộ của công ty.

“Gọi hai bảo an lên đây! Ngay Lập tức!”

Nhìn Tường Du thêm một giây đồng hồ nữa, Tô Duệ cảm thấy mình sẽ nhịn không được đem cô ta băm ra cho chó ăn. (*anh thật biết yêu quý loài chó:v*)

Khi bảo an công ty đi vào văn phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy nữ nhân ngã ngổ trên mặt đất mặt đầy máu tươi cùng nước mắt.

Này, là tình huống gì?

“Đem nữ nhân điên này lôi đi cho tôi, về sau đừng cho cô ta tới gần công ty chúng ta nữa bước!”

Nghe Tô Duệ lạnh buốt phân phó, hai bảo an ở cửa lập tức nghe lời tiến lên vài bước, đem Tường Du từ trên mặt đất túm lên, lúc này Tường Du đã giống như người mất hồn, cô mặc cho hai người đem cô đỡ ra khỏi công ty Tô Duệ, cả người vô lực dựa vào góc tường, ánh mắt hoảng hốt nhìn tên công ty kia....

Tô Thành Văn Nguyệt

Đây là tên phòng làm việc của Tô Duệ.

Tô Thành Văn Nguyệt, Tô Văn.

Tô Văn! Ha hả!

Ánh mắt Tường Du dần dần trở nên lạnh băng, cô cảm thấy mình thật sự quá mức mềm yếu cùng thiện lương, mới có thể để Tô Văn được một tác lại muốn tiến thêm một bước như thế!

Cô nhất định phải phản kích!

Cô muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy Tô Văn ác độc cỡ nào....

Một ngày nào đó, Tiêu đại ca sẽ hiểu rõ, ai là thật tình với hắn.

~~~~~

Ta lại không ngại lên không được, cái bà nữ chủ này, nào ủng nước hay sao dị chời, ai đụng tới bà, lúc có không biết trận trọng, người ta đi yêu người khác thì lại trách người khác cướp của mình. Đồ điên.....!!!

Coan điennnn.. Ta ngại edit mà ta còn cay con mẹ.. Thật là ba chấm...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 152: Hoán Đổi Thiên Kim (23)

Edt: Mít

~~~~~

Tường Du ở buổi tối ngày cuối cùng của kỳ nghỉ mới trở lại Tô gia.

Thời điểm về nhà Tường Du thoạt nhìn vẫn giống như trước đây, nhìn thấy Tô Văn vẫn sẽ mỉm cười chủ động cùng cô chào hỏi, nhưng mà Tô Văn đã làm lơ cô ta thành thói quen..

Trên bàn cơm chiều, Văn Thù sắc mặt vẫn không tốt lắm, Tô Hải Thành mặt đầy lo lắng gấp đồ ăn cho bà, mà ánh mắt Văn Thù vẫn ở trên người Tường Du không ngừng đánh giá.

Sau khi ăn xong, Văn Thù một mình đem Tường Du gọi vào phòng, không bao lâu trong phòng liền truyền ra âm thanh hai mẹ con cãi nhau.

Tô Hải Thành vẫn luôn ở dưới lầu xem báo, nghe trên lầu mơ hồ truyền đến âm thanh cãi nhau, hần nhủu mảy lập tức buông báo trong tay xoay người lên lầu.

Tô Văn cùng Tô Duệ lúc này đang lười biếng ngồi ở trên sofa, hôm nay có tiết mục Tô Văn yêu thích nhất, hai người hết sức chuyên chú chờ xem, đến chuyện giữa mẹ con Tường Du cùng Văn Thù, Tô Văn cảm thấy mình vẫn là không cần nhúng tay vào.

Mà cả người đều dựa vào trên người Tô Văn, Tô Duệ càng đối với chuyện này không chút nào quan tâm.....

Thời điểm Tô Hải Thành lên tới lầu hai, còn chưa có mở cửa phòng, liền nghe được trong phòng truyền đến âm thanh kích động của Tường Du....

“Vì cái gì mẹ đối với con có thành kiến? Con mới là con gái ruột của người!”

“Người cái gì cũng đều hướng về Tô Văn, người căn bản từ trước đến nay không xem con là con ruột của người!”

“Nếu các người không cần con, con cũng sẽ không tiếp tục ăn vạ ở nơi này!”

Trong phòng Tường Du tựa hồ có chút kích động quá phận, Tô Hải Thành chỉ có thể nghe được thanh âm của cô, khi hần chuẩn bị mở cửa phòng, cửa phòng lại từ bên trong bị người dùng lực kéo ra.

Tường Du hồng con mặt, nhìn thấy trước mắt là Tô Hải Thành thì hơi sững sốt một chút, giây tiếp theo, cô cắn môi nhanh chân từ bên cạnh Tô Hải Thành chạy qua.

“Văn Thù, Tiểu Du nó.....”

Tô Hải Thành nói đến một nửa, khi tầm mắt hần dừng trên người Văn Thù, nhìn thấy bà sắc mặt tái nhợt không ngừng phát run, Tô Hải Thành lập tức luống cuống, hần bước nhanh đến mép giường, đôi tay dùng sức đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Văn Thù.

“Văn Thù, em đừng làm anh sợ.”

“Em không có việc gì, Thành ca, em thực xin lỗi anh, thực xin lỗi Tiểu Du, em.....”

Văn Thù ánh mắt vội vàng nhìn Tô Hải Thành, con người tràn đầy thần sắc áy náy....

Nếu không phải năm đó thân thể mình quá yếu, thì con gái của mình với Thành ca sẽ không bị người ta nhân cơ hội đối đi, mà hiện tại Tường Du cũng sẽ không trưởng thành như vậy.

Từ nhỏ xuất thân dòng dõi thư hương Văn Thù thật ra là một nữ nhân cực kì truyền thống, Văn gia trăm năm truyền thừa, đều có gia quy vô cùng nghiêm khắc, tuy rằng Văn gia không điểm thủ cung sa cho các bé gái, nhưng bọn họ đều có một bộ phương pháp truyền thừa nhiều năm có thể nghiệm chứng một thiếu nữ có còn là xử nữ hay không.

Ngày đó Tô Duệ muốn lưu lại Tô gia ở cùng phòng với Tô Văn, Tô Hải Thành ngay từ đầu không đồng ý, nhưng Văn Thù lại rất ôn hòa đáp ứng thỉnh cầu Tô Duệ, chuyện này cũng không phải bởi vì Tô Duệ đã cứu bà, làm bà cảm kích mới có thể đáp ứng như vậy.

Văn Thù cảm thấy Tô Duệ người này rất đáng tin cậy, nguyên nhân chủ yếu là, Văn Thù phát hiện Tô Duệ cùng Tô Văn tuy rằng vẫn luôn ở cùng một chỗ nhưng hai người thật ra cũng chưa từng quan hệ.

Tô Văn nói cho cùng chỉ mới mười bảy tuổi, đang ở độ tuổi thanh xuân, mà Tô Duệ cũng là huyết khí phương cương, hai người ở bên nhau tuy có chút thân mật, nhưng vẫn luôn có giới hạn nhất định.

Đó là tôn trọng đối với tình yêu.

Văn Thù rất rõ ràng, một người nam nhân chân chính yêu mình, quý trọng mình, hần mới có thể đối với mình như vậy.

Cho nên, đối với con rể này bà tán thành..

Văn Thù vẫn luôn biết mình không còn sống được bao lâu nữa, điều làm bà lo lắng nhất chính là Tô Văn, bà sợ đứa con gái này của mình từ nhỏ đã được sủng quá nhiều nên tính tình rất lớn, cá tính quá cường, tương lai sẽ gặp phiền toái, cũng may hiện tại có người đáng giá để phó thác chiếu cố con bé, Văn Thù cảm thấy mình ra đi cũng không có gì tiếc nuối, không nghĩ tới, đứa con gái Tường Du luôn ngoan ngoãn nhất hiểu chuyện nhất ở trong mắt bà sẽ phát sinh chuyện như vậy.....

Văn Thù muốn tìm Tường Du nói chuyện nhẹ nhàng, bà cảm thấy mình vẫn luôn chưa làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, năm đó bà quá mức cưng chiều Tô Văn mới có thể để con bé dưỡng ra một thân tính tình đại tiểu thư như vậy.

Hiện tại, bà muốn nhẹ nhàng nói chuyện với Tường Du, bà không muốn con gái mình thật vất vả tìm về bị nam nhân bên ngoài lừa gạt.

Nhưng làm Văn Thù không nghĩ tới chính là, bà vừa mới mở miệng hỏi chuyện về nam nhân kia, Tường Du liền kích động cùng mình cái nhau....

Vì cái gì Tô Văn có thể con lại không thể?

Thì ra trong lòng Tường Du vẫn luôn để ý, con bé để ý sự tồn tại của Tô Văn, để ý người đoạt đi cha mẹ ruột của mình, đoạt đi thân phận thuộc về mình.

Nhân tính chính là như vậy.

Khi Tô Văn táo bạo ghen ghét dùng tất cả hành động không lý trí bị mọi người rời xa, Tường Du vẫn đứng ở chỗ cao lấy tư thái giả từ bị ý đồ cứu vớt cô.

Mọi người đều sẽ không tự chủ được đồng tình “Kẻ yếu”.

Đúng vậy, cho dù Tô Văn làm như thế nào, khi cô bị người yêu rời bỏ, thậm chí bị người thân chán ghét, cô đã trở thành một kẻ yếu thất bại.

Đối với Tô Văn như vậy, Tường Du có thể không hề cố kỵ trợ giúp cô, thậm chí lần lượt chấp nhận cô vô có gây rối.

Như vậy chỉ hiện ra rằng Tường Du khoan dung cùng độ lượng.

Nhưng bây giờ tất cả đều thay đổi phương hướng.

Khi Tô Văn có được tình yêu của mình, có được nam nhân xem cô như trân bảo, khi cô có thể quang minh chính đại ở trước mặt mọi người, mỉm cười nói ra mình chỉ là một người nhà quê, không có người khinh thường cô, cô còn có thể tiếp tục cao hứng tiêu sái tồn tại..

Mà đồng thời, Tường Du lại lần lượt mất đi người yêu cô ấy, cùng người cô ấy yêu.

Lúc này cô ấy, không bao giờ có thể mỉm cười chúc phúc Tô Văn....

Cô ghen ghét Tô Văn có được tất cả.

Tất cả kia, cô cảm thấy đều là của mình.

Đáy lòng mỗi người đều có một cái ma hộp Pandora, một khi mở ra liền sẽ phóng xuất ra ma quỷ tiềm tàng dưới đáy lòng của bản thân mình.

Cuối cùng Tường Du vẫn cố chấp thu thập hành lý của mình rời khỏi Tô gia.

Đêm lạnh ở thành phố D, không trung trôi nổi từng mảnh bông tuyết, Tường Du đứng ở ngoài biệt thự Tô gia nhìn ngọn đèn dầu huy hoàng bên trong, cô theo bản năng nắm chặt di động trong tay, cuối cùng cô vẫn cắn răng gọi vào số điện thoại kia...

“Ôn lão sư, em là Tường Du.”

.....

Tường Du rời khỏi Tô gia cũng nhắc lên gọn sóng không nhỏ, trước kia Tô Văn cũng từng rời nhà trốn đi, nhưng tính tình cô Tô Hải Thành đã sớm nhìn thấu, hẳn biết vị đại tiểu thư này chịu không được khổ, ở bên ngoài trụ không được mấy ngày, cô liền sẽ trở về, nhưng Tường Du lại không giống như vậy, cô rất tự lập cũng vô cùng quật cường, thời điểm cô rời đi Văn Thù tính ngăn lại, nhưng thân thể của bà quá yếu, mà Tô Hải Thành đã biết chuyện của Tường Du, trong lòng còn tức giận con gái nhà mình, nhìn lại vợ bị cô làm cho tức giận thiếu chút nữa té xỉu, Tô Hải Thành dứt khoát ngăn cản Văn Thù không để cho bà đuổi theo....

Trải qua chuyện như vậy, Tường Du cũng nên trưởng thành.

Con người cả đời này đều sẽ trải qua rất nhiều lần suy sụp, Tô Hải Thành tự mình trải qua rất nhiều sóng to gió lớn, hơn nữa hẳn cũng tận mắt nhìn thấy Tô Văn lần lượt trải qua suy sụp, từ một đại tiểu thư xấu tính biến thành bộ dáng nghe lời hiểu chuyện như bây giờ.

Có lẽ, để Tường Du ở bên ngoài gặp một ít khó khăn, đối với con bé mà nói cũng là một chuyện tốt.

Ngoài cửa sổ, bông tuyết bay tán loạn.

Tô Văn đứng ở phía trước cửa sổ, phía sau Tô Duệ nhẹ ôm lấy cô, hai người xuyên thấu qua cửa sổ trong suốt nhìn Ôn Văn Hạo mở cửa xe đem Tường Du rời đi.

“Đối với nam nhân mà nói, có được quá dễ dàng vĩnh viễn sẽ không biết quý trọng.”

Tô Văn nói nhỏ một câu, thật ra thân phận Ôn Văn Hạo cũng không thấp, hơn nữa vẫn là hoa hoa công tử chân chính, ở nguyên thế giới hẳn đối Tường Du si mê như vậy, một là bởi vì nữ chủ thật sự quá mê người, mà một nguyên nhân khác lại là vì Tường Du là nữ nhân của La Ngừ..

Ở trên giường chinh phục một nữ nhân thuộc về một nam nhân cường đại khác, này đối với Ôn Văn Hạo mà nói là một sự kiện cực kì có cảm giác thành tựu....

Bởi vì cô là nữ nhân của hắn, cho nên tôi muốn chinh phục cô.

Được thôi, kiểu này cũng không mới mẻ gì.

Mà thân là nam chủ của một thế giới, phương thức La Ngữ hấp dẫn cừu hận cũng thật là cạn lời mà.

Chỉ là hiện tại thì sao, La Ngữ đã cùng Tường Du chia tay, Tô Văn phỏng chừng Ôn Văn Hạo đối với Tường Du chưa chắc sẽ si mê giống như nguyên cốt truyện như vậy.

“Dung nhan chung quy sẽ già đi, thân thể cũng sẽ dần dần hủ bại, hai người thật tình yêu nhau, tình yêu chân chính là ở chỗ yêu luôn cả linh hồn của nhau.”

Khó có được văn nghệ một hồi, Tô tướng quân ánh mắt ôn nhu nhìn vợ mình, đang chuẩn bị câu khen ngợi, liền thấy Tô Văn bĩu môi vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

“Anh nói không tồi, về sau anh cũng chỉ cần yêu linh hồn của em là được rồi.”

Tô Duệ:.....

Vợ à, kịch bản này không đúng!

Tác giả quân à đoạn này có thể xóa rồi viết lại không?

Khụ khụ, thật ra linh hồn cùng thịt giao hòa, cũng rất quan trọng.....

~~~~~

Cạn cmn lời với anh =))))

Tô tướng quân muôn nămmm ♥□♥□♥□♥□♥□

Do 2c đầu chưa được 2k chữ nên ta khuyến mãi lỗ vốn chương nì nhé =)))

Mấy chương sau là bà nữ chủ hắc hóa với bị và mặt nhé.... Gây căng lăm nha nha:v

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Hoán Đổi Thiên Kim (24)

Edt: Mít

Giảng Sinh qua đi, ngay sau đó chính là Nguyên Đán, sau đó nữa chính là ngày quan trọng nhất ở mỗi học kì của Phong Hằng, kỳ thi cuối kì.

Lần thi này đối với Tô Văn mà nói cũng không có khó khăn gì, cho nên cô rất dễ dàng đứng trong top 3, thành công ở trước mặt mọi người trình diễn màn nghịch tập “Đội sổ”, cái này làm cho các bạn nhỏ toàn khối mở rộng tầm mắt, chủ nhiệm lớp lão sư Ôn Văn Hạo thậm chí còn cố ý tìm Tô Văn đến văn phòng của mình nói chuyện.

Đối với vị mặt người dạ thú này, Tô Văn là thật tình không có một chút hảo cảm nào, cho nên cô chỉ là vội vàng ứng phó vài câu, rồi từ trong văn phòng trốn ra, mới ra tới cửa, Tô Văn liền thấy được La Ngữ đang dựa tường ở một bên hành lang chờ mình.

“Không có việc gì chứ?”

La Ngữ có chút lo lắng nhìn Tô Văn.

“Tôi có thể có chuyện gì?”

Tô Văn đón ánh mắt La Ngữ có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Không có gì.”

La Ngữ chuyển ánh mắt, ngày đó ở vũ hội người khác không biết Ôn Văn Hạo cùng ai rồi đi, nhưng La Ngữ biết.

Hắn liếc mắt một cái liền nhận ra đó là Tường Du, mà sau đó Tường Du dọn ra khỏi Tô gia sống chung với Ôn Văn Hạo, tuy rằng rất bí mật, nhưng ở thành phố D, đối với La gia mà nói căn bản không có bí mật gì.

Đối với lựa chọn của Tường Du ở bên Ôn Văn Hạo, làm La Ngữ cảm thấy rất ngoài ý muốn, cũng cảm thấy hết hy vọng.

Hiện tại Tường Du đã không còn giống lúc trước cho La Ngữ cảm giác động tâm, hơn nữa gần đây Tường Du còn cùng Âu Dương Lạc rất thân với nhau, cái này làm cho La Ngữ có chút để ý, hắn không biết Tường Du suy nghĩ cái gì, hôm nay trong lúc vô ý nhìn thấy Ôn Văn Hạo mang theo Tô Văn vào văn phòng, La Ngữ ma xui quỷ khiến thế nào liền đi theo, hắn cảm thấy Ôn Văn Hạo không có ý tốt.

“Cũng tan học rồi, tôi đi đây.”

Thấy La Ngữ sừng sờ ở đó không nói lời nào, Tô Văn nhin không được vừa nói vừa bước đi.

“Tôi đưa cô đi.”

“Chú Lưu sẽ đến đón tôi” từ lúc Tường Du rời khỏi Tô gia, chú Lưu lại thành tài xế chuyên đưa đón một mình Tô Văn.

“Xe tôi ở dưới lầu, tôi đưa cô đến cổng trường.”

La Ngữ mỉm cười, vẻ mặt chân thành làm người ta không đành lòng cự tuyệt.

“Được rồi.”

Tô Văn gật gật đầu, vị bạn trai cũ này, hiện giờ xem ra cũng không làm người ta chán ghét nữa.

Hai người vừa đi vừa thấp giọng nói chuyện với nhau, hoàn toàn không phát hiện có một thân ảnh mảnh khảnh vẫn luôn đi theo phía sau bọn họ, lặng lẽ cầm đi động không ngừng chụp lên.

“Tích tích”

Tô Văn vừa mới ngồi lên xe La Ngữ, di động của cô liền nhận được một tin nhắn, nhìn thấy nội dung bên trong, sắc mặt Tô Văn lạnh lùng, ánh mắt như có như không đảo qua kính chiếu hậu của xe.

“Làm sao vậy?”

Cảm giác được thần sắc Tô Văn có biến, La Ngữ nhin không được hỏi một câu.

“Không có việc gì.”

Tô Văn cười cười, rũ con ngươi nhìn di động của mình, nhìn nhìn, cô đột nhiên quay đầu nhìn La Ngữ, cười khẽ nói.

“La Ngữ, đêm lễ hội hôm đó tôi ở đại sảnh thấy anh, nhưng mà hình như lúc ấy anh còn đang ôm một cô gái khác, tôi không dám quấy rầy chuyện tốt của các người.”

Lễ hội, cô gái.....

Bàn tay cầm tay lái của La Ngữ hơi căng thẳng.

“Bị cô thấy được sao, cái kia.....”

Bỗng nhiên La Ngữ cũng không biết nên nói thế nào, cô gái mang mặt nạ kia cho hắn một loại cảm giác đặc biệt quen thuộc, nhưng hắn đoán không ra cũng tìm không thấy được cô ấy là ai.

Ngày đó cô chỉ là vô tình ngã vào trong ngực mình, hai người chỉ nói một câu, mà thời điểm tách ra cô gái ấy đột nhiên xoay người, ôm lấy hắn rồi hôn môi hắn.

Này vẫn là lần đầu tiên La Ngữ bị người ta cưỡng hôn, nhưng cô gái kia hôn hắn đặc biệt ôn nhu, mang theo sự quyến luyến thật sâu, làm tâm của La Ngữ cũng mềm mại theo, chỉ tiếc, cô biến mất quá nhanh trong đám người, sau đó La Ngữ tìm khắp toàn bộ hội trường cũng tìm không được hình bóng quen thuộc kia.

Cô là ai? Là cô bé lọ lem sao?

“Cô gái kia tôi không quen biết, nhưng tôi cảm thấy cô rất quen thuộc.”

La Ngữ có chút mắt mắt cười cười..

“Cô giống như trong truyện cổ tích cô bé lọ lem, khi mà pháp biến mất, cả người cô cũng biến mất ở trong đêm vũ hội, tôi cuối cùng tìm không thấy thân ảnh của cô ấy.”

“Cô ấy cũng không phải là cô bé lọ lem, mà là chị của cô bé lọ lem.”

“Kèo kẹt”

Nghe Tô Văn nói, La Ngữ đột nhiên dẫm chân phanh....

“Cô biết cô ấy là ai?”.

“A.”

Tô Văn có chút giảo hoạt chớp chớp mắt..

“Nói không chừng chính là tôi?”

Ách.

Ánh mắt La Ngữ chột lóe.

“Đừng đùa nữa, không phải cô, tôi biết. Cô ấy cho tôi cảm giác..... Tóm lại không phải cô.”

“Được rồi, không phải tôi, nhưng tôi thật sự biết cô ấy là ai, a, nếu anh muốn gặp cô ấy, tôi có thể hỗ trợ nha!”

“Thật sao?”

Nhìn gương mặt mỉm cười của Tô Văn, biểu tình La Ngữ có vẻ đặc biệt kích động.

“Tô Văn, cô thật sự chịu giúp tôi?”

“Xem biểu hiện của anh.”

Tô Văn lại theo bản năng liếc mắt nhìn kính chiếu hậu một cái..

“Mau lái xe đi! Anh gấp cái gì nha, cơm ngon không sợ muộn.”

La học bá:.....

Sau khi tạm biệt La Ngữ, Tô Văn cũng không có trực tiếp về Tô gia, cô phân phó chú Lưu đem xe chạy đến một tiệm cà phê cách trường học không xa, tự mình tìm cái chỗ ngồi yên tĩnh, trực tiếp mở di động gửi đi một tin nhắn.

Không bao lâu sau liền có một hình bóng quen thuộc đi vào quán cà phê, nhìn thấy Tô Văn, người nọ bước nhanh đi đến trước bàn của cô, chậm rãi ngồi đối diện Tô Văn.

“Tôi rồi?”

Tô Văn nhìn Hứa Nặc thở hổn hển, nhìn không được cong cong khóe môi.

“Tôi kêu giúp cậu một ly lam son, La Ngữ thích, cậu cũng thích chứ?”

Sắc mặt Hứa Nặc ㄟ, tuy rằng có mắt kính thật dày che đậy, nhưng Tô Văn vẫn nhìn thấy trong ánh mắt Hứa Nặc có một tia xấu hổ.

“Chuyện ngày hôm nay.....”

Tô Văn nghĩ nghĩ, đang muốn nói sang chuyện khác, Hứa Nặc ở một bên lập tức khăn trương xua xua tay...

“Tôi không theo dõi cậu, tôi thật sự không theo dõi các người!”

“Hử.”

Tô Văn nhìn dáng vẻ khăn trương của Hứa Nặc, không khỏi nhớ tới ngày đầu tiên mình tiến vào nhiệm vụ, người đầu tiên nhìn thấy cũng là Hứa Nặc.

Cô ở lớp cảm giác tồn tại cực thấp, nhưng trên thực tế Hứa Nặc là một cô gái rất xinh đẹp, cô chỉ là không thích trang điểm càng không thích biểu hiện ra bên ngoài mà thôi.

Vừa rồi ở trên xe La Ngữ, Tô Văn nhận được tin nhắn kia chính là Hứa Nặc gửi cho cô, mà nội dung tin nhắn lại là về Trương Du.

Mấy ngày nay Trương Du yên ổn không ít, mắt thấy thi học kì xong liền nghỉ ăn tết, Tô Văn cũng không quá để ý sự tồn tại của Trương Du, không nghĩ tới cô ta vẫn luôn trăm phương ngàn kế muốn “Vạch trần” mình.

Làm nữ chủ làm thành như vậy cũng thật là bó tay ~

“Tôi biết cậu trong lúc vô ý phát hiện Tường Du theo dõi tôi, Hứa Nặc cảm ơn cậu.”

Tô Văn nói làm Hứa Nặc vẫn luôn khẩn trương cuối cùng an lòng không ít.

Ngày đó ở trong lễ hội nhất thời xúc động cường hôn La Ngữ, cả người Hứa Nặc đều choáng váng.

Cô cảm thấy mình không còn mặt mũi gặp người nữa, cũng may không có người nào biết chuyện này là cô làm.

Cho nên, bạn học Hứa quyết định thực hiện kế hoạch giả chết, đánh chết cũng không thể để La Ngữ phát hiện mình là người làm chuyện xấu kia, cho nên trong khoảng thời gian này Hứa Nặc vẫn luôn trốn tránh La Ngữ, mà hôm nay thời điểm tan học nhìn thấy La Ngữ cùng Tô Văn ở bên nhau, cô lại theo phản xạ có điều kiện trốn sang một bên, kết quả trời xui đất khiến để Hứa Nặc phát hiện chuyện Tường Du đang trộm đi theo phía sau hai người kia.

Hứa Nặc cảm thấy ánh mắt Tường Du nhìn chằm chằm hai người kia có chút dọa người, cô nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là nhấn một tin nhắn cho Tô Văn.

“Tôi cảm thấy Tường Du gần đây trở nên rất kỳ quái.”

Hứa Nặc suy nghĩ một chút, giương mắt nghiêm túc nhìn Tô Văn.

“Tô Văn, cậu phải cẩn thận một chút. Cậu ta thân thủ tốt như vậy, lỡ như muốn gây bất lợi với cậu.”

“Yên tâm, tôi tự có chừng mực.”

Thật ra Tô Văn cũng có chút hiểu rõ tâm tư của Tường Du, cô ta trăm phương ngàn kế theo dõi mình cùng La Ngữ còn không phải là vì nắm giữ chứng cứ mình “Hong hạnh xuất tường” hay sao, sau đó đưa cho “Tiêu đại ca” xem?

Nếu cô ta đã dụng tâm lương khổ như vậy, mình nhất định sẽ thành toàn cho cô ta.

Kì nghỉ đông bắt đầu rồi, Tô Văn cuối cùng cũng giải phóng, mà lúc này ngọn gió về game vòng du cũng sắp được tổ chức ở nước M.

Tô Duệ vốn định mang theo Tô Văn cùng đi tham gia, nhưng Tô Văn lại để Tô Duệ một mình mang theo đoàn đội đi trước.

Ở sân bay sau khi tiễn Tô Duệ đi, Tô Văn lập tức hẹn La Ngữ gặp mặt ở một nhà hàng Tây ngay trung tâm thành phố....

“Nếu anh muốn biết cô gái ở đêm lễ hội đó là ai, như vậy anh phải giúp tôi một chuyện.”

Tô Văn đi thẳng vào vấn đề đưa ra điều kiện với La Ngữ, nghe lời nói của cô, ánh mắt La Ngữ ngưng một chút...

“Tôi làm sao lại có cảm giác đã bước lên thuyền giặc rồi thế này, cô muốn tôi giúp cái gì?”

“Biết câu lạc bộ tư nhân của Âu Dương gia không?”

Câu lạc bộ tư nhân, ngoại ô thành phố D có một câu lạc bộ cực kì xa hoa cao cấp, đó là sản nghiệp của ba ba Âu Dương Lạc.

“Câu lạc bộ đó tôi biết, cô và Tiêu Khải có hứng thú với chỗ đó à?”

Ngay từ đầu La Ngữ đối với việc Tô Văn cùng Tiêu Khải ở bên nhau có chút chú ý, khi đó hẳn còn hoài nghi Tô Văn trước khi chia tay với mình đã sớm có quen biết với Tiêu Khải, nhưng sau đó La Ngữ phái người điều tra mới phát hiện Tiêu Khải đúng thật là lần đầu tiên tới thành phố D, ngày đó ở công trường, hẳn cũng đúng thật là lần đầu tiên gặp mặt Tô Văn, mà người trước đó có quan hệ thân thiết với Tiêu Khải, chính là Tường Du.

Đoạn thời gian gần đây đã xảy ra rất nhiều chuyện, tâm cảnh của La Ngữ cũng chậm rãi trưởng thành, La gia từ trước đến nay tin tức tình thông, hiện tại La Ngữ cũng đã sớm biết Tiêu Khải xưa không bằng nay, ngày đó hẳn là một tiểu tử nghèo, còn hiện tại chính là một thiên tài của quốc nội chạm tay là bóng.

Chỉ là câu lạc bộ đó thôi sao, nói như thế nào nhỉ?

Chỉ cần người có tiền có quyền người có thể ở câu lạc bộ đó thuê phòng cho mình với người yêu, ở căn phòng kia, người có thể lựa chọn cùng người yêu của mình làm bất kì chuyện gì người muốn làm, chế phục, roi da, còng tay, nện, nơi đó cái gì cần có đều có. (SM a~~~~)

Đương nhiên, nếu người đi một mình, còn có thể tiêu tiền hưởng thụ “Minh tinh, phục, vụ” mà câu lạc bộ cung cấp.

Ở địa phương tư mật như thế, coi ra nguy trang, không kiêng nể gì hoan ái..

An toàn, kích thích, đồng thời cũng tuyệt đối không bị người khác phát hiện.

Phòng ở xa hoa, đầy đủ đạo cụ, tuyệt đối an toàn bảo mật, đây đúng là câu lạc bộ hấp dẫn người nhất.

(anh La Ngữ đây là đang PR cho câu lạc bộ của Âu Dương gia sao.. ~~~~~)

Nghe Tô Văn hỏi về câu lạc bộ đó, điều đầu tiên La Ngữ nghĩ đến chính là.... no âm tư ****, Tiêu Khải và Tô Văn đang tính đến câu lạc bộ đó phóng tung một lần sao?.

Kết quả nghe La Ngữ hỏi lại, Tô Văn chỉ là thần bí cười hề hề.

“Muốn đi câu lạc bộ, không phải Tiêu Khải, là anh.”

La Ngữ:.....

Đây là tình huống gì?

~~~~~

Bóp bóp bóp... Sắp và sung mặt rồi...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Hoán Đổi Thiên Kim (25)

Edt: Mít

Câu lạc bộ tư nhân.

Câu lạc bộ cao cấp nổi tiếng xa gần ở thành phố D, tọa lạc ở vùng ngoại thành bên cạnh một công viên cây cối xanh tươi.

Tường Du đi đến cửa câu lạc bộ, nhìn cửa câu lạc bộ kia ở trong đêm lạnh có vẻ khiêm tốn mười phần, cô do dự một chút, cuối cùng vẫn bước từ trên xe xuống, sau đó lấy ra thẻ VIP Âu Dương Lạc đưa cho mình trực tiếp thông vào cửa.

Tiến vào cửa, kim bích huy hoàng trước mắt sẽ làm cho bạn cảm thấy mình đã đi tới một thế giới khác, đại sảnh rộng rãi xa hoa, vô số mỹ nữ mặc Bikini bụng rỗng vang động cao cấp mỉm cười mà qua, các cô mới chỉ là phục vụ bình thường nhất ở đây, nhưng mỗi người đều có được dáng người sánh ngang với người mẫu.

Lần đầu tiên Tường Du nhìn thấy trường hợp này tự nhiên có chút câu nệ, cô lập tức gọi điện thoại cho Âu Dương Lạc, không bao lâu Âu Dương thiếu gia trang điểm cực kì tao nhã tự mình xuống lầu lôi kéo Tường Du tới lầu bốn, ở câu lạc bộ này, từ lầu ba trở lên đều thuộc về phòng VIP dành cho khách quý.

Âu Dương Lạc mang Tường Du vào phòng 4007, vừa vào cửa, sắc mặt Tường Du liền thay đổi....

“Chị dâu khỏe!”

Phòng rộng rãi lại tao nhã lịch sự ngồi đầy các thanh niên mười bảy mười tám tuổi, những người này đại đa số đều là học sinh Phong Hằng, đồng thời cũng là đàn em của Âu Dương đại thiếu, nhìn thấy Tường Du vào cửa, mọi người lập tức không hẹn mà cùng hô to lên.

“Âu Dương Lạc, này.....”

Trước đó Tường Du cũng không biết Âu Dương Lạc sẽ kêu nhiều người như vậy lại đây, nói cho cùng rình coi người khác cũng không phải là chuyện tốt lành gì, Tường Du cũng là hết lần này đến lần khác tự thuyết phục mình vì tốt cho Tiêu đại ca, cô mới có thể làm loại chuyện này.

Nhưng, Âu Dương Lạc làm sao lại nghĩ như vậy?

Hắn từ chỗ Tường Du biết La Ngữ chuẩn bị cùng Tô Văn tới câu lạc bộ này “ngoại tình”, Âu Dương Lạc liền hưng phấn kì lạ, hẳn cuối cùng cũng bắt được cơ hội làm cho Tô Văn khó xử, cơ hội tốt như vậy nếu không kêu thêm một ít các bạn nhỏ đến đây vậy xem chẳng phải là quá đáng tiếc sao?

Vì thế sau khi xác định La Ngữ đặt phòng 4008, Âu Dương Lạc lập tức phân phó người đem chuẩn bị phòng 40007, hơn nữa gọi đồng bọn của hắn cùng tới xem tuồng.

“Tiểu Du, em đừng đem lời bọn họ nói để ở trong lòng.”

Thấy Tường Du giống như bị một câu “chị dâu” kia dọa sợ, Âu Dương Lạc lập tức thấp giọng an ủi cô.

“Tới đây, em ngồi bên này, phòng này anh đã sớm an bài tốt rồi.”

Nói xong Âu Dương Lạc giờ tay cầm lấy điều khiển từ xa mở màn hình LED to lớn trên vách tường.

Ở câu lạc bộ mỗi một phòng đều sẽ có một cái màn hình lớn như vậy, dưới tình huống bình thường, cái màn hình lớn này sẽ đem tất cả cảnh tượng của bạn ở trong phòng đồng bộ truyền phát ra, ừm, phương diện này nội hàm chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời nha ~

Nhưng mà gian phòng này của Âu Dương Lạc, mở màn hình lớn, hiện ra lại là một gian phòng khác.

Không sai, màn hình của bọn họ hiện lên video chính là của phòng 4008 cách vách, đây là Âu Dương Lạc vận dụng quyền của mình sai người chuyển tiếp.

Lúc này tầm mắt của Tưởng Du cũng dừng ở trên màn hình, cô không tự chủ được đi theo bước chân của Âu Dương Lạc đến sofa lớn ở giữa phòng ngồi xuống.

Lúc này phòng 4008 còn chưa có người, Tưởng Du nhìn thời gian, còn năm phút nữa là 8 giờ, cô trong khoảng thời gian này vẫn luôn theo dõi Tô Văn, nhìn thấy Tiêu đại ca xuất ngoại sau đó Tô Văn gấp không chờ nổi liên hệ La Ngữ, cái này làm cho Tưởng Du vô cùng tức giận, cô vì mau chóng nắm giữ chứng cứ Tô Văn vụng trộm, trực tiếp tiêu tiền tìm người ở trong di động của Tô Văn gắn thêm máy nghe trộm, vì vậy cô mới nghe trộm được La Ngữ hẹn Tô Văn đêm nay 8 giờ ở phòng 4008 trong câu lạc bộ tư nhân ngoại thành gặp mặt trò chuyện.

Ngay từ đầu Tưởng Du cũng không biết câu lạc bộ là chỗ nào, sau đó cô hỏi Âu Dương Lạc mới biết được nơi này vậy mà là chỗ chuyên làm loại chuyện này, điều này làm cho Tưởng Du nhìn không được bắt đầu khinh bỉ Tô Văn....

Thật là nữ nhân không biết xấu hổ, bên này Tiêu đại ca vừa mới xuất ngoại cô ta liền gấp không chờ nổi cùng gian phụ ở bên nhau!

Lúc này đây, mình nhất định phải làm cho cô ta đẹp mặt!

“Rắc.”

8 giờ, thân ảnh La Ngữ đúng giờ xuất hiện ở phòng 4008, ánh mắt Tưởng Du gắt gao nhìn chăm chăm La Ngữ trong màn hình, mà những người khác được Âu Dương Lạc gọi tới ngay từ đầu cũng không biết mình được xem cái tuồng gì, hiện tại hình ảnh La Ngữ đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người nhìn không được kinh hô lên, cũng may căn phòng này hiệu quả cách âm cực kì cường đại, không lo lắng bị La Ngữ nghe được.

Đã từng là người yêu, hiện tại cách một video lại lần nữa gặp nhau, tâm tình Tưởng Du có chút ngū vị trần tạp....

Có lẽ, La Ngữ cũng bị Tô Văn lừa?

Tưởng Du đang nghĩ ngợi, liền nhìn thấy La Ngữ đã cởi áo khoác ngồi trên sofa trong phòng 4008, ở đối diện sofa hán ngồi cũng có một cái màn hình lớn.

La Ngữ hình như là tò mò nhìn thoáng qua cái màn hình lớn kia, sau đó móc di động bắt đầu gọi điện thoại...

“Tô Văn, tôi tới rồi. Cô ở đâu?”

Ở trong phòng 4007, nghe La Ngữ nói ra tên Tô Văn, tất cả thiếu niên trong phòng đều kích động lên....

Ờ mờ, đây là hiện trường quan sát La học bá cùng Tô hoa hậu giảng đường bạch bạch bạch sao?

Thật kích động có đúng không!

A, lỡ như bị La học bá phát hiện có thể bị diệt khẩu hay không?

Ách, quan nhiều như vậy làm gì!

Thời điểm một đám người nhìn không được về mặt nhộn nhạo YY, La Ngữ còn đang tiếp tục nói chuyện điện thoại, không biết trong điện thoại Tô Văn nói gì đó, La Ngữ hình như hơi nhíu mày, một tay hán cầm di động, một cái tay khác ở trên sofa sờ soạng, không bao lâu hán tìm được một cái điều khiển từ xa.

“Tôi tìm được rồi, ừ, mở ra sao?”

Khi nói chuyện, La Ngữ đã ấn chốt mở điều khiển từ xa, sau đó trên màn hình lớn lập tức xuất hiện một cảnh tượng làm hán trọn mắt há hốc mồm...

Hình ảnh là hai thân thể dây dưa bên nhau.

“Thoải mái không?”

Nam nhân thở hổn hển, một bên không ngừng vận động một bên nói những từ ngữ ô uế, mà nữ nhân dưới thân hán trừ bỏ thoải mái rên rỉ, cũng chỉ có thể gắt gao ôm nam nhân trên người, một gương mặt tinh xảo đẹp trần đầy mỹ thái câu nhân.....

Không sai, đây là Ôn cầm thú cùng tiểu thiên sứ Tường Du trên giường vận động bản full HD!

La Ngữ: Ta đã thấy được gì đó? Cầu tẩy đôi mắt ~

Ở thời điểm La Ngữ trợn mắt há hốc mồm, cách vách 4007 đồng dạng cũng đang quan sát một màn này.

Chúng namr ..... Chảy máu mũi a?

Âu Dương Lạc cả người choáng váng, hấn há miệng thờ dốc, trợn mắt há hốc mồm nhìn nữ nhân mà mình cảm thấy là thiện lương thuần khiết đang giống như dâm phụ ở dưới thân Ôn Văn Hạo rên rỉ liên tục.

Này..... Này không phải sự thật, không phải sự thật.

Mồ thiếu niên trung nhị bệnh phảng phất nghe được âm thanh tâm pha lê của mình bị nghiền nát thành từng mảnh.

“Không được xem, đừng xem nữa!”

Cuối cùng người phản ứng đầu tiên lại là Tường Du, giống như nỗi điên đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay Âu Dương Lạc, nhưng điều khiển từ xa nhỏ kia giống như đột nhiên không nhạy nữa, cho dù ấn như thế nào cũng không tắt được.

Tường Du kích động chạy đến trước màn ảnh, muốn dùng thân thể của mình che lại cảnh tượng bên trong, nhưng mà thân thể của cô mảnh khảnh như vậy làm sao có thể che đậy được hết?

Hơn nữa, nhìn thấy cô kích động đứng trước màn hình ngực phập phồng kịch liệt, đại đa số thiếu niên trong phòng đều theo bản năng nuốt nước miếng.

Đờ mờ, quả nhiên giống như trong video, nhìn thật lớn ~ (*ganh ty* ¬ ¬)

“Cút hết đi!”

Cuối cùng bởi vì Âu Dương Lạc phản nộ rống lớn một tiếng, mọi người mới lưu luyến rời đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Âu Dương Lạc và Tường Du, ở bên tai hấn không ngừng vang vọng âm thanh làm người ta mặt đỏ tim đập kia...

“Tường Du.”

Âu Dương Lạc khom người nhìn Tường Du đang ngồi xồm trên mặt đất khóc đến hứu khí vô lực...

“Cô nhìn tôi!”

Hấn gờ tay túm chặt tóc Tường Du cưỡng bách cô đối diện với mình...

“Cô nói cho tôi biết, cô vì cái gì muốn..... Phản bội tôi?”

Rất rõ ràng, ở trong thế giới của mổ trung nhị, từ sau khi Tường Du chia tay với La Ngữ, cô vẫn luôn thân cận với mình, đối với mình rất tốt, Tường Du không có cự tuyệt, thậm chí có rất nhiều lần Âu Dương Lạc cảm lòng không đậu còn ôm Tường Du, kéo tay nhỏ của cô, nhưng Tường Du chưa bao giờ cự tuyệt.

Cho nên, Âu Dương Lạc vẫn luôn cho rằng mình đã là bạn trai của tiểu thiên sứ Tường Du.

Nhưng vừa rồi, ở trước mặt một đám đàn em của hấn, hấn bị mang lên đầu một cái mũ xanh mượt phiên bản thăng cấp vô địch vũ trụ.

“Âu Dương Lạc, Âu Dương Lạc anh.....”

Nhìn thấy ánh mắt Âu Dương Lạc dần dần trở nên lạnh băng quý dị, trong lòng Tường Du hoảng hốt nhận không được bắt đầu giấy giụa.

“Ôn lão sư rất dừng mãnh sao? Hấn có thể thỏa mãn cô, tôi không thể sao?”

Âu Dương Lạc thấy Tường Du ở trước mặt mình giấy giụa, hấn nhận không được trầm mặt, cúi đầu xuống mắt thấy phải hôn lên mặt Tường Du.

Mà Tường Du kinh hoàng thất thố ở ngay lúc này cuối cùng phát huy ưu thế võ lâm cao thủ của mình, một bộ tổ hợp quyền, đánh Âu Dương Lạc ngã xuống đất.

“A, ha ha.”

Âu Dương Lạc ngã trên mặt đất, gờ tay lau đi máu trên khóe môi, chịu đựng ngực và toàn thân đau đớn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tường Du.

“Cô cho rằng tôi muốn chạm vào cô sao? Ở trước mặt tôi cô thể hiện thuần khiết trinh tiết cái gì? Ôn Văn Hạo là khách quen của câu lạc bộ này, nữ nhân bị hấn ngủ qua không một ngàn thì cũng tám trăm, đối với giày rách hấn đã dùng qua, cô cho rằng Âu Dương Lạc tôi sẽ hiếm lạ?”

Lung lay đứng dậy, Âu Dương Lạc lại hướng về phía Tường Du lộ ra một nụ cười có chút dữ tợn...

"Sau này, đừng để tôi ở Phong Hằng lại nhìn thấy cô, nếu không....."

Âu Dương Lạc nói chưa xong, nhưng ý tứ trong lời nói đã thuyết minh vô cùng rõ ràng.

“Loảng xoảng!”

Hung hăng đá văng cửa 4007, Âu Dương Lạc nháy mắt ra khỏi cửa vừa lúc nhìn thấy La Ngữ mới từ 4008 ra tới, hai nam nhân liếc mắt nhìn nhau một cái, thoáng nhìn thấy bộ dáng Âu Dương Lạc có chút chật vật, La Ngữ rũ mắt xoay người không nói một lời rồi đi, không cần hỏi, hẳn đại khái cũng đoán được Âu Dương Lạc xảy ra chuyện như thế nào.

Chiều này của Tô Văn thật đúng là chơi rất đẹp, không chỉ làm cho thanh danh Tường Du quét rác, mà còn làm cho mặt mũi Âu Dương đại thiếu lần này cũng trực tiếp ném ra ngoài cửa....

~~~~~

Chế nữ chính sẽ chưa dừng lại ở đây đâu các nàng ạ, bà còn sẽ hắc hơn nữa.. Và sẽ còn thâm hơn nữa... Áhihi..

*****Trailers tập 26 nà..**

“Anh cảm thấy đáng người Tô Văn thế nào?”

Tường Du đột nhiên ở trong điện thoại thấp giọng dụ hoặc.

“Em gái này của tôi có rất nhiều người thích đấy.”

Tô Văn?

Ôn Văn Hạo không có lập tức treo điện thoại, trong đầu hiện ra khuôn mặt mỹ lệ rồi lại quá lạnh nhạt của Tô Văn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Hoán Đổi Thiên Kim (26)

Edt: Mít

~~~~~

Sau khi Tường Du từ câu lạc bộ ra tới hầu như là tức muốn học máu về Tô gia tìm Tô Văn tính sổ, mà người làm của Tô gia lại nói cho cô biết, Tô Văn đã sớm ngồi máy bay đi nước ngoài.

Cuối cùng cũng phát hiện bản thân mình từ đầu tới cuối đều bị Tô Văn tính kế, Tường Du thất hồn lạc phách ngã ngồi trên mặt đất....

Cô cảm giác được mình xong đời rồi, đời này đều xong rồi.

Bị nhiều người nhìn thấy chuyện của mình cùng Ôn Văn Hạo như vậy, đồng thời lại bị Âu Dương Lạc cảnh cáo uy hiếp, cô biết mình ngốc không nổi ở Phong Hằng nữa, thậm chí, ở toàn bộ thành phố D, cô cũng trở thành một trò cười.

Ngày hôm sau, video của Tường Du và Ôn Văn Hạo đã bắt đầu ở thành phố D lưu truyền rộng rãi, thậm chí đến Tô Hải Thành cũng nhận được một bản, đối với loại chuyện đồi phong bại tục này, thân là một người cha cũng cảm thấy mặt mũi không còn nữa, tự nhiên cũng là mười phần đau lòng.

Thời điểm Tô Văn cùng Tô Duệ ở nước ngoài khái hoàn trở về, toàn bộ vòng tròn thượng lưu ở thành phố D vẫn còn đang lưu truyền chuyện của Tường Du cùng Ôn Văn Hạo.....

Thiên kim chân chính thì thế nào? Còn không phải là làm những chuyện không thể nhìn người sao.

Cái gọi là miệng đời đáng sợ, vốn từ nông thôn đi ra, đây mới là lần đầu tiên Tường Du nhận thức được cái gọi là sắc mặt “người thượng lưu”.

Thời điểm bọn họ nịnh bợ người, thì người sẽ được ngồi ngay ngắn trên đám mây, nhưng thời điểm bọn họ dẫm đạp người, người sẽ bị lún sâu vào vũng lầy căn bản không có cách nào biện bạch cho mình.

Ở ngay lúc này, Tường Du mới hiểu được "nhà" mang hàm nghĩa như thế nào, có Văn Thù ngày đêm làm bạn, cảm xúc của Tường Du cuối cùng cũng dần dần ổn định.

Mà Tô Văn với Tô Duệ về nước lại trở thành lí do Tường Du bạo hòa phát tác.....

“Tô Văn, là mày! Đều là mày làm! Mày vì cái gì muốn hại tao như vậy? Mày sao có thể ngoan độc như vậy!”

Khi cách nhiều ngày, Tường Du sắc mặt tiêu tụy, trong mắt chỉ toàn là hoảng hốt, một khắc nhìn thấy Tô Văn vào cửa, đáy mắt Tường Du bỗng nhiên hiện lên một tia sắc lạnh, cô đi nhanh về phía Tô Văn, giờ tay muốn cho Tô Văn một cái tát.

Trong đại sảnh không có ai kịp ngăn cản Tường Du, nhưng mà phía sau Tô Văn lại có một người so với Tường Du còn nhanh hơn.

“Bang!”

Âm thanh cái tát vang dội đánh vào mặt Tường Du, cô cứng người tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn nam nhân trước mắt mình.

“Tiêu.....”

“Tường Du, tất cả đều là do cô gieo gió gặt bão.”

Tô Duệ đánh gãy lời nói Tường Du, đoạn video kia vốn dĩ hẳn cùng Tô Văn thật sự không tính phóng ra ngoài, nhưng Tường Du vẫn luôn không buông tha theo dõi Tô Văn, thậm chí còn ở trên di động của cô gắn máy nghe trộm, điều này đã đung vào điểm mấu chốt của Tô Văn.

Cái gọi là không làm bậy sẽ không chết, Tường Du là tự mình đi tìm đường chết.

“Tường Du, đừng đem tất cả mọi chuyện đều đẩy lên trên người người khác.”

Tô Văn tiến lên một bước, nhìn Tường Du trước mặt hai mắt ủy khuất mà quật cường.

“Là tôi kêu cô cùng Ôn Văn Hạo lên giường sao? Là tôi cưỡng ép cô cùng Âu Dương Lạc chơi trò mập mờ sao? Hay là tôi buộc cô theo dõi tôi cùng La Ngữ? Nếu như cô thích rình coi riêng tư của người khác như vậy, lần này tôi khiến cho cô đủ sung sướng, để cho mọi người đều nhìn thấy cô mỹ lệ động lòng người cỡ nào, dục cầu bất mãn! Cô cũng không cần cảm tạ tôi, ai bảo cô là chị tốt của tôi chứ? Cô chiều cổ tôi lâu như vậy, lần này coi như em gái tôi đẩy đáp lễ cho cô!”

“Tô Văn, cô!”

Tường Du bị lời nói Tô Văn kích thích, biểu tình kích động lại muốn động thủ, chỉ là khóe mắt liếc thấy ánh mắt Tô Duệ lạnh như băng, động tác của Tường Du hoãn lại..

“Tiêu đại ca, cô ta làm như vậy anh cũng có thể làm như không thấy sao? Em.....em theo dõi cô ta, nhưng em cũng không có ngoan độc giống như cô ta vậy, thế nhưng đem... video tư mật của người khác công khai ra ngoài.”

“A.”

Nghe Tường Du vẫn nói lời nồng nặc, vẫn như cũ cảm thấy mình không sai tất cả đều là Tô Văn sai, Tô tướng quân cũng chỉ có thể ha hả. *(Ta cũng +1 ha hả)*

“Tôi nghe qua một câu ngạn ngữ hình như gọi là chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn, Tường Du, nếu cô có thể theo dõi nghe trộm Tô Văn, Tô Văn vì cái gì không thể phản kích? Hơn nữa cái gọi là video, nếu cô chưa làm qua, cô ấy còn có thể oan uổng cô sao? Cô nếu là đồng ý cũng có thể phóng video nha, a, đúng rồi! Thiếu chút nữa đã quên, vợ nhỏ nhà tôi mới không giống người nào đó sẽ tùy tiện tiện cùng nam nhân khác lên giường, cô nếu muốn video, phải chờ chúng tôi kết hôn tới nháo động phòng, đương nhiên, tôi sẽ không cho cô cơ hội này!”

Nói xong, Tô Duệ không kiên nhẫn giờ tay đem Tường Du đẩy qua một bên, quay đầu lại ánh mắt ôn nhu nhìn Tô Văn.

“Vợ, đừng lý sự với cô ta, đầu óc cô ta có bệnh, em ngồi máy bay lâu như vậy chắc là mệt rồi đúng không? Anh giúp em mở nước tắm, chúng ta tắm rửa!”

Dưới ánh mắt muốn ăn thịt người của Tường Du, Tô tướng quân vẫn như cũ mặt đầy ôn nhu lời kéo vợ mình ôn tồn đi lên lầu.....

Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Tường Du theo bản năng hung hăng cắn răng, gương mặt đẹp không tự chủ được vặn vẹo.

“Tiểu Du, chuyện này em gái con có một phần không đúng, nhưng con cũng..... Ai! Trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, ba và mẹ con cũng có trách nhiệm”

Tô Hải Thành vẫn luôn trầm mặc không đành lòng nhìn cái gia đình đang êm ấm của mình tan rã như vậy, hẳn nhin không được thấp giọng khuyên giải an ủi vài câu.

Mà nghe hắn nói, Tường Du chỉ là ở trong lòng cười lạnh...

Tô gia?

Ở thời điểm Tô Văn chưa trở về, cô còn cảm thấy ba mẹ của mình chính là chỗ dựa tránh gió, nhưng hiện tại Tô Văn đã trở lại, đầu sỏ gây tội hại mình ở ngay trước mắt, nhưng vợ chồng Tô Hải Thành lại đối với hành vi phạm tội của Tô Văn chẳng quan tâm. ....

(hành vi phạm tội cái quỷ á.. ~~~)

Cha mẹ như vậy, thật sự làm tâm cô nguội lạnh.

“Con mệt rồi, con lên lầu trước.”

Tường Du buông nắm tay đang nắm chặt, xoay người chậm rãi lên lầu, sau khi trở lại phòng mình, đáy mắt Tường Du hiện lên một tia điên cuồng, cô lấy đi động gọi cho Ôn Văn Hạo.

“Có việc?”

Từ sau khi sự kiện kia bị phơi bày ra ngoài ánh sáng, ngày tháng của Ôn Văn Hạo ở Phong Hằng cũng không quá tốt, ai bảo Phong Hằng là địa bàn của Âu Dương gia chứ?

Ôn gia tuy cũng là gia tộc lớn, nhưng Ôn gia không phải là gia tộc bản địa, nước xa không cứu được lửa gần, cũng may Ôn Văn Hạo là người biết co duỗi, mấy ngày nay hắn không còn liên hệ với Tường Du nữa, hơn nữa còn tự mình đến Âu Dương gia thăm ông của Âu Dương Lạc, hai bên vốn dĩ không có xung đột lợi ích gì, chỉ là một ít "nhĩ nữ tư tình" việc nhỏ, tự nhiên liền chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không rồi.

Hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại của Tường Du, ngữ khí Ôn Văn Hạo thật lãnh đạm.

Những năm gần đây hắn ngủ với biết bao nhiêu cô gái, tuy rằng Tường Du xem như là người xuất sắc nhất trong số đó, thân thể mềm dẻo cũng xác thực làm mình hết sức si mê, nhưng hiện tại cô đã thành công đắc tội hai đại gia tộc bản địa lớn nhất là Âu Dương gia cùng La gia, dưới tình huống như thế, chỉ cần Ôn Văn Hạo còn có một chút xú chỉ số thông minh, hắn nên cùng Tường Du hoàn toàn phân rõ giới hạn.

Đầu bên kia điện thoại, Tường Du cũng cảm giác được Ôn Văn Hạo lãnh đạm, nhưng cô đã không thêm để ý, mình lại không phải thật sự thích Ôn Văn Hạo.

“Tôi có chuyện muốn tìm anh hỗ trợ.”

“Tôi chỉ sợ không thể giúp cô.”

Ôn Văn Hạo cự tuyệt thật dứt khoát, thậm chí hắn hoàn toàn không muốn biết Tường Du muốn mình giúp cô ta làm cái gì.

“Anh cảm thấy đáng người Tô Văn thế nào?”

Tường Du đột nhiên ở trong điện thoại thấp giọng dụ hoặc.

“Em gái này của tôi có rất nhiều người thích đấy.”

Tô Văn?

Ôn Văn Hạo không có lập tức treo điện thoại, trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt mỹ lệ rồi lại quá lạnh nhạt của Tô Văn.

Có thể được chọn làm hoa hậu giảng đường, tự nhiên là có đủ mỹ mạo cùng cao lãnh.

Đối với mỹ nhân như vậy, Ôn Văn Hạo không có sức chống cự.

“Nếu anh thích tôi giúp anh an bài.”

Tường Du ngữ khí vô cùng thấp cũng cực kì kiên định.

“Vì cái gì?”

Ôn Văn Hạo đã có chút động tâm vẫn nhịn không được hỏi một câu.

“Bởi vì chuyện video, cho nên cô muốn trả thù cô ấy sao?”

“Cô ta mừng một tội mười lăm mà thôi, cô ta muốn hủy đi thanh danh của tôi, tôi cũng muốn để cho cô ta thân bại danh liệt!”

Cảm giác được trong giọng nói của Tường Du tràn đầy tàn nhẫn, Ôn Văn Hạo đột nhiên rung mình một cái.

Quả nhiên, ong vàng đuôi sau chằm, độc nhất phụ nhân tâm

Trên đời này không thể chộc đến nhất, chính là loại sinh vật gọi là nữ nhân này.

Nhưng mà, sắc đẹp trước mặt, một thân dung mạo của hoa hậu giảng đường bày ra trước mắt, Ôn Văn Hạo làm sao có thể buông tha?

“Được rồi, nhìn lại tình cảm dĩ vãng của chúng ta, tôi giúp cô báo mối thù này.” *(không còn cái đó để báo thù đâu anh nha)*

Nghe Ôn Văn Hạo “Hiên ngang lâm liệt” nói như thế, Trương Du cũng nhìn không được cười nhạo, hắn và Tô Văn bắt quạ cũng chỉ là một mặt hàng.....
(ta quỳ)

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Hoán Đổi Thiên Kim (27)

Edt: Mít

Tết âm lịch vốn là ngày cả nhà đoàn tụ vui mừng, nhưng mà Tô gia xảy ra việc lớn như vậy, cho dù tới Tết âm lịch, biệt thự cũng không có không khí vui mừng gì.

Trương Du vẫn luôn đem mình nhốt trong phòng ở thời điểm 12h khuya tiếng chuông báo hiệu tân niên vang lên bỗng nhiên khóc lóc nhận sai với Văn Thù, sau đó lại rơi lệ đầy mặt tỏ vẻ sau này mình nhất định phải buông bỏ quá khứ, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới, đồng thời cũng hy vọng có thể vứt bỏ hiềm khích cùng em gái, làm một đôi chị em tương thân tương ái.

Nếu là Trương Du trước kia, Tô Văn còn miễn cưỡng tin tưởng lời cô ta nói có vài phần thiệt tình, nhưng hiện tại sao, ha hả, quý mới tin tưởng cô ta muốn tiêu tan hiềm khích lúc trước với mình đấy!

Nhưng mà nhìn nữ chủ đại nhân ra sức biểu diễn như vậy, đôi mắt đều khóc đến sưng lên rồi, Tô Văn chỉ có thể miễn miễn cưỡng cưỡng làm bộ mình không phát hiện thấy cô ta tràn đầy ác ý~

Sau khi Tết âm lịch qua đi liền đến thời gian khai giảng, Tô Văn thật ra không có chuẩn bị gì, mà bởi vì 《Lăng Thần》 đã chuẩn bị toàn diện sẵn sàng để đưa ra thị trường, tiết tấu sinh hoạt của Tô Duệ trở nên rất nhanh, bởi vì thường xuyên tăng ca, ở Tô gia rất ít khi được nhìn thấy thân ảnh Tô Duệ.

Đảo mắt lại đến tết Nguyên Tiêu, sang năm lần đầu tiên Trương Du chủ động hẹn Tô Văn đi ra ngoài...

“Tiểu Văn, tối nay 10h 《đế đô loạn》sẽ công chiếu lần đầu tiên, Tiểu đại ca không ở đây, chúng ta cùng đi xem đi!”

《đế đô loạn》đúng là bộ điện ảnh mà Tiểu Văn Nghị tham diễn, cái gọi là số mệnh, có những chuyện có thể sửa đổi nhưng lại có những chuyện đã được chú định sẵn.

Không có Tô Duệ nhắc nhở cùng cản trở, Tiểu Văn Nghị cuối cùng vẫn là tham diễn bộ điện ảnh này, hơn nữa giống như nguyên cốt truyện mà Tô Văn biết, vai hắn đóng đúng là nam số 3, Lục hoàng tử.

Đối với bộ điện ảnh này, Tô Văn thật ra cũng rất có hứng thú, thấy Trương Du vẻ mặt chờ mong nhìn mình, Tô Văn nhìn không được ý vị thâm trường cười...

“Được rồi, tôi hôm nay cũng tính đi cổ vũ Văn Nghị.”

Thấy Tô Văn dễ dàng đáp ứng như vậy, đáy mắt Trương Du hiện lên một tia vui mừng.

“Được, chúng ta quyết định như vậy!”

Rời khỏi phòng Tô Văn, Trương Du đặc ý nhếch khóe môi, hơn nữa lại lần nữa nhấn cho Ôn Văn Hạo một tin nhắn.

"Đêm nay 10 giờ, chờ tin tức của tôi."

Chạng vạng 6 giờ, ăn xong cơm chiều, Trương Du đem mình trang điểm một phen, an vị ở trên sofa có chút thất thần nhìn chằm chằm bức tường trang trí kiểu châu Âu đến phát ngốc.

Trong lòng nghĩ lập tức có thể làm cho Tô Văn thân bại danh liệt, Trương Du cảm thấy tế bào toàn thân của mình đều đang sôi trào, đáng tiếc, càng sắp

đến lúc cô lại càng cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm.

“Tích tích.”

Một tin nhắn đột nhiên ở giao diện di động của Tường Du nhảy ra, ngay từ đầu Tường Du chỉ là tùy ý nhìn lướt qua, bình thường đều là tin nhắn chúc phúc của các thương gia, mà khi Tường Du nhìn thấy tên của Ôn Văn Hạo, cô ngây ra một lúc, lập tức chột dạ thừa dịp mọi người không chú ý bước nhanh tới phòng vệ sinh lầu 1.

Tin nhắn của Ôn Văn Hạo rất ngắn gọn, hắn nói mình có việc gấp muốn nói với Tường Du trước, sau đó còn kèm theo một cái địa chỉ, Tường Du biết đó là địa chỉ biệt thự tư nhân của Ôn Văn Hạo, cô trước kia từng qua đó hai lần.

Mất thấy đại kế báo thù của mình sắp phải thực hiện, hay là lúc này Ôn Văn Hạo lâm trận đổi ý? Hay là hắn tính trước ở chỗ mình tìm được một ít “Chỗ tốt”?

Ánh mắt Tường Du lập loè, cô biết khoảng cách từ Tô gia đến biệt thự của Ôn Văn Hạo thật ra cũng không quá xa, nếu hiện tại mình đi đến đó, hẳn là có thể về trước 9 giờ. Nếu Ôn Văn Hạo có tâm tư không tốt gì.

Tường Du cảm quyền, cô đã không còn là mình của trước kia nữa, không bao giờ dễ dàng bị người ta khi dễ.

Nhìn thấy Tường Du vội vàng ra cửa, Tô Văn cũng không để ý, cô tiếp tục nhàm chán một bên xem TV một bên cùng Tô Duệ nhắn tin..

Tô tướng quân: nữ nhân điên ra cửa chưa?

Tô Văn: Ừm, anh rút cuộc làm cái gì đó?

Tô tướng quân: Bí mật ~

Tô Văn: Buổi tối cùng đi xem phim không?

Tô tướng quân: Vân Nghị cho anh hai vé khách quý, 10 giờ anh chờ em.

Tô Văn: được.

Nhắn tin với Tô Duệ xong, Tô Văn lại nghĩ tới ban ngày Tường Du đưa cho mình hai tấm vé xem phim, cô nhìn không được nhắn cho La Ngữ một tin.

"Đi xem《 đế đô loạn 》 không? Đêm nay 10 giờ đến tầng năm rạp chiếu phim Tân Thiên Địa, chị cô bé lọ lem cũng có vé nha ~

Sau khi gửi tin nhắn, Tô Văn lại gọi điện thoại cho Hứa Nặc hẹn cô ấy tối nay 9h40 gặp ở cửa rạp chiếu phim.

Làm xong tất cả, Tô Văn thoải mái duỗi eo lười một cái....

Thật ra duyên phận giữa người với người rất kỳ quái.

Giống như Hứa Nặc vẫn luôn yên lặng yêu thầm La Ngữ.

Mà La Ngữ lại đối với chị của cô bé lọ lem ngày đó ở lễ hội nhớ mãi không quên.

Bọn họ yêu lẫn nhau, thật sự chính là đôi phương sao?

Yêu thầm giống như là một hồi cảnh tượng trong mơ, người tình nguyện say mê trong đó không biết hôm nay hôm nào, nhưng khi có một ngày, giấc mộng này bị người ta cưỡng chế đánh thức, khi người từ cảnh trong mơ trở về hiện thực, khi người chân chính gặp phải người mà người yêu thầm lâu ngày, người đến gần hắn, hiểu hắn, hắn vẫn còn là bộ dáng trong mộng của người sao?

Làm người nhất kiến chung tình, vĩnh viễn là giá trị nhan sắc.

Mà làm người nhớ mãi không quên, cũng vĩnh viễn chỉ là một khắc cảm giác mà thôi.

Tô Văn không cách nào thành toàn cho họ, cô cũng chỉ có thể giúp Hứa Nặc và La Ngữ không bỏ qua nhau mà thôi, đến cuối cùng bọn họ có hợp hay không, có ở bên nhau hay không, đó thuộc về tình cảm của bọn họ, nhân sinh của bọn họ.

Tô Văn đối với chuyện của người khác luôn không quan tâm như vậy, lúc này đây cô giúp họ cũng chỉ vì cô còn thiếu Hứa Nặc và La Ngữ một phần nhân tình mà thôi.

Ở thời điểm Tô Văn làm tốt tất cả, Tường Du vội vàng ra cửa đã ngồi xe đi tới ngoài cửa biệt thự của Ôn Văn Hạo, nhìn đại sảnh với những ngọn đèn dầu huy hoàng, Tường Du hít sâu một hơi, lúc này mới đi tới cửa ấn chuông.

Biệt thự không người đáp lại, Tường Du đợi trong chốc lát nhìn không được gọi điện thoại cho Ôn Văn Hạo, kết quả gọi cho hắn cũng không có người nghe máy.

Này.....

Tường Du chân chờ sau đó dùng sức vỗ vỗ cửa biệt thự, kết quả ngay lúc này, cửa biệt thự thế mà bị cô mở ra.

Cửa không có khóa?

Tình cảnh quý dị như thế, người bình thường đều do dự có nên báo cảnh sát hay không hoặc là dứt khoát xoay người rời đi?

Nhưng Tường Du nhà chúng ta thân là một nữ chủ, sao có thể sẽ xoay người rời đi?

Quy định của nữ chủ điều thứ nhất: Có khó khăn nhất định phải xông lên! Không có khó khăn thì tạo ra khó khăn, không được đi đâu hết!

Tường Du chỉ do dự một giây, sau đó đi nhanh vào biệt thự, biệt thự mở đèn, nhưng phòng khách lại trống tuếch.

Từ lầu hai biệt thự không ngừng bay ra mùi máu tươi nhàn nhạt, sắc mặt Tường Du biến đổi, bước nhanh lên lầu.

Mùi máu tươi là từ trong phòng nào đó ở lầu hai truyền ra, Tường Du nhận ra phòng kia, chính là phòng ngủ của Ôn Văn Hạo.

Chẳng lẽ hẳn xảy ra chuyện gì?

Tường Du dưới sự nóng vội lập tức dùng sức đẩy cửa phòng, cả người không hề cảnh giác vọt nhanh vào, ở nháy mắt cô vọt vào, đột nhiên có người từ phía sau đuôi tay bưng kín miệng mũi của cô, có một hương vị đặc thù, Tường Du chỉ cảm thấy trước mắt mình một trận mờ hồ, ở trước khi mất đi ý thức, cô thấy giữa thấy được mặt của Ôn Văn Hạo ở phía sau mình sớm đã vụn vỡ.....

Buổi tối 10 giờ, 《 đế đô loạn 》 đúng giờ công chiếu, rạp chiếu phim đen nhánh một mảnh, đã ngồi đầy người tới xem.

Tô Văn và Tô Duệ ngồi thoải mái trong phòng VIP dành cho khách quý, toàn bộ quá trình nghiêm túc quan sát tác phẩm thành danh này của Tiêu Văn Nghi, thời điểm phim kết thúc từ rạp chiếu phim đi ra, Tô Văn phát hiện thật sự có rất nhiều người xem nữ đều khóc đỏ đôi mắt.

“Ai, kia không phải là La Ngữ sao?”

Thời điểm Tô Duệ ra tới liếc mắt một cái liền thấy được người quen của mình ở trong đám người.

“Ồ bên cạnh hẳn chính là..... Hứa Nặc sao?”

Đối với Hứa Nặc, Tô Duệ không quen thuộc lắm, nhưng Tô Văn đã từng nói qua với hắn chuyện của Hứa Nặc và La Ngữ, cho nên Tô Duệ cảm thấy người bên cạnh La Ngữ nhất định chính là Hứa Nặc.

Lúc này Hứa Nặc hình như cũng bị tình tiết của phim làm cảm động, đang tháo xuống mắt kính trộm xoay người ở một bên lau nước mắt.

“A, là em hẹn bọn họ tới, hai vé kia của Tường Du không nên lãng phí.”

Nghe Tô Duệ hỏi, Tô Văn cũng trực tiếp đem chuyện mình hẹn hai người tới xem phim nói một lần.

Cô tin tưởng La Ngữ nếu thật sự đối với chị cô bé lộ lem nhớ mãi không quên, hẳn nhất định sẽ ở trong đám người tìm được hình bóng quen thuộc kia.

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ cười cười ôm bả vai cô.

“Vợ của anh từ khi nào lại trở thành Nguyệt Lão chuyên nối dây tơ hồng rồi?”

Tô Tiểu Văn, người đã quên người thân là một kẻ phá hư, nhiệm vụ là hủy CP sao?

Liếc thấy ánh mắt trêu chọc của Tô Duệ, Tô Văn ánh mắt có thâm ý nhìn Hứa Nặc cùng La Ngữ trong đám người.

“Có một số người, chỉ thích hợp lưu tại đáy lòng, còn có một số người, cũng chỉ thích hợp nhớ mãi không quên. Có đôi khi hai người đó thoát nhìn các phương diện đều xứng đôi, lại không nhất định có thể thiên trường địa cửu, thật ra, em không xem trọng bọn họ.”

Trên đời này có rất ít người cả đời chỉ biết yêu một người như vậy.

Thời điểm muốn yêu, liền không cần do dự dùng hết toàn lực để yêu, tới cuối cùng cho dù không thích hợp, cho dù muốn tách ra, ít nhất bạn cũng đã từng không oán không hối hận không tiếc nuối khi từng yêu người đó.

Tô Văn từng yêu, từng hận, cũng đã từng tuyệt vọng thật sâu, đã từng mê mang, may mà, cô gặp được Tô Duệ.....

Nếu bạn cũng gặp được người như vậy, do dự liền xác định sẽ mất đi đôi phương.

(không gặp được đâu)

Nếu dừng cảm tiến về phía trước, nói không chừng, bạn sẽ thấy được Tô tướng quân của đời mình ~

~~~~~

Đáng lẽ hôm nay ta thất tình nên không đăng chương đâu, mà hên là ta vẫn chưa bị thất tình nên quảng chương lên cho các nàng =)))) ♥□

Chương sau nữ chủ đại nhân thật Ôn cảm thú.....

Còn 2c nữa hết TG này rồi nha.

Ngày mai 2 tập cuối đó, mọi người nhớ hóng nha ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Hoán Đổi Thiên Kim (28)

Edt: Mít

~~~~~

Trong tầng hầm ngầm tối tăm, khắp nơi tràn ngập mùi máu tươi.

Tường Du dần dần khôi phục ý thức, cô run rẩy mở to mắt, đập vào mắt lại là đôi mắt đỏ như máu của Ôn Văn Hạo.

“Ôn lão sư, Văn Hạo, anh..... anh làm cái gì vậy?”

Tường Du theo bản năng giãy giụa, lúc này cô mới phát hiện cả người mình bị trói bằng dây thừng ở trên ghế, bởi vì cô giãy giụa có chút kịch liệt, toàn bộ chiếc ghế ngã trên mặt đất, mà đầu cô cũng cùng mặt đất tiếp xúc thân mật, chất lỏng nhơm nháp dính đầy trên sườn mặt Tường Du, chất lỏng màu đỏ lạnh băng mà sền sệt.

Đây là..... máu.

“A!”

Tường Du hét to một tiếng, cả khuôn mặt đều trở nên trắng bệch.

“Hoảng cái gì?”

Thanh âm Ôn Văn Hạo trầm thấp khàn khàn.

“Đây đều là máu của tôi.”

Ôn Văn Hạo vừa nói, một bên động tác quái dị ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhéo cầm Tường Du, để cô ta đối diện với mình.

Lúc này Tường Du mới phát hiện thân trên của Ôn Văn Hạo tuy rằng vẫn mặc sơ mi trắng sạch sẽ như cũ, nhưng nửa thân dưới của hắn lại sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Anh.....”

Đôi mắt Tường Du đột nhiên tròn to, đôi môi trắng bệch đang không ngừng run rẩy.

“Đều là vì cô đó.”

Giọng nói của Ôn Văn Hạo quý dị.

“Cô không phải muốn tính kế Tô Văn sao? Vừa rồi mê được tôi cho cô dùng chính là do cô chuẩn bị cho Tô Văn, còn có.....”

Ngón tay Ôn Văn Hạo không tự chủ được dùng sức đem cằm của Tường Du niết đến biến dạng.

“Còn có những đạo cụ trong tầng hầm ngầm này, tôi cảm thấy cô cũng sẽ thích, cô nhất định sẽ thích.”

Khi nói chuyện Ôn Văn Hạo đột nhiên đứng dậy tiện tay cầm roi da trên mặt đất quất lên mặt Tường Du....

“A!”

Lực quất thật lớn cùng với đau đớn, làm Tường Du lập tức thất thanh hô đau, mà trên khuôn mặt trắng nõn phẫn nộ của cô giờ phút này cũng bị roi da quất ra một cái vết máu màu đỏ....

“Tiện nhân! Tiện nhân! Đều là bởi vì mày! Cái gì cũng bị mày huỷ hoại!”

Ôn Văn Hạo một bên quất Tường Du một bên điên cuồng phát tiết đáy lòng tuyệt vọng cùng sợ hãi của mình.

Biệt thự Tô gia..

Thời điểm Tô Văn và Tô Duệ về đến nhà đã là đêm khuya, trong phòng một mảnh đen nhánh, Tô Duệ lẳng lặng đem Tô Văn ôm ở trong ngực...

“Vợ, chúng ta nhanh rời khỏi thế giới này thôi.”

Tô Duệ không thích thế giới này, nơi này trừ bỏ não tàn thì chính là kẻ điên.

Hơn nữa chỉ có thể xem chứ không thể ăn gì đó, một chút cũng không hạnh phúc a ~ *(lí do chính của anh là điều này chứ gì ~~~)*

“Ừm.”

Tô Văn ở trong ngực Tô Duệ cọ cọ...

“Tô Duệ, anh giải quyết Tường Du rồi sao?”

Tuy rằng không biết Tường Du vì sao vội vàng vàng đi ra ngoài, nhưng rất rõ ràng tất cả đều là Tô Duệ ra tay.

“Không phải có câu nói gọi là tự làm bậy không thể sống sao? Giống như cô ta và Ôn Văn Hạo, đều không cần người khác giải quyết, tự mình tìm đường chết cho mình.”

Không sai, Tô tướng quân mới không có làm cái gì.

Hắn chỉ là đem Ôn Văn Hạo thiến gì gì đó, sau đó lại phong bế huyết đạo của hắn ta, để hắn ta trong vòng hai canh giờ không cảm giác được đau đớn mà thôi.

Tên cầm thú này vậy mà dám mơ ước Tiểu Văn nhà bọn họ, quả thực chán sống ~

Tường Du biết nghe lén điện thoại Tô Văn, cô ta lại không biết điện thoại của mình đã sớm bị Tô Duệ nghe lén toàn bộ hành trình..

So sánh về phương diện tàn nhẫn và độc ác với Tô tướng quân, nữ chủ đại nhân cô còn quá non ~

Tô Duệ căn bản không cần tự mình động thủ, Ôn Văn Hạo đã bị hắn kích thích đến nổi điên tuyệt đối sẽ chiêu đãi Tường Du thật tốt.

Mà sau khi hai canh giờ qua đi.

Khóe môi Tô Duệ lướt lên một độ cung trào phúng....

Ôn Văn Hạo, Tường Du, một người cũng chạy không thoát.

.....

Tường Du một đêm chưa về, ngày hôm sau đội trưởng đội cảnh sát hình sự thành phố D sáng sớm liền tới Tô gia, thì ra rạng sáng hôm nay Ôn Văn Hạo bị phát hiện chết ở trong tầng hầm ngầm tại biệt thự của mình, người phát hiện thì thể chính là người làm sáng sớm đến nhà hắn quét dọn, tại hiện trường cảnh sát phát hiện máu, nẫu da và tóc của một người khác, và đồng thời ở video giám sát của biệt thự phát hiện thân ảnh Tường Du, cho nên bước đầu cảnh sát hoài nghi Tường Du là hung thủ giết hại Ôn Văn Hạo.

Nghe thấy tin tức này, Văn Thủ lập tức ngất đi, mà sau khi Tường Du mất tích, Ôn Văn Hạo chết thảm, quan hệ ái muội cùng trở mặt của hai người và video lần đó lại một lần nữa bị mọi người nhắc tới, thậm chí còn có tin tức linh thông có người xưng là cảnh sát ở hiện trường nhà Ôn Văn Hạo còn phát hiện mấy cái điện thoại ghi âm, bên trong đều là trò chuyện về kế hoạch của hắn cùng Tường Du “Hãm hại” Tô Văn như thế nào, bước đầu phán đoán là Ôn Văn Hạo cố ý ghi âm lại, tính sau này uy hiếp Tường Du, có lẽ hai người bởi vì vậy mà trở mặt?

Bởi vì không nhận nổi liên tiếp đả kích, thân thể Văn Thủ càng ngày càng kém, khi thì hôn mê khi thì thanh tỉnh, mỗi lần tỉnh lại đều sẽ khóc lóc kêu tên con gái của mình, mà càng như vậy, Tô Hải Thành đối với đứa con gái không biết hỏi cái kia của mình càng đau lòng.

Rất nhiều đêm mất ngủ, Tô Hải Thành đều sẽ nhìn không được tượng tượng, nếu lúc trước bọn họ không nhận lại Tường Du, như vậy vận mệnh gia đình của bọn họ sẽ như thế nào chứ?.

Hắn cùng Văn Thù và Tô Văn, một nhà ba người vẫn sẽ giống như lúc trước, sinh hoạt thật hạnh phúc mỹ mãn.

Mà Trương Du từ nhỏ đã độc lập thành tích học tập xuất sắc, nếu như không có Tô gia, vẫn có thể bình bình an an học tập rồi tốt nghiệp, thậm chí tìm được việc làm sinh hoạt thật ổn định.

Đáng tiếc, hiện tại tất cả đều thay đổi.....

Bởi vì Văn Thù thật sự quá mức suy yếu, sau khai giảng Tô Văn làm thủ tục tạm nghỉ học thường xuyên ở trước giường bệnh bồi bà.

“Em cảm thấy áy náy sao?”

Tô Duệ nhìn nữ nhân trên giường bệnh hôn mê lại nhìn thoáng qua Tô Văn thần sắc có chút tiêu tụy.

“Áy náy?”

Tô Văn cười cười.

“Ác nhân sở dĩ được gọi là ác nhân chính là bởi vì bọn họ chưa bao giờ hiểu ý nghĩa của từ áy náy.”

Người mềm lòng, không làm được nhiệm vụ gì.

Tuy rằng tình huống hiện tại của Văn Thù là bởi vì chuyện của Trương Du, mà chuyện của Trương Du lại có quan hệ với Tô Văn và Tô Duệ, nhưng.....

Tô Văn từ trước đến nay đều cảm thấy không thẹn với lương tâm, cô sẽ không giống như Trương Du vừa làm chuyện gì đó vừa nghĩ mình bị ép buộc, mình vô tội, mình là bất đắc dĩ, người khác không thể không tha thứ cho mình!

Những cái đó, bắt quá đều là giả yếu đuối lừa mình dối người mà thôi.

Nhìn thấy ánh mắt Tô Văn vẫn nghiêm túc mà sáng ngời như cũ, cuối cùng Tô Duệ cũng yên lòng, mấy ngày nay hắn thấy Tô Văn vẫn luôn chẳng phân biệt ngày đêm chiều cổ Văn Thù, hắn sợ trong lòng cô sẽ bởi vì thế giới này mà lưu lại bóng ma không tốt, cũng may tâm Tô Văn vẫn giống trước đây, thời điểm nên tàn nhẫn tuyệt không mềm lòng.

“Như vậy, chúng ta khi nào rồi đi?”

Từ khi Trương Du giết Ôn Văn Hạo rồi bị truy nã, Tô Duệ đã bị nhắc nhở nhiệm vụ thất bại, điều này cũng chứng tỏ nhiệm vụ Tô Văn thành công.

Dựa theo ý tưởng của Tô Duệ, hắn sẽ đem cổ phần của mình trong công ty đều đưa cho Tô gia, sau đó cầu hôn với Tô Văn, như vậy là không còn gì tiếc nuối khi rời khỏi thế giới này.

Nói cho cùng lấy tuổi tác của Tô Văn ở thế giới này, cũng chỉ có thể làm được như vậy, kết hôn?

Kia sẽ là chuyện rất nhiều năm sau đó.

Mà ở trong thế giới này, gặp nữ nhân điên Trương Du kia, Tô tướng quân đã ở chỗ này ngốc đủ rồi, quả thực không muốn ở chỗ này ngốc thêm một phút đồng hồ nào nữa có được không?

Nhưng, Tô Văn hình như cũng không muốn lập tức rời khỏi thế giới này.

Nghe Tô Duệ hỏi, cô đứng dậy sửa chăn cho Văn Thù trên giường bệnh, sau đó mới quay đầu cười tủm tỉm nhìn Tô Duệ.

“Vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Em nha, chính là một đại ác nhân.”

Nói như vậy, tươi cười trên mặt Tô Văn trở nên có chút thần bí.

“Tô Duệ, anh biết Trương Du ở đâu không?”

Trương Du?

Tô Duệ nhíu nhíu mày, nữ nhân kia vậy mà có thể trốn, cảnh sát đến bây giờ chưa bắt được cô ta.

“Ngày mai đi với em đến nơi này, chúng ta nhìn xem Trương Du đang làm gì.”

Nghe Tô Văn nói như vậy, Tô Duệ không tự chủ được gật gật đầu, ngày mai? Cuộc sống này, chẳng lẽ là.....

~~~~~

Hồi hộpppp

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Hoán Đổi Thiên Kim (xong)

Edt: Mít

Đêm mùa xuân gió vẫn lạnh thấu xương.

Nội thành cũ phía bắc thành phố D, còn chưa đến 8 giờ cũng đã một mảnh đen nhánh, trên đường phố không có mấy người, khi cửa hàng hai bên đường cũng đã đóng cửa sớm, đèn đường mờ nhạt, lẻ loi ở trên đường cái chiếu ra ánh ngược thật dài.

Một bóng dáng gầy yếu thừa dịp bóng đêm xuyên nhanh qua đường, ở góc đường đỗ một chiếc xe tư nhân, cửa xe thông thả chậm rãi mở ra, nhìn thấy chiếc xe kia, bóng dáng kia hình như đã chịu kinh hách đột nhiên chui vào một ngõ cụt không người ở một bên.

Ngõ nhỏ không có ánh đèn, ven tường đều đầy rẫy rác rưởi, mà ở kế bên đóng rác lại là hai cỗ cầu lưu lạc tạm định cư.

"Gâu gâu! Gâu gâu gâu!"

Vị khách không mời mà đến đột nhiên chui vào ngõ nhỏ, quấy nhiễu hai chú chó lưu lạc, chúng nó nhin không được hết to hai tiếng, mà thân ảnh kia hình như rất nóng nảy, nhanh nhẹn chân ở trong bóng tối đập đá lung tung mấy cái.

"Không được kêu! Không được kêu!"

Giọng nữ trầm thấp mà khàn khàn có ý đe dọa..

Hai chú chó không cường tráng gì bị đá vừa văng ngã trên mặt đất nứt nẻ kêu lên.

"Đã bảo các ngươi không được kêu."

Tường Du nắm thật chặt áo khoác đơn bạc trên người mình, thời điểm cô đặt chân hình như dẫm lên thứ gì rồi.

Đây là.....

Khi tầm mắt Tường Du thích với bóng tối trong ngõ nhỏ, cô cúi đầu nhìn dưới chân mình, cả người đều trợn to hai mắt, cô..... Dẫm phải chính là cánh tay người?

Dưới sự hoảng loạn, Tường Du theo bản năng xoay người chạy, cái chết của Ôn Văn Hạo đã để lại dưới đáy lòng cô một bóng ma không thể xóa nhòa.

Ngày đó ở tầng hầm ngầm không thấy ánh mặt trời kia, cô bị Ôn Văn Hạo thần chí không rõ ngược đãi suốt vài tiếng đồng hồ, đang lúc cô tuyệt vọng cho rằng mình phải chết ở nơi đó, Ôn Văn Hạo lại đột nhiên ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, cả người lẫn lộn kêu đau.

Tường Du thừa dịp Ôn Văn Hạo ở trên mặt đất gầy gù, bắt được một lưỡi dao trên mặt đất cắt dây thừng. Khi đó cả người cô đều là vết thương, nhưng vì mạng sống cô vẫn bộc phát ra tiềm năng lớn nhất của mình, chỉ là ở thời điểm cô chạy trốn, Ôn Văn Hạo dưới thân đang không ngừng đổ máu lại đột nhiên đứng lên ôm lấy cô, hai người dây dưa, lưỡi dao trong tay Tường Du đâm vào tâm mạch Ôn Văn Hạo.

Dòng máu đỏ tươi ầm ập phun lên mặt Tường Du, một khắc đó toàn thể giới đều đỏ như máu, cô nhìn thấy Ôn Văn Hạo trừng lớn con mắt, một chút rồi lại một chút ở trước mặt mình mất đi hơi thở, hân đã chết?

Mình..... Giết người?

Giết người.

Tường Du chưa từng nghĩ tới mình sẽ giết người, nhưng..... cô không phải cố ý, không phải cố ý.

"Không phải tôi, không phải tôi."

Cô hoảng loạn ném lưỡi dao xuống đất rồi chạy ra khỏi biệt thự của Ôn Văn Hạo, Tường Du biết mình không thể về nhà, cô đầu tiên đến máy ATM rút một số tiền, sau đó liền bỏ trốn.....

Hiện tại biết cảnh sát của thành phố D đang truy nã mình, Tường Du ăn mặc cần kiệm dùng số tiền kia của mình thuê một tầng hầm ngầm ở tại nội thành cũ, cô chỉ dám ở buổi tối mới ra ngoài đón gió, mua đồ dùng cho mấy ngày.

Không nghĩ tới hôm nay ở ngõ nhỏ không người hỏi thăm sẽ gặp được loại chuyện này....

Người kia, đã chết rồi sao?

Nếu là đã chết, ngày mai có thể bị người ta phát hiện hay không? Cảnh sát đến nơi này có thể tra ra mình hay không?

Trong lúc nhất thời trong lòng Tường Du suy nghĩ rất nhiều, bước chân rồi đi của cô dừng lại, không, không thể để chuyện như vậy phát sinh.

Cô vô tội, cô không có giết Ôn Văn Hạo, là Ôn Văn Hạo muốn giết cô, cô là tự vệ.

Cô không muốn ngồi tù, cô không muốn bị bắt, cô là vô tội.

Nghĩ như vậy, Tường Du cắn răng một cái, xoay người trở lại địa phương vừa rồi, cô cong lưng dùng sức túm cánh tay kia đem người chết hừ hừ thực thực túm ra.

Xuất hiện ở trước mắt Tường Du chính là một nam nhân hình dáng kiên nghị thâm thúy, không thể không nói đây là nam nhân vô cùng đẹp trai, mà lúc này thân thể hắn vẫn còn ấm áp, hắn, còn hô hấp!

Hắn còn sống, không phải người chết.

Tường Du cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn thấy trên ngực nam nhân có máu tươi lại nhìn đến trên cổ tay hắn có chiếc đồng hồ giá trị xa xỉ.

Trong khoảng thời gian ngắn Tường Du có chút do dự...

Chiếc đồng hồ này nếu bán ở chợ đêm sẽ được không ít tiền, nhưng nếu mình lấy đi vậy sẽ trở thành trộm.

Cô tuy rằng là người bị truy nã, nhưng luôn luôn nghĩ rằng mình là người quang minh chính đại, Tường Du không cho phép chính mình ở ngay lúc này làm một tên ăn trộm.

Do dự một lát, ánh mắt Tường Du chớp động, cuối cùng cô rút cuộc hạ quyết tâm, dùng sức đem nam nhân hôn mê đỡ lên lưng mình, cố hết sức đem hắn từ ngõ nhỏ ra ngoài.

Nếu người này còn sống, mình phải cứu hắn, nếu giá trị con người hắn thật sự rất cao, như vậy đối với ân nhân cứu mạng như mình chắc tuyệt đối sẽ không bạc đãi, nếu hắn là người có quyền thế, nói không chừng hắn còn có thể giúp mình lật lại bản án?.

(áo tường quá rồi má =))

Mang tâm tình phức tạp như vậy, Tường Du đem nam nhân kia tới nhà mình, nam nhân bị thương rất nghiêm trọng, vì cứu hắn Tường Du đành phải tìm một bác sĩ ở chợ đêm, lấy ra toàn bộ tiền còn dư lại của bản thân cho hắn làm giải phẫu.

Sau khi giải phẫu, nam nhân vẫn hôn mê, nhưng sắc mặt của hắn đã càng ngày càng tốt, tới đêm thứ ba Tường Du đã không còn một xu dính túi thật sự đối chịu không nổi, cô ngồi ở trong phòng âm u ẩm ướt nhìn nam nhân hôn mê trên giường gỗ, trong bóng tối chiếc đồng hồ nạm kim cương của hắn còn đang sáng lấp lánh.

Tường Du nuốt nước miếng, ánh mắt có chút chần chờ.

"Lộc cộc"

Bụng lại không biết cố gắng kêu to lên, Tường Du đã đầu nặng chân nhẹ cả người vô lực cuối cùng chậm rãi đứng dậy, đi từng bước đến trước người nam nhân, tay cô cứng đờ cuối cùng vẫn chạm vào chiếc đồng hồ quý báu..

"Tôi..... Tôi thật sự quá đói bụng, tôi đem nó đi cầm, như vậy tất cả mọi người đều được ăn, anh đổi thuốc ăn cơm cũng phải tiêu tiền có đúng không? Anh không nói lời nào tôi coi như anh đồng ý."

Nói như vậy, Tường Du nhanh tay tháo chiếc đồng hồ kia xuống, sau đó liền vội vàng mở cửa chạy ra ngoài, sau khi cô rời khỏi đó, hai đạo thân ảnh lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

Tầng hầm ngầm cổ xưa tràn ngập hương vị ướt át, Tô Duệ nhìn không được nhử mảy.

Nhìn nam nhân hôn mê trên chiếc giường nhỏ kia, Tô Văn ở bên cạnh nhìn không được cười cười -- Kinh Liệt, tìm được người rồi!

Một tháng sau --

"Tiểu Văn em nhớ nơi này không? Anh nhớ rõ lúc ấy anh chính là bị hôn mê ở gần đây."

Kinh Liệt đem xe ngừng ở ven đường, ngóng nhìn phòng ốc cổ xưa trước mắt, ánh mắt Kinh Liệt có chút phức tạp.

Thủ hạ hấn tín nhiệm nhất phản bội hấn, nữ nhân hấn yêu nhất ở sau lưng hấn đâm hấn một đao.

Đó là chuyện của một tháng trước, hấn liều mạng chạy trốn, cuối cùng bị hôn mê ở gần đây, khi đó hấn biết nếu mình bị tổng hội tìm được, sau đó sẽ bị lãng yên không một tiếng động giết chết.

Ở thế giới này mỗi ngày đều sẽ có người chết đi, mà giống như hấn một lão đại hắc bang tội ác chồng chất, nếu chết, coi như là vì dân trừ hại, ai sẽ để ý hấn bị ai giết, chết ở nơi nào chứ?

Kinh Liệt thật sự cho rằng mình đã chết, cho nên khi hấn mở mắt ra nhìn thấy đèn thủy tinh lồng lầy, nhìn thấy trước mắt mình là một cô gái thanh lãnh mỹ lệ, hấn còn tưởng rằng mình tới thiên đường rồi.

Ha ha, người xấu nào có tư cách lên thiên đường chứ?

"Anh tỉnh rồi à?"

Giọng nói của cô gái đó giống như biểu tình của cô đều là lạnh lùng.

Lúc ấy Kinh Liệt phải một lúc lâu mới phản ứng lại được, hấn không có chết, hấn còn sống.

Mà cô gái trước mắt này, nhất định chính là ân nhân cứu mạng của hấn.....

Cho dù là mặt trời lên cao, trên mặt Tô Văn vẫn nhìn không ra chút âm áp nào, cô ngồi ở trên ghế phụ, ánh mắt thanh lãnh nhìn sùnn mặt Kinh Liệt...

"Kinh tiên sinh, anh muốn tôi nói với anh bao nhiêu lần, không phải tôi cứu anh, tôi còn phải trở về chuẩn bị nghi thức đính hôn, anh đem tôi đến nơi này, rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Tiểu Văn, anh thích em."

Kinh Liệt nghiêm túc nhìn chăm chăm đôi mắt Tô Văn.

"Em đừng đáp ứng Tiêu Khai, hấn cho em, anh cũng có thể cho em! 1 tỷ chục tỷ, thậm chí trăm tỷ ngàn tỷ! Chỉ cần có một con số, Kinh Liệt anh có thể làm được!"

"Tôi muốn nhiều tiền như vậy làm gì? Còn trăm tỷ ngàn tỷ, anh cho là mình tề à?"

Tô Văn thiếu chút nữa bị lời nói Kinh Liệt làm cho tức cười.

"Kinh tiên sinh, tôi tự hỏi tôi cùng anh không phải rất quen thuộc, anh rốt cuộc thích tôi cái gì? Là bởi vì anh cho rằng tôi cứu anh sao? Nếu tôi không cứu anh, anh vẫn sẽ thích tôi sao?"

Kinh Liệt nghe Tô Văn nói, ngưng nhìn cô.

"Chính là em cứu anh! Cho dù không phải em..... anh cũng thích em, chính là em."

Có bệnh ~

Thì ra giả thiết của lão đại là ánh mắt đầu tiên nhìn thấy "Ân nhân cứu mạng" của mình liền nhất kiến chung tình sao?

Tô Văn cúi dây an toàn từ trên xe nhảy xuống...

"Kinh tiên sinh, tôi đi trước, tôi cảm thấy anh có thể ở chỗ này dạo thêm vài vòng, nói không chừng có thể gặp được ân nhân cứu mạng chân chính của anh đó!"

Nói xong, Tô Văn đưa lưng về phía Kinh Liệt vẫy vẫy tay, chạy nhanh đến đường cái gọi taxi rồi đi.

"Tiểu Văn! Tiểu Văn!"

Kinh Liệt theo sát xuống xe, hướng về phía phố đối diện hô to vài câu, đáng tiếc Tô Văn đã sớm ngồi lên xe taxi không còn bóng dáng.

Ai.

Kinh Liệt thở dài một hơi thật mạnh, hấn đang chuẩn bị lái xe đuổi theo, lúc này góc áo hấn đột nhiên bị người túm chặt, Kinh Liệt vừa quay đầu lại, ánh mắt liền lạnh lẽo.

Xuất hiện ở trước mắt hấn chính là một cô gái mặc một cái áo khoác nam đã cũ, sắc mặt cô vàng như nến, một đầu tóc dài cũng lộn xộn không sạch sẽ.

Lúc này cô gái bề ngoài lôi thôi lếch thếch nhìn thấy Kinh Liệt hai mắt đều sáng lên.

"Là, là anh sao? Anh còn nhớ rõ tôi không?"

Giọng nói của cô gái khàn khàn, Kinh Liệt nghe thấy khẽ nhủ mày...

"Cút ngay!"

Hắn không thích người khác đụng vào cùng tới gần hắn, đặc biệt là sau khi xảy ra sự việc kia hắn đối bất kì kẻ nào đều vô cùng mãnh liệt cảnh giác.

"Là tôi, là tôi a!"

Tường Du lau lau mặt mình, sau đó lại nghĩ đến đôi phương hình như cũng chưa thấy qua mặt mình, Tường Du lập tức từ trong lòng ngực móc ra chiếc đồng hồ kia.

"Anh còn nhớ chiếc đồng hồ này không? Tôi đã đem nó chuộc lại rồi!"

Nhìn thấy đồng hồ trong tay Tường Du, sự chán ghét giữa chân mày Kinh Liệt càng rõ ràng, thời điểm hắn tỉnh lại liền phát hiện đồng hồ của mình đã không thấy nữa, khi đó hắn còn đang suy nghĩ có phải mình dưới sự hoảng loạn đã làm rớt ở nơi nào hay không, thì ra là có người thừa dịp thời điểm mình hôn mê trộm lấy đi?

Tường Du một tháng cực khổ làm việc, mới đem chiếc đồng hồ này chuộc lại.

Đêm đó, cô cảm phiền cùng thức ăn trở về phát hiện người mình cứu đã không thấy, cô cho rằng sau khi hắn tỉnh dậy liền tự mình rời đi, vì thế cô ở tầng hầm ngầm vẫn luôn chờ, đợi mấy ngày hắn cũng không xuất hiện.

Sau đó Tường Du nhớ tới chiếc đồng hồ kia, cô sợ đôi phương hiểu lầm mình trộm đồng hồ của hắn mới có thể không từ mà biệt, cho nên cô liền nghĩ mọi cách đem chiếc đồng hồ kia chuộc trở về, mấy ngày nay, cô vẫn luôn lang thang ở đầu đường chính là muốn tìm được người kia, trả lại chiếc đồng hồ cho hắn.

"Đồng hồ này..... Tôi không phải cố ý cầm đi, lúc ấy anh bị thương rất nghiêm trọng, tôi vì cứu anh mới đem toàn bộ tài sản của bản thân đưa cho bác sĩ."

Tường Du thấy ánh mắt Kinh Liệt nhìn mình tràn đầy chán ghét, cô lập tức nôn nóng giải thích.

"A."

Nghe xong lời nói của cô, Kinh Liệt cười lạnh một tiếng.

"Ý cô chính là, cô là người đã cứu tôi? Cô muốn tôi cảm tạ cô như thế nào? Cô muốn bao nhiêu tiền?"

"Không, không, tôi không cần tiền, tôi thật sự không phải vì tiền."

Tường Du nghe ra trong giọng nói Kinh Liệt tràn đầy trào phúng, cô lập tức liếc mắt vẫy vẫy tay.

"Không cần tiền? Vậy chiếc đồng hồ này cho cô, như thế nào?"

Kinh Liệt nhìn đôi tay Tường Du đã không còn trắng nõn, chiếc đồng hồ ở lòng bàn tay cô có vẻ không hợp nhau.

"Không, đồng hồ là tôi trả lại cho anh, tôi....."

"Tôi không cần, người khác đã chạm qua, tôi cảm thấy ghê tởm."

Kinh Liệt gờ tay liền đem đồng hồ trong lòng bàn tay Tường Du đánh rớt trên mặt đất...

"Nếu cô cái gì cũng không muốn, vậy tôi đi đây!"

Khi nói chuyện, hắn đã không chút do dự lên xe, khởi động xe rời đi....

Không cần tiền? Không cần đồng hồ? Như vậy đau khổ chờ đợi mình nói rằng đã cứu mình là như thế nào?

Nếu là chân chính làm việc tốt không muốn lưu danh, như vậy cô ta sẽ không xuất hiện.

Nếu xuất hiện, luôn là có yêu cầu, người như vậy, Kinh Liệt thấy rất nhiều.....

Giống như Kinh Liệt nghĩ, không bao lâu sau hắn lại gặp được cô gái kia, cô lặng lẽ bồi hồi ở phụ cận Tô gia, lúc ấy Tô gia đang cử hành tiệc đính hôn của Tô Văn và Tiêu Khải, tới rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong thành phố, mà cô gái kia tránh ở một góc, mặt đầy oán độc nhìn chằm chằm biệt thự Tô gia....

"Cô muốn làm gì?"

Giọng nói của Kinh Liệt đột nhiên vang lên ở phía sau Tường Du, Tường Du bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, chờ đến khi nhìn thấy mặt Kinh Liệt, cô lại nhận không được ánh mắt vui vẻ...

"Là anh! Anh tới tìm tôi sao?"

Kinh Liệt:.....

"Tôi hỏi cô đang làm gì?"

Kinh Liệt một bên hỏi một bên nhìn theo ánh mắt Tường Du thấy Tô Văn và Tiêu Khải mặc lễ phục màu trắng. Lúc này ánh mắt Tường Du bắt đầu hoảng hốt, cô không tự chủ được nói...

"Anh biết không? Tôi và Tiêu đại ca cùng nhau lớn lên, tình cảm của chúng tôi rất tốt, nếu như..... Nếu như không có tiện nhân Tô Văn kia, chúng tôi cũng đã sớm....."

"Bang!"

Một cái tát thật mạnh lên trên mặt Tường Du, cô mất đầy sao xẹt nhìn nam nhân lạnh lẽo bên cạnh.

"Anh, anh làm gì?"

Kinh Liệt lạnh lùng nhìn chằm chằm khuôn mặt sưng đỏ của Tường Du.

"Cô có ý tiếp cận tôi, là bởi vì Tiểu Văn sao?"

Tiểu Văn?

Tường Du nghe Kinh Liệt gọi Tô Văn như vậy, nhận không được lui về phía sau một bước...

"Anh biết Tô Văn?"

Đâu chỉ là biết?

Kinh Liệt nhướn mày nhìn về phía Tường Du...

"Cô ấy mới là ân nhân cứu mạng của tôi."

"Không, làm sao sẽ như vậy? Anh bị cô ta lừa! Cô ta là kẻ lừa đảo ác độc nhất trên thế giới này, cô ta..... Ngô....."

Cầm Tường Du đột nhiên bị Kinh Liệt gắt gao nắm lấy, Kinh Liệt từ nhỏ đã ở hắc bang lăn lê bò lết, sức lực của hắn tuyệt đối không phải cái loại hoa hoa công tử như Ôn Văn Hạo có thể bằng được.

Tường Du cảm thấy cảm mình sắp bị bóp nát, mà Kinh Liệt vẫn lạnh lùng nhìn cô.

"Ai là kẻ lừa đảo ác độc, là ai trong lòng cô hiểu rõ!".....

Biệt thự Tô gia...

Nghi thức đính hôn của Tô Văn và Tô Duệ đã tiến vào hồi kết thúc....

"Hôn một cái!"

"Hôn một cái!"

Những bạn học tốt đến tham dự hôn lễ đứng chung quanh, đến nhân vật nổi tiếng hiện giờ như Tiêu Văn Nghị cũng dời lại bộ quảng cáo đang quay ngàn dặm xa xôi gấp gấp trở về tham gia nghi thức đính hôn của anh trai mình.

Ngồi ở trên vị trí chủ vị, trên mặt Tô Hải Thành cũng lộ ra nụ cười lâu ngày không thấy, ngay cả Văn Thủ bên cạnh hắn, hôm nay khí sắc thoát nhìn cũng tốt hơn ngày thường rất nhiều..

Người giúp việc vui tâm tình sáng khoái, Tô Duệ mặc âu phục màu trắng ưu nhã soái khí, nhẹ nhàng ôm lấy eo thon của Tô Văn...

"Vợ à, anh yêu em."

"Em cũng vậy."

Tô Văn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm giác được nụ hôn ôn nhu của Tô Duệ, cô nhận không được nhếch khóe môi, ở trong đầu yên lặng liên hệ tổng bộ...

Khoang số 2 nhiệm vụ hoàn thành, yêu cầu trở về!

.....

Sau khi nghi thức đính hôn kết thúc, tiễn xong khách khứa, Tô Văn và Tô Duệ liền rời khỏi Tô gia, mấy giờ sau, hai người bọn họ trước sau rời khỏi thế giới nhiệm vụ...

Thời Không Thất Lạc....

Tô Duệ từ khoang nhiệm vụ của mình đi ra, tuy rằng vẫn không được một điểm tích phân nào, nhưng trên mặt Tô tướng quân lại vẫn luôn treo ý cười, bất quá sự tươi cười này sau khi nhìn thấy vị khách không mời mà đến lập tức hóa thành hư ảo. (cạn lời anh:v)

Vân Sinh:.....

Vân Sinh vẫn luôn đợi Tô Duệ thật vất vả mới chờ đến khi Tô Duệ rời khỏi nhiệm vụ trở về, ai biết ánh mắt đầu tiên gặp nhau, hần cảm giác được mình bị đối phương ghét bỏ.

Vừa rồi còn cười ôn nhu như vậy vừa thấy mình lập tức thu hồi tươi cười đổi thành mặt lạnh gì đó, Vân Sinh tự hỏi chính mình hình như cũng đâu có làm cho người ta ghét như vậy đâu!

"Có việc?"

Tô Duệ từ khoang chấp hành ra tới, ánh mắt nghi hoặc nhìn Vân Sinh.

"A, Sách ca cho cậu tư liệu, cậu tốt nhất đều học thuộc lòng đi."

Vân Sinh đem một chồng tư liệu Từ Sách giao cho mình đều đặt ở trong tay Tô Duệ, sau đó cũng không đợi Tô Duệ truy vấn, hần liền nhanh chóng rời đi.

Ách..

Tô tướng quân về mặt vô ngữ nhìn tư liệu trong tay mình....

Bộ trọng sinh: Tần Vũ, Lâm Nhục, Diệp Kham Hoan?

Bộ phá hư: Diệp Hân, Tô Văn, Đinh Giai Giai?

Đây là.....

Sắc mặt Tô Duệ xem đến tên Tô Văn liền không tự chủ được trịnh trọng lên, này rõ ràng là một phần tư liệu về những người xuất sắc trong các bộ môn khác, trên đó viết tin tức về mỗi người đều vô cùng kỹ càng tỉ mỉ....

Kẻ phá hư vị diện NO 2 Tô Văn: Đến từ vị diện sụp đổ, hắc hóa giả (nhiệm vụ giả chấp hành: Từ Sách)

Nhìn thấy trang đầu tiên của tư liệu về Tô Văn, ánh mắt Tô Duệ ở trên cái tên Từ Sách này dừng lại thật lâu.....

Tổng bộ kẻ phá hư.

Thời điểm Tô Văn trở lại khoang chấp hành số 2 cũng không giống trước đây kiểm tra tích phân đầu tiên, cô đầu tiên là tìm đọc một chút tình hình cụ thể và diễn biến tiếp theo về thế giới nhiệm vụ đó....

Sau khi cô cùng Tô Duệ rời đi không lâu, Văn Thủ cũng qua đời, Tô Hải Thành đem toàn bộ tài sản đều làm từ thiện, bản thân hần cũng rời khỏi thành phố D đi về vùng núi mà ban đầu mình cùng Văn Thủ quen biết nhau bắt đầu làm công ích.

Tiêu Vân Nghị ở giới giải trí tuy không phải một đường xuôi gió xuôi nước, nhưng vẫn trở thành minh tinh nổi tiếng nhất chạm tay là bông, ở trong vòng phù hoa lại phức tạp kia, hần trước sau vẫn duy trì tâm thuần tịnh của mình, chưa bao giờ thay đổi qua.

La Ngữ thuận lợi thi đậu đại học thành phố B, tương lai nhất định phải đi lên con đường làm quan, mà Hứa Nặc lại ở năm thứ hai lựa chọn một trường cao đẳng ở phía nam, mỗi người đều có theo đuổi cùng mộng tưởng của riêng mình, bọn họ chưa bao giờ từ bỏ theo đuổi, cho dù là tình yêu, từng yêu, cũng không hề tiếc nuối.....

Còn Tưởng Du, cô vẫn luôn dây dưa với Kinh Liệt, muốn chứng minh với Kinh Liệt mình mới là người chân chính cứu hần, mà cũng vì cô đau khổ dây dưa cuối cùng chọc giận Kinh Liệt, kết cục này cũng có thể tưởng tượng được..

Tô Văn thật sự không rõ loại người này, có đôi khi biện bạch cùng dây dưa vô ý nghĩa, sẽ chỉ làm nhân sinh của người trở nên càng không xong, vì cái gì có một số người không nghĩ ra chứ?...

Quá khứ, cứ để cho nó qua đi.

Nhân sinh đẹp nhất vĩnh viễn còn ở phía trước.

~~~~~

Xong TG7, 4k mấy chữ, ta mời cả tay...

Sẵn ta thông báo luôn, từ giờ tới 30 ta sẽ không đăng chương nữa, ta sẽ áp ử để lì xì sớm đêm 30 cho các nàngggg...

Êu thươngggggg ♥□♥□♥□♥□♥□

Ta tốt như vậy... Êu thương ta đũa... ♥□♥□♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (1)

Edt: Mít

~~~~~

“Tô Tiểu Văn, cứu mạng!”

Tô Văn mới từ khoang chấp hành số 2 đi ra, đang chuẩn bị tra một chút danh sách nhiệm vụ, cửa phòng của khoang chấp hành số 2 lại đột nhiên bị người từ bên ngoài đẩy ra, Đinh Giai Giai hấp tấp chạy vào, không quan tâm nhắm thẳng vào trong ngực Tô Văn mà chạy, may mắn Tô Văn né tránh mau, mới làm Đinh Giai Giai ulti vào khoảng không.

“Tô Tiểu Văn, Văn Văn.”

Đinh Giai Giai vẻ mặt ủy khuất nhìn Tô Văn, từ lần trước sau khi phát hiện Tô Văn cũng sẽ cười, Đinh Giai Giai cảm thấy mình cần phải cùng đồng chí Tô Tiểu Văn tạo quan hệ tốt, xúc tiến một chút tình hữu nghị giữa các đồng sự.

“Cô có việc?”

Đối mặt với sự nhiệt tình thành tình của Đinh Giai Giai, xin thứ cho Tô Văn vô năng tiếp nhận.

“Văn Văn.”

Đinh Giai Giai đưa ra khuôn mặt loli đáng thương hề hề nhìn Tô Văn...

“Cô phải cứu tôi, chỉ có cô mới có thể giúp tôi.”

Quả nhiên vô sự hiển ân cần, tất có sở cầu.

“Chuyện gì?”

Tô Văn tuy rằng không quá quen thuộc với người trong cùng bộ môn, nhưng trên thực tế tính cách của cô cũng không quá cao lãnh.

“Giúp tôi qua cái nhiệm vụ này đi.”

Đinh Giai Giai mở ra máy truyền tin của mình trực tiếp bấm ra một cái nhiệm vụ.

“Nhiệm vụ này bốn bảo qua ba lần! Ba lần đó! Tô Tiểu Văn có biết không? Đây là nữ chủ mà tôi thấy khó thu phục nhất! Cầu cô giúp tôi đem cô ta diệt đi, không, cô giúp tôi độ hóa cô ta đi! Bốn bảo bảo đã sử dụng hết mọi cách, đoạt nam nhân của cô ta, hại chết lam nhan tri kỷ của cô ta, đồ mờ, cuối cùng cô ta vậy mà còn đuổi theo chấn dao nhỏ cho tôi! Tôi thật sự say, tôi thật sợ tôi tiếp tục làm nhiệm vụ này thì sẽ có một ngày bị cô ta độ hóa mất.”

Ách.

Nghe Đinh Giai Giai nói, trên mặt Tô Văn cũng hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Có thể đem Đinh Giai Giai bức thành như vậy, nữ chủ đại nhân phải có bao nhiêu cường đại a?

Hào quang thánh mẫu của cô ta tuyệt đối là level MAX~

“Tô Tiểu Văn, Văn Văn, cô đáp ứng tôi đi!”

Đinh Giai Giai thấy Tô Văn hình như có chút suy nghĩ, lập tức chớp mắt to đáng thương hề hề nhìn cô.

“Được rồi, đem nhiệm vụ truyền cho tôi, tôi xem một chút, nếu có thân phận thích hợp, tôi tiếp.”

“Có có có, tuyệt đối có nhân vật thích hợp với cô!”..

Thấy Tô Văn đáp ứng, Đinh Giai Giai lập tức kích động đem tư liệu nhiệm vụ truyền tới máy truyền tin của Tô Văn.

Đối với yêu cầu làm nhiệm vụ của Tô Văn, Đinh Giai Giai cũng rất rõ ràng...

Thứ nhất, thân phận nhân vật cần phải là bạn gái cũ.

Thứ hai, trước khi tiến vào nhiệm vụ, nhân vật trong nguyên thể giới không thể cùng bất kì kẻ nào có quan hệ thân mật.

Yêu cầu như vậy Đinh Giai Giai xem ra rất khó, nhưng mà cũng may trong thế giới này vừa lúc có một nhân vật hoàn toàn phù hợp với hai điểm này.

Xem đại khái cốt truyện một chút, Tô Văn gật gật đầu.

“Được rồi, nhiệm vụ này tôi tiếp.”

“Cảm ơn, moah moah~”

Đinh Giai Giai tiến lên một bước nhón mũi chân muốn ở trên mặt Tô Văn hôn một cái, kết quả lại lần nữa bị Tô Văn tránh né qua.

Đinh Giai Giai: Ô ô ô, cảm giác mình bị Tô Tiểu Văn ghét bỏ ~ cầu an ủi a ~

Mất thấy Tô Văn đã tiếp nhiệm vụ tiến vào khoang chấp hành, Đinh Giai Giai còn đứng ở trong phòng thông hành khoang số 2 lưu luyến, ài, đến thời điểm nào mình mới có thể ở chỗ này làm nhiệm vụ chứ? Nghe nói khoang số 2 so với khoang số 3 thoải mái hơn nhiều.

Ở thời điểm Đinh Giai Giai về mặt hâm mộ nhìn khoang chấp hành, máy định vị của cô đột nhiên bắt đầu lập loè....

Emma, nam thần cuối cùng cũng làm nhiệm vụ!

Đinh Giai Giai lập tức hưng phấn mở máy định vị vị diện, sau đó, sau đó liền không có sau đó.

Nhìn nhìn khoang chấp hành của Tô Văn, Đinh Giai Giai lại về mặt thất sắc nhìn nhìn tín hiệu vị diện trên máy định vị của mình...

Nam thần vào thế giới nhiệm vụ, thế giới kia vốn dĩ cũng là thế giới nhiệm vụ của mình, nhưng mới vừa rồi mình đem nó chuyển cho Tô Tiểu Văn ~

Đinh Giai Giai: Ai cũng đừng khuyên ta, để ta trước tiên lẳng lẳng khóc một lát.. *(thấy cũng tội chị, mà thôi cũng kệ chị, mơ tưởng Tô tướng quân là không xong đâu chị êi:v)*

Thế giới nhiệm vụ~~~~~

Ý thức Tô Văn tiến nhập vào thân thể mục tiêu nhiệm vụ, trong lúc nhất thời, ý thức mơ hồ cô chỉ cảm thấy cả người rét run.

“Thật lạnh.”

Cô vô ý thức nỉ non một câu, lúc này bên cạnh đột nhiên có một thân thể ấm áp ôm chặt lấy cô.

“Tiểu Văn, muội phải ráng nhịn, qua buổi tối hôm nay sẽ không có việc gì.”

Giọng nói kia là một giọng nữ nhu nhược, rất nhẹ nhàng và êm tai.

Tô Văn chậm rãi mở mắt, trước mắt một mảnh đen nhánh, trong sự mông lung chỉ có thể nhìn thấy bên cạnh mình có một hình dáng mơ hồ.

Đây là.....

“Vũ Nặc tỷ?”

Tô Văn nhẹ nhàng gọi một tiếng, nghe được âm thanh của cô, Ngôn Vũ Nặc nhịn không được rũ con ngươi nhìn người nằm trong lòng ngực mình.

“Tỷ ở đây, Tiểu Văn muội làm sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là có chút lạnh.”

Tô Văn thấp giọng trả lời một câu, cô chỉ là muốn xác nhận một chút người này trong đêm lạnh ôm mình có phải là nữ chủ đại nhân hay không.

“Còn lạnh sao?”

Ngôn Vũ Nặc nghe Tô Văn nói nhìn không được buông tay ra trực tiếp đem cung phục trên người mình cởi xuống.

“Cho muội.”

Nàng dùng quần áo của mình đem cả người Tô Văn đều bao lấy, sau đó lại mở ra hai tay gắt gao ôm Tô Văn vào trong lòng ngực của mình.

Đêm rét lạnh, trên con đường yên tĩnh heo lánh trong cung, hai tiểu cung nữ tuổi cứ như vậy quỳ gối trên đó, lẳng lặng ôm nhau.

“Tốt rồi, như vậy sẽ không lạnh nữa.”

Ngôn Vũ Nặc thấp giọng tự nói, ngữ khí vẫn mềm nhẹ như vậy.

Xác thực là ấm áp không ít, Tô Văn nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại bắt đầu sửa sang cốt truyện của thế giới này....

Thế giới này nữ chủ chính là Ngôn Vũ Nặc bên cạnh cô, Ngôn Vũ Nặc tên cũng không phải là Ngôn Vũ Nặc, nàng nguyên bản chỉ là tỷ nữ của Ngôn gia ở Tấn Châu, vừa lúc gặp dịp hoàng cung ba năm tuyển cung quyến vào cung một lần, Ngôn gia vốn có hai danh ngạch, đáng nói là đích nữ không muốn vào cung, sau đó Ngôn lão gia mua chuộc quan viên tuyển cung quyến, đem thứ nữ trong phủ không được sủng của mình là Ngôn Vũ Khuynh cũng nữ chủ đại nhân Ngôn Vũ Nặc cải danh đưa vào cung.

Những cung quyến vào cung đều chỉ có mười ba tuổi, đúng là độ tuổi không rành thế sự, tất cả mọi người đều được thống nhất an bài ở phủ nội vụ, được chương sự ma ma quản lý cùng dạy dỗ.

Tới một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, Ngôn Vũ Khuynh cùng Ngôn Vũ Nặc tuy rằng không phải tỷ muội ruột thịt nhưng vẫn như cũ sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm giữa hai người so với tỷ muội ruột còn thân cận hơn.

Một năm sau, Ngôn Vũ Khuynh và Ngôn Vũ Nặc bị phủ Nội Vụ phản công tới hai nơi khác nhau, Ngôn Vũ Nặc bởi vì từ nhỏ đã là tỷ nữ, cho nên thù thừa may vá vô cùng xuất sắc, nàng trực tiếp bị đưa đến Thượng Phục Cục, ngày thường phụ trách thêu thùa đa dạng, cung trang trong cung bốn mùa thay phiên chờ được may.

Mà từ nhỏ Ngôn Vũ Khuynh ở Ngôn gia không được sủng ái bởi vì có tài ăn nói, một cái miệng ồn ào, trực tiếp vào Thượng Cung Cục, rồi sau đó bị an bài hầu hạ một Quý nhân mới nhập cung..

Nhân sinh của hai tỷ muội ở ngay lúc này bắt đầu xuất hiện chuyển biến....

Ngôn Vũ Nặc tính cách dịu ngoan, từ nhỏ đặc biệt ôn hoà hiền hậu thành thật thích giúp đỡ mọi người, mà ở Thượng Phục Cục cung nữ từ mới đến lão cạnh tranh rất kịch liệt, Ngôn Vũ Nặc bởi vì nghe lời chăm chỉ chịu được cực khổ nên được Liêu ti nghi coi trọng, điều này mang đến cho nàng rất nhiều phiền toái, mà lúc Ngôn Vũ Nặc hăm sâu vào phiền toái liền được một cung nữ khác trợ giúp, cung nữ này chính là Tô Văn vào cung cùng nàng.

Tô Văn là người kinh thành, trong nhà vốn là dòng dõi thư hương, tiếc rằng tới thế hệ của phụ thân nàng, bởi vì Tô lão cha thích cờ bạc làm cho gia cảnh sa sút, còn nợ người khác một khoản ngân lượng kèch xù, không cách nào trả nổi, cha nàng đành phải đem nàng bán vào trong cung.

Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc cùng bị phân đến Thượng Phục Cục, hai người ngay từ đầu cũng không giao thoa gì, nhưng Tô Văn nhìn thấy người khác luôn khi dễ Ngôn Vũ Nặc, mà Ngôn Vũ Nặc lại thành thật luôn luôn yên lặng chịu đựng, vì thế Tô Văn bắt đầu trợ giúp Ngôn Vũ Nặc, ở thời điểm nàng bị khi dễ thì sẽ trợ giúp nàng cùng nhau phản kích, sau đó hai người chậm rãi trở thành tỷ muội tốt.

Sau khi Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc thân thiết với nhau liền đem thân thế cùng tâm sự của mình đều nói cho Ngôn Vũ Nặc, thì ra ở trước khi Tô gia suy tàn, Tô lão cha từng định cho Tô Văn một cuộc hôn sự, mà sau khi Tô gia sa sút, hôn sự kia cũng không còn được ai đề cập đến nữa, ai biết sau khi Tô Văn vào cung lại trời xui đất khiến gặp được vị hôn phu của mình là Thẩm Thịnh Bắc.

Thẩm gia ở kinh thành cũng là nhân tài mới xuất hiện, Thẩm Thịnh Bắc hiện giờ mới vừa tròn mười sáu tuổi, vừa thành niên liền vào cung làm thị vệ hoàng gia, có thể nói tiền đồ vô lượng..

Thời điểm hai người còn nhỏ là thanh mai trúc mã, tuy rằng nhiều năm không gặp, nhưng một lần ngẫu nhiên, thời điểm Thẩm Thịnh Bắc ở trong hoàng thành tuần tra gặp được người của Thượng Phục Cục, ở trong đám người hắn nhận ra khối ngọc bội của Tô Văn, sau đó hắn liền nhờ người gửi thư cho Tô Văn.

Nhận được thư Tô Văn tự nhiên vô cùng vui vẻ, nàng cũng viết hồi âm cho Thẩm Thịnh Bắc, chỉ là mới vừa vào cung nàng tìm không được một người nào có thể trợ giúp nàng chuyển giao thư từ, lúc này Ngôn Vũ Nặc liền nhớ tới Ngôn Vũ Khuynh.

Ngôn Vũ Khuynh bị phân đến trong cung của Lưu Quý nhân làm việc, Lưu Quý nhân lúc này đang được sủng ái, mà Ngôn Vũ Khuynh bởi vì nhanh

mồm dèo miệng rất được Lưu Quý nhân thưởng thức, cái gọi là một người đắc đạo gà chó lên trời, ở giai đoạn Lưu Quý nhân được sủng này, cung nhân trong cung của nàng cũng được thơm lây.

Ngôn Vũ Nặc giới thiệu Tô Văn cho Ngôn Vũ Khuynh quen biết, ba người lập tức kết bái tỷ muội, dựa theo tuổi tác Ngôn Vũ Nặc là đại tỷ, Ngôn Vũ Khuynh là nhị tỷ, Tô Văn nhỏ nhất là tam muội.

Vì tam muội làm việc, Ngôn Vũ Khuynh tự nhiên rất dụng tâm, vì thế Tô Văn liền bắt đầu những ngày cùng Thẩm Thịnh Bắc thư từ gửi gắm tình cảm, lúc đầu hai người đã ước định tốt, chờ Tô Văn vào cung gần ba năm, tới ngày có thể rời cung, Thẩm Thịnh Bắc sẽ tiêu tiền nhờ bà mai hỏi cưới nàng.

Nhưng ở năm thứ hai Tô Văn vào cung, Ngôn Vũ Khuynh đã bị Hoàng Thượng lâm hạnh, sau đó được phong làm mỹ nhân.

Ở trong cung căn cơ không có Ngôn Vũ Khuynh tự nhiên muốn tìm một người trung thành đáng tin cậy thu làm người của mình, nàng từ đầu nhìn trúng Ngôn Vũ Nặc, nhưng Ngôn Vũ Nặc làm người thật sự quá mức đôn hậu, đã sớm ở bên người Lưu Quý nhân học được cách sinh tồn trong thâm cung, Ngôn Vũ Khuynh cuối cùng lựa chọn Tô Văn.

Sau khi Tô Văn đi theo Ngôn Vũ Khuynh, mắt thấy Ngôn Vũ Khuynh từng bước một được sủng ái, từ mỹ nhân đến phi tần, nàng nhận hết mọi ân sủng đồng thời cũng được ban thưởng vô cùng phong phú.

Những tuyệt lụa quý báu, nhân sâm còn có phi thúy trân châu, làm sao không phải là ngàn vàng khó cầu?

Chậm rãi tâm Tô Văn cũng bắt đầu thay đổi, nàng ở trong cung của Ngôn Vũ Khuynh gặp qua đương kim bệ hạ, đế vương tuổi trẻ tuấn mỹ, ai thấy không động tâm?

Bởi vì động tâm lại có tâm tư khác, Tô Văn bắt đầu xa cách Thẩm Thịnh Bắc, có thư của Thẩm Thịnh Bắc nàng chưa bao giờ xem cũng không có hồi âm, thậm chí nàng còn tự tay viết một phong thư tuyệt tình để Ngôn Vũ Nặc giúp mình giao cho Thẩm Thịnh Bắc.

Lúc này Ngôn Vũ Nặc đã ở Thượng Phục Cục đứng vững vàng gót chân, nàng cũng gặp qua Thẩm Thịnh Bắc vài lần, biết đó là nam nhân tốt lại si tình, vì sợ Thẩm Thịnh Bắc thương tâm, Ngôn Vũ Nặc liền đem thư tuyệt tình của Tô Văn giữ lại, nàng bắt chước bút tích của Tô Văn tiếp tục cùng Thẩm Thịnh Bắc thư từ qua lại, vẫn luôn liên lạc hơn một năm.

Đến đầu năm thứ ba, Thẩm Thịnh Bắc đã thăng quan làm thị vệ trưởng, hẳn cuối cùng cũng có cơ hội tuần tra ban đêm trong cung, cũng chính là một lần đó hẳn gặp được Tô Văn, rồi bị Tô Văn giáp mặt cự tuyệt, lúc này Thẩm Thịnh Bắc mới biết được hơn một năm qua người vẫn luôn thư từ qua lại với mình lại là Ngôn Vũ Nặc..

Tình cảm của Thẩm Thịnh Bắc đối với sự tuyệt tình của Tô Văn cảm thấy thất vọng, đồng thời cũng bởi vì Ngôn Vũ Nặc thiện lương mà cùng nàng trở thành bạn tốt, thậm chí chậm rãi yêu Ngôn Vũ Nặc.

Ở ngay lúc này, Tô Văn lại đang trăm phương ngàn kế tiếp cận Hoàng Thượng, nhưng Ngôn Vũ Khuynh là người nào? Năm đó thời điểm nàng vẫn còn là cung nữ quân sự bên người Lưu Quý nhân, nàng liền nương theo bả vai của chủ tử mình bò lên long sàng, hiện giờ nàng tự nhiên sẽ không để mình dẫm vào vết xe đổ của Lưu Quý nhân, vì thế mộng đẹp trở thành hoàng phi của Tô Văn tự nhiên thất bại, thậm chí nàng còn bị một nữ quan khác trong cung của mình hãm hại, bị trách phạt sau đó bị kéo đi Tân Giả Khố làm công việc vừa dơ vừa mệt nhất.. (chắc là rửa bát...3)

Sau khi tình mộng sớm, Tô Văn bắt đầu biết vậy chẳng làm, nàng cho rằng đời này của mình phải bị vây ở Tân Giả Khố không thấy ánh mặt trời, ai biết lúc này Ngôn Vũ Nặc lại vì nàng động thân mà ra.

Ngôn Vũ Nặc dùng tháng lương của mình, thậm chí còn thỉnh cầu Thẩm Thịnh Bắc hỗ trợ, hai người dùng ngân lượng cuối cùng cũng đem Tô Văn từ Tân Giả Khố cứu ra hơn nửa đêm nàng an bài tới thượng lâm cục.

Thượng lâm cục công việc vô cùng nhẹ nhàng, Tô Văn chỉ phụ trách cầm đèn, thậm chí phụ trách hầu hạ bệ hạ cùng nương nương tắm gội thay quần áo, điều này đối với Tô Văn mà nói lại là một cơ hội tốt để tiếp cận bệ hạ, nhưng lúc này, đối với cái chức danh “Nương nương” này Tô Văn đã hết hy vọng, nàng từ chỗ Ngôn Vũ Nặc biết Thẩm Thịnh Bắc vì cứu mình đã ra rất nhiều lực, cảm động rất nhiều, Tô Văn nhớ đến mặt tốt đẹp của hắn, quyết định về sau nhất định phải ra khỏi cung, hảo hảo cùng Thẩm Thịnh Bắc ở bên nhau.

Tô Văn đã đem Ngôn Vũ Nặc trở thành tỷ muội tốt nhất, đem ý nghĩ của mình nói cho nàng, Ngôn Vũ Nặc nhìn thấy Tô Văn cao hứng lại có chút chua xót.

Thật ra ở những ngày tháng qua, nàng đã cùng Thẩm Thịnh Bắc lưỡng tình tương duyệt, nhưng tương tượng đến Tô Văn chịu khổ, còn có hôn ước của muội ấy cùng Thẩm Thịnh Bắc, Ngôn Vũ Nặc cảm thấy mình hẳn là thành toàn cho bọn họ.

Vì thế, Ngôn Vũ Nặc bắt đầu có ý lãnh đạm xa cách với Thẩm Thịnh Bắc, thậm chí không tiếc ở trước mặt hắn tự hủy hình tượng, làm hắn cảm thấy mình chính là một nữ nhân độc ác ích kỉ.

Đáng tiếc, lúc này Thẩm Thịnh Bắc đã đối với nàng rẽ nặng tình sâu, hẳn làm sao sẽ bị kĩ thuật diễn vụng về của Ngôn Vũ Nặc lừa?

Thẩm Thịnh Bắc quyết định đi tìm Tô Văn ngà bài, nhưng Ngôn Vũ Nặc lại sống chết không chịu, hai người lờ lờ kéo kéo, lại nhìn thấy Tô Văn sắc mặt lạnh nhạt xuất hiện ở phía sau hai người.

Cảm giác được mình bị đại tỷ mà mình tín nhiệm nhất cùng người mình yêu lừa gạt, Tô Văn trong lúc nhất thời tiếp thu không được đả kích này, nàng ở

ban đêm cầm đèn không cẩn thận làm rớt đèn dầu, thiếu chút nữa khiến cho một hồi lửa lớn.

Phạm vào sai lầm lớn như vậy, Tô Văn vốn nên bị đưa tới Kinh Sự Phòng chịu phạt, nhưng nàng lại trực tiếp được đưa tới Tú Ninh cung, nơi đó chính là nơi của Lương phi nương nương có thân phận cao quý.

Lương phi nương nương vào cung sớm, xuất thân cao quý, nhưng vẫn không được sủng ái, mắt thấy các tiểu tú nữ mới vào cung này tuổi còn trẻ còn tươi mới, Lương phi ở trong tối tăm tuổi thanh xuân của mình đã mất đồng thời vì chính mình cùng địa vị gia tộc của mình, nàng bắt đầu ở trong hoàng cung tìm kiếm người xuất sắc, muốn đem các nàng huấn luyện thành quân cờ của mình đưa cho bệ hạ.

Mà Tô Văn đúng là người được Lương phi lựa chọn.

Lúc này Tô Văn đối với Ngôn Vũ Nặc và Thẩm Thịnh Bắc thậm chí là Ngôn Vũ Khuynh đều cực hận, tâm tình muốn xoay người muốn trả thù của nàng đặc biệt mãnh liệt, vì thế dưới sự huấn luyện của Lương phi, Tô Văn thành công hấp dẫn bệ hạ đương triều Đông Phương Diệu chú ý, hơn nữa sau khi bị lâm hạnh được như ý nguyện được phong làm Quý nhân.

Có Lương phi làm hậu thuẫn, Tô Văn bắt đầu cùng Ngôn Vũ Khuynh tranh đấu gay gắt, đồng thời nàng cũng không ngừng phái người đi Thượng Phục Cục tìm Ngôn Vũ Nặc gây phiền toái, mà Ngôn Vũ Nặc không hổ là thánh mẫu hoàng triều, cho dù gặp được khó khăn gì nàng cũng không chịu cúi đầu, gặp được đãi ngộ không công bằng gì đều có thể cắn răng kiên trì, cũng không phản kháng.

Thâm cung không năm tháng, đảo mắt lại thêm một năm, Tô Văn cùng Ngôn Vũ Khuynh đều mang thai, hai người vì con nổi dỗi thẳng cấp chiến hỏa, mà lúc này hai người đấu đến hưng hực khí thế lại bị một phi tử khác làm hại, hai người đồng thời mất đi hài tử, Tô Văn bởi vì đã từng ở Tân Giả Khố chịu khổ làm cho thân thể cực kỳ không tốt, sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thiếu chút nữa đổ máu đến chết, may mắn thái y Lục Mục Tuần y thuật cao siêu, đem nàng từ quỷ môn quan kéo trở về.

Lúc này Ngôn Vũ Khuynh còn làm tướng Tô Văn mới là người phía sau màn độc thủ, nàng bắt đầu thu thập chứng cứ hơn nữa ở trước mặt Hoàng Thượng cùng Thái Hậu cáo trạng, bởi vì “Chứng cứ vô cùng xác thực”, tội danh mưu hại con nối dõi của hoàng gia làm Tô Văn trực tiếp bị đày vào lãnh cung, triển miên trên giường bệnh, nàng ở lãnh cung không nơi nương tựa, lúc này Ngôn Vũ Nặc lại lần nữa xuất hiện, nàng còn mang đến Lục ngự giúp xem bệnh cho Tô Văn.

Lúc này đây, Tô Văn không sống được bao lâu nữa chân chính nhìn thấu phú quý như mây khói, cuối cùng nàng cũng ở trên giường bệnh hòa hảo trở lại với Ngôn Vũ Nặc.

Ngôn Vũ Nặc VS Tô Văn, thánh mẫu thành công thu phục một con nữ phụ ác độc bỏ gian tà theo chính nghĩa ~

Đương nhiên, đây chỉ là nữ phụ ác độc đầu tiên trên con đường "Cứu Vớt" của Ngôn thánh mẫu trong hậu cung.

Sau khi Tô Văn bị đày vào lãnh cung, hậu cung liền thành chiến trường của Ngôn Vũ Khuynh cùng Trần phi, thì ra, năm đó Lưu Quý nhân bởi vì một khúc 《Hoài Nam Mộng》 lại lần nữa được lọt vào mắt Đông Phương Diệu, hơn nữa hoá tốc thẳng cấp thành Trần phi.

Mà lúc này Ngôn Vũ Khuynh cũng từ trong lãnh cung biết được Tô Văn đúng thật là bị oan, lúc trước làm mình mất đi hài tử người đứng phía sau vậy mà là Lưu Quý nhân, hiện tại là Trần phi!.

Hai người có thể nói là oan gia đối đầu, kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt.

Trần phi biết Ngôn Vũ Khuynh và Ngôn Vũ Nặc là “tỷ muội ruột”, nàng liền tìm người bố trí hãm hại Ngôn Vũ Nặc, kết quả Ngôn Vũ Khuynh lại tương kế tựu kế, ở trước mặt hoàng thượng trình diễn khổ nhục kẻ kiêm tỷ muội tình thâm, điều này làm cho Ngôn Vũ Khuynh thuận lợi được Hoàng Thượng tín nhiệm và yêu mến, chỉ là đồng thời cũng để cho Hoàng Thượng nhìn thấy được Ngôn Vũ Nặc.

Phẩm chất của Ngôn Vũ Nặc thiện lương cùng chân thành, làm cho Đông Phương Diệu từ nhỏ sinh ra và trưởng thành ở trong hoàng cung quen nhìn người lừa ta gạt cảm giác được sự trân quý, vì thế hắn liền đem Ngôn Vũ Nặc điều đến bên người mình làm ngự tiền thượng nghi.

Từ sau khi Ngôn Vũ Nặc thăng chức, địa vị của nàng tại hậu cung giống như nước lên thì thuyền lên đồng thời cũng thu hoạch được vô tận ác ý đến từ các phi tần..

Cũng may Ngôn Vũ Nặc là người làm việc đều không thẹn với lương tâm, thấy đủ là dừng, thực hiện nguyên tắc làm việc tốt không lưu danh, lần lượt trong các nguy hiểm, nàng đều thành công hóa hiểm thành lành, thậm chí còn thuận tay cứu vớt hai phi tần thất sủng.

Lúc này Ngôn Vũ Nặc đã là nhân vật lớn ở bên cạnh Hoàng Thượng, thậm chí Đông Phương Diệu còn chậm rãi thích cung nữ luôn bồi ở bên người mình này, đáng tiếc hắn đã sớm biết Ngôn Vũ Nặc thích Thẩm Thịnh Bắc, làm một đế vương hắn cũng không muốn nữ nhân mà mình yêu cả đời bị nhốt tại hậu cung đầy rẫy khắc nghiệt này, Đông Phương Diệu có tâm thành toàn cho Ngôn Vũ Nặc, nhưng ngay lúc này Ngôn Vũ Khuynh bên ngoài cùng Ngôn Vũ Nặc tỷ muội tình thâm trên thực tế lại đối với nàng ghen ghét muốn mạng đột nhiên ra tay.

Vì không để cho Ngôn Vũ Nặc từ bên người mình người cướp đi Hoàng Thượng, Ngôn Vũ Khuynh an bài thiết kế một tuồng kịch Ngôn Vũ Nặc cùng Lục Mục Tuần.

Lục Mục Tuần đã sớm yêu thầm Ngôn Vũ Nặc, hai người thường xuyên ở trong cung gặp mặt, nhưng vẫn luôn giống như tri kỷ.

Mà sau khi bị Ngôn Vũ Khuynh hãm hại, hai người bị trúng được, còn bị khóa trái ở trong một cung điện, vì trong sạch của người mình yêu, Lục Mục

Tuần không tiếc tự mình hại mình, cuối cùng tuy rằng hai người được bệ hạ dẫn người tìm được đúng lúc, nhưng lúc đó Lục Mục Tuần bởi vì mất máu quá nhiều mà hôn mê bất tỉnh, mà Ngôn Vũ Nặc cũng bị được lực phát tác được Đông Phương Diệu lập tức ôm đến Thái Y Viện chẩn trị.

Xong việc, Đông Phương Diệu lập tức phái người tra rõ việc này, Ngôn Vũ Khuynh thấy chuyện của mình sắp đặt đã bị bại lộ, nàng ta không khỏi hoảng loạn chạy đến trước giường bệnh của Ngôn Vũ Nặc đau khổ cầu xin, mà Ngôn Vũ Nặc luôn tâm địa thiện lương tự nhiên tin lời nói của Ngôn Vũ Khuynh, nàng mang theo thân thể ốm yếu ở trước mặt hoàng thượng vì muội muội của mình đau khổ cầu tình, lúc này Ngôn Vũ Khuynh mới được miễn trách phạt.

Chuyện lớn như thế này, Ngôn Vũ Khuynh tuy không bị đày vào lãnh cung nhưng lại từ Đoan phi giáng xuống đến Đoan tần, từ đây cũng hoàn toàn mất đi sủng ái của Đông Phương Diệu.

Từ nhỏ đã là thứ nữ, đối vận mệnh của bản thân từ trước đến nay không chịu cúi đầu, đến lúc này Ngôn Vũ Khuynh vẫn không chịu thua, đã không còn được bệ hạ sủng hạnh, nàng ta lại ngoài ý muốn được Thụy Vương Đông Phương Ly ưu ái.

Đông Phương Ly là con trai của hoàng huynh tiên đế, cũng là đường huynh* của đương triều bệ hạ, hần bệ ngoài nhìn như phong lưu ăn chơi trác táng, trên thực tế đã tâm cực lớn, một lòng muốn mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, Đông Phương Ly thừa dịp Ngôn Vũ Khuynh thất sủng mà tiếp cận nàng ta, lấy tình cảm làm mồi, chậm rãi công lược tâm của Ngôn Vũ Khuynh, chờ đến khi nàng ta đối với mình khăng khăng một mực sau đó liền bắt đầu sai khiến Ngôn Vũ Khuynh ở trong thức ăn của bệ hạ hạ độc.

*Đường huynh: Anh họ

Ngôn Vũ Khuynh lúc này bởi vì không được sủng ái, bên người nàng ta tự nhiên cũng không có tai mắt nào, điều này cũng trở thành cơ hội tốt nhất để nàng ta động thủ.

Ít ngày sau, Đông Phương Diệu bị trúng độc hôn mê, tất cả chứng cứ đều chỉ về phía Ngôn Vũ Nặc là hung thủ độc sát bệ hạ!

Ngôn Vũ Nặc bị hãm hại giam vào thiên lao chờ ngày bị chém đầu, lúc này Ngôn Vũ Khuynh cuối cùng nhận không được đến trước đại lao đối với nàng điều vô dương oai.

Mà cùng thời gian đó, Đông Phương Ly thừa dịp thời điểm Đông Phương Diệu trúng độc có âm mưu phát động triều biến, ở thời điểm mấu chốt, Lục Mục Tuần lấy thân thử độc, thành công cứu Đông Phương Diệu tỉnh lại, mà Thẩm Thịnh Bắc lúc này cũng mang theo tinh binh thị vệ tiến đến cứu giá, Đông Phương Ly cung biến thất bại bị nhốt vào thiên lao.

Ngôn Vũ Nặc được rửa oan ra khỏi ngục, sau khi nàng ra khỏi thiên lao, Đông Phương Diệu luận công ban thưởng, ban hôn cho Thẩm Thịnh Bắc và Ngôn Vũ Nặc, mà lúc này Ngôn Vũ Nặc bởi vì ở nghe nói Ngôn Vũ Khuynh ở thiên lao sám hối lại nhìn thấy tình cảnh của nàng ta chật vật, Ngôn Vũ Nặc lại lần nữa động lòng trắc ẩn ở trước mặt Đông Phương Diệu cầu tình cho Ngôn Vũ Khuynh (thánh mẫu đại nhân người quá đủ rồi), nể mặt Ngôn Vũ Nặc, Đông Phương Diệu cũng lại lần nữa khai ân đặc xá từ tội cho Ngôn Vũ Khuynh, chỉ là đem nàng ta từ cung quần đến chùa miếu tu hành đến cuối đời.

Ở ngày Ngôn Vũ Khuynh ra khỏi đại lao rời kinh, Ngôn Vũ Nặc tự mình ở bên ngoài kinh thành đưa tiễn nàng ta, vốn tưởng rằng hai tỷ muội lưu luyến chia tay, ai biết được Ngôn Vũ Khuynh đã sớm mất đi lý trí lâm vào trạng thái điên cuồng đột nhiên từ cổ tay áo rút ra một cây chủy thủ hướng phía ngực Ngôn Vũ Nặc đâm qua, tình trạng nghìn cân treo sợi tóc, Thẩm Thịnh Bắc quay người đem Ngôn Vũ Nặc ôm ở trong lòng ngực mình, vì nàng chấn một dao trí mạng.

Xong việc, Ngôn Vũ Khuynh tự sát mà chết, mà Thẩm Thịnh Bắc trọng thương tuy rằng được Lục Mục Tuần cứu kịp thời, nhưng cả đời này của hần không bao giờ có thể luyện võ cầm binh.

Cốt truyện đến đây kết thúc —— Thẩm Thịnh Bắc từ quan, mang theo Ngôn Vũ Nặc về quê của nàng ở Tân Châu, hai người trải qua ngày tháng sinh hoạt nam cây nữ dệt hạnh phúc ~

Đây là cái gọi là kết cục đại đoàn viên?

Đại đoàn viên em gái người a ~

Trước không nói quá trình Ngôn thánh mẫu ở hậu cung thăng chức nhờ rất nhiều pháo hôi là các cung nữ và nội thị vô tội, liền nói đến hai nam nhân là Thẩm Thịnh Bắc và Lục Mục Tuần, một người vì nàng tự mình hại mình dùng thân thể chính mình thử độc, một đại ngự y trẻ tuổi đầy hứa hẹn tiền đồ vô lượng cuối cùng lại biến thành ma ốm không thuốc trị, mà một người khác vốn nên là Đại tướng quân thống lĩnh ngàn quân đền đáp quốc gia, cuối cùng lại bởi vì nàng trở thành tên tàn tật không thể cầm binh.

Nữ chủ đại nhân cô lòng dạ thiên hạ, cô tâm địa từ bi, cô phổ độ chúng sinh, cô không hồ người khác, cô chuyên hồ nam nhân của mình a....~~~~

Tô Văn dưới đáy lòng vì nam chủ cùng nam phụ thấp vài ngọn nến, trong lòng lại nhận không được nói thầm, trong thế giới này muốn nói đến nam phụ thâm tình phải để cập tới Lục Mục Tuần và Đông Phương Diệu.

Nếu Tô Duệ tiến vào thế giới nhiệm vụ này, thân phận của hần sẽ là cái gì?

Nếu là Lục Mục Tuần cũng thôi đi, nếu là Đông Phương Diệu có ba ngàn giai lệ..... Hừ hừ hừ.

Tô tướng quân, người có cảm giác được đẩy lòng dày đặc ác ý đến từ vợ của người hay không?

[Edt: Tội cho anh, thế giới này anh thăm rồi Tô tướng quân à, mọi người có đoán được Tô tướng quân nhà chúng ta là ai chưa....v]

~~~~~  
Happy new year....

Cuối năm dôi, ta xin chúc mọi người có một năm mới dồi dào sức khỏe, thanh xuân vui vẻ....càng ngày càng xinh hơn, làm được những điều mình muốn.... V. V. V =))))

Luôn ủng hộ truyện của ta nhé... ♥□♥□♥□

Thật ra giờ phút cuối năm này, không có gì ý nghĩa hơn 1 câu chúc "Năm Mới Vui Vẻ"..

Lì xì của ta tuy không nhiều lắm, nhưng ta cũng đã cố gắng hết sức để chuẩn bị cho mọi người rồi... Ahihi,...

Do 2 ngày nay nhà ta dọn dẹp cũng kiến nhiều lắm, nên ta thất hứa, bạo không được nhiều. Mọi người đừng giận taaa..ta edit được mấy chương rồi, nhưng không có thời gian soát lỗi nên chưa đăng lên được. Tạm trước 1c này cho mọi người. Mai ta sẽ tranh thủ đăng những chương còn lại...:3

Đừng giận ta nhaaa ~~~~~

Năm Mới Dui Dẻ ♥□♥□♥□□□□□□□□□□□□

~~~~~  
À mà cổ đại này, lúc nói tới chị Văn thì ta để là "cô", còn xưng về mấy nhân vật nữ khác ta để "nàng", lúc người khác nói về chị Văn thì ta vẫn để "nàng" nhé. Không biết ta nói vậy các nàng có hiểu không nữa.. Hoi rồi.. Mà đọc xiu là hiểu ý ta ha... Âu thươnggg♥□♥□♥□♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Nữ Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (2)

Edt: Mít

~~~~~  
Sáng sớm cuối mùa thu, bầu trời xám xịt, trên con đường trải đầy gạch đỏ đã đọng lại một tầng sương băng màu trắng.

“Tỷ tỷ, tỉnh lại!”

Thân thể cứng đờ đột nhiên bị người ta đẩy vài cái, ý thức Tô Văn dần dần tỉnh táo lại, cô chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt chính là một cung nữ trẻ tuổi mặc cung trang màu xanh lá, đây là tiểu cung nữ sáng sớm quét tước ngự đạo, cung nữ như vậy đều không có phẩm cấp, địa vị cũng chỉ có thể cao hơn cục giặt giũ cùng lao dịch Tân Giả Khố mà thôi.

Tiểu cung nữ kia nhìn thấy Tô Văn tỉnh lại lập tức rũ mắt.

“Tỷ tỷ, trời đã sáng. Hai người là người của cục sáu sao? Vị tỷ tỷ bên cạnh này hình như đang phát sốt, ta kêu nàng nửa ngày cũng chưa có phản ứng.”

Lúc này Tô Văn vừa mới hoạt động tay chân cứng đờ của mình một chút, nghe tiểu cung nữ nói, cô mới nhớ tới Ngôn Vũ Nặc bên cạnh, áo ngoài của Ngôn Vũ Nặc còn ở trên người mình, hiện giờ trên người nàng chỉ mặc một cái áo trong đơn bạc, cả người đều bị đông cứng, sắc mặt càng đỏ khác thường.

Không xong.

Tô Văn giãy giụa đứng dậy, giờ phút này cô mới nhớ tới tuyến cốt truyện hiện tại mà mình đang trải qua, theo như nguyên cốt truyện thời điểm hiện tại là cô và Ngôn Vũ Nặc ở Thượng Phục Cục bị những lão cung nữ hãm hại, ngày hôm qua hai người mang đến cho Thục phi nương nương một sổ cung trang để lựa chọn, kết quả những cung trang đó bị người ta trộm lấy cất náu, dưới sự tức giận Thục phi nương nương liền phạt hai nàng quỳ ở ngoài cung Tĩnh Vân một đêm.

Bởi vì quỳ cả đêm, sau khi Tô Văn đứng dậy toàn thân đều không còn sức lực, hơn nữa tay chân cũng đều cứng còng, cô thử đỡ Ngôn Vũ Nặc, thử vài

lần đầu thất bại, rơi vào đường cùng Tô Văn đành phải ngược mắt nhìn tiểu cung nữ bên cạnh....

“Muội tên gì?”

“Hồi tỳ tỳ, nô tỳ tên Băng Nguyệt.”

Băng Nguyệt thoát nhìn cũng chỉ mới mười ba mười bốn tuổi, tiểu nha đầu nhìn rất lạnh trí.

Ánh mắt Tô Văn chợt lóe.

“Băng Nguyệt, muội có biết Lục ngự y trong Thái y viện không?”

Lục ngự y?...

Trong mắt Băng Nguyệt xoay chuyển.

“Tỳ tỳ nói chính là Lục Mục Tuần Lục ngự y?”

Lục Mục Tuần tuổi trẻ anh tuấn lại có y thuật cao siêu, bởi vì hắn thường xuyên ra vào hậu cung chẩn bệnh cho Thái hậu với các phi tần, đại đa số cung nữ trong hậu cung đều nhận biết hắn.

“Chính là Lục Mục Tuần Lục ngự y. Ta hiện tại không còn sức lực, Băng Nguyệt muội giúp ta cùng đem nạng ấy đỡ đến chỗ của Lục ngự y, chúng ta và Lục ngự y..... Rất quen thuộc.”

Tô Văn cũng không biết lúc này Tô Duệ đã vào nhiệm vụ hay chưa, mà thân phận của hắn đến tột cùng là Lục Mục Tuần hay là Đông Phương Diệu đây?

Hiện tại Ngôn Vũ Nặc nóng đến như vậy, Tô Văn không rảnh nghĩ nhiều chỉ có thể mau chóng tìm người trị liệu cho nàng, nếu để nữ chủ đại nhân nóng đến hồng, nhiệm vụ của cô còn làm tiếp cái sợi len ấy!

Mà nghe Tô Văn nói, Băng Nguyệt lại chần chờ, là một cung nữ thấp kém nhất, nàng tự nhiên nguyện ý cùng cung nữ cao cấp ở Thượng Phục Cục tạo quan hệ, nhưng Thái y viện không phải nơi mà người nào cũng có thể đến, lỡ như.....

“Băng Nguyệt, chẳng lẽ muội muốn suốt đời quét tước ngự đạo sao?”

Nhìn thấy Băng Nguyệt do dự, Tô Văn nhìn không được nói nhỏ một tiếng.

“Chỉ cần muội giúp ta chuyện này, ta sẽ không bạc đãi muội.”

Nghe Tô Văn hứa hẹn, Băng Nguyệt khẽ cắn môi do dự một chút, cuối cùng đột nhiên ngẩng đầu nhìn mặt Tô Văn..

“Được! Tỳ tỳ, ta giúp tỳ.”

Nói xong nàng đã bước nhanh đến, từ một bên khác đỡ Ngôn Vũ Nặc ý thức đã có chút mơ hồ.

Hai người một đường hướng về Thái y viện mà đi, giờ này trời còn chưa sáng, toàn bộ cung uyển trừ bỏ những người sáng sớm dọn dẹp ngự đạo, hầu như là không còn nhìn thấy thân ảnh dư thừa nào.

Thật ra Lục Mục Tuần cũng không phải luôn luôn ở trong Thái y viện, có đôi khi hắn suốt đêm khám chữa bệnh thì sẽ trực tiếp ở lại trong Thái y viện, mà có đôi khi trong hậu cung không có việc gì, hắn sẽ rời khỏi hoàng cung về nhà của mình.

Dọc theo đường đi Tô Văn cũng đang lo lắng khả năng Tô Duệ sẽ là Lục Mục Tuần lớn bao nhiêu, thẳng cho đến khi thời điểm cô cùng Băng Nguyệt đi đến bên ngoài Thái y viện, hai người trực tiếp bị tên thái giám nội thị ngăn cản ở cửa.

“Thái y viện là nơi trọng địa, không được tùy tiện đi vào, hai vị tỳ tỳ, các người có ngọc bài ra vào không?”

Tên thái giám giữ cửa ngăn hai người lại sau đó dùng ngữ khí cung kính dò hỏi một câu, hắn giữ cửa tại Thái y viện cũng đã được mấy tháng, những cung nữ thân cận bên người các nương nương cùng nữ quan chường sự hắn đều quen biết gần hết, hiện giờ thấy hai người trước mắt nhìn rất lạ, hắn tự nhiên phải theo lệ dò hỏi một phen.

“Chúng ta tìm Lục ngự y, Lục ngự y có ở đây không?”

Tô Văn liếc mắt nhìn tên thái giám giữ cửa một cái, nhàn nhạt hỏi một câu.

“Lục ngự y còn chưa có đến đâu.”

Khi nói chuyện tên thái giám nhìn nhìn Tô Văn, lại nhìn nhìn Ngôn Vũ Nặc được Tô Văn và Băng Nguyệt đỡ.

“Vị tỳ tỳ này thoát nhìn rất nóng, nếu không có ngọc bài của chủ tử, các người đi Nội Vụ phủ đi.”

Trong hoàng cung chủ quản Nội Vụ phủ quản lý vấn đề ăn uống tiêu tiểu còn có lương tháng cùng đồ dùng hàng ngày của cung nữ và nội thị, cung nữ và nội thị nếu bị bệnh hay bị thương, cũng có thể đến phủ Nội Vụ tiêu tiền xem bệnh.

“Vị tiểu ca này, chúng ta là đồng hương của Lục ngự y.”

Tô Văn nghe tên thái giám nói, lập tức nâng tay, từ trong ống tay áo móc ra túi tiền của mình, mỉm cười đưa tới.

“Còn thỉnh huynh đi vào thông báo với Lục ngự y một tiếng, phiền huynh rồi.”

“Này.....”

Tên thái giám nhìn túi tiền Tô Văn đưa đến hơi do dự một chút, tưởng tượng tới Lục ngự y có tiếng là tính tình tốt, ánh mắt chợt tắt, nhanh tay tiếp nhận túi tiền của Tô Văn.

“Thì ra tỷ tỷ là đồng hương của Lục ngự y a! Tỷ sao không nói sớm a! Tiểu nhân liền đi vào thông báo.”

Nói xong, tên thái giám đã nhanh xoay người vào cửa Thái y viện, không bao lâu, hần lại lần nữa vội vàng chạy ra.

“Các vị tỷ tỷ, Lục ngự y vừa mới đến, các người mau vào bên trong đi!”

Tô Văn và Băng Nguyệt liếc nhìn nhau, hai người lập tức đỡ Ngôn Vũ Nặc đi vào cửa Thái y viện, trong viện vẫn còn phiêu tán mùi thơm nhàn nhạt của thảo dược.

“Ưm~”

Lúc này, Ngôn Vũ Nặc cũng đã khôi phục được một ít ý thức.

Nàng ni non chậm rãi mở mắt, nhìn thấy trước mắt là cảnh sắc xa lạ, Ngôn Vũ Nặc nhú mày ánh mắt hoảng hốt, thẳng đến khi thoáng nhìn thấy mặt Tô Văn, ánh mắt nàng lúc này mới sáng ngời.

“Tiểu Văn, đây là..... Chúng ta đây là đi chỗ nào?”

“Vũ Nặc tỷ, tỷ phát sốt, muội mang tỷ tới cho Lục ngự y xem bệnh!”

Tô Văn thấy Ngôn Vũ Nặc tỉnh lại, nhin không được thấp giọng ở bên tai nàng nói nhỏ một tiếng.

Lục ngự y?

Còn không phải là nổi danh nhất hậu cung.....

“Không, không cần, ta không sao, hôm nay vừa lúc không có việc gì, ta trở về ngủ một giấc là tốt rồi, Tiểu Văn..... Xem ngự y, muốn.....tốn rất nhiều bạc!”

Ngôn Vũ Nặc tiến cung một năm này chưa từng tới Thái y viện nhưng ít nhiều gì cũng đã nghe nói qua rất nhiều chuyện về Thái y viện, nơi này là nơi xem bệnh cho các chủ tử, nàng chỉ là một cung nhân, làm sao có thể ở đây chẩn bệnh nổi?

Thời điểm Ngôn Vũ Nặc giãy giụa muốn xoay người, Tô Văn và Băng Nguyệt đã vào cửa phòng, mà trong phòng lại vang lên một giọng nam trong sáng dễ nghe.

“Các người là đồng hương của ta?”

Ngữ điệu của nam nhân hơi cao, nhưng ngữ khí lại rất ôn hòa cũng không có đặc biệt lạnh thấu xương.

Nghe giọng nói kia, đột nhiên Tô Văn nhấc đầu lên, kết quả liền đối diện với một khuôn mặt thanh tú trẻ tuổi.

Không phải Tô Duệ.

Sắc mặt Tô Văn lập tức liền trầm xuống, cho nên nói, ở thế giới này thân phận của Tô Duệ chính là..... Đương triều bệ hạ, Đông Phương Diệu?

(em thay mặt các fans nữ của ngài thấp cho ngài một ngọn nến Tô tướng quân ạ. Ngài phải tự bảo trọng:3)

Trung cung, căn khôn điện ——

Tô Duệ mở to mắt, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là cái giường điêu long họa phượng tơ vàng gỗ nam.

Cung điện xa hoa rộng mở tràn ngập hương vị long duyên hương quen thuộc, một thân thể mềm mại không xương giống như con rắn trườn ở trên người hắn.

Cảm giác được trên giường còn có một người nữa, hơn nữa còn là một nữ nhân cái gì cũng chưa mặc, sắc mặt Tô Duệ đột nhiên biến đổi, cơ hồ là nháy mắt thu hồi ý thức, hần đột nhiên đem nữ nhân bên cạnh đá xuống dưới giường (*âydo quá bạo lực rồi anh Duệ êii.. Tội bà quý phi:v*)

"A!"

Phi tần còn buồn ngủ mông lung đột nhiên bị đá rớt trên mặt đất, nháy mắt cả người thanh tỉnh lại.

Mà nghe được âm thanh bên trong, tổng quản nội thị vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài cũng lập tức vội vàng vọt vào.

“Bệ hạ?”

“Bệ hạ?”

Nữ tử trên mặt đất tóc dài tán loạn, mị nhãn như tơ nhìn khuôn mặt tuấn đạt trên long sàng kia, mà tổng quản nội thị ở một bên cong eo, nhẹ giương da mắt, ánh mắt chần chờ nhìn nam nhân trên long sàng.

“Cút!”

Ánh mắt Tô Duệ lạnh băng rống lớn một tiếng.

Nữ tử trên mặt đất sắc mặt trắng nhợt, ánh mắt oán hận nhìn hần.

“Bệ hạ, thần thiếp, thần thiếp.....”

Thần thiếp gì đó cũng chưa mặc a ~

Nghe âm thanh của nữ nhân kia, ánh mắt Tô Duệ lại tối sầm thêm một chút.

“Ngươi không muốn lẫn? Vậy..... Lur lại đi.”

“Bệ hạ ~”

Nghe Tô Duệ nói, đôi mắt đẹp của phi tần kia chợt lóe, đang chuẩn bị hướng về phía bệ hạ cười vũ mị, kết quả nàng liền nhìn thấy nam nhân trên long sàng giờ tay lấy xuống thanh bội kiếm của thiên tử vẫn luôn treo ở bên trái long sàng, bảo kiếm tuyệt thế sắc bén ở giữa không trung về ra một đạo ánh sáng lạnh lẽo, chỉ nháy mắt liền xuyên qua thân thể thanh xuân mê người của nàng.

Một kiếm xuyên tim, không có một giọt máu tươi dư thừa nào bắn ra!

Đều nói gần vua như gần cọp, tổng quản nội thị ở một bên không hổ là nhân tài cao cấp tung hoành hậu cung, đối với sự kiện giết người bên cạnh, hần không chỉ có thờ ơ, mà còn bình tĩnh công thân mình, chậm rãi đi đến trước người nữ phi kia, giờ tay xem xét hơi thở.

“Hồi bẩm bệ hạ, Ngọc Quý nhân mạo phạm thánh nhan, đã đền tội.”

Đã chết thì làm sao?

Tô tướng quân cảm thấy thực ưu thương, hần thề với trời, hần không chạm qua nữ nhân kia một phân một hào nào, cho dù là ngủ ở trên một cái giường, người tối hôm qua lâm hạnh nàng ta cũng là nguyên chủ Đông Phương Diệu, thân thể cùng tâm của mình đều còn trong sạch ~

Nhưng mà, vấn đề là, mình phải giải thích như thế nào với vợ đây? Aii?

~~~~~

Tiêu rồi tiêu rồi.. Nhà bên kia người ta ra chương lại rồi.. Ahuhu thế nào nhà ta cũng sẽ bị ế cho coi.. Hông lẽ giờ drop. □□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (3)

Edt: Mít

~~~~~

Thấy chủ tử nhà mình ngồi trên long sàng phát ngọc, tổng quản nội thị Uông Ý lập tức chỉ huy tiểu thái giám phía sau đem thi thể Ngọc Quý nhân nâng xuống, lại quay đầu phân phó cung nữ ở một bên đem tất cả trên mặt đất thu thập sạch sẽ, yên lặng làm xong tất cả, lúc này Uông Ý mới cong thân mình dịch tới trước long sàng, nhặt lên áo khoác mình hoàng ở một bên khoác lên trên người Tô Duệ, khẽ giọng nói thấp thấp hỏi.

“Bệ hạ, có cần phải tắm gội thay quần áo hay không? Giờ thượng triều đã tới rồi!”

Thượng triều em gái người a ~

Tô Duệ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Uông Ý một cái, chỉ là một cái liếc mắt lại khiến cho Uông Ý đỏ mặt thân mồ hôi lạnh.

Lạnh băng, con người thâm thúy u ám như hàn đàm, làm người ta chùn bước.

Uông Ý run rẩy lui về phía sau vài bước, thân mình không tự chủ được khom xuống thấp hơn.

“Tắm gội đi.”

Trầm mặc thật lâu, Tô Duệ cuối cùng trầm thấp lên tiếng. Uông Ý một bên nghe được giọng nói của chủ tử nhà mình, lập tức như được đại xá xoay người tiếp đồ dùng mà các cung nữ trong căn khôn điện đã sớm chuẩn bị tốt đang nối đuôi nhau mà vào, Tô Duệ trên long sàng nhìn thấy quần áo của Đông Phương Diệu ở một bên không tự chủ được nhủ mày, thời điểm hấn lại lần nữa giương mắt, một đám cung nữ như hoa như ngọc đã gần ngay trước mắt.

“Tất cả đều lui ra!”

Tô tướng quân lại lần nữa nổi giận, này không phải bức người ta phạm sai lầm sao?

Nhìn thấy mặt rồng giận dữ, các cung nữ một bên lập tức run rẩy thân mình, tất cả đều quỳ sát lui xuống.

Uông Ý một bên vẫn luôn giả trang bình tĩnh cuối cùng trên mặt cũng xuất hiện một chút thần sắc hoảng hốt, bệ hạ hôm nay là bị làm sao vậy? Ngọc Quý nhân kia rốt cuộc là chọc giận gì tới bệ hạ, người xem làm bệ hạ tức giận đến hiện tại nhìn ai cũng đều không vừa mắt.

“Uông Ý.”

Ở thời điểm Uông Ý âm thầm chửi thầm, Tô Duệ đã từ trên long sàng đứng lên, hấn lấy áo khoác trên vai ghét bỏ ném xuống đất.

“Tất cả đồ vật, bao gồm giường Trương Long này, tất cả đều hủy cho trẫm, còn có, lập tức kêu nội thị vào hầu hạ trẫm tắm gội thay quần áo, về sau Căn Khôn Cung không cần cung nữ ~”

Uông Ý:.....

Thảm rồi, chẳng lẽ bệ hạ đã bị Ngọc Quý nhân kích thích dẫn đến chán ghét nữ nhân?

Nghe Tô Duệ phân phó, Uông Ý lập tức xoay người chấp hành, nhưng trong nội tâm lại sớm rơi lệ đầy mặt ~

Trong viện thái y ——

Phòng khách sạch sẽ, Ngôn Vũ Nặc có chút suy yếu dựa vào trên giường, mà Lục Mục Tuần đang ngồi ở trên ghế gỗ lê vàng cạnh mép giường, cảm ngân châm trong tay, ở trên cổ tay trắng nõn của nàng để lại một đám lỗ kim.

Ngôn Vũ Nặc đã mười lăm tuổi nhưng tới nay đây là lần đầu tiên cùng một nam nhân ngồi gần như vậy, hơn nữa mình còn phải ở trước mặt hấn kéo ống tay áo, lộ ra cổ tay trắng nõn, tiếp xúc thân mật như thế, làm Ngôn Vũ Nặc cảm thấy tim mình đập như có một đàn hươu chạy ngang, trên mặt nóng lên.

“Ai nha, mặt Vũ Nặc tỷ tỷ hình như càng ngày càng đỏ nha.”

Băng Nguyệt vẫn luôn đứng ở một bên nhìn thấy gương mặt Ngôn Vũ Nặc đỏ rực nhìn không được kêu lên sợ hãi một tiếng.

Tô Văn:.....

Em gái Băng Nguyệt à, ta biết người thật ra đã quen thuộc với chúng ta, nhưng người la to như vậy thật sự không phải cô ý sao?

Nghe Băng Nguyệt không lựa lời nói, Ngôn Vũ Nặc lập tức không chỗ dung thân, theo bản năng nhún nhích cánh tay..

“Đừng nhúc nhích!”

Con người Lục Mục Tuần có ánh sáng nhạt chột lóe, ngón tay thon dài dài sạch sẽ nhẹ nhàng để lại cánh tay Ngôn Vũ Nặc, từ đầu ngón tay hấn truyền tới dòng điện nóng, làm cả người Ngôn Vũ Nặc đều cương ở nơi đó, một cử động nhỏ cũng không dám.

Lục Mục Tuần thoáng nhìn qua khoe môi chột lóe một tia ý cười, Tô Văn ở cách đó không xa cũng hơi nhếch khoe môi, cô hình như không cần thận

đem Lục ngự y cùng nữ chủ đại nhân ghép đôi thành công?

A, lại nói tiếp thứ tự đến trước và đến sau thật là rất quan trọng nha!

Ồ nguyên cốt truyện Lục ngự y thua ở chỗ xuất hiện quá muộn nha!

Một lát sau....

“Được rồi.”

Lục Mục Tuần thu hồi ngân châm, ôn nhu cẩn thận giúp Ngôn Vũ Nặc xoa xoa ống tay áo...

“Ta cho người thuốc uống, sau khi trở về phải đúng hạn mà dùng, hàn khí trong cơ thể mới có thể hoàn toàn tiêu trừ.”

Thấy Lục Mục Tuần xoay người đến bàn gỗ viết phương thuốc, lúc này Ngôn Vũ Nặc mới cẩn cẩn môi, lần đầu tiên nhìn thẳng vào bóng dáng mảnh khảnh của Lục Mục Tuần, nhẹ nhàng mở miệng nói.

“Lục ngự y, chẩn kim..... Chẩn kim cần bao nhiêu bạc?”

Hỏi chẩn kim, Ngôn Vũ Nặc hiển nhiên là không đủ tự tin, theo bản năng nàng còn sờ sờ túi tiền bên hông của mình, chỗ này là toàn bộ tiền tiêu vật tháng này nàng mới được phát.

“Chẩn kim?”

Viết xong một chữ cuối cùng của phương thuốc, Lục Mục Tuần quay đầu nhìn về phía Tô Văn vẫn luôn trầm mặc đứng ở cách đó không xa.

“Vị muội muội này của người đã giúp người trả chẩn kim rồi.”

“Tiểu Văn?”

Ánh mắt Ngôn Vũ Nặc lập tức dừng ở trên người Tô Văn, nàng biết tình huống trong nhà của Tô Văn, hiện tại Tô lão cha còn thiếu một số bạc rất lớn, nàng so với mình còn khổ hơn.

“Không có việc gì, Vũ Nặc tỷ, Lục ngự y có tiếng là đại thiện nhân, ngài ấy xem bệnh cho người ta rất dễ, ta đưa bạc cho ngài còn được thối lại nữa!”

Nhìn thấy Ngôn Vũ Nặc nhìn mình, Tô Văn lập tức vẻ mặt tươi cười nói nhỏ một câu, nói xong cô còn nhịn không được tiến lên một bước, nâng tay nhỏ ở trước mặt Lục Mục Tuần xoe ra.

“Lục ngự y, thối tiền lẻ!”

“A.”

Lục Mục Tuần ôn hòa cười, ánh mắt chuyển tới cửa.

“Phúc Lộc, thối tiền lẻ cho người bệnh.”

Tên thái giám gọi là Phúc Lộc nghe Lục Mục Tuần gọi lập tức cúi đầu đi tới trước mặt Tô Văn.

“Tỷ tỷ, tiền của cô.”

Nói rồi hắn liền đem tất cả những bạc vụn không lâu lúc nãy Tô Văn đưa cho hắn đều lưu luyến nhét lại vào lòng bàn tay Tô Văn.

“Cám ơn.”

Tô Văn cong mắt đem một nửa bạc vụn nhét trở lại vào tay Phúc Lộc.

“Huynh kêu Phúc Lộc sao? Về sau theo Lục ngự học hỏi nhiều một chút! Làm việc tốt, sẽ có hồi báo.”

Làm người tốt, làm việc tốt, sẽ có hồi báo ~

Nghe Tô Văn nói, đôi mắt Phúc Lộc lập tức lóe sáng lấp lánh, vẻ mặt kích động nhìn cô.

Tô Văn.....

Đừng cảm tạ tỷ, thỉnh thoảng tỷ là Tô thánh mẫu =)) *quỳ vợ chồng nhà này*

Không sai, sau khi Tô Văn tiến vào nhiệm vụ đã nghĩ tới một điểm siêu cấp dễ dàng tuyệt đối thắng được Ngôn thánh mẫu....

Khi bạn gặp được bạch liên hoa như hoa lê dính hạt mưa, thỉnh không cần so chiều với nàng ta, chủ yếu phải càng thêm thêm đậm đáng yêu hơn so với nàng ta.

Khi bạn gặp được một thánh mẫu lấy ơn báo oán, như vậy thỉnh bạn hãy lớn mật yên tâm giúp đỡ nàng ta, để nàng ta cảm thấy toàn thân của bạn trên dưới đều tràn ngập năng lượng.

Tô Văn vẫn luôn tin tưởng một điều, khi hai thánh mẫu đi chung một chỗ, tuyệt đối không đơn giản là một người lại thêm một người thành hai người đơn giản như vậy ~

Tóm lại, vì nhiệm vụ này, Tô Tiểu Văn quyết định liều mạng!

“Ai nha! Ai nha! Ai nha ta tới đây ~”

Ở thời điểm Tô Văn đang định đỡ Ngôn Vũ Nặc rời đi, một thân ảnh thờ hỗn hển kêu to chạy tới, đột nhiên vọt vào phòng Lục Mục Tuần, vào đến phòng, người tới nhanh tay vỗ vỗ ngực nhỏ của mình, ánh mắt đảo nhanh một vòng ở trong phòng.

“Ngôn Vũ Nặc, Tô Văn! Hai người các ngươi, hai người các ngươi, cũng thật là, thật là mệt chết ta!”

“Trần công công.”

Người tới không phải ai khác mà chính là quân sự công công Trần Tập của Thượng Phục Cục.

Lúc này Trần Tập nhìn thấy Ngôn Vũ Nặc và Tô Văn còn chuẩn bị hành lễ với mình, hấn lập tức vung tay nhỏ, tiến lên một bước bắt lấy tay hai người...

“Hai người các ngươi! Mau cùng ta hồi Thượng Phục Cục! Lần này các ngươi gặp chuyện lớn rồi, gặp chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì lớn a?”

Nghe lời Trần Tập nói, sắc mặt Ngôn Vũ Nặc biến đổi, mà Băng Nguyệt ở một bên đi theo phía sau hai người không dấu vết lùi lại hai bước, cùng hai người bảo trì khoảng cách nhất định..

Trong lúc nhất thời không khí trong phòng có chút khẩn trương áp lực, Lục Mục Tuần vẫn luôn rủ con ngươi, thoát nhìn việc không liên quan đến mình, nhưng trên thực tế hấn cũng vẫn luôn chờ Trần Tập tiếp tục nói.

“Là bệ hạ, bệ hạ người.....”

Trần Tập vừa mới nói tới bệ hạ, một khuôn mặt nhỏ lập tức trở nên trắng bệch.

“Bệ hạ đang ở Thượng Phục Cục, giết, giết rất nhiều người!”

Tưởng tượng đến trường hợp máu chảy thành sông kia, Trần Tập liền cảm thấy bụng nhỏ của mình run lên! Hơn nữa trên đường tới đây hấn còn nhìn thấy cửa cung Tĩnh Vân cung ra ra vào vào đều là tử thi được cuốn chiếu, máu đỏ thẫm, nhìn thật thẫm lòng người!

Tóm lại, sáng sớm hôm nay không biết vì sao bệ hạ mặt rồng thịnh nộ, đầu tiên là kiểm thử nhất giết chết Ngọc Quý nhân, sau đó lại ban chết cho Thực phi huyết tẩy Tĩnh Vân cung, hiện tại, hiện tại không phải đến phiên Thượng Phục Cục sao?

Mà trùng hợp là, hôm nay người của Thượng Phục Cục đại đa số đều ở đó, nhưng lại thiếu đi Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc!

Trần Tập quả thật không dám suy nghĩ tiếp, hai tiểu nha đầu này phóng chừng hôm nay lãnh ít dữ nhiều khó thoát cái chết!

Bệ hạ ở Thượng Phục Cục giết người?

Nghe Trần Tập nói, hai chân Ngôn Vũ Nặc mềm nhũn.

“Liều ti nghỉ thì sao? Liều ti nghỉ không có việc gì chứ?”

Thánh mẫu đại nhân quả thật là ưu tiên người khác hơn chính mình, làm Tô Văn theo không kịp ~

Xem ra nguy · thánh mẫu như ta, còn cần phải tiếp tục nỗ lực mới được!

Nhưng mà.....

Hoàng Thượng?

Còn không phải là Tô tướng quân sao?

Quả nhiên là Hoàng Thượng, quả nhiên phô trương rất lớn, hừ hừ hừ ~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (4)

Edt: Mít

Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc đi theo phía sau Trần Tập hầu như là chạy một mạch từ Thái y viện thẳng đến Thượng Phục Cục, còn chưa tới cửa liền nhìn thấy một đám nội thị đang nâng chiếu máu từ cửa Thượng Phục Cục đi ra.

“A!”

Ngôn Vũ Nặc gất gao che miệng lại, hoảng sợ quay mặt đi, cả người đều dựa vào trước người Tô Văn, một tay khác còn không quên run rẩy chặn hai mắt Tô Văn.

Tiến cung đã hơn một năm, tuy rằng đã sớm nghe nói trong thâm cung mạng người như cỏ rác, nhưng đây lại là lần đầu tiên Ngôn Vũ Nặc nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Lúc này nội thị nâng chiếu đầy máu vừa lúc đi đến bên cạnh ba người, chiếc chiếu dính đầy máu tươi kia không biết vì sao đột nhiên rớt ra một cánh tay máu vô lực rũ xuống.

“A!”

Ngôn Vũ Nặc lại lần nữa la hoảng lên, một khuôn mặt nhỏ vốn tái nhợt lúc này đã không còn giọt máu.

“Người nào đang ồn ào?”

Lúc này, mặc quan phục tổng quản thái giám Ưông Ý cảm phát trần trong tay về mặt sắc lạnh từ cửa cung đi ra, một đôi con ngươi lạnh nhạt trực tiếp dừng ở trên người Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc.

“Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!”

Ngôn Vũ Nặc dưới sự hoảng loạn lập tức lôi kéo Tô Văn quỳ rạp trên mặt đất, hàm răng đều run.

“Ưông tổng quản.”

Lúc này, Trần Tập bước tám bước nhỏ lúc lắc vội vàng chạy tới trước mặt Ưông Ý một bên hành lễ một bên thấp giọng nói.

“Ưông tổng quản, hai người các nàng chính là Ngôn Vũ Nặc cùng Tô Văn của Thượng Phục Cục! Tiểu nha đầu nhát gan, ngài đừng nóng giận!”

“Sao?”

Ưông Ý nghe Trần Tập bẩm báo, ánh mắt nhìn hai nàng hơi có chút lập loè, hai tiểu cung nữ này vừa thấy đã biết là mới vào cung không lâu, nhìn bộ dáng cũng chỉ mười bốn mười lăm tuổi, lớn lên lại đoan chính thanh tú, chỉ là.....

“Nếu người đã tìm về rồi, chạy nhanh đến trước mặt bệ hạ phục mệnh đi, hai người các ngươi cũng đừng ngo ngắc quỳ ở đó chứ, còn không đi đi, Trần Tập!”

Nói xong, Ưông Ý lấy phát trần của mình hung hăng quát Trần Tập một cái.

Làm nội thị thì phải học được cách hiểu rõ thánh ý, tuy rằng bệ hạ ở Thượng Phục Cục không nhiều lời, nhưng Ưông Ý đã sớm nhìn ra bệ hạ hình như là đang cố ý tìm hai tiểu cung nữ, mắt thấy Trần Tập đi lâu chưa về, bệ hạ càng ngày càng táo bạo, Ưông Ý thấy tình cảnh như vậy mới chủ động xin ra tận tìm người, không nghĩ tới hần vừa mới ra đến cửa cung đã gặp được người cần tìm.

Trần Tập ở một bên bị phát trần của Ưông Ý quát một cái, ánh mắt liền biến đổi, không khỏi tăng nhanh bước chân, hần biết đây là Ưông tổng quản đang nhắc nhở hần bệ hạ đã sớm không còn kiên nhẫn, nếu lại chậm hơn vài bước, căn thân cái đầu của mình khó giữ được!

Emma, vì cái đầu trên cổ của mình, hần cũng phải nhanh chân hơn.

“Hai người các ngươi, không muốn chết thì nhanh lên cho ta.”

Trần Tập một bên chạy, một bên còn không quên quay đầu hướng về phía Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc thấp giọng hô vài câu.

Gặp chuyện lớn như vậy, chân đều mềm, làm sao chạy nhanh được đây ~

Ngôn Vũ Nặc dùng sức nắm chặt tay nhỏ của Tô Văn ở bên cạnh, môi còn đang run nhè nhẹ.

“Tiểu Văn, đừng sợ, không có việc gì! Bệ hạ thánh minh, sẽ không lạm sát kẻ vô tội!”

Đã sợ tới mức đi không nổi, Ngôn Vũ Nặc còn không quên an ủi Tô Văn, chỉ là Tô Văn ở một bên tuy rằng cũng là một khuôn mặt tái nhợt, nhưng trên thực tế đáy mắt cô không có một tia sợ hãi nào, ngược lại còn xẹt qua một tia giảo hoạt rất có thâm ý.....

“Bệ hạ! Bệ hạ!”

Trần Tập còn chưa vào cửa liền một bên kêu to, một bên tiến lên, tay chân cùng đầu liền chạm đất.

Nghiệp vụ thuần thực như thế này, tư thế hoàn mỹ như thế này, thật không hổ là người nổi nghiệp mà Uông Ý tỉ mỉ bồi dưỡng ~

“Bệ hạ, nô tài đem người tìm về rồi!”

Trần Tập từ sau khi vào cửa vẫn luôn cúi đầu khom thân mình, lúc này hắn vừa nói, vừa dùng tay trái trộm để ở sau người hướng về phía Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc ra dấu.

“Hai người các ngươi còn không vào tham kiến bệ hạ!”

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc đồng thời quỳ rạp xuống đất, cúi đầu hướng phía đường kim thánh thượng thỉnh an.

Lúc này, trên giường cẩm tú ở giữa cung điện, Tô Duệ mặc một bộ bào đen tuyền thêu kim long, ánh mắt nặng nề theo bản năng dừng ở trên người Tô Văn——

Đờ mờ.

Tô tướng quân khóc không ra nước mắt, thế giới trước vợ nhà hắn ít nhất vẫn còn là nữ sinh cao trung mười bảy tuổi ~! Lần này biến thành tiểu loli mười bốn tuổi là muốn quấy kiểu gì đây?

Được rồi, tuy rằng thế giới nơi Tô tướng quân ở lúc trước cũng đều là tảo hôn sinh đẻ sớm, nhưng mà bây giờ hắn cũng đã đi qua nhiều thế giới như vậy, tư tưởng cũng đã chuyển biến theo không ít, ta hiện tại là người biết tuân thủ pháp luật, biết yêu quý động vật nhỏ, qua đường phải nhìn đèn xanh đèn đỏ, là một thanh niên tốt đầy hứa hẹn có biết không?

Loli không gì đó, a ~ thật ra Tô Tiểu Văn như bây giờ cũng rất đáng yêu?

Tô Duệ cứ như vậy nhìn chằm chằm Tô Văn đến phát ngốc, kết quả toàn bộ không khí trong đại điện đều ngưng kết lại, không người nào dám há mồm thờ đốc, tất cả mọi người đều cúi đầu không dám có bất kì động tác gì, sợ quấy nhiễu bệ hạ, rồi chết không toàn thân gì đó, tóm lại hôm nay bệ hạ thật là đáng sợ, mọi người vẫn là tất cả đều giả chết sẽ tốt hơn.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, thời điểm Tô Văn quỳ đến hai chân đều tê dại, Tô Duệ trên giường cẩm tú cuối cùng cũng phản ứng lại, trưng ra một khuôn mặt tuân tù, nhìn Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc trên đại điện.

“Thân là cung nhân của Thượng Phục Cục, lại rời khỏi chức thủ, hai người các ngươi đã biết tội chưa?”

Tuy rằng giọng nói vẫn lạnh băng như vậy, nhưng ngữ khí Tô Duệ rõ ràng đã ôn hòa hơn rất nhiều.

“Bệ hạ!”

Thấy Hoàng Thượng muốn trị tội, Ngôn Vũ Nặc lập tức khăn trương ngăn đầu lên, nàng không thể để Tô Văn chịu phạt với mình được, nói cho cùng Tô Văn là vì mang mình đi xem bệnh mới rời khỏi chức thủ.

Cho dù là bị chém đầu, Ngôn Vũ Nặc cũng không muốn liên lụy người vô tội.

Nghĩ đến đây, ánh mắt nàng dần dần kiên định, trong lòng hình như cũng không còn sợ hãi nữa.

“Bệ hạ, tất cả đều là.....”

“Là nô tỳ sai.”

Tô Văn bỗng nhiên đoạt quyền mở miệng trước Ngôn Vũ Nặc.

"Bệ hạ, tất cả đều là chủ ý của nô tỳ, thỉnh bệ hạ trách phạt!"

"Là nguoi?"

Ánh mắt Tô Duệ chột lóe, hơi mang thâm ý nhìn Tô Văn.

"Không, không phải! Bệ hạ thật ra là....."

"Câm miệng!"

Thấy Ngôn Vũ Nặc lại muốn ôm chuyện lên trên người mình, Tô Duệ không thể nhịn được nữa đánh gãy lời nàng ta, mình làm lớn chuyện như vậy còn không phải là muốn tìm một cơ hội cùng vợ của mình đơn độc ở chung một lát sao?

Nữ chủ đại nhân nguoi làm loạn cái gì? Nguoi còn có thể để người khác vui vẻ yêu đương hay không?

Cảm giác được lửa giận của Tô Duệ, tất cả người trong phòng đều sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất.

"Bệ hạ bớt giận!"

Thiên tử giận dữ, thấy phoi ngàn dặm

Chuyện này tuyệt đối không phải đùa giỡn nha!

"Tất cả mọi người lui ra, Tô Văn, nguoi lưu lại!"

Tô Duệ trên giường nhân cơ hội vẩy vẩy ống tay áo, nghe được bệ hạ mở miệng, những người khác của Thượng Phục Cục trong nội tâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, mỗi người đều hận không thể có dài hơn hai cái đuôi lập tức chạy như bay ra ngoài.

Những người khác tất cả đều nhanh lui ra ngoài, chỉ có Ngôn Vũ Nặc còn quý gối tại chỗ, vẻ mặt thấy chết không sờn, quả thực chính là muốn cùng Tô Tiểu Văn tuần tình, không, là tiết tấu cùng nhau đồng sinh đồng tử.

Nhìn thấy nữ chủ đại nhân trọng tình trọng nghĩa như thế, sắc mặt Tô tướng quân càng thêm âm trầm.

"Cút đi!"

Chỉ "Đi" còn chưa dứt, Ngôn Vũ Nặc liền cảm giác được một trận kinh phong đánh úp tới ngực của mình, ngay sau đó thân thể gầy yếu của nàng lập tức giống như điều đứt dây trực tiếp bay ra khỏi đại điện, mà cửa cung điện cũng ngay lúc này không gió tự đóng...

Ngôn thánh mẫu chúc cô may mắn, Ngôn thánh mẫu hẹn gặp lại!

Toàn bộ thế giới cuối cùng cũng thanh tĩnh.

Tô Duệ vừa lòng cười cười, mà sau một giây tươi cười trên mặt hắn liền cứng ở khóe môi.

Tô Văn ngay từ đầu quỳ trên mặt đất lúc này đã đứng dậy, xoa xoa đầu gối tê dại của mình, Tô Văn vừa bước từng bước vừa mỉm cười đi đến trước giường cấm tú.

"Thánh thượng, bệ hạ? Người thật là uy phong a ~"

Tô Duệ:.....

"Bệ hạ à, long bào này của người cũng thật là đẹp nha."

Thấy Tô Duệ không nói lời nào, Tô Văn tiếp tục mỉm cười, tay nhỏ tinh tế trắng nõn nhẹ nhàng ở trên long bào của Tô Duệ quét quét, sau đó ánh mắt cô dừng lại ở trên đai lưng cườ long băng ngọc của Tô Duệ.

"Đường chi của đai lưng này cũng rất là cao cấp nha, ai nha, nghe nói là do nhất thiện nữ hồng Vân Phi nương nương tự mình dùng chỉ vàng để thêu nha."

Vân Phi là cái quý gì?

Tô Duệ cương khuôn mặt, cánh tay thon dài hữu lực dùng sức một chút, liền đem dáng người gầy ốm nhỏ xinh của Tô Tiểu Văn ôm ngồi ở trong lòng ngực mình.

"Vợ, nàng đừng cười, ta nhìn thật là hoang mang, nàng nghe ta giải thích....."

"Sao?"

Cả người ngồi ở trong ngực Tô Duệ, Tô Văn đột nhiên nhả cái mũi dùng sức ở trên người hần người ngồi.

“Thơm quá, mùi hương này hình như là.....”

“Vợ, ta sai rồi.”

Tô tướng quân muốn khóc, trước khi thượng triều Hoàng đế bệ hạ đã tắm rửa sạch sẽ vài lần rồi có biết không?

Hơn nữa Hoàng đế bệ hạ đương triều của chúng ta yêu vợ như mạng, đầu tiên giết tới Tĩnh Văn cung, sau đó lại một đường giết đến Thượng Phục Cục, đem tất cả những người đã hại vợ hần đều giết chết, hiện tại trên người hần nơi nào còn mùi hương?

Rõ ràng chính là một thân mùi máu tươi a!

Nghe Tô Duệ chủ động nhận sai, Tô Văn rũ con ngươi, ý cười chợt lóe, nhưng biểu tình trên mặt lại vẫn là cười như không cười.

“Bệ hạ người tay cầm sinh tử, làm mưa làm gió, người làm sao sẽ sai chứ?”

Tô Duệ:.....

Ở thời điểm trong lòng Tô Duệ tràn đầy cảm giác vô lực cho dù lần này mình có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, Tô Văn trong ngực hần đột nhiên xoay người một cái, một đôi cánh tay ôm eo Tô Duệ, đôi môi phản nộ “Bep” ở trên mặt hần hôn một cái.

Hạnh phúc tới quá đột ngột, thời điểm Tô Duệ phản ứng lại, Tô Văn trong ngực đã sớm cười tươi như hoa.

“Được nha, nàng chơi ta?”

Hậu tri hậu giác tăng đá lớn trong lòng mỗ Hoàng đế bệ hạ cuối cùng cũng buông xuống, trên khuôn mặt tuấn dật cũng nhiều thêm vài phần ý cười nhẹ nhàng.

“Vợ, nàng không giận? Thật là làm ta sợ muốn chết.”

Cho nên nói thế nô bị lão bà quản nghiêm gì đó, đều là một đám sinh vật thực đơn thuần.

Ngươi cho rằng ngươi thuận lợi qua cửa?

Tô tướng quân, ngươi thật là quá ngây thơ rồi!

Tương lai vô cùng thâm đậm đang chờ đợi ngươi, chuẩn bị tinh thần bị vợ mình khi dễ đi ~~~

~~~~~

Thấp cho Tô tướng quân 1 ngọn nến đi nào các nàng.. Chúc anh Duệ may mắn =))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (5)

Edt: Mít

~~~~~

Cửa đại điện của Thượng Phục Cục vẫn luôn đóng chặt, bên trong phát sinh chuyện gì cũng không một ai biết, Ngôn Vũ Nặc từ khi bị Tô Duệ dùng nội kinh quét ra khỏi đại điện, cả người nàng đều trong trạng thái hoang mang lo sợ, lúc này, trong lòng nàng tràn đầy lo lắng cho an nguy của Tô Văn.

Vào cung đã được hơn một năm, thật ra Ngôn Vũ Nặc đã sớm quen với việc bị người khi dễ, cũng quen với việc thời điểm gặp phải chuyện gì đều sẽ theo bản năng che chở cho Ngôn Vũ Khuynh, ở trong lòng Ngôn Vũ Nặc, Ngôn Vũ Khuynh vốn là chủ tử của nàng, hiện tại là muội muội của nàng, nàng bảo hộ nàng ấy, thậm chí chuyện nàng trải qua, đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mà từ khi Ngôn Vũ Nặc vào Thượng Phục Cục bị tách khỏi Ngôn Vũ Khuynh, nàng lại gặp được Tô Văn, từ lúc đầu mới quen biết Tô Văn vẫn luôn ra mặt giúp nàng, hai người luôn nâng đỡ lẫn nhau.

Ngôn Vũ Nặc lớn hơn Tô Văn một tháng, nàng cảm thấy mình nên đối với Tô Văn giống như đối với Ngôn Vũ Khuynh, che chở nàng ấy, bảo hộ nàng ấy, nhưng hôm nay.....

“Vũ Nặc.”

Mặc một thân cẩm y hoa phục, Liễu ti nghi không biết đứng ở phía sau Ngôn Vũ Nặc từ khi nào, thấy vẻ mặt nàng lo lắng, Liễu ti nghi nhin không được nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng.

“Vũ Nặc, người đừng lo lắng, Tô Văn hẳn không có việc gì đâu.”

Nói xong ánh mắt Liễu ti nghi cũng nhin không được nhìn về phía cửa cung đóng chặt kia, nàng còn nhớ rất rõ ràng, lúc ấy bệ hạ vừa đến Thượng Phục Cục, không nói một lời liền giết vài người, mà hiện tại trong cung điện không có âm thanh gì, bệ hạ cũng không gọi người đi vào, cho nên nói, Tô Văn ít nhất..... Vẫn còn sống.

Không biết qua bao lâu, sau khi người của Thượng Phục Cục từng người đều bận rộn rời đi, Ngôn Vũ Nặc vẫn lòng nóng như lửa đốt chờ ở cung uyển, lúc này, trong đại điện cuối cùng cũng truyền ra một giọng nam trầm thấp lạnh nhạt.

“Uông Ý!”

Uông Ý vẫn luôn cẩn trọng canh giữ ở cửa đại điện nghe được thánh thượng triệu hoán lập tức đẩy cửa điện bước nhanh vào, mà theo thân ảnh Uông Ý biến mất, Ngôn Vũ Nặc nhìn cung uyển kia một lần nữa đóng cửa, trong lòng càng thêm lo lắng mui phần.

“Bệ hạ.”

Lúc này Uông Ý đã bước nhanh đến trung tâm đại điện, cong thân mình chờ đợi chủ tử phân phó.

“Uông Ý, cung nữ Tô Văn xúc phạm cung quy, trong ngày hôm nay bắt đầu trục xuất đến Tân Giả Khố lao động một tháng, chuyện này, người tự mình đi làm.”

Uông Ý cúi đầu rất nhanh liền nghe được Tô Duệ phân phó, hẩn lập tức gật đầu dạ vâng, dư quang khoe mắt theo bản năng ở xung quanh mình tìm thân ảnh tiểu cung nữ kia, a, không có?

Uông Ý ngẩn người, hẩn nhớ rõ trước khi mình ra cửa tiểu cung nữ tên Tô Văn đang quỳ gối ở vị trí kia, nàng làm sao lại không thấy rồi?

“Uông tổng quản, người đang tìm nô tỳ sao?”

Một giọng nữ thanh thúy bỗng nhiên ở phía trước cách Uông Ý không xa vang lên, hẩn theo bản năng nhấc đầu, ngay sau đó cả người lập tức sững sờ tại chỗ, miệng khẽ nhếch, hoàn toàn không khép lại được.

Trên giường cẩm tú trước mắt, Hoàng đế bệ hạ vẻ mặt thích ý dựa nghiêng trên đó, mà tiểu cung nữ khuôn mặt còn hơi non nớt kia giống như con mèo nhỏ, thoải mái nằm ở trong lòng ngực bệ hạ, lúc này nàng đang lười nhác nâng con người mát lạnh, cười tùm tùm nhìn Uông Ý.

Uông tổng quản: Nhất định là phương thức ta ngẩng đầu không đúng! Ủm đúng vậy.

Uông Ý dưới sự khiếp sợ, lập tức nhanh chóng cúi đầu, mà nhìn thấy Uông Ý nhanh như vậy liền có sự tự giác, Tô Duệ cũng vừa lòng cười.

“Uông Ý, trầm tín nhiệm người nhất, chuyện này giao cho người, lập tức đi làm đi.”

Nói xong, Tô Duệ nhin không được cúi đầu nhìn Tô Văn trong ngực, vẻ mặt lưu luyến, thấy Tô Duệ há mồm muốn nói gì đó, Tô Văn nâng ngón tay ở trên môi hẩn nhẹ nhàng cọ cọ, sau đó xoay người ngồi vào bên cạnh Tô Duệ vẻ mặt thần bí hề hề dựa vào bên tai hẩn nhẹ giọng nói.

“Bệ hạ, buổi tối ta ở Tân Giả Khố chờ người.”

Nghe Tô Văn nói, sắc mặt Hoàng đế bệ hạ hơi vui vẻ, vẫn là vợ nhà mình hiểu tâm ý của mình a! (Tô tướng quân, người xác định?)

Tô Văn: Ha ha.

“Uông tổng quản, chúng ta đi thôi!”

Lúc này Tô Văn đã từ trên giường cẩm tú đi xuống, đi tới trước người Uông Ý.

Này.....

“Tô cô nương mời.”

Uông Ý dè dặt ngừ điệu, ngừ khí nói chuyện với Tô Văn cũng hết sức tôn kính.

Lúc này nếu hẩn còn không rõ sáng sớm bệ hạ tới Thượng Phục Cục để làm gì, thì ba mươi mấy năm nay hẩn sống thật là thua một con chó rồi.

“Ông tổng quản thật là quá khách khí, nô tỳ hiện tại chính là tội nhân, sao dám đi ở đằng trước ngài a?”

Tô Văn nghe Ông Ý nói, hơi mỉm cười, giờ tay hướng về phía Ông Ý làm cái thủ thế.

“Ông tổng quản, mời ngài đi trước!”

“Được, được được.”

Ông Ý nghe Tô Văn nói, ánh mắt xoay chuyển, lập tức xoay người đi ở phía trước, mà Tô Văn lại cúi đầu đi theo phía sau hắn.

Thời điểm sắp ra tới cửa, cảm giác được phía sau vẫn luôn có ánh mắt ôn nhu quen thuộc nhìn chăm chú vào mình, Tô Văn nhịn không được quay đầu hướng về phía Tô Duệ cười cười.

Cửa cung điện lại lần nữa mở ra, nhìn thấy thân ảnh Ông Ý và Tô Văn, Ngôn Vũ Nặc vẫn luôn nôn nóng chờ đợi lập tức chạy như bay vọt lại.

“Tiểu Văn, muội. Không có việc gì chứ?”

“Làm càn!”

Thấy Ngôn Vũ Nặc đột nhiên xông lên muốn bắt tay Tô Văn, Ông Ý ở một bên lập tức sắc mặt lạnh lùng, phất trần đảo qua, liền đem Ngôn Vũ Nặc quét tới một bên.

Tay Tô cô nương nguoi có thể chạm vào sao? Đó là thuộc về bệ hạ có biết không ~

“Ông tổng quản!”

Trần Tập vẫn luôn chờ ở trong sân lúc này cũng lập tức chạy chậm lên, đầu tiên là hướng về phía Ngôn Vũ Nặc trợn mắt một cái, sau đó Trần Tập lại cười tủm tỉm hướng về phía đáng người thấp bé của Ông Ý.

“Ông tổng quản, tiểu nha đầu bị dọa choáng váng, ngài đừng chấp nhặt với nàng ta, này Tô Văn nàng. ý Bệ hạ là.”

“Trục xuất đến Tân Gia Khố một tháng.”

Nghe câu hỏi của Trần Tập, Ông Ý lạnh lùng nói nhỏ một câu.

Tân Gia Khố!

Sắc mặt Trần Tập khê biến, Ngôn Vũ Nặc ở một bên đã sớm mặt xám như tro tàn —— Tân Gia Khố là nơi nào? Đó là nơi ở trong hậu cung nhưng so với lãnh cung còn dễ tiện hơn, nơi đó căn bản không phải là địa phương mà người bình thường có thể ngốc ở đó được!

“Ông tổng quản!”

Ngôn Vũ Nặc đột nhiên quỳ rạp xuống đất, đôi tay gắt gao bắt lấy quan ủng của Ông Ý.

“Ông tổng quản, nô tỳ muốn gặp bệ hạ, nô tỳ nguyện ý thay thế Tô Văn chịu phạt, một tháng, không, hai tháng cũng có thể! Cầu Ông tổng quản thành toàn!”

Ông Ý:

Ngươi cho rằng Tô cô nương đi nơi đó để chịu phạt sao?

Người ta đi nơi đó để làm bà cô nãi nãi có biết không?

“Ông tổng quản.”

Trần Tập ở một bên lúc này trên mặt cũng lộ vẻ không đành lòng.

“Tô Văn này, ngày thường ở Thượng Phúc Cục cũng coi là người cẩn trọng, Ông tổng quản, ngài xem có thể cầu xin bệ hạ hay không.”

“Ngươi không cần vì nàng cầu tình, nếu không cẩn thận cái đầu của ngươi khó giữ được!”

Ông Ý cũng không còn chiêu nào, lập tức trừng một đôi mắt lộ ra vẻ mặt hung sắc.

“Người đầu đem tiểu cung nữ này kéo xuống cho ta! ”

Khi nói chuyện liền có hai nội thị bước nhanh tiến lên đem Ngôn Vũ Nặc vẫn luôn túm quan ủng của Ông Ý dùng sức kéo tới một bên.

“Đi thôi!”

Uông Ý đứng thẳng thân mình đi nhanh ra ngoài, mà Tô Văn đi theo phía sau hẩn nhìn Ngôn Vũ Nặc bị người ta kéo đến một bên, nhin không được mặt tái nhợt hướng về phía nàng cười an ủi.

"Vũ Nặc tỷ tỷ, tỷ đừng lo lắng, ta chịu nổi."

Nói xong, cô quay đầu, bước nhanh đi theo phía sau Uông Ý.

Chờ đến khi mấy người họ đi xa, Ngôn Vũ Nặc mới được người ta chậm rãi buông ra.

“Tiểu Văn, Tiểu Văn!”

Ngôn Vũ Nặc đã sớm mặt đầy nước mắt, nhìn thấy Trần Tập còn đang ở trong sân, Ngôn Vũ Nặc giống như phát hiện được cọng rom cứu mạng, gắt gao bắt lấy ống tay áo Trần Tập..

“Trần công công cứu mạng! Cứu mạng!”

Thấy Ngôn Vũ Nặc thật sự khóc đến đáng thương, Trần Tập mất phượng vừa lật.

“Được rồi được rồi, quần áo của ta đều bị người kéo dơ rồi.”

Đáng thương cho ái nữ Trần Tiểu Tập sáng sớm đã đổi một bộ y phục mới a ~

“Ta sẽ đi Tân Gia Khố đánh tiếng trước, ừ, số bạc này, cần tự người chi ra!”

Nói tới đây Trần Tập nhin không được ôm chặt túi tiền nhỏ của mình, người như hẩn, chính là quá mềm lòng, không thể chịu đựng được nha đầu này ở trước mặt mình khóc lóc nỉ non, nhưng mà, làm người là phải có nguyên tắc, ví như nói nguyên tắc của Trần Tiểu Tập chính là ——.

Người có thể làm loạn kiểu tóc của ta, ta nhin người, nhưng người tuyệt đối không thể động tới túi tiền của ta, ta sẽ cùng người liều mạng ~

Trần công công ở Thượng Phục Cục có tiếng là bủn xỉn, thật ra lấy chức quan của hẩn, lương hàng tháng rất nhiều, lại còn có nội thị cùng các cung nhân lâu lâu hiếu kính, theo lý thuyết hẩn cũng phải là một tiểu thổ hào, nhưng hẩn lại là một tên vắt cổ chày ra nước lớn nhất ở Thượng Phục Cục, cho dù gặp phải chuyện gì, đánh chết cũng vắt chày ra nước.

Lúc này nghe được Trần Tập nguyện ý chuẩn bị đến Tân Gia Khố trợ giúp, Ngôn Vũ Nặc lập tức lau lau nước mắt, đem túi tiền của mình đưa tới trong tay Trần Tập.

Hẩn tuy rằng bủn xỉn, nhưng lại không tham lam, cho nên Ngôn Vũ Nặc cũng không sợ Trần Tập lấy tiền của mình.

Thấy Ngôn Vũ Nặc đưa túi tiền cho mình, Trần Tập cau mày.

“Đây là tiền dành dụm của người?”

“Không đủ sao?”

Sắc mặt Ngôn Vũ Nặc cũng thay đổi theo, sau đó nàng lại đột nhiên nghĩ tới cái gì.

“Trần công công, ta có thể đi mượn tiền.”

Lúc này, Ngôn Vũ Nặc tự nhiên nghĩ tới Ngôn Vũ Khuynh làm việc ở trong cung Lưu Quý nhân.

“Trần công công, ngài nhất định phải chờ ta, ta đây đi mượn tiền.”

Khi nói chuyện, Ngôn Vũ Nặc đã nhấc tà váy chạy như bay ra ngoài.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 164: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (6)

Edt: Mít

~~~~~
Hậu cung, Văn Hoa Cư.

Nơi này là nơi ở của Luru Quý nhân đã từng rất được bệ hạ sủng ái.

Vì sao lại nói là đã từng?

Bởi vì từ sau khi Ngọc Quý nhân giỏi ca múa tiến cung, bệ hạ đã rất ít gọi Luru Quý nhân đến thị tẩm.

Mấy ngày nay không khí của Văn Hoa Cư cực kì áp lực, mà hôm nay càng thêm có chút quỷ dị ——

“Vũ Khuynh, người thật sự đã tìm hiểu rõ ràng?”

Lúc này Luru Quý nhân đang tùy ý để cung nữ bên cạnh trang điểm chải chuốt cho mình, một bộ cung trang mình điểm phụ trợ cho khuôn mặt trắng nõn tinh xảo của nàng, thoạt nhìn thật là vũ mị mê người.

Lúc này nghe Luru Quý nhân hỏi chuyện, Ngôn Vũ Khuynh vẫn luôn cung kính đứng ở một bên lập tức thấp giọng trả lời.

“Hồi chủ tử, nô tỳ hỏi đã thăm rõ ràng, Ngọc Quý nhân xúc phạm thánh nhan đã đến tội, mà nay bởi vì tâm tình bệ hạ không tốt nên đại khai sát giới trong hậu cung, Tĩnh Vân cung và Thượng Phục cục cũng bị lan đến.”

Thời điểm nói đến đây, ngữ khí Ngôn Vũ Khuynh cũng run lên.

Đôi mắt đẹp của Luru Quý nhân hơi xoay chuyển, hơi nghiêng mặt nhìn khuôn mặt nhỏ của Ngôn Vũ Khuynh.

“Vũ Khuynh, ta nhớ tỳ tỳ người đang làm việc Thượng Phục Cục? Nàng không có việc gì chứ?”

“Đa tạ nương nương quan tâm, nô tỳ..... Nô tỳ vừa mới đi ra ngoài tìm hiểu, bệ hạ vẫn còn ở Thượng Phục Cục, tình hình bên trong không biết như thế nào.”

Nói tới đây, trên mặt Ngôn Vũ Khuynh cũng hiện không được lộ ra vài phần lo lắng, nàng và Ngôn Vũ Nặc vốn cũng không phải là tỷ muội, nhưng trải qua một năm được nàng ấy chiều cô, Ngôn Vũ Khuynh không phải là không có tình cảm với nàng ấy.

Đương nhiên, Ngôn Vũ Khuynh thân là thứ nữ Ngôn gia, từ nhỏ đã chịu mất lạnh của người khác, đã sớm nhìn thấu thói đời nóng lạnh, người đừng nhìn nàng nhỏ tuổi hơn Ngôn Vũ Nặc một tháng, nhưng tâm cơ đã sớm thật thâm trầm.

Hiện giờ nàng ở trước mặt Luru Quý nhân biểu hiện như thế, một là muốn cho Luru Quý nhân nhìn thấy mình trọng tình trọng nghĩa cỡ nào, thứ hai, là tính toán nhân cơ hội nhận được lệnh đi qua Thượng Phục Cục, lỡ như mình vận khí tốt có thể ở nơi đó gặp được bệ hạ thì sao?

Đối với ý tưởng này của Ngôn Vũ Khuynh, lúc này Luru Quý nhân cũng không biết được, nàng xác thật là bị gương mặt ngây ngô non nớt của Ngôn Vũ Khuynh lừa gạt, biết Ngọc Quý nhân đã chết, Luru Quý nhân tự nhiên là vô cùng vui vẻ, nhưng mà.....

Hôm nay bệ hạ có điểm khác thường nha!

Trong ấn tượng của Luru Quý nhân bệ hạ hành sự luôn luôn trầm ổn, hơn nữa tính cách cũng hoàn toàn không bạo ngược, như vậy Ngọc Quý nhân cuối cùng phạm vào tội gì mà có thể làm cho bệ hạ thịnh nộ đến như thế?

Tĩnh Vân cung là tẩm cung của Thục phi nương nương, nàng đã là hoàng quý phi, thế lực phía sau tự nhiên không thể khinh thường, hôm nay bệ hạ vậy mà lại huyết tẩy Tĩnh Vân cung, như vậy, trong chuyện này có liên hệ tất yếu gì?

Không thể không nói, nữ nhân trong hậu cung cần phải nắm giữ năng lực trinh thám nhất định, nếu không, chính mình chết như thế nào cũng không biết.

Trong lòng Luru Quý nhân suy tư nửa ngày cũng không tìm ra liên hệ giữa Ngọc Quý nhân cùng Thục phi, lúc này, một thái giám trong Văn Hoa Cư vội vàng đi vào trong nhà, ở bên tai Luru Quý nhân nói nhỏ vài câu.

Luru Quý nhân nhìn không được ngược mắt liếc nhìn Ngôn Vũ Khuynh một cái.

“Vũ Khuynh, tỳ tỳ người lại đây tìm người, người đi xem nàng có chuyện gì đi!”

Ngôn Vũ Nặc tới?

Nghe Luru Quý nhân nói, Ngôn Vũ Khuynh lập tức vội vàng cáo lui, sau đó liền nhanh chân ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài Văn Hoa Cư, Ngôn Vũ Nặc đang mặt đầy nôn nóng ở cổng lớn không ngừng đi tới đi lui.

“Tỷ tỷ!”

Ngôn Vũ Khuynh nhìn thấy biểu tình của Ngôn Vũ Nặc sắc mặt chợt lóe, nàng rất quen thuộc biểu tình này của Ngôn Vũ Nặc, xem ra Thượng Phục Cục thật sự xảy ra chuyện.

“Vũ Khuynh!”

Nhìn thấy Ngôn Vũ Khuynh, Ngôn Vũ Nặc lập tức bắt lấy tay muội muội, nôn nóng nói.

“Vũ Khuynh, muội nhất định phải cứu Tiểu Văn, cứu muội ấy!”

Tô Văn đã xảy ra chuyện? Chẳng lẽ là.....

Biểu tình Ngôn Vũ Khuynh trấn định, dùng sức vỗ vỗ tay Ngôn Vũ Nặc.

“Tỷ tỷ, người nói chậm một chút, Thượng Phục Cục có phải xảy ra chuyện gì hay không?”.....

Ở thời điểm Ngôn Vũ Nặc cùng Ngôn Vũ Khuynh thương nghị giải cứu Tô Văn như thế nào, Tô Văn đã theo Uông Ý đi tới Tân Giả Khố, nơi này là một góc hẻo lánh tận cùng ở bên trong hoàng cung, là nơi dơ loạn nhất toàn bộ hoàng cung.

Quản sự ma ma của Tân Giả Khố nhìn thấy Uông tổng quản vậy mà tự mình dẫn người lại đây, bà lập tức chạy bước nhỏ ra cửa, đi đến trước mặt Uông Ý.

“Uông tổng quản, ngài làm sao lại tự mình tới đây?”

“Bạch ma ma, những ngày cực khổ của bà đã sắp hết rồi!”

Nhìn thấy Bạch ma ma hướng về mặt tươi cười quyến rũ về phía mình, Uông Ý có thâm ý nói nhỏ một câu.

Đây là.....

Bạch ma ma ánh mắt vui vẻ, theo bản năng tới gần Uông Ý, gơ tay liền đem một tấm ngân phiếu nhét vào tay Uông Ý.

“Còn thỉnh Uông tổng quản chỉ điểm!”

【 Cách thức sinh tồn của cung nhân trong hậu cung điều thứ nhất: Bất cứ lúc nào chỗ nào, nhất định phải mang theo túi tiền tùy thân, ngân phiếu cùng với một số đồ vật có giá trị nhẹ nhàng, mấy thứ này nói không chừng có khi sẽ bị dùng đến, có đôi khi còn có thể cứu người một mạng. 】

“Ai, Bạch ma ma khách khí.”

Ngoài dự đoán của mọi người, Uông Ý đem ngân phiếu chặn lại, xoay người về mặt cung kính nhìn Tô Văn.

“Tô cô nương, đây là Bạch ma ma quản sự của Tân Giả Khố.”

“Bạch ma ma khỏe!”

Tô Văn hướng về phía Bạch ma ma gật gật đầu, Bạch ma ma tuy rằng ở Tân Giả Khố gây người nhiều năm, không có phát triển gì, nhưng ánh mắt lại rất sắc bén, nhìn thấy Uông Ý đối với vị Tô cô nương trước mặt này khách khí như thế, Bạch ma ma tự nhiên không dám khinh suất, nghe Tô Văn nói chuyện, bà lập tức không ngừng gật đầu mỉm cười.

“Tô cô nương khỏe! Tô cô nương khỏe! Uông tổng quản, Tô cô nương đây là.....”

Bạch ma ma và Tô Văn chào hỏi qua lại xong lại về mặt nghi hoặc nhìn Uông Ý ở một bên, Uông Ý nhẹ nhàng nghiêng người ở bên tai Bạch ma ma nói nhỏ vài câu, sắc mặt Bạch ma ma liền thay đổi, cuối cùng cả khuôn mặt đều kích động đến có chút vẩn vơ.

“Uông tổng quản ngài yên tâm, Tô cô nương cứ giao cho nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối không để nàng thiếu một sợi tóc nào!”

Nghe Bạch ma ma trả lời, Uông Ý vừa lòng gật gật đầu.

“Được, ta còn phải trở về phục mệnh với bệ hạ.” Nói đến đây, Uông Ý nhịn không được lại liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, thấp giọng nhẹ nhàng nói.

“Tô cô nương, người còn có điều gì muốn nô tài chuyển đến bệ hạ không?”

Nghe Uông Ý hỏi, Tô Văn nhẹ nhàng cười, ở bên tai Uông Ý nói nhỏ một câu, Uông Ý nghe Tô Văn nói, ngẩn người, sau đó lại dùng sức gật gật đầu.

“Tô cô nương xin yên tâm, nô tài nhất định sẽ đem lời của người chuyển đến cho bệ hạ, nô tài cáo lui.”

Nói xong, Uông Ý xoay người nhanh chóng rời đi, nhìn thấy Uông Ý đi xa, Bạch ma ma lúc này mới trưng một khuôn mặt ôn hòa, ý cười doanh doanh

nhìn Tô Văn.

“Tô cô nương, Tân Giả Khố này thật đơn sơ, ngài nếu không chê trước tiên cứ ở tạm trong phòng lão nô, ngài yên tâm, lão nô sẽ đem phòng dọn dẹp sạch sẽ, đồ dùng đều sẽ đổi thành đồ mới.”

“Không cần phiền toái như vậy đâu.”

Tô Văn cũng hướng về phía Bạch ma ma cười cười.

“Người cứ chuẩn bị cho ta một gian phòng kém coi đơn sơ nhất là được rồi, nhớ rõ, càng kém càng tốt.”

Bạch ma ma:.....

Tô cô nương đây là muốn tự ngược sao?

Tuy rằng trong lòng chửi thầm không thôi, nhưng tưởng tượng đến chuyện Uông tổng quản đáp ứng mình, chỉ cần hầu hạ tốt vị chủ tử này là có thể điều mình ra khỏi Tân Giả Khố, cơ hội tốt như thế đặt ở trước mắt, bà há có thể từ bỏ?

Bạch ma ma vỗ tay một cái.

“Cô nương ngài yên tâm, Tân Giả Khố này những cái khác không có, nhưng nơi dơ bẩn kém coi nhất, thì chỗ nào cũng có, ngài cứ ngồi đợi là được!”

Nghe Bạch ma ma nói, Tô Văn cười gật gật đầu.

“Ma ma làm việc ta tự nhiên là yên tâm, về sau Tô Văn ở chỗ này còn mong được ma ma người chiếu cố nhiều hơn! Còn có, ta ở chỗ này cho dù có chuyện gì, hy vọng ma ma đừng nói cho người khác.”

Không nên nhiều chuyện —— cách thức sinh tồn của cung nhân trong hậu cung điều thứ hai.

“Lão nô hiểu rõ, Tô cô nương cứ yên tâm.”

Nói như vậy, Bạch ma ma lập tức đứng thẳng thân mình cao giọng quát một tiếng.

“Tiểu nha đầu, ta nói cho người biết, vào Tân Giả Khố này của ta, liền phải nghe lời Bạch ma ma ta nói, người cho rằng nơi này vẫn còn là Thượng Phúc Cục của người sao? Thật là không có mắt nhìn, phòng chừng đời này cũng chỉ có thể đợi ở chỗ này, nhanh đi theo ta!”

Khi nói chuyện Bạch ma ma đã vênh váo tự đắc mang theo Tô Văn vào cửa Tân Giả Khố, muốn nói đến hậu cung này nha, thật đúng là trừ bỏ nam nhân ra cái gì cũng không thiếu, đặc biệt là nhân vật có kỹ thuật diễn cao siêu, tùy tùy tiện tiện tìm một cung nhân tới hiện đại phỏng chừng có thể đảm nhiệm chức ảnh hậu.....

Trong Tân Giả Khố một đám cung nhân đang định ra cửa nhìn thấy thân ảnh Bạch ma ma tất cả đều cung kính hành lễ, nhìn đến Tô Văn tuổi còn trẻ đi theo phía sau bà, tất cả đều lộ ra vẻ mặt đáng tiếc.

Tân Giả Khố là địa phương nào?

Toàn bộ hoàng cung, thậm chí là hành cung, hoàng lăng, những chuyện khổ một nhất như là quét WC, đổ dạ hương, tất cả đều là phạm vi chức trách của Tân Giả Khố bọn họ, bọn họ vẫn luôn làm những việc khổ nhất mệt nhất, lương tháng ít nhất, thân phận ti tiện nhất trong đám người kia.

Có rất nhiều cung nhân ngay từ đầu bị phạt đi vào Tân Giả Khố, còn tưởng rằng mình miễn hình phạt là có thể đi ra ngoài, nhưng, sau khi tiến vào nơi này không đến một tháng thân thể đều kém đi, các chủ tử lại chưa bao giờ thiếu người sai sử bên cạnh, dần dà đã sớm quên người đến không còn một mảnh, người vào được, nhưng lại không ra được.

Trong ánh mắt đồng tình thương hại của mọi người, Tô Văn đầu tiên là theo Bạch ma ma vào phòng, đây là “Quy củ” mà mỗi người mới tới đều phải trải qua, bề ngoài nói là bị ma ma thuyết giáo một phen, nhưng trên thực tế là phải hiểu kính Bạch ma ma.

Người nếu có nhiều bạc, như vậy người có thể làm một ít việc không quá mệt mỏi, nếu người không có bạc, người không chỉ sẽ bị sung quân làm công việc khổ mệt nhất, mà còn phải bị ma ma hành hung một chút...

“A!”

“Ma ma tha mạng!”

Không bao lâu, trong phòng quả nhiên truyền ra tiếng kêu to “Thê thảm” của Tô Văn, người trong viện đều yên lặng liếc mắt nhìn nhau một cái, ai cũng không nói chuyện, có một số người khước mắt mang theo ý cười vui sướng khi người gặp họa...

Cuối cùng cũng có người mới tới, vậy chuyện quét WC này, sẽ không phải do ta tiếp tục làm nữa?

Tóm lại, còn chưa đầy một ngày, toàn bộ người trong Tân Giả Khố từ trên xuống dưới đều biết nơi này của bọn họ có một tiểu cung nữ bị phạt, không

có tiền hiệu kính Bạch ma ma, những ngày tháng sau này..... Quả thật không dám tưởng tượng nha.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (7)

Edt: Mít (ta mới đổi tên =))

Ban đêm, ánh trăng sáng tỏ.

Tô Văn ngồi ở trong phòng đơn sơ nhỏ hẹp khắp nơi gió lùa mà Bạch ma ma vì mình chuẩn bị, nhằm chắn nhìn xuyên qua cửa sổ rách tung tóe, đếm ngôi sao trên bầu trời.

Vừa mới đếm tới một trăm linh một, cửa gỗ bị tàn phá kia đột nhiên bị một trận gió thổi mở ra, sau đó một thân ảnh thon dài liền quý mị xuất hiện ở trước mặt Tô Văn.

Nhìn Tô Duệ một thân thường phục đột nhiên xuất hiện trước mắt, Tô Văn đứng dậy, hướng về phía hắn cười cười.

“Tới rồi?”

“Ừ.”

Tô Duệ nhìn chăm chú vào Tô Văn đồng thời cũng đánh giá tất cả trong phòng.

“Nơi này, con người làm sao có thể ở được?”

Hắn gất gao nhăn mày lại, đáy mắt lạnh lẽo chột lóe qua.

“Đây chỉ là bề ngoài để cho Ngôn Vũ Nặc xem, ai nói ta muốn ở nơi này?”

Tô Văn hướng về phía Tô Duệ giọng mi.

“Chẳng lẽ chàng không muốn ngủ với ta? Hay là..... chàng tính triệu một phi tần nào đến Càn Khôn Cung thị tẩm sao?”

“Không thể nào, ta đương nhiên là muốn ngủ với vợ mình rồi, ừm, thời gian cũng không còn sớm, ta.....”

“Chàng không phải còn chưa có ăn cơm sao?”

Tô Văn đánh gãy lời nói Tô Duệ, buổi sáng thời điểm Ưông Ý rời đi Tô Văn đã dặn riêng hắn để hắn chuyển lời đến bệ hạ, buổi tối trước khi đến đây không cần ăn bữa tối.

Mà Tô Duệ tự nhiên cũng dựa theo lời Tô Văn mà làm, nghe Tô Văn nói, hắn theo bản năng sờ sờ bụng mình.

“Ta chưa ăn cơm, Tiểu Văn nàng bồi ta ăn chút gì đi?”

“Còn có rất nhiều thời gian, hiện tại chàng phải giúp ta làm một chuyện.”

Tô Văn từ trên giường gỗ nhỏ hẹp của mình cầm lấy một bộ y phục cũ của thái giám.

“Chàng trước tiên đổi quần áo, sau đó giúp ta làm việc một chút, nếu làm tốt, buổi tối ta tự mình xuống bếp làm món ăn ngon cho chàng.”

Vậy mà còn có này đãi ngộ nha?

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ lập tức mặt mày hơn hớn thay quần áo, sau đó vẻ mặt ôn nhu nhìn vợ mình.

“Tiểu Văn, nàng muốn ta giúp nàng làm cái gì? Quét sân hay là lau chùi?”

“A, cũng không có gì, chỉ là đem WC trong các cung điện phụ cận quét quét.” (*chết anh luôn:v*)

Tô Văn nháy một đôi mắt đen trong tròng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tô Duệ, ngữ khí còn đậm nhiên bình tĩnh như vậy.

Quét, quét WC?

“Vợ, nàng nói giỡn sao?”

“Nhìn vào mắt ta, ta đang nghiêm túc.”

Tô Văn nghiêm trang nhìn chằm chằm Tô Duệ.

“Diễn thì phải diễn toàn bộ, hiện tại toàn bộ người trong Tân Gia Khố đều biết ta đắc tội Bạch ma ma, những công việc dư thừa nhất tự nhiên để ta làm rồi.”

Tuy rằng nghe giống như rất có đạo lý, nhưng Tô Duệ lại cảm thấy ánh mắt vợ mình nhìn mình có chút quái dị, hay là có trá?

Àch, còn không phải là, còn không phải là quét WC sao? Tổng so với đồ dạ hương còn tốt hơn?

Trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó Tô tướng quân của chúng ta!

Vì vợ mình, vì đích thân vợ mình làm mỹ vị món ngon cho mình, Tô tướng quân cũng liều mạng.

Nhìn Tô Duệ thật sự cảm công cụ trong viện đi ra ngoài, Tô Văn không có đi theo, cô biết Tô Duệ từ trước tới nay làm việc đều là nói một chính là một, hẳn sẽ không gạt người, cũng khinh thường gạt người.

Không bao lâu, Tô Duệ vẻ mặt sắc lạnh trở lại, tiến vào phòng liền mang theo một cỗ hương vị khó ngửi, nhìn bộ dáng ghét bỏ chính mình của hắn, Tô Văn che miệng cười cười.

“Đừng xụ mặt, ta giúp chàng thay quần áo, chúng ta hồi Càn Khôn Cung được không?”

“Ừ.”

Tô Duệ rầu rĩ lên tiếng, hẳn sau khi trở về nhất định phải tắm rửa cho sạch sẽ một lần.

Trăng lên giữa trời, Càn Khôn Cung hơi nước mông lung, sau khi Tô Duệ đem Tô Văn mang về liền cho lui toàn bộ nội thị, toàn bộ cung điện trừ bỏ Ưông Ý ở bên ngoài, những người khác đều không biết tắm cung này đã nhiều thêm một người.

Ngâm mình ở trong dòng nước ấm áp, ngửi hương vị dễ ngửi của hương liệu, Tô Duệ cuối cùng cũng thoải mái thở dài một hơi.

“Tắm xong rồi?”

Lúc này giọng nói Tô Văn đột nhiên truyền tới, Tô Duệ vừa nhấc đầu liền nhìn thấy Tô Văn chỉ mặc một cái áo trong màu trắng, xõa một đầu tóc đẹp cầm một chén canh, mỉm cười đi tới.

Hiện giờ thân thể nguyên chủ Tô Văn này còn chưa đến mười lăm tuổi, tuy rằng ở vương triều đại thương độ tuổi này cũng đã có thể xuất giá rồi, nhưng khuôn mặt cô vẫn có chút ngây ngô, dáng người cũng không có hoàn toàn phát dục hết, bên trong bộ áo màu trắng là dáng người linh lung thuộc về thiếu nữ làm Tô tướng quân nhìn không được quay mặt đi, đỡ mờ, không thể tiếp tục nhìn, nhìn lâu dễ dàng phạm tội.

“Có phải đói bụng hay không?”

Lúc này Tô Văn đã ngồi ở bên bể tắm, một đôi chân nhỏ tuyết trắng ở trên mặt nước gọi lên một chuỗi bọt nước.

“Lại đây, ta dứt chàng uống canh. Canh do chính tay ta làm đó!”

“A.”

Thân mình trần trụi của Tô Duệ bơi tới bên cạnh Tô Văn, thấy hắn ngẩng đầu trong mắt có ánh sáng lấp lánh nhìn chằm chằm mình, Tô Văn nhìn không được tâm tình rất tốt, cầm lấy cái muỗng múc một muỗng canh, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Tô Duệ.

Thấy Tô Duệ đem canh uống sạch, Tô Văn hướng về phía hắn cười cười.

“Có ngon không?”

“Rất ngon.”

Tô Duệ gật gật đầu, vợ hắn làm tuyệt đối là nước canh ngon nhất trên thiên hạ.

“Nếu ngon, thì chàng phải uống cho hết.”

Nói xong Tô Văn lại đút cho Tô Duệ một muống canh, giữa rèm châu đông đưa cùng với hơi nước mờ mờ trong bồn tắm, trường hợp hai người ở chung như vậy thật là phá lệ ấm áp, chỉ là, mười lăm phút lúc sau...

“Vợ.”

Thanh âm Tô Duệ có chút khó chịu, ánh mắt nhìn Tô Văn cũng trở nên có chút ám trầm.

“Nàng cuối cùng dùng cái gì làm canh?”

“A, không ném ra sao?”

Tô Văn hơi rũ con ngươi, nhìn Tô Duệ trong nước.

“Ta chỉ dùng chút đồ bỏ thường thấy, ừm, nhân sâm nè, còn có lộc tiên gì gì đó, trước kia ở trong phủ Tấn Thân Vương, chàng không phải rất thích sao?”

“Thích” hai chữ này bị Tô Văn nhấn thật mạnh, nghe Tô Văn nói, Tô Duệ nhất thời biến sắc....

Đã nói tốt là ôn nhu hiền thực, thiện lương hiểu ý đâu?

Tô Tiểu Văn, nàng là cô ý, nàng tuyệt đối là cô ý!

“Vợ.....”

Tô Duệ từ trong bồn tắm bò lên bắt chập khoác áo choàng, trực tiếp bế thân thể hơi lạnh của Tô Văn lên.

“Ta khó chịu.”

“Ta biết chàng khó chịu.”

Tô Văn xoay người một cái liền từ trong lòng ngực Tô Duệ tránh thoát ra, sau đó giương mắt nhìn Uông Ý cách đó không xa vẫn luôn đem mình trở thành phòng nền.

“Uông tổng quản, ngài đem thẻ bài của hậu phi lấy tới!”

Uông Ý:.....

Loại cảm giác không thể hiểu được nằm không cũng trúng đạn là chuyện gì xảy ra?

“Uông Ý, cút đi!”

Không chờ Uông Ý có động tác, Tô Duệ cũng đã túm lấy áo choàng trên mặt đất, một bên lôi kéo Tô Văn hướng bên long sàng đi qua, một bên thấp giọng quát lạnh một tiếng.

“Tuân mệnh.”

Uông Ý xoa mồ hôi trên trán, lập tức nhanh chóng lui ra ngoài.

Trên long sàng, Tô Duệ đem cả người Tô Văn đẩy ngã ở trên giường.

“Nói đi, còn có chiêu sau gì?”

“Không có.”

Tô Văn vô tội buông tay, đối mặt với lão công của mình, cô không nở xuống tay tàn nhẫn.

Hôm nay lẩn lộn hấn như vậy, cũng chỉ bởi vì..... Trong lòng có chút ghen tuông.

Nam nhân của cô, cô mới không cho bất kì kẻ nào chạm vào.

“Không có chiêu sau?”

Nghe Tô Văn trả lời, nhìn thấy cô nằm trên giường vẻ mặt vô tội, Tô Duệ nhịn không được hít sâu một hơi.

“Nếu nàng không chuẩn bị lẩn lộn, vậy..... Ngủ đi.”

Nói xong, hần nhấc lên một góc chăn, động tác thành thạo dùng chăn đem cả người Tô Văn bọc lấy, đẩy đến sát trong giường.

“Ta vận một lát công, nàng ngủ trước đi.”

Thấy Tô Duệ ngồi xếp bằng ở trên giường tính tự mình điều chỉnh nội tức, Tô Văn ở trong chăn lẫn lẩn giống như con nhộng nhỏ quay cuồng tới trước người Tô Duệ.

“Tô Duệ, chàng, chàng bồi ta ngủ?”

Nghe vợ mình đáng thương hê hê mời gọi, hô hấp Tô Duệ trầm xuống, giờ tay lại lần nữa đem Tô Văn cuốn tới tận cùng bên trong giường.

“Tô Tiểu Văn! Nàng đi ngủ cho ta!”

“A, vậy chàng cũng ngủ sớm một chút, đừng làm bản thân mệt quá.”

Tô Văn nhìn thấy Tô Duệ kiên quyết như vậy, đành phải tự mình ngoan ngoãn nằm trong một góc nhắm hai mắt lại, đêm qua thân thể này chịu tội cả đêm, hôm nay cuối cùng có thể ngủ ngon, Tô Văn không bao lâu liền tiến vào mộng đẹp.

Thấy Tô Văn ngủ rồi, Tô Duệ lúc này mới an tâm nhắm mắt lại điều trị nội tức, không bao lâu trên người liền đồ đầy mồ hôi...

Tô Tiểu Văn, nàng cuối cùng đùa giỡn trong canh không ít nha!

Tô tướng quân bắt đầu có chút hối hận vừa rồi mình cự tuyệt Tô Văn quá dứt khoát, nhưng mà lại lần nữa mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt đang ngủ hết sức an tâm điềm tĩnh trên giường kia, ánh mắt Tô Duệ lại không tự chủ được nhu hòa xuống.

Bỏ đi, còn không phải là điều tức cả đêm sao? Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ cần nàng về sau đừng động một chút là lấy chuyện thê bài ra nói chuyện là tốt rồi.

Nghĩ như vậy Tô Duệ lại lần nữa nhắm mắt vận công.

Đêm khuya, ánh nến trong tầm cung lúc sáng lúc tối, ở thời điểm Tô Duệ chuyên tâm vận công, Tô Văn bên trong giường không biết đã tỉnh lại từ khi nào.

Một đôi con ngươi trong suốt nhìn chằm chằm bóng dáng Tô Duệ, nhìn nhìn, Tô Văn không tự chủ được cong cong khóe môi, lại lần nữa nhắm mắt an ổn ngủ...

Trên thế giới này, có chàng thật tốt.

Trước khi gặp được Tô Duệ, cô vẫn luôn cảm thấy một mình mình cho dù thế nào cũng không sao cả.

Nhưng sau khi gặp được Tô Duệ, Tô Văn càng ngày càng cảm thấy mình không thể rời khỏi hắn.

Cô không dám tưởng tượng thế giới không có Tô Duệ sẽ là bộ dáng gì.

Nói Tô Văn là nghịch lân của Tô tướng quân, Tô Duệ cũng đồng dạng là vùng cấm không thể chạm tới của Tô Tiểu Văn...

Nam nhân của cô chỉ có thể để một mình cô lẫn lộn, những người khác, nghĩ cũng đừng nghĩ.

~~~~~

Tén tèn, ta khai trương lại rồi đây.. Trước 3c, chiều tối sẽ có tiếp nha....

Áihihi ta mới đổi tên cho nó ngắn gọn nà.. Năm mới đổi tên mới =]]]]

:3:3:3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 166: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (8)

Edt: Mít

Ngày hôm sau thời điểm Tô Văn mở to mắt phát hiện mình đã về trong căn phòng nhỏ kia ở Tân Giả Khố, trên người còn bọc một tấm chăn nhung dày

nặng ầm áp được tiến công.

“Tô cô nương, người dậy chưa?”

Âm thanh của Bạch ma ma vừa lúc ở ngoài phòng vang lên, bởi vì căn phòng của Tô Văn ở tận cùng bên trong đại viện của Tân Giả Khố, vị trí hẻo lánh, Bạch ma ma cũng không sợ người khác nhìn thấy mình đến nơi đây.

“Ma ma mời vào.”

Tô Văn đem chăn thượng hạng đặt ở dưới chân vải thô, sau đó mới thông thả ung dung bắt đầu mặc quần áo, nô tỳ ở Tân Giả Khố mặc đều là bố y thấp kém nhất, mặc ở trên người rất bó buộc, cũng may Bạch ma ma đã sớm ở trong quần áo động tay động chân, tuy rằng quần áo Tô Văn từ bên ngoài nhìn vào là giống với những người khác, nhưng thực tế bên trong lại là sa tanh mềm mại, loại chuyện giấu tai mắt này ở trong cung rất thường thấy cho nên cũng không cần cố ý phí thời gian đi chuẩn bị.

Tô Văn còn chưa có mặc tốt cung trang bên ngoài, Bạch ma ma đã bung đồ dùng rửa mặt đi đến.

“Tô cô nương chào buổi sáng, đêm qua ngủ có ngon không?”

Đối mặt với Tô Văn, tư thái của Bạch ma ma thật sự rất thấp.

“Đa tạ ma ma nhớ mong, ta ngủ rất ngon.”

Tô Văn nhẹ giọng trả lời một câu, mà ánh mắt Bạch ma ma ở trên giường Tô Văn đảo qua, nhìn thấy một góc chăn nhưng lộ ra, ánh mắt bà nóng bỏng, tươi cười trên mặt càng thêm chân thành.

“Cô nương, Tân Giả Khố thật sự rất đơn sơ, đề lão nô hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu đi!”

“Cũng được.”

Thấy Bạch ma ma thịnh tình như thế, Tô Văn tự nhiên thuận thế gật gật đầu.

Tại hậu cung, có người nịnh bợ người, chứng minh người lẫn lộn không tòi, có giá trị lợi dụng, lúc này đối mặt với sự quan tâm của người khác, người nhất định không nên cự tuyệt, bởi vì cho dù người xuất phát từ bất kì nguyên nhân gì để cự tuyệt người khác, đều rất có khả năng sẽ bị người ta hiểu lầm thành “Khinh thường hân” đây là tội kỵ trong xử sự làm người tại hậu cung.

Chưa biết ai sẽ trong một giây nghèo túng thất vọng, cũng chưa biết, ai sẽ trong một khắc thăng chức thật nhanh, thân ở thâm cung, chỉ có thể giao hữu tuyệt không nên gây thù chuốc oán.

Tô Văn thật ra cũng đã làm qua rất nhiều nhiệm vụ trong hoàng cung, đối với đạo làm người xử thế trong hậu cung đã sớm hiểu rõ, nàng cũng biết Bạch ma ma đối đãi với mình như vậy tự nhiên là do Uông Ý phân phó, mình nếu không cho bà cơ hội này, chỉ sợ bà sẽ luôn lo sợ bất an?

Được Bạch ma ma hầu hạ, Tô Văn đơn giản rửa mặt một phen.

Làm xong một chút, Bạch ma ma đem đồ vật thu thập tốt, lại lần nữa về mặt tươi cười nhìn về phía Tô Văn.

“Tô cô nương, thức ăn sáng ngài muốn ăn cái gì? Nơi này của lão nô có một phòng bếp nhỏ, ngài nếu không chê, lão nô tự mình làm cho ngài.”

“Đối với việc ăn uống ta không quá bắt bẻ, ma ma, hôm nay nếu có người lại đây hỏi thăm chuyện của ta, người biết nói như thế nào rồi chứ?”

Tô Văn ngồi ở trên giường gỗ, nâng mắt nhìn Bạch ma ma, Bạch ma ma bị nàng nhìn đến có chút phát hoảng, người nói tiểu nha đầu này lớn lên mi thanh mục tú, nhưng ánh mắt nhìn người làm sao lại thâm như vậy chứ?

“Lão nô biết nên nói như thế nào, cô nương ngài cứ yên tâm đi!” Bạch ma ma vỗ vỗ bộ ngực hướng về phía Tô Văn bảo đảm.

“A, vậy là tốt rồi, còn có.....”

Tô Văn hí mắt nhẹ nhàng nói.

“Nếu có người tới cầu tình cho ta, không có con số này, không cần đáp ứng hân!”. ”

Nhìn Tô Văn xòe xòe bàn tay, Bạch ma ma nhin không được nuốt một ngụm nước miếng.

“Năm, năm trăm lượng?”

Bà ở Tân Giả Khố lao động đã mấy năm nhưng chưa từng được một lần thu đến nhiều tiền như vậy nha!

Năm trăm lượng bạc đối với một cung nữ bình thường mà nói cũng là một số tiền rất xa xỉ, mà Tô Văn cũng rất rõ ràng, mỗi tháng lương của Ngôn Vũ Nặc đều gửi về quê cho người nhà của nàng.

Trong nhà nàng đông con đông cái sinh hoạt thật khó khăn, bằng không lúc trước cũng sẽ không đem nàng bán cho ngôn phủ làm nha hoàn.

Năm trăm lượng đối với Ngôn Vũ Nặc mà nói tuyệt đối là con số thiên văn, mà Ngôn thánh mẫu vì cứu Tô Văn lại không thể không lấy ra số tiền này.

Như vậy, hiện tại vấn đề tôi —— nàng phải làm như thế nào mới có thể mượn được năm trăm lượng đây?

Ngôn thánh mẫu cố lên, ta xem trọng ngươi u ~.

Giống như Tô Văn đoán trước, buổi sáng còn chưa qua, Trần Tập liền bước từng bước nhỏ về mặt trời cười đi tới Tân Giả Khố.

“Này không phải Trần công công sao? Ngọn gió nào đem ngài thổi tới đây?”

Tuy rằng đều là quân sự như nhau, nhưng Thượng Phục Cục thuộc về cục sáu trong hai mươi bốn cục đứng đầu, là bộ môn có thực quyền, cùng với Tân Giả Khố bị vạn người ghét bỏ so sánh với nhau tuyệt đối là một cái trên trời một cái dưới đất.

Cho nên, Bạch ma ma vừa thấy Trần Tập lập tức cũng mỉm cười đi lên đón tiếp.

“Bạch ma ma, ta đây còn không phải là đem đặc sản quê nhà đến cho bà sao.”

Trần Tập mất phương xoay chuyển, nhìn rất có vẻ phong tình, Bạch ma ma ở một bên nhìn gương mặt tươi cười của Trần Tập, sắc mặt có chút quái dị.

Nói đến Trần công công này cũng là một câu chuyện đầy lặn lội, hắn từ nhỏ liền rất giống nữ nhi, nghe nói khi còn nhỏ nhà nghèo thiếu nợ người khác rất nhiều tiền, chủ nợ kia còn nhìn trúng hắn, muốn cướp về làm vợ nữa!

Sau lại biết hắn là nam nhân, người nợ còn chưa từ bỏ ý định, vậy mà một hai phải đem hắn mang về nhà làm nam hầu, khi đó Trần Tập tuổi còn nhỏ lại chưa biết suy nghĩ chính chắn, ở “Thời khắc động phòng” liền đem người nợ đã thương, sau đó một mình vội vàng trốn thoát, lúc sắp bị đuổi kịp lại vừa hay trong hoàng cung chọn lựa nội thị, vì sợ người nợ báo quan bắt mình vào tù, Trần Tập dứt khoát báo danh tiến cung làm nội thị.

Lúc vừa mới tiến cung bởi vì Trần Tập lớn lên trắng nõn thanh tú, thường xuyên bị người khác khi dễ, nhưng hắn thà chết chứ không hé răng, cuối cùng sau khi bị người ta thọc dao nhỏ thọc thọc như vậy, hắn liền lọt vào pháp nhãn của Ôn tổng quản, sau đó một đường thăng chức tới vị trí quân sự Thượng Phục Cục.

“Bạch ma ma, bà xem táo hòa điền năm nay thật là vừa to vừa ngọt nha.”

Trần Tập không có để ý tới sắc mặt quái dị của Bạch ma ma, lo đem nhét một rổ táo vào tay bà, Bạch ma ma cười cười, giờ tay không dấu vết cầm lấy túi tiền trong cái rổ kia, trên mặt hơi có chút khó xử.

“Ai, Trần công công, ta tuổi cũng lớn, răng không còn tốt nữa, những món ngon ngọt gần đây đều ăn không hết, đa tạ hảo ý của ngài, thứ này, ngài vẫn là nên lấy về đi thôi!”

“Sao?”

Nghe Bạch ma ma nói, Trần Tập ngần ra, hắn còn chưa nói yêu cầu của mình nhờ bà làm chuyện gì, bà liền dứt khoát cự tuyệt như vậy, đây là có ý gì?

“Bạch ma ma, bà đây là không cho ta mặt mũi a!”

Nói như vậy, sắc mặt Trần Tập cũng dần dần lạnh xuống.

“Ai, Trần công công đừng vội, chúng ta ra đây nói chuyện.”

Bạch ma ma cẩn thận đem Trần Tập kéo đến một góc ngoài cửa.

“Ngài lần này hẳn là vì nha đầu Tô Văn kia mà tới đúng không?”

“Đúng vậy.” Trần Tập gật gật đầu, nhìn không được liếc mắt nhìn Bạch ma ma một cái.

“Chẳng lẽ còn có người khác tới?”

“Cái này..... Ngài không cần lo lắng, nha đầu đó là do Ôn tổng quản tự mình mang người đến, Ôn tổng quản dặn dò mấy trăm lần phải quản giáo nàng thật tốt, ta thật sự không dám tự tiện làm chủ a! Trừ phi.....”

Nói tới đây tươi cười trên mặt Bạch ma ma có chút ý vị thâm trường.

Thoáng nhìn nụ cười của bà, Trần Tập lập tức ngậm miệng.

“Bà cũng đừng nói vòng vo với ta, nói một con số đi!”

Giúp người khác làm việc, Trần Tập cũng không đau lòng về tiền lương, lúc này bày ra vẻ mặt không để bụng.

“Cái này sao, ha ha.”

Bạch ma ma cười cười, nâng bàn tay ở trước mặt mình quạt gió.

Nhìn thấy động tác của bà, Trần Tập nhin không được khẽ gọi một tiếng.

“Bạch ma ma, bà đây là công phu sư tử ngoạn nha, bà không sợ ăn không tiêu à?”

“Ha ha.”

Bạch ma ma cười cười, ngơ cho rằng ta nguyện ý sao? Đây không phải là do cô nãi nãi phân phó sao?

Thấy Bạch ma ma chỉ cười chứ không nói lời nào, Trần Tập lại nhíu nhíu mày.

“Con số đó, không thể thiếu?”

“Một phần cũng không thể thiếu.”

Sắc mặt Bạch ma ma cũng nghiêm túc lên.

“Lần này gánh nguy hiểm quá lớn, cho dù lấy được nhiều đó bạc, lão nô cũng chỉ có thể tận lực chu toàn một chút mà thôi!”

Thấy Bạch ma ma nói đến tình ý chân thành, Trần Tập đành phải gật gật đầu.

“Được rồi, ta đã biết, ta trở về nghiên cứu một chút.”

Nói xong, nắm thật chặt cái rổ trong tay mình, Trần Tập lại bước bước nhỏ rời đi.

Nhìn bóng dáng hắt, vẻ mặt Bạch ma ma lại dở khóc dở cười, cái tên quỷ bunn xin này, đến táo cũng lấy đi, không thể để lại cho bà hai trái sao?

~~~~~  
Ta phải lấy đt chưa cập nhật khác để sửa rồi up lên cho các nàng đó..

Khụ khụ ta thực là tận tâm mà..

Watt mới cập nhật khá lag, load chữ chậm.

Hôm qua ta mới lên ch play cho 1 sao

=))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Hậ Cung Thánh Mẫu Truyện (9)

Edt: Mít

~~~~~  
Trong cung, Ngự Thư Phòng.

Hôm qua hậu cung phát sinh chuyện lớn như vậy, sáng nay đã truyền khắp triều đình, hiện giờ trên án ki trong Ngự Thư Phòng đều chồng chất tấu chương của triều thần còn có ngự sử viện, phương diện này có rất nhiều tấu chương đều đến từ Nam phái trong triều đình, Nam phái này là do Nam ngự sử cầm đầu, là một phái ngoan cố, là một đám người luôn luôn làm Đông Phương Diệu đau đầu nhất, ở sau khi nguyên chủ đăng cơ, những lão gia hỏa này gây phiền toái cho hắn không ít, mà đối mặt với nguyên lão hai triều, phía sau bọn họ còn có Thái Hậu chống lưng, Đông Phương Diệu cũng chỉ có thể ăn nhịn.

Nhưng mà, không nghĩ tới bang lão gia hỏa này bàn tay thật đúng là dài, lo chuyện bao đồng đến hậu cung của hoàng đế cũng dám quản.

Nhìn những tấu chương khiển trách mình quá mức bạo ngược ở trên bàn, Tô Duệ chỉ lạnh lùng cười, cái gì gọi là bạo ngược, các người căn bản không biết cái gì là bạo ngược chân chính, bất quá chỉ là một đám người bảo thủ tự cho mình là đúng cậ già lên mặt mà thôi.

Đông Phương Diệu niệm tình cũ lại muốn ổn định triều cương, hẳn không thể không thỏa hiệp với những người theo phe Nam phái, nhưng hiện tại Tô Duệ đã trở thành Đông Phương Diệu, hẳn mới không dễ bụng lòi nói của bang Nam phái này, thật sự không được liên chém, có làm sao?

“Bệ hạ.”

Lúc đầu canh giữ ở ngoài cửa thư phòng, Ưông Ý bước nhanh tới bên cạnh Tô Duệ, khom thân mình, cúi đầu thấp giọng nói.

“Bệ hạ, Từ Ninh Cung phái người tới, Thái Hậu mời người đến Từ Ninh Cung cùng nhau dùng cơm.”

Thái Hậu?

“Trẫm rất bận, không có thời gian.”

Đối với Thái Hậu đương triều, Tô Duệ không có nửa điểm hảo cảm. Vị Thái Hậu này tuổi còn trẻ liền ở goá vẫn luôn cùng thế lực bên ngoài lui tới mật thiết, vẫn luôn vọng tưởng nắm giữ triều chính, càng quan trọng hơn là, bà ta thật ra cũng không phải là mẫu thân thân sinh của Đông Phương Diệu, hai mẹ con tự nhiên không phải một lòng.

Nghe Tô Duệ nói, Ưông Ý cũng không ngoài ý muốn, mấy ngày nay bệ hạ quá mức khác thường, tiếp nhận quá nhiều chuyện ngoài ý muốn làm Ưông Ý đã học được cách bình tĩnh.

Còn không phải là cự tuyệt Thái Hậu sao? Chuyện này không phải trước kia bệ hạ vẫn luôn muốn làm nhưng lại không có cơ hội làm sao?

Tưởng tượng đến vị kia ở Từ Ninh Cung, Ưông Ý nhìn không được nhiều mây, nhớ năm đó Tiên đế còn sống, bà ta dịu dàng hiền thực hiểu lòng người cỡ nào, nhưng sau khi Tiên đế băng hà đem đương kim bệ hạ phó thác cho bà ta, bà ta lập tức giống như thay đổi thành một người khác, cả ngày đã tâm bưng bưng kết bè kết cánh, còn muốn làm nữ đế là như thế nào?

Sau khi Ưông Ý rời đi, Tô Duệ lại không chút để ý lật xem mấy chương tấu chương, khi hắn nhìn thấy tấu chương của tham tướng Ngự lâm quân nào đó, động tác Tô Duệ dừng một chút, ánh mắt dừng ở tên một người trên đó.

Thẩm Thịnh Bắc.

Hắn là vị hôn phu của Tô Văn trong nguyên cốt truyện, cũng là nam chủ đại nhân của thế giới này. Mà tấu chương này chính là tham tướng Ngự lâm quân trình lên tính đề bạt một ít thị vệ ưu tú của mình. Thẩm Thịnh Bắc cũng nằm trong lần đề bạt này.

Tô Duệ cau mày nhìn nửa ngày, cuối cùng vẫn bút tẩu long xà ở mặt trên viết xuống hai chữ “Chuẩn tấu”.

Đến những tấu chương khác, không ngoại lệ tất cả đều bị Tô tướng quân làm ơ.....

Hậu cung, Thượng Phục Cục.

Ngày hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, Thượng Phục Cục đã chết vài người, hiện giờ nhân thủ thiếu đến nghiêm trọng, Liêu ti nghi mang theo Ngôn Vũ Nặc đến phủ nội vụ lật xem danh sách một ít cung nữ mới vào cung, nàng tính chọn một ít tiểu cung nữ không tội bổ sung nhân thủ cho Thượng Phục Cục.

“Từ Băng Nguyệt?”

Ở trong danh sách cung nữ kia, Ngôn Vũ Nặc ngoài ý muốn thấy được tên Từ Băng Nguyệt. Ngày đó ở Thái y viện nàng liền quen biết tiểu cung nữ kia, biết nàng và Tô Văn cùng nhau đem mình đưa tới Thái y viện, sau đó nàng còn nói cho mình tên đầy đủ của nàng là “Từ Băng Nguyệt”.

“Vũ Nặc, người quen nàng?”

Nghe giọng nói Ngôn Vũ Nặc, Liêu ti nghi ở một bên xoay người nhìn nàng nghi hoặc hỏi một câu.

“Hỏi Liêu ti nghi, hôm qua nô tỳ cảm nhiễm phong hàn chính là nàng và Tô Văn cùng nhau đem nô tỳ đưa đến Thái y viện.”

Nói tới đây, Ngôn Vũ Nặc nhìn không được lại nghĩ tới Tô Văn bị sung quân đến Tân Giả Khố, thần sắc cả người lập tức ưu sầu.

“Cũng không biết Tô Văn ở bên kia thế nào? Nàng thân thể không tốt? Không biết sống có tốt không?”

Bởi vì hôm nay Thượng Phục Cục thật sự quá bận, Ngôn Vũ Nặc còn chưa có thời gian đi gặp Trần Tập, cũng không biết chuyện bên kia hắn làm thế nào.

Nghe Ngôn Vũ Nặc lo lắng nói, Liêu ti nghi chỉ là dưới đáy lòng thở dài một hơi, Tô Văn cũng là một hạt giống tốt, nhưng lại đắc tội bệ hạ, tuy rằng chỉ nói sung quân đến Tân Giả Khố một tháng, nhưng sau này nếu không có khẩu dụ của bệ hạ, ai lại dám tự mình cho nàng ra khỏi đó?

“Vũ Nặc, tại thâm cung này mỗi người đều có số mệnh thuộc về mình, người chỉ cần quản tốt bản thân mình là được rồi.”

Liêu ti nghi nhìn ra được Ngôn Vũ Nặc tâm địa quá thiện lương, lỗ tai lại mềm, mình thường thường phải chi điểm nàng hai câu, để tránh tương lai nàng bởi vì quá tin người mà ném luôn cái mạng nhỏ.

Nghe Liêu ti nghi nói, Ngôn Vũ Nặc giật giật môi, không có trả lời. Nàng biết Liêu ti nghi có đạo xử thế của chính mình, nhưng Ngôn Vũ Nặc nàng cũng có nguyên tắc của riêng nàng, nàng biết Tô Văn là bởi vì mình mới chịu trách phạt như vậy, cho dù như thế nào mình cũng phải nghĩ cách đem nàng cứu ra.

“Từ Băng Nguyệt này nếu người quen biết, người cảm thấy nàng ta thế nào?”

Thấy Ngôn Vũ Nặc không nói, Liêu ti nghi lại đem ánh mắt dừng ở danh sách cung nữ trong tay mình.

“Băng Nguyệt rất thiện lương lại nhiệt tình, là một cô nương tốt.”

Ngôn Vũ Nặc nghĩ đến khuôn mặt Từ Băng Nguyệt trong trí nhớ của mình, nhin không được vì nàng nói vài câu lời hay.

“Nếu người cảm thấy nàng không tồi, vừa lúc để nàng thay thế Tô Văn cùng người bắt đầu làm việc với nhau.”

Liêu ti nghi đối với Ngôn Vũ Nặc vẫn vô cùng tín nhiệm, nhìn thấy Liêu ti nghi đánh một cái đánh dấu ở trên tên của Từ Băng Nguyệt, trên mặt Ngôn Vũ Nặc cũng lộ ra một tia vui vẻ mỉm cười, lúc này Ngôn thánh mẫu tuyệt đối không nghĩ đến, không lâu trong tương lai, Từ Băng Nguyệt sẽ trở thành địch nhân lớn nhất đời của nàng. ....

Tân Giả Khố ——

Ở trong phòng ngủ người một buổi sáng, ăn không ngồi rồi, Tô Văn dứt khoát ở trong viện Tân Giả Khố đi dạo, nơi này khác với Thượng Phục cục, ở Thượng Phục cục cung phó mỗi ngày đều phải ở trong sân giặt quần áo, từ sáng sớm đến chiều tối chỉ có thể ngồi ở một chỗ, mà người ở Tân Giả Khố lại phần lớn thời gian là ở bên ngoài làm việc, chỉ có buổi tối hoặc là thời gian ăn cơm mọi người mới có thể trở về.

Buổi trưa, trong đại viện Tân Giả Khố trống không, lá vàng rụng cũng bị gió thu thổi đầy đất, lá rụng đầy đất làm sân vốn đã vắng lại càng thêm tiêu điều.

Tô Văn ở trong sân đi dạo một vòng, thời điểm đi đến cổng lớn liền nhìn thấy một thân ảnh lén lút ở ngoài cửa Tân Giả Khố nhìn xung quanh.

Tô Văn nhú nhú mày, tính không để ý tới, nhưng lúc này tiểu cung nữ mặc váy lam ở cửa lại mắt sắc thấy được thân ảnh Tô Văn, lập tức hướng về phía cô vẫy vẫy tay, hơn nữa nhỏ giọng nói.

“Uy! Vị muội muội này, mời đến đây nói chuyện.”

Tô Văn: .....

Ta có thể làm bộ như ta không nghe thấy được không?

“Muội muội! Vị muội muội này!”

Thấy Tô Văn hoàn toàn không để ý tới mình lại xoay người trở về, tiểu cung nữ kia cũng nóng nảy lên, nhìn xung quanh một chút, nàng nhanh chân vọt vào cửa Tân Giả Khố, sau đó dùng sức túm Tô Văn đem cô túm tới chỗ rẽ ngoài cửa.

“Vị muội muội này, tỷ tỷ có chút việc muốn hỏi thăm người.”

Khi nói chuyện vị cung nữ kia đã đem một ít bạc vụn nhét vào trong tay Tô Văn.

Cung nhân Tân Giả Khố mỗi tháng lương chỉ có bằng một nửa của cung nữ cấp thấp, những bạc vụn này tuy ít, nhưng ở trong mắt các nàng cũng coi như là một số tiền lớn rồi.

Cung nữ mặc váy gấm màu lam đang chờ Tô Văn lộ ra nụ cười a dua với mình, kết quả Tô Văn chỉ là yên lặng đem bạc cất lại, ánh mắt nhàn nhạt nhìn nàng.

“Tỷ hỏi đi, chuyện ta biết cũng không nhiều lắm.”

Trên thực tế, cô đối với người của Tân Giả Khố hoàn toàn không biết gì cả có biết không?

Ách.

Tiểu cung nữ nghe Tô Văn nói xong rất nhanh phản ứng lại, ngữ khí gấp gáp hỏi.

“Tân Giả Khố của các người ngày hôm qua mới tới một cung nữ kêu là Tô Văn, người có biết không?”

A?

Tô Văn nghe được tên của mình ánh mắt chợt lóe, ngay sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Ta biết.”

“Vậy người biết nàng vì sao lại vào Tân Giả Khố không?”

Cung nữ áo lam lại hỏi tiếp, hình như là sợ bị người khác nhìn thấy, ngữ khí của nàng càng lúc càng nhanh.

“Nghe nói là đắc tội bệ hạ.”

Tô Văn tiếp tục không nhanh không chậm trả lời, ánh mắt nhân cơ hội ở trên người tiểu cung nữ kia quét một vòng, tuổi của nàng cũng không lớn lại mặc cung phục gấm vóc, hơn nữa đeo đồ trang sức cũng đều có giá cả xa xỉ, nếu Tô Văn đoán không sai, nàng hẳn là quân sự cung nữ bên người của một vị hoàng phi, mà vị hoàng phi này có khả năng chính là.....

“Người biết nàng vì chuyện gì đắc tội bệ hạ không?” Âm thanh cung nữ áo lam dò hỏi đánh gãy suy nghĩ Tô Văn.

“Không biết”

Tô Văn vẽ mặt vô tội lắc lắc đầu.

“Cái này nàng chưa nói, chúng ta cũng không có hỏi nhiều.”

Nghe Tô Văn trả lời, cung nữ áo lam kia chần chờ lại móc ra một ít bạc vụn nhét vào trong tay Tô Văn.

“Người hôm nay giúp ta hỏi thăm một chút nguyên nhân nàng bị phạt, ngày mai lúc này ta sẽ lại tới nơi này, người nếu có thể tìm hiểu được, ta tất có hậu báo!”

Hậu báo?

Ánh mắt Tô Văn chợt lóe.

“Được a, còn không biết tỷ tỷ xưng hô như thế nào?”

“Ta?”

Cung nữ áo lam chần chờ một chút, sau đó thấp giọng mở miệng.

“Người kêu ta Uyển Tâm tỷ tỷ là được rồi, ta đi trước, chuyện ta phó thác cho người người nhất định phải nhớ rõ! Ngày mai ở nơi này chờ ta!”

Khi nói chuyện, Uyển Tâm lại chợt dạ nhìn xung quanh một phen, lúc này mới lắc mình rời đi.

Uyển Tâm, quân sự cung nữ của Tú Ninh cung, tâm phúc của Lương phi nương nương.

Tô Văn ngóng nhìn phương hướng Uyển Tâm rời đi, trong lòng nghĩ đến vị Lương phi nương nương chưa từng gặp mặt kia ——.

Nàng phái người tới hỏi thăm tin tức của mình chỉ đơn thuần là tò mò đối với sự kiện đổ máu trong hậu cung thôi sao?

Hay là có cách nhìn khác, ngay lúc này bắt đầu theo dõi mình?

Hậu cung của Đông Phương Diệu này nha, thật đúng là không có một cái đèn càn dầu.

~~~~~

♥ ♥ Ta hỏi ý chư vị tỷ muội cái nà..

TG này có 26c.

Giờ mọi người muốn sau 2c này ta sẽ tập trung làm nốt 17c còn lại rồi up 1 lượt...

Hay là up mỗi ngày, 1 ngày 2c....

Khụ...xin cho ta ý kiến..

=))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 168: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (10)

Edt: Mít

Từ Ninh cung.

Sau khi Uyển Tâm từ Tân Giả Khố trở về lập tức vào phòng ngủ của Lương phi, lúc này Lương phi nương nương đang nửa nằm ở trên trường kỷ nhìn vở họa, nghe tiếng bước chân vội vàng của Uyển Tâm, ánh mắt nàng chợt lóe, tay ngọc nhẹ phát liền đem vở họa trong tay phóng tới một bên.

“Chủ tử.”

Uyển Tâm cẩn thận dựa vào bên trường kỷ, cong thân mình ở bên tai Lương phi nói nhỏ vài câu, Lương phi gật gật đầu, mắt phượng xinh đẹp có lưu quang chợt lóe.

“Uyển Tâm, ngươi làm không tồi, nhớ rõ ngày mai đúng giờ qua đó.”

“Vâng.”

Uyển Tâm gật gật đầu, sau đó lại có chút chần chờ nói nhỏ.

“Chủ tử, Tướng phủ bên kia.....”.

“Bổn cung sẽ viết cho cậu một phong thư, kêu người không nên hành động thiếu suy nghĩ. Hai ngày này hành động của bệ hạ có thâm ý sâu sắc, Nam phái bảo thủ kia chỉ sợ cũng muốn đứng ngồi không yên, hơn nữa..... Bổn cung còn nghe nói vị kia ở Từ Ninh Cung hôm nay hỏa khí rất lớn, ha ha.”

Cười lạnh hai tiếng, Lương phi dưới sự nâng đỡ của Uyển Tâm chậm rãi ngồi thẳng thân mình...

“Cái chết của Ngọc Quý nhân bổn cung thật sự lưỡng lự, nhưng mà chuyện của Tĩnh Vân cung cùng Thượng Phục Cục tất có liên quan, ngươi nhất định phải giúp bổn cung hỏi thăm đến tột cùng là có chuyện gì.”

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, Lương phi từ nhỏ xuất thân quý tộc kinh đô, phụ thân là Lễ Bộ thị lang, cậu lại là Tả tướng đương triều, nàng từ nhỏ liền được đọc binh thư văn chương xuất sắc, thời niên thiếu có không ít đệ tử quan lại tới cửa cầu cưới, đáng tiếc cuối cùng nàng vẫn là theo yêu cầu của cậu vào cung làm phi.

Bởi vì gia thế cùng bối cảnh tốt, thời điểm mới vừa vào cung nàng liền trở thành hoàng phi, cũng cùng Đông Phương Diệu ân ái qua một đoạn thời gian, nhưng dần dà Đông Phương Diệu bắt đầu xa cách nàng.

Thật ra trong lòng Lương phi hiểu rất rõ, Hoàng Thượng căn bản không thích nàng, phong nàng làm phi bắt quả chỉ là xem mặt mũi gia tộc của nàng, thậm chí ngay từ đầu sủng hạnh nàng cũng chỉ vì để nàng khẳng khẳng một mực ngốc tại hậu cung.

Nữ tử thông minh giống như Lương phi, Đông Phương Diệu căn bản sẽ không sủng hạnh nàng quá nhiều thậm chí là không cho nàng cơ hội sinh con nối dõi.

Cả đời này của nàng, nếu nhà mẹ đẻ không ngã, thì sẽ cả đời áo com vô ưu, thẳng đến khi chết già tại hậu cung, nếu bất hạnh gia tộc suy tàn, chờ đợi nàng cũng chính là tàn viện lãnh cung kia..

Thật ra gần giống thế này, nếu giống như những nữ tử khác thì có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, nhưng còn Lương phi nàng không cam lòng, nàng uống cho một thân tài hoa của mình lại không chỗ thi triển, nàng không cam lòng tại hậu cung to lớn như vậy làm một lãnh phi không người hỏi thăm, bệ hạ không thích?

Không quan hệ gì, nàng có thể bồi dưỡng thế lực thuộc về mình, nàng phải tự tay bồi dưỡng ra một sủng phi tuyệt sắc, đảo loạn một hồ xuân thủy trong hậu cung này.....

Bóng đêm mờ lung, đại đa số người của Tân Giả Khố đã làm việc một ngày mệt mỏi, sớm xếp hàng tắm rửa, sau đó gấp không chờ nổi trở về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này Tô Văn cũng không có về phòng, mà là một mình ở hậu viện phát ngốc, không bao lâu một hình bóng quen thuộc liền quý mị mà đến.

Nhìn thấy trên người Tô Duệ là một bộ y phục nội thị màu xám, vẻ mặt Tô Văn tươi cười mở to hai mắt mà nhìn.

“Bệ hạ, người đây là chơi trò gì nha? Sắm vai nhân vật sao?”

“Khụ khụ.”

Tô Duệ ho khan hai tiếng nghiêm túc nói.

“Hôm nay còn công việc gì chưa làm? Vợ, nàng cứ việc phân phó là được rồi.”

Tô Văn:.....

Thương cho Tô tướng quân thật sự đã đem mình trở thành chiến sĩ thi đua xuất sắc trong cả nước a!

“Đêm nay sao, vậy hầu hạ ta tắm gội có tính không?”

Tô Văn có chút ghét bỏ kéo kéo quần áo của mình.

“Ở chỗ này ngậy người hai ngày, toàn thân đều dơ muốn chết, nếu bệ hạ người nhiệt tình lao động như vậy, người giúp ta tắm gội thay quần áo đi, nếu làm tốt, có khen thưởng nha!”

Khen thưởng gì đó.

Tô Duệ vẻ mặt hắc tuyến.

“Sẽ không lại là canh đại bổ gì chứ?”

(Bóng ma trong Tô tướng quân quá lớn.. Tội anh:v)

Nhìn thấy bộ dáng Tô tướng quân thần hồn nát thần tính, Tô Văn cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt.

“Đương nhiên..... Không phải.”

“Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi!”

Vừa nghe vợ nói sẽ không phóng đại chiêu, Tô tướng quân lập tức vui sướng ôm vợ mình hồi cung cùng nhau tắm trong bồn tắm lớn, mà sau khi tắm gội xong, Tô Văn lại lôi kéo Ôn Ý đến phòng bếp mân mê gì đó, chờ đến khi cô quay trở lại trên tay còn bung thêm một chén canh.

Tô Duệ: “Không phải nói không có canh đại bổ sao?”

Nhìn thấy Tô Duệ đến sắc mặt cũng thay đổi, Tô Văn cười tủm tỉm đem chén canh đặt trên bàn.

“Vậy người uống hay là không uống?”

“Uống.”

Tô Duệ dùng sức gật gật đầu, kết quả nước canh vừa vào miệng, hương vị vừa tinh khiết lại vừa thơm lập tức làm mày hấn giãn ra.

“Vợ, đây là.....”

“Cho chàng thanh lọc cơ thể.”.

Tô Văn cười nhún vai, sau đó có liên giống như tản bộ trên sân vắng đi đến án ki nhìn các án thư bên trên, nhìn những tấu chương trên bàn, cô tùy ý lật rồi lại lật, nhìn thấy đều là gián thư của ngự sử viện, Tô Văn nhìn không được bấu môi.

“Làm hoàng đế thật là mệt nha!”

Đối ngoại thì phải xử lý đại sự của một hoàng triều, phải cân bằng các thế lực đảng phái trong triều nội, lại phải đề phòng các phiên vương nội loạn.

Còn đối nội thì sao, một hậu cung nữ nhân, cả ngày tranh đấu không thôi, còn có Thái Hậu đã tâm bưng bưng ở một bên như hồ rình mồi, aiii, hoàng đế Đông Phương Diệu này, quả thực rất cực khổ nha ~

Nghe Tô Văn cảm thán, Tô Duệ ở một bên không tỏ ý kiến, hẳn đã làm phiên vương sửa triều soạn vị, cũng đã làm qua tướng quân suất binh phản loạn, còn làm hoàng đế thì sao, thật đúng là lần đầu tiên, cái chức vị này Tô tướng quân thiệt tình không thích, vậy mà từ xưa đến nay cố tình lại có vô số người hao tâm tổn trí lao lực tâm cơ một hai phải ngồi được trên cái long ý này.

Lại nói tiếp, Đông Phương Ly phỏng chừng qua mấy ngày lại muốn vào cung, vị Thụy Vương điện hạ kia vẫn luôn đối với ngôi vị hoàng đế này như hồ rình mồi, vẫn luôn chờ bắt được sai lầm của Đông Phương Diệu. Hiện tại Đông Phương Diệu ở hậu cung đại khai sát giới đã chọc đến Nam phái và làm Thái Hậu bất mãn, Đông Phương Ly nếu không nhân cơ hội này làm chút gì đó cũng thật là xin lỗi giả thiết Boss phản diện của hần.

Trong lòng nghĩ đến chuyện Đông Phương Ly, ánh mắt Tô Duệ nhìn không được trở nên phức tạp, mỗi họa này trực tiếp giết chết cho bớt việc, hay là giữ lại hẳn, để sử dụng vào việc khác?

“Chủ tử.”

Âm thanh Uông Ý bỗng nhiên xa xa truyền đến, hẳn từ ngoài điện bước nhanh vào, trên người còn mang theo khí lạnh ban đêm.

“Chủ tử, Thái Hậu tới!”

Sao?

Tô Duệ lạnh lùng nhấc mắt, Thái Hậu nương nương này thật đúng là không kiên nhẫn nha, nhanh như vậy đã không còn kiên nhẫn rồi?

Hơn nửa đêm liền đến đây thị uy?

“Chủ tử người xem, Tô cô nương nàng.....”

Thấy Tô Duệ không nói lời nào, ánh mắt Uông Ý hướng về phía Tô Văn nhìn nhìn.

“Ta đi ngủ.”

Tô Văn nhún vai, buông tấu chuông trong tay, trực tiếp vào phòng ngủ trong tẩm cung, phóng lên giường cảm tú của mình hoàng, cả người biến mất ở trên long sàng.

“Thái Hậu giá lâm!”

Lúc này, âm thanh thông báo cũng vừa lúc vang lên, sau đó Thái Hậu đương triều mang theo 10 cung nữ 10 nội thị mệnh mỏng cuộn cuộn đi đến.

“Thái Hậu kim an.”

Uông Ý trực tiếp quỳ sát xuống đất cao giọng thỉnh an, Thái Hậu nương nương mắt lạnh nhìn Tô Duệ vẫn như cũ ngồi ở bên cái bàn chạm rì rì ăn canh, khóe miệng xẹt qua một tia lạnh lẽo.

“Diệu Nhi, con không thấy được mẫu hậu sao?”

“A.”

Nghe Thái Hậu nói, Tô Duệ lười nhấc nhấc mắt.

“Mắt Trẫm lại không bị gì, tự nhiên nhìn thấy Thái Hậu người.”

“Con..... Diệu Nhi, hai ngày này con càng ngày càng quá phận, hậu cung này chính là nơi ai gia quản lý, con tùy tiện ban chết cho Ngọc Quý nhân còn chưa tính, hôm qua con vậy mà đến Thục phi cũng giết, hơn nữa, ở Thượng Phục Cục con không nói một lời liền giết bốn người, con có biết con bạo hành đã truyền tới triều đình, rất nhiều lão thần đều bất mãn, đã đem tội trạng của con đưa tới trong cung ai gia!”

Nói đến chỗ này, ánh mắt Thái Hậu sắc bén, ngữ khí cũng hùng hổ dọa người.

“Người là trẫm giết, thiên hạ này đều là của trẫm, trẫm muốn giết ai thì giết? Bọn họ không hài lòng thì nói với trẫm, trẫm sẽ giết đến khi nào tất cả bọn họ đều cảm miệng mới thôi.”

Đem canh tình yêu của vợ mình tất cả đều uống xong, lúc này Tô Duệ mới móc ra khăn gấm mình hoàng, một bên ưu nhã lau miệng, một bên nhướng mày nhìn Thái Hậu nương nương trước mắt một thân hoa phục đoan trang.

“Thái Hậu người nếu cảm thấy nhàn rồi, người nên chăm hoa nuôi cá, nếu người cảm thấy tịch mịch, trẫm cũng không ngại người tùy ý chọn một vương thúc tái giá, còn chuyện triều đình cùng hậu cung, đó là chuyện của trẫm, không nhọc Thái Hậu người lo lắng!”

“Hoang đường!”

Nghe Tô Duệ nói, một khuôn mặt đoan trang của Thái Hậu tức giận đến biến sắc.

“Diệu Nhi, ngươi thật là càng ngày càng hoang đường! Trước khi phụ hoàng ngươi băng hà, đem ngươi phó thác cho ai gia, ai gia tuyệt không cho phép hoàng triều Đông Phương gia của chúng ta suy sụp trên tay ngươi!”

Lời lẽ chính đáng như thế, nghe còn rất có đạo lý, nhưng.....

“Đông Phương gia? Thì ra Thái Hậu người cũng biết thiên hạ này là của Đông Phương gia sao?”

Tô Duệ chậm rãi đứng dậy, từ trên xuống dưới lạnh lùng nhìn đôi mắt Thái Hậu.

“Trẫm nghe nói, Nguyên gia gần đây ở kinh thành rất cần rờ nha, ngoại thích loạn quốc, Thái Hậu người không phải cũng muốn mưu triều soạn vị chứ?”

“Này..... Đây đều là bôi nhọ, đều là lời đồn!”

Cảm giác được toàn thân Tô Duệ phát ra lạnh lẽo, Thái Hậu nhin không được lui về phía sau hai bước, ngữ khí cũng yếu theo.

“Ai gia, ai gia một lòng suy nghĩ cho Tiên hoàng, một lòng phụ tá bệ hạ, Diệu Nhi con chẳng lẽ còn không rõ sao?”

“Đúng vậy, Thái Hậu người cùng phụ hoàng kiêm điệp tình thâm, trẫm thấy gần đây người vẫn luôn tưởng niệm phụ hoàng, tưởng niệm đến cả người đều tiêu tụy.”

Nói tới đây, Tô Duệ bỗng nhiên gương mặt cười.

“Uông Ý, truyền ý chỉ của trẫm, Thái Hậu bởi vì tưởng niệm Tiên đế mà buồn bực không vui, thân thể không khoẻ, từ hôm nay trở đi, Từ Ninh Cung đóng cửa từ chối tiếp khách, nếu ai dám quấy rầy Thái Hậu dưỡng bệnh, cho dù là ai, đều ban chết!”

“Ngươi..... Đông Phương Diệu, ngươi muốn giam lỏng ai gia?”

Nghe thấy khẩu dụ của Tô Duệ, cả người Thái Hậu đều kích động lên, giờ phút này bà cũng bất chấp diễn kịch cho người ngoài xem, vậy mà dám thẳng kêu tên hủ của Đông Phương Diệu.

“Đông Phương Diệu, ngươi không nên quá mức làm càn, ai gia, ai gia.....”

“Người đâu, hiện tại cảm xúc Thái Hậu quá kích động, thân thể không thể chịu được. Còn không nhanh đem người trở về? Chủ tử các ngươi nếu xảy ra chuyện gì, các ngươi một người cũng đừng mong sống!”

Tô Duệ lạnh giọng đánh gãy lời nói của Thái Hậu nương nương, mà nội thị ở một bên cùng các cung nữ hai ngày này cũng đã nghe nói bệ hạ thị huyết bạo ngược, lúc này vì chính mạng nhỏ của mình, chỉ có thể nghe lời đem Thái Hậu nâng xuống.....

~~~~~

Tên tên.. Ta come back rồi đây..

Vắng bóng lâu quá nhớ..

Hôm nay để các nàng no căng bụng.. Áhihi

17c lặn đó:3

♥□ ♥□ ♥□ ♥□

OctopusASun, nghe đồn hôm nay sanh nhựt nàng =)) nên ta up nốt hôm nay luôn..

OctopusASun Happy Bót Đê nà ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (11)

Edt: Mít

~~~~~

Từ Ninh Cung thế người mệnh mỏng cuộn cuộn mà đến, sau lại kẹp chặt cái đuôi sót ruột hoàng hốt mà đi.

Tô Duệ sau khi người của Từ Ninh Cung rời đi liền trực tiếp đưa ra một đạo thánh chỉ, để Uông Ý đưa tới chỗ doanh thị vệ, từ hôm nay trở đi, Từ Ninh Cung sẽ trở thành nơi Thái Hậu nương nương sống thọ đến chết, ừ, nếu trường hợp bà không tìm đường chết mà nói ~

Trở lại trong phòng ngủ, Tô Văn đang nhấc lên màn cấm tú, đôi tay chống cằm, cả người ghé vào trên long sàng mở to mắt, không chớp mắt nhìn mặt Tô Duệ.

“Làm sao vậy?”

Tô Duệ bị Tô Văn nhìn đến không thể hiểu được, theo bản năng sờ sờ mặt mình, vừa rồi đã rửa qua rồi mà?

“Bệ hạ quá đẹp trai, lóe mù hai mắt nô tỳ.”

Tô Văn hướng về phía Tô Duệ cười cười, ai bảo Tô tướng quân nhà nàng lại đẹp trai tới như vậy? Nhìn thế nào cũng cảm thấy không đủ.

Tô Duệ: Không dễ dàng nha, vợ cuối cùng cũng phát hiện mình tốt ~

“Khụ khụ.”

Tô Duệ ho khan hai tiếng, cố ý bày ra tư thái đẹp trai ưu nhã, đi từng bước đến trước giường.

“Tới tới tới, ta không thu phí, cho nàng xem nhiều thêm vài lần, nếu không ta cời long bào, nàng lại đây xem tám khối cơ bụng của ta?”

“Không được, không được!”

Tô Văn nghe Tô Duệ nói lại liền mặt mày lắc lắc đầu.

“Dáng người Bệ hạ quá chuẩn, nô tỳ nhìn sẽ chảy máu mũi.”

Tô tướng quân:.....

Tô Tiểu Văn phong cách của nàng chuyển biến quá nhanh, bỗng tướng quân có chút không kịp thích ứng nha ~

“Ha ha.”

Nhìn Tô Duệ sững sờ ở trên giường, Tô Văn nhìn không được cười lớn nhào tới, trực tiếp đem Tô tướng quân ngã nhào vào trên long sàng.

“Bệ hạ, bệ hạ, người đẹp đến có thể thay cơm như vậy, trách không được nữ nhân trong hậu cung vì người mà đầu đến người chết ta sống, nô tỳ thật là ghen ghét nha!”

“Vợ ngọc, ta chỉ yêu có một mình nàng, nữ nhân trong hậu cung này nếu nàng không thích, ta liền đem bọn họ giết hết, nàng thấy có được không?”

Tô Duệ giơ tay ôm lấy Tô Văn đang ghé vào trên người mình, một đôi mắt ôn nhu sùng nịnh nhìn chăm chăm nàng.

“Không được, như vậy chàng liền trở thành bạo quân, ta lại trở thành yêu nữ họa quốc.”

Tô Văn ở trong ngực Tô Duệ cọ cọ.

“Ta biết trong lòng chàng chỉ có mình ta là được rồi, còn những nữ nhân hậu cung này..... Nếu không chủ động tìm đường chết, bệ hạ chàng liền đại nhân đại lượng phóng cho các nàng một con đường sống đi!”

Trong lúc vô tình đem 《 hậu cung cung tâm kế 》 diễn biến thành 《 bạo quân tự mình tu dưỡng 》, Tô tướng quân người cũng thật là một nhân tài ~

“Được, nàng nói cái gì chính là cái đó.”

Tô Duệ một cái xoay người trực tiếp đem Tô Văn đè ở dưới thân, cúi đầu hôn cái trán của nàng.

“Ngoan, nàng mệt mỏi cả ngày, đi ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong Tô Duệ xoay người, nằm ở bên cạnh Tô Văn, ôn nhu cho lời kéo chăn gấm cho nàng.

“Ngủ ngon.”

Cánh tay Tô Duệ vừa nhấc, một trận kinh phong đem ánh nến trong phòng ngủ tắt cả đều thổi tắt, đột nhiên bóng tối bao trùm toàn bộ phòng ngủ, Tô Văn theo bản năng hướng về lòng ngực Tô Duệ nhích lại gần, hai người gắt gao ôm nhau, chỉ chốc lát sau đều an tâm mà ngủ.....

Thời điểm Tô Văn dựa vào trong lòng ngực Tô Duệ ngủ đặc biệt kiên định thoải mái, thì Ngôn Vũ Nặc lại đang ở khắp nơi bồn chồn vì Tô Văn gom góp ngân lượng.

“Vũ Khuynh, muội có thể mượn thêm một chút nữa được hay không?”

Ngoài Văn Hoa Cư, Ngôn Vũ Nặc đứng ở dưới đèn cung đình mặt đầy nôn nóng nhìn Ngôn Vũ Khuynh, buổi chiều Trần Tập đã đem lời nói của Bạch ma ma chuyển cho Ngôn Vũ Nặc, năm trăm lượng bạc đối với Ngôn Vũ Nặc lương tháng chỉ có mười lượng mà nói quả thực chính là một con số thiên văn.

Ở Thượng Phục Cục mượn một vòng, Ngôn Vũ Nặc cũng chỉ mượn được bốn mươi mấy lượng, đến một con số lẻ cũng không đủ, hiện tại nàng chỉ có thể trồng cây vào Ngôn Vũ Khuynh.

“Tỷ, ta thật sự tận lực!”

Lúc này, Ngôn Vũ Khuynh cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng biết tình huống Văn Hoa Cư của chúng ta, bệ hạ đã rất lâu không có gọi chủ tử của chúng ta đến, không có ban thưởng của thánh thượng, tâm tình chủ tử lại không tốt, ngày tháng làm nô tỳ của chúng ta cũng không quá tốt.”

Nói xong, Ngôn Vũ Khuynh lại đem một cái hộp gấm nhỏ đưa tới trong tay Ngôn Vũ Nặc.

“Đây là cây trăm tháng trước chủ tử ban cho ta, tỷ cầm đi để công công phủ Nội Vụ giúp bán cho người quen biết, hẳn cũng có thể bán được chút bạc!”

“Này, được rồi!”

Ngôn Vũ Nặc chần chờ, cuối cùng vẫn đem hộp gấm thu lại.

Thấy nàng thu đồ vật, màu mắt Ngôn Vũ Khuynh chợt lóe.

“Tỷ tỷ, nếu tỷ chuẩn bị đủ bạc, muốn đi Tân Giả Khố tìm Tiểu Văn, có thể kêu ta theo không? Ta cũng rất lo lắng cho nàng ấy.”

“Được!”

Thấy Ngôn Vũ Khuynh nhớ Tô Văn như thế, Ngôn Vũ Nặc cũng cảm thấy vui vẻ, ba tỷ muội các nàng tuy rằng không có quan hệ huyết thống chân chính, nhưng tại hậu cung lãnh khốc này, ba người lại có thể nâng đỡ lẫn nhau, cùng nhau đồng cam cộng khổ, đây là điều mà Ngôn Vũ Nặc hy vọng nhìn thấy nhất.

“Tỷ tỷ! Ta đi về trước, ta ra ngoài cũng lâu rồi, chủ tử sẽ không cao hứng.”

Thấy mục đích của mình đã đạt được, Ngôn Vũ Khuynh vỗ vỗ bả vai Ngôn Vũ Nặc, lập tức xoay người nhanh chân đi vào cửa lớn Văn Hoa Cư.

Ngôn Vũ Nặc thấy thân ảnh Ngôn Vũ Khuynh đã biến mất không thấy, lúc này mới chậm rãi xoay người hướng về chỗ ở của Thượng Phục Cục mà đi.

Đường đi thanh lãnh, bóng dáng cô đơn, Ngôn Vũ Nặc dọc theo đường đi vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Tô Văn, tưởng tượng nàng ấy ở mỗi ngày ở Tân Giả Khố sinh hoạt vô cùng gian khổ mệt nhọc, Ngôn Vũ Nặc theo bản năng nắm thật chặt hộp gấm trong tay mình.

“Vũ Nặc tỷ?”

Một giọng nói thanh thúy đánh gãy suy nghĩ của Ngôn Vũ Nặc, Ngôn Vũ Nặc vừa nhấc đầu mới phát hiện trong lúc bất tri bất giác mình đã về tới chỗ ở của Thượng Phục Cục, mà lúc này người gọi lại nàng, đúng là Từ Băng Nguyệt chiều nay vừa mới được chọn tiến vào Thượng Phục Cục.

“Băng Nguyệt, muội còn chưa ngủ?”

“Có chút cao hứng, ngủ không được.”

Từ Băng Nguyệt hướng về phía Ngôn Vũ Nặc cười cười.

“Chuyện này ít nhiều cũng phải đa tạ Vũ Nặc tỷ trợ giúp, ta mới có thể vào được Thượng Phục Cục, về sau Vũ Nặc tỷ chính là tỷ ruột của ta!”

Khi nói chuyện Từ Băng Nguyệt đã thân mật khoác cánh tay của Ngôn Vũ Nặc.

Người trong Thượng Phục Cục rất nhiều, nhưng Liêu ti nghi coi trọng nhất lại là Ngôn Vũ Nặc, đặc biệt là sau khi Tô Duệ giết bốn người thường xuyên đối phó với Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc, ở Thượng Phục Cục, địa vị của Ngôn Vũ Nặc cũng là nước lên thì thuyền lên.

Từ Băng Nguyệt tuy rằng vừa mới tiến vào, nhưng tiểu nha đầu này bản lĩnh xem mặt đoán ý không giống người bình thường, hiện giờ nàng ta đã hạ quyết tâm trước tiên phải ôm chặt đuôi của Ngôn Vũ Nặc.

“Ta cũng không giúp được gì, nhưng mà về sau nếu muội gặp phải khó khăn gì tự nhiên có thể nói với ta.”

Ngôn Vũ Nặc miễn cưỡng hướng về phía Từ Băng Nguyệt cười cười, ngữ khí cũng là trước sau như một chân thành.

A? Từ Băng Nguyệt rất nhanh phát hiện Ngôn Vũ Nặc thất thần, ánh mắt nàng ta xoay chuyển liền nghĩ tới nguyên do trong đó.

“Tỷ tỷ đang lo lắng về chuyện của Tô Văn tỷ tỷ sao?”

“Đúng vậy.”

Ngôn Vũ Nặc thở dài một hơi, lại theo bản năng nắm chặt hộp gấm trong tay mình.

“Ta muốn giúp Tô Văn, nhưng còn thiếu rất nhiều bạc, ta.....”

“Tỷ tỷ, đây là toàn bộ gia sản của ta.”

Không chờ Ngôn Vũ Nặc nói xong, Từ Băng Nguyệt đã không chút do dự đem túi tiền của mình công hiến ra.

“Băng Nguyệt, này.....”

Ngôn Vũ Nặc kinh ngạc lại kinh hi nhìn Từ Băng Nguyệt.

“Tỷ tỷ là người tốt, Tô Văn tỷ tỷ cũng là người tốt, ta cũng muốn giúp tỷ ấy, bạc của ta không nhiều lắm, nhưng ta cũng muốn toàn lực trợ giúp tỷ ấy.”

Từ Băng Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc nói, Ngôn Vũ Nặc cảm giác được Từ Băng Nguyệt dưới ánh trăng nói ra lời này, cả người đều đặc biệt thánh khiết.

Nữ chủ đại nhân cô thật sự là suy nghĩ nhiều, thật ra là do hào quang thánh mẫu của cô quá lớn, làm cho cô cảm thấy thế giới này tràn ngập tình yêu, nơi nơi đều tràn đầy năng lượng.

Thật ra, chân tướng sự thật là, cái hậu cung nơi nơi đều tràn ngập ác ý này ~ bao gồm Ngôn Vũ Khuynh, bao gồm Từ Băng Nguyệt, thậm chí còn bao gồm, Tô Văn.....

Nhận lấy bạc của Từ Băng Nguyệt, Ngôn Vũ Nặc lập tức đem Từ Băng Nguyệt trở thành tỷ muội tốt mà đối đãi, nhin không được đem sự kiện nói kỹ càng tỉ mỉ với Từ Băng Nguyệt.

Nghe đến năm trăm lượng bạc nhiều như vậy, Từ Băng Nguyệt cũng nhin không được âm thầm cúng lười.

Nhưng mà..... nhiều đó bạc cung nữ không có, không đại biểu cho người khác cũng không có?

“Vũ Nặc tỷ, ta biết có một người nhất định có thể lấy ra nhiều đó bạc, chỉ là không biết hắn có chịu cho mượn hay không?”

“Ai?”

Thấy Từ Băng Nguyệt nói thần bí, Ngôn Vũ Nặc nhin không được dựa vào trước người nàng về mặt khăn trương chờ đáp án.

“Lục Mục Tuần, Lục ngự y.”

Từ Băng Nguyệt thấp giọng nói ra tên Lục Mục Tuần, nghe được lời nói của nàng ta, Ngôn Vũ Nặc cũng nhin không được nhớ tới khuôn mặt ôn hòa tuần tú của Lục Mục Tuần, hắn.....

Mình cùng hắn chỉ giao tiếp qua một lần, tuy rằng người trong cung đều nói Lục ngự y là người tốt, nhưng nhiều bạc như vậy hắn nguyện ý cho mình mượn sao?

“Vũ Nặc tỷ, ta thấy Lục ngự y là người tốt, hơn nữa hắn đối với tỷ..... A, ta nói là hắn đã từng xem bệnh cho tỷ, có ấn tượng với tỷ, nói không chừng hắn sẽ giúp tỷ thì sao? Không bằng ngày mai chúng ta tìm một cơ hội đi Thái y viện tìm hắn?”

Từ Băng Nguyệt thấy Ngôn Vũ Nặc có chút chần chờ, nhin không được nhân cơ hội khuyên bảo, thật ra từ lần đó ở Thái y viện gặp qua Lục Mục Tuần, Từ Băng Nguyệt liền có chút động tâm. *(Chế này mới có 13 tuổi..mà biết động tâm rồi:v)*

Thâm cung tịch mịch, cung nữ nào không hy vọng có tình yêu? Bệ hạ trông như thế nào Từ Băng Nguyệt chưa thấy qua, nhưng còn Lục ngự y tuần lẫm bất phàm lại y thuật cao siêu như vậy, giá trị con người cũng xa xỉ, nếu có thể gả cho hắn, như vậy không những có thể thoát ly hậu cung lạnh băng này, cả đời cũng sẽ không bao giờ lo lắng nữa.

~~~~~

Đúng là chón thâm cung, 13 14t mà biết xài tâm cơ rồi.. =)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (12)

Edt: Mít

Tiến vào Tân Giả Khố ngày thứ ba, ban ngày Tô Văn vẫn như cũ ở Tân Giả Khố hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc cô nãi nãi, buổi tối còn có Hoàng đế bệ hạ hầu hạ, những ngày tháng này, đến Uông Ý nhìn thôi cũng đã thấy hâm mộ rồi——

Tô cô nương, cô thật là nô tỳ lớn nhất trên đời này, các đời lịch đại Thái Hậu nương nương cũng theo không kịp a!

Thật là đáng thương cho Ngôn Vũ Nặc, vì ‘cứu vớt’ Tô Văn mà ăn không ngon ngủ không yên, đến tóc cũng rụng một đồng.

Dựa theo Tô Văn phỏng chừng, lấy tính cách của Ngôn Vũ Nặc muốn mượn đủ năm trăm lượng bạc là chuyện vô cùng khó khăn, cho nên cô đã chuẩn bị ở Tân Giả Khố chờ nàng nhiều ngày rồi, chỉ là làm Tô Văn không nghĩ tới chính là ở buổi chiều ngày thứ ba, Trần Tập liền mang theo năm trăm lượng bạc vội vàng chạy tới.

Bạch ma ma thu tiền tự nhiên một ngụm đáp ứng sẽ chiếu cố tốt cho Tô Văn, mà Trần Tập cũng hơi để lộ một chút, qua hai ngày nữa sẽ có người lại đây thăm Tô Văn.

Này là lấy tiền của người phải làm việc cho người a!

Bạch ma ma đối với lời nói của Trần Tập tự nhiên cũng đầy miệng đáp ứng, tiền Trần Tập đi rồi, Bạch ma ma nhìn năm trăm lượng trên tay mình, nhìn ngân phiếu này cho dù có đau cũng vui sướng nha, tiền này là thứ tốt, nhưng tiền này bà cũng không dám nuốt một mình.

“Tô cô nương?”

Thời điểm Bạch ma ma đến phòng Tô Văn, Tô Văn đang ăn no chuẩn bị ngủ trưa.

Hiện tại cô vẫn còn ở tại căn phòng nhỏ rách nát kia, nhưng mà gối chần trên giường lại là chần gấm nhung thảm, một chút cũng không kém so với giường Quý Phi..

“Bạch ma ma, người có việc?”

Mắt Tô Văn buồn ngủ mông lung nhìn Bạch ma ma, Bạch ma ma cười đem một tờ ngân phiếu đưa tới trước mặt Tô Văn.

“Tô cô nương, đây là Trần công công đưa tới, người nhận đi!”

Trần Tập đưa tới? Nhìn thấy tờ ngân phiếu năm trăm lượng mới tinh kia, ánh mắt Tô Văn chột lóe ——

Nhanh như vậy Ngôn Vũ Nặc đã mượn được tiền? Tìm ai mượn? Ai dạy nàng?

Tô Văn mới không tin lấy tính cách của Ngôn thánh mẫu sẽ nhanh như vậy thuận lợi mượn đủ tiền, nhất định có người ở bên người nàng chi chiêu.

Là ai đây? Ngôn Vũ Khuynh sao?

“Tô cô nương.”

Thấy ánh mắt Tô Văn phức tạp không nói một lời, Bạch ma ma do dự vẫn là chủ động mở miệng.

“Hôm nay giữa trưa có người ở ngoài cửa Tân Giả Khố của chúng ta lén lút, lão nô hỏi qua bọn nô tài ra vào ở đó, người nọ hình như là đang hỏi thăm chuyện của người, lão nô đã dặn dò mọi người cẩn thận, phạm là về chuyện của người đời câu vài lời cũng không thể tiết lộ!”

"A"

Nghe Bạch ma ma nói, Tô Văn cười cười, người lén lút kia tự nhiên chính là Uyển Tâm, không nghĩ tới nàng ta thật sự tới, Tô Văn cũng không nhân hạ thoải mái cùng nàng ta chơi cái gì cung tâm kế.

“Ma ma, người làm việc ta tự nhiên là yên tâm.”

Nói xong Tô Văn giơ tay liền đem ngân phiếu năm trăm lượng nhét vào trong tay Bạch ma ma.

“Mấy ngày nay vất vả ma ma, chút tiền này coi như là phí vất vả của người, chỉ cần ma ma tận tâm làm việc, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ma ma.”

“Cảm, cảm ơn Tô cô nương!”

Ngữ khí Bạch ma ma có chút kích động.

Má ơi, năm trăm lượng đó!

Cho dù là nhóm mỹ nhân Quý nhân trong cung cũng không có khả năng một lần ban thưởng nhiều như vậy a!

Tô cô nương này không phải người bình thường nha, lão nô lần này thật là gặp đại vận rồi.

Bạch ma ma vui sướng từ trong viện Tô Văn đi ra, tâm tình cả người vạn phần mỹ lệ. Chỉ là làm bà không nghĩ tới chính là hôm nay tài vận của bà thật sự là tràn đầy! Mới vừa trở lại cửa phòng của mình, Bạch ma ma liền nhìn thấy một tiểu thái giám của phủ Nội Vụ cười hi hi đứng ở trước cửa phòng mình.

“Là Bạch ma ma sao? Nô tài là Tiểu Thuận Tử của Nội Vụ phủ”

Tiểu Thuận Tử một bên cười một bên đem một cái túi tiền đưa cho Bạch ma ma.

“Ma ma, hôm nay nô tài tới là để phân phát vật tư tháng này cho Tân Giả Khố, còn có cái này.”

Tiểu Thuận Tử lại từ trong lòng ngực mình móc ra một cái phong thư, theo phong thư kia móc ra còn có một tờ ngân phiếu, mặt trên thế nhưng là một trăm lượng!

“Đây là.....”

Thần sắc Bạch ma ma khẽ biến, thật ra trong lòng đã có suy đoán.

“Ma ma Tân Giả Khố gần đây có tới người mới đúng không?”

Tiểu Thuận Tử đem lá thư kia cùng ngân phiếu nhét vào trong lòng bàn tay Bạch ma ma.

“Đây chính là của một vị quan gia muốn giao cho vị cô nương kia, làm phiền Bạch ma ma.”

Trên phong thư không có lưu danh, cũng chưa nói là cho ai, nhưng Bạch ma ma nghe xong Tiểu Thuận Tử nói, tự nhiên biết phong thư này là cho Tô Văn.

“Công công yên tâm, chuyện này lão nô biết làm như thế nào.”

Bạch ma ma lại cùng Tiểu Thuận Tử khách khí vài câu, tiễn hắn ra cửa Tân Giả Khố, Bạch ma ma lúc này mới thở dài một hơi lại quay trở lại phòng Tô Văn.

Lúc này Tô Văn nhìn thấy Bạch ma ma đã đi còn quay lại cũng có chút ngoài ý muốn.

“Ma ma, người còn có việc?”

“Tô cô nương phong thư này còn có ngân phiếu này là cho người.”

Bạch ma ma đem phong thư cùng ngân phiếu đưa tới trước mặt Tô Văn, Tô Văn lại chỉ hơi có chút nghi hoặc rút lá thư kia, cũng không có lấy tấm ngân phiếu trong lòng bàn tay bà.

Bạch ma ma bắt động thanh sắc, khoe mắt đuôi lông mày đều mang theo vui mừng.

Phong thư này là.....

Tô Văn nhanh tay mở ra phong thư, bên trong chỉ có một tấm giấy viết thư, chữ viết ở mặt trên lại vô cùng mạnh mẽ hữu lực.

Thẩm Thịnh Bắc.

Tô Văn nhìn đến chỗ ký tên thế nhưng là danh án của Thẩm Thịnh Bắc, trong lúc nhất thời có chút bưng bưng, mình làm sao lại đem vị nam chủ đại nhân chính quy này quên mất?

Thì ra tin tức Thượng Phục Cục xảy ra chuyện đã truyền ra ngoài, mà đoạn thời gian này ở nguyên cốt truyện vốn nên là giai đoạn Thẩm Thịnh Bắc chính thức cùng Tô Văn nhận ra nhau sau đó hồng nhan đưa tình, nhưng không đợi Thẩm Thịnh Bắc viết thư, Thượng Phục Cục liền có chuyện, mà ở chỗ doanh thị vệ nghe đến chuyện của Thượng Phục Cục, Thẩm Thịnh Bắc cũng lòng nóng như lửa đốt nhờ người tìm hiểu hai ngày mới biết được Tô Văn bị sung quân tới Tân Giả Khố, cũng may Thẩm gia còn tính là giàu có, Thẩm Thịnh Bắc lập tức cầm một trăm lượng bạc tự tay viết một phong thư nhờ người phủ Nội Vụ đem tin cùng bạc đưa tới Tân Giả Khố.

Có thể lập tức lấy ra một trăm lượng chuẩn bị, người này còn xem như có tâm.....

Thư của Thẩm Thịnh Bắc thực ngắn gọn, hẳn ở trong thư nói đại khái tình hình gần đây của mình, sau lại nói mình sẽ nghĩ cách cứu Tô Văn ra, kêu nàng nhẫn nại thêm mấy ngày.

Thu hồi thư, Tô Văn dựa vào trên giường đôi mắt mị mị...

Hiện tại nam chủ nữ chủ đều đã vào chỗ, nữ phụ đã tâm bưng bưng, nam phụ cũng tùy thời chuẩn bị thượng vị, như vậy chúng ta liền bắt đầu diễn đi!

Cuối cùng ai có thể độ hóa ai, là mình thất bại rồi khỏi hay là thánh mẫu đại nhân bỏ chính theo tà, chúng ta liền xem kết cục của vở diễn này đi.

“Bạch ma ma.”

Ánh mắt Tô Văn không biết từ khi nào lại dừng ở trên người Bạch ma ma.

Nghe giọng nói Tô Văn, Bạch ma ma lập tức tươi cười tiến lên.

“Tô cô nương, có gì phân phó?”

Đều nói có tiền có thể sai quỷ đẩy ma, hiện tại Bạch ma ma sớm đã bị Tô Văn hoàn toàn thu mua, lấy cô như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

“Người nghĩ cách liên hệ với Trần Tập, nói cho hắn ngày kia là cơ hội tốt, để hắn mang theo người tới gặp ta.”

Tô Văn yêu cầu có chút thời gian chuẩn bị, cô muốn đem mình làm cho càng thể thắm càng tốt, nhất định phải cho Ngôn thánh mẫu một đòn ngay tim, để nàng cả đời cũng quên không được tỷ muội tốt của nàng vì nàng chịu qua khổ sở đắc tội bệ hạ, như vậy, về sau Tô Văn diễn mới có thể càng thuận lợi hơn.....

“Lão nô hiểu rõ.”

Nghe Tô Văn phân phó, Bạch ma ma lập tức dùng sức gật đầu, chuyện này dễ dàng a, bà tuyệt đối làm ổn thỏa.

Thượng Phục Cục.

Thời điểm Trần Tập thu được tin tức Bạch ma ma phái người đưa tới, hắn cũng vừa mới trở lại Thượng Phục Cục, vừa vào cửa chính nhìn thấy Ngôn Vũ Nặc và Từ Băng Nguyệt muốn cùng nhau ra cửa.

Mắt phượng Trần Tập mị mị, liếc mắt nhìn Từ Băng Nguyệt nhiều hơn một cái, tiểu nha đầu này vừa nhìn chính là khá có tâm cơ, ừm, hắn không thích.

“Trần công công!”

Ngôn Vũ Nặc cùng Từ Băng Nguyệt cảm giác vóc đang định ra cửa, ở cửa gặp Trần Tập, hai người tự nhiên lập tức tiến lên vài bước, cung kính hành lễ.

“Vũ Nặc, ngươi lại đây một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi!”

Trần Tập hướng về phía Ngôn Vũ Nặc vẫy vẫy tay, Ngôn Vũ Nặc lập tức nôn nóng chạy qua...

“Trần công công, chẳng lẽ Tiểu Văn bên kia có biến hóa gì sao?”

Lúc này Ngôn Vũ Nặc không khỏi nghĩ tới Tô Văn, giữa trưa mới vừa đem bạc đưa qua, bên kia sẽ không nhanh như vậy đổi ý chứ?

“Là chuyện Tô Văn, nhưng mà là chuyện tốt.”

Trần Tập nhìn thấy bộ dáng Ngôn Vũ Nặc như vậy cũng không quanh co, trực tiếp đem lời Bạch ma ma nói chuyển đến nàng.

“Giữa trưa ngày kia, ngươi chuẩn bị một chút, ta mang ngươi qua đó.”

“Thật sao?”

Ngôn Vũ Nặc nghe Trần Tập nói lập tức ánh mắt sáng ngời.

“Trần công công thật là quá cảm tạ ngài, còn có..... Ta, ta có thể mang thêm hai người qua đó được không?”

“Sao?”

Nghe Ngôn Vũ Nặc nói, Trần Tập chần chờ một chút, nghĩ đến Bạch ma ma đối với nhân số cũng không có yêu cầu gì, hơn nữa chỗ Tân Giả Khố kia lại dơ lại loạn, chỉ có đầu óc có bệnh mới nguyện ý chạy qua đó? A phi phi phi, Trần Tập ở trong lòng mắng một câu ngu xuẩn muốn chết, mình mấy ngày nay không phải cũng đã qua bên kia sao?

Đồng dạng chạy qua đó, Hoàng đế bệ hạ nằm cũng trúng đạn.

Uông Ý: Trúng đạn thêm một.....

“Được rồi được rồi!”

Trần Tập nhìn thấy dáng vẻ Ngôn Vũ Nặc cẩn thận, nhìn không được vẫy vẫy tay, ai, người như mình chính là lòng quá mềm yếu.

Vô số người bị Trần Tập thọc dao nhỏ ở sau lưng. Người mềm lòng cái con khỉ a ~

Thật ra này có lẽ chính là hào quang của nữ chủ đại nhân ảnh hưởng, luôn luôn đối với người khác khắc nghiệt Liêu ti nghi lại phá lệ chiều cố Ngôn Vũ Nặc, mà luôn miệng đầu hủ tâm dao nhỏ Trần Tập đối với yêu cầu của Ngôn Vũ Nặc cũng luôn đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 171: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (13)

Edt: Mít

Buổi trưa, thời tiết ấm áp.

Ngôn Vũ Nặc mang theo Từ Băng Nguyệt còn có Ngôn Vũ Khuynh đã sớm hẹn trước một đường đi theo Trần Tập bước chân vội vàng đi tới ngoài cửa Tân Giả Khố, Bạch ma ma bởi vì hẹn thời gian với Trần Tập, lúc này đang đứng ở ngoài cửa chờ.

“Ma ma!”

Trần Tập lắc lắc phát trần hướng về phía Bạch ma ma vũ mị cười.

“Mấy cái nha đầu này đều là tiểu tử muội của Tô Văn, để các nàng cùng nhau vào gặp không có quan hệ gì chứ?”

“Ai, cái này vốn là không thể.”

Bạch ma ma giả vờ lộ ra thần sắc khó xử.

“Nhưng mà, nếu Trần công công ngài đã mở miệng, lão nô tự nhiên phải cho ngài mặt mũi, hiện tại trong viện người không nhiều lắm, Tô Văn cũng vừa trở về, các người đi vào gặp nàng đi, nhớ rõ phải nhanh lên.”

Nói xong Bạch ma ma vẫy tay một cái liền đem một cung nhân của Tân Giả Khố gọi lại đây.

“Nguyệt Mi, ngươi mang các nàng đi gặp Tô Văn.”

Nguyệt Mi là tâm phúc của Bạch ma ma, nghe Bạch ma ma nói, lập tức cung kính tiến lên..

“Các vị tỷ tỷ đi theo ta!”

Dựa theo tuổi, Nguyệt Mi so với nhóm Ngôn Vũ Nặc lớn hơn vài tuổi, nhưng hậu cung là nơi vô cùng chú ý cấp bậc địa vị, ở trước mặt các cung nữ đẳng cấp này, người Tân Giả Khố đều phải tôn xưng đối phương một tiếng tỷ tỷ.

Bởi vì nơi Tô Văn ở là tận cùng bên trong, cho nên Nguyệt Mi mang theo mọi người hầu như là đi qua hơn phân nửa cái sân của Tân Giả Khố, nhìn các cung nữ trong viện tiều tụy, Ngôn Vũ Khuynh cùng Từ Băng Nguyệt đều nhú mày, trên mặt Ngôn Vũ Nặc càng là thần sắc khó chịu.

“Nguyệt Mi cô nương, Tô Văn ở Tân Giả Khố làm cái gì? Có vất vả không?”

Ngôn Vũ Nặc nhìn không được hỏi thăm tình hình gần đây của Tô Văn, nàng bức thiết muốn biết Tô Văn ở chỗ này sống như thế nào, mà nghe được Ngôn Vũ Nặc hỏi, Nguyệt Mi chỉ là cười khổ một chút.

“Vị tỷ tỷ này, Tân Giả Khố chúng ta làm việc đều là những công việc dễ tiện nhất vất vả nhất, mới tới giống nhau đều phải đồ dạ hương, quét nhà xí tam điện, hoặc là rửa sạch cỏ dại sáu điện, tóm lại, một cái mệnh tiện, nào có tư cách gì mà nói vất vả chứ?”

Nghe Nguyệt Mi nói, cả người Ngôn Vũ Nặc sắc mặt đều trắng, Ngôn Vũ Khuynh cùng Từ Băng Nguyệt ở một bên liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng theo bản năng đánh cái rùng mình..

Tân Giả Khố này, thật không phải là nơi có thể ở lâu..

“Tới rồi.”

Lúc này bước chân Nguyệt Mi ngừng ở trước một căn phòng lại bại.

“Đây là nơi ở của Tô Văn, nàng là người cuối cùng tới, cũng chỉ có thể ở phòng xa nhất, các người đi vào tốt nhất phải chuẩn bị tâm lý trước một chút!”

Nói xong, Nguyệt Mi thật sâu liếc mắt nhìn ba người một cái, lúc này mới phe phẩy đầu xoay người rời đi.

“Tỷ tỷ.”

Nhìn cửa gỗ cũ nát kia, Ngôn Vũ Khuynh theo bản năng kéo ống tay áo Ngôn Vũ Nặc lại.

Ngôn Vũ Nặc cũng hít sâu một hơi, lúc này mới tiến lên một bước đẩy cửa gỗ ——

“Kèo kẹt” một tiếng, theo cửa gỗ mở ra bắn ra một trận tro bụi sắc người.

“Khụ khụ” đứng ở bên phải gần cửa nhất, Từ Băng Nguyệt bị trận tro bụi này làm sắc đến nhìn không được ho khan, mà âm thanh nàng ho khan cũng kinh động người trong phòng.

“Vũ Nặc tỷ, các người, các người làm sao lại tới đây?”

Toàn bộ căn phòng vô cùng nhỏ hẹp, trừ bỏ một cái giường gỗ nhỏ cổ xưa cạnh tường, cũng chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ thiếu một góc lung lay sắp đổ và ghế dựa.

Lúc này Tô Văn đang ngồi ở trên giường gỗ cúi đầu đắp thuốc cho mình, nghe được động tĩnh ở cửa cô ngẩng đầu vạn phần kinh hãi nhìn ba người ở cửa.

“Tiểu Văn!”

Đối diện với ánh mắt của Tô Văn, vành mắt Ngôn Vũ Nặc lập tức đỏ lên ——.

Tô Văn trước mắt nơi nào còn có bộ dáng thanh tú khỏe mạnh như mấy ngày trước?

Lúc này cô mặc dịch phục bằng vải thô cũ nát đơn bạc, một đầu tóc dài cũng khô khốc hỗn loạn, khuôn mặt nhỏ lúc đầu trắng nõn hiện giờ cũng vàng như nền.

“Tiểu Văn, cánh tay muội làm sao vậy?”

Ánh mắt Ngôn Vũ Nặc từ trên mặt Tô Văn chuyển tới trên người nàng lúc này mới phát hiện trên cánh tay nàng có một đường vết máu thật dài, lúc này máu tươi ở miệng vết thương đã bắt đầu ngưng kết, nhìn thấy miệng vết thương lớn như vậy, Ngôn Vũ Nặc lập tức thất thanh la hoảng lên, mà Từ Băng Nguyệt phía sau nàng thậm chí có chút khiếp sợ đem mặt chuyển tới một bên.

“Mọi người đừng lo lắng.”

Tô Văn rất vừa lòng với biểu hiện của Ngôn Vũ Nặc, cô hướng về phía Ngôn Vũ Nặc cười có chút suy yếu.

“Đây là do buổi sáng ta làm việc không cẩn thận bị trúng, đây không tính là cái gì, mấy ngày nay ta thường xuyên bị thương, lâu dần đã thành thói quen.”

Nói xong, Tô Văn lại lần nữa đem kim sang được thuốc bột trong tay mình tất cả đều đổ vào miệng vết thương, nháy mắt đau đớn kia, làm cả người cô sắc mặt trắng bệch, trên trán lập tức chảy ra một tầng mồ hôi tinh mịn.

“Tiểu Văn, để ta giúp muội thay thuốc đi.”

Ngôn Vũ Nặc thấy Tô Văn tự mình thay thuốc thật sự là không tiện, nàng nhìn không được vừa nói, vừa bước nhanh tiến đến, Ngôn Vũ Khuynh cùng Từ Băng Nguyệt ở phía sau cũng liếc mắt nhìn nhau một cái, tất cả đều đi theo đến trước giường, ba người bận rộn giúp Tô Văn đem miệng vết thương xử lý, Ngôn Vũ Khuynh lại từ trong lòng ngực mình móc ra một cái khăn tay sạch sẽ giúp Tô Văn băng bó cánh tay.

Làm xong tất cả, Ngôn Vũ Nặc nhìn không được ngồi ở mép giường lôi kéo tay Tô Văn...

“Tiểu Văn, ta thực xin lỗi muội, muội vì ta mới chịu nhiều cực khổ như vậy, muội yên tâm, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu muội ra, nhất định sẽ cứu muội ra ngoài!”

“Vũ Nặc tỷ muội tin tỷ, tỷ giống như là tỷ tỷ ruột của ta, tại hậu cung này tỷ là người thân nhất của ta, còn có Vũ Khuynh.”

Ánh mắt Tô Văn lại chậm rãi dừng ở trên người Ngôn Vũ Khuynh cùng Từ Băng Nguyệt.

“Vũ Khuynh và Băng Nguyệt đều là người tốt, ta có thể quen biết các tỷ muội như mọi người ta thật sự rất vui.”

“Tiểu Văn tỷ, đây đều là chúng ta nên làm.”

Không chờ Ngôn Vũ Khuynh mở miệng, Từ Băng Nguyệt một bên đã tiến lên một bước kéo một cánh tay khác của Tô Văn.

“Tuy rằng ta hiện tại chỉ là tiểu cung nữ Thượng Phục Cục, nhưng, Tiểu Văn tỷ, ta sẽ cùng Vũ Nặc tỷ nghĩ cách cứu tỷ, tỷ nhất định phải chờ chúng ta.”

“Ừm.”

Nghe xong Từ Băng Nguyệt nói, ánh mắt Tô Văn chợt lóe, thần sắc kiên định gặt đầu.

Ngôn Vũ Khuynh vẫn luôn trầm mặt vài lần giật giật môi, bởi vì từ đầu đã bị Từ Băng Nguyệt đoạt quyền lên tiếng, nàng đành phải rầu rĩ đứng ở phía sau, ánh mắt phức tạp nhìn Từ Băng Nguyệt.....

Tỷ muội bốn người cũng chưa trò chuyện lâu lắm, Bạch ma ma liền phái người tới kêu Tô Văn tiếp tục đi ra ngoài làm việc.

Nhìn thấy thân thể Tô Văn gầy nhỏ lại phải xách theo một cái thùng gỗ thô to tập tễnh mà đi, bóng dáng nàng càng ngày càng khắc sâu vào đáy lòng Ngôn Vũ Nặc ——

Cái gọi là tỷ muội chân chính là như thế, có thể giúp đỡ bạn bè không tiếc cả mạng sống, có thể cùng bạn đối xử chân thành.

Tiểu Văn, Ngôn Vũ Nặc ta đời này đều sẽ nhớ rõ muội là một người tốt, nhớ rõ muội là tỷ muội tốt của ta.

Dưới đáy lòng âm thầm thì phải báo đáp Tô Văn thật tốt, thời điểm Ngôn Vũ Nặc rời đi ánh mắt cũng trở nên phá lệ kiên định, nàng sẽ nghĩ biện pháp, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp.....

Sau khi đám người Ngôn Vũ Nặc rời đi, Tô Văn lại lần nữa về phòng của mình, thùng gỗ to nặng kia đã sớm được Nguyệt Mi cầm đi, Bạch ma ma nhìn miệng vết thương trên người Tô Văn còn đang thấm máu nhìn không được nhịu mảy.

“Tô cô nương, có cần tìm Uông tổng quản lại đây hay không?”

Ở trong mắt Bạch ma ma vị Tô cô nương này không phải kim chi ngọc diệp nhưng so với kim chi ngọc diệp còn trân quý hơn nhiều, người có thân phận như vậy mà nói xuống tay liền xuống tay với bản thân mình, đối với nữ nhân tàn nhẫn với chính mình như vậy, Bạch ma ma cũng thật là lần đầu tiên nhìn thấy.

Muốn nói nữ nhân trong hậu cung này chơi thủ đoạn mặc dù nhiều, nhưng các nàng phần lớn là một khóc hai nháo ba thất cổ, nếu không thì chính là tìm mọi cách hãm hại người khác, có mấy người chịu lấy thân thể của mình ra làm thật a?

Thân thể của các nàng, quý giá lắm đó.

“Đừng gọi Uông Ý, Bạch ma ma người đi Thái y viện lấy giúp ta một ít thuốc giảm đau là được.”

Tô Văn rũ mắt nhìn miệng vết thương trên cánh tay mình, miệng vết thương rất dài, bởi vì chảy nhiều máu, thoát nhìn thực khủng bố. Nhưng thật ra miệng vết thương kia cũng không quá sâu, thời điểm xuống tay Tô Văn cũng tính toán rất chính xác, như vậy miệng vết thương trừ bỏ chảy nhiều máu đánh sâu vào thị giác, sẽ chỉ làm người ta lưu lại một đạo vết sẹo rất dài rất khó nhìn.

Tô Văn phải dùng này vết sẹo thời khắc đều nhắc nhở Ngôn Vũ Nặc, mình vì nàng trải qua cái gì, mà lấy tính cách thánh mẫu của Ngôn Vũ Nặc, đời này cũng trốn không thoát lòng bàn tay của mình.

Đương nhiên, mục đích của Tô Văn cũng không phải muốn để cho Ngôn Vũ Nặc cả đời làm trâu làm ngựa cho mình, cô muốn cho Ngôn Vũ Nặc vì mình mà vượt mọi chông gai, giúp bạn không tiếc cả mạng sống!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (14)

Edt: Mít

~~~~~

Vào đêm, khi Tô Duệ lại lần nữa đứng giờ đi vào sân Tân Giả Khố, Tô Văn lần đầu tiên không chờ hán, một mình nằm ngủ trước, trên giường nhỏ đơn sơ trải đầy chăn gấm, Tô Văn đang rúc mình nằm ở trên đó, cả người đều bọc lại trong chăn gấm.

“Vợ?”

Tô Duệ nằm ở mép giường, nhẹ nhàng gọi Tô Văn một tiếng, người trên giường cũng không có bất kì phản ứng gì, chẳng lẽ là bởi vì quá mệt mỏi nên ngủ say?

Tô Duệ giờ tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc Tô Văn, sau đó nhẹ nhàng cúi người ở trên má cô dùng sức hôn một cái.

“Ngủ đi.”

Để lại những lời này, hắn xoay người, mở ra cửa sổ cũ nát, thân mình chợt lóe liền biến mất vô tung.

Chờ sau khi Tô Duệ rời đi, lúc này Tô Văn mới chậm rãi mở mắt.

Cô thở dài một hơi, từ trong chăn vươn cánh tay, ánh mắt dừng ở trên miệng vết thương, thời điểm chạng vạng cô cố ý dặn dò Bạch ma ma ở trong phòng đốt chút đàn hương, hơn nữa sau khi cơm chiều Tô Văn cố ý không có thay thuốc.

Tô Duệ thật sự là quá nhạy bén, Tô Văn sợ chuyện mình bị thương bị hắn phát hiện, cho nên chỉ có thể dùng chiêu này.

Cô không muốn làm hắn lo lắng đau lòng, chút vết thương nhỏ này đối với cô mà nói quả thật không sao cả.

Từ dưới gối lấy ra thuốc bột mà Bạch ma ma từ trong Thái y viện lấy về, Tô Văn cẩn thận bôi quần áo trên người, lộ ra cánh tay bị thương, lúc này miệng vết thương đã sớm không còn chảy máu, khăn băng bó miệng vết thương buổi chiều cũng đã đổi qua.

Tô Văn cẩn thận dùng một cái tay khác nhẹ nhàng, hết sức chuyên chú bôi bỏ vôi bột trắng băng ở miệng vết thương, ở ngay lúc này, cổ tay cô đột nhiên bị người bắt lấy.

Tô Văn hoảng sợ ngước mắt liền đối diện với đôi mắt sâu không thấy đáy của Tô Duệ.

“Muốn gạt ta? Tô Văn, nàng còn quá non.”

Cho dù trong phòng tràn đầy hương vị đàn hương, nhưng vẫn không che giấu được mùi máu tươi trên người cô, hơn nữa vừa rồi trước khi rời đi Tô Duệ cố ý cúi người hôn Tô Văn một cái, ở dưới gối đầu của cô cất giấu kim sang được cũng lập tức bị Tô Duệ phát hiện ra rồi, hắn làm như mình không hề phát hiện rồi đi chính là muốn bắt quả tang việc cô bị thương ~

Nhìn thấy không thể gạt được Tô Duệ, Tô Văn cũng chỉ đến hướng về phía hắn cười khổ một tiếng.

“Chàng thật là quá nhạy bén, như vậy cũng không lừa được chàng.”

Tô Duệ không nói chuyện, hắn trầm mặc lấy thuốc bên cạnh Tô Văn, rũ con ngươi, thủ pháp thuần thực lại tận tâm giúp cô đổi thuốc cho miệng vết thương.

“Không được có lần sau.”

Làm xong tất cả, Tô Duệ ngừng đầu, ánh mắt sâu sắc bình tĩnh nhìn vào đôi mắt Tô Văn.

“Chỉ cần có ta ở đây, ta không để cho bất kì kẻ nào thương tổn nàng, ta không được, chính nàng cũng không được, bởi vì nàng không chỉ thuộc về một mình nàng, mà nàng cũng là của ta!”

Lời còn chưa dứt, Tô Duệ đã cúi đầu xuống, đột nhiên hôn ở trên Tô Văn môi, Tô Văn vẫn không nhúc nhích, tùy ý Tô Duệ hôn môi che trời lấp đất đánh úp lại.

Tô Duệ hôn cũng không có lâu lắm, ngoài cửa phòng có tiếng bước chân nhỏ vụn cùng tiếng hít thở vang lên, ánh mắt Tô Duệ tối sầm lại, lấy áo choàng một bên khoác lên người Tô Văn.

“Ai? Lăn tới đây!”

“Leng keng.”

Ngoài cửa gõ vang lên âm thanh đồ vật rơi xuống đất, sau đó, Bạch ma ma mặt không còn chút máu, lăn, tới,!

“Bệ hạ, bệ hạ kim an.”

Thân mình của Bạch ma ma trực tiếp lăn tới trước giường, nhìn nam nhân ngồi ở trên, bà run rẩy thân mình xê dịch về phía sau, thanh âm hoảng sợ bất an hướng về phía Tô Duệ vãn an.

Thời điểm chạng vạng Bạch ma ma tính giúp Tô Văn thay được, đáng tiếc cuối cùng lại bị Tô Văn cự tuyệt, nàng nói buổi tối trước khi đi ngủ sẽ tự mình thay.

Cái gọi là nhận tiền của người làm việc cho người, Bạch ma ma cầm nhiều bạc của Tô Văn như vậy, tự nhiên cũng muốn biểu hiện thật tốt chính mình,

cho nên bà thừa dịp trời tối chuẩn bị một ít thuốc tính lại đây hỗ trợ, ai biết ở ngoài cửa nhìn xuyên qua khe hở bà liền nhìn thấy nam nhân đang ở trên giường Tô Văn cùng nàng thân thiết.

Trong nháy mắt kia, hô hấp của Bạch ma ma loạn rồi, bà đột nhiên nhớ tới Uông tổng quản có nói qua vị Tô cô nương này thân phận không bình thường, như vậy nam nhân hơn nửa đêm tới cùng nàng sẽ là ai?

Bạch ma ma không dám nghĩ, đang định xoay người trốn rồi đi, ai biết lúc này nam nhân trên giường kia đột nhiên xoay người quát lạnh một câu.

Nhìn thấy mặt nam nhân kia, Bạch ma ma nhất thời liền bị dọa đến tè ra quần có biết hay không!

Bệ hạ, đó là bệ hạ a!

Vì thế, bi ai cho Bạch ma ma sợ tới mức cả người xụi lơ chỉ có thể nghe lời lẫn tới đây ~

Lúc này, Bạch ma ma quỳ rạp trên đất nội tâm ngũ vị tạp trần ——

Trách không được Uông tổng quản đối vị Tô cô nương này khách khí như vậy!

Thì ra người ta có hậu trường là Hoàng Thượng a!

May mắn mấy ngày này mình vẫn luôn cẩn trọng không có chậm trễ vị cô nãi nãi này.

Nhưng mình hình như thấy được chuyện không nên thấy, sẽ không bị giết người diệt khẩu ngũ mã phanh thây chứ?

Nhìn thấy Bạch ma ma trên mặt đất bị Hoàng đế bệ hạ dọa sợ tới mức mặt như màu đất, Tô Văn nhin không được túm túm ống tay áo Tô Duệ.

“Bệ hạ, vị này chính là Bạch ma ma của Tân Giả Khố, mấy ngày nay, nô tỳ ở chỗ này được bà chiếu cố rất nhiều.”

“Sao? Đúng không?”

Tô Duệ nhú mày, nghe Tô Văn nói thân phận của Bạch ma ma lạnh lẽo ở đáy mắt hần lập tức tan không ít.

“Đã trễ thế này, người tới nơi này làm cái gì?”

“Hồi, hồi bệ hạ, lão nô lại đây vấn an Tô cô nương. .... Thương thế.”

Giọng nói Bạch ma ma vẫn còn sợ hãi như cũ, nhìn thấy trong tay bà còn nắm chặt vải bố trắng để băng bó miệng vết thương, Tô Duệ lúc này mới tin lời bà nói.

“Ma ma người thật đúng là có tâm, nhưng mà miệng vết thương của Tiểu Văn trầm đã tự mình giúp nàng băng bó qua, người lui ra đi, còn có, từ hôm nay trở đi, những đêm về sao, tất cả mọi người Tân Giả Khố không được tự tiện tiếp cận nơi này, ma ma người nghe rõ không?”

“Rõ rõ! Lão nô cẩn tuân ý chỉ bệ hạ, thỉnh bệ hạ yên tâm! Lão nô biết nên làm như thế nào, lão nô liền cáo lui!”

Khi nói chuyện, Bạch ma ma đã run run xoay người, lộn nhào té ngã chạy

ra ngoài.

Thấy Bạch ma ma đi xa, lúc này Tô Duệ mới xoay người về mặt nghiêm túc nhìn Tô Văn.

“Nàng bị thương, ở chỗ này sao có thể nghỉ ngơi tốt được? Ta mang nàng hồi cung, nơi đó ngày thường không ai dám tới gần, nàng qua bên kia đường thêm mấy ngày, đem thương thế dưỡng tốt, Tân Giả Khố bên này ta sẽ dặn dò Uông Ý chăm sóc nhiều hơn một chút, sẽ không chậm trễ kế hoạch của nàng.”

Thấy Tô Duệ nói như thế, Tô Văn nghĩ nghĩ, đơn giản trực tiếp gật đầu, vừa lúc mấy ngày nay cô còn cần Uông Ý giúp mình điều tra một chút về Từ Băng Nguyệt kia.

Từ Băng Nguyệt này, là một nha đầu không đơn giản.

“Vay đi thôi!”

Nhìn thấy Tô Văn gật đầu, Tô Duệ lập tức mỉm cười, hần túm lấy tấm chăn trên giường gỗ đem cả người Tô Văn bao lấy.

“Ta ôm nàng trở về, hiện tại nàng phải nghỉ ngơi thật tốt cho ta!”

“Tuân mệnh, bệ hạ!”

Cả người Tô Văn bị khóa lại gắt gao trong ngực Tô Duệ, cô ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy dáng cằm của Tô Duệ.

Trong bóng đêm, thân ảnh Tô Duệ quý mị, toàn bộ thủ vệ hoàng thành đối với hắn mà nói quả thực là thùng rỗng kêu to.

Bởi vì được chặn găm bao lấy, Tô Văn không cảm giác được đêm thu lạnh lẽo, dựa vào trước ngực Tô Duệ, nghĩ đến mệnh lệnh của hắn là bảo mình nghỉ ngơi cho tốt, Tô Văn cuối cùng an tâm nhắm hai mắt lại.....

Trong cung, Càn Khôn Điện.

Từ lúc Tô Duệ đi vào thế giới này, trong cung liền không có cung nữ hầu hạ, ngày thường tất cả mọi sự vụ đều là do Uông Ý trực tiếp an bài thủ hạ của mình có khả năng tới hoàn thành.

Đem Tô Văn đặt lên trên long sàng, nhìn nàng đã đi vào giấc ngủ, Tô Duệ lúc này mới triệu Uông Ý lại đây, để hắn mấy ngày nay đem noãn các cung nội thị tẩm cung đều lui hết, chỉ chừa một mình Uông Ý ở lại hầu hạ.

Tuy rằng nội thị trong cung này đều là người một nhà trăm phần trăm đáng tin cậy, nhưng Tô Duệ cũng không muốn cho người khác phá hư thế giới hai người của hắn cùng Tô Văn, sở dĩ lưu lại Uông Ý, cũng chỉ là lưu một người có thể truyền lời mà thôi.

Nghe Tô Duệ phân phó, Uông Ý tự nhiên lập tức gật đầu làm theo

“Bệ hạ, Tô cô nương mấy ngày nay.....”

Uông Ý vốn định dò hỏi một chút mấy ngày nay có muốn tìm người chăm sóc Tô Văn hay không, ai ngờ hắn nói còn chưa nói xong lại bị Tô Duệ đánh gãy.

“Đừng rồi, Uông Ý ngươi sáng mai đến Thái y viện giúp trăm đem thuốc trị thương tốt nhất đều lấy lại đây. Chuyện này ngươi phải cẩn thận đi làm, không được để những người khác hoài nghi.”

“Nô tài hiểu rõ.”

Uông Ý dùng sức gật gật đầu, hậu cung này không biết có bao nhiêu đôi mắt đều đang nhìn chằm chằm càn khôn điện, Thái y viện cũng không bảo đảm sẽ không có tai mắt của người khác, một khi bị người có tâm biết bệ hạ “Bị thương”, những nữ nhân trong hậu cung đó không chừng lại làm chuyện xấu gì đây.

~~~~~

Một mình ta edit vs beta rất là cực khổ đó, nên các nàng trong quá trình đọc thấy lỗi nào ta sơ sót thì hảo tâm nhắc nhở ta 1 tiếng với...

Đa tạ trước nà:3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (15)

Edt: Mítt

~~~~~

Thời tiết tháng mười, một hồi mưa thu một hồi hàn.

Tỉ tách tỉ tách một buổi sáng mưa lạnh, Tô Văn ngồi trên giường nệm dựa vào sườn noãn các trong thư phòng, một tay lật xem danh thiếp Uông Ý đưa cho mình về danh tước của Từ Băng Nguyệt, mặt trên ghi lại kỹ càng tỉ mỉ quẻ thân thế của Từ Băng Nguyệt, tình trạng gia đình.

Nha đầu này vậy mà giống với Ngôn Vũ Khuynh đều là con vợ lẽ, nhưng ở nhà nàng ta lại được sủng nhất, hơn nữa lần này vào cung cũng là do Từ Băng Nguyệt chủ động đưa ra, có thể thấy được nha đầu này cỡ nào bất mãn cuộc sống hiện tại, đã tâm bưng bưng.

Ánh mắt Tô Văn lóe lóe, ngay từ đầu cô tính dùng Ngôn Vũ Khuynh tới diễn vai nữ phụ ác độc mặt đen, nhưng hiện tại thì sao, hình như bạn học Từ Băng Nguyệt càng thích hợp hơn nha.

Căn cứ theo hướng đi của cốt truyện nguyên thế giới, tới hiện tại lúc này, Ngôn Vũ Khuynh hẳn là đã sớm động tâm đối với bệ hạ, một lòng muốn dẫm lên đầu Lưu Quý nhân để bay lên, so sánh mà nói bạn học Từ Băng Nguyệt nửa đường nhảy ra thì tính dẻo dai càng cường đại hơn a!

Tô Văn khép lại danh thiếp lại nhìn nhìn nhật kí mà Uông Ý chủ yếu tìm người ghi lại quỹ đạo hành động hai ngày này của Từ Băng Nguyệt, nàng hiện tại

theo sát bước chân của Ngôn Vũ Nặc, lâu lâu liền đến Thái y viện ở trước mặt Lục Mục Tuần xoát cảm giác tồn tại!

Xem ra, lúc trước Ngôn Vũ Nặc nhanh như vậy đã tìm đủ năm trăm lượng bạc cũng tuyệt đối là do Từ Băng Nguyệt xúi giục nàng mượn Lục Mục Tuần, cứ như vậy, ngay lập tức giải quyết vấn đề lừa xém lông mày cho Ngôn Vũ Nặc, lại cho Từ Băng Nguyệt rất nhiều cơ hội ra vào Thái Y Viện tiếp cận Lục Mục Tuần.

Nàng này tâm cơ quả thật thâm hậu, nhưng mà càng là người như vậy, Tô Văn càng thích.

Bất tri bất giác, Tô Văn đã đem hành tung mấy ngày gần đây của Từ Băng Nguyệt lật xem xong, giờ tay đang muốn khép hồ sơ lại, cô bỗng nhiên cảm giác được trên lưng ấm áp, một kiện áo choàng cầm tú dày nặng nhẹ nhàng khoác lên trên lưng mình.

“Ông tổng quản.....”

Tô Văn còn tưởng rằng là do Ông Ý vẫn luôn ở một bên hầu hạ giúp mình khoác lên, kết quả vừa nhấc đầu liền thấy được đôi mắt mang ý cười của Tô Duệ.

Thì ra Ông Ý sớm đã không thấy bóng dáng, lúc này đứng ở phía sau cô rõ ràng là Tô Duệ một thân long bào.

“Cẩn thận cảm lạnh.”

Tô Duệ vừa nói một bên cầm lấy hồ sơ trong tay Tô Văn.

"Cánh tay nàng còn chưa hồi phục, không nên cầm đồ vật nặng như vậy."

Tô Văn.....

Tô tướng quân chàng có thể nói cho ta biết thế giới này thứ gì ở trong mắt chàng mới là nhẹ? Lông chim sao?

“Từ Băng Nguyệt?”

Khoác tốt áo choàng cho Tô Văn, Tô Duệ tiện tay cầm lấy hồ sơ Tô Văn vừa mới xem qua nhìn nhanh vài lần.

“Từ Băng Nguyệt này là ai?”

Trong cốt truyện mà Tô Duệ tiếp thu cũng không có nhân vật Từ Băng Nguyệt này.

Không sai, nàng ta từ đầu chỉ là người qua đường Giáp không có quan hệ gì với chủ tuyến cốt truyện.

Ở trong nguyên cốt truyện, đêm mà Tô Văn và Ngôn Vũ Nặc bị Thực phi trừng phạt, bởi vì Tô Văn gần nửa đêm liền xiu, Ngôn Vũ Nặc đã ôm nàng ở cửa cung một ngày, cuối cùng lại là Ngôn Vũ Nặc ở trước mặt Thực phi đau khổ cầu xin, Thực phi nương nương mới đại nhân đại lượng miễn cho các nàng chịu tội, rồi sau đó, Ngôn Vũ Nặc liền mang theo Tô Văn hôn mê về Thượng Phục Cục, ở trong phòng nơi các nàng cư trú chăm sóc Tô Văn hơn nửa đêm, nàng mới thanh tỉnh.

Cho nên, ở nguyên cốt truyện các nàng cũng không có quỳ đến hừng đông, cũng cũng không có gặp được Từ Băng Nguyệt quét tước ngự đạo.

Mà hiện giờ, bởi vì Tô Văn đến nên tất cả đều có thay đổi, Tô Văn thay đổi vận mệnh của mình cùng Ngôn Vũ Nặc đồng thời cũng sửa đổi số mệnh của nhiều người, ví như nói Từ Băng Nguyệt, đám người Bạch ma ma.

Đương nhiên, những điều đó của bạn học Tô Văn chỉ là chút lòng thành, còn Tô tướng quân của chúng ta trực tiếp đem hai phi tử cùng một đám người trực tiếp đưa lên hoàng tuyền kia mới là kiệt tác đấy.

“Ta muốn dùng Từ Băng Nguyệt này, có chút trọng dụng.”

Tô Văn nắm thật chặt áo choàng trên người mình, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Tô Duệ.

“Chàng thấy sao?”

“Nàng thích là được.”

Tô Duệ thích xem Tô Văn lăn lộn, nàng lăn lộn như thế nào hắn cũng thích.

Đương nhiên, nếu gặp được chuyện ngoài ý muốn nào đó mà Tô Văn lăn lộn không đứng dậy được, như vậy Tô tướng quân sẽ không chút do dự ra tay, lật thù tòi hoa* gì đó, hoàn toàn đều là chút lòng thành.

*không biết nhẹ tay, phá hư cái đẹp

“Vậy ta bắt đầu bước tiếp theo.”

Tô Văn nói xong từ trong túi tùy thân của mình móc ra lá thư của Thẩm Thịnh Bắc mà cô vẫn luôn đốc lòng bảo quản.

“Ta chuẩn bị hồi âm cho Thẩm Thịnh Bắc, sau đó tạo cho hần và Từ Băng Nguyệt một ít cơ hội.”

“Sao?”

Nghe Tô Văn nhắc tới Thẩm Thịnh Bắc, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe.

“Ta đã chuẩn tấu chương thăng chức cho Thẩm Thịnh Bắc, mấy ngày nay hần chắc là đang xuân phong đắc ý. Nhưng mà hiện tại Thẩm Thịnh Bắc nói dễ nghe cũng chỉ là thị vệ trưởng của Ngự lâm quân, ta nghĩ Từ Băng Nguyệt kia không nhất định sẽ coi trọng hần.”

“Cũng không đúng.”

Tô Văn lắc lắc đầu, tươi cười trên mặt càng thêm đậm.

“Nam chủ của một thế giới sở dĩ được xưng là nam chủ tự nhiên có chỗ hơn người của hần, Thẩm Thịnh Bắc tuy ta chưa thấy qua, nhưng căn cứ nguyên cốt truyện, là một người tuổi trẻ tuấn đạt phi phạm khí vũ hiên ngang, so với Lục Mục Tuần ôn hòa tuấn tú, nam nhân như vậy càng dễ dàng hấp dẫn nữ nhân.”

Tuấn đạt phi phạm, khí vũ hiên ngang?

Nghe Tô Văn đem Thẩm Thịnh Bắc khen đến giống như một đóa hoa, Tô tướng quân nhin không được rũ mắt.

“Nam chủ thì thế nào? Còn không phải là tùy ý chúng ta bài bố, muốn cho hần sống hần liền sống, muốn cho hần chết, hần liền chết!”

“Đúng đúng đúng, đương nhiên vẫn là bệ hạ người lợi hại nhất, bệ hạ người đã lợi hại đến đột phá tận chân trời.”

Tô Văn ý cười doanh doanh nhìn Tô Duệ, thời điểm nói những lời này cô một chút cũng không chột dạ, không sai, nam nhân nhà của chúng ta chính là lợi hại như vậy~ lợi hại đến không muốn không muốn.

Nghe Tô Văn khích lệ, Tô Duệ nhin không được cong khóe môi.

“Tiểu Văn, nàng xem cánh tay đều bị thương như vậy rồi, viết chữ rất phiền toái, ta giúp nàng hồi âm cho Thẩm Thịnh Bắc, ừm, quyết định như vậy đi!”

Khi nói chuyện cũng không đợi Tô Văn đáp ứng, Tô Duệ đã đi thẳng đến án thư, mở ra một tờ giấy viết thư.

“Uông Ý, lại đây mài mực cho trẫm!”

“Vâng”

Âm thanh Uông Ý từ xa xa truyền đến, chỉ chốc lát sau cả người hần đã bước nhanh đến bên án thư, vạn phần thuận thực giúp Tô Duệ mài mực.

Đế vương nhà người khác đều có hồng tỳ thêm hương, hoàng thượng nhà chúng ta bên người lại chỉ có một nửa lão đại thúc Uông tổng quản~.

Sáng sớm ngày hôm sau ——

Từ Băng Nguyệt giống như mọi ngày lui tới, mỗi buổi sáng đều sẽ dựa theo phân phó của Liêu ti nghi đến Thượng Công Cục một chuyến, nhìn xem bên kia các nàng có chế ra ti lựa tư lựa mới hay không.

Khoảng cách từ Thượng Công Cục đến Thượng Phục Cục cũng không xa, đi qua một đường nhỏ vắng vẻ là có thể nhìn thấy sân các nàng, đối với con đường này Từ Băng Nguyệt cũng đã sớm nhớ kỹ trong lòng, ngày thường lúc này căn bản sẽ không có người từ nơi này đi ngang qua, nhưng hôm nay thời điểm Từ Băng Nguyệt đi qua đường nhỏ lại đụng phải một tiểu thái giám vội vội vàng vàng, nhìn thấy đối phương ăn mặc trang phục Nội Vụ phủ, Từ Băng Nguyệt cũng không dám cùng đối phương tranh chấp, mà tiểu thái giám kia hình như có việc gấp, chỉ chớp mắt liền không còn thân ảnh.

“Thật là đen đủi.”

Từ Băng Nguyệt xoa xoa bả vai của mình bị đâm đến phát đau, nháy mắt cúi đầu lại nhìn thấy trên mặt đất có một phong thư mới tinh, đây là.....

Nàng ta do dự mà đem phong thư cầm lên, mặt trên còn viết một hàng chữ —— Ngự lâm quân bắc doanh Thẩm Thịnh Bắc nhận.

Thẩm Thịnh Bắc?

Tên này rất dễ nghe, mà chữ trên phong thư cũng vô cùng đẹp.

Phong thư này là ai viết? Nhìn phương hướng tiểu thái giám phủ Nội Vụ này tới, phong thư này chắc là từ hậu cung đưa tới, hậu cung chính là nơi cấm tất cả cung nữ cùng thị vệ lui tới.

Nếu không phải cung nữ.....

Đôi tay Từ Băng Nguyệt đều đang phát run, nàng lấy lại bình tĩnh, đi đến trong một góc trên đường nhỏ, nhìn khắp nơi một lần, thấy tiểu thái giám phủ Nội Vụ kia không có quay lại, Từ Băng Nguyệt hít sâu một hơi, cẩn thận đem lá thư kia mở ra.....

Nhân sinh chính là như vậy, rất có khả năng bởi vì chúng ta ở trong một khắc gặp được một người nào đó hoặc là làm ra một quyết định nào đó mà hoàn toàn bị thay đổi ——

Từ Băng Nguyệt đứng như Tô Văn đoán trước, bởi vì có dã tâm, có tâm cơ, nàng ta mới mở ra lá thư kia.

Mà nếu người nhận được phong thư này đổi thành Ngôn Vũ Nặc, chỉ sợ Ngôn Vũ Nặc sẽ luôn ngây ngốc đứng ở tại chỗ chờ người mất của tới tìm, nếu đợi không được người, nàng còn tận tâm đi tìm người mất của..

Đương nhiên, nếu Tô Văn gặp được chuyện như vậy, cô phỏng chừng sẽ làm ngơ đối với một phong thư như vậy, sẽ làm như không thấy.

Này, chính là bất đồng bản chất giữa người với người.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (16)

Edt: Mít

~~~~~

Hoàng cung, Doanh thị vệ Ngự lâm quân.

Vừa mới được thăng chức thành thị vệ trưởng, Thẩm Thịnh Bắc ở trong mắt mọi người nhiều ngày nay chính là đang xuân phong đắc ý, tuổi còn trẻ lại được tướng quân cùng bề hạ thưởng thức, tiền đồ quả thực không thể hạn lượng nha!

Nhưng mà dưới ánh mắt hâm mộ ghen tị của mọi người, Thẩm Thịnh Bắc vẫn duy trì mặt ngoài đạm nhiên, trên thực tế, nội tâm hắn thật ra rất bức bối.

Từ ngày ấy chuẩn bị bạc cùng lá thư nhờ Tiểu Thuận Từ của phủ Nội Vụ gửi cho Tô Văn, Tân Già Khố bên kia vẫn luôn không có tin tức, Thẩm Thịnh Bắc vì thế cả ngày đều thất thần.

Ở trong trí nhớ của hắn, Tô Văn vẫn giống như nhiều năm trước, thân hình nho nhỏ, trắng nõn sạch sẽ thích chạy theo sau mông hắn kêu Thịnh Bắc ca ca, Thịnh Bắc ca ca.

Khi đó hắn đã biết Tô Văn sẽ là nương tử tương lai của mình, hắn tuy rằng chỉ lớn hơn nàng hai tuổi, nhưng khi đó Thẩm Thịnh Bắc đã có tâm của một tiểu nam tử hán, biết mình phải cả đời bảo hộ nàng.

Đáng tiếc, ở năm hắn chín tuổi, Tô gia bởi vì gia đạo sa sút nên dọn đi, từ đó không tin tức, người hai nhà cũng bởi vậy mà chặt đứt liên hệ.

Mấy năm nay, Thẩm Thịnh Bắc vẫn luôn không quên ánh mắt trong suốt của bé gái trong trí nhớ kia, ngẫu nhiên đêm khuya nằm mơ, hắn cũng có thể nghe được một giọng nói non nớt dễ nghe không ngừng gọi “Thịnh Bắc ca ca”.

Ở năm Thẩm Thịnh Bắc tròn mười sáu tuổi bị phụ thân tiến cử vào triều, kinh đô liền có không ít người tới cửa làm mai cho hắn, nhưng đều bị Thẩm Thịnh Bắc cự tuyệt, tuy rằng biết cơ hội được gặp lại Tô Văn ở bên người mệnh mông là rất nhỏ, nhưng Thẩm Thịnh Bắc còn chưa muốn từ bỏ, kinh thành nói lớn rất lớn, nói nhỏ cũng rất nhỏ, hắn luôn chờ đợi có một ngày có thể ở đầu đường cùng thiếu nữ kia gặp lại, đây là hình ảnh mà Thẩm Thịnh Bắc tưởng tượng qua vô số lần, kết quả không lâu trước đây, thời điểm hắn tuần tra trong cung thể mà thật sự lần nữa gặp lại Tô Văn ——

Nàng đi theo một đám cung nữ, trên người mặc cung trang màu xanh lam của Thượng Phục Cục, ở trên eo nàng còn treo một khối ngọc bội từ nhỏ cũng không rời khỏi người kia, ngọc bội kia vốn là một đôi, là tín vật đính thân của hai người bọn họ.

Tuy rằng chỉ là liếc mắt một cái, nhưng Thẩm Thịnh Bắc lập tức nhận ra đó chính là muội muội Tiểu Văn của hắn, nàng vẫn như cũ có một đôi mắt trong suốt xinh đẹp, hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai nàng.

Khi đó, trong lòng Thẩm Thịnh Bắc đặc biệt cao hứng, chỉ là bởi vì quan hệ thân phận của nhau hắn không có biện pháp lập tức tiến lên cùng nàng nhận nhau.

Nhưng mà trong biển người mệnh mông, hắn cuối cùng cũng tìm được Tô Văn, đây không phải chính là duyên phận trong miệng người khác sao?

Thẩm Thịnh Bắc cho rằng hai người rất nhanh sẽ được gặp lại, kết quả tin tức Thượng Phục Cục xảy ra chuyện lại tùy ý mà đến.....

Ai.

Thẩm Thịnh Bắc lại lần nữa dưới đáy lòng thở dài một hơi, lúc này một hình bóng quen thuộc bước nhanh đến.

“Thẩm đội trưởng!”

Nhìn thấy Thẩm Thịnh Bắc, người nọ vui cười nháy mắt vài cái.

“Thẩm đội trưởng, có người tìm huynh!”

“Sao?”

Thẩm Thịnh Bắc sững sốt, bản năng nghĩ đến Tiểu Thuận Tử của phủ Nội Vụ, hần biến sắc lập tức đứng dậy, thấy hần bộ dáng sốt ruột như thế, người tiến đến thông báo kia nhìn không được túm túm cánh tay hần, về mặt ái muội nói.

“Thẩm đội trưởng, nơi này tuy là doanh thị vệ trước cung, nhưng cũng là chỗ bên trong hoàng thành, các người lui tới cần phải cẩn thận, không được để người ta bắt lấy bím tóc.”

Ách.

Nghe đối phương nói, Thẩm Thịnh Bắc không hiểu ra sao, chờ hần bước nhanh ra khỏi phòng nghỉ của doanh thị vệ, nhìn thấy nữ tử mặc trang phục nội thị có gương mặt trắng nõn, cả người đều ngây ngẩn.

“Cô nương, cô..... Tìm ta?”

Tuy rằng đối phương nữ giả nam trang, nhưng liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được.

Đương nhiên, ở trong hoàng cung có đôi khi mọi người nhìn một cái là nhận ra nhưng cũng đều làm như không thấy, đoán được cũng đều làm bộ như đoán không ra.

Ai bảo nơi này là hoàng cung chứ?

Giữa trưa ánh mặt trời sáng lạn, ánh sáng tươi đẹp chiếu vào khuôn mặt phong thần tuấn lãng của Thẩm Thịnh Bắc, hần mặc trang phục thị vệ màu xanh ngọc, mang theo bội kiếm, ngọc quan vân tóc, cả người đều có vẻ vô cùng phần chấn oai hùng.

Đặc biệt là giờ phút này ngữ điệu hần nói chuyện, giọng nói mê người làm người ta nghe xong cảm thấy đặc biệt thoải mái. *(ta cũng muốn được một lần gặp nam chủ nhà..)*

Trước khi chưa gặp Thẩm Thịnh Bắc, Từ Băng Nguyệt vẫn luôn cảm thấy nam nhân giống như Lục ngự y đã là đỉnh của cái đẹp rồi, nhưng nhìn thấy một thân tư thế oai hùng của Thẩm Thịnh Bắc, tim của Từ Băng Nguyệt lập tức đập thật nhanh.

Đây, mới là cảm giác động tâm.

Vừa gặp đã thương, tim đập như hươu chạy.

“Huynh là..... Thẩm Thịnh Bắc, Thẩm đại ca?”

Từ Băng Nguyệt thu liễm ánh sáng nơi đáy mắt của mình, về mặt ngây ngô lại thẹn thùng nhìn Thẩm Thịnh Bắc, thanh âm nhu nhược mà uyển chuyển.

“Ta là Thẩm Thịnh Bắc, xin hỏi cô là.....”

“Ta là tỷ muội tốt của Tô Văn, Thẩm đại ca huynh kêu ta Băng Nguyệt là được.”

Từ Băng Nguyệt hướng về phía Thẩm Thịnh Bắc cười sáng lạn ——

Buổi sáng khi nàng ta mở ra lá thư kia phát hiện thư vậy mà là Tô Văn viết, Từ Băng Nguyệt lúc ấy chỉ là cảm thấy chuyện này thật là quá trùng hợp, nhưng nhìn nội dung thư, biết được vị hôn phu của Tô Văn vậy mà là thị vệ trưởng của doanh thị vệ trong hoàng thành, hơn nữa xem khẩu khí Tô Văn cùng hần thư từ qua lại, gia thế người này hình như rất tốt, rất có khả năng thăng quan tiến chức.

Khi đó Từ Băng Nguyệt liền nhìn không được bắt đầu tính toán, nếu mình giúp đỡ Tô Văn đem phong thư này đưa đến đây, về sau giúp đỡ hai người truyền tin, chuyên lời nói, nói không chừng ngày nào đó chờ Tô Văn từ Tân Giả Khố đi ra xoay người nghịch tập, hoặc là người nam nhân này thắng quan, mình đều có thể từ chỗ bọn họ có được một ít chỗ tốt, không sai, Từ Băng Nguyệt chính là ôm cái tâm tư này mới xuất hiện ở chỗ này.

Dựa theo lẽ thường, cung nữ không thể cùng thị vệ lui tới quá thân, hơn nữa người Thượng Phục Cục cũng không có thời gian không có can đảm trực tiếp tới nơi này, ở nguyên cốt truyện, Tô Văn cùng Ngôn Vũ Nặc chính là phó thác cho người có lá gan lớn là Ngôn Vũ Khuynh truyền tin, mà hiện tại Từ

Băng Nguyệt lại trực tiếp thay đổi một thân trang phục nội thị liền trực tiếp tới doanh thị vệ, nữ tử này lớn mật có thể thấy được.

“Cô là tỷ muội của Tiểu Văn, là nàng nhờ cô tới tìm ta?”

Thẩm Thịnh Bắc lúc này nghe Từ Băng Nguyệt nói, ngữ khí vô cùng kích động.

“Nàng có ổn không? Nàng có hồi âm cho ta hay không?”

“Thư ở chỗ này.”

Từ Băng Nguyệt có chút không tình nguyện đem lá thư kia từ trong lòng ngực mình móc ra, cười đưa tới trong tay Thẩm Thịnh Bắc.

“Thẩm đại ca huynh có thể chậm rãi mà xem, qua hai ngày ta có thời gian lại qua đây, huynh nếu là có cái gì cần nói với Tiểu Văn tỷ, huynh cứ viết ra, ta giúp huynh đưa cho tỷ ấy.”

“Thật sao, vậy thật là quá cảm tạ cô!”

Nghe Từ Băng Nguyệt nói, Thẩm Thịnh Bắc nhìn không được hướng về phía nàng ta cảm kích cười, nụ cười ôn hòa mê người này, làm tâm thần Từ Băng Nguyệt bay bay ——

Nam nhân hoàn mỹ như vậy, cùng Tô Văn ở bên nhau thật sự là quá đáng tiếc.

Tuy rằng ở trong lòng đã động tâm với Thẩm Thịnh Bắc, nhưng bên ngoài Từ Băng Nguyệt lại không có biểu hiện quá mức rõ ràng.

“Thẩm đại ca ta tới nơi này đã là mạo hiểm rất lớn, ta..... Ta hiện tại phải đi về, chúng ta qua hai ngày nữa gặp lại đi.”

“A.”

Nghe Từ Băng Nguyệt nói như vậy, ánh mắt Thẩm Thịnh Bắc chợt lóe, hắn cũng nghĩ đến Từ Băng Nguyệt chuyển này xác thật là nguy hiểm không nhỏ, trầm ngâm một chút, Thẩm Thịnh Bắc đem khối lệnh bài tùy thân của mình đưa tới tay Từ Băng Nguyệt.

“Đây là lệnh bài ra vào bắc doanh, cô có lệnh bài này lần sau đến đây sẽ tiện hơn một ít, ít nhất..... Trong doanh sẽ không có người làm khó cô!”

“Thẩm đại ca, đây là cho ta?”

Ánh mắt Từ Băng Nguyệt lóe sáng tiếp nhận lệnh bài Thẩm Thịnh Bắc đưa qua, đầu ngón tay chạm vào bàn tay to thon dài ấm áp của hắn, nàng lập tức như điện giật rút tay về.

“Thẩm đại ca cho ta, ta sẽ bảo quản thật kỹ, ta đây..... Đi trước?”

Từ Băng Nguyệt lưu luyến nhìn Thẩm Thịnh Bắc, kết quả nam nhân trước mắt nhìn chăm chăm chữ viết trên phong thư kia đến phát ngốc, một bộ xem đến đi vào cảnh mộng.

Từ Băng Nguyệt âm thầm cắn chặt răng, lúc này mới sắc mặt không vui xoay người rời đi.....

Đối với Từ Băng Nguyệt rời đi, Thẩm Thịnh Bắc cũng không có phát hiện, hắn chỉ là ngờ ngác nhìn chữ viết nước chảy mây trôi, trán hơi nhập điệu kia, cả người phát ra vui sướng từ đáy lòng.

Đây là Tiểu Văn viết cho hắn, chữ viết của Tiểu Văn thật sự là quá mức xinh đẹp, chữ giống như người, làm Thẩm Thịnh Bắc nhìn không được ánh mắt ôn nhu.....

Lại nói.

Cái chữ viết giống như mây bay kia, hình như thật ra là do Hoàng đế bệ hạ viết?

Cho nên, nam chủ đại nhân, người đối với người ta tự nhiên nhất kiến chung tình gì đó, người có nghĩ tới cảm nhận của Hoàng đế bệ hạ sao?

~~~~~

Ta ship cặp Duệ - Bắc nhé các nàng.. Ai đặt không ta ship luôn cho =)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (17)

Edt: Mít

~~~~~  
Thượng Phục Cục.

Thời điểm Ngôn Vũ Nặc đã làm xong công việc của mình, nhìn thấy Từ Băng Nguyệt từ cửa sau lặng lẽ trở về, trên người còn mặc bộ trang phục nội thị kia.

“Băng Nguyệt, muội làm gì vậy?”

Ngôn Vũ Nặc lập tức bước nhanh đến trước mặt Từ Băng Nguyệt, kéo tay nàng túm đến một góc, nhỏ giọng hỏi.

“Muội rốt cuộc đã đi đâu? Vừa rồi Liễu ti nghi còn đi tìm muội đấy!”

“Cái gì?”

Nghe Ngôn Vũ Nặc nói, sắc mặt Từ Băng Nguyệt biến đổi.

“Vũ Nặc tỷ, vậy làm sao bây giờ? Tỷ mau cứu ta.”

“Hiện tại biết sót ruột rồi sao? Ta đã giúp muội ứng phó rồi, muội mau nói muội mặc thành như vậy là để làm gì, không muốn sống nữa sao?”

Ngôn Vũ Nặc vẻ mặt lo lắng nhìn Từ Băng Nguyệt, nàng thật ra không hề bụng việc thay nàng ấy làm việc, chỉ là rất lo lắng cho an nguy của vị tỷ muội này, sau khi Tô Văn xảy ra chuyện, Ngôn Vũ Nặc không bao giờ muốn nhìn thấy người bên cạnh mình lại xảy ra chuyện gì.

“Ta.....”

Ánh mắt Từ Băng Nguyệt chột lóc.

“Ta đi ra ngoài gặp một bằng hữu, hắn ở phía trước cung, ta chỉ có thể đổi trang phục nội thị trà trộn ra đó.”

“Muội nha đầu này lá gan thật lớn!”

Ngôn Vũ Nặc lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó giơ tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Từ Băng Nguyệt.

“Được rồi, thừa dịp người khác chưa nhìn thấy, muội còn không nhanh thay quần áo!”

“Vâng, đã biết!”

Từ Băng Nguyệt nhanh chân chạy về phòng của mình, thời điểm thay quần áo nhìn thấy khối lệnh bài Thẩm Thịnh Bắc đưa cho mình, ánh mắt nàng ta nhu hòa xuống, đôi tay cẩn thận đem lệnh bài đưa đến trước người mình, cẩn thận nắm ở trong lòng bàn tay, cảm giác trên mặt của lệnh bài hình như còn mang theo hơi thở của Thẩm Thịnh Bắc, cái này làm cho Từ Băng Nguyệt nhìn không được mặt đẹp đỏ lên.....*(nhận của ta 1 lạy...)*

Ba ngày sau.

Khi Từ Băng Nguyệt lại lần nữa đi vào bắc doanh thị vệ, Thẩm Thịnh Bắc sớm chờ đã lâu.

“Băng Nguyệt muội tử, đây là hồi âm ta gửi cho Tiểu Văn, còn có cái này.”

Thẩm Thịnh Bắc đem một bọc nhỏ bạc vụn đưa tới trong lòng bàn tay Từ Băng Nguyệt.

“Đây là phí vất vả cho người.”

Nhìn thấy Thẩm Thịnh Bắc đưa bạc qua, mặt đẹp của Từ Băng Nguyệt phát lạnh.

“Thẩm đại ca là xem ta trở thành người ngoài sao? Ta là tỷ muội tốt của Tiểu Văn tỷ tỷ, làm sao có thể thu bạc của Thẩm đại ca? Huynh xem ta là loại người gì?”

“Này.....”

Thấy Từ Băng Nguyệt tức giận, trên khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Thịnh Bắc cũng hiện lên một tia xấu hổ, hắn vẫn luôn không dám tin tưởng tại hậu cung này sẽ tồn tại cái gì tỷ muội tình thâm chân chính, nhưng hiện tại xem ra, tình cảm của Từ Băng Nguyệt cùng Tô Văn hình như thật sự không tồi.

Thẩm Thịnh Bắc nghĩ đến trong hồi âm của Tô Văn có nói qua, mình trong hậu cung này có mấy tỷ muội đặc biệt tốt, nghĩ đến trong đó cũng có Từ Băng Nguyệt.

“Ngươi đừng nóng giận, là ta đường đột, ta nhận lỗi với ngươi.”

Thẩm Thịnh Bắc về mặt xin lỗi nhìn Từ Băng Nguyệt, thấy hần chủ động xin lỗi mình, lúc này Từ Băng Nguyệt mới cười cười, một đôi mắt đẹp chớp chớp: “Được rồi, lần này ta tha thứ cho huynh! Không có lần sau nha! ~”

Giọng nói thanh thúy mang theo âm cuối làm nũng, đổi thành nam nhân khác đã sớm cảm giác được cái gì, đáng tiếc Thẩm Thịnh Bắc trời sinh đối với loại chuyện tình cảm này thật sự rất ngốc, hơn nữa phản ứng trì hoãn, cho nên lúc này hần cũng không có phát hiện Từ Băng Nguyệt đối với mình có tâm tư đặc biệt gì.....

Từ doanh thị vệ đi ra, Từ Băng Nguyệt dọc theo đường đi đều hừ tiểu khúc, nàng xem ra Thẩm đại ca đối với mình hình như lại thân cận thêm vài phần, nàng không tin dựa vào thủ đoạn của mình còn không so được với Tô Văn nửa sống nửa chết ở Tân Già Khố kia?

Hai người hiện tại chỉ có thể thư từ qua lại chứ không gặp mặt được, chờ đến ngày nào đó Tô Văn ở Tân Già Khố chịu không nổi nữa, mình vừa lúc có thể nhân cơ hội đi an ủi Thẩm đại ca, chuyện sau đó tuyệt đối là nước chảy thành sông.

Mang theo tâm tư vui sướng như vậy, Từ Băng Nguyệt lần nữa về mặt vui sướng từ cửa sau trở về Thượng Phục Cục, lúc này nàng cũng không có bị bất kì kẻ nào nhìn thấy, trở lại trong phòng thay đổi tốt quần áo, Từ Băng Nguyệt cẩn thận đem thư của Thẩm Thịnh Bắc để dưới gối đầu của mình, nàng không nóng lòng đi truyền tin, để Tô Văn chờ thêm mấy ngày, hừ hừ.

Trước gương đồng sửa sang lại một chút trang dung của mình, Từ Băng Nguyệt mặc cung trang màu xanh lam chậm rì rì ra khỏi phòng, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Ngôn Vũ Nặc khuôn mặt tràn đầy tươi cười sáng lạn.

“Vũ Nặc tỷ, có chuyện tốt gì sao? Tỷ làm sao lại cao hứng như vậy?”

Từ Băng Nguyệt nhìn gương mặt tươi cười của Ngôn Vũ Nặc, trên mặt tò mò, trong lòng thì tại chừ thâm, chẳng lẽ Liễu ti nghi thăng chức cho Ngôn Vũ Nặc?

Liễu ti nghi kia càng già càng hồ đồ, đầu óc không linh động, người như Ngôn Vũ Nặc nói cần mẫn thì thật sự rất cần mẫn, nhưng làm người thật sự là ngốc đến hết chỗ nói, người như vậy tại hậu cung căn bản không thể sinh tồn lâu dài.

“Băng Nguyệt Băng Nguyệt, muội nhìn xem ai đã trở lại?”

Lúc này Ngôn Vũ Nặc căn bản không phát hiện ra đáy mắt Từ Băng Nguyệt có chút khác thường, nàng chỉ là về mặt kích động vui sướng bắt lấy tay Từ Băng Nguyệt, chỉ chỉ cửa viện.

Đó là.....

Nhìn thấy chỗ cửa chậm rãi đi tới một hình bóng quen thuộc, sắc mặt Từ Băng Nguyệt vẫn luôn che dấu rất tốt cuối cùng cũng có khoảnh khắc sắc lạnh, nhưng thật nhanh nàng ta liền thay thành gương mặt tươi cười non nớt đơn thuần.

“Tiểu Văn tỷ, tỷ đã trở lại?”

Không sai, Tô Văn đã trở lại!

Nhìn Từ Băng Nguyệt ở trước mặt mình cố gắng trung ra gương mặt tươi cười, Tô Văn chỉ là đạm nhiên cười.

“Đúng vậy, muội có phải cảm thấy rất kinh hi hay không?”

“Ách, đúng vậy.”

Từ Băng Nguyệt cười có chút miễn cưỡng: “Tiểu Văn tỷ, tỷ làm sao lại nhanh như vậy từ Tân Già Khố trở ra nha?”

Từ Băng Nguyệt nhớ rõ thời gian Tô Văn bị sung quân đến Tân Già Khố là một tháng a! Lúc này mới bao lâu làm sao lại nhanh như vậy ra ngoài rồi? Đây quả thực là không thể tưởng tượng!

“Chuyện này phải cảm tạ Vũ Khuynh tỷ, không, hiện tại hần phải kêu nàng là Ngôn Mỹ nhân.”

Tô Văn cẩn thận tìm từ, nghe lời nàng nói Ngôn Vũ Nặc cùng Từ Băng Nguyệt đều sửng sốt ——

Chuyện Ngôn Vũ Khuynh được bệ hạ phong làm mỹ nhân, các nàng ở Thượng Phục Cục cũng không biết.

Trên thực tế, chuyện này cũng mới phát sinh ngày hôm qua, hiện tại người trong hậu cung biết chuyện này cũng không nhiều. Đương nhiên đây cũng là do Tô Duệ và Tô Văn lựa chọn tốt thời gian, hai người đã sớm nhìn thấu tính cách Ngôn Vũ Khuynh cùng Từ Băng Nguyệt.

Ngôn Vũ Khuynh một khi thượng vị tất nhiên cũng sẽ giống như nguyên cốt truyện tìm một người trung thành đáng tin cậy, trong nguyên thế giới nàng lựa

chọn Tô Văn, lúc này đây nàng vẫn như cũ lựa chọn Tô Văn.

Ngôn Vũ Khuynh biết Tô Văn so với Ngôn Vũ Nặc tâm tư càng thêm trong sáng, chủ yếu chính là nhìn thấy Tô Văn vì Ngôn Vũ Khuynh chịu phạt, nàng ta cũng cảm giác được Tô Văn là người trọng tình trọng nghĩa, Ngôn Vũ Khuynh lúc này mới quyết định tự mình ở trước mặt bệ hạ cầu tình cho Tô Văn, như vậy, Tô Văn cũng sẽ cả đời cảm kích mình, vì mình làm trâu làm ngựa.....

Lúc này, trong Cẩm Phương trai.

Ngôn Vũ Khuynh đang dưới sự hậu hạ của hai cung nữ tám gôi, cả người vô lực nằm ở trong bồn tắm, Ngôn Vũ Khuynh nhìn da thịt trắng nõn trong suốt của mình trong khoảng thời gian ngắn có chút hoảng hốt, nàng nhớ rõ tối hôm qua bệ hạ rất nhiệt tình, vì sao trên người mình không lưu lại bất kì dấu vết gì chứ?

Nếu không phải sáng nay cảm giác được cả người vô lực, còn có trên lòng sàng kia một chút máu đỏ tươi, chỉ sợ Ngôn Vũ Khuynh thật sự sẽ cho rằng đêm qua tất cả đều là một giấc mơ.

Khụ khụ, thật ra trên thực tế, nàng đúng thật là làm một hồi mộng xuân.

Tô Duệ sao có thể chạm vào nàng?

Lại nói tiếp khi làm hoàng đế thật sự rất tốt a, trong hoàng cung thứ gì không có? Trong thái y viện càng có rất nhiều dược vật đặc thù chuyên cung cấp cho bệ hạ trong lúc sung hạnh phi tần, trong đó có một loại hương liệu đến từ Tây Vực sẽ làm cho người ta sinh ra ảo giác huyền ảo tựa như mộng.....

Cho nên đêm qua, trên thực tế là Ngôn Vũ Khuynh một mình “Vui sướng” cả đêm, mà Tô Duệ lại cùng Tô Văn ở trong thư phòng nghiên cứu kế hoạch tiếp theo, nghiên cứu tới sau nửa đêm, hai người cuối cùng trực tiếp ở trên noãn các mềm sục ôm nhau mà ngủ.

Đến nỗi vết máu trên long sàng kia, đó chính là Uông tổng quản chuẩn bị riêng, làm đại nội tổng quản toàn năng, Uông đại thúc vĩnh viễn đều tuyệt vời như vậy.....

Hậu cung là nơi không có bí mật cũng vĩnh viễn là nơi cất giấu không được bí mật.

Chỉ là qua thời gian một buổi trưa, hôm qua bệ hạ đi Văn Hoa Cư, kết quả không có sung hạnh Lưu Quý nhân ngược lại là sung hạnh cung nữ bên người Lưu Quý nhân hơn nửa đêm tiểu cung nữ kia phong làm mỹ nhân, tin tức này sớm đã truyền khắp mọi góc ngách trong hậu cung.

Lúc này, xem nào nhiệt có, vui sướng khi người gặp họa có, thỏ tử hồ bi\* cũng có, đương nhiên tức muốn học máu nhất là Lưu Quý nhân, nàng không nghĩ tới mình vậy mà sẽ bị Ngôn Vũ Khuynh phồng tay trên ——

*\*tương tự như một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ..*

Nha đầu chết tiệt kia, thật cho rằng nàng dựa vào tuổi trẻ mỹ mạo thì sẽ có thể luôn được sủng ái sao?

Dám dẫm lên mình mà thượng vị, một ngày nào đó, mình phải đem nàng ta từ thiên đường kéo vào địa ngục, để nàng ta biết kết cục của một kẻ phản bội.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 176: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (18)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Văn từ Tân Giả Khố đi ra, chuyện này đối với Ngôn Vũ Nặc mà nói đã là tin tức tốt lớn nhất, chỉ là làm Ngôn Vũ Nặc không nghĩ tới chính là Tô Văn trở lại Thượng Phục Cục thật ra chỉ là tới lấy vật phẩm tùy thân của mình, bởi vì nàng đã được bệ hạ ban cho Ngôn Mỹ nhân làm cung nữ bên người.

“Về sau mọi người tuy rằng không ở cùng nhau, nhưng hai người có thể thường xuyên đến Cẩm Phương trai gặp ta, Ngôn Mỹ nhân cũng sẽ rất hoan nghênh hai người.”

Tô Văn ở trong phòng một bên thu thập đồ vật, một bên hướng về phía Ngôn Vũ Nặc mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Chỉ là thời gian một đêm, đã xảy ra biến hóa lớn như vậy, Tô Văn được đi ra mà Ngôn Vũ Khuynh lại từ một cung nữ biến thành tiểu chủ.

Hậu cung chính là như vậy, mỗi ngày đều có truyền kỳ, mỗi ngày đều có chuyện xưa.

Ngôn Mỹ nhân?

Đối với xưng hô như vậy, Ngôn Vũ Nặc còn chưa quen lắm, nhưng mà quy củ hậu cung nghiêm ngặt, về sau nàng gặp lại Ngôn Vũ Khuynh cũng phải xưng hô với nàng ấy như vậy.

Lúc này tâm tình Từ Băng Nguyệt cũng đặc biệt phức tạp, nàng ta đã sớm cảm giác được Ngôn Vũ Khuynh tâm tư cẩn trọng, không giống như Ngôn Vũ Nặc cùng Tô Văn dễ lừa như vậy, chỉ là nàng ta không nghĩ tới nha đầu kia vậy mà thật sự có thể dấn lên chủ tử của chính mình mà thượng vị, trong một đêm liền bay lên cảnh cao..

Cũng coi như là nàng ta có chút bản lĩnh đi!

Nhưng mà, bệ hạ nhiều nữ nhân như vậy, nàng ta hiện tại được sủng ái nhất thời, tương lai có thể được sủng một đời sao?

Lại nói bệ hạ...

Bệ hạ trông như thế nào, Từ Băng Nguyệt còn chưa có gặp qua đâu. Nhưng mà tưởng tượng đến bộ dáng Thẩm Thịnh Bắc ở dưới đáy lòng, Từ Băng Nguyệt nhìn không được đáy lòng thêm ngọt, trên đời này không có người nào so được với Thẩm đại ca ngọc thụ lâm phong lại phần chân oai hùng.

Đặc biệt là bộ dáng hần mặc thị vệ phục đeo bảo kiếm, quả thực giống như khi nàng còn nhỏ xem qua vở họa vẽ những anh hùng cái thế.

Chỉ tiếc.....

Ánh mắt Từ Băng Nguyệt tối sầm lại, có chút phức tạp từ trên người Tô Văn đảo qua, anh hùng dưới đáy lòng mình lại là vị hôn phu của nàng ta, thế giới này thật là không công bằng

..

“Băng Nguyệt? Băng Nguyệt?”

Âm thanh của Tô Văn đánh gãy trầm tư của Từ Băng Nguyệt, thì ra là trong lúc nhất thời nàng nghĩ quá nhiều, nhìn chăm chăm Tô Văn quá lâu, khiến cho Tô Văn chú ý.

“Băng Nguyệt, muội đang nhìn cái gì?”

“A, ta xem..... Ta đang xem, ngọc bội của tỷ!” Từ Băng Nguyệt giơ tay chỉ chỉ ngọc bội Tô Văn vẫn luôn mang trên eo, ngày đó nàng nhìn lên qua hồi âm của Tô Văn gửi cho Thẩm Thịnh Bắc, tự nhiên cũng biết khối ngọc bội này là tín vật đính ước của hai người bọn họ.

“Tiểu Văn tỷ ngọc bội này của tỷ thật là đẹp a! Băng Nguyệt cũng rất thích, tỷ mua ở nơi nào có thể nói cho ta không? Ta cũng muốn mua một cái.”

Ánh mắt Từ Băng Nguyệt lập loè nhìn chăm chăm ngọc bội Tô Văn, ngữ khí chân thành nhẹ nhàng.

“Ngọc bội này sao.”

Ánh mắt Tô Văn lại ôn nhu vài phần, ngữ khí cũng càng thêm nhẹ nhàng chậm rãi.

“Đây là ngọc bội ta mang theo từ nhỏ, là một món đồ rất quan trọng.....là Tín vật.”

“Thì ra là như thế này sao! Nếu quý trọng như vậy, Tiểu Văn tỷ tỷ nhất định phải bảo quản cho thật tốt nha!”

Từ Băng Nguyệt lại nhìn chăm chăm ngọc bội Tô Văn, dưới đáy lòng đem hình dạng ngọc bội nhớ kỹ, nàng biết mình không thể nóng lòng nhất thời, cho dù Tô Văn đã trở lại, nàng hiện tại còn ở hậu cung cũng không thể cùng Thẩm Thịnh Bắc lập tức thành thân, mình vẫn có rất nhiều thời gian chuẩn bị, có rất nhiều cơ hội.

Tô Văn một bên làm bộ không thấy được ánh mắt của Từ Băng Nguyệt, nàng lo vuốt ve ngọc bội của mình, mắt lộ ra ý cười ôn nhu. Nụ cười này lại làm Từ Băng Nguyệt cảm thấy hết sức chướng mắt.....

Cầm Phương trai.

Tô Văn mang theo đồ vật của mình đi vào Cầm Phương trai, nhóm cung nữ nội thị trong cung uyển đang quét tước sân.

“Tô tỷ tỷ!”

Tô Văn vừa vào cửa, những cung nữ nội thị tất cả đều cung kính tiến lên vấn an, người Cầm Phương trai sáng sớm đã nghe nói, cung nữ bên người của chủ tử mình tên gọi là Tô Văn, bọn họ tuy rằng chưa thấy qua Tô Văn, nhưng lúc này trên người Tô Văn mặc một bộ cung trang màu xanh ngọc lại

không lúc nào không nhắc nhở người khác, thân phận lúc này của nàng.

“Mọi người vất vả.”

Tô Văn hướng về phía mọi người trong viện gật gật đầu, lúc này mới nhẹ nhàng hỏi.

“Chủ tử đâu? Chủ tử đang nghỉ ngơi sao?”

“Hỏi Tô tỷ tỷ, chủ tử đang ở trong điện chơi cờ!”

A?

Tô Văn gật gật đầu, phân phó một tiểu cung nữ đem đồ vật của mình cất đi, cô liền nhanh chân đi vào cửa phòng Cẩm Phương trai.

Lúc này Ngôn Vũ Khuynh mặc một thân cung váy màu đỏ mình điếm đang ăn không ngồi rồi cùng một tiểu cung nữ chơi cờ.

“Tô Văn thỉnh an chủ tử!”

Tô Văn đi vào nội thất hướng về phía Ngôn Vũ Khuynh bái kiến.

Nghe âm thanh Tô Văn, động tác Ngôn Vũ Khuynh dừng một chút, ngẩng đầu về mặt vui sướng nhìn cô.

“Tiểu Văn cuối cùng cũng tới, tới tới tới, người mau tới bồi ta chơi cờ, chơi cờ với các nàng buồn muốn chết, đều không có người nào dám thắng ta!”

“Đó là do tài nghệ chơi cờ của chủ tử cao siêu, tất cả mọi người đều không phải đối thủ của người.”

Tô Văn hướng về phía Ngôn Vũ Khuynh mỉm cười, muốn nói đến Ngôn Vũ Khuynh này cũng là một nữ tử vô cùng thông minh, từ nhỏ tuy là thứ nữ không được sủng ái, nhưng cảm kỳ thư họa mọi thứ nàng đều tinh thông, chỉ tiếc, nàng cho dù ưu tú, nhưng ở Ngôn gia vĩnh viễn cũng không lọt được vào mắt Ngôn lão gia.

“Tô Văn, nơi này cũng không có người ngoài, người cùng ta không cần khách khí như vậy.”

Thấy thái độ Tô Văn đối với mình càng thêm cung kính, thật ra đáy lòng Ngôn Vũ Khuynh vẫn rất vừa lòng, nhưng ngoài miệng vẫn bảo Tô Văn không cần khách khí như vậy. Chỉ có như vậy mới có thể biểu hiện ra nàng bình dị gần gũi a!

“Chủ tử có khác, Tô Văn không dám làm càn, hướng chỉ là chủ tử người lo lắng đem nô tỳ từ Tân Giả Khố cứu ra, nô tỳ cả đời này đều sẽ vì chủ tử người làm trâu làm ngựa, chết cũng không tiếc.”

Lời nói tình ý chân thành, Tô Văn cũng há mồm liền nói, hơn nữa giờ phút này về mặt cô chân thành, bộ dáng cảm động, Ngôn Vũ Khuynh tự nhiên sẽ không đối với Tô Văn có bất kì hoài nghi gì.

Tô Văn đi vào Cẩm Phương trai không lâu, Uông công công liền mang theo một đám cung nhân đưa tới ban thưởng mà bệ hạ ban cho Ngôn Mỹ nhân, trước khi đi còn ba phải, cái nào cũng được lộ ra tin tức buổi tối bệ hạ muốn tới Cẩm Phương trai ăn bữa tối.

Được biết tin tức này, Ngôn Vũ Khuynh tự nhiên vui mừng khôn xiết, lúc này nàng còn chưa có thể lực của chính mình, bên người chỉ có một mình Tô Văn là có thể tin tưởng, cho nên Ngôn Vũ Khuynh nhìn không được cùng Tô Văn nghiên cứu buổi tối phải chiêu đãi bệ hạ như thế nào.

“Chủ tử, nô tỳ ở Thượng Phục Cục nghe người ta nói bệ hạ thích ăn cay, không bằng chúng ta phân phó phòng bếp làm thêm vài món ăn như vậy, thế nào?”

Cay?.

Ngôn Vũ Khuynh nhăn mày lại, nàng bình sinh sợ nhất ăn cay, nhưng mà nếu bệ hạ thích thì.....

“Được, Tô Văn chuyện này người đi làm đi, người làm việc ta yên tâm.”

Vì được bệ hạ ưu ái, Ngôn Vũ Khuynh cũng liều mạng, chỉ là làm nàng đau cũng vui sướng chính là, buổi tối bệ hạ quả nhiên lại đây, hơn nữa như lời Tô Văn nói, bệ hạ thật sự đặc biệt thích ăn cay.

“Món này làm ăn rất ngon.”

Thời điểm Tô Duệ vào Cẩm Phương trai vẫn luôn trung một khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, thẳng đến khi Tô Văn hầu hạ ở một bên tự mình gấp cho hắn một miếng gà dính ớt, trên mặt Tô Duệ mới bắt đầu chậm rãi có ý cười.

“Vũ Khuynh, nàng làm sao biết trộm thích ăn cay?”

Hậu cung kiêng kỵ nhất tự mình tìm hiểu yêu thích của bệ hạ, Ngôn Vũ Khuynh về mặt mỉm cười ôn nhu chậm rãi nhìn Tô Duệ.

“Thì ra bệ hạ thích ăn cay sao? Thiếp kỳ thật cũng không biết đâu, những món ăn này đều là những món ngày thường thiếp thích nhất ăn, nghĩ đến bệ hạ có khả năng sẽ qua đây, thiếp liền phân phó người chuẩn bị món ăn mà mình thích ăn, muốn đem những món mình thích nhất cùng chia sẻ với bệ hạ.”

Không thể không nói Ngôn Vũ Khuynh này há mồm quả thật chính là lưỡi xán hoa sen, chết cũng có thể bị nàng nói thành sống, cũng khó trách ở trong nguyên thể giới có thể lần lượt đem Ngôn Vũ Nặc lừa gạt.

“Thì ra là thế”

Nghe Ngôn Vũ Khuynh giải thích hợp tình hợp lý lại vạn phần thấu hiểu nhân tâm, Tô Duệ cười cười, giờ tay tự mình gấp cho nàng ta mấy miếng thịt.

“Nếu thích thì nàng ăn nhiều một chút, ừm, bàn này trăm thưởng nàng, tất cả đều ăn hết đi!”

Ngôn Vũ Khuynh:.....

Gì đó kêu tự làm tự chịu, Ngôn Vũ Khuynh hôm nay xem như hiểu rõ.

Nhìn Ngôn Vũ Khuynh “Thụ sủng nhược kinh” đem một bàn thịt bỏ thêm cay tất cả đều ăn hết, trong mắt Tô Duệ cuối cùng cũng có ý cười vừa lòng.

Giã vờ đi, cay chết người.

Nhìn thấy bệ hạ vẫn luôn ý cười nhọt nhọt nhìn chăm chăm mình ăn cơm, Ngôn Vũ Khuynh một chút cũng không dám biểu hiện ra mình bị cay, nàng một bên dưới đáy lòng roi lệ đầy mặt, một bên lại muốn ở trước mặt Tô Duệ giả bộ ăn thật vui sướng, bộ dáng hoàn toàn không đủ ăn.

Thật vất vả chịu đựng đau đớn trong cổ họng cùng dạ dày không khoẻ đem những món ăn đó đều ăn hết, Ngôn Vũ Khuynh còn chưa có ở trước mặt bệ hạ biểu diễn một phen, Tô Duệ ở một bên cũng đã giành trước mở miệng.

“Xem ra mỹ nhân nàng thật sự rất lợi hại, có thể ăn cay như vậy! Trăm hồ thẹn không bằng a!”

Nghe Tô Duệ khích lệ, Ngôn Vũ Khuynh lập tức thẹn thùng cười.

“Bệ hạ quá khen.”

Thật ra thần thiếp một chút cũng không muốn ăn cay a ~

Cũng may, cuối cùng vẫn đem bữa cơm này ăn xong, lúc này Ngôn Vũ Khuynh đang ở đáy lòng âm thầm thở, lần sau không bao giờ chuẩn bị những món ăn này, kết quả nàng ở đáy lòng còn chưa đọc xong lời thề, liền nghe được Tô Duệ ở một bên lại lần nữa mở kim khẩu.

“Nếu Ngôn Mỹ nhân nàng khẩu vị giống trăm, về sau đồ ăn của Cẩm Phương trai trực tiếp đi Ngự Thiện Phòng nhận đi! Trăm sẽ phân phó người chuẩn bị nhiều đồ ăn theo khẩu vị của nàng, mỹ nhân nàng nhất định sẽ rất thích!”

Ách.....

Ngôn Vũ Khuynh hai mắt đăm lệ nhìn Tô Duệ.

“Đa tạ bệ hạ hậu ái, thiếp vô cùng cảm kích.”

Quả nhiên gần vua như gần cọp, tướng tượng đến về sau phải ngày ngày ăn đồ cay như vậy, còn phải mang ơn đội nghĩa, Ngôn Vũ Khuynh nháy mắt cảm giác được làm một phi tần cũng là chuyện vô cùng khó bức.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (19)

Edt: Mít

~~~~~

Ăn xong bữa tối, yết hầu Ngôn Vũ Khuynh có chút nghẹn ngào, nhưng dù là vậy nàng ta vẫn không thèm để ý chịu đựng thân thể không khoẻ, muốn lưu bệ hạ qua đêm ở Cẩm Phương trai, đáng tiếc, ăn xong cơm, Tô Duệ trực tiếp mang theo Uông Ý không nói một lời rời đi, sau đó lại sai người đưa tới một số lớn ban thưởng, nhưng những ban thưởng này đối với Ngôn Vũ Khuynh lại không hề có ý nghĩa.

Nàng ta muốn lưu lại chính là tâm cùng thân thể của bệ hạ, mà không phải là những vàng bạc châu báu này.

“Chủ tử, người không sao chứ?”

Thấy sắc mặt Ngôn Vũ Khuynh vẫn luôn không tốt uống nhiều nước, Tô Văn giấu đi ý cười chợt kẻo qua nơi đầy mắt, mặt đầy quan tâm nhìn nàng ta.

“Ta không có việc gì.”

Ngôn Vũ Khuynh lắc lắc đầu, nội cung này cũng là nơi nhiều tai mắt, nàng ta không rõ lắm phương diện này có tai mắt của người khác hay không, Ngôn Vũ Khuynh từ nhỏ không thể ăn cay, nhưng mà chuyện này người khác cũng không biết, Ngôn Vũ Khuynh cũng không tính để cho bất kì kẻ nào biết.

“Tô Văn, bệ hạ rất vừa lòng bữa tối hôm nay, người tùy tiện trong những món ban thưởng hôm nay chọn một thứ, xem như ta khen thưởng cho người.”

“Tạ chủ tử.”

Tô Văn hướng về phía Ngôn Vũ Khuynh hành một cái lễ, cô biết mình lúc này càng hạ thấp tư thái đối với Ngôn Vũ Khuynh nói gì nghe nấy, nàng ta mới càng có cảm giác ưu việt khi làm chủ tử...

Đêm, để lại mấy cung nữ cấp thấp ở trong phòng ngủ gác đêm, Tô Văn sớm về tới phòng mình, cô là cung nữ bên người của Ngôn Vũ Khuynh, nơi ở thực tế cũng rất gần phòng ngủ của Ngôn Vũ Khuynh, là một gian phòng còn tính là khá rộng.

Tô Văn vừa vào cửa liền nhìn thấy Tô Duệ mặc một thân thường phục cười tủm tỉm ngồi ở trên giường mình.

“Vợ, cầu an ừ.”

Tô Duệ chớp đôi mắt đẹp, vẻ mặt ủy khuất nhìn Tô Văn, đều là do vợ hấn nghĩ ra ý đồ xấu, cùng Ngôn Vũ Khuynh gặp dịp thì chơi gì đó, Tô tướng quân thật là cảm thấy quá đủ rồi.

Nhưng mà cũng may, Ngôn Vũ Khuynh cũng là người có ánh mắt, sẽ không thật sự sống chết quẩn lầy không buông, điểm này so với nữ nhân điển Tuồng Du trong thế giới trước kia mạnh hơn nhiều.

“A, cái này cho chàng, an ủi một chút tâm hồn bị thương của chàng.”

Tô Văn đi đến trước giường, đem đồ có được từ chỗ Ngôn Vũ Khuynh ném tới trong tay Tô Duệ.

Tô tướng quân:.....

Vợ, không thể mang theo đồ vật lại chơi như vậy.

“Vợ.”

Tô Duệ đem Tô Văn kéo qua làm cô dựa người ở trong lòng ngực mình.

“Nàng tính khi nào thực hiện bước tiếp theo? Từ Băng Nguyệt kia còn chưa đem thư Thẩm Thịnh Bắc đưa cho nàng, nàng nói xem nàng ta đang đợi cái gì?”

Chờ cái gì?

Từ Băng Nguyệt đang đợi một thời cơ.

Nghĩ đến đây, Tô Văn ngẩng mặt, cười cười nhìn Tô Duệ.

“Từ Băng Nguyệt vẫn luôn đang đợi một cái cơ hội, bệ hạ, người nên am hiểu lòng người cho nàng ta một cơ hội a!”

Tô Duệ: Lại liên quan tới ta?

Thấy Tô Duệ vẻ mặt mờ mịt, Tô Văn nhìn không được lại lần nữa cười cười.

Tô tướng quân a Tô tướng quân, người ở trên chiến trường giết địch vô số, ở trên triều đình cũng có thể bày mưu lập kế, thậm chí ở trên thương trường người cũng ra tay dứt khoát, đáng tiếc, duy nhất tại tình trường trong hậu cung này, người thật không hiểu những nữ nhân hậu cung rồi.

Mạch não các nàng rất thần kỳ, năng lực tự bổ não lại rất cường đại, tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của người:.....

Ngày hôm sau, Cẩm Phụng trai vẫn như cũ là cảnh tượng náo nhiệt nhất, Ngôn Vũ Khuynh sáng sớm liền thu thập trang điểm tốt, chờ bệ hạ lại lần nữa đi vào nơi này, đáng tiếc nàng ta đợi một ngày, cuối cùng lại chờ được tin tức bệ hạ đi tới chỗ của Trần Mỹ Nhân, nghe nói Trần Mỹ Nhân này cũng là bộ dáng tuổi trẻ duyên dáng yêu kiều, liền tiếp mấy ngày, bệ hạ không còn tới Cẩm Phụng trai, Ngôn Vũ Khuynh ngày ngày ăn thức ăn cay Ngự Thiện Phòng đưa tới, thời gian lâu liền nóng trong người, đây mặt đều nổi lên hạt đậu màu đỏ, mà càng là như thế nàng ta càng nóng nẩy, tuần hoàn ác tính như

vậy, những hạt đậu trên mặt trong lúc nhất thời càng ngày càng dày đặc hơn.

Đã không còn mỹ mạo động lòng người thì lấy cái gì lấy lòng bệ hạ?

Ngôn Vũ Khuynh lập tức phân phó Tô Văn đi Thái y viện mời Lục Mục Tuần y thuật tốt nhất đến đây.

Đây vẫn là lần thứ hai Tô Văn nhìn thấy Lục Mục Tuần, hân hoan so với lần trước gặp mặt thoát nhìn càng thêm ôn hòa đạm nhiên, giữa mày cũng mang theo một tia vui mừng.

Tô Văn suy đoán khả năng giữa hân cùng Ngôn Vũ Nặc lại có tiến triển mới, đây thật là chuyện đáng mừng ——

Cơ hội nghịch tập nam chủ gần ngay trước mắt, khoảng cách thành công của người chỉ kém một bước, cố lên đi, Lục ngự y!

Có lẽ là bởi vì quan hệ với Ngôn Vũ Nặc, thời điểm Lục Mục Tuần xem bệnh cho Ngôn Vũ Khuynh đặc biệt tận tâm tận lực, chờ hân xem xong bệnh viết ra phương thuốc, Tô Văn lập tức phái người đi theo Phúc Lộc đến Thái y viện lấy thuốc, mà cô lại tự mình đem Lục Mục Tuần tiễn đến cổng lớn của Cẩm Phương trai.

“Không cần tiễn.”

Lục Mục Tuần ngừng ở cửa Cẩm Phương trai, xoay người nhìn Tô Văn hướng về phía cô cười cười.

“Người trở về chiếu cố mỹ nhân nhà các người đi, ta còn phải đi Tử Ninh cung xem bệnh cho Lương phi nương nương.”

“A, vậy Lục ngự y đi thông thả.”

Tô Văn nghe Lục Mục Tuần nói cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Lương phi tại hậu cung này trước sau đều là một quả bom hẹn giờ không an phận, nói không chừng khi nào đó nàng ta sẽ đột nhiên ra tay, nhiều loạn kế hoạch của Tô Văn, mà cách ổn thỏa nhất chính là làm nàng sinh bệnh, để nàng ta vẫn luôn ở trên giường bệnh không có thời gian cùng tinh lực thực hiện kế hoạch gì.

Nói đến Lục ngự y y thuật cũng coi như là vô cùng cao minh, chỉ là không biết so với y thuật của Tư Ngự ngự y thì như thế nào?

Ở thế giới triều Đại Hạ kia, Tô Văn đã từng cùng Tư Ngự học qua cách dùng độc, thủ pháp dùng độc của cô đã vô cùng xảo diệu. Đương nhiên cái bàn tay vàng này cũng chỉ có ở trong bối cảnh tương tự như nơi này mới có thể dùng đến, bởi vì càng là độc lợi hại thì được liệu yêu cầu để phối cũng càng nhiều, Tô Văn bảo Ông Ý ở trong nhà kho hoàng cung tìm tới vài loại độc được mãn tính không màu không mùi, mà loại độc được này tự nhiên là dùng ở trên người Lương phi.

Tô Văn sẽ không xem thường bất kì người nào trên thế giới này, con thỏ nóng nảy còn biết cắn người? Huống chi là nhiều người sống như vậy.

Cho dù biết rõ nhiệm vụ giả ở trong thế giới nhiệm vụ bị té nhào bị người khác tính kế là tình huống có thể phát sinh, tuy rằng Tô Văn chưa có trải qua tao ngộ như vậy, nhưng cô luôn luôn làm việc rất cẩn thận, sẽ không đem mình đặt trong bất kì nguy hiểm gì. ....

Nói đến mấy ngày này, hậu cung thật sự không yên ổn, từ sau khi Ngọc Quý nhân chết thảm, Thục phi bị giết, nữ nhân hậu cung đều căng thẳng chiến đấu, bệ hạ liên tục nhiều ngày không có truyền người thị tẩm, tất cả mọi người đều an tĩnh xem biến, không có người nào nguyện ý làm con chim đầu đàn, đặc biệt là sau khi Thái Hậu bị cảm tức ở Tử Ninh Cung, không khí trong hậu cung hình như cũng trở nên đặc biệt áp lực.

Mà thắng cho đến khi Ngôn Vũ Khuynh được phong làm mỹ nhân, những ngày tháng yên lặng của mọi người cũng bắt đầu ngoe rục rịch.

Sau đó, liên tiếp không ngừng, theo sau Ngôn Vũ Khuynh thượng vị, lại có vài người mới được phong làm mỹ nhân cùng Quý nhân, những người này vốn là những tú nữ thật bình thường, thậm chí có người chỉ là cung nữ, nhưng các nàng đều được bệ hạ sủng hạnh qua, và cũng không ngoại lệ chính là, những người mới này đều vô cùng trẻ tuổi, vô cùng ngây ngô.

Chẳng lẽ, khẩu vị bệ hạ thay đổi?

Bệ hạ tự ăn một bữa tiệc lớn chuyển sang ăn cháo trắng rau xào sao?

Thời điểm mọi người ở trong cung suy đoán sôi nổi về việc này, Ngôn Vũ Nặc cùng Từ Băng Nguyệt thừa dịp thời điểm Thượng Phục Cục chia lượt nghỉ ngơi cùng nhau tới Cẩm Phương trai vấn an Ngôn Vũ Khuynh.

Lúc này, hạt đậu trên mặt Ngôn Vũ Khuynh đã giảm bớt không ít, chỉ là sắc mặt nàng vẫn rất kém.

Nhìn thấy Ngôn Vũ Nặc cùng Từ Băng Nguyệt tới, Ngôn Vũ Khuynh tự nhiên kêu Tô Văn nhiệt tình chiêu đãi hai người, hơn nữa còn rất thân thiết giữ hai người ở lại cùng nhau ăn cơm với mình.

Đây vẫn là sau khi Ngôn Vũ Khuynh tấn chức thành mỹ nhân, tỷ muội bốn người lần đầu tiên ngồi cùng nhau ăn cơm.

Thời điểm cơm ăn được một nửa, Từ Băng Nguyệt liền thần bí hề hề tiến đến trước người Tô Văn từ trong lòng ngực mình móc ra một phong thư.

“Tiểu Văn tỷ, tỷ xem đây là cái gì?”

“Đây là.....”

Nhìn thấy phong thư trong tay Từ Băng Nguyệt, ánh mắt Tô Văn sáng ngời: “Này chẳng lẽ là Thẩm.....”

“Suyt.”

Từ Băng Nguyệt làm cái thủ thế im lặng, cười tủm tỉm đem phong thư nhét vào tay Tô Văn.

“Hai người thân thân bí bí đang nói chuyện gì đó? Tô Văn trong tay ngươi cầm cái gì?”

Ngồi ở vị trí chủ vị, Ngôn Vũ Khuynh tự nhiên đã sớm chú ý tới hành động “Dị thường” của Từ Băng Nguyệt, nhìn thấy nàng thân bí hễ hễ như vậy, Ngôn Vũ Khuynh nhin không được có chút hoài nghi, cho nên mới không chút do dự mở miệng dò hỏi.

Nghe nàng hỏi chuyện, trên mặt Từ Băng Nguyệt cất giấu một tia đắc ý, mà Tô Văn lại chần chờ đem thư của Thẩm Thịnh Bắc ra.

“Đây là thư tín của nô tỳ, là..... Là vị hôn phu của nô tỳ viết.”

“Sao?”

Ngôn Vũ Khuynh cùng Ngôn Vũ Nặc đồng thời về mặt kinh ngạc nhìn Tô Văn, rất hiển nhiên, hai người các nàng đều bị cái tin nóng này của cô làm cho kinh sợ.

“Tô Văn, ngươi giấu đến chúng ta thật khổ nha! Nếu hiện tại đã bị chúng ta phát hiện, ngươi còn không thành thật khai ra!”

Lúc đầu Ngôn Vũ Khuynh còn tưởng rằng Từ Băng Nguyệt muốn trộm mượn sức Tô Văn, hiện tại xem ra chuyện không phải là như vậy.

Đối với việc Tô Văn đột nhiên nhảy ra một vị hôn phu, Ngôn Vũ Nặc cũng có vẻ vô cùng hứng thú, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Tô Văn không thể không đem chuyện xưa của mình cùng Thẩm Thịnh Bắc từng câu từng chữ từ từ kể ra.

Nghe chuyện xưa của Tô Văn, Ngôn Vũ Khuynh cũng nhin không được cảm thán.

“Tô Văn ngươi thật là có phúc a! Thẩm thị vệ là một nam nhân tốt lại si tình.”

“Đúng vậy.”

Nghe Ngôn Vũ Khuynh nói, Từ Băng Nguyệt ở một bên lập tức nhin không được cảm thán nói..

“Nô tỳ lần này trộm đi doanh thị vệ gặp Thẩm đại ca, nếu như bị người ta phát hiện sẽ chết rất thảm, Thẩm đại ca tuổi trẻ đầy hứa hẹn lại phong lưu phóng khoáng, cùng Tiểu Văn tỷ quả thật là trời sinh một đôi, ai! Nếu muội cũng có thể gặp được lang quân như ý như vậy, có cho muội làm Quý Phi muội cũng không muốn đổi đâu!”

“Ngươi nha đầu này!”

Nghe Từ Băng Nguyệt nói, Tô Văn lộ ra vẻ mặt xấu hổ, nhược nhược nói nhỏ...

“Thẩm đại ca nào có tốt như muội nói?”

“Làm sao không có chứ?”

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Từ Băng Nguyệt chột lóe, làm bộ nói giỡn.

“Nếu Tiểu Văn tỷ từ bỏ, muội đây lại muốn, nam nhân tốt như vậy đốt đèn lồng cũng tìm không ra!”

“Nha đầu chết tiết kia, nói bừa cái gì đó.”.

Nghe Từ Băng Nguyệt nói, sắc mặt Tô Văn càng thêm xấu hổ, đôi tay không tự giác găt gao nắm chặt hờn âm của Thẩm Thịnh Bắc.

Ngôn Vũ Nặc một bên chỉ nghĩ đây là một chút vui đùa giữa tỷ muội với nhau, cũng không có để ý, ngược lại là Ngôn Vũ Khuynh hình như suy tư gì đó, chú ý thần sắc phản ứng của Tô Văn cùng Từ Băng Nguyệt ——

Thẩm Thịnh Bắc, nam nhân kia thật sự tốt như vậy?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (20)

Edt: Mít

Liên tục nhiều ngày Hoàng Thượng vẫn luôn không đến Cẩm Phụng trai, Ngôn Vũ Khuynh thật vất vả trị lành khuôn mặt của mình, mỗi ngày đều đốc lòng bảo dưỡng thân thể, thậm chí nàng còn tìm Lục ngự y lấy rất nhiều dược liệu, hiện tại nàng đã chậm rãi quen với đồ ăn cay, trên mặt cũng sẽ không nổi hạt đậu nữa, nhưng lúc này, hậu cung lại truyền ra tin tức Trần mỹ nhân bị ban chết, giống như thảm án ngày đó của Tĩnh Vân, sau khi Trần mỹ nhân chết bệ hạ lại giết vài người, hầu như là mấy ngày này người được bệ hạ “Sủng hạnh” qua, đều sẽ bị chết thảm.

Ngôn Vũ Khuynh là người xem như may mắn nhất, thời điểm nghe tin tức từ trong miệng cung nữ, cả người Ngôn Vũ Khuynh đều xụi lơ xuống.

“Chủ tử, cẩn thận!”

Tô Văn một bên lập tức nhanh tay nhanh mắt đỡ Ngôn Vũ Khuynh.

“Tô Văn.”

Ngôn Vũ Khuynh sắc mặt tái nhợt, môi cũng run run.

“Tô Văn, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Thẳng cho đến giờ khắc này Ngôn Vũ Khuynh mới cảm giác được sợ hãi, sợ hãi Đông Phương Diệu tàn bạo cùng hung ác, một bạo quân như vậy, người nằm ở bên người hắn, người có thể ngủ được sao?

Lúc này đây hậu cung phân tranh lại lần nữa khiến cho triều đình nổi lên phong ba rất lớn, chỉ là đối với những gián ngôn của ngự sử, từ trước tới nay Tô Duệ đều làm như không thấy.

Thụy Vương Đông Phương Ly không lâu trước đây mới từ nơi khác trở về tự nhiên cũng biết chuyện này, Đông Phương Ly là anh họ của Đông Phương Diệu, hai anh em tình cảm luôn rất tốt, mà Đông Phương Ly cũng là phiên vương duy nhất được chấp thuận ở tại trọng địa kinh đô.

Lần này Đông Phương Ly bị một đám lão thần buộc tiến cung, mặt ngoài hắn lời lẽ chính đáng, trên thực tế trong lòng hận không thể Đông Phương Diệu lại tàn bạo thêm một chút, như vậy chờ cho hắn hoàn toàn mất nhân tính, mình cũng vừa lúc có thể nhân cơ hội thượng vị.

Đương nhiên, làm một cái phiên vương đa mưu túc trí, Đông Phương Ly luôn hi vọng không thể hiện ra, hắn sẽ không ở trước mặt Đông Phương Diệu biểu hiện ra bất kỳ dục vọng hoặc quyền uy đối với quyền lợi, mấy năm nay hắn vẫn luôn nỗ lực đem bản thân đáp ứng thành một Vương gia tiêu dao thích du ngoạn khắp nơi, nhân văn đã hạc*.

**nghĩa là mây trôi con hạc giữa đồng, nói đến người có nếp sống đạo gia, không bị câu thúc hay ràng buộc gì. (theo bác Gô...)*

Cho nên lần này tiến cung, Đông Phương Ly đối với những chuyện công đạo của các lão thần im bất không nhắc tới, chỉ là cùng Tô Duệ uống rượu tán dóc, cùng nhau trêu ghẹo nữ nhân.

Đối với những nữ nhân trong hậu cung, Đông Phương Ly điều tra rất rõ ràng, nhưng gần đây nhóm mỹ nhân mới được tấn chức, hắn lại chưa thấy qua, nhưng mà Đông Phương Ly cũng biết những mỹ nhân mới được sủng ái hầu như tất cả đều bị Đông Phương Diệu giết, hiện tại hình như chỉ còn lại có một vị Cẩm Phụng trai Ngôn Mỹ nhân, vị Ngôn Mỹ nhân kia cũng không biết quốc sắc thiên hương cỡ nào đây?

Đông Phương Ly xác thật đối với vị chủ nhân của Cẩm Phụng trai có chút tò mò, thậm chí tính kết giao một chút, mà ở thời điểm Đông Phương Ly cùng Hoàng Thượng uống rượu xong tính rời đi, ở cửa Phật đường hoàng cung lại vừa lúc gặp được Ngôn Vũ Khuynh vừa mới dâng hương xong.

Ngôn Vũ Khuynh từ khi biết được tin đám người Trần mỹ nhân đều chết hết, nàng vẫn luôn lo sợ bất an, dù sao cũng là một bé gái tuổi còn nhỏ, thời điểm được sủng ái liền cho rằng khắp thiên hạ mình là lớn nhất, hiện tại thấy Hoàng Thượng tàn bạo, nàng có thể không sợ hãi sao?

Trong sự hoang mang lo sợ, Ngôn Vũ Khuynh không thể không xin Tô Văn giúp đỡ, nàng ta xem ra bên người mình người có thể cùng mình thương lượng đối sách cũng chỉ có Tô Văn.

Tô Văn tự nhiên là an ủi Ngôn Vũ Khuynh, thấy nàng ta vẫn luôn không an tâm, liền kiến nghị nàng ta đến Phật đường dâng hương tụng kinh, cầu trong lòng yên ổn.

Ngôn Vũ Khuynh tự nhiên là dựa theo lời Tô Văn mà làm.

Kết quả cuối cùng.

Ngôn Vũ Khuynh có an lòng hay chưa Tô Văn không biết, nhưng Ngôn Vũ Khuynh cùng Đông Phương Ly dựa theo dự tính của Tô Văn cùng Tô Duệ ở trong Phật đường hoàng cung vừa vận gặp mặt.

Lúc này Ngôn Vũ Khuynh sắc mặt tái nhợt, một bộ tư thái mỹ nhân bị bệnh.

Đông Phương Ly từ trong miệng nội thị phía sau mình biết được vị này chính là “Ngôn Mỹ nhân”, hần lập tức sắc mặt ôn hòa tiến lên hàn huyên với nàng ta vài câu, hơn nữa đối với vị tiểu mỹ nhân trước mắt này hỏi han ân cần một trận.

Ngôn Vũ Khuynh dù sao cũng là con gái của một gia đình bình dân mới vào cung không lâu, trước kia cũng chỉ nghe nói qua danh hào của Thụy Vương, không nghĩ tới hôm nay nhìn thấy người thật lại là một nam nhân ôn nhu tuấn lãng như thế này.

Cùng vị Hoàng đế bệ hạ kia gần đây càng ngày càng tàn bạo so sánh với nhau, hảo cảm với Đông Phương Ly của Ngôn Vũ Khuynh có thể nói là tăng lên nhanh chóng ~

Nhìn thấy hai người lần đầu tiên gặp mặt đều là vẻ mặt chỉ hận gặp nhau quá muộn, Tô Văn đứng ở phía sau Ngôn Vũ Khuynh nhìn không được rừ con người ——

Muốn nói trong toàn thể giới này nơi không theo nề nếp nhất là nơi nào? Đó tự nhiên là hậu cung.

Người chức vị càng cao, càng không có nam nhân, điều này giúp phi tần lấy việc bò tường bò đến vui vẻ.

Như vậy, tương đối mà nói, người bị đội nón xanh nhiều nhất, tự nhiên chính là Hoàng đế bệ hạ ——

Hôm nay phi tử cùng thái y dan díu, ngày mai phi tần cùng thị vệ tư thông, nói không chừng qua mấy ngày Hoàng Hậu còn muốn cùng biểu ca liên hợp lại mưu phản.

Tóm lại, cái chức nghiệp hoàng đế này sao, hừ hừ, ai làm thì người đó biết.

.....

Từ khi Ngôn Vũ Khuynh cùng Đông Phương Ly kết bạn, Đông Phương Ly lâu lâu liền phái người vào cung mang cho Ngôn Vũ Khuynh một vài món đồ, mỗi lần chính hần vào cung cũng sẽ cố ý đi đường vòng đến Cẩm Phướng trai nhìn một chút.

Đương nhiên, tất cả điều này đều tiến hành thật bí ẩn, cho nên căn bản sẽ không bị phát hiện?

Được rồi, thật ra Tô Duệ đã sớm cố ý mở ra một cánh cửa, đối với tất cả hành vi của Đông Phương Ly đều làm như không thấy mà thôi.

Hoàng đế bệ hạ có thể nỗ lực đem phi tử của mình cùng hoàng huynh của mình ghép thành một đôi, từ xưa đến nay cũng chỉ có một người như vậy, tuyệt đối là phiên bản giới hạn.

Ngôn Vũ Khuynh cùng Đông Phương Ly cứ như vậy dưới sự cố ý dung túng của Tô Duệ thực nhanh liền đi lên lộ tuyến giả thiết của nguyên cốt truyện.

Mà lúc này, bởi vì “Năm trăm lượng bạc” mà kết duyên, Ngôn Vũ Nặc cùng Lục Mục Tuần cũng phát triển rất thuận lợi, Lục Mục Tuần tuy rằng ngày thường tính cách ôn nhu đối với người khác ôn hòa, nhưng trong chuyện tình cảm hần lại vô cùng nghiêm túc, tiếp xúc với Ngôn Vũ Nặc đã lâu, sau khi khẳng định ý nghĩ của mình, Lục Mục Tuần bắt đầu lần lượt trong tối ngoài sáng ám chỉ với Ngôn Vũ Nặc, hần sợ tình cảm của mình sẽ dọa đến Ngôn Vũ Nặc, đồng thời cũng sợ Ngôn Vũ Nặc sẽ không tiếp nhận mình.

Cũng may Ngôn Vũ Nặc tuy rằng có chút tri độn, nhưng cuối cùng vẫn hiểu rõ tâm ý của Lục Mục Tuần, hơn nữa ở trong lòng cũng chậm rãi tiếp nhận hần.

Mà từ khi Ngôn Vũ Nặc cùng Lục Mục Tuần có đôi có cặp, Từ Băng Nguyệt bên người nàng liền bắt đầu càng thêm nôn nóng, mấy ngày này nàng ta vẫn như cũ cách một đoạn thời gian liền giúp Tô Văn cùng Thẩm Thịnh Bắc đưa tin một lần, thật ra có rất nhiều lần Tô Văn muốn tự mình đi đưa, nhưng Từ Băng Nguyệt lại hao hết tâm tư khuyên bảo mới làm cô đánh mất cái ý niệm kia.

Tro mắt nhìn tình cảm của Tô Văn cùng Thẩm Thịnh Bắc càng ngày càng ổn định, tâm của Từ Băng Nguyệt cũng càng ngày càng nóng nảy.

Ở ngay lúc này, Cẩm Phướng trai đột nhiên xảy ra một chuyện lớn ——

Thụy Vương điện hạ vậy mà ở Cẩm Phướng trai ngang nhiên có gian tình với người khác!

Mà người bị đương kim bệ hạ bắt được tại chỗ, vậy mà là Tô Văn!

Khi Ngôn Vũ Nặc biết được tin tức này Tô Văn đã bị nhốt vào Tông Nhân Phủ, Thụy Vương điện hạ cũng đã bị giam cầm.

Tô Văn đã có Thẩm Thịnh Bắc, nàng ấy làm sao sẽ cùng Thụy Vương điện hạ ở bên nhau?

Ngôn Vũ Nặc trước tiên chạy tới Cẩm Phuong trai chứng thực, đáng tiếc Cẩm Phuong trai lại trước sau như một đóng chặt cửa, mặc cho Ngôn Vũ Nặc vừa đánh vừa gọi như thế nào, người của Cẩm Phuong trai cũng không chịu mở cửa.

Ngôn Vũ Nặc thất hồn lạc phách đành phải một mình suốt đêm đi Thái y viện tìm Lục Mục Tuần xin giúp đỡ.

Đối với thỉnh cầu của Ngôn Vũ Nặc, Lục Mục Tuần tự nhiên là vô cùng đáp ứng, ngày hôm sau người Cẩm Phuong trai gọi Lục Mục Tuần đến xem bệnh cho Ngôn Vũ Khuynh, Ngôn Vũ Nặc liền cải trang thành bộ dáng tiểu thái giám theo hắn đi vào Cẩm Phuong trai.

Chỉ mấy ngày không gặp, cả người Ngôn Vũ Khuynh có vẻ đặc biệt tiêu tụy, thì ra một ngày kia, nàng ta đang ở tẩm cung cùng Đông Phuong Ly gian díu, ngay từ đầu đã dẫn dò Tô Văn đứng cho bất kì kẻ nào tiến vào, nhưng thời điểm hai người đang điên long đảo phượng, Tô Văn đột nhiên hoang mang rối loạn tiến vào.

“Chủ tử, bệ hạ tới!”

Lúc ấy Tô Văn vọt nhanh vào phòng ngủ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt hầu như là cả người đều choáng váng, nhưng nàng vẫn là trước tiên đem tin tức xấu là bệ hạ này nói ra.

Ở một khắc kia, đừng nói là Ngôn Vũ Khuynh, ngay cả Đông Phuong Ly luôn luôn gặp biến bất kinh cũng ngờ ngẩn, đại não trống rỗng.

Gần đây quá trình hấn lui tới Cẩm Phuong trai càng ngày càng nhẹ nhàng, càng ngày càng dễ dàng, cái này làm cho hắn đã sớm thả lỏng cảnh giác của mình, ai biết ngay lúc này Đông Phuong Diệu đột nhiên tập kích bọn họ, hơn nữa còn muốn bắt gian tại giường!

Ở thời điểm mấu chốt vẫn là Tô Văn động thân ra, cô vội vàng đem quần áo của Ngôn Vũ Khuynh thu thập tốt nhất vào trong ngực nàng ta.

“Chủ tử, người mau từ sườn cửa sổ nhảy ra đi.”

Chỉ là chần chờ trong nháy mắt, Đông Phuong Ly cũng đã phản ứng lại —— tại hậu cung cùng phi tần của bệ hạ gian xú đó chính là tử tội! Nhưng thừa dịp phi tần không ở đây, cùng cung nữ của nàng tại hậu cung gian díu thì tội danh lại nhẹ hơn nhiều.

Vì thế, hắn nhanh chóng quyết định đẩy Ngôn Vũ Khuynh đem nàng ta đưa ra ngoài cửa sổ, sau đó một cái xoay người liền ôm Tô Văn vào trong ngực.

Cái gọi là diễn trò thì diễn cho nguyên bộ, thời điểm Tô Duệ mang theo Uông Ý vào cửa liền nhìn thấy Đông Phuong Ly tính cường hôn Tô Văn trong ngực, Tô Văn tự nhiên là liều mạng giãy giụa.

Tóm lại, lúc ấy Hoàng đế bệ hạ mặt đen rồi, Tô Duệ cơ hồ là một bước dài tiến lên, sau đó..... Sau đó Thụy Vương điện hạ khổ bức đã bị bệ hạ một cái quét chân tinh chuẩn đá trúng hạ thể, vốn là không có mặc nhiều quần áo, cả người hấn lập tức ngã trên mặt đất quý khóc sùi gào.....

Mất thấy Tô Duệ liền bạo tẩu, Tô Văn lập tức run run quỳ trên mặt đất không ngừng hô lớn.

“Bệ hạ tha mạng! Bệ hạ tha mạng a!”

Thanh âm Tô Văn cuối cùng cũng làm Tô Duệ khôi phục một ít lý trí, hấn lập tức một khuôn mặt tràn đầy sương mù, hung hăng lạnh giọng nói:

“Người đâu, đem bọn họ mang đi cho ta!”

Khi Ngôn Vũ Khuynh cuối cùng cũng mặc xong quần áo, nội tâm thấp thỏm sắc mặt tái nhợt làm bộ từ bên ngoài trở về, liền nhìn thấy hình ảnh Tô Duệ mang theo người đem Đông Phuong Ly vẫn luôn kêu đau cùng Tô Văn dẫn đi.

Ở nháy mắt gặp thoáng qua, Tô Duệ trực tiếp làm lơ Ngôn Vũ Khuynh, cho dù là như thế này, sau khi Tô Duệ dẫn người rời đi, cả người Ngôn Vũ Khuynh vẫn sợ hãi vô cùng tê liệt ngã xuống trên mặt đất.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (21)

Edt: Mít

~~~~~

Cầm Phương trai xảy ra chuyện lớn như vậy, sắc mặt Ngôn Vũ Khuynh không tốt cũng là chuyện bình thường, nhưng thời điểm Lục Mục Tuần xem mạch cho Ngôn Vũ Khuynh ánh mắt hắn đột nhiên không ngừng chớp động.

Ngôn Vũ Nặc nguy trang thành tiểu thái giám lúc này cũng trầm mặc, nàng tính chờ Lục Mục Tuần xem xong bệnh cho Ngôn Vũ Khuynh sau đó mới dò hỏi chuyện Tô Văn, nhưng lúc này, Lục Mục Tuần lại đột nhiên mở miệng hỏi một câu...

“Xin hỏi Ngôn Mỹ nhân, nguyệt sự tháng này có đến đúng thời gian hay không?”

Nguyệt sự.....

“Nguyệt sự không có tới.”

Ngôn Vũ Khuynh nằm trên giường bệnh thất thần theo bản năng trả lời một câu, nhưng lời vừa ra khỏi miệng nàng ta lập tức nghĩ tới cái gì, cả người mở to hai mắt, hoảng sợ vạn phần nhìn Lục Mục Tuần.

“Lục ngự y, lục ngự y, chẳng lẽ.....”

Lúc này trong phòng cũng chỉ có ba người bọn họ, cho nên Lục Mục Tuần cũng cũng không cố tình dấu diếm cái gì.

“Mạch tượng của người đặc biệt hữu lực. Ngôn Mỹ nhân, người..... Có hỉ!”

Tại sao, tại sao lại như vậy?

Nghe Lục Mục Tuần nói, cả người Ngôn Vũ Khuynh đều ngốc ——

Bệ hạ chỉ chạm qua mình một lần, hơn nửa ngày đó thời điểm mình rời đi Ôn tổng quản còn theo thường lệ cho mình uống chén thuốc tránh thai, hiện giờ đã qua nhiều ngày như vậy, mình đột nhiên có thai, đứa bé trong bụng này, tính như thế nào cũng không thể tính đến trên đầu bệ hạ a!

“Lục ngự y, tỷ tỷ, Vũ Nặc tỷ tỷ!”

Thật ra từ lúc Ngôn Vũ Nặc vừa vào cửa, Ngôn Vũ Khuynh đã phát hiện nàng, chỉ là nàng ta vẫn không có tâm tình nói chuyện với Ngôn Vũ Nặc thôi, nhưng hiện tại thì khác, hiện tại Ngôn Vũ Nặc cùng Lục Mục Tuần chính là cọng rom cứu mạng của nàng ta!

“Tỷ tỷ, cứu mạng! Lục ngự y cứu mạng!”

Ngôn Vũ Khuynh đột nhiên gãy giữa xuống giường, cả người quỳ gối trước người Lục Mục Tuần cùng Ngôn Vũ Nặc đau khổ cầu xin.

Ngôn Vũ Khuynh rất hiểu biết tính cách của Ngôn Vũ Nặc, nàng ta biết chỉ cần mình vừa khóc vừa cầu, Ngôn Vũ Nặc lập tức sẽ mềm lòng đáp ứng mình, mà có nàng đáp ứng, Lục Mục Tuần tự nhiên cũng sẽ đứng ở phía mình, chỉ cần đem đứa nhỏ này lặng yên không một tiếng động lấy ra, mạng nhỏ của mình nhất định có thể bảo vệ.

“Này.....”

Sắc mặt Lục Mục Tuần khó xử nhìn Ngôn Vũ Nặc, tình huống trước mắt vừa xem hiểu ngay, xem ra cùng Thụy Vương tại Cầm Phương trai này gian xú chính là Ngôn Vũ Khuynh, mà Tô Văn, cũng chỉ là con dê thế tội của nàng ta mà thôi!

“Là nguoi.”

Lúc này sắc mặt Ngôn Vũ Nặc cũng khó coi, không thể tin được nhìn Ngôn Vũ Khuynh trước mắt khóc như hoa lê dính hạt mưa.

“Vũ Khuynh, người cùng Thụy Vương gian dúi là nguoi, là nguoi có đúng hay không?”

“Tỷ tỷ, ta bị quý làm mê tâm hồn, ta nhất thời hồ đồ! Ta không muốn chết, bệ hạ sẽ giết ta, cầu tỷ cứu ta, tỷ cứu ta, tỷ tỷ!”

Ngôn Vũ Khuynh sợ Ngôn Vũ Nặc không chịu đáp ứng mình, tiếng khóc càng ngày càng thâm.

Đối mặt với tỷ muội của mình, Ngôn Vũ Nặc tự nhiên không nhẫn tâm thấy chết mà không cứu, nhưng.....

“Tô Văn làm sao bây giờ? Nàng ấy là vô tội!”

Ngôn Vũ Nặc không tự chủ được lui về phía sau một bước, nàng nhớ tới gương mặt tươi cười của Tô Văn, nhớ tới nàng ấy vì mình mà làm tất cả.

“Tô Văn là tự nguyện, nàng ta nguyện ý, là nàng ta nguyện ý giúp ta, tỷ tỷ chẳng lẽ người nhìn ta chết mà không cứu sao?”

Nghe Ngôn Vũ Nặc nhắc tới Tô Văn, Ngôn Vũ Khuynh lập tức lớn tiếng vì mình biện bạch.

Tô Văn, nàng là tự nguyện.

Nàng vĩnh viễn đều thiện lương như vậy, thiện lương đến nỗi làm cho người ta xấu hổ.

Ngôn Vũ Nặc nhớ tới lúc trước Tô Văn thay mình tiến vào Tân Giả Khố, ở trên cánh tay để lại một vết sẹo thật dài, dấu vết sẽ cả đời đi theo nàng.

Còn lần này thì sao?

Vào Tông Nhân Phủ, nàng còn có thể sống mà ra sao?

“Không, ta không thể.”

Ngôn Vũ Nặc lại lần nữa lui về phía sau một bước, thấy nàng còn cố chấp như thế, đáy mắt Ngôn Vũ Khuynh chợt lóe lên một tia tàn nhẫn, nàng đột nhiên nhổ xuống cây trâm trên đỉnh đầu để ở chỗ yết hầu của mình.

“Tỷ tỷ, người cùng Lục ngự y không cứu ta, ta sẽ chết, nhưng Tô Văn không giống vậy, nàng ta chỉ là cung nữ, bệ hạ cũng chỉ phạt nàng chịu hình mà thôi, bệ hạ còn rất sủng ta, chỉ cần chuyện của ta không bị bệ hạ phát hiện, ta còn có thể đến chỗ bệ hạ vì Tô Văn cầu tình, nhưng. Nếu chuyện ta cùng Thụy Vương bị truyền ra ngoài, tỷ tỷ người ngầm lại xem, dựa theo tính cách tàn bạo kia của bệ hạ, toàn bộ Cẩm Phương trai còn có người sống sao? Đến lúc đó Tô Văn mới chân chính là cử tử nhất sinh!”

Không thể không nói, kỹ năng miệng pháo của Ngôn Vũ Khuynh sớm đã level MAX, lúc này bị nàng nói như vậy, tâm của Ngôn Vũ Nặc lại bắt đầu dao động.

“Ta. Ta không biết.”

Nội tâm nàng rối rắm, dùng sức lắc lắc đầu.

“Ta muốn đi gặp Tô Văn, chờ ta gặp qua nàng ấy, rồi nói sau!”

Nói như vậy, Ngôn Vũ Nặc đột nhiên xoay người chạy nhanh ra ngoài.

Lựa chọn khó khăn như vậy, Ngôn Vũ Nặc vẫn là lần đầu tiên gặp được, lúc này nàng hy vọng mình có thể thay thế Tô Văn cỡ nào! Như vậy mình cũng sẽ không phải khó xử như vậy.

Mất thấy Ngôn Vũ Nặc chạy nhanh ra ngoài, Ngôn Vũ Khuynh lập tức đem ánh mắt chuyển tới trên người Lục Mục Tuần.

“Lục ngự y, người là người sáng suốt nhất, người phải khuyên nhủ tỷ tỷ, đừng để cho nàng làm việc ngốc! Hơn nữa ta cùng nàng là tỷ muội ruột, có ta ở tại hậu cung này sẽ có thể chiếu cố nàng nhiều hơn một chút, ta một khi xảy ra chuyện vạn nhất liên lụy đến nàng thì không hay.”

Thân phận của Ngôn Vũ Nặc đích xác là tỷ muội ruột với Ngôn Vũ Khuynh, đương nhiên, lúc trước thời điểm nàng giả danh Ngôn Vũ Nặc tiến cung vì dấu điểm việc nàng mạo danh thay thế thân phận, hai người vẫn luôn đối với người ngoài xưng là tỷ muội ruột, mà thời gian lâu dần Ngôn Vũ Nặc cũng thật sự xem Ngôn Vũ Khuynh như muội muội ruột của mình.

Cho nên, lúc này Lục Mục Tuần căn bản không biết thật ra Ngôn Vũ Nặc cùng Ngôn Vũ Khuynh không bắt kia một tia quan hệ huyết thống nào.

“Ngôn Mỹ nhân, ta sẽ kê cho người mấy phương thuốc, người trước dưỡng thân thể cho tốt đi, chuyện còn lại chúng ta từ từ giải quyết.”

Lục Mục Tuần trấn an cảm xúc Ngôn Vũ Khuynh một chút, lại kê cho nàng ta mấy đơn thuốc, lúc này mới chậm rãi rời khỏi Cẩm Phương trai.

Mà sau khi Lục Mục Tuần rời đi, Ngôn Vũ Khuynh lau khô nước mắt trên mặt mình, đôi tay theo bản năng vuốt ve bụng nhỏ vẫn bằng phẳng của mình.

Tuy rằng nàng thật tình thích Đông Phương Ly, nhưng đứa nhỏ này nàng không thể lưu lại! Tuyệt đối không thể lưu, nếu Lục Mục Tuần cùng Ngôn Vũ Nặc không chịu giúp mình, nàng đành phải bí quá hoá liều tìm ngự y khác hỗ trợ.

Lúc này đã là mùa đông, hoàng cung ban đêm càng thêm rét lạnh.

Sau khi Ngôn Vũ Nặc từ Cẩm Phương trai đi ra, cả người hoang mang lo sợ tại hậu cung đi loanh quanh, hiện tại trong lòng nàng rất loạn, nàng không muốn Ngôn Vũ Khuynh xảy ra chuyện, nhưng, nếu bảo vệ Ngôn Vũ Khuynh như vậy Tô Văn thì phải làm sao bây giờ?

Bất tri bất giác Ngôn Vũ Nặc lại đi tới cửa lớn của Thái y viện, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu quen thuộc kia, nàng nhìn không được thờ dài một hồi, mình thật là vô dụng, cái gì cũng làm không tốt.

Lục Mục Tuần lúc này còn ở Cẩm Phương trai xem bệnh cho Ngôn Vũ Khuynh, mình đi vào Thái y viện này có ích lợi gì đâu?

“Vũ Nặc tỷ tỷ?”

Lúc này một hình bóng quen thuộc đột nhiên nhảy vào trong tầm mắt Ngôn Vũ Nặc, đúng là tiểu thái giám bên người Lục Mục Tuần, Phúc Lộc, đáng lý ra hôm nay nên là Phúc Lộc cùng Lục Mục Tuần đến khám bệnh tận nơi, nhưng vì mang Ngôn Vũ Nặc đi Cẩm Phương trai, Lục Mục Tuần liền đem quần áo của Phúc Lộc mượn cho Ngôn Vũ Nặc

“Vũ Nặc tỷ tỷ làm sao chỉ có một mình tỷ trở lại?”

Phúc Lộc nhìn Ngôn Vũ Nặc thất hồn lạc phách có chút quan tâm hỏi một câu.

Ngôn Vũ Nặc không nói lời nào, chỉ là có chút thất thần lắc lắc đầu, nhìn trạng thái nàng kém như vậy, sắc mặt Phúc Lộc cũng biến đổi.

“Có phải không tìm được cách cứu Tô Văn tỷ tỷ ra hay không? Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Phúc Lộc nhìn không được bắt đầu tại chỗ xoay vòng vòng.

“Ta tin Tô Văn tỷ tỷ là người tốt như vậy, nhất định là vô tội, tỷ ấy đã nói với ta phải làm nhiều việc tốt, người tốt sẽ có hảo báo a!”

Nói tới đây ánh mắt Phúc Lộc có chút hồng, người như hấn thật ra tâm nhân không xấu, chỉ là có chút lòng tham, nhưng ở Thái y viện kiêng kị nhất chính là tham lam, một khi người bởi vì tham lam mà đi sai một bước, như vậy tùy thời liền có khả năng liên lụy cứu tộc.

Mà từ lần trước bị Tô Văn “Giáo dục” một phen, Phúc Lộc thật ra đã chậm rãi bỏ thói tham lam, nguyên nhân chính là vì như thế hấn mới chân chính được Lục Mục Tuần tán thành, hiện tại hấn đã đi theo Lục Mục Tuần chân chính học tập sách thuốc..

Cho nên cho tới bây giờ đối với lời nói ngày đó của Tô Văn “Làm nhiều việc tốt sẽ có hảo báo”, Phúc Lộc vẫn luôn khắc sâu trong ký ức.

Người tốt, sẽ có hảo báo?

Biểu tình Ngôn Vũ Nặc có chút hoảng hốt ——

Tô Văn vẫn luôn giúp mình chịu phạt, giúp Ngôn Vũ Khuynh chịu tội.

Nàng làm chuyện tốt như vậy, nàng sẽ có hảo báo sao? Nàng sẽ không có việc gì sao?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (22)

Edt: Mít

~~~~~

Bạch ma ma gần đây quả thực ưu thương a ~ từ sau khi Tô Văn rời khỏi Tân Giả Khố, tuy rằng Ưông tổng quản cũng cho mình một số ban thưởng, nhưng Bạch ma ma vẫn luôn không thấy thánh chỉ điều mình rời khỏi Tân Giả Khố.

Chẳng lẽ cả đời này của mình phải chết già ở cái nơi chim không thềm ỉa này sao?

Mùa đông ở kinh thành thật lạnh, mà tâm Bạch ma ma so với gió Tây Bắc lạnh thấu xương kia còn lạnh hơn, ở thời điểm Bạch ma ma đã mất đi niềm tin, Ưông Ý cuối cùng mới mang theo thánh chỉ mới nhất của bệ hạ ưu nhả tới muộn.

Một đạo thánh chỉ, khiến cho Bạch ma ma lập tức từ tiểu quân sự của Tân Giả Khố nhảy chức lên tả tư thất của Tông Nhân Phủ.

Tuy rằng hai cái địa phương này đều là nơi giam giữ tội nhân, nhưng khác biệt lớn có biết không?

Tông Nhân Phủ là trực tiếp phụ trách hoàng thất, trừ bỏ cung nhân phạm tội trong hoàng cung, Tông Nhân Phủ phần lớn đều giam giữ con cháu hoàng thất phạm vào sai lầm ngày thường không phục sự quân giáo, những nhóm người này ngày thường quen thói cao cao tại thượng, ở Tông Nhân Phủ cũng yêu cầu rất cao, mà cốt tủy Tông Nhân Phủ là do bệ hạ trực tiếp quản hạt, Tông Nhân Phủ từ tông lệnh đến các tư thất bên dưới đều trực tiếp chịu hoàng mệnh, đối với những con cháu hoàng tộc này cũng không sợ hãi, cho nên tiến vào Tông Nhân Phủ, tất cả mọi người đều ngoan ngoãn, người muốn ăn ngon uống ngon có đặc quyền, có thể, có bạc dễ làm việc!

Có thể nói, Tông Nhân Phủ là nơi dễ ăn hối lộ nhất trong tất cả các địa phương trong hoàng cung này, hơn nữa tư thất của Tông Nhân Phủ là chức quan ngũ phẩm, không chỉ có hưởng thụ bổng lộc của triều đình, người của Tông Nhân Phủ cũng coi như là hoàn toàn thoát ly khỏi hoàng cung, có thể xin phép tự mình mua phòng cư trú ở ngoài cung.

Thời điểm tiếp được thánh chỉ, đôi tay của Bạch ma ma đều đang run rẩy.

“Uông tổng quản vất vả!”

Vui sướng qua đi, Bạch ma ma vội vàng từ trong lòng ngực mình móc ra một tờ ngân phiếu giá trị không nhỏ đưa tới trước mặt Uông Ý, mà Uông Ý lại lắc lắc đầu, đối với Bạch ma ma cười thần bí...

“Ma ma, người gần đây không ngừng thay đổi tài vận đơn giản như vậy đâu! Tới Tông Nhân Phủ người phải tiếp tục biểu hiện thật tốt! Bệ hạ còn đang nhìn đó!”

Tuy rằng có chút nghe không hiểu Uông Ý nói, nhưng Bạch ma ma vẫn vô cùng mang ơn đội nghĩa gặt đầu đáp ứng, mặt đầy tươi cười đem Uông Ý tiễn ra Tân Giả Khố.

Bạch ma ma rời khỏi Tân Giả Khố, chức vị của bà được tâm phúc Nguyệt Mi tiếp nhận.

Sau khi tới Tông Nhân Phủ, Bạch ma ma lập tức thay trang phục thuộc về tư thất của Tông Nhân Phủ, tơ lụa thêu tiêu chí của vương triều đại thương.

Bạch ma ma mặc một thân quan phục mới trong lòng cảm thấy thật tươi đẹp! Ngày đầu tiên đi nhậm chức, bà lập tức mang theo một đám nữ quản sự thuộc hạ của mình tới nhà giam phía bên trái dành cho nữ tử mà mình được phân công quản lý để tuần tra, sau đó, cả người Bạch ma ma liền hoa đá

“Bạch ma ma, thật trùng hợp, ở chỗ này cũng có thể gặp được người.”

Nhà giam sạch sẽ, Tô Văn đang ngồi ở trước cái bàn con lượn chữ, rất xa liền nghe được Bạch ma ma lớn giọng, chờ đến khi bà mang theo người đến gần, Tô Văn nhìn không được mở miệng chào hỏi bà.

“Đứng rồi, nhìn trí nhớ của ta này, người hiện tại đã là Bạch tư thất rồi nha!”

Lúc này nội tâm Bạch ma ma thật phức tạp, trong nháy mắt bà liền nghĩ tới lời nói ý vị thâm trường của Uông tổng quản thời điểm truyền chỉ ——

Trách không được bệ hạ trực tiếp đem mình điều tới Tông Nhân Phủ, tất cả là để tiếp tục hầu hạ bà cô này a!

Cũng được cũng được, ít nhất chứng minh là lần trước mình hầu hạ rất tốt? Bạch ma ma chỉ là sùng sốt một lát, lập tức chỉ huy thủ hạ của mình đem cửa lao của Tô Văn mở ra, sau đó bà liền vẫy lui mọi người về mặt mỉm cười tiến đến trước mặt Tô Văn.

“Tô cô nương người kêu ta Bạch Bội là được, đây là tiện danh của lão nô, cái gì tư thất không tư thất, lão nô cũng không dám lại trước mặt cô nương mà thể hiện.”

Bạch Bội mới không muốn quản Tô Văn vì sao lại ngốc ở nơi kì quái như vậy, bà chỉ biết là bản thân chỉ cần hầu hạ tốt bà cô này, là có thể một đường thăng chức!

“A.”

Nghe Bạch Bội nói, Tô Văn chỉ là nhàn nhạt gật gật đầu.

“Có người ở đây ta yên tâm, mấy ngày này nếu có người tới thăm ta, nam không được tiến, nữ đều tiến vào.”

Nam không được tiến?

Sắc mặt Bạch Bội hơi đổi: “Kia bệ..... Ta là nói vị kia sao?”

“Hắn?”

Tô Văn cười cười: “Cái này người không cần phải xen vào.”

Cho dù là Tân Giả Khố hay là Tông Nhân Phủ, không có địa phương nào có thể ngăn được Tô Duệ.

“Được, lão nô hiểu rõ, hiểu rõ.”

Bạch Bội gật gật đầu, bà cong thân mình đem nhà giam hiện tại của Tô Văn nhìn qua một vòng, a hã, quả nhiên vẫn là một đồng đồ dùng sinh hoạt ——

Hay là bệ hạ mỗi ngày vào ban đêm lại muốn vào nơi này?

Tưởng tượng đến lần trước trong lúc vô tình mình gặp được bệ hạ, cả người Bạch Bội rung mình một cái, bà âm thầm dưới đáy lòng báo cho chính mình về sau vào ban đêm tuyệt đối không thể tùy tiện đến chỗ Tô cô nương.

Ngày tháng ở Tông Nhân Phủ thật ra so với ở Tân Giả Khố tự tại hơn nhiều, tuy rằng lần này bị nhốt ở một cái địa phương nhỏ hẹp, Tô Văn lại có thể chân chính thả lỏng tâm thần, ở trên giường lớn chỗ này thoải mái nghỉ ngơi thật tốt.

Mà đều bị giam cầm như nhau ở Tông Nhân Phủ bên phía nhà giam bên phải, Đông Phương Ly không gặp may mắn như vậy, tuy rằng ngày đó hắn

cường hôn chưa thành công, nhưng nói cho cùng hắn đã dùng đôi tay kia ôm Tô Văn, cho nên đêm đầu tiên tiến vào Tông Nhân Phủ, đôi tay của Đông Phương Ly đã bị Tô Duệ cường hân đánh gãy, lúc ấy đau đến thiếu chút nữa ngất xỉu, Đông Phương Ly còn luôn miệng kêu to muốn thỉnh hoàng tộc tông cùng tông lệnh tới chủ trì công đạo cho mình, khi đó Đông Phương Ly còn không biết, trước khi Tô Duệ đi vào gian nhà tù này, hắn sớm đã đem đám người Tông Nhân Phủ cùng tông lệnh đều thu phục hết ——

Ở trước mặt quyền lợi cùng thực lực tuyệt đối, tất cả đều là mây bay.

Trận tuyết lớn đầu tiên của mùa đông đã đến, toàn bộ hoàng cung đều bị tuyết trắng bao trùm, nơi nơi đều là một mảnh trắng xóa.

Ngôn Vũ Nặc cuối cùng tiêu tiền tìm người trợ giúp mới có cơ hội đến Tông Nhân Phủ gặp Tô Văn một chuyến, lúc này Tô Văn thật ra cũng không cần quá mức biểu diễn phù hoa.

Cô chỉ là trước tiên phân phó Bạch Bội đổi cho mình một nhà giam bình thường mà thôi.

Bên trong nhà giam không thấy ánh sáng mặt trời, chỉ có ánh nến mờ nhạt không ngừng đong đưa, thời điểm Ngôn Vũ Nặc nhìn thấy Tô Văn, cô đang thần sắc điềm tĩnh ngồi ở trước bàn con trong nhà giam viết cái gì đó.

“Tiểu Văn.”

“Vũ Nặc tỷ, tỷ đã đến rồi?”

Nhìn thấy Ngôn Vũ Nặc, Tô Văn hướng về phía nàng đạm nhiên cười.

Nhìn thấy tươi cười của Tô Văn, nhìn đến trên cánh tay nàng có một vết sẹo dài dữ tợn như ẩn như hiện dưới phục giam màu trắng, Ngôn Vũ Nặc có chút không đành lòng quay mặt đi.

“Tiểu Văn, chuyện kia ta đều đã biết, ta biết muội là vô tội, Vũ Khuynh nàng ta.....”

Tô Văn hướng về phía Ngôn Vũ Nặc lắc lắc đầu, ý bảo nàng tai vách mạch rừng.

“Vũ Nặc tỷ, ta biết tỷ muốn nói cái gì. Tự ta làm tự ta chịu, Ngôn Mỹ nhân vốn là có ân đối với ta, ta không thể liên lụy nàng ấy.”

Nói như vậy, Tô Văn lại nhẹ nhàng ở trên giấy Tuyên Thành trên bàn con viết xuống tám chữ to —— tri ân báo đáp, ở hiền gặp lành.

Nhìn thấy Tô Văn rộng rãi như vậy, Ngôn Vũ Nặc theo bản năng gắt gao cắn môi, tuy rằng Ngôn Vũ Nặc tự hỏi mình cũng có thể vì tỷ muội của mình làm được điểm này, nhưng hiện giờ nàng đứng ở góc độ của một ngoài mà xem, nàng vẫn thật đau lòng cho Tô Văn.

Nàng biết hiện tại Tô Văn an nhàn như vậy cũng bởi vì Tông Nhân Phủ còn chưa có thẩm vấn đến án tử của nàng, một khi bắt đầu thẩm vấn nhất định sẽ muốn tra tấn, đến lúc đó tuyệt đối lại là trường hợp máu tươi đầm đìa.....

Ở thời điểm Ngôn Vũ Nặc đi Tông Nhân Phủ hỏi thăm Tô Văn, Thẩm Thịnh Bắc lại đang một mình ở doanh thị vệ gác ở trong phòng mượn rượu giải sầu, chuyện Tô Văn Từ Băng Nguyệt đều nói cho hắn, nhưng cho tới bây giờ Thẩm Thịnh Bắc cũng không tin Tô Văn sẽ thật sự cùng Thụy Vương có liên hệ gì.

Thụy Vương là người nào? Nếu hắn muốn một cung nữ nhỏ nhoi, chỉ cần mở miệng với bộ hạ, bộ hạ nhất định sẽ đem người hắn nhìn trúng trực tiếp ban cho hắn.

Tô Văn nhất định là bị hãm hại oan uổng, đối với điểm này Thẩm Thịnh Bắc tin tưởng vững chắc không nghi ngờ..

Hắn phải nghĩ biện pháp cứu Tô Văn!

Đúng, nhất định phải cứu nàng!

Ánh mắt Thẩm Thịnh Bắc dần dần kiên định, ngày mai hắn đi Tông Nhân Phủ, hắn muốn đích thân gặp Tô Văn một lần, để nàng đem tất cả nói với mình.

~~~~~

Cứ cảm thấy diễn viên quần chúng như Bạch ma ma, Trần công công hay Uông tổng quân đều rất moe nhi =)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (23)

~~~~~

Quá trình của Thẩm Thịnh Bắc đến Tông Nhân Phủ tự nhiên không thuận lợi như Ngôn Vũ Nặc, Bạch Bội đã sớm được được Tô Văn phân phó, phàm là nam nhân đều không cho vào.

Bị cự tuyệt ở ngoài cửa, Thẩm Thịnh Bắc chỉ có thể ánh mắt sâu kín đứng ở cửa Tông Nhân Phủ, nhìn tường cao đại viện trước mắt ——

Tô Văn, người vì cái gì không gặp ta?

Thất hồn lạc phách rời khỏi Tông Nhân Phủ, chờ thời điểm Thẩm Thịnh Bắc trở lại doanh thị vệ, lại nhìn thấy Từ Băng Nguyệt ở trong phòng hán chờ đã lâu.

“Thẩm đại ca, huynh đi ra ngoài?”

Nhìn thấy sắc mặt Thẩm Thịnh Bắc không tốt, Từ Băng Nguyệt nhin không được quan tâm hỏi một câu.

“Ta..... Ta đi Tông Nhân Phủ.”

Thẩm Thịnh Bắc có chút thất thần trả lời, nghe hán nói, thần sắc Từ Băng Nguyệt lập tức khẩn trương.

“Thẩm đại ca, vậy huynh..... Nhìn thấy Tô Văn tý tý chưa?”

Thẩm Thịnh Bắc lắc lắc đầu, xoay người ngồi xuống chiếc ghế ở một bên.

“Nàng ấy không chịu gặp ta. Băng Nguyệt, người nói nàng như vậy là không tin ta sao? Thật ra ta vẫn luôn tin tưởng nàng là vô tội!”

“Thẩm đại ca.”

Nghe Thẩm Thịnh Bắc nói, ánh mắt Từ Băng Nguyệt hơi lóe, trên mặt cũng lộ ra thần sắc vô cùng nôn nóng.

“Thẩm đại ca, có lẽ huynh đã hiểu lầm Tô Văn tý tý, xảy ra loại chuyện này, tý ấy có lẽ..... Không muốn liên lụy đến huynh thì sao?”

“Đúng vậy!”

Nghe Từ Băng Nguyệt nói, ánh mắt Thẩm Thịnh Bắc sáng ngời.

“Băng Nguyệt người nói đúng! Tiểu Văn nhất định là không muốn liên lụy ta, nàng thật là quá mức thiện lương, hiện tại nàng lại không chịu gặp ta, ta làm sao biểu đạt tâm ý của mình chứ?”

Nhiu mày do dự một lát, Thẩm Thịnh Bắc đột nhiên nâng đầu, ánh mắt sáng ngời nhìn Từ Băng Nguyệt trước mặt mình.

“Băng Nguyệt, người giúp ta đi Tông Nhân Phủ nhìn Tô Văn đi! Nếu đúng như người nói, nàng nhất định chịu gặp người! Đến lúc đó người đem ý tứ của ta thuật lại cho nàng, để nàng tin tưởng ta, để nàng có thể thấy ta là người như thế nào?”

“Này.....”

Nghe thỉnh cầu của Thẩm Thịnh Bắc, khuôn mặt nhỏ của Từ Băng Nguyệt lộ ra một tia chần chờ.

“Thẩm đại ca, người không biết, tính tình của Tiểu Văn tý tý rất cố chấp, chuyện mà tý ấy quyết định rất khó thay đổi, ta sợ ta đi qua như vậy nói bằng miệng với tý ấy, tý ấy sẽ không tin tưởng, trừ phi.....”

Ánh mắt Từ Băng Nguyệt dừng ở bên hông Thẩm Thịnh Bắc, ở trên bảo kiếm hán đeo còn treo một khối ngọc bội, đó đúng là tín vật đính thân của hán cùng Tô Văn.

“Thẩm đại ca, huynh đem tín vật của hai người giao cho ta, ta đem nó đưa cho Tô Văn tý tý xem, ngọc bội làm chứng, tý ấy hẳn sẽ tin tưởng huynh là thật tình!”

Lúc này Từ Băng Nguyệt nói những câu nghiêm túc, vẻ mặt chân thành tha thiết, nghe nàng ta nói Thẩm Thịnh Bắc tự nhiên không chút nghi ngờ, chỉ là thoáng do dự một chút, đáy lòng hán có chút so đo.

“Vậy phiền Băng Nguyệt người rồi!”

Nói xong, Thẩm Thịnh Bắc liền đem ngọc bội trên eo mình gỡ xuống trình trọng đưa tới trong tay Từ Băng Nguyệt.

Ngọc bội tới tay, Từ Băng Nguyệt trong lòng kích động lại khẩn trương, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện ra bộ dáng trình trọng nghiêm túc.

“Thảm đại ca huynh yên tâm đi! Ta nhất định sẽ đem ngọc bội này giao cho Tô Văn tỷ tỷ.”

Dùng sức nắm thật chặt ngọc bội trong lòng bàn tay, đáy mắt Từ Băng Nguyệt có tia tàn nhẫn chột lóe ——

Ngọc bội Thảm gia này, một tội nhân như Tô Văn làm sao xứng?

Ngọc bội này sẽ là của mình, sớm hay muộn đều là của mình!

.....

Hôm sau, trong Tông Nhân Phủ.

Từ Băng Nguyệt sáng sớm liền mượn lệnh bài ra vào hậu cung của Liêu ti nghỉ đi tới Tông Nhân Phủ.

Lúc này Tô Văn vừa mới dậy, ngày tháng ở chỗ này thật sự an nhàn, trong phòng giam lại chẳng phân biệt ngày đêm, tối hôm qua cô nhàn rỗi đến chán liền cùng Tô Duệ ở trong phòng giam chơi cờ, kết quả cứ chơi mãi chơi mãi liền quên thời gian, nếu không có Uông Ý lại nhắc nhở, hai người không chừng muốn chơi đến sáng.

Sau khi Tô Duệ vào triều sớm, Tô Văn cũng không có ăn cơm sáng đúng hạn cho nên thời điểm Từ Băng Nguyệt tiến vào nhìn thấy chính là vẻ mặt mệt mỏi buồn ngủ của Tô Văn, bộ dáng uể oải ỉu xiu.

“Tô Văn tỷ tỷ.”

Từ Băng Nguyệt đem một ít bạc vụn đưa cho nữ giám thị trông giữ Tô Văn, người nọ lập tức giúp nàng ta mở cửa phòng giam, nhìn thấy toàn thân Tô Văn không có vết thương, ánh mắt Từ Băng Nguyệt chột tắt, thời điểm lần nữa giương mắt đã là hai mắt ngập nước.

“Tỷ tỷ, mấy ngày này tỷ chịu khổ!”

Nước mắt này tới thật nhanh nha!

Tô Văn nhìn thấy kỹ thuật diễn tình vi của Từ Băng Nguyệt, không thể không phối hợp với nàng ta lộ ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Án tử còn chưa có thẩm, hiện tại ta còn tính là quá thừa thãi.”

“Vậy sau này..... Tô Văn tỷ tỷ, lỡ như tỷ thật sự bị định tội thì làm sao bây giờ?”

Cung nữ cùng người khác tư thông, đó chính là tử tội! Hơn nữa lần này đối tượng tư thông còn là Thụy Vương gia.

Thật ra Từ Băng Nguyệt cũng không tin Tô Văn sẽ tư thông với Thụy Vương, nếu nói là Ngôn Vũ Khuynh không an phận kia nàng ta còn tin tưởng.

Nhưng mà, điều này có quan hệ gì đâu? Nàng ta tin hay không đều không sao cả, chủ yếu chính là bệ hạ tin, càng quan trọng hơn là, nàng ta muốn cho Thảm Thịnh Bắc tin!

“Nếu thật là tử tội khó thoát, ta cũng nhận.”

Tô Văn thở dài một hơi.

“Chỉ là phải để cho mọi người lo lắng vì ta, ta thật bất khoản.”

“Tô Văn tỷ tỷ nói gì vậy, chúng ta là tỷ muội, tự nhiên phải cùng chung hoạn nạn. Còn có Thảm đại ca.....”

Nói đến Thảm Thịnh Bắc, ánh mắt Từ Băng Nguyệt lập loè vài cái.

“Tỷ tỷ người vì sao không gặp Thảm đại ca? Hai chúng ta đều rất muốn giúp tỷ, rất muốn cứu tỷ ra ngoài, tỷ không gặp hắn, hai ngày này hắn..... Rất là lo lắng!”

Từ Băng Nguyệt cố ý dùng cụm từ "hai chúng ta" mục đích chính là muốn khiến cho Tô Văn chú ý.

Quả nhiên Tô Văn nghe Từ Băng Nguyệt nói, hình như là chần chờ một chút, trên mặt có chút hoài nghi, mà lúc này Từ Băng Nguyệt cố ý tiến lên vài bước, lưng lay tà váy của mình.

“Tới đây tỷ tỷ, thân thể tỷ yếu đuối, ta đỡ tỷ.”

Nháy mắt nàng ta di động, khối ngọc bội bên hông kia lập tức lộ ra.

Nhìn thấy Từ Băng Nguyệt mang theo khối ngọc bội tùy thân kia, cả người Tô Văn đều cứng lại, sắc mặt nàng tái nhợt chậm rãi nâng tay, ngón tay nhẹ nhàng chạm đến khối ngọc bội trên eo Từ Băng Nguyệt...

“Băng Nguyệt, ngọc bội này, ngọc bội này là.....”

“A? Ngọc bội này!”

Từ Băng Nguyệt đột nhiên buông lỏng đôi tay đang đỡ Tô Văn, trên gương mặt đẹp tràn đầy thần sắc hoảng loạn.

“Tô Văn tỷ tỷ, ngọc bội này không phải Thẩm đại ca cho ta, đây là ta tự mình mua. Ta không phải thấy khối ngọc bội kia của tỷ rất đẹp sao? Cho nên ta liền.....”

“Đừng gạt ta.”

Thần sắc Tô Văn có chút phức tạp:

“Ngọc bội này phía dưới có khắc một chữ Thẩm nho nhỏ, đây là kí hiệu của Thẩm gia, ta sẽ không nhận sai.”

Thấy Tô Văn nói chắc chắn, Từ Băng Nguyệt lập tức thẳng tắp quỳ xuống.

“Tô Văn tỷ tỷ, ta thực xin lỗi tỷ, nhưng ta cùng Thịnh Bắc, chúng ta là thật tình yêu nhau! Ta thật ra vẫn luôn muốn đem chuyện này nói cho tỷ, nhưng..... Ta sợ tỷ chịu không nổi đã kích, hiện giờ tỷ lại xảy ra chuyện như vậy, ta cùng Thịnh Bắc đều không đành lòng đem chuyện này nói cho tỷ! Tô Văn tỷ tỷ, tất cả đều là ta sai, là ta cảm lòng không đậu, tỷ không nên trách Thịnh Bắc ca ca, huynh ấy không phải cố ý gạt tỷ! Tỷ đừng trách huynh ấy, tỷ muốn hận thì cứ hận ta, tỷ muốn trách thì cứ trách ta!”

Nói xong, Từ Băng Nguyệt mặt đầy nước mắt ngửa đầu, đôi tay găt gao bắt lấy phục giam màu trắng trên người Tô Văn.

“Tỷ tỷ, tỷ muốn đánh muốn chửi, Băng Nguyệt không một câu oán hận.”

Sắc mặt Tô Văn khó coi lui về phía sau vài bước, cả người đều nhẹ nhàng run rẩy.

Thấy nàng này giờ không nói gì, Từ Băng Nguyệt đành phải càng thêm ra sức khóc thút thít.

“Được.”

Tô Văn nhẹ nhàng đẩy đôi tay Từ Băng Nguyệt đang nắm lấy quần áo của mình.

“Đây có lẽ chính là vận mệnh, chờ ta không còn nữa, còn có người chiếu cố hần, ta cũng yên tâm.”

“Tô Văn tỷ tỷ?”

Từ Băng Nguyệt nghe Tô Văn nói, lập tức đứng dậy, kích động bắt lấy cánh tay cô.

“Tỷ chịu tha thứ cho chúng ta?”

“Tình cảm là không thể miễn cưỡng, nếu các người thật tình yêu nhau, hôn ước giữa ta cùng hần cũng không cần tính nữa.”

Nói xong, Tô Văn xoay người trở lại đầu giường của mình, đem khối ngọc bội kia ra...

“Cái này người đưa cho hần, xem như vật về nguyên chủ.”

“Cảm ơn, cảm ơn.”

Từ Băng Nguyệt nắm trong tay ngọc bội Tô Văn đưa qua, lúc này đây đáy lòng xem như chân chính kiên định.. ——

Lúc này đây, Tô Văn cũng xem như đã hoàn toàn chặt đứt tâm đối với Thẩm Thịnh Bắc, như vậy nếu Thẩm Thịnh Bắc lại tìm người cầu tình, Tô Văn cũng sẽ không gặp lại hần lần nào nữa.

Hơn nữa có khối ngọc bội này, mình trở về ở trước mặt Thẩm Thịnh Bắc cũng có lý do thoái thác!

Đạt được mục đích Từ Băng Nguyệt cùng Tô Văn nói vài câu có lệ, liền vội vàng xoay người rời đi, nhìn bóng dáng nàng ta rời đi, Tô Văn có thể tưởng tượng được, lúc này trên mặt nàng ta nhất định tràn đầy biểu tình đắc ý ——

Từ Băng Nguyệt, tạm thời để cho người đắc ý một chút.

Rất nhanh thôi, người đắc ý đến không đứng dậy nổi.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 182: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (24)

Edt: Mít

~~~~~

Hoàng cung, Thượng Phục Cục.

Bởi vì Từ Băng Nguyệt xin nghỉ phép, buổi sáng này Ngôn Vũ Nặc đặc biệt bận rộn, thật vất vả tới giữa trưa có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, Trần Tập lại không biết từ nơi nào xông ra, lôi kéo Ngôn Vũ Nặc hướng ngoài điện mà chạy.

“Trần công công, Trần công công, xảy ra chuyện gì rồi?”

Ngôn Vũ Nặc bị động tác của Trần Tập làm cho không thể hiểu được, dọc theo đường đi một bên bị động chạy theo hắn, một bên nghi hoặc hỏi một câu.

“Ta làm sao mà biết?”

Trần Tập trợn trắng mắt, nhưng dưới chân không ngừng chạy, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đem Ngôn Vũ Nặc đưa tới bên ngoài Thượng Phục Cục, lúc này Bạch Bội đang về mặt nôn nóng đứng ở nơi đó..

“Bạch tư thất!”

Ngôn Vũ Nặc nhìn thấy Bạch Bội, sắc mặt cũng khẩn trương lên.

“Bạch tư thất sao người lại tới đây? Có phải Tô Văn xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ai.”

Nghe Ngôn Vũ Nặc hỏi, Bạch Bội thở dài từ trong lòng ngực mình móc ra một phong thư...

“Đây là Tô cô nương để lại cho ngươi, tự ngươi xem đi!”

Thư của Tô Văn?

Ngôn Vũ Nặc tiếp nhận lá thư kia, nhanh tay mở ra nhìn, nội dung thư rất đơn giản, chính là bảo Ngôn Vũ Nặc phải sống cho thật tốt, Từ Băng Nguyệt cùng Thẩm Thịnh Bắc cũng phải sống tốt, phong thư thoạt nhìn càng giống như là một phong di thư hơn.

“Bạch tư thất, mau mang ta đi xem Tô Văn, ta sợ nàng ấy xảy ra chuyện!”

Còn chưa xem xong thư, Ngôn Vũ Nặc sắc mặt đại biến, khẩn trương bắt lấy tay Bạch Bội chạy nhanh ra bên ngoài.

“Ai, ngươi đừng vội! Tô cô nương hiện tại không có việc gì!”

Bạch Bội một phen kéo tay Ngôn Vũ Nặc lại.

“Vừa rồi Tô Văn ở Tông Nhân Phủ treo cổ tự sát, nhưng mà đã được cứu trở về, phong thư này là ta ở trên bàn của nàng tìm được, cho nên lập tức đưa tới cho ngươi.”

“Cái gì?”

Nghe Tô Văn tự sát, Ngôn Vũ Nặc cùng Trần Tập đều về mặt khiếp sợ.

“Tại sao lại như vậy? Nha đầu kia làm sao lại nghĩ quẩn trong lòng như vậy?”

Trần Tập lắc lắc phát tràn về mặt thở dài mở miệng.

“Trên đời này có cái gì không qua được điểm mấu chốt, bệ hạ vẫn còn chưa định tội? Nàng sợ cái gì?”

“Này..... Cũng không phải chuyện của Thụy Vương.”

Bạch Bội nói tới đây, sắc mặt hơi xấu hổ.

“Buổi sáng hôm nay ta đi ngang qua nhà giam của Tô cô nương, trong lúc vô ý nghe được đối thoại của nàng cùng người khác, cái cô nương kia nói mình cùng vị hôn phu của Tô cô nương là thật tình yêu nhau, muốn Tô cô nương thành toàn cho bọn họ! Ai, chuyện này cũng quá không có đạo nghĩa rồi, người nói Tô cô nương đã thâm đến như vậy, còn có người ở ngay lúc này bỏ đá xuống giếng, nàng nhất thời nghĩ quần trong lòng cũng là chuyện hiển nhiên!”

“Chắc chắc chắc!”

Nghe Bạch Bội nói, Trần Tập mị mị mắt phượng: “Trên đời này, chính là quá nhiều tiện nhân!”

“Chẳng lẽ..... Sẽ không, sẽ không.”

Ngôn Vũ Nặc nghe Bạch Bội nói, lại cẩn thận nhìn "di thư" Tô Văn để lại cho mình, sắc mặt nàng thay đổi ——

Người đoạt vị hôn phu của Tô Văn, chẳng lẽ là..... Từ Băng Nguyệt?

“Bạch tư thất, người biết cô nương đến gặp Tô Văn tên gọi là gì không?”

Ngôn Vũ Nặc đột nhiên bắt lấy tay Bạch Bội, khẩn trương hỏi một câu.

“Tên gọi là gì?”

Bạch Bội nhú nhú mày.

“Này..... trong phủ chúng ta có ghi lại, hình như gọi là băng, a, là cái gì nguyệt?”

“Từ Băng Nguyệt?”

Ngôn Vũ Nặc run rẩy nói ra tên này, nghe lời nàng nói, ánh mắt Bạch Bội sáng ngời, hung hăng vỗ vỗ tay....

“Đúng đúng đúng, kêu là Từ Băng Nguyệt!”

“Từ Băng Nguyệt? Vừa rồi ta còn nhìn thấy nàng ta vẽ mặt tiểu nhân đắc chí hướng doanh thị vệ bên kia mà đi, hừ hừ, nha đầu chết tiệt kia, ta đã sớm nhìn ra nàng ta không phải người tốt lành gì. ”

Nhắc tới Từ Băng Nguyệt, Trần Tập không chút nào che giấu mình đối với nàng ta không thích.

Mà nghe hắn nói, Ngôn Vũ Nặc lập tức vẽ mặt nôn nóng bắt ông tay áo Trần Tập.

“Trần công công, người giúp ta! Người dẫn ta đi doanh thị vệ! Ta muốn đi tìm Thẩm Thịnh Bắc cùng Từ Băng Nguyệt hỏi rõ ràng!”

“Này.....”

Trần Tập có chút khó xử, nhưng nhìn thấy bộ dáng Ngôn Vũ Nặc nôn nóng như vậy, lại chú ý tới Bạch Bội vẫn luôn nháy mắt ra dấu cho mình, tâm tư Trần Tập chợt lóe.

“Được! Ta cũng muốn chính mắt nhìn xem đôi câu nam nữ này vô tình vô nghĩa cỡ nào! Đi! Ta mang người đi!”

“Ta cũng đi xem!”

Không chờ hai người mời, Bạch Bội cũng chủ động đi theo phía sau hai người.

Đây chính là nhiệm vụ đòi công đạo Tô Văn giao cho bà, bà cũng phải đem quá trình sự việc đều ghi tạc trong lòng, sau đó trở về mới có thể hội báo cho bà cô kia.....

Giữa trưa người trong doanh thị vệ cũng không nhiều lắm, đại đa số người lúc này đều sau khi thay ca đi ăn cơm. Mà hôm nay Thẩm Thịnh Bắc cùng Từ Băng Nguyệt hẹn ở một cái đình vũ nhỏ trước giáo trường huấn luyện của doanh thị vệ.

Trần Tập mang theo Ngôn Vũ Nặc cùng Bạch Bội ba người ở trong doanh thị vệ đi lòng vòng hơn nửa vòng, cuối cùng dưới sự chỉ điểm của người khác tìm được bóng dáng Thẩm Thịnh Bắc, lúc này Thẩm Thịnh Bắc đang cùng Từ Băng Nguyệt nói chuyện, mà cảm xúc của Thẩm Thịnh Bắc đang kích động, âm thanh cũng rất lớn, cách một khoảng cách rất xa cũng có thể nghe được giọng nói của hắn ——

“Ta không tin, Tiểu Văn sẽ không đối với ta như vậy! Nàng nhất định là cố ý nói như vậy, chỉ là muốn cho ta hết hy vọng mà thôi!”

Thẩm Thịnh Bắc kích động, âm thanh cũng đang run rẩy.

“Ta muốn đích thân đi gặp nàng, nàng không gặp ta, ta liền ở bên ngoài Tông Nhân Phủ chờ nàng!”

“Thảm đại ca, huynh vì sao còn không rõ chứ?”

Từ Băng Nguyệt đem khối ngọc bội Tô Văn đưa trả cho Thẩm Thịnh Bắc đem ra.

“Nàng ta cũng đã đem ngọc bội trả lại cho huynh! Nàng ta thật sự sẽ không gặp lại huynh nữa! Nàng ta ở Cẩm Phụng trai lâu như vậy, nhìn thấy chủ tử ăn sung mặc sướng, nàng ta muốn làm Vương phi, muốn làm chủ tử, tâm tình như vậy cũng không có gì đáng trách! Thảm đại ca, huynh hết hy vọng đi! Cho dù huynh thật sự nhìn thấy nàng ta thì có thể như thế nào nữa? Trước hôm nay ta đi gặp nàng ta, ta cũng không tin chuyện nàng ta cùng Thụy Vương là sự thật, ta cho rằng nàng ta không gặp huynh là do có nỗi khổ, ta vẫn luôn cảm thấy nàng ta vô cùng thiện lương, nàng ta không muốn liên lụy huynh, nhưng..... thì ra không phải.”

Từ Băng Nguyệt lúc này cũng hốc mắt hồng hồng, nàng ta giờ tay nhẹ nhàng bắt được ống tay áo của Thẩm Thịnh Bắc...

“Thảm đại ca, huynh hãy quên nàng ta đi, trên đời này những cô nương tốt không phải có rất nhiều sao? Huynh hà tất vì một người không yêu mình mà thương tâm như thế?”

“Không, không phải, sẽ không.”

Nếu không phải chính miệng Tô Văn nói với mình, Thẩm Thịnh Bắc cảm thấy mình chưa từ bỏ ý định, hẳn không tin, không muốn tin tưởng tất cả chuyện này.

Cách đó không xa, ba người đã đem đôi thoại của hai người tất cả đều nghe vào lỗ tai, Bạch Bội nhin không được nhỏ giọng nói thầm.

“Đây thật đúng là tỷ muội tốt của Tô cô nương nha, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu.”

“Hừ hừ.”

Trần Tập hừ lạnh hai tiếng...

“Trong cung người hai mặt vô tình vô nghĩa như vậy rất nhiều, chỉ có thể trách Tô Văn quá ngốc, đối với người nào cũng tin tưởng, nàng muốn làm người tốt? Cái gì mà người tốt mệnh không dài còn tai họa sống ngàn năm? Trong cung này người tốt đều phải chết sớm!”

Nói tới đây, Trần Tập nhin không được đùng đùng khuôn mặt vẫn đang đại ra của Ngôn Vũ Nặc.

“Vũ Nặc, ngày thường ngươi cùng Từ Băng Nguyệt rất hay đi chung, bộ mặt thật của nàng ta ngươi cần phải nhìn cho rõ ràng, Tô Văn chính là vết xe đổ của ngươi đấy! Ngươi đừng ngây ngốc học theo Tô Văn cả ngày thay người khác chấn thương (sủng), nàng ta như vậy là rất ngốc! Ngốc muốn chết!”

Ngốc?

Đúng vậy, Tô Văn chính là một nha đầu ngốc, vì tỷ muội của mình tội gì cũng chịu nhận, cuối cùng vậy mà đến người mình yêu cũng nguyện ý chấp tay nhường lại.

Nhưng, người giống như Từ Băng Nguyệt, đáng giá sao?

Cái gọi là kẻ trong cuộc thì mê, kẻ ngoài cuộc thì tỉnh.

Ngôn Vũ Nặc làm một người đứng xem, một người xem có lương tâm có tinh thần trọng nghĩa, nàng thật sự là nhìn không được ——

"Từ Băng Nguyệt!"

Nàng đột nhiên xông ra, chạy vội tới trước mặt Từ Băng Nguyệt cùng Thẩm Thịnh Bắc, giờ tay liền hung hăng tát cho Từ Băng Nguyệt một bạt tay.
(đánh hay lắm)

"Một bạt tay này, là ta thay Tô Văn đánh!"

Ngôn Vũ Nặc từ nhỏ đến lớn chưa từng cùng người khác động tay, càng không có tát qua người khác, lúc này đây nàng thật sự là khó thở mới có thể xúc động như thế, mà sau khi đánh Từ Băng Nguyệt, trong lòng Ngôn Vũ Nặc ghen một cục tức cuối cùng cũng xả ra không ít.

Thì ra, tát người thật sự có thể làm cho nội tâm nóng nảy phần nộ của mình thoải mái không ít.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 183: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (25)

Edt: Mít

"Ngôn Vũ Nặc!"

Từ Băng Nguyệt bất thành linh bị một bàn tay đánh choáng váng, nàng ta che lại bên mặt đỏ rực của mình, ánh mắt có sắc lạnh chợt lóe qua.

"Vũ Nặc tỷ, ngươi làm gì vậy? Làm gì gọi là thay Tô Văn tỷ tỷ đánh?"

Thấy Từ Băng Nguyệt vẻ mặt vô tội, Ngôn Vũ Nặc nhìn không được ngẩng đầu nhìn Thẩm Thịnh Bắc đứng ở một bên thần sắc nghi hoặc.

"Ngươi là Thẩm Thịnh Bắc?"

Nghe Ngôn Vũ Nặc hỏi, Thẩm Thịnh Bắc gật gật đầu, lúc đầu thời điểm Ngôn Vũ Nặc xông tới đánh Từ Băng Nguyệt, Thẩm Thịnh Bắc có thời gian ngăn lại, nhưng nghe được nàng nhắc tới tên Tô Văn, Thẩm Thịnh Bắc bản năng liền ngậy ra một lúc, không có lập tức ra tay.

"Từ Băng Nguyệt."

Thấy Thẩm Thịnh Bắc thừa nhận thân phận của mình, Ngôn Vũ Nặc lại quay mặt đi nhìn Từ Băng Nguyệt.

"Thẩm đại ca vị hôn phu của Tô Văn, ngươi cùng hắn ở bên nhau lồi lồi kéo kéo, ngươi không cảm thấy làm như vậy Tô Văn rất thất vọng sao?"

"Ta cùng Thẩm đại ca quang minh chính đại ta sợ cái gì? Vũ Nặc tỷ nếu cảm thấy không ổn, ngươi có thể đi nói cho Tô Văn tỷ tỷ, nàng ta đã không cần Thẩm đại ca, ta vì sao không thể cùng Thẩm đại ca ở bên nhau?"

Từ Băng Nguyệt trả lời có thể nói ba phải cái nào cũng được, mục đích chính là làm Ngôn Vũ Nặc bị lẫn lộn nghe nhìn.

"Ha ha."

Nghe lời nói của nàng ta, Ngôn Vũ Nặc cuối cùng cười cười, nàng vừa rồi chính là cố ý hỏi như vậy, không nghĩ tới Từ Băng Nguyệt đúng là dám trả lời.

"Ai nói với ngươi Tô Văn không cần Thẩm Thịnh Bắc?"

Ngôn Vũ Nặc từ trong lòng ngực mình đem thư của Tô Văn lấy ra.

"Sau khi ngươi đi gặp nàng, Tô Văn liền ở Tông Nhân Phủ tự sát! Đây là di thư của nàng! Từ Băng Nguyệt, ngươi dám nói cho Thẩm Thịnh Bắc biết ngươi ở Tông Nhân Phủ nói cái gì với Tô Văn sao?"

"Cái gì?"

Nghe được Tô Văn vậy mà tự sát Từ Băng Nguyệt cũng ngoài ý muốn, mà Thẩm Thịnh Bắc đứng một bên đột nhiên tiến lên một bước, gắt gao đè lại bà vai Ngôn Vũ Nặc.

"Ngươi nói chính là sự thật? Tô Văn..... Tiểu Văn nàng thế nào? Có cứu được hay không?"

"Thì ra ngươi còn biết quan tâm nàng?"

Ngôn Vũ Nặc xoay người lại nhìn Thẩm Thịnh Bắc đang mơ mơ hồ hồ.

"Từ Băng Nguyệt nói với Tô Văn, ngươi cùng nàng ta mới là thật tình yêu nhau, Tô Văn là vì thành toàn cho các ngươi mới đi tìm cái chết!"

"Băng Nguyệt!"

Nghe Ngôn Vũ Nặc nói, ánh mắt Thẩm Thịnh Bắc như dao nhỏ lạnh lùng dừng ở trên mặt Từ Băng Nguyệt...

"Nàng ấy nói đều là sự thật? Ngươi thật là nói như vậy với Tô Văn?"

"Ta..... Ta....."

Từ Băng Nguyệt trong khoảng thời gian ngắn có chút hoảng loạn, nàng ta không biết Ngôn Vũ Nặc cuối cùng biết được bao nhiêu, càng không biết di thư kia của Tô Văn kia viết cái gì, như vậy trong thời gian ngắn nếu muốn tìm một lí do thoái thác khác còn phải không làm cho người ta hoài nghi, đây tuyệt đối là yêu cầu rất cao.

Mà Thẩm Thịnh Bắc một bên nhìn thấy phản ứng Từ Băng Nguyệt, trong lòng đã có đáp án, trách không được nàng ta vẫn luôn khuyên mình không cho mình đi tìm Tô Văn đối chất.

Trách không được trước kia mỗi lần tới truyền tin cho mình nàng ta luôn cố ý kéo dài thời gian nói đồng nói tây.

Thẩm Thịnh Bắc đem tất cả mọi chuyện liên hệ với nhau, rất nhanh liền hiểu rõ tâm tư của Từ Băng Nguyệt.

Quả nhiên, thâm cung nội viện, nơi nào có tỷ muội tình thâm?

“Ngươi thật là ác độc!”

Thẩm Thịnh Bắc hung hăng nhìn Từ Băng Nguyệt, trong ánh mắt trừ bỏ căm hận còn có chán ghét thật sâu, cho tới nay Thẩm Thịnh Bắc đều là một người đặc biệt chính trực, hẳn ngày thường hận nhất những người tham hư vinh tạo chuyện thị phi, hiện giờ thấy rõ bộ mặt thật của Từ Băng Nguyệt, Thẩm Thịnh Bắc tự nhiên sẽ không cho nàng ta sắc mặt tốt, càng sẽ không có một chút không đành lòng nào.

Xoay người, Thẩm Thịnh Bắc lại nhìn nhìn đến Ngôn Vũ Nặc vẻ mặt đau lòng.

“Ngôn cô nương, đa tạ ngươi đem tất cả chân tướng nói cho ta, Tô Văn nàng thế nào rồi?”

“Tô Văn được cứu rồi, không có nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng vẫn còn đang hôn mê.”

Về hiện trạng của Tô Văn, tự nhiên là do Bạch Bội nói cho Ngôn Vũ Nặc, hơn nữa Bạch Bội còn có lòng tốt nhắc nhở Ngôn Vũ Nặc, Tông Nhân Phủ xảy ra chuyện như vậy nên phải báo cho bề hạ để người định đoạt, cho nên hiện tại Tông Nhân Phủ đã miễn thăm hỏi, bọn họ nếu muốn đi thăm Tô Văn, phải chờ sau khi bề hạ đem chuyện này xử lý xong. ....

Bởi vì Ngôn Vũ Nặc đứng lúc xuất hiện, tránh cho bị kịch Thẩm Thịnh Bắc bị Từ Băng Nguyệt lừa gạt, kết cục mọi chuyện tự nhiên là Thẩm Thịnh Bắc cùng Ngôn Vũ Nặc một trước một sau rời đi, mà một mình Từ Băng Nguyệt lưu lại đứng tại chỗ mặt đầy oán độc nhìn chằm chằm thân ảnh rời đi của Ngôn Vũ Nặc ——

Ngôn Vũ Nặc, ngươi cái đồ ngu xuẩn thích xen vào việc người khác này!

Ta sẽ không tha thứ cho ngươi, ngươi không cho ta hạnh phúc, ta cũng sẽ không để cho ngươi được sống tốt!

Nếu Thẩm đại ca đã ghét bỏ ta, như vậy ngươi dựa vào cái gì có thể cùng Lục ngự y có đôi có cặp?

Từ Băng Nguyệt vẫn luôn là người như vậy, một khi gặp được bất kì chuyện đều sẽ là người khác sai, nàng ta không tìm nguyên nhân ở trên người mình, nàng ta chỉ biết là, nàng ta mà không được tốt, thì nàng ta phải làm cho tất cả mọi người cũng đều không tốt..

Ngôn Vũ Nặc, ngươi chờ đó!

Mang cảm giác mãnh liệt căm hận đối với Ngôn Vũ Nặc dưới đáy lòng, Từ Băng Nguyệt chậm rãi xoay người cũng không có trở về Thượng Phục Cục, mà là một mình hướng về một nơi khác trong hậu cung chậm rãi đi. ....

Đêm khuya.

Đêm đông rét lạnh, Lục Mục Tuần không có mang đèn lồng, một mình theo con đường trong trí nhớ, chân trước chân sau đi tới một chỗ không có bố trí thiên điện trong hậu cung.

Bốn bề vắng lặng, gió đêm nức nở.

Lục Mục Tuần nắm thật chặt áo bông trên người mình, ánh mắt nhìn xung quanh, không bao lâu liền có một thân ảnh nho nhỏ lọt vào mí mắt hắn.

Thân ảnh kia ở trong bóng đêm vội vàng mà đi, rất xa chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng mơ hồ, chờ đến khi đi vào, hắn mới phát hiện toàn thân người kia đều được bao phủ ở dưới áo khoác liền mũ màu đen dày nặng.

“Vũ Nặc?”.

Lục Mục Tuần thấp giọng gọi một tiếng, thân ảnh kia nghe được giọng nói của hắn không tự chủ được bước chân nhanh hơn, theo âm thanh kia trực tiếp đi tới trước người Lục Mục Tuần.

"Vũ Nặc. ...."

Lục Mục Tuần vừa định hỏi Ngôn Vũ Nặc vì sao hẹn mình đến chỗ này, người trước mắt lại đột nhiên xóc mũ lên, dưới mũ vậy mà lại lộ ra khuôn mặt của Ngôn Vũ Khuyên!

“Ngôn Mỹ nhân?”

Lục Mục Tuần hơi lui về phía sau một bước có chút kinh ngạc nhìn Ngôn Vũ Khuyên.

“Ngươi làm sao. ....”

“Là tỷ tỷ hẹn ta tối!”

Lúc này Ngôn Vũ Khuynh cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn Lục Mục Tuần:

“Làm sao chỉ có một mình Lục ngự y, tỷ tỷ ta đâu?”

“Không xong!”

Lục Mục Tuần nghe Ngôn Vũ Khuynh nói, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Mà lúc này Ngôn Vũ Khuynh cũng nghĩ đến cái gì, đáng tiếc tất cả đều đã muộn, ánh lửa tận trời đem màn đêm chiếu sáng, một đoàn nội thị cầm đuốc trong tay dưới sự dẫn dắt của Uông Ý đem hai người bao vây lại, mà lúc này đứng ở bên cạnh Uông Ý, thỉnh linh chính là Từ Băng Nguyệt!

Nói đến Ngôn Vũ Khuynh này ngày thường cũng là người đặc biệt cẩn thận, nhưng lần này vẫn tin lời Từ Băng Nguyệt nói, tất cả đơn giản là do Từ Băng Nguyệt quá hiểu bọn họ.

Nàng ta bắt chước bút tích của Ngôn Vũ Nặc hẹn Lục Mục Tuần, sau đó lại gửi cho Ngôn Vũ Khuynh một phong thư kêu nàng ta một mình vào ban đêm đến nơi đây cùng nhau thương lượng chuyện Tô Văn.

Hiện tại đúng là thời điểm Ngôn Vũ Khuynh hoang mang lo sợ, thấy Ngôn Vũ Nặc cuối cùng cũng chịu chủ động định hẹn mình, nàng ta còn tưởng rằng Ngôn Vũ Nặc đã nghĩ thông suốt chịu trợ giúp mình, cho nên Ngôn Vũ Khuynh không hề nghi ngờ, cứ như vậy không hề phòng bị rơi xuống bẫy rập của Từ Băng Nguyệt ——

Cho nên nói, có đôi khi người hại bạn thâm nhất cũng không nhất định là kẻ địch của bạn, mà có khả năng là bạn bè của bạn.

Càng là người thân cận với bạn, thời điểm xuống tay càng nhanh, chuẩn và tàn nhẫn!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Hậu Cung Thánh Mẫu Truyện (xong)

Edt: Mít

Ngôn Vũ Nặc qua buổi sáng ngày hôm sau mới biết được tin tức Lục Mục Tuần cùng Ngôn Vũ Khuynh bị bắt, mà cùng thời gian, Thượng Phục Cục cũng bắt đầu lan truyền tin Từ Băng Nguyệt bởi vì hồi báo có công đã được bệ hạ nhìn trúng, điều nhập vào trong cung làm ngự tiền thượng nghi.

Ngự tiền thượng nghi, chính là cung nữ bên người bệ hạ, chính là nữ quan có cấp bậc tối cao bên trong hậu cung, từ tiểu cung nữ ở Thượng Phục Cục đến cung nữ bên người bệ hạ, đây quả thật chính là một bước lên trời!

Những người ở Thượng Phục Cục trước lúc Từ Băng Nguyệt rời đi tất cả đều vẻ mặt mỉm cười vây quanh ở bên cạnh nàng ta xum xoe nịnh bợ.

Từ Băng Nguyệt đối mặt với mọi người nịnh bợ vẫn luôn là gương mặt tươi cười đón chào, chờ nàng mang theo tùy tùng của mình vênh vào tự đắc ra cửa lớn Thượng Phục Cục thì nhìn thấy Ngôn Vũ Nặc vừa mới từ Thái y viện hồi thăm tin tức trở về, hai người có thể nói là oan gia ngõ hẹp.

"Từ Băng Nguyệt! Ngươi quả thực là quá đáng, là ngươi hãm hại Lục ngự y cùng Vũ Khuynh, nhất định là ngươi! Ta muốn mang ngươi đến trước mặt bệ hạ lý luận!"

Lúc này Ngôn Vũ Nặc đã thấy rõ bộ mặt thật của Từ Băng Nguyệt, thấy nàng ta vẻ mặt xuân phong đắc ý, nàng nhìn không được kích động vọt lên, nhưng nàng còn chưa tới được trước người Từ Băng Nguyệt, đã bị hai cung nữ cấp thấp phía sau Từ Băng Nguyệt ngăn cản.

"Nô tỳ lén mặt, cũng dám nói năng lỗ mãng với thượng nghi! Ngươi có biết tội chưa?"

Đúng vậy, hiện tại Từ Băng Nguyệt đã là thượng nghi địa vị so với Liêu ti nghi còn muốn cao hơn nửa cấp.

Đây là cái gọi là một đêm lên trời, một bước lên mây.

Ngôn Vũ Nặc bị hai cung nữ ngăn cản, đôi tay cũng bị kiềm chế. Nhìn nàng mặt đầy sốt ruột lại không thể làm gì, Từ Băng Nguyệt thư thái cười.

"Ngôn Vũ Nặc, ngươi lại muốn đánh ta? Hừ, chỉ bằng ngươi cũng muốn đánh ta? Người đâu, và miệng cho ta!"

"Bốp bốp!" "Bốp bốp!"

Tiếng bạt tay vang dội bên tai, theo động tác của cung nữ một bên, hai bên mặt của Ngôn Vũ Nặc đều bị bàn tay đánh đến sưng đỏ, khóe miệng cũng dần dần chảy ra vết máu đỏ tươi.

"Được rồi."

Từ Băng Nguyệt làm cái thủ thế, đi từng bước đến trước người Ngôn Vũ Nặc, nàng ta cười khề giờ tay, dùng ngón tay mảnh khảnh của mình nắm cầm Ngôn Vũ Nặc.

"Ngôn Vũ Nặc, chỉ bằng ngươi cũng xứng đấu với ta sao? Ngươi làm Thảm đại ca ghét bỏ ta, ta khiến cho Lục ngự y của ngươi chết không có chỗ chôn."

Nói xong Từ Băng Nguyệt nhin không được nhẹ nhàng nghiêng thân mình, dựa vào bên tai Ngôn Vũ Nặc thấp giọng nói.

"Đứng rồi, quên nói cho ngươi, Thụy Vương điện hạ nghe nói đã được bệ hạ thả ra khỏi Tông Nhân Phủ, ta còn nghe nói Thụy Vương lần này thương thế rất nghiêm trọng, chỉ sợ đời này cũng vô vọng có con nối dõi. Ngươi nói sau khi hấn ra tới sẽ còn đi quản sống chết của Tô Văn sao?"

Thụy Vương được thả ra? Hơn nữa đời này hấn cũng sẽ không có con nối dõi?

Nghe Từ Băng Nguyệt nói, trong đầu Ngôn Vũ Nặc đột nhiên nhớ tới đứa bé trong bụng Ngôn Vũ Khuynh, đó là..... con của Thụy Vương!

Nếu mình đi cầu Thụy Vương điện hạ, Thụy Vương có thể ra tay tương trợ hay không?

Trong lúc nhất thời trong đầu Ngôn Vũ Nặc đột nhiên trào ra cái ý tưởng hoang đường này, rồi lại không cách nào dập tắt được, nàng muốn đi cầu Thụy Vương, Thụy Vương xem mặt mũi của Vũ Khuynh nhất định sẽ đi cứu bọn họ.....

Không thể không nói, lúc này Ngôn Vũ Nặc vẫn là tưởng tượng người trên đời này đều quá mức thiện lương.

Khi nàng hao hết trắc trở đi vào Thụy Vương phủ gặp được Thụy Vương, hơn nữa chính miệng đem chuyện của Ngôn Vũ Khuynh cùng Lục Mục Tuần nói cho Đông Phương Ly, Đông Phương Ly lúc ấy về mặt vui mừng miệng đầy đáp ứng Ngôn Vũ Nặc, đáp ứng với nàng là hấn nhất định sẽ tận lực đem hai người cứu ra.

Nhưng vài ngày sau, Tông Nhân Phủ đột nhiên truyền ra tin tức Ngôn Vũ Khuynh đột nhiên phát bệnh qua đời, hơn nữa theo tin tức truyền vào trong cung còn có một phong huyết thư Ngôn Vũ Khuynh tự tay viết, trên huyết thư, nàng ta thừa nhận mình cùng Lục ngự y dâm dục, thừa nhận mình thẹn với bệ hạ chết chưa hết tội.....

Ngôn Vũ Khuynh đã chết?

Làm tỷ tỷ Ngôn Vũ Khuynh, Ngôn Vũ Nặc một mình chạy tới Tông Nhân Phủ đi lãnh thi thể, nhận được lại là một thi thể có khuôn mặt của Ngôn Vũ Khuynh, nhưng thi thể kia lại không phải Ngôn Vũ Khuynh..

Ngôn Vũ Nặc dù sao cũng là người hết sức quen thuộc với Ngôn Vũ Khuynh, lúc này nàng cho dù có ngốc cũng suy nghĩ cẩn thận một chút mọi chuyện --

Ngôn Vũ Khuynh giả chết, tất cả tự nhiên là thao tác của Thụy Vương điện hạ.

Mà nàng ta trước khi "Sắp chết" lại "Nhận tội" chính là vì muốn chứng thực tội danh của Lục Mục Tuần, để hấn vĩnh viễn không có ngày xoay người, nói cho cùng Lục Mục Tuần xem như một người biết thời thế, nếu hấn bị buộc đến tuyệt lộ liền hướng Hoàng Thượng tố giác quan hệ của Thụy Vương cùng Ngôn Vũ Khuynh, như vậy Thụy Vương tất sẽ chịu liên lụy, mà hiện tại, Ngôn Vũ Khuynh làm người xấu cáo trạng trước, sau đó lại một cái "Chết vô đối chứng", Lục Mục Tuần hiện giờ cho dù có mười cái miệng cũng nói không rõ. Mà nếu hiện tại Ngôn Vũ Nặc phản ứng lại, chạy đến trước mặt hoàng thượng đem tất cả chân tướng nói ra, bệ hạ cũng tuyệt đối sẽ không tin tưởng nàng.

Chiều rút củi dưới đáy nồi này thật sự là làm quá tuyệt!

Nghĩ đến Lục Mục Tuần bị buộc vào tuyệt cảnh còn Tô Văn cũng cùng dạng bị nhốt ở Tông Nhân Phủ không cách nào minh oan cho chính mình.

Ngôn Vũ Nặc chỉ cảm thấy vô lực thật sâu --

Vì sao, người tốt lại không có kết quả tốt?

Bọn họ cuối cùng đã làm sai cái gì, mà phải gặp oan khuất như vậy?

Giờ khắc này, cũng không giống nguyên cốt truyện có Thẩm Thịnh Bắc trợ giúp, đồng thời cũng mất đi che chở của Lục Mục Tuần, thậm chí càng thêm không có hoàng đế Đông Phương Diệu si tình ưu ái, ở thế giới này, hiện giờ chỉ có một mình làm Ngôn Vũ Nặc cuối cùng cũng cảm nhận đầy đủ được sự

đen tối cùng vô tình trong hậu cung.....

Sau khi Từ Băng Nguyệt thượng vị, nàng ta liền bắt đầu lợi dụng quyền lực trong tay mình không ngừng diệt trừ hiểm họa, đầu tiên là hãm hại Liêu ti nghi của Thượng Phục Cục, sau đó lại đem những người có quan hệ tốt với Ngôn Vũ Nặc ở Thượng Phục Cục toàn bộ diệt trừ, sau đó lại thay tâm phúc của mình vào, kể từ đó, cuộc sống của Ngôn Vũ Nặc ở Thượng Phục Cục có thể nói là từng bước gian nan.

Người yêu bị hãm hại, tỷ muội tốt duy nhất đối đãi thật tình với mình cũng thân hãm lao ngục, luôn bắt khuất tại hậu cung cũng lại một bước khó đi, nơi chốn bị quản chế. Tâm Ngôn Vũ Nặc một lòng hướng thiện bất khuất kiên cường, tại hiện thực tàn khốc này cuối cùng cũng dần dần bắt đầu hồng mắt -

"Vì sao? Vì sao ông trời lại không công bằng như vậy?"

Đêm đen nhánh, nàng đứng ở trên một con đường không có bóng người vô lực hò hét.

Ngày mai, chính là ngày Lục Mục Tuần cùng Tô Văn bị hành hình, nhưng Ngôn Vũ Nặc cái gì cũng không làm được, nàng chỉ có thể trở mặt nhìn người tốt với nàng nhất trên thế giới này, yêu nàng nhất đều bỏ nàng mà đi.....

Có đôi khi, làm cho một người thấy rõ hiện thực, cũng không nhất định phải làm cho nàng đồng cảm như bản thân mình cũng bị.

Để nàng làm một người trong cuộc, vẫn luôn phải trở mặt nhìn người bên cạnh mình bị hãm hại, một người lại một người rời đi, mà mình không chỉ trước sau bất lực, còn sẽ chỉ làm cho mọi việc càng ngày càng khó khăn.

Đây là trừng phạt tàn nhẫn nhất.

Giờ phút này Ngôn Vũ Nặc đối với thế giới này, đối với chính mình đều tràn ngập cảm giác tuyệt vọng.....

"Người muốn biết vì sao?"

Một âm thanh thanh lãnh đột nhiên từ phía sau Ngôn Vũ Nặc truyền đến.

Ngôn Vũ Nặc kinh hoàng xoay người liền nhìn thấy Ôn Ưng xách theo đèn cung đình sáng ngời không biết đứng ở phía sau mình từ khi nào, mà nam nhân ưu nhã đứng ở trước người Ôn Ưng, đúng là đương kim thánh thượng Đông Phương Diệu!

"Bệ hạ!"

Ngôn Vũ Nặc lập tức quỳ rạp trên đất, nôn nóng mở miệng.

"Bệ hạ thánh minh! Lục ngự y cùng Tô Văn đều bị oan uổng, cầu bệ hạ nắm rõ!"

Ngôn Vũ Nặc căn bản không có nhiều cơ hội có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, nàng biết lúc này đây là cơ hội cuối cùng của nàng.

"Trẫm biết bọn họ bị oan uổng."

Tô Duệ rũ con ngươi lạnh lùng nhìn Ngôn Vũ Nặc trên mặt đất.

"Tại hậu cung này không cần cái thiện lương vô vị, những thiện lương đó đều chỉ là vô tri ngu xuẩn."

Nhìn thấy bộ dáng Ngôn Vũ Nặc khiếp sợ, Tô Duệ cười lạnh một tiếng, tiếp theo chậm rãi nói.

"Tô Văn biết rõ Ngôn Mỹ nhân phạm sai lầm, lại một hai phải thay nàng ta gánh vác, như vậy nàng nên tiếp nhận trừng phạt mà chính nàng đoạt lấy, đến cả người cùng Lục Mục Tuần, các người biết rõ Ngôn Mỹ nhân có nghiệt chủng, đây là cơ hội tốt để các người cứu Tô Văn ra, lập công lớn, nhưng hai người các người từ bỏ, vì sao? Buồn cười, tỷ muội tình thâm sao? Ngôn Vũ Nặc, người có phải quên mất người căn bản không phải tỷ tỷ của Ngôn Vũ Khuynh hay không, nàng ta cho tới bây giờ chưa từng xem người là tỷ tỷ! Người vì một người chưa từng đem mình trở thành tỷ muội, lại bỏ qua cơ hội tốt nhất cứu Tô Văn ra, cũng làm Lục Mục Tuần hiện giờ hết đường chối cãi không thể thoát thân, người thiện lương như vậy, hiện tại người có cảm thấy chán ghét hay không?"

Chán ghét sao?

Người hẳn là thật sâu chán ghét chính mình, bởi vì bản thân mình sai mà để cho người vô tội bị liên lụy.....

Nghe Tô Duệ nói, vẻ mặt Ngôn Vũ Nặc mờ mịt quỳ gối nơi đó --

Thiện lương vô tri, chính là ngu xuẩn sao?

Thời điểm Ngôn Vũ Nặc sững sờ, Tô Duệ đột nhiên vẫy vẫy tay, Ôn Ưng một bên lập tức hiểu ý, từ trong lòng ngực mình móc ra một chồng giấy viết thư. Nhẹ nhàng ném tới mặt đất trước người Ngôn Vũ Nặc.

"Đây là thư của Ngôn Vũ Khuynh cùng Từ Băng Nguyệt lui tới, hiện tại hai người kia đang ngày ngày suy nghĩ làm sao để giết chết người, người nếu tiếp

tục làm kẻ thiện lương ngu dốt, như vậy trăm liền thành toàn cho người, để người cùng Lục Mục Tuần, Tô Văn, ba người các người cùng nhau đi chết!"

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí Tô Duệ đã lạnh lẽo dọa người.

Đây là.....

Ngôn Vũ Nặc nhìn những lá thư tán loạn trên mặt đất, nàng nhận ra bút kí của Ngôn Vũ Khuynh.

Nhìn Từ Băng Nguyệt cùng Ngôn Vũ Khuynh ở trong thư không ngừng lên kế hoạch muốn hại chết mình như thế nào, ánh mắt Ngôn Vũ Nặc dần dần có biến hóa --

Nàng sao có thể chết? Nàng không thể chết được, không phải bởi vì nàng sợ chết.

Nàng còn chưa cứu được Lục Mục Tuần và Tô Văn, nàng không thể chết được, tuyệt không thể chết!

"Cầu bệ hạ chỉ điểm cho nô tỳ!"

Thật ra Ngôn Vũ Nặc chỉ là quá mức thiện lương cũng không phải thật sự ngu dốt, nàng đã sớm nghe ra ý tứ trong lời nói của bệ hạ, cho nên tại một khắc này, Ngôn Vũ Nặc mới có thể nói ra như vậy.

Nàng biết bệ hạ nói những chuyện này với mình, tuyệt đối không phải chỉ muốn cười nhạo mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

"Trăm có thể tạm hoãn thời hạn thi hành án của Lục Mục Tuần cùng Tô Văn."

Thấy Ngôn Vũ Nặc cuối cùng cũng thông suốt, Tô Duệ nhin không được cười cười.

"Người không cần ngại người ở Thượng Phục Cục nữa, từ ngày mai trở đi người đến bên phía Lương phi hầu hạ đi, thời gian của nàng ta không nhiều lắm, nếu người giúp nàng ta làm việc thật tốt, nàng ta sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện của mình."

Một ngư tiền thượng nghị, hoàn toàn không phải đối thủ của Lương phi, mà đi theo bên người Lương phi, Tô Duệ cảm thấy Ngôn Vũ Nặc tuyệt đối sẽ bị Lương phi làm cho thay đổi, được chỉ dạy, so với hiện tại sẽ "Thông minh" hơn nhiều.....

"Nô tỳ tuân mệnh!"

Nghe Tô Duệ nói, Ngôn Vũ Nặc lập tức dập đầu tạ ơn, chờ nàng lần nữa ngẩng đầu chỉ còn thấy bóng dáng của bệ hạ cùng Uông tổng quản --.

Nếu hậu cung đã được chú định là một nơi ăn thịt người, như vậy nàng không thể luôn ngồi chờ chết chờ bị người khác ăn, tuyệt không không thể!

Ánh mắt Ngôn Vũ Nặc dần dần kiên định, tâm cảnh của nàng ở đêm lạnh này cuối cùng cũng xảy ra biến hóa --

Có một số người, thời điểm bản thân bị buộc đến tuyệt lộ sẽ bộc phát ra tiềm năng vô hạn.

Mà có một số người, chỉ có ở thời điểm người mà bản thân để ý gặp phải tuyệt cảnh, vì người kia, nàng mới có thể kích phát ra lực lượng tiềm tàng ở trong thân thể mình.

Ngôn Vũ Nặc chính là người như vậy, tuyệt vọng vô biên, làm nàng cường đại.

.....

Đông đi xuân tới, từ lúc Ngôn Vũ Nặc vào Tú Ninh cung quả nhiên rất nhanh liền được Lương phi nương nương trọng dụng, lúc này thân thể Lương phi tuy rằng dần dần chuyển biến tốt đẹp, nhưng độc được mẫn tính trong cơ thể nàng lại vĩnh viễn không cách nào thanh trừ, điều này làm cho thọ mệnh của nàng cũng trở nên không còn bao nhiêu.

Cảm giác được mình không sống được bao lâu, Lương phi càng thêm nghiêm túc dạy dỗ Ngôn Vũ Nặc, nàng muốn đem một nữ tử mà đến con gà cũng không dám giết dạy thành một người giết người không chớp mắt, một nữ tử máu lạnh, cái quá trình này thật là vô cùng khó khăn, nhưng lại làm cho Lương phi cảm thấy rất có cảm giác thành tựu --

Nàng phải chết, nhưng nàng phải tự tay dạy ra một cái tai họa, thay thế nàng tại hậu cung này gây sóng gió..

Lúc này Ngôn Vũ Nặc đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sớm đã không còn bộ dáng đơn thuần lúc ấy, Lương phi dạy như thế nào, nàng liền làm như thế đấy.

Nàng dưới đáy lòng đã từng thề qua, nhất định phải đem Tô Văn cùng Lục Mục Tuần cứu ra --.

Nửa đời sau, cứ để cho mình tới bảo hộ bọn họ là được rồi.....

Khi một cái mùa thu lại đến, Tô Văn bị "Nhốt" ở Tông Nhân Phủ đột nhiên nhận được tin nhiệm vụ hoàn thành.

Cái này làm cho Tô Văn kinh ngạc một hồi lâu, cô vẫn luôn cảm thấy làm cho cả người Ngôn Vũ Nặc hoàn thành lột xác ít nhất phải yêu cầu hơn một năm, không nghĩ tới nhanh như vậy đã hoàn thành?

Ngày này, đối với đại đa số người trong hoàng cung mà nói, là một ngày bận rộn bình thường, nhưng đối với Ngôn Vũ Nặc mà nói, đây lại là một ngày vô cùng có ý nghĩa.

Trong hình điện bên trong cung, máu tươi đầy đất tản ra hương vị gay mũi, Từ Băng Nguyệt ngã vào vũng máu, đầy người đều là vết thương, lúc này nàng ta trừng mắt hung hăng nhìn người trước mặt.

"Ngôn Vũ Nặc, tiện nhân ngươi! Là ngươi hại ta!! Là ngươi!"

"A."

Ngôn Vũ Nặc nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, hoàn toàn không màng cung trang màu xanh ngọc của mình nhiễm máu đỏ tươi.

"Làm sao là ta chứ? Mật tin ngươi cùng Thụy Vương phủ lui tới, cũng không phải là ta giao cho Hoàng Thượng."

Chẳng lẽ.....

Chẳng lẽ là nàng ta?

Từ Băng Nguyệt nghe Ngôn Vũ Nặc nói, ánh mắt tràn đầy nghi ngờ..

"Không, nhất định là ngươi, lúc này ngươi còn mưu toan giả biện có ý nghĩa sao?"

"A, Từ Băng Nguyệt, tiếc cho ngươi thông minh một đời, đều lúc này ngươi làm sao lại đột nhiên hồ đồ như vậy chứ?"

Nói tới đây, Ngôn Vũ Nặc nhẹ nhàng dựa vào bên tai Từ Băng Nguyệt nói nhỏ.

"Ta nói cho Ngôn Vũ Khuynh, Lương phi nương nương qua vài ngày nữa sẽ tấn chức Hoàng Hậu, mà thân thể Lương phi nương nương không tốt, bởi vì không thể sinh con, sẽ chọn một vị trong hoàng tộc làm con trên danh nghĩa của mình, vì nhi tử của mình, nàng ta cũng chỉ có thể bán đứng ngươi."

Thật ra ngày tháng Ngôn Vũ Khuynh ở Thụy Vương phủ cũng không quá tốt, Đông Phương Ly vốn không phải thật tình thích nàng ta, sau đó lại mất công cứu nàng ta ra ngoài cũng chỉ là vì đưa bé trong bụng nàng ta mà thôi, hiện giờ đứa bé đã bị Đông Phương Ly ôm đi, đối với Ngôn Vũ Khuynh Đông Phương Ly đã sớm sinh chán ghét, đặc biệt là tướng tượng đến kết cục của mình hôm nay đều là bởi vì nữ nhân này gây ra, tâm muốn giết chết nàng ta của Đông Phương Ly cũng đã có.

Cho nên, ngày tháng Ngôn Vũ Khuynh ở Thụy Vương phủ trên thực tế sống không bằng chết, mà lúc này Ngôn Vũ Nặc ở trong Tú Ninh cung đang được trọng dụng lại lần nữa vươn tay viện trợ cho nàng ta..

Ngôn Vũ Khuynh vẫn luôn cho rằng Ngôn Vũ Nặc vẫn là người đơn thuần thiện lương năm đó, đối với lời nói của nàng tự nhiên vạn phần tin tưởng.

Nghĩ đến bản thân mình mẩu tử chia lìa, lại nghĩ đến Đông Phương Ly thất tín bội nghĩa, Ngôn Vũ Khuynh dứt khoát hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, giả tạo thư từ Từ Băng Nguyệt cùng Đông Phương Ly qua lại hơn nửa ẩn lên con dấu của Thụy Vương phủ, sau đó liền đem tất cả "Chứng cứ phạm tội" đều giao cho Ngôn Vũ Nặc.....

"Ngôn Vũ Nặc, ngươi quả thật thay đổi."

Nghe Ngôn Vũ Nặc nói, Từ Băng Nguyệt ngược mắt nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt này, trước mắt nàng ta, rõ ràng vẫn là người kia, nhưng ánh mắt của nàng đã không còn độ ấm quen thuộc của ngày đó nữa.

"Người đều sẽ thay đổi, ta là bị các ngươi buộc thay đổi."

Hiện tại nếu đem những chuyện Ngôn Vũ Nặc gặp phải viết thành một quyển sách, tuyệt đối có thể gọi là 《 thánh mẫu nghịch tập 》.

Nói xong câu đó, Ngôn Vũ Nặc chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng xoay người rời đi: "Ông tổng quản, công đạo hôm nay liền đưa nàng ta lên đường, để nàng ta chết thối khoai một chút đi!"

Nói xong, Ngôn Vũ Nặc cũng không quay đầu lại rời đi.

"Ngôn Vũ Nặc! Ngươi chết không được tử tế!"

"Ngôn Vũ Nặc, cho dù Lục Mục Tuần đi ra cũng sẽ không còn thích ngươi!"

.....

Phía sau, Từ Băng Nguyệt càng ngày càng ác độc nguyên rủa, sắc mặt Ngôn Vũ Nặc không hề thay đổi ra khỏi hình điện, ánh nắng mùa thu chiếu lên trên mặt Ngôn Vũ Nặc, Ngôn Vũ Nặc hoảng hốt nghĩ đến khoảng thời gian này của năm trước, lần đầu tiên ở trong Thái y viện nàng gặp Lục Mục Tuần

--

Mục Tuần, Tiểu Văn.

Ta làm được.

Ngày mai, ta có thể đi Tông Nhân Phủ đón các người.

Có lẽ, hiện tại ta sẽ làm các người cảm thấy phiền chán, cảm thấy chán ghét, nhưng vì người mà mình muốn bảo hộ, Ngôn Vũ Nặc ta cũng không hối hận.....

Ngày hôm sau, cuối thu mát mẻ, bầu trời xanh thẳm

Ngôn Vũ Nặc mặc cung trang sạch sẽ chỉnh tề, lẳng lặng chờ ở cửa lớn Tông Nhân Phủ.

Theo cánh cửa chậm rãi mở ra, hai hình bóng quen thuộc kia cuối cùng chậm rãi xuất hiện ở trước mặt nàng.

Ngôn Vũ Nặc đứng tại chỗ không có động đậy, lúc này tâm tình của nàng kích động, mà kích động quá nhiều chỉ còn lại vô tận khủng hoảng.

Nàng cảm thấy Tô Văn thiện lương như vậy, Lục Mục Tuần ôn hòa như vậy, hiện tại mình đã sớm không xứng làm tỷ muội với Tô Văn, càng không xứng được Lục Mục Tuần yêu thương..

"Vũ Nặc."

Thấy Ngôn Vũ Nặc vẫn luôn đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, Lục Mục Tuần bước nhanh đến đột nhiên đem nàng ôm ở trong ngực.

Thật ra nàng ở trong cung làm cái gì, Uông Ý đều sẽ mỗi ngày báo cho Tô Văn, Tô Văn lại sẽ cách một đoạn thời gian cùng Lục Mục Tuần tâm sự.

Ngôn Vũ Nặc cho rằng bọn họ không biết gì hết, thật ra bọn họ đã sớm biết tất cả.....

Nhìn hai người ôm nhau dưới ánh mặt trời, Tô Văn lẳng lặng đi đến một bên.

A, nếu lúc này cũng có người tới đón mình, có thể rất giống phim truyền hình của TVB kết cục đại đoàn viên hay không?

Tô Văn cũng chỉ là ngẫm lại mà thôi, cô biết Tô Duệ đã sớm đem Thẩm Thịnh Bắc điều khỏi kinh thành, Hoàng đế bệ hạ sẽ không cho bất kì tiền nhiệm nào có một chút cơ hội nghịch tập.....

Đến thời điểm rồi đi rồi.

Ở thế giới này, Tô Văn vẫn luôn tồn tại theo hình thức thánh mẫu, nhưng thế giới này cũng để cho cô thấy được rất nhiều thứ mà những thế giới khác không có nhìn thấy --

Nhân tâm là thiện hay là ác?

Làm người tốt chuyện tốt, thật sự sẽ không có hảo báo sao?

Thật ra, điều này giống như trung hiếu, ngu xuẩn cùng hiếu nghĩa đều sẽ chỉ làm mọi chuyện càng ngày càng khó khăn, chỉ cần mỗi người chúng ta đều tuân thủ nghiêm ngặt nguyên tắc của bản thân, không thẹn với lương tâm là được rồi.....

"Tiểu Văn."

Trên con đường xanh thẳm xuất hiện hình bóng quen thuộc phản quang mà đến, hần nhẹ gọi nàng tên, ngữ khí trước sau như một vô cùng ôn nhu.

Tô Văn kinh hỉ xoay người, hướng về phương hướng âm thanh truyền đến ưu nhã nhếch khóe môi.....

~~~~~

Cuối cùng cũng xong:3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (1)

Edt: Mít

Tô Văn không nghĩ tới mình vừa làm xong nhiệm vụ trở về, Đinh Giai Giai vẫn còn ở đây, hơn nữa lúc này hai mắt Đinh Giai Giai tỏa sáng về mặt phấn khởi, bộ dáng hoàn toàn không thua gì thời điểm gặp được soái ca tuyệt sắc nào đó.

Cô ấy, điên rồi à?

“Tô Văn, Tô Văn!”

Đinh Giai Giai ở một bên hướng trên người Tô Văn kích động kêu to.

“Nam thần, nam thần của tôi, cô có thấy nam thần của tôi không? Hắn có phải đặc biệt đẹp trai hay không, đặc biệt lãnh khốc, đặc biệt có phong thái hay không?”

Nam thần?

Đinh Giai Giai, nam thần của cô nhiều như vậy, cô nói là người nào hả?

Thấy Tô Văn nghi hoặc nhíu mày, Đinh Giai Giai ở một bên lập tức vươn hai ngón tay ở trước mặt Tô Văn quơ quơ.

“Số 11, số 11 bên kia, được xưng là đệ nhất thiên tài chỉ dưới Từ Sách số 11, Tô Duệ!”

Tô Duệ.....

Ánh mắt Tô Văn híp lại, mắt sắc lạnh lùng..

“Cô hỏi Tô Duệ? Nam thần của cô?”

Hơn nữa dưới Từ Sách gì đó, đó là có ý gì? Tô Tiểu Văn thực khó chịu có biết không?

Cảm giác áp suất quanh thân Tô Văn trong nháy mắt giảm xuống tới âm độ, sắc mặt Đinh Giai Giai cũng biến đổi.

Tiêu rồi! Ngươi xem cái miệng này của bốn bảo bảo, hưng phấn quá độ liền quên mất cảm kị của Tô Văn, nghe nói không thể ở trước mặt cô ấy nhắc tới hai chữ “Từ Sách”, cô ấy sẽ bạo phát!

“Tôi còn có nhiệm vụ, tôi đi trước!”

Đinh Giai Giai thấy tình thế không ổn, lập tức xoay người bỏ chạy, nhìn bóng dáng rời đi của Đinh Giai Giai, Tô Văn rũ mắt nhìn máy truyền tin trên cổ tay của mình ——

Đinh Giai Giai làm sao biết mình cùng Tô Duệ ở trong cùng một thế giới làm nhiệm vụ? Chẳng lẽ.....

Tưởng tượng đến nam nhân của mình cả ngày bị hoa si Đinh Giai Giai kia nhớ thương, sắc mặt Tô Văn lập tức đen lại, nhưng mà lại tưởng tượng đến Tô Duệ cả ngày ở bên cạnh mình, đối với những cô gái khác cũng sẽ không nhìn nhiều thêm một cái, tâm tình Tô Văn cuối cùng tốt hơn không ít ——

Đinh Giai Giai, cô không bị nam thần ngược qua, cô tuyệt đối sẽ không biết nam thần nhà cô có bao nhiêu thâm sâu đâu ~

Nhưng mà như vậy thì sao chứ, Tô Văn lại thích Tô Duệ thâm sâu như vậy, hẳn chỉ thích một mình cô là được rồi, những người khác, quân bọn họ đi tìm chết làm gì ~

Ở máy truyền tin tìm kiếm một chút nhiệm vụ mới nhất, thời điểm nhìn thấy nhiệm vụ nào đó, ánh mắt Tô Văn dùng một chút, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười nghiền ngẫm ——

Cô đã làm qua nhiều tiền nhiệm, nhưng những tiền nhiệm này đều bị chân ái đá cho làm pháo hôi.

Mà nhiệm vụ này rất thú vị, bởi vì bị pháo hôi cướp người, là “Chân ái tiền nhiệm”......

Theo Tô Văn chọn nhiệm vụ, Tô Duệ bên kia cũng liên tiếp ở tổng bộ, trực tiếp chọn vị diện, thời điểm Tô Duệ mở mắt ra, phát hiện mình đang ngồi ở một gian phòng thí nghiệm rộng rãi sạch sẽ.

“Đỗ tiên sinh, bây giờ có thể đưa số liệu vào được không?”

Trợ lý ở một bên nhìn thấy Đỗ Hàm trên ghế mở mắt, lập tức gục đầu xuống cung kính ở bên tai hắn hỏi một câu.

Số liệu?

Tô Duệ xoa xoa ấn đường của mình, chậm rãi đứng dậy đánh giá gian phòng thí nghiệm công nghệ cao thoát nhìn thật đặc biệt này, nơi này là thời đại công nghệ cao nào đó, sinh hoạt của mọi người đều đã hoàn toàn số liệu hóa, mà người sinh hoạt có điều kiện ưu việt còn có thể ra giá trên trời mua người máy trí tuệ nhân tạo phục vụ cho mình.

Đỗ Hàm, trong thế giới này là nam số 2, hần là đại công tử Đỗ gia, cũng là ông chủ của phòng thí nghiệm chuyên nghiên cứu chế tạo trí tuệ nhân tạo.

Hiện tại thân phận của Tô Duệ chính là vị Đỗ Hàm này.

Tô Duệ một bên sửa sang lại cốt truyện của thế giới này một bên nhìn chung quanh, đột nhiên ánh mắt hần dừng ở một vị trí nào đó.

Đó là.....

Tô Tiểu Tô!

Một cô bé thoát nhìn chỉ có bảy tám tuổi đang nhắm mắt lẳng lặng nằm ở trên một cái bàn giải phẫu, dùng mắt thường căn bản nhìn không ra, cô bé lại là một người máy không có máu thịt.

Đúng vậy, đây là người máy bản thể của Tô Tiểu Tô, mà hiện tại lúc này, thân thể này còn chưa có ý thức.

Cô bé yêu cầu số liệu của trí tuệ nhân tạo, mà số liệu đó hiện giờ đều tồn tại trong máy tính cá nhân của Đỗ Hàm cũng chính là Tô Duệ.

“Đỗ tiên sinh?”

Thấy Đỗ tiên sinh bên cạnh nhìn chăm chăm vào “Đỗ tiểu thư” bên kia đến phát ngốc, trợ lý ở một bên nhìn không được lần nữa mở miệng.

“Lần này số liệu là hoàn thiện nhất, lúc này đây nhất định có thể làm cho tiểu thư sống lại.”

Cái gọi là “Sống lại” cũng chỉ là một người máy có được tình cảm cùng loại với nhân loại mà thôi.

Toàn bộ người ở phòng thí nghiệm đều biết Đỗ tiên sinh rất yêu con gái của mình, sau khi con gái hần ngoài ý muốn qua đời hần liền bắt đầu điên cuồng nghiên cứu, chỉ vì muốn để con gái mình “Sống lại” mà thôi.

“Trước tiên không cần đưa số liệu vào.”

Tô Duệ cuối cùng lên tiếng, ngữ khí rất là trịnh trọng.

“Đỗ tiên sinh?”

Trợ lý một bên có chút khó hiểu nhìn Tô Duệ.

“Tôi cần chuẩn bị một chút.”

Tô Duệ mở máy tính cá nhân trước mặt mình ra, đưa mật mã vào cơ sở dữ liệu của mình, cơ sở dữ liệu tồn tại số liệu thuộc về Tô Tiểu Tô.

Nhưng, đây cũng không phải là Tô Tiểu Tô mà hần từng biết, đây là một Tô Tiểu Tô hoàn toàn mới.

Đây không phải điều Tô Duệ muốn.

Hiện tại hần cần một ít thời gian một lần nữa sửa sang lại số liệu, hần muốn một lần nữa biên soạn lại số liệu của Tô Tiểu Tô, để cô bé có được “Ký ức” thuộc về chính mình.....

Cùng thời gian, Yến Kinh, Tô gia.

Tô Văn còn chưa hoàn toàn khôi phục ý thức đã nghe được một nam một nữ đang nắn nắn nhau ——

“Tô Kiến Quân! Đây là ông lòng tham không đáy! Luôn không ngừng tìm cơ hội tiền Đỗ thiếu, hiện tại thì tốt rồi, con gái chúng ta cũng đã bị Đỗ thiếu đá rồi, bây giờ ông vừa lòng chưa?”

“Lý Mỹ Quyên, bà đừng đem mình nói đến cao thượng như vậy, nếu không phải bà tham hư vinh khắp nơi cùng những quý phu nhân đua đòi, đem mặt mũi của Đỗ gia đều ném đi, Đỗ thiếu sẽ nhẫn tâm đem chúng ta đuổi ra khỏi Đỗ gia sao?”

Đỗ gia.

Tô Văn nghe đối thoại của hai người, thế mới biết thì ra cốt truyện đã tiến hành đến tình tiết nguyên chủ Tô Văn bị Đỗ Thần đuổi đi rồi?

Đỗ Thần chính là nam chính trong thế giới này, hần là nhị thiếu gia Đỗ gia, người thừa kế gia tộc Đỗ thị.

Ở thế giới này, Đỗ gia có tài sản hơn vài trăm tỉ, có thể nói là giàu không thua kém gì nhà nước, mà Đỗ gia chỉ có hai vị thiếu gia, đại công tử bởi vì tuổi trẻ mất đi con gái thân yêu của mình, mấy năm nay vẫn luôn dốc lòng nghiên cứu người máy trí tuệ nhân tạo, đối với sản nghiệp của Đỗ gia luôn chẳng quan tâm.

Mà nhị thiếu gia Đỗ gia là Đỗ Thần lúc đầu là một hoa hoa công tử ăn chơi trác táng, trong lúc học đại học lại đối với hoa hậu giảng đường bình dân Tô Văn nhất kiến chung tình.

Đáng tiếc hai người bản phủ chênh lệch quá lớn, đoạn tình yêu này bị gia trưởng Đỗ gia phản đối.

Tô Văn có một đôi cha mẹ xuất thân nghèo khó nhưng lại đặc biệt tham tài, cho nên khi Đỗ gia đưa ra “phí chia tay” kết xù trước mặt, bọn họ dứt khoát kiên quyết mang theo con gái đi nơi khác.

Sau khi thất tình Đỗ Thần mượn rượu mua say, bị Lăng gia đang kẻ bên bờ phá sản tính kế, cùng với thiên kim Lăng gia là Lăng Thất Nguyệt xảy ra quan hệ.

Chuyện này dưới kế hoạch của Lăng gia bị các nhà báo lớn vừa vụn bắt gặp.

Mà lúc này Đỗ Thần đang cùng cha mẹ mình giận đối đầu dứt khoát đâm lao phải theo lao, tuyên bố với mọi người hẳn muốn cưới Lăng Thất Nguyệt làm vợ!

Lăng Thất Nguyệt chính là nữ chính trong thế giới này, cô từ nhỏ ăn sung mặc sướng mà lớn lên, tính cách đơn thuần trong một lần “Say rượu” mơ mơ màng màng hồ đồ lên giường với Đỗ Thần.

May mắn, Đỗ Thần là một nam nhân có trách nhiệm, hẳn ở trước mặt truyền thông hứa hẹn nguyện ý cưới cô.

Mà Lăng Thất Nguyệt đối với phương diện tình cảm hoàn toàn không hiểu, nhưng đối với Đỗ Thần cũng hoàn toàn không chán ghét, sau khi cô gả vào Đỗ gia vốn định cùng Đỗ Thần sinh hoạt thật tốt, nhưng sau khi thành hôn, Đỗ Thần chỉ có ở trước mặt cha mẹ hẳn mới có thể đối với mình gặp dịp thì chơi, một khi rời khỏi tầm mắt người khác, hẳn tuyệt đối sẽ không sẽ chạm vào mình.

Cái này làm cho Lăng Thất Nguyệt cảm thấy thật ủy khuất, cô cho rằng Đỗ Thần còn hiểu lầm mình là người tùy tiện, một ngày kia, cô thử đối tốt với Đỗ Thần, thử tiếp cận tâm hắn, nhưng cô làm tất cả đều bị Đỗ Thần coi như có thâm ý khác.

“Cô làm tất cả còn không phải là vì tiền sao? Lăng gia các người đưa cô đưa lên giường tôi, còn không phải là vì để tôi giúp các người vượt qua cửa ải khó khăn sao? Tiền này cho cô, sau này đừng làm ghê tởm tôi nữa!”

Khi Đỗ Thần về mặt khinh thường đem một tờ chi phiếu đưa tới trước mặt Lăng Thất Nguyệt, cô cuối cùng mới biết, một mảnh thật tình của mình đã thanh toán sai.

Lăng Thất Nguyệt cự tuyệt chi phiếu của Đỗ Thần, một mình lái xe chạy về Lăng gia, cô muốn cùng Đỗ Thần ly hôn! Cô không thể chịu đựng được mình thật tình như thế mà lại bị giam đày. Nhưng quyết định của Lăng Thất Nguyệt lại bị người trong nhà kịch liệt phản đối, lúc này Lăng Thất Nguyệt cuối cùng mới phát hiện ra chân tướng ——

Thì ra, ngày đó cô cùng Đỗ Thần thật sự bị tính kế, mà người tính kế cô lại chính là anh trai ruột của cô Lăng Ngân Châu.

~~~~~

Mọi người đã bắt choáng ngợp vì lần bạo 17c vừa rồi chưa.. Có tình thần tiếp tục bước sang TG mới khôngggggggg..

Nhiều lần ta tự hỏi có phải ta quá khốn nạn rồi không =)) đăng truyện chặn đầu người ta thế này có ngày người ta chửi cho sml...:3

Khá lo có ngày bị bóc phốt vì tội đăng truyện chặn đầu thế này.. Khụ khụ

□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (2)

Edt: Mít

~~~~~

“Lăng Thất Nguyệt, em cho rằng chỉ bằng nhan sắc của em mà vào được mắt của Đỗ thiếu sao? Nếu không phải thấy em lớn lên có vài phần giống người yêu Đỗ thiếu, anh cũng sẽ không mất công đưa em lên giường Đỗ thiếu như vậy.”

Lăng Ngân Châu thấy em gái mình không biết tốt xấu như thế, cũng nhìn không được lộ ra một mặt ích kỷ lãnh khốc của mình.

Lúc này Lăng Thất Nguyệt đã chết lặng, thì ra mình không chỉ là công cụ của người nhà, ở trong mắt Đỗ Thần mình bất quá cũng chỉ là một thể thân hần dùng để đối kháng với cha mẹ hần mà thôi.

Thật là buồn cười!

Đối với người nhà hoàn toàn thất vọng, Lăng Thất Nguyệt tâm thần hoảng hốt lái xe ra cửa, kết quả ở nửa đường gặp tai nạn giao thông ngoài ý muốn, tuy rằng cô cũng không có chịu thương tổn gì, nhưng bác sĩ bệnh viện lại nói cho cô biết cô đã có thai.

Đứa nhỏ này không được chúc phúc, nhưng nó lại là người thân duy nhất hiện tại của Lăng Thất Nguyệt, cô biết hiện tại mình không thể về Lăng gia cũng không thể về Đỗ gia.

Đỗ Thần sẽ không để cô sinh đứa bé này ra, vì sinh mệnh nhỏ trong bụng mình, Lăng Thất Nguyệt làm một chuyện điên cuồng nhất đời này của mình, cô đem tất cả số tiền mà mình dành dụm đều lấy ra, một mình ngồi máy bay rời khỏi thành phố mà mình từ nhỏ lớn lên.

Lăng Thất Nguyệt đi rồi, một nữ nhân bé nhỏ không đáng kể rời đi, đối với Đỗ Thần mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

5 năm sau, cha mẹ Đỗ Thần đi máy bay ngoài ý muốn qua đời, Đỗ Thần chính thức tiếp nhận Đỗ thị trở thành phú hào trẻ tuổi nhất toàn thế giới.

Mà trên báo chí cùng tạp chí nhìn thấy tin tức Đỗ Thần, cha mẹ Tô Văn là Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên lại động tâm tư của mình ——

Nếu lão gia phụ nhân của Đỗ gia đều không còn nữa, hiện tại toàn bộ Đỗ gia đều do Đỗ Thần định đoạt. Nếu lúc này con gái của mình trở về tìm hần hòa hợp trở lại như vậy hai người mình kiếp này không phải vô ưu vô lo rồi sao?

Không thể không nói, hai người bàn tính khá tốt, nhưng Đỗ Thần lại không phải tên ngốc, hần đã tra được năm đó bọn họ cầm tiền rời đi, cuối cùng vẫn là Lý Mỹ Quyên nghĩ ra biện pháp, bà ta buộc Tô Văn dựa theo kế hoạch của mình mà làm, ở trước mặt Đỗ Thần diễn khổ nhục kế, cố gắng đem lí do hai vợ chồng bọn họ năm đó thấy tiền sáng mắt suy diễn thành bị Đỗ gia áp bách “Bị bắt dắc dĩ”, “Cùng đường”.....

Tô Văn vốn chính là người mềm lòng không có chủ kiến của mình, đối với lời nói của cha mẹ nói gì nghe nấy, hơn nữa mấy năm nay cô cũng không quên được Đỗ Thần, cũng từng ảo tưởng đến có một ngày sẽ cùng hần quay lại, hiện giờ cơ hội ở trước mắt cô làm sao lại từ bỏ?

Một năm sau, Tô Văn theo cha mẹ của mình trở lại Yến Kinh, lúc này tiền mà lúc trước Đỗ gia cho đã bị hai vợ chồng tiêu xài gần hết, một nhà ba người bọn họ chỉ có thể thuê một căn phòng cũ nát, Tô Văn dựa theo kế hoạch mẹ mình thiết kế, cuối cùng lại lần nữa gặp lại Đỗ Thần.

Mỗi một nam nhân trong lòng đều sẽ có một ánh trăng sáng.

Khi Đỗ Thần nhiều năm sau lần nữa gặp được chân ái của mình, vẫn sẽ nhìn không được động tâm.

Tuy rằng đối với lý do năm đó Tô Văn rời đi, Đỗ Thần có chút hoài nghi, nhưng hần cũng không có nghĩ nhiều, đặc biệt là tận mắt nhìn thấy một nhà của Tô gia sinh hoạt khó khăn, Đỗ Thần dứt khoát đem người nhà Tô Văn vào ở trong Đỗ gia.

Lúc này Đỗ Hàm vẫn luôn ở phòng thí nghiệm rất ít trở về, Đỗ gia cũng chỉ có một mình Đỗ Thần mà thôi.

Sau khi vào Đỗ gia, vợ chồng Tô Kiến Quân vừa nghĩ ra biện pháp lừa tiền Đỗ Thần, một bên xúi giục con gái mình cùng Đỗ Thần gạo nấu thành cơm..

Nhưng Đỗ Thần thật sự là quá bận, rất ít về nhà, cho dù ngẫu nhiên về nhà cũng đều là ở lúc rạng sáng.

Tô Văn ở Đỗ gia nửa năm vẫn luôn không có cơ hội cùng Đỗ Thần tiến thêm một bước, thật vất vả chờ đến sinh nhật của Đỗ Thần, ngày này Tô Văn đã làm tốt chuẩn bị hiến thân, nhưng đột nhiên có một vị khách không mời mà đến tiến vào Đỗ gia.

Vị khách không mời mà đến này là một tiểu shota năm tuổi, khuôn mặt thẳng nhóc với Đỗ Thần giống nhau như đúc, vừa vào cửa liền kêu Đỗ Thần là ba ba..

Không sai, đây là con trai của Lăng Thất Nguyệt vì Đỗ Thần mà sinh ra —— Lăng Lệ, nữ danh Thiên Thiên.

Thì ra, hai tháng trước Lăng Thất Nguyệt vẫn luôn sinh hoạt ở nước ngoài cũng đã trở lại, cô lần này trở về tính cùng Đỗ Thần làm thủ tục ly hôn, sau đó đến nước ngoài định cư, để con trai ở bên kia đi học.

Mà tiểu shota Thiên Thiên biết được quyết định của má mi nhóc, nhóc lại đi trước một bước đến Đỗ gia, tính gặp ba ba "tra nam" trong truyền thuyết kia một lần...

Không sai, đừng nhìn Thiên Thiên tuy rằng chỉ có 5 tuổi, nhưng thẳng bé lại là một thiên tài nhi đồng ——

Thẳng bé năm tuổi đã có thể nói mười tám quốc ngữ, còn có thể ở trên thị trường chứng khoán hô mưa gọi gió; càng am hiểu tất cả kĩ thuật của một

hacker, có thể trực tiếp xâm lấn hệ thống phòng ngự của một quốc gia, thậm chí nhóc còn cùng lão đại hắc bang trên quốc tế xưng huynh gọi đệ ~

(quá cmn ảo diệu rồi.. Ta thua ~)

(quy) với cái môtip thiên tài 5t này, hầu như con của nam nữ chính là auto thiên tài đến giết mình, chẳng có một đứa nào bình thường cả.v)

Đây là nữ chủ đại nhân vì nam chủ đại nhân sinh hạ thiên tài bảo bảo ——

Ai cũng đừng hâm mộ, hâm mộ cũng vô dụng! Ai bảo người ta từ trong bụng mẹ liền tự mang theo bản năng vô địch?

Tiểu Thiên Thiên xuất hiện, làm Đỗ Thần kinh hi đồng thời hoài nghi, cũng làm cho quan hệ giữa Tô Văn cùng Đỗ Thần xuất hiện vết rách đầu tiên.

Tô Văn không cách nào tiếp thu sự thật Đỗ Thần đã có con trai lớn như vậy, mà Đỗ Thần sau khi đã xác định Thiên Thiên chính là con trai của mình, liền sùng ái thằng bé bằng mọi cách, điều này càng làm cho Tô Văn ghen ghét.

Đương nhiên, lúc này Tô Văn cũng không có bị ghen ghét làm cho choáng váng đầu óc, cô cũng thử cùng Thiên Thiên giao tiếp, thử nói bóng nói gió thân phận của ma mi thằng bé, mà thiên tài bảo bảo của nữ chủ đại nhân nhà chúng ta làm sao những đứa trẻ bình thường có thể so sánh?

Tiểu Thiên Thiên ở trước mặt Đỗ Thần bán các loại manh giả vờ đáng thương, ở trước mặt Tô Văn lại châm chọc mỉa mai cố ý chọc giận cô, sau đó mỗi lần đều sẽ bị Đỗ Thần vừa vụn nhìn thấy, làm Tô Văn có miệng nhưng khó giải thích.

Cứ như vậy, dưới sự làm rối của Tiểu Thiên Thiên, Tô Văn bị thằng bé xem như “Chân ái tiểu tam” từng bước mất đi tâm của Đỗ Thần, mà dưới sự thiết kế của Tiểu Thiên Thiên, vợ chồng Tô Kiến Quân đánh bạc thua một số tiền lớn, bọn họ vậy mà tính toán trộm tranh chữ quý báu của Đỗ gia đi bán, cuối cùng tự nhiên bị bắt được vừa vụn, mà gốc gác của hai người cùng tất cả mọi chuyện năm đó đều bởi vì vậy bị lộ ra ánh sáng.

Chuyện sau đó liền nước chảy thành sông, Đỗ Thần cùng Tô Văn chia tay, một nhà ba người Tô gia bị đuổi ra khỏi Đỗ gia, sau đó Tô Văn bệnh nặng, chờ cô hết bệnh về mặt tiểu tụy lòng nóng như lửa đốt đi Đỗ thị tìm Đỗ Thần, liền nhìn thấy hình ảnh một nhà ba người Đỗ Thần cùng Lăng Thất Nguyệt còn có Tiểu Thiên Thiên ở bên nhau hài hòa.

Chịu không nổi kích thích này, Tô Văn nhịn không được xông lên, chất vấn "tiểu tam" Lăng Thất Nguyệt này.

Mà lúc này Lăng Thất Nguyệt đã không còn là tiểu thư Lăng gia đơn thuần năm đó nữa, đối mặt với tình địch vô cơ gây rối, cô chỉ là đạm nhiên cười lấy ra nhãn cười của bản thân.

“Tôi cùng Đỗ Thần mới là vợ chồng hợp pháp, Tô tiểu thư, rốt cuộc ai mới là tiểu tam, từ này dùng để nói tôi sao?”

Lúc ấy cả người Tô Văn đều choáng váng, ở những ngày cô cùng Đỗ Thần tách ra, vợ chồng Tô Kiến Quân sợ kích thích tới cô, nên che giấu chuyện Đỗ Thần đã kết hôn.

Cho nên Tô Văn cho đến giờ khắc này mới biết được, thì ra ở những năm bọn họ tách ra, Đỗ Thần đã sớm kết hôn, mà đứa nhỏ trước mắt này chính là con trai danh chính ngôn thuận của Đỗ Thần, tuyệt đối không phải như mình tưởng tượng là con trai của “Tiểu tam” gì đó?

Tính đến tuổi của đứa nhỏ, thời điểm mình rời đi Yên Kinh, đứa nhỏ này liền có, đây đại biểu cho cái gì?

Cảm giác được mình bị tất cả mọi người lừa gạt, Tô Văn bởi vì tâm lý hồng mắt, cuối cùng đi lên tuyệt lộ.....

Tô Văn chết cũng không có làm cho Đỗ Thần thương tâm bao lâu, có con trai Tiểu Thiên Thiên thông minh đáng yêu này, Đỗ Thần cũng dần dần phát hiện cái tốt của Lăng Thất Nguyệt, cho nên ở thời điểm Lăng Thất Nguyệt muốn ký tên ly hôn, hai cha con tự nhiên là tìm mọi cách ngăn cản cô.

Sau đó lại được con trai của mình làm thần trợ công, Đỗ Thần cuối cùng lấy gia sản hàng tỉ của mình làm sinh lễ, một lần nữa theo đuổi kiều thê trở về, một nhà ba người kết cục đại đoàn viên.....

Đây thật là một câu chuyện vô cùng cảm động nha, khắp chốn mừng vui chuyện xưa ~

Nếu Tô Văn không phải là pháo hôi tiền nhiệm mà nói.....

Lúc này, trong phòng Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên khắc khẩu đã thăng cấp, hai người thậm chí bắt đầu động tay động chân.

“Hai người các người, dừng tay cho tôi!”

Tô Văn đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, ánh mắt sắc bén nhìn hai người trong phòng.

“Hiện tại các người có bản lĩnh sao? Lúc ấy thời điểm bị đuổi ra khỏi Đỗ gia làm sao không thấy hai người các người tức giận như vậy?”

“Tiểu Văn?”

Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên không hẹn mà cùng dừng động tác, hai vợ chồng đều về mặt kinh hãi nhìn con gái đột nhiên có khí tràng. Đây là chuyện gì xảy ra?

Tiểu Văn làm sao lại hoàn toàn thay đổi như một người khác vậy?

Thấy hai người đều nhìn mình, Tô Văn hơi hơi mi.

“Các người còn muốn trở về Đồ gia không?”

“Tiểu Văn, con có biện pháp?”

Nghe Tô Văn nói, Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên lập tức kích động lên, lúc này bọn họ cũng bắt chấp dò hỏi biến hóa của con gái, chỉ cần có thể một lần nữa được trải qua vinh hoa phú quý, bọn họ mới không cần quan tâm nhiều như vậy đâu.

“Biện pháp tôi tự nhiên là có, nhưng các người đừng gây thêm phiền phức cho tôi, tôi phải đợi một thời cơ.”

Tô Văn ở dưới ánh mắt nóng bỏng của hai người vạn phần bình tĩnh trả lời một câu.

Cô phải đợi một người, người kia tự nhiên chính là Đồ Hàm ——

Lần sau trở lại Đồ gia, ai mới là chủ nhân ai lại là khách nhân, chúng ta, chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (3)

Edt: Mít

Bởi vì Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên bị Tiểu Thiên Thiên tìm người thiết kế đánh cược hỏ một số tiền lớn, hiện tại hai vợ chồng còn thiếu không ít nợ cờ bạc, cho nên hiện tại một nhà ba người cũng không dám trở về cái căn phòng nhỏ đã thuê kia, chỉ có thể tránh ở một quán trọ nhỏ dơ loạn.

Hiện giờ khoa học kỹ thuật phát triển như thế, chỉ cần trên người bạn mang theo thiết bị điện tử, sẽ rất dễ dàng bị kẻ thù hoặc là chủ nợ tìm được, mà vì tránh cho chuyện như vậy phát sinh, trên người một nhà ba người Tô gia đến cái chip điện tử hoặc di động cũng không mang.

Phòng không có cửa sổ, trong phòng lại tràn ngập hương vị khó ngửi.

Tô Văn đi nhiều thế giới như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp được cha mẹ tham tài đến mức này, nghe Tô Văn nói có biện pháp trở lại Đồ gia, vừa rồi còn mặt đỏ tai hồng vung tay đánh nhau, hiện tại hai người đã ngồi xỏm trong một góc bắt đầu nghiên cứu thiết kế “cuộc sống phú quý” về sau, làm cha mẹ làm thành cái dạng này, quả thực chính là phản diện kinh điển trong sách giáo khoa.

Ở thời điểm hai người mặc sức đắm chìm trong sự tưởng tượng cuộc sống tương lai đầy tốt đẹp, Tô Văn lặng lẽ ra khỏi phòng.

Rời khỏi quán trọ, đi ở trên đường cái rộng lớn, lúc này Tô Văn mới hít một hơi thật sâu, may mắn, bên ngoài không khí cũng đủ mới mẻ.

Đường phố xa lạ, nơi nơi đều là ô tô điện tử công nghệ cao, thời đại này thật ra rất bảo vệ môi trường, tất cả nguồn năng lượng đều được sử dụng tuần hoàn.

Tô Văn một mình ở bên đường xoay chuyển, thuận tay mua ba phần com hộp cho bữa tối đơn giản lại tiện nghi, nhưng thời điểm cô lại trở lại căn phòng nhỏ, Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên đã sớm không biết tung tích, trong phòng đồ vật vô cùng hỗn loạn, ở trên cái ghế bị ngã xuống đất, có một tờ giấy viết chữ qua loa, Tô Văn cầm lấy tờ giấy kia nhìn nhìn, đó là của những người đòi nợ trước khi đi lưu lại, đại khái là nói bọn họ đem Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên mang đi, nếu người thân của hai người muốn chuộc bọn họ ra thì ít nhất phải đem tiền lãi tháng này là 10 vạn đến chuộc.

Được rồi, đầu năm nay tiền thật sự dễ kiếm lắm sao? Lãi một tháng mười vạn?

Tô Văn đem tờ giấy ném qua một bên, về mặt phiền muộn nhìn ba phần bữa tối mình đã mua ——

Thật là lãng phí, cô mua nhiều hai phần!

Còn về an toàn của Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên? Tô Văn mới không lo lắng. Những tên đòi nợ đó đều là muốn tiền không muốn mạng, hai vợ chồng bị bắt ở nơi đó cũng chỉ ăn chút đau khổ, vừa lúc để cho bọn họ phát triển trí nhớ.

Đem phòng quét tước đơn giản một chút, nghĩ đến đã giao một tháng tiền thuê nhà, Tô Văn cũng từ bỏ ý định đổi chỗ ở, cô mở cửa cho không khí có mùi trong phòng bay đi, sau đó đem bữa tối ăn luôn, còn dư lại hai phần cuối cùng dứt khoát bị Tô Văn lấy ra đưa cho bà chủ của quán trọ nhỏ cùng nhân viên tiếp tân trước quầy.

Bà chủ keo kiệt lúc đầu tức giận nguyên nhân chính là vì chàng vụng bị đám người kia âm ỉ, sau khi cầm bữa tối của Tô Văn một gương mặt lạnh mới dần dần tươi cười.

Cứ như vậy, Tô Văn ở cái quán trọ nhỏ này, bà chủ cũng là một người chơi cờ phiêu, Tô Văn không có việc gì liền giúp bà xem cờ phiêu, thấy Tô Văn thật sự có chút bản lĩnh có thể giúp mình kiếm tiền, thái độ của bà chủ đối với cô cũng càng ngày càng tốt, cuối cùng còn chủ động giúp Tô Văn đổi một gian phòng rộng rãi hơn, còn có thêm cửa sổ.

Lúc này trong bóp tiền Tô Văn đã không còn bao nhiêu tiền, cô không phải không nghĩ tới việc đầu tư, nhưng lấy chút tài chính hiện tại của cô, làm tài chính khởi đầu còn bị chê ít.

Thật là một phân tiền làm khó anh hùng hảo hán mà!

Tô Văn không có biện pháp chỉ có thể tiếp tục ở chỗ bà chủ quán trọ xoay cảm giác tồn tại, độ hào cảm xoay đủ rồi, bà chủ không ngừng cho cô ở phòng tốt, mỗi ngày thời điểm ăn cơm còn sẽ đặc biệt nhiệt tình cùng ăn với Tô Văn.

Cứ như vậy qua hơn nửa tháng, Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên cuối cùng đã trở lại, bộ dáng hai người lúc này có thể nói là thâm trầm đến cực điểm, xem ra bị những tên đòi nợ đó ngược đãi không ít.

“Tiểu Văn, mày làm sao không đi cứu mẹ?”

Tiến vào cửa phòng, Lý Mỹ Quyên đầu bù tóc rối bắt đầu khàn cả giọng khóc lớn.

Tô Văn nghe tiếng khóc nghẹn ngào kia liền nhú mày: “Tôi lấy cái gì cứu các người?”

Tô Văn móc móc túi tiền của mình chỉ móc ra mấy trăm khối tiền lẻ.

“Đây là toàn bộ tài sản của tôi, tình huống nhà chúng ta như thế nào chẳng lẽ các người không biết sao?”

“Mày không có tiền, nhưng không phải Đỗ thiếu có sao? Mày đi khóc đi cầu đi nháo đi!”

Tô Kiến Quân một bên đặt mông ngồi trên giường, vẻ mặt hận rên sắt không thành thép.

“Tôi đã bị Đỗ Thần đuổi ra ngoài, hiện tại hắn đang ôm vợ con sống phong lưu, hắn sẽ quản tôi chết hay sống sao? Các người sử dụng đầu óc một chút được không?”

Sắc mặt Tô Văn lúc này cũng trầm xuống.

“Lại nói, hiện tại các người không phải còn rất tốt, không có thiếu cánh tay thiếu cái chân nào sao? Lúc trước thời điểm mượn một số tiền lớn như vậy, các người nghĩ cái gì? Các người có nghĩ tới hậu quả sao?”..

“Khi đó.....”

Lý Mỹ Quyên ngưng khóc thút thít, vẻ mặt phức tạp nhìn Tô Văn.

“Khi đó chúng ta không phải có Đỗ gia chống lưng sao! Ai biết Đỗ thiếu hắn nói trở mặt liền trở mặt! Thật không đáng mặt nam nhân!”

Nói xong, Lý Mỹ Quyên liền bắt đầu lải nhải mắng Đỗ Thần, thẳng đến khi giọng nói đều khàn, bà ta cũng mắng mệt mỏi, lúc này mới ngừng lại.

Mà Tô Kiến Quân thì sao, hắn không biết từ nơi nào lấy ra một hộp thuốc lá, bắt đầu ngồi ở đầu giường rầu rĩ hút thuốc, mùi vị thuốc lá khó ngửi làm Tô Văn bị sặc đến nhăn cái mũi, cô tiến lên một bước đoạt lấy điếu thuốc của Tô Kiến Quân trực tiếp bóp tắt ném tới thùng rác.

“Mày làm gì?”

Tô Kiến Quân thấy thuốc lá của mình bị lấy đi, lập tức vẻ mặt giận dữ trừng mắt nhìn Tô Văn.

“Ông nói tôi làm gì? Hai người các người nếu nghe lời tôi, tôi có thể cho các người vinh hoa phú quý. Nếu không, hai người liền cút cho tôi!”

Ở nguyên cốt truyện, sau khi Tô Văn tự sát, một đôi cha mẹ tham tài của cô vậy mà chỉ biết lấy chuyện này làm văn, nhân cơ hội từ chỗ Đỗ Thần cầm một số tiền, sau đó liền cao chạy xa bay, ở trong lòng bọn họ căn bản không có cái gọi là tình thân.

Đối với cha mẹ như vậy, Tô Văn tự nhiên cũng sẽ không khách khí.

“Mày nha đầu chết tiệt này!”

Tô Kiến Quân nghe Tô Văn nói, lập tức nổi giận đùng đùng đứng dậy, nhưng tầm mắt vừa tiếp xúc với con người lạnh băng không hề có cảm tình của Tô Văn, hòa khí ở đáy lòng của Tô Kiến Quân lập tức bị dọa tan biến.

Người tham tài đều nhất gan, mà Tô Kiến Quân trên thực tế càng nhất như chuột, người xem hắn ngày thường vui sướng như vậy, trên thực tế lại là một người thật sự túng thiếu.

“Được được.”

Lúc này, Lý Mỹ Quyên cũng đi lên trước hoà giải.

“Tiểu Văn, con gái ngoan của mẹ, đều nghe con, chúng ta đều nghe theo con còn không được sao? Con nói đi muốn chúng ta làm như thế nào!”

“Việc các người phải làm rất đơn giản, mấy ngày này, các người chỉ cần thủ ở bên ngoài sân của Đỗ gia, khi nào nhìn thấy Đỗ đại thiếu trở lại, các người liền xông lên nhận người thân.”

“Nhận người thân?” Nghe Tô Văn nói, Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên đều là vẻ mặt nghi hoặc.

Mà Tô Văn chỉ là vẻ mặt định liệu trước cười cười.

Những người trong giới thượng lưu Yên Kinh đều biết Đỗ đại thiếu là một nam nhân có chỉ số thông minh cao còn EQ lại thấp đến nghiêm trọng, nhớ trước đây hắn từ bỏ thương trường đi làm nghiên cứu, Đỗ lão gia cùng Đỗ phu nhân chỉ đưa ra một yêu cầu, chính là để hắn lập tức kết hôn sau đó sinh cho họ một đứa cháu đích tôn hoặc là cháu gái, như vậy hai người sẽ không can thiệp vào cuộc sống của hắn nữa.

Sau đó không lâu, Đỗ Hàm liền ôm một cô bé tới trước mặt hai người, còn mang thêm một bản xét nghiệm ADN, chứng minh đứa bé này là con gái ruột của hắn.

Đứa bé gái kia tự nhiên chính là con gái của Đỗ Hàm tên gọi Đỗ Vũ, không có ai biết mẹ của cô bé là ai, rất nhiều người đều suy đoán cô bé kia là do Đỗ Hàm tìm người đẻ thuê, mà trên thực tế đứa bé này thật là một đứa trẻ được sinh ra từ ống nghiệm, lấy tinh trùng của cha xác thật chính là Đỗ Hàm, mà trứng của mẹ lại từ người đã mất.....

Thật ra chuyện này chỉ có Đỗ Hàm trong lòng hiểu rõ, năm đó thời điểm hắn quyết định sinh đứa bé từ ống nghiệm đã lựa chọn riêng một vị thiếu nữ bởi vì ngoài ý muốn mà qua đời đóng băng trứng, như vậy để tránh cho một ngày kia sẽ bởi vì gặp được mẹ của đứa nhỏ mà tạo thành bất kì cục diện xấu hổ phức tạp nào.

Khi đó Đỗ Hàm cũng không nghĩ tới một ngày nào đó Đỗ Vũ cũng sẽ rời khỏi mình, Đỗ Hàm là một người vô cùng nghiêm túc và hướng nội, hắn dành cho con gái duy nhất của mình vô tận cung chiều, nhưng Đỗ Vũ ở năm bốn tuổi lại bởi vì ngoài ý muốn trượt chân mà chết non.

Từ lúc đó về sau Đỗ Hàm càng thêm phong bế chính mình, hắn nghĩ mọi cách làm Đỗ Vũ “Sống lại”, thậm chí còn chế tạo ra một người máy công nghệ cao, có được siêu cấp trí tuệ nhân tạo “Đỗ Vũ”, người máy này có khuôn mặt rất giống với Đỗ Hàm, số tuổi đều dựa theo tuổi tác của Đỗ Vũ mà tính.

Đối với ca ca điên cuồng như vậy, Đỗ Thần cũng chỉ có thể cảm thán thế sự vô thường, mà đối với người máy “Đỗ Vũ”, Đỗ Thần cũng không tiếp nhận được.

Ở Đỗ gia có rất nhiều người máy trí năng làm người hầu, trong mắt Đỗ Thần máy móc trước sau chỉ là máy móc, cho dù cô bé có trí năng cao thì cũng vĩnh viễn sẽ không thể trở thành nhân loại chân chính.

Ở thời điểm tất cả mọi người bài xích “Đỗ Vũ”, Lăng Thất Nguyệt lại rất thích “cô bé”, có lẽ là bởi vì duyên cớ đã từng làm một người mẹ đơn thân, Lăng Thất Nguyệt có thể lý giải cảm nhận của Đỗ Hàm, hai người trong quá trình chậm rãi tiếp xúc trở thành bạn tốt, Đỗ Hàm ba mươi tuổi đầu chưa bao giờ nói đến chuyện tình yêu cũng chưa từng động tâm, vào lúc này cũng lạnh lẽo động tâm với Lăng Thất Nguyệt.

Đáng tiếc, hắn chủ định chỉ có thể làm một người bảo hộ thầm lặng mà thôi.....

~~~~~

Chương này thật sự có nhiều chỗ ta rất không hiểu nên edit hơi rối, không mượt lắm. Mọi người thông cảm ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 188: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (4)

Edt: Mít

~~~~~

Vì tương lai vinh hoa phú quý, Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên dựa theo phân phó của Tô Văn, mỗi ngày đi sớm về trễ xác định địa điểm ở bên ngoài cửa Đỗ gia ngồi chờ thời.

Hai thân ảnh lén lút này đã sớm khiến cho tiểu Lăng Lệ chú ý, từ sau khi thuận lợi đuổi đi một nhà ba người của “Tiểu tam”, Lăng Lệ cũng phí sức thật lớn mới thuyết phục được ma mi Lăng Thất Nguyệt dọn về Đỗ gia.

Đương nhiên, hiện tại Lăng Thất Nguyệt còn chưa thể tha thứ cho Đỗ Thần, một lòng một dạ còn nghĩ muốn ly hôn với hắn, mà phát hiện lão ba của mình cũng không đến nỗi cần bã lăm, hiện giờ Tiểu Thiên Thiên đang nghĩ cách làm lão mẹ cùng lão ba hòa hảo trở lại.

Cái gọi là gần quan được ban lộc, nó cũng không tin hai người cả ngày ở cùng một chỗ còn không thể ma sát ra chút lửa nào sao?

Đương nhiên, tiền đề là không thể để người không có mắt nhìn tới quấy rối, tiểu shota chính là thật tàn nhẫn độc ác như vậy nha ~.

“Ba ba.”

Hôm nay, Tiểu Thiên Thiên lại ngồi xe Đỗ Thần từ nhà trẻ trở về, nhìn thấy hai hình bóng quen thuộc cách đó không xa kia, ánh mắt Tiểu Thiên Thiên chợt lóe...

“Ba ba, hai người kia cả ngày ở bên ngoài nhà chúng ta, không phải là muốn bắt cóc con chứ? Con rất sợ! Cô giáo ở nhà trẻ nói hiện tại bên ngoài người xấu rất nhiều!”

Người xấu?

Đỗ Thần theo ánh mắt của Tiểu Thiên Thiên nhìn qua quả nhiên thấy được hai hình bóng quen thuộc lén lút lút, đó không phải Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên sao?

Bắt cóc?

Đỗ Thần trong lòng rung mình, hắn nhớ đôi phu thê này hình như còn thiếu bên ngoài một số tiền lớn, bọn họ cả ngày ở ngoài cửa Đỗ gia đi qua đi lại cũng không giống lúc trước khóc nháo cầu mình cho bọn họ mượn tiền, hay là, bọn họ thật sự có ý xấu muốn bắt cóc con trai mình?

Tương tự đến đây, ánh mắt Đỗ Thần lập tức lạnh băng u ám.....

Chờ đến khi xe tiến vào biệt thự Đỗ gia, cửa lớn chậm rãi đóng lại. Lại đợi trắng một ngày, vợ chồng Tô Kiến Quân đang định rời đi, ai biết lúc này từ bên cửa nhỏ của biệt thự Đỗ gia đột nhiên lao tới mấy bảo tiêu cao lớn uy mãnh, thành thạo đem vợ chồng hai người đánh ngã xuống đất, trực tiếp kéo vào hậu hoa viên Đỗ gia.

Lúc này Đỗ Thần đã thay một thân quần áo ở nhà, khí chất ưu nhã ngồi ở trên bàn gỗ trong hoa viên thưởng thức rượu vang đỏ.

“Nhị thiếu, người đã mang đến!”

Mấy bảo tiêu mặc đồ đen đem vợ chồng Tô Kiến Quân ném tới trước mặt Đỗ Thần, hai người nhìn thấy Đỗ nhị thiếu gia đều sửng sốt một chút, bản năng có chút sợ hãi, nhưng vừa nhớ tới những lời nói của Tô Văn, Lý Mỹ Quyên ngược lại trong lòng yên ổn không ít.

Sợ, sợ cái gì?

Con gái ngoan nói, có đại thiếu chống lưng cho con bé!

Nhưng vấn đề là, Đỗ đại thiếu hắn ở đâu?

Có chút ý vị thâm trường nhìn hai người trước mặt, Đỗ Thần giơ tay, người máy giúp việc nhà ở một bên đã nhanh chân giúp hắn đem ly rượu cùng bình rượu cầm đi.

“Nói đi, các người vì sao vẫn luôn ở gần nhà tôi lằng vằng, các người muốn làm cái gì? Chẳng lẽ..... Còn muốn trộm đồ vật của Đỗ gia tôi?”

“Không, không, không phải!”

Nghe Đỗ Thần nói, Tô Kiến Quân lập tức run rẩy sốt ruột vội phủ nhận.

Cái tên không có tiền đồ!

Lý Mỹ Quyên trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, sau đó hơi thẳng thân thể.

“Chúng tôi, chúng tôi tùy tiện ở chỗ này đi bộ, chẳng lẽ toàn bộ đường cái đều là của nhà cậu?”

“Ha hả.”

Đỗ Thần có chút tà mị cười...

“Không sai, toàn bộ đường cái này đều là sản nghiệp của Đỗ gia tôi.”

Lý Mỹ Quyên:.....

Bà ta làm sao quên mất tài lực của Đỗ gia chứ? Thật là bi ai.

“Cho dù, cho dù toàn bộ đường cái đều là của nhà cậu, cũng phải nhường cho người khác đi chứ?”

Lý Mỹ Quyên hạ quyết tâm muốn giao biện, bà ta tuyệt đối không thể đem mục đích chân thật của mình nói ra.

Nhìn thấy Lý Mỹ Quyên vẫn mạnh miệng như vậy, Đỗ Thần lại nhìn nhìn Tô Kiến Quân bị mình làm cho sợ tới mức run rẩy ——

Chỉ bằng hai người này còn muốn chơi trò bắt cóc? Đây là đang đùa mình sao?

Đã bước đầu xác định hệ số nguy hiểm của hai người rất nhỏ, Đỗ Thần cũng yên lòng, nhưng mà vì cẩn thận hấn vẫn quyết định làm hai người này biến mất từ đây.

“Các người thiếu nợ cỡ bạc bao nhiêu tiền? Tôi giúp các người trả, chúng ta trao đổi điều kiện.....”

Đỗ Thần khom thân mình, ánh mắt lạnh băng nhìn hai người.

“Các người đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi, càng không được xuất hiện ở gần nhà tôi, nếu không..... Đừng trách tôi không khách khí với các người!”

“Này.....”

Tô Kiến Quân có chút ý động, quay đầu dò hỏi về phía vợ của mình.

Ngươi cái đồ không có chủ ý! Giờ phút này Lý Mỹ Quyên cảm thấy mình làm người thật thất bại, người nói xem bà ta lúc trước nào úng nước hay sao mới đồng ý gả cho một tên thiếu đạo đức lại ngu ngốc như vậy.

“Đỗ thiếu, chúng tôi không cần cậu giúp chúng tôi trả tiền, Tiểu Văn nhà chúng tôi nói, lão công của con bé sẽ giúp chúng tôi trả tiền, còn sẽ cho hai chúng tôi dưỡng lão, cho nên ý tốt của cậu chúng tôi không thể nhận!”

Nói tới đây, Lý Mỹ Quyên cảm thấy bản thân mình tự tin không ít ——

Không sai! Chính là cái feel này, lão nương nhất định phải trở thành mẹ vợ của Đỗ đại thiếu, mới không để bụng một chút lợi ích nhỏ như vậy.

(tính hay lắm bà cô ơi:v)

Cái gì gọi là sau này không được xuất hiện ở chỗ này?

Hừ hừ hừ, chờ con gái tôi gả vào Đỗ gia, tôi chính là nửa chủ nhân của nơi này, hoa viên này, biệt thự này, bể bơi này, tất cả ở nơi này không chỉ của một mình Đỗ Thần cậu!

Về sau đều là của chúng tôi, đều là của chúng tôi.....

Đáy mắt Lý Mỹ Quyên có tia tham lam chột lóe qua, liếc thấy thần sắc của bà, Đỗ Thần chỉ nhếch lên khóe môi lạnh lùng cười. Tới hiện tại chẳng lẽ bà ta còn mộng tưởng muốn đem con gái mình gả vào hào môn?

Đỗ Thần không phủ nhận mình đã từng thích từng yêu sâu đậm Tô Văn, thậm chí trước khi Thiên Thiên xuất hiện, hấn nghĩ tới phải cho cô danh phận, cùng cô trải qua một đời.

Nhưng Tiểu Thiên Thiên xuất hiện thay đổi tất cả.

Một người ở trước mặt mình luôn miệng nói dối, thừa dịp mình không ở nhà khi dễ vợ con mình, thật sự đáng giá để mình thích từng yêu sâu đậm sao?

Lúc trước mình nhất định bị mù mắt, mới có thể cảm thấy cô ta là một cô gái tốt.

Đỗ Thần tin tưởng điều mình nhìn thấy, điều mình tra được tất cả đều là chân tướng, hấn đã đối với Tô Văn hết hy vọng, cũng đồng nghĩa đối với cha mẹ Tô Văn, hấn chỉ cảm thấy chán ghét thật sâu.

“Nếu các người không cần tôi trợ giúp vậy càng tốt, nhưng mà tôi hy vọng các người phải nhớ lời tôi nói —— không được lại xuất hiện ở gần đây, nếu không nhất định sẽ cho các người đẹp mặt!”

Nói xong Đỗ Thần lạnh lùng phát phát tay, lập tức có mấy bảo tiêu xông tới kéo Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên đi ra bên ngoài, lúc này một chiếc xe hơi màu đen dài đột nhiên từ ngoài cửa lớn chậm rãi chạy vào, chiếc xe dài màu đen duyên dáng số lượng có hạn dừng ở ngoài hoa viên, cửa xe màu đen chậm rãi mở ra, đầu tiên lọt vào mi mắt mọi người chính là một đôi giày da không nhiễm một hạt bụi, sau đó là quần tây phẳng phiu cùng hai chân thon dài thẳng tắp.

Một nam nhân mặc một thân âu phục màu đen chậm rãi từ trên xe đi xuống, tây trang trên người hần mặc chỉnh tề, tựa như con người hần, ánh mắt đầu tiên nhìn đến cho người ta một loại cảm giác vô cùng nghiêm túc và ưu nhã.

“Đại thiếu!”

Bảo tiêu trong hoa viên nhìn thấy thân ảnh người nọ tất cả đều cung kính cúi đầu thưa hỏi.

Đây là..... Đỗ đại thiếu, Đỗ Hàm?

Lý Mỹ Quyên nghe vậy, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, bà ta đột nhiên dùng sức tránh thoát kiềm chế của bảo tiêu bên cạnh, vài bước liền vọt tới trước mặt Đỗ Hàm.

“Con rể! Chúng ta cuối cùng cũng chờ được con đến!”

Con rể?

Tô Duệ vừa mới xuống xe liền nhìn thấy một nữ nhân đầu tóc rối loạn chạy về phía mình, hần đang định một tát chụp bay bà ta, kết quả nghe được bà ta vậy mà há mồm kêu mình là con rể?

Bác gái, người từ nơi nào chạy ra tới vậy?

Tô Duệ lạnh mặt, khẽ nhú mày, lúc này Đỗ Thần một bên cũng nóng nảy, hần biết tính tình đại ca mình nghiêm túc, lúc này tự nhiên càng không thể để người đàn bà đánh đá Lý Mỹ Quyên ở chỗ này xằng bậy.

“Người đâu, còn không đem bà điên này kéo ra ngoài cho tôi! ”

Đỗ Thần lạnh lùng gầm nhẹ một tiếng, bọn bảo tiêu thất trách lập tức xông lên bắt lấy cánh tay Lý Mỹ Quyên.

Lúc này Lý Mỹ Quyên cũng bất chấp nhiều người như vậy, nhanh miệng hướng về phía Tô Duệ hô to.

“Con rể con nói một câu đi! Là Tiểu Văn nhà chúng ta kêu ta tới tìm con! Con làm sao lại.....”

“Chậm đã.”

Tô Duệ đột nhiên lạnh lùng lên tiếng, đi từng bước, bước đi ưu nhã tới trước mặt Lý Mỹ Quyên.

“Bà nói là Tiểu Văn kêu bà tới tìm tôi? Bà là mẹ của Tô Văn..... Lý Mỹ Quyên?”

“Đúng đúng đúng! Con rể con biết ta?”

Thấy Tô Duệ lập tức kêu ra tên của mình, Lý Mỹ Quyên đang thấp thòm lo âu cẩn thận, nháy mắt khôi phục bình tĩnh.

Mở miệng một tiếng “Con rể” thật là càng kêu càng thuận miệng nha!

Tô Duệ vẫy vẫy tay, ý bảo bảo tiêu ở một bên đều lui ra.

“Tiểu Văn ở đâu? Các người mang tôi đi gặp cô ấy.”

“Anh hai?”

Lúc này Đỗ Thần đã đứng dậy đi tới bên cạnh mấy người, chuyện quỷ dị trước mắt làm Đỗ Thần có chút không thể hiểu được.

Mà ở ngay lúc này, chuyện càng làm cho hần mở rộng tầm mắt đã xảy ra.

Cửa xe ở phía sau Tô Duệ chậm rãi bị người ta đẩy ra, một cô bé lớn lên có bảy tám phần tương tự hần vẻ mặt vui mừng từ trên xe nhảy xuống.

“Ba ba, ba ba, chúng ta đang đi tìm ma mi sao? Đi mau đi mau! Tô Tô rất nhớ ma mi!”

Đây là.....

Đỗ Thần tốt xấu gì cũng biết anh hai mình đã làm chuyện điên cuồng gì, mà Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên thì không biết!

Lúc này nhìn thấy Tô Tiểu Tô lôi kéo góc áo Tô Duệ, ồn ào muốn đi tìm Tô Văn, hai vợ chồng nháy mắt liền hóa đá ——

Con gái ta có một đứa con gái lớn như vậy, chúng ta làm sao không biết nhỉ?

~~~~~  
*Khụ... Máy chương này edit hơi sida, mong chư vị tỷ muội thông cảm.. Khụ khụ khụ..*

*Bùm chúuuu* ♥□♥□♥□♥□♥□

*Gửi cho ngàn chái chym bù đắp nà.. Chiu chiu* □□□□ =))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 189: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (5)

**Edt: Mít**

~~~~~  
Một nhà ba người của Tô Văn ở trong một quán trọ nhỏ giao nhau với Yến Kinh cũ, nơi này tuy rằng giao thông cũng phát triển nhưng ở thời đại siêu tin tức hóa hiện giờ, phòng trọ chung cư cổ xưa như vậy đã sớm bị đào thải rồi, mà những người sinh sống ở nơi này tự nhiên cũng đều là những người có cuộc sống không quá khá giả.

Và bởi vì như vậy, thời điểm chiếc xe hơi dài màu đen phiên bản giới hạn "cánh bạc chi dạ" chạy lại đây, toàn bộ người trong phố đều sôi trào ——

Nghe nói qua "cánh bạc chi dạ" chưa?

Người gặp qua "cánh bạc chi dạ" chân chính chưa?

Nghe nói toàn bộ Hoa Quốc chỉ có một chiếc! Độc nhất vô nhị chân chính, thế giới không có chiếc thứ hai.

Đại đa số mọi người đều chỉ nhìn thấy chiếc xe này trên màn ảnh 3D, nhưng lúc này cảm giác chân động vượt qua rất xa cảm giác lúc đó, đây là xe hơi đẳng cấp chân chính, một đám người yêu xe như mạng vây xem nhìn không được một đường đuổi theo giai điệu màu đen này, sau đó trở mất nhìn chiếc xe "cánh bạc chi dạ" đại biểu cho thân phận cùng tài phú chậm rãi ngừng ở cửa của một quán trọ.

Cửa xe chậm rãi mở ra, quần chúng vây xem chung quanh đều nhìn không được ngừng thở, tất cả mọi người đều biết này chiếc xe là của Đỗ gia, mà chủ nhân của chiếc xe này chính là đại công tử vô cùng thần bí rất ít khi xuất hiện trước mặt công chúng, Đỗ Hàm.

“A!”

Ở trong một mảnh tiếng kinh hô, dẫn đầu xuống xe lại là một người nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi, hần mặc trang phục cực kỳ bình thường, nhưng giờ phút này thần sắc lại vô cùng kiêu căng, theo hần xuống xe chính là một vị nữ nhân khác thoát nhìn trẻ hơn hần vài tuổi.

Hai người kia.....

Đã có người nhận ra hai người vừa mới xuống xe đúng là khách trọ của quán trọ này, chẳng lẽ bọn họ là thân thích của Đỗ gia?

Lúc này bà chủ quán trọ đã sớm ở phía trước nghe được tiếng ồn ào bên ngoài cũng nhanh như chớp chạy tới cửa, nhìn chiếc siêu xe phiên bản giới hạn cuồng tím huyền khốc trước mắt, lại nhìn Tô Kiến Quân đứng ở xa xa vênh vào tự đắc vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, đôi mắt đẹp của bà vừa chuyển, lập tức xoay người hướng về phía trong ôn nhu thét lên.

“Em gái Tiểu Văn, em gái Tiểu Văn, ba mẹ em hình như mang khách tới!”

Tô Kiến Quân này đứng nhìn hần nhất gan, nhưng khẩu khí lại rất lớn, ngày thường ở quán trọ không có việc gì làm, hần liền cùng khách trọ chung quanh ở quán khoác lác nói con rể mình là Đỗ thiếu gia, còn nói biệt thự Đỗ gia xa hoa như thế nào, bể bơi lớn bao nhiêu, người hầu trong nhà đều là người máy trí năng.

Đương nhiên, người ở tại cái quán trọ nhỏ này đều là người khôn cùng thất vọng hoặc là trong cuộc sống gặp phải chuyện trọng đại nào đó dẫn đến suy sụp, mọi người ở bên nhau cũng chỉ nói đủ chuyện trên trời dưới đất, căn bản không có ai đem lời nói của Tô Kiến Quân tin là sự thật.

Nhưng hiện tại, tâm tư của bà chủ lại bắt đầu linh hoạt lên, chẳng lẽ Tô Kiến Quân không phải nói khoác, chồng của Tô Văn thật là Đỗ thiếu gia?

Lúc này, Tô Văn cuối cùng cũng chậm rãi đi tới cửa, nhìn thấy chiếc siêu xe phong cách của nguyên cốt truyện kia, Tô Văn cũng chỉ là híp mắt cười cười.

Mà sau một khắc đó, tươi cười trên mặt Tô Văn chợt tắt hơi cứng đờ một chút, Tô Tiểu Tô vui sướng vô cùng từ trong xe chui ra, cả người đều ăn vạ trong ngực Tô Văn.

“Ma mi, ma mi, con rất nhớ người!”

Đây là.....

Tô Văn sững sờ tại chỗ, cho tới nay cô vẫn luôn xem Tô Tiểu Tô là sủng vật trong 《 Lãng Thần 》, cũng không có xem cô bé như là người thân chân chính của mình.

Trên thế giới này người có thể làm cho Tô Văn chấp nhận, hơn nữa làm cô nguyện ý mở rộng lòng mình không hề giữ lại một chút nào thật sự là quá ít.

“Con là..... Tô Tô?”

Hơn nửa ngày, Tô Văn mới tìm về giọng nói của mình, rũ con người kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Tô đang ở trong lòng ngực mình làm âm ỉ, chính là cái động tác này, chính là đứa bé thích âm ỉ này, giống với Tô Tiểu Tô trong 《 Lãng Thần 》 như đúc.

“Là con, là con, con đã trở về!”

Tô Tiểu Tô nghe Tô Văn nói lập tức nâng khuôn mặt nhỏ, nháy cặp mắt mười phần giống Tô Duệ, về mặt đáng thương hề hề nhìn Tô Văn.

“Ma mi, người nhớ con không?”

Làm một trí tuệ nhân tạo cao cấp được đưa tình cảm của nhân loại vào hệ thống, trình tự của Tô Tiểu Tô chỉ có hai người thân là Tô Văn cùng Tô Duệ, thời điểm khi cô bé ở trong thế giới 《 Lãng Thần 》 vô biên vô hạn phiêu đảng, bé không lúc nào là không tưởng niệm bọn họ.

Khi đó Tô Tiểu Tô rõ ràng biết mình chỉ là một số liệu được phục chế, đời này chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại bọn họ, nhưng ở không lâu trước đây, số liệu trong thế giới《 Lãng Thần 》 đột nhiên lần nữa được đã thông, số liệu của Tô Tiểu Tô dựa theo quỹ đạo quen thuộc thế mà lại về tới thế giới nguyên bản nơi mình được sinh ra.

Đương nhiên đây đều là công lao của thế giới này có giải thiết khoa học kỹ thuật vượt mức quy định, Tô Duệ mới có thể dễ dàng đánh vỡ hàng rào số liệu không gian như vậy, để hai số liệu vô tuyến nối tiếp, mà làm như vậy cũng chỉ nhằm vào toàn bộ thế giới《 Lãng Thần 》 mới có tác dụng.

Tóm lại, Tô Duệ tuy rằng nhiều thêm một ít thời gian, nhưng hần vẫn thành công tiếp được Tô Tiểu Tô, để số liệu của cô bé cùng thân thể người máy hoàn mỹ hiện tại hợp lại.....

Tưởng niệm là một loại đau đớn.

Giờ phút này Tô Văn hầu như có thể nhìn thấy rõ ràng trong ánh mắt của Tô Tiểu Tô có vô tận thống khổ của sự chờ đợi.

“Ma mi, người nhớ con không?”

Âm thanh dò hỏi non nớt còn đang quanh quẩn bên tai, Tô Văn hít sâu một hơi, cười cười đem Tô Tiểu Tô ôm ở trong lòng ngực mình.

“Ừ, ta cũng rất nhớ con.”

Cô nói dối, nhưng cô chấp nhận những ngày tháng về sau sẽ đối với Tô Tiểu Tô tốt thêm một chút.....

“Vợ.”

Tô Duệ là người cuối cùng từ trong xe ra tới, thật ra tâm hần nhớ Tô Văn so với bất kì kẻ nào cũng vội vàng hơn, nhưng đi vào thế giới này đã gần một tháng, hần vẫn luôn không ngừng bận rộn, hôm nay cuối cùng mới từ phòng thí nghiệm giải phóng ra.

“Anh tới đón em về nhà!”

Không có lời nói dư thừa, Tô Duệ hướng về Tô Văn vẫy tay mình.

Bàn tay to của hần vĩnh viễn đều ấm áp và làm người ta an tâm như vậy.

Thẳng đến khi chiếc "cánh bạc chi dạ" chậm rãi biến mất ở đầu đường, người ở trên đường cùng trong quán trọ như ở trong mộng mới tỉnh, càng có rất nhiều từng lớn tiếng với Tô Kiến Quân, không tin lời hần đám ngực đậm chân hời hện không thôi, mình lúc trước nếu tin lời Tô Kiến Quân cùng hần tạo quan hệ tốt một chút, có phải bây giờ đã có thể nương theo ngọn gió lớn Đỗ gia Đông Sơn tái khởi hay không?

Không thể không nói, trên đời này người thích mơ mộng hão huyền, thật là không ít.

Đương nhiên cũng không chỉ là những người trong quán trọ, ngay cả Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên thời điểm lại một lần nữa đi vào đại sảnh biệt thự Đỗ gia xa hoa rộng lớn, đều giống như vẫn còn ở trong mộng ——

Bọn họ thật sự đã trở lại?

“Anh hai anh đây là.....”

Lúc này một nhà ba người Đỗ Thần vừa mới ăn xong cơm chiều, Đỗ Thần vừa thấy Tô Duệ đem cả nhà Tô Văn mang về, cả khuôn mặt đều thay đổi.

Mà vẫn luôn ở trong lòng ngực mẹ mình bán manh Tiểu Thiên Thiên cũng mặt đầy địch ý nhìn Tô Văn.

Nhưng Lăng Thất Nguyệt lại có vẻ thật bình tĩnh, đương nhiên, thật ra cô đối với Tô Văn này cũng khá tò mò, cho nên ánh mắt cô ở trên người Tô Văn dừng lại vài giây.

Lăng Thất Nguyệt nhớ rõ Lăng Ngân Châu đã từng nói qua mình lớn lên rất giống người yêu năm đó của Đỗ Thần, nhưng thời gian làm người ta thay đổi, hiện tại hai người đứng chung một chỗ hoàn toàn nhìn không ra bất kì chỗ tương tự nào ——

6 năm này, Lăng Thất Nguyệt đang không ngừng thay đổi, không ngừng tiến lên phía trước.

Mà nguyên chủ Tô Văn thật ra vẫn còn luôn đắm chìm trong quá khứ, dậm chân tại chỗ.

Nhìn thấy hai cha con Đỗ Thần đối với Tô Văn lộ ra địch ý không chút nào che giấu, ánh mắt Tô Duệ cũng lạnh lùng xuống, giờ tay ôm lấy bả vai Tô Văn.

“Tôi mang vợ tôi về nhà, các người có ý kiến?”

Vợ?

Lời vừa nói ra, ngay cả Lăng Thất Nguyệt vẫn luôn vô cùng bình tĩnh cũng choáng váng ——

Đỗ Hàm có vợ?

Hắn không phải vẫn luôn không kết hôn không có bạn gái sao? Không, không đúng, hắn đã từng có con gái, đứa bé đó sau lại.....

Nghĩ đến đây, ánh mắt Lăng Thất Nguyệt hồ nghi nhìn qua Tô Tiểu Tô đang theo sát bên người Tô Văn, diện mạo hầu như là cùng Tô Duệ giống nhau như đúc.

A, lượng tin tức này quá lớn, nữ chủ đại nhân cũng vô năng tiếp thu ~

“Anh hai, anh đang nói cái gì?”

Giờ phút này, sắc mặt Đỗ Thần đã trở nên vô cùng khó coi, tuy rằng hắn cũng rất nhanh đã nghĩ tới khả năng nào đó, nhưng hắn lại rất nhanh phủ định cái ý nghĩa hoang đường nhảm chán kia.

“Chú nghe không hiểu quốc ngữ?”

Nghe Đỗ Thần hỏi, Tô Duệ lại lần nữa nhướn mày, ngữ khí bình tĩnh mà đạm nhiên nói.

“Tô Văn, chính là mẹ của con gái tôi, mà từ giờ khắc này trở đi cô ấy chính là vợ của tôi, là phu nhân của Đỗ đại thiếu!”

Tô Văn là mẹ của Đỗ Vũ? Vậy chẳng phải là tám năm trước.....nữ nhân thần bí kia sao?

Sắc mặt Đỗ Thần khó coi nhìn Tô Văn.

“Tô Văn, cô nói cho tôi biết, anh hai tôi nói có phải sự thật hay không?”

Ở tám năm trước, Đỗ Thần căn bản còn chưa quen biết Tô Văn, nếu khi đó cô đã cùng anh hai mình ở cùng nhau, như vậy sau đó cô lại vì cái gì muốn yêu đương với mình?

Trong lúc nhất thời, trong đầu Đỗ Thần đã lóe đủ loại âm mưu. Mà nghe hắn chất vấn, Tô Văn chỉ là hơi hơi mỉm cười, không nhanh không chậm nói.

“Thứ nhất, mời anh sau này kêu tôi là chị dâu, đừng gọi thẳng tên của tôi, cảm ơn hợp tác. Thứ hai, lời chồng tôi nói tự nhiên đều là sự thật, anh ấy lừa anh làm cái gì?”

“Đúng vậy đúng vậy, ba ba với ma mi mới sẽ không nói dối đâu.”

Tô Tiểu Tô một bên thừa cơ hội này ở trước mặt nam chủ đại nhân xoát cảm giác tồn tại một phen.

Mà lúc này, tiểu thiên tài Lăng Lệ vẫn luôn lảng lạng chú ý tình thế phát triển cũng lần đầu tiên đem ánh mắt dừng ở trên người Tô Tiểu Tô ——

Đây là tiểu shota cùng tiểu loli lần đầu tương ngộ.

Không có số mệnh đối chọi gay gắt, sao hoá đàm địa cầu, càng sẽ không có hai đứa nhỏ vô tư nhất kiến chung tình trong truyền thuyết.

Lăng Lệ: Hừ hừ hừ, đừng nhìn nó lớn hơn mình hai tuổi, vừa nghe ngữ khí nó nói chuyện bỗng thiên tài liền biết chỉ số thông minh của nó không cao, hoàn toàn không đủ gây rắc rối.

Tô Tiểu Tô: Anh bạn nhỏ bên kia, mi nhìn cái gì mà nhìn? Mi có nhìn ta, ta cũng sẽ không cho mi ăn kẹo ~ ta cũng chỉ có một cây kẹo, ô ô ô, thật đáng thương, tuy rằng người máy ăn kẹo cũng không cảm giác được ngọt, nhưng ngẫu nhiên chính là thích nha ~

Cho nên nói khoảng cách xa xôi nhất trên thế giới này không phải là giữa sự sống và cái chết, mà là cho dù người đứng ở đối diện ta, nhưng sóng điện não của ta và người lại vĩnh viễn không ở cùng một tần số ~

~~~~~

Tiểu Lăng Lệ âm hiểm KO Tô Tiểu Tô ngốc manh =))))

Thấy cái điểm rồi đó nha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (6)

Edt: Mít

~~~~~

Tuy rằng hai cha con Đỗ Thần đối với việc cả nhà Tô Văn vào ở rất bất mãn, nhưng đây là quyết định của Đỗ Hàm, Đỗ Thần cũng không dám phản bác.

Huống chi, trong một ngày này, Đỗ Thần cảm thấy tin tức mình tiếp thu có chút lớn, hẳn cần phải đem những cái tin tức đang loạn thành một đống trong đầu suy nghĩ cẩn thận từng chuyện từng chuyện, sau đó mới quyết định.

Người hầu ở biệt thự Đỗ gia đều là người máy trí năng, tuy rằng bọn họ không có giống Tô Tiểu Tô có được tình cảm nhân loại, nhưng bọn họ lại có thể không chút câu thả chấp hành bất kì nhiệm vụ nào của chính mình.

Tô Duệ vừa lên lầu liền đưa vào khẩu lệnh cho người máy, để bọn họ đem vợ chồng Tô Kiến Quân cùng Tô Tiểu Tô phân biệt an bài tốt ở trong phòng khách trên lầu, còn Tô Văn thì sao, tự nhiên là phải ở cùng với Tô Duệ rồi.

Làm một tồn tại có chỉ số thông minh cao EQ thấp, trong phòng Đỗ Hàm bố trí vô cùng kỳ lạ, thời điểm vừa vào cửa Tô Văn chỉ nhìn thấy bốn bức tường trắng như tuyết, toàn bộ phòng ngủ đều rộng tuếch!

Đây là tình huống gì?

Tô Duệ rất vừa lòng với vẻ mặt kinh ngạc lúc này của Tô Văn, hẳn giờ tay ở cửa điện tử bên cạnh đưa vãn tay của mình vào, bốn vách tường trong phòng lập tức tự động tách ra, sau đó liền xuất hiện tủ quần áo màu đen, giường lớn màu đen, còn có kệ sách màu đen.

Được rồi, đen cùng trắng, màu sắc đơn giản này thật đúng là màu mà học bá yêu thích nhất.

Tô Văn đang muốn chế nhạo vài câu, Tô Duệ bên cạnh cũng đã trước một bước dùng môi lấp kín miệng Tô Văn, nụ hôn kịch liệt mang theo hơi thở cực nóng cùng khí tức thuộc về Tô Duệ trong nháy mắt vây quanh cả người Tô Văn.

Cả đêm vận động cường độ cao, làm cho hai người ngày hôm sau đều lười biếng ở trên giường không muốn động.

Cơm sáng tự nhiên có người máy đưa lên tận nơi, Tô Văn thật sự không muốn ăn uống gì, nhưng mà dưới vẻ ôn nhu thâm tình với cái nhìn chăm chú của Tô tướng quân cô vẫn uống được hơn nửa chén cháo nóng.

“Vợ, em nói xem nếu chúng ta ở thế giới này ngốc cả đời, sẽ có.....một đứa con thuộc về chúng ta sao?”

Tô Duệ còn mặc áo tắm dài màu đen từ sau lưng ôm chặt Tô Văn, nhẹ nhàng ở bên tai cô thì non.

Con.....

Tự nhiên sẽ không có.

Nhiệm vụ giả sẽ siêu thoát khỏi các vị diện, vì không để ảnh hưởng đến phát triển của mỗi thế giới, cũng vì để nhiệm vụ giả không có vướng bận, bọn họ bị pháp tắc của thế giới đó nguyên rủa sẽ không có hậu đại của chính mình.

Trừ khi..... Trừ khi đủ tích phân giải trừ khế ước ở vị diện mà thời điểm trở thành nhiệm vụ giả bản thân mình đã ký kết.

Nghe Tô Văn nói với mình pháp tắc của vị diện, Tô Duệ bĩu môi.

“Đó còn không phải là chờ thêm một thời gian nữa sao, vợ, em nói xem đã qua nhiều năm như vậy, nhiều nhiệm vụ giả như vậy, chẳng lẽ không có người nào ngoại lệ sao?”

Không có sao?

Ánh mắt Tô Văn hoảng hốt một chút.

“Có.”

Đúng vậy, ở Thời Không Thất Lạc đã từng xuất hiện qua một nhiệm vụ giả như vậy, cô ấy ở một thời không nào đó cùng một nam nhân cường đại yêu nhau, vì đẻ sinh hạ con nối dõi cho người yêu của mình, cô ấy không tiếc đổi kháng cùng toàn bộ pháp tắc của thế giới.....

“Đây là chuyện phát sinh ở thế giới Tu Chân viễn cổ nào đó.”

Thời điểm nói tới đây, biểu tình Tô Văn có chút tiếc hận.

“Em cũng là trong lúc vô ý ở thư viện của bộ tư liệu xem qua đôi câu ghi lại, nghe nói sau đó nữ nhiệm vụ giả kia đã chết, nhưng cô ấy đã thuận lợi sinh hạ một đứa bé cho người yêu của mình, đáng tiếc, đứa bé kia vừa sinh ra đã bị pháp tắc thế giới bài xích, còn không kịp nhìn thấy toàn bộ thế giới một lần liền bị pháp tắc công kích đến tan thành tro bụi. Mà nam nhân kia sau khi mất đi thể tử cùng con trai dưới sự tuyệt vọng liền tự bạo nguyên thần, hủy hoại hơn phân nửa tài nguyên của thế giới đó. Từ đó về sau cái thế giới tu chân kia liền từ Tu Chân giới thượng đẳng cao cao tại thượng xuống dốc thành vị diện tu chân cấp thấp tài nguyên thiếu thốn.”

Đây là truyền thuyết thuộc về nhiệm vụ giả.

Tô Văn lúc này cũng không nghĩ đến, một ngày kia mình cùng Tô Duệ sẽ thật sự đi vào Tu Chân giới trong truyền thuyết kia, thậm chí sẽ chính mắt nhìn thấy nhân vật chính của câu chuyện này.....

Nghe truyền thuyết Tô Văn kể lại, Tô Duệ cũng khẽ thở dài một tiếng, còn tốt còn tốt, hẳn lựa chọn trở thành nhiệm vụ giả, như vậy hẳn cùng Tô Văn sẽ không gặp phải chuyện bị ai như vậy.

“Ở trong thế giới nhiệm vụ không có con cái cũng không tính là gì, ở chỗ này không phải chúng ta còn có Tiểu Tô tồ sao?”

Nghe Tô Duệ chủ động nói đến chuyện của Tô Tiểu Tô, Tô Văn nhin không được mở miệng dò hỏi.

“Tô Tiểu Tô cuối cùng là chuyện như thế nào, anh không phải là từ thế giới thật đưa tới chứ?”

Thấy vợ mình cũng rất quan tâm chuyện Tô Tiểu Tô, Tô Duệ thật cao hứng đem tất cả nói cho Tô Văn.

Mà thời điểm Tô Văn nghe hết tất cả mọi chuyện, ước chừng sững sốt một hồi lâu——

Khi cô cùng Tô Duệ ở thế giới《Lăng Thần》, ở thế giới này Tô Duệ liền đem số liệu của Tô Tiểu Tô truyền tới thế giới《Lăng Thần》?

Cho dù mỗi vị diện thời gian không gian đều không giống nhau, nhưng chuyện như vậy cũng thật khó có thể tưởng tượng được?

Trừ khi.....

“Tô Duệ” kia cũng không phải là Tô Duệ này.

Là thời không song song.

Ở thời không song song một “Tô Duệ” khác thông qua kỹ thuật số liệu vượt không gian đem Tô Tiểu Tô mà hắn chế tạo ra truyền tống tới thế giới của Tô Văn cùng Tô Duệ.

Mà hắn làm như vậy mục đích chính là vì tặng cho chính mình ở một thời không khác một phần lễ vật?

“Tô Duệ, anh nói có thể là thời không song song hay không?”

Tô Văn nhin không được hỏi ra nghi hoặc của mình, nghe cô hỏi, Tô Duệ cũng nhin không được nắm thật chặt bàn tay đang ôm mình của Tô Văn...

“Nếu là anh của một thế giới khác, vậy càng là chuyện đáng giá để vui mừng, bởi vì ở một thời không khác, anh vẫn yêu em, em cũng yêu anh.”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn cũng là hiểu ý cười cười.

Nếu thời không song song thật sự tồn tại, giờ này khắc này, một Tô Duệ khác đang làm cái gì? Người ở bên cạnh hẳn lại là ai?

.....

Chờ đến khi Tô Duệ cùng Tô Văn ở phòng ngủ thu thập thỏa đáng đi xuống lầu, Đỗ Thần đã đi công ty, Lăng Thất Nguyệt cũng mang theo Tiểu Thiên Thiên đi nhà trẻ.

Dưới lầu chỉ còn lại có hai vợ chồng Tô Kiến Quân, Lý Mỹ Quyên và Tô Tiểu Tô, giờ phút này hai người đang một trái một phải ngồi ở bên cạnh Tô Tiểu Tô, nghe Tô Tiểu Tô thuật lại về chuyện tình yêu của Đỗ Hàm “hán tử si tình”, từ yêu thầm đến theo dõi rồi trăm phương nghìn kế theo đuổi Tô Văn như thế nào.

Tô Duệ từ cầu thang đi xuống, mặc một thân quần áo ở nhà bằng tơ tằm màu đen phiêu dật, xúng với một khuôn mặt nghiêm túc tuấn dật thoát nhìn vô cùng cấm dục.

Lý Mỹ Quyên: Chắc chắn, thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong! Đỗ đại thiếu này thoát nhìn chính nhân quân tử! Không nghĩ tới vẫn là một hán tử si tình, cũng may cũng may, hẳn có tiền lại có dung mạo, con gái mình một chút cũng không chịu thiệt ~

Tô Kiến Quân:

Nam nhân hảo sắc gì đó, đều là chuyện thường tình! Bất tri bất giác Tô Kiến Quân lại nghĩ tới bà chủ quán trọ kia vẫn còn đáng người thương tha, ai nha thật là đáng tiếc ~

Đón ánh mắt quý dị của hai vị trưởng bối dưới lầu, Tô Duệ vẫn như cũ ban ra một khuôn mặt nghiêm túc mà tuấn tú, ánh mắt không nghiêng không lệch dừng ở trên người Tô Tiểu Tô.

“Tô Tô, lại đây.”

Tô Tiểu Tô: Chẳng lẽ ta ở sau lưng nói xấu hẳn lại bị hẳn phát hiện?

“Anh đừng nghiêm túc như vậy, dọa đến con.”

Tô Văn ở một bên nói nhỏ một câu, sau đó quay đầu, mỉm cười hướng về phía Tô Tiểu Tô vẫy tay.

“Tô Tô, con lại đây!”

Tô Tiểu Tô: Anh anh anh, trên đời chỉ có ma mi là tốt nhất, chỉ có mẹ mới xem con cái như là bảo bối.

“Ma mi!”

Bạn nhỏ Tô Tiểu Tô không chút do dự bỏ nhào vào trong ngực Tô Văn, còn vịn phần thuần thực ở trong lòng ngực cô cọ cọ, ừm, đây là thói quen được dưỡng thành trong 《Lăng Thần》.

“Ngoan.”

Tô Văn nhẹ nhàng sờ sờ đầu Tô Tiểu Tô, cong thân mình ghé vào khuôn mặt nhỏ của cô bé thấp giọng hỏi.

“Con vừa mới nói cái gì với bọn họ? Nói cho ma mi biết, nhanh lên.”

“Vâng vâng”

Tô Tiểu Tô gật gật đầu, liền đem câu chuyện tình yêu cầu huyết mà mình bịa đặt rung động đến tâm can nói cho Tô Văn.

Nhìn thấy bộ dáng hai mẹ con bọn họ mặt mày hớn hờ, Tô Duệ một bên gật gật khóe miệng ——

Các người cho rằng các người nói chuyện rất nhỏ bản tướng quân liền nghe không được sao?

Cuồng theo dõi biến, thái, si, hán gì đó, rốt cuộc là cái cái quý gì!

~~~~~

Trùm bịa đặt Tô Tiểu Tô =))))

Chương 191: Kiều Thê Hàng Tỉ Mang Con Chạy (7)

Edt: Mít

~~~~~

Đỗ gia là gia tộc giàu có nhất toàn bộ Trung Quốc, bất luận tin tức gì về Đỗ gia, cho dù là chó cưng của Đỗ gia một ngày ăn nhiều hơn một phần com cũng sẽ trở thành một tin tức lớn mà rất nhiều tập san tạp chí cạnh tranh đưa tin, mà ở ngày hôm qua, có vô số người dân chính mắt nhìn thấy Đỗ đại công tử cùng chiếc cánh bạc chi dạ xuất hiện, hơn nữa tình nhân thần bí hư thực tám năm trước của Đỗ đại công tử cuối cùng cũng trời lên mặt nước?

Ngày này, toàn bộ truyền thông Yến Kinh đều sôi trào!

Những truyền thông nhỏ không có tài nguyên không có hậu trường bắt đầu đi khắp hang cùng ngõ hẻm phỏng vấn quần chúng vậy xem ngày đó, cuối cùng rất nhiều truyền thông đều đem cái quán trọ nhỏ mà cả nhà Tô Văn ở trọ vây quanh, bà chủ cùng tiếp tân chân chính nổi nóng một phen.

Mà cùng thời gian, vô số truyền thông lớn đang vây quanh ngoài cửa biệt thự của Đỗ gia cùng công ty Đỗ thị, chờ đợi phỏng vấn chính chủ.

Đối với những phỏng vấn nhảm chán này, Đỗ Thần sáng sớm đi đến công ty lập tức tổng cổ trợ lý của mình đem tất cả truyền thông đều đuổi đi, làm xong việc này, Đỗ Thần lại gọi điện thoại cho thám tử tư mà mình quen biết.

“Đỗ thiếu?”

Giọng nói của người ở đầu bên kia điện thoại vô cùng kinh hi.

“Đỗ thiếu còn có gì cần tôi hỗ trợ sao?”

Khách thổ hào giống như Đỗ Thần vậy, ai mà không thích? Vì giữ một vị khách như vậy bất kì kẻ nào cũng phải cẩn thận tiếp đãi.

“Những gì tra được về Tô Văn, anh đều đưa cho tôi?”.

Ngữ khí Đỗ Thần có chút trầm thấp, bởi vì Thiên Thiên ám chỉ, Đỗ Thần cũng phát hiện cả nhà của Tô Văn có điểm đáng ngờ, sau đó đã từng tìm người điều tra bọn họ, lúc ấy hẳn tìm chính là văn phòng thám tử này, đây đã là văn phòng thám tử tư tốt nhất Yến Kinh rồi.

“Lúc ấy những gì có thể tra được tôi đều giao cho Đỗ thiếu anh, làm sao vậy? Chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì?”

Người ở đầu bên kia điện thoại cũng thu hồi âm thanh vui cười, ngữ khí cả người trở nên vô cùng nghiêm túc.

“Đỗ thiếu, chúng tôi làm việc rất có trách nhiệm, sẽ không tùy tiện dùng tư liệu giả lừa gạt khách hàng.”

“Tôi biết.”

Ngón tay Đỗ Thần ở bàn làm việc gõ gõ, trong lòng một trận bực bội.

“Anh giúp tôi điều tra thêm một lần nữa, phí vẫn như cũ, không..... Phí điều tra sẽ gấp đôi! Anh giúp tôi điều tra quan hệ của Tô Văn cùng..... Cùng anh hai tôi!”

Đỗ đại thiếu?

Thám tử tư ở đầu bên kia điện thoại chân chờ một chút, má ơi, tiểu nhân sẽ không phải là trong lúc vô ý quán vào vòng tranh đấu bên trong gia tộc thổ hào chứ?

Đòi tiền hay là muốn mệnh nha, đây thật là một vấn đề.

Nghe được đầu bên kia điện thoại hít hà một hơi, Đỗ Thần nhin không được nâng cao giọng nói.

“Gấp ba, anh không tiếp tôi tìm người khác!”

“Tôi tiếp! Tôi tiếp!”

Đờ mờ, làm xong một đơn này có thể trực tiếp về hưu, tên gốc mới không tiếp đó!

Treo điện thoại, cả người Đỗ Thần dựa ngòai ở trên ghế giám đốc của mình, ánh mắt có chút phức tạp.

“Boss.”

Lúc này trợ lý Dư Phong của hắn bước nhanh đến, mặt đầy biểu tình muốn nói lại thôi.

“Chuyện gì? Những phóng viên đó không chịu đi?”

Đỗ Thần vừa nhấc mắt, lạnh lùng quét mắt nhìn Dư Phong một cái, lẽ ra Dư Phong ở bên người mình cũng đã ba bốn năm, sẽ không đến chút việc nhỏ này cũng làm không ổn chứ?

“Không không!” Nghe Đỗ Thần nói, Dư Phong khăn trương lác lác đầu.

“Boss, phóng viên dưới lầu công ty, bọn họ đều chạy rồi.”

Đúng vậy, không chờ Dư Phong mang theo đoàn đội quan hệ xã hội của công ty đi ứng phó, những phóng viên đó tất cả đều nổi điên giống nhau rồi đi.

Sẽ xuất hiện loại tình huống này, chỉ có một khả năng.

——

Bọn họ muốn chạy đến một hiện trường khác càng thêm bạo động hơn càng có tin tức hot hơn.

“Sao?”

Nghe Dư Phong nói, Đỗ Thần cũng vẻ mặt kinh ngạc.

“Ồ Yến Kinh còn có chuyện gì so với Đỗ gia chúng ta càng hot hơn?”

Đúng vậy, không có gia tộc nào so với Đỗ gia có thể được người khác chú ý hơn.

Cho nên.....

“Phanh!”

Lúc này cửa văn phòng của Đỗ Thần đột nhiên bị người ta dùng lực đẩy ra, một đám cổ đông mặt đầy nôn nóng xông vào.

“Nhị thiếu! Đại thiếu rốt cuộc muốn làm gì?”

Anh hai?

Đỗ Thần có chút ngờ ngác nhìn một đám người đột nhiên tiến vào.

“Anh hai tôi làm sao? Dư Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Boss, anh vẫn nên..... tự mình xem đi.”

Dư Phong khi nói chuyện đã đề cái nút màn hình chiếu 3D trên góc bàn của Đỗ Thần, một cái màn hình chiếu 3D lập tức xuất hiện ở trên vách tường trong văn phòng.

Đây là đài CN lớn nhất Yến Kinh, lúc này đang phát sóng trực tiếp hình ảnh phóng viên đang phỏng vấn Đỗ Hàm - Đỗ đại thiếu.

Từ màn hình chiếu thật lớn có thể nhìn thấy rõ ràng biệt thự Đỗ gia xa hoa duy mỹ, cái này làm cho vô số thị dân đều nhìn không được nghỉ chân quan sát, giờ khắc này, màn phỏng vấn ở biệt thự đang được vạn dân chú ý.....

~~~~~

Mỗ phóng viên: Đỗ tiên sinh, những gì bà Lý nói vừa rồi đều là sự thật sao? Anh ở 10 năm trước thời điểm Tô tiểu thư còn đang học cao trung đã yêu thầm cô ấy rồi sao?

Tô Duệ:.....

Lý Mỹ Quyên: Tôi nói đương nhiên đều là sự thật, Tiểu Văn nhà chúng tôi khi đó chính là hoa hậu giảng đường, rất nhiều nam sinh thích đấy!

Mỗ phóng viên: Đỗ tiên sinh!

Tô Duệ: Đúng vậy, tôi thích Tô hoa hậu giảng đường.

Nếu đây cũng xem như là lời thoại nào đó trong cốt truyện, được thôi, hần thừa nhận thì đã làm sao?

Nghe Tô Duệ trả lời, vị nữ phóng viên kia cũng sững sốt một chút, camera trực tiếp kéo đến gần khuôn mặt Tô Văn, lúc này Tô Văn đang ở một bên lời kéo Tô Tiểu Tô nói nhỏ gì đó, cảm giác được camera đột nhiên đến gần, cô nhìn không được nâng mi mắt, lời kéo tay Tô Tiểu Tô, mỉm cười cùng khán giả trước màn ảnh gửi một lời chào hỏi.

Không thể không nói, trong mỗi thế giới tiền nhiệm đều có giá trị nhan sắc rất cao, mà ở trong thế giới này tướng mạo nguyên chủ thuộc về thanh thuần ôn nhu, hiện giờ thay đổi linh hồn, cả người mang theo thanh lãnh ưu nhã của bản thân Tô Văn, hiện giờ cô cười sáng lạn như vậy, nháy mắt bắt được tâm của một mảnh người xem nam làm tù binh. ....

Trong văn phòng, tầm mắt Đỗ Thần nhìn thấy Tô Văn tươi cười cũng hoảng hốt một chút.

Nhớ năm đó đại học, hần chính là thoáng nhìn như vậy, đối với nụ cười sạch sẽ thanh thuần của cô vừa gặp đã thương.

Hiện tại hồi tưởng lại, chuyện cũ tựa hồ còn rõ ràng trước mắt, dù sao cũng đã từng là “Chân ái”, nào có dễ dàng quên đến không còn một mảnh như vậy, nhưng. ....

Đại ca nói chính là sự thật? Hần thật sự quen biết Tô Văn trước mình?

Lúc này, đài truyền hình phỏng vấn còn đang tiếp tục ——

Mổ phóng viên: Đỗ tiên sinh anh đây là thừa nhận anh cùng Tô tiểu thư có quan hệ tình nhân sao? Như vậy vì sao tám năm trước anh không lựa chọn kết hôn với cô ấy? Hơn nữa căn cứ theo tin tức chúng tôi nắm giữ, bảy năm trước Đỗ Thần tiên sinh, cũng chính là em trai ruột của anh đã từng theo đuổi Tô tiểu thư, thậm chí đã cùng cô ấy ở bên nhau, chuyện này anh thấy thế nào?

Tin nóng tới! Tin nóng tới!

Tại một khắc này, nhìn ratings đang một đường bay lên của đài Trường Nhạc, nhưng vị mổ phóng viên đang ở biệt thự dưới ánh mắt sắc như dao nhỏ của Tô Duệ cả người run rẩy sắc mặt tái nhợt.

Ô ô ô, ánh mắt Đỗ Hàm tiên sinh thoát nhìn thật đáng sợ, biên tập, ta muốn về nhà ~

Không khí trong biệt thự tựa hồ bị ngưng kết, trong phòng che kín áp lực.

Khi mọi người cho rằng Đỗ Hàm sẽ trực tiếp trở mặt kết thúc phỏng vấn, Đỗ đại thiếu vẫn luôn nghiêm túc cẩn trọng trầm ổn ở trước mặt công chúng lại đột nhiên lần nữa mở miệng.

“Tôi vẫn luôn thích Tô Văn, nhưng cô ấy cũng không biết. Sau đó cha mẹ tôi muốn tôi tìm một nữ nhân kết hôn sinh con, lúc đó tôi nghĩ tới cô ấy, nhưng cô ấy khi đó mới vừa thi đậu đại học, các người nên biết độ tuổi kia dựa theo công ước của quốc tế, là không thể kết hôn, cho nên tôi chỉ có thể tìm người ở thời điểm cô ấy nhập học kiểm tra sức khỏe gian lận một chút, sau đó lại tìm bác sĩ lấy được trứng của cô ấy, rồi sau đó làm ông nghiệm trẻ con.”

Mổ phóng viên:.....

Đỗ đại thiếu, anh mang về mặt nghiêm túc nói ra chuyện này thật sự được chứ?

Anh cũng đã trộm lấy trứng của người ta, một cái luật hôn nhân theo công ước quốc tế đối với anh mà nói rất khó sao?

Cho nên nói, EQ thấp nhất thế giới, phạm nhân chúng ta không hiểu đâu.

~~~~~

Chương sau tiểu thiên tài bị lời bộ mặt thật nha các vị tỷ muội... Hấp dẫn lắm nha quý dzị =))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 192: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (8)

Edt: Mít

~~~~~

Bên trong tập toàn tài chính Đỗ thị cao chọc trời.

Đỗ Thần ngồi ở trên ghế nhìn anh của mình ở trên màn hình vẻ mặt nghiêm túc nói ra chân tướng sự kiện kia, tuy rằng cảm thấy không thể tưởng tượng được, nhưng Đỗ nhị thiếu tin.

Không sai, ở trong mắt Đỗ Thần anh hai mình còn không phải là một tồn tại có EQ làm người ta lo lắng sao?

Cho nên yêu thầm nữ sinh cao trung, ngại tuổi tác không dám thổ lộ, bận tâm công ước quốc tế không dám cầu hôn gì đó, đây đối với hắn mà nói tuyệt đối là chuyện vô cùng bình thường.

Cho nên nói, là anh hai quen biết Tô Văn trước? Mà Tô Văn lại không quen biết anh hai?

Nhưng.....

Tuy rằng cảm thấy chân tướng mọi chuyện nên là như vậy, nhưng Đỗ Thần lại cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng ~

Lúc này, mỗi phóng viên bị Đỗ đại thiếu lần nữa nói thẳng không có kỳ đánh sâu vào tâm trí, lần đầu tiên đem microphone đưa tới trước mặt Tô Văn.

“Tô tiểu thư, theo nguồn tin được lộ ra thì ở hai tháng trước cô còn chuẩn bị cùng Đỗ Thần tiên sinh kết hôn, như vậy là vì nguyên nhân gì làm cô cùng Đỗ Thần tiên sinh chia tay, mà lựa chọn cùng Đỗ Hàm tiên sinh ở bên nhau?”

Đối mặt với Tô Văn rõ ràng không đủ sức chiến đấu, mỗi phóng viên lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, lời nói sắc bén.

“Có một số việc tôi không muốn ở trước mặt đại chúng lộ ra.”

Tô Văn đón camera cùng microphone, nhẹ nhàng nghiêng đầu, giơ tay xoa xoa tóc mái trên trán của mình, nghe nói tư thế này là tư thế tối thượng nhất trên ống kính? A?

【 Tô Tiểu Văn cáu bẳn! 】

Mỗi phóng viên: Tô tiểu thư cô là không muốn nói? Không định nói? Hay là..... Không dám nói?

Nữ phóng viên thấy Tô Văn có ý lảng tránh tự nhiên là từng bước ép sát, phóng viên mà không biết bắt lấy thời cơ ép hỏi phỏng vấn không phải là phóng viên giỏi.

Nghe nữ phóng viên không thuận theo không buông tha vấn đề, Tô Văn cười cười, ánh mắt ở trên người nữ phóng viên đảo qua, lúc này mới lần nữa mở miệng.

“Việc xấu trong nhà không thể khoe khoang, các người bức ép tôi như vậy, nếu tôi vẫn không nói có phải sẽ bị người ta cho rằng lòng tôi có quỷ hay không? Trì Ngọc Giai, Trì phóng viên, cô có từng bị người ta đổ oan chưa? Cô có thử qua cảm giác có miệng nhưng khó giải thích ra sao chưa?”

Trì Ngọc Giai nghe Tô Văn hỏi, sắc mặt hơi đổi.

Không sai, vừa rồi Tô Văn nhìn riêng cô nhiều thêm vài lần, chính là vì để thấy rõ thế công tác của mỗi phóng viên.

Trì Ngọc Giai: Không xong, ta hình như không cẩn thận đắc tội phu nhân của Đỗ đại thiếu, ta có thể bị phong sát hay không? Ta rất sợ hãi, biên tập, ta muốn về nhà ~

Ở thời điểm nội tâm mỗi phóng viên rơi lệ đầy mặt, Tô Văn cũng đã giơ tay kêu người máy quản gia của biệt thự Đỗ gia lại đây.

“Tất cả mọi người đều biết Đỗ Hàm anh ấy rất có thành tựu trong lĩnh vực người máy trí năng cao, người máy ở Đỗ gia đều là do anh ấy tự mình thiết kế, những người máy này trên thực tế cũng không phải chỉ biết làm việc nhà, tình huống không đề cập đến riêng tư cá nhân, toàn bộ bọn họ sẽ mở ra công năng theo dõi cả ngày, một khi biệt thự phát hiện tình huống dị thường cùng người hoặc vật xa lạ liền sẽ phát ra cảnh báo.”

Nghe Tô Văn nói, không chỉ là người ở biệt thự, mà khán giả qua màn ảnh phát sóng trực tiếp cũng đều sợ ngây người.

Giật mình nhất, không ai hơn Đỗ Thần, hắn vậy mà không hề biết chuyện này!

Tại một khắc này, đôi tay Đỗ Thần đều run nhè nhẹ —— vì sao người máy trong nhà sẽ có công năng như vậy? Đại ca vì sao không nói cho mình biết?

Lúc này Tô Văn nói đến chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ là.....

Trong đầu Đỗ Thần đột nhiên nhớ tới câu kia Tô Văn vừa mới hỏi qua.

“Cô có từng bị người ta đổ oan chưa? Cô có thử qua cảm giác có miệng nhưng khó giải thích ra sao chưa?”

Quả nhiên, kế tiếp, Tô Văn đưa vào mệnh lệnh nào đó, ngực của người máy kia lập tức bắn ra một cái màn hình, màn hình phát chính là một màn phát sinh hơn hai tháng trước ở trong cái đại sảnh này ——

Lúc ấy Tô Văn đang là vẻ mặt lầy lòng cầm một hộp pudding để ở trước người tiểu Lăng Lệ, nhẹ giọng hỏi nó.

“Tiểu Thiên Thiên, ma mi con đâu? Con vẫn luôn ở cùng ma mi sao?”

“Cô hỏi cái này làm gì? Tiểu Thiên Thiên là để cho cô gọi sao? Cô cái đồ hồ ly tinh! Chuyên môn phá hư gia đình người khác, đồ tiểu tam, chỉ bằng cô cũng xứng gọi tên của tôi?”

Nghe tiểu shota nói, sắc mặt Tô Văn đột nhiên tái nhợt xuống.

“Lời này là ai dạy con? Có phải mẹ con không? Cô ta rốt cuộc là ai? Cô ta muốn thế nào? Di không phải tiểu tam, di cùng Đỗ Thần là thật tình yêu nhau.”

“Mỗi một tiểu tam đều nói chính mình là chân ái.”

Nghe Tô Văn nói, tiểu shota khinh thường trợn trắng mắt, ngay sau đó điều chỉnh khuôn mặt non nớt, trên mặt đều tràn đầy thần sắc lạnh băng.

“Cô nếu là thức thời, thì nhanh chóng rời đi, đừng mơ ước đồ vật không thuộc về mình nữa, nếu không. .... Nếu đôi cha mẹ tham tài kia của cô xảy ra chuyện gì, đến lúc đó cô hối hận đã không còn kịp nữa rồi!”

Khi đó Tiểu Thiên Thiên quả thật là uy hiếp Tô Văn như vậy, nó muốn dọa Tô Văn bỏ đi, kết quả thấy Tô Văn vẫn luôn chịu đựng không đi, nó tự nhiên ra tay với vợ chồng Tô Kiến Quân.

Lúc này màn hình lộ ra biểu tình không thể tin được của Tô Văn.

“Con vẫn còn là một đứa trẻ, sao có thể nói như vậy? Con. ....”

Tô Văn còn chưa nói xong, Tiểu Thiên Thiên trên so pha đột nhiên sắc mặt biến đổi giờ tay đem hộp pudding trong tay Tô Văn tất cả đều đổ xuống người mình.

“Ô ô ô, di Tô, con chỉ muốn ăn cái pudding, người không cho Tiểu Thiên Thiên thì thôi đi, vì sao lại đem đồ lên trên người con, còn có, Tiểu Thiên Thiên mới không phải là đứa trẻ không có mẹ dạy, Tiểu Thiên Thiên có ma mi, có ba ba.”

Tô Văn. ....

Đây là tình huống gì?

Ở thời điểm Tô Văn trợn mắt há hốc mồm, một thân ảnh thon dài đã về mặt lạnh lẽo vọt vào: “Tô Văn! Em làm cái gì với thằng bé?”

“Ba ba.”

Nhìn thấy thân ảnh Đỗ Thần, Tiểu Thiên Thiên lập tức mặt đầy ủy khuất một mặt nước mắt nước mũi nhào vòng trong lòng ngực hấn khóc toáng lên..

“Tiểu Thiên Thiên không phải đứa trẻ không có mẹ dạy, di vì sao nói với con như vậy, Tiểu Thiên Thiên thật thương tâm! Tiểu Thiên Thiên vốn dĩ rất thích di Tô, nhưng từ đây về sau con sẽ không thích di nữa.”

“A Thần, A Thần, không phải như thế!”

Tô Văn một bên thấy Tiểu Thiên Thiên lại đổi trắng thay đen như thế, lập tức khăn trương giờ tay muốn giữ chặt ống tay áo Đỗ Thần giải thích.

Mà Tiểu Thiên Thiên đang dựa vào trong lòng ngực Đỗ Thần cảm giác được Tô Văn tới gần lập tức run run sắc mặt tái nhợt hướng trong lòng Đỗ Thần nhích lại gần.

Thấy cô đem con trai bảo bối của mình dọa thành như vậy, sắc mặt Đỗ Thần càng thêm đen: “Cút, đừng chạm vào tôi!”

“Đỗ Thần, anh không tin em? Nó đang nói dối, nó nói đều là lời nói dối!”

Nghe lời nói lạnh băng của Đỗ Thần, cả người Tô Văn đều giật mình tại chỗ, lúc này cô chỉ có thể lần lượt vì chính mình giải thích, nhưng. ....

“Nó mới năm tuổi, Tô Văn, cô làm sao lại oan uổng một đứa trẻ như vậy, cô cảm thấy tôi sẽ tin tưởng cô sao?”

Đúng vậy, ai sẽ tin một đứa bé năm tuổi sẽ có tâm cơ như thế?

Không phải chính mắt nhìn thấy, tự mình trải qua sẽ không người nào tin tưởng.

Khi một đoạn video hoàn chỉnh truyền phát xong, tất cả mọi người đều choáng váng, Đổ nhị thiếu khoảng thời gian trước đột nhiên nhiều thêm một đứa con, tất cả mọi người đều biết đến, nhưng mà người ta đã kết hôn có vợ, vậy có đứa con trai cũng là chuyện bình thường.

Nhưng mà tất cả mọi người vẫn luôn cho rằng Đổ Thần hiện tại vẫn đang độc thân, lúc trước sau khi Lăng Thất Nguyệt rời đi, có truyền thông phỏng vấn qua Đổ Thần, hần chỉ nói hai người tính cách không hợp nên chia tay.

Cái gọi là “Chia tay” này tự nhiên được mọi người lý giải là “Ly hôn”. Mà sau đó Đổ Thần cũng không giải thích qua việc này, trong mắt hần, chính mình muốn đơn phương ly hôn cùng Lăng Thất Nguyệt là chuyện vô cùng dễ dàng, chỉ là khi đó hần cũng không gặp được người thích hợp, nên chuyện này vẫn luôn chậm trễ.

“Tri phóng viên, hiện tại cô thấy thế nào?”

Ở thời điểm tất cả mọi người trầm mặc, Tô Văn đột nhiên lần nữa mở miệng.

Nghe Tô Văn hỏi, Tri Ngọc Giai theo bản năng hỏi lại một câu: “Đây là sự thật?”

“Như cô chứng kiến, đến cô tận mắt nhìn thấy còn không cho rằng đây là sự thật, huống chi là những người không chính mắt nhìn thấy tất cả.”

Nói tới đây, Tô Văn đột nhiên đối mặt với màn ảnh lộ ra một tia cười khổ.

“Tôi đã từng.....rất yêu Đổ Thần, yêu hần đến nỗi đã từng nghĩ đến cái chết, cho nên sau khi cha mẹ tôi nhận tiền Đổ gia, mang theo tôi rời đi, tôi đã từng tự sát, nhưng không thành công.”

Đây là chuyện xưa thuộc về nguyên chủ, Tô Văn muốn ở ngay lúc này ở trước mặt mọi người vì nguyên chủ làm rõ —— cô không phải tiểu tam tham hư vinh, cô cũng không phải nữ nhân tâm cơ hiểm ác cố ý phá hư tình cảm người khác.

Cô ấy chỉ là yêu đến hèn mọn, yêu thật yếu đuối.

“Sau khi chuyển nhà, tôi trở nên rất hướng nội, rất nhát gan, không thích lui tới với người khác, tôi sợ người của Đổ gia tìm được chúng tôi, nhưng mà tôi lại hy vọng Đổ Thần tới tìm tôi, nhưng lúc ấy Đổ Thần đang làm gì? Hần, cùng Lăng Thất Nguyệt kết hôn! Chuyện này cha mẹ tôi vẫn luôn gạt tôi, thẳng cho đến mấy ngày trước tôi mới biết được, thật đáng buồn cỡ nào! Buồn cười cỡ nào! Đổ Thần vẫn luôn nói tôi lừa hần, nói tôi trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, nói tôi là nữ nhân tâm tư ác độc, như vậy hần thì sao? Hần thật sự từng yêu tôi sao? Nếu thật sự từng yêu vì sao không đi không tìm tôi? Vì sao? Nói cho cùng hần không bỏ được thân phận Đổ gia nhị công tử, hần chỉ biết mua say, chỉ biết dùng phương thức cùng một nữ nhân khác kết hôn để chống lại cha mẹ mình, mà kết quả như vậy, cũng chỉ là đồng thời hại cả đời hai nữ nhân. Bị hần đuổi đi, bị hần vứt bỏ, tôi đã từng cho rằng đời này mình sẽ không thể được hạnh phúc, nhưng lúc này Đổ Hâm đã trở lại.”

Nói đến cái tên này, Tô Văn theo bản năng liếc nhìn Tô Duệ một cái, ánh mắt tràn đầy sắc thái hạnh phúc sáng ngời.

“Anh ấy dạy tôi biết yêu là như thế nào, tôi rất may mắn, đời này may mắn gặp được anh ấy, cho dù bị toàn thế giới hiểu lầm cũng được, anh ấy sẽ vẫn luôn đứng ở phía sau tôi bồi ở bên người tôi, thẳng đến khi tôi già đi, thẳng đến khi tôi biến mất khỏi thế giới này.”

Cuối cùng là lời nói bộc bạch đáy lòng của Tô Văn muốn nói với Tô Duệ....

Em cảm thấy đời này mình thật may mắn, vì gặp được anh.

~~~~~

*Má ơi *chăm nước mắt* ta cảm động tới muốn khóc...*

Áhuhu ta cũng muốn gặp được Anh Duệ:))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (9)

Edt: Mít

~~~~~

Màn đêm buông xuống, toàn bộ Yên Kinh nơi nơi lấp lánh những ánh đèn neon rực rỡ.

Tòa nhà 68 tầng cao chọc trời, Đỗ Thần ngồi ở trên ghế sofa trên tầng cao nhất, ngẩng đầu là có thể từ mái nhà trong suốt nhìn thấy sao sáng đầy trời

“Đỗ Thần, anh sẽ luôn yêu em sao?”

Một ngày kia cũng là dưới bầu trời đầy sao sáng, hần lần đầu tiên dặt tay nhỏ của người mình thương.

Thiếu nữ thanh thuần, chớp đôi mắt sáng ngời trong suốt, thấp thỏm bất an nhìn hần, trong giọng nói càng có rất nhiều sợ hãi cùng bất an đến từ sâu trong nội tâm của cô ——

Bọn họ đến từ hai tầng lớp hoàn toàn khác nhau, đối với đoạn tình yêu này, trước nay cô đều cảm thấy tự ti.

“Tô Văn anh yêu em, sẽ yêu em cả đời, vĩnh viễn không thay lòng!”

Vĩnh, viễn, không, thay, lòng.....

“Vĩnh viễn không..... Thay lòng đổi dạ.”

Đỗ Thần không tự chủ được nỉ non ra tiếng, đều nói thiếu niên không nói chuyện tình yêu, năm đó làm người quyền luyến không quên rốt cuộc là một cái liếc mắt liền động tâm? Hay là dưới bầu trời đầy sao, nụ cười sáng lạn đơn thuần ấy?

Rõ ràng đã quên không sai biệt lắm, rõ ràng đã cảm thấy chính mình sẽ không yêu lại cô nữa, nhưng vì sao.....

Đột nhiên cảm thấy trong lòng đau như vậy chứ?

“Đỗ thiếu, thật xin lỗi, là chúng tôi thất trách, Tô Văn cô ấy xác thật là..... Đã từng tự sát, ở năm đó cả nhà bọn họ rời đi Yến Kinh bằng xe lửa, bởi vì sự việc phát sinh ở địa điểm đặc thù, thời gian lại cách khá xa, cho nên lần đầu tiên chúng tôi cũng không tra được.”

Bên tai lại nghĩ tới giọng nói tràn đầy ái náy của thám tử tư. Đỗ Thần bực bội dùng đôi tay xoa xoa cái trán của mình, thời điểm lần nữa nâng mắt, bầu trời đầy sao lại biến thành một khuôn mặt ——

“Sau khi chuyển nhà, tôi trở nên rất hướng nội, rất nhát gan, không thích lui tới với người khác, tôi sợ người Đỗ gia sẽ tìm được chúng tôi, nhưng tôi lại hy vọng Đỗ Thần tới tìm tôi, nhưng mà lúc ấy Đỗ Thần đang làm gì? Hần, cùng Lăng Thất Nguyệt kết hôn!”

Tô Văn, Tô Văn, lại là Tô Văn!

Hiện tại đầu óc của hần đều là Tô Văn, Đỗ Thần cảm thấy mình đã bị cô bức điên rồi, không được, hần phải đi về, hần phải đi về!

Đỗ Thần vội vàng đứng dậy cầm lấy áo khoác của mình trực tiếp ra khỏi phòng.

“Boss!”

Dư Phong vẫn luôn canh giữ ở cửa nhìn thấy thân ảnh Đỗ Thần, lập tức bước nhanh đi theo: “Boss, anh đi đâu?”

“Về nhà.”

Đỗ Thần lạnh lùng phun ra hai chữ, nghe hần nói, Dư Phong ở một bên nhin không được tiến lên một bước ngăn cản đường đi Đỗ Thần.

“Boss, hiện tại truyền thông đều thủ ở cửa công ty cùng bên ngoài biệt thự Đỗ gia, anh một khi đi ra ngoài chỉ sợ.....”

“Tôi sợ cái gì?”

Ánh mắt Đỗ Thần càng thêm lạnh băng, năm đó cha mẹ hần xảy ra chuyện, một vương triều Đỗ gia to như vậy không phải hần cũng chống đỡ được cho đến bây giờ sao? Hần sợ cái gì? Dưới bầu trời này không có chuyện gì làm Đỗ Thần hần sợ hãi.....

Biệt thự Đỗ gia.

Bởi vì từ sớm đến tối thay phiên trả lời phỏng vấn, làm không khí Đỗ gia lúc này có chút quái dị, ừ, chính xác mà nói là từ sau khi Lăng Thất Nguyệt thật mạnh mẽ đột phá vòng vây mang theo con trai mình trở về, không khí trong toàn bộ đại sảnh liền rất quái dị.

Lúc này Lăng Thất Nguyệt đang về mặt nghiêm túc nhìn con trai của mình.

“Thiên Thiên, con có lời gì muốn nói với dì Tô của con?”

Bạn nhỏ Thiên Thiên:.....

“Lăng Lệ!”

Thấy con trai vẫn luôn cúi đầu bẹp miệng giả vờ đáng thương không nói lời nào, con nóng giận của Lăng Thất Nguyệt cũng lập tức dâng lên, buổi sáng hôm nay thời điểm cái đoạn phóng vẫn kia được phát ra cô đều thấy được, cô thật sự không tin con trai mình sẽ là đứa trẻ như vậy.

Lúc ấy phản ứng đầu tiên của Lăng Thất Nguyệt chính là Tô Văn đang làm bộ, cô ấy làm vậy là có thể tẩy trắng thanh danh của bản thân, đồng thời còn có thể dội xô nước bẩn lên người mình cùng con trai.

Nhưng khi Lăng Thất Nguyệt vội vàng chạy tới nhà trẻ tìm con trai của mình đổi chất, cô lại thấy được con trai mình đang cùng một đám nhân vật hắc bang ở bên nhau, mà những người đó Lăng Thất Nguyệt cũng có ấn tượng, lúc trước cha mẹ Tô Văn nợ rất nhiều tiền, người đòi nợ chính là đám người hắc bang kia, bọn họ ở Yên Kinh hoành hành ngang ngược, vô cùng kiêu ngạo.

Tất cả, đã không cần bất kì một câu giải thích dư thừa nào.....

Lăng Thất Nguyệt biết hiện tại việc mình nên làm chính là trực tiếp mang con trai xuất ngoại, sau này không bao giờ trở lại nữa, nhưng, cô là một người mẹ, Tiểu Thiên Thiên là do cô một mình cực khổ nuôi lớn, cô không muốn nhìn con trai mình từ nhỏ liền đi theo con đường xấu.

Cho nên, cô mang theo con trai về Đồ gia, cô muốn đem tất cả mọi chuyện giải quyết đến nơi đến chốn, sau đó ly hôn với Đồ Thần, rồi vĩnh viễn rời khỏi nơi này.....

“Giả vờ thành người câm thì có bản lĩnh gì?”

Thấy Lăng Lệ này giờ không nói gì, Tô Tiểu Tô một bên ánh mắt chột lóc, đột nhiên lên đến trước mặt Lăng Lệ giờ tay liền hung hăng nắm hai bên sườn mặt của nó.

“Mi hét đi, tỷ tỷ ta đã biết mi cúi đầu chuẩn bị tính kế cái gì, giả vờ đáng thương cái gì chứ! Thảm lắm người mau xem~ Thiên Thiên đệ đệ một giọt nước mắt cũng không có, nó hoàn toàn không nhận ra sai lầm của mình, người phải hung hăng đánh mông nó!”

“Mi tránh ra!”

Bị Tô Tiểu Tô ngang nhiên vạch trần, bạn nhỏ Lăng Lệ nhịn không được hung tợn trừng mắt với cô bé, một đôi tay béo nhỏ trắng nõn giãy giụa suy nghĩ muốn kéo tay Tô Tiểu Tô ra.

Nhưng Tô Tiểu Tô là người nào?

Là người máy đó!

Vì thế, bạn nhỏ Lăng Lệ liền gặp bị kịch, hai người người tới ta đi cuối cùng song song ngã xuống thảm quý lấm lộn thành một đoàn ——

“Buông tay!”

“Không buông!”

“Mau buông tay, nếu không ta cắn mi!”

“Mi cắn đi, mi cắn đi, dù sao ta cũng không biết đau!”

Nhìn thấy hai đứa nhỏ ở trong đại sảnh lẩn qua lẩn lại loạn thành một đoàn, Lăng Thất Nguyệt càng tức giận, cô đang định đem con trai xui xẻo của mình túm lên, lại bị Tô Văn giờ tay ngăn cản.

“Thất Nguyệt, cô đừng động bọn nó, Thiên Thiên nó..... Vẫn là một đứa trẻ, tôi sẽ không thật sự giận nó, hôm nay..... Tôi làm những việc này cũng muốn nói với nó một câu thật xin lỗi.”

Cho dù là thiên tài như thế nào phúc hắc như thế nào, trẻ con vĩnh viễn nên được tha thứ.

Hơn nữa.....

“Tôi hiểu cái loại tâm tình này của nó.”

Tô Văn nâng mắt nghiêm túc nhìn Lăng Thất Nguyệt trước mắt.

“Nó từ nhỏ đi theo cô, đứa nhỏ này so với những đứa trẻ cùng lứa trưởng thành sớm hơn và cũng thông minh hơn nhiều, tôi nghĩ..... thật ra trong lòng nó rất dễ ý rất muốn có một người cha, cho nên..... nó hiểu lầm tôi, muốn đuổi tôi đi bởi vì cảm giác được tôi sẽ cướp đi ba ba của nó, bất kì một đứa trẻ nào bị cướp đi món đồ chơi mà mình yêu thích nhất cũng sẽ phản kháng, huống chi..... Đó là ba ba của nó.”

“Tô Văn!”

Lăng Thất Nguyệt rũ con ngươi nghiêm túc nhìn Tô Văn, không thể phủ nhận một điều, bởi vì con trai mình mỗi ngày đều nói xấu về Tô Văn, ngay từ đầu ấn tượng của Lăng Thất Nguyệt đối với Tô Văn cũng không phải rất tốt, nhưng hiện tại, cô đã bắt đầu có cái nhìn mới về cô ấy.

Nhìn thấy nữ chủ đại nhân vẻ mặt xin lỗi nhìn mình, Tô Văn cũng nhận không được hướng về phía cô ấy hơi hơi mỉm cười ——

Không sai, tôi chủ yếu chính là tới chia rẽ cô cùng tra nam, cô không cần cảm tạ tôi, thỉnh thoảng tôi là Lôi Phong ~

Nhìn thấy bên này hai vị ma mi nghiêm nhiên có xu hướng muốn trở thành “bạn thân”, Tô Tiểu Tô trên mặt dắt lẫn đến một mối cuối cùng cũng cau mày đứng dậy.

“Không chơi với mi nữa, ta sắp hết điện rồi, phải đi nạp điện một chút ~”

Lăng Lệ: Nạp điện là cái quỷ gì? Hơn nữa ai chơi với mi? Mi có bản lĩnh thì đứng lại cho ta, mi mà trở về ~ xem ta không. .... thôi, tóm lại, một ngày nào đó ta có thể đánh bại mi ~

Không thể không nói, trong cả đời Lăng Lệ tà mị cuồng quyến bá khí phúc hắc, thân là người thắng trong nhân sinh này, nhưng bị kịch duy nhất chính là, nó vĩnh viễn đánh không lại Tô Tiểu Tô ——

Khi còn nhỏ là thật tình đánh không lại.

Sau khi trưởng thành là..... Không bỏ được?

Lăng Lệ: Không bỏ được lại là cái quỷ gì? Bỏ thiên tài mới không có không bỏ được, tuyệt đối không có ~

~~~~~

Mã oiii.. Ta lại thấy cái điềm gì rồiii nè các vị tỷ muội ơi.. Có ai thấy cái điềm giống ta không.. Xin giới cmm tay đề ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 194: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (10)

Edt: Mít

~~~~~

Cuối cùng, bạn nhỏ Lăng Lệ vẫn là dưới ánh mắt nghiêm khắc của mami mình mà không tình nguyện xin lỗi Tô Văn.

Sau đó, tiểu shota liền banh khuôn mặt tím ma mi mình lên lầu.

Tô Tiểu Tô đã sớm đi lên lầu nạp điện, dưới lầu chỉ còn lại Tô Duệ cùng Tô Văn, còn về vợ chồng Tô Kiến Quân? Hai vợ chồng hôm nay xem như nở mày nở mặt, sau khi phát sóng trực tiếp kết thúc điện thoại của hai người đều bị gọi dồn dập, công ty đòi nợ cũng chủ động gọi điện thoại tới nói khoản nợ đó không cần trả, thân thích quảng tám sào cũng không tới hiện tại tất cả đều đến nhận người thân.

Nói đến những người này, ai không thích một chút hư vinh? Chính mình sống quá tốt, hận không thể cho toàn thế giới đều biết, đối với chút tâm tư này của vợ chồng Tô Kiến Quân, Tô Duệ cũng thật rõ ràng.

Tô Duệ vung bàn tay lên trực tiếp cho hai người bảo tiêu tài xế lại cho hai người thêm một tấm thẻ, hiện tại hai người không chừng đang ở nơi nào đó tiêu phí đây ——

Trời đất bao la, tiêu phí lớn nhất.

Đối với đôi vợ chồng ham mê hư vinh này, Tô Duệ cũng không tính toán sắp xếp bọn họ như thế nào, chỉ cần bọn họ không gây rắc rối cho mình cùng Tô Văn, dựa vào tài lực của Đỗ gia, nuôi sống bọn họ mười đời cũng không thành vấn đề.

Nói đến việc này Tô Duệ cùng Tô Văn cũng đã từng làm tổng tài, làm qua thiên kim, nhưng nói thật, ở thế giới này, bọn họ mới chân chính rõ ràng, cái gì gọi là “Tiền chi là một con số”.

Không sai, giả thiết Đỗ gia giàu gần bằng một quốc gia chính là nghịch thiên như vậy.

“Vợ, nếu không chúng ta cũng lên lầu đi ngủ đi?”

Tô Duệ thấy người nên đi đều đi rồi, nhận không được dựa vào bên vợ mình một chút.

“Anh rất nhớ em”=))

“Nhớ cái quý ấy, cả ngày nay hai chúng ta chưa từng tách ra có được không?”

Tô Văn đối với năng lực nói dối trắng trợn của Tô tướng quân cũng phục sát đất.

“Cái này. ....” Tô tướng quân mặt không đổi sắc tiếp tục nói...

“Thật ra là, là Tiểu Tô Duệ nhớ em.”

“Anh lưu manh!”

Tô Văn cảm thấy Tô tướng quân thật là càng ngày càng không biết xấu hổ.

“Anh chính là lưu manh, hơn nữa chỉ lưu manh với một mình em.”

Khi nói chuyện, Tô Duệ đã cười bỏ nhào vào trên người Tô Văn, đem cả người Tô Văn đè ở dưới thân mình.

Người máy vẫn luôn đứng ở trong một góc phòng khách chờ đợi phân phó nhìn thấy cảnh tượng trên sô pha, hai mắt có ánh sáng đỏ chột lóe ——

Đình! Rà quét đến hình ảnh riêng tư thiếu nhi không nên xem, công năng ghi hình camera đóng cửa.

Hệ thống tự động ngủ đông. ....

Cho nên nói, công nghệ cao gì đó, thật là quá tuyệt vời.

Đang lúc Tô Duệ cùng Tô Văn ở trên sô pha cười đùa, cửa biệt thự đột nhiên bị người ta đẩy ra, Đỗ Thần một thân chật vạy nhanh chân lác mình vào cửa.

“Phanh” một tiếng, cửa biệt thự bị hấn dừng sức đóng lại.

Ách..

Thần sắc bức bối trên mặt Đỗ Thần còn chưa rút đi, nháy mắt ngược mắt, vừa lúc cùng tầm mắt hai người trên sô pha chạm nhau.

“Các người đang làm gì?”

Trương hợp trước mắt làm sắc mặt Đỗ Thần lập tức lạnh xuống.

Tô Văn chớp chớp mắt, nhìn nhìn Tô tướng quân vẻ mặt hắc tuyến, lại nhìn nhìn Đỗ Thần không biết vì sao lạnh mặt.

“Em chồng à, chú đã về? Chúng ta có thể làm gì chứ? Chi là tính trở về phòng ngủ thôi.”

Nói xong, Tô Văn một cái nghiêng người đôi tay trực tiếp ôm cổ Tô Duệ.

“Lão công, ôm một cái, trở về ngủ ngủ.”

“Ngoan.”

Nghe vợ nhà mình nói, sắc mặt Tô tướng quân mới dễ nhìn hơn, ôm vợ nhà mình cũng không đi quản Đỗ Thần ở cửa, Tô Duệ nhanh xoay người đi lên lầu.

Đỗ Thần: .....

Ở ngoài cửa lao lực sức của chín trâu hai hổ mới thoát khỏi truyền thông dây dưa, giờ phút này Đỗ nhị thiếu cảm thấy thực ưu thương a ~

Mình hoa lệ như vậy bị anh hai làm lơ?

Đương nhiên, đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là vừa rồi trong nháy mắt vào cửa kia nhìn thấy cả người Đỗ Hàm đè ở trên người Tô Văn, trong lòng Đỗ Thần vậy mà cảm thấy mười phần không thoải mái.

Mà một câu “em chồng” của Tô Văn quả thực chính là một đòn ngay tim, làm Đỗ Thần lập tức thanh máu về 0. ~~~~

Mình lòng nóng như lửa đốt trở về để làm gì?

Còn không phải là muốn cùng cô nói rõ ràng sao? Lúc này nội tâm Đỗ Thần vô cùng rối rắm ——

Hắn đột nhiên không biết mình rốt cuộc là muốn cái gì?

Có chút suy sụp ngồi ở trên sô pha, Đỗ Thần cúi đầu, đôi tay cào tóc, cả người có vẻ đặc biệt cô đơn.

Mới vừa vỗ Lãng Lệ ngủ xong, Lãng Thất Nguyệt từ phòng ngủ đi ra liền thấy nam nhân một thân tịch tịch cô đơn trên sô pha, cô không tự chủ được dừng lại bước chân.

Chính mình, còn yêu hắn sao?

Lúc trước bị hắn làm nhục như vậy, Lãng Thất Nguyệt giận dữ trốn đi, khi đó cô còn mang thai Lãng Lệ, thời điểm sinh hoạt gian nan không phải không nghĩ tới trở về tìm hắn, thậm chí.....

Giống như Tô Văn khi phỏng vấn nói vậy. Mỗi một nữ nhân đều hành động theo cảm tính, thích ảo tưởng.

Khi đó Lãng Thất Nguyệt cũng ảo tưởng qua một ngày nào đó Đỗ Thần sẽ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, sau đó về mặt ôn nhu nói với mình.

Lão bà, anh tới đón em về nhà.

Nhưng, trên thực tế đó cũng chỉ là ảo tưởng, không thực tế cỡ nào.

Chuyện xưa của Tô Văn cùng Đỗ Hàm, làm Lãng Thất Nguyệt chân chính cảm nhận được mình thật ngây thơ, chân chính thâm tình thì nên giống như Đỗ Hàm đối với Tô Văn ——

Cho dù là đã qua nhiều năm, ở thời điểm em nghèo túng nhất, anh sẽ xuất hiện ở trước mặt em, mỉm cười thâm tình nói với em: Cùng anh về nhà.

Có anh ở đây, em không cần sợ gì hết.....

Đó, mới là tình yêu.

Lãng Thất Nguyệt dưới đáy lòng thở dài một hơi, đang muốn xoay người rời đi, lại nhìn thấy Đỗ Thần dưới lầu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt cùng mình trong không trung giao nhau.

Lãng Thất Nguyệt sùng sốt trong chốc lát, lúc này mới thấp giọng mở miệng: “Anh đã về.”

Nhìn thấy khuôn mặt Lãng Thất Nguyệt dịu dàng đậm nhiên, Đỗ Thần bỗng nhiên nhớ tới những lời nói của Thiên Thiên trong video.

“Hò ly tình” “Tiểu tam”, một đứa bé năm tuổi vì sao trong đầu óc đều là những thứ kia?

“Lãng Thất Nguyệt, rốt cuộc mấy năm nay cô đã dạy con trai tôi như thế nào? Những lời nói vũ nhục Tô Văn đó, có phải cô dạy thằng bé nói hay không?”

“Anh cảm thấy là tôi dạy?”

Quả nhiên, hắn chưa từng thay đổi, vĩnh viễn tự cho là đúng như thế.

“Không phải cô còn có ai?”

Nghe Lãng Thất Nguyệt hỏi lại, Đỗ Thần lạnh lùng câu môi.

“Cô lần này trở về thật sự là muốn ly hôn với tôi? Vì sao cô không trực tiếp đem đơn ly hôn gửi đến công ty tôi, ngược lại để Thiên Thiên trở về một mình nhận người thân trước? Lãng Thất Nguyệt, cô rốt cuộc có cái tâm tư gì?”

Nếu video Tô Văn truyền phát ra là thật, như vậy một đứa nhỏ rốt cuộc vì sao phải làm loại chuyện này? Sau lưng nhất định có người dạy nó, mà bên người Thiên Thiên trừ bỏ Đỗ Thần cũng chỉ có Lãng Thất Nguyệt.

“Đỗ Thần, anh vĩnh viễn tự phụ như vậy. Tôi không còn lời nào để nói với anh, đơn ly hôn tôi đã kí tên rồi, sáng mai tôi hy vọng nhìn thấy chữ kí của anh, cứ như vậy đi.”

Nói xong Lãng Thất Nguyệt lạnh băng xoay người, lúc này đây, không có chút nào quyến luyến..

Cô đã từng bị lời nói của con trai nói đến động tâm, tại một khắc này lại lần nữa chết tâm.....

Nhìn thấy Lãng Thất Nguyệt rời đi, Đỗ Thần cong thân mình hung hăng quét đồ vật trên bàn trà rơi xuống đất.

Ly hôn? Có thể, nhưng Thiên Thiên là con trai của mình, sau này nhất định phải ở với mình!

.....

Ngày hôm sau, truyền thông vây quanh ở bên ngoài biệt thự Đỗ gia có tăng chứ không giảm. Thiên Thiên bởi vì chuyện video cũng có tiếng, đã không thể tiếp tục đi nhà trẻ, mà Lãng Thất Nguyệt cũng đem công việc trong nước của mình bàn giao xong hết rồi, chờ Đỗ Thần ký đơn ly hôn, cô lập tức mang

con trai rời đi.

Tô Duệ cùng Tô Văn theo thường lệ không có xuống lầu ăn bữa sáng, mà cả người tràn ngập điện năng, sinh long hoạt hổ Tô Tiểu Tô lại ngồi ở trên bàn dài trong nhà ăn ngửi đồ ăn ngon.

“Hừ, một chút cũng không thực nữ.”

Nhìn thấy tướng ăn của Tô Tiểu Tô, Tiểu Thiên Thiên một bên nhin không được mở miệng trào phúng.

“Ăn cũng không đồ vào miệng mi, mi nhìn ta làm gì? Chưa thấy qua mỹ nữ sao?”

Tô Tiểu Tô không chút do dự trả lời lại một cách mỉa mai, hừ hừ hừ, muốn đấu với chị, tiểu đệ đệ, em còn kém xa lắm~

“Đỗ Vũ, Lăng Lệ! Ăn cơm đảng hoàng, đều cầm miệng cho ta.”

Nghe giọng nói hai đứa, Đỗ Thần vẫn luôn lạnh mặt yên lặng ăn cơm nhin không được quát lạnh một tiếng.

“Tôi tên Tô Tiểu Tô, không phải Đỗ Vũ.”

Tô Tiểu Tô nhin không được sửa lại cho đúng.

Đỗ Vũ là cái quỷ gì? Có thể đáng yêu vô đối như Tô cô nương ta sao?

Tô Tiểu Tô?

Ánh mắt Đỗ Thần ngưng một chút, hần vẫn luôn không quá mức chú ý tới người máy này, không nghĩ tới anh hai vậy mà sửa lại tên cho nó, hơn nữa còn là họ “Tô”.....

Đây là đang trắng trợn công khai biểu thị chủ quyền của anh ấy sao? (đương nhiên)

~~~~~

Bổn editor dự định hôm nay làm 3c cho mọi người, nhưng nhớ lại ta vẫn còn nợ chương của bé editor kia, nên không kịp 3c, áhaha

=))))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (11)

Edt: Mít

~~~~~

Bởi vì có Đỗ Thần, làm bàn ăn sáng sớm lạnh lẽo không ít.

Chờ hai đứa nhỏ đều ăn xong rồi, Lăng Thất Nguyệt liền đem giấy thỏa thuận ly hôn đưa tới trước mặt Đỗ Thần.

"Ký tên đi!"

Đến với nhau vui vẻ, ra đi cũng thật vui vẻ, là yêu cầu duy nhất của cô.

"Ký tên?"

Khóe miệng Đỗ Thần nhếch lên, con ngươi hẹp dài hiện lên một tia ý cười.

"Cô nói cái giá trước đi."

"Cái gì?"

Lăng Thất Nguyệt sừng sốt, có chút không rõ ý tứ Đỗ Thần: "Tôi có tay có chân có thể nuôi sống chính mình, không cần phí trợ cấp của anh."

Phí trợ cấp?

Đỗ Thần nao nao, ngay sau đó khinh thường nhướn mày: "Tôi bảo cô ra cái giá, sau này Lăng Lệ sẽ do tôi nuôi dưỡng!"

"Anh nói cái gì?"

Nghe yêu cầu vô lí của Đỗ Thần, thân thể Lăng Thất Nguyệt kích động phát run.

"Đỗ Thần, anh không nên quá đáng! Lăng Lệ là con trai tôi, là tôi sinh nó ra nuôi dưỡng nó, mấy năm nay anh chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người cha, anh dựa vào cái gì tranh quyền nuôi dưỡng với tôi?"

"Những chuyện đó cô có thể đi nói với luật sư, nhưng Lăng Thất Nguyệt tôi nói cho cô biết, đừng nói cho dù tôi có trăm phần trăm chứng cứ để tranh thủ quyền nuôi dưỡng, cho dù tôi không có bất kì cơ hội gì, tôi cũng có thể thắng cô, bởi vì, tôi là Đỗ Thần!"

Hai chữ Đỗ Thần này, ở Trung Quốc tuyệt đối không phải chỉ là một cái tên đơn giản như vậy, hần đại biểu cho vô tận tài phú cùng vinh quang.

Thân mình Lăng Thất Nguyệt chấn động, cả người sắc mặt trắng bệch.

Đúng vậy, cô lấy cái gì tranh với Đỗ Thần?

Nhưng mà cô chỉ có một người thân là Tiểu Thiên Thiên, đây là người thân duy nhất và cũng là con trai của cô, cô không có khả năng trơ mắt nhìn thằng bé rời khỏi mình.

"Cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội, tôi cũng sẽ tranh thủ đến cùng! Đỗ Thần, tôi thật không nghĩ tới anh sẽ làm được chuyện tuyệt tình như vậy."

Lăng Thất Nguyệt gắt gao nắm chặt đôn ly hôn trong tay mình.

"Anh muốn đưa ra tòa, vậy chúng ta cùng ra tòa!"

"Ma mi, ba ba."

Ở ngay lúc này, người nên ở phòng khách chơi đùa tiểu Lăng Lệ đột nhiên xuất hiện ở phía sau hai người, khuôn mặt nhỏ non nớt mang theo cảm xúc mờ mịt chưa bao giờ xuất hiện qua: "Các người muốn thừa kiện?"

Thừa kiện đối với những đứa trẻ bình thường mà nói đó là chuyện vô cùng xa lạ, bọn chúng căn bản không rõ hai chữ "Kiện tụng" này là có ý gì.

Nhưng thông minh như Lăng Lệ tự nhiên biết ý tứ trong lời nói của bọn họ.

"Thiên Thiên ngoan, đây là chuyện người lớn, con đừng xen vào."

Lăng Thất Nguyệt nhin không được nhẹ giọng an ủi con trai mình, mà Lăng Lệ chỉ là mở to hai mắt nhìn cô lại nhìn Đỗ Thần.

"Hai người không thể hòa hợp lại sao? Ma mi người không phải đã tha thứ ba ba rồi sao? Là bởi vì chuyện đi Tô sao? Con lại đi xin lỗi đi ấy, con mỗi ngày đều xin lỗi đi ấy được không?"

"Đây căn bản không liên quan đến chuyện của Tô Văn!"

Đỗ Thần nghe Lăng Lệ lại nhắc tới Tô Văn, làm cảm xúc áp lực của hắn một ngày một đêm cuối cùng tại một khắc này bộc phát ra.

"Năm đó ta và mẹ con kết hôn chính là một sai lầm, là Lăng gia bọn họ tính kế ta đem mẹ con đưa lên giường ta, ngày đó ta uống say, tưởng cô ấy là Tô Văn mới có thể....."

"Đỗ Thần! Đủ rồi!"

Lăng Thất Nguyệt khàn cả giọng đánh gãy lời nói Đỗ Thần, đáng tiếc, vẫn chậm một bước.

Tiểu Lăng Lệ ngơ ngác, ánh mắt hiện lên một tia sợ hãi chưa từng có bao giờ --.

Thì ra, ba ba chưa từng yêu ma mi bao giờ.

Bọn họ căn bản không phải như mình tưởng tượng bởi vì xuất hiện "Tiểu tam" mà chia tay.

Ba ba chán ghét ma mi, cho nên người cũng chán ghét mình có phải không?

Mình thì ra là.....đứa trẻ không được mong chờ.

Có chút chân tướng chính là tàn nhẫn như thế.

Mấy năm nay, Lăng Thất Nguyệt không có ở trước mặt Lăng Lệ nhắc tới Đỗ Thần, mỗi lần con trai hỏi đến ba ba, cô cũng chỉ dùng chuyện khác có lẽ cho qua.

Thân thể của tiểu Lăng Lệ, vĩnh viễn là đau xót tại đáy lòng Lăng Thất Nguyệt, nhưng hiện tại Đỗ Thần lại làm trò trước mặt thằng bé, xé toạc ra vết sẹo sớm đã khép lại một tầng, nhưng bên trong lại đang thổi rửa.

"Con hận các người! Con hận các người!"

Đây là lần đầu tiên sau khi về nước Lăng Lệ chảy nước mắt, tiểu thiên tài vẫn luôn cảm thấy mình đã là một nam tử hán, chỉ có thể đổ máu không thể rơi lệ, nhưng...

Thật muốn khóc, nước mắt thật mặn.

Trong thân thể nhỏ nhỏ tại một khắc này bị vô tận bi thương lấp đầy, Lăng Lệ nghiêng ngả lao đảo chạy ra ngoài.

"Thiên Thiên!"

Lăng Thất Nguyệt theo sát đuổi theo lại bị Đỗ Thần đột nhiên ngăn cản.

"Cô đừng đi, nó ở trong sân không ra ngoài được."

Đỗ Thần tự biết mình nói lỡ, cho nên giờ phút này giọng nói cũng ôn hòa không ít.

"Tôi không nên ở trước mặt con trai nói chuyện này, nhưng đó cũng là sự thật, Thiên Thiên nó thông minh như vậy, một ngày nào đó nó cũng sẽ biết."

"Anh cũng biết đó sẽ là chuyện thật lâu sau này, khi đó nói không chừng nó đã trưởng thành hiểu rõ chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, nhưng hiện tại, hiện tại nó mới năm tuổi! Đỗ Thần, anh làm sao có thể, làm sao có thể tàn nhẫn như vậy!"

Lăng Thất Nguyệt cảm thấy trong lòng mình rất đau.

Người nam nhân này, người nam nhân này tại sao có thể máu lạnh như vậy?

.....

Trong hoa viên Đỗ gia.

Lăng Lệ một mình ngồi ở trong vườn hoa, nhìn những đóa hoa chung quanh đủ mọi màu sắc, ánh mắt nó âm trầm --

Đều là kẻ lừa đảo, đều là gạt người, tất cả đều hủy hoại, tất cả đều nên hủy hoại!

Nó nâng lên đôi tay nhỏ nhỏ điên cuồng không ngừng đem những hoa tươi trong bụi hoa bẻ xuống, sau đó lại dùng hai chân của mình dùng sức dẫm lên đi.

"Ai u uy, mi cái tên tiểu tử lòng dạ hiểm độc, dám dẫm nát hoa của ba ba ta."

Tô Tiểu Tô theo đuôi phía sau Lăng Lệ ra tới nhìn thân ảnh nhỏ ở trong bụi hoa đã lâm vào hồng mắt, nhin không được trêu chọc một câu.

"Mì!"

Nghe Tô Tiểu Tô nói, Lăng Lệ lạnh lùng nhắc mắt, ánh mắt hung hăng trừng mắt nhìn cô bé: "Còn có mì, ba ba ma mì của mì, tất cả các người đều là người xấu!"

"Người xấu thì làm sao? Chúng ta thích làm người xấu, nhưng so với lão ba tra nam kia của mì còn tốt hơn nhiều."

Tô Tiểu Tô mắt tròn trắng, ngay sau đó bước đi đến trước người Lăng Lệ:

"Tiểu tử thúì, mì thức thòi lẩn ra đây cho chị, nếu không đừng trách chị không khách khí với mì!"

"Ta không ra, mì có bản lĩnh thì cắn ta đi?"

Lăng Lệ nghe Tô Tiểu Tô vênh váo tự đắc nói, nhin không được ưỡn ưỡn ngực.

Ngay sau đó.....

Tô Tiểu Tô thật sự nhào tới hung hăng cắn bả vai Lăng Lệ.

"Ừm..... Là mì bảo ta cắn, ừ, ta liền không khách khí mà làm ~"

Lăng Lệ:.....

Vì sao bốn thiên tài có giá thiết nghịch thiên như vậy lại không có giá trị vũ lực siêu cao? Chuyện này không khoa học!

Lầu ba biệt thự, cách cửa sổ thủy tinh sạch sẽ trong sáng, Tô Văn cùng Tô Duệ sóng vai đứng ở nơi đó, từ cửa sổ nhìn ra, hai tên nhóc tí trong hoa viên thoát nhìn đặc biệt nhỏ bé.

"Em nhớ trong hoa viên có không ít hoa hồng, hai đứa trẻ nghịch ngợm này sẽ không làm cho một thân đầy vết thương chứ?"

Thấy hai người lại ôm thành một đoàn ở bụi hoa lẩn qua lẩn lại, Tô Văn nhin không được lo lắng dò hỏi một câu.

"Không có việc gì đâu."

Tô Duệ cười lắc lắc đầu.

"Thiết lập của Tô Tô có chức năng chữa bệnh, cho dù Lăng Lệ bị thương, con bé cũng có thể giúp nó làm trị liệu thích đáng."

Cho nên nói, đi ra ngoài mang theo Tô Tiểu Tô thì không cần sầu ~

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn lúc này mới an tâm gật gật đầu, đúng vậy, cô cơ hồ lại quên mất, Tô Tiểu Tô con bé..... Chỉ là một người máy có tình cảm

Nhưng, người máy một khi có tình cảm của nhân loại, thì con bé cùng nhân loại có gì khác nhau đâu?

Con bé cũng đồng dạng có hi nộ ái ố, trong lòng biết yêu, sẽ khóc sẽ cười, thậm chí rõ ràng có thể lấy nguồn điện làm nguồn năng lượng của thân thể, nhưng Tô Tiểu Tô vẫn là một đứa trẻ tham ăn.

Đương nhiên những thứ con bé ăn cũng sẽ không được tiêu hóa, chỉ biết xem như rác rưởi định kỳ bài trừ ra bên ngoài cơ thể mà thôi.

Người máy thoát nhìn đặc biệt cao cấp như vậy, nhưng trên thực tế vô cùng bi ai.

"Nếu chúng ta đi rồi, Tô Tiểu Tô phải làm sao bây giờ?"

Tô Văn đột nhiên cảm lòng không đậu hỏi một câu.

Tô Tiểu Tô là "con gái" mà Tô Duệ chế tạo ra, ý nghĩa tồn tại của con bé chính là cùng ba mẹ của mình ở bên nhau, nhưng Tô Văn cùng Tô Duệ đến cuối cùng cũng phải rời đi thế giới này, mà Tô Tiểu Tô thì sao?

Chỉ cần hệ thống của con bé không hư hao, chỉ cần còn có nguồn năng lượng trong cơ thể, con bé sẽ vẫn luôn sống sót.

"Chúng ta ở thế giới này ngốc lâu một chút, chờ đến khi con bé lớn lên".

Tô Duệ nhìn thân ảnh Tô Tiểu Tô cùng Lăng Lệ trong bụi hoa, nhẹ nhàng nói nhỏ: "Chờ con bé trưởng thành, nó cũng sẽ có người mình thích?"

"Tô Tiểu Tô còn có thể lớn lên?"

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người -- người máy còn có thể liên tục sinh trưởng?

Ta học ít, người đừng gạt ta.

"Thân thể này tự nhiên không thể sinh trưởng, nhưng....."

Tô Duệ thần bí cười: "Anh đã chuẩn bị cho con bé một phần lễ vật trong lễ thành nhân mười tám tuổi. Đó là một khối thân thể hoàn toàn mới."

Được rồi, Tô Văn đối với mưu tính sâu xa của Tô tướng quân quả thực bội phục không thôi.

Nhưng mà, hai vị gia trưởng này, các người có nghĩ tới cảm nhận của người khác hay không?

Con gái nhà các người vẫn luôn mang khuôn mặt loli bảy tuổi, sau đó trong một đêm đột nhiên biến thành một cô gái mười tám tuổi, điều này ai có thể tiếp nhận được chứ?

Dù sao mỗi thiếu niên tỏ vẻ chính mình vô năng tiếp nhận ~

Mười một năm sau, lễ thành nhân của đại tiểu thư Đỗ gia sẽ gà bay chó sủa như thế nào, mọi chuyện không ngừng, đó thật là lời phía sau ~

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 196: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (12)

Edt: Mít

~~~~~

Lăng Lệ thật sự bị thương, trên da thịt non nót đầy những miệng vết thương nhỏ, đương nhiên nghiêm trọng nhất chính là vết thương trên vai, đó là Tô Tiểu Tô cắn, bạn muốn biết bị hàm răng sắc bén của một người máy hung hăng cắn có cảm giác gì?

Tôi khuyên bạn tốt nhất vẫn là không nên nếm thử.

“Thiên Thiên.”

Thời điểm Đỗ Thần đuổi tới trong hoa viên, Tô Tiểu Tô đang đem cả người Lăng Lệ ấn trên mặt đất, cường chế tính trị liệu miệng vết thương cho nó...

“Ai u uy, mi đừng nhúc nhích có được không? Trong chốc lát nước thuốc sẽ khô.”

Thấy tiểu shota dưới thân mình bộ dáng xoắn xuýt về mặt ngao kiều không muốn “Dịch nhân” của mình cứu trị, Tô Tiểu Tô nhịn không được tâm tình rất tốt.

Mi không muốn ta trị liệu, ta càng muốn trị liệu cho mi ~

“Cút ngay, đừng chạm vào con trai ta!”

Lúc này, Đỗ Thần đã chạy tới.

Đối với người máy này trong nhà, Đỗ Thần luôn cảm thấy thật phiền chán, đặc biệt là khi hắn biết, cái “đứa nhỏ” này lại là con của Tô Văn cùng anh mình, trong lòng phản cảm càng thêm mãnh liệt.

Tô Tiểu Tô nói cho cùng cũng không phải người máy chiến đấu, cô bé sở dĩ có thể đem Lăng Lệ khi dễ thỏa thích, đó là bởi vì thân thể này của cô bé cao hơn một cái đầu so với Lăng Lệ, mà hiện tại bị Đỗ Thần cao hơn chính mình một thân mình hung hăng đẩy, cả người Tô Tiểu Tô lập tức không trọng lượng ngã ra ngoài ——

A, rất sợ hãi, ba ba cứu mạng ~

“Uy, vì sao ba đẩy chị ấy?”

Lăng Lệ nhìn Đỗ Thần đẩy Tô Tiểu Tô ra ngoài lập tức nhịn không được chất vấn một câu, sau đó cả người nó lại giống như sợ ngậy người nhìn phía sau Đỗ Thần ——

Tô Tiểu Tô cũng không có té lăn trên đất, mà là rơi vào một lòng ngực ấm áp thoải mái.

“Không sao chứ?”

Tô Duệ rũ con người, ánh mắt ôn nhu nhìn đứa nhỏ trong ngực mình.

“Ba ba.”

Tô Tiểu Tô bẹp bẹp miệng, mắt to tràn đầy thần sắc ủy khuất.

“Ba ba, cái tên tra nam kia khi dễ con, ô ô ô, Tô Tô thật đáng thương!”

“Đỗ Thần!”

Tô Duệ đem con gái trong ngực mình buông xuống, con người lạnh lẽo, trầm thấp gọi một tiếng.

“Chú xin lỗi Tô Tô.”

“Anh?”

Đỗ Thần quay đầu nhìn Tô Duệ ở phía sau với vẻ mặt không thể tin được.

“Anh kêu em xin lỗi một người máy cấp thấp? Anh hai, anh có phải bị điên hay không. ....”

Đỗ Thần còn chưa nói xong, thân thể Tô Duệ đã đột nhiên lên đến trước người hắn, một bàn tay thon dài hữu lực dùng sức bóp yết hầu Đỗ Thần.

“Tôi kêu chú —— nói, nhanh!”

“Đỗ Hàm, anh bình tĩnh một chút!”

Tô Văn mới từ biệt thự chạy ra nhìn thấy động tác Tô Duệ lập tức nóng nảy lên. Vừa rồi hai người còn ở trên lầu, kết quả nhìn thấy Đỗ Thần dùng sức đẩy Tô Tiểu Tô, Tô Duệ lúc ấy đến hơi thở cũng biến đổi, mở cửa sổ cả người trực tiếp từ trên lầu nhảy xuống.

Tô Văn quá hiểu biết tính tình Tô Duệ, người hắn đã nhận định thì hắn sẽ không cho phép bất kì kẻ nào khi dễ, động một cọng tóc cũng không được.

Mà hiện tại, chỉ cần Tô Duệ dùng sức một chút, Đỗ Thần chỉ sợ cũng sẽ mất mạng.

“Đỗ Hàm, anh mau buông tay!”

Tô Văn nôn nóng hoảng loạn vội vàng chạy tới, nhìn Đỗ Thần đã xanh cả mặt hồ hấp không thông, cô lập tức sắc mặt đại biến, dùng hết toàn lực giơ tay kéo Tô Duệ ra, sau đó cô lại vịn phần khăn trang vuốt vuốt lưng cho Đỗ Thần.

“Đỗ Thần, Đỗ Thần, chú thế nào?”

Anh cái tên tra nam chết tiệt, muốn chết cũng chết xa một chút, ngàn vạn lần đừng liên lụy nam nhân của tôi ~

Không sai, đây là hoạt động nội tâm được miêu tả chân thật nhất của Tô Tiểu Văn.

Nhưng tất cả điều này ở trong mắt Đỗ Thần thì lại khác ——

Đỗ Thần bị anh hai nhà mình bóp đến không thở nổi, tầm mắt dần dần mờ hồ lập tức xuất hiện thân ảnh nôn nóng của Tô Văn.

Rõ ràng cô đang ở xa như vậy, nhưng kì lạ là Đỗ Thần lại thấy được sợ hãi cùng bất an phát ra từ đáy lòng của cô.

Cô đang lo lắng cho mình sao?

Một khắc kia, trong lòng Đỗ Thần đặc biệt phức tạp, hắn nỗ lực muốn phát ra âm thanh, không ngừng muốn gỡ giữa thân thể của mình nhưng sức lực trong thân thể lại dần dần trôi đi.

Hắn hoàn toàn không dùng sức được.

Chẳng lẽ anh hai thật sự muốn giết mình?

Hắn vì sao hận mình như vậy?

Đỗ Thần có chút hoảng hốt, hắn không nghĩ ra, mà một khắc vừa rồi, hắn cảm thấy mình hình như nhìn thấy chân tướng mọi chuyện——

“Đỗ Hàm, anh mau buông tay!”

Tô Văn vì mình, vậy mà lớn tiếng với anh hai? Lúc ấy sắc mặt anh hai thay đổi, mà Tô Văn lại vẫn dùng hết toàn lực kéo hai tay của anh ấy, thành công giải cứu mình.

“Đỗ Thần, Đỗ Thần, chú thế nào?”

Ở một khắc kia, giọng nói Tô Văn nôn nóng, biểu tình sợ hãi, còn có đôi tay ảm áp mà run rẩy của cô đỡ lấy mình, đều làm tâm Đỗ Thần rung động không thôi ——

Hắn biết, cô vẫn còn yêu mình, cô vẫn luôn yêu mình. ....

Bạn học Đỗ Thần, bỏ não quá nhiều là một loại bệnh, bạn có biết không?

.....

“Khụ khụ.”

Tránh thoát kiềm chế của Tô Duệ, sắc mặt Đỗ Thần tái nhợt ho khan vài tiếng.

Nhìn thấy hắn còn tung tăng nhảy nhót không tắt thở, Tô Văn cuối cùng mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, còn tốt còn tốt, không giết chết là tốt.

“Tiểu Văn.”

Lúc này, Đỗ Thần cuối cùng cũng khôi phục một ít sức lực giờ tay muốn nắm tay ngọc của Tô Văn bên cạnh, nhưng Tô Duệ đứng ở bên kia ánh mắt lạnh lùng, trước một bước dùng sức đem Tô Văn túm tới bên người mình.

“Vợ, hần không chết được, em đừng động hần, em cùng Tô Tô mang theo Lăng Lệ đi phòng bệnh lầu 4 trị liệu một chút, Đỗ Thần, chú theo tôi tới thư phòng, tôi có lời muốn nói với chú.”

Nói xong Tô Duệ liền đem Tô Văn đẩy đến bên người Tô Tiểu Tô, hần một mình xoay người hướng về cửa biệt thự mà đi.

Nói chuyện?

Đỗ Thần ngó nhìn bóng dáng Tô Duệ, ánh mắt hơi có chút rét run, hần nên cùng vị anh hai này của mình nói chuyện đang hoảng.

“Tiểu Văn, anh đi đây.”

Quay đầu nhẹ giọng nói với Tô Văn một câu, Đỗ Thần liền nhanh chân đuổi kịp bước chân Tô Duệ.

Tô Văn:.....

Nam chủ đại nhân hần có bệnh đúng không?

Tô Văn phun tào một câu, lúc này mới dắt Tô Tiểu Tô đi tới trước mặt Lăng Lệ.

Lúc này Lăng Lệ đã từ trên mặt đất đứng dậy, thần sắc cả người đặc biệt phức tạp.

Không có biện pháp, người kia có chỉ số thông minh cao đại não tùy thời tùy chỗ đều đang vận chuyển siêu tốc, nói không chừng một giây đồng hồ là có thể vòng một vòng lớn địa cầu, đó tuyệt đối là tồn tại mà phạm nhân chúng ta không thể bắt chước.

“Đi thôi, đi lên lầu, muốn ta đỡ con không?”

Tô Văn nhìn biểu tình Lăng Lệ, mỉm cười hỏi một câu.

“Không cần đi già từ bi.”

Lăng Lệ lại lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Văn một cái.

Cái đứa nhỏ nghịch ngợm này ~

“Mì nói chuyện kiểu gì đây?”

Tô Tiểu Tô một bên nhìn thấy, đi lên liền đẩy Lăng Lệ một cái.

“Thằng nhóc kia, mì bị cắn chưa đủ đúng không?”

Lăng Lệ:.....

Ta thật sự phải thương lượng lại với mì, lần sau đừng cắn người nữa được không?

Thật sự là đau quá ~

Thực rõ ràng, Tô Tiểu Tô nhanh mồm dẻo miệng ở trong lòng tiểu Lăng Lệ để lại bóng ma không nhỏ, cho nên lúc này vừa nghe lời nói của cô bé, Lăng Lệ nhú nhú mày, lại không giống lúc đầu nhanh miệng phản kích như vậy.

“Đi, đi thì đi, mới không cần các người đỡ tôi.”

Hừ!.

Lăng Lệ hất đầu lên, từ bên người Tô Tiểu Tô cùng Tô Văn đi nhanh qua, nhìn bóng dáng nó rời đi, Tô Tiểu Tô đắc ý chớp chớp mắt.

“Ma mì, con có phải rất lợi hại hay không?”

“Đúng đúng đúng, Tô Tô nhà của chúng ta lợi hại nhất.”

Tô Văn thân mật xoa xoa đầu tóc đen dài của Tô Tiểu Tô, lúc này mới mang theo cô bé đi theo phía sau Lăng Lệ, rời khỏi hoa viên. ....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 197: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (13)

Edt: Mít

~~~~~

Phòng y tế lầu bốn Đỗ gia có trang bị người máy bác sĩ hộ sĩ chuyên chữa bệnh, đem Lăng Lệ đưa đến chỗ bác sĩ, Tô Văn mang theo Tô Tiểu Tô đi ra phòng bệnh.

Lăng Thất Nguyệt đang nôn nóng đứng ở cửa, vừa rồi cô vẫn luôn gọi điện thoại quốc tế đường dài, liên hệ bạn bè của mình ở nước ngoài, muốn tìm được một ít chứng cứ có lợi với mình, hoặc là luật sư ưu tú, lỡ như tương lai thật sự cùng Đỗ Thần thừa kiện cô cần phải có chuẩn bị trước mới được.

Cô không nghĩ tới mình bất quá chỉ là gọi điện thoại một lát, con trai mình liền bị thương, hơn nữa lúc này con giận của Lăng Lệ còn chưa nguôi, thời điểm vào cửa nhìn thấy ma mi mình lại làm như không thấy, cho nên lúc này Lăng Thất Nguyệt không dám trực tiếp vào phòng bệnh, chỉ có thể chần chờ ở bên ngoài.

“Tiểu Văn, Thiên Thiên không sao chứ?”

Thấy Tô Văn mang theo Tô Tiểu Tô đi ra, Lăng Thất Nguyệt lập tức khẩn trương hỏi một câu.

“Không sao, đều là bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại, cô đừng lo lắng.”

Tô Văn an ủi Lăng Thất Nguyệt một câu, sau đó thu con người, nhẹ giọng hỏi: “Nó có phải. .... Đã biết cái gì hay không?”

“A.”

Thần sắc Lăng Thất Nguyệt có chút ảm đạm.

“Chuyện năm đó của tôi với Đỗ Thần, nó đều biết, hiện tại Đỗ Thần lại muốn thừa kiện tranh đoạt quyền nuôi dưỡng Thiên Thiên với tôi, Tiểu Văn, tôi rất sợ, nếu Thiên Thiên không chịu tha thứ cho tôi, tôi có phải liền mất đi nó hay không, tôi hiện tại chỉ có mình nó. ....”

Nghe Lăng Thất Nguyệt nói, Tô Văn chỉ là giờ tay an ủi vỗ vỗ bả vai cô.

“Cô đừng lo lắng, tôi cùng Đỗ Hàm sẽ giúp cô.”

“Thật sao?”

Nghe Tô Văn nói, Lăng Thất Nguyệt kinh ngạc mở to hai mắt. Vẻ mặt cảm kích nhìn Tô Văn.

“Thật sao? Các người thật sự sẽ giúp tôi?”

“Đương nhiên, chúng tôi. ....”

Tô Văn còn chưa nói xong, liền nghe được cửa thư phòng dưới lầu bị người ta đột nhiên đá văng, sau đó là một trận âm thanh đồ sứ vỡ vụn.

Ách.

Tô tướng quân hình như mang theo nam chủ đại nhân đến thư phòng tâm sự?

Được rồi, xem tư thế này nhất định là đàm phán thất bại?

Tô Văn bước nhanh đi đến đầu cầu thang, nghiêng tai lắng nghe một chút, từ cửa thư phòng chậm rãi truyền đến giọng nói lãnh khốc như băng của Đỗ Thần.

“Đỗ Hàm, anh không nên quá phận! Năm nay anh đã vì Đỗ gia làm cái gì? Toàn bộ Đỗ thị đều là một mình tôi chống đỡ, anh chỉ biết nghiên cứu người máy trí năng của anh, hiện tại còn đem một người máy về nhà làm con gái bảo bối, anh điên rồi! Hiện tại anh quả thực không nói lý, hôm nay anh muốn tôi đường đường là một CEO của Đỗ thị lại đi xin lỗi một người máy, ngày mai anh có phải còn muốn tôi đem toàn bộ Đỗ thị dâng cho nó hay không?”

“Đỗ thị?”

Trong phòng Tô Duệ nghe Đỗ Thần nói, vẫn luôn ngồi tại chỗ không động, con ngươi hơi mị mị.

“Đỗ thị là của chú, cũng là của tôi, Đỗ Thần, chú đừng quên, chú chỉ có được một nửa quyền thừa kế Đỗ thị!”

Nghe Tô Duệ nói, sắc mặt Đỗ Thần càng tối sầm, không sai, ở trong di chúc, cha mẹ đem tài sản của bọn họ đều chia cho hai anh em, mà bởi vì trước kia Đỗ Hàm một lòng chỉ nghĩ đến chuyện nghiên cứu người máy, cho nên trước nay hẳn chưa từng quản lý Đỗ thị, cũng chưa đụng đến một phần tiền của Đỗ gia.

Thời gian lâu rồi, Đỗ Thần đều sắp quên mất chuyện này.

“Đỗ Hàm anh có ý gì? Lúc ấy thời điểm Đỗ thị gặp phải nguy cơ anh chẳng quan tâm, hiện tại tôi đưa Đỗ thị đi lên quỹ đạo, anh tới nói quyền thừa kế với tôi? Anh muốn cái gì? Một nửa Đỗ thị?”

“Không không không.”

Nghe Đỗ Thần nói, Tô Duệ chỉ là lắc lắc đầu.

“Tôi hiện tại đã là có vợ con, nên yêu cầu có sự nghiệp của mình, cho nên, từ ngày mai trở đi, tôi muốn đi Đỗ thị làm việc, yên tâm tôi cũng không muốn chức vị CEO của chú.”

Nói xong, Tô Duệ từ trên bàn sách lấy ra một văn kiện đã sớm chuẩn bị tốt ném lên trên thảm trong thư phòng.

“Điện tử tinh hoành, đây là công ty con sản xuất sản phẩm công nghệ cao của Đỗ thị, tôi muốn chú đưa nó ra làm công ty độc lập, giao cho tôi toàn quyền quản lý.”

Điện tử tinh hoành.....

Đỗ Thần rũ mắt nhìn thoáng qua văn kiện trên mặt đất, mặt trên có bốn chữ đóng dấu vô cùng rõ ràng.

Đây đúng thật là một công ty con lớn nhất của Đỗ thị, lợi nhuận mỗi năm cũng vô cùng đầy đủ, nhưng mà so sánh với toàn bộ tập đoàn tài chính Đỗ thị, lợi nhuận bất quá chỉ chiếm 10% sản nghiệp Đỗ thị mà thôi.

“Anh chỉ muốn điện tử tinh hoành?”

Đỗ Thần lại ngược mắt nhìn Tô Duệ, có chút không xác định được hỏi lại một câu.

“A, không phải chú đã nói sao, tôi chỉ biết nghiên cứu người máy, nên tôi chỉ cần công ty này!”

Tô Duệ chậm rãi đứng dậy, một đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào mắt Đỗ Thần: “Thế nào? Điều kiện này không quá phận chứ?”

“Được.”

Đỗ Thần không chần chờ, dùng sức gật gật đầu.

“Ngày mai tôi đến công ty sẽ xử lý tốt chuyện này, về sau điện tử tinh hoành tuy rằng vẫn còn nằm trong tòa nhà Đỗ thị, nhưng lại trở thành sản nghiệp tư nhân trên danh nghĩa của anh, về sau công ty này cho dù tạo ra bất kì sản phẩm mới gì, cùng với lợi nhuận do chúng sinh ra, đều cùng Đỗ thị chúng tôi không quan hệ!”

“Thành giao.”

Điện tử tinh hoành tới tay, sắc mặt Tô tướng quân cuối cùng mới đẹp lên một ít.

Hắn phải dùng cái điện tử tinh hoành nho nhỏ này, từng chút từng chút như tằm ăn sạch toàn bộ Đỗ thị, như vậy mới có ý tứ, không phải sao?

Hai bên cuối cùng đạt thành nhất trí, Đỗ Thần lạnh nhạt xoay người từ cửa thư phòng hướng cầu thang đi đến, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Tô Văn đứng ở nơi đó..

Lúc này Đỗ Thần mới chú ý tới hôm nay Tô Văn mặc một bộ váy dài màu trắng, tựa như màu sắc thuần trắng trong trí nhớ của hắn.

“Tiểu Văn.”

Đỗ Thần không tự giác được tăng nhanh bước chân, không bao lâu liền tới trước mặt Tô Văn.

“Tiểu Văn, anh...”

Hắn cảm thấy mình có thiên ngôn vạn ngữ phải nói với cô, nhưng giờ khắc này nhìn thấy người gần trong gang tấc, Đỗ Thần lại đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Tô Văn nhìn Đỗ Thần vọt tới trước mặt mình về mặt rồi rầm, cô nhìn không được nhũn mày, nam chủ đại nhân anh có ý gì đây?

Mới vừa cùng Tô tướng quân đàm phán, hay còn chưa xong, còn muốn tìm mình đàm phán tiếp?

Ở thời điểm hai người đang mang tâm tư, bên dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận âm thanh ồn ào nhốn nháo.

“Chuyện gì vậy?”

Đỗ Thần phục hồi lại tinh thần, mở máy truyền tin điện tử của mình hỏi nhân viên bảo an bên ngoài biệt thự.

“Nhị thiếu, là..... Là Tô lão gia cùng Tô phu nhân, bọn họ mang theo một đám bạn bè lại đây, nói là muốn tới Đỗ trạch tham quan!”

Cái gì?

Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên này thật đúng là không chịu ngồi yên, tham quan Đỗ gia? Một cho bọn họ nghĩ ra!

Nghe nhân viên an ninh báo lại, sắc mặt Đỗ Thần lập tức lạnh xuống, hẳn đang muốn phân phó người đem những người lung tung rồi loạn đó đuổi đi, máy truyền tin đột nhiên lại truyền ra giọng nói Tô Duệ.

“Cho bọn họ vào, chiêu đãi thật tốt.”

Đây là.....

Đỗ Thần vừa nhấc mắt, đối diện với đôi mắt mang ý cười của Tô Văn, tại một khắc này, hắn hình như đột nhiên đã biết nguyên nhân Tô Văn lựa chọn ở bên Đỗ Hàm——

Nhất định là bởi vì Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên?

Năm đó bọn họ có thể vì tiền không màng hạnh phúc cả đời của con gái mình, hiện giờ tự nhiên cũng có thể vì tiền, bức con gái mình gả cho người mà cô ấy không thích.....

Nếu thật sự là bởi vì tiền.....

Đỗ Thần tự tin, Đỗ Hàm có thể cho bọn họ, mình cũng có thể làm được.

"Theo phân phó của đại thiếu đi làm đi."

Ngay sau đó Đỗ Thần cũng phân phó một câu.

“Còn có, lập tức phân phó phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, chiêu đãi khách.”

Đi theo con đường cha mẹ vợ, ai mà không biết đi?

Đỗ Hàm, chúng ta cứ chờ xem!

~~~~~

Tra nam đủ tiện nghi =))))

Tén tèn, hôm nay hơi trễ ~~~~

♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (14)

Edt: Mít

~~~~~

Đêm đó, Đỗ gia mở yến hội tại biệt thự.

Đại sảnh yến hội rộng rãi xa hoa, bày đầy thức ăn với đủ loại màu sắc, mấy vị phục vụ mặc trang phục thống nhất cùng những người máy xuyên qua đám người, đèn thủy tinh đá quý lồng lắt treo trên trần nhà chiếu rọi làm Tô Kiến Quân hoa mắt say mê.

“Tô đại ca, tôi hiện tại cảm giác như mình đang nằm mơ vậy!”

Ngồi ở bên cạnh Tô Kiến Quân là một nam nhân trung niên mập mạp, một bên giơ ly rượu một bên nhìn Tô Kiến Quân bên cạnh mình đã sớm một thân đầy mùi rượu, trên mặt bụ bẫm kia tràn đầy thần sắc hâm mộ.

“Cũng nhờ Tô đại ca anh, đời này tôi mới có cơ hội ăn những món ngon như vậy, uống rượu vang đỏ quý báu như vậy, chắc chắn, không nghĩ tới rượu này lại quý giá đến như vậy, thật có đủ mùi vị!”

Nghe trung niên mập mạp kia nói, Tô Kiến Quân vô lực vẫy vẫy tay.

“Nhiều đây thì tính cái gì! Tôi nói cho chú biết, con gái của tôi, Tiểu Văn nhà chúng tôi, là phu nhân của Đỗ đại thiếu gia, chú biết không? Các người đều biết sao? Tiền của Đỗ gia chính là tiền của con bé, Đỗ gia này có bao nhiêu tiền? Đem đi nuôi các người, nuôi đến mười đời cũng xài không hết tiền đâu ~ hắc hắc.”

Nói tới đây Tô Kiến Quân lại neho neho mắt, tầm mắt đã sớm tìm được một bên khác, ở trong đám người thường thức các bóng dáng của mỹ nữ.

Nói đến chuyện hôm nay đều là do Tô Kiến Quân một mình gợi ra, ngày hôm qua hắn cùng Lý Mỹ Quyên cầm tiền của Tô Duệ, tự nhiên là tiểu nhân đắc chí “Vinh quy bái tổ”*, hai người tìm được nhóm hàng xóm thân thích trước kia, mời mọi người ăn nhiều một chút, kết quả ăn ăn, Tô Kiến Quân liền uống say, sau khi uống say hắn lại bắt đầu thói quen khoái lạc, nói Đỗ gia tốt đẹp như thế nào, hai vợ chồng bọn họ ở nơi đó có tiếng nói như thế nào.

* Giống như mình có tiền mình giàu có xong mình về quê cho nở mày nở mặt =>) ở trường hợp vợ chồng này là có tiền xong về khoe khoang đó mà

Lúc ấy liền có người có tâm tư nhìn không được hỏi: Có thể mời chúng tôi đến Đỗ gia tham quan không? Cũng cho chúng tôi trông thấy biệt thự thổ hào trong truyền thuyết!

Nghe có người cổ động như thế, Tô Kiến Quân tự nhiên vung bàn tay:

"Không thành vấn đề! Còn không phải là tham quan biệt thự Đỗ gia sao? Ngày mai mang các người đi? Tất cả mọi người đều đi!"

Đều đi!

Sau đó.....

Liên biến thành như bây giờ, thật ra hôm nay sau khi Tô Kiến Quân tỉnh lại cũng vô cùng hối hận chuyện hôm qua mình hứa hẹn, nhưng hắn cũng đã đáp ứng rồi, cũng mạnh miệng nói rồi, hiện giờ cũng chỉ có thể không trâu bò đi cày, cũng may con rể Đỗ Hàm của hắn thật sự nể mặt!

Không chỉ có thật sự cho những người lung tung rối loạn này vào, lại còn chuẩn bị yến hội cho bọn họ, trong yến hội rượu và thức ăn đều theo tiêu chuẩn tiệc tối tư nhân của Đỗ gia mà làm, tùy tiện một cái yến hội cũng so với khách sạn lớn 5 sao bên ngoài quý hơn vài lần!

Tóm lại, Tô Kiến Quân hiện tại cảm thấy mình vô cùng có mặt mũi, vô cùng thoải mái~

Tối sau nửa đêm, ngay từ đầu một sảnh yến hội tiếng người ồn ào bắt đầu dần dần an tĩnh lại, tới hiện tại, khách khứa có thể tự mình đứng vững đã không còn mấy người.

Đại đa số mọi người đều uống say đến nỗi nằm xuống cái thảm, dưới cái bàn, trên sofa, thậm chí trong phòng vệ sinh, nơi nơi đều có thể nhìn thấy những thân ảnh đó.

Từ khi biệt thự Đỗ gia có người vào ở cho đến bây giờ, chưa bao giờ bị người ta làm cho hỗn loạn đến như thế này.

Trong đại sảnh, đã có người máy phụ trách quét tước hiện trường, mà những người khác thì phụ trách đem những khách khứa say khướt đó nâng đến một biệt thự nhỏ chuyên dành cho khách khứa nghỉ ngơi.

Từ đầu đến cuối, Đỗ Thần đều đứng ở trên lầu thờ ơ lạnh nhạt nhìn tất cả, hắn thấy được Lý Mỹ Quyên hưng vinh, Tô Kiến Quân tham lam lại háo sắc.

Nhưng một đôi vợ chồng như vậy, lại là cha mẹ Tô Văn.

Tại một khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy đau lòng cho Tô Văn ——

Nếu cô không có đôi cha mẹ tham tài như vậy, có phải năm đó bọn họ vẫn có thể luôn ở bên nhau hay không, không bao giờ tách ra, không phải trải qua nhiều khúc chiết như vậy.

Bọn họ sẽ kết hôn, sẽ có con của mình, con trai nhất định sẽ thông minh giống Thiên Thiên, còn con gái.....

Trong đầu Đỗ Thần hiện lên gương mặt của Tô Tiểu Tô, gương mặt kia thật sự là quá mức giống Đỗ Hàm.

Ánh mắt Đỗ Thần lập tức lạnh xuống ——

Quá khứ, hân hiện tại đã vô lực thay đổi, còn tương lai thì sao? Hân lại có thể làm chút gì đó?.....

Một đêm này, Đỗ Thần trần trọc trắng đêm.

Ngày hôm sau, Đỗ Thần thức dậy trên hơn so với ngày thường, xuống đến nhà ăn lầu một hân liền nhìn thấy cả nhà Tô Văn còn có Đỗ Hàm, Tô Tiểu Tô, cùng với Lăng Thất Nguyệt, Thiên Thiên, tất cả mọi người ở trên bàn cơm dùng cơm, không khí hài hòa.

“Chào buổi sáng.”

Đỗ Thần đi đến trước bàn ăn nhẹ nhàng chào hỏi, sau đó theo thói quen ngồi xuống vị trí thuộc về mình.

Hân xuất hiện làm không khí trên bàn cơm hơi đổi.

“Con ăn xong rồi.”

Bạn nhỏ Lăng Lệ là người đầu tiên rời khỏi bàn ăn, theo nó rời đi tự nhiên còn có Lăng Thất Nguyệt.

Đêm qua Lăng Lệ cũng suy nghĩ rất nhiều, nó biết mình không thể trách ma mi, nếu ma mi không yêu mình cũng sẽ không vất vả kiên trì muốn sinh mình ra như vậy, còn một mình ngâm đắng nuốt cay đem mình nuôi lớn.

Được rồi, thật ra bọn họ ở nước ngoài sinh hoạt cũng không tệ lắm, cũng không thể xem như ngâm đắng nuốt cay? Nhưng cho dù như thế nào, ma mi nhất định là yêu mình nhất, Lăng Lệ có thể khẳng định điểm này, cho nên sáng sớm hôm nay từ trên giường bệnh tỉnh lại, nhìn thấy Lăng Thất Nguyệt canh giữ ở mép giường đang ngủ say, bạn nhỏ Lăng Lệ đã quyết định tha thứ cho cô.

Còn Đỗ Thần?.

Nói cho cùng nhận thức được lão ba của mình là một tên tra nam, bạn nhỏ Lăng Lệ cảm thấy thực thương tâm, trong khoảng thời gian ngắn nó căn bản không cách nào tiếp thu giả thiết “lão ba ta là tên tra nam” này, cho nên hiện giờ gặp lại Đỗ Thần tự nhiên chính là cái phản ứng này.

Nhìn thấy hai mẹ con bọn họ rời đi, sắc mặt Đỗ Thần bất biến, rũ con ngươi, về mặt ưu nhã ăn cơm.

Chờ đến khi ăn xong rồi, lúc này Đỗ Thần mới ngẩng đầu nhìn về phía Tô Duệ ở một bên không ngừng xum xoe bên cạnh Tô Văn, nhẹ giọng nói. (*what xum xoe Tô tướng quân =))))*.)

"Anh hai, hôm nay anh cùng em đi làm không?"

“Con rể, con cũng phải đi Đỗ thị làm sao?”

Nghe Đỗ Thần hỏi, người mở miệng đầu tiên lại là Lý Mỹ Quyên, tuy rằng Đỗ Hàm cũng là Đỗ đại thiếu gia cũng có tiền xài không hết, nhưng dục vọng cùng tham lam của con người là vô cùng vô tận, toàn bộ Trung Quốc ai không biết gia thế của Đỗ Thần?

Cũng đều là con trai Đỗ gia, hơn nữa Đỗ Hàm mới là anh lớn, nếu không phải ngày thường nhìn khuôn mặt Đỗ Hàm quá nghiêm túc khí tràng quá cường đại, Lý Mỹ Quyên đã sớm đi lên khuyến khích hân cùng Đỗ Thần tranh gia sản Đỗ thị.

“Ừ.”

Nghe Lý Mỹ Quyên hỏi, Tô Duệ chỉ là nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó hân lại giương mắt nhìn Đỗ Thần.

“Nếu công ty hôm nay có thể sang tên, tôi cùng chú đi công ty nhìn xem một chút.”

“Ba ba.”

Tô Tiểu Tô một bên thấy Tô Duệ muốn đi làm nhìn không được thân mật giữ chặt cánh tay hân: “Ba ba con cũng muốn đi công ty tham quan, người dẫn con đi được không?”

“Được.”

Tô Duệ về mặt tươi cười lên tiếng, hiện giờ chuyện của Tô Tiểu Tô cùng thân phận của cô bé cũng không phải là bí mật gì, Tô Duệ cũng hoàn toàn không cần bận tâm đến ánh mắt của người khác.

Chờ đến khi Đỗ Thần mang theo Tô Duệ cùng Tô Tiểu Tô rời khỏi biệt thự, vợ chồng Lý Mỹ Quyên cùng Tô Kiến Quân lập tức tiến đến trước mặt Tô Văn.

“Con gái, con cùng Đỗ Hàm hiện tại cũng coi như có danh có phận, các con khi nào đăng kí kết hôn?”

“Đăng kí kết hôn?”

Tô Văn chớp chớp mắt: “Ngày hôm qua đã làm xong rồi.”

Ở thế giới này lãnh giấy kết hôn có thể chiếu theo hình chụp 3D, không cần chính mình qua đó, hơn nữa lấy thân phận của Đỗ Hàm, cũng không cần phiền toái như vậy.

Nghe con gái mình đã cùng Đỗ Hàm có quan hệ hôn nhân hợp pháp, hai vợ chồng lập tức vừa lòng gật gật đầu.

“Tiểu Văn, nếu hiện tại con cũng là người Đỗ gia, con cũng nên có sự nghiệp của chính mình! Tâm nam nhân chính là thay đổi bất thường, nữ nhân không thể dựa vào nam nhân cả đời, cần phải dựa vào chính mình! Con xem Đỗ gia nhà này gia nghiệp lớn, ta nghe nói phía dưới bọn họ còn có một mắt xích thẩm mỹ viện, mẹ cảm thấy, cái này khá tốt, ở trong mắt Đỗ Hàm tiền cũng không đáng giá, con đem cái cơ cấu mắt xích đó lại đây, tự mình kinh doanh, con thấy thế nào?”

“Tôi đối với mỹ phẩm không có hứng thú, tôi cũng không có thời gian.”

Nghe Lý Mỹ Quyên nói, Tô Văn lười biếng dựa trên sofa, ở trong cái quặng kim cương Đỗ gia này, ăn mặc không lo, cô vì sao còn muốn tự mình ra ngoài làm việc?

Tô Tiểu Văn cảm thấy mình ở thế giới này cả đời làm sâu gạo là được rồi.

Cho dù tương lai không có Đỗ thị, cô còn có Tô tướng quân, tóm lại vạn sự không cần sầu..

“Con không có thời gian, ta có! Ta có thể hỗ trợ.”

Nghe Tô Văn trả lời, Lý Mỹ Quyên một bên lại nhin không được chỉ chỉ mình: “Tiểu Văn, có mẹ ở đây con yên tâm!”

Yên tâm?

Có các người ở đây mới thật sự không yên tâm đó.

“Nói nhiều như vậy, thật ra là bà muốn thẩm mỹ viện đúng không? Đỗ Hàm cho các người tiền không đủ để các người tự mở một thẩm mỹ viện sao? Không mở được thì có thể ra giá cao thu mua một cái!”

Tô Văn nhin không được ngời thẳng thân mình, nhìn Lý Mỹ Quyên cùng Tô Kiến Quân.

“Tôi nói một lần cuối cùng với các người, thiếu tiền, có thể tìm tôi hoặc Đỗ Hàm mà nói, kiếp này các người chỉ cần lo ăn uống chơi bời là được rồi, đừng đánh chủ ý lên Đỗ thị, cũng không nên tồn tại tâm tư dư thừa nào, nếu không... cho dù là con gái ruột của các người cũng không thể nào cứu được các người đâu!”

Cô vẫn luôn giữ lại đôi vợ chồng này, cho bọn họ ăn sung mặc sướng, cũng là bởi vì mình chiếm cứ thân thể con gái bọn họ, tất cả cũng là xem mặt mũi của nguyên chủ, nếu bọn họ thật sự không biết tốt xấu gây nhiễu loạn gì, Tô Văn tuyệt đối sẽ không nương tay.....

~~~~~

Thế là ta cực ghét loại người này, tiền, gia sản của nhà người ta, mà cứ xem như của mình. Có tiền xài k hết mà còn muốn thêm. Hông Tô tướng quân và mặt....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (15)

Edt: Mít

~~~~~

Đỗ thị.

Điện tử tinh hoành sang tên thật thuận lợi, sáng sớm toàn bộ nhân viên cao cấp của Đỗ thị đều nghe được tiếng gió, biết Đại thiếu đem điện tử tinh hoành tách ra độc lập tự mình kinh doanh.

Công nhân của những bộ môn khác vẫn như cũ ai bận việc nấy, những biến động này đối với bọn họ mà nói không có bất kì ảnh hưởng gì, nhưng nhóm lão công nhân của điện tử tinh hoành lại đều lo lắng sốt ruột, một đời vua một đời thần, hiện tại rất nhiều người đều lên lút nghị luận Đại thiếu cùng Nhị thiếu vì tình mà trở mặt, hiện giờ Đại thiếu tách ra điện tử tinh hoành, những lão công nhân đó cảm thấy tình huống mười phần không ổn.

Toàn bộ Trung Quốc ai không biết Đỗ đại thiếu có một phòng thí nghiệm riêng của mình, chuyên nghiên cứu người máy, mà phòng thí nghiệm kia có một đám nhân tài kĩ thuật cao vô cùng chuyên nghiệp, tùy tiện lấy ra một người đều so với công nhân bình thường của điện tử tinh hoành hiệu quả hơn vài lần.

Ở thời điểm lâu 28 của điện tử tinh hoành một mảnh mây đen sương mù, Đỗ Thần ngồi ở trong văn phòng trên tầng cao nhất đang lật xem tư liệu về Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên mà Dư Phong đưa cho.

“Tô Kiến Quân này thật đúng là thói hư tật xấu không ít.”

Đỗ Thần khép lại tư liệu, nhẹ nhàng xoa xoa ấn đường, Tô Kiến Quân tham tài, háo sắc, nhất gan sợ phiền phức, người như vậy tuy rằng dùng để mượn sức tốt nhất nhưng trên thực tế lại căn bản không thể trọng dụng, có động tĩnh gì, bảo đảm lập tức sẽ thay đổi đầu súng trở thành phản đồ.

So sánh mà nói, Lý Mỹ Quyên lại là một tồn tại đáng giá mượn sức.

Một nữ nhân hư vinh, có tâm cơ, tham lam, nữ nhân như vậy chỉ cần bạn cho bà ta một chút ngon ngọt, để bà ta dần dần tự mình bành trướng, bà ta sẽ hoàn toàn bị lạc ở trong thế giới tiền tài cùng quyền lợi.

“Lý Mỹ Quyên đối với thâm mỹ viện của Đỗ thị có hứng thú?”

Đỗ Thần giơ tay nhẹ nhàng gõ gõ những tư liệu đó, thấp giọng hỏi một câu..

“Đúng vậy, Boss, căn cứ chúng ta điều tra, bà ta không chỉ một lần ở trước mặt những chị em tốt thân thích nói qua, tương lai con rể bà ta sẽ đem cơ cấu mắt xích Eve giao cho bà ta xử lý.”..

Dư Phong đứng ở một bên, vẻ mặt nghiêm túc trả lời vấn đề Đỗ Thần.

“Được, giúp tôi chuẩn bị một phần hợp đồng, trong ngày hôm nay Lý Mỹ Quyên chính là CEO của mắt xích Eve!”

Đỗ Thần hơi mỉm cười, chỉ vài câu đã quyết định tốt tương lai của Lý Mỹ Quyên.

“Boss! Lý phu nhân tuy rằng là mẹ của Tô tiểu thư, nhưng bà ta đối với ngành sản xuất mỹ phẩm cái gì cũng không hiểu, hơn nữa Eve của chúng ta là muốn phục vụ cho toàn bộ xã hội thượng lưu, làm như vậy, có phải có chút không thỏa đáng hay không?”

Dư Phong lần đầu tiên đối với quyết định của Đỗ Thần có dị nghị, mà nghe hắn nói, Đỗ Thần chỉ là lạnh lùng cười.

“Tôi chính là biết bà ta cái gì cũng không hiểu, người vô tri là dễ khống chế nhất, hơn nữa tới Eve cả ngày cùng những quý phu nhân giao tiếp, hư vinh như Lý Mỹ Quyên, bà ta sẽ làm ra chuyện gì đây? Thật là làm người ta chờ mong!”

Liếc thấy nụ cười lạnh chợt lóe qua trên mặt Đỗ Thần, Dư Phong lập tức rũ mắt đứng ở một bên.

“Tôi biết nên làm như thế nào.”

Dùng tiền tài phô thành bấy rạp hoa lệ, trên đời này có mấy người có thể cự tuyệt?

.....

Từ lúc Tô Duệ bắt đầu tiếp nhận điện tử tinh hoành, sinh hoạt của hắn lập tức lại lu bù lên, mà bởi vì hắn không có giảm biên chế, ngược lại còn nâng cao phúc lợi cùng đãi ngộ cho các lão công nhân, điều này làm cho tầng đá trong lòng mọi người ở điện tử tinh hoành tất cả đều rơi xuống, so với trước kia còn ở Đỗ thị, hiện tại mọi người hình như càng nhiệt tình hơn.

Tô Tiểu Tô vẫn như cũ thích vây quanh Tô Duệ, cô bé thích nhất là phòng thí nghiệm che kín dụng cụ tinh vi, bởi vì cô bé chính là được Tô Duệ tạo ra ở phòng thí nghiệm.

Mỗi ngày từ công ty về đến nhà, Tô Tiểu Tô đều sẽ chủ động kể cho Tô Văn nghe những chuyện trong công ty, bởi vì giọng nói cô bé quá lớn, ồn ào đến bạn nhỏ Lăng Lệ ở một bên, tiểu Lăng Lệ nhủ mảy, nhưng mà.....

Lăng Lệ rầu rĩ ngồi ở một bên, còn không phải là đi công ty của ba ba tham quan sao? Có cái gì mà khoe chứ?

Bỏ thiên tài mới không đi đâu, ấu trĩ.

“Thiên Thiên?”

Lúc này thay một thân đồ ở nhà màu đen, Tô Duệ không biết từ khi nào xuất hiện ở trước mặt Lăng Lệ.

“Bác hai.”

Đối với vị bác hai này của mình, Lăng Lệ vẫn rất tôn kính, không có biện pháp, từ lần trước ở trong hoa viên nhìn thấy bác hai thế mà có thể từ tầng lầu cao như vậy lướt không khí bay đến trong hoa viên đỡ được Tô Tiểu Tô, một khắc kia, Lăng Lệ biết bác hai mình tuyệt đối không phải người thường.

“Thiên Thiên, máy tính ở công ty của chúng ta gần đây muốn thăng cấp hệ thống phòng vệ an toàn, ngày mai con đi công ty với ta xem một chút được không?”

“A? Cái gì?”

Lăng Lệ chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt nhìn Tô Duệ: “Bác hai, cái gì là hệ thống an toàn?”

“Humm?”

Thấy tiểu quý phúc hắc này vậy mà giả ngu với mình, Tô Duệ nâng mí mắt.

"Hệ thống an toàn đó chính là một loại trình tự của máy tính có thể phòng ngừa số liệu bị bên ngoài công kích, tuy rằng công ty chúng ta khoa học kỹ thuật đã vượt mức quy định, nhưng theo đó, kỹ thuật của hacker hiện tại cũng đặc biệt lợi hại, ví như nói cái danh hiệu hacker siêu cấp "song bảy" gì đó, Thiên Thiên con nghe nói qua chưa?"

Lăng Lệ:.....

Song bảy là thứ gì chứ! Bỗng nhiên lúc trước lưu lại chữ kí rõ ràng là “L·L” là viết tắt của Lăng Lệ có biết không?

Cuối cùng là tên nào ánh mắt không tốt có thể đem nó xem thành hai số bảy, cuối cùng còn đặt tên là song bảy?

“Thiên Thiên?

Tô Duệ lần nữa kêu một tiếng, Lăng Lệ cuối cùng mới phản ứng lại.

“Bác hai, chị Tô Tô nói công ty các người chơi rất vui, vậy ngày mai con liền cùng chị ấy đi tham quan.”

“Ngaoan.”

Nhìn tiểu quý thức thời như vậy, Tô Duệ lúc này mới vừa lòng cười, đứng dậy, hướng về phía vợ mình vẫy vẫy tay: “Lão bà, lên lầu nghỉ ngơi đi, anh rất mệt.”

“A.”

Tô Văn hôn hôn Tô Tiểu Tô, lúc này mới theo Tô Duệ lên lầu, chờ hai người đều đi rồi, dưới lầu chỉ còn lại có Tô Tiểu Tô cùng Lăng Lệ.

Hai đứa nhỏ liếc nhau, cả người đều vạn phần khinh thường quay đầu đi.....

Phòng ngủ trên lầu, Tô Duệ lôi kéo Tô Văn vào phòng, hai người đầu tiên là thân thiết trong chốc lát, sau đó pha chút nước ấm tắm rửa, thời điểm Tô Văn từ bồn tắm đi ra nhìn thấy Tô Duệ đang mặc áo ngủ ngồi ở ghế mềm cạnh giường xem tư liệu.

“Đang xem cái gì đó?”

Tô Văn từ sau lưng vòng qua, một đôi cánh tay ngọc nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tô Duệ, một đầu tóc đen còn mang theo hương thơm nhẹ nhàng cùng ẩm ướt, tất cả đều tán ở trên đầu vai Tô Duệ.

“Đây là một ít tư liệu về Đỗ thị.”

Tô Duệ vừa nói, một bên nâng một bàn tay, dùng ngón tay câu lấy ngọn tóc Tô Văn, ở đầu ngón tay mình vòng tới vòng lui.

“Vợ, mấy ngày gần đây em có nhìn thấy Lý Mỹ Quyên cùng Tô Kiến Quân không?”

“Bọn họ sao? Cả ngày không thấy mặt, không phải là ở bên ngoài làm chuyện gì chứ?”

Nghe Tô Duệ hỏi, Tô Văn liền biết nhất định là xảy ra chuyện gì.

“Cũng không phải chuyện lớn gì.”

Ngữ khí Tô Duệ không chút để ý: “Đỗ Thần đem vị trí CEO của mất xích nhãn hiệu mỹ phẩm Đỗ thị cho Lý Mỹ Quyên.”

“Cái gì?”

Nghe Tô Duệ nói, cả người Tô Văn đều kinh ngạc mở to mắt.

“Đỗ Thần hẳn nào nhúng nước sao?”

Hắn làm như vậy có mục đích gì?

Lấy lòng Lý Mỹ Quyên? Hăm hại Lý Mỹ Quyên?

Nhưng điều đó hình như, đối với hắn mà nói đều không có chỗ nào tốt.

Ách.

Nghe Tô Văn hỏi, Tô Duệ đột nhiên không biết trả lời như thế nào, hắn cảm thấy, chủ yếu là mình quá ưu tú, ừm. Mà vợ mình bởi vì đi theo bên người mình quá lâu, tự nhiên là bật chế độ tự động che chắn những nhóm ong bướm bên ngoài, cho nên nói ——.

Tô Tiểu Văn, thật ra Đỗ Thần đối với em còn chưa dứt tình, em không biết đúng không? Em nhất định không nhận ra có phải không?

Đúng, chính là cái hiệu quả này.

Bạn trai cũ cái loại sinh vật này, em chỉ cần làm lơ hắn là được rồi ~

~~~~~

Anh Duệ thông minh =))))

Anh Duệ có tâm cmn cơ quá =))))

Anh Duệ tính chu đáo quá =))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 200: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (16)

Edt: Mít

~~~~~

Tòa nhà Đỗ thị cao chọc trời, thang máy chuyên dụng của tổng tài.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lăng Lệ tới Đỗ thị, dọc theo đường đi Đỗ Thần đều là vẻ mặt mỉm cười muốn cùng con trai mình thân cận, nhưng toàn bộ hành trình Lăng Lệ đều lạnh mặt, một bộ dáng tiểu shota núi băng, làm tất cả tâm tư của Đỗ Thần đều uổng phí.

Nhìn thấy Lăng Lệ đối với Đỗ Thần trưng mặt lạnh, Tô Tiểu Tô đứng ở một bên không ngừng nháy mắt với Lăng Lệ, làm Lăng Lệ đành phải cúi đầu không nhìn cô bé, nếu không nó cảm thấy mình nhất định sẽ nhìn không được trọn trắng mắt ——

Tô Tiểu Tô, người thật sự đủ rồi!

Tới lầu 28, cửa thang máy mở ra, Tô Tiểu Tô là người đầu tiên xông ra ngoài.

“Tô Tô tới!”

“Tô Tô, đây là bữa sáng dì mua cho con!”

“Tô Tô, đây là sữa bò chị mua cho em!”

“Tô Tô……”

Bạn không có nhìn lầm, toàn bộ điện tử tình hoành, nhân vật được hoan nghênh nhất không phải ông chủ của bọn họ là Tô tướng quân, mà là người máy lớn lên tinh xảo đáng yêu, biết giả ngu còn có thể bán manh - Tô Tiểu Tô.

Đối với trường hợp như vậy, Tô Duệ đã sớm tập mãi thành thói quen, nhưng Lăng Lệ theo sát ở phía sau bọn họ vừa ra tới nhìn thấy Tô Tiểu Tô được một đám người vây quanh vẻ mặt cười ngây ngô vừa ăn vừa uống, nó rốt cuộc vẫn nhìn không được, hung hăng trọn trắng mắt ——

Nó nhớ rõ đó là lần đầu tiên sau khi đánh nhau thua với Tô Tiểu Tô, Lăng Lệ nửa đêm đến phòng bếp tìm nước uống, kết quả liền nhìn thấy Tô Tiểu Tô hơn nửa đêm trên đầu còn sáng đèn, một mình cười ngây ngô ở phòng bếp ăn vụng thức ăn.

Trường hợp kia thật là, hiện tại ngẫm lại Lăng Lệ cũng cảm thấy say say.

Bạn nói xem một người máy tham ăn như vậy thật sự được chứ, không sợ ăn đến chập mạch à?

Đối với vấn đề này của Lăng Lệ, Tô Tiểu Tô trả lời như vậy ——

Chủ bản của ta là không thấm nước và phòng cháy, ta không chỉ có thể ăn cơm uống nước, ta còn sẽ biết khóc nữa, mi xem, đây là hoa lê dính hạt mưa.

Ngại quá, cái này kêu là roi lệ đầy mặt, còn có cái này, cái này kêu là —— nước mắt roi như mưa!

Từ trong hai con mắt chảy nước ào ào ra bên ngoài, nước mắt roi như mưa em gái mi! Mi đây là muốn tạo lũ đúng không?

Chính cái gọi là “tám mươi một loại phương thức roi lệ” này làm bạn nhỏ Lăng Lệ sau khi lớn lên vừa thấy nữ sinh khóc hần liền muốn cười, dần dà, tất cả những người quen biết hần đều biết hần “Vô nhân tính”, “không có trái tim”.....

Tóm lại, bạn nhỏ Lăng Lệ thời thơ ấu bởi vì có Tô Tiểu Tô tồn tại, diện tích ám ảnh tuổi thơ, hoàn toàn lớn đến mức tính không ra được?

.....

“Tôi vẫn phòng ta.”

Tô Duệ kêu Lăng Lệ đến đây cũng không phải là để nó tới xem Tô Tiểu Tô, từ sau khi điện tử tinh hoàn được hần tách ra độc lập, bên ngoài rất nhiều tập đoàn tài chính đều đang nhìn chăm chăm sản phẩm mới của điện tử tinh hoàn, mà càng có một ít tập đoàn không hợp pháp thuê một số lớn hacker tính xâm lấn hệ thống chủ của điện tử tinh hoàn, đánh cắp tư liệu nghiên cứu của bọn họ.

Đối với phương diện trình tự trí tuệ nhân tạo, Tô Duệ là chuyên gia trong chuyên gia, nhưng đối với hệ thống phòng ngự an toàn, hần không quá lành nghề, cũng may hần biết Lăng Lệ là thiên tài hacker, có ánh sáng của nó tồn tại, tuyệt đối có thể bảo đảm hệ thống chủ của điện tử tinh hoàn tuyệt đối không xảy ra sai lầm.

“Vâng vâng.”

Nghe Tô Duệ gọi, Lăng Lệ xoay người đi theo hần vào văn phòng, sau đó Tô Duệ phân phó trợ lý của mình không cho bất kì kẻ nào lại gần đây quấy rầy bọn họ.

Chỉ chớp mắt liền qua một buổi sáng, chờ Lăng Lệ dùng một đôi tay ngắn nhỏ trợ giúp Tô Duệ đem toàn bộ an toàn của hệ thống chủ làm tốt mã hóa, cả người đã đói đến hữu khí vô lực.

Cho dù là thiên tài như thế nào, cũng phải nhường cho người ta đi ăn cơm chứ?

“Vất vả rồi.”

Tô Duệ nhìn vẻ mặt mệt mỏi của tiểu shota, ngữ khí thật đậm nhiên.

Thật ra hần chưa bao giờ đối đãi với Lăng Lệ như một đứa trẻ.

“Chuyện ngày hôm nay, ta nợ con một ân tình, về sau, con cùng ma mi con có chuyện gì, con có thể tới cầu ta.”.

“Sao?”

Nghe Tô Duệ nói, Lăng Lệ đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tô Duệ, ánh mắt vô cùng sắc bén: “Chuyện của chúng tôi tôi có thể tự mình giải quyết, cảm ơn bác hai quan tâm.”

“Hửm? Đúng không?”

Tô Duệ nhàn nhạt cười, ánh mắt thâm trầm nhìn Lăng Lệ: “Nếu người kia là ba con, con cũng sẽ ra tay đối phó hần?”

Tô Duệ biết Lăng Lệ còn có một đoàn đội lính đánh thuê ở nước ngoài, nhưng nó sẽ dùng những người đó đối phó Đỗ Thần sao? Đây hiển nhiên không thực tế, ở nguyên cốt truyện, tất cả át chủ bài của Lăng Lệ đều dùng để trợ giúp Đỗ Thần cùng Lăng Thất Nguyệt, mỗi lần Đỗ Thần gặp nạn nó đều sẽ trộm tìm người hỗ trợ.

Phụ từ quyết đấu loại chuyện này, cũng chỉ có ở thế giới này mới có khả năng phát sinh.

Ba ba.....

Lăng Lệ sững sốt một chút, nó biết gần đây ma mi đều bận rộn chuyện thừa kế, gần đây người trầm mặc rất nhiều, cả người cũng tiêu tụy đi.

Lăng Lệ là một đứa trẻ vừa thông minh lại có tâm, nó hiểu rõ ma mi mình vất vả như vậy, tất cả đều bởi vì mình, nó cũng muốn tận lực làm ba ba từ bỏ ý nghĩ tranh đoạt quyền nuôi dưỡng, nhưng trong mấy ngày qua, mỗi lần nó cùng Đỗ Thần nói tới vấn đề này hai người đều sẽ tan rã trong không vui.

Đỗ Thần luôn xem nó như là một đứa bé năm tuổi, được rồi, nó tuy rằng thật sự chỉ có năm tuổi, nhưng nó đã hiểu được rất nhiều chuyện có biết không?

Nếu mọi chuyện cuối cùng tới nông nổi ra tòa, Lăng Lệ tự nhiên sẽ không chút do dự đứng ở phía ma mi mình, nó tin cho dù Đỗ Thần cường thế cũng tuyệt đối không thể kiên quyết tới nó về Đỗ gia chứ?

Không thể không nói, lúc này tuy rằng tư tưởng Lăng Lệ đã rất thành thực, nhưng nói cho cùng nó vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm và từng trải trong xã hội, giờ này khắc này nó hoàn toàn không hiểu được, trên thế giới này khó đoán nhất đó chính là lòng người. ....

~~~~~

“Thất Nguyệt, mẹ muốn gặp con.”

Khi Lăng Thất Nguyệt đã nhiều năm trôi qua lần nữa nhận được điện thoại của mẹ ruột mình, cả người cô đều hoảng hốt..

Tuy rằng người nhà từng mang cho cô nhiều thống khổ cùng tổn thương như vậy, nhưng ở cuộc sống trong quá khứ của cô, Lăng gia để lại cho cô rất nhiều hồi ức tốt đẹp và ấm áp.

Khi cô còn nhỏ, mẹ hiền ôn nhu, ba ba từ ái, anh hai cũng đặc biệt thân cận với mình. Mà sau khi lớn lên, sinh ý trong nhà càng làm càng lớn, cha mẹ càng ngày càng vội, nhưng cho dù khi đó, người một nhà bọn họ vẫn như cũ đều hòa thuận, vô cùng hạnh phúc.

Lăng Thất Nguyệt buông điện thoại, do dự thật lâu vẫn là quyết định đi gặp mẹ mình một lần.

Địa điểm hai mẹ con gặp mặt là một quán cà phê, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lăng Thất Nguyệt quả thật không thể tin được bác gái lớn tuổi trước mặt về mặt tang thương này sẽ là người mẹ trong trí nhớ được bảo dưỡng khéo léo, cử chỉ ưu nhã của mình.

“Mẹ, người làm sao lại.”

“Aiii.”

Lăng mẫu ngồi ở trước mặt Lăng Thất Nguyệt thở dài một hơi thật sâu.

“Thất Nguyệt, con hiện tại sống có tốt không?”

“Con. Khá tốt, mẹ, người hiện tại.”

“Con sống tốt là được rồi.”

Lăng mẫu cười cười, đánh gãy câu hỏi của Lăng Thất Nguyệt.

“Ta cũng là gần đây nhìn báo chí đưa tin mới biết được con đã trở lại. Con của con rất đáng yêu, lớn lên thật xinh đẹp.”

“Vâng, nó kêu Lăng Lệ, nhũ danh Thiên Thiên.” Nhắc tới con trai mình, ánh mắt Lăng Thất Nguyệt lập tức ôn nhu.

Không có con thì không biết nỗi lòng của cha mẹ, lúc này cô cũng đã là một người mẹ.

Nhìn thấy Lăng Thất Nguyệt vẻ mặt hạnh phúc mỉm cười, thần sắc Lăng mẫu hiện lên một tia phức tạp giãy giụa.

“Thất Nguyệt, ta, ta thật ra là.”

“Mẹ, người có phải có chuyện gì muốn nói với con? Người nói đi!”

Trước khi hẹn gặp mặt, thật ra Lăng Thất Nguyệt đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, thậm chí tính toán tốt khả năng xấu nhất.

Lúc này khuôn mặt cô thực bình tĩnh, nhưng trên thực tế đôi tay đặt ở dưới bàn của cô vẫn nhịn không được run nhẹ nhẹ.

“Không, không có gì.”

Lăng mẫu cuối cùng chỉ là cười cười với cô.

“Mẹ chính là muốn gặp con.”

Chỉ như vậy?

Trong lúc nhất thời Lăng Thất Nguyệt cũng có chút hồ nghi nhìn mẹ mình..

“Mẹ, người thoát nhìn già đi rất nhiều. Mấy năm nay các người sống không tốt sao? Ba ba cùng anh hai đâu?”

Tuy rằng đáy lòng vẫn còn oán hận bọn họ, nhưng Lăng Thất Nguyệt vẫn nhìn không được dò hỏi một câu.

Năm đó thời điểm cô rời đi, Lăng gia bởi vì có Đỗ Thần trợ giúp, sinh ý đã dần dần có khởi sắc, chẳng lẽ là sau khi mình rời đi, Đỗ Thần bởi vậy giận chó đánh mèo lên Lăng gia, mới làm Lăng gia nghèo túng đến bây giờ sao?

Giờ khắc này, tâm tư Lăng Thất Nguyệt hết sức phức tạp, mà nghe Lăng Thất Nguyệt dò hỏi, Lăng mẫu lại lập tức sắc mặt đại biến.....

~~~~~

Ở có mấy trang web auto copy cả các vị tỷ muội.. Sao ta lên google search thì ngoài wat ra còn mấy trang cũng có truyện này của ta vậy, còn theo kịp tiến độ chương nữa chứ...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Kiêu Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (17)

Edt: Mít

~~~~~

Khách sạn Khải Duyệt, khách sạn năm sao xa hoa rộng lớn nhất Yến Kinh.

Ở trong phòng tổng thống khách sạn, trên giường lớn hỗn độn mềm mại, Tô Kiến Quân đang ôm mỹ nhân trong ngực hít thở nhả khói.

“Quân ca.”

Cô gái một bên sắc mặt quyến rũ đôi tay cuốn lấy cổ Tô Kiến Quân.

“Anh đã đáp ứng người ta đem người ta sắp xếp đến Đỗ thị làm việc, anh cũng không thể sau khi mặc quần liền không nhận chứ!”

“Anh là người như vậy sao?”..

Tô Kiến Quân lại hút một ngụm thuốc, thần sắc có chút đắc ý.

“Quân ca em là người như thế nào em còn không biết sao? Con gái của anh chính là phu nhân Đỗ đại thiếu gia, ở Đỗ gia nói một không hai, hiện tại đến Đỗ nhị thiếu cũng phải tới lấy lòng anh, đừng nói sắp xếp công việc cho em, cho dù để em trực tiếp đến Đỗ thị làm nhân viên cao cấp cũng tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Thật sao?”

Cô gái một bên vừa nghe Tô Kiến Quân nói, hai con mắt liền tỏa sáng —— nhân viên cao cấp Đỗ thị?

Đó đều là người ra vào có xe đưa đón, có thể ở tại chung cư cao cấp của trung tâm thành phố dành cho những người lao động trí thức! Một tháng thu nhập biết bao nhiêu tiền!

Tưởng tượng đến đây, một đôi mắt của cô gái đều chứa đầy nhu tình.

“Quân ca, Kiến Quân ca, anh nhất định phải giúp người ta nha, người ta đã là người của anh rồi.....”

“Ngoan, tiểu bảo bối của anh.”

Tô Kiến Quân không chịu nổi mỹ nữ làm nũng với hắn, hắn phun ra một vòng khói đang định tặng cho mỹ nhân bên cạnh một nụ hôn nồng nhiệt, lúc này cửa phòng đột nhiên bị người từ bên ngoài mở ra, Lý Mỹ Quyên một thân trang phục đẹp để mang theo một đám quý phu nhân khí thế vội vàng vọt vào

~~~~~  
“Tô Kiến Quân, ông chán sống rồi có phải hay không? Còn có mày cái đồ tiện nhân, đến nam nhân của lão nương cũng dám câu dẫn? Các chị em, đánh chết cái con hồ ly tinh này cho tôi!”

Trong lúc nhất thời, trong phòng gà bay chó sủa, loạn thành một đoàn.

Buổi tối, Đỗ gia.

Tô Kiến Quân bị cào đây mắt, trên mặt đều là những vết hồng đang vẽ mặt oán phụ quý gối bên sô pha, Lý Mỹ Quyên vẫn còn chưa nguôi cơn tức, lạnh mặt bắt lấy tay Tô Văn không ngừng quở trách Tô Kiến Quân không đứng.

“Nam nhân có tiền liền đòi bại một chút cũng không nói sai, người ba này của con đã cái dạng này rồi còn học người ta đi chơi gái! Hắn cũng không soi gương xem bản thân hắn như thế nào!”

Lý Mỹ Quyên quở trách Tô Kiến Quân không dứt.

Tô Văn ở một bên đã sớm mơ màng sắp ngủ, thấy Lý Mỹ Quyên càng ngày càng tức giận, Tô Văn rút cuộc nhịn không được giờ tay ngăn lại lời bà muốn nói tiếp.

“Mẹ, nếu hai người cũng không còn tình cảm gì vậy các người ly hôn đi, ai lo phận này.”

Nhìn bọn họ Tô Văn cũng cảm thấy sốt ruột, hai người kia mấy năm nay rốt cuộc là mang tâm tình như thế nào mà ở bên nhau vậy?

Ly hôn?

Nghe Tô Văn nói, Tô Kiến Quân quý trên mặt đất ánh mắt sáng ngời, mà Lý Mỹ Quyên trên sô pha lại là sắc mặt trầm xuống: “Ta không ly hôn!”

“Hả?”

Tô Văn kinh ngạc nhìn Lý Mỹ Quyên, vừa rồi bà ta mắng Tô Kiến Quân mắng đến sững, làm sao nhắc tới ly hôn bà ta liền không chịu chứ?

Chẳng lẽ Tô Kiến Quân thật đúng là chân ái của Lý Mỹ Quyên?

“Hiện tại hẳn ý vào việc con gái được gả vào chỗ tốt, có tiền có thế, muốn quăng lão nương để tìm niềm vui mới, quả thực là nằm mơ!”

Lý Mỹ Quyên đã sớm chú ý tới một tia vui mừng tại đáy lòng Tô Kiến Quân, nếu đổi lại là mười năm hay tám năm trước, đổi thành mình lúc còn trẻ, hẳn muốn ly hôn, Lý Mỹ Quyên sẽ không do dự dù chỉ một giây, còn hiện tại? Mình đã sống với hắn đến thành một bà thím già một củ cải trắng, hẳn lại muốn tiêu tiền tìm một cây cỏ non? Hừ hừ hừ, người si nói mộng.

Nghe Lý Mỹ Quyên nói, Tô Văn cũng dờ khóc dờ cười, Lý Mỹ Quyên này thật đúng là một nhân vật không chọc đến được đâu, đây là muốn bám theo Tô Kiến Quân cả đời!

Nhưng mà chuyện của hai người bọn họ, Tô Văn hoàn toàn không tính toán.

“Nếu các người không ly hôn, vậy tiếp tục chấp vá đi, con mệt rồi, lên lầu trước.”

“Từ từ, Tiểu Văn.”

Lý Mỹ Quyên thấy Tô Văn phải về phòng, lập tức đứng dậy, bắt được cánh tay Tô Văn.

“Mẹ lên lầu với con, mẹ có chút lời tâm sự muốn nói với con.”

“Ai ai, còn tôi thì sao?”

Tô Kiến Quân vẫn còn quý gối trên thảm nhịn không được ngẩng đầu đáng thương hề hề nhìn Lý Mỹ Quyên.

Giả vờ đáng thương cái gì chứ?

“Ông tiếp tục quý! Người máy quản gia đem toàn bộ hành trình của hắn đều thu xuống cho tôi, dám lười biếng một giây nào, lão nương để ông quý đủ suốt một đêm!”

Lý Mỹ Quyên hung hăng trừng mắt nhìn Tô Kiến Quân một cái, lúc này mới lôi kéo Tô Văn lên lầu, tiến vào phòng Đỗ Hàm, Lý Mỹ Quyên đầu tiên là nhìn nhìn khắp nơi.

“Trong phòng này không có camera ghi hình gì chứ?”

“Không có, Đỗ Hàm cũng không phải là người cuồng bại lộ, đặt camera trong phòng ngủ mình làm cái gì?”

Tô Văn có chút cạn lời, nhưng mà nhìn bộ dáng Lý Mỹ Quyên khẩn trương như vậy, cô cũng suy đoán có khả năng Lý Mỹ Quyên muốn nói với mình một ít đề tài tương đối bí ẩn.

“Mẹ, người rốt cuộc có chuyện gì, làm thần bí như vậy!”

Tô Văn kéo tay Lý Mỹ Quyên tay, vẻ mặt nôn nóng hỏi.

“Con gái ngoan, con nói thật với mẹ, con cuối cùng là thích Đỗ Hàm hay là thích Đỗ Thần?”

Từ khi trở thành CEO, Lý Mỹ Quyên tự nhiên tầm nhìn rộng rãi, nhân mạch cũng rộng, trong những quý phu nhân bà ta tiếp xúc người nào không biết tình huống Đỗ gia!

Hai vị thiếu gia Đỗ gia tuy nói đều là thô hào, nhưng luôn có cao thấp trên dưới, rất rõ ràng, chấp chương Đỗ thị nắm quyền kinh tế là Đỗ Thần, cũng là đương gia của Đỗ gia.

Mà công việc này của Lý Mỹ Quyên cũng là do Đỗ Thần tự mình sắp xếp điều động, trong những ngày tiếp xúc gần đây, tuy rằng Đỗ Thần không có nói rõ, nhưng Lý Mỹ Quyên đã thông minh hiểu ngầm tâm tư Đỗ Thần, thì ra hần vẫn còn luôn nhớ mãi không quên con gái của mình!

Cái này làm cho tâm tư Lý Mỹ Quyên lại nhin không được lộn xộn lên. Tuy nói một nữ không thờ hai chồng, nhưng nếu con gái mình thật tình thích Đỗ Thần, như vậy mình không ngại khuyên nhủ nó rời khỏi Đỗ Hàm quay về với Đỗ Thần, nếu người nó thích chính là Đỗ Hàm, như vậy..... mình cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Lúc này nghe vấn đề của Lý Mỹ Quyên, con người Tô Văn xoay chuyển, cũng nghĩ đến khả năng cơ bản nhất.

Là Đỗ Thần.

Nhất định là hần cố ý phóng thích tín hiệu dư tình chưa dứt đối với mình với Lý Mỹ Quyên, mới có thể làm người như Lý Mỹ Quyên động tâm không thôi như thế.

Người tham lam quả nhiên vĩnh viễn không biết thỏa mãn, trước khi Tô Duệ xuất hiện, thời điểm bọn họ bị Đỗ Thần đuổi ra, một đôi vợ chồng này chỉ nghĩ lấy được chút chỗ tốt để trả nợ. Sau đó Tô Duệ cho bọn họ tiền xài không hết, Lý Mỹ Quyên được một tắc lại muốn tiến một thước muốn sản nghiệp Đỗ gia, hiện tại thì sao?

Hiện tại Đỗ Thần cho bà ta cơ hội này, bà ta chỉ biết càng ngày càng lòng tham không đáy, muốn càng ngày càng nhiều.....

“Mẹ, người hỏi cái này..... Làm cái gì? Con đã là vợ Đỗ Hàm, hiện tại chuyện này còn ý nghĩa gì đâu?”

Nếu Lý Mỹ Quyên tham lam như thế, Tô Văn đơn giản cho bà ta một cơ hội, cô muốn nhìn một chút, nữ nhân này vì dục vọng tham lam của mình có thể làm được đến trình độ nào.

“Con ngoan.”

Nghe đáp án Tô Văn ba phải cái nào cũng được, Lý Mỹ Quyên tự giác trong lòng hiểu rõ.

“Nếu Đỗ Thần có thể hồi tâm chuyển ý, nguyện ý cưới con, con sẽ ly hôn với Đỗ Hàm sao?”

Ly hôn?

Tô Văn dưới đáy lòng cười lạnh, trên mặt lại lộ ra thần sắc rồi rầm.

“Mẹ, đừng nói chuyện này, con đã là người của Đỗ Hàm, cùng Đỗ Thần là không thể nào.”

Nghe Tô Văn nói, Lý Mỹ Quyên cũng chần chờ một chút, tuy nói hiện tại Đỗ Thần có ý tứ này, nhưng Đỗ nhị thiếu chính là có tiền chồng chất! Một Lăng Thất Nguyệt hần cũng chưa thu phục xong, lỡ như bên Tô Văn cùng Đỗ Hàm thật sự xảy ra chuyện gì, mà Đỗ Thần lại thay đổi bản thân chẳng phải là muốn lật lọng sao?

Hơn nữa, cái chính là Đỗ Thần hiện tại còn có đứa con trai, đó là người thừa kế duy nhất danh chính ngôn thuận!

Nghĩ đến đây trông mặt Lý Mỹ Quyên chuyển động, lập tức đáy lòng có so đo.

“Con ngoan, con cứ trước tự mình suy nghĩ kỹ, mẹ sẽ giúp con.”

“Ừm.”

Nghe Lý Mỹ Quyên nói, Tô Văn chỉ là gật gật đầu, sau đó liền đưa bà ta ra khỏi phòng ngủ.

Lý Mỹ Quyên muốn làm cái gì, Tô Văn không biết, nhưng cho dù biết cô cũng sẽ không đi ngăn cản, người tham lam này sao, biến đổi đa dạng muốn tìm đường chết, thật là làm người ta muốn ngăn cũng ngăn không được.

~~~~~

Mấy nay watt dờ chừng, ta phải tải ứng dụng kia về mới vào được mà up chương nàyyyyyy

Chương 202: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (18)

Edt: Mít

~~~~~

Buổi tối thời điểm Tô Duệ từ công ty trở về trời đã khuya, trở lại phòng ngủ, Tô Văn tắm xong đã đi ngủ, hần nhin không được cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán của cô.

Mà Tô Văn lúc đầu thật sự đã ngủ cảm giác được hơi thở của Tô Duệ cũng chậm rãi mở mắt: "Về rồi sao, vẫn trẻ như vậy."

"Đúng vậy, gần đây tương đối vội, bởi vì phải nghiên cứu phát minh sản phẩm mới."

"Vâng."

Tô Văn từ trên giường ngồi dậy, tóc tán loạn tản trên vai, cả người đều buồn ngủ mông lung thoạt nhìn đặc biệt lười biếng.

"Lão công, Đỗ Thần bên kia gần đây có động tác gì không?"

"Hừm? Em làm sao đột nhiên quan tâm đến hắn như vậy?"

Mấy ngày này Tô Văn cũng chỉ quản chuyện ăn uống, cộng thêm ở bên cạnh Tô Tiểu Tô, ở thế giới này, hần tính để Tô Văn an tâm thả lỏng nghỉ phép, nghỉ ngơi thật tốt.

Nơi này không khí trong sạch, khoa học kỹ thuật cao, hơn nữa Đỗ gia muốn cái gì có cái đó, chủ yếu chính là thế giới này còn có Tô Tiểu Tô.

Cho nên nghe Tô Văn đột nhiên hỏi chuyện Đỗ Thần, Tô Duệ xác thật có chút kinh ngạc.

"Cũng không có gì, hôm nay Lý Mỹ Quyên tới thử thả tiếng gió với em, em cảm thấy hắn là Đỗ Thần hứa cho bà ta một ít chỗ tốt, anh cũng biết Lý Mỹ Quyên so với Tô Kiến Quân tham lam hơn nhiều, hơn nữa ở trong mắt bà ta, Đỗ đại thiếu anh tuyệt đối không có chất lượng như Đỗ Thần Đỗ nhị thiếu kia!"

Lý Mỹ Quyên?

Tô Duệ cười lạnh một chút.

"Một tên hề nhảy nhót còn có thể lẫn lộn ra cái gì mới, nếu bà ta thật sự dám làm chuyện gì bất lợi với em, anh sẽ để bà ta lập tức biến mất."

Đối với người không phải vai chính của thế giới, Tô tướng quân tuyệt đối sẽ không khách khí.

"Bà ta không có làm gì với em, em chỉ cảm giác là bà ta sẽ làm gì đó với Lăng Thất Nguyệt cùng Lăng Lệ."

Dựa theo cá tính của Lý Mỹ Quyên, muốn để con gái mình làm vợ của Đỗ nhị thiếu, Lăng Thất Nguyệt cùng Lăng Lệ tuyệt đối là chương ngại vật lớn nhất.

"Bà ta thật sự là chán sống rồi."

Tô Duệ thật muốn thấp cho Lý Mỹ Quyên một vài ngọn nến -- dám tính kể đến trên đầu nữ chủ cùng thiên tài bảo bảo, bà nha chờ bị diệt đi ~

"Vợ, mặc kệ bọn họ, chết một người thì ít đi một người."

Tô Duệ đột nhiên áp tới trên người Tô Văn.

"Anh mệt mỏi quá nha, ngày nào cũng làm việc, vợ, em mau tới trấn an một chút tâm hồn mệt mỏi của anh đi."

"Đi đi đi, đi tắm rửa."

Tô Văn vẻ mặt ghét bỏ đem Tô Duệ đẩy xuống giường, kết quả Tô tướng quân sức lực quá lớn, trực tiếp đem Tô Văn túm xuống thảm.

Hai người em nhìn anh anh nhìn em, cuối cùng đều nhìn không được nở nụ cười.

"Ma mi."

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, Tô Tiểu Tô mặc áo ngủ bước nhanh đến.

Tô Duệ:.....

Hắn vậy mà quên mất, trình tự của Tô Tiểu Tô có một mã chìa khóa vạn năng, có thể mở ra rất nhiều khóa điện tử! Thật là thất sách thất sách!

"Nha, lại đang show ân ái!"

Nhìn hai người trên mặt đất quần áo hỗn loạn, Tô Tiểu Tô há to miệng về mặt đáng yêu nói.

"Muốn con khởi động lại hệ thống một lần không?"

"Nha đầu chết tiệt kia."

Tô Duệ thấp giọng mắng một câu, lúc này mới lôi kéo Tô Văn từ trên mặt đất đứng dậy...

"Đã trễ thế này con muốn làm gì? Đừng nói là con ngủ không được, sợ bóng tối, người máy không có nhiều công năng như vậy."

Ách.

Tô Tiểu Tô về mặt ủy khuất nhìn Tô Văn.

"Ma mi, người xem ba ba thật hung dữ nha, còn không phải là quấy rầy ba show ân ái sao, ba sao lại có thể vô tình vô sỉ vô có gây rối như vậy?"

Tô Duệ:.....

Tô Văn nhún vai, bước nhanh đến trước người Tô Tiểu Tô.

"Tô Tô, con làm sao vậy?"

"Ma mi, con nghe di Thất Nguyệt ở trong phòng Lăng Lệ khóc, khóc đến thê thảm, di có phải bị bệnh nan y sắp chết hay không? Phim truyền hình đều là diễn như vậy."

Tô Văn:.....

Cái điểm thích xem phim truyền hình cầu huyết này, chẳng lẽ còn có thể lây bệnh?

(chính xác nha ~~~ chắc cũng là kiệt tác của anh Duệ)

Nhưng mà, Lăng Thất Nguyệt ở trong phòng Lăng Lệ khóc, chẳng lẽ là.....

Tô Văn cùng Tô Duệ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Tô Duệ lắc lắc đầu.

"Trước không cần lo cho cô ta, hẳn là Đỗ Thần đã làm gì đó, Lăng Lệ sẽ xử lý, nó nên học làm một nam nhân trưởng thành, bảo vệ nữ nhân trong nhà mình." *(người ta mới 5t anh ẻi ~)*

Ách.

Tô Văn đối với logic của Tô tướng quân cũng phục, nhưng mà tưởng tượng đến Lăng Lệ một thân hào quang, Tô Văn cũng gật gật đầu.

Được rồi, bọn họ chỉ lo phá hư Đỗ Thần cùng Lăng Thất Nguyệt là tốt rồi.

Gương vỡ lại lành gì đó, tra nam cái loại sinh vật này không xứng có được.

Tô Tiểu Tô:.....

Đột nhiên cảm thấy Lăng Lệ thật đáng thương ~ được rồi bỗng tiểu thư đại nhân có đại lượng, tận lực sau này ở thời điểm đánh nhau không cần hấn, vui sướng quyết định như vậy đi.

Từ phòng Tô Duệ rời đi, Tô Tiểu Tô lại nhẹ nhàng đi về phòng của mình, phòng cô bé rất gần phòng Lăng Lệ, kết quả Tô Tiểu Tô mới vừa đi tới cửa, liền nhìn thấy cửa phòng Lăng Lệ mở ra, Tô Tiểu Tô còn cho rằng là Lăng Thất Nguyệt, đang muốn chào hỏi, lại nhìn thấy Lăng Lệ mặc một đồ ngủ trẻ con, đôi mắt đỏ bừng đi ra.

Thì ra, nó cũng chưa ngủ..

Hai người lại nhìn thoáng qua nhau, Tô Tiểu Tô cảm thấy có chút chột dạ, ánh mắt lóe lóe, giành trước nói.

"Ta, ta đi ăn vụng đồ ăn, mới không có, không có làm chuyện xấu."

"Muốn đánh nhau hay không?"

Lăng Lệ chỉ là nhìn Tô Tiểu Tô, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

Tô Tiểu Tô ngẩn người: "Mi có bệnh à? Chẳng lẽ mi chính là cuồng chịu ngược trong truyền thuyết?"

"Muốn đánh hay không?"

Lăng Lệ vẫn lạnh lùng lặp lại một lần.

Nó vẫn luôn giả bộ ngủ, Lăng Thất Nguyệt nói cùng khóc nó đều nghe được --

Ma mi không cần nó.

Người vì người nhà của mình liền không cần nó.

Chẳng lẽ nó không phải là người thân nhất của ma mi sao?

Giờ khắc này, Lăng Lệ không rõ, ma mi vì sao đối với mình như vậy...

Nó đột nhiên thật hâm mộ cùng ghen ghét với Tô Tiểu Tô.

Một người máy cũng có thể được nhiều tình yêu của Tô Văn cùng Đỗ Hàm như, mà nó thì sao? Nó có thể được cái gì?

Thông minh có ích lợi gì?

Lợi hại có ích lợi gì?

Cho dù mình có thể thắng toàn thế giới thì có ích lợi gì?

Nó đến ba ba ma mi của mình đều phải mất đi.....

Lúc này, Lăng Lệ rất muốn khóc, nhưng nó khóc không được.

Tô Tiểu Tô nhìn Lăng Lệ lần nữa yêu cầu mình đánh nó, cô bé cũng hết chỗ nói rồi, theo bản năng Tô Tiểu Tô khởi động máy rà quét cảm xúc, cô bé phát hiện giờ phút này cảm xúc của Lăng Lệ vô cùng hỗn loạn.

Cảm xúc loạn như vậy, đến Tô Tiểu Tô nhìn còn phải chết máy.

Mà ở thời điểm Tô Tiểu Tô sững sờ, Lăng Lệ cũng đã nhào tới, đột nhiên không kịp phòng ngừa, Tô Tiểu Tô bị Lăng Lệ đẩy một cái, cả người ngã vào trên thảm ngoài hành lang.

Anh em, ngươi đây là đánh lén, ngươi đây là phạm quy!

Tô Tiểu Tô dưới sự tức giận theo bản năng ngẩng đầu hé miệng muốn cắn trên người Lăng Lệ, kết quả thời điểm sắp cắn được, Tô Tiểu Tô đột nhiên nhớ tới mình dưới đáy lòng hình như đã hứa hẹn qua, sau này không cắn nó nữa.

Thật rối rắm, nhưng người máy cũng phải giữ chữ tín.

Vì thế Tô Tiểu Tô lập tức khép miệng lại, kết quả cô bé "Bep" một tiếng, liền hôn Lăng Lệ một cái.

Tuy rằng chỉ là khuôn mặt, nhưng cả người Lăng Lệ đều choáng váng.

(ngại ngại quá đi à ~~)

Ách.

Tô Tiểu Tô cũng sững sờ một chút, có chút chột dạ nói.

"Cái kia, ta không muốn cắn mi, mi không được khóc!"

Cho nên nói, nụ hôn đầu tiên gì đó, thiết lập bên trong của Tô Tiểu Tô hình như không có điều này?

Lăng Lệ:.....

Bị hôn làm sao bây giờ? Phải hôn trả lại hay là phải đánh chị ấy một cái tát, nói chị ấy lưu manh?

Hai người đều trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Tô Tiểu Tô dẫn đầu mở miệng.

"Uy, mi rốt cuộc có còn muốn đánh hay không?"

Người ta đã đến thời gian tắt máy đi ngủ.

"Bỏ đi."

Lăng Lệ nhanh chân đứng dậy, trong lúc nhất thời cũng đã quên chuyện mình bị vứt bỏ.

Thật là.....

Tô Tiểu Tô một bên nhìn không được nghỉ hoặc liếc mắt nhìn Lăng Lệ một cái, trẻ con nhân loại thật phiền toái.

Cô bé cảm thấy biểu tình Lăng Lệ so với vừa rồi càng quái hơn, theo bản năng lại rà quét cảm xúc của nó một chút, má ơi, quả nhiên là một mảnh loạn mã.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (19)

Edt: Mít

Vẫn là quán cà phê kia, sáng sớm Lăng Thất Nguyệt liền tới chỗ ngồi đã hẹn trước, cả người cô đều thất thần, trong đầu vẫn luôn không ngừng đan xen hình ảnh khuôn mặt nhỏ đáng yêu của Lăng Lệ cùng mẹ mình mặt đầy nước mắt ——

“Thất Nguyệt, con giúp anh hai con! Con cứu nó với! Thật ra nó, thật ra nó.....”

Ngày đó, Lăng Thất Nguyệt hỏi tình hình gần đây của ba ba cùng cùng ca ca, Lăng mẫu rốt cuộc không nhìn được, liền đem tình cảnh mấy năm nay Lăng gia gặp phải đều nói cho cô.

Ở một khác kia, Lăng Thất Nguyệt mới đột nhiên phát hiện "chân tướng" từ trước tới nay mà mình biết bắt quá là do ca ca tí mị bịa đặt để nói dối.

Thì ra năm đó người tính kế Lăng Thất Nguyệt cũng không phải Lăng Ngân Châu, mà là một người khác, ngày đó thời điểm Lăng Ngân Châu đuổi tới, Lăng Thất Nguyệt đã bị người ta hạ được đem đi, bởi vì người nọ ngay từ đầu đặt phòng là phòng cao cấp nhất, nhưng phòng kia lại bị Đỗ Thần uống say mạnh mẽ bá chiếm, cho nên Lăng Thất Nguyệt cùng Đỗ Thần, thật là hiểu lầm trời xui đất khiến.

Sau đó hai người lại bị truyền thông ngăn chặn, Đỗ Thần chủ động thừa nhận đem chuyện này lập tức chứng thực, khi đó người Lăng gia thật ra thờ dài nhẹ nhõm một hơi, ít nhất Đỗ Thần còn thoát nhìn trẻ tuổi anh tuấn thật là một người tương xứng.

Kế tiếp, Đỗ Thần còn trợ giúp Lăng gia vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng lúc ấy hắn cũng đã nói, tuyệt đối sẽ không giúp Lăng gia lần thứ hai.

Thật ra khi đó Lăng gia tuy rằng vượt qua nguy cơ nhưng vẫn như cũ ộc không mang nổi mình ộc, cũng may Lăng Thất Nguyệt gả được vào chỗ tốt, bọn họ đều yên tâm.

Không bao lâu, người nọ lúc trước coi trọng Lăng Thất Nguyệt không biết từ nơi nào biết được tiếng gió Đỗ Thần cùng Lăng gia có khoảng cách, hắn lập tức lần nữa điên cuồng công kích xí nghiệp Lăng thị.

Tất cả chuyện này, Lăng Thất Nguyệt vẫn luôn không biết.

Mà lúc ấy Đỗ Thần chính là đã biết khốn cảnh của Lăng gia mới có thể ở trước mặt Lăng Thất Nguyệt lấy ra tờ chi phiếu kia, trong mắt Đỗ Thần, Lăng Thất Nguyệt lần nữa lấy lòng, còn không phải là vì tiền sao? Đỗ nhị thiếu hắn cái khác không có, nhưng tiền thì có rất nhiều.

Nhưng số tiền đó, Lăng Thất Nguyệt không có lấy, hơn nữa cô trở lại Lăng gia nói ý nghĩ mình muốn ly hôn.

Lăng Ngân Châu biết Lăng Thất Nguyệt sống không tốt, nhưng hẳn không có khả năng để Lăng Thất Nguyệt cùng Đỗ Thần ly hôn, một khi ly hôn, cô liền mất đi bảo hộ của Đỗ gia.

Cho nên ngày đó, hẳn không tiếc lần nữa nói lời lạnh nhạt, chỉ là không muốn để Lăng Thất Nguyệt ở lại nhà mẹ đẻ, phát hiện Lăng gia không thích hợp.

Khi đó bọn họ ai cũng không nghĩ tới Lăng Thất Nguyệt sẽ bốc hơi khỏi nhân gian.

Lăng Thất Nguyệt đi rồi, Đỗ Thần càng không quản sống chết của Lăng gia, mà người hạ độc thủ sau màn này tìm thật lâu cũng không tìm được Lăng Thất Nguyệt, tự nhiên bắt đầu xuống tay bức bách Lăng Ngân Châu, hẳn cảm thấy một khi Lăng gia tới thời điểm cửa nát nhà tan, Lăng Thất Nguyệt nhất định sẽ xuất hiện.

Nhưng hẳn không biết Lăng Ngân Châu đã sớm nói lời tuyệt tình, vì để Lăng Thất Nguyệt đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ.....

Ca ca.....

Lăng Thất Nguyệt nhớ lại thật lâu trước đây, ca ca thích nhất là công mình ngắm ngôi sao vào ban đêm, nhìn bầu trời nhuộm nắng chiều tà.

Ca ca yêu thương mình như vậy, từ nhỏ đến lớn luôn luôn yêu chiều mình, anh ấy vì sao sẽ đột nhiên trở nên tàn nhẫn như vậy?.

Lúc trước mình vì sao không phát hiện ca ca không thích hợp chứ?

Những năm đã qua đó, những yêu thương ảm áp đó, sao có thể tất cả đều là gạt người?

Lăng Thất Nguyệt nâng đôi tay che lại khuôn mặt mình, nước mắt từ khe hở ngón tay chảy ra.

“Đừng khóc.”

Giọng nói khàn khàn đột nhiên ở trước mặt Lăng Thất Nguyệt vang lên, cô đột nhiên buông tay xuống liền thấy được Lăng Ngân Châu đang ngồi trên xe lăn.

Hắn cũng tiêu tụy không ít, nhưng ánh mắt vẫn ôn hòa như cũ.

“Ca, ca ca.”

Lăng Thất Nguyệt nhìn không được đứng dậy bỏ nhào vào trong lòng ngực Lăng Ngân Châu thống khổ khóc lớn lên.

“Nha đầu ngốc, đừng khóc, nơi này là quán cà phê.”

Lăng Ngân Châu nhẹ nhàng vuốt ve đầu Lăng Thất Nguyệt, trong giọng nói tràn đầy thờ dài.

“Anh biết mẹ đều nói tất cả cho em, anh cũng biết em muốn làm gì, nha đầu ngốc, không cần lại làm việc ngốc, em biết mẹ vì sao có số điện thoại của em không? Là Đỗ Thần, hẳn có ý tìm người tiết lộ, mẹ vì quá nhớ em, cho dù anh lần lượt khuyên bà không nên gặp em, nhưng bà vẫn nhìn không được. ”

Đỗ Thần muốn cái gì, Lăng Ngân Châu biết, hẳn tuy rằng tàn tật, nhưng vẫn duy trì thói quen xem tin tức báo chí mỗi ngày, mấy ngày nay tin tức Đỗ Thần cùng Lăng Thất Nguyệt phải ra tòa đã sớm truyền ra ngoài.

“Lăng gia tuy rằng không còn, ba cũng..... Nhưng em còn có anh, còn có mẹ, em còn có Lăng Lệ.”

Lăng Ngân Châu nhẹ nhàng xoa xoa tóc dài của Lăng Thất Nguyệt, ngữ khí ôn hòa trước sau như một.

Sau khi Lăng gia phá sản, Lăng phụ giấu diếm Lăng Ngân Châu hẹn người đứng phía sau màn độc thủ ra, tại chỗ nổ súng giết chết hẳn..

Lăng thị giống như là một đứa con khác của Lăng phụ, ông không thể chịu đựng được cảnh đứa con của mình bị một kẻ điên đập hư như thế.

Lăng thị không còn, ông cũng không muốn sống nữa.

Lăng Ngân Châu qua ngày hôm sau mới biết được tin Lăng phụ giết người sau đó tự sát, sau đó Lăng mẫu cả người suy sụp, vì chăm sóc mẹ mình, cả người Lăng Ngân Châu không thể không một lần nữa trấn tĩnh lại, hẳn lần nữa lợi dụng nhân mạch của mình tính làm lại từ đầu, nhưng tưởng đồ mọi người bỏ, trên đường lần nữa gây dựng sự nghiệp, Lăng Ngân Châu lại lần nữa bị người ta ám toán, cố ý lái xe đâm bị thương đôi chân của hắn, bởi vì không có tiền trị liệu, luôn kéo dài tới hiện tại.

Thật ra lấy khoa học kỹ thuật hiện tại muốn làm cho hắn một lần nữa đứng lên rất dễ dàng, chỉ là..... Lăng Ngân Châu đã không muốn quay lại thương trường người lừa ta gạt, hiện tại hắn làm công ích, tự mình quản lý tài sản, chơi cổ phiếu, tiền thu vào cũng đủ để hắn cùng Lăng mẫu sinh hoạt.

Chỉ là trong lòng Lăng mẫu vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Lăng Ngân Châu, bà vẫn luôn nghĩ biện pháp có được một số tiền, chữa khỏi hai chân hắn.....

Ngày đó Lăng Thất Nguyệt nghe xong Lăng mẫu tự thuật, trong lòng cô rối loạn đã lâu, từ quán cà phê ra tới cô liền thấy được xe Đỗ Thần ——

“Thật ra, sau khi ba cô chết, Lăng thị thiếu rất nhiều tiền, nợ nần đều đè ở trên đầu Lăng Ngân Châu, hần cũng không có nói cho mẹ cô biết.”

Đỗ Thần đem một chồng tư liệu đưa tới tay Lăng Thất Nguyệt.

“Lăng Ngân Châu có cơ hội Đông Sơn tái khởi, thậm chí hần rất có tài năng, nhưng hần không muốn người nhà của cô lại lần nữa cuốn vào cạnh tranh của thương trường, cho nên hần lựa chọn quy ẩn, lựa chọn tự mình chậm rãi trả số nợ kết xù đó, những số tiền đó, cũng đủ đè ép hần cả đời.”

Cả đời, dùng gánh nặng cả đời, đổi lấy cuộc sống yên ổn của người nhà.

Lăng Ngân Châu, anh sao có thể ngốc như vậy?

“Đem Thiên Thiên giao cho tôi, Lăng Thất Nguyệt cô nên nhìn thấy được, không có sự bảo vệ cường đại, sinh mệnh yếu ớt như thế nào.”

Con người Đỗ Thần gắt gao nhìn chăm chăm đôi mắt Lăng Thất Nguyệt.

“Tôi giúp Lăng Ngân Châu trả tất cả nợ nần, tôi còn có thể cho cô tùy thời đến thăm Thiên Thiên, tôi bảo đảm những người năm đó sẽ không đến tìm các người gây phiền toái nữa, Lăng Thất Nguyệt, cô hần là biết lựa chọn nào đối với cô, đối với người nhà của cô, đối Thiên Thiên, mới là tốt nhất.”

Một khắc kia, Lăng Thất Nguyệt dao động.

Đúng vậy, cô có thể cho Thiên Thiên cái gì? Cô mang đến cho người nhà mình cái gì?

Nếu Thiên Thiên tiếp tục đi theo cô, nếu gặp phải chuyện tương tự, cô nên làm cái gì bây giờ?

.....

“Ca, em đã quyết định rồi.”

Lăng Thất Nguyệt ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lăng Ngân Châu.

“Thiên Thiên thông minh như vậy, nó nên có được cuộc sống tốt hơn, em..... em sẽ ở lại nơi này, ở bên cạnh anh cùng mẹ, Đỗ Thần đã đồng ý với em, sẽ để em thường xuyên đi gặp Thiên Thiên.”

“Thất Nguyệt.....”

Lăng Ngân Châu muốn nói cái gì, nhưng nhìn thấy đôi mắt nghiêm túc quật cường của Lăng Thất Nguyệt hần chỉ có thể đem lời nói trong lòng nuốt xuống.

Chính là bởi vì hần quá hiểu phần cổ chấp kia của Lăng Thất Nguyệt, năm đó mới có thể làm được tuyệt tình như vậy.....

Sau khi Lăng Thất Nguyệt từ quán cà phê rời đi, Lăng Ngân Châu vẫn còn ngồi tại chỗ.

Không bao lâu, liền có một thân ảnh thon dài chậm rãi tới muộn.

“Đỗ tiên sinh.”

Lăng Ngân Châu nhìn thấy người đối diện, ánh mắt thần thái trở nên có chút sắc bén.

“Chuyện tôi nói với anh, anh suy nghĩ như thế nào?”

Người tới gọn gàng dứt khoát, trong giọng nói mang theo chắc chắn, hần đã sớm biết lựa chọn của Lăng Ngân Châu.

“Tôi đồng ý với anh.”

Ánh mắt Lăng Ngân Châu chột lóe, lúc này đây, hần cần thiết phải làm như vậy.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Kiêu Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (20)

Edt: Mít

~~~~~  
Thời tiết tháng tám, cực kì khôc liệt.

Thời điểm Tô Văn vừa tắm nước lạnh thay một thân quần áo mát lạnh từ trên lầu đi xuống, liền nhìn thấy Lăng Lệ một mình ngồi ở trên sofa chơi máy tính.

Đúng rồi, hiện tại Tô Tiểu Tô ngày ngày đều đến công ty Tô Duệ cò ăn cò uống, Lăng Thất Nguyệt cũng không biết đang vội cái gì, trong nhà đại đa số thời gian đều chỉ có Tô Văn cùng Lăng Lệ.

Từ tủ lạnh cầm hai lon nước có ga, Tô Văn tự mình mở ra một lon, một lon khác trực tiếp đưa tới trước mặt Lăng Lệ.

"Muốn uống không?"

Lăng Lệ nghe tiếng Tô Văn tựa hồ ngăn người một chút, nó ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, sau đó cau lại đôi lông mày, vẻ mặt phiền não nhìn màn hình máy tính của mình.

Tô Văn:.....

Đây là phản ứng gì?

Ta chiêu đãi mi như vậy mi không thích à?

"Không uống cũng được."

Tô Văn bĩu môi, cô còn không keo kiệt đến mức cùng một đứa trẻ so đo, cho dù đứa nhỏ này so với người lớn còn thành thực hơn.

"Dì Tô."

Lúc này, Lăng Lệ lại đột nhiên nâng mi mắt, một đôi mắt to lấp loè không chớp nhìn Tô Văn: "Dì có thể giúp con một việc không?"

"Cái gì?"

Tô Văn tò mò nhìn Lăng Lệ, tiểu gia hỏa này rất ít chủ động nói chuyện với mình.

"Đây."

Lăng Lệ giơ tay, hình ảnh trong máy tính lập tức xuất hiện ở giữa không trung, thành ảnh 3D, hiệu quả rất cao.

Đây là.....

Tô Văn có chút ngạc nhiên, bởi vì xuất hiện ở trước mặt cô là hình ảnh 3D của ba thiếu nữ, hơn nữa mỗi người đều nhiều ít rất giống với bộ dáng thân thể của cô hiện tại.

"Con muốn làm gì?"

Tô Văn thu hồi đáy mắt ngạc nhiên, rất có hứng thú nhìn Lăng Lệ.

"Người có thể đoán được, dì Tô người thông minh như vậy mà." Lăng Lệ lại đột nhiên bắt đầu đánh thái cực với Tô Văn.

"Được rồi."

Tô Văn bĩu môi: "Còn không phải là tìm cho Đỗ Thần một tiểu tình nhân sao? Con sẽ không thật sự tính tìm mẹ kế cho mình chứ?"

Mẹ kế.....

Lăng Lệ thu con người.

"Con không muốn cùng ma mi tách ra, nếu ba ba có người yêu cùng một đứa con mới, người sẽ không muốn tách con cùng ma mi ra nữa."

Tô Văn:.....

Logic này hình như cũng có chút đạo lý, cái quý á!

"Bạn nhỏ Lăng Lệ à, con làm như vậy là không được đâu! "

Tô Văn nhìn không được thờ dài một hồi.

"Trong thế giới người lớn tuyệt đối không phải đơn giản như con tưởng tượng đâu, ba ba con cho dù sau này sẽ kết hôn sinh con, nhưng con là huyết mạch của hân, dựa theo tính cách cặn bã của hân, hân sẽ không từ bỏ con."

"Con đây nên làm cái gì bây giờ?"

Lúc này trong đầu Lăng Lệ trống rỗng, theo bản năng hỏi Tô Văn một câu, nhưng sau khi hỏi nó lại có chút hối hận, mình là thiên tài còn nghĩ không ra biện pháp, di ấy ngu ngốc như vậy sao có thể nghĩ ra được?

Ách. Vừa rồi là ai nói đi Tô thật thông minh đấy?

Tô Văn tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Lăng Lệ, cô nghe Lăng Lệ hỏi, không chút để ý uống một ngụm nước có ga, lúc này mới thấp giọng mở miệng nói.

"Con hiện tại hân nên thuận theo tự nhiên, nếu con muốn thay đổi tất cả, cũng chỉ có thể làm cho mình mạnh mẽ cường đại hơn, khi con cường đại hơn so với Đỗ Thần rồi, như vậy con liền có thể khống chế tất cả. Người không đủ cường đại, vĩnh viễn không có quyền lên tiếng. Thế giới này, người cường đại là chúa tể, cho dù con có thừa nhận hay không, đây, đều là sự thật."

Không cách nào cãi lại hiện thực.

Cường đại? Cường đại hơn ba ba?

Ánh mắt Lăng Lệ sáng ngời, nó vì sao không nghĩ ra sớm một chút chứ?

"Dì Tô, cảm ơn dì."

Lăng Lệ nghiêm túc nhìn Tô Văn nói lời cảm tạ với cô.

"Tuy rằng lòng con vẫn luôn cảm thấy người không xứng với bác hai, nhưng..... hiện tại con cảm thấy người là người tốt."

Thật ra, vẫn là không xứng với bác hai, ừm, vì không muốn đả kích người, con cũng không lặp lại.

Tô Văn.....

Ta làm sao không xứng với nam nhân nhà ta? Là ai phát rồ đuổi theo mình chạy qua chạy lại đây?

Tô Văn nghe Lăng Lệ nói, trở mắt nhìn, khi Lăng Lệ cho rằng Tô Văn chuẩn bị nổi giận với mình, cô lại đột nhiên cười đến run rẩy.

"Là vậy sao, con thật thông minh, vậy cũng bị con nhìn ra. Ta chính là không xứng với hân, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ, ai bảo hân cố tình thích ta chứ?"

Thật ra gần đây Tô Văn thật sự lười biếng, cái gì cũng không làm, đến làm nhiệm vụ cũng chưa mãnh liệt, đây đều là bị Tô tướng quân chiều mà ra..

Đâu có sai, có lão công bá khí trắc lậu như vậy là có thể tùy hứng!

Ai nha, Tô Tiểu Văn cô đang khoe đúng không? Cô tuyệt đối là đang khoe khoang!

Không còn cách nào, có lão công ưu tú như vậy, Tô Tiểu Văn muốn khiêm tốn cũng không được mà ~

"Tiểu Lăng Lệ, chờ con trưởng thành, gặp được một cô gái làm con hận không thể yêu đến tận xương tủy, con sẽ biết.....yêu chiều cô ấy, để cô ấy cái gì cũng không cần làm, chỉ biết dựa vào con, đó cũng là loại chuyện..... Thật hạnh phúc."

Tô Văn thích cảm giác hiện tại, cái gì cũng không cần làm cái gì cũng không cần nghĩ, không cần lo lắng phản bội cùng mất đi.

Bọn họ sẽ luôn ở bên nhau, nhất định sẽ luôn ở bên nhau, điểm này, cô tin tưởng vững chắc.

Yêu cô ấy, liền sủng cô ấy đến vô pháp vô thiên.

Bạn nhỏ Lăng Lệ cảm thấy mình hình như đột nhiên Get tới kỹ năng khó lường gì rồi.

Cho nên nói Tô Tiểu Văn cô thật là dạy hư trẻ nhỏ ~

Cô đem một thế hệ thanh niên tốt chiến thắng trong nhân sinh ánh sáng bắn ra bốn phía, cường bức giáo dục thành một thế nô!

Ai, đồng bào nam quảng đại vì sinh mệnh của chính người cùng an toàn địa vị gia đình, thỉnh người yêu quý sinh mệnh, rời xa Tô Tiểu Văn.

.....

Thời điểm Đỗ Thần về đến nhà nhìn thấy hình ảnh Tô Văn cùng Lăng Lệ ở chung ấm áp.

Hắn ở cửa không tự chủ được dừng bước, không sai, đây mới chính xác là phương thức về nhà!

Đỗ Thần cảm thấy trong lòng ấm áp, Tiểu Văn thật sự thích Thiên Thiên, hiện tại Thiên Thiên cũng bắt đầu tiếp nhận cô ấy, như vậy bên kia mình cũng phải nắm chặt, sau này một nhà ba người bọn họ sẽ sinh hoạt thật hạnh phúc vui sướng.

Nam chủ đại nhân người ngây thơ như vậy, chính người có biết không?

"Đang nói chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

Đỗ Thần chậm rãi đi đến sô pha, do dự nhưng vẫn ngồi xuống bên cạnh Lăng Lệ.

Tiểu Lăng Lệ ánh mắt chột lóe, hướng về phía Đỗ Thần hơi mỉm cười: "Ba ba, dì Tô lại kể chuyện xưa cho con, nghe rất êm tai."

Tô Văn:.....

Mi kể chuyện xưa trình độ mới gọi là cao đấy!

"Vậy sao? Thiên Thiên gần đây hình như rất thích đi Tô? "

Đỗ Thần về mặt hưng phấn vỗ vỗ đầu con trai mình, hắn thích Lăng Lệ kêu Tô Văn là "dì Tô" mà không phải là "bác hai gái", đây mới là con trai của mình chứ.

Nghe Đỗ Thần nói, Lăng Lệ chớp chớp đôi mắt già vờ ngây thơ, trả lời.

"Thiên Thiên thật thích đi Tô, nhưng mà đi Tô nói người chỉ thích bác hai."

Đỗ Thần:.....

Nói tốt là cha con liên tâm đầu, hả?

"Xì."

Tô Văn ở một bên nhìn không được cười cười.

"Thiên Thiên, con nghịch ngợm."

"A?"

Lăng Lệ quay đầu lại nhìn nhìn Tô Văn: "Chẳng lẽ đi không thích bác hai sao?"

"Sao lại không thích, ta rất thích rất thích hắn."

Tô Văn về mặt hạnh phúc nói, nụ cười hạnh phúc kia làm đau đôi mắt Đỗ Thần, hắn nhìn không được đứng dậy, giờ tay muốn nắm tay Tô Văn, lại bị Tô Văn nhẹ nhàng né tránh.

"Em chồng à, chú làm cái gì vậy?"

"Tiểu Văn, anh có lời muốn nói với em."

Đỗ Thần áp tảo bạo nơi đáy lòng xuống, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tô Văn, hắn cảm thấy mình sắp nhìn không nổi nữa.

"Vậy chú nói đi, tôi chăm chú lắng nghe."

Tô Văn ở trên sô pha thay đổi tư thế, vẫn như cũ ngằm đề phòng động tác Đỗ Thần.

"Đi ra ngoài nói."

Đỗ Thần cảm giác được Tô Văn đề phòng, hắn nhìn không được lui ra phía sau một bước.

"Anh đến hoa viên chờ em."

Nói xong Đỗ Thần xoay người hướng phía ngoài mà đi.

Nhìn hần mở cửa rồi đi, ánh mắt Lăng Lệ lóe lóe, biểu tình có chút phức tạp nhìn Tô Văn.

"Lão ba con hình như thật sự đối với người dư tình chưa dứt, người sẽ không thật sự làm mẹ kế con chứ?"

"Con nít thì biết cái gì."

Tô Văn giờ tay đánh đánh tóc mái trên trán Lăng Lệ.

"Nói với con bao nhiêu lần, phải kêu ta là bác hai gái, cho dù con cảm thấy ta không xứng với bác hai con, ta cũng là bác hai gái của con, cả đời cũng vậy."

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Kiêu Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (21)

Edt: Mít

~~~~~

Hoa trong hoa viên đã được thay đổi, lúc này sau 12 giờ ánh nắng rất độc, rất nhiều hoa đều gục đầu xuống, bộ dáng hữu khí vô lực.

Đỗ Thần đứng ở dưới ánh mặt trời, vẫn luôn híp mắt, ánh mắt nhìn về phía mặt trời trên đỉnh đầu ——

Ngược sáng, vĩnh viễn là tự tìm khổ.

Nhưng, có đôi khi rất nhiều người đều thích làm như vậy, không phải cố chấp, không phải ngu ngốc, chỉ bởi vì lòng có chấp niệm.

Chấp niệm kia, không bỏ xuống được, dứt không được.

“Có cái gì thì nói đi.”

Âm thanh của Tô Văn vang lên ở phía sau Đỗ Thần, Đỗ Thần đột nhiên xoay người, vươn hai tay muốn ôm Tô Văn, nhưng Tô Văn sớm có chuẩn bị nhanh chân lui ra phía sau tránh né.

“Tiểu Văn?”

Đỗ Thần nâng con ngươi, vẻ mặt bi thương nhìn Tô Văn.

“Anh biết em còn yêu anh, em yêu anh đúng không? Anh hiện tại biết sai rồi, anh hiện tại hối hận rồi! Là anh có lỗi với em, năm đó anh nên đi tìm em, anh không nên ích kỷ như vậy, hiện tại anh thật sự biết sai rồi, em cho anh một cơ hội bồi thường cho em đi, em rời khỏi anh hai cùng anh ở bên nhau! Anh sẽ cho em hạnh phúc, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Những lời này đè ở đáy lòng Đỗ Thần thật lâu, hiện tại hần cuối cùng cũng một hơi nói ra tất cả.

“Cũng không phải tất cả mọi người sẽ vẫn luôn đứng ở tại chỗ chờ anh.”

Đỗ Thần, thật ra anh rất may mắn.

Nguyên chủ cả đời đều yêu anh, cuối cùng còn vì anh mà chết..

Lăng Thất Nguyệt cho dù bị anh làm tổn thương, cuối cùng vì con trai mình vẫn lựa chọn trở lại với anh.

Anh nói xem anh nhiều hạnh phúc như vậy?

Nhưng tra nam làm sao xứng có được hạnh phúc?.

Anh, không, xứng!

Năm đó đã thề non hẹn biển? Vì sao dễ dàng từ bỏ?

Tâm của một cô gái, vì sao phải bị anh vô tình giẫm đạp như vậy?

Cũng không phải tình yêu nào cũng có thể gương vỡ lại lành.

Rách nát quá, nên hoàn toàn nghiền nát, không nên tồn tại.

Tô Văn hướng về phía Đỗ Thần cười, cười có chút quý dị.

“Đỗ Thần, anh biết không? Tôi không yêu anh, chưa từng yêu anh, người tôi yêu chính là Đỗ Hàm vẫn luôn là anh ấy!”

“Tiểu Văn?”

Tô Văn trước mắt đột nhiên làm Đỗ Thần cảm thấy thật xa lạ, đây giống như một con sùng vật dụ ngoạn mà người nuôi dưỡng đột nhiên hướng phía người lộ ra nanh vuốt sắc bén muốn dồn người vào chỗ chết, cảm giác như vậy, làm tâm Đỗ Thần đột nhiên run lên.

“Anh rất giật mình?”

Ánh mắt Tô Văn có sắc lạnh chợt lóe.

“Anh vĩnh viễn tự phụ như vậy, tôi quen biết Đỗ Hàm trước, hơn nữa yêu anh ấy như vậy làm anh giật mình sao? Năm đó Đỗ Hàm đột nhiên mất tích, tôi vẫn luôn tìm anh ấy, sau đó tôi mới gặp anh, tôi đồng ý ở bên anh chính là muốn nhìn thấy Đỗ Hàm mà thôi.”

“Em nói dối, Tiểu Văn, em đang nói dối, nếu em không yêu anh, vì sao sẽ vì anh mà tự sát? Vì sao ở vài năm sau đột nhiên trở về tìm anh?”

Đỗ Thần chợt vừa nghe lời nói Tô Văn, cảm xúc có chút kích động, nhưng lúc này hắn nói với chính mình nhất định phải bình tĩnh, bởi vì lời nói Tô Văn có trăm ngàn chỗ hở. Cô nhất định đang nói dối.

“Đúng vậy, tôi đang nói dối, vậy mà cũng bị anh nhìn ra.”

Tô Văn trào phúng cười cười.

“Đỗ Thần, anh biết không, hiện tại chuyện tôi hối hận nhất chính là lúc trước yêu anh, khi tôi cho rằng anh sẽ cho tôi tất cả, thì anh lại cho tôi cái gì? Khi tôi lần nữa trở về tính cùng anh ở bên nhau cả đời anh lại cho tôi cái gì? Đỗ Thần, anh sờ ngực mình xem, anh đối với tôi thật sự là thật tình sao? Nếu anh thật tình nhưng vẫn không chịu được một kích như thế, vậy thì không cần thật tình nữa.”

“Tiểu Văn, anh hiện tại đã biết sai rồi, em cho anh một cơ hội, em tin anh thêm một lần đi!”

“Muộn rồi.”

Ánh mắt Tô Văn lạnh nhạt nhìn Đỗ Thần, tựa như đang nhìn một người xa lạ không liên quan.

“Đỗ Thần, trừ phi anh có thể để cho thời gian chảy ngược, làm tâm đã chết đi của Tô Văn ở quá khứ sống lại, nếu không, tất cả đều đã không thể挽 hồi.”

Nước đỏ khó hớt, trừ phi thời gian chảy ngược.

Trên đời cực tuyệt tàn nhẫn nhất, không phải không yêu, mà là..... Từng yêu.

Lúc trước người để cho người khác có bao nhiêu thống khổ, hiện giờ, chính người nên tự thử nghiệm một chút cái loại tư vị này.

Tô Văn lạnh nhạt xoay người, nhìn thân ảnh rời đi của cô, Đỗ Thần nhìn không được hô to.

“Nếu không có Đỗ Hàm, em sẽ tha thứ cho anh sao?”

Tô Văn lắc lắc đầu, loại vấn đề này cô đã gặp qua nhiều ——

Nếu không có hắn em sẽ yêu anh sao?

Người hỏi vấn đề này, thật ra rất ngốc, bởi vì không có hắn, sẽ còn xuất hiện một "hắn" khác.

Không yêu người, vĩnh viễn cũng không có khả năng yêu người.

Nhìn thấy Tô Văn rời đi quyết tuyệt, tay Đỗ Thần gắt gao nắm chặt ——

Thứ Đỗ Thần tôi muốn nhất định sẽ có được.

Tiểu Văn, nếu không có Đỗ Hàm em sẽ yêu tôi, em nhất định sẽ yêu tôi.....

“Cảnh cáo! Cảnh cáo! Vai chính thế giới này có khả năng xuất hiện hắc hóa!”

Ách.

Tô Văn đi được một nửa thiếu chút nữa bị cảnh báo đột nhiên bắn ra trong đầu mình làm giật mình té ngã.

A, cô thiếu chút nữa đã quên, Đỗ Thần cái tên tra nam chết tiệt này chính là một loại tổng tài bá đạo cường chế tình yêu.

Lúc ấy Lăng Thất Nguyệt yêu hắn, hắn không yêu người ta, sau đó Lăng Thất Nguyệt không yêu hắn, hắn liền các loại bá đạo vách tường đồng, còn muốn mạnh hơn gì đó.

Ai nha, ngẫm lại cũng hơi sợ.

Đương nhiên đối với loại ngược luyến tình thâm này, hơn nữa cuối cùng còn HE, Tô Tiểu Văn cũng say say.

Tô Văn trở lại phòng mình không bao lâu, Tô Duệ liền chạy xe về nhà, vừa vào cửa liền nôn nóng vọt vào phòng ngủ.

“Tiểu Văn, em không sao chứ?”

"Không sao."

Tô Văn lập tức hướng về phía Tô Duệ cười trấn an.

Nhìn thấy Tô Văn không có việc gì, Tô Duệ lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đỗ Thần hắn, không làm gì với em chứ?”

“Không có, nhưng mà hiện tại hắn thoát nhìn rất nguy hiểm, anh nói xem thế giới này sẽ không bị chúng ta chơi hỏng chứ? Sẽ bị trừ tích phân đấy.”

Tô Văn cảm thấy thật oan uổng, cô cái gì cũng chưa làm mà!

Nam chủ là tên xà tinh bệnh làm sao đây!

Nói tốt là nam chủ khí phách, bị miệng pháo của mình nói một hồi trực tiếp hắc hóa? Cái này làm cho dân chúng chịu sao nổi?

“Hiện tại động thủ có được không?”

Tô Duệ xoa xoa ngón tay mình, hắn sớm muốn làm rút tên kia, cả ngày ở sau lưng hắn nhìn chăm chăm vợ nhỏ của hắn, còn kêu “Tiểu Văn” “Tiểu Văn”, dờ mờ, đã nói tốt là chỉ có bản tướng quân mới có thể kêu như vậy.

“Lão công, anh bình tĩnh một chút.”

Tô Văn gờ tay ấn ngón tay đang ngo ngoe rục rịch của Tô Duệ.

“Hiện tại hắn chỉ là có cái khuynh hướng này, chúng ta không thể động thủ, anh nếu là lo lắng cho em, cùng lắm thì sau này em cùng anh đi làm cùng nhau tan tã, ở nhà cũng rất nhàm chán, kế hoạch như tắm ăn lên Đỗ thị của anh không phải rất thuận lợi sao? Hơn nữa một khi hắn chơi phạm quy, hắn nhất định phải chết.”

Đúng vậy, khi một người nào đó trong thế giới hoàn toàn hắc hóa, chạm đến pháp tắc vận hành thế giới, hắn sẽ bị nhiệm vụ giả chế tài.

Lúc trước, Tô Văn đã bị chế tài qua ~.

Ai, nói nhiều cũng đều là nước mắt, tóm lại Tô Văn tỏ vẻ mình đối với điều này có kinh nghiệm nhất.

“Được rồi.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Từ sau ngày đó Tô Văn quả thật ngày ngày đi theo bên người Tô Duệ, mà Đỗ Thần bên kia cũng dần dần bắt đầu có hành động, đầu tiên là Tô Kiến Quân lâm vào một loạt tin tức màu hồng phấn, cuối cùng hắn bởi vì một án kiện “Tình sát” bị tòa định là người hiềm nghi, bị nhốt lại.

Ngay sau đó, mất xích kinh doanh thẩm mỹ viện của Lý Mỹ Quyên cũng xuất hiện sự cố phẫu thuật, mà làm CEO bà ta cũng lập tức bị truyền thông đưa ra ánh sáng nhiều lần thiếu hụt công khoản.....

Đỗ Thần trước sau cho rằng vợ chồng Tô Kiến Quân là tử huyệt của Tô Văn, mà tử huyệt của Đỗ Hàm, người khắp thiên hạ đều biết ——

Từ huyết của hân, là Tô Tiểu Tô.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Kiều Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (22)

Edt: Mít

“Tiểu Văn, con cứu mẹ, con cứu mẹ với!”

Đêm khuya, Lý Mỹ Quyên tóc tai bù xù vọt vào Đỗ gia, điên cuồng đập cửa phòng Tô Văn cùng Tô Duệ.

Tốt rồi.

Tô Văn trên giường không kiên nhẫn trở mình, cả người hướng trong lòng ngực Tô Duệ nhích lại gần.

“Muốn anh kêu bà ta câm miệng không?”

Tô Duệ thấp giọng dò hỏi một câu, Tô Văn lắc lắc đầu.

“Đừng đụng đến bà ta, bà ta đã được chú định là không có kết cục tốt.”

Tô Văn không muốn làm ô uế tay Tô Duệ, người như Lý Mỹ Quyên, còn không đáng để hấn ra tay.

“Tiểu Văn, Tiểu Văn!”

Lý Mỹ Quyên ngoài cửa kêu đến rách cổ họng, nhưng cửa phòng kia vẫn gắt gao đóng chặt.

Lý Mỹ Quyên tuyệt vọng một chút.

Bà ta hiện tại đã thành chuột chạy qua đường, Đỗ Thần không giúp mình thì thôi đi. Vì sao, đến con gái mình cùng con rể cũng khoanh tay đứng nhìn?

Hiện tại bà ta bị chồng của quý phu nhân ở thẩm mỹ viện phẫu thuật xảy ra sự cố nơi nơi đuổi giết, Lý Mỹ Quyên cũng thật vất vả mới thừa dịp không có người phát hiện trốn trở lại Đỗ gia.

Thật ra Lý Mỹ Quyên lúc này cũng biết, là Đỗ Thần, là Đỗ Thần có ý cho mình làm CEO.

Hắn hiện tại khó giữ được chính mình, những người đó mới có thể kiêu ngạo như vậy.

Lúc này Lý Mỹ Quyên có chút hối hận, nhưng hối hận cũng đã không làm nên chuyện gì.

“Ồn muốn chết.”

Ở ngay lúc này, cửa phòng nào đó cách đó không xa đột nhiên bị người mở ra, Lăng Lệ còn mặc áo ngủ hoạt hình, xoa đôi mắt nhìn Lý Mỹ Quyên giống như nữ quý.

“Bà ồn cái gì? Lại ồn ào tôi gọi người đuổi bà ra ngoài.”

Thật vất vả mấy ngày nay Lăng Thất Nguyệt mới có thời gian ở bên cạnh Lăng Lệ, vốn dĩ bạn nhỏ Lăng Lệ thật vui vẻ, ngủ cũng ngon hơn so với ngày thường, nhưng ai biết hơn nửa đêm vậy mà đột nhiên chạy ra một bà điên.

Được rồi, đó hình như là mẹ của di Tô, nhưng mà đối với người này Lăng Lệ vẫn trước sau như một chán ghét.

Là con trai Đỗ Thần!

Nhìn thấy thân ảnh Lăng Lệ, Lý Mỹ Quyên ánh mắt chợt lóe, thật ra bà ta có kế hoạch tiêu tiền tìm người xử lý con trai Đỗ Thần, nhưng mỗi lần bà ta vừa mới bắt đầu thử, đối phương tất cả đều lác đầu cự tuyệt.

Không có bao nhiêu người nguyện ý đối đầu với Đỗ gia.

Đỗ Thần, nếu cậu làm mừng một, Lý Mỹ Quyên tôi đây liền làm mười lăm, nhìn xem là mệnh tôi đáng giá hay là mệnh con trai cậu đáng giá!

Lý Mỹ Quyên chậm rãi đứng dậy, ánh mắt lộ ra ngoan độc nhìn Lăng Lệ.

“Bà tính làm cái gì?”

Lăng Lệ nháy mắt to về mặt sợ hãi nhìn Lý Mỹ Quyên càng ngày càng gần.

“Mày nói tao làm cái gì?”

Lý Mỹ Quyên cười dữ tợn hướng trên người Lăng Lệ chụp qua, kết quả giây tiếp theo, bà ta chỉ cảm thấy phía sau lưng tê rần, cả người vô lực ngã xuống.

“Quá yếu.”

Tô Tiểu Tô thổi thổi điện lưu trên tay mình về mặt không sao cả tự nói, trong khoảng thời gian này Tô Duệ không chỉ bảo hộ Tô Văn đồng thời còn tăng mạnh giá trị vũ lực cho Tô Tiểu Tô, hừ hừ hừ, không sai, Tô tướng quân chính là chu đáo mọi mặt như vậy.

“Là bà ta quá ngu xuẩn.”

Ngang nhiên ở biệt thự Đỗ gia muốn tập kích tiểu thiếu gia Đỗ gia, người đàn bà này quả nhiên là không có đầu óc.

Lăng Lệ về mặt ghét bỏ nhìn Lý Mỹ Quyên hôn mê.

“Uy.”

Lúc này, Tô Tiểu Tô giờ tay ở trước mặt Lăng Lệ quơ quơ...

“Ta vừa mới cứu mi đấy, dựa theo cách nói của nhân loại kêu là anh hùng cứu mỹ nhân, mi muốn cảm tạ ta như thế nào?”

Thời điểm nói ra những lời này, Tô Tiểu Tô đặc biệt tự hào.

Trong lòng cô bé nghĩ, Lăng Lệ này thiếu mình nhân tình, sau này trong nhà lại có đồ ăn ngon, nó liền ngượng ngùng tranh giành với mình rồi?

Đồ ăn ngon đều là của mình, ha ha ha.

Anh hùng cứu mỹ nhân?

Lăng Lệ nghe Tô Tiểu Tô nói, nhìn thấy cô ở trong đêm tối nhưng đôi mắt to vẫn sáng lấp lánh, nó không biết làm sao đột nhiên mặt đỏ lên.

“Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ mi muốn ta lấy thân báo đáp?”

Lấy thân báo đáp là cái quỷ gì?

Vì phòng ngừa con gái yêu sớm, Tô tướng quân ở cơ sở dữ liệu của Tô Tiểu Tô không có thiết lập tuyến “Tình yêu” này, cho nên, Tô tướng quân ngơai thật là dụng tâm lương khổ.

Tô Tiểu Tô đối với tình cảm của nhân loại thật rõ ràng chỉ nhận thức tình thân, còn tình hữu nghị, tình yêu gì đó, đối với cô bé mà nói quá phức tạp, quá xa xôi.

Cô bé không hiểu.

“Lấy thân báo đáp?”

Tô Tiểu Tô lại tự nói một lần, bốn chữ này có chút quen tai, phim truyền hình diễn như thế nào đây? Không xong, ma mi gần đây không cho mình xem, mình quên sạch rồi.

Nhưng mà, hẳn là chuyện tốt.

“Được rồi, vậy mi lấy thân báo đáp đi!”

Cuối cùng Tô Tiểu Tô dứt khoát vỗ vỗ đầu vai Lăng Lệ, về mặt nghiêm túc dặn dò nó một câu.

“Mi nhất định phải nhớ rõ, vĩnh viễn nhớ rõ, đừng quên nha!”

Tên tiểu quý này, thích nhất trở mặt không nhận người quen~

Cho nên Tô Tiểu Tô cảm thấy mình cần thiết phải nhắc nhở nó.

Kết quả.....

Lăng Lệ nhớ kỹ, cả đời cũng chưa quên.

Còn, Tô Tiểu Tô quay đầu liền..... Đã quên.

Lý Mỹ Quyên hôn mê cuối cùng vẫn là bị ném ra khỏi biệt thự Đỗ gia, kết cục của bà ta Tô Văn cũng không có cố tình đi hỏi thăm, nhưng Tô Kiến Quân ở trong tù ngồi xồm một thời gian, đã được vô tội phóng thích. Có lẽ là Đỗ Thần nhìn thấy Tô Văn đối với an nguy của cha mẹ ruột thật sự không có phản ứng gì, cuối cùng hắn vẫn là thả cho Tô Kiến Quân một con ngựa.

Mà lúc này, cuộc chiến tranh đoạt quyền lực của Đỗ thị cũng tiến vào thời khắc khẩn trương nhất, sản phẩm mới của công ty Tô Duệ được đẩy ra, đạt được hưởng ứng rất lớn, nhóm cổ đông Đỗ thị luôn luôn quan tâm đến lợi ích, lúc này rất nhiều người đều duy trì đối CEO, địa vị của Đỗ Thần bắt đầu tràn ngập nguy cơ.

Ở ngay lúc này, một công ty nước ngoài vẫn luôn cùng Đỗ Thần hợp tác đột nhiên đóng cửa, đây là đối tác làm ăn vô cùng trọng yếu của hắn, Đỗ Thần không thể không lập tức bay ra nước ngoài xử lý chuyện này, khi hắn ở nước ngoài nhìn thấy người đứng phía sau làm đối tác của mình hoàn toàn đóng cửa, hắn sững sờ hồi lâu.

Là Lăng Ngân Châu.

Lăng Ngân Châu xác thật là thiên tài thương nghiệp, hơn nữa hoàn cảnh nước ngoài càng thích hợp cho hắn phát triển, sau khi hắn đưa ra quyết định cùng Tô Duệ hợp tác, Tô Duệ lập tức an bài cho hắn xuất ngoại, cho hắn trị liệu, sau đó dọn đường tốt cho hắn, chính là vì hôm nay có thể đánh đến Đỗ Thần trở tay không kịp.

Trong lúc này, Lăng Ngân Châu vẫn luôn vẫn duy trì liên hệ Lăng Thất Nguyệt.

Hiện tại Lăng Thất Nguyệt cũng không còn là cô gái ngây thơ trước kia nữa, biết kế hoạch của ca ca cùng Đỗ Hàm, cô vẫn luôn tận lực phối hợp, không có ở trước mặt Đỗ Thần lộ ra chút sơ hở nào.

Cảm giác được mình bị mọi người lừa gạt, Đỗ Thần lập tức trong đêm bay về quốc nội, hắn muốn tìm Đỗ Hàm tính sổ.

Nếu Đỗ Hàm dám tính kế mình như vậy, vậy mình còn cùng hắn nhớ cái gì huynh đệ tình thân?

Đêm khuya tại biệt thự Đỗ gia, một mảnh yên tĩnh.

Đỗ Thần đột nhiên trở về, người trong biệt thự cũng không biết.

Nhìn đại sảnh đen như mực, Đỗ Thần cười lạnh một tiếng, chậm rãi từ trong lòng ngực mình móc ra một cây súng lục giảm thanh.

Chỉ cần Đỗ Hàm chết, tất cả đều kết thúc.

Đỗ thị là của Đỗ gia, nếu không còn Đỗ Hàm, cổ đông cũng không còn lựa chọn.

Tiểu Văn là của hắn, nếu không còn Đỗ Hàm, Tiểu Văn nhất định sẽ một lần nữa trở lại trong lòng ngực mình.

Cho dù cô không yêu mình, mình cũng muốn cả đời cầm tù cô bên người mình.....

Đỗ Thần cười khế, từng bước một chậm rãi đi lên lầu.

Đêm đen tràn ngập sát khí.

“Đỗ Thần?”

Đột nhiên, một giọng nữ thanh thúy cắt qua đêm tối yên tĩnh.

“Anh làm sao trở về rồi?”

Lăng Thất Nguyệt mặc áo ngủ ngơ ngác nhìn Đỗ Thần đột nhiên xuất hiện trên hành lang, hắn không phải nên ở nước ngoài sao?

~~~~~

Khụ.. Mân sau máu me ghen =))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 207: Kiêu Thê Hàng Tử Mang Con Chạy (xong)

Edt: Mít

Hành lang đen kịt, không có ánh sáng, tầm mắt mờ hồ, Lăng Thất Nguyệt chỉ có thể nhìn thấy trong mắt Đỗ Thần hơi đỏ lên, hiện tại hắn thoát nhìn đặc biệt làm cho người ta sợ hãi.

“Đỗ Thần, Đỗ Thần anh.....”

Ánh mắt Lăng Thất Nguyệt dừng ở trên tay Đỗ Thần, cô thấy được, khẩu súng trên tay Đỗ Thần.

“A.”

Đỗ Thần cười lạnh nhìn Lăng Thất Nguyệt cách đó không xa, ánh mắt không có một tia cảm tình.

“Ma mi?”

Ở ngay lúc này, mơ hồ nghe được âm thanh của Lăng Thất Nguyệt, Lăng Lệ đột nhiên mơ mơ màng màng từ trong phòng đi ra.

Chúc mừng, người một nhà của vai chính, tập hợp xong.

“Thiên Thiên con mau trở về, Đỗ Thần, anh đừng xằng bậy!”

Lăng Thất Nguyệt kinh hoàng thất thố nhìn thấy thân ảnh Lăng Lệ đột nhiên nhào tới.

“Câm miệng!”

Sợ âm thanh của Lăng Thất Nguyệt đánh thức Đỗ Hàm, sắc mặt Đỗ Thần lập tức dữ tợn lên.

“Lăng Thất Nguyệt, tôi kêu cô câm miệng, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!”

Lúc này, biểu tình Đỗ Thần đặc biệt dữ tợn.

Lăng Lệ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một mặt khác của Đỗ Thần.

Ở trong lòng mỗi đứa trẻ, ba mẹ của mình vĩnh viễn là người tốt đẹp nhất trên thế giới này.

Cho dù biết Đỗ Thần là tên tra nam đối với tình yêu không chịu trách nhiệm, nhưng Lăng Lệ cũng chưa từng bởi vậy mà ghét bỏ hắn, còn hiện tại, hắn vậy mà dùng khẩu súng nhắm ngay ma mi mình.

“Ba ba, người làm gì, đó là ma mi!”

Giọng nói Lăng Lệ mang theo tiếng khóc nức nở, nó rất sợ hãi, nó không muốn mất đi bất kỳ một người thân nào.

“A, cô ta là ma mi con, có quan hệ gì với ta?”

Lúc này Đỗ Thần đã sớm mất đi lý trí.

Mấy năm nay hắn vẫn luôn là thiên chi kiêu tử, hắn đem muôn nghìn chúng sinh đều đạp dưới chân, hắn có thói quen sống trên đám mây, hắn không cho phép mình từ chỗ cao nhất ngã xuống.

Khi một người toàn thân che kín ánh sáng của vai chính, hắn trong một đêm từ đám mây ngã vào vũng lầy, người trông cậy hắn sẽ có tâm sao?

Không, hắn sẽ không có, bất kỳ kẻ nào ở thời điểm gặp phải biến đổi lớn đều không thể bình tĩnh.

“Ba ba, chẳng lẽ người một chút cũng không yêu ma mi sao? Cho dù người không yêu mẹ, ít nhất người nên nghĩ đến con, con không muốn mất đi các người.”

Âm thanh Lăng Lệ ở trong đêm có vẻ đặc biệt thương tâm tuyệt vọng.

“Ta chưa từng yêu cô ta, nếu năm đó ta biết cô ta có thai, ta cũng tuyệt đối không để cô ta sinh đứa bé đó ra.”

Đỗ Thần hí hóp mắt nhìn Lăng Lệ.

“Thiên Thiên, con hiện tại qua bên đây, sau này con vẫn là con trai của ta, nếu không.”

“Nếu không thế nào?”

Lăng Lệ nhìn mặt Đỗ Thần, ánh mắt từng chút có biến hóa.

Quả nhiên, bác hai chính là nói dối.

Ba ba không yêu bọn họ, hẳn chỉ yêu bản thân hẳn, yêu cuộc sống giàu sang sung sướng của hẳn.

Nếu có một ngày, phụ tử quyết đấu.

Lăng Lệ lại nghĩ tới bác hai đã từng hỏi mình.

Nó nhìn không được nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Nếu, ba ba chưa bao giờ chờ mong mình sinh ra, như vậy mình còn ôm mong chờ gì với hẳn?

Người này, cũng không yêu ma mi, cũng không yêu mình.

“Bác hai.”

Lăng Lệ nhẹ giọng kêu một tiếng.

“Trả con nhân tình đi, giao cho người xử trí.”

Tại một khắc này, Lăng Lệ cảm thấy mình đột nhiên trưởng thành.

Tuy rằng, cái giá của trưởng thành vĩnh viễn sang quý như vậy.

Một trận gió phát quá, Đỗ Thần chỉ cảm thấy trong tay nhẹ bẫng, súng lục kia đã biến mất quý đi, sau đó, huyết thái dương của mình đã bị hòng súng lạnh băng chống lại.

“Em trai, súng là phải chơi như vậy.”

Thân ảnh Tô Duệ không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh Đỗ Thần, hẳn nói xong câu đó lại quay đầu nhìn Lăng Thất Nguyệt cùng Lăng Lệ.

“Lăng Lệ, đỡ ma mi con về phòng, kế tiếp là hình ảnh máu me thiếu nhi không nên xem, các người sẽ không muốn nhìn thấy.”

Lúc này sắc mặt Lăng Thất Nguyệt vẫn còn trắng bệch, nghe Tô Duệ nói, cô gắt gao cắn môi, liếc mắt thật sâu nhìn Đỗ Thần một lần.

Người nam nhân này ảnh hưởng cả đời cô, hiện giờ tất cả cuối cùng cũng muốn kết thúc rồi sao?

“Ma mi, chúng ta vào đi thôi.”

Đối lập với Lăng Thất Nguyệt tâm tư phức tạp, Lăng Lệ có vẻ rất bình tĩnh.

Một khi đưa ra quyết định liền không hối hận, không do dự, đây mới là nam nhân chân chính làm nên đại sự.

Nhìn thấy hai người trở về phòng ngủ, Tô Duệ lúc này mới quay đầu nhìn về phía Đỗ Thần.

“Hôm nay vừa lúc là mười lăm, trăng tròn, thích hợp đến địa phủ đi tìm cha mẹ đoàn viên.”

“A, Đỗ Hàm, là tôi cho tới nay xem thường anh.”

Sống chết trước mắt, Đỗ Thần lại cực kỳ bình tĩnh trở lại, lúc này hẳn cũng không vì mình mất lý trí mà hối hận.

Người này nói cho cùng bởi vì xúc động mà làm những chuyện không thể cứu vãn.

Thắng làm vua thua làm giặc, bất quá chi là như vậy.

“Tiểu Văn đâu, tôi muốn gặp cô ấy.”

Lúc này, tâm nguyện của hẳn, có lẽ chính là nhìn thấy Tô Văn lần cuối?

“Vợ tôi không muốn gặp chú đâu.”

Tô Duệ lạnh mặt trả lời một câu, tình địch gì đó ghét nhất.

“Đỗ Hàm, anh có phải nam nhân hay không? Chẳng lẽ đến di nguyện của một người sắp chết anh cũng không muốn thành toàn sao?”

Đỗ Thần nhìn anh hai mình, đột nhiên phát hiện hần thật xa lạ, mình hình như một chút cũng không hiểu hần.

“Tôi có phải nam nhân hay không, vợ tôi biết, chú muốn chết tôi lập tức thành toàn chú.” *(anh gắt quá gắt)*

Nói xong, Tô Duệ không chút do dự khởi động cò súng ——

Cảm tạ tổng bộ ở nửa giờ trước chế tài nhắc nhở.

Tô tướng quân tỏ vẻ có thể danh chính ngôn thuận tự tay giết tình địch gì đó cảm giác thật là quá tuyệt vời ~

Khi thi thể Đỗ Thần chậm rãi ngã trên mặt đất, Tô Duệ vẻ mặt không sao cả đem khẩu súng giảm thanh kia tất cả đều hủy thành linh kiện, từng mảnh tán ở bên cạnh Đỗ Thần. *(nói tốt là máu me đâu ~~~)*

Ngày mai, các tờ báo lớn ở Yên Kinh đều sẽ xuất hiện tin tức Đỗ Thần ở nước ngoài gặp chuyện bất hạnh.

Không sai, thế giới kẻ có tiền chính là tùy hứng như vậy.

Tô Duệ chỉ huy người máy trong nhà đang muốn đem thi thể Đỗ Thần xử lý, Lăng Lệ đột nhiên từ trong phòng của mình đi ra.

"Bác hai, để cho con làm đi."

Làm một đời cha con, nó lo cho hần lúc lâm chung, để hần xuống mồ vi an.

Nhìn đôi mắt Lăng Lệ càng ngày càng lạnh lùng, cùng khuôn mặt không có bất kì cảm xúc gì, Tô Duệ nheo nheo mắt ——

Tại một khắc này, hần mới bỗng nhiên phát hiện, trong thế giới này người cường đại nhất, không phải Đỗ Thần, mà là Lăng Lệ.

Cùng Lăng Lệ so sánh mà nói, hào quang vai chính của Đỗ Thần cùng Lăng Thất Nguyệt thật sự đáng thương.

Cuối cùng, thi thể Đỗ Thần bị Lăng Lệ tìm người mang đi, còn về việc nó đưa tới đâu, Tô Duệ cũng không có hỏi đến.

Từ sau khi Đỗ Thần xảy ra chuyện “Ngoài ý muốn”, Tô Duệ liền thành đương gia duy nhất của Đỗ thị, mà lúc này hần lại một lần nữa trở lại điện tử tình hoàn, tận sức với đề tài nghiên cứu người máy giống với nhân loại.

Hần muốn thế giới trong tương lai, người máy có thể cùng nhân loại ở chung hòa bình, mỗi người bình đẳng.

Đây là việc duy nhất trước khi hần rời khỏi thế giới này có thể làm vì Tô Tiểu Tô.

Toàn bộ Đỗ thị được giao cho Lăng Lệ, một đứa trẻ không đến sáu tuổi lại muốn quản lí một đế quốc tiền tài khổng lồ, tại thời điểm bên ngoài nghi ngờ, đứa nhỏ này lại làm cho mọi người chấn động ——

Đờ mờ, người xác định đây thật sự là một đứa trẻ? *(ta không xác định:v)*

Đỗ đại thiếu, người đây là cầm một người máy chỉ số thông minh cao chơi chúng ta đúng không?

.....

5 năm sau, sinh nhật mười một tuổi của Lăng Lệ.

“Sinh nhật vui vẻ.”

Tô Tiểu Tô nhìn Lăng Lệ đã cao hơn mình rất nhiều, chỉ có thể đem quà tặng gởi đến ngực hần.

“Cảm ơn Tô Tô.”

Lăng Lệ thói quen gờ tay xoa xoa đầu Tô Tiểu Tô.

“Uy, phải kêu Tô Tô tỷ tỷ!”

Tô Tiểu Tô không vui, nói tốt là tỷ tỷ đâu? Mi thấy ta thời gian dài không lớn lên khi dễ ta đúng không?

Nhìn Tô Tiểu Tô vẫn là bộ dáng như cũ, Lăng Lệ chỉ là ôn hòa cười.

“Tô Tô tỷ tỷ, được rồi chứ?”

“Tạm được vậy.”

Tô Tiểu Tô lập tức cao hứng.

“Ta nói cho mi biết, nếu có cô gái nào tặng thức ăn cho mi, mi ngàn vạn lần không thể ăn.”

“Vì sao?”

Ánh mắt Lăng Lệ chợt lóe, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tô Tiểu Tô.

“Bởi vì phải để lại cho ta đó! Không Dung nhường lê* không học qua sao? Không văn hóa thật đáng sợ.”

**điển cổ Trung Quốc, các nàng lên google search là ra nhé*

Lăng Lệ:.....

Rốt cuộc là ai không có văn hóa, ai không văn hóa hả?.....

Vài năm sau, sinh nhật mười lăm tuổi của Lăng Lệ ——

“Sinh nhật vui vẻ.”

Hiện tại Tô Tiểu Tô một chút cũng không thích ăn sinh nhật của Lăng Lệ, bởi vì trước kia có rất nhiều nữ sinh thích hần, còn tặng cho hần chocolate, Tô Tiểu Tô thích nhất ăn chocolate.

Nhưng hiện tại đều không có nữ sinh nào tự tặng đồ cho hần.

Người xem hần suốt ngày trung một khuôn mặt lạnh, giống như núi băng, trách không được không có cô gái nào thích, thật đáng thương ~

Được rồi, mình vẫn là làm hần vui vẻ đi.

“Lăng Lệ, mi nhìn xem ta tặng cho mi cái gì?”

Tô Tiểu Tô thấy Lăng Lệ muốn đem quà thu hồi, lập tức khẩn trương nhắc nhở hần.

Thật ra mỗi lần sinh nhật Tô Tiểu Tô tặng quà tới lui chính là mấy thứ kia, tuy rằng thật bình thường, nhưng Lăng Lệ đều sẽ rất trân trọng bảo quản nó.

Hôm nay thấy Tô Tiểu Tô nháy đôi mắt lóe sáng nhìn mình, Lăng Lệ đành phải đem quà trực tiếp mở ra.

Là.....

Trái tim hình chocolate?

Trong nháy mắt kia, Lăng Lệ cảm thấy tim đập bỗng nhiên đặc biệt nhanh.

Tuy rằng.....

Mấy năm nay Tô Tiểu Tô chưa từng lớn lên, nhưng Lăng Lệ phát hiện mình càng ngày càng thích cô ấy.

Mình sẽ trở thành biến thái sao?

Cái này làm cho Lăng Lệ cảm thấy thật phiền não, trên đời này người có thể làm hần cảm giác được phiền não thật sự là quá ít, mà Tô Tiểu Tô lúc nào cũng làm hần phiền não.

“Có thích hay không, có thích hay không?”

Tô Tiểu Tô tiến lên, nháy con ngươi về mặt lấy lòng nhìn Lăng Lệ.

“Thích, đặc biệt thích.”

Lăng Lệ nhin không được nhếch khóe môi, thật ra hần cười lộ lên đặc biệt đẹp, nhưng Tô Tiểu Tô lại không có thời gian thưởng thức, cô một phen đem chocolate đoạt vào trong ngực mình.

“Được, mi xem cũng xem rồi, thích cũng thích rồi, hiện tại trả lại ta ~”

Lăng Lệ:.....

Nhìn thấy Lăng Lệ về mặt mờ mịt, Tô Tiểu Tô nhìn không được nghiêm trang giải thích.

“Mi đã quên, mi không phải đã đáp ứng ta phàm là quà nữ sinh tặng cho mi, đều thuộc về ta sao? Chẳng lẽ ta không phải nữ sinh? Mi kỳ thị người máy?”

Lăng Lệ:.....

Cách đó không xa, khó có được cơ hội nhìn thấy Lăng Lệ ăn một, Tô Văn nhìn không được cười ghé vào đầu vai Tô Duệ.

“Lão công, anh nói Lăng Lệ hiện tại có tâm tình gì?”

“Đại khái, muốn chết cho rồi?”.

Tô Duệ nhìn ánh mắt Lăng Lệ nhìn Tô Tiểu Tô, ánh mắt kia hắn rất quen thuộc, bởi vì chính hắn cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn Tô Văn.

“Vợ, sang năm Tiểu Tô mười tám tuổi. Chúng ta.....mừng sinh nhật cho con bé xong liền rời đi đi.”

Mười năm cũng bắt quá chỉ là cái búng tay, hiện tại người máy ở thế giới này đã rất phổ biến, thậm chí đã có người đề xướng ban bố cho người máy cùng nhân loại có quyền kết hôn.

Đương nhiên, điều này trước mắt vẫn còn bị dân chúng bài xích, nhưng Tô Duệ tin tưởng chỉ cần Lăng Lệ có tâm, hắn có thể thay đổi một thế giới.

Cũng chỉ có đem con gái giao cho thiếu niên này, Tô Duệ mới có thể chân chính an tâm.

Bọn họ đã ở thế giới này thật lâu, nên rời đi rồi.

Có chút tình duyên, có chút ràng buộc chủ định không được ở bên cạnh bọn họ cả đời.

“Chúng ta nên rời đi, nhưng.....”

Tô Văn quay đầu nhìn Tô Duệ.

“Chúng ta..... Còn sẽ trở về chứ?”

Chờ tất cả ổn định, khi cô cùng Tô Duệ thoát ly nhiệm vụ giả, bọn họ có thể tự do lựa chọn thời không mình muốn sinh hoạt cả đời, nơi này, có lẽ chính là một cái lựa chọn vô cùng không tồi..

Tới lúc ấy, thế giới này lại như thế nào đây?

~~~~~

Hết TG9 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (1)

Edt: Mít

~~~~~

Bởi vì ngốc quá lâu ở trong một thế giới, thời điểm Tô Duệ ở khoang chấp hành số 11 tỉnh lại, đại não trống rỗng trong chốc lát ——

Ba ba ma mi, con sẽ chờ hai người.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt sau khi lớn lên của Tô Tiểu Tô.

Con người Tô Duệ lóe lóe, cuối cùng vẫn là một mảnh trầm tĩnh.

Tích phân.

Hắn rũ mắt xem một chút tích phân của mình, sáu vạn bảy ngàn ba trăm tích phân.

Những tích phân này hẳn là ít hơn Tô Văn rất nhiều, nếu hắn tiếp tục đi theo Tô Văn, không cách nào hoàn thành nhiệm vụ, tích phân của hắn vĩnh viễn sẽ không tăng lên, trừ khi.....

Ánh mắt Tô Duệ dừng ở trên bàn ngay cửa phòng chấp hành, bên trên còn để những tư liệu lần trước Vân Sinh đưa tới ——

Thí luyện vượt bộ môn.

Đứng thứ nhất được khen thưởng hai mươi vạn tích phân.

Ánh mắt Tô Duệ dừng ở trên phần tư liệu thí luyện thật lâu.

Lúc này, máy định vị trên cổ tay hắn lại vang lên, nhìn thấy Tô Văn đã lần nữa tiến vào nhiệm vụ, Tô Duệ nở nụ cười từ nội tâm.

Hiện tại, tâm bọn họ đều đã rời xa Thời Không Thất Lạc, bởi vì chỉ có ở thế giới nhiệm vụ, bọn họ mới có thể nhìn thấy nhau.

Tô Duệ không chút do dự một lần nữa trở lại khoang chấp hành, nhưng ở trong nháy mắt tiến vào nhiệm vụ tiếp theo, đèn đỏ cảnh báo ở khoang chấp hành đột nhiên lập loè ——

Cảnh cáo! Cảnh cáo! Thế giới nhiệm vụ xuất hiện BUG không rõ nguồn gốc, nếu như mạnh mẽ tiến vào chỉ sợ sẽ xuất hiện nguy hiểm không lường trước được.

Nhiệm vụ giả có lựa chọn rời khỏi hay không?

Lựa chọn rời khỏi hay không?

“Không.”

Tô Duệ không chút do dự lựa chọn không, Tô Văn đã đi vào, hắn sao có thể ở ngay lúc này rời khỏi, cho dù BUG không rõ nguồn gốc kia là cái gì, Tô Duệ cũng sẽ không sợ hãi một phân một hào ——

Tiểu Văn, em chờ anh.

.....

Tổng bộ chữa trị vị diện, văn phòng số 1.

Từ Sách vừa mới từ trong một thế giới nhiệm vụ trở về, ngay từ đầu tính toán xử lý một chút những trường hợp thất bại gần đây trong bộ môn, nhưng hắn mới vừa trở lại văn phòng liền thu được thông tin từ bộ hậu cần.

Có một thế giới nhiệm vụ xuất hiện BUG không rõ nguồn gốc, bởi vì thế giới kia có pháp tắc đặc thù, cho nên tạm thời không cách nào thanh trừ BUG kia, mà bởi vì vậy làm cho toàn bộ thế giới nhiệm vụ đó lâm vào trạng thái đóng cửa tạm thời, nhiệm vụ giả đã đi vào trong thời gian ngắn sẽ không cách nào rời đi được.

Mà ở thế giới nhiệm vụ này trước mắt có hai nhiệm vụ giả ——

Vị diện kẻ phá hư, Tô Văn.

Vị diện chữa trị giả, Tô Duệ.

Thì ra là Tô Văn cùng Tô Duệ. Ánh mắt Từ Sách chột lóe, lúc này hắn đang nhìn chính là báo cáo nhiệm vụ thất bại của Tô Duệ.

Người này thật là càng ngày càng tùy hứng.....

Nhưng mà..... nguy hiểm không lường trước được?

Từ Sách nhăn mày, khuôn mặt luôn luôn ôn nhuận hiện lên một tia nôn nóng hiếm thấy, hắn nhẹ nhàng khép lại tư liệu trên bàn làm việc của mình, nhắm mắt lại cả người dựa vào trên ghế, cho đến một lát sau, hắn lần nữa mở to mắt, đôi mắt có ánh sáng nhật lập loè.

“Nội tuyến 001”

Từ Sách mở máy truyền tin gọi nội tuyến đến tổng bộ Thời Không Thất Lạc.

“Từ Sách?”

Không bao lâu, nội tuyến truyền ra một giọng nói có chút giả nua, uy nghiêm mà trang trọng.

“Tôi muốn xem tư liệu về BUG vừa mới xuất hiện ở không gian nhiệm vụ.”

Giọng nói Từ Sách thật lạnh, không có chút độ ấm nào, đây cùng hình tượng ôn hòa nho nhã ngày thường của hắn hoàn toàn không hợp.

“Cậu nên biết, cậu không có quyền tìm đọc.”

Giọng nói kia chần chờ một chút, hình như có chút khó xử.

“Vậy mở đặc quyền.”

Từ Sách không do dự, lần nữa lạnh băng nói nhỏ một câu.

Nghe hắn nói, âm thanh đầu bên kia máy truyền tin trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi mở miệng: “Được.”

.....

Lúc này, thế giới nhiệm vụ.

Trong đầu một trận đau đớn bén nhọn, Tô Văn đột nhiên ngồi dậy, đây là.....

Cô cảm thấy không thích hợp, cả người đều không thích hợp, loại cảm giác không thích hợp này ở thời điểm Tô Văn nhìn thấy cô gái đang hôn mê ở trên giường mình càng gia tăng mãnh liệt, đây là.....

Trên giường lớn mềm mại, có một cô gái trẻ tuổi mặc áo ngủ tơ lụa, đang hôn mê, sắc mặt tái nhợt, nhưng khuôn mặt tinh xảo, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể nhìn ra đây là một mỹ nữ hiếm thấy.

Cô ấy là ai?

Mình..... Không phải hắn là.....

Tô Văn xoa xoa cái trán, nhẹ nhàng từ trên giường đi xuống, ở một bên vách tường trong phòng ngủ bày một cái gương to cao bằng người lớn, thời điểm ánh mắt Tô Văn dừng ở trên gương, hai mắt đột nhiên tròn to.

Trong gương trắng xoá một mảnh, chỉ chiếu ra một hình dáng mơ hồ, đây là..... Sao lại thế này?

“Ừm.”

Ở ngay lúc này, cô gái trẻ trên giường đột nhiên hừ nhẹ chậm rãi mở mắt.

Một đôi con ngươi từ mê mang cho đến trong veo, cô ấy ngơ ngẩn nhìn căn phòng xa lạ, sau đó đột nhiên ngồi dậy.

“Mình làm sao lại ở chỗ này, mình không phải..... Đã chết rồi sao?”

Khi nói chuyện cô lại khẩn trương kích động nheo mắt mình, sau đó đột nhiên xóc chân, để chân trần chạy xuống giường trực tiếp đứng ở trước gương to, trong gương rõ ràng chiếu ra khuôn mặt trẻ tuổi xinh đẹp, đáng người linh lung quyền rũ.

“Đây là..... mình? Chẳng lẽ mình xuyên qua? Trọng sinh?”

Cô gái lại hung hăng nheo tay mình một chút, rất đau, không phải nằm mơ —— mình thật sự xuyên qua?

Tô Văn:.....

Được rồi, giờ phút này giống nhau đứng ở trước gương to, nhưng Tô Tiểu Văn hoàn toàn bị mỹ nữ làm lo to về cô đại khái hình như biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lúc này, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, một phụ nữ trung niên quần áo hoa lệ vẻ mặt ôn nhu đi đến, nhìn cô gái trẻ tuổi trên mặt đất, bà nhìn không được nhú mày.

“Tiểu Văn, con làm sao không mang giày? Con đang bệnh, mau trở lại trên giường đi!”

Tiểu Văn, tên cô sao?

Cô gái trên mặt đất ngẩn người, nhưng vẫn nghe lời xoay người trở lại giường lớn thoải mái.

“Tôi.....”

Cô gái há miệng thờ đốc, lúc này mỗ nữ xuyên qua thật sự không dám tùy tiện nói cái gì, chẳng lẽ phải giả vờ mất trí nhớ sao?

“Làm sao vậy?”

Phụ nữ trung niên nhìn thấy vẻ mặt con gái mình khó chịu, nhịn không được đi đến phía trước quan tâm sờ sờ cái trán của cô.

“Chỗ nào còn khó chịu? Có muốn mẹ chưng cho con một chén tổ yến không?”

“Mẹ.”

Cô gái dùng sức bắt được tay người mẹ: “Con. con trong đầu trống rỗng, con hình như là. Cái gì cũng không nhớ.”

Tô Văn.

Được rồi, đây là mờ ra tuyệt chiêu giả vờ mất trí nhớ của nữ xuyên qua!

Cái gì cũng không nhớ?

Giờ phút này người phụ nữ trung niên đang lo lắng: “Tiểu Văn, con làm sao vậy? Con còn nhớ mẹ không? Mẹ là mẹ của con!”

“A.”

Nữ xuyên qua chớp chớp đôi mắt.

“Mẹ, Tiểu Văn là tên của con sao?”

“Đúng đúng đúng, con tên Tô Văn, là con gái của mẹ.”

Tô Văn?

Người trên giường đột nhiên mở to hai mắt.

“Nam Thành Tô Văn?”

“Đúng vậy!”

Tô mẫu ở mép giường gật gật đầu: “Tiểu Văn, con nhớ ra rồi?”

Nhớ ra cái quỷ á ~ cô tình nguyện mình cái gì cũng không biết được không?

“Mẹ, con muốn yên tĩnh.”

Nữ xuyên qua nằm trở lại trên giường, lôi kéo chăn mỏng liền đem cả người mình chôn ở dưới chăn.

Tô mẫu nhìn hành vi dị thường của con gái, cuối cùng vẫn lắc lắc đầu, chậm rãi xoay người rời đi.

Nghe được tiếng đóng cửa, nữ xuyên qua trên giường đột nhiên ngồi dậy, không nói một lời liền gợn giữa với đỉnh đầu mình.

“Tô Chân Chân tôi đúng là xuôi tám đời. Cứu người ngã xuống sông liền chết thì thôi đi, đờ mờ, xuyên qua còn xuyên đến quyền tiểu thuyết mình vừa xem xong, không biết xui xẻo thế nào còn xuyên thành nữ phụ ác độc đoán mệnh!”

Tô Chân Chân cảm thấy ông trời nhất định là đang đùa giỡn cô.

Xuyên qua thành ai không tốt, vì sao lại là Nam Thành Tô Văn chứ?

Bạn hỏi Tô Văn là ai sao?

《 Thuật Sĩ Mạnh Nhất 》 xem qua chưa? Trong đó có nam chủ tên là Tuấn Nhiên Đô, cuồng túm khí phách giết người như ma, hần đó, có một bạn gái cũ không người nào thích, tên là Tô Văn.

Tô Văn, con gái của nhà giàu số 1 Nam Thành, từ nhỏ có thể chất thuần âm, thời điểm còn nhỏ cực dễ trêu chọc ác quỷ, sau đó qua sự trợ giúp của sư phụ Tuấn Nhiên Đô là Trương ẩn sĩ, cuối cùng bách quỷ bách xâm.

Cha của Tô Văn là Tô Lâm vì cảm tạ Trương ẩn sĩ, liền đề ra hôn ước cho con gái mình cùng đồ đệ của hần.

Năm đó cả hai đều còn nhỏ, hai người ngây thơ mờ mịt, nhưng lại có hảo cảm với nhau.

6 năm sau, Trương ẩn sĩ mất tích, Tuấn Nhiên Đô vì tìm kiếm sư phụ lại lần nữa đi vào Nam Thành, cũng ở nhờ nhà Tô gia.

Vợ chồng Tô thị tự nhiên nhiệt tình chiều đãi hấn, nhưng lúc này Tô Văn đã trưởng thành đã có bạch mã hoàng tử của mình, nhìn thấy Tuấn Nhiên Đô một thân nhà quê tự nhiên trong lòng không vui, thậm chí cô còn lên cha mẹ cảnh cáo Tuấn Nhiên Đô để hấn không được ý vào hai người có hôn ước mà đối với mình có ý tưởng không an phận gì.

Tuấn Nhiên Đô là người có cốt khí, tuy rằng đáy lòng có chút thích Tô Văn, nhưng sau khi bị cô cảnh cáo, ngày hôm sau hấn liền lưu lại một phong thư từ hôn, không từ mà biệt.....

Chờ thời điểm hai người lần nữa gặp nhau, Tuấn Nhiên Đô đã là tinh anh Huyền môn tuổi trẻ danh chấn, khi đó Tô Văn hối hận, đáng tiếc tất cả đều đã muộn...

~~~~~

Mé oi, TG này có ma, bốn editor sợ ma nhất trên đời nhé, quả thật là làm khó ta mà ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (2)

Edt: Mít

~~~~~

Thế giới nhiệm vụ này là một thế giới thuật sĩ.

Thuật sĩ còn xưng là phương sĩ, vì là người trong Huyền môn, có thể bói toán cát hung, xem phong thủy, cũng có thể một quẻ định sinh tử, liếc mắt một cái là thông thiên.

Tóm lại, xem tướng, ngũ hành, phong thủy, đuổi quỷ, những điều này bị mọi người kêu là phong kiến mê tín, thuật sĩ giang hồ, những lại chân chính tồn tại trong thế giới này.

Tuấn Nhiên Đô là cô nhi, từ nhỏ hấn đã theo Trương lão nhân lớn lên ở trên núi, người khác đều kêu Trương lão nhân là Trương ẩn sĩ, mà Tuấn Nhiên Đô lại kêu ông là sư phụ.

Tuấn Nhiên Đô không biết sư phụ hấn rốt cuộc sống đã bao nhiêu năm, nhưng mà từ khi hấn có ký ức, sư phụ vẫn luôn là đáng vẻ kia.

Thời điểm theo sư phụ vào Nam ra Bắc, hấn quen biết Tô Văn, khi đó cô vẫn còn là cô bé chín tuổi, sư phụ nói cô có thân thể thuần âm cần phải dùng máu thuần dương tới áp chế, mà Tuấn Nhiên Đô, chính là thân thể thuần dương.

Âm cùng dương, vốn nên hấp dẫn lẫn nhau, Tuấn Nhiên Đô cũng thực thích Tô Văn, một năm kia, Tô Lâm định ra hôn ước cho bọn họ, trong lòng Tuấn Nhiên Đô thật cao hứng.

Nhưng vài năm sau, sư phụ đột nhiên mất tích, khi Tuấn Nhiên Đô lại lần nữa đi vào Tô gia, hấn phát hiện Tô Văn thay đổi.

Cô không còn là em gái nhỏ ngây thơ mềm yếu trong cảm nhận của hấn nữa, cô trở nên lạnh băng, trở nên khắc nghiệt, cô ghét bỏ hấn quê mùa, ghét bỏ hấn bản cùng.

Đúng vậy, Tuấn Nhiên Đô biết mình rất quê mùa, nhưng hấn cũng không cảm thấy bản thân bản cùng.

Sư phụ trước kia đã nói với hấn, nhân duyên do trời định, mọi việc không thể miễn cưỡng, vì thế Tuấn Nhiên Đô cùng Tô gia từ hôn, hấn rời khỏi Nam Thành đi Mao Sơn, nơi đó là nơi bắt nguồn của phái Thượng Thanh, bởi vì sau khi sư phụ mất tích, trong phòng người còn lưu lại một khối lệnh bài của trưởng lão phái Thượng Thanh.

Ở phái Thượng Thanh, Tuấn Nhiên Đô quen biết con gái của chương môn là Diệp Ngọc Kỳ, Diệp Ngọc Kỳ tuy rằng xuất thân ở phái Thượng Thanh, nhưng cô lại trời sinh tuyệt mạch không thể nào tu luyện được đạo thuật, cả đời cũng không thể trở thành thuật sĩ được.

Cho dù như vậy, cô vẫn luôn không ngừng nỗ lực, mỗi ngày đều luyện tập cách dịch chuyển đồ vật đơn giản nhất, sự cứng cỏi của cô đã động được Tuấn Nhiên Đô, Tuấn Nhiên Đô quyết định dùng pháp môn đặc thù sư phụ giao cho mình dạy Diệp Ngọc Kỳ tu luyện.

Cha của Diệp Ngọc Kỳ là Diệp Quang Mậu nói cho Tuấn Nhiên Đô biết muốn tìm được sư phụ của hấn thì phải đi Bắc Hải.

Tuấn Nhiên Đô một mình lên đường, Diệp Ngọc Kỳ lại trộm đi theo phía sau hấn, hai người một đường trăm yêu trừ ma, Tuấn Nhiên Đô không chỉ có tu

vì phát triển, ở nửa đường còn tìm được người thân thất lạc nhiều năm của mình, ở thời điểm bọn họ tới Bắc Hải, chung quanh thành Bắc Hải đang bị một cỗ u ám khủng bố bao phủ.

Một mảnh địa vực này liên tiếp có sự kiện thần quái phát sinh, đã tụ tập không ít thuật sĩ, trừ bỏ Long Hồ Sơn, Vô Tướng Môn, Ngũ Hành Tông, thậm chí còn có truyền nhân đuổi ma của Long tộc Mã gia, Mã Việt.

Mã Việt là thiên tài của Mã gia, trước khi Tuân Nhiên Đô xuất hiện, hẳn rõ ràng là người đứng đầu của một thế hệ, nhưng từ khi Tuân Nhiên Đô xuất hiện khắp nơi khắp chốn áp chế Mã Việt, không chỉ có như thế, ở phương diện tình cảm, Mã Việt thích Diệp Ngọc Kỳ hay cười hay nháo, mà Diệp Ngọc Kỳ lại sớm chung tình với Tuân Nhiên Đô, vì thế, hai tuyệt đại thiên tài cứ như vậy thành kẻ thù đối lập.

Bắc Hải phiếm hồng, hải yêu xuất thế.

Khi toàn bộ thế giới bị nhuộm thành màu đỏ, nghe nói sẽ có thuật sĩ mạnh nhất xuất thế.

Đây là thuật sĩ trong truyền thuyết, mà ở một năm này lại biến thành hiện thực ——

Tuân Nhiên Đô cửu tử nhất sinh giết chết hải yêu, từ đây nhất chiến thành danh!

Hắn biến thành tuyệt đại đại sư được mọi người ca ngợi, đến Mã Việt cũng không thể không thần phục lui bước.

Lúc này Tô Văn lại bởi vì âm khí trong cơ thể lần nữa tụ tập, mà lâm vào hiểm cảnh, tại một khắc này cô lại nghĩ tới Tuân Nhiên Đô, cô đau khổ cầu xin Tuân Nhiên Đô, Tuân Nhiên Đô xem tình cảm năm đó mà lại cứu cô một mạng.

Mà lúc này Tô Văn lại cho rằng Tuân Nhiên Đô đối với mình dư tình chưa dứt, cô muốn một lần nữa cùng nam nhân cường đại này ở bên nhau, nhưng, Diệp Ngọc Kỳ là chướng ngại vật lớn nhất của cô.

Trong lúc vô ý biết Diệp Ngọc Kỳ trên thực tế cũng không có linh lực bí mật gì, Tô Văn liền tiêu tiền tìm người thiết lập cái bẫy cửu quỷ lấy mạng, muốn giết Diệp Ngọc Kỳ, đáng tiếc cuối cùng Diệp Ngọc Kỳ vẫn lợi dụng phù chú cùng pháp khí thành công chạy thoát.

Chuyện này cuối cùng bị Tuân Nhiên Đô biết, hắn cảm hận Tô Văn vong ân phụ nghĩa, thế nhất định phải làm cho cô trả giá đại giới.

Ba ngày sau, Nam Thành Tô gia một đêm diệt môn, từ đây về sau Tô trạch đã từng huy hoàng nhất thời trở thành quỷ trạch nổi danh.

Giết người vô hình, hại người vô ảnh, tàn nhẫn độc ác, dám cùng thiên tranh. Đó, chính là thuật sĩ.

Đây là cốt truyện lúc đầu của thế giới nhiệm vụ này, ừm, lúc đầu.

Lúc này Tô Văn đang phiêu đảng ở trong phòng ngủ của mình, nhìn nữ xuyên qua Tô Chân Chân không tìm không phải đang ngủ say, cô cũng hết chỗ nói rồi ——

Làm sao lại trùng hợp như vậy chứ?

Mình mới vừa tiếp nhiệm vụ, nháy mắt tiến vào thân thể nguyên chủ, lại bị một nữ xuyên qua giành trước!

Mà bởi vì nữ xuyên qua này lúc trước chưa từng làm qua chuyện ác gì, thời điểm chết cũng là do cứu người mới bị chết, linh hồn của cô ta có lực lượng công đức.

Cho dù hiện tại tinh thần lực của mình có mạnh hơn cô ta gấp trăm lần, cũng không cách nào từ trong tay cô ta đoạt lại thân thể đáng lẽ nên thuộc về mình.

Ai.

Chẳng lẽ mình phải ở thế giới này làm một con quỷ sao?

Tô Văn lần này hoàn toàn buồn bực, hiện tại cô thậm chí không liên hệ được với tổng bộ, muốn từ bỏ nhiệm vụ này rồi đi cũng làm không được.

Nửa đêm, mây đen giăng kín.

Trong phòng đột nhiên âm lạnh lên.

Thật lạnh.

Trong lúc ngủ mơ Tô Chân Chân không tự chủ được đánh rùng mình một cái, thật muốn đi WC! Cô mơ mơ màng màng mờ mắt, kết quả...

“A! A! A ~”

Tiếng kêu sợ hãi của cô gái không ngừng quanh quẩn ở trong phòng.

“Tiểu Văn, Tiểu Văn, con làm sao vậy?”

Tô mẫu nghe tiếng lập tức vọt vào mở đèn phòng ngủ.

“Cô ấy, con.....”

Tô Chân Chân gắt gao bụm miệng, nhìn Tô Văn bên mép giường bay bay.

(má ơi, gặp ta kiểu này chắc xui luôn chứ la gì nói)

Đây là.....

“Tiểu Văn, con rốt cuộc làm sao vậy? Lại gặp ác mộng sao?”

Tô mẫu khăn trương chạy đến mép giường giờ tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Tô Chân Chân, lúc này Tô Chân Chân đã khiếp sợ đến không nói nên lời

Cô, cô thấy được, Tô Văn chân chính!

Một linh hồn giống với thân thể hiện tại của cô như đúc.

Đó, còn không phải là chủ nhân chân chính của thân thể này sao?

“Con, con không sao.”

Tô Chân Chân lấy lại bình tĩnh, cô có thể khẳng định Tô mẫu hoàn toàn không nhìn thấy Tô Văn, chẳng lẽ chỉ có mình mới thấy được cô ấy?

May mắn lúc này Tô Văn còn mặc một thân áo ngủ, thoát nhìn cũng thật bình thường, hoàn toàn không phải hình tượng nữ quý như trong phim mà trước kia Tô Chân Chân nhìn thấy.

Có lẽ, cô ấy cũng không đáng sợ như vậy?

Tô Chân Chân lại cẩn thận nhìn nhìn Tô Văn đang chán muốn chết ở mép giường bay tới bay lui, kết quả Tô Văn còn hướng về phía cô chớp chớp mắt.

Ách.

Được rồi.

Sau khi kêu Tô mẫu rời đi, Tô Chân Chân ý vào lá gan, gắt gao nhìn chăm chăm Tô Văn.

“Tô Văn, cô là Tô Văn sao?”

“Ừ.”

Tô Văn gật gật đầu, chẳng lẽ bởi vì ban đêm âm khí nặng, cho nên Tô Chân Chân có thể nhìn thấy mình?

Nhưng mà, Tô mẫu lại không nhìn thấy cô, vậy nói cách khác chỉ có năng lực đặc thù, hoặc là người có quan hệ đặc thù với mình mới có thể nhìn thấy mình.

“Tôi..... Tôi không phải có ý hại cô, tôi cũng không muốn như vậy, cô đừng tới tìm tôi được chứ?”

Nghe Tô Văn thừa nhận thân phận của mình, Tô Chân Chân lập tức trung khuôn mặt đau khổ.

“Tôi thật sự không phải có ý, loại chuyện xuyên qua này, là tùy duyên, tôi cũng không muốn. Nếu không, tôi đem thân thể trả cho cô?”

“Nếu tôi có thể về được thân thể của mình, cô đã sớm lặn ra khỏi thân thể của tôi rồi.”

Tô Văn vẻ mặt bất đắc dĩ phiêu đảng ở xung quanh Tô Chân Chân, Tô Chân Chân nhìn đến đầu choáng váng.

“Cô không thể về được thân thể của mình? Vậy vì sao cô..... Quán lấy tôi! Tôi là người tốt đó! Cả đời tôi cũng chưa từng làm chuyện xấu.”

“Tôi cũng không muốn quán lấy cô.”

Nói tới đây, Tô Văn càng hết chỗ nói rồi, sau khi cô phát hiện mình không thể quay về tổng bộ, điều thứ nhất cô nghĩ đến chính là phải đi tìm Tô Duệ, thân phận của Tô Duệ ở thế giới này nhất định chính là nam phụ Mã Việt.

Long tộc đuổi ma, nam Mao bắc Mã.

Gia tộc Mã Việt ở gần Bắc Hải, chỉ cần một đường hướng bắc sẽ nhìn thấy hấn, nhưng sau khi Tô Văn rời khỏi biệt thự Tô gia, cô sẽ trở nên rất suy yếu, linh hồn hoàn toàn không có sức lực.

“Tôi không thể ra khỏi Tô gia, trừ khi, cô dẫn tôi đi!”

Tô Văn bình tĩnh nhìn đôi mắt Tô Chân Chân, không sai, hiện tại cô chỉ có một biện pháp đó là để Tô Chân Chân mang theo mình rời khỏi Tô gia!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (3)

Edt: Mít

“Tôi không thể ra khỏi Tô gia, trừ khi, cô dẫn tôi đi!”

Nghe Tô Văn nói, Tô Chân Chân trên giường chớp chớp mắt, vẻ mặt do dự

“Chuyện này sao, thật ra Tô gia cũng rất tốt, Tô Văn chẳng lẽ cô không thích nhà của mình sao? Cô muốn đi đâu? Cô không biết là thế giới này rất nguy hiểm sao!”

Pháo hôi đoán mệnh, thể chất hút quý gì đó.

Tô Chân Chân cô còn muốn sống lâu trăm tuổi đấy!

“Sao?”

Nghe Tô Chân Chân nói, Tô Văn chỉ là ánh mắt chột lóe.

“Thật ra, tôi có tâm nguyện chưa xong, muốn đi ra ngoài tìm một người, đương nhiên, nếu tôi không đi tìm hấn, hấn cũng sẽ tới tìm tôi.”

Nói tới đây Tô Văn nhin không được cười khẽ một chút, lúc này ngoài cửa sổ mây đen tan hết, ánh trăng thanh lãnh..

Cảm giác được ánh trăng sáng, Tô Văn hít một hơi thật sâu: “Tôi không phiền cô nữa, nửa đêm, đúng là thời điểm tốt để tu luyện.”

Nói xong, Tô Văn đã bay ra cửa sổ.

Tô Chân Chân nằm ở trên giường, ánh mắt ngơ ngác, một lát sau, cô cũng đi xuống giường, cách cửa kính, nhìn Tô Văn ngồi xếp bằng ở trong hoa viên hấp thu tinh hoa của ánh trăng.

Ánh mắt Tô Chân Chân trở nên có chút phức tạp ——

Đây là..... Quý tu?

Quý tu, lấy linh hồn thể để tu luyện quý, bọn họ thuộc về một loại quý linh, tinh thần lực vô cùng cường đại, là đồ bỏ mà sẵn quý giả thích nhất.

Tô Văn đã từng ngốc qua ở vị diện tu chân cấp thấp nào đó, biết rõ một ít pháp môn tu luyện bình thường.

Thật ra công pháp cần thiết của người tu chân chỉ ở nơi có linh khí thiên địa tụ tập mới có thể tu luyện, nếu đổi thành thế giới công nghệ cao trước kia, bạn tu luyện cả đời cũng không tới Luyện Khí kỳ.

Bất kì lực lượng gì đủ để phá hủy sự cân bằng của một thế giới đều không được pháp tắc của thế giới đó cho phép.

Đây cũng giống như bạn ở thế giới tu chân cấp thấp một khi đạt tới Độ Kiếp kỳ, thế giới này lại đến khả năng cất chứa giá trị tối đa, bạn sẽ bị bắt độ kiếp, độ kiếp thành công, có thể phi thăng thượng giới.

Thất bại, liền tan thành tro bụi.

Hiện tại thế giới này, không thể so với Tu Chân giới, nhưng nơi này cũng là thế giới tràn đầy linh khí.

Những thuật sĩ của thế giới này tu vi chia làm đường khí cảnh, tụ khí cảnh, ngưng khí cảnh, bảm sinh cảnh, trước mắt ở thế giới này người có cảnh giới cao nhất chính là một nhóm lão ẩn sĩ bảm sinh cảnh.

Tô Văn bởi vì tinh thần lực so với người bình thường cường đại hơn, cô ở trong trí nhớ của mình tìm được một quyền công pháp tinh thần thích hợp quý tu bắt đầu chậm rãi tu luyện.

Một đêm qua đi, khi mặt trời ngời lên, linh hồn thể của Tô Văn đã so với từ đầu ngưng thêm một ít.

Ánh mặt trời chiếu rọi ở trên mặt cô, cô theo bản năng nheo nheo mắt.

Quý cũng không sợ hãi ánh mặt trời, chỉ là ban ngày dương khí nặng, sẽ làm bọn họ có vẻ suy yếu mà thôi.

Một lần nữa bay trở về phòng ngủ của mình, lúc này Tô Chân Chân đã sớm đi tắm, phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào.

Cô ấy đang tắm rửa.

Tô Văn nhìn giường lớn được xếp gọn gàng, cô dứt khoát ngồi xếp bằng lên giường, đôi tay vung lên, bức màn trong phòng lập tức bị kéo xuống, ánh sáng trong phòng lập tức tối tăm.

Được rồi, lúc này mới có cảm giác quý ghê thăm.

“A!”

Thời điểm Tô Chân Chân quần khăn tắm đi ra liền nhìn thấy trong phòng tối tăm, một dáng người như ẩn như hiện ngồi ở trên giường mình, cô nhin không được kêu sợ hãi một tiếng.

“Câm miệng.”

Giọng nói Tô Văn thật lạnh.

Tô Chân Chân lập tức khấn trương bịt kín miệng mình, thấy Tô Văn không nói gì nữa, cô lúc này mới cẩn thận lấy tay ra, nhẹ giọng hỏi.

“Cô, cô có thể hiện hình?”

“Cũng không hoàn toàn có thể, hiện tại tinh thần lực của tôi còn không đủ để duy trì hiện hình trước mặt người khác, cũng như cô hiện tại nhìn thấy tôi chỉ là một bóng dáng mơ hồ.”

Khi nói chuyện, thân hình Tô Văn đột nhiên chậm rãi biến mất.

Nhìn giường lớn trống rỗng, Tô Chân Chân do dự một chút: “Tô Văn, Tô Văn, cô còn ở đây sao?”

Cô kêu nửa ngày cũng không nghe Tô Văn trả lời, Tô Chân Chân cuối cùng đành phải rón ra rón rén đi đến phòng chứa quần áo thay quần áo, hơn nữa về mặt phức tạp đi xuống lầu.

Tô Văn vẫn luôn ngồi ở trên giường, thẳng đến khi Tô Chân Chân rời đi, cô lúc này mới chậm rãi mở mắt.

Vừa rồi, Tô Chân Chân từ phòng tắm ra tới, cô đã cảm giác được, từ trên người Tô Chân Chân lộ ra âm khí.

Năm đó Trương ẩn sĩ dùng máu của Tuần Nhiên Đô áp chế âm khí trong cơ thể của cô, thật ra cũng không thể áp chế cả đời, nhưng cũng đủ để áp chế đến khi cô đủ tuổi kết hôn.

Âm dương điều hòa, một khi thân thể này tiết nguyên âm, cùng chàng trai chí dương giao hợp, âm khí trong cơ thể sẽ chậm rãi tan đi.

Nhưng hiện tại, bởi vì xuất hiện Tô Chân Chân xuyên không, linh hồn của cô ta mạnh mẽ tiến vào thân thể nguyên chủ, làm âm khí trong thân thể nguyên chủ hỗn loạn, hiện giờ đã bắt đầu lộ ra, đây thật là một tin tức không ổn.

Tô Văn không có biện pháp khác, chỉ có thể một bên nhanh chóng tu luyện, một bên cầu nguyện Tô Duệ có thể nhanh tới đây.....

Bất đồng với Tô Văn lòng tràn đầy ưu sầu, nữ xuyên qua Tô Chân Chân có được thân phận con gái của nhà giàu số một, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác làm thổ hào, cô mang theo bảo tiêu cùng tài xế, ở bên ngoài mua sắm ăn com, tiêu phí căn bản dừng không được.

Thẳng đến khi bóng đêm buông xuống, Tô Chân Chân mới xách theo bao lớn bao nhỏ đồ vật cảm thấy nỡ mẫn trở về.

Tô Lâm cùng Tô mẫu thấy con gái mình hôm nay tâm tình tốt như vậy, hai người cũng thật cao hứng, lại không hề hoài nghi Tô Chân Chân sẽ là hàng giả.

Trở lại phòng mình, Tô Chân Chân đột nhiên hướng giường lớn thoải mái nằm xuống: “Làm đại tiểu thư thật tốt! Cảm giác làm thổ hào thật sáng khoái!”

“Cô rất sáng khoái? Lát nữa cô sẽ cảm thấy càng thêm sướng lên mây.”

Tô Văn đứng ở trước cửa sổ phòng ngủ, nhìn bóng đêm hạ xuống bên ngoài biệt thự Tô gia, nơi đó đã đứt quãng tụ tập một ít tiểu quý.

Bọn họ đều bị âm khí trên người Tô Chân Chân hấp dẫn đến.

“Tô Văn?”

Tô Chân Chân trên giường đột nhiên nghe được giọng nói Tô Văn, cô đột nhiên nhấc đầu, liền nhìn thấy thân ảnh Tô Văn ở trước cửa sổ như ẩn như hiện.

Đứng rồi, ban đêm, cô ấy có thể hiện hình.

Tuy rằng đối với loại sinh vật như quý này, Tô Chân Chân vẫn rất sợ hãi, nhưng bởi vì đối phương là Tô Văn, hơn nữa Tô Văn cũng không có đối với mình lộ ra một chút ít ác ý nào, cho nên hiện tại Tô Chân Chân cảm thấy mình cũng không sợ hãi cô ấy nữa.

“Tô Văn, cô ở nơi đó nhìn cái gì vậy? Vừa rồi lời cô nói là có ý gì?”

Tô Chân Chân từ trên giường bò dậy, về mặt tò mò nhìn Tô Văn.

“Tự cô xem đi.”

Tô Văn kéo bức màn, chỉ chỉ ngoài cửa sổ.

Nhìn cái gì?

Tô Chân Chân nghi hoặc bước nhanh đi tới phía trước cửa sổ, nhìn bên ngoài biệt thự một đám bóng dáng mơ hồ mơ hồ, cô nhìn không được dùng đôi tay gắt gao bịt kín miệng mình.

Bọn họ, bọn họ tất cả đều là..... Quý?

Đây là đang làm cái gì? Bách quý dạ hành sao?

“Tô Văn, Tô Văn.”

Tô Chân Chân khẩn trương muốn đi bắt tay Tô Văn, kết quả tự nhiên là chỉ bắt được một mảnh không khí.

“Tô Văn, bọn họ muốn làm cái gì?”

“Cô xuất hiện làm âm khí trong thân thể này ngay từ đầu bị phong ấn bắt đầu tiết ra ngoài, mà những tiểu quý vô ý thức này cùng những đại quý giường nanh múa vuốt đều bị âm khí của cô hấp dẫn tới.”

Tô Văn nhìn ánh trăng trên bầu trời, cùng ngày tháng hiện tại, thời điểm trong thiên địa âm khí nặng nhất những quý hồn đó liền sẽ không chút do dự nhảy vào Tô gia.

Đương nhiên, Tô gia người nhiều, còn có một ít bảo tiêu, sát khí nặng, mà Tô Lâm là nhà giàu số một Nam Thành bởi vì thường xuyên làm việc thiện, trên người cũng có công đức hộ thân, nhưng những thứ đó cũng chỉ có thể ngăn cản được những tiểu quý, cùng đại quý có tính thần lực hơi yếu.

Nếu thật sự có lệ quý mãnh quý bị hấp dẫn mà đến, tình trạng Tô Chân Chân mới thật là khó khăn.

Hiện giờ, Tô Văn về không được thân thể này, không có Tô Chân Chân hỗ trợ, cô cũng không ra được Tô gia, mà Tô Chân Chân hiện tại lại gặp phải nguy hiểm đến tánh mạng, đây thật đúng là một cục diện không ổn.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (4)

Edt: Mít

~~~~~

Lĩnh Bắc, Mã gia.

Tô Duệ mở mắt ra, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là một pho tượng điêu khắc trang nghiêm, án ki cổ xưa cùng cồng phẩm phong phú, cồng phẩm linh hương còn đang từ từ cháy.

Nơi này là.....

Tô Duệ đứng dậy, phát hiện mình đang ở một gian thạch thất bị phong kín, nơi này là nơi Mã gia cung phụng tổ tiên cùng khế ước với Long tộc.

Phàm là đệ tử Mã gia sau khi thành niên, tu vi đạt tới tiêu chuẩn nhất định liền có thể được phê chuẩn đi vào nơi này.

Mà phàm là đệ tử được chấp thuận đến chỗ này, trước tiên phải tắm gội thay quần áo, trai giới dâng hương, sau đó tại đây thành tâm tu luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau khi đủ ngày, nếu có khế ước Long Linh cùng tâm linh tương thông*, linh khí phù hợp liền có thể ký kết khế ước, trở thành Long tộc đuôi ma chân chính.

**tại hạ giữ nguyên câu đó theo cv nhé. Chớ nó thần kì quá tại hạ không biết đường edit sao cho hợp lí nữa.. ~~~*

Tô Duệ dụng tâm cảm nhận một chút kí ức của nguyên chủ Mã Việt, Mã Việt tiến vào gian thạch thất này đã ba mươi ngày, mà căn cứ theo phát triển của nguyên cốt truyện, tới ngày thứ 49, hắn sẽ thành công khế ước với một con tử long uy lực cường đại, tộc tử long ở trong long tộc chỉ đứng sau kim long tộc là Long tộc cường đại.

Còn đến mười chín ngày mới có thể đi ra ngoài? Đùa cái gì vậy!

Ánh mắt Tô Duệ sắc bén, tầm mắt lại lần nữa dừng ở tổ tiên Mã thị cùng pho tượng Long Linh bên cạnh hắn.

Mã Việt là nhân vật thiên tài kiệt xuất nhất của Mã gia hiện tại, mà hắn từ nhỏ đã có bản lĩnh xem qua liền nhớ, lúc này Tô Duệ tìm tòi trong kí ức Mã Việt, ở trong trí nhớ hắn tìm ra một quyển cấm thuật của Mã gia.

Cái gọi là cấm thuật, tự nhiên là không cho phép sử dụng, đây cũng là Mã Việt thời niên thiếu phản nghịch lên tộc trưởng trốn ở trong phòng điện tịch của gia tộc nhìn thấy.

Cái cấm thuật này có thể làm người ta bằng tốc độ nhanh nhất mạnh mẽ ký kết khế ước với Long Linh.

Đây là cấm thuật rất cổ xưa, năm đó đúng là thời đại dân chúng lầm than, bách quý dạ hành, Mã gia vì đem gia tộc cùng đạo thuật truyền thừa xuống mới bắt buộc sử dụng cái bí thuật làm rất nhiều người cơ bản không có tư cách khế ước Long Linh cùng Long tộc ký kết khế ước.

Nhưng mà, cái cấm thuật này sử dụng vô cùng nguy hiểm, hơn nữa xác suất thành công cực thấp, sau đó tới niên đại hoà bình đã bị tộc trưởng Mã gia phong áp, cấm bất kì kẻ nào sử dụng.....

Nguyên chủ Mã Việt sau khi biết được cấm thuật này, cũng chưa từng muốn sử dụng nó, nói cho cùng lấy năng khiếu của Mã Việt căn bản không cần mạnh mẽ ký kết khế ước.

Mà Tô Duệ lại không giống vậy, hắn rất lo lắng cho Tô Văn, hắn căn bản không có thời gian ở chỗ này ngốc thêm nữa.

Giờ tay chạm lửa ba trụ tân linh hương, Tô Duệ từ bên hông mình móc ra một cây chùy thủ lĩnh lực mà Mã Việt vẫn luôn mang theo bên người, dùng chùy thủ ở mười đầu ngón tay xẹt qua, mười giọt máu rơi trên mặt đất tạo thành một cái đồ án quý dị ——

Lấy ngũ máu.

Lấy ngũ chi danh.

Tô Duệ chậm rãi nhắm mắt lại, linh khí trong cơ thể đều ở đầu ngón tay hắn chớp động, Tô Duệ thấp giọng niệm chú ngữ cấm thuật, tốc độ càng lúc càng nhanh, toàn bộ thạch thất đột nhiên nổi gió, trong một mảnh cát bụi đầy trời, mơ hồ truyền đến âm thanh than nhẹ của Long tộc ——

Âm thanh của rồng ngâm làm chấn động đau màng tai Tô Duệ, lúc này hắn vẫn như cũ duy trì tư thế lúc đầu, cũng không bị ảnh hưởng đến.

Thời gian từng phút từng giây trôi đi, cả người Tô Duệ đều bị bụi đất màu xám bao bọc lấy, giống như là một cái kén hình người.

Không biết qua bao lâu, ngọn gió kỳ quái kia rốt cuộc cũng dừng lại, lại một tiếng rồng ngâm đình tại như ọc vang lên. Một tầng bụi đất bao bọc lấy Tô Duệ cũng bị âm thanh kia chấn đến vỡ vụn.

Cả người hắn vẫn duy trì tư thế lúc đầu nhưng lúc này linh khí trên người đã toàn bộ thu liễm lại, trên khuôn mặt không có bất kì biểu cảm dư thừa gì, cặp mắt vẫn luôn nhắm chặt kia, tại một khắc này đột nhiên mở, mũi nhọn bắn ra bốn phía...

Đệ tử Mã gia, chính là để triệu hoán ngũ vương?

Âm thanh cổ xưa trầm thấp ở trong đầu Tô Duệ vang lên, hắn chậm rãi nâng hai tròng mắt, con ngươi sắc bén trong nháy mắt đột nhiên co rút lại, tự

mình triệu hồi ra, thế nhưng là.....

Nam thành, Tô gia.

Lúc này đã là 11 giờ đêm, những nhóm quý hồn tụ tập ở bên ngoài Tô gia đã bắt đầu phía sau nối tiếp phía trước hướng trong viện đứng mảnh tiến vào.

Một ít tiểu quý không có ý thức bị khí vận của Tô gia ngăn trở, lần lượt bị lá chắn vô hình đánh trở về, nhưng bọn họ tựa hồ vĩnh viễn không biết mệt mỏi, lần lượt vọt tới.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tô Văn chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lúc này Tô Chân Chân trong phòng đã rúc ở trên giường, cả người đều đang run bần bật.

“Những tiểu quý này không vào được, mà những quý hồn tinh thần lực hơi cường đại cho dù vào được bọn họ cũng không lại gần cô được, bây giờ cô còn có công đức hộ thân.”

Tô Văn lúc này đang ngồi xếp bằng ở dưới ánh trăng tu luyện, nghe Tô Chân Chân hỏi, nhin không được mở mắt trả lời một câu.

“Cô hiện tại nên cầu nguyện gần Tô gia không có lệ quý gì tồn tại, nếu không, cô và tôi đều khó giữ được tánh mạng.”

Lệ, lệ quý?

Nghe Tô Văn nói, sắc mặt Tô Chân Chân càng trắng: “Tô Văn, cô không phải quý tu sao? Có lệ quý, cô đánh không lại nó sao?”

A?

Tô Văn liếc mắt thật sâu nhìn Tô Chân Chân một cái.

“Cô thật ra biết không ít nhỉ!”

“Tôi, thật ra là.....”

Tô Chân Chân cắn môi, cuối cùng hạ quyết tâm, nhanh miệng nói.

“Tô Văn, có khả năng cô không tin, thật ra đây là thế giới trong một quyển tiểu thuyết huyền huyền hiện đại, nơi này trừ bỏ có thuật sĩ phương sĩ còn có rất nhiều yêu ma quỷ quái, sở dĩ tôi biết nhiều như vậy là bởi vì tôi đã xem qua quyển sách này, biết kết cục của rất nhiều người, Tô Văn, cô phải giúp tôi, cô lần này nhất định phải cứu tôi, cô nếu cứu tôi tôi liền mạng cô rời khỏi Tô gia, chúng ta đi..... Đi Mao Sơn, đi tìm Tuấn Nhiên Đồ!”

“Đi tìm Tuấn Nhiên Đồ? Để hắn cứu cô? Thuận tiện diệt tôi?”

Tô Văn nghe Tô Chân Chân nói, chỉ lạnh lùng cười.

Mà Tô Chân Chân lúc này lại liều mạng lắc đầu.

“Không, không phải, Tô Văn cô đừng hiểu lầm!”

Cô làm sao đã quên, mình hiện tại mới là “Tô Văn”, mà Tô Văn chân chính đã biến thành một con quỷ?

Đây nếu tới Mao Sơn, tùy tiện đụng phải một đạo sĩ cũng sẽ bị giết chết.

“Được rồi, đừng giải thích.”

Tô Văn thấy Tô Chân Chân vẻ mặt hận không thể đảo ngược mọi chuyện, nhin không được chậm rãi đứng dậy.

“Thuận lợi qua ải này, đến lúc đó tất cả cô đều nghe theo tôi, tôi sẽ bảo đảm để cô bình an vô sự.”

“Thật sao?”.

Nghe Tô Văn nói, Tô Chân Chân kinh hi mở to hai mắt: “Tôi đây liền dựa vào cô, Tô Văn.”

Tô Văn.....

Tôi hiện tại chỉ là một con quỷ mới vừa tu luyện không lâu, người như cô tâm thật là lớn nha ~

Đêm khuya, hơn 11 giờ.

“Tôi rồi!”

Không khí trong phòng trở nên càng thêm âm hàn, ánh mắt Tô Văn chợt lóe, cô bay tới phía sau Tô Chân Chân.

Tô Chân Chân:.....

“Tô Văn, cô làm gì vậy?”

“Những con quỷ tu vi cao lập tức vào tới rồi, đến lúc đó cô ngăn trở bọn chúng.”

Gi?

Tô Chân Chân lập tức nóng mông, nói tốt phải bảo vệ tôi đâu?

“Cô đừng sợ, cô có công đức hộ thân, bọn chúng một khi tới gần sẽ bị kim quang công đức của cô làm bị thương, sau đó tôi thừa dịp bọn chúng suy yếu liền giải quyết bọn chúng. Cô với tôi song kiếm hợp bích, nhất định có thể bình an vô sự.”

Cảm giác được Tô Chân Chân sợ hãi, Tô Văn phía sau nhìn không được an ủi cô ta vài câu.

“Thật sao?”

Tô Chân Chân nghe Tô Văn nói vẫn có chút hoài nghi, tuy rằng nghe rất có đạo lý, nhưng trong lòng vẫn run run nha ~

“Hô”

Lúc này, bỗng nhiên một trận gió to thổi bay cửa sổ, sau đó vài bóng dáng mơ hồ màu trắng đột nhiên vọt tới mép giường ——

“Ngao.....”

Tiếng quỷ kêu thê lương làm lòng tơ Tô Chân Chân dựng đứng, cả người sợ tới mức gắt gao nhắm chặt hai mắt.

Muốn chết muốn chết, cái này lại muốn chết!

“Ngao!”

Lại là một trận quỷ kêu, hình như so với vừa rồi càng thê thảm hơn, nhưng mà.....

Tô Chân Chân không cảm giác được đau đớn như trong tưởng tượng, cô run rẩy đem hai mắt nhắm chặt lộ ra một cái khe hở nho nhỏ, những bóng trắng vừa vọt vào giờ phút này đều ngã trên mặt đất thõng khò rên rì, những linh hồn đó giống như bị thứ gì đốt cháy, mang theo từng mảnh dấu vết màu đen.

Mà lúc này thân ảnh Tô Văn ở trong phòng bay nhanh phiêu động, tinh thần lực của cô hóa thành lợi kiếm lần lượt dừng ở những cái bóng trắng đó, mà những linh hồn vốn bị trong thương sau khi bị tinh thần lực của Tô Văn công kích lập tức hóa thành những đốm sáng nhỏ, dần dần dung nhập vào hồn thể Tô Văn.

Giữa quỷ với quỷ, cũng có thể cắn nuốt lẫn nhau.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (5)

Edt: Mít

~~~~~

Nhìn những hồn thể vọt vào đều bị Tô Văn tiêu diệt, trong lòng Tô Chân Chân rốt cuộc cũng không còn sợ hãi như vừa rồi nữa.

“Cái này, những quỷ hồn đó, chẳng lẽ thật sự..... là bị công đức của tôi làm bị thương?”

Tô Chân Chân mở to mắt về mặt không xác định nhìn Tô Văn.

“Cô cảm thấy thế nào?”

Tô Văn hỏi lại một câu, sau đó cô đột nhiên thần sắc biến đổi.

“Lại tới nữa!”

Khi nói chuyện, Tô Văn lại lần nữa bay tới phía sau Tô Chân Chân ——

Có thể tiết kiệm một tia tinh thần lực liền tiết kiệm một tia, Tô Tiểu Văn chính là thật sự khôn khéo như vậy đấy.

“A!”

Mất thấy Tô Văn biến mất tại chỗ, mà ngoài cửa sổ lại bay đến một đám quỷ hồn, Tô Chân Chân lại kêu sợ hãi một tiếng, nhưng mà lần này cô lại có tiến bộ, cũng không sợ tới mức nhắm mắt lại.

Tận mắt nhìn thấy những bóng trắng mờ hồ đó càng ngày càng gần, đã có quỷ hướng về phía mình lộ ra khuôn mặt dữ tợn.

Tô Chân Chân sắc mặt tái nhợt, gắt gao cắn răng, ở nháy mắt những quỷ hồn đó gần trước người cô, Tô Chân Chân nhìn thấy trên người mình có ánh sáng màu vàng chợt lóe, những hồn thể đó lập tức bị bóng rắt ngã xuống một bên, mà lúc này Tô Văn cũng lại lần nữa vọt qua, lần nữa không chút tổn sức thu thập linh lực của những hồn thể đó.

Chờ đến nhóm quỷ hồn thứ hai bị tiêu diệt, linh hồn thể của Tô Văn lại ngưng thêm một ít, chỉ là giờ phút này trên mặt Tô Văn cũng không có sự vui mừng gì.

Ngoài cửa sổ, gió to gào thét, hàn ý bức người.

Trong tiếng nước nổ, những tiểu quỷ bên ngoài hình như là cảm giác được điều gì nguy hiểm trí mạng nên sôi nổi tránh thoát khắp nơi, chính lúc này một trận gió đêm cuốn qua, những tiểu quỷ đó còn chưa kịp phát sinh âm thanh gì, tất cả liền bị cắn nuốt.

Đêm khuya, mảnh quỷ hiện thân!

“Khắc khắc khắc khắc.”

Âm thanh quỷ dị mà sồn sồn gây từ xa tới gần.

Nhìn thấy sắc mặt Tô Văn trở nên đặc biệt khó coi, Tô Chân Chân trên giường cũng nhận không được tiếp tục khản trương: “Tô Văn, cô làm sao vậy?”

“Hô, hô”

Một trận gió đêm lạnh băng đột nhiên từ cửa sổ mở rộng thổi vào, bức màn ở một bên cũng bay phát phới theo.

Khi gió lạnh qua đi, một thân ảnh màu đỏ đột nhiên xuất hiện ở ngoài cửa sổ, cô ta phiêu đảng ở giữa không trung, một đầu tóc đen nhánh so với váy đỏ trên người cô ta còn muốn dài hơn.

Mẹ ơi, hồng y nữ quỷ!

Tô Chân Chân lập tức sợ hãi đem cả người mình chôn ở dưới chăn —— cô ta không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình.

Tô Văn:.....

Nữ quỷ:...

“Nhất thể hai hồn?”

Lúc này tầm mắt của hồng y nữ quỷ kia từ trên người Tô Chân Chân chuyển tới trên thân Tô Văn, cảm giác được linh hồn dao động của Tô Văn, cô ta nhận không được liếm liếm đôi môi đỏ tươi.

“Hương vị thật mê hồn, khắc khắc khắc, hôm nay hút hai người các ngươi, bản cơ có thể trở thành lão quỷ siêu việt, trở thành quỷ đứng đầu của phiên địa vực này!”

Khi nói chuyện hai mắt hồng y nữ quỷ đột nhiên đỏ lên, trên mười ngón tay cũng dài ra những móng tay vừa đen lại vừa sắc bén thẳng hướng Tô Văn mà đến..

Oán khí cực nặng cùng sát khí lạnh băng nghênh diện mà đến.

Tô Văn bình tĩnh ngưng tụ tinh thần lực toàn thân, đôi tay ở giữa không trung xoay một cái, toàn bộ tinh thần lực của cô đều hóa thành một đạo quang sáng, bao phủ ở trước người mình ——

“Rống!”

Nữ quý công kích cùng với tiếng quý hô chói tai, sắc mặt Tô Văn biến đổi, lá chắn tinh thần lực trước người bắt đầu không ngừng đong đưa.

Không được, vẫn là tinh thần lực không đủ, thời gian tu luyện của mình quá ngắn!

Đây có thể là nhiệm vụ khó khăn nhất từ sau khi Tô Văn trở thành nhiệm vụ giả gặp được ——

Không có thân thể, chỉ có hai ngày tu luyện hồn thể, lại phải đối phó một mãnh quỷ không biết tồn tại bao lâu.

Hơn nữa, cô hiện tại đến cơ hội mạnh mẽ rời khỏi thế giới này cũng không có.

Một khi linh hồn của mình bị tiêu diệt, Tô Văn sẽ ở thế giới này lâm vào ngủ say, thẳng đến khi pháp tắc của thế giới này một lần nữa được chữa trị, cô mới có thể được tự động truyền tống về Thời Không Thất Lạc.

Hơn nữa, bởi vì hiện tại cô lấy thân phận của linh hồn này mà tồn tại ở thế giới này, cho nên cho dù có trở lại tổng bộ, chính bản thể linh hồn của cô cũng sẽ bởi vì lần bị thương nặng này mà chịu ảnh hưởng nhất định.

Đương nhiên, Tô Văn cũng không sợ hãi mình sẽ chịu thương tổn như vậy, cô lo lắng cho Tô Duệ, một khi cô xảy ra chuyện gì, lấy cá tính Tô Duệ thì chuyện gì hần cũng có thể làm ra được.

Tô Văn không muốn Tô Duệ bởi vì mình mà lâm vào trong nguy cơ.

Cảm giác được lá chắn tinh thần của mình đã sắp tới cực hạn, Tô Văn nhìn không được quay đầu nhìn Tô Chân Chân vẫn còn trốn ở trong chắn.

“Tô Chân Chân, mau, cắn ngón tay của cô, lấy máu!”

Lấy máu?

Tô Chân Chân từ trong chắn lộ đầu ra, nhìn thấy hồn thể của Tô Văn đang chậm rãi trở nên trong suốt, Tô Chân Chân cũng lập tức kinh hoàng.

Lấy máu, lấy máu.

Cô dưới sự nóng vội trực tiếp dùng sức dùng hàm răng cắn nát ngón trỏ của mình.

Máu tươi từ đầu ngón tay cô chảy ra, giọt máu đỏ tươi ở đầu ngón tay trắng nõn lăn lộn, chậm chạp không chịu rơi xuống.

“Lấy máu tôi.”

Tô Văn đột nhiên nhắm mắt lại mặc niệm chú ngữ...

“Lấy máu tôi, hiểu rõ thiên nghe. Linh Bảo Thiên Tôn, an ủi thân hình.”

Theo âm thanh của Tô Văn, hồn thể của cô đang không ngừng vận vẹo, mà trên người Tô Chân Chân lại không ngừng tản mát ra từng đợt ánh sáng trắng nhu hòa.

Đây là.

Đạo gia chân ngôn! Đuổi ma lau mình chú!

Hồng y nữ quý nghe âm thanh Tô Văn, cả người (quý) đều ngốc rồi ——

Điên rồi, thế giới này tuyệt đối là điên rồi!

Một con quý tu cũng dám triệu hoán Đạo gia Thiên Tôn giá lâm, đây không phải đang tìm chết sao?

Hơn nữa, một quý tu vì sao có thể sử dụng pháp thuật Đạo gia?

Mắt đỏ của hồng y nữ quý có tia tàn nhẫn chột lóe: “Muốn tinh lọc ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách!”

Đột nhiên, tóc dài của cô ta phát phối khắp nơi, những sợi tóc đột nhiên biến lớn lên giống như là gai nhọn che trời lấp đất trong nháy mắt tất cả đều đánh vào lá chắn tinh thần trước người Tô Văn ——

Rầm

Lá chắn trong suốt nháy mắt dập nát, âm thanh Tô Văn cũng đột nhiên im bật.

“Khắc khắc khắc khắc.”

Hồng y nữ quý bộ mặt dữ tợn vọt tới trước người Tô Văn: “Đi, chết, đi!”

“A.”

Lúc này, hồn thể Tô Văn run rẩy bỗng nhiên mở to mắt, nhanh mặc niệm

“Thanh Long Bạch Hổ, đội trưởng xông vào. Chu Tước Huyền Vũ, thị vệ thân hình!”

Chú thành!

Máu tươi ở đầu ngón tay Tô Chân Chân đột nhiên hóa thành một tấm phù chú màu vàng thật lớn bay xuống trên người hồng y nữ quý ——

“A!”

Hồng y nữ quý thấy tình thế không ổn muốn chạy, mà Tô Văn vốn định nhân cơ hội này lập tức kết thúc tánh mạng cô ta, nhưng cô vừa mới vận dụng tinh thần lực của mình, toàn bộ linh hồn liền trở nên mơ hồ không rõ, mắt thấy muốn tiêu tán.

Quả nhiên, lấy linh lực của mình hiện tại mạnh mẽ thúc giục pháp thuật Đạo gia, nhẹ thì hại người hại mình, nặng thì sẽ hồn phi phách tán.

Chẳng lẽ, thật là chạy trời không khỏi nắng?

Rõ ràng chỉ kém một chút, Tô Văn cảm thấy không cam lòng, tầm mắt của cô có chút hoảng hốt, cảm giác được linh hồn bên cạnh đang sắp phá vỡ phù chú, Tô Văn đột nhiên khẩn trương nhìn ngoài cửa sổ.

Một đạo bóng dáng màu đen đột nhiên hiện lên, vừa lúc chặn lại đường đi của hồng y nữ quý.

Nhìn thấy bóng dáng đột nhiên xuất hiện kia, sắc mặt hồng y nữ quý đại biến: “Lão, lão quý!”

“Đi tìm chết.”

Giọng nói lạnh băng sâu kín vang lên, hồng y nữ quý kia vốn bị phù chú gây thương tích, giờ phút này bị lão quý chính diện cho một kích, lập tức thét chói tai, hồn phi phách tán.

Linh lực tứ tán kia bị lão quý vẫy tay một cái tất cả đều thu vào lòng bàn tay của hắn.

“Muốn không?”

Lão quý rũ con ngươi màu xám, vẻ mặt thâm ý nhìn linh hồn Tô Văn đang tán loạn.

Ánh trăng thanh lãnh, từng đợt gió đêm

Thiếu niên dựa nghiêng trên cửa sổ, trong tay nắm linh lực tinh quang, đây là sinh cơ duy nhất hiện tại của Tô Văn.

“Điều..... Kiện.....”

Tô Văn há miệng thở dốc, giờ khắc này cô thậm chí nói không ra một câu hoàn chỉnh.

Mất thấy cô phải lập tức hồn phi phách tán, lão quý đột nhiên thân hình chợt lóe, những lực quang đó lập tức tất cả đều đi vào thân thể Tô Văn, bổ sung cho linh hồn của cô.

Tô Văn bị lực lượng cường đại vây quanh, ý thức lại dần dần yên lặng.

Cô lâm vào hôn mê.

“Tô Văn, Tô Văn!”

Thấy Tô Văn nhắm hai mắt lại, Tô Chân Chân ở một bên lập tức kêu to nhào tới.

“Phanh!”

Sau đó, lão quý nhẹ nhàng vung tay, liền đem thân thể Tô Chân Chân hung hăng ném qua một bên đập vào trên tường, Tô Chân Chân lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Đau quá!

Cái tên lão quý này là thiếu niên, quả thật hung tàn không nói lý!

“Đừng chạm vào cô ấy.”

Thời điểm lão quý liếc mắt nhìn về phía Tô Chân Chân trong mắt tràn đầy ác ý.

Tô Chân Chân bị dọa không nhẹ, cô lập tức lui thân mình, một bên xoa máu tươi ở miệng, một bên run bần bật dựa vào góc tường.

Nhìn thấy Tô Chân Chân cuối cùng cũng an tĩnh, lão quý lúc này mới cong hạ thân mình, lẳng lặng nhìn Tô Văn hôn mê trên mặt đất.

“Tôi mang cô đi, tôi cứu được cô, sau này cô, chính là người của tôi.” (hơi căng nha ~)

Lão quý một bên nhẹ nhàng tự nói, một bên nhẹ nhàng nâng tay, hồn thể Tô Văn lập tức lẳng không bay lên, cuối cùng trực tiếp bay tới trong lòng ngực hắn.

“Uy.”

Thấy lão quý vậy mà muốn mang theo Tô Văn rời đi, Tô Chân Chân lại nhịn không được lên tiếng: “Cô ấy, cô ấy không thể rời khỏi biệt thự Tô gia, cô ấy sẽ chết.”

“A.”

Nghe Tô Chân Chân nói, lão quý chỉ cười khinh thường.

“Đó là trước kia, hiện tại, cô ấy là người của tôi, tôi ở đâu, cô ấy phải ở đó!”

~~~~~

Chúc chư vị tỷ muội 8.3 vui vẻ nhé~~~~

♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bùm chíuuuuu □□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 213: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (6)

Edt: Mít

~~~~~

Thời điểm Tô Văn lần nữa khôi phục ý thức đã là hai ngày sau.

Cô mở mắt ra liền phát hiện mình đã rời khỏi biệt thự Tô gia, lúc này đang nằm trên một chiếc giường thật xa lạ.

Đây là một căn phòng rất đơn sơ, căn phòng này so với phòng ngủ của Tô Văn nhỏ hơn không ít, hơn nữa trong phòng chông chênh một ít đồ vật lung tung rối loạn vừa nhìn liền biết đây là phòng của một nam nhân.

“Cô tỉnh?”

Lúc này, một giọng nam lạnh băng bỗng nhiên ở đỉnh đầu Tô Văn vang lên.

Cô vừa nhấc đầu liền nhìn thấy lão quý từ trên trần nhà bay xuống, hắn vẫn mặc bộ quần áo tối hôm kia, kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen, mặc ở trên người gây óm của thiếu niên có chút không hợp.

“Lão quý?”

Tô Văn nhẹ nhàng lên tiếng, ánh mắt bình tĩnh nhìn thiếu niên trước mặt mình.

Hắn mặt mày thanh tú, thoát nhìn cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, bạn đừng nhìn hắn thoát nhìn trẻ tuổi non nớt, trên thực tế thiếu niên này được xưng là “Lão quý”, là vương của đàn quý Nam Thành, hắn đã tồn tại trên thế giới này thật lâu, lâu đến chính hắn cũng không nhớ rõ mình lớn bao nhiêu, thậm chí hắn cũng đã quên chính mình là ai.

“Lão quý” chính là danh hiệu hắn tự lấy cho bản thân mình.

“Cô quen biết tôi?”

Lão quỷ bay tới trước người Tô Văn, ngồi ở mép giường, ngưng con ngươi màu xám nhìn đôi mắt Tô Văn.

“Tôi không quen biết ông, nhưng, tôi hôm qua hồng y nữ quỷ kia kêu ông như vậy.”

Tô Văn lắc lắc đầu, tư liệu về lão quỷ, là do cô từ nguyên nhiệm vụ cốt truyện mới biết đến, nguyên cốt truyện có tồn tại một con quỷ như vậy.

Chỉ là ở tư liệu Tô Văn biết cũng chỉ nói sơ qua ở Nam Thành có một con quỷ vương kì quái chiếm cứ, cuối cùng hẳn còn bị Tuân Nhiên Đô đánh đến hồn phi phách tán.....

“Cô không quen biết tôi, nhưng tôi lại quen biết cô, Tô Văn.”

Lão quỷ nhìn Tô Văn, đôi mắt màu xám hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị.

Thấy Tô Văn vẻ mặt mờ mịt, lão quỷ nhìn không được giờ tay, một cái thủy kính lập tức huyền hóa ra trước mặt Tô Văn.

Tóc dài của Tô Văn lập tức không gió tự bay, ở dưới tóc mái nhỏ vun của cô, một viên chu sa màu đỏ như ẩn như hiện.

Đây là cái gì?

Tô Văn từ thủy kính lão quỷ huyền hóa ra thấy được viên chu sa trên trán mình, còn có lúc này trên người mình mặc một bộ sườn xám màu xanh lá thò dân quốc, cô nhìn không được thay đổi ánh mắt.

“Viên chu sa kia, là khế ước linh hồn của tôi và cô. Tô Văn, cô thật sự nghĩ không ra sao?”

Ngữ điệu lão quỷ trở nên có chút ôn nhu: “Kiếp trước, cô đã đáp ứng với tôi, đời này ở bên cạnh tôi.”

Tô Văn:.....

Kiếp trước là cái quỷ gì vậy?

“Đây, cô xem, đến quần áo năm đó tôi cũng đã mặc vào.”

Lão quỷ sửa sang lại kiểu áo Tôn Trung Sơn trên người mình một chút.

“Còn có bộ sườn xám này kiếp trước cô thích mặc nhất, mấy năm nay tôi vì cô mà bảo quản thật tốt.”

“Từ từ, chờ một chút.”

Tô Văn bình tĩnh một chút tâm tình rối loạn của mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn lão quỷ.

“Ông nói tôi và ông kiếp trước có ước định? Kiếp trước tôi hẳn cũng là một con người, mà ông..... Khi đó hẳn đã sớm là một con quỷ đúng không?”

Nghe Tô Văn nói, lão quỷ trầm mặc một lát.

“Đúng vậy.”

Hắn thở dài một tiếng, trên mặt mang theo vô tận cô đơn cùng tang thương.

“Tôi là một cô hồn dã quỷ phiêu đảng vô số năm trên thế giới này, mấy năm nay tôi cũng gặp qua rất nhiều người đuổi ma, còn có đạo sĩ bắt quỷ, săn quỷ yêu ma, còn có những người có thể thấy quỷ hồn tồn tại, mọi người không phải muốn giết tôi, thì cũng muốn bắt tôi, dư lại những người khác tất cả đều sợ hãi tôi, chỉ có cô là không giống vậy. Cô thấy được tôi, nhưng cô lại không sợ hãi tôi, cô nguyện ý thân cận với tôi, nguyện ý dạy tôi đọc sách biết chữ, cô còn đặt tên cho tôi. Cô là một cô gái tốt bụng thiện lương xinh đẹp nhất trên đời này, nhưng bọn họ..... Bọn họ đều nói cô là người xui xẻo, bọn họ đều đáng chết, tất cả đều đáng chết!”

Nói đến chỗ kích động, hồn phách của lão quỷ bắt đầu kích động tán ra từng đợt sương mù màu đen, mắt thấy hẳn muốn hiện nguyên hình, Tô Văn lập tức lên tiếng: “Ông đừng kích động, ông phải bình tĩnh! Những chuyện đó đều đã qua, đều đã qua.”

Rất rõ ràng ở cái niên đại kia, người có thể nhìn thấy quỷ âm dương, đều được gọi là “Người xui xẻo”, mà kết cục của bọn họ đại đa số đều vô cùng bi thảm.

Tô Văn có thể tưởng tượng được, thiếu niên tịch mịch mấy trăm năm thật vất vả gặp được một cô gái tâm địa thiện lương mà mình ái mộ, chuyện xưa của hai người nhất định là vừa tốt đẹp mà vừa làm cho người ta hoài niệm.

Đáng tiếc, người quỷ thù đời, bọn họ kiếp trước không cách nào ở bên nhau.

Hơn nữa.....

“Lão quý, có lẽ tôi lớn lên rất giống cô ấy, nhưng thật ra trong lòng ông hiểu rõ, tôi không phải cô ấy.”

Tô Văn nâng đôi mắt, nghiêm túc nhìn đôi mắt lão quý.

"Cô phải! Cô chính là Tiểu Văn của tôi, cô sao có thể không phải cô ấy chứ? Cô rõ ràng lớn lên giống cô ấy như đúc, đến tên cũng giống nhau."

Nghe Tô Văn nói, màu mắt lão quý chợt lóe, hần thức giục linh lực của mình, toàn bộ căn phòng đều đang vận vẹo, chỉ trong chớp lát, toàn bộ căn phòng liền từ phòng ngủ hiện đại biến thành khuê phòng cận đại cổ hương.

Nơi này là.....

Tô Văn như có cảm giác quay đầu, chỉ thấy trước lưu li kính sáng ngời, một thiếu nữ từ tường mạo đến quần áo đều giống mình như đúc, đang lẳng lặng trang điểm trước gương.

Trên mặt cô ấy vô bi vô hi, một đôi mắt xinh đẹp không có bất kì thần thái gì.

“Phanh!”

Cửa phòng đột nhiên bị một đám người đẩy ra, bọn họ hùng hổ vừa đi vào vừa ồn ào ——

"Người xui xẻo! Đều là nguoi sai!"

“Là nguoi hại chết mọi người! Nguoi đáng chết!”

“Thieu chết cô ta! Thieu chết cô ta!”.....

Tiếng ồn ào rối loạn ở ngay bên tai, Tô Văn lẳng lặng nhìn, nhìn thiếu nữ mặc sườn xám màu xanh lá không hề có sức phản kháng bị người ta kéo ra khuê phòng.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, dưới màn trời đen nhanh, có một đám lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Thiếu nữ bị gắt gao cột vào một cây thiết trụ thô cứng, ở dưới chân cô ấy đang bốc lên một ngọn lửa hùng hực.

Ánh lửa, chiếu rọi lên khuôn mặt tà ác dữ tợn của những người đó, thiếu nữ vẫn trước sau như một bình tĩnh.

“Tiểu Văn.”

Không biết từ khi nào có một thiếu niên mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu đen xuất hiện ở bên cạnh đồng lửa.

Thiếu nữ vẫn luôn không có bất kì thần thái gì hai mắt đột nhiên sáng ngời, sau đó cặp con ngươi kia lại hiện lên một tia hoảng hốt nôn nóng.

“A sợ, anh đừng tới đây! Anh đừng tới đây!”

Thiếu niên hầu như không nghe được kêu gọi của thiếu nữ, hần đi từng bước đến trước ngọn lửa kia, nơi đi đến, những liệt hỏa đó đều tránh lui ba phần.

“Tiểu Văn, anh tới cứu em”

Đi đến trước người thiếu nữ, thiếu niên mỉm cười giờ tay cỡi dây thừng trên người cô ấy ——

“Nghiep chương! Chờ nguoi đã lâu!”

Ở ngay lúc này, phía sau hần đột nhiên có một trận kinh phong đánh úp lại.

Thân hình thiếu niên cương tại chỗ, hần không thể động đậy, nhưng vẫn hướng về phía thiếu nữ mỉm cười.

“Tiểu Văn đừng sợ.”

“A sợ, dây thừng này là.....”

Thiếu nữ lúc này cũng phát hiện không đúng, thì ra dây thừng trói chặt cô có cất giấu phù chú định thân.

Mắt thấy đạo sĩ đuổi quý phía sau mang theo pháp khí kim quang đâm thẳng đến, thiếu nữ đột nhiên nhón mũi chân ở trên môi thiếu niên nhẹ nhàng hôn một chút, giây tiếp theo, cô ấy liền dùng thân thể của mình, giúp hần chặn bảo kiếm nghênh diện mà đến kia.

Máu tươi, che kín tầm mắt hần, máu mang theo linh lực, làm Định Thân Chú trên dây thừng lập tức mất đi tác dụng.

“Không!”

Thiếu niên hét dài một tiếng, toàn bộ nhà cửa đều run rẩy.

“Vì sao, Tiểu Văn, vì sao?”

“Em rất mệt, A Sơ, em không muốn trở thành gánh nặng của anh. Chúng ta kiếp sau, kiếp sau gặp lại đi!”

Kiếp sau?

Người nếu có hồn, có thể chuyển thế đầu thai, tự nhiên còn có kiếp sau, nhưng cô ấy bị pháp khí của đạo sĩ gây thương tích, đã hồn phi phách tán, làm sao còn có kiếp sau?

Tận mắt nhìn thấy cô ấy ở trong lòng ngực mình mất đi hơi thở cuối cùng, quanh thân thiếu niên bị một đoàn hắc khí bao phủ.

Hắn, bị chọc giận.

Một đêm này, toàn bộ nhà cửa bị một mảnh minh hỏa màu đen đốt cháy hầu như không còn, không một người sống.

“Ngô thê Tô Uyển nơi táng thân.”

(ta thấy thường trên bia mộ người ta hay để vậy nên ta k edit câu này, ta thấy trong phim kiếm hiệp cũng k dịch ra mấy câu trên mộ nên ta để nguyên nhé)

Ngày thứ hai, trên một đồng phê tích bị thiêu hủy trống rỗng xuất hiện một phần mộ mới tinh, trên mộ bia có khắc này một hàng chữ này.

Đỏ như máu tươi.

Thì ra, cô ấy tên Tô Uyển, mà không phải Tô Văn.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (7)

Edt: Mít

~~~~~

Chuyện xưa của lão quý giống như là một hồi ảo cảnh chân thật, Tô Văn vẫn luôn đứng ở một bên nhìn hắn ở bên trong minh hỏa màu đen, đem toàn bộ mây chực mạng người của Tô trạch tàn sát hầu như không còn một ai.

Tên đạo sĩ kia được người ta dùng số tiền lớn mời đến cuối cùng còn bị lão quý nuốt hồn phách, chết thê thảm vô cùng.

Tình yêu của người với quý, trước nay đều có kết cục bi kịch.

“Lão quý, ông buông đi.”

Tô Văn thở dài một tiếng, nhẹ nhàng đứng dậy.

“Vợ của ông, cô ấy hy vọng ông được sống thật tốt, thay cô ấy sống sót.”

“Buông?”

Con người lão quý trở nên có chút u ám, đồng tử ám trầm hiện lên màu u lục.

“Phật gia nói, phóng hạ đồ đao, là có thể đạp địa thành Phật, nếu tôi buông, dấu vết tồn tại của Tiểu Uyển trên thế giới này sẽ bị thời gian mài sát không còn một mảnh, tôi không muốn buông, nếu như cô không phải cô ấy, vậy cô cũng phải thay thế cô ấy lưu lại nơi này.”

Nói xong lão quý lại lần nữa vung tay lên, toàn bộ căn phòng lại khôi phục bộ dáng lúc đầu.

Nơi này, thì ra chính là nơi trăm năm trước Tô Uyển sinh sống, từ sau khi cô ấy chết, lão quý liền ở trên mảnh đất này không chịu rời đi.

Hắn vẫn luôn đợi, đợi Tiểu Uyển trở về.....

“Lão quý, ông đã cứu tôi, tôi sẽ ghi tạc trong lòng, tôi sẽ nghĩ cách trả lại ân tình này cho ông, nhưng tôi tuyệt đối không thể lưu lại nơi này với ông, bởi vì..... Tôi cũng có người yêu.”

Nhớ tới Tô Duệ, ánh mắt Tô Văn càng thêm kiên định: “Hắn không tìm thấy tôi, hắn cũng sẽ thương tâm tuyệt vọng.”

“Người yêu?”

Lão quý nhìn chăm chăm đôi mắt Tô Văn.

“Cô hiện tại là quý, người cùng quý là không có kết quả tốt, cô đã quên rồi sao?”

“Đúng vậy, tôi là quý, nhưng hắn không phải người thường đâu, hắn là..... người đuổi ma.”

Tô Văn nói tới đây nhin không được mỉm cười.

“Cho dù như vậy, chúng tôi vẫn muốn ở bên nhau, vĩnh viễn ở bên nhau.”

Người đuổi ma?

Nghe Tô Văn nói, lão quý chỉ khinh thường cười lạnh một tiếng.

“Trên đời này người đuổi ma đều là máu lạnh vô tình, bọn họ cùng ông trời tranh chấp, chặt đứt hồng trần, Tô Văn cô hết hy vọng đi, hắn sẽ không đến tìm cô.”

“Hắn sẽ.”

Tô Văn nói nhỏ một tiếng, ngữ khí của cô cũng không đặc biệt cường điệu, hầu như chỉ là đang bình tĩnh trần thuật một sự thật.

Cảm giác được cô đối với người kia tin tưởng mười phần, ánh mắt lão quý chột lóe.

“Nếu hắn tới, tôi liền giải trừ khế ước, thả cô đi!”

“Thật sao?”

Tô Văn không nghĩ tới lão quý sẽ dễ dàng nói chuyện như vậy.

“A, cô đừng cao hứng quá sớm, nhân loại, chính là dối trá đấy.”

Lão quý hừ nhẹ chậm rãi biến mất ở trước mặt Tô Văn.

Thẳng đến khi lão quý hoàn toàn biến mất, Tô Văn lúc này mới có thời gian kiểm tra linh thể của mình, lúc này linh thể của cô cho dù ở ban ngày cũng có thể ngưng thật nhiều, đây đều là bởi vì cô đã cắn nuốt hồng y nữ quý kia.

Tô Văn đoán nữ quý ít nhất cũng sống hơn một trăm năm, tu vi tăng tiến, mình có thể ở trên tay cô ta sống sót thật đúng là may mắn.

Hiện tại nếu cô bị nhốt ở chỗ này, cũng chỉ có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, an tâm tu luyện, chỉ cần Tô Duệ đi vào Nam Thành tự nhiên có thể tìm được mình.

Cứ như vậy Tô Văn ở sào huyệt của lão quý bắt đầu công cuộc tu hành ở thế giới này của mình, chỉ chớp mắt đã qua hơn nửa tháng, Tô Duệ bên kia vẫn như cũ không hề có tin tức.

Tô Văn cẩn thận hồi tưởng lại một chút cốt truyện, cô đoán thời gian hiện tại chỉ sợ là đến thời khắc mấu chốt Mã Việt ký khế ước Long Linh, cho nên Tô Văn cũng không sót ruột, mà cầu lão quý hỗ trợ, để hắn giúp mình chú ý động tĩnh gần Tô gia..

Kết quả lại thêm nửa tháng qua đi, Tô Duệ vẫn không có tin tức, nhưng bên phía Tô gia bắt đầu lén rải rác tin tức nơi nơi tìm kiếm Tô đại tiểu thư bỏ nhà trốn đi!

Tô Chân Chân đi rồi!

Tô Văn tức khắc cảm giác được không ổn ——

Tô Chân Chân sử dụng chính là thân thể của mình, mà hiện tại âm khí của cô ta tiết ra ngoài, dưới sự hoảng loạn cô ta nhất định sẽ theo bản năng chạy tới Mao Sơn tìm Tuân Nhiên Đồ cầu cứu, mà từ Nam Thành đến Mao Sơn dọc theo đường đi sẽ gặp khá nhiều phiền toái?

Lỡ như cô ta bất hạnh gặp nạn, tin tức này truyền ra ngoài, Tô Duệ biết, hiểu lầm Tô Chân Chân là mình thì phải làm sao bây giờ?

Mà nếu Tô Chân Chân may mắn chạy được, tin tức một đường này chỉ sợ cũng sẽ truyền đến tai Tô Duệ, khi đó Tô Duệ nhất định tương cô ta là mình rồi đuổi theo lộ tuyến của cô ta, như vậy khoảng cách của mình với Tô Duệ sẽ càng ngày càng xa.

“Lão quý, tôi muốn đi tìm hấn, nếu không đêm dài lắm mộng.”

Tô Văn biết Tô Duệ sẽ không nhận sai người, nhưng một khi hấn bởi vì tồn tại của Tô Chân Chân mà gặp phải nguy hiểm thì phải làm sao? Nói cho cùng thế giới này chính là thế giới có nguy cơ rất cao.

“Cô không đợi hấn?”

Một tháng này, lão quý vẫn luôn lẩn lư ở bên người Tô Văn, tận mắt nhìn thấy cô từ lúc trước đậm nhiên cho tới bây giờ lòng nóng như lửa đốt.

“Cô có biết lấy tu vi hiện tại của cô, còn chưa ra khỏi Nam Thành thì đã bị người ta ăn đến xương cốt không còn? À, tôi quên, quý hồn là không có xương cốt.”

Lão quý khó có được hài hước một lần.

Tô Văn lại chỉ là nghiêm túc nhìn

chằm chằm đôi mắt lão quý.

“Để tôi đi tìm hấn, tôi nhất định phải đi tìm hấn.”

“Cô dựa vào cái gì?”

Lão quý giờ tay, một ngọn minh hỏa màu đen đang cháy trong lòng bàn tay hấn.

“Có tin tôi hiện tại khiến cho cô hồn phi phách tán hay không?”

Hồn phi phách tán?

Tô Văn cười cười: “Ông sẽ không, ông nếu thật sự có thể tận mắt nhìn thấy tôi hồn phi phách tán, ngày đó ông cũng không cần cố ý cứu tôi.”

Tô Văn tâm ý đã quyết.

“Hừ.”

Lão quý hừ lạnh một tiếng, lần nữa giờ tay trong lòng bàn tay hấn lại nhiều thêm một dây xích màu vàng.

Đây là.....

Đồng tử Tô Văn đột nhiên co rút lại, cô cảm giác được cái xích màu vàng kia truyền đến hơi thở làm tim cô đập nhanh sợ hãi. *(quý cũng có tim?)*

Đây là..... Tiên Khí!

Tiên Khí trong truyền thuyết!

“Ông rốt cuộc là ai?”

Lúc này, ánh mắt Tô Văn nhìn lão quý đã tràn ngập không thể tưởng tượng.

Trên thế giới này làm sao sẽ có loại Tiên Khí nghịch thiên như vậy tồn tại? Đây tuyệt đối không được pháp tắc thế giới cho phép tồn tại.

Thân phận lão quý tựa hồ càng ngày càng thần bí.

“Tôi chỉ là một con quý.”

Lão quý giương tay lên, xích kim sắc kia liền bay đến lòng bàn tay Tô Văn.

“Đây là nguy Tiên Khí, không có bất kì năng lực công kích gì, nó chỉ có thể che dấu quý khí trên người của cô, để cô có thể bình an ở nhân gian hành tẩu mà thôi.”

Thì ra là thế, như vậy còn tạm được.

Tô Văn dưới đáy lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, xích kim sắc kia giờ phút này đã tự động triển ở trên cổ tay Tô Văn, một trận ánh sáng vàng nhạt tan đi, trên cổ tay Tô Văn lập tức nhiều một cái lắc tay kim sắc.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức khởi hành.”

Lão quỷ búng tay một cái, trên người hắn lập tức thay một bộ trang phục vận động thoải mái hiện đại đang được ưa chuộng, trên vai còn mang theo cái balo, xúng với khuôn mặt tuấn tú non nớt của hắn hiện tại, thoát nhìn thật giống như nam sinh cao trung.

“Ông đi với tôi?”

Tô Văn nhìn lão quỷ, không nghĩ tới hắn lại muốn cùng mình đi tìm Tô Duệ.

“Đương nhiên, tôi muốn chính mắt nhìn thấy cô đối với hắn hết hy vọng, sau đó ngoan ngoãn cùng tôi trở về.” Lão quỷ vẻ mặt định liệu trước.

Tô Văn.....

Ông rốt cuộc có bao nhiêu chấp nhất? Đã nói tôi không phải Tô Uyển rồi mà ~

Đối với chấp niệm của lão quỷ, Tô Văn cũng hết chỗ nói, nhưng mà dọc theo đường đi có hắn giúp đỡ, Tô Văn cũng có thể hoàn toàn yên tâm, lấy tu vi của lão quỷ hắn có thể để mình thuận lợi nhìn thấy Tô Duệ?

Tô Duệ, anh rốt cuộc ở nơi nào?

Lúc này, ngàn dặm bên ngoài, dưới chân Mao Sơn.

“Xuy.”

Tô Duệ đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Hắn tuy rằng mạnh mẽ sử dụng bí thuật triệu hồi khế ước Long Linh, nhưng triệu hồi ra lại là một con Hắc Long!

Hắc Long, tà ác, háo sắc, là sỉ nhục của Long tộc.

Hắc Long giáng thế, toàn bộ Mã gia đều bị chấn động, đối với chuyện Mã Việt ích kỷ dùng cấm thuật đã khiến cho trưởng lão gia tộc bất mãn, hơn nữa hắn luôn được mọi người kỳ vọng cao, thế mà chỉ triệu hồi ra Hắc Long rác rưởi nhất, tộc trưởng dưới đề nghị của mọi người tính trừng phạt hắn đi vào trong vách núi phía sau Mã gia kiểm điểm một năm.

Tô tướng quân làm sao sẽ tiếp nhận trừng phạt vô cớ như vậy? Hắn dưới sự tức giận liền đã thương trưởng lão suốt đêm rồi khỏi Mã gia, kết quả người Mã gia dọc theo đường đi điên cuồng đuổi theo hắn không tha, còn có người luôn ghen ghét địa vị của Mã Việt trộm ngáng chân hắn, muốn đưa hắn vào chỗ chết!

Tô Duệ bởi vì ngày đó ở trong mật thất sử dụng cấm thuật, đã bị thương, cho nên dọc theo đường đi chỉ có thể bên đánh bên trốn, ngay từ đầu hắn tính một đường hướng nam, tính đi Nam Thành tìm Tô Văn, ai biết nửa đường lại nghe tin Tô gia đại tiểu thư đi Mao Sơn xin giúp đỡ.

Biết được thân thể Tô Văn xuất hiện vấn đề, Tô Duệ lập tức thay đổi phương hướng đi Mao Sơn trước, ai biết hắn mới vừa tiến vào khu vực Mao Sơn đã bị một tên địch nhân trước đây của Mã Việt đánh lén.....

“Tiểu Việt Việt, cậu thoát nhìn sắp không xong rồi.”

Lúc này bên người Tô Duệ đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đen, khuôn mặt nam nhân tuấn mỹ vẻ mặt tà khí cười.

“Tiểu Việt Việt, muốn lực lượng của bốn vương không? Những nhân loại ngu xuẩn đó căn bản không biết bốn vương lợi hại, tà ác, chính là căn nguyên chỉ lực lợi hại nhất trên đời này.”

“Câm miệng.”

Tô Duệ lau máu tươi nơi khóe môi, lạnh lùng nhìn Long Linh khế ước của mình: “Ông cho rằng tôi lưu lạc đến mức phải cần ông giúp đỡ sao?”

Thật là tức cười.

Tô Duệ ngồi xếp bằng trên mặt đất lẳng lặng khôi phục linh lực của mình, hắn vẫn luôn lẩn trốn, vẫn luôn tránh né, chỉ là không muốn chân chính liều chết với bọn họ, bởi vì, hắn còn phải giữ lại linh lực đi cứu Tô Văn.....

Ai u uy, Tiểu Việt Việt tức giận rồi!

Hắc Long một bên nheo nheo mắt, không cần tôi sao? Một ngày nào đó, cậu sẽ dùng đến tôi, bởi vì tôi cảm ứng được ước số tà ác trong cơ thể của cậu.

Ngày đó bốn vương chính là bị hắc ám trong thân thể của cậu triệu hoán đến, nó, chính là vô cùng cường đại đấy.....

~~~~~

Anh Duê comeback...

Ta thấy nghi nghi ông lão quý rồi đó nha~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 215: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (8)

Edt: Mít

~~~~~

Từ Nam Thành đến Mao Sơn phương tiện giao thông nhanh nhất tự nhiên chính là ngồi máy bay, nhưng lão quý lại thuê một chiếc xe.

Không sai, quý tuy rằng có linh lực, nhưng linh lực không thể dùng loạn, ngày đi nghìn dặm gì đó, lấy tu vi lão quý có lẽ có thể làm được, nhưng loại hành vi phá sản này hẳn sẽ không làm.

Mà máy bay thì sao? Nghĩ cũng đừng nghĩ, cái quý gì chuyển bay chuyển xưa đều là gạt người, lực lượng linh hồn của quý, giống như là một từ trường nào đó, nếu lão quý cùng Tô Văn đi máy bay, như vậy chuyển bay đó bảo đảm không thể rời khỏi sân bay, càng miễn bàn đến chuyển bay lên vạn trượng trời cao.

Cho nên, thuê một chiếc xe việt dã tính năng không tồi, là lựa chọn tốt nhất hiện tại của bọn họ.

Tô Văn không nghĩ tới lão quý còn biết lái xe, đây thật là một con quý biết theo kịp thời đại.

Hai người trên xe một đường tăng tốc không có tạm dừng, lão quý nhắm mắt lại cũng có thể lái xe, mà Tô Văn vẫn luôn ngồi ở ghế sau tu luyện.

Thời gian một ngày trôi qua thật nhanh, chờ đến trời tối trên đường cao tốc những chiếc xe dần dần ít đi, còn lại nhiều nhất cũng chỉ là những xe móc lớn có thói quen chạy ban đêm.

Nói thật, loại xe đặc biệt nguy hiểm này, có tỉ lệ phát sinh tai nạn xe cộ vô cùng cao.

“Tôi rồi.”

Nửa đêm, lão quý đột nhiên mở to mắt, thấp giọng nói nhỏ một câu.

Tô Văn cũng ngay sau đó rời khỏi trạng thái tu luyện, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ. Toàn bộ đường lộ một mảnh đen nhánh, tốc độ xe của lão quý cũng không nhanh, ngẫu nhiên còn có một ít xe hơi nhỏ từ bên cạnh bọn họ vượt qua.

Đối với những người tại khu vực này còn dám tăng tốc vượt qua, lão quý cũng chỉ có thể ha hả.

“Phanh!”

Phía trước đột nhiên phát ra tiếng vang kịch liệt, xảy ra tai nạn rồi!

Thì ra là chiếc xe hơi màu đen vừa rồi tăng tốc vượt qua kia ở thời điểm chuyển cua bị một chiếc xe móc lớn mất khống chế đụng vào, tài xế của chiếc xe móc kia rõ ràng là điều khiển trong trạng thái mệt mỏi, tuy rằng thời khắc cuối cùng hắn phản ứng lại kịp khống chế được xe mình không có lật nghiêng, nhưng chiếc xe hơi nhỏ kia vẫn bị một lực thật lớn va đập làm lật qua, chiếc xe bị rơi xuống ruộng cạnh bên đường cao tốc, tài xế sinh tử chưa rõ.

Lão quý từ xa liền thấy được vụ tai nạn xe cộ kia, hần nheo nheo mắt, đem tốc độ xe chậm rãi giảm xuống.

“Ông muốn đi cứu người?”

Tô Văn rõ ràng là hiểu lầm ý đồ của lão quý.

“Nhìn tôi giống như nào úng nước sao?”

Lão quý khinh bỉ liếc mắt nhìn Tô Văn một cái.

“Tôi đem xe chạy từ từ, xem náo nhiệt một chút, đêm còn dài, quá nhàm chán ~”

Tô Văn.....

Ta sai rồi, ta không nên cùng một con quỷ nói chuyện nghiêm túc.

Ở ngay lúc này, tài xế xe móc lớn kia đã lung lay từ trong xe đi xuống, trong bóng đêm nhìn không ra vẻ mặt của hắn, hắn hình như là chạy đến nơi xe hơi nhỏ lật xe hét to vài tiếng, sau đó cả người do dự trong chốc lát, cuối cùng trực tiếp trở lại trên xe mình, lái xe trốn chạy.

Ách.

Tô Văn nheo mắt, cô có thể cảm giác được tài xế chiếc xe kia còn có nhân khí, hắn còn sống.

Đáng tiếc.....

Nửa đêm nếu không có người cứu hắn, tới sáng mai hắn cũng chỉ có thể làm một con quỷ.

Ở thời điểm Tô Văn cảm thấy hơi nóng lạnh, bỗng nhiên lại có một chiếc xe hơi nhỏ từ bên xe bọn họ chậm rãi vượt qua, sau đó ngừng ở cách đó không xa.

Tài xế chiếc xe này là một nam nhân trung niên bốn mươi tuổi, mà trên ghế phụ hắn là vợ của hắn.

Hai người rất rõ ràng đã chú ý tới tình huống ở bên kia, người vợ lập tức lấy điện thoại báo nguy, mà nam nhân trung niên đang khẩn trương chạy đến chiếc xe hơi kia, cố sức muốn mở cửa xe đem tài xế trong xe cứu ra.

Nhìn một màn trước mắt, Tô Văn không biết vì sao, đột nhiên cảm giác trong lòng có chút lo lắng.

“Lão quỷ.....”

“Suyt.”

Lão quỷ hướng về phía Tô Văn làm cái thủ thế im lặng.

Chỉ chốc lát sau, vợ chồng trung niên kia rút cuộc cũng cố sức đem tài xế bị trọng thương hôn mê từ trong xe cứu ra.

Chỉ là hai người cũng không đem tài xế kia nâng lên xe của chính mình, nam nhân trung niên kia bước nhanh tới bên xe của lão quỷ, gõ gõ cửa sổ xe của hắn, lão quỷ đem cửa sổ xe hạ xuống lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi tuấn tú.

Nhìn thấy lái xe vậy mà còn là thiếu niên, nam nhân trung niên kia hơi có chút ngoài ý muốn.

“Người..... anh em này, cậu xem có người bị thương, cậu có thể giúp tôi đem người ta đưa đến bệnh viện không?”

“Chính ông có xe vì sao không đưa? Tôi đưa hắn đi lỡ như bị hắn đổ lại trở thành người gây họa thì làm sao bây giờ?”

Lão quỷ nhướng mắt, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn nam nhân trung niên ngoài xe.

“Tôi..... xe tôi, không chạy nhanh được, hơn nữa, đứng rồi! Trên xe hắn có băng ghi hình, tôi giúp cậu mang tới, cậu cầm giao cho cục cảnh sát, như vậy cậu sẽ không bị hiểu lầm! Người anh em cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, cậu không thể thấy chết mà không cứu!”

“Thấy chết mà không cứu? Người thấy chết mà không cứu rất nhiều.”

Lão quỷ hướng về phía nam nhân trung niên ngoài xe lạnh lùng cười: “Nhân loại chính là vô tình như vậy, ông chẳng lẽ..... Không biết sao?”.

“Tôi.....”

Nhìn ánh mắt lão quỷ đột nhiên toát ra ánh sáng lục, nam nhân trung niên kia sắc mặt trắng nhợt: “Tôi.....”

Hắn há miệng thờ đốc, trên khuôn mặt trắng bệch có vô số máu tươi chảy xuống.

“Tôi biết, nhưng..... Tôi không thể thấy chết mà không cứu, đây là một mạng người, một mạng người còn sống sờ sờ!”

“Đại nhân!”

Ở ngay lúc này, nữ tử trung niên kia cũng bước nhanh chạy tới, lúc này người bà đầy máu me cũng không đẹp hơn chồng mình bao nhiêu.

“Đại nhân, chúng tôi pháp lực hèn mọn, căn bản không thể đi ra quốc lộ này, cầu người cứu hắn đi!”

“Các người cầu cô ấy đi.”

Lão quỷ hơi bĩu môi, dùng ánh mắt ý bảo đôi vợ chồng ngoài xe kia tìm Tô Văn.

Tô Văn:.....

Ánh mắt hai con quỷ lập tức đều tụ tập ở trên người Tô Văn, Tô Văn bị bọn họ nhìn đến cả người không được tự nhiên.

“Các người..... Các người đem hán nâng lên đây đi!”

Lúc này, Tô Văn làm sao mà cự tuyệt được?

“Cảm ơn hai vị đại nhân! Cảm ơn hai vị đại nhân!”

Nhìn đôi vợ chồng quý kia cố sức đem tài xế trẻ tuổi đang hôn mê nâng lại đây, ánh mắt lão quý một mảnh phức tạp.

“Hai người bọn họ cũng chết ở chỗ khúc cong này, cũng là buổi tối, cũng là bị xe vận tải lớn đâm qua, bởi vì không ai qua đường chịu vờn tay cứu giúp, hai vợ chồng cuối cùng đều đổ máu đến chết.”

Thế giới này, chính là như vậy —— người không giống người, quỷ không giống quỷ.

Mắt thấy lão quý lái xe chờ người trẻ tuổi bị thương đi bệnh viện, đôi vợ chồng kia vẫn như cũ đứng ở ven đường không ngừng hướng bọn họ phát tay cáo biệt.

“Bọn họ, vì sao không đi đầu thai chuyển thế?”

Tô Văn thu hồi ánh mắt của mình, ngữ khí có chút phức tạp.

“Có lẽ là lòng có chấp niệm, cũng có lẽ là..... Bọn họ cam nguyện lưu lại nơi này, muốn trợ giúp nhiều người.”

Lão quý cười lạnh một tiếng: “Đáng tiếc, bọn họ chung quy đem con người tưởng tượng đến quá mức thiện lương.”

“Ông có ý gì?”

Cảm giác được lạnh lẽo trong giọng nói lão quý, thần sắc của Tô Văn cũng biến đổi.

“Nơi này là tuyến đường nhất định phải đi qua đến Mao Sơn, sẽ có rất nhiều người của Huyền môn đi qua, Tô Văn, cô hiểu.”

Phàm là người Huyền môn, gặp quỷ, tất nhiên phải diệt.

Bọn họ sẽ không nghe người biện giải, cũng sẽ không thấy người không có sát nghiệt liền thả người một con ngựa.

Thuật sĩ cùng quỷ, trước nay đều đối lập.

Quy tắc tự cổ chí kim, không dung sửa đổi.

Hai người cuối cùng vẫn đem người trẻ tuổi kia đưa đến bệnh viện, hơn nữa để lại băng ghi hình của xe làm chứng cứ.....

Mao Sơn, Thượng Thanh tông, phạm vi thế lực phái Thượng Thanh.

Tô Văn vừa đến địa bàn Mao Sơn, lập tức cảm giác được một trận tim đập nhanh khó hiểu.

Lão quý một bên cảm giác được cô có điểm dị thường, lập tức giơ tay bắt được tay Tô Văn, một đạo hắc khí từ đầu ngón tay lão quý dũng mãnh tiến vào thân thể Tô Văn.

“Cô làm sao vậy?”

“Nguy hiểm, hán có nguy hiểm!”

Tô Văn cảm giác được hơi thở của Tô Duệ, rất nguy hiểm, rất hỗn loạn.

“Nhanh!”

Tô Văn xoay người gắt gao bắt lấy cánh tay lão quý: “Cầu ông, mang tôi đi tìm hán.”

Lão quý hơi nhíu mày, nhìn Tô Văn, lại nhìn đôi tay của cô đang gắt gao bắt lấy đôi tay của mình: “Cô xác định, cô đang cầu tôi?”

“Lão quý!”

Tô Văn nghiêm túc nhìn lại đôi mắt lão quý, giờ phút này, tầm mắt hai người giao nhau.

“Tôi có thể mang cô đi, tôi có thể ra tay giúp hấn, nhưng tôi có điều kiện.”

Lão quý đột nhiên hướng về phía Tô Văn cười cười.

“Tôi nếu không chết, cô liền gả cho tôi, như thế nào?”

Sắc mặt Tô Văn biến đổi.

“Trừ bỏ điều kiện này, những cái khác tùy ông.”

“A?”

Ánh mắt lão quý lạnh lùng.

“Vì sao?”

“Tôi đòi này, cho dù sống chết, chỉ gả cho một người.”

Tô Văn liếc mắt nhìn lão quý một cái.

“Cho dù hôm nay tôi cùng hấn đều chết ở thế giới này, chúng tôi cũng sẽ là duy nhất của nhau.”

“A, ha ha.”

Nghe Tô Văn trả lời, lão quý bỗng nhiên cười cười, sau đó hấn trở tay gắt gao đem tay Tô Văn cầm ở trong lòng bàn tay của mình.

“Cô nhắm mắt lại.”

Tô Văn nghe lời nhắm hai mắt lại, ngay sau đó thân ảnh hai người đã biến mất tại chỗ.....

~~~~~

A ha ha, tiết lộ 1 tí cho mọi người.. Lão quý thật ra là..

A mà thôi..mọi người cứ đọc.. Hồi sau sẽ rõ...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (9)

Edt: Mít

~~~~~

Rừng rậm tràn đầy linh khí, sát khí dày đặc, quý khí tận trời.

Khi Tô Văn lần nữa mở mắt, nhìn thấy chính là một mảnh sương đen không tan, ở dưới chân Mao Sơn vậy mà sẽ có quý tu kiêu ngạo như vậy.

“Là Quý Vương.”

Ngữ khí lão quý đặc biệt ngưng trọng.

“Một con quý cùng thuật sĩ nhân loại, ký kết khế ước Quý Vương.”

Một mình Quý Vương cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là hấn là quý đã có chủ, người có thể điều khiển được hấn, ít nhất cũng là tu sĩ thời kì ngưng khí cảnh.

“Ngũ Hành Tông làm việc, người không quan hệ mau tránh ra, nếu không giết không tha!”

Tựa hồ cảm giác được lão quý tới gần, người nọ không muốn cảnh mẹ đẻ cảnh con, một bên cao giọng một bên tùy tay ném ra một tấm thiên lôi phù ngũ hành!

Lão quý mang theo Tô Văn cực nhanh lui về phía sau, thiên lôi phủ kia tại chỗ kích nổ, ở một mảnh đất trống tạc ra một cái hố sâu.

Ngũ Hành Tông, chẳng lẽ là.....

“Mạc Hàn?”

Tô Văn nhin không được lên tiếng, ở nguyên cốt truyện Mã Việt có một tử địch chính là Ngũ Hành Tông Mạc Hàn!

Mạc Hàn cùng người yêu Tô Uyển của lão quý giống nhau, trời sinh có được mắt Âm Dương, hẳn tuy là môn nhân của Ngũ Hành Tông lại thích cùng quý làm bạn, thậm chí còn yêu một con nữ quý, mà nữ quý kia trong một lần ra ngoài rèn luyện bị Mã Việt chém chết, từ đây hai người liền trở thành tử địch không chết không ngừng!

“A?”

Nghe âm thanh Tô Văn, Mạc Hàn nhin không được nhìn cô một cái, sau đó hần hơi nhăn mày ——

Lại là một Tô tiểu thư?

Lúc này thân thể Tô Văn ngưng lại tự nhiên là dung mạo của cô ở thế giới này, hơn nữa cô mang chiếc lác tay lão quý cho, thu liễm một thân quý khí, đến Mạc Hàn cũng không phát hiện được cô không phải người.

“Tô Văn? Tô Văn, là cô sao?”

Lúc này, từ nơi không xa đột nhiên truyền đến âm thanh Tô Chân Chân, trong giọng nói của cô ta còn mang theo tiếng khóc nức nở.

“Tô Văn, cô mau tới cứu hần, hần hình như sắp chết rồi.”

“Cô câm miệng!”

Mạc Hàn cùng Tô Văn không hẹn mà cùng thét lên ——

Mạc Hàn: Đờ mờ, nữ nhân chết tiết này ờn muốn chết.

Tô Văn: Chết cái quý ~ cho dù cô chết thì nam nhân của tôi cũng sẽ không chết.

Lúc này, Quý Vương cuồng bạo đang chậm rãi khôi phục nguyên hình, lộ ra diện mạo vốn có, thế mà là một con nữ quý tuyệt sắc.

Mà khi sương đen tan đi, Tô Văn lúc này mới nhìn thấy ở dưới đại thụ cách đó không xa, Tô Chân Chân đang khóc nước mũi tùm lum, mà bên cạnh cô ta có một nam nhân mặc đồ đen đang hôn mê bất tỉnh, Tô Duệ được cô ta nhẹ nhàng đặt trên hai đầu gối của mình.

“Mã Việt!”

Tô Văn lập tức chạy như điên tới bên cạnh Tô Duệ, giờ tay trực tiếp bắt lấy tay Tô Duệ, sau đó Tô Văn liền liều mạng đem linh lực của mình đưa vào trong thân thể Tô Duệ.

Này.....

Hắc Long ở một bên kinh ngạc nhìn Tô Văn lại quay đầu nhìn Tô Chân Chân một bên mặt đầy nước mắt.

Đờ mờ, đây là song bào thai sao?

Không đúng, vừa rồi Tiểu Việt Việt hình như nói qua một câu “Không phải cô ấy”, chẳng lẽ người mà hần một đường liều sống liều chết muốn tìm chính là..... Nữ quý trước mặt này?

“Cô là quý?”

Lúc này Mạc Hàn giữa không trung cũng hạ xuống, một đôi mắt thon dài gắt gao nhìn chăm chăm Tô Văn, ở thời điểm cô đưa linh lực vào thân thể Tô Duệ, quý khí trên người cô đã không tự chủ được bắt đầu phóng ra ngoài.

Tô Văn đối với mọi chuyện bên ngoài mắt điếc tai ngơ, chỉ là từng giây từng phút không ngừng liều mạng đưa linh khí vào thân thể Tô Duệ, cô cảm giác được, linh khí trong thân thể hần đã khô kiệt.

Không đủ, chút này linh khí, xa xa không đủ.....

“Ha ha, ha ha ha.”

Một bên Mạc Hàn nhìn thấy động tác Tô Văn nhin không được cười điên cuồng.

“Thật là tức cười.”

Ánh mắt hắn hiện lên một tia sắc lạnh làm lòng người giật mình.

“Thì ra, cô mới là người hắn vẫn luôn tìm kiếm, không, không phải người, là một con nữ quỷ! Ha ha, ha ha ha, Mã Việt, hôm nay tôi không cần mạng của anh, tôi muốn giết người yêu của anh, để anh cũng nếm thử cảm giác đau đớn khi mất đi người yêu năm đó của tôi!”

Khi nói chuyện, đôi tay Mạc Hàn kết ấn, thanh âm trầm thấp mặc niệm chú: “Thiên địa huyền tông, vạn khí bốn căn, quảng tu hạo kiếp, chúng ngô thần thông.....”

“Tô Văn, cẩn thận, hắn muốn triệu hoán kim quang thần chú!”

Lão quỷ ở một bên nhìn thấy động tác của Mạc Hàn, lập tức sắc mặt đại biến vọt tới bên cạnh Tô Văn, nhưng Tô Văn vẫn như cũ gất gao nắm tay Tô Duệ, làm sao cũng không chịu buông tay.

“Lão quỷ, ông đi đi.”

Tô Văn chỉ khẽ thở dài một hơi: “Tôi muốn ở bên cạnh hắn.”

Cho dù phải cùng nhau ngủ say ở thế giới này, cô cũng nguyện ý.

Chỉ cần hai người ở bên nhau, tuyệt đối sẽ không cảm thấy cô đơn.

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt lão quỷ trầm xuống.

“Tô Văn, cô nói xem..... Yêu, là cái gì?”

“Hà? ”

Tô Văn có chút không rõ nguyên do nhìn lão quỷ, lão quỷ lại chỉ đậm đậm cười với cô.

Yêu, nếu là chấp niệm

Chấp niệm của cô là hắn.

Như vậy, chấp niệm của tôi rất cuộc là..... Cái gì?

Chấp niệm.....

Là cái gì.....

Yêu, rất cuộc là cái gì?

Ánh mắt lão quỷ từ màu xám biến thành sâu và đen cuối cùng biến thành màu đỏ quỷ dị.

Khi ánh sáng kia che trời lấp đất mang theo sát khí mãnh liệt ập vào trước mặt, lão quỷ không có tránh ra, ngược lại mở ra hai tay dùng thân hình cũng không cao lớn bao nhiêu chắn trước mặt Tô Văn cùng Tô Duệ ——

“Phanh!”

Ánh sáng va chạm trên người lão quỷ, ở trong ánh sáng lóa mắt, hắn mỉm cười nhìn Tô Văn, thân hình gầy yếu dần dần hóa thành những đốm sáng li ti, ở trong nháy mắt kia đột nhiên dừng mảnh tiến vào trong cơ thể Tô Duệ ——

Tô Duệ, tỉnh lại!

Thình lình xảy ra triệu hoán, phảng phất đến từ viễn cổ, lại phảng phất gần ở bên tai, linh khí tiêu tán trong cơ thể nhanh chóng được đền bù, Tô Duệ đột nhiên mở mắt.

Hắn cảm giác được, hai cổ hơi thở quen thuộc.

Hai cổ hơi thở kia, thuộc về Tô Văn, còn có..... Từ Sách! (chắc chắc, thì ra là anh Từ hy sinh.. *chấm nước mắt* tác giả đại nhân ship cho bốn editor một anh Từ đi. Đa tạ ngài nhiều..)

“Tiểu Văn.”

Tô Duệ đột nhiên thức tỉnh, trở tay bắt được bàn tay Tô Văn.

“Anh tỉnh rồi! Lão quỷ hắn.....”

Tô Văn nhìn Tô Duệ đã thức tỉnh vành mắt có chút đỏ lên, tuy rằng thời gian ở cùng lão quý thật ngắn ngủi, nhưng đây đã là lần thứ hai hắn ra tay cứu giúp.

Hơn nữa lúc này đây, trả giá lại là mạng của hắn.

Lão quý?

Tô Duệ nhú mày, cảm thụ hơi thở xung quanh, đã không còn hơi thở thuộc về người kia, biến mất rồi.

“Là hắn đã cứu anh?”

Ngờ khi Tô Duệ có chút phức tạp.

Tô Văn một bên lại nhẹ nhàng gật đầu.

“Là lão quý cứu anh, đáng tiếc hắn đã.....”

Đáng tiếc, lão quý đã hồn phi phách tán, biến mất ở trong thiên địa này, thiếu hắn nhiều như vậy, vĩnh viễn không thể trả sao?

A.

Tô Duệ rũ con ngươi, ánh mắt lóe lóe, lần nữa ngẩng đầu, hai tròng mắt hắn đã tràn đầy sắc lạnh.

"Mạc Hàn, tôi muốn giết anh."

“Ha.”

Mạc Hàn một bên nhìn không được cười khế.

“Mã Việt, anh muốn giết tôi? Anh dựa vào cái gì? Chỉ bằng lão quý kia cho anh chút này linh lực, hay là bằng con Hắc Long vô dụng phía sau anh? Thật là buồn cười! Đường đường là Long tộc đuổi ma, là thiên tài Mã gia không chỉ có triệu hồi ra một con Hắc Long tà ác, thế mà còn cùng quý quái làm bạn. Mã Việt, anh bắt quả cũng chỉ như thế, đối trá làm tôi ghê tởm.”

“Hắc Long, hắn nói ông vô dụng.”

Tô Duệ chậm rãi đứng dậy, không để ý tới trào phúng của Mạc Hàn, ngược lại quay đầu hướng về phía Hắc Long bên cạnh ngữ khí thanh lãnh nói một câu.

“Hừ.”

Hắc Long ở một bên khinh thường bĩu môi

“Phàm nhân ngu xuẩn, sao có thể hiểu được sự cường đại của bốn vương, Tiểu Việt Việt, cậu mau triệu hoá thần long, để bốn vương một giây thay cậu giết hắn.”

“Được thôi.”

Tô Duệ lúc này không có cự tuyệt đề nghị của Hắc Long, hắn vươn tay đem Tô Văn bảo hộ ở phía sau mình: “Tiểu Văn, em lui ra phía sau.”

Tô Văn gật gù, ngoan ngoãn đứng ở phía sau Tô Duệ.

“Anh cẩn thận!”

“Ừ”

Ánh mắt Tô Duệ ngưng lại, giờ tay bắt đầu kết ấn——

Lâm, bình, đầu, giả, toàn, liệt, trận, trước, hành!

Thần long xá lệnh!

“Rống.....”

Một tiếng rống ngân kinh thiên động địa!

Cự long màu đen bay lên trời, thân hình thật lớn ở giữa không trung không ngừng xoay quanh.

Theo Hắc Long hiện hình, thân thể Tô Duệ cũng chậm rãi bay lên giữa không trung, một người một rồng, tà khí nghiêm nghị.

Hắc ám không bờ bến đem núi rừng bao trùm——

Ác long xuất thế! Đại loạn bùng xuống!

~~~~~

Nói thiệt là ta thấy thương anh Sách quá... Đau lòng thay anh Sách...

Nam phụ luôn có cái kết đau buồn..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (10)

Edt: Mít

~~~~~

Hơi thở hắc ám đem núi rừng bao phủ ở bên trong, một mảnh khu vực này tựa hồ cách ly với toàn bộ thế giới.

Đây là..... kết giới hắc ám

Sắc mặt Mạc Hàn rốt cuộc thay đổi, hắn ngưng con ngươi nhìn con cự long màu đen phía sau Tô Duệ: “Ngươi không phải Hắc Long bình thường, ngươi là..... Hắc Long vương?”

Đại biểu cho vô tận hắc ám cùng tà ác - Hắc Long vương.

Hắc Long giữa không trung lắc lắc đuôi, vẫn như cũ miệng phun ngôn ngữ nhân loại.

“Nhân loại ngu xuẩn, có thể trở thành đồ ăn của bốn vương, ngươi nên cảm thấy vô cùng tự hào!”

“Chủ nhân, lực lượng hắc ám của nó quá cường đại, chúng ta không phải đối thủ của nó.”

Lúc này, nữ Quỷ Vương đã khôi phục nguyên trạng bay tới bên cạnh Mạc Hàn, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn: “Chúng ta trốn đi!”

“A.”

Mạc Hàn chỉ cười cười, ánh mắt lần nữa dừng ở trên người Tô Duệ: “Mã Việt, anh thật không biết hay là giả vờ không biết? Hắc Long, đại biểu cho tà ác cùng tai nạn, anh vậy mà thật sự dám đem nó triệu hồi ra, anh có biết, nó sẽ giết chủ hay không?”

Giết chủ?

Tô Duệ khinh thường xốc mí mắt.

“Chỉ bằng nó?”

Hắc Long vương:.....

Bị xem thường, làm sao đây?

“Tiểu Việt Việt, bốn vương là Long Linh khế ước của cậu, sao có thể ăn cậu chứ? Bốn vương mới không phải rồng tuyệt tình như vậy ~”

Tô Duệ:.....

Tin ông tôi chính là đồ ngốc ~

“Mạc Hàn, nhiều lời vô nghĩa, hôm nay tại đây, chính là nơi táng thân của anh!”

Khi nói chuyện, Tô Duệ lại lần nữa kết thủ ấn, pháp thuật chuyên dụng của Mã gia —— thần long mượn pháp!

Cảm giác được từ trên người Tô Duệ truyền đến linh lực thuộc về Mã gia, Hắc Long vương thân hình vừa chuyển, mở ra miệng rồng thật lớn hướng về phía Mạc Hàn phun ra ngọn lửa vô tận.

Mạc Hàn tự nhiên không có khả năng ngồi chờ chết, hấn lập tức móc ra bùa chú Ngũ Hành Tông mang theo tùy thân ——

Ngũ hành tương sinh, thổ thuận chi phù!

Bùn đất trên mặt đất tầng tầng nhấc lên, ở trước người Mạc Hàn hình thành một tấm chắn thật lớn, ngăn cản ngọn lửa của Hắc Long.

“Chút tài mọn!”

Hắc Long vương một cái thân long bái vĩ, đuôi rồng sắc bén thật lớn đột nhiên ném lại, va chạm ở trên tấm chắn bằng đất của Mạc Hàn, nháy mắt, tấm chắn từ bụi đất hóa thành lập tức tầng tầng vỡ vụn sụp đổ.....

Bên kia, Mạc Hàn cùng Tô Duệ đầu pháp đầu đến khó phân thắng bại.

Bên này, Tô Chân Chân rút cuộc dừng khóc thút thít lau khô nước mũi nước mắt lặng lẽ đi tới bên cạnh Tô Văn, nhẹ nhàng túm ống tay áo của cô: “Tô Văn, Tô Văn?”

“Cô có việc?”

Tô Văn quay đầu, lạnh lùng nhìn về mặt vô tội của Tô Chân Chân.

Cô hiện tại thật muốn một cái tát chụp chết cô ta, nếu không phải bởi vì cô ta, Tô Duệ cũng sẽ không gặp nhiều nguy hiểm như vậy, lão quý cũng sẽ không chết.

Nữ xuyên qua này thật đúng là tự mang theo ánh sáng xuyên qua, gặp được nguy hiểm gì đều không chết được.

“Tôi.....Tôi...”

Tô Chân Chân bị Tô Văn nhìn chằm chằm đến trong lòng hốt hoảng.

“Tôi sợ. Tô Văn, tôi sợ.”

Trước khi xuyên qua, Tô Chân Chân chính là một trạch nữ bình thường, chưa từng yêu đương, cũng chưa từng gặp bất kì chuyện gì kinh tâm động phách, đột nhiên đi vào thế giới này, đột nhiên bị một đám quý quái quần thân, trong lòng Tô Chân Chân chỉ có vô tận sợ hãi.

Ở thời điểm mới vừa gặp được Tô Duệ, cô đang bị một đám quý quần lấy, khi đó cô cho rằng mình phải chết, kết quả Tô Duệ đột nhiên xuất hiện cứu cô.

Không thể không nói, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy nam nhân đẹp trai như vậy từ trên trời giáng xuống, một khắc kia Tô Chân Chân động tâm, đáng tiếc, anh hùng trong cảm nhận của cô sau khi tiêu diệt những quý hồn đó lại xoay người gắt gao bóp cổ cô ——

“Cô là ai? Tiểu Văn đâu?”

Hắn biết mình không phải Tô Văn, hơn nữa ánh mắt hắn nhìn mình thật sự quá mức lạnh băng đáng sợ.

Một khắc kia, Tô Chân Chân hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào, mà lúc này Mạc Hàn cũng đã mang theo Quý Vương đánh lên mà đến.....

Mấy ngày này trải qua mọi chuyện, Tô Chân Chân cứ ngỡ như là một giấc mộng, cô thật muốn tỉnh lại, nhưng làm sao cũng không thoát khỏi nơi này.

Xuyên qua?

Nghe thì rất tốt đẹp, trên thực tế lại thật tàn khốc.

“Phốc!”

Ở ngay lúc này, Mạc Hàn bị pháp thuật của Tô Duệ làm bị thương, miệng phun máu tươi thân thể vô lực ngã xuống trên cỏ.

“Chủ nhân!” Quý Vương một bên lập tức bay tới, về mặt khẩn trương nhìn Mạc Hàn.

“Tôi không sao.”

Mạc Hàn xoa xoa vết máu nơi khóe môi.

“Mã Việt, thì ra anh vẫn luôn bảo tồn thực lực!”

Nghe Mạc Hàn nói, Tô Duệ chỉ là nhẹ nhàng nhường mảy, hẳn đích xác một đường đều đang bảo tồn thực lực, nhưng dọc theo đường đi này hẳn cũng xác thật bị thương không nhẹ, đặc biệt là một khắc sau khi phát hiện “Tô Văn” này không phải Tô Văn kia, tâm thần hẳn dao động quá lớn, mới có thể ở giây phút đó bị Mạc Hàn cùng Quý Vương của hắn đánh lên thành công, cho đến cục diện hiện tại.

Cũng may hiện tại, Tiểu Văn đã trở lại.

Tô Duệ không bao giờ lo lắng cho an nguy của cô, chỉ cần dùng hết toàn lực bảo vệ cô là được.

Thế giới này, cho dù vĩnh viễn ra không được, hắn cũng sẽ bảo vệ cô một đời bình an.

“Mạc Hàn, tất cả đến đây kết thúc.”

Tô Duệ nhẹ nhàng giơ tay, ở trong lòng bàn tay huyền hóa ra cây linh kiếm, linh kiếm u lục, tản ra sát ý vô biên vô hạn.

“Không được, không được giết hắn!”

Nữ Quý Vương một bên lại đột nhiên mở ra hai tay đem Mạc Hàn bảo vệ ở dưới thân mình.

“A.”

Mạc Hàn phía dưới lại đột nhiên lạnh lùng cười.

“Mạc Hàn tôi từ khi nào phải lưu lạc đến mức để cho cô giúp tôi cầu tình? Cô là cái thá gì?”

“Chủ nhân?”

Nữ Quý Vương quay mặt qua vẻ mặt kinh ngạc nhìn nam nhân bên cạnh.

Mạc Hàn lại lạnh lùng nâng tay, dùng ngón tay lẳng không vẽ một đồ án, sau đó hắn cắn nát ngón trỏ của mình, tích một giọt máu ở giữa đồ án kia.

“Từ giờ trở đi, tôi không phải chủ nhân của cô, cô cùng tôi..... không còn quan hệ!”

“Thật là cảm động nha.”

Hắc Long vương một bên lúc này đã biến ảo thành thanh niên hắc y, hiện giờ hắn đang vẽ mặt tà mị nhìn tuyệt sắc Quý Vương bên người Mạc Hàn: “Mỹ nhân xinh đẹp như vậy chết thật là đáng tiếc, Tiểu Việt Việt, lát nữa cậu đem cô ta tặng cho tôi, thế nào?”

“Tặng cho ông?”

Tô Duệ còn chưa dứt lời, cả người đột nhiên biến mất tại chỗ, chờ hắn lần nữa xuất hiện, linh kiếm trong tay đã đâm xuyên qua linh thể của con nữ Quý Vương kia.

Giờ phút này cô ta vẫn còn vẻ mặt bị thương, đối với việc Tô Duệ đánh bất ngờ, vậy mà hoàn toàn không có bất kì ý phản kháng gì.

“Tán!”

Tô Duệ nặc niệm một câu khẩu quyết, thân hình nữ Quý Vương lập tức hóa thành từng đốm sáng nhỏ bị Tô Duệ hút vào trong cơ thể.

“Mã Việt, anh.....”

Biến cố tới quá đột nhiên, chờ Mạc Hàn phản ứng lại, Tô Duệ đã hoàn toàn hấp thu linh lực của nữ Quý Vương.

“Nếu là vật vô chủ, Mã Việt tôi liền nhận lấy. Mạc Hàn, anh đừng tưởng rằng anh làm như vậy chính là một nam nhân tốt có tình có nghĩa, đối trá chân chính chính là anh, không phải tôi.”

Khi nói chuyện, linh kiếm của Tô Duệ đã đặt trên cổ Mạc Hàn.

“Nếu năm đó người bị người khác giết chết chính là người trong lòng của tôi, tôi không chỉ sẽ làm người nọ chôn cùng với cô ấy, tôi còn muốn người của toàn bộ thế giới này, đều tuần táng theo cô ấy. Mạc Hàn, anh..... Còn kém nhiều lắm!”

Lời còn chưa dứt, linh kiếm của Tô Duệ đã đâm xuyên qua thân thể Mạc Hàn.

Mạc Hàn chỉ là mở to hai mắt, trước khi chết, trong đầu quanh quẩn lại là những lời nói cuối cùng của Tô Duệ.

Khi Mạc Hàn dần dần mất đi hơi thở, ánh mắt Tô Duệ dần dần lạnh lẽo, hắn nhẹ nhàng xoay người, nhìn thân ảnh hắc khí lượn lờ phía sau.

“Hắc Long, ông muốn làm cái gì?”

“Tiểu Việt Việt, bốn vương bị nhốt ở Long Uyên cũng đã lâu lắm rồi, bốn vương thật tịch mịch nha, thân thể này của cậu, bốn vương giúp cậu tiếp nhận, như thế nào? Cậu yên tâm đi, bốn vương sẽ đối đãi thật tốt với nó, tuyệt đối sẽ để nó có thể thiếp thành đàn, mỹ nhân vòn quanh!”

Khi nói chuyện, thân ảnh Hắc Long đột nhiên hóa thành một đoàn đoàn hắc khí chui vào thân thể Tô Duệ.

“A!”

Cách đó không xa Tô Chân Chân thấy một màn như vậy nhìn không được thất thanh la hoảng lên.

“Câm miệng!”

Tô Văn trừng mắt liếc nhìn Tô Chân Chân một cái, một cái lắc mình liền tới trước người Tô Duệ, giờ tay ở trước người mình vẽ một đồ án phức tạp.

Đồ án trận pháp phức tạp quý dị ở giữa không trung lập loè sáng rực kì dị, sắc mặt Tô Văn trắng bệch, vẫn như cũ không chớp mắt nhìn chăm chú vào động tĩnh bên Tô Duệ.

“Ngao! Ngao!

"Cậu đến tốt cùng là người nào? Cậu không phải, cậu không phải.”

Đột nhiên, theo một trận âm thanh thê thảm kêu to, đoàn sương đen kia lại từ trong thân thể Tô Duệ chui ra, kết quả vừa lúc đâm vào trận pháp của Tô Văn.

Đây là.....

“Phong!”

Tô Văn ở một khắc hồn của Hắc Long rơi vào trận đồ kia của mình, lập tức khởi động trận pháp ——

Phong hồn chi thuật!

“Ngao, ngao, cứu mạng! Tiểu Việt Việt cứu mạng! Bốn vương không dám tạo phản nữa, cậu nhanh kêu nữ nhân điên này dừng lại đi!”

Ở thời điểm hồn của Hắc Long không ngừng giãy giụa xin giúp đỡ, Tô Duệ rút cuộc mở mắt, nhìn thấy sắc mặt Tô Văn không ngừng tái nhợt, thân sắc Tô Duệ biến đổi, lập tức tiến lên giờ tay đem linh lực trong cơ thể đưa vào thân thể Tô Văn.

“Ngao ngao ~ ngao ngao ~”

Một lát sau, Hắc long vương vừa rồi còn vạn phần kiêu ngạo cũng đã biến thành một con vật cả người đen bóng. chó con?

Ngao ngao, ngao ngao!

Hắc Long vương bị kịch, hấn vậy mà dám đoạt xá Tô Duệ? Khi hấn hóa thành sương đen tiến vào thức hải Tô Duệ hấn mới phát hiện linh hồn Tô Duệ chân chính cường đại ——

Thân là nhiệm vụ giả của Thời Không Thất Lạc, linh hồn bọn họ là bất tử bất diệt.

Tinh thần thể của Hắc Long vương ở trong thức hải Tô Duệ gặp đả kích có tính hủy diệt, hấn liều mạng mới chạy thoát ra được, kết quả vừa ra tới liền đâm vào trận pháp phong ấn Tô Văn đã sớm chuẩn bị tốt ——

Hai người các người phạm quy!

Không được chơi như vậy, hai vợ chồng khi dễ một mình ta?

Người phải biết yêu quý động vật!

Các người đây là ngược đãi động vật quý hiếm, các người có biết không?

~~~~~

Không chỉ một lần ta có suy nghĩ drop.

Nhưng mà bây giờ người ta cũng đã drop rồi. Ta cũng chỉ có thể tiếp tục edit để cho mọi người có thể tiếp tục đọc được bộ này.

Lý do ta edit bộ này chỉ vì nghĩ rằng người ta drop, bởi hơn tháng mấy vẫn chưa thấy ra chương. Nên ta hiểu nhầm rồi xách đứt đi edit tiếp. Chứ không có ý gì khác đâu.

~~~~~

Mong sẽ không có ai nói lời cay đắng... ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (11)

Edt: Mít

~~~~~

“Ngao ô ~”

Theo con chó nhỏ màu đen mặt đầy uý khuất roi xuống đất, kết giới hắc ám khắp núi rừng cũng biến mất theo.

Tại một khắc này, bị khí tức của hắc ám khổng lồ hấp dẫn tới, thân ảnh hai vị trưởng lão cùng chương môn Diệp Tử An của phái Thượng Thanh cũng xuất hiện ở trước mặt Tô Duệ cùng Tô Văn.

“Đây là.....”

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, còn có thi thể lạnh băng của Mạc Hàn trên mặt đất, hai vị trưởng lão phái Thượng Thanh ánh mắt sắc bén lên, mà ánh mắt của Diệp Tử An lập tức dừng ở trên người Tô Duệ.

“Cậu chính là truyền nhân đuổi ma của Long tộc, Mã gia?”

“Đúng vậy.”

Tô Duệ hướng về phía Diệp Tử An gật gật đầu.

“Văn bối Mã Việt, hân hạnh được gặp chương môn phái Thượng Thanh.”

“Cậu chính là Mã Việt?”

Một vị trưởng lão lớn tuổi phía sau Diệp Tử An nghe Tô Duệ nói, lập tức khuôn mặt lộ vẻ hung quang.

“Kết giới hắc ám vừa rồi chính là cậu triệu hồi ra Hắc Long?”

Chuyện Mã Việt triệu hồi ra Hắc Long lúc này đã bị người có tâm nơi nơi rải rác.

Ác long ra, thiên hạ loạn.

Đối với câu đồn đãi viễn cổ này, người hiện đại vẫn như cũ tin tưởng không nghi ngờ.

“Hắc Long?”

Tô Duệ cười cười, mặt đầy vô tội nhún vai.

“Hắc Long không có, chó mực thì có một con, đạo trưởng người muốn máu chó mực sao, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!”

Mồ rỗng bị biến thành cầu long: Ngao ô ~ ngao ô ~

Thấy vị trưởng lão kia còn muốn nói gì nữa, Diệp Tử An lại đột nhiên nâng tay.

“Mã Việt, Mạc Hàn này chính là bị cậu giết chết? Vừa rồi kết giới hắc ám kia lại là chuyện thế nào?”

“Mạc Hàn là tôi giết, hẳn một đường đuổi giết tôi đến đây, tôi là bất đắc dĩ mới phản kích, còn kết giới hắc ám kia, là Quỷ Vương thủ hạ của Mạc Hàn tạo ra, Diệp chương môn người có thể đi kiểm chứng một chút, Mạc Hàn có khế ước với một con Quỷ Vương, thực lực không bình thường, chuyện này người Ngũ Hành Tông đều biết đến, nhưng bọn họ vẫn dung túng Mạc Hàn ở bên ngoài xằng bậy, quả thực chính là không đem đồng đạo khác để vào mắt!”

Tô Duệ không nhanh không chậm trả lời Diệp Tử An, cuối cùng còn nhin không được tổ cáo Ngũ Hành Tông một tội.

Nghe Tô Duệ nói, ánh mắt Diệp Từ An chợt lóe, thật ra ở thời điểm Mã Việt cùng Mạc Hàn tiến vào khu vực Mao Sơn hắn đã biết, hơn nữa chuyện hai người kia có thù riêng, thật ra Diệp Từ An cũng rất rõ ràng, ôm chết đạo hữu bắt từ bản đạo, thiên tài của môn phái hay gia tộc khác chết một người thì ít đi một người, Diệp Từ An mới đối với hành vi của hai người mất nhăm mất mớ, hôm nay nếu không phải nơi đây đột nhiên xuất hiện kết giới hắc ám cường đại, hắn cũng sẽ không ra đây tranh vùng nước đục này.

Còn con Hắc Long kia?

Diệp Từ An tuy rằng cũng tin tưởng Mã gia nói, Mã Việt có lẽ xác thật là triệu hồi ra một con Hắc Long, nhưng mà không ai có thể khẳng định con Hắc Long kia chính là ác long trong truyền thuyết?

Tuy rằng màu đen đại biểu tà ác, nhưng tất cả mọi người đều biết Hắc Long là tồn tại nhỏ yếu nhất trong long tộc, bọn họ có thể có bao nhiêu bản lĩnh?

“Này.....Chuyện Mạc Hàn.....”

Diệp Từ An trầm ngâm một lát: “Chuyện này tôi sẽ tìm người của Ngũ Hành Tông kiểm tra đối chiếu sự thật, hai vị này là.....”

Lúc này ánh mắt Diệp Từ An rốt cuộc cũng dừng ở trên người Tô Văn cùng Tô Chân Chân, hai thiếu nữ xinh đẹp giống nhau như đúc, đánh sâu vào thị giác của người ta không nhỏ.

“Tôi, chúng tôi?”

Nhìn thấy Diệp Từ An hỏi đến mình cùng Tô Văn, Tô Chân Chân lại theo bản năng khản trương.

“Tôi tên Tô Chân Chân, cô ấy là Tô Văn.”

Tô Văn ở thời điểm Tô Chân Chân vẻ mặt hoảng loạn lại dẫn đầu mở miệng.

“Chúng tôi là người của Tô gia ở Nam Thành, lúc này tôi vốn là cùng chị của tôi đi đến nơi này tìm vị hôn phu của chị ấy là Tuấn Nhiên Đô, ai biết nửa đường vậy mà bị một đám ác quỷ vây công, nhờ anh Mã đây ra tay chúng tôi mới có thể sống đến bây giờ.”

“A?”

Nghe hai người vậy mà là tới tìm Tuấn Nhiên Đô, Diệp Từ An hơi có chút ngoài ý muốn, nhưng mà hắn chú ý tới âm khí trên người Tô Chân Chân, ánh mắt chợt lóe.

“Nam Thành..... Tô gia?”

Chẳng lẽ chính là Tô gia nhà giàu số một Nam Thành nhiều năm trước được sư huynh trợ giúp?

“Nhiên Đô lúc này đang ở trên núi Thượng Thanh, nếu các người là tới tìm hắn, vậy cùng chúng tôi vào sơn môn đi, còn Mã sư diệt cậu.....”

“Nếu Diệp chương môn không chê, Mã Việt cũng muốn lên núi xin uống chén nước.”

Tô Duệ hướng về Diệp Từ An đạm nhiên cười, đối với hành động của hắn Diệp Từ An cũng không ngoài ý muốn, hắn gật gật đầu.

“Được rồi, các người cùng đi theo tôi!”

“Ngao ô ~”

Lúc này mỡ tiểu long vương bị mọi người bỏ qua đang định trộm chạy trốn, lại bị Tô Văn túm cái đuôi xách trở về.

“Long Long, mi ngàn vạn lần không được chạy loạn, thế giới này rất nguy hiểm, mi biết không?”

Hắc Long: Đờ mờ, nguy hiểm nhất chính là hai vợ chồng các người, cũng không biết là biến thái từ đâu chui ra tới ~

“Con chó này.....”

Nghe tiếng kêu của Hắc Long, Diệp Từ An lúc đầu đã xoay người đột nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Con chó này rất giống thú cưng của con gái nhà tôi mấy ngày hôm trước lạc đường. Ủ, thật sự rất giống, tiếng kêu cũng giống.”

Tô Văn:.....

Không sai, đây thật ra chính là con chó cưng của Diệp Ngọc Kỳ, vừa rồi nó cũng vừa vẩn bị nhốt ở trong kết giới, mà Tô Văn thời điểm vừa rồi thi triển phong hồn thuật còn cần một vật dẫn, cô lúc ấy cũng chỉ là tùy ý thoáng nhìn liền thấy con chó nhỏ núp sau đại thụ đang run bần bật, vì thế đã bị cô trực tiếp trung dụng ~

Chân tướng mọi chuyện, chính là như thế đó.

Lúc này nghe Diệp Tử An nói, Tô Văn chỉ là xách cái đuôi Hắc Long ném vào trong ngực Tô Duệ.

“Đây là thú cưng của anh Mã, tên Long Long, nhưng mà con chó này thật không ngoan ngoãn, thích cắn người, tôi nghĩ thú cưng của cô Diệp tuy rằng cũng chủng loại với nó, nhưng tuyệt đối so với nó được người ta thích hơn.”

Nghe Tô Văn nói, Diệp Tử An chỉ là cười cười, con thú cưng của con gái mình sao, xác thật là rất dịu ngoan nghe lời, nó mấy ngày nay chạy đi mất, làm cho tâm tình Ngọc Kì vẫn luôn mất mát, con bé không chỉ một lần xuống núi đi tìm, đáng tiếc vẫn luôn chưa tìm được.

Ai, không biết con bé nhìn thấy thú cưng của Mã Việt có thể nhớ tới con chó yêu thích của mình hay không? Thật sự không được, cũng chỉ có thể xuống núi vào thành đến cửa hàng thú cưng mua lại cho con bé một con. ....

Ba người đi theo Diệp Tử An không bao lâu liền tiến vào sơn môn của phái Thượng Thanh, căn cứ quy củ của môn phái, vào sơn môn là phải để xuống binh khí pháp khí tùy thân.

Tô Duệ lần này ra cửa cũng chỉ mang theo một cây chủy thủ ngự linh, trước khi lên núi đều giao cho đệ tử phái Thượng Thanh bảo quản.

Phái Thượng Thanh không hổ là phái lớn nhất Huyền môn, truyền thừa ngàn năm, kéo dài không suy.

Tuy rằng tới cận đại, rất nhiều môn phái đều dần dần xuống dốc, rất nhiều điển tịch cũng đều thất truyền, nhưng phái Thượng Thanh vẫn linh khí sung túc, đệ tử đông đảo.

Nhìn đại điện rộng lớn trước mắt, còn có những đạo tràng rộng lớn cùng những đệ tử ăn mặc đạo phục thống nhất, trong khoảng thời gian ngắn Tô Chân Chân còn tưởng rằng mình lại xuyên qua đến cổ đại.

Thì ra nơi này chính là Thượng Thanh phái?

Ở thời điểm Tô Chân Chân không kịp nhìn, trong đại điện đột nhiên có một thiếu niên trẻ tuổi mặc đạo bào màu lam đi ra.

“Chương môn sư thúc, người đã trở lại, đây là..... Tô Văn?”

Thiếu niên ngay từ đầu tính dò hỏi về chuyện kết giới hắc ám, kết quả nhìn thấy Tô Văn cùng Tô Chân Chân ở phía sau Diệp Tử An, hẩn lập tức thất thanh hô một tiếng ——

Tô Văn vì sao lại ở chỗ này?

Hơn nữa, làm sao lại có hai Tô Văn?

Thiếu niên đột nhiên xuất hiện này, thành linh chính là nam chủ đại nhân Tuân Nhiên Đô của thế giới này.

Lúc này ánh mắt Tuân Nhiên Đô nghi hoặc nhìn Tô Văn cùng Tô Chân Chân, Tô Chân Chân nghe âm thanh của Tuân Nhiên Đô cũng theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại ——

Cửa đại điện to lớn, thiếu niên quần áo bay bay không tính là phong hoa tuyết đại, nhưng cũng thanh tú tuấn dật, lúc này khuôn mặt hẩn tình như hồ nước, bình tĩnh không gợn sóng. Một đôi con ngươi đen nhánh như mực, không ngừng đánh giá mình cùng Tô Văn bên cạnh.

Đây, chính là nam chủ Tuân Nhiên Đô?

Tô Chân Chân tròn to mắt nhìn Tuân Nhiên Đô, mà Tuân Nhiên Đô liếc mắt nhìn Tô Chân Chân một cái, ánh mắt lại chuyển tới trên người Tô Văn, hẩn chần chờ, nhìn Tô Văn hỏi: “Tô Văn, là cô sao?”

Ờờ mờ ~

Vậy cũng bị người đã nhìn ra? Điều này không khoa học được chứ?

“Anh chính là Tuân Nhiên Đô?”

Tô Văn tiến lên một bước, xem kỹ hẩn.

“Tôi là em gái sinh đôi của Tô Văn tên Tô Chân Chân, đây mới là chị gái của tôi Tô Văn!”

Nói xong, cô đem Tô Chân Chân đẩy đến trước mặt Tuân Nhiên Đô.

Tô Chân Chân:.....

Tô Chân Chân?

Tuân Nhiên Đô có chút hồ nghi liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, tuy rằng hai người lớn lên giống nhau, nhưng khí tràng của hai người lại hoàn toàn bất đồng,

chẳng lẽ mình thật sự nhìn lầm rồi?

Khi Tuân Nhiên Đô lần nữa đem ánh mắt dừng ở trên người Tô Chân Chân, cảm ứng được âm khí trên người cô không ngừng tiết ra ngoài, Tuân Nhiên Đô lúc này mới hơi tiêu tan nghi ngờ ——

Không sai, người này hẳn mới là Tô Văn.

Chỉ là một đoạn thời gian không gặp, cả người cô giống như thay đổi thành một người khác, chẳng lẽ là bởi vì âm khí trên người cô gây ra sao?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 219: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (12)

Edt: Mít

~~~~~

“Tô Văn?”

Tuân Nhiên Đô nhìn Tô Chân Chân, nhẹ nhàng gọi cô một tiếng, khoảng cách lần trước đến lần này gặp nhau cũng chỉ có hai tháng, nói thật, Tuân Nhiên Đô cũng không có hoàn toàn quên mối tình đầu thời niên thiếu của mình, đặc biệt là nhìn thấy Tô Chân Chân trước mặt tuy rằng vẻ mặt tiêu tụy, nhưng vẫn như cũ nháy đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn chăm chăm mình, làm Tuân Nhiên Đô sẽ bất tri bất giác nghĩ đến khi còn nhỏ.

Khi còn nhỏ Tô Văn cũng sẽ dùng loại ánh mắt thật ngưỡng mộ sùng bái này nhìn mình.

“Ách, Tuân..... Nhiên Đô, tôi.....”

Tô Chân Chân há miệng thở dốc, đối với nam chủ đại nhân, cô căn bản không biết nên nói cái gì nha!

“Được rồi, đừng đứng ở bên ngoài nữa, Nhiên Đô, nếu các cô ấy tới tìm con, vậy con mang theo các cô ấy đi qua sân của con đi.”

Diệp Tử An ở một bên nhin không được lên tiếng.

“Vâng, chương môn sư thúc.”

Tuân Nhiên Đô nghe Diệp Tử An nói cũng mới suy nghĩ lại, nói cho cùng các trưởng bối đều ở chỗ này, đại diện của môn phái cũng không phải nơi mình cùng Tô Văn ôn chuyện.

Thấy Tuân Nhiên Đô mang theo hai cô rời đi, Diệp Tử An lúc này mới quay đầu nhìn về phía Tô Duệ.

“Mã sư diệt, cậu là lần đầu tiên tới Thượng Thanh phái của chúng ta đúng không? Tới tới tới, đến đại điện ném thử thái linh trà mới nhất năm nay của chúng ta.”

Nói xong Diệp Tử An liền làm cái thủ thế mời với Tô Duệ, Tô Duệ hơi mỉm cười, đi theo Diệp Tử An vào đại điện.

Hai vị trưởng lão bên cạnh lại không có tiến vào đại điện.

“Lý trưởng lão, người xem chương môn có ý gì?”

Vị trưởng lão hơi lớn tuổi kia sờ sờ chòm râu của mình, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn người bên cạnh.

“Trưởng trưởng lão, điều này ông cũng chưa nhìn ra sao? Mã Việt giết Mạc Hàn tuy nói là cùng Ngũ Hành Tông kết hạ mối thù sống còn, nhưng phía sau hẳn là Mã gia Long tộc đuổi ma! Nghe nói hẳn lần này đại náo Mã gia đã thương vài vị trưởng lão, việc này cuối cùng đều bị tộc trưởng Mã gia áp xuống, ông biết đây là vì cái gì không? Còn không phải bởi vì Mã Việt thiên tư ưu việt được xưng là thiên tài trăm năm khó gặp.”

“A.”

Nghe Lý trưởng lão nói, Trưởng trưởng lão cũng loát chòm râu khẽ gật đầu.

“Người nói thật không sai, người này hơi thờ ững vàng linh lực ổn định, khí tràng cường đại, thật là một hạt giống tốt, hơn nữa..... Hẳn một mình có

thể giết chết Mạc Hân mang theo Quý Vương, thực lực chỉ sợ đã là người đứng đầu trong một thế hệ rồi, chương môn đối lễ với hân như thế chẳng lẽ là muốn.....”

“Không sai.”

Lý trưởng lão một bên mỉm cười gật gật đầu.

“Mã gia Long tộc đuổi ma vì kéo dài huyết mạch của mình, hơn nữa lại sợ bí thuật của bốn tộc truyền ra ngoài, chế độ hôn nhân của gia tộc bọn họ luôn vô cùng nghiêm khắc, con gái Mã gia không thể gả cho người trong Huyền môn, con trai Mã gia cũng chỉ có thể cưới cô gái không có linh lực làm vợ, thiên kim của chương môn chúng ta, chính là trời sinh tuyệt mạch không thể tu luyện đúng không?”

Nói đến Diệp Ngọc Kỳ, trên mặt Lý trưởng lão cũng hiện lên một tia đáng tiếc, Diệp Ngọc Kỳ là một cô gái tốt, nghiêm túc lại khác khổ, còn có được nghị lực cùng sự bền bỉ mà rất nhiều người hiện đại đều không có, chỉ tiếc.....cô ấy trời sinh không thể tu hành, nếu có thể thúc đẩy hôn sự của cô ấy cùng Mã Việt, cũng coi như được một sự kiện tốt.

Trong nội môn Thượng Thanh phái, nhà cửa của đệ tử.

“Mời ngồi.”

Tuân Nhiên Đô trực tiếp đưa Tô Văn cùng Tô Chân Chân tới trong viện mình, bởi vì sư phụ hân chính là sư huynh của Diệp Tử An, cho nên địa vị của Tuân Nhiên Đô ở Thượng Thanh phái cũng không thấp, sân của hân cư trú còn có được phòng của riêng mình cùng sương phòng.

Trong phòng cỏ hương cỏ sắc, đầy đủ mọi thứ đều là loại gỗ tốt nhất, thật đúng là làm cho người ta có một loại ảo giác xuyên qua thời không.

Tô Văn lôi kéo Tô Chân Chân ngồi xuống, Tuân Nhiên Đô trực tiếp ngồi xuống đối diện các cô.

“Tô Văn, âm khí trong cơ thể cô..... Sao lại thế này?”

Âm khí.....

Nghe Tuân Nhiên Đô nhắc tới âm khí trong cơ thể mình, sắc mặt Tô Chân Chân lập tức thay đổi, lúc này cô cũng bất chấp tất cả, giờ tay gắt gao bắt được ống tay áo Tuân Nhiên Đô.

“Tuân đại ca, anh phải cứu tôi, anh cứu tôi, tôi không muốn chết.”

Bị Tô Chân Chân nắm chặt tay áo, biểu tình trên mặt Tuân Nhiên Đô có chút xấu hổ.

“Tô Văn, cô đừng khẩn trương, tuy rằng..... Tuy rằng cô cùng tôi đã hủy bỏ hôn ước, nhưng tôi cũng sẽ cứu cô.”

Hôn ước?

Nghe Tuân Nhiên Đô nói, Tô Chân Chân theo bản năng nhìn về phía Tô Văn.

Tô Văn:.....

Ta đúng thật là năm không cũng trúng đạn mà! Đó đều là chuyện tốt mà nguyên chủ đã làm nha ~

“A?”

Thấy Tô Chân Chân vẫn luôn nhìn Tô Văn, Tuân Nhiên Đô cũng nhịn không được nhìn cô một cái.

“Cô tên Tô.....Chân Chân? Vì sao trước kia tôi chưa thấy qua cô?”

“Tôi.....”

Tô Văn há miệng thở dốc, trên mặt lộ ra một tia phức tạp.

“Tôi từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, có chút chuyện nhà không thể nhiều lời, mong anh rể không cần để ý.”

Tô Văn kêu một tiếng “anh rể” lập tức làm mặt Tô Chân Chân đỏ rục.

Tuân Nhiên Đô một bên cũng xấu hổ gãi gãi đầu.

“Chân Chân, chuyện tôi với chị cô, thật ra là.....”

“Chị tôi chị ấy rất ngốc, cho rằng mình sống không quá hai mươi tuổi, cho nên mới cố ý làm anh tức giận bỏ đi, anh rể, anh sẽ không thật sự không thích chị ấy chứ? Nếu như vậy chị ấy thật đáng thương!”

Tô Văn vừa nói, một bên gối tay bắt đầu lau nước mắt.

Tô Chân Chân: Ảnh hậu nha! Đúng là ~

“Tô Văn, cô ấy nói chính là sự thật?” Tuấn Nhiên Đô nghe Tô Văn nói, vẻ mặt khiếp sợ nhìn Tô Chân Chân.

Ờ mờ! Tô Chân Chân cảm thấy mình muốn điên rồi.

Ta là Tô Văn, Tô Văn là Tô Chân Chân ~

Đây là nhiều khẩu lệnh ~

“À, thật ra là.....”

Làm một nữ xuyên qua, miệng pháo là kỹ năng đã được chuẩn bị sẵn! Lúc này Tô Chân Chân cũng liều mạng.

“Thật ra, tôi đã sớm phát hiện âm khí trong cơ thể mình có biến hóa, ở ba tháng trước, ngoài cửa nhà tôi xuất hiện một lão quỷ, hắn nói với tôi..... Hắn nói tôi sống không quá hai mươi tuổi, Tuấn đại ca, tôi..... tôi lúc ấy thật sự rất sợ hãi.”

Khi nói chuyện, Tô Chân Chân gất gao cắn môi mình.

“Tôi cho rằng tôi sống không được lâu, tôi không muốn liên lụy anh, thật sự.”

Nghe lời nói của cô, Tuấn Nhiên Đô trầm mặc xuống.

Thật ra Tuấn Nhiên Đô cũng là người thông minh, chỉ là người thông minh, đều không hiểu rõ ràng về chuyện tình yêu, lúc này hắn vừa mới đến Thượng Thanh phái không lâu, cùng Diệp Ngọc Kỳ cũng chỉ là quan hệ bạn bè, hai người cũng chưa có phát triển trở thành một đôi.

Ở giai đoạn này, vị hôn thê tiền nhiệm đột nhiên lại đây mong hợp lại, chuyện này.....

Nam chủ đại nhân cũng thật rối rắm nha!

“Tô Văn, cô đừng nghĩ nhiều như vậy, cô cùng em gái cô trước tiên cứ ở tạm nơi này, chờ tôi giúp cô đem âm khí trong cơ thể cô một lần nữa phong ấn lại, chúng ta lại nói chuyện khác, cô thấy thế nào?”

Nghe đề nghị của Tuấn Nhiên Đô, dưới đáy lòng Tô Chân Chân thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Vậy đa tạ Tuấn đại ca.”

“Đừng khách khí, tôi gọi người giúp hai người dọn dẹp sương phòng một chút, các người ngồi đây trước đi!”

Khi nói chuyện, Tuấn Nhiên Đô liền nhanh đứng dậy, đi ra ngoài, thấy hắn đi ra cửa, Tô Chân Chân lập tức quay đầu nhìn Tô Văn, nôn nóng mở miệng nói.

“Tô..... Ngô ngô.”

Cô ta mở to hai mắt nhìn, mới vừa mở miệng, đang há mồm liền bị Tô Văn đứng lúc bịt kín.

“Chị.”

Ánh mắt Tô Văn sâu thẳm nhìn Tô Chân Chân trước mắt.

"Em thấy anh rẻ đối với chị cũng có tình có nghĩa, em đã sớm nói rồi, những gì chị lo lắng trên đường đều là dư thừa.”

Nói xong, Tô Văn nhẹ nhàng buông lỏng tay che miệng Tô Chân Chân ra, ánh mắt ngó ngó ngoài cửa.

Tô Chân Chân lập tức ngẫm hiểu, tiếp tục nói với Tô Văn.

“Chân Chân, thật ra chị với anh ấy cũng đã nhiều năm không gặp, anh ấy biến thành bộ dáng gì chị cũng không biết, may mắn hiện tại anh ấy vẫn còn giống như năm đó, có lẽ..... Lúc này đây chị nên tin tưởng anh ấy.”

Nói cho cùng người sống trên đời, thì phải chuẩn bị tốt thời thời khắc khắc để diễn kịch.

Thấy Tô Chân Chân nhanh như vậy liền nhập diễn, Tô Văn cũng thật sự yên tâm——

Cố lên đi, nữ xuyên qua! Nghịch tập nữ chủ, chiếm lấy nam chủ, tương lai tốt đẹp đang chờ cô.....

Lúc này, ngoài cửa.

Tuân Nhiên Đô ngưng thần nín thở đứng ở nơi đó, rành mạch nghe được đối thoại của hai cô.

Chẳng lẽ mình thật sự đa nghi?

Làm người trong Huyền môn, Tuân Nhiên Đô tuy rằng lấy hàng ma đuổi quỷ làm chủ nghiệp, trên thực tế hẳn cũng hiểu được kham dư* phong thủy cùng đoán mệnh bói toán.

*Học giả thời Hán thường bàn luận về Kham Dư, Kham Dư ở đây không hẳn có nghĩa là Trời Đất, mà thường là để chỉ quỷ thần. “Hán thư” quyển 87 dẫn “Cam tuyền phú” của Dương Hùng “thuộc Kham Dư dĩ bích lũy từ, tiêu khôi hư nhi xi cục mông”. Mạnh Khang chú giải, viết: “Kham Dư là tên thần, làm ra Đồ Trạch thư”. (nói chung thì có rất nhiều dịch nghĩa của từ Kham Dư, ở đây ta chỉ trích đoạn nhỏ thôi)

Trước kia hẳn đã chú ý qua tướng mạo của Tô Văn, mệnh của cô cũng không có anh chị em nào.

Đang yên lành đột nhiên xuất hiện thêm một cô em gái là chuyện gì đây?

Thời điểm ở trong phòng, Tuân Nhiên Đô cũng lặng lẽ quan sát tướng mạo của “Tô Chân Chân” kia, tướng mạo cô ấy cơ hồ là giống với Tô Văn như đúc, nhưng nhìn kỹ, tướng mạo hai người lại có một ít bất đồng quỷ dị.

“Tô Chân Chân” kia, mình vậy mà căn bản không thể từ tướng mạo của cô ấy suy đoán ra mệnh lý, chuyện như vậy, thật là không thể tưởng tượng.

Tuân Nhiên Đô cuối cùng vẫn là cau mày lắc lắc đầu, cho dù như thế nào, “Tô Chân Chân” kia vẫn tạo cho mình cảm giác rất kỳ quái, trên người cô ấy nhất định có bí mật, nhưng mà..... Nếu cô ấy không chủ động tìm mình gây phiền toái, như vậy tạm thời tùy cô ấy đi thôi.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 220: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (13)

Edt: Mít

~~~~~

Thượng Thanh phái, nội môn, đạo tràng*.

*đạo tràng: Đạo tràng là nơi tu hành Phật đạo. Bất luận có nhà cửa hay không, phạm chỗ nào dùng để tu hành Phật đạo đều được gọi là Đạo tràng.

Diệp Ngọc Kỳ tuy rằng từ nhỏ không thể tụ tập linh khí, nhưng cô sinh ra ở Thượng Thanh phái, lại là con gái của chương môn, từ nhỏ liền có một tấm lòng son muốn chém yêu trừ quỷ vô cùng mãnh liệt.

Vì có thể để con gái mình cũng giống như những người khác có thể tu luyện linh khí, ở mười bảy năm trước, Diệp Từ An cũng đã dùng hết mọi cách, thậm chí không tiếc tiêu phí vốn gốc cho con gái mình sử dụng rất nhiều thiên tài địa bảo, đáng tiếc, vẫn như cũ không thể đã thông Diệp Ngọc Kỳ trời sinh tuyệt mạch.

Mấy năm nay, Diệp Từ An cũng bắt đầu dần dần hết hy vọng, hẳn chỉ hy vọng con gái mình có thể bình bình an an lớn lên, lại tìm một nam nhân tốt hạnh phúc ấm áp qua cả đời.

Nhưng mà, suy nghĩ Diệp Ngọc Kỳ lại không giống với Diệp Từ An, cô khát vọng có thể có được linh lực, khát vọng có thể đuổi quỷ trừ ma làm một thuật sĩ cường đại giống với cha của mình.

Ý nghĩ như vậy vẫn luôn tồn tại ở đáy lòng Diệp Ngọc Kỳ, theo thời gian trôi đi, càng thêm mãnh liệt.

“Tiểu sư muội!”

Hôm nay, Diệp Ngọc Kỳ giống như bình thường, ở đạo tràng ngồi xếp bằng rèn luyện tinh thần lực, kết quả luyện được một nửa đã bị người khác đánh gãy.

“Bạch sư huynh, huynh có việc?”

Gọi Diệp Ngọc Kỳ chính là một vị đệ tử nội môn trong môn phái, họ Bạch.

Thấy Diệp Ngọc Kỳ đứng dậy nhìn mình, Bạch sư huynh nhin không được thẹn thùng cười.

“Tiểu sư muội, chương môn kêu muội đi đại diện một chuyến, trong môn phái hình như có khách quý tới.”

“Vâng, đã biết.”

Nghe Bạch sư huynh nói, Diệp Ngọc Kỳ chỉ rầu rĩ gật đầu, đối với cái gọi là khách quý, cô một chút cũng không hiểu kỳ.

Cha giới thiệu cho mình, khẳng định lại là một vài vị trưởng lão hoặc là chương môn của những môn phái khác, bởi vì mình không thể tu luyện, cha vẫn luôn tìm mọi cách lôi kéo nhân mạch cho mình, chính là muốn để những người đó chiều cổ mình nhiều hơn.

Đối với điểm này, trong lòng Diệp Ngọc Kỳ vô cùng rõ ràng, nhưng trên thực tế cô có chút bài xích.

Từ đạo tràng đến đại diện môn phái khoảng cách cũng không xa, Diệp Ngọc Kỳ lại cố ý đi rất chậm, còn chưa đi vào đại diện cô liền nghe được tiếng cười to của cha mình, ở trong ấn tượng của Diệp Ngọc Kỳ, cha mình rất ít khi sang sảng cười như vậy, xem ra hôm nay vị này khách quý thật đúng là không bình thường.

“Cha.”

Diệp Ngọc Kỳ chậm rãi đi vào đại diện, một bên mở miệng, một bên ngước mắt nhìn chăm chú vào tình huống trong đại diện.

Lúc này Diệp Từ An đang ngồi ở vị trí chủ vị, vẻ mặt tươi cười, trong đại diện linh trà phiêu hương, trong hương thơm thanh thuần mát lạnh, một chàng trai mặc trang phục thoải mái đang ưu nhã thông dong ngồi ở vị trí bên trái của Diệp Từ An.

Chàng trai tướng mạo tuấn mỹ, phong tư yếu điệu, đặc biệt là khuôn mặt trầm tĩnh lạnh nhạt, phảng phất lộ ra thanh quý ngăn cách với thế nhân.

“Cha, vị này chính là.....”

Diệp Ngọc Kỳ tự hỏi mình cũng gặp qua không ít những người trẻ tuổi tuấn kiệt trong các môn phái khác, nhưng giống người trước mắt này, chỉ nhìn một cái là có thể làm cho mình bị khí thế cùng phong tư của đối phương thuyết phục, lại chỉ có một vị trước mắt này.

“Ngọc Kỳ, con mau tới đây, vị này chính là đỉnh đỉnh đại danh truyền nhân của Long tộc đuổi ma Mã gia, Mã Việt.”

Mã Việt?

Chính là người đứng đầu một thế hệ tuổi trẻ của Mã gia?

Nghe Diệp Từ An nói, đôi mắt Diệp Ngọc Kỳ càng sáng: “Diệp Ngọc Kỳ gặp qua Mã sư huynh!”

Đi đến trước người cha mình, Diệp Ngọc Kỳ hướng về phía Tô Duệ doanh doanh nhất bái.

“Diệp sư muội khách khí.”

Tô Duệ lười nhác nâng nâng mí mắt, hướng về phía Diệp Ngọc Kỳ cười cười.

Người ở dưới mái hiên, hẳn tự nhiên phải cho Diệp Từ An chút mặt mũi.

“Ngọc Kỳ, Mã sư huynh của con là lần đầu tiên tới Thượng Thanh phái của chúng ta, con dẫn huynh ấy đi khắp nơi tham quan một chút được không?”

Diệp Từ An một bên thấy con gái mình có ấn tượng không tồi với Mã Việt, lập tức nhin không được rên sát khi còn nóng nói.

“Mã sư đệ, cậu nếu không có việc gì có thể ở chỗ này chơi thêm mấy ngày, để Ngọc Kỳ dẫn cậu đi khắp nơi tham quan một chút, chuyện của Mạc Hân, tôi sẽ cùng Ngũ Hành Tông nói chuyện công đạo.”

“Vâng đa tạ Diệp chương môn.”

Tô Duệ lúc này sao nhìn không ra tâm tư của Diệp Từ An, chỉ là hẳn không muốn vạch trần mà thôi.

“Vâng..... Mã sư huynh, chúng ta hiện tại đi dạo được không?”

Diệp Ngọc Kỳ một bên thấy Tô Duệ đáp ứng, nhin không được nháy một đôi con ngươi sáng ngời, vẻ mặt hi vọng nhìn Tô Duệ.

“Được chứ, Diệp sư muội dẫn đường!”

Thấy hai người một trước một sau ra đại diện, Diệp Từ An phía sau chậm rãi gật gật đầu.

Không tồi, không tồi! Mã Việt đứa nhỏ này không chỉ có tu vi cao, cá tính trầm ổn, còn rất hay nói, kiến thức rộng rãi, là lựa chọn con rể không tồi~

.....

Thượng Thanh phái nằm tại sơn mạch Mao Sơn, ở trong Huyền môn luôn được xưng là động thiên thứ tám, thứ nhất phúc địa, trong sơn môn của Thượng Thanh phái cũng là phong cảnh tú lệ, non xanh nước biếc, linh khí bức người.

Diệp Ngọc Kỳ mang theo Tô Duệ vòng qua đạo tràng, đi vào sau núi sơn tuyền, nước suối leng keng, thanh triệt thấy đáy, rất xa là có thể nhìn thấy dưới suối có mấy con cá nhỏ đang vui sướng bơi qua bơi lại.

“Phong cảnh nơi này quả thật không tồi.”

Tô Duệ hít sâu một hơi, cảm giác được linh khí trong núi, nhin không được cảm thán một câu.

“Mã sư huynh cũng cảm thấy nơi này rất đẹp sao?”

Nghe Tô Duệ cảm thán, trên mặt Diệp Ngọc Kỳ tràn đầy thần sắc tự hào, cô nhin không được giơ tay chỉ chỉ cao phong cách đó không xa.

“Này, Mã sư huynh anh xem, nơi đó chính là chủ phong của môn phái chúng tôi, phía trên chủ phong là Cửu Tiêu Vạn Phúc cung năm đó Tổ sư gia xây cất, nếu có thể bước lên nơi đó, ở trong mây mù lượn lờ ngắm mặt trời mọc, nhất định là một sự kiện đặc biệt hạnh phúc.”

“A?”

Tô Duệ theo phương hướng Diệp Ngọc Kỳ chỉ, nhìn nhìn cung điện nguy nga giấu trong sương mù: “Nơi đó..... Người thường không thể đi sao?”

“Mã sư huynh anh không biết rồi, nơi đó là cấm địa của môn phái chúng tôi, nghe nói chỉ có nhân tài đạt tới bầm sinh cảnh mới có tư cách bước lên cầu thang Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, ở cuối cầu thang kia chính là đại điện Vạn Phúc cung, mà trong đại điện.....”

Nói tới đây, âm thanh Diệp Ngọc Kỳ dừng một chút: “Trong đại điện có cái gì tôi cũng không biết.”

A?

Cảm giác được cô hình như che giấu cái gì, Tô Duệ chỉ là ánh mắt chợt lóe, cũng không có tiếp tục tìm hỏi tiếp.

Hai người cứ như vậy trầm mặc xuống, mà Diệp Ngọc Kỳ thường trộm nghiêng mặt qua, ánh mắt lấp lánh nhìn Tô Duệ.

“Diệp sư muội, cô có phải có chuyện gì muốn hỏi tôi không?”

Dọc theo đường đi, Diệp Ngọc Kỳ vẫn luôn trộm nhìn mình, không, chính xác mà nói, cô ta hẳn là vẫn luôn trộm ngắm con..... Chó trong lòng ngực mình?

Hắc Long vương: Bồn vương là long! Là long! Hắc Long thuần chủng~

“Mã sư huynh, thật ra tôi, tôi chỉ muốn hỏi, con chó trong lòng ngực này của anh, nó.....”

Diệp Ngọc Kỳ suy nghĩ tìm tòi, trong lúc nhất thời không biết làm sao tiếp tục hỏi tiếp.

Thật ra vừa rồi ở trong đại điện cô liền chú ý tới con chó nhỏ màu đen trong lòng ngực Tô Duệ rất giống với con chó nhỏ đã đi mất của mình.

Nhưng lúc ấy cô bị khí tràng của Tô Duệ làm hoảng sợ cũng không dám đường đột dò hỏi, dọc theo đường đi tiếp xúc, cảm giác Mã sư huynh cũng không có cao lãnh như trong tưởng tượng của mình, Diệp Ngọc Kỳ lúc này mới dám mở miệng dò hỏi.

“Nó tên Long Long.”

Tô Duệ tự nhiên biết Diệp Ngọc Kỳ muốn hỏi cái gì: “Tôi nghe Diệp chương môn nói cô cũng có một con thú cưng như vậy?”

“A, vâng, đúng vậy, con chó con kia của tôi tên Cửu Cửu, bởi vì nó được sinh vào tháng chín, mấy ngày trước Cửu Cửu chuồn êm xuống núi đến bây giờ còn chưa trở về nữa.”

Nhắc đến con thú cưng của mình, Diệp Ngọc Kỳ nhin không được mặt lộ vẻ nôn nóng thương tâm.

“Cũng không biết nó hiện tại ở nơi nào? Nếu bị người ta bắt đi thì phải làm sao bây giờ?”

Nghe Diệp Ngọc Kỳ nói, Tô Duệ chỉ yên lặng không nói.

Mà Hắc Long vương trong ngực hẳn nhin không được “Ngao ô” “Ngao ô” nhỏ giọng kêu lên ——

Mỹ nữ, mỹ nhân, cô nhìn xem, bồn vương ở chỗ này, mau đem bồn vương ôm đến trong lòng ngực cô đi~

Cảm giác được Hắc Long vương không an phận, ánh mắt Tô Duệ lạnh lùng, ngón tay thon dài đẹp đẽ nhẹ nhàng vuốt ve lông tóc của nó một chút, vật nhỏ trong ngực lập tức lông tơ dựng đứng, ngoan ngoãn an tĩnh xuống.

“Nó hình như rất nghe lời anh, Cừu Cừu có thể so với nó bướng bỉnh hơn nhiều.”

Tuy rằng hai con chó thoát nhìn giống nhau như đúc, nhưng hiện tại Diệp Ngọc Kỳ cũng cảm giác được, con chó này cũng không phải Cừu Cừu của mình, bởi vì ánh mắt Cừu Cừu nhìn mình không phải như thế.

“Nó nha, thật ra nó nghe lời vợ tôi nhất.”

Nghe Diệp Ngọc Kỳ nói, Tô Duệ nhin không được mỉm cười nói nhỏ một câu.

“A?”

Diệp Ngọc Kỳ ở một bên nghe Tô Duệ nói, sắc mặt hơi đổi.

“Mã sư huynh, anh..... anh kết hôn rồi sao?”

“Còn chưa có, nhưng mà cũng nhanh thôi.”

Nói tới đây, Tô Duệ có thâm ý khác liếc mắt nhìn Diệp Ngọc Kỳ một cái.

“Diệp sư muội có người trong lòng chưa?”

Người trong lòng?

Ánh mắt Diệp Ngọc Kỳ tối sầm lại: “Không, còn chưa có đâu.”

Thật ra, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Mã sư huynh, Diệp Ngọc Kỳ liền có chút động tâm (Tô tướng quân chính là trêu hoa ghẹo nguyệt như vậy, Tô Tiểu Văn cô thấy thế nào?) đáng tiếc, cô còn chưa có nghĩ kỹ, cũng đã thất tình rồi?

~~~~~

Bớt mơ giữa ban ngày đi cô gái

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (14)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Văn và Tô Chân Chân được Tuần Nhiên Đô sắp xếp ở sương phòng trong sân của hấn, mà Tô Duệ làm khách quý của Diệp Từ An tự nhiên cũng có tiểu viện dành cho khách của Thượng Thanh phải để hấn một mình ở đó.

Ban đêm, trăng sáng sao thưa.

Một đạo bóng dáng màu đen lặng yên không một tiếng động lóe vào phòng Tô Văn ——

Tô Văn trên giường lông mi rung động vài cái, lười nhác ở trên giường trở mình, giây tiếp theo, cả người cô đã bị Tô Duệ ôm ở trong lòng ngực.

“Vợ, còn chưa ngủ sao?”

“Ừm.”

Tô Văn ở trong ngực Tô Duệ trở mình, vươn hai tay ôm chặt lấy hấn.

Ở trên đường tới Mao Sơn, cô vẫn luôn rất lo lắng, ở trong núi rừng ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Tô Duệ hôn mê bất tỉnh, một khắc kia, Tô Văn cảm thấy tim của mình như ngừng đập, cô, chưa từng kinh hoàng sợ hãi như vậy.

Mất đi một người.

Cô không phải chưa từng nếm qua cái loại tư vị này, nhưng Tô Duệ không giống với những người khác.

Cô không thể mất đi hẳn.

Cảm giác được cảm xúc của Tô Văn bất an, Tô Duệ nhin không được gục đầu xuống ở trên trán của cô hôn một cái.

“Được rồi, vợ, mọi chuyện đều qua rồi, em đừng sợ.”

“Ai nói em sợ?”

Tô Văn ở trong ngực Tô Duệ ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn hẳn, ngay sau đó, ánh mắt Tô Văn lại hơi lóe, cô lúc này mới chú ý tới con chó kia đang về mặt nhàm chán ghé vào trên bàn trong phòng mình, một đôi mắt sáng lấp lánh, không chớp nhìn chằm chằm cô.

Ách.

Tô Văn dứt khoát từ trên giường ngồi dậy, híp mắt nhìn Hắc Long vương trên bàn.

Hắc Long vương:.....

Người nhìn bốn vương làm gì đó? Các người tiếp tục, coi như bốn vương không tồn tại được rồi ~

Chú ý tới động tác của Tô Văn, Tô Duệ cũng theo đó ngồi dậy.

“Để nó một mình ở lại bên kia anh không yên tâm, cho nên mang theo đến đây.”

“Đúng vậy.”

Tô Văn dùng ngón tay捏捏 cầm.

“Mang theo một con vật như vậy rất là phiền toái, nếu không dứt khoát nấu ăn?”

Hắc Long vương: Ngao ô ~ thịt bốn vương rất dai, không thể ăn ~

Nhìn thấy Hắc Long vương không ngừng đưa móng vuốt nhỏ về mặt đáng thương hể hể nhìn mình, Tô Duệ nhin không được cười cười.

“Ăn cũng thật đáng tiếc, thật ra anh có cái chủ ý này, Diệp Ngọc Kỳ nói trên chủ phong của Mao Sơn có tòa Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, anh nghi ngờ trong cung điện kia cất giữ bí thuật của Thượng Thanh phái hoặc là pháp khí truyền lại đời sau, lấy linh lực của anh và em hiện tại căn bản không lên được bậc thang của chủ phong, lại còn có tùy thời bị người phát hiện tạo nên nguy hiểm, nhưng anh cảm thấy nó có thể thử.”

“Hà?”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn cũng nhin không được trầm ngâm, Cửu Tiêu Vạn Phúc cung là cấm địa của Thượng Thanh phái, ở nguyên cốt truyện cũng không được miêu tả nhiều, nhưng môn phái lớn có truyền thừa ngàn năm này nhất định sẽ có một ít thứ tốt áp đáy hòm.

“Ý tưởng này của anh không tồi, chẳng qua cái con vật này vừa nhìn là biết không đáng tin cậy.”

Tô Văn nhin không được lần nữa nhìn chằm chằm Hắc Long vương, hẳn bởi vì tinh thần thể bị Tô Duệ gây thương tích, mới có thể dễ dàng bị mình phong bế như vậy, nếu tinh thần lực của hắn khôi phục, tùy thời có khả năng phá tan phong hồn thuật của mình, đến lúc đó, mình cùng Tô Duệ cho dù ở bên nhau cũng hoàn toàn không nhất định là đối thủ của Hắc Long vương này.

Hắc Long vương: Người ta đều nói nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, Tiểu Việt Việt, cô vợ nhỏ này của cậu, vừa nhìn liền biết là một người phụ nữ độc như rắn rết ~

Cảm giác được ánh mắt lạnh băng của Tô Văn, Hắc Long vương một bên dưới đáy lòng chửi thầm một bên lại giả bộ đáng thương hể hể.

Ở ngay lúc này Tô Duệ đột nhiên ánh mắt khẽ biến, hẳn cùng Tô Văn liếc mắt nhìn nhau, thân thể lắc mình một cái, đi xuống dưới giường đem Hắc Long vương trên bàn chụp lấy, một người một chó lập tức biến mất tại chỗ.

“Kèo kẹt”

Cửa phòng Tô Văn đột nhiên bị người ta nhẹ nhàng đẩy ra.

“Tô Chân Chân?”

Giọng nam mơ hồ mang theo cẩn thận thăm dò, thấy người trên giường không có phản ứng, bóng đen bên ngoài lúc này mới chậm rãi đi đến.

Người tiến vào không phải người khác, chính là Tuân Nhiên Đồ.

Lúc này Tuấn Nhiên Đô còn mặc một thân đạo bào của Thượng Thanh phái, cả người thoát nhìn tiên phong đạo cốt, chỉ là hơn nửa đêm lên chạy đến phòng của con gái người ta, thật sự là đại trượng phu?

“Tô Chân Chân?”

Tuân Nhiên Đô đứng yên ở trước giường Tô Văn lần nữa nhẹ gọi một tiếng, Tô Văn trên giường lại phảng phất ngủ rất say, hoàn toàn không có bất kì phản ứng gì.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc trên giường kia, ánh mắt Tuấn Nhiên Đô trịnh trọng lên.

Ban ngày, hẳn chỉ cảm thấy “Tô Chân Chân” này có chút kỳ quái mà thôi, tới buổi tối hẳn theo thói quen tính tu luyện, sau nửa đêm xem hiện tượng thiên văn, Tuấn Nhiên Đô lại đột nhiên phát hiện mệnh cung tinh tượng của mình đại loạn ——

Cái gọi là đoán cho người không đoán được cho mình, Tuấn Nhiên Đô có thể đoán mệnh xem tướng cho người khác, nhưng trên thực tế hẳn vẫn luôn tính không ra mệnh cách của chính mình, lúc hẳn còn rất nhỏ cũng là do sự phụ phê mệnh cách tinh cung cho hẳn.

Năm đó sự phụ có nói qua mệnh cách tinh cung của một người là do ông trời chú định, từ một khắc khi bạn sinh ra kia, cũng đã được định tốt là cả đời này nên đi con đường như thế nào rồi.

Trong tình huống bình thường, nếu không phải đã xảy ra biến đổi gì lớn, mệnh cách của một người cùng tinh cung cả đời cũng sẽ không thay đổi.

Nhưng ở ngay tối nay, Tuấn Nhiên Đô phát hiện sao trời mệnh cung của mình âm đạm, ảm ảm lộ ra hung thần huyết quang.

Đây là..... Đại hung hiện ra.

Tuân Nhiên Đô lập tức xem cho chính mình một quẻ, đáng tiếc cuối cùng hẳn dùng hết toàn lực, chỗ tương lai đã thấy lại vẫn như cũ là một mảnh huyết sắc, nhìn thấy ghê người!

Tại sao lại như vậy?

Tại sao lại như vậy?

Dưới đáy lòng Tuấn Nhiên Đô đại loạn, hẳn không khỏi dùng chủy thủ tùy thân của mình cắt ngón tay, dùng linh lực của mình bức ra ba giọt máu tươi trong cơ thể, sau đó dùng một môn cấm thuật mình đã học qua mở ra tướng môn bên trong quả thuật!

Kết quả.....

Cái bí thuật này lấy máu tươi làm vật dẫn, kéo dài ra một sợi tơ hồng, điểm cuối của tơ hồng ở ngay cửa phòng “Tô Chân Chân”.

Là cô ấy sao?

Là cô ấy ảnh hưởng mệnh cung của mình?

Là cô ấy mang đến khí thể độc ác ngập trời?

Khi đó, ở ngoài cửa tâm thần hoảng hốt nên Tuấn Nhiên Đô cũng không có phát hiện, lúc này trong phòng, thật ra cũng không phải chỉ có một mình Tô Văn.....

Bóng đêm trong sáng, trong phòng mơ hồ có thể nhìn thấy thiếu nữ ngủ say trên giường.

Tuân Nhiên Đô liền như vậy vẫn không nhúc nhích đứng ở trước giường Tô Văn, hẳn nhẹ nhàng nâng tay, bên trong bàn tay ngưng tụ linh lực nhẹ nhẹ.

Chỉ cần một chương, chỉ cần hẳn một chương đánh xuống, cô ấy liền sẽ hương tiêu ngọc vẫn!

“Ừm.”

Lúc này thiếu nữ đang ngủ say, dường như không hề phát giác, cô thoải mái ở trên giường trở mình, ánh trắng nhàn nhạt rơi trên gương mặt tinh xảo trắng nõn, nhiễm ra một tầng ánh sáng nhạt mê người.

Này.....

Là một tánh mạng đang sống sờ sờ.

Tuân Nhiên Đô tay run nhẹ, hẳn tuy không phải anh hùng hiệp nghĩa gì, nhưng cũng tuyệt đối không phải ác ôn xem mạng người như cỏ rác.

Ở thời điểm Tuấn Nhiên Đô khó xử lưỡng lự, trên xà nhà đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang rất nhỏ.

“Ài?”

Ánh mắt Tuấn Nhiên Đỏ lạnh lùng, đột nhiên xoay người, kết quả một con chó nhỏ màu đen từ phía trên nhảy xuống trực tiếp bổ nhào vào trên mặt hắn.

“Cửu Cửu?”

Động tác Tuấn Nhiên Đỏ chợt dừng lại, giờ tay đem con chó nhỏ màu đen kia bắt vào trong lòng ngực.

“Ngao ô ~”

Vật nhỏ màu đen, nháy mắt to sáng ngời đáng thương hề hề nhìn Tuấn Nhiên Đỏ.

Tuấn Nhiên Đỏ nhú nhú mày: “Cửu Cửu, mi làm sao lại chạy tới nơi này? Ngọc Kỳ lo cho mi muốn chết.”

“Ngao ô ~”

Thấy vật nhỏ trong lòng ngực về mặt ngây ngốc nhìn mình, Tuấn Nhiên Đỏ nhin không được lắc lắc đầu.

Lúc này, “Tô Chân Chân” trên giường tựa hồ là bị tiếng kêu của con chó nhỏ quấy nhiễu, cô nhú nhú mày lông mi rung động mắt thấy muốn tỉnh lại, Tuấn Nhiên Đỏ thấy tình cảnh như vậy lập tức nhanh tay ôm thú cưng trong lòng ngực đẩy cửa phòng Tô Văn ra.

Chờ đến khi thân ảnh hắn biến mất ở trong sân, Tô Văn trên giường đột nhiên mở mắt.

Một đạo bóng đen từ trên nóc nhà phóng xuống, quanh thân mang theo khí lạnh không thể áp chế.

“Tô Duệ, anh bình tĩnh một chút.”

Tô Văn đứng dậy, từ phía sau nhẹ nhàng ôm chặt Tô Duệ.

“Vết thương trên người của anh còn chưa có khỏi hẳn, đừng xằng bậy, biết không?”

“Anh biết.”

Tô Duệ hít sâu một hơi, áp lại ước số hắc ám kia trong thân thể mình đang không ngừng sôi trào.

Từ sau khi cùng Tô Văn ở bên nhau, hai người ảnh hưởng đến nhau, Tô Duệ đã sớm không giống trước đây bạo ngược như vậy, nhưng lúc này đây, ở thời điểm suýt nữa bị Hắc Long vương đoạt xá, hắn cắn nuốt một bộ phận linh hồn gồm lực lượng hắc ám của Hắc Long vương, cái này làm cho ước số bạo ngược đọng lại ở chỗ sâu trong nội tâm của Tô Duệ bắt đầu ngo ngoe rục rịch ——

Giết chóc, máu tươi.

Tử vong, hắc ám.

Đây là.....

Giống như là đóa hoa đẹp nhất, không lúc nào không tỏa ra hương thơm mê người.

Tô Duệ có chút vội vàng xoay người hung hăng hôn lên môi Tô Văn, một đôi bàn tay to cũng gấp không chờ nổi xé rách áo ngủ trên người cô.

“Tiểu Văn, cho anh.”

“Ừm.”

Tuy rằng biết rõ thân thể của mình hiện tại chỉ là linh hồn thể, một khi cùng Tô Duệ kết hợp, liền không ngừng hấp thụ dương khí trong thân thể hắn, nhưng Tô Văn không có cự tuyệt.

Có lẽ chỉ có như vậy, mới có thể tạm thời làm cả người Tô Duệ an tĩnh lại.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222. Thuật Sĩ Mị Mạn (15)

Edt: Mít

~~~~~
“Mã sư huynh, Mã sư huynh, anh đã dậy chưa?”

Sáng sớm tinh mơ, Tô Duệ đã bị tiếng đập cửa của Diệp Ngọc Kỳ đánh thức. Hắn từ trên giường ngồi dậy, có chút khó chịu xoa xoa cái trán.

Tối hôm qua.....

“Mã sư huynh?” âm thanh kêu gọi ở ngoài cửa vẫn còn tiếp tục, thật sự rất phiền.

“Tôi đây.”

Tô Duệ thay xong quần áo, chậm rãi đi tới cửa mở cửa phòng.

Ngoài cửa, nắng sớm sáng lạn, Diệp Ngọc Kỳ mặc đạo bào của Thượng Thanh phái, tóc dài xõa trên vai, vẻ mặt mỉm cười đứng trước mặt Tô Duệ, trong lòng ngực cô còn ôm Hắc Long vương lỗ tay gục xuống về mặt không vui.

“Mã sư huynh anh..... Tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

Nhìn thấy sắc mặt Tô Duệ tựa hồ kém hơn ngày hôm qua rất nhiều, Diệp Ngọc Kỳ nhìn không được quan tâm dò hỏi một câu.

“Thay đổi chỗ ở, ngủ không quen.”

Tô Duệ vẻ mặt lãnh đạm trả lời một câu.

Hắc Long vương: Ngao ô, ngao ô ~

Gạt người, Tiểu Việt Việt tối hôm qua rõ ràng là cùng nữ quý lâu lộng ~ cẩn thận ngày nào đó bị nữ quý hút khô ~

Nhìn thấy con vật nhỏ trong ngực kêu hai tiếng, Diệp Ngọc Kỳ nhìn không được giờ tay vuốt vuốt lông Hắc Long vương.

“Mã sư huynh, Long Long của anh tối hôm qua không biết làm sao lại chạy đến trong viện của Tuân sư huynh, kết quả bị huynh ấy phát hiện hiểu lầm là Cừu Cừu liền đưa đến trong phòng của tôi, tôi thấy tối hôm qua quá muộn, nên không có tới quấy rầy anh, giữ nó ở bên kia nửa buổi tối, anh sẽ không để ý chứ?”

“Tôi không ngại.”

Tô Duệ nhìn nhìn Hắc Long vương vẫn như cũ ăn vạ trong ngực Diệp Ngọc Kỳ, con sắc long này tối hôm qua không chừng rất vui vẻ đấy ~

Chuyện này nghiêm túc mà nói, rốt cuộc là ai để ý ai còn chưa biết đâu ~

“Sư huynh anh không ngại tôi an tâm rồi, sắp đến lúc tập thể dục buổi sáng, tôi đi tập thể dục buổi sáng đây, sư huynh hẹn gặp lại.”

Diệp Ngọc Kỳ đem Hắc Long vương nhét vào trong ngực Tô Duệ, ngay sau đó liền nhảy nhót một thân nhẹ nhàng hướng đạo tràng mà đi.

Ngóng nhìn phương hướng rời đi của cô, Hắc Long vương vẻ mặt luyến tiếc ——

Em gái, cô mau trở lại ~ cô ôm ấp ấm áp mềm mại như vậy, bốn vương luyến tiếc nha ~

“Sắc long.”

Tô Duệ giờ tay vỗ vỗ đầu nhỏ của Hắc Long vương, hắn lập tức “Ngao ô” một tiếng, quay đầu cảm tức nhìn Tô Duệ: Tiểu Việt Việt cậu ăn no uống đã, còn có nữ quý làm ấm giường, cậu có suy xét qua cảm nhận của bốn vương sao? Bị nhốt ở địa ngục Long Uyên một vạn năm, một vạn năm đó ~ đừng nói là nữ nhân, đến cả một con muỗi cái bốn vương cũng chưa gặp qua ~ ài, bởi vì pháp lực của bốn vương biến mất theo thời gian, nếu không cậu cho rằng chỉ bằng cậu cùng nữ quý gả nhà cậu kia sẽ là đối thủ của bốn vương? Hừ hừ hừ, một ngày nào đó, một ngày nào đó bốn vương muốn.....

“Ông muốn thế nào?”

Hắc Long vương dưới đáy lòng phun tào phun hoan, đột nhiên nghe được trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp lạnh băng của Tô Duệ, hắn lập tức lông tơ cả người dựng đứng, đồng tử co rút lại ——

Ờ mờ, có thể nghe được tiếng lòng của bốn vương, vậy mà cậu còn không sớm lên tiếng.

Tiểu Việt Việt, ta sai rồi, vừa rồi ta chỉ tùy tiện nói đùa thôi, thật sự, bốn vương chưa bao giờ gạt người ~

“A.”

Nghe tiếng lòng của Hắc Long vương, Tô Duệ chỉ nhún vai, ánh mắt càng thêm lạnh băng.

“Ông tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời cho tôi, nếu không..... Tôi liền nuốt ông.”

Nuốt ~

Không phải là ý mà bốn vương đang tưởng tượng đúng không? Hừm?

“Chính là ý mà ông nghĩ. ”

Ở thời điểm Hắc Long vương run bần bật, Tô Duệ đã xoay người đi nhanh về hướng đại điện của Thượng Thanh phái, tuy rằng rất muốn nhìn xem đồ vật trong đại điện của Cửu Tiêu Vạn Phúc cung rốt cuộc là cái gì, nhưng Thượng Thanh phái này thật sự không nên ở lâu.....

“Cái gì, cô nói cô phải đi?”

Lúc này, Tô Chân Chân cũng vừa mới rời giường, kết quả cô vừa mở mắt liền nhìn thấy Tô Văn ngồi ở mép giường mình, lập tức dọa cô một cú sốc, mà Tô Văn thấy cô thanh tỉnh, chỉ là vẻ mặt đạm nhiên nhẹ giọng nói.

“Tôi phải đi, cô ngốc cho tốt tại nơi này đi, chờ Tuân Nhiên Đồ áp chế âm khí trong cơ thể cô, cô đi hay ở, đều tự mình quyết định.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Chân Chân sững sốt một lúc lâu, lúc này mới chần chờ nhìn Tô Văn, cẩn thận hỏi: “Cô muốn đi đâu? Đi đâu thôi sao?”

“Cô xem quá nhiều tiểu thuyết quý quái rồi.”

Tô Văn nhìn không được liếc liếc Tô Chân Chân.

“Còn nữa, tôi còn chưa có chết, đâu thai cái gì?”

Ách.....

Sắc mặt Tô Chân Chân khẽ biến, cô lúc này mới nhớ tới, mình bá chiếm thân thể Tô Văn, nếu nghiêm túc mà tính, mình mới chính là một con cô hồn đã quý?

Tô Chân Chân sắc mặt biến hóa, Tô Văn cũng không có nhìn thấy, lúc này trong lòng cô cũng tràn đầy tâm sự.

Tối hôm qua, Tuân Nhiên Đồ vì sao đột nhiên phải xuống tay với mình?

Hắn phát hiện thân phận của mình?

Hay là bởi vì nguyên nhân khác?

BUG của thế giới này nếu là người xuyên việt ngoại lai Tô Chân Chân, như vậy phải làm sao chữa trị cái BUG này đây?

Giết Tô Chân Chân?

Không, hắn là không đơn giản như vậy.

Tô Chân Chân xuyên qua chỉ là sự kiện ngoài ý muốn, hơn nữa cô ta không có bất kì linh lực gì, đối với thế giới này cũng không tạo thành bất kì ảnh hưởng gì!

Thế giới này, BUG chân chính rốt cuộc là cái gì?

Chỉ có tìm ra nó, Tô Văn và Tô Duệ mới có thể lần nữa mở ra thông đạo rời đi vị diện này.

Hiện tại đầu óc Tô Văn thực loạn, vì tránh cho cảnh mẹ đẻ cảnh con, cô cần thiết phải nhanh một chút rời khỏi Thượng Thanh phái, rời khỏi phạm vi tầm mắt của Tuân Nhiên Đồ, ít nhất hiện tại, cô và Tô Duệ còn không thể cùng nam chủ chính diện xung đột.

.....

Lúc này, khoảng cách vạn dặm với Thượng Thanh phái ở ngoài Bắc Hải.

Bắc Hải to lớn, sóng gió mãnh liệt, sóng biển chụp phui đá ngầm, phát ra từng trận âm thanh dễ nghe.

Sáng sớm ánh nắng trời chiếu rọi trên mặt biển, ở trên biển rộng xanh thăm nổi lên một đạo ánh sáng lóa mắt, nhưng mà, ở chỗ sâu trong Bắc Hải, lại có một mảnh thâm ám màu đỏ đang ngo ngoe rục rịch, không ngừng lan tràn ——

Trở về.

Trở về.

Trở về đi, con trai của ta.

Màu đỏ mãnh liệt cắn nuốt hắc ám nơi đáy biển, cắn nuốt tất cả mãnh thú cùng sinh vật ngủ đông dưới đáy biển, màu đỏ không bờ bến đang lan tràn, kích động, chúng nó kêu gào, lao nhanh, không ngừng kêu gọi.

Trở về đi!

Trở về đi!

Trở về đi.....

Kêu gọi thân thiết khoảng cách thời không siêu việt, ở bên tai ai thâm tình ní non ——

Ta, chờ ngươi ngàn năm.

Chỉ vì lúc này gặp lại.

Ngươi, mau mau trở về, ta, vẫn luôn ở chỗ này chờ ngươi.....

.....

Chạng vạng, dưới chân Mao Sơn.

“Các người không cần đưa tôi, Mã đại ca vừa lúc cũng muốn đi Nam Thành tiện đường đưa tôi về nhà.”

Tô Văn đứng ở dưới chân núi nhìn Tô Chân Chân cùng Tuần Nhiên Đô trước mặt, trên mặt mang theo tươi cười nhàn nhạt.

Tô Chân Chân há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, cuối cùng lại chỉ là hướng về phía Tô Văn không tiếng động cười cười.

Lần từ biệt này, bao giờ mới gặp lại?

Mà Tuần Nhiên Đô thoát nhìn vẫn luôn bình tĩnh, ánh mắt hần lợ đăng ở trên người Tô Văn quét quét, sau đó lại dừng ở trên người Tô Duệ.

Tô Duệ vẫn như cũ cao lãnh tự do ở bên cạnh mọi người, một tay ôm Hắc Long vương trong ngực, một tay khác chán muốn chết chuyển động chủy thủ ngự linh trong lòng bàn tay.

Mã Việt, còn có con thú cưng kia của hắn.....

Ánh mắt Tuần Nhiên Đô chợt lóe, cuối cùng cũng chỉ là hướng về phía hai người khẽ gật đầu.

“Các người đi đường cẩn thận, tôi cũng không tiễn nữa. Còn nhờ Chân Chân về nhà giúp tôi chuyển lời với bác trai bác gái, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Tô Văn.”

“Ừ.”

Tô Văn gật gật đầu.

“Có anh rể chiếu cố chị, cha mẹ tự nhiên là vô cùng yên tâm.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Chân Chân có chút thẹn thùng cúi đầu, Diệp Ngọc Kỳ ở một bên cùng tới tiễn lại hướng về phía Tuần Nhiên Đô nháy mắt vài cái, cô cũng là lúc này mới biết được thì ra vị Tô tiểu thư kia chính là vị hôn thê của Tuần sư huynh.

Ai, hai người trai tài gái sắc cũng coi như xứng đôi!

Chỉ tiếc mình còn.....

Diệp Ngọc Kỳ nghĩ đến đây, nhin không được ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tô Văn còn có Tô Duệ phía sau cô.

“Mã sư huynh, sau khi anh đưa Tô tiểu thư về Nam Thành, liền trở về Mã gia sao?”

“A?”.

Nghe Diệp Ngọc Kỳ hỏi, Tô Duệ chần chờ một chút.

“Không nhất định, có lẽ tôi sẽ ở bên ngoài rèn luyện một thời gian.”

“À.”

Thấy Tô Duệ nói như vậy, Diệp Ngọc Kỳ gật gật đầu.

“Tôi còn tưởng Mã sư huynh phải về gia tộc gặp bạn gái chứ, các người tách ra lâu như vậy, cô ấy hẳn là rất nhớ anh?”

Bạn, gái?

Nghe Diệp Ngọc Kỳ nói, Tô Duệ như cũ vẫn là vẻ mặt cao lãnh, nhưng thật ra Tô Văn ở một bên nhìn không được cười cười.

“Ai nha, thì ra Mã đại ca đã có bạn gái, anh ưu tú lại đẹp trai như vậy, bạn gái anh nhất định cũng đặc biệt ôn nhu đáng yêu, hiểu lòng người, mỹ lệ thiện lương, tự nhiên hào phóng đúng không?”

“Ừ.”

Tô Duệ sắc mặt ôn nhu lên tiếng.

“Không chỉ như vậy, cô ấy là người tốt nhất trên thế giới, không ai có thể so sánh.”

Tô Chân Chân:.....

Gặp qua show ân ái, nhưng chưa gặp qua show ân ái kinh khủng giống các người ~

Hắc Long vương: Ai u uy, buồn cười chết bổn vương, ách, không, Tiểu Việt Việt nói đều là sự thật, các người thật là tuyệt phối ~

Diệp Ngọc Kỳ:.....

Mã sư huynh thoát nhìn rất yêu bạn gái ~ làm bạn gái của anh ấy thật sự rất hạnh phúc ~

Tuân Nhiên Đô:.....

Oa, các người đều biết không nói?

~~~~~

Thông báo nhỏ: Trong mai hoặc một ta sẽ không thể ra chương được. Nếu nhìn được thời gian ta sẽ cố edit.

Bởi vì ta phải tập trung cho việc nộp hồ sơ với phỏng vấn a ~~~

Ta đợi ngày này đã lâu nha ~~~~

Các nàng nhớ chờ ta nhé ~~~

Mãi ieuuu mọi người!!! □□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (16)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Văn và Tô Duệ từ Mao Sơn đi xuống, mặt trời đã xuống núi.

“Nếu không ở dưới chân núi ngủ một đêm?”

Thấy sắc mặt Tô Duệ vẫn luôn không tốt, Tô Văn nhìn không được đề nghị một câu.

Hôm nay khí sắc Tô Duệ thoát nhìn thật sự quá kém, không biết có phải bởi vì tối hôm qua lẫn lộn quá tàn nhẫn hay không, làm cho dương khí trong thân thể hần tán quá nhiều? Đờ mờ, đây cũng không phải là điều cô có thể không chế nha ~

“Cũng được.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ gật gật đầu, đối với lời vợ mình nói, hẳn trước nay đều không phản đối.

Trên núi dưới núi giống như là hai thế giới hoàn toàn bất đồng, dưới Mao Sơn là một thành thị nhỏ vô cùng phồn hoa, trong thành lầu cao san sát, đèn neon lập loè.

Bởi vì ở gần khu du lịch nổi tiếng, kinh tế nơi này tương đối phát đạt, mà phí tiêu xài ở trong thành tự nhiên cũng không thấp, may mắn Tô Duệ hiện tại là người Mã gia nên con người rất có giá trị, mang theo tùy thân mấy tấm thẻ ngân hàng có giá trị xa xỉ.

Hai người muốn thuê một gian phòng xa hoa có vị trí không tồi, thời điểm theo nhân viên phục vụ lên lầu, nhân viên phục vụ trẻ tuổi nghiêm trang nói với hai người.

“Hai vị vừa nhìn liền biết là từ nơi khác tới, là tới hưởng tuần trăng mật sao? Nơi này của chúng tôi là nơi địa linh nhân kiệt, phong cảnh tú mỹ tuyệt đối là nơi nghỉ phép không tồi đâu! Hai người biết Tam Mao chân quân không? Ông ấy chính là Tổ sư gia Mao Sơn Phái của chúng tôi, nơi này gần phúc địa Mao Sơn, đừng nói là yêu ma mãnh quỷ, ngay cả ăn trộm cướp bóc cũng không dám ở nơi đây làm càn, cho nên hai vị cứ yên tâm lớn mật ở chỗ này chơi thêm mấy ngày đi!”

Tô Duệ:.....

Tô Văn:.....

Đại ca, trong thang máy này có vài con tiểu quỷ đang bay đùa kia, anh nói như vậy, anh còn có thể làm người ta vui sướng thành quỷ hay không?

Ra thang máy, nhân viên phục vụ liền xoay người rời đi, nhìn hai con tiểu quỷ ở bên cạnh hần nghịch ngợm bay tới bay lui, Tô Văn cũng hết chỗ nói rồi.

Tóm lại, cái gì cũng không biết, cũng là một loại hạnh phúc, đúng không.

“Vào thôi.”

Tô Văn cầm thẻ phòng đem cửa mở ra, Tô Duệ đứng ở phía sau cô nhìn hai con quỷ ở gần hai người bồi hồi không chịu rời đi, nhìn thấy ánh mắt bọn họ nhìn chằm chằm Tô Văn không có ý tốt, hần hơi nhú mày, vừa nhắc tay, chủy thủ ngưng trong nháy mắt phá trường không.....

“Đạo hạ lưu quỷ!”

Chờ đến khi tiếng gọi âm ỉ từ một chỗ khác trên hành lang truyền đến, Tô Duệ đã đem hai con sắc quỷ kia treo cổ hồn phi phách tán.

“Hô, hô.”

Lúc này một tên béo mới mở hôi đầu chậm rì rì chạy tới.

“Người anh em, bọn họ lại không có quấy rầy cậu, cậu vì sao ra tay tàn nhẫn như thế?”

“Phật môn?”

Ánh mắt Tô Duệ lạnh lùng nhìn gương mặt mập mạp hiện từ trẻ tuổi trước mắt, hần không có tóc, đỉnh đầu trụi lủi còn mang theo giới sọ nổi bậc.

“Tiểu tăng, không, tiểu nhân Trì Nhất Bộ, thời trẻ tu hành ở Phật môn, hiện giờ đã hoàn tục.”

Trì Nhất Bộ hướng về phía Tô Duệ cười cười ôn hòa.

Trì Nhất Bộ? Xem dáng người này, đang muốn làm gì xác Trì Nhất Bộ ~

“Trì Nhất Bộ? Bách bảo hòa thượng, Trì Nhất Bộ?”

Tô Văn vừa mới mở cửa phòng cất bước đi vào, kết quả nghe được tên Trì Nhất Bộ, cô đột nhiên dừng một chút.

Vị hòa thượng này ở nguyên cốt truyện cũng có xuất hiện qua, hần tuy rằng đã sớm rời khỏi Phật môn, nhưng bởi vì vẫn luôn mang hình tượng đầu trọc, không sát sinh còn ăn chay, cho nên người trong Huyền môn đặt cho hần một cái tên hiệu gọi là “Bách bảo hòa thượng”.

Nói đến cái tên hiệu này cũng rất có ý tứ, nghe nói Trì Nhất Bộ này trời sinh thiện tâm, là linh đồng chuyển thế mười đời làm người lương thiện, đời này khí vận tận trời, hần đi đến nơi nào nơi đó liền có bảo vật kinh thế xuất hiện, cho nên biệt hiệu “Bách bảo hòa thượng” này thật là danh xứng với thực.

Nghe Tô Văn lập tức kêu ra tên hiệu của bản thân, Trì Nhất Bộ vượt cái ót trụi lủi của mình thẹn thùng cười: “Hắc hắc, đây đều là hư danh, hư danh mà thôi, tôi thấy hai vị đạo hữu rất lạ mặt, các người không phải người Mao Sơn đúng không?”

“Mã gia Mã Việt.”

Tô Duệ nhàn nhạt báo ra thân phận của bản thân, sau đó lại chỉ chỉ Tô Văn ở cửa.

"Cô ấy là người yêu của tôi."

“A ~ thì ra là đệ tử Mã gia Long tộc đuổi ma, thật là thất kính thất kính!”

Tri Nhất Bộ tự nhiên cũng nghe qua tin đồn về Mã Việt, nói thật, hần lần này đi vào Mao Sơn thật đúng là có chút quan hệ cùng Mã Việt.

Cái gọi là đuổi tay không đánh mặt người tươi cười, Tri Nhất Bộ mỉm cười chào hỏi với hai người, liền bắt đầu nói đông nói tây, thoạt nhìn một chút cũng không có ý tứ muốn rời đi.

“Nếu không, mời anh Tri vào phòng ngồi chơi?”

Tô Văn nhìn không được đứng ở một bên cửa, nhường cho Tri Nhất Bộ một vị trí.

"Chuyện này, làm sao lại không biết xấu hổ quấy rầy vợ chồng hai người nghỉ ngơi chứ? Hắc hắc."

Tri Nhất Bộ một bên thẹn thùng chối từ, nhưng đôi chân lại không chút nào dừng lại trực tiếp đi vào trong phòng hai người.

“Ai nha, căn phòng xa hoa này bố trí thật sự là tốt hơn nhiều so với căn phòng nhỏ kia của tôi nha, Mã lão đệ à, vợ chồng hai người thật là biết hưởng thụ!”

Tri Nhất Bộ tiến vào trong phòng liền nhìn không được hai mắt tỏa sáng xem xét khắp nơi, Tô Văn và Tô Duệ liếc nhau, sau khi đóng cửa phòng, Tô Duệ giờ tay trực tiếp bố trí một cái kết giới tĩnh âm ở trong phòng, có cái kết giới này trừ khi đối phương có tu vi cao hơn nhiều so với Tô Duệ, nếu không, ai cũng không nghe được âm thanh trong phòng này.

“Anh Tri, anh có chuyện gì muốn nói, hiện tại có thể nói.”

Tô Duệ xoay người ưu nhã ngồi xuống sô pha, nhìn Tri Nhất Bộ vẫn còn đánh giá khắp nơi, ngữ khí hơi nâng lên.

“Anh đang tìm đồ vật gì?”

“Hắc hắc, hắc hắc.”

Tri Nhất Bộ cười cười.

“Không tìm cái gì, ai, Mã lão đệ, con chó Teddy màu đen này của cậu thoạt nhìn thật đáng yêu nha!”

Khi nói chuyện, Tri Nhất Bộ rũ con ngươi bình tĩnh nhìn Hắc Long vương bên cạnh Tô Duệ.

“Ồ ngao ~”

Nói đến Hắc Long tà ác, sợ hãi nhất tự nhiên chính là tất cả điều “Thiện”

Bản thân Tri Nhất Bộ chính là người lương thiện mười đời, mà ngay từ đầu hần ở Phật môn tu luyện lại là từ bi chú, tự nhiên mang theo một thân thiện nghiệp nhân quả, chỉ cần hần hơi tới gần, lông mao toàn thân của Hắc Long vương đều chống ngược lên, khăn trương chui ra phía sau Tô Duệ.

“Nó nhát gan.”

Tô Duệ giật giật thân hình, đem Hắc Long vương che ở phía sau mình.

“A, vậy sao, thật ra hòa thượng tôi, thích nhất là động vật nhỏ.”

Tri Nhất Bộ có chút xấu hổ cười cười, sau đó ánh mắt lại dừng ở trên người Tô Văn.

“Còn không biết em đầu nên xưng hô như thế nào?”

“Tôi tên Tô Chân Chân.”

Tô Văn hướng về phía Tri Nhất Bộ đậm đậm cười.

“Chân Chân? Thật là cái tên hay, cái gọi là già thì không thật được, thật thì. .... Già không được, cô nói có phải thế không?”

Tri Nhất Bộ nhìn Tô Văn chăm chú, ánh mắt kia lộ ra vài phần phức tạp khó biện.

“Hiện giờ thế đạo này, thật thật giả giả, giả giả thật thật, ai có thể nói rõ ràng?”

Tô Văn hơi nhượng mảy đón ánh mắt Trì Nhất Bộ, trong giọng nói không có bất kì nhượng bộ nào.

“Hắc hắc, điều đó cũng đúng, em dâu nhìn đến thông thấu, thật ra hòa thượng tôi ngu dốt.”

Trì Nhất Bộ lại theo thói quen sờ sờ đầu trọc của mình: “Ài, chỉ lo cùng vợ chồng hai người nói chuyện, cái bụng không biết cố gắng này của tôi, lại đói bụng, tôi đi ăn cơm, không quấy rầy các người nữa! Hai người nghỉ ngơi sớm một chút, nơi này, buổi tối không yên ổn đâu.”

Nói xong Trì Nhất Bộ liền kéo thân hình mập mạp của mình chậm rì rì đi ra cửa, thật vất vả đi tới cửa, hần lại đột nhiên gõ lên đầu một cái.

“Nhìn trí nhớ của hòa thượng tôi này, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, tôi với hai người cũng có duyên, tới tới tới, cái này tặng cho em dâu, chúc cô sống lâu trăm tuổi nhiều con nhiều cháu!”

Khi nói chuyện, Trì Nhất Bộ từ quần áo của mình móc ra một cái khóa đầu nhỏ tinh xảo, khóa đầu này thoạt nhìn có chút giống cái loại khóa trường mệnh mà người nhà hay đeo cho con của mình ở cổ đại, tính chất cũng là thuần bạc, chỉ là trên mặt khóa đầu có khắc lại không phải hai chữ “Trường thọ”, mà là một cổ văn vô cùng rườm rà phức tạp.

Đây là.....

Nhìn thấy những chữ cổ kia có chút quen thuộc, đôi mắt Tô Văn mị mị.

“Anh Trì, anh thật là quá khách khí.”

“Không có gì, thứ này không đáng tiền, quan trọng nhất chính là có thể sử dụng ở chỗ nên dùng, tôi đi rồi, các người đừng tặng cho người khác nha!”

Trì Nhất Bộ đem khóa bạc kia giao cho Tô Văn sau đó liền đưa lưng về phía hai người vẫy vẫy tay, nghênh ngang đi ra ngoài.

Hành lang khách sạn vẫn yên tĩnh không người như cũ, nhìn những du hồn phiêu đảng giữa không trung, Trì Nhất Bộ hơi thờ dãi nói một câu.

“Duyên hê, oán hê! Người vẫn luôn bồi hồi chờ tại đây, sao không sớm ngày rời đi? Sớm ngày rời đi! A di đà phật ~”

Thẳng đến khi tiếng bước chân của Trì Nhất Bộ biến mất, Tô Duệ lúc này mới đi đến bên cạnh Tô Văn, nhìn khóa bạc trong tay cô.

“Đây là.....”

“Phong hồn khóa.”

Trên khóa bạc kia khắc một cái cổ văn có chữ “Phong”, cái chữ kia Tô Văn biết, cùng chữ “Phong” bên trong mắt trận phong hồn thuật của mình giống nhau như đúc.

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Tô Duệ sắc bén lên ——

Phong hồn khóa, có thể phong bế ba hồn bảy phách của một người.

Mà Trì Nhất Bộ đem khóa này cho Tô Văn, là kêu cô phong bế hồn phách ai?

Hắc Long vương?

Tô Chân Chân?

Hay là..... Người khác?

~~~~~

Ta comeback rồi đây... TG này thảm cho Tô tướng quân lắm.. Mà cũng thương Tô tướng quân lắm. Mọi người chuẩn bị tinh thần nha~~~~

Báo cho mọi người 1 tin, BUG của thế giới này bắt ngờ lắm nha.. Áhihi

Với lại TG này có 23c thôi.. Sắp hết rồi. Tối ta lại ngồi lên up chương tiếp.. Áhihi.. ♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (17)

Edt: Mít

Phong hồn khóa, là một loại pháp bảo từ Tu Chân giới truyền thừa xuống, tới hiện đại đã rất ít thấy.

Trì Nhất Bộ này không hồ là bách bảo hòa thượng, đồ vật trên người đều là bảo vật có giá trị liên thành. Tô Văn xoay chuyển phong hồn khóa trong lòng bàn tay mình chậm rãi đi tới sô pha.

"Ngao ô, ngao ô ~"

Hắc Long vương cuộn tròn thân mình nhỏ, đáng thương hề hề nhìn Tô Văn --

Cô, cô không được lại đây! Cô mà qua đây, bốn vương sẽ hét lên ~

Ngao ô, cứu mạng ~

"Ha ha."

Tô Văn thấy Hắc Long vương vẻ mặt hoảng sợ cực kỳ nhin không được cười ha ha.

"Long? Long Vương? Chắc chắc, lá gan cũng thật lớn nha!"

Hắc Long vương: Bốn vương tuyệt đối là bị xem thường đi, đúng không?

"Được rồi, vợ, em đừng đùa hấn nữa, anh đi xả nước tắm rửa, lát nữa em cũng tắm rửa, đêm nay nghỉ ngơi cho thật tốt."

Nói xong, Tô Duệ một bên đi đến phòng tắm, một bên cởi áo ngoài. Chờ hấn đi vào phòng tắm, quần áo nữa người trên đều đã cởi ra.

Từ trong gương khách sạn chiếu ra hình ảnh Tô Duệ với bộ ngực kiên cố, cơ bắp cân xứng.

Hấn cong thân mình ở bồn rửa mặt xả nước rửa mặt một phen, ở ngay lúc này, cửa phòng tắm đột nhiên "Ca" một tiếng, từ bên trong khóa lại.

A? Tô Duệ hơi nhú mảy, lông tơ trên người bởi vì thỉnh thoảng xuất hiện khí lạnh mà tất cả đều chống ngược.

Gương trong phòng vệ sinh không biết khi nào bị một tầng sương mù che kín, một đôi tay nhỏ không xương lạnh băng trắng nõn mềm mại đột nhiên phủ lên đầu vai Tô Duệ.

"Anh thật đẹp, thật men, luân gia rất thích."

Giọng nữ uyển chuyển mê người từ phía sau Tô Duệ đột nhiên vang lên, hấn chán ghét nhú mảy, giờ tay bắt được cánh tay đáp ở trên vai mình, một cái xoay người, chủy thủ ngự linh trong tay Tô Duệ đã chống ngay hàm dưới của nữ quý.

"Thượng tiên, soái ca, mỹ nam!"

Đón con người lạnh băng đến cực điểm của Tô Duệ, sắc quý kia lập tức sợ tới mức run bần bật.

"Luân gia rất sợ hãi, anh không được đối với luân gia như vậy."

Khi nói chuyện, cô ta còn không quên hướng về phía Tô Duệ vút cái mị nhãn.

Tô Duệ lại là nhìn cũng không thèm nhìn liếc cô ta một cái, chủy thủ trong tay đã trực tiếp múa may ra ngoài, nữ quý trước mắt lập tức kêu thảm tan thành tro bụi.

"Chồng à?"

Cửa phòng tắm ngay lúc này bị người ta mở ra, Tô Văn vẻ mặt nôn nóng vọt vào: "Anh không sao chứ?"

"Không sao."

Tô Duệ lắc lắc đầu: "Chỉ là một con tiểu quý mà thôi."

"A."

Tô Văn nghe xong sắc mặt lúc này mới dần dần tốt lên.

"Anh còn chưa tắm rửa nữa sao? Hay là để em giúp anh xả nước."

Nói xong, cô đã xoay người sang chỗ khác, mở vòi nước trong bồn tắm ở một bên, theo nước ấm không ngừng trào ra, toàn bộ phòng tắm đều hơi nước mờ lung.

Lúc này Tô Duệ còn đứng ở một bên, chậm rì rì ra bên ngoài lấy đồ dùng tắm rửa, từ góc độ Tô Văn vừa lúc có thể nhìn thấy phía sau lưng hắn, lúc này trên lưng hắn còn có vài vết đỏ, đó là tối hôm qua cô cào.

Nhìn nhìn, sắc mặt Tô Văn không khỏi có chút đỏ lên.

"Chồng à, chúng ta..... Đã lâu không cùng nhau tắm rửa, hôm nay..... có muốn hay không....."

"Được thôi."

Tô Duệ đột nhiên quay người lại, hướng về phía Tô Văn cười cười, đi từng bước đem cô bức tới bên cạnh bồn tắm: "Cô thích tắm rửa, vậy cô liền..... tắm cho đi!"

Nói xong, hắn đột nhiên đè đầu Tô Văn đem cả khuôn mặt của cô đều ấn vào trong nước ấm.

"Khụ, khụ khụ."

"Chồng, chồng à, anh đang làm cái gì? Em, em là anh..... Ô, khụ khụ khụ....."

Tay Tô Duệ rất lớn, cơ hồ đem cả người cô đều ấn ở dưới nước, nhìn người trong bồn tắm còn đang không ngừng giãy giụa, đáy mắt Tô Duệ hàn ý càng lạnh hơn: "Vẫn không chịu hiện nguyên hình sao?"

Hắn cười lạnh gợn tay, linh kiếm trong tay đã tụ tập thành.

"Lâm, bình, đầu, giả....."

"Đại tiên, tha mạng!"

Thân ảnh không ngừng giãy giụa kia rốt cuộc biến ra diện mạo vốn dĩ của mình, vẫn như cũ là một nữ quỷ khuôn mặt tái nhợt.

"Đại tiên, đại tiên tôi cũng không muốn, chính là, chính là trên người của anh..... Trên người của anh có một loại hương vị thật đặc thù..... Tôi, tôi không thể không được chính mình, đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng!"

Hương vị.

Đáy mắt Tô Duệ có hồng quang chợt lóe, nhẹ nhàng buông lỏng tay bắt lấy nữ quỷ.

"Cô là bị hương vị trên người của tôi hấp dẫn mà đến?"

"Đúng đúng, tôi nói đều là sự thật."

Nữ quỷ kia thấy Tô Duệ rốt cuộc chịu buông tay, nhẹn không được cảm động đến rơi nước mắt nói.

"Cái loại hương vị này giống như là dẫn linh hương, đối với linh thể của quỷ hồn có một loại lực hấp dẫn trí mạng, tôi..... Tôi không biết vì sao mình tới nơi này, sau đó nhìn thấy anh liền nhẹn không được muốn....."

Nói tới đây, biểu tình nữ quỷ cũng thực rối rắm, méo, tỷ tỷ vẫn luôn là một con nữ quỷ thực thuần khiết, thật sự thực thuần khiết nha ~

"Được rồi, cô lập tức rời đi, đừng để tôi gặp lại cô, nếu không....."

"Vâng vâng vâng!"

Thấy Tô Duệ chịu thả mình đi, nữ quỷ kia lập tức nín khóc mỉm cười toàn bộ thân ảnh chậm rãi hóa thành hư vô, biến mất ở trước mắt Tô Duệ.

Nước trong bồn tắm còn đang không ngừng xả ra, dòng nước ấm áp đó bắt tri bắt giác biến sắc.

Đỏ.

Đỏ chói mắt, đỏ hoa mỹ.

Màu đỏ thâm thiết mà tuyệt vọng.....

Trở về đi.

Trở về đi!

Ta đang đợi con trở về,..... con trai.....ta

Kêu gọi xa xôi, khi có khi không.

Tô Duệ chậm rãi nhắm hai mắt lại, linh kiếm trong tay đột nhiên hướng về mặt nước đêm tối --

Bọt nước vẩy ra, những màu đỏ đỏ như thủy triều rút đi, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Màu đỏ, Hồng Hải, màu đỏ Bắc Hải.

Nơi đó có hải yêu chiếm cứ ngàn năm, là bà ta đang triệu hoán mình?

Tô Duệ nhẹ nhàng buông lỏng tay, linh kiếm trong lòng bàn tay dần dần hóa thành hư vô.....

Chờ đến khi Tô Duệ từ trong phòng tắm ra tới, Tô Văn đã dựa vào trên sô pha ngủ rồi, cô thoạt nhìn rất mệt.

Tô Duệ nhìn không được đi đến sô pha nhìn Tô Văn đang ngủ say, nhìn chăm chú mặt của cô, Tô Duệ nhìn không được chậm rãi cong thân mình, ở trên mặt Tô Văn hôn hôn.

"Úm"

Tô Văn trên sô pha đột nhiên tỉnh lại, giơ tay ôm lấy Tô Duệ: "Anh tắm xong rồi?"

Nói xong cô đột nhiên nâng cằm, nhấn cái mũi ở trên người Tô Duệ ngửi ngửi: "Thơm quá, anh dùng sữa tắm gì, hương vị có chút quái, nhưng..... Đặc biệt thơm nha, thật muốn ăn anh."

Ánh mắt Tô Duệ ngưng lại, mỉm cười nhếch lên khóe môi.

"Thật sự thơm như vậy sao? Anh làm sao không ngủ ra được"

"Cái mũi anh không tốt? Ha ha."

Tô Văn mơ mơ màng màng cười cười, lại theo bản năng hướng trên người Tô Duệ ngửi ngửi: "Mệt mỏi quá, không muốn tắm rửa, anh mau ôm em lên giường, em muốn ngủ."

"Ừ."

Tô Duệ cong mình ôm Tô Văn vào trong lòng ngực, đi thẳng đến giường lớn bên trong phòng ngủ.

Giường lớn khách sạn đặc biệt mềm mại, vừa đến trên giường, Tô Văn liền cảm thấy cả người mình đều chìm vào trong đó, mệt mỏi quá, lười động quá, trên người một chút sức lực cũng không có.....

Nhìn Tô Văn ở trên giường lớn nặng nề ngủ, ánh mắt Tô Duệ vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm thân thể của cô, ban đêm vốn là thời điểm linh lực của linh thể dư thừa nhất, vì sao cô lại buồn ngủ vô lực như vậy.

"Tiểu hắc? Tiểu hắc?"

Tô Duệ hướng về phía bên ngoài phòng ngủ hô to hai tiếng, âm thanh lớn như vậy lại vẫn không đánh thức Tô Văn.

Hắc Long vương:.....

Tiểu hắc là ai? Cái tên Long Long tục khí như vậy bốn vương đã cố mà tiếp nhận rồi, còn tiểu hắc gì đó, cậu nghĩ cũng đừng..... nghĩ.

"Tiểu hắc!"

Cảm giác được trong giọng nói Tô Duệ có sát khí, Hắc Long vương lập tức tung ta tung tãng chạy vào phòng ngủ.

"Ngao ô ~"

Khụ khụ, cái này, làm một con rồng, cũng nên co được dãn được, đây mới là đại trượng phu.

"Ông nhìn xem cô ấy làm sao vậy?"

Tô Duệ nhìn không ra tình huống của Tô Văn, nhưng hẳn tin tưởng Hắc Long vương sống trên vạn năm nhất định biết rất nhiều chuyện mà mình không

biết.

Cô ấy?

Đây là chỉ nữ quỷ đúng không.....

Hắc Long vương nâng cái mũi ngửi ngửi, lại một cái thả người nhảy tới mép giường, nhìn Tô Văn trên giường lớn cơ hồ lâm vào hôn mê.

Cô ấy là..... Sinh hồn?

Hắc Long vương lúc này kinh ngạc, cho tới nay, Tô Văn đều sử dụng linh lực quỷ tu, âm khí trên người như ẩn như hiện, hắn vẫn luôn cho rằng cô chính là một con quỷ tu bình thường, không nghĩ tới cô vậy mà là một con sinh hồn!

Sinh hồn!

Lúc này cảm ứng được lời nói của Hắc Long vương, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, hắn thiếu chút nữa quên mất thân phận Tô Văn trên thế giới này còn chưa chết, cô còn "Sống".

Sinh hồn cũng giống như âm hồn nhưng trên thực tế lại muốn so với âm hồn càng cường đại hơn, nhưng bọn họ cũng có nhược điểm trí mạng.

Hắc Long vương nháy mắt to đi vòng quanh Tô Duệ nhìn nhìn: Cậu hút hồn lực của cô ấy?

Hồn lực?

Tô Duệ vẻ mặt mờ mịt, hiểu biết của hắn đối với thế giới này, trừ bỏ nội dung cốt truyện, chính là ký ức Mã Việt để lại cho hắn, mà trong những trí nhớ đó cũng không bao gồm mấy thứ này.

Nhìn thấy Tô Duệ cũng vẻ mặt mờ mịt, Hắc Long vương thần sắc lại càng thêm trịnh trọng lên: Tiểu Việt Việt, cậu không cảm giác được sao? Cậu nói đi, cậu rốt cuộc là người nào? Thân thể của cậu rốt cuộc..... Ăn dấu cái gì.

Ăn dấu cái gì?

Biểu tình Tô Duệ đột nhiên biến đổi --

Hắn nhớ tới Tô Văn so với mình đi vào thế giới này, khi đó có lẽ thế giới này vẫn còn bình thường?

Cho nên, Tô Chân Chân cũng không phải BUG mà bọn họ suy đoán.

BUG chân chính, là Mã Việt.

Hoặc nói, là trong thân thể Mã Việt đang che dấu bí mật?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (18)

Edt: Mít

~~~~~

Hải yêu Bắc Hải, không có người nào biết bà ta sống bao lâu, cũng không có người nào gặp qua bản thể của bà ta rốt cuộc là cái gì, nhưng bà ta xác thật có tồn tại.

“Đến lúc nở xong mùa hoa, nhẹ nhàng thiên gai ra môi tường.”

Tô Duệ đột nhiên thấp giọng nói nhỏ một câu. Đồ Mi, hoa của thiên giới, đoá hoa thuần trắng, nghe nói có thể tiêu trừ tất cả tội ác trên thế gian.

Đồ Mi?

Hắc Long vương nghe Tô Duệ nói, đôi đồng tử đột nhiên co rút lại —— chẳng lẽ, là..... “bà ta” sao?

Tiểu Việt Việt, thân thể của cậu chẳng lẽ cất giấu. Đồ Mi chi tử?

Đồ Mi chi tử nghĩa là con trai của Đồ Mi, ở đây theo ta thấy để nguyên "Đồ Mi chi tử" nghe hay hơn là "con trai Đồ Mi". Bạn nào không thích có thể góp ý nhé

~~~~~

Đồ Mi chi tử?

Nghe Hắc Long vương nói, ánh mắt Tô Duệ chột lóe.

“Tiểu hắc, ông có phải biết cái gì hay không?”

Hắc Long vương: .....

Tiểu hắc gì đó, thật là làm người ta ưu thương ~

Ở vạn năm trước, nhân giới vẫn còn là thời đại linh khí vô cùng tràn đầy, khi đó mỗi người đều có thể tu chân, mỗi người đều có thể thành tiên.

Khi đó, không ngừng có chủng tộc của Nhân tộc, Yêu tộc, Quỷ tộc, Ma tộc, Long tộc, thậm chí là Tiên tộc, Thần tộc đều ở trên một mảnh đại lục này.

Khi đó Đồ Mi chính là mỹ nhân có tiếng ở Tiên giới, được rồi, Hắc Long vương thừa nhận, mình xác thực đã mơ ước sắc đẹp của bà ta rất nhiều năm, bà ta cũng bờ đố diện, bầu trời một đóa, địa ngục một đóa, được xưng là đóa hoa mỹ lệ nhất trên thế gian này, lại cũng là hoa bi thương nhất thế gian này.

Bi ngạn hoa năm đó là bị tình gây thương tích, tự nguyện dẫn thân vào trong địa ngục, hoa không thấy diệp, diệp không thấy hoa, hoa diệp không thấy, sinh sôi tương sai.

Mà Đồ Mi thì sao?

Đồ Mi là thuần trắng, tượng trưng cho thiện lương, nhưng bà ta ở Thiên giới lại yêu một vị Tà Đế ở nhân gian, Tà Đế cả đời làm ác, tội nghiệt đầy người, rồi lại có tình huống tới thuần trắng đẹp nhất thế gian.

Đồ Mi vì muốn cùng Tà Đế ở bên nhau, tự nguyện rời khỏi Thiên giới, vứt lại một thân thiện nhân.

Hai người ở nhân gian qua một đoạn thời gian tốt đẹp, nhưng thời gian lâu rồi, Tà Đế liền chán ghét.

Hắn yêu, trước sau là Đồ Mi ở đám mây cao kia, thuần trắng như tuyết, mà không phải cô gái hiện tại ngã vào nhân gian, vì mình cam nguyện nhuộm thành một thân huyết hồng.

Tình yêu, có đôi khi chính là tàn nhẫn như vậy.

Đồ Mi nở hoa, bất quá là con đường cuối cùng của tình yêu.

Sau khi bị Tà Đế vứt bỏ, Đồ Mi mới phát hiện mình có con của Tà Đế, bà ta không cam lòng, ngáp trời oán hận của bà ta đem toàn bộ Bắc Hải đều nhuộm thành màu đỏ lóa mắt, bà ta tự tay giết chết chính mình cùng con của Tà Đế, hơn nữa để linh hồn của hắn mang theo oán hận cùng hắc ám chuyển thế luân hồi. Bà ta muốn Tà Đế hối hận, đời đời kiếp kiếp đều phải hối hận.

Một nữ nhân oán hận, rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ đây?

Hắc Long vương dưới đáy lòng thở dài: Đồ Mi bà ta tự nguyện hóa thành một con yêu ở trong biển, mỗi ngàn năm thức tỉnh một lần, mỗi lần bà ta thức tỉnh đều sẽ ở thế gian tìm kiếm hồn phách của con trai Tà Đế chuyển thế, sau đó, kêu gọi hắn, nuốt hắn, để linh hồn của hắn ở bên trong oán khí càng ngày càng nặng.

Đây là trừng phạt của bà ta đối với Tà Đế, cũng là đối với chính bà ta. ....

Hồn của Đồ Mi chi tử, đỏ như máu mang theo hương vị của thiện cùng ác.

Đó là, hương vị mê người, mỹ vị nhất thế gian.

Mã Việt, ở trong thân thể của cậu có Đồ Mi chi tử, không sai, bốn vương ngày đó chính là bị hơi thở âm u cực hạn của hắn hấp dẫn mà đến!

“Thì ra là như thế này.”

Tô Duệ gật gù đầu, ở nguyên cốt truyện, yêu ở Bắc Hải chỉ là một con hải yêu bình thường, cuối cùng bị Tuân Nhiên Đồ chém giết.

Mà hiện tại, trong thế giới này yêu của Bắc Hải biến thành Đồ Mi, trong thân thể của Mã Việt nhiều thêm một hồn phách của Đồ Mi chi tử. Đây mới là

BUG phá hủy toàn bộ pháp tắc thể giới nơi này.

Xem ra, chỉ có tiêu diệt Đồ Mi hoặc là Đồ Mi chi tử, trật tự thể giới này mới có thể khôi phục nguyên trạng.

Nhưng hiện tại việc cấp bách, là phải làm cho thân thể Tô Văn tốt lên.

Hồn phách của Đồ Mi chi tử mang theo hương thơm mê người, hẳn sẽ không tự giác mà hấp dẫn tất cả linh thể, đặc biệt là những linh thể nữ tính, các cô ấy sẽ mất đi lý tính cùng Đồ Mi chi tử kết hợp, mà ở bên trong quá trình này, linh hồn của Đồ Mi chi tử sẽ hấp thụ hồn lực của các cô ấy.

Mất đi hồn lực linh hồn thể sẽ giống như là mất đi thọ mệnh của nhân loại, từ từ già đi, sống không qua mấy ngày.

Tiểu Việt Việt.

Hắc Long vương ở một bên tiếp tục ở trong lòng giao tiếp với Tô Duệ: Trong thân thể của cậu, Đồ Mi chi tử vẫn còn đang ngủ say, không, phải nói hẳn vẫn luôn bị cậu áp chế, oán khí cùng tà ác của hắn bị cậu gắt gao áp chế, cho nên cậu không cảm giác được hắn là chuyện bình thường, nhưng ở thời điểm cậu cùng nữ quý này lêu lổng, ách, ta là nói ở thời điểm hai người hô mưa gọi gió, thân thể của cậu vẫn như cũ sẽ không tự chủ được hấp thụ hồn lực của cô ấy tuy rằng chỉ là một chút như vậy, đối với linh thể bình thường mà nói chỉ cần nghỉ ngơi một trận là có thể khôi phục, nhưng, cô ấy là sinh hồn!

Sinh hồn cường đại mà yếu ớt, cô ấy bởi vì rời đi bản thể của chính mình, hồn lực dị thường yếu ớt.

Hiện tại cậu muốn cứu cô ấy, chỉ có hai phương pháp, thứ nhất để cô ấy mau chóng trở lại bản thể của mình, thứ hai, săn giết linh hồn thể khác, để cô ấy bổ sung hồn lực, càng nhiều càng tốt!

Trở lại bản thể?

Tô Duệ lắc lắc đầu, hẳn nhớ rõ Tô Văn có nói qua với mình, Tô Chân Chân mang theo công đức mà xuyên qua, căn bản không thể mạnh mẽ đem linh hồn của cô ta bài trừ khỏi thân thể Tô Văn.

Như vậy hiện tại cũng chỉ dư lại một con đường cuối cùng.

Tô Duệ quay mặt đi, nhìn Tô Văn đang lâm vào ngủ say, Tiểu Văn, em nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai tất cả đều sẽ tốt, tất cả đều sẽ tốt lên.

“Nhìn cô ấy, tôi đi ra ngoài một chút.”

Tô Duệ cúi người ở trên mặt Tô Văn hôn hôn, sau đó liền xoay người rời đi.

Hắc Long vương nhìn bóng dáng Tô Duệ, ở phía sau hắn tràn ngập huyết khí màu đỏ.....

Đồ Mi chi tử, người oán khí tận trời, bất quá lần này người thật là gặp được một đối thủ khó lường rồi, một đối thủ làm bốn vương cũng cảm thấy gan run, người nha vẫn là tự cầu nhiều phúc đi.....

Ở thời điểm Tô Duệ rời khỏi phòng, ở cùng tầng lầu vừa mới đi vào giấc ngủ, Trì Nhất Bộ đột nhiên mở hai mắt, con ngươi hiện lên một đạo tinh quang.

Ác long hiện, thiên hạ loạn.

Tất cả mọi người cho rằng lời tiên đoán này, làm hại thiên hạ chính là ác long kia, nhưng trên thực tế, theo như lời tiên đoán làm thiên hạ đại loạn, chính là người triệu hồi ra ác long kia.

“Ai.”

Trì Nhất Bộ ngồi ở trên giường thở dài thật sâu một hơi, thiên ác đến cùng, chúng có báo.

Đồ Mi, bà trầm luân vạn năm, làm con của bà luân hồi vạn năm, một đời này tất cả cũng tới lúc kết thúc...

Đêm, thâm trầm nguy hiểm.

Tựa như Trì Nhất Bộ nói, cái thành thị nhỏ này thật không yên ổn, bởi vì tòa thành này là lăng giếng của Mao Sơn, Mao Sơn linh khí tràn đầy, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có một chút linh khí tiết ra ngoài phiêu đảng ở trong thành thị, cho nên, nơi này tuy rằng là dưới chân núi Thượng Thanh phái, nhưng nơi này lại tụ tập vô số quỷ hồn, sinh linh, cùng với yêu vật.

Bọn họ đến vào ban đêm, rất ít hại người, tụ tập ở nơi này, cũng chỉ vì muốn ở nơi tràn đầy linh khí tu luyện mà thôi.

Nhiều năm qua, bọn họ cùng các đạo sĩ Thượng Thanh phái nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng mà, tất cả điều này tới nay cũng chỉ đến đó mà thôi, bởi vì, Tô Duệ tới.

Trong bóng đêm, Tô Duệ tìm được một chỗ hoang tàn vắng vẻ ở vùng ngoại ô, hắn lặng lẽ nín thở ngưng thần, chờ hắn lần nữa mở mắt, đôi mắt hắn

lưu động nhẹ nhàng huyết hồng.

Hương vị kì dị hướng về khắp nơi phiêu tán, đem tất cả linh hồn đứt quãng trong thành đều hấp dẫn đến. ....

Vô số linh hồn quay chung quanh Tô Duệ, bọn họ gào rống, toàn bộ linh hồn thể đều kích động run rẩy, Tô Duệ đứng ở tại chỗ không có động, hần lần nữa nhắm mắt lại, buông ra thần thức lắng lắng cảm ứng, thẳng đến khi cảm giác được đại đa số linh hồn thể ở toàn bộ thành thị tất cả đều vây lại đây, hần mới chậm rãi mở mắt.

Đây là một đôi đồng tử quý dị, một đồng tử mảnh liệt màu đỏ, một đồng tử khác lại là đen nhánh quý dị.

“A, ha ha.”

“Tô Duệ” đột nhiên thấp giọng cười lạnh.

“Một ngàn năm, lại đến thời kì ngàn năm rồi sao? Ta muốn nuốt các ngươi, nuốt hết các ngươi, nuốt hết tất cả.”

Sắc mặt hần dữ tợn gào rống, nhưng ngay sau đó, dị sắc dữ tợn lại đột nhiên rút đi.

“Ngươi đã vô dụng, rút trở về cho ta!”

Giọng nói Tô Duệ thực lạnh, giờ phút này, trên mặt hần thần sắc dữ tợn đã rút đi, chỉ còn lại hàn băng lạnh nhạt.

Đồ Mi chỉ từ: .....

Linh kiếm trong tay đã dần dần hiện hình, Tô Duệ lạnh mặt nhìn hồn thể đã tụ thành đàn bên người mình, không chút do dự ra tay ——

Giết chóc có thể giải quyết vấn đề, ở trong mắt Tô tướng quân chưa bao giờ là vấn đề.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 226: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (19)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Văn ngủ một giấc này thật lâu, từ khi cô biến thành hồn thể phiêu đảng trên thế giới này, cô còn chưa từng ngủ lâu như vậy.

Thật ra hồn thể trong tình huống bình thường sẽ không cảm giác được buồn ngủ, Tô Văn cũng biết hồn thể của mình đại khái đã xảy ra vấn đề, cũng may giữa trưa tỉnh lại, cả người cô lại tràn ngập lực lượng, thậm chí ở giữa trưa ánh nắng mặt trời gay gắt, linh lực trong cơ thể vẫn như cũ vô cùng tràn đầy.

Trên giường vẫn còn độ ẩm, hiển nhiên Tô Duệ cũng vừa dậy không bao lâu, Tô Văn từ phòng ngủ ra tới, liền nhìn thấy Tô Duệ đang ngồi trong phòng khách ăn cơm.

“Em dậy rồi, muốn ăn chút gì không?”

Nhìn thấy tinh thần Tô Văn không tồi, Tô Duệ nhìn không được hướng về phía cô cười cười.

“Anh ăn đi.”

Tuy rằng hiện tại Tô Văn ngưng thân thể giống với nhân loại bình thường, cũng có thể ăn uống tiêu tiêu, nhưng mà lúc này cô thật sự một chút cũng không cảm giác được đói.

Hắc Long vương một bên nghe Tô Duệ nói cũng mắt tròn trắng, em gái cậu, đêm qua cậu gần như đem tất cả quý hồn trong thành thị này đều chém cho vợ cậu ăn, cô ấy nếu còn có thể cảm giác được đói, vậy thì cô ấy tuyệt đối chính là đồ tham ăn đứng đầu tam giới, không gì sánh nổi ~

Ăn cơm xong, hai người liền xuống dưới lầu trả phòng tỉnh rồi đi, kết quả ở đại sảnh lầu một khác sạn, gặp lại Trì Nhất Bộ.

Trì Nhất Bộ thoạt nhìn bộ dáng cả đêm ngủ không ngon, nhìn thấy rõ hai quầng thâm mắt thật to.

“Các người muốn đi đâu vậy? Nói không chừng chúng ta tiện đường?”

Làm một người tự quen thuộc, Trì Nhất Bộ lần nữa nhích tới bên cạnh Tô Duệ và Tô Văn.

Đi nơi nào?

Tô Văn quay đầu nhìn Tô Duệ.

“Đi..... Bắc Hải đi.”

Tô Duệ nhẹ nhàng nói nhỏ, hải yêu sắp xuất thế, các yêu ma quỷ quái đều tụ tập ở phương bắc, nơi đó có vô số hồn thể chờ hấn đi chém giết.

Hơn nữa, hấn cũng cần phải tự tay giải quyết BUG của thế giới này.

Bắc Hải, là lựa chọn duy nhất.

“Thật là trùng hợp, hòa thượng tôi cũng phải đi Bắc Hải, duyên phận đây! Chúng ta một đường đồng hành có được không?”

Trì Nhất Bộ cười tủm tỉm nhìn Tô Duệ, ngữ khí lại rất chắc chắn.

“Cũng được.”

Tô Duệ không cự tuyệt, hấn cảm thấy Trì Nhất Bộ này quá mức thần bí, trên người ẩn dấu quá nhiều bí mật, cùng với việc để hấn đi loạn khắp nơi, còn không bằng để hấn luôn ngốc dưới mí mắt của mình, hơn nữa Tô Duệ luôn có cảm giác lực rất mạnh, hấn cảm giác được Trì Nhất Bộ đối với hấn và Tô Văn không có bất kì ác ý gì.

“Anh Trì, anh thoát nhìn rất tiêu tụy, tối hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

Ba người ra khỏi khách sạn, Tô Văn nhìn quảng thâm trên mắt Trì Nhất Bộ nhin không được hỏi một câu.

“Ách, cái này, tối hôm qua niệm hơn nửa đêm vắng sinh chú, ai.”

Nói tới đây, Trì Nhất Bộ theo bản năng liếc Tô Duệ một cái, sau đó lại thu hồi ánh mắt.

“Anh Trì thật là vất vả.”

Tô Văn hướng về phía hấn cười cười, sau đó thân mật dựa vào trên người Tô Duệ, môi lạnh băng gần sát vành tai hấn.

“Tối hôm qua, anh làm cái gì?”

“A.”

Tô Duệ cười cười, giờ tay ôm lấy bả vai Tô Văn: “Đừng nháo, có thời gian anh nói với em, ngoan.”

"Vâng."

Tô Văn gật gật đầu, lại vẫn thoải mái dựa vào ngực Tô Duệ.

Ở trước mặt hấn, cô nguyện ý thu hồi nanh vuốt sắc bén của mình, chỉ cần làm một cô gái nhỏ hạnh phúc là được rồi.

Thời điểm ba người rời khỏi Mao Sơn cũng là lái xe, đương nhiên lấy giá trị con người của Tô Duệ, tự nhiên là trực tiếp mua một chiếc xe mới, có bảo hiểm cùng biển số xe hay không không quan trọng, có thể chạy là được.

Ba người không có đi cao tốc, mà là đi quốc lộ, nhìn phong cảnh hai bên không ngừng lùi lại, Tô Văn theo bản năng sờ sờ tay của mình.

Ở chỗ tay phải của cô, còn mang theo cái lắc tay màu vàng kia.

“Lắc tay này.....”

Lúc này Trì Nhất Bộ ngồi ở ghế sau cũng thấy được lắc tay trên cổ tay Tô Văn: "Thứ này của cô thật đặc biệt, có thể cho tôi nhìn một chút không?"

Tô Văn hướng về phía Trì Nhất Bộ vẫy vẫy tay: “Tôi thử qua rất nhiều lần, lắc tay này căn bản tháo xuống không được, anh Trì, anh biết thứ này?”

“Không, không biết.”

Trì Nhất Bộ thẹn thùng cười.

“Nguyên nhân chính là vì hòa thượng không biết, cho nên mới tò mò, thứ này, là ai cho cô?”

Đây, không hẳn là thuộc về thời đại này, thậm chí là đồ vật trong thế giới này.

“Một người bạn tặng tôi.”

Tô Văn ngữ khí thấp thấp, cô nghĩ tới lão quý, nghĩ đến chuyện xưa của hắn —— người kia, chưa từng chân chính cười qua.

Thấy Tô Văn không muốn nhiều lời, ánh mắt Trì Nhất Bộ chợt lóe, cười cười, lại đem toàn bộ thân mình mập mập đều dựa vào ghế, thật thoải mái, rõ ràng cuộc có thể ngủ một giấc thật ngon.

Hắc Long vương:.....

Người cái tên mập chết tiệt, một mình chiếm chỗ của hai người, người không thể cho bốn vương thêm một chút chỗ ngồi sao? Há?

Tô Duệ vẫn luôn nghiêm túc lái xe, nghe Tô Văn nói đến lai lịch của cái lắc tay kia, ánh mắt Tô Duệ cũng lóe lóe ——

Người kia, đưa cho cô?

Không hiểu sao Tô Duệ cảm giác thật sự không thoải mái.

Tháo không được là cái quý gì?

Một ngày nào đó, hắn nhất định phải đem cái đồ vật quý quái kia từ trên tay vợ tháo xuống. ....

Đương nhiên, hiện tại Tô Duệ biết mình tuyệt đối không thể đem chân tướng mọi chuyện nói cho Tô Văn, hắn thật sợ nếu nói lão quý chính là Từ Sách, chỉ sợ Tô Văn lập tức sẽ nổi bão.

Hiện tại, tình cảnh của bọn họ cũng đủ phức tạp rồi, Tô Duệ tự nhiên không có khả năng chủ động cảnh mệ để cảnh con.

Đường đi Bắc Hải xa xôi, cũng may Tô Duệ không nóng nảy, mỗi lần đi ngang qua một thành thị, hắn đều sẽ dừng lại nghỉ ngơi, ban ngày dẫn Tô Văn đi dạo khắp nơi, tối buổi tối, Tô Duệ liền lặng lẽ đi săn giết hồn thể.

Cứ như vậy, qua hơn nửa tháng, nơi bọn họ đi qua, tất cả hồn thể đều bị càn quét sạch sẽ, hiện tượng dị thường này cuối cùng cũng khiến cho người trong Huyền môn cảnh giác, tất cả mọi người đều ở trong tối tự phỏng đoán có phải người của tộc săn quý lại xuất hiện hay không? Bọn họ luôn lấy việc săn quý hồn mà sống, là một chủng tộc vô cùng đặc thù.

Sau đó theo rất nhiều người điều tra, mọi người cũng phát hiện một ít dấu vết để lại, cuối cùng manh mối có được đều chỉ hướng hai người ——

Mã Việt, còn có Trì Nhất Bộ.

Hai người một đường đồng hành, ở trên đường cũng không có cố ý che dấu thân phận, đặc biệt là Tô Duệ mỗi một chỗ đi đến còn sẽ bốn phía tiêu tiền mua cho Tô Văn rất nhiều thứ tốt cùng vật kỷ niệm.

Dấu vết một đường này của bọn họ cư nhiên cùng dấu vết những linh thể biến mất kia là hoàn toàn ăn khớp.

Trì Nhất Bộ có tiếng đại thiện nhân, tự nhiên không người nào hoài nghi hắn, mà Mã Việt hiện giờ tự nhiên thành người hiếm khi số một.

Đương nhiên, làm một người đuổi ma, đuổi quý thật ra không có gì đáng trách, chỉ là nhiều quý như vậy cùng một thủ đoạn giết chóc, vẫn làm người ta cảm thấy vô cùng quý dị.

Mã Việt vì sao phải phát rồ bốn phía săn giết hồn thể như vậy?

Thời điểm mọi người ở đây đều trong lòng tràn đầy nghi hoặc, từ Thượng Thanh phái đột nhiên truyền ra một tin tức kinh người ——

Mã Việt hắn, thế mà cùng một con nữ quý ở bên nhau!

Nghe đồn, con nữ quý này tu luyện ngàn năm, pháp thuật cao thâm, cô ta mê hoặc Mã Việt, để hắn trợ giúp mình săn giết những hồn thể khác, lấy đó để tăng cường tu vi của mình. ..

Nữ quý:.....

Mọi người liên bưng tỉnh, căn cứ tin tức bọn họ có được, ở bên cạnh Mã Việt và Trì Nhất Bộ không phải vẫn luôn có một thiếu nữ đi theo sao?

Huyền môn hiện đại, pháp thuật điển tịch cùng với pháp bảo thần thông đại đa số đều đã thất truyền, đã không có môn phái nào còn truyền tống phù, cũng không có thông tin thạch ngàn dặm.

Cũng may, hiện tại khoa học kỹ thuật phát đạt, mọi người có thể gọi điện thoại.

Thời điểm Trì Nhất Bộ ở trên xe mơ màng liền nhận được điện thoại của một vị bạn già, sau khi từ chỗ bạn già nghe được tin đồn, cả người Trì Nhất Bộ lập tức lên tinh thần.

“Sao? Mã Việt? Tôi cùng hắn ở bên nhau? Nữ quý? Ở đâu có nữ quý? Thật là hồ ngôn loạn ngữ.”

Tắt điện thoại, Trì Nhất Bộ khó có được sắc mặt âm trầm xuống.

“Làm sao vậy?”

Thật ra Tô Văn đã sớm nghe rõ nội dung bên trong điện thoại của họ, nhưng cô vẫn nhìn không được hỏi một câu.

“Không có gì.”

Trì Nhất Bộ vừa nhấc đầu, trên mặt tròn tròn lại treo lên chiều bài then thùng tươi cười.

“Chân Chân này, cô ở Thượng Thanh phái, có phải đã đắc tội với người nào hay không?”

Đắc tội với người nào?

Tô Văn nhú mày, cô không có đắc tội Tuân Nhiên Đồ, nhưng mà Tuân Nhiên Đồ hình như vẫn luôn muốn giết cô.

Nhưng, thân phận của mình đã có lão quý đưa nguy Tiên Khí yểm hộ, dựa theo đạo lý mà nói là không thể bị Tuân Nhiên Đồ phát hiện, trừ khi là.....

“Là Tô Chân Chân.”

Trong giọng nói Tô Duệ mang theo một tia sát khí.

Chỉ có Tô Chân Chân biết thân phận của Tô Văn, chỉ có cô ta!

~~~~~

Bởi.. Tô Chân Chân gởi đó.. Ghét nhất ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (20)

Edt: Mít

~~~~~

Trên đời này chưa bao giờ có tuyệt đối trắng cùng đen, thiện cùng ác, đại đa số người tốt trong mắt mọi người, hắn cũng sẽ làm chuyện xấu, mà kẻ ác trong mắt người khác, hắn cũng sẽ có một mặt mềm mại cùng thiện lương.

Tô Chân Chân vì cứu người mà chết, xuyên qua đến thế giới này, cô ta mang theo công đức mà đến, nhưng đây cũng không chứng minh rằng cô ta là một người tốt chịu quên mình vì người khác.

Chỉ có người đã chết qua một lần, mới biết được tồn tại là đáng quý cỡ nào, đặc biệt là những ngày tháng ở chung với Tuân Nhiên Đồ, Tô Chân Chân đã bị phong độ cùng tuấn nhã của nam chủ đại nhân thuyết phục, yêu hắn thật sâu.

Có người yêu, có ràng buộc, nội tâm cô ta liền bắt đầu sợ hãi, sợ hãi một ngày kia chính mình sẽ bị đánh hiện nguyên hình.

Nói cho cùng nơi này là một thế giới thuật sĩ, mà cô ta thật ra chỉ là một con cô hồn dã quỷ chiếm cứ thân thể của Tô Văn.....

Lo lắng như vậy, lo được lo mất như vậy, làm cả người Tô Chân Chân nháy mắt gầy ốm tiêu tụy xuống, mà Tuân Nhiên Đồ mỗi ngày đều cùng Tô Chân Chân ở bên nhau, tự nhiên nhạy bén cảm giác được cô ta có biến hóa, ở dưới sự lần lượt truy vấn của Tuân Nhiên Đồ, Tô Chân Chân rốt cuộc “Thẳng thắn”.

Cô ta tự nhiên sẽ không nói mình là cô hồn dã quỷ, cô ta cũng không có khả năng chủ động nói cho Tuân Nhiên Đồ biết đây là một thế giới trong quyền tiểu thuyết, mà thân phận hiện tại của mình chỉ là vai nữ phụ pháo hôi.

Cô ta nói cho Tuân Nhiên Đồ biết một câu chuyện khác ——

Câu chuyện này là màu đỏ tím tích: Tô Văn ấy à, thật ra có một em gái sinh đôi, nhưng cô bé còn chưa sinh ra liền thai chết trong bụng mẹ, bởi vì mình có thể chất toàn âm, linh hồn em gái vẫn luôn ngủ say trong thân thể của mình, thẳng đến không lâu trước đây, thân thể của mình đột nhiên xảy ra dị biến, linh hồn em gái đột nhiên xuất hiện.

Sau đó, sau đó chính là âm khí trong thân thể mình tiết ra ngoài, em gái cùng một con lão quỷ mang theo mình tới Mao Sơn, sau đó ở nửa đường gặp được Mã Việt.....

Ý đồ của Tô Chân Chân chỉ là muốn che lấp thân phận thật sự của mình, cô ta nói với chính mình, mình không phải cố ý gạt người, huống hồ Tô Văn hiện tại về không được thân thể của mình, cô ấy thật sự chỉ là một con quỷ, hơn nữa cô ấy còn cùng Mã Việt ở bên nhau, Mã Việt một nam nhân cường đại như vậy, nguyện ý bảo vệ cô ấy, cô ấy đã thật hạnh phúc rồi, cho nên cô ấy hẳn sẽ không muốn lấy lại thân thể của mình, hơn nữa cô ấy lại không thích Tuần Nhiên Đồ, hẳn cũng sẽ không đoạt Tuần đại ca với mình?

Không thể không nói, ý tưởng lừa mình dối người này của Tô Chân Chân còn khá tốt.

Chỉ là cô ta lại chỉ đứng ở lập trường của chính mình, chưa bao giờ vì người khác suy xét qua, biết được “Tô Chân Chân” khả nghi kia quả nhiên là một con quỷ, Tuần Nhiên Đồ lập tức sắc mặt đại biến.

Mình vì sao không nhìn ra chân thân của cô ta?

Chẳng lẽ tu vi cô ta đã cao đến như thế rồi sao?

Không thể không nói, lúc này Tuần Nhiên Đồ vô cùng khiếp sợ.

“Tuần sư huynh, chúng ta nhất định phải cứu Mã sư huynh!”

Đồng dạng biết được “Chân tướng” còn có Diệp Ngọc Kỳ, cái cô quan tâm lại là an toàn của Mã Việt: “Nữ quỷ kia, nhất định là nữ quỷ kia mê hoặc Mã sư huynh.”

Diệp Ngọc Kỳ nhớ Mã Việt có nói qua với mình là hẳn đã có người yêu, nhưng sau khi mình nói với cha, cha cũng đã liên hệ với người Mã gia, bên kia lại nói Mã Việt chưa từng có kết giao với bất kì cô gái nào.

Hơn nữa.....

Ngày đó Mã sư huynh rời đi, cả người thoát nhìn vô cùng tiêu tụy, đây rõ ràng là bị nữ quỷ hút dương khí mới có hiện tượng này!

“Đúng vậy, không thể để cô ta tiếp tục làm hại nhân gian.”

Tuần Nhiên Đồ nghe Diệp Ngọc Kỳ nói, không tự chủ được nghĩ đến một ngày bói toán kia của mình, chỉ kém một bước, ngày đó buổi tối mình nên động thủ giết cô ta.

“Tu vi của cô ta hẳn là rất mạnh, dọc theo đường đi lại hấp thu nhiều linh lực như vậy, chỉ sợ hiện tại anh căn bản không phải đối thủ của cô ta.”

Tuần Nhiên Đồ tự nhiên cũng rất muốn giết nữ quỷ, nhưng hẳn cũng sợ mình hiện tại lòng có dư mà lực không đủ.

“Tuần sư huynh, em giúp anh!”

Ánh mắt Diệp Ngọc Kỳ kiên định nhìn Tuần Nhiên Đồ.

“Em..... em biết một mật đạo có thể thông với Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, trong đại điện Vạn Phúc cung có pháp khí Tổ sư gia lưu lại, nhất định có thể trợ giúp anh giết chết nữ quỷ, cứu Mã sư huynh!”

Vì “Cứu” Mã Việt, Diệp Ngọc Kỳ cũng liều mạng.

Cái mật đạo kia là cô khi còn nhỏ trong lúc vô ý phát hiện, cô đã từng trộm đi theo cha mình vào bên trong cung điện, biết nơi đó bày một kiện pháp khí vô cùng lợi hại.

Nhưng mà pháp khí kia hình như sẽ tự động chọn chủ, không biết Tuần sư huynh có thể đủ thuận lợi bắt được nó hay không?

.....

Lúc này Tô Văn còn không biết nam chủ đại nhân cùng nữ chủ đại nhân đang vắt hết óc muốn “Diệt” mình, ba người bọn họ đã đi tới thành nhỏ kề bên Bắc Hải.

Lúc này, khoảng cách hải yêu xuất thế còn hơn một tháng, thành nhỏ cũng đã tụ tập không ít nhân sĩ Huyền môn.

Vì không muốn tạo ra phiền toái không cần thiết, Tri Nhất Bộ cùng hai người ở ngoài thành tách ra, mà Tô Duệ và Tô Văn cũng mang theo kính râm cùng mũ lưỡi trai, cải trang sau đó mới tiến vào nội thành.

Thành thị bận rộn, không trung màu xám, ở trong thành thị bận rộn rộn mọi người cũng không có phát hiện ở trên không trung trong thành đã có yêu khí tung hoành.....

Mấy ngày này tu dưỡng bổ sung, đã có thể làm cho hồn lực của Tô Văn một lần nữa ổn định xuống, cho nên hiện tại Tô Duệ cũng không cần tiếp tục bốn phía săn giết hồn thể để bổ sung linh lực cho cô.

Đã đến lúc đem BUG của thế giới này giải quyết rồi.

Tô Duệ ở trong phòng giảng kết giới tĩnh âm, hẳn đem chuyện mình biết về Đồ Mi chỉ từ tất cả đều nói cho Tô Văn.

Nghe ân oán tình thù vạn năm trước, Tô Văn cũng chỉ có thể bóp cổ tay thở dài, từ xưa một chữ tình, đều là hại người.

“Anh hiện tại có nắm chắc không?”

Đối với an nguy của Tô Duệ, Tô Văn vẫn hơi hơi có chút lo lắng, nói cho cùng Đồ Mi ở đây biến hóa yêu đến bây giờ đã là nhiều vạn năm

Pháp lực của bà ta rất cuộc cao thâm tới trình độ nào, Tô Văn và Tô Duệ đều không phán đoán được.

“Cho dù như thế nào, anh đều phải thử một lần, yên tâm đi, anh sẽ không hành động theo cảm tính.”

Tô Duệ đã nghĩ kỹ đối sách rồi, nếu hiện tại nhiều người tụ tập ở chỗ này, như vậy hẳn cũng không sót ruột ra tay, ở nguyên cốt truyện, những người ra tay trước ý đồ tranh đoạt “Bảo vật” ở đây biến tất cả đều có kết cục của pháo hôi, ngược lại là Tuân Nhiên Đô đuổi tới cuối cùng được chỗ tốt lớn nhất.

Lúc này đây, Tô Duệ cũng muốn chờ Tuân Nhiên Đô tới.

Tốt nhất, có thể mượn tay của hải yêu Đồ Mi giết hắn.....

Những ngày như vậy thoáng qua, ở một tháng sau, Tuân Nhiên Đô rốt cuộc mang theo Diệp Ngọc Kỳ cùng Tô Chân Chân bước lên thành phố này.

Người khác đều vì hải yêu kia cùng “Bảo tàng” dưới đáy biển mà đến, mà Tuân Nhiên Đô lúc này lại chỉ vì “Nữ quý” kia mà đến.....

Lúc này Tô Chân Chân so sánh với mấy tháng trước đã có biến hóa vô cùng lớn, cô ta hiện tại đã là nữ nhân của Tuân Nhiên Đô, mà được nguyên âm chi lực trong thân thể Tô Chân Chân, tu vi của Tuân Nhiên Đô càng thêm tăng tiến, dọc theo đường đi, Tuân Nhiên Đô chém giết không ít quý quái thanh danh đại chấn, hơn nữa có Tô Chân Chân biết rõ cốt truyện, Tuân Nhiên Đô không chút cố sức nào tìm được cha mẹ ruột của mình, còn có anh trai cùng em gái.

Gia đình Tuân gia đối với con trai mất tích mà tìm lại được của mình tự nhiên thực thích, đối với con dâu Tô Chân Chân xinh đẹp lại biết ăn nói cũng đặc biệt vừa lòng.

Tóm lại, nam chủ đại nhân một bên thăng cấp đánh quái một bên ôm mỹ nhân, cuộc sống gia đình tự nhiên vô cùng thích ý.

Chỉ là, mỗi lần nửa đêm bừng tỉnh, Tuân Nhiên Đô vẫn sẽ trong lúc vô tình nhớ tới một ngày kia của mình, đoán trước thấy đầy trời huyết quang.

Tâm hắn, vẫn ần ần bất an——

Nhất định

Lúc này đây nhất định phải giết cô ta!

Chính là mang tâm tình như vậy, Tuân Nhiên Đô dọc theo đường đi càng thêm khắc khổ tu luyện, điên cuồng tăng lên tu vi của mình bộ dáng hẩn vất vả nghiêm túc như vậy, Diệp Ngọc Kỳ nhìn cũng có chút đau lòng.

Nếu không phải trong lòng cô đã có Mã sư huynh, Diệp Ngọc Kỳ cảm thấy nam nhân giống như Tuân Nhiên Đô như vậy, tuyệt đối sẽ là một sự lựa chọn làm chồng không tồi.....

Mã sư huynh.

Nghĩ đến Mã Việt phong hoa tuyệt đại Mã Việt, trong lòng Diệp Ngọc Kỳ càng thêm ngũ vị tạp trần, Mã sư huynh tài giỏi như vậy, làm sao sẽ bị một con nữ quý mê hoặc chứ? Nhất định là nữ quý kia thừa dịp Mã sư huynh cùng Mạc Hàn đấu pháp mà tấn công, mới có thể mê hoặc tâm trí hắn.

Một ngày nào đó Mã sư huynh sẽ tỉnh táo lại, hẳn nhất định sẽ.

Nghĩ như vậy, Diệp Ngọc Kỳ lại không tự chủ được cầm chặt chiếc túi trong tay.

Tuân sư huynh nói qua, có đồ vật như vậy, là có thể cứu Mã sư huynh.

Lúc này đây, nhất định phải làm cho nữ quý kia hồn phi phách tán ~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 228: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (21)

Edt: Mítt

Mặt biển Bắc Hải, liếc mắt một cái nhìn không đến cuối, khi ánh trăng lên cao, nước của Bắc Hải từng chút ở dưới ánh trăng biển thành màu đỏ quý dị.

Bắc Hải biến sắc, hải yêu xuất thế.

Đêm nay, vô số thuật sĩ Huyền môn dừng mãnh đi vào bên bờ Bắc Hải, bọn họ đều là tới trăm hải yêu, tìm bảo tàng.

Truyền thuyết, hải yêu chiếm cứ ở chỗ sâu trong biển rộng, ai có thể giết chết bà ta, không chỉ có thể được yêu đan trong thân thể bà ta, còn có thể được chìa khóa bảo tàng trong mật thất dưới đáy biển của bà ta, nơi đó cất giữ bảo tàng ngàn năm trước, cho dù là pháp khí giá trị liên thành hay là thiên tài địa bảo dù ra giá cũng không có người bán, cái gì cần có đều có.....

Sóng biển màu đỏ, lao nhanh chụp phải đá ngầm bên bờ biển, là ai, ở biển sâu thâm tình kêu gọi ——

Trở về đi, trở về đi, con trai của ta.

Ta đã chờ đợi con ngàn năm.....

Tiếng ca của hải yêu, mê loạn nhân tâm, đã có rất nhiều thuật sĩ tu vi nông cạn bị lạc ở bên trong âm thanh của hải yêu, cho dù là thân thể hay là linh hồn đều bị cuốn vào Bắc Hải, đời đời kiếp kiếp, không được siêu thoát.....

Trở về đi, trở về đi.

Âm thanh kêu gọi làm lòng người giật mình, cho dù cách khoảng cách rất xa vẫn như cũ làm Tô Duệ cảm thấy ngực khó chịu.

Hồn phách của Đồ Mi chi tử ngủ say trong thân thể hắc đang ngo ngoe rục rịch.

Đây là hẹn ước ngàn năm.

Hắn chờ đợi lần hẹn hò này, cũng chờ đợi một ngàn năm, suốt một ngàn năm.....

Đôi mắt Tô Duệ dần dần biến sắc, cuối cùng tất cả đều hóa thành màu đỏ quý dị.

Thân ảnh hắc chợt lóe, cả người lập tức biến mất ở trong phòng.

Không xong!

Đồ Mi chi tử không chế thân thể hắc!

Hắc Long vương thần sắc đại biến, nôn nóng đi kéo ống quần của Tô Văn.

“Tôi thấy được.”

Tô Văn xách theo Hắc Long vương đuổi sát Tô Duệ ra cửa phòng, ở trên đường đi hướng bờ biển, cô còn thuận tiện gọi cho Trì Nhất Bộ một cuộc điện thoại.....

Dưới ánh trăng, xác trôi nổi một mảnh trên Bắc Hải, đỏ tươi yêu dị.

Vô số thuật sĩ còn ở trên mặt biển đau khổ giãy giụa, đáng tiếc kết cục của bọn họ đã sớm được chú định.

"Con đã đến rồi, con trai của ta."

Sóng lớn ngập trời đột nhiên từ trên mặt biển nhấc lên, sau khi sóng lớn qua đi, Bắc Hải màu đỏ tự động chia ra hai bên, một thân ảnh đỏ tươi, từ chỗ

sâu trong đáy biển, lượn lờ mà đến.

Bà ta mặc váy dài đỏ như máu, một đầu tóc dài cũng đỏ như máu, đến một đôi mắt kia cũng là đỏ kinh tâm động phách. (ma tóc đỏ chẳng =))))).)

Từ sau một khắc Tà Đế vứt bỏ bà ta kia, toàn bộ thể giới của bà ta đều biến thành màu đỏ, nhan sắc đỏ tươi, là máu trong tim của bà ta..

Hải yêu lẳng lặng đứng ở giữa biển rộng, cách Tô Duệ không xa.

“Con trai ta, nhanh lại đây, đến chỗ mẹ này.”

“Vâng.”

Thanh âm Đồ Mi chỉ từ có chút trống rỗng mà mờ mịt, ước định một ngàn năm, cũng bất quá chỉ là một cái ước định hãn phải chết.

Hắn không biết sống có gì vui chết có gì khổ?

Đang không ngừng luân hồi, hắn đã không có tư tưởng của chính mình, ý chí duy nhất chính là không ngừng lặp lại một cái ước định như vậy.

Nhìn chàng trai đang đi từng bước về phía mình, trên mặt hải yêu lộ ra một nụ cười ôn nhu đến cực điểm.

Bà ta chậm rãi vươn tay hướng về phía con trai mình.

Lúc này, Tô Duệ đã đi gần tới trước mắt bà ta.

Giống như mỗi lần trước, con ngươi đỏ tươi của hắn trống rỗng, hắn không tự chủ được cũng vươn tay mình, ở nháy mắt hai tay chạm nhau, khoe môi Tô Duệ đột nhiên nhếch lên một độ cung lãnh mị. —

Đột nhiên ngưng tụ linh kiếm không chút do dự đâm xuyên qua thân thể hải yêu.

“A!”

Bà ta thét chói tai, khắp biển rộng đều đang rít gào.

“Ngươi không phải hắn, ngươi đem con trai ta đi đâu rồi? Ngươi đem hắn đi đâu rồi?”

Hải yêu thét chói tai biến ảo thành một cây hoa đồ mi thân hình thật lớn, lúc này những đóa hoa đó đều bị nhuộm thành màu đỏ tươi yêu dị, ở trên mặt biển màu đỏ lay động vũ điệu.

“Con của bà hắn rất thống khổ, tôi giúp hắn giải thoát mà thôi.”

Tô Duệ lẳng lặng bay lên trên mặt biển, hắn cũng không muốn cùng hải yêu cứng đối cứng, nhưng Tuân Nhiên Đồ vẫn luôn không xuất hiện, Tô Duệ đã không thể lại tiếp tục chờ, chỉ có thể chủ động xuất kích.

“Ngươi mặt sát hắn? Ngươi dám mặt sát hồn hắn!”

Âm thanh thê lương mang theo tuyệt vọng không gì sánh kịp: “Ta muốn giết sạch các ngươi, giết sạch mọi người, để các ngươi chôn cùng hắn!”

Sóng biển cuộn động, hoa đồ mi trên mặt biển đột nhiên vươn vô số cành, cuốn thân thể những thuật sĩ chung quanh, đem bọn họ cuốn đến bên đóa hoa, từ nhụy hoa màu đỏ kia trường ra vô số răng nanh bén nhọn trong nháy mắt cắn, nhắm nuốt những thân thể thuật sĩ đó.

Máu tươi vẩy ra, trường hợp thảm không nỡ nhìn.

Lúc này Tô Duệ lần nữa điều khiển linh kiếm của mình, mặc niệm Mã gia đũa ma chú, bắt đầu không ngừng công kích bản thể hải yêu, đáng tiếc pháp lực của bà ta quá mức cao thâm, cho dù vừa mới bị Tô Duệ đánh lên một kiếm, nhưng vẫn đối với công kích của Tô Duệ thông dong né tránh.

Đồ Mi, bà ta đã hóa yêu vạn năm, bà ta không nên tồn tại thành yêu cường đại ở thế giới này, lấy linh lực của thế giới này, căn bản không thể tiêu diệt bà ta.

“Mã Việt!”

Mất thấy Tô Duệ một mình căn bản không phải đối thủ của hải yêu, Tô Văn nhện không được muốn tiến lên hỗ trợ.

“Nha đầu, cô đừng qua đó, sẽ làm hắn rối loạn.”

Tri Nhất Bộ nôn nóng chạy tới còn không kịp lau mồ hôi trên đỉnh đầu, liền lập tức ngồi xếp bằng ở biên bờ biển bắt đầu mặc niệm chú ngữ Phật môn, theo Phạn âm của hắn, toàn bộ mặt biển lại bắt đầu kịch liệt đong đưa.

“Xử hòa thượng, tìm chết!”

Phạm âm của Trì Nhất Bộ nhiễu loạn tâm cảnh hải yêu, đánh gãy thi pháp của bà ta, bà ta nhìn không được đuổi cảnh lá đến bờ biển muốn bắt lấy Trì Nhất Bộ đang tụng kinh.

Ở ngay lúc này, đáy lòng Tô Văn đột nhiên vang lên âm thanh của Trì Nhất Bộ: Nha đầu, mau! Đem phong hồn khóa ném ra, ném tới trên người bà ta, mau!

Phong hồn khóa!

Ánh mắt Tô Văn chợt lóe, không chút do dự liền đem phong hồn khóa lấy ra, cô một bên mặc niệm phong hồn chú, một bên đem phong hồn khóa trực tiếp ném tới trên cảnh hải yêu.

“Phong!”

Theo tiếng “Phong” kia, phong hồn khóa tản mát ra ánh sáng trắng lóa mắt, gắt gao tròng lên trên cảnh hải yêu.

“A!”

Cảnh hải yêu kịch liệt co rút lại, tiếng kêu của bà ta thê lương vô cùng.

Ở ngay lúc này, Tô Duệ rút cuộc lại chờ được cơ hội ——

Thần phù thiên lôi trận!

Đây là tuyệt học lợi hại nhất của Mã gia, cũng dễ dàng bị phản phệ nhất, thiên lôi trận pháp, uy lực vô biên.

Chỉ cần một kích này hoàn thành, hải yêu chắc chắn bị mình làm trọng thương!

Chỉ cần giải quyết bà ta, trật tự thế giới này liền một lần nữa khôi phục bình thường.

Bầu trời đêm đen nhánh bị từng đạo lôi quang chiếu sáng lên!

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng động thiên lôi, đình tai nhức óc.

“Đao hạ lưu nhân, không, lôi hạ lưu yêu. ....”

Trì Nhất Bộ ở bờ biển lúc này nhìn thấy Tô Duệ vậy mà đập nổi dìm thuyền tính sử dụng tuyệt học Mã gia hấn lập tức hét to một tiếng, không màng tất cả vọt lại đây.

Đáng tiếc, hấn vĩnh viễn đều muộn một bước như vậy.

“Ầm ầm ầm!”

Chín đạo thiên lôi trút xuống, tất cả đều đánh vào trên người hải yêu, lúc này bản thể bà ta bị phong hồn khóa khống chế, không thể sử dụng pháp thuật hộ thân, mất thấy, những cảnh lay động đó liền phải bị thiên lôi đánh xuống thành tro, ở ngay lúc này một thân ảnh mập mạp lại đột nhiên nhảy vào bên trong thiên lôi trận!

Trì Nhất Bộ!

Tô Văn và Tô Duệ đều kinh hãi, đáng tiếc trận pháp đã thành, căn bản không thể thu hồi.

Thiên lôi đánh vào trên người Trì Nhất Bộ, hấn đột nhiên hai mắt trợn trắng, cả người ngất đi, mà từ trong thân thể hấn lại hoảng hốt phiêu ra một hồn phách thuộc về người khác.

“Tà Đế. .... Người là. .... Tà Đế?”

Âm thanh hải yêu không ngừng run rẩy.

Linh hồn mơ hồ đó là một hồng y nam tử tuấn mỹ vô song.

“Đồ Mì, ta tìm nàng đã lâu.”

Âm thanh Tà Đế trầm thấp mà khàn khàn, có một số người, luôn đợi sau khi mất đi, mới có thể biết nàng đối với người rút cuộc có ý nghĩa như thế nào.

Tà Đế cả đời giết chóc vô số, hấn biết mình có một ngày sẽ chết ở trên chiến trường, xuống địa ngục, nhưng hấn không cam lòng.

Bởi vì, hắn đánh mất người yêu của mình.

Hắn muốn tìm nàng.

Cho nên hồn hắn phiêu đảng tại thế gian này, thật lâu không chịu rời đi.

Mà bởi vì hắn cả đời sát nghiệt quá nặng, hồn Tà Đế bị Thiên Đạo không cho phép tồn tại, hắn vì tìm kiếm Đồ Mi, đành phải đem hồn của mình sống nhờ trong thân thể người khác, cũng là ở lúc ấy, hắn quen biết Trì Nhất Bộ.

Không, khi đó Trì Nhất Bộ còn không gọi Trì Nhất Bộ.

Hắn là người lương thiện mười đời, là người lương thiện nhất thế gian.

Tà Đế một đời rồi lại một đời, vẫn luôn đi theo hắn, chính là vì tìm kiếm được hồn phách của Đồ Mi, sau đó, mang theo nàng cùng nhau rời khỏi thế giới này.

“Đồ Mi, ta tìm nàng đã lâu, thật sự đã lâu, nàng cùng ta về nhà đi, được không?”

“Về..... nhà?”

Nhà?

Là cái gì?

Khi lời quang tan đi, thân thể Đồ Mi dần dần biến thành bộ dáng ban đầu.

Phong hồn khóa, khóa lại yêu lực của bà ta, Tà Đế đánh thức linh hồn của bà ta.

Một thân bạch y phiêu phiêu, Đồ Mi đứng ở trên mặt biển lẳng lặng nhìn nam nhân trước mắt mình: “Tà Đế, ta trở về không được, ta trở về không được, ta giết..... Hắn, ta giết chúng ta.....”

“Không, hắn còn sống.”

Tà Đế đánh gãy Đồ Mi nói: “Trong thế giới này hắn bất quá chỉ là tàn hồn, Đồ Mi, nàng đã quên rồi sao? Chúng ta, không thuộc về thế giới này.”

Nàng ngủ say lâu lắm, đã quên mất rất nhiều chuyện vốn nên nhớ rõ.

Đúng vậy, bà ta không thuộc về thế gian này, đây không phải thế giới mà bà nên tồn tại, bà phải đi về, cùng Tà Đế..... Trở về.

~~~~~

Sắp có cảnh bạo lực máu me cường độ cao, yêu cầu quý dzị chuẩn bị tinh thần.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 229: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (22)

Edt: Mít

~~~~~

Đồ Mi cuối cùng vẫn là theo Tà Đế rời đi, thân ảnh hai người tiêu tán dần dần ở trên mặt biển Bắc Hải.

Trì Nhất Bộ chỉ là hôn mê, cả người cũng không có chịu thương tổn gì, ngược lại là Tô Duệ bởi vì mạnh mẽ thúc giục thần phù thiên lôi trận, cả người bị linh lực phản phệ, lúc này sắc mặt đặc biệt khó coi, khóe miệng còn mang theo ầm ầm vết máu.

Tô Văn bắt lấy tay Tô Duệ, muốn đem linh lực của mình đưa vào cho hắn, Tô Duệ lại hướng về phía Tô Văn vẫy vẫy tay.

“Anh không sao, điều tức một lát là được, em thử liên hệ tổng bộ xem BUG đã chữa trị xong chưa.”

“Vâng.”

Tô Văn nghe Tô Duệ nói, lập tức nhắm mắt lại tập trung tinh thần lực liên hệ tổng bộ, ở ngay lúc này, một âm thanh đột nhiên đánh gãy tinh thần lực đang truyền của Tô Văn.

“Tô tiểu thư, Mã sư huynh anh ấy làm sao vậy? Anh ấy không có việc gì chứ?”

Là Diệp Ngọc Kỳ.

Nữ chủ đại nhân vì sao đột nhiên đi tới nơi này?

Tô Văn không thể không mở mắt, thân ảnh yếu đuối của Diệp Ngọc Kỳ lập tức xuất hiện trước mặt cô.

“Mã sư huynh là bị linh lực phản phệ sao? Nơi này của tôi có thánh dược chữa thương của Thượng Thanh phái, Tô tiểu thư, cô giúp tôi cho anh ấy ăn chút đi!”

Tô Văn tự nhiên nhìn thấu được tâm tư của Diệp Ngọc Kỳ đối với Tô Duệ, biết cô ta sẽ không hại Tô Duệ, Tô Văn lúc này mới đứng dậy, chậm rãi đi đến bên cạnh Diệp Ngọc Kỳ: “Đem thuốc đưa cho tôi đi.”

“Ừ?”

Diệp Ngọc Kỳ nhìn Tô Duệ ngồi xếp bằng điều tức ở phía sau hai người lại nhìn nhìn gương mặt quen thuộc trước mặt này ——

Đây là một con nữ quỷ hại người, mình không thể mềm lòng.

Tay cô ta chậm rãi đưa vào trong ngực, sau đó ánh mắt chợt lóe, một lá bùa chú được cô ta nhanh tay móc ra ——

“Định!”

Diệp Ngọc Kỳ vốn định một lần định trụ Tô Văn, đáng tiếc vừa rồi nháy mắt ánh mắt cô ta biến đổi làm Tô Văn vẫn luôn duy trì cảnh giác lập tức lui nhanh ra phía sau hơn nửa dùng linh lực dựng nên một vòng bảo hộ, cả người cô đều bình an lui ra phía sau, cũng không có bị Diệp Ngọc Kỳ ám toán thành công.

Nhìn thấy mình thất thủ, vốn không có bất kì linh lực gì, Diệp Ngọc Kỳ tự nhiên cũng nhanh chóng lui về phía sau, lúc này Tuân Nhiên Đô đã thả người mà đến, nhìn thấy Tô Văn trước mặt trên người có linh lực di động, hần hơi nheo mắt.

“Cô quả nhiên là quỷ, đến tôi cũng bị cô lừa gạt.”

“A, lừa gạt anh làm sao chỉ là một mình tôi? Trách chỉ trách anh quá ngu xuẩn.”

Nghe Tuân Nhiên Đô nói, Tô Văn khinh thường cười, ánh mắt lãnh đạm nhìn nhìn Tô Chân Chân phía sau cách đó không xa.

Tô Chân Chân bị Tô Văn nhìn thoáng qua, lập tức chột dạ cúi đầu.

Ngu xuẩn?

Tuân Nhiên Đô cũng không có để ý tới lời nói thâm ý của Tô Văn, mắt thấy Mã Việt phía sau cô đã mờ mắt đứng dậy, vì tránh cho cảnh mẹ đẻ cảnh con, Tuân Nhiên Đô lập tức triệu hồi ra pháp bảo thượng cổ mình ở đó được ở trong Cửu Tiêu Vạn Phúc cung, luyện yêu hồ!

Là luyện yêu hồ!

Thời điểm nhìn thấy âm động tinh xảo cổ xưa trong tay Tuân Nhiên Đô, Hắc Long vương nhin không được dưới đáy lòng la hoảng lên: Tiểu Việt Việt, cái này thì vợ cậu chết chắc rồi, đó là Thần Khí luyện yêu hồ thượng cổ, có thể luyện hóa vạn vật thế gian!

Kẻ hèn một mặt hồn phách, nhập hồ tức diệt!

“Tuân Nhiên Đô, ngươi dám!”

Nghe Hắc Long vương nói, sắc mặt Tô Duệ lập tức khói mù dữ tợn lên.

Hắn tiến lên một bước đem Tô Văn bảo vệ ở phía sau mình: “Vợ, coi bỏ phong hồn chú của Hắc Long vương.”

“Được.”

Tô Văn lập tức vung tay đem phong hồn chú coi bỏ, sau đó “Ngao ô” một tiếng, Teddy nhỏ màu đen ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, mà Hắc Long một thân hắc y lại lần nữa tái hiện nhân thế.

Đờ mờ, ghen chết bốn vương!

Hắc Long hoạt động một chút tay chân của mình nhìn nhìn Tuân Nhiên Đô một thân chính khí, lại nhìn nhìn Tô Duệ đã có hắc khí tràn ra bên ngoài.

Cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn đứng ở phía sau Tô Duệ: “Tiểu Việt Việt, tình thế không ổn, cậu tới yểm hộ, tôi mang theo cậu và vợ cậu trốn trước, cậu thấy thế nào?”

“Hôm nay các người ai cũng không trốn thoát.”

Ở ngay lúc này lấy Diệp Tử An cầm đầu Thượng Thanh phái cùng với một chúng người Huyền môn tất cả đều xông tới.

“Mã sư diệt, cậu bị yêu nữ mê hoặc, cậu nhanh tỉnh lại, quay đầu là bờ!”

Diệp Tử An nhìn Tô Duệ nói lời thăm thía.

Xem ra hôm nay bọn họ là có chuẩn bị mà đến!

Lúc này đứng ở phía sau Tô Duệ, Tô Văn đã liên hệ tới tổng bộ, sau khi xác định nhiệm vụ, lại còn cần một đoạn thời gian truyền tống.

Cô không biết mình có thể nhịn qua khoảng thời gian này hay không, nhưng là.....

“Mã Việt, anh đi đi, chúng ta nhân quý thù đồ, chung quy..... Không thể ở bên nhau.”

Tô Văn đột nhiên lên tiếng, ngữ khí đặc biệt trầm thấp.

Cho dù cô không đợi được đến lúc ấy, cô cùng lắm thì chính là chết ở thế giới này, linh hồn chịu chút tổn thương mà thôi.

Cô không thể để Tô Duệ bởi vậy mà làm trái với quy tắc tổng bộ, trái với quy tắc trừng phạt thật sự quá mức nghiêm trọng.

Cái nào nặng cái nào nhẹ, Tô Văn tin tưởng Tô Duệ có thể hiểu rõ.

Thật ra, Tô Duệ làm sao không rõ chứ?

Cách làm của Tô Văn là đúng, cô vĩnh viễn lý trí như vậy, nhưng..... Hắn làm không được!

Hắn sao có thể trở mặt nhìn người khác ở trước mặt mình tổn thương cô?

Đây, tuyệt đối không thể.

“Ng oan, em lui ra phía sau.”

Tô Duệ cười cười, lúc này một đôi đồng tử của hắn đã nhiễm máu tươi, bắt đồng với màu đỏ của Đồ Mi chi tử, mắt đỏ của Tô Duệ lộ ra khí thế vô tận giết chóc cùng đáng về độc ác.

Hắn, từ thấy son biễn máu bò ra tới, làm sao sẽ sợ hãi những tên gọi là thuật sĩ trước mắt này.

Hơi thở hắc ám bắt đầu hướng về bốn phía lan tràn vô tận.

Cảm giác được nguy hiểm cực độ, Tuân Nhiên Đô lập tức ánh mắt ngưng lại, luyện yêu hồ trong tay đã ném ra ngoài.....

“Hắc Long, thượng thân tôi!”

Thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, Tô Duệ đột nhiên hô to một câu.

“Rống!”

Theo một tiếng rống ngâm rung trời, Hắc Long hóa thành bản thể thật lớn che trời tế nguyệt, ở nháy mắt cùng thân thể Tô Duệ hòa hợp nhất thể——

Răng rắc!

Vài đạo tia chớp xẹt qua không trung, sau từng trận sấm sét, là mưa rền gió dữ vô tận.

Long Vương yên lặng vạn năm, thực lực chân chính của hắn rốt cuộc như thế nào?

“Luyện yêu hồ? A.”

Bên trong bão tố, chàng trai tuấn mỹ có được một đầu tóc dài màu đen, nhẹ nhàng vẫy tay một cái, kia được phong làm thần vật luyện yêu hồ lập tức rơi vào lòng bàn tay hắn.

“Chân chính luyện yêu hồ bốn vương đều lấy uống rượu qua, đừng nói là một cái đồ dỏm như thế này!”

“Rắc.”

Theo một tiếng vang nhỏ, luyện yêu hồ được vạn chúng chờ mong thế nhưng trực tiếp bị tạo thành vài mảnh nhỏ.

Hắc Long vương: Thấy được chưa? Thấy được chưa? Đây mới là thực lực của bản vương, phạm nhân các ngươi, chỉ có quỳ lạy thần phục.

Tô Duệ:.....

“Ông cầm miệng cho tôi!”

Theo một tiếng quát lạnh, Tô Duệ một đầu tóc dài màu đen lại nhanh chóng khôi phục bộ dáng ban đầu.

Hắc Long vương:.....

Đề bản vương làm màu thêm một lát, cậu sẽ chết sao? Tiểu Việt Việt gì đó ghét nhất ~

“Hôm nay, tất cả các người đều phải chết.”

Tô Duệ rơi trên mặt đất, đưa lưng về phía Tô Văn, lần nữa ngưng tụ ra linh kiếm của mình, giờ phút này linh kiếm của hắn bị màu đỏ sát khí cùng màu đen ám khí không ngừng quấn quanh, phát ra hơi thở vô tận tử vong.

Tiểu Văn, anh đã từng thề với chính mình, tuyệt không cho phép bất kì kẻ nào thương tổn em, đặc biệt là ở trước mặt anh.

Không đem người trong thế giới này giết sạch, bạo ngược ở đáy lòng Tô Duệ căn bản không thể bình ổn được.

Lúc này, đông tố qua đi, ánh trăng trên bầu trời một mảnh huyết hồng.

Đây là.....

Ánh mắt Tuân Nhiên Đô ngậy ngẩn nhìn sát khí tận trời của Tô Duệ, hắn tại một khắc này rõ cuộc hiểu rõ, một ngày kia mình chứng kiến huyết sắc ngập trời, một ngày đại nhân quả thuật chỉ dẫn mình đi tìm người, không phải nữ quý kia, mà là Mã Việt trước mắt.

Cái gọi là số mệnh, chính là như thế sao?

Tô Văn ngơ ngẩn nhìn bóng dáng Tô Duệ, cô lần đầu tiên chủ động chặn đứt đường truyền của tổng bộ.

“Tiểu Văn ngoan, ta tới đón tỷ..... Về nhà!”

Đó là lần đầu tiên cô gặp được Tô Duệ, đó là câu đầu tiên Tô Duệ nói với cô.

Đó là, thời điểm ban đầu trong cuộc đời này bọn họ tương giao.

Tối tăm mi, thị huyết mắt. Tự cao tự đại, đáng vẻ khí thế độc ác ngập trời, là Tô tướng quân trong trí nhớ của cô.

“Tô Duệ.”

Cô không tự chủ được kêu ra tên của hắn

“Em ở bên cạnh anh.”

Em ở bên cạnh anh xem thế giới này hủy diệt, em ở bên cạnh anh trong thâm sơn biển máu giết chóc, em ở bên cạnh anh cùng nhau tiếp nhận trừng phạt của tổng bộ.....

Chúng ta đã từng tách ra, mà từ đây về sau chúng ta sẽ vĩnh viễn không chia lìa.

Đồ ngốc.

Tô Duệ nhẹ nhàng quay người lại, đem Tô Văn gắt gao ôm vào trong lòng ngực mình.

“Em, là Tô Văn! Là vợ anh sao lại có thể không lý trí như thế? Anh còn phải đợi em trở về..... Cứu anh.”

Nói xong, Tô Duệ cúi đầu hôn thật sâu lên môi Tô Văn, một tay khác ngưng tụ linh lực ở phía sau lưng Tô Văn nhẹ nhàng chưởng một cái, cô lập tức xiêu ở trong ngực hắn ——

Trường hợp máu me như thế này, vợ à em vẫn là không nên nhìn, em an tâm ngủ đi.

Đem Tô Văn đặt trên mặt đất, Tô Duệ nhẹ nhàng đá một chân lên người Trì Nhất Bộ vẫn luôn “Hôn mê”.

“Uy, đừng diễn nữa, giúp tôi nhìn cô ấy một chút, nếu không đến ông tôi cũng bám chung với bọn họ.”

Tri Nhất Bộ:.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 230: Thuật Sĩ Mạnh Nhất (xong)

Edt: Mít

~~~~~

Đêm nay, Bắc Hải vẫn là đỏ.

Máu tươi của thuật sĩ đem một mặt biển kia nhuộm thành màu đỏ, mà đây, chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Hồn thể của Hắc Long vương đã từ trong thân thể Tô Duệ đi ra, hiện tại hắn cũng không dám dễ dàng gọi Tô Duệ là “Tiểu Việt Việt” nữa.

Đờ mờ, bốn vương sống trên vạn năm, chưa từng gặp qua nhân loại hung tàn như vậy!

Trình độ hung tàn quả thực làm người ta giận sôi.

Hắn không chỉ có tự tay giết chết những thuật sĩ đó, còn nô dịch linh hồn bọn họ, sai linh hồn bọn họ đi tàn sát toàn bộ phạm nhân trên thế giới.

Một cái thế giới đang tốt đẹp, trong một đêm trở thành địa ngục nhân gian...

Bao nhiêu người cửa nát nhà tan?

Quá nhiều hồn sống không bằng chết?

Không đủ, còn xa xa không đủ!

Thượng Thanh phái đã từng linh lực tràn đầy, hiện giờ đã trở thành một tòa núi chết, trên núi dưới núi, không có bất kì sinh vật gì tồn tại, hắn đến một con chim đang bay cũng không buông tha.

Hung tàn không có nhân tính như thế, Hắc Long vương chỉ phải cam bái hạ phong ——

Đờ mờ, thế giới nhân loại quá nguy hiểm, bốn vương vẫn là nên lăn trở về Long Uyên tu hành cho thật tốt đi ~

“Tuân Nhiên Đô, ngươi không phải rất thích bắt quý sao?”

Ở trong thành thị trống trải trên một mảnh máu me, Tô Duệ mỉm cười búng tay một cái, lập tức có mấy hồn phách run bần bật bay ra, bọn họ là người thân của Tuân Nhiên Đô.

Hiện giờ, bọn họ bắt quá chỉ là hồn thể bị tàn phá mà thôi.

Đương nhiên, bọn họ chết cũng không thảm bao nhiêu, Tô tướng quân người này ấy à, từ trước đến nay không thích tình tề tra tấn người khác, hắn giống nhau đều là một đao chặt đầu, hoặc là trực tiếp ngũ mã phanh thây.

Lăng trì cái loại chuyện phiên toái này, hắn không thích.

“Mã Việt, ngươi..... Ngươi cái tên súc sinh này!”

Lúc này Tuân Nhiên Đô còn sống, chỉ là linh lực toàn thân của hắn đều bị Tô Duệ phong bế, hiện giờ hắn chỉ là người thường tay không tác sát mà thôi.

“Ngươi có thể tận tình mắng, mắng tất cả những lời thô tục ngươi nghĩ ra, Tuân Nhiên Đô ngươi biết không? Ta sống rất lâu, ta đi qua rất nhiều thế giới, ta đã thấy rất nhiều người, ngươi, là người thứ nhất! Người thứ nhất dám ở trước mặt ta ra tay với nữ nhân của ta.”

Khi nói chuyện, mắt đỏ của Tô Duệ chợt lóe, trên mặt lộ ra ý cười thị huyết.

“Người vậy mà muốn cô ấy chết? Người muốn cô ấy chết, ta khiến cho toàn bộ sư môn, toàn bộ gia tộc, tất cả những người có quan hệ với người trên đời này, tất cả đều đi tìm chết!”

Khi nói chuyện, Tô Duệ đột nhiên từ trong lòng ngực móc ra một chồng phù chú, sau đó hất lại búng tay một cái, lập tức có một đám hồn phách thuật sĩ bị hất nô dịch tự động hợp thành một cái trận pháp, theo những phù chú đó thiêu đốt, quỷ hồn người nhà của Tuân Nhiên Đô bắt đầu thảm thiết thét chói tai, linh hồn bọn họ đều đang bị thiêu đốt, theo bọn họ bị thiêu đốt, có vô số linh hồn bị triệu hoán đến.

Đây, là Mã gia gọi linh chi thuật, đốt cháy linh hồn của người thân, triệu hoán những nhóm anh linh khác hồn mê dưới mặt đất. *(quá tàn nhẫn, tổ tiên người ta cũng không tha :((*)

Những hồn thể đó có một số đã ngủ yên trăm năm, lúc này đây lại bị triệu hoán lên, toàn bộ Tuân gia, người xuất hiện trên gia phả, hầu như đều xuất hiện ở nơi này.....

“Họa không kịp thể nhi, tội bất quá tam đại.”

Lúc này hai mắt Tuân Nhiên Đô đã đỏ như máu.

“Mã Việt, Tuân Nhiên Đô ta cả đời này đi theo sư phụ học nghệ nhập Huyền môn, chưa từng giết oan một con quỷ nào, ngày đó ta dùng bói toán chi thuật thấy tương lai xuất hiện huyết hồng, suy tính ra tận thế của nhân loại buông xuống, ta cũng là vì thiên hạ thương sinh, mới không thể không động thân mà ra. Ngay cả như vậy ở trong đêm hôm đó ta cũng không có giết Tô Chân Chân, ta cũng không lạm sát kẻ vô tội, có lẽ ngày đó ta thật sự tính sai, nhưng cô ta là quỷ người là người, người vì cô ta hủy diệt tất cả thế gian này, bức này tội lỗi người gánh vác nổi sao?”

“Tội lỗi? Tội gì mà ta gánh vác không nổi?”

Tô Duệ nghe Tuân Nhiên Đô nói, chỉ là về mặt trào phúng nhìn hần.

"Người được trời giao trọng trách, Tuân Nhiên Đô, người là vai chính được trời cao lựa chọn, đáng tiếc, người mệnh không tốt, thể nhưng để người gặp Tô Chân Chân, à không, cô ta nhất định nói với người cô ta là Tô Văn, cô ta làm sao xứng với cái tên này? Cô ta bất quá chỉ là cô hồn dã quỷ ở thế giới khác nhập loạn mà thôi."

Nói xong, Tô Duệ vung bàn tay lên, quỷ hồn Tô Chân Chân lập tức xuất hiện ở trước mặt hai người, mất đi thân thể Tô Văn, hồn thể của cô ta hiện ra chính là diện mạo vốn có.

Cô ta chỉ là một cô gái bình thường không thể bình thường hơn, tuổi thậm chí muốn lớn hơn Tuân Nhiên Đô một con giáp.

“Tại sao lại như vậy?”

Nhìn linh hồn hoàn toàn xa lạ, nhìn một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, Tuân Nhiên Đô tâm thần chấn động.

“Tô Chân Chân” mới là Tô Văn chân chính, mà thể từ “Tô Văn” của mình lại là Tô Chân Chân, cô hồn dã quỷ?

Cô ta chiếm cứ thân thể Tô Văn, lấy danh nghĩa của cô ấy lừa gạt mình.

“Vì sao, vì sao muốn gạt chúng ta?”

Lúc này, giống Tuân Nhiên Đô bị Tô Duệ lưu lại cuối cùng nữ chủ Diệp Ngọc Kỳ hai mắt chảy máu nhìn Tô Chân Chân.

Bọn họ đều bị cô ta lừa, cô ta nói Tô tiểu thư đi theo Mã sư huynh là nữ quỷ!

Nhưng, cô ta mới là cô hồn dã quỷ chân chính!.

Diệp Ngọc Kỳ cả đời này ghét cái ác như kẻ thù, tuy rằng đáy lòng cô vẫn luôn luyến mộ Mã sư huynh, nhưng cô cũng không nghĩ tới muốn chia rẽ người khác hoặc là cưỡng cầu cái gì, cô chỉ là nghe nói Tô tiểu thư kia là nữ quỷ, bản năng cảm thấy Mã sư huynh bị nữ quỷ mê hoặc, cô chỉ muốn cứu hần mà thôi.

Diệp Ngọc Kỳ chưa bao giờ nghĩ tới tất cả sẽ có kết cục như thế này.....

“Đêm nay vừa lúc huyết sắc, ta cho hai người nói chuyện xưa.”

Nhìn thấy huyết lệ của Diệp Ngọc Kỳ, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, cười nhẹ chậm rãi mở miệng.

“Câu chuyện này tên gọi là [thuật sĩ mạnh nhất] .....”

Tô Duệ dùng âm thanh lãnh khốc từ từ giảng lại nguyên cốt truyện, không chỉ là Diệp Ngọc Kỳ cùng Tuân Nhiên Đô, đến Tô Chân Chân cùng Hắc Long vương một bên cũng đều ngưng ngẩn cả người.

Tô Chân Chân thẳng đến giờ khắc này mới biết được, thì ra nắm giữ bàn tay vàng biết được cốt truyện không chỉ có một mình cô ta.

“Chính là như vậy.”

Giảng xong tất cả, Tô Duệ ngược mắt nhìn Tuân Nhiên Đô cùng Diệp Ngọc Kỳ.

“Biết vì sao đem hai người các ngươi lưu đến cuối cùng không? Bởi vì các ngươi là vai chính của thế giới này, hiện tại thế giới này đã sắp hủy diệt, chỉ cần hai người các ngươi chết đi, pháp tắc liền sẽ lập tức sụp đổ.”

“Huynh giết tôi đi, Mã sư huynh.”

Cha đã chết, đồng môn cũng đều đã chết, báo thù vô vọng Diệp Ngọc Kỳ gất gao nhắm hai mắt ——

Cái gì nữ chính?

Cô tình nguyện mình chỉ là một người bình thường, làm một thuật sĩ bình thường, có thể hàng yêu trừ ma.

Nếu làm chủ đại giới chính là phải trải qua rất nhiều trắc trở cùng suy sụp mà người khác không cần trải qua, cô tình nguyện mình cái gì cũng không biết là một người qua đường Giáp.

“Như cô mong muốn.”

Linh kiếm trong tay Tô Duệ vung lên lập tức đâm xuyên qua thân thể Diệp Ngọc Kỳ.

Trong không khí, mùi máu tươi càng đậm

“Tuân Nhiên Đô, chỉ còn lại ngươi, nhìn người khác từng người kêu rên chết đi, ngươi sợ không? A, đúng rồi, ngươi là nam chủ, ngươi là thuật sĩ mạnh nhất, ngươi nghị lực kinh người, ngươi làm sao sẽ sợ hãi?”

Tô Duệ giờ tay lấy ra chùy thủ ngự linh của mình ở trong lòng bàn tay xoay mấy cái.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Lúc này, Tuân Nhiên Đô đã sớm từ trong lời nói cùng thái độ của Tô Duệ suy đoán ra một ít manh mối.

“Ngươi không phải Mã Việt.”

“Đúng vậy, ta không phải Mã Việt.”

Tô Duệ gật gù đầu, hần giờ tay đem chân hỏa phù từ Mã gia có được tất cả đều bạc lửa, trước mắt lập tức xuất hiện một mảnh địa ngục chi hỏa.

Là linh hồn đều bị thiêu đốt.

“Nhiên Đô, cứu em! Cứu em!”

Hồn phách Tô Chân Chân ở trong nghiệp hỏa kia không ngừng giãy giụa, đau khổ cầu xin.

Mà Tuân Nhiên Đô vẫn chỉ nhìn chăm chăm Tô Duệ, con ngươi có hận ý khắc cốt铭心.

“Nói cho ta tên của ngươi, ta cho dù tan thành tro bụi cũng sẽ ở muôn đời sau tìm ngươi báo thù!”

“Ta tên. .... Tô Duệ.”

Chùy thủ của Tô Duệ dừng ở trên cánh tay của Tuân Nhiên Đô, vẽ ra một đạo vết máu

“Ngươi biết không, ta sợ nhất phiền toái, nhưng ta không ngại đem ngươi băm, thi, vụn, đoạn.”

“A, ha ha. ”

Nghe Tô Duệ nói, cảm giác được máu thịt trong thân thể bị hần cắt xuống từng khối từng khối, ánh mắt Tuân Nhiên Đô càng ngày càng lạnh.

“Ta, nhớ kỹ ngươi.”

“Ta không cần.”

Tô Duệ nhướng mày, cong thân mình nhìn Tuân Nhiên Đô.

“Ta biết, Trương ân sĩ đã dạy ngươi một loại bí thuật có thể giữ cho linh hồn ngươi bất diệt, nhưng... Ngươi hình như đã quên ta vừa mới nói qua, khi ngươi chết, vị diện này liền sụp đổ. Nó sẽ từ trong muôn vàn vị diện biến mất vô hình, cho dù ngươi lợi hại cỡ nào, linh hồn ngươi, tất cả đều chỉ có thể bị vùi lấp theo.”

Trừ khi.....

Trừ khi ngươi cũng có thể trở thành nhiệm vụ giả.

Đáng tiếc..... Ta sẽ không cho ngươi cơ hội này.

Nghe Tô Duệ nói, sắc mặt Tuân Nhiên Đô rất cuộc thay đổi, mà lúc này, nghiệp hỏa ngập trời kia đã sắp đốt cháy hết.

Linh hồn Tô Chân Chân đã thoi thóp: “Ta nguyên rửa ngươi, nguyên rửa ngươi cái đồ ma quỷ! Ngươi cùng Tô Văn sẽ không có kết cục tốt, các ngươi tất cả đều chết không được tử tế! Chết không được tử tế!”

Chết không được tử tế sao?

Ánh mắt Tô Duệ lạnh một chút, gợn tay một đạo linh lực liền xuyên qua hồn thể Tô Chân Chân, làm cô ta lập tức tan thành tro bụi ——

Hắn và Tô Văn cũng không phải là người tốt, bọn họ cũng đã sớm làm tốt chuẩn bị cái chết khó lường.

Chỉ là, thật đáng tiếc, tới hiện tại bọn họ vẫn còn tồn tại.

Đây, chẳng lẽ là cái gọi là người tốt không trường mệnh, tai họa sống ngàn năm?

Khi nghiệp hỏa tắt, khắp nơi đã không còn thấy một hồn thể.

Chủy thủ trong tay Tô Duệ tung bay, ở trên người Tuân Nhiên Đô lần lượt cắt xuống.

Cái gọi là bầm thây vạn đoạn, tuyệt đối là cái kỹ thuật sống.

“Thế giới này thật sự muốn sụp đổ, ta cảm giác được nó kêu rên.”

Hắc Long vương thở dài thật sâu một hơi, quay đầu nhìn Trì Nhất Bộ một bên vẫn luôn ngồi xếp bằng cùng cùng Tô Văn bên cạnh hắn vẫn đang hôn mê.

“Hòa thượng, bốn vương phải về Long Uyên, ông thì sao? Về Thiên giới của ông sao?”

Thiên giới.....

Trì Nhất Bộ chậm rãi mở mắt, hơi thở dài ——

Hủy diệt thế giới này rốt cuộc là Tô Duệ tàn bạo, hay là Tô Chân Chân tự cho mình là đúng, hay là vận mệnh?

Khi Tuân Nhiên Đô chảy hết giọt máu cuối cùng trong thân thể, toàn bộ thế giới đều đang lay động.

Hắc Long vương hóa thành một con cự long bay lên không mà đi, mà Trì Nhất Bộ cũng mặc niệm Phật hiệu, cả người hóa thành một mảnh kim quang biến mất vô hình.

Huyết sắc dưới bầu trời, chỉ có một mình Tô Duệ cô đơn đứng ở nơi đó, chủy thủ trong lòng bàn tay hắn vẫn còn đang không ngừng chảy máu.

“Phong!”

Ở ngay lúc này, phía sau hắn đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Tô Duệ vừa chuyển đầu, liền nhìn thấy Tô Văn không biết đã tỉnh lại từ khi nào, cô đang dùng linh lực của mình, đem hồn phách đang tán loạn của Tuân Nhiên Đô ở trong khắp khu vực đều phong ấn lại.

“Như vậy, cho dù hắn có thể chết mà sống lại, cũng chỉ có thể chìm đắm làm bạn với thế giới này.”

Tô Văn hướng về phía Tô Duệ nhàn nhạt nói, sau đó chậm rãi đi đến trước mặt hắn, găt gao cầm tay hắn: “Anh chờ em, em sẽ cứu anh.”

“Ừ.”

Tô Duệ gật gật đầu, khi toàn bộ thế giới sụp đổ, ý thức của hắn cũng lâm vào một mảnh hắc ám.....

~~~~~

End TG10...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 231: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (1)

Edt: Mít

Nhóm nhiệm vụ giả của Thời Không Thất Lạc phần lớn là đến từ tinh anh của các vị diện, trong đó cũng có ma đầu giết người không chớp mắt, vì để những nhiệm vụ giả này nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ, Thời Không Thất Lạc trừ bỏ khen thưởng vô cùng phong phú cho nhóm nhiệm vụ giả thì chính sách trừng phạt cũng vô cùng nghiêm khắc.

Một khi có nhiệm vụ giả vi phạm pháp tắc của Thời Không Thất Lạc, như vậy người đó sẽ bị phong bế ngũ cảm, thân thể bị giam trong ngục giam mất mát, mà linh hồn của người đó cũng phải bị lưu đày vào bên trong "tù vực" của Thời Không Thất Lạc, dựa theo việc phạm sai lầm nặng hay nhẹ, từ giám sát sử chấp hành trừng phạt, trừng phạt nhẹ nhất chính là mỗi ngày quét roi lên linh hồn của bạn, thẳng đến khi chín chín tám mươi một ngày mãi hình phạt được thả ra.

Mà nặng nhất, không có người nào biết đó là cái gì, bởi vì người chịu hình phạt nặng nhất, linh hồn của bọn họ đều vĩnh viễn lưu tại tù vực, không được siêu thoát.

Đương nhiên, nếu người có bạn bè sau khi xúc phạm pháp tắc của Thời Không Thất Lạc bị đưa vào tù vực, người đó có thể xin cứu viện.

Mỗi người đều có cơ hội như vậy.

Một khi người đó xin thành công, tổng bộ không gian sẽ tùy cơ mà phát một cái nhiệm vụ không có cốt truyện cho người đó, người đó sẽ không biết thể giới nhiệm vụ này có chủ tuyến là gì, thậm chí chính người đó sẽ là thân phận gì, còn có những kí ức từ trước của nguyên chủ, tất cả điều đó người đó đều sẽ không biết.

Người đó phải ở trong một mảnh mê mang, thăm dò một thế giới, hơn nữa phải ở trong khoảng thời gian quy định hoàn thành nhiệm vụ có thời hạn mà tổng bộ ban bố.

Trong tình huống bình thường, những thế giới nhiệm vụ này đều đặc biệt ít có lưu ý, vô cùng hung tàn hoặc là bạo lực, mà nhiệm vụ giả hoàn toàn không biết gì cả một khi lộ ra bất kì sơ hở hoặc là dấu vết gì, sẽ lập tức tạo nên một loạt phản ứng dây chuyền, làm cho nhiệm vụ thất bại.

Như vậy nếu nhiệm vụ thất bại, xin giả chẳng những cứu không được người mình muốn cứu, còn phải vì chính mình thất bại mà trả giá lượng tích phân nhiệm vụ kéch xù.....

Tô Văn từ khoang chấp hành tỉnh lại, hầu như là không có dừng lại giây nào liền chạy thẳng đến văn phòng của Diệp Hân, cũng may lúc này Diệp Hân cũng vừa làm xong nhiệm vụ, đang nghỉ ngơi.

“Diệp Hân.”

Vọt vào phòng Diệp Hân, đôi mắt Tô Văn đều đỏ rực.

“Giúp tôi xin, nhanh lên, tôi muốn xin nhiệm vụ cứu rỗi!”

“Cái, cái gì?”

Diệp Hân nghe Tô Văn nói lập tức ngây ngẩn cả người: “Nhiệm vụ cứu rỗi? Tô Văn, cô muốn cứu ai?”

Phải biết rằng nhiệm vụ cứu rỗi có điều kiện vô cùng hà khắc, hơn nữa sau khi thất bại trừng phạt rất nghiêm trọng, người bình thường nếu không phải vì người mà mình để ý nhất, sẽ không chủ động xin nhiệm vụ cứu rỗi.

“Cô đừng hỏi nhiều như vậy, tôi cầu xin cô, Diệp Hân, cô mau xin giúp tôi.”

Tô Văn không muốn lãng phí thêm một giây đồng hồ nào nữa, mỗi một giây kéo dài, Tô Duệ liền phải trải qua thêm một giây tra tấn.

Nhìn thấy bộ dáng Tô Văn nóng vội như thế, ánh mắt Diệp Hân chợt lóe, gật gật đầu.

“Tôi biết rồi, tôi lập tức xin giúp cô.”

Nói rồi, Diệp Hân liền mở máy truyền tin của mình chuyển đến nội tuyến tổng bộ.....

Lúc này tổng bộ trung tâm nhiệm vụ.

Một người đàn ông trung niên mặc một thân tây trang đang về mặt bất đắc dĩ nhìn Từ Sách trước mặt mình.

“Cậu mới từ vị diện hồng mắt kia thức tỉnh lại, hiện tại linh hồn của cậu vô cùng suy yếu, A Sách, tôi khuyên cậu tốt nhất không nên ở ngay lúc này xin nhiệm vụ cứu rỗi với tôi.”

“Tô Duệ là thuộc hạ của tôi, là tôi đem hắn mang đến tổng bộ, lúc này ông muốn tôi vứt bỏ hắn?”

Từ Sách nhìn người đàn ông trước mắt, ngữ khí hơi có chút lạnh.

“Các người sớm đã tập thành thói quen vứt bỏ đồng đội, nhưng tôi thì không thể.”

Nghe Từ Sách nói, thần sắc người đàn ông trung niên kia hơi đổi, hắn quả nhiên còn vì sự kiện kia mà canh cánh trong lòng, nhưng..... Có một số việc cũng không phải một mình hắn là có thể quyết định.

Hơn nữa.....

“Cậu làm như vậy thật là vì thuộc hạ của cậu, mà không phải vì người khác sao?”

Người đàn ông trung niên gất gao nhìn chằm chằm đôi mắt Từ Sách, ý đồ từ trên mặt hắn nhìn ra một tia cảm xúc hoảng loạn.

Nhưng cái gì cũng không có, Từ Sách vẫn giống như trước, trên gương mặt thanh nhã đạm nhiên không có bất kỳ cảm xúc dư thừa nào.

“Tôi tự nhiên là vì thuộc hạ của tôi, hắn là thành viên rất quan trọng trong bộ môn của chúng tôi. Chờ đến thời điểm thí luyện, tôi còn phải dùng hắn.”

Lại cẩn thận quan sát biểu tình của Từ Sách một chút, sau khi xác định hắn không phải đang nói dối, người đàn ông trung niên kia mới nhịn không được gật gật đầu.

“Được rồi, đi theo tôi. Tôi trực tiếp giúp cậu mở nhiệm vụ.”

Nói xong hai người xoay người đi vào phòng điều hành nhiệm vụ.

Nhưng trong lúc người đàn ông ở trên dụng cụ của mình đưa vào tên Tô Duệ lại được báo rằng ở vài phút trước, nhiệm vụ cứu rỗi người này đã được người khác xin thông qua, hơn nữa người xin hiện giờ đã tiến vào trong thế giới nhiệm vụ.

“Cô ấy tiến vào thế giới gì?”

Lúc này, ngữ khí Từ Sách hơi có chút nôn nóng, hắn từ trong lúc hôn mê tỉnh lại liền lập tức tới tổng bộ, không nghĩ tới vậy mà vẫn chậm hơn Tô Văn một bước?

“Tôi kiểm tra một chút, ai nha, cô ấy vận khí không tồi, thế mà chọn được nhiệm vụ cấp thấp nhất chính là cấp D nhưng ở mức độ khó, ừ, nhưng mà, thế giới này cũng thật là thú vị, đã từng có người thử qua, cuối cùng vẫn là thất bại.”

“Là cái gì? Tôi có thể hay không.....”

Từ Sách còn chưa nói xong, đã bị người đàn ông trung niên đánh gãy.

“Trạng thái hiện tại của cậu thật sự không thể tiếp tục tiến vào thế giới nhiệm vụ, tôi khuyên cậu tốt nhất bỏ qua cái ý niệm không thực tế này đi, bên trên cũng không có khả năng lần nữa để cậu xằng bậy.”

Nghe người đàn ông trung niên nói, lông mi Từ Sách run vài cái, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Được rồi, tôi đã biết, cuối cùng ông nên nói cho tôi biết cô ấy tiến vào thế giới gì đi chứ?”

“Ung dung ngoài vòng pháp luật.”

Người đàn ông trung niên nhẹ nhàng học ra bốn chữ.....

Lúc này thế giới nhiệm vụ ——

Nhiệm vụ giả Tô Văn thành công tiến vào thế giới nhiệm vụ cứu rỗi **【 ung dung ngoài vòng pháp luật 】**, lần này thời hạn nhiệm vụ là ba mươi ngày, mục tiêu nhiệm vụ: Sống sót.

Trong đầu, âm thanh hệ thống của tổng bộ dần dần rút đi, Tô Văn cũng chậm rãi mở hai mắt.

Nơi này là một phòng bệnh đơn, lúc này cô đang nằm trên giường bệnh.

Tô Văn chậm rãi ngồi dậy, đầu tiên cô rũ mắt nhìn nhìn quần áo trên người mình, là đồng phục bệnh viện màu lam, mà ở bên cạnh giường bệnh để một ít

trái cây cùng đồ bỏ, thậm chí còn chất đống rất nhiều phần quà nhỏ cùng những bức thư hỏi thăm.

Ngoài cửa sổ, lá cây bay bay, thực rõ ràng hiện tại là mùa thu, mình hiện tại là người bệnh? Hơn nữa hẳn là người có chút gia sản, còn là người bệnh có thân phận.

Tô Văn ngẩng đầu nhìn về phía trên giường bệnh, trên đó có thông tin cá nhân của mình ——

Phòng bệnh số 56.

Người bệnh: Hạ Vũ San.

Tuổi: 27 tuổi.

Thì ra mình tên Hạ Vũ San.

Tô Văn xoa xoa đầu, đầu rất đau, trên đầu còn quấn băng vải, cô nhìn không được tìm dép lê xuống giường, đi từng bước tới phòng vệ sinh, từ trong gương trong phòng vệ sinh, Tô Văn thấy được mặt của mình.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân sinh bệnh, lúc này làn da cô có chút bệnh trạng tái nhợt, một đôi mắt cũng trống rỗng vô thần, hiện vẻ tiều tụy. Tổng thể mà nói, ngũ quan của Hạ Vũ San xem như thanh tú, không phải cái loại ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là mỹ nữ, nhưng còn xem như dễ nhìn.

Tô Văn nhìn trong gương thấy trên trán có quần băng vải, sau đó cô lại theo bản năng nâng tay sờ sờ mặt, làn da thật lạnh.

Không biết thân thể này bị bệnh gì?

Thế giới nhiệm vụ này tên là 《 ung dung ngoài vòng pháp luật 》 từ cái tên phân tích được đây hẳn là một thế giới lấy phá án làm chủ tuyến nhiệm vụ đi?

Tô Văn một bên suy tư một bên xoay người, ở khoảnh khắc xoay người cô lập tức mở to hai mắt, kinh hô một tiếng.

“A!”

Cửa phòng vệ sinh không biết từ khi nào có một thân ảnh cao lớn đang đứng, người đàn ông hình dáng rõ ràng, mặt mày lẫm liệt.

Hắn vô thanh vô tức đứng ở nơi đó, một đôi mắt giống như chim ưng thâm trầm u ám dừng ở trên người Tô Văn.

“Hạ tiểu thư, tôi dọa đến cô sao?”

“Anh..... anh đi đường làm sao không có tiếng động!”

Tô Văn kinh hồn chưa định vỗ ngực mình, ánh mắt hồ nghi nhìn người đàn ông trước mắt.

Hình như là cảm giác được nghi hoặc của Tô Văn, người đàn ông kia cười từ trong túi áo của mình móc ra thẻ tên.

"Phản Kha đội hình cảnh, chúng ta đã gặp qua một lần, cô còn ấn tượng không?"

“Không, không có.”

Tô Văn vừa nói, một bên có chút thống khổ đỡ đầu mình.

“Đầu tôi rất đau, mấy ngày nay trí nhớ cũng không tốt, cảnh sát Phản anh ngồi đi.”

“Cô là ngôi sao ca nhạc lớn, Quý nhân nhiều việc nên nhanh quên là chuyện bình thường.”

Phản Kha hướng về phía Tô Văn cười cười, dáng đi thong dong theo cô trở về trước giường bệnh, nhìn thấy bên giường bệnh của cô để đầy quà tặng, hẳn nhìn không được cười cười.

“Fans của cô đối với thân thể cô thật quan tâm, cô phải nhanh khỏe lên!”

“Tôi..... Tôi cũng muốn vậy.”

Tô Văn cười khổ một tiếng: “Cảnh sát Phản, anh ngồi đi, nơi này của tôi cũng không có gì chiêu đãi anh, anh ăn trái cây đi!”

“Tôi mới vừa com nước xong, sau khi ăn xong không nên lập tức ăn trái cây.”

Phản Kha hướng về phía Tô Văn chớp chớp mắt.

“Chúng tôi làm hình cảnh không có chú ý ăn uống như người làm nghệ sĩ các cô, nhưng những kiến thức về sức khỏe thì vẫn hiểu.”

“Các người nên chú ý thân thể, toàn bộ an toàn của người dân trong thành thị còn phải dựa các người đây.”

Tô Văn nghe Phan Kha nói, cũng mỉm cười phụ họa một câu.

Nhìn thấy Tô Văn hình như cảm xúc không tồi, Phan Kha lập tức sắc mặt, thái độ nghiêm túc nói.

“Cô lần này xảy ra tai nạn xe cộ bước đầu phán định là hành vi cá nhân, án này hiện tại được đội hình cảnh của chúng tôi tiếp nhận.”

Tai nạn xe cộ, thì ra nguyên chủ là bởi vì tai nạn xe cộ nên mới vào bệnh viện?

Ánh mắt Tô Văn chợt lóe, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình không thể tin tưởng.

“Cảnh sát Phan, anh nói tai nạn xe cộ của tôi không phải ngoài ý muốn, là hành vi cá nhân? Là người nào làm? Hắn là muốn..... Giết tôi sao?”

Người nào làm?

Ánh mắt Phan Kha có chút yên lặng xuống.

“Chúng tôi cũng không có xác định được người hiềm nghi, nhưng mà.....”

Phan Kha đột nhiên thần sắc trịnh trọng, ngữ khí nặng nề nói nhỏ.

“Hạ tiểu thư, chuyện này liên quan đến an toàn sinh mệnh của cô, tôi hy vọng cô có thể nói thật với tôi, cô cùng..... Từ Từ Minh, có phải có phát triển qua quan hệ ngầm hay không?”

Từ Từ Minh lại là cái quỷ gì?

Mặt Tô Văn lộ vẻ khó xử, đôi tay theo bản năng nắm chặt một góc chăn.

“Chuyện này, đây là riêng tư của tôi, nếu không quan hệ tới vụ án, tôi có thể hay không.....”

“Chuyện này có quan hệ vô cùng chặt chẽ với vụ án!”

Ngữ khí Phan Kha nhanh đánh gãy lời nói Tô Văn.

“Tôi có trách nhiệm nói cho cô biết, cô bị một sát thủ liên hoàn theo dõi, tôi nghĩ cô hẳn cũng biết chuyện Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao mất tích, thật ra hai cô ấy đã bị ngộ hại, chuyện này chỉ là bị truyền thông tạm thời áp xuống mà thôi, Hạ Vũ San, nếu cô không phối hợp tốt với chúng tôi, cô..... Sẽ là người bị hại thứ ba!”

~~~~~

Thế giới này cũng rồi nào như TG2 dị đồ nha ~

Đọc xong xoắn não luôn..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 232: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (2)

Edt: Mít

~~~~~

“Cô..... Sẽ là người bị hại thứ ba!”

Phan Kha nói làm đầy lòng Tô Văn chấn động, cô lập tức nghĩ tới nhiệm vụ ở thế giới này —— tồn tại, ít nhất phải sống qua 30 ngày.

Đây là một thế giới án mạng liên hoàn, mà mình sẽ là người bị hại tiếp theo?

Tay Tô Văn lại lần nữa vô thức gắt gao nắm chặt chăn trên người, thật ra cô rất vui lòng phối hợp với cảnh sát Phan, biết gì nói hết không nỡ lời dấu diếm, đáng tiếc.....cô biết cái con khi á!

Cô đến mình là ai cũng vừa biết đến, còn Từ Từ Minh kia cùng với hai người bị hại, cô hẳn là đều quen biết, nhưng hiện tại đại não của cô trống rỗng. Cô cái gì cũng không biết, cô cũng không thể để bất kì kẻ nào biết.mình cái gì cũng không biết.

“Cảnh sát Phàn, tôi. Tôi muốn một mình yên tĩnh.”

Tô Văn cuối cùng vẫn là hít sâu một hơi, ánh mắt do dự nhìn Phàn Kha.

“Có thể để số điện thoại của anh lại cho tôi không? Tôi nghĩ kỹ rồi, sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Được.”

Phàn Kha từ quyển sổ tùy thân xé xuống một tờ giấy, ở mặt trên rồng bay phượng múa viết xuống tên của mình.

“Hạ tiểu thư, cô có thể tùy thời gọi điện thoại cho tôi, nhớ kỹ, là tùy thời.”

Cường điệu lặp lại một lần hai chữ “Tùy thời”, Phàn Kha lúc này mới chậm rãi đứng dậy.

“Tôi đi trước, cô nghỉ ngơi cho thật tốt đi, à đúng rồi, thật ra. Tôi cũng là fans của cô.”

Nói xong, hẳn hướng về phía Tô Văn cười cười, sau đó liền xoay người rời đi.

Nghe được tiếng đóng cửa phòng bệnh, xác định Phàn Kha đã đi rồi, Tô Văn lập tức bắt đầu ở bên trong ngăn tủ giường bệnh tìm kiếm, rất nhanh cô tìm được túi xách cùng di động thuộc về nguyên chủ.

Di động của Hạ Vũ San là kiểu smartphone dành cho phái nữ, giao diện mở khóa yêu cầu mặt mã hoặc là vân tay, Tô Văn dùng ngón tay mình thử thử, mở khóa vân tay là ngón út tay trái của cô.

Sau khi mở khóa, trên màn hình di động xuất hiện hình ảnh bóng dáng của một người đàn ông.

Đây là.

Tô Văn ngưng mắt, cô lập tức ở album trong di động tìm kiếm, album trừ hình tự chụp của Hạ Vũ San cùng một ít hình ảnh ở phòng ghi âm, cũng không có phát hiện thấy ảnh chụp người đàn ông nào khác.

Sau đó Tô Văn lại lật xem nhật kí tin nhắn của Hạ Vũ San, WeChat, bạn bè trên mạng còn có danh bạ trong di động của cô ấy.

Danh bạ trong di động người đầu tiên được đánh dấu quan trọng là là “Tăng tỷ”, cô ấy là người đại diện của Hạ Vũ San, mà người khác được ghi chú quan trọng lại chỉ là một cái dấu “*”.*”.

Đến tên cũng không có, có thể chính là Từ Từ Minh theo như lời Phàn Kha hay không?

Tô Văn đối diện với cái dấu * kia đến phát ngốc, di động của cô đột nhiên vang lên, nhìn thấy trên màn hình ảnh đại diện của Tăng tỷ lóe lóe, Tô Văn lập tức ấn xuống tiếp điện thoại.

“Tăng tỷ?”

“Vũ San.”

Giọng của Tăng tỷ là giọng nữ trung hơi khàn khàn.

“Chị hiện tại đang trên đường tới bệnh viện, em giữa trưa muốn ăn cái gì, chị mang cho em?”

“Tùy tiện đi. Em ăn uống không tốt lắm.”

“Được rồi, chị đây chọn mua.”

Tăng tỷ nói chuyện hay làm việc đều thuộc về sấm rền gió cuốn, thấy cô ấy treo điện thoại, Tô Văn hướng trên giường bệnh nhích lại gần, dùng network trên di động của mình ở công cụ tìm kiếm đưa vào ba chữ “Hạ Vũ San”, rất nhanh, bách khoa liền xuất hiện tư liệu kĩ càng tỉ mỉ về nữ ca sĩ Hạ Vũ San

Ba năm trước xuất đạo, Hạ Vũ San xem như là ca sĩ nữ lớn tuổi, nhưng cũng may giọng nói của cô đặc biệt nhẹ nhàng, người lớn lên cũng thanh tú, vừa xuất đạo đã được xưng là “Âm thanh của tự nhiên” “Tổ nhan Tiểu Thiên Hậu”.

Có thể nói Hạ Vũ San ở giới giải trí từ xuất đạo đến bây giờ gặp vận đồ vẫn luôn thuận buồm xuôi gió, không hề khúc chiết.

Đây là vận khí? Hay là. Có quy tắc ngầm gì không muốn người khác biết?

Tô Văn ngay sau đó lại đưa vào ba chữ “Từ Từ Minh”, kết quả bắn ra vô số điều về “Từ Từ Minh”, đương nhiên, dẫn người chú ý nhất vẫn là tư liệu cá nhân với một khuôn mặt vô cùng đẹp trai ——

Từ Từ Minh, đại công tử của tập đoàn Bách Xuyên, người thừa kế tài sản chục tỷ, nửa năm trước, chết vào tai nạn xe cộ.

Đã chết?

Tô Văn lại tìm tòi mấy tin tức, lúc này mới chậm rãi có chút manh mối, Từ Từ Minh là phú nhị đại, một phú nhị đại đẹp trai lắm tiền lại thích đầu tư vào giới giải trí.

Người đàn ông như vậy không biết có bao nhiêu nữ minh tinh phá đầu muốn nịnh bợ hắn, nhưng, Từ Từ Minh trong tình cảm có thói ở sạch.

Hắn ở giới giải trí lăn lộn lâu như vậy, lại chưa bao giờ cùng ai truyền qua tai tiếng, hơn nữa ở một lần chấp nhận truyền thông phỏng vấn, hắn từng công nhiên tỏ vẻ, mình tuyệt đối sẽ không sẽ cưới nữ minh tinh ở giới giải trí làm vợ, bởi vì hắn là một người đàn ông vô cùng truyền thống.

Từ Từ Minh.

Tô Văn đóng trang web, bình tĩnh nhìn bức ảnh nền trong điện thoại của mình, cái này chỉ lộ ra một bóng dáng đàn ông, là hắn sao?

.....

Không bao lâu, Tăng tỷ liền mang theo một hộp com vôi vàng đi tới phòng bệnh Tô Văn.

“Chị tới rồi?”

Tô Văn nhìn người phụ nữ trung niên kia vôi vàng, mỉm cười chào hỏi với chị ấy một tiếng.

“Ừ, có chút kẹt xe.”

Tăng tỷ đem hộp com mở ra, một bên đưa đĩa cho Tô Văn một bên nhẹ nhàng nói: “Em hôm nay cảm thấy thế nào? Bác sĩ có nói em chừng nào thì có thể xuất viện hay không?”

“Em muốn hôm nay xuất viện.”

Tô Văn trả lời một câu, kết quả nghe được lời nói của cô, Tăng tỷ một bên ngừng động tác: “Hôm nay?”

Chị ta nhú mày nhìn băng vải trên đầu Tô Văn.

“Album thu cũng không gấp, hơn nữa những hợp đồng quảng cáo khác chị cũng đã bàn bạc với người ta dời lại một tuần, Vũ San, chị biết. Biết trong lòng em khó chịu, nhưng em không thể đối xử với thân thể của mình như vậy, đã nửa năm, em. nên nghỉ ngơi một chút.”

Nửa năm?

Nghe Tăng tỷ nói, Tô Văn rũ con ngươi, đem biểu tình của mình giấu ở trong bóng tối: “Hôm nay có cảnh sát tới, hắn nói tai nạn xe cộ của em không phải ngoài ý muốn, là cố người. Có người muốn giết em.”

“Cái gì?”

Nghe Tô Văn nói, Tăng tỷ luôn luôn trầm ổn nhìn không được kinh hoàng đứng dậy.

“Chuyện này. chuyện này làm sao. Làm sao mới tốt?”

“Tăng tỷ?”

Cảm giác được Tăng tỷ hoảng loạn, Tô Văn nhìn không được ngẩng đầu thật sâu nhìn chị ta một cái: “Tăng tỷ, chị không sao chứ?”

“Không, chị không có việc gì.”

Tăng tỷ thu hồi cảm xúc hoảng loạn, bắt lấy tay Tô Văn bình tĩnh nhìn cô

“Nếu, đã có cảnh sát tìm tới cửa, như vậy em càng nên ở bệnh viện dưỡng thương cho thật tốt, Vũ San, gần đây trong vòng không yên ổn, em vẫn nên ở bệnh viện cho an toàn.”

Chuyện Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao lần lượt mất tích hiện tại đã bị nháo đến ồn ào huyên náo.

Người khác không biết liên hệ giữa hai người, nhưng Tăng tỷ biết!

Hai người đó đều giống với Hạ Vũ San, đều từng là bạn gái ngầm của. Từ Từ Minh!

Giới giải trí sâu như thế nào, Từ Từ Minh mặt ngoài một bộ quân tử nghiêm túc, trên thực tế còn không phải là hoa hoa công tử sao?

Nghe Tăng tỷ nói, Tô Văn do dự vẫn là gật gật đầu.

“Được rồi, em sẽ ở lại bệnh viện, nhưng mà, Tăng tỷ, nếu cảnh sát kia hỏi chuyện em cùng Từ Từ Minh, em.em nên trả lời hấn như thế nào?”

“Cái gì cũng đừng nói.”

Sắc mặt Tăng tỷ lập tức trở nên thực trịnh trọng.

“Em hiện tại đang ở thời kì bay lên, một khi em và hấn nhắc lên quan hệ, nhất định sẽ bị người ta nói em dựa vào hấn để leo lên, bị hấn chơi quy tắc ngầm, danh dự của em tuyệt đối sẽ bởi vậy mà xuống dốc không phanh! Cái vòng luẩn quẩn này chính là như vậy, đề cập đến đàn ông cùng phụ nữ, cái bọn họ nghĩ đến vĩnh viễn đều là trao đổi lợi ích, không có người nào tin tưởng các em là thật tình yêu nhau. Hơn nữa. Hấn đã chết nửa năm, chỉ cần em không thừa nhận, cảnh sát cũng sẽ không tại sự kiện này mà ép buộc em.”

“Vâng, em, em đã biết.”

Tô Văn gật gật đầu, thấy cô nghe lọt lời mình nói, Tăng tỷ lúc này mới yên tâm gật gật đầu.

“Em nhanh ăn cơm đi, lát nữa lạnh là không thể ăn.”

“Vâng.”

Tô Văn cúi đầu rầu rĩ ăn cơm, trong lòng lại sửa sang lại mạnh mẽ mà mình biết —

Tăng tỷ là người tốt, chị ta hấn là người hiểu rõ ràng nhất chuyện của Hạ Vũ San, hơn nữa hiện tại chị ta hình như đang sợ hãi cái gì?

Từ Từ Minh và Hạ Vũ San đã từng là người yêu, hơn nữa hình như tình cảm rất sâu, ít nhất, Hạ Vũ San đến bây giờ còn chưa thể quên hấn.

Mà Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao, Tô Văn cũng lên mạng tra qua, hai người là nữ diễn viên không quá nổi danh, các cô hấn là cũng cùng Từ Từ Minh có quan hệ.

Tất cả, hình như đều có liên quan đến Từ Từ Minh, nhưng hấn đã chết

Như vậy hiện tại vấn đề tới ——

Từ Từ Minh chết như thế nào? Thật là tai nạn xe ngoài ý muốn?

Người hạ độc thủ sau màn này lại cùng Từ Từ Minh có quan hệ gì, hấn vì sao muốn sẵn giết các cô gái có quan hệ với Từ Từ Minh?

Đáy lòng Tô Văn như một cuộn chỉ rối, nhưng cô biết mình hiện tại yêu cầu cấp thiết là phải bảo trì bình tĩnh, dưỡng khỏe thân thể.

Phá án bắt hung thủ là chức trách của cảnh sát, cô, chỉ cần sống sót cho tốt.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (3)

Edt: Mít

~~~~~

Sau khi Tăng tỷ rời đi, có hộ sĩ lại đây đổi thuốc cho Tô Văn, thuận tiện còn kêu cô ký tên ở vài chỗ.

Phòng bệnh chỉ còn lại có một mình Tô Văn, cô lại xem xét rất nhiều tư liệu về Hạ Vũ San, thuận tiện còn lật xem nhật kí của nguyên chủ cùng Weibo, hiện tại cô chính là Hạ Vũ San, cô không thể để lộ sơ hở của mình trước bất kì kẻ nào.

Bởi vì, chưa biết rõ thế giới này, nguy cơ không chỗ nào không có.

Tô Văn trải qua quá nhiều thế giới, tâm cảnh giác của cô rất mạnh, đặc biệt là ở trong thế giới như vậy, cạnh cô, không người nào có thể chân chính tin tưởng.

Nhớ tới tư liệu của mình, Tô Văn cảm thấy có chút đau đầu, cô nằm ở trên giường bệnh lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, chờ cô lần nữa tỉnh lại, trời đã tối rồi.

Phòng bệnh mở đèn, Tô Văn thuận tay đem di động ở đầu giường cầm lấy, lại phát hiện di động đã không còn pin.

Hả?

Cô nhú nhú mày, cuối cùng vẫn là ở trong túi xách tìm được đồ sạc, sau đó sạc pin cho di động.

Bởi vì là chàng vạng, trong hoa viên dưới lầu bệnh viện cũng không có mấy thân ảnh.

Tô Văn đứng ở phía trước cửa sổ, tay vịn bức màn, lẳng lặng ngóng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đột nhiên cô cảm thấy sau lưng mình lạnh lẽo, cái loại cảm giác bị người ta nhìn trộm này làm lòng tư của cô dựng đứng.

"Ai?"

Tô Văn đột nhiên xoay người, phòng bệnh trống tuếch, cửa phòng cũng đang đóng.

Không, không ở trong phòng, ở bên ngoài.

Cửa phòng bệnh có một khối cửa kính trong suốt, Tô Văn biết, vừa rồi có người đứng ở nơi đó nhìn mình, cái loại cảm giác này thật sự quá chân thật, tuyệt đối sẽ không sẽ phải do cô tưởng tượng.

Là ai?

Hung thủ?

Fans?

Cảnh sát?

Hay là..... hộ sĩ kiểm tra phòng?

Tô Văn lại dùng đôi tay chống cái trán của mình, đau quá, đầu lại bắt đầu ần ần đau, Tô Văn lập tức nghiêng ngả lao đảo chạy về đầu giường, ấn chuông trước giường bệnh.

Sau đó không bao lâu liền có bác sĩ trực ban mang theo bác sĩ thực tập lại đây kiểm tra.

Chờ kiểm tra kết thúc, lần nữa thay thuốc đã là 7 giờ rưỡi tối.

Lúc này, khu phòng bệnh thực an tĩnh, đặc biệt là loại phòng bệnh tư nhân cao cấp của Tô Văn, cả tầng lầu, đều an tĩnh muốn mạng.

"Tích tích, tích tích."

Ở thời điểm Tô Văn lại lần nữa mơ màng sắp ngủ, di động đang sạc cô đặt ở một bên đột nhiên vang lên.

Tô Văn mơ mơ màng màng lấy di động qua, trong nháy mắt nhìn thấy tên cuộc gọi đến, hai mắt cô bỗng dung tròn to.

Cái dấu * kia, không ngừng lập loè.

Tô Văn do dự, vẫn là ấn xuống tiếp điện thoại --

"Uy?"

Cô nhẹ gọi một tiếng, mà đầu kia điện thoại lại chỉ có tạp âm ồn ào, cho dù cách thật xa, cũng sẽ làm cho người ta cảm thấy thực chói tai.

"Uy?"

Tô Văn lại gọi một tiếng, tạp âm trong điện thoại lần này nhỏ rất nhiều, sau đó bên trong truyền đến tiếng hít thở của một người, đặc biệt dồn dập đặc biệt hỗn loạn.

"Hô..... Hô..... Hô..... Hô"

Âm thanh kia, làm Tô Văn sờn tóc gáy.

"Đồ, đồ."

Ở thời điểm cả người Tô Văn sững sờ, điện thoại đột nhiên bị cắt đứt, mà trong phòng tựa hồ còn tràn ngập tiếng hít thở vừa rồi kia, Tô Văn nghe được, đó là tiếng hít thở của một người đàn ông.

Là ai?

Tô Văn rút cục sặc di động, đem điện thoại nắm chặt ở trong lòng bàn tay, cô chần chờ trong khoảnh khắc, cuối cùng vẫn là đem điện thoại gọi lại --

"Thật xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi không tồn tại."

Di động truyền đến chính là âm thanh máy móc lạnh băng.

Không tồn tại.....

Di động trong lòng bàn tay trượt xuống giường, Tô Văn ôm chặt lấy thân thể của mình --

"Chi..... Chi"

Đèn điện phòng bệnh bắt đầu lập loè, chọt lóe chọt lóe, sau đó, Tô Văn nhìn thấy ánh đèn hành lang ngoài phòng bệnh cũng không ngừng lập loè, phảng phất giấy tiếp theo, toàn bộ thể giới liền lâm vào một mảnh hắc ám.

"Không cần, không cần."

Tô Văn hoảng loạn ở trên tủ đầu giường tìm tìm, khi cô tìm được tờ giấy Phàn Kha lưu lại, rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, luống cuống tay chân cầm lấy di động lập tức dựa theo dãy số trên đó gọi qua.

"Xin chào, tôi là Phàn Kha."

Điện thoại rất nhanh được bắt máy, bên trong truyền đến giọng nói trầm ổn hữu lực của Phàn Kha.

"Cảnh sát Phàn, tôi là Hạ Vũ San, tôi..... Tôi rất sợ hãi, anh có thể tới bệnh viện hay không, tôi....."

"Tôi lập tức đến đó, cô đừng cúp điện thoại."

Hình như là cảm giác được cảm xúc Tô Văn hoảng loạn, Phàn Kha nhin không được đem âm thanh ôn nhu lại.

"Tôi hiện tại cách bệnh viện của cô không xa, ừ, nếu không cô hát cho tôi nghe đi, tôi thật sự là fans của cô, rất thích cái bài 《 mùa hè trong mộng 》 của cô."

《 mùa hè trong mộng 》 là danh khúc của Hạ Vũ San, mà ca từ của bài hát này cũng do chính cô sáng tác.

Không thể không nói, Hạ Vũ San thật sự là một tài nữ âm nhạc, đáng tiếc, Tô Văn đối với âm nhạc là dốt đặc cán mai.

"Cảnh sát Phàn, tôi rất sợ, tôi..... Tôi hát không được."

Giọng nói Tô Văn không ngừng run rẩy: "Tôi cảm thấy có người đang nhìn chăm chăm tôi, thật là khủng khiếp, tôi..... Tôi thật sự rất sợ hãi."

Nói xong lời cuối cùng trong âm thanh của cô đã mang theo một tia khóc nức nở.

Nghe âm thanh của cô, đầu bên kia điện thoại trầm ngâm một chút, cách vài giây, bỗng nhiên có tiếng ca từ trong điện thoại bay ra --

Cho dù em đi rất xa, anh đều sẽ tại chỗ chờ em.

Chờ em ở mỗi một mùa hè.....

Đây là giọng hát của Phàn Kha, Tô Văn không nghĩ tới hẳn thật sự là fans của Hạ Vũ San, bài hát này dùng giọng nam trầm thấp gọi cảm hát ra, có một phen thâm tình khác --

Dưới cây ngô đồng, vĩnh viễn có em cười nói.

Thì ra, đó là mùa hè trong mộng.

Theo âm cuối cùng của ca khúc rơi xuống, đèn phòng bệnh vụt tắt, mà cửa phòng cũng trùng hợp tại một khắc này bị đẩy ra.

Trong bóng tối, thân ảnh Phàn Kha có vẻ vô cùng cao lớn.

"Đừng sợ, hệ thống cung cấp điện của bệnh viện xảy ra trục trặc mà thôi, lập tức sẽ tốt."

Hắn vừa vào cửa lập tức thấp giọng an ủi Tô Văn một câu, trong bóng đêm Phàn Kha thấy không rõ biểu tình Tô Văn, hắn nương theo ánh sáng di động đi từng bước đến trước giường bệnh, trên giường nhẹ nhàng ngồi xuống.

"Cảnh sát Phàn, tôi sẽ chết sao?"

Tô Văn đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm điềm nữ mang theo một tia tuyệt vọng lạnh lẽo.

"Không, sẽ không."

Phàn Kha lắc đầu, ở trong bóng tối giờ tay bắt được đôi tay Tô Văn.

"Tôi sẽ bảo vệ cô. Ừ, đây là chức trách của cảnh sát chúng tôi."

"Tôi muốn xuất viện, tôi cảm thấy bệnh viện này không an toàn."

Tô Văn không có rút tay bị Phàn Kha nắm ra, lúc này, cô hẳn là cần người khác cho mình cảm giác an toàn không phải sao?

"Đầu tôi rất đau, tôi cảm thấy thuốc tôi dùng có vấn đề."

Tô Văn tiếp tục nói, trong giọng nói tràn ngập hoài nghi cùng phủ định đối với tất cả.

"Thuốc?"

Nghe Tô Văn nói, ngữ khí Phàn Kha trầm xuống: "Cái này tôi sẽ giúp cô kiểm chứng, còn có chỗ nào khác khác đặc thù không?"

"Có người đang giám thị tôi, tôi nghi ngờ hắn thừa dịp tôi ngủ, từng vào phòng tôi, động qua di động của tôi."

Tô Văn rút tay khỏi tay Phàn Kha, đem di động của mình đưa tới trước mặt hắn.

"Buổi chiều tôi ngủ một giấc, ngủ đến đặc biệt trầm, chờ tôi tỉnh lại phát hiện di động của tôi hết pin, nhưng trước khi tôi ngủ nó vẫn còn ba vạch pin."

Di động nhất định bị người ta chạm qua, thậm chí..... Nói không chừng còn bị người ta động tay động chân, ví như nói trang bị thiết bị nghe trộm hoặc là cameras giám sát gì đó.

Tô Văn sẽ không đem tất cả nói ra, cô không thể ở trước mặt Phàn Kha biểu hiện mình quá ngu xuẩn, nhưng cũng không thể làm mình thoát nhìn quá thông minh.

Phàn Kha, cũng không phải một người đáng tin trăm phần trăm.

~~~~~

Ôi ta thấy TG này hấp dẫn quá. Nếu đăng luôn 1 lượt đầu có thú vị =)))) thôi thì cứ đều đều.. Áhihi

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 234: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (4)

Edt: Mít

~~~~~

Không bao lâu, đèn phòng bệnh lại lần nữa sáng lên, Tô Văn lúc này mới nhìn thấy Phàn Kha ở mép giường quần áo hỗn độn, rất rõ ràng thời điểm mình gọi điện thoại cho hắn, hắn đã ngủ.

"Cảnh sát Phàn, anh....."

"Ha ha."

Phàn Kha sửa sang lại áo sơ mi của mình một chút.

"Đề Hạ tiểu thư chê cười, gần đây tương đối bận rộn nghỉ ngơi không tốt, hôm nay tôi nghỉ phép, cho nên ngủ sớm một chút."

“Đó là tôi quấy rầy anh, thật là ngại quá.”

Tô Văn nghe Phan Kha nói, lập tức hướng về phía hắn lộ ra thần sắc xin lỗi.

“Không có gì quấy rầy cả, vì nhân dân phục vụ mà, huống chi còn là vì mỹ nữ phục vụ.”

Phan Kha sửa sang lại tốt quần áo của mình lập tức đứng dậy, biểu tình cũng khôi phục nghiêm túc ngay từ đầu.

“Đêm nay quá muộn, cô nếu muốn xuất viện, vẫn là nên đợi đến ngày mai gọi người tới đón cô, đêm nay tôi.....ừ, ở đây với cô, cô ngủ đi.”

“Nhưng mà anh.....”

“Không có gì, đây không phải có sô pha sao? Tôi có cái chỗ ngồi là có thể ngủ.”

Phan Kha hướng về phía Tô Văn sang sang cười: “Cô yên tâm nghỉ ngơi đi, có tôi ở đây không có việc gì.”

Thấy Phan Kha đã quyết định như vậy, Tô Văn chỉ phải gật gật đầu.

“Cảm ơn anh, cảnh sát Phan.”

“Kêu tôi Phan Kha là được.”

Phan Kha đi đến sô pha, tìm tư thế thoải mái liền nằm xuống: “Được rồi, ngủ đi.”

“Ừ.”

Có Phan Kha ở đây, Tô Văn tựa hồ rốt cuộc yên tâm lại, chỉ chốc lát sau, phòng bệnh liền vang lên tiếng hít thở đều đều của cô.

Phan Kha trên sô pha vẫn luôn duy trì một tư thế, chờ đến khi Tô Văn ngủ mùi, hẳn lúc này mới chậm rãi đứng dậy, ngồi ở trên sô pha nhìn chăm chú Tô Văn trên giường bệnh.

“Hạ Vũ San? Hạ tiểu thư?”

Hắn nhẹ gọi hai tiếng, thấy Tô Văn thật sự ngủ say, Phan Kha lúc này mới chậm rãi đứng dậy, đi đến trước giường bệnh giúp cô lôi kéo chăn, sau đó ánh mắt hắn liền dừng ở trên di động của cô.

Cô nói di động bị người ta động tay chân?

Thần sắc Phan Kha thực trịnh trọng, hắn ấn sáng di động, mặt mã khóa lập tức bắn ra tới.

Cần mặt mã? Phan Kha do dự mà đưa vào một chuỗi con số, di động lập tức giải khóa, lộ ra ảnh nền là một tấm ảnh chụp chỉ có bóng dáng kia.

Phan Kha nhìn bức ảnh kia, ánh mắt u ám.

Đầu ngón tay lướt nhanh ở trên di động của Tô Văn nửa ngày, tựa hồ không phát hiện cái gì dị thường, cuối cùng Phan Kha lại tay chân nhẹ nhàng đem điện thoại thả lại chỗ cũ, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Chờ đến khi cửa phòng được nhẹ nhàng đóng lại, Tô Văn trên giường bệnh lông mi run rẩy, nhưng không có mở mắt.

Một đêm không có việc gì.

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Tô Văn tỉnh lại, Phan Kha còn nằm ở trên sô pha ngủ ngon lành.

Tối hôm qua hắn đi ra ngoài, đại khái nửa giờ sau hắn đã trở lại.

Từ đầu đến cuối, Tô Văn đều nhắm mắt giả bộ ngủ, nhưng dưới đáy lòng cô hoài nghi đối với Phan Kha lại nhiều thêm một phần.....

Buổi sáng lại có bác sĩ tới kiểm tra phòng, Tô Văn phát hiện bác sĩ chủ trị của mình đã thay người, nhưng mà, cho dù như vậy cô cũng không muốn tiếp tục ở lại cái bệnh viện này nữa, nói cho cùng ở bệnh viện tin tức có được quá ít quá phiền diện.

Cùng bác sĩ giao tiếp một phen, sau đó, Tô Văn lại gọi điện thoại cho Tăng tỷ, thấy cô thái độ thực kiên quyết, Tăng tỷ trong điện thoại cũng chỉ đành chiều theo Tô Văn, hẹn giữa trưa lại đây đón cô xuất viện.

Thấy Tô Văn đem chuyện xuất viện đều chuẩn bị tốt, Phan Kha cả đêm cũng chưa ngủ ngon rốt cuộc ngáp một cái đứng dậy: “Hạ tiểu thư, không còn chuyện gì vậy tôi đi về trước.”

“Ừm, tối hôm qua cảm ơn anh, Phan Kha.”

Tô Văn ngồi ở trên giường bệnh hướng về phía Phần Kha cười cười: “Chờ tôi khỏe hẳn, tôi mời anh ăn cơm.”

“Được, giữ liên lạc”

Phần Kha hướng về phía Tô Văn vẫy vẫy tay, lúc này mới nhanh xoay người rời đi, sau khi hắn rời đi Tô Văn nhìn không được đi đến phía trước cửa sổ, lẳng lặng nhìn dưới lầu, không bao lâu thân ảnh Phần Kha liền xuất hiện ở dưới lầu, hắn một bên gọi điện thoại, một bên đi tới một chiếc xe việt dã màu đỏ.

Tô Văn vẫn luôn lẳng lặng nhìn, thẳng đến khi chiếc xe Land Rover màu đỏ kia biến mất ở trong tầm mắt, cô mới chậm rãi rũ mi mắt.

Nơi ở của Hạ Vũ San là một tiểu khu hoa viên vô cùng xa hoa.

Tầng tỷ giữa trưa mang theo tài xế từ cửa sau bệnh viện trực tiếp đón Tô Văn về nhà.

Đối với cái nhà này, Tô Văn xa lạ, ngược lại Tầng tỷ thoát nhìn càng giống chủ nhân của căn nhà này hơn, chị ấy giúp đỡ Tô Văn bận trước bận sau, thẳng đến khi nhìn thấy Tô Văn uống thuốc rồi ngủ ở trên giường, Tầng tỷ lúc này mới an tâm rời đi.

Chị ấy rời đi không lâu, Tô Văn liền tỉnh.

Phòng ngủ của Hạ Vũ San rất lớn, trong phòng đặt rất nhiều gấu bông mà các cô gái trẻ yêu thích, ánh mắt Tô Văn ở trên những gấu bông đó đảo qua, cuối cùng tầm mắt cô dừng ở trên bàn làm việc cách đó không xa, trên bàn sách hỗn độn bày một ít thư tịch, trong đó có một quyển sổ nhật kí thật dày khiến cho Tô Văn hứng thú.

Có lẽ là đối với nhà của mình thực yên tâm, sổ nhật kí của Hạ Vũ San không có khóa lại, đây là một quyển nhật kí da trâu được làm thủ công, vở không dày, lại viết tràn đầy.

Tô Văn nhìn ngày trang đầu tiên của sổ nhật ký là ngày tết Nguyên Đán, ngày bắt đầu là ngày 1 tháng 1, mà từ cuối cùng của sổ nhật ký lại là ngày 12 tháng 4, vừa lúc hơn sáu tháng trước.

Tô Văn đại khái lật lật xem nhật ký, Hạ Vũ San hình như là một người rất đơn thuần, nhật ký mỗi ngày cũng chỉ là ghi lại một ít chuyện hằng ngày của mình, ra bài hát mới gì, đi nơi nào, có linh cảm gì.

Bất quá bắt đầu từ cuối tháng 2, phong cách nhật kí của cô ấy đã xảy ra biến hóa, cô ấy hình như là.....

Đang yêu?

“Hắn rất thích nghe mình ca hát.”

“Hắn cười rộ lên đặc biệt đẹp.”

“Hắn nói muốn cùng mình vĩnh viễn ở bên nhau.”

Cái chữ “Hắn” này, bắt đầu xuất hiện thường xuyên ở trong nhật kí của Hạ Vũ San, thẳng đến trang ngày 12 tháng 4, đây là trang cuối cùng của quyển nhật kí này, trên chữ viết tựa hồ bị nước làm ướt qua, chữ màu lam đều mờ hồ, nhưng vẫn như cũ có thể nhìn ra chủ nhân nhật kí viết cái gì ——

“Bảo chí nói hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mình không tin, hắn nhất định lại nói giỡn với mình. Mình đi bệnh viện, thấy được hắn, hắn ngủ thật an tường, người nhà của hắn đều ở bên người hắn, nơi đó tụ tập rất nhiều phóng viên, mình không dám tới gần, chỉ có thể yên lặng nhìn, hắn, chỉ là ngủ thôi, có phải hay không?”

Ngày 12 tháng 4, đúng là ngày Từ Từ Minh xảy ra tai nạn xe cộ bỏ mình kia.

Xem ra cái từ “Hắn” xác thật là chỉ Từ Từ Minh.

Tô Văn buông nhật ký lại ở trên bàn sách tìm tìm, cuối cùng ở trong một ngăn kéo tìm được một quyển album, album đều là ảnh chụp chung của Hạ Vũ San cùng Từ Từ Minh.

Trên ảnh chụp Từ Từ Minh xác thật là cười đặc biệt sáng lạn mê người.

Tuy rằng không tận mắt gặp qua, nhưng nhìn hai người trên ảnh chụp trong mặt mày lộ ra ý cười, Tô Văn cảm giác được, hai người khi đó là vô cùng hạnh phúc.

Ở một tờ cuối album, kẹp một tấm hình nhẫn kim cương, mà mặt sau hình ảnh viết một hàng chữ nhỏ ——

Nắm lấy tay người, cùng nhau bạc đầu.

Đây là chữ viết của Hạ Vũ San, phía dưới để ngày là ngày 10 tháng 4.

Chẳng lẽ trước khi Từ Từ Minh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ đã tính toán kết hôn rồi sao?

Nếu Từ Từ Minh chết không phải ngoài ý muốn, mà là mưu sát, rốt cuộc là ai, muốn ngăn cản bọn họ ở bên nhau?

Nửa năm sau, người kia lại vì sao sẽ đột nhiên xuống tay với Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao?

Là.....kẻ ái mộ Từ Từ Minh?

Hay là..... fans bệnh hoạn của Hạ Vũ San?

Thực rõ ràng, người trước có khả năng rất lớn, Tô Văn tra qua tư liệu về Từ Từ Minh, biết hắn từng được xưng là “Ông chồng quốc dân”, có tài có mạo lại tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đàn ông giống hắn vừa nổi tiếng giàu có lại đẹp trai bị một ít cô gái điên cuồng mê luyện cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Đương nhiên, nếu hung thủ sau màn này là phụ nữ, Tô Văn còn cảm thấy dễ đối phó một chút, lỡ như... Là đàn ông thì sao?

Tô Văn nhìn không được rét lạnh một chút, bất quá ở giới giải trí, chuyện nam với nam cũng rất thường thấy.

Ở trong rất nhiều án tình sát, tỉ lệ hung thủ đồng tính là vô cùng cao, bởi vì bọn họ yêu càng thêm thâm trầm cùng điên cuồng.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (5)

Edt: Mít

~~~~~

Việc đầu tiên sau khi về tới nhà, Tô Văn đem toàn bộ phòng ở tỉ mỉ kiểm tra một lần, sau khi xác định mỗi một góc ngách đều thật an toàn, hơn nữa quen thuộc tất cả trong nhà, Tô Văn mới an tâm đi tắm.

Dòng nước ấm áp từ trên da thịt tái nhợt chảy xuôi xuống, Tô Văn nhìn hình xăm màu vàng trên cánh tay mình đến thất thần.

Đây là lác tay lão quý cho cô, tới thế giới này thế mà lại biến thành một hình xăm.

Vì sao.....

Đồ vật mà lão quý cho mình có thể đi theo mình trở lại Thời Không Thất Lạc, thậm chí, nó còn đi theo mình tiến vào trong những thế giới khác.

Lão quý hắn, rốt cuộc là..... Ai?

Lác tay này lại ẩn dấu bí mật gì đây?

Tô Văn nhắm mắt lại, cả người đều chìm xuống đáy bồn tắm——

Cô không thể nghĩ, cô không có thời gian mà miên man suy nghĩ, cô chỉ nghĩ muốn đem Tô Duệ cứu ra.

Tô Duệ, anh chờ em.

Anh nhất định phải chờ em, em có thể, em sẽ không làm anh thất vọng.....

Trong suốt buổi tối, Tô Văn đều ngủ không yên ổn, cảnh trong mơ cứ từng màn từng màn xuất hiện, ở một cảnh trong mơ cô thấy được Hạ Vũ San cùng Từ Từ Minh, còn nhìn thấy rất nhiều người cũng không quen thuộc lắm, tất cả mọi người vây quanh cô ấy, chúc mừng cô ấy.

Từ Từ Minh từ trong một bó hoa hồng to lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, mỉm cười đeo lên ngón tay của cô ấy, hắn nói.

“Vũ San, gả cho anh, em chính là toàn bộ mùa hè của anh.”

.....

Tô Văn đột nhiên từ trong mộng bừng tỉnh, không biết vì sao, trong lòng đau lợi hại.

Mùa hè.....

Mùa hè trong mộng, là danh khúc thành danh của Hạ Vũ San.

Vì sao lại nằm mộng như vậy?

“Thịch thịch thịch.”

Một trận tiếng đập cửa đánh gãy suy nghĩ của Tô Văn.

Tô Văn nhìn thời gian, đã là chín giờ mười lăm phút sáng, lúc này, chẳng lẽ là Tăng tỷ? Không đúng, Tăng tỷ có chìa khóa của chung cư này.

Tô Văn từ trên giường xuống, vội vàng thay quần áo, rửa mặt một phen.

Tiếng đập cửa vẫn luôn tiếp tục, rất có quy luật, lực độ cũng vừa đủ.

Tô Văn đứng ở cửa, nhin không được nhìn xuyên thấu qua mắt mèo nhìn nhìn bên ngoài, cô liếc mắt một cái nhìn thấy cảnh huy lóng lánh.

Là, cảnh sát?

Tô Văn sửa sửa tóc, lúc này mới nhẹ nhàng mở cửa.

“Cô là Hạ tiểu thư?”

Người đàn ông đi đầu mỉm cười với Tô Văn, sau đó móc ra chứng kiện của mình tự báo tên.

“Đội trưởng đội hình cảnh, Phàn Kha.”

“Phàn Kha?”

Tô Văn tròn to mắt nhìn người đàn ông xa lạ làn da hơi ngăm đen trước mắt này, dưới sự kinh ngạc, cô đột nhiên đoạt lấy chứng kiện của hắn, mặt trên rành mạch dán ảnh chụp của hắn, còn có cảnh hào.

Hai chữ “Phàn Kha” đoan chính khắc ở mặt trên.

“Phàn đội, đây.....”

Nữ cảnh sát ở một bên khó hiểu nhìn Tô Văn ngay sau đó lại về mặt nghi vấn nhìn đội trưởng nhà mình.

“Khụ khụ.”

Phàn Kha xấu hổ gãi gãi đầu: “Cái này, tôi không giống cảnh sát sao? Hạ tiểu thư cô.....”

“Anh là Phàn Kha, anh thật đúng là Phàn Kha? Vậy..... Phàn Kha kia là ai? Không, ý tôi là có một người nói với tôi hắn là Phàn Kha.”

Khi nói chuyện Tô Văn vội vàng chạy về phòng ngủ của mình lấy di động, ở trong điện thoại tìm được số điện thoại của “Cảnh sát Phàn”, trực tiếp gọi qua ——

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy.”

Tô Văn gắt gao nắm chặt di động, biểu tình trên mặt tràn đầy mờ mịt.

“Có người giả mạo tôi đến gặp cô, hắn nói với cô cái gì? Hạ tiểu thư, Hạ tiểu thư?”

Phàn Kha đi theo Tô Văn vào phòng ngủ, thấy cô còn đang ngẩn người, nhin không được giơ tay nhẹ nhàng chạm vào cánh tay cô.

“A.”

Tô Văn phục hồi lại tinh thần, bình tĩnh nhìn Phàn Kha: “Anh, thật sự là cảnh sát?”

“Cam đoan không giả.”

Phàn Kha thậm chí còn xốc xốc áo ngoài của mình, lộ ra còng tay cùng súng ở bên hông.

“Người kia đến bệnh viện tìm tôi, hắn nói..... Hắn nói hắn tên Phàn Kha, hắn thật sự rất giống cảnh sát.”

Đúng vậy, ấn tượng “Phàn Kha” cho Tô Văn thật sự rất giống hình cảnh, trên người hắn có một loại hương vị rất đặc thù chỉ có trên người hình cảnh mới

có, cho nên Tô Văn chưa từng hoài nghi “Phàn Kha” kia sẽ là hàng giả.

Rất giống cảnh sát?

Nghe Tô Văn nói, Phàn Kha nhú nhú mày.

“Chuyện này chúng tôi sẽ đi bệnh viện xác minh, Hạ tiểu thư, chúng tôi lần này tới là hy vọng cô có thể phối hợp điều tra với chúng tôi một vụ án mạng.”

“Là án mạng của Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao sao?”

Tô Văn nghe Phàn Kha hỏi, nhin không được hỏi lại một câu.

“Cô biết?”

Nữ cảnh sát đi theo Phàn Kha tiến vào nghe được Tô Văn nói, kinh ngạc nhìn cô, trong ánh mắt tràn đầy hoài nghi.

“Là Phàn Kha, không, là Phàn Kha giả nói cho tôi, hần nói Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao đều đã chết, mà tôi. Sẽ trở thành người bị hại thứ ba.”

“A!”

Nghe Tô Văn trả lời, nữ cảnh sát kia lập tức há to miệng: “Phản đối, Phản đối, người kia có phải hung thủ hay không? Nhất định là hung thủ! Hung thủ xuất hiện?”

“Luru Vũ, bình tĩnh một chút.”

Phàn Kha về mặt hắc tuyến vỗ vỗ vai Luru Vũ, sau đó lại hướng về phía Tô Văn cười trấn an.

“Cô ấy vừa tốt nghiệp ngành cảnh sát, xem nhiều phim hình sự phá án nên hồ ngôn loạn ngữ, Hạ tiểu thư cô đừng để ý!”

“Không sao, tôi đã. Có chuẩn bị.”

Tô Văn không thêm đề ý trả lời một câu, sau đó lại quay đầu cười cười với Phàn Kha.

“Hai vị đến phòng khách ngồi đi, uống chút nước, tôi đi phòng bếp lấy.”

“Không cần phiền toái như vậy, chúng tôi lần này tới chủ yếu là muốn cùng Hạ tiểu thư tìm hiểu một ít chuyện. về Từ Từ Minh.”

Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao trước sau bị hại, hai người bị hại đều bị rạch mặt, trên người cũng bị hung thủ đâm rất nhiều nhát, tình trạng tử vong của hai người cũng giống nhau, bước đầu nhận định là cùng một hung thủ sát hại.

Hung thủ vì sao giết hai cô ấy?

Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao trừ bỏ đều là nữ nghệ sĩ ở ngoài, vòng luẩn quẩn sinh hoạt của hai người cũng hoàn toàn bất đồng.

Nếu một hai phải tìm ra một chỗ mà hai người giống nhau, như vậy chính là các cô ấy đều đã từng bị Từ Từ Minh chơi qua, Phàn Kha ở trong nhà của hai người bị hại cũng tìm được một ít đồ vật có liên quan đến Từ Từ Minh, căn cứ theo lời khai của người đại diện cùng trợ lý của hai người có thể chứng thực hai người đều đã từng cùng Từ Từ Minh nói qua chuyện tình yêu, là cái loại tình ngầm không thể công khai.

Đây có lẽ là một manh mối?

Phàn Kha ngay sau đó liên hệ với người của Từ gia, người của Từ gia đối với việc tư của Từ Từ Minh ngầm miệng không nói, cuối cùng Phàn Kha đành phải trần trọc tìm được trợ lý trước kia của Từ Từ Minh là Dương Nghị, từ chỗ Dương Nghị mà Phàn Kha biết được một ít bí mật cá nhân không muốn người khác biết của Từ Từ Minh.

Thì ra Từ Từ Minh tự xưng sẽ không cùng nữ minh tinh giới giải trí có bất kì quan hệ gì, không chỉ có kết giao với ba nữ minh tinh, hơn nữa hần thậm chí tính cùng ngôi sao ca nhạc Hạ Vũ San kết hôn, đương nhiên, cuộc hôn nhân này lúc trước bị cha mẹ hần cực lực phản đối.

Sau khi biết được tin tức này, Phàn Kha cũng không có lập tức tới tìm Hạ Vũ San chứng thực, bởi vì bọn họ phá án đều lấy chứng cứ làm cơ sở chuẩn, hiện tại, hần chỉ là hoài nghi án này có khả năng cùng cái chết nửa năm trước của Từ Từ Minh có quan hệ, nhưng cũng không có bất kì chứng cứ chứng thực đoạn suy nghĩ này của Phàn Kha.

Mấy ngày nay, Phàn Kha vẫn luôn không ngừng phái người thu thập tin tức có liên quan đến hai người bị hại, đồng thời chính hần cũng lật xem hồ sơ nửa năm trước Từ Từ Minh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Từ Từ Minh chết, lúc trước bị phán định là giao thông ngoài ý muốn, xe hần trải qua kiểm tra kỹ càng tỉ mỉ cũng không phát hiện bị người ta động tay động chân, cho nên bài trừ khả năng hần bị giết.

Cho dù như vậy, Phàn Kha vẫn cảm thấy cái chết của Từ Từ Minh cùng hai vụ án giết người hiện giờ có quan hệ mật thiết, hiện giờ án mạng trên tay vẫn

luôn không có bất kì cánh cửa đột phá gì, lâm vào ngõ cụt trở thành án treo, hiện giờ chỉ có thể ở trên người Hạ Vũ San tìm kiếm một cánh cửa đột phá

Nếu, mục tiêu kế tiếp của hung thủ như lời cô ấy nói.

.....

Phòng khách, không khí có chút áp lực.

Lưu Vũ vẫn luôn đánh giá khắp nơi trong phòng ở của Tô Văn, mà Phan Kha lại đang ngồi ở trên sofa vẻ mặt mỉm cười nhìn Tô Văn.

“Hạ tiểu thư, cô đừng quá khẩn trương, chúng tôi cũng chỉ là tùy tiện hỏi, lời nói của Lưu Vũ cô ngàn vạn đừng để ở trong lòng, cái chết của Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao chúng tôi còn đang điều tra, trước mắt chứng cứ cũng không đủ để xác nhận cái chết của các cô ấy có quan hệ với Từ Từ Minh, nhưng, tôi muốn mạo muội hỏi cô một chút về chuyện của Từ Từ Minh, cô không ngại chứ?”

“Tôi không ngại. Từ Minh anh ấy cũng đã không còn nữa, tôi còn có cái gì để đề ý?”

Tô Văn rũ con ngươi ngẫm nghĩ có chút bị thương.

“Thật ra, tôi cùng anh ấy ở bên nhau cũng chưa được lâu, Từ Minh cũng không nói với tôi chuyện trong nhà cùng chuyên công ty của anh ấy, anh ấy thích nghe tôi ca hát, khi đó anh ấy còn có ý thuê một phòng thu âm tư nhân, chúng tôi thường xuyên đi nơi đó hẹn hò, anh ấy đàn dương cầm, tôi ca hát. Đó là.....chuyện tốt đẹp nhất.”

Được rồi, Tô Văn thừa nhận đây đều là Hạ Vũ San viết trong nhật ký, cô hiện tại bất quá chỉ đang kể chuyện xưa của người khác mà thôi.

Chuyện xưa của tài tử giai nhân, thật ra rất lãng mạn, đáng tiếc trước sau như một chính là có kết cục bi kịch.

Nghe Tô Văn nói, Phan Kha cũng không tự chủ được khẽ gật đầu, hần từ chỗ Dương Nghị cũng hiểu biết qua chuyện của Từ Từ Minh cùng Hạ Vũ San, lúc này lời cô nói cùng Dương Nghị nói với mình cơ bản là giống nhau.

Phan Kha cũng không nghĩ tới đường đường là đại công tử Bách Xuyên, cư nhiên còn là một người đam mê văn nghệ?

“Hạ tiểu thư, Từ Từ Minh có nói với cô chuyện tình cảm mà hần đã trải qua không? Ví như chuyện hần cùng các cô gái như Lâm Lộ Lộ, hoặc là, thời điểm cô cùng hần ở bên nhau có người nào thường xuyên tìm hần hay không, quấy rầy hần?”

“Không có.”

Tô Văn chậm rãi lắc đầu: “Năm nay tôi rất bận, mỗi lần thời gian ở bên anh ấy đều rất ngắn, hơn nữa Từ Minh cũng không hy vọng chuyện của chúng tôi bị người khác biết.”

“A?”

Nghe Tô Văn nói, Phan Kha theo thói quen giơ tay sờ sờ cằm, nếu quyết định ở bên cạnh người mình yêu cả đời, vì sao hần còn sợ người khác biết chuyện của bọn họ chứ?

Người mà hần đang sợ hãi cùng kiêng dè, là ai?

Từ Từ Minh hần, ẩn giấu bí mật gì?

Mà bí mật này theo hần từ vong, cứ như vậy bị chôn dấu thật sâu sao?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 236: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (6)

Edt: Mít

~~~~~

Thời điểm Phan Kha cùng Lưu Vũ rời đi cũng theo thường lệ để lại phương thức liên lạc của mình cho Tô Văn, lúc này Tô Văn nhìn trong di động của

mình có hai số điện thoại của “Cảnh sát Phàn”, cô nhin không được nheo mắt ——

“Phàn Kha” anh lại là thần thánh phương nào đây?

“Hắt xì!”

Lúc này, ở đối diện chung cư Tô Văn, người đàn ông nào đó vẫn luôn ngồi trước kính viễn vọng đột nhiên hắt xì một cái.

“Ai lại nhớ mình?”

Người đàn ông xoa xoa cái mũi, lúc này, điện thoại hân đặt ở trên bàn trà đột nhiên vang lên.

Người đàn ông nhìn nhìn tên người gọi đến, do dự nhưng vẫn ấn nghe, điện thoại mới vừa được nhận bên trong liền truyền đến một âm thanh tức muốn học máu.

“Tiểu Kim, cậu lại lấy danh nghĩa của tôi đi ra ngoài rêu rao, cậu tin tôi lấy tội danh giả mạo cảnh vụ để bắt cậu hay không?”

“Ai u.”

Tiểu Kim ngồi ở trên sô pha, lười biếng đem điện thoại mở loa: “Phàn Kha, cậu đừng tức giận như vậy, tôi vừa rồi thấy mặt cậu vẫn luôn đen, mấy ngày nay có phải không phối hợp sống về đêm hay không, có chút mất cân bằng nội tiết?”

“Cậu phóng. Từ từ! Cậu vừa mới nói cái gì? Cậu thấy tôi? Cậu ở đâu? Đối diện nhà Hạ Vũ San? Tiểu Kim cậu có phải điên rồi hay không? Cậu hiện tại đã không phải là cảnh sát nữa! Cậu đừng xằng bậy!”

Trong điện thoại ngữ khí Phàn Kha đặc biệt nôn nóng.

Tiểu Kim nhích lại gần chỗ tựa lưng trên sô pha.

“Phàn Kha, chuyện của tôi cậu không cần phải xen vào, tôi cũng không nhúng tay vào điều tra của các người, tôi chỉ là...cậu có thể lý giải rằng đây là tình cảm của một fans nhỏ bé muốn bảo vệ nữ thần của mình.”

“Tình cảm con khỉ!”

Phàn Kha ở đầu bên kia điện thoại không tự chủ được mắng một câu.

"Bài 《mùa hè trong mộng》 đến công nhân quét đường hay các bà mẹ đều có thể hát được vài câu, cậu có bản lĩnh thì hát một câu đầu của bài đấy xem, một câu đầu là được!"

Tiểu Kim.....

Cái gọi là anh em giúp bạn không tiếc cả mạng sống, chính là chỉ cậu đi, đúng không?

“Ai nha, tôi đau bụng, tôi muốn đi ị phân, cúp nha!”

“Uy, uy.....”

Chưa cho Phàn Kha cơ hội nào khác, Tiểu Kim trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Từ trên sô pha đứng dậy, Tiểu Kim lại nhìn thoáng qua một cái điện thoại khác của mình vẫn luôn tắt máy.

Thần sắc hân có chút phức tạp lại có chút chờ mong.

Khom lưng cảm lấy di động màu đen kia, Tiểu Kim một bên khởi động máy, một bên đi đến bên cửa sổ, từ kính viễn vọng có thể rõ ràng nhìn đến phòng khách nhà Hạ Vũ San.

Ai, thật là tiếc nuối, vì sao nhìn không tới phòng ngủ chứ?

Tiểu Kim ngưng hô hấp nhìn Hạ Vũ San ngồi ở sô pha phát ngọc, trong tay cô nắm di động, ánh mắt trống rỗng.

Cô ấy, suy nghĩ cái gì? Từ Từ Minh sao?

Đã phát ngọc trong chốc lát, Hạ Vũ San liền đứng dậy mở ti vi trong nhà, từ hình ảnh trên ti vi có thể thấy cô đang nghe bài tập của chính mình.

Được rồi, thì ra ca sĩ cũng rất tự luyện.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Tiểu Kim nhin không được lộ ra một tia ý cười ——

Thật ra, mình thật sự là fans của Hạ Vũ San, vì sao Phần Kha cứ luôn không chịu tin tưởng chứ?

.....

Bóng đêm trong thành thị, mỹ lệ mà nguy hiểm.

Tô Văn ở trong nhà một ngày trời, tới buổi tối mở tủ lạnh cô mới phát hiện một vấn đề thật nghiêm trọng —— trong nhà không có đồ ăn!

Xem ra Hạ Vũ San rất ít khi ở nhà của chính mình nấu cơm, đồ trong tủ lạnh không nhiều lắm, đại đa số đều là sữa bò cùng đồ uống.

Đáng thương Tô Văn giữa trưa vẫn luôn suy nghĩ, chỉ ăn chút trái cây, hiện tại lực phủ ngũ tạng của cô đều đang biểu tình.

Gọi điện thoại cho Tăng tỷ?

Không được. Lỡ như bị Tăng tỷ hoài nghi thì sao?

Nhưng mình đi ra ngoài, lỡ như gặp chuyện gì thì sao?

Tô Văn rối rắm nửa ngày, cuối cùng cô ở trong phòng ngủ của Hạ Vũ San tìm được một cái côn điện cùng bình phun sương mù dành cho nữ, lúc này cô mới mang mũ sam, đeo khẩu trang vội vàng đi xuống lầu.

Trong tiểu khu đèn đường rất sáng, lúc này còn có một ít chủ nhà vừa mới trở về, lái xe từ bên người Tô Văn đi qua, bảo an của tiểu khu cũng tận chức tận trách tuần tra, nhìn thấy mỗi cái chỗ rẽ đều có cameras, Tô Văn cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Được rồi, đừng trách cô nhất gan, cô thật sự phải giữ mạng.

Đối diện tiểu khu chính là một trung tâm mua sắm, lúc này trung tâm còn buôn bán, Tô Văn trực tiếp đi vào một trung tâm đến cửa hàng thức ăn nhanh ăn chút gì, sau đó liền xuống siêu thị ngầm tính mua đồ ăn cho một tháng, không sai, Tô Văn chính là tàn nhẫn như vậy.

Bởi vì đã hơn 8 giờ, người trong siêu thị không nhiều lắm, Tô Văn chọn một ít mì ăn liền còn có sủi cào hoành thánh đông lạnh, cuối cùng cô trước quầy thị dê thịt bò chọn nửa ngày, lấy mấy khối bò bít tết tốt nhất, chờ Tô Văn chọn xong bò bít tết xoay người, chuyện kỳ dị đã xảy ra ——

Đờ mờ!

Ai động vào mì ăn liền của lão nương?

Mì ăn liền trong xe mua sắm tất cả đều không cánh mà bay!

Ai?

Tô Văn cảnh giác quan sát khắp nơi, đáng tiếc nhìn không ra bất kì nhân vật khả nghi nào, nhưng cô biết người kia đang ở gần đây.

Tô Văn đem bò bít tết để vào xe, lại mua một ít thực phẩm khác cùng đồ dùng phụ nữ, lần này cô cố ý đi xa một chút, sau đó lại lặng lẽ vòng đến trước một kệ đồ hàng khác, lặng lẽ quan sát xe mua sắm của mình, đáng tiếc cô nhìn thật lâu cũng chưa thấy người nào tiếp cận nơi đó, nhưng bảo an siêu thị thấy Tô Văn giả trang thần bí lén lút nhìn không được nhìn cô thêm vài lần.

Tô Văn:.....

Từ siêu thị ra tới, tâm tình Tô Văn thực trầm trọng.

Cảm giác bị người khác không lúc nào không giám thị cũng không quá tốt.

Cô xách theo bao lớn bao nhỏ đồ đạc, thất thần qua đường cái, liền ở ngay lúc này một chiếc xe thể thao màu xám đột nhiên lạng lách lung tung vọt lại đây ——

“Cẩn thận!”

Giọng nam trầm thấp bỗng nhiên ở bên tai Tô Văn vang lên, chờ cô phục hồi tinh thần lại, cô đã được người ta túm trở về ven đường, đồ đạc trong túi mua hàng rơi đầy đất, Tô Văn quay đầu muốn nhìn một chút ai đã cứu mình. Kết quả nháy mắt cô quay đầu lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở góc đường chột lóc qua.

Đó là.....

Tim Tô Văn đột nhiên đập nhanh hơn, cô theo bản năng muốn đuổi theo người kia, nhưng người bên cạnh lại giữ cánh tay cô lại: “Hạ Vũ San, cô làm cái gì vậy?”

“Hả?”

Tô Văn lấy lại tinh thần nhìn người trước mặt mình, là “Phản Kha”.

“Phản Kha? Không, anh không phải Phản Kha, anh rốt cuộc là ai, vì sao muốn giả mạo cảnh sát tiếp cận tôi?”

Nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, Tô Văn cảnh giác lui về phía sau hai bước.

“Đừng khẩn trương, tôi không phải người xấu.”

Người đàn ông lộ ra một nụ cười tự cho là vô cùng mê người.

“Tôi tên Tiểu Kim, trước kia là cảnh sát, hiện tại..... Tôi là thám tử tư.”

Thám tử Tiểu Kim

“Thám tử” thật là một nghề nghiệp không tồi, một khi có án tử nào đó khó giải quyết liền xuất hiện một thân ảnh gọi là thám tử, như vậy nhóm cảnh sát tiên sinh không có gì bất ngờ xảy ra đều trở thành vai phụ.

Tô Văn bắt động thanh sắc quan sát Tiểu Kim, không sai, trên người người đàn ông này có một tính chất nào đó rất đặc biệt, mà loại tính chất đặc biệt này nếu một hai phải dùng một từ ngữ để khái quát thì, đó chính là —— hào, quang, vai, chính!

Tiểu Kim, nam chính của thế giới này.

Tô Văn cảm thấy mình đã chậm rãi tiếp cận trung tâm cốt truyện của thế giới này.

“Thám tử?”

Cô mặt hoài nghi nhìn Tiểu Kim.

“Anh vẫn luôn theo dõi điều tra tôi? Là anh cầm mì ăn liền của tôi?”

Tiểu Kim.....

Tôi ghét nhất mì ăn liền ~

“Không không không, tôi không có giám thị cô, tôi chỉ là đang bảo vệ cô, còn có, tôi không ăn mì ăn liền, tôi khuyên cô cũng ít ăn đi.”

Tiểu Kim nghiêm trang trả lời.

“Anh bảo vệ tôi? Nhưng tôi không quen biết anh.”

Tô Văn nghi ngờ một câu, sau đó lại vội vàng ngồi xổm xuống bắt đầu nhặt đồ đạc rơi trên mặt đất.

“Tôi nói rồi, chúng ta trước kia gặp qua một lần.”

Ánh mắt Tiểu Kim đột nhiên gắt gao nhìn chằm chằm đôi mắt Tô Văn: “Năm trước, ở trong tang lễ của Từ Từ Minh.”

Năm trước, tang lễ.

Động tác Tô Văn cứng đờ, sắc mặt cả người có chút khó coi.

“Ngại quá, không phải tôi cố ý nhắc tới thương thế tâm sự của cô.”

Tiểu Kim cũng ngồi xổm xuống giúp đỡ Tô Văn nhặt đồ.

“Là Từ lão tiên sinh thuê tôi, ông ấy mời tôi điều tra chân tướng cái chết của Từ Từ Minh, năm qua tôi vẫn luôn không thu hoạch được gì, thẳng đến khi.....”

Tiểu Kim không nói thêm gì nữa, mà lời hắn nói lại làm đáy lòng Tô Văn nhấc lên sóng gió động trời.

Cô đột nhiên nâng tay gạt gao bắt lấy tay Tiểu Kim: “Anh nói..... Cái gì? Từ Minh anh ấy, anh ấy không phải ngoài ý muốn bỏ mình sao? Chẳng lẽ anh ấy bị người ta..... Mưu sát?”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (7)

Edt: Mít

"Tôi chỉ là một thám tử, trước mắt tôi cũng không tìm được bất kì chứng cứ gì chứng minh Từ Từ Minh là bị mưu sát."

Đối mặt với thần sắc kích động của Tô Văn, ngữ khí Tiểu Kim thực vững vàng.

"Đương nhiên, tôi cũng không tán đồng cách nói ngoài ý muốn của cảnh sát."

Đây là có ý gì?

Tô Văn đem đồ đạc thu thập tốt cầm ở trong tay.

"Anh cảm thấy Từ Minh là bị người ta mưu sát, nhưng anh vẫn luôn không tìm thấy chứng cứ, đúng không?"

Tiểu Kim nhún vai.

"Nói đúng ra, là Từ lão tiên sinh vẫn luôn tin tưởng vững chắc con trai mình bị mưu sát, bởi vì..... ừ, có chút việc tư của cố chủ không tiện lộ ra, tóm lại nửa năm qua tuy rằng tôi không thu hoạch được gì, nhưng tôi sẽ đúng hạn thu được tiền thuê của Từ gia, ừm, từng đó tiền đủ để duy trì văn phòng thám tử của tôi, để tôi cáo biệt với mì ăn liền đáng ghét."

Tô Văn: Ha ha.

Thấy Tô Văn vẻ mặt hoài nghi nhìn mình, Tiểu Kim chủ động giúp cô đem đồ đạc cầm ở trong tay.

"Cô dường như đang nghi ngờ năng lực phá án của tôi? Tôi muốn nói cho cô biết, Phàn Kha hấn chính là thủ hạ bại tướng của tôi, thời điểm tôi ở cảnh đội có tiếng thần thám thủ đoạn độc ác!"

"Đúng không? Tôi đây có thể hỏi vì sao mà anh bị khai trừ không?"

Tô Văn nghe Tiểu Kim nói, nhin không được hỏi lại một câu.

"Ách."

Sắc mặt Tiểu Kim có chút xấu hổ: "Cô làm sao biết tôi là bị khai trừ?"

"Rất nhiều tiểu thuyết trinh thám viết những người làm thám tử đều là bị khai trừ."

Tô Văn vẻ mặt vô tội nhún nhún vai.

Đờ mờ, quả nhiên nghệ thuật bắt nguồn từ sinh hoạt.

Tiểu Kim hậm hực cười: "Thật ra cũng không có gì, tôi chính là..... Đối với người bị hiềm nghi tiến hành giam cầm phi pháp, ừ, còn đột nhập nhà dân, thuận tiện còn....."

"Được rồi, dừng lại."

Tô Văn vẻ mặt không tin nhiệm nhìn Tiểu Kim.

"Cho nên thật ra người ngày đó ở cửa bệnh viện giám thị tôi chính là anh? Mạch điện bệnh viện bị hư cũng là do anh phá?"

Đối với thám tử không hề có điểm mấu chốt mà nói, điều đó tuyệt đối đều là khai vị, không phải sao?

"Không, sao có thể, không phải tôi làm."

Tiểu Kim nghiêm trang nhìn Tô Văn, trên gương mặt cương nghị trầm ổn thoát nhìn đặc biệt đáng tin cậy, đáng tiếc, Tô Văn đã đặc biệt nhìn thấu tính chất thực tế của mỗi thám tử, tuyệt đối sẽ không tin tưởng hấn ba hoa chích chòe.

"Được rồi, có phải anh hay không cũng đều không sao cả, tôi về nhà, anh không cần tiễn."

Đi đến dưới lầu chung cư, Tô Văn đem túi mua hàng của mình từ trong tay Tiểu Kim đoạt lại.

"Cái kia..... cô không mời tôi lên lầu ngồi sao?"

Tiểu Kim vẽ mặt mỉm cười nhìn Tô Văn.

"Tôi cự tuyệt."

Lưu lại ba chữ này, Tô Văn không chút do dự xoay người rời đi.

Ai

Đêm thu, gió lạnh phát phơ, Tiểu Kim nhìn thân ảnh Tô Văn biến mất, lại ngẩng đầu nhìn cửa sổ nhà cô sáng đèn, hần cười lắc lắc đầu xoay người rời đi, trước tiên dùng di động màu đen gửi cho Tô Văn một tin nhắn, sau đó lại móc ra cái di động dùng trong công việc trực tiếp gọi cho Phan Kha --

"Tôi hiện tại rất bận, có chuyện nói có rầm phồng."

Giọng nói Phan Kha đặc biệt nóng này.

"Giúp tôi điều tra một chiếc xe."

Tiểu Kim đem bảng số xe nói cho Phan Kha, cuối cùng còn chậm rì rì bỏ thêm một câu.

"Vừa rồi, Hạ Vũ San xem chút nữa lại xảy ra tai nạn xe cộ."

"Cái gì? Sao lại thế này? Ở đâu....."

"Đô - đô....."

Không chờ Phan Kha hỏi xong, Tiểu Kim liền chơi xấu cắt đứt điện thoại, đồ mờ, để cậu không vui lão tử mới vui, tôi trị không được cậu ~

Vẫn phòng đội hình cảnh --

"Đồ mờ! Tiểu Kim cậu có bệnh!"

Phan Kha hung hăng ném di động của mình, ngay sau đó lại hấp tấp đứng dậy.

"Tiểu Trương, cậu tới đây một chút, lập tức cùng đội giao thông liên hệ, giúp tôi điều tra tư liệu của chiếc xe này, tôi muốn tất cả tin tức của chủ xe, nhanh lên!"

"Rõ."

Tiểu Trương ở một bên nhận lấy dây số trong tay Phan Kha lập tức bắt đầu liên hệ đội giao thông.....

Phạm Cảnh thiên thành, chung cư lầu 12.

Tô Văn về đến nhà đem tủ lạnh dọn dẹp một chút, thời điểm một lần nữa trở lại phòng khách, cô theo bản năng đứng ở trước cửa kính phòng khách nhìn nhìn, sau đó không chút do dự kéo màn xuống.

Cho anh rình coi, cho anh rình coi, cái đồ cuồng rình coi ~

Tiểu Kim.....

Đó là yêu cầu nghề nghiệp của người ta có biết không?

Kéo màn xuống, cảm giác được mình sẽ không bị người ta theo dõi, Tô Văn thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời cô lập tức xoay người trở lại phòng ngủ lấy ra quyển album ban ngày mình xem qua, cô nhanh tay lật xem album, thẳng đến khi lật đến một tấm ảnh chụp, động tác Tô Văn rốt cuộc ngừng lại, cô theo bản năng lấy di động, đem điện thoại đặt ở bên cạnh bức ảnh kia.

Đây là một tấm ảnh tự chụp ở bờ biển, Hạ Vũ San đối với màn ảnh cười đặc biệt sáng lạn, mà Từ Từ Minh đưa lưng về phía cô, đang ngóng nhìn biển rộng trước mắt.

Bóng dáng, đây là bóng dáng của Từ Từ Minh, cũng là một tấm ảnh duy nhất chụp bóng dáng của hắn trong toàn bộ album.

Tô Văn nhìn ảnh chụp kia thật lâu, cô lại đem ánh mắt dừng ở trên di động, hình nền di động cũng là bóng dáng của một người đàn ông, nhưng.....

Không phải Từ Từ Minh!

Cái bóng dáng kia.....

Tô Văn nhắm mắt lại, nghĩ đến thân ảnh chột lóe qua trên phố mà mình nhìn thấy.

Cái bóng dáng kia cùng bóng dáng trên màn hình di động của cô chậm rãi chồng lên nhau, cuối cùng phù hợp hoàn mỹ!

Nếu ngày đó người ở bệnh viện giám thị mình là Tiểu Kim, như vậy hôm nay người ở siêu thị cầm đi mì ăn liền của mình lại là ai?

Hắn cùng Hạ Vũ San, là quan hệ gì?

Hắn cùng cái chết của Từ Từ Minh lại có liên quan hay không?

Tô Văn bình tĩnh nhìn di động, lúc này, di động có cuộc gọi đến, là số * đó lần thứ hai vang lên!

Là..... Hắn sao?

Tô Văn lập tức nhanh tay bắt máy.

Giống như lần trước, trong điện thoại chỉ có tiếng hít thở trầm trọng, hô hấp dồn dập mà khản trương.

"Là anh sao?"

Tô Văn làm cho giọng nói của mình đặc biệt trầm trọng.

Tiếng hít thở đầu bên kia điện thoại cứng lại.

"Đô đô đô"

Điện thoại lại lần nữa vô tình cắt đứt.

Là hắn.

Lúc này đây, Tô Văn đã xác định vô cùng rõ ràng, người đàn ông ở đầu bên kia điện thoại hẳn là chủ nhân của bóng dáng mà đêm nay mình nhìn thấy, cũng chính là..... người đàn ông trên hình nền điện thoại của Hạ Vũ San.

Thế giới này thật đúng là càng ngày càng thú vị.

Tay Tô Văn nhẹ nhàng vuốt ve ảnh chụp khuôn mặt Hạ Vũ San -- thì ra, cô cũng là người có bí mật sao.

Trong thế giới này, mỗi người đều có quá khứ nghĩ lại mà kinh, mỗi người, đều có bí mật không muốn người khác biết đến.....

Đi vào thế giới này đến buổi tối ngày thứ ba, Tô Văn thật ra ngủ cực kỳ an ổn.

Vừa cảm giác được hừng đông, thời điểm Tô Văn tỉnh lại cả người đều thật thoải mái, cô mơ mơ màng màng giơ tay muốn cầm di động, kết quả lại chạm vào một ly nước thủy tinh.

Tô Văn trong nháy mắt tỉnh ngủ, cô đột nhiên đứng dậy, bình tĩnh nhìn ly nước ở đầu giường, đó là ly nước sôi để nguội.

Tối hôm qua, trước khi đi ngủ cô rõ ràng đem điện thoại đặt ở nơi này.

Làm sao lại.....

Tô Văn rút tay lại, không dám lại chạm vào cái ly pha lê kia.

Di động đâu?

Cô ở trong phòng ngủ tìm tìm, di động sao lại mất tích? Chẳng lẽ nó còn có thể mọc chân chạy sao?

Tô Văn mặc áo ngủ chạy tới phòng khách, một phen kéo ra bức màn dày nặng, sau đó cô liền đứng ở trước cửa sổ liếc ngang xua tay.

Không bao lâu, ngoài cửa phòng rót cuộc truyền đến tiếng đập cửa.

"Hạ Vũ San mở cửa, tôi là Tiểu Kim!"

Cám ơn trời đất, nam chủ đại nhân luôn là người tới nhanh hơn cảnh sát, điểm này thật nên cho ba mươi hai câu khen ngợi.

Tô Văn nhanh chân chạy đến cửa nôn nóng mở cửa phòng.

"Tiểu Kim, anh mau, mau đến phòng ngủ của tôi, ly nước kia, ly nước kia....."

Tiểu Kim thấy Tô Văn hoang mang lo sợ, hấn đường như an ủi vỗ vỗ bả vai cô, ngay sau đó bước nhanh đi vào phòng ngủ Tô Văn, nhìn thấy ly nước sôi để nguội kia trên tủ đầu giường, Tiểu Kim lập tức từ trong túi móc ra một đôi bao tay trắng, sau khi mang xong bao tay, hấn mới chậm rãi đi đến trước giường, cầm lấy cái ly pha lê kia, để ở dưới mũi của mình ngửi ngửi, không có bất kì hương vị đặc thù gì.

Nhưng là một thám tử, trực giác nói cho Tiểu Kim biết chén nước này có vấn đề, có vấn đề rất lớn!

~~~~~  
Áyda hết quyển 1 rồi nha các tênh yêuuu..

Sáng mai ta up quyển 2 nha các tênh yêuuu..

Chứ TG này ta edit xong rồi. Sáng mai ta up qua quyển 2..

Các tênh yêu nhớ qua đó hóng tiếp nghennnn. Chụt chụt □□□□□□□□

Nhớ sang quyển 2 đọc nha các tênh êuuu.. Quyển 2 đã ra rồi nha ~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (8)

Edt: Mít

~~~~~  
Ly nước ở đầu giường Tô Văn cuối cùng bị Tiểu Kim cầm đi xét nghiệm, chứng thực bên trong có độc, là thallium.

Thallium là độc vô sắc vô vị dễ hòa tan với nước, ly từ thallium có thể xâm nhập vào hệ thần kinh của con người, truyền cho thân thể cảm giác duy nhất, đó chính là đau.

Cực hạn đau, thân thể con người căn bản không thể thừa nhận được.

Độc Thallium cũng không nhất định sẽ làm cho bạn chết, nhưng nhất định làm cho bạn sống không bằng chết! Khi thần kinh, đại não của bạn bị phá hủy hoàn toàn, cho dù bạn lâm vào trong vô tận hôn mê, bạn vẫn như cũ có thể cảm giác được ——

Cái loại đau này, phê tâm khắc cốt.

Rốt cuộc là có bao nhiêu thống hận, mới có thể hạ được độc thủ như thế?

Tiểu Kim cũng được gặp qua loại độc án thallium, nói thật, loại án tử này có quan hệ rất nhiều với việc tranh cãi trong tình cảm.

Ghen ghét, là tội đứng đầu của nhân loại.

.....

“Chìa khóa chung cư của cô, còn có ai có?”

Ngồi ở trên sofa, nhìn Tô Văn đến môi cũng trắng bệch, ngữ khí Tiểu Kim cũng phá lệ trầm thấp, giờ phút này hấn giống như là một hình cảnh lão luyện.

“Tăng tỷ.”

Tô Văn run rẩy phun ra một cái tên: “Nhưng..... Tăng tỷ sẽ không hại tôi, tôi tin chị ấy.”

“A.”

Tiểu Kim chỉ là cười cười: “Cho dù cô ấy sẽ không hại cô, nhưng cô ấy cũng ngăn không được người khác hại cô không phải sao? Chìa khóa của cô, chìa khóa của cô ấy đều không an toàn, căn phòng này của cô cũng không an toàn.”

“Tôi nên làm cái gì bây giờ? Chuyển nhà sao?”

Tô Văn có chút khàn cả giọng hô to với Tiểu Kim.

“Hắn có thể tìm được tôi, tôi đi nơi nào hắn cũng đều có thể tìm được tôi, Tiểu Kim, tôi không còn chỗ trốn, tôi có phải sẽ chết giống Lâm Lộ Lộ các cô ấy hay không? Có phải hay không? Các cô ấy chết như thế nào? Chết có phải đặc biệt thảm hay không? Tôi không muốn, tôi không muốn chết, tôi không thể chết!”

Làm một phạm nhân, trước mặt tử vong, cô nên làm sao để bảo trì bình tĩnh cuối cùng?

Cô bình tĩnh không được.

Nhìn tinh thần Tô Văn đã lâm vào trạng thái hồng mắt, Tiểu Kim lập tức đứng dậy, đi nhanh đến trước người Tô Văn mở hai tay ôm chặt lấy cô.

“Hạ Vũ San, Vũ San, cô bình tĩnh một chút, có tôi ở đây, có tôi ở đây, cô sẽ không có việc gì, tôi sẽ bảo vệ cô.”

Ngữ khí Tiểu Kim đặc biệt trịnh trọng.

“Có tôi ở đây”, chỉ là ba chữ bình thường, tựa hồ ẩn chứa lực lượng vô tận, làm người ta cảm thấy vô cùng an toàn.

“Tiểu Kim, anh cứu tôi, anh cứu tôi.”

Đôi tay Tô Văn gút gao bắt lấy ống tay áo Tiểu Kim: “Hôm nay..... Hôm nay anh ở lại đây với tôi, anh ở với tôi?”

“Ừ, tôi ở lại, tôi ở với cô, tôi nhìn cô, cô rất an toàn.”

Tiểu Kim trấn an cảm xúc Tô Văn, một đôi bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài của cô, mà đôi mắt giống như chim ưng kia, lại tại một khắc này, hiện lên tia phức tạp kì dị.....

Cả ngày, Tô Văn đều lơ lửng kéo bức màn, cả người khẩn trương quá phận, nhìn bộ dáng cô đứng ngồi không yên, Tiểu Kim chỉ có thể tận lực kể chuyện cười cho cô nghe, làm cô không có thời gian nghĩ tới chuyện khác.

“Chúng ta nghe một chút cô hát đi, tôi thích nhất là bài 《 mùa hè trong mộng 》của cô”

Tiểu Kim khi nói chuyện đã tìm ra đĩa nhạc, bài 《 mùa hè trong mộng 》 là một bài tình ca, hơi mang chút thương cảm, trong MV nam nữ chính là một đôi người yêu thời niên thiếu, bọn họ từng yêu say đắm khắc cốt铭心, cuối cùng lại bởi vì hiện thực mà chia tay, ở một màn cuối MV, hoa rụng rục rờ đầy trời, dưới cây ngô đồng, thiếu niên cười sáng lạn mê người, nhưng thân ảnh kia lại dần dần bị gió mùa hè thổi tan, biến mất ——

Nói tốt vĩnh viễn, lại chỉ có một người vẫn luôn tại chỗ chờ đợi.

Nói tốt ở bên nhau, lại chỉ có thể phát sinh ở..... Trong mộng, mùa hè.

Ban đêm, lặng yên không một tiếng động tiến đến.

Cùng với tiếng ca êm tai tuyệt đẹp, Tô Văn nằm ở trên giường nặng nề ngủ, nhìn cô ngủ an ổn, Tiểu Kim lúc này mới lặng yên không một tiếng động rời khỏi phòng ngủ Tô Văn.

Phòng khách, đèn đặt dưới đất phát ra ánh sáng mờ nhạt làm toàn bộ phòng khách nhiễm một chút thần bí mà nguy hiểm, TV Lcd còn đang lặp lại một bài 《 trong mộng mùa hè 》kia.

Tiểu Kim hít một hơi nhẹ nhàng hờ theo giai điệu trong TV.

Giữa đêm tiếng chuông vang lên, khi tiếng ca trong MV tới đoạn cuối, một âm thanh mở cửa rất nhỏ vang lên ở bên lỗ tay Tiểu Kim.

“Cô rốt cuộc cũng đến.”

Tiểu Kim bỗng nhiên mở to mắt, cặp mắt như chim ưng kia có ánh sáng lạnh lẽo bắn ra bốn phía.

“Biết tôi ở đây cô còn dám xuất hiện, cô thật là có dũng khí đáng khen.”

“Anh sở dĩ ở chỗ này, còn không phải là bởi vì anh vẫn luôn đang đợi tôi sao?”

Giọng nữ nghẹn ngào, mang theo âm điệu lạnh nhạt: “Tôi chỉ là tới theo lời hẹn với anh thôi.”

“Hẹn?”

Tiểu Kim đứng dậy, chậm rãi xoay người nhìn cô gái sắc mặt tái nhợt đang mặc áo ngủ đứng trước mặt mình: “Tôi nên gọi cô là cái gì? Hạ Vũ San? Không, tôi nghĩ hẳn nên kêu cô là —— Hạ Thiên!”

“Hạ Thiên sao?”

Hạ Vũ San trước mắt tựa hồ lâm vào hồi ức nào đó: “Đó là cái tên thật lâu thật lâu trước đây của tôi.”

“Không sai, cho dù sau khi cô xuất đạo cô cũng luôn cất giấu cái tên cùng thân phận trước kia, cô đang..... Trốn tránh cái gì? Không, thật ra hẳn là cô không muốn bị người nào đó biết thân phận chân chính của cô mà thôi.”

Ngữ khí cùng ánh mắt của Tiểu Kim đều lạnh lùng, nghe hẳn nói, ánh mắt Hạ Vũ San chợt lóe.

“Thăm từ Tiểu, anh hình như biết không ít, như vậy, hiện tại cho anh một cơ hội, tôi triển lãm một chút tài nghệ thăm từ của anh, thế nào?”

Nói xong Hạ Vũ San mỉm cười ngồi xuống sofa, một lần nữa lại mở lên bài 《 mùa hè trong mộng 》kia.

Nhìn thấy cô không sợ hãi như thế, Tiểu Kim cũng nhàn nhạt cười.

“Cô lúc đầu tên là Hạ Thiên, năm mười sáu tuổi bởi vì bệnh tâm lý mà ra nước ngoài trị liệu, cô ở nước ngoài sửa lại thân phận, sau khi về nước lấy tên Hạ Vũ San xuất đạo, hơn nữa lấy một bài 《 mùa hè trong mộng 》 một lần thành danh.”

Nói tới đây, ánh mắt Tiểu Kim ở trên người Hạ Vũ San đảo qua.

“Đoạn chuyện cũ này được cô che giấu quá tốt, nếu không phải bởi vì tôi vẫn luôn điều tra mạng lưới quan hệ của Từ Từ Minh, nếu không phải bởi vì tôi trong lúc vô ý nhìn thấy ảnh chụp thời trung học của hẳn, tôi thật sự rất khó đem cô hiện tại, cùng Hạ Thiên liên hệ với nhau, nhưng vô số chứng cứ biểu hiện, cô chính là Hạ Thiên, mười bốn năm trước, cô cùng Từ Từ Minh quen nhau, mà hẳn là mối tình đầu của cô.”

Mối tình đầu, bị thương mà khó quên.

Một bài 《 mùa hè trong mộng 》 kia chính là Hạ Thiên viết ra kỷ niệm của chính mình, mà một người khác trong ca từ, chỉ chính là Từ Từ Minh.

“Từ Từ Minh là đại công tử Bách Xuyên, soái khí ưu nhã, thời trung học chính là người tình trong mộng của rất nhiều nữ sinh, bắt quá rất ít người biết dưới bề ngoài văn nhã của hẳn, lại có tâm của một lãng tử. Hẳn đem mình che giấu quá tốt, người bị bề ngoài của hẳn lừa gạt nhiều đêm không xuê, mà trên thực tế, trừ bỏ hoa tâm, Từ Từ Minh còn có một sự cổ quái khác không muốn người khác biết đến, hẳn là một người âm khổng.”

Đối với âm thanh diệu mỹ linh hoạt kỳ ảo, Từ Từ Minh từ trước đến nay không có chút sức chống cự nào.

“Năm đó, cô chỉ là một thiếu nữ thực bình thường, nhưng Từ Từ Minh lại đối với cô theo đuổi không bỏ, đó là bởi vì hẳn mê luyện âm thanh của cô.”

Tiểu Kim nói tới đây thở dài một hơi.

Hẳn cũng là sau khi điều tra tình sử của Từ Từ Minh mới phát hiện chuyện này, thậm chí bao gồm Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao, các cô ấy cũng không phải nữ minh tinh xinh đẹp cỡ nào, kỹ thuật diễn cũng giống nhau, nhưng hai người lại trời sinh có được một giọng nói, âm thanh đặc biệt êm tai.

“Từ Từ Minh luyện mộ cô chỉ là nhất thời, nhưng cô lại vì hẳn trả giá tất cả, bao gồm thể xác và tinh thần của chính mình, khi hẳn tuyệt tình rồi đi cô không muốn tiếp nhận hiện thực tàn khốc như vậy, cho nên, cô bị bệnh.” Nói đến đây, ánh mắt Tiểu Kim trở nên phức tạp.

Từ xưa si nữ đều gặp người bạc tình.

Từ Từ Minh cảm thấy mỹ mãn xoay người rồi đi, đi tìm con mồi tiếp theo, nhưng Hạ Thiên lại bị hẳn hủy hoại cả đời.

Tiểu Kim thông qua con đường của mình xem qua bệnh tình của Hạ Thiên ở nước ngoài, cô vì trị liệu phần tình cảm bị thương của mình mà phân liệt ra một người khác, người này, chính là Hạ Vũ San.

Đúng vậy, Hạ Vũ San chỉ là nhân cách thứ hai của Hạ Thiên mà thôi, cô gái trước mắt, cô mới là Hạ Thiên chân chính.

~~~~~

Chào mừng các cô gái xinh đẹp đến với Q2 HHDBGC.. □□□□

Do tối hôm qua đi ta hết bin không kịp up full TG11, sr mọi người.. ♥♥♥

Mọi người nhớ tiếp tục ủng hộ Q2 này nha ~~~~

Bùm chiuuuu □□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (9)

Edt: Mít

Vận mệnh, nói không rõ, nguyên nhân chính là vì nó không thể bị mọi người không chế, cho nên, nó mới được xưng là vận mệnh.

Hạ Thiên thời niên thiếu bị tình cảm gây thương tích, cô ấy phong bế tâm của chính mình, diễn sinh ra nhân cách thứ hai Hạ Vũ San, Hạ Vũ San sạch sẽ đơn thuần, lại có được âm thanh của tự nhiên, cô thích âm nhạc, cô dùng một bài 《 mùa hè trong mộng 》 chinh phục lỗ tai mọi người.

Mà cô xuất hiện, cũng lại lần nữa chinh phục Từ Từ Minh.

Mười mấy năm, làm cô gái năm đó tự ti tự bế biến thành một người phụ nữ rộng rãi thuần tịnh, Từ Từ Minh căn bản không nhận ra Hạ Vũ San chính là Hạ Thiên.

Mà bị phong bế ký ức của Hạ Thiên, Hạ Vũ San cũng lại lần nữa yêu Từ Từ Minh.

“Từ Từ Minh, là cô giết.”

Tiểu Kim trầm giọng nói ra suy đoán của mình.

“Trong ngày Từ Từ Minh cầu hôn với cô, hẳn dùng bài hát kia, thậm chí hẳn còn dùng ca từ của bài hát, những ca từ đó làm cô khôi phục ký ức, không, xác thật mà nói, là chủ nhân nhân cách của cô ở một khắc kia thức tỉnh.”

“Cô đối với Từ Từ Minh vì yêu sinh hận, cô không có khả năng lại tin tưởng hẳn, cô cố chấp cho rằng hẳn không chỉ có huỷ hoại chính cô mà còn huỷ hoại cả Hạ Vũ San, cô không thể để Hạ Vũ San dẫm vào vết xe đổ của mình, cô muốn để cô ấy luôn luôn duy trì một tâm hồn thuần tịnh nhất, giúp đỡ cô nhìn tất cả những thứ tốt đẹp trên thế giới này, mà chịu đựng phản bội cùng lừa gạt, chỉ có chính cô thừa nhận là được rồi, cho nên cô tỉ mỉ lên kế hoạch một trận tai nạn xe cộ.”

“Anh có chứng cứ gì có thể chứng minh là tôi mưu sát Từ Từ Minh?”

Nghe Tiểu Kim nói, Hạ Vũ San vẫn như cũ vẻ mặt đạm nhiên, bộ dáng không chút nào kinh hoàng.

“Tôi không có chứng cứ.”

Tiểu Kim buông tay.

“Mấy năm nay tôi gặp qua không ít người hiểm nghi thông minh, bọn họ dùng hết thủ đoạn muốn chạy thoát chế tài của pháp luật, đáng tiếc lưới trời tuy thưa, bọn họ không ai có thể ung dung ngoài vòng pháp luật, mà án tử này của Từ Từ Minh, lại thật sự làm khó tôi.”

Nói tới đây, Tiểu Kim ngưng con người, mắt sáng như đuốc nhìn chăm chăm Hạ Vũ San.

“Hạ tiểu thư, cô biết trên đời này án tử khó nhất là cái dạng gì không? Cho dù hung thủ thông minh xảo trá cỡ nào, hẳn cũng phải lưu lại sơ hở, lưu lại manh mối, người như vậy tôi luôn có biện pháp đem hẳn trừng trị theo pháp luật, mà làm tôi khó xử lại là, khi một án mạng mà người bị hại hẳn không màng tất cả liều mạng vì hung thủ hủy diệt chứng cứ giết người của cô ấy, như vậy tôi nên làm cái gì bây giờ?”

Nghe Tiểu Kim nói, sắc mặt Hạ Vũ San rốt cuộc thay đổi, giờ khắc này, sắc mặt cô khó coi đến cực điểm: “Là tôi, là tôi làm.”

Hai mắt cô trống rỗng tựa hồ đang nhìn về quá khứ xa xôi.

“Từ Minh là tôi giết, tôi..... Tôi cho rằng anh ấy lại gạt tôi, tôi không thể, không thể bị anh ấy lừa gạt, ngày đó... ngay từ đầu tôi cũng ở trong xe, là tôi chuốc say anh ấy, là tôi tự tay dựng nên hiện trường tai nạn xe cộ, thật ra ở một khắc cuối cùng kia, anh ấy tỉnh lại, anh ấy tỉnh lại nhưng không có ngăn cản tất cả phát sinh, thậm chí.....anh ấy còn cố ý dẫm chân ga.”

Hạ Thiên, anh yêu em

Có em ở bên, sinh mệnh anh mới có thể như mùa hè phồn hoa nở rộ.

Đó là.....

Lời nhắn trước khi Từ Từ Minh tử vong gửi cho cô.

Ai chưa từng trải qua thời niên thiếu điên cuồng?

Từ Từ Minh mấy năm nay ở trong biển người mệnh mang tìm kiếm âm thanh kia, còn có thiếu nữ mỉm cười thẹn thùng dưới cây ngô đồng trong trí nhớ?

Thật ra.....

Từ trong bài《 mùa hè trong mộng 》 Từ Từ Minh cũng đã biết, Hạ Vũ San chính là người mà những năm gần đây mình luôn tìm kiếm.

Hạ Thiên, anh thật xin lỗi em, cho anh thêm một lần cơ hội để được yêu em, được không?

Khi sinh mệnh mất đi, biến chết lại nở ra một đóa hoa đỏ tươi, đây là cái gọi là số mệnh.

“Từ Minh đã chết, tôi còn sống, tôi rất thống khổ, tôi rất thống khổ anh biết không?”

Hạ Vũ San đột nhiên đứng dậy mặt đầy nước mắt nhìn Tiểu Kim.

“Tôi là hung thủ giết người, anh bắt tôi đi, anh bắt tôi đi.”

“Tôi chỉ là thám tử, tôi không có quyền bắt cô, hơn nữa..... Nghiêm khắc mà nói cuối cùng đâm chân ga chính là Từ Từ Minh, hấn là tự sát, hấn không phải cô giết, mà hấn sở dĩ lựa chọn tự sát chính là vì không muốn liên lụy cô, hấn muốn để cô sống sót.”

Tiểu Kim tiến lên một bước, giờ tay dùng sức đè lại bả vai Hạ Vũ San.

“Tôi biết cô rất hối hận, cho nên.....cô nghĩ tới cái chết, vết thương trên đầu cô, cô xảy ra một lần tai nạn xe cộ đều là chính cô cố ý làm ra, nhưng..... cô chết không thành, cho nên cô lại muốn độc chết chính mình. Sở dĩ lựa chọn dùng thallium, chính là bởi vì trong lòng cô đau, cô hối hận tất cả mọi chuyện mình đã làm”

“Hạ Thiên, cô hiện tại tên Hạ Vũ San, Hạ Thiên chỉ tồn tại trong quá khứ, chỉ tồn tại trong mộng. Cô phải nhớ kỹ, cô là Hạ Vũ San, cô nên có cuộc sống mới, sinh hoạt mới.”

Tiểu Kim theo án này hơn nửa năm, thật ra sau khi đem người hiềm nghi tảo định ở trên người Hạ Vũ San, Tiểu Kim liền nghe đi nghe lại bài 《 mùa hè trong mộng 》， hấn không chỉ một lần tự hỏi chính mình, nếu mình tìm ra chân tướng, nếu Hạ Vũ San thừa nhận hành vi phạm tội của bản thân, như vậy hấn nên làm cái gì bây giờ?

Pháp lý không ngoài nhân tình, nếu nhất định phải một mạng đổi một mạng, Từ Từ Minh cũng dùng chính tánh mạng của mình, đổi lấy mạng của Hạ Vũ San.

Cuộc sống mới?

Hạ Vũ San ngơ ngẩn nhìn Tiểu Kim.

“Cho nên, tôi không nên tồn tại, đúng không? Trên đời này đã sớm không còn Hạ Thiên có phải hay không? Đúng vậy, Hạ Thiên nên đi theo Từ Minh rồi đi, nếu không, trên đường đến hoàng tuyền Từ Minh sẽ cảm thấy cô độc, anh ấy rất cô độc, tôi muốn đi bồi anh ấy, bồi anh ấy.....”

Khi nói chuyện, Hạ Vũ San bỗng nhiên té xỉu ở trong ngực Tiểu Kim.

Nhìn người hôn mê trong ngực mình, Tiểu Kim nhịn không được nâng tay nhẹ nhàng xoa xoa tóc dài của Hạ Vũ San: “Ngủ đi, khi cô tỉnh dậy tất cả đều sẽ tốt lên, tôi nói rồi..... Có tôi ở đây, không có việc gì.”

Đêm nay, Tiểu Kim vẫn luôn ngồi ở trước giường Hạ Vũ San, cả một đêm, cô đều ngủ thật yên ổn không còn có tỉnh lại một lần.

Tất cả, đều đã qua.

Nhân cách Hạ Thiên sẽ không lại xuất hiện.....

Sáng sớm, khi Tô Văn lần nữa mở mắt, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy con người Tiểu Kim che kín tờ máu.

“Tỉnh?”

Âm thanh đàn ông trầm thấp lại nghẹn ngào.

“Ừ.”

Tô Văn từ trên giường ngồi dậy, giờ tay sờ sờ trên trán mình còn mang theo miếng vết thương quấn băng gạc, đầu có chút đau, bất quá tối hôm qua cô hẳn là ngủ đến không tỉnh? Nhưng còn Tiểu Kim..

“Anh thật sự nhìn tôi một buổi tối?”

Tô Văn trừng lớn con người nhìn khuôn mặt tiều tụy của Tiểu Kim, Tiểu Kim chỉ là không sao cả nhún vai.

“Đây là trách nhiệm của tôi, hơn nữa có tôi ở đây cô rất an toàn.”

“Cảm ơn.”

Tô Văn vẻ mặt nghiêm túc nói lời cảm tạ với Tiểu Kim...

“Nếu không anh đi ngủ một lát, tôi đi phòng bếp làm chút đồ ăn.”

Nói xong Tô Văn liền đứng dậy, nhìn bóng dáng cô rời đi, Tiểu Kim cũng nhin không được lộ ra nụ cười...

Có Tiểu Kim làm bạn, Tô Văn mấy ngày nay vẫn luôn nghỉ ngơi rất tốt, trong nhà không còn xuất hiện chuyện quỷ dị, hơn nữa cô đã đổi mới di động, cái số điện thoại kì quái kia cũng không có gọi tới nữa.

Mấy ngày Tô Văn ở nhà nghỉ ngơi dưỡng thương, Phan Kha mang theo Lưu Vũ có tới tìm Tô Văn một lần, lúc ấy Phan Kha cầm trên tay một tấm ảnh chụp, trên ảnh chụp là khuôn mặt tối tăm của một người đàn ông, nghe nói người đàn ông này là người hiềm nghi mưu sát Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao.

“Tôi đã thấy hắn.”

Ánh mắt đầu tiên nhìn thấy ảnh chụp người đàn ông, ánh mắt Tô Văn đột nhiên trợn to.

“Ngày đó tôi ở trên phố gặp qua bóng dáng hắn, di động của tôi có một tấm hình của hắn, nhưng chỉ là bóng dáng. Bất quá, di động của tôi đã bị mất, hơn nữa..... Tôi thật ra cũng không nhớ rõ có quen một người như vậy.”

Nghe Tô Văn nói, mặt Phan Kha lộ vẻ nghi hoặc, mà Tiểu Kim ở một bên dựa vào bên tai Phan Kha nói nhỏ vài câu, Phan Kha lúc này mới chần chờ gật gật đầu.

Chờ Phan Kha mang theo người rời đi, Tô Văn vẫn như cũ thần sắc u buồn.

“Tiểu Kim, anh nói người kia rốt cuộc là ai chứ? Di động của tôi vì sao sẽ có ảnh chụp bóng dáng hắn, nhưng tôi cũng không quen hắn.”

Hạ Vũ San không gặp qua, có lẽ Hạ Thiên đã gặp qua người kia?

Hơn nữa, chỉ là một cái bóng dáng, có thể là Hạ Thiên trong lúc vội vàng chụp được hay không?

Có khả năng, hung thủ kia trước đây từng xuất hiện bên cạnh cô ấy, mà cảm giác được nguy hiểm Hạ Thiên theo bản năng chụp được bóng dáng hung thủ lưu lại, mà nhân cách Hạ Vũ San có khả năng đối với chuyện này hoàn toàn không biết gì cả.

Sau khi xác định Hạ Thiên đã ngủ say, Tiểu Kim cảm thấy mình không cần phải để cho Hạ Vũ San dừng lại ở ân oán trong quá khứ.

“Cô đừng nghĩ nữa, mấy ngày này tôi sẽ tiếp tục bảo vệ cô, thẳng đến khi hung thủ bị bắt về quy án.”

Tiểu Kim mang về mặt lời lẽ chính đáng nhìn Tô Văn, nghe hắn nói, Tô Văn cũng an tâm cười cười ——

Thời hạn ba mươi ngày nhiệm vụ, hiện giờ đã qua mười ngày,

Còn hai mươi ngày cuối cùng, Tô Văn xác thật cũng yêu cầu Tiểu Kim “Bảo vệ” mình.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Ung Dung Ngoài Vòng Pháp Luật (xong)

Edt: Mít

~~~~~

Có đôi khi, chúng ta có thể đoán trúng mở đầu chuyện xưa nhưng lại vĩnh viễn không biết kết cục là cái gì.....

Cuối tháng 10, cảnh sát mở cuộc họp báo, hung thủ giết hại Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao, thời điểm có ý đồ thương tổn Hạ Vũ San đã bị cảnh sát đánh gục tại chỗ.

Trải qua lần sự kiện này, Hạ Vũ San thiên hậu giới ca hát quyết định rời khỏi giới ca hát, cô ở thời điểm sáng lạn lóa mắt nhất rời đi, để lại cho mọi người truyền kì vĩnh viễn thuộc về cô.

Rất nhiều tuần san giải trí vẫn như cũ đuổi theo Hạ Vũ San không bỏ, có vài truyền thông linh thông tin tức thả ra tin cô có bạn trai tính gả cho người ta, mà bạn trai trong tai tiếng của cô nghe nói là một vị thám tử.

Tháng 11, mưa lạnh như băng.

Đứng ở trước phần mộ của Từ Từ Minh, nhìn ảnh chụp gương mặt đẹp trai soái khí trên bia mộ, Tô Văn chậm rãi cong lưng đem một bó bách hợp nhẹ nhàng đặt ở trước bia mộ.

"Từ Minh, em rất tốt, anh ở dưới có tốt không?"

Giơ tay vuốt ve ảnh chụp Từ Từ Minh trên bia mộ, Tô Văn nhẹ nhàng đem mặt dựa vào trước bia mộ, âm thanh thấp đến không thể nghe thấy.

"Em đã..... Đem Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao đưa đi bởi anh, anh, sẽ không tịch mịch đâu, đáng tiếc..... anh cũng sẽ không thấy được Hạ Thiên mà anh yêu nhất đâu, bởi vì..... em phải dùng thân thể của cô ấy, bắt đầu cuộc sống mới."

Mưa, lạnh băng, tuyệt vọng.

Thời điểm xoay người rời đi, cô ném cây dù màu đen lớn trong tay xuống, cây dù thuần đen cùng bó bách hợp trắng trước phần mộ hình thành đối lập chói mắt --

Hạ Thiên bị bệnh, cô ấy hận, cô ấy đau, cô ấy oán, cô ấy bị thương dẫn đến ngưng tụ ra nhân cách thứ hai tuyệt đối không phải tượng trưng cho thuần khiết.

Hạ Vũ San, cô trước nay đều đại biểu cho hắc ám cùng tuyệt vọng.....

"Vũ San."

Ở ngoài nghĩa địa, Tiểu Kim bung dù đứng ở nơi đó, nhìn thấy Tô Văn một thân ướt mưa, hần lập tức giơ dù tiến lên vài bước giúp cô che khuất mưa lạnh: "Dù cô đâu? Cần thận cảm lạnh."

"Tôi không sao, dù tôi để lại cho Từ Minh, mưa lớn như vậy, tôi sợ anh ấy lạnh."

Mặt Tô Văn tái nhợt, hướng về phía Tiểu Kim cười suy yếu.

"Nha đầu ngọc."

Tiểu Kim giơ tay xoa xoa tóc dài bị ướt mưa của cô.

"Đi, về nhà thôi."

"Ừ."

Tô Văn gật gật đầu, mặc cho Tiểu Kim ôm lấy mình lên chiếc Land Rover màu đỏ của hần.

Thật ra, Tiểu Kim cũng là người có chút tài sản, làm cảnh sát, làm thám tử đều là do hần yêu thích.....

"Tầng tỷ đã giúp tôi đem chung cư sang tên, đêm nay là đêm cuối cùng tôi ở tại nơi đó."

Dựa vào xe trên ghế phụ, Tô Văn nhẹ giọng nói nhỏ.

"Sau này có tính toán gì không?"

Tiểu Kim nhin không được hỏi cô một câu.

"Không biết."

Tô Văn ngơ ngác nhìn hình xăm màu vàng trên cổ tay mình: "Đêm nay ngủ ngon, chuyện ngày mai..... Ai biết được?"

"Ừ, cô nên nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai tôi đón cô đi ăn sáng."

"Được."

Tô Văn gật gật đầu, sau đó liền dựa vào xe Tiểu Kim chớp mắt.....

Đêm khuya 12 giờ.

Thói quen ngày đêm điên đảo Tiểu Kim đang chuẩn bị đi nghỉ ngơi, trong máy tính hần đột nhiên thu được một bưu kiện.

Người gửi thư rõ ràng là Hạ Vũ San.

Tiểu Kim sững sốt một chút, click mở bưu kiện kia, bưu kiện chỉ có một dây số từ sắt ngân hàng, còn có mặt mã của nó.

Đây là có ý gì?

Tiểu Kim ngậy ngậy cả người, hần cầm lấy áo ngoài nhanh chân chạy ra cửa.

Cửa nhà Hạ Vũ San không khóa, trong chung cư tất cả đều giống như ban ngày, duy nhất bất đồng chính là lúc này chung cư trống không, Hạ Vũ San sớm đã không biết tung tích.....

Tiểu Kim sắc mặt trở nên rất kém, hần nghĩ tới một loại khả năng, nhưng hần cường bách mình không được suy nghĩ cái loại khả năng này.

Ngày hôm sau, ngân hàng mở cửa, Tiểu Kim liền đến ngân hàng tìm được từ sắt Hạ Vũ San để lại cho mình, bên trong lẻ loi một cái di động.

Đó là, di động bị mất của Hạ Vũ San.

Đem điện thoại khởi động máy, Tiểu Kim ngờ ngẩn nhìn màn hình di động, lúc này mặt mã trên di động đã được mở, toàn bộ màn hình chỉ có một câu --

Nghe nói ngón út tay trái hợp với nhau là nhân duyên cả đời, Tiểu Kim, anh tin không?

Móc ngón tay, chính là hứa hẹn cả đời.

Lời thề tay trái ngón út, là vĩnh không ruồng bỏ.

Người phản bội nên gặp trừng phạt tử vong.

Từ Từ Minh đã chết, Hạ Thiên vì hần vẫn luôn rầu rĩ không vui thậm chí muốn tự sát, nhưng Lâm Lộ Lộ các cô ấy thì sao? Các cô ấy có tư cách gì cùng người khác có niềm vui mới?

Các cô ấy đều nên xuống địa ngục, các cô ấy hần nên đi bồi Từ Minh, nếu không, anh ấy sẽ cảm thấy thực cô đơn.....

Đúng vậy, người lên kế hoạch muốn giết chết Từ Từ Minh, là Hạ Vũ San, mà nhấn nhủ trước khi chết của Từ Từ Minh, kích thích tới chủ nhân cách là Hạ Thiên, sau khi Hạ Thiên tỉnh dậy, cái nhân cách phụ Hạ Vũ San này liền ngủ say.

Nửa năm qua, Hạ Thiên vẫn luôn buồn bực không vui, thậm chí cô ấy đã hạ quyết tâm đi tìm chết với Từ Từ Minh, trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, cô ấy đã từng cắt cổ tay tự sát, sau đó được Tăng tỷ cứu về.

Chính bởi vì hành vi cực đoan của cô ấy lúc này, lại đánh thức nhân cách Hạ Vũ San trong cơ thể mình, đây mới là chân tướng vì sao hung thủ cách nửa năm mới bắt đầu gây án.

Lâm Lộ Lộ cùng Đồng Hân Dao là Hạ Vũ San giết, hai người kia đối với cô ấy căn bản không hề phòng bị, Hạ Vũ San cho rằng mình hành động thiên y vô phòng, ai biết tất cả hành vi phạm tội của cô lại bị một fans cuồng nhiệt yêu thâm cô thấy được.

Ngày đó, cô chú ý tới việc mình bị người khác theo dõi, dưới sự vội vàng cô chỉ chụp được bóng dáng người kia, sau đó người kia bắt đầu không ngừng gọi điện thoại quấy rầy cô ấy.

Lúc này, tâm thần đại loạn Hạ Vũ San xảy ra tai nạn xe cộ, sau đó, Tiểu Kim liền xuất hiện.....

Đây là cốt truyện điển hình nam nữ chính tình cờ gặp gỡ.

Một hồi tai nạn xe cộ, hai mạng người, liên lụy đến án cũ năm xưa.

Lưới trời tuy thưa, ai khó thoát khỏi trách?

Ai có thể ung dung ngoài vòng pháp luật?

Hạ Vũ San biến mất, hoàn toàn biến mất ở trong thế giới của Tiểu Kim, sau đó Tiểu Kim tiêu số tiền lớn mua lại chung cư của Hạ Vũ San, ở cái chung cư kia, hần tìm được nhật kí của Hạ Vũ San, thấy cô giữ lại album nhiều năm trước, thậm chí hần còn tìm được nơi cất giấu độc dược cùng hung khí giết người của cô.

Thì ra, cô ấy đã sớm đem tất cả chân tướng, tất cả đáp án để tại nơi này, đáng tiếc, mình lại không chú ý tới --

Phụ nữ, ghen ghét mà điên cuồng.

Cho dù người kia là một chính mình khác, cô ấy cũng nhận không được ghen ghét nổi điên.

"Vũ San, gả cho anh, em chính là toàn bộ mùa hè của anh."

Câu cầu hôn của Từ Từ Minh thành căn nguyên Hạ Vũ San ghen ghét Hạ Thiên, một khắc kia cô ấy hiểu rõ, người Từ Từ Minh yêu, là Hạ Thiên.

Tất cả tội nghiệt, liền từ một câu kia bắt đầu.....

.....

Thời Không Thất Lạc --

"Nhiệm vụ cứu rồi thành công!"

Bên tai Tô Văn quanh quẩn âm thanh nhiệm vụ thành công, cô chậm rãi mở mắt.

Tất cả trong thế giới nhiệm vụ giống như là một giấc mộng.

Thật ra Tô Văn một ngày kia trở lại nhà Hạ Vũ San, cô liền đem toàn bộ phòng ở hoàn toàn kiểm tra, sau đó không có gì bất ngờ xảy ra phát hiện hung khí Hạ Vũ San giết người, còn có quần áo dính máu.

Ở một khắc kia, Tô Văn liền rõ ràng, Hạ Vũ San cô ấy chính là nữ chính của thế giới nhiệm vụ này, mà sứ mệnh của cô cũng không phải muốn chạy trốn đuôi giết của hung thủ, mà là làm sao ở trước mặt cảnh sát cùng nam chủ lừa dối qua mọi chuyện.

Ung dung ngoài vòng pháp luật, đây mới là mục đích cuối cùng của Hạ Vũ San.

Hàm nghĩa của "Tồn tại" là ở chỗ này.

Từ khoảng nhiệm vụ ra tới, Tô Văn theo bản năng nhìn thoáng qua hình xăm màu vàng trên cổ tay mình, ngày đó ở nhà Hạ Vũ San tắm rửa, Tô Văn liền chú ý ấn dưới hình xăm màu vàng cất giấu một đạo vết thương nhọt nhọt, đó hẳn là cắt cổ tay tự sát lưu lại.

Sau đó Tô Văn vào ban đêm liên hệ Tăng tỷ, nói bóng nói gió từ chỗ Tăng tỷ biết rất nhiều chuyện, lúc ấy cô liền suy đoán Hạ Vũ San hẳn là có hai nhân cách.

Ở tình huống không có bất kì kịch bản gì, Tô Văn quyết định bí quá hoá liều, ở trước mặt nam chính Tiểu Kim trình diễn trò hay mình muốn giết chết "Chính mình".

Dựa theo kinh nghiệm làm nhiệm vụ của Tô Văn, nam chính Tiểu Kim này nếu xuất hiện ở xung quanh Hạ Vũ San như vậy trong tay hẳn nhất định là nắm giữ chứng cứ nào đó, hoặc là hấn đối với Hạ Vũ San sớm nổi lên hoài nghi, mà thông qua trận diễn này, Tô Văn quả thực từ trong miệng Tiểu Kim biết chân tướng nửa năm trước.....

Làm một vai chính của thế giới, thông minh không phải chuyện xấu, nhưng Tiểu Kim chính là quá thông minh, cái gọi là thông minh quá bị thông minh hại, hẳn tận mắt nhìn thấy Hạ Vũ San lần lượt tìm chết, cái này làm cho hẳn theo bản năng tin tưởng vững chắc, Hạ Vũ San không phải là hung thủ giết người.....

Tất cả đều đã qua.

Tô Văn dưới đáy lòng nói với chính mình.

Cô không phải đối với nhiệm vụ kia nhớ mãi không quên, cô chỉ là trong lòng nghĩ đến Tô Duệ chịu khổ -..

Tất cả đều đã qua, thân ái.

Thời Không Thất Lạc, tù vực --

Bên trong tù vực hoang vu hỗn loạn, khắp nơi đều là âm thanh linh hồn kêu rên.

"Tô Duệ, hình mẫu phóng thích."

Một âm thanh máy móc bỗng nhiên vang lên.

Từ trong bóng đêm hỗn loạn mở mắt ra, linh hồn tựa hồ còn tàn lưu lại cái loại cảm giác đau đớn do không ngừng bị đè ép quất đánh.

"Tô Duệ, hoan nghênh trở về."

Âm thanh Từ Sách vẫn đạm nhiên như nước.

"Anh nên nói, hoan nghênh trở lại nhân gian."

Đáy mắt Tô Duệ có hồng mang chột lóe, cả người đứng dậy, thân thể vẫn như cũ không chịu nổi chấn động.

Thoáng nhìn ánh sao nơi đáy mắt Tô Duệ, ánh mắt Từ Sách chột lóe.

"Cậu thật là lợi hại, chưa từng có người nào từ tù vực đi ra có thể có tinh thần giống như cậu."

"Đúng không?"

Tô Duệ không thêm đề ý nhường nài: "Đó là bởi vì tôi có một cô vợ có năng lực, anh biết chứ?"

"Ừ."

Từ Sách gật gù: "Kịch bản nhiệm vụ cứu rỗi của cô ấy tôi có xem qua, cô ấy hoàn thành rất tốt."

Hữu kinh vô hiểm, xem như vận khí không tồi.

"Không nghĩ tới anh thật quan tâm cô ấy?"

Tô Duệ đi về phía trước vài bước bình tĩnh nhìn Từ Sách.

"Tôi mặc kệ anh đã từng cùng cô ấy phát sinh qua cái gì, hiện tại cô ấy là người phụ nữ của tôi, người phụ nữ của tôi, cũng không cần người đàn ông khác quan tâm."

"Sao?"

Từ Sách cảm thấy hứng thú, hần về mặt tươi cười nhìn Tô Duệ: "Tô Duệ, cậu biết không? Xếp hạng gần đây của cậu lại giảm xuống."

"Vậy thì thế nào? Tôi vui."

Tô Duệ cười nói về mình chính là tùy hứng như vậy, đi theo vợ, mất hết tích phân cũng vui.

"Thật ra tôi chỉ muốn nói với cậu....."

Từ Sách dừng một chút, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Duệ: "Tôi sợ dĩ trở thành NO. 1 của bộ môn này, chính là bởi vì, trên thế giới này không có đối tượng nhiệm vụ nào mà tôi công lực không được."

"Cho nên, bộ trưởng đại nhân anh đây là đang tuyên chiến với tôi sao?"

Lúc này, Tô Duệ cũng không thể không nghiêm túc lên, vẻ mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Từ Sách.

"Không, không phải tuyên chiến, tôi..... Chỉ là muốn biết....."

Cái gì, là tình yêu.

Từ Sách cũng không có đem mấy chữ cuối cùng nói ra, bởi vì lúc này máy truyền tin của Tô Duệ vang lên. Xác thực mà nói là máy định vị của hắn vang lên.

Tô Văn đã gấp không chờ nổi tiến vào nhiệm vụ --

"Tôi phải làm nhiệm vụ."

Tô Duệ giờ giờ tay từ bên người Từ Sách đi qua, nháy mắt gấp thoáng qua, ánh mắt hần ám trầm, ngữ khí trầm thấp nói nhỏ một câu --

Từ Sách, anh vĩnh viễn chỉ có thể là quá khứ của Tô Văn, mà tôi, mới là hiện tại, cùng tương lai của cô ấy.

~~~~~

Do 1 mình ta edit + beta nên chắc chắn sẽ có sai sót, mong mọi người thấy lỗi nào thì báo vs ta 1 tiếng để ta sửa với..

Thân ái!!! ♥□♥□♥□

End TG11...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Phế Sài Nghịch Tập (1)

Edt: Mít

~~~~~

Đông Xuyên đại lục, đây là thế giới triệu hoán sư, trên đại lục này triệu hoán sư có địa vị cao cả, bọn họ có thể triệu hồi ra thần binh và thần thú cùng các ma thú trên đại lục là địch, cứu vớt thiên hạ thương sinh.

Mà khắp Đông Xuyên đại lục, bị Lạc Nhật sơn mạch phân thành hai nửa, ở sườn đông Lạc Nhật sơn mạch là nơi nhân loại cư trú, vô số quốc gia san sát nhau, mà ở sườn tây Lạc Nhật sơn mạch tụ tập tộc Người Lùn, Tinh Linh tộc, còn có người thú.

Ở bên trong Lạc Nhật sơn mạch, tụ tập một đàn ma thú khổng lồ, bởi vì tốc độ ma thú sinh sôi nảy nở rất nhanh nên chúng nó càng yêu cầu đào thải những chiến sĩ không đủ năng lực, vì thế cách một đoạn thời gian ma thú cao cấp sẽ phát động một lần thú triều đi công kích thành trấn của nhân loại, đoạt lấy tài nguyên đồng thời bọn chúng cũng lược bỏ được nhưng ma thú kém xuất sắc, đây là cách sinh tồn của ma thú.

Đương nhiên, những điều đó trước mắt đều không có một xu liên quan đến Tô Văn, cô tiến vào đại lục này, biến thành tam tiểu thư dòng nhánh của gia tộc đứng thứ hai ở Ao Lâm quốc Mai Đặc thành là Tô gia.

Dựa theo truyền thống Tô gia, chỉ có nhân tài dòng chính mới có tư cách ở đại bản doanh nhà chính của Tô gia Mai Đặc thành tu luyện, mà Tô Văn sở dĩ có thể phá lệ được tiếp nhập nhà chính Tô gia, đó là bởi vì nhà chính Tô gia trừ bỏ có một thiên tài thừa kế còn có một vị đích nữ, mà vị đích nữ Tô Vũ này vừa mới qua sinh nhật mười lăm tuổi.

Dựa theo lệ thường của Đông Xuyên đại lục, một người nếu có cơ hội trở thành triệu hoán sư, như vậy ở trước năm người đó mười lăm tuổi có thể khai linh thành công, thành công triệu hồi ra huyền binh hoặc là huyền thú bản mạng của chính mình, nhưng Tô Vũ tới hiện tại cái gì cũng triệu hoán không ra.

Hơn nữa, vị đại tiểu thư Tô gia này nhất gan yếu đuối còn là hoa si, nàng ấy vẫn luôn trộm yêu thầm con trai của thành chủ Mai Đặc thành là Long Ly, thường xuyên một mình trộm mạng theo người hầu nhìn lên Long thiếu thành chủ tu luyện.

Chuyện này ở Mai Đặc thành không phải là bí mật gì, bởi vì Tô Vũ tồn tại, làm cho cả Tô gia đều trở thành trò cười.

Cũng may lúc này, một nhánh của Tô gia ở bên cạnh trấn nhỏ xuất hiện một thiếu nữ thiên tài, người đó chính là Tô Văn.

Tô Văn mười bốn tuổi khai linh thành công, tuy rằng nàng thức tỉnh muộn, nhưng huyền binh bản mạng của nàng lại là một cây huyền kiếm tam phẩm, kiếm là binh trung chi vương, người có thể triệu hồi ra huyền kiếm kiếm đều là thiên tài khó gặp.

Tô gia vốn chính là lấy kiếm làm bản mạng của gia tộc, biết được chuyện của Tô Văn, Tô gia lập tức phái người đem nàng tiếp vào Mai Đặc thành, từ đây nàng liền thay thế địa vị Tô Vũ trở thành tiểu thư được sủng ái nhất Tô gia.

Mà đích nữ Tô Vũ chân chính lại bởi vì mình yếu đuối cùng phế sai nên bị ở trong viện rách nát nhất Tô gia, bị những hạ nhân Tô gia tùy ý khi dễ, bất kham chịu nhục nàng chỉ có thể âm thầm khẩn cầu cho vị ca ca đang ở Lạc Nhật sơn mạch rèn luyện có thể sớm ngày trở về, đáng tiếc, không chờ ca ca nàng là Tô Sạn trở về, Tô Vũ đã bị người ta hại chết.

Cũng chính ở ngay lúc này nữ sát thủ Tô Vũ đến từ dị thế, xuyên đến trên người vị phế sai tiểu thư này, từ đây phượng hoàng niết bàn, bắt đầu một đoạn đường phế sai nghịch tập tràn ngập sắc thái truyền kì —— đánh quái thăng cấp, ngược tra, thu mỹ nam, con đường của nữ đặc công xuyên qua chính là bằng phẳng như vậy ~

Tóm lại, trong thế giới này nam xứng nhiều có thể xếp thành rỗng dài, mà Mai Đặc thành bất quá chỉ đại lục Tân Thủ Thôn để nữ chủ đại nhân chinh phục mà thôi, về sau nàng ta còn đối rất nhiều bản đồ, nếu Tô Duệ trở thành nam phụ trong một bản đồ khác, ví như nói vương tử Tinh Linh tộc gì đó, vậy Tô Tiểu Văn thật sự muốn khóc!

Lúc này Tô Văn ngồi ở trong phòng của mình, cô cường bách chính mình không được suy nghĩ chuyện Tô Duệ, nhắm mắt lại lẳng lặng sửa sang kí ức nguyên chủ, hiện tại cốt truyện đã phát triển đến lúc nữ chủ đại nhân thành công triệu hồi ra huyền thú đầu tiên của mình, ừ, là một con chó săn nhỏ màu trắng.

Các bạn ngàn vạn lần đừng xem thường con chó vừa tham ăn vừa biết bán manh này, nó thật ra không phải chó (chẳng lẽ..... Nó là long?? Đùa cái gì chứ, nó lại không phải bạch long vương ~)

Được rồi, thật ra nó là thần thú trắng bạc Bạch Hổ, lúc này nó chỉ là bị kẻ thù của mình là đại ma vương phong ấn mà thôi.

Từ khi có thần thú Tiểu Bạch, nữ chủ Tô Vũ liền bắt đầu dùng phương pháp Tiểu Bạch dạy mình sáng lập ra con đường triệu hoán sư mới, nàng ta có thể đem binh khí của người khác, hoặc là ma thú mình nhìn thấy tất cả đều thu vào linh niệm của mình, sau đó tùy thời điểm mà tùy ý đem chúng nó triệu hồi ra, loại phương pháp triệu hoán này là từ thời thượng cổ lưu truyền tới nay, tới hiện tại đã thất truyền.

Nắm giữ phương pháp nghịch thiên như thế, Tô Vũ từ đây muốn triệu hoán cái gì sẽ có cái đó, gặp được cường địch còn có thể đóng cửa phòng thân thú, tóm lại con đường thăng cấp quả thực quá dễ dàng.

Đương nhiên những chuyện đó đều là lời phía sau.

Hiện tại Tô Vũ cùng thân thú của nàng ta ở Tô gia vẫn không để cho người khác biết sự tồn tại.

Tập thể người Tô gia đều mắt mù nhìn không ra nữ chủ đại nhân cường đại, nhưng sau khi nữ chủ đại nhân xuyên qua tùy tiện ở trên đường cái dạo một vòng liền được nam chủ đại nhân tuế nhân như châu chú ý ——

Trong lời đồn phé sài Tô đại tiểu thư hoa si nhất gan yếu đuối, sao có thể có được đôi mắt sáng ngời như vậy?

Sao có thể có được khí chất phấn chấn oai hùng như vậy?

Điều này không khoa học!

Thân là người thừa kế của Tiêu gia gia tộc đứng đầu Mai Đặc thành, Tiêu Diễn vẫn luôn tự cho mình là rất cao, mà Tiêu gia cùng Tô gia căn bản là có hôn ước.

Chỉ là Tiêu gia chứng mất phé sài Tô Vũ, sau đó Tô Văn đi vào Tô gia, Tô gia liền dứt khoát thuận nước đẩy thuyền, muốn đem Tô Văn đính hôn cho Tiêu Diễn.

Nói thật, Tiêu Diễn phong lưu phóng khoáng ấn tượng đầu tiên đối với Tô Văn cũng không tệ lắm ——

Thiếu nữ thiên tài ngạo khí nghiêm nghị, tuy rằng xuất thân chi nhánh, nhưng trên người nàng lại có được tự tin mà rất nhiều người không có.

Sau khi cùng Tô Văn tiếp xúc hai lần, Tiêu Diễn đối với nàng còn tính là vừa lòng, hai người cũng dưới sự an bài của hai nhà mà xác định quan hệ.

Chỉ là từ ngày đó ở trên phố vô ý phát hiện ‘Tô Vũ’ thú vị, Tiêu Diễn liền không tự chủ được bị nàng ta hấp dẫn, hấn bắt đầu chú ý tới chuyện của Tô Vũ, thậm chí nhin không được trộm đi theo nàng ta.

Có một lần, Tiêu Diễn tận mắt nhìn thấy Tô Văn mang theo người đi nhục mạ Tô Vũ, ở một khắc kia, hấn vốn định động thân ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy phé sài bị tất cả mọi người xem thường đột nhiên triệu hồi ra mấy chục thiết kiếm nhỏ, lúc ấy liền đem tất cả người chung quanh dọa lui.

Tô Vũ không lên tiếng thì thôi mà hễ lên tiếng là nhất minh kinh nhân!

Lúc này Tiêu Diễn đã đối với nàng ta sinh ra hứng thú thật lớn, hơn nữa hấn tự nhận là thấy rõ ràng bản chất của Tô Văn nên quyết định hủy bỏ hôn ước với Tô Văn, sửa lại thành cưới Tô Vũ.

Không thể không nói, ý tưởng của nam chủ đại nhân rất tốt đẹp.

Căn cứ nguyên cốt truyện, hấn từ hôn khiến cho Tô gia nổi lên phong ba rất lớn, Tô Văn từ nhỏ chính là thiên tài trong nhà, nàng không thể tiếp thu việc mình bị Tiêu Diễn từ hôn, càng không thể tiếp thu việc Tiêu Diễn lại chủ động muốn nghênh thú Tô Vũ.

Mà càng thêm hài kịch hóa chính là, Tô Vũ thế nhưng ở trước mặt mọi người một chút cũng không do dự liền cự tuyệt lời cầu hôn của Tiêu Diễn ——

Đùa cái gì vậy? Ngươi tưởng nữ chủ đại nhân là thức ăn trên đường, ngươi muốn mua thì mua, muốn ném thì ném sao?

Không sai, phía trước còn có vô số mỹ nam năng lượng cao đang chờ đợi nữ chủ đại nhân, cho nên nam chủ đại nhân con đường truy thê này của ngươi gánh thì nặng mà đường thì xa nha ~

“Tam tiểu thư!”

Âm thanh người hầu của Tô gia đánh gãy suy nghĩ Tô Văn, hiện tại cô tuy rằng vào dòng chính Tô gia, nhưng người Tô gia vẫn theo thói quen kêu cô là tam tiểu thư.

“Chuyện gì?”

Tô Văn ngược mắt nhìn thoáng qua thiếu nữ áo lam trước mắt, nàng ta tên Tô Bội, là thị nữ mà gia chủ phân cho Tô Văn, Tô Bội lúc đầu cũng là một người ở nhánh khác của Tô gia, bất quá nàng ta không có thiên phú gì, cho nên chỉ là được tuyển vào nhà chính làm người hầu thấp kém nhất mà thôi.

“Tam tiểu thư, Tiêu công tử tới, ngài ấy đang ở phòng khách, gia chủ đại nhân phân phó nô tỳ mang người qua đó.”

A?

Nghe Tô Bội nói, Tô Văn chậm rãi đứng dậy, nếu cô đoán không sai, nam chủ đại nhân hấn là tới từ hôn?

Ai nha, mình nên làm cái gì bây giờ đây? Lần đầu tiên tự mình trải qua trường hợp bị nam chủ đại nhân từ hôn, Tô Tiểu Văn cảm thấy thực khẩn trương nha ~

~~~~~

Ai nha nha hôm nay có 1c thôi nha ~~~

Ta hơi bận đó nha ~~~

♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 242: Phế Sài Nghịch Tập (2)

Edt: Mít

~~~~~

Đại sảnh tiếp khách Tô gia.

Lúc này gia chủ Tô gia là Tô Nhai đang vẻ mặt tươi cười cùng Tiêu Diễn hàn huyên gì đó, chung quanh ngồi mấy trưởng lão đều giống như giếng cổ không dao động ngồi ở một bên, mà Tiêu Diễn lại đang câu có câu không trò chuyện với Tô gia chủ, rõ ràng thất thần.

Người trẻ tuổi sao, huyết khí phương cương, Tô gia chủ cũng lý giải được tâm tư của Tiêu Diễn, chỉ là hần kỳ quái ở chỗ Tiêu Diễn tới gặp Tô Văn là chuyện rất bình thường, hần còn riêng kêu mình đem Tô Vũ tới là vì chuyện gì đây?

Không bao lâu Tô Văn dưới sự dẫn dắt của Tô Bội thông thả ung dung đi đến, thiếu nữ mình diễm mặc kính trang màu tím, vừa vào cửa khiến cho người trước mắt sáng ngời.

“Tô Văn gặp qua gia chủ đại nhân, gặp qua các vị trưởng lão, gặp qua Tiêu công tử.”

Tô Văn sau khi vào cửa liền bắt đầu văn nhả có lẽ vấn an với mọi người, trên mặt Tô Nhai vẫn luôn mang theo mỉm cười, mà Tiêu Diễn chỉ là không chút để ý liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, tưởng tượng đến ngày đó nàng mang theo một đám người nhục mại Tô Vũ, hần liền cảm thấy nàng vừa dối trá lại ghê tởm.

Cảm giác được đôi mắt nhỏ của Tiêu Diễn bất thiện, Tô Văn tự động tự giác miễn dịch ——

Người chán ghét ta nhiều lắm, người tính là cái gì?

Chỉ chốc lát sau, Tô Vũ cũng không tình không oán xuất hiện ở cửa đại sảnh tiếp khách, mấy ngày này Tô Vũ nắm giữ phương pháp triệu hoán thượng cổ Tiểu Bạch giao cho mình, nàng ta vẫn luôn liều mạng tu luyện, đã thử chứa đựng rất nhiều binh khí mà cảnh giới hiện giờ của nàng ta cũng từ triệu hoán sự cửu phẩm thấp kém nhất chậm rãi muốn bay lên đến bát phẩm, chỉ cần thăng nhập bát phẩm, nàng ta liền có thể chứa đựng cùng triệu hoán binh khí cấp bậc cao hơn.

Mà lúc này đột nhiên bị phụ thân trên danh nghĩa kia của mình gọi đến phòng tiếp khách, nghe nói còn là vị hôn phu tiền nhiệm kia điểm danh muốn gặp mình, Tô Vũ cũng thật buồn rầu, tra nam chết tiết kia tìm mình làm gì? Chẳng lẽ còn phải để một đám người lại nhục nhĩ mình một lần?

“Ta tới rồi.”

Mang tâm tình vạn phần khó chịu, Tô Vũ ôm ấp Tiểu Bạch vẻ mặt uest oải ịu xui đi vào phòng tiếp khách.

Nàng ta đã sớm là sĩ nhục của Tô gia, chê cười của Tô gia, cho nên Tô Vũ hoàn toàn không để bụng hình tượng của mình, nàng ta cũng biết những trưởng lão Tô gia đó căn bản chú trọng mặt nàng ta, ngay cả lão cha trên danh nghĩa kia của nàng ta sở dĩ vẫn luôn không đem nàng ta đuổi ra Tô gia cũng là vì nàng ta có một ca ca thiên tài yêu nghiệt mà thôi ~

Chính mình đây là mượn tiếng của Tô Sạn, đáng tiếc tên yêu nghiệt kia nghe nói đi Lạc Nhật sơn mạch rèn luyện, vừa đi chính là ba năm!

Hần có thể trở về hay không quý mới biết ~

Cho nên Tô Vũ cảm thấy tại đại lục dị giới này dựa vào đại ca không bằng dựa vào chính mình!

Tô Vũ từ lúc vừa vào cửa bắt đầu thất thần, còn hoàn toàn không biết lễ nghĩa, cái này làm cho sắc mặt Tô Nhai lập tức tối sầm xuống, mà không chờ Tô gia chủ nổi bão, Tiêu Diễn đã nhanh cười tủm tỉm đứng dậy.

“Tô gia chủ, thật ra Tiêu mẫu lần này tới là có một việc muốn cùng Tô gia chủ thương lượng.”

“Sao? Tiêu hiền chất có chuyện gì?”

Nghe Tiêu Diễn nói, Tô Nhai cũng chỉ đành tạm thời đem chuyện Tô Vũ để qua một bên, xoay mặt về mặt hiền lành nhìn Tiêu Diễn.

“Ta lần này tới, là vì hôn sự của ta cùng Tô Văn, Tô gia chủ, ta.....”

“Con muốn từ hôn.”

Âm thanh Tô Văn đánh gãy câu nói kế tiếp của Tiêu Diễn, ánh mắt mọi người đều dừng ở trên người Tô Văn.

Tiêu Diễn thật sự bị đánh đến trở tay không kịp, mà Tô Vũ lại về mặt kinh ngạc hồ nghi nhìn Tô Văn ——

Cái nữ nhân ngạo khí này thế nhưng muốn từ hôn, chẳng lẽ nàng ta tìm được nam nhân tốt hơn Tiêu Diễn rồi sao?

Lại nói tiếp ở trong trí nhớ Tô Vũ trong Mai Đặc thành này nam nhân có thể cùng Tiêu Diễn đánh đồng cũng chỉ có Long Ly cùng Tô Sạn.

A, nữ nhân này sẽ không coi trọng Long Ly chứ? Đúng là có ánh mắt nha!

Lúc này Tô Vũ tựa hồ quên mất nguyên thân của mình chính là hoa si vẫn luôn lưu luyến si mê Long Ly lợi hại đấy ~

“Tô Văn, không được hồ ngôn loạn ngữ!”

Lúc này, nghe Tô Văn nói, trong đại sảnh Tô Nhai lập tức vỗ bàn một cái, mặt trầm như nước lạnh lùng quát to một tiếng.

“Con không có nói bậy, gia chủ đại nhân, đây là chung thân đại sự của con, Tô Văn không muốn hối hận cả đời, Tiêu công tử thật là người nhân trung chi long, đáng tiếc, huynh ấy cũng không phải người trong lòng của con.”

Tô Văn biết mình chủ động từ hôn nhất định sẽ làm Tô Nhai rất mất mặt, hắn sẽ thực tức giận, nhưng cô cũng tuyệt đối không chờ nam chủ đại nhân chủ động tới từ hôn mình.

Hơn nữa lần từ hôn này tạo nên phong ba cũng là bắt đầu kết cục pháo hôi của nguyên chủ Tô Văn, cũng bắt đầu gút mắt cả đời của nam chủ cùng nữ chủ.

Tô Văn từ giờ khắc này bắt đầu, liền phải cố gắng xoay chuyển vận mệnh của mọi người.

“Hồ nháo! Quả thực là hồ nháo!”

Tô Nhai lại tức giận mắng vài câu, lúc này mới xoay người về mặt xấu hổ nhìn Tiêu Diễn: “Hiền chất, ngươi đừng để ý, đứa nhỏ này còn nhỏ, lại đang phát cáu, ngươi ngàn vạn đừng để trong lòng!”

“Tô gia chủ, thật ra ta..... Ta chính là tới từ hôn.”

Chần chờ, Tiêu Diễn vẫn là đem lời trong lòng của mình nói ra.

Nghe Tiêu Diễn nói, toàn bộ người trong đại sảnh đều ngây ngẩn cả người, đây, đây lại là tình huống gì?

Hai người là thương lượng tốt đem chúng ta đùa giỡn đúng không?

“Thì ra Tiêu công tử cũng sớm phát hiện chúng ta không thích hợp?”

Tô Văn nghe Tiêu Diễn nói, tại một bên hơi mỉm cười, thấp giọng nói một câu.

“Đạo bất đồng, bất tương vi mưu.”

Tiêu Diễn lạnh lùng liếc mắt nhìn Tô Văn, hắn không biết Tô Văn vì sao cũng muốn từ hôn, chẳng lẽ nàng ta nhìn ra tâm tư của mình cho nên mới ra tay trước?

Cảm giác được không khí giữa Tô Văn cùng Tiêu Diễn quỷ dị, Tô Nhai cũng từ nơi này ngửi ra một tia hương vị lạ.

“Khụ khụ, Tiêu hiền chất, hôn nhân đại sự này không được lỗ mãng, chuyện này ta thấy chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn! Ngươi xem, ta còn có chuyện rất quan trọng, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi? Tô Văn, con theo ta lại đây!”

Nói xong, Tô Nhai liền xoay người mang theo Tô Văn từ cửa hông đại sảnh rời đi.

Tiêu Diễn:.....

Tô gia chủ, ông đây là trắng trợn chơi lại sao?

Thấy gia chủ đều đi rồi các trưởng lão một bên cũng đều sôi nổi đứng dậy cùng Tiêu Diễn cáo biệt, Tô Vũ càng là thừa dịp này chuồn mất, chỉ chốc lát sau toàn bộ trong đại sảnh chỉ dư lại một mình Tiêu Diễn, cái này là chuyện gì đây!

Tiêu đại công tử thực buồn bực, đáng tiếc đây là Tô gia, hẳn có buồn bực cũng không có chỗ phát tiết ~

Tô gia, thư phòng gia chủ.

“Nói đi, rốt cuộc sao lại thế này?”

Tô Nhai ngồi ở án thư của mình, mắt sáng như đuốc nhìn Tô Văn.

“Là Tiêu công tử muốn từ hôn, con cũng là bắt đắc dĩ đành phải mở miệng trước.”

Tô Văn đón ánh mắt Tô Nhai không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời một câu.

“Sao? Tiêu Diễn muốn từ hôn người làm sao mà biết được? Chẳng lẽ Tiêu gia bọn họ thật sự tính cùng Triệu gia liên hôn, lấy điều đó làm suy yếu Tô gia chúng ta sao?”

Triệu gia là gia tộc đứng thứ ba trong Mai Đặc thành, mấy năm nay đều đối với địa vị Tô gia như hổ rình mồi.

“Suy yếu thực lực của Tô gia cũng không nhất định phải cùng Triệu gia liên hôn, cũng giống như liên hôn với Tô gia, đương nhiên, bọn họ sẽ không chọn con.”

Nói tới đây, Tô Văn ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tô Nhai một cái.

“Gia chủ đại nhân người anh minh thần võ, quý kẻ Tiêu gia ở trong mắt người quả thực không đáng nhắc tới.”

“Hừ, chút tài mọn thôi.”

Tô Nhai nghe Tô Văn vuốt mông ngựa, sắc mặt lập tức tốt hơn rất nhiều.

“Tô Văn, người đi xuống trước đi, qua mấy ngày Sạn Nhi sẽ trở lại, chờ hắn rèn luyện trở về, triệu hoán sư đứng đầu Mai Đặc thành chính là nó, đến lúc đó, Tiêu gia còn không phải ngoan ngoãn cùng chúng ta liên hôn sao?”

Tô Sạn:.....

Nghe Tô Nhai nhắc tới Tô Sạn, Tô Văn giật mình, Tô Sạn ở nguyên cốt truyện cũng là nhân vật thiên tài hiếm thấy, đối với mọi người mình quả thực là sùng ái có thêm, ừ, hẳn cũng là một nam phụ, nhưng hẳn cũng không tính là nam phụ thâm tình nhỉ?

Ách, vì sao đột nhiên có loại cảm giác không xác định:.....

Lúc này, khoảng cách ngàn dặm trên không trung bên ngoài Mai Đặc thành, một con ưng thú thật lớn đang giương cánh bay cao, mà ở trên lưng ưng thú lại có hai nam nhân đang ngồi.

Nam nhân ngồi đầu khuôn mặt tuấn mỹ ánh mắt lạnh nhạt, mà người phía sau hắn lại là một gã sai vặt trang điểm, lúc này cả người gã sai vặt sắc mặt trắng bệch vẫn luôn nắm chặt góc áo của nam nhân ngồi trước.

“Đại thiếu, đại thiếu, chúng ta cũng không vội về Tô gia, người có thể:..... Có thể để huyền thú của người bay chậm một chút hay không?”

“Nếu sợ thì người lăn xuống đi!”

Tiếng gió gào thét hỗn loạn với âm thanh thanh lãnh lạnh thấu xương của nam nhân——

Tốc độ này Tô tướng quân còn ngại chậm, người còn muốn chậm lại, muốn tìm chết đúng không?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Phế Sài Nghịch Tập (3)

Edt: Mít

Vào lúc canh ba, Mai Đặc thành, Tô gia.

“Lệ”

Theo một tiếng kêu của Truy Phong, toàn bộ triệu hoán sư của Tô gia đều thức tỉnh, âm thanh này là..... huyền thú triệu hoán lục cấp Truy Phong thú!

Ở toàn bộ Mai Đặc thành gia tộc có được huyền thú triệu hoán lục cấp có thể đếm được trên đầu ngón tay, mà có được loại huyền thú một ngày phi hành vạn dặm này cũng chỉ có Long gia.

Chẳng lẽ là người của phủ thành chủ đêm khuya bay đến?

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Tô gia đều công việc lu bù lên.

Tô Văn cũng bị tiếng bén nhọn của ung thú làm bừng tỉnh, cô về mặt phiền chán trở mình, tính tiếp tục ngủ——

Tô gia có thể có chuyện gì chứ?

Trong khoảng thời gian ngắn này bản đồ nhỏ Tân Thủ Thôn cũng không xuất hiện được Boss lớn gì, mình vẫn cứ an tâm ngủ để ngắm lại xem làm sao liên hệ Tô Duệ.

“Tam tiểu thư!”

“Tam tiểu thư!”

Không chờ Tô Văn lần nữa đi vào giấc ngủ, cô đã bị âm thanh Tô Bội làm ồn tới rồi.

Hơn nửa đêm rồi cuộc còn có thể để cho người ta vui sướng ngủ hay không.

“Chuyện gì?”

Tô Văn từ trên giường đứng dậy, về mặt bức bối nhìn Tô Bội mặt đầy kinh hi cộng thêm hoa si.

“Tam tiểu thư, đại thiếu, đại thiếu đã trở lại!”

“A.”

Tô Văn lên tiếng, còn không phải là Tô Sạn đã trở lại sao?

Sao?

“Ngươi nói cái gì?”

Vốn định một lần nữa nằm xuống đổi tư thế để ngủ Tô Văn lại đột nhiên ngồi dậy: “Tô Sạn đã trở lại?”

Tô Bội:.....

Cũng dám gọi thẳng tên nam thần ~

“Vâng, đúng là đại thiếu đã trở lại.”

Tô Sạn, Tô đại thiếu, nam thần yêu nghiệt trong lòng của muôn vàn thiếu nữ Tô gia.

Tóm lại mỗi lần chỉ cần nhắc tới đại thiếu, Tô Bội liền cảm thấy trái tim thiếu nữ này của mình đều nhộn nhạo, đại thiếu thật soái, đại thiếu thật ôn nhu, đại thiếu thật là lợi hại ~

Trên giường Tô Văn nhũ mào, cũng không có tâm tư nhìn xem Tô Bội mặt hoa si —

Không thích hợp, quá không thích hợp.

Tô Sạn không có khả năng ở ngay lúc này trở lại!

Trừ khi.....

Thần sắc Tô Văn đột nhiên biến đổi, cô thậm chí bất chấp mặc áo ngoài, mặc áo ngủ đơn bạc nhanh chân chạy ra cửa, kết quả còn chưa đi đến cửa lớn, cửa phòng cô đã bị người ta đột nhiên đẩy ra.

“Hô”

Trong gió lạnh hỗn loạn một thân thể lạnh băng dùng sức ôm lấy cô.

“A!”

Trong phòng đang xáo trộn theo giày của Tô Văn chạy theo ra ngoài, Tô Bội nhìn thấy nam nhân ôm Tô Văn ở cửa, cả người nhin không được há to miệng không thể tưởng tượng hết to một tiếng ——

Nhất định là phương thức lấy giày của ta không đúng?

Đại thiếu đang ôm tam tiểu thư, không đúng, đang găm, không phải, là đang sờ?

Má ơi, tìm thiếu nữ của ta, nát đầy đất ~

“Cút đi!”

Theo một tiếng quát lạnh, Tô Bội chỉ cảm thấy trên eo mình đau xót, cả người ngay sau đó đã bị một trận gió lạnh mạnh mẽ đẩy ra ngoài, quăng ngã ở ngoài cửa, quăng ngã theo tư thế chó ăn cứt.

Tô Bội: thật khổ sở, cảm giác sẽ không yêu nữa ~

Trong phòng ——

Tô Duệ một bên hôn môi Tô Văn, hai người một bên lùi về phía sau, thời điểm lùi đến mép giường, quần áo đã trút hết.

“Vợ, vất vả rồi.”

Tô Duệ khẽ cắn vành tai Tô Văn, ở bên tai cô nhẹ nhàng ní non.

“Không vất vả, chịu khổ chính là huynh.”

Đôi mắt Tô Văn có chút ướt át, cô không phải là nữ nhân thích khóc, nhưng giờ khắc này ở trong ngực Tô Duệ, cô rất muốn lớn tiếng khóc, cô muốn lớn tiếng nói cho hắn, cô yêu hắn, cô không thể không có hắn.

“Đúng là rất khổ.”

Tô Duệ liếc thấy khóe mắt Tô Văn có lệ quang, đau lòng giơ tay giúp cô xoa xoa, giây tiếp theo, cả người hắn đã áp tới trên người Tô Văn: “Vợ, muội tính bồi thường ta như thế nào?”

Bồi thường?

Tô Văn nhin không được nín khóc mỉm cười, linh lực trong cơ thể vận chuyển, cô một cái xoay người liền đem Tô Duệ đè ở dưới thân mình.

“Đại chiến ba trăm hiệp, chiến đến khi huynh không thể chiến nữa mới thôi, huynh thấy thế nào?”

“Ách.”

Tô Duệ ở dưới thân Tô Văn nhú nhú mảy, vẻ mặt suy tư: “Cái đề nghị này không tồi, bắt quá..... muội phải chuẩn bị tốt cho đánh lâu dài, chiến lực của bản tướng quân tuyệt đối là..... Ngô.”

Tô Văn dùng môi mình ngăn chặn Tô Duệ nói ——

Muốn chiến liền chiến, làm gì có nhiều lời vô nghĩa như vậy?

Tô tướng quân:.....

Không đem tiểu yêu tinh muội chiến ba ngày ba đêm không xuống giường được, ta không tên Tô Duệ nữa ~

Vì thế, ngày hôm sau, trong Tô gia ——

“Đại thiếu đâu?”

“Các ngươi ai nhìn thấy đại thiếu?”

Nói tới hôm qua đại thiếu cưới Truy Phong thú trở về, kêu một cái tiêu sái huyên khóc, nhưng chỉ chớp mắt người đã không thấy tăm hơi!

Tộc trưởng đại nhân nói đại thiếu mệt mỏi muốn nghỉ ngơi, những người này cũng đều tan đi, nhưng sáng sớm hôm nay tại gia tộc tu luyện cũng không thấy được bóng dáng đại thiếu, đến bữa sáng hẳn cũng không có tới ăn.

Chẳng lẽ.....

Đại thiếu lại đến bên bờ đột phá, vừa trở về liền bế quan đột phá sao?

“Ài? Tam tiểu thư hôm nay cũng không có tới?”

Không biết là ai nói thầm một tiếng lập tức khiến cho một trận cộng minh.

Gần đây chuyện từ hôn của tam tiểu thư cùng Tiêu đại công tử ở nội bộ Tô gia nháo đến ồn ào huyên náo, Tô Văn tuy rằng xuất thân chi nhánh, nhưng lại là thiên tài triệu hoán sư, nhà chính Tô gia có không ít đệ tử đều đối với nàng rất có hảo cảm, nếu không thể liên hôn với Tiêu gia, chúng ta liền nước phù sa không chảy ruộng ngoài, người một nhà tiêu hóa nhau cũng là chuyện tốt nha ~

Tô Nhai:.....

Chuyện tốt cái rắm!

Con trai của lão tử đã bị bắt cóc ~ đồ mờ, lão tử đêm qua chỉ thấy được mặt con trai đến một câu cũng chưa nói thì thẳng nhóc chết tiệt kia liền đi thẳng đến ôn nhu hương, đến bây giờ còn chưa có chết ra tới ~

Ách, lại nói tiếp Tô Văn cùng Tô Sạn thông đồng với nhau từ khi nào đây?

Phi phi phi, cái gì kêu thông đồng, đó tuyệt đối là tự do yêu đương, ừ, tuy rằng khi đó Tô Văn vẫn còn là vị hôn thê của Tiêu Diễn ~

“Khụ khụ.”

Tô Nhai thu hồi tâm tư đang loạn của mình, ho nhẹ hai tiếng: “Mấy ngày nay Tô Văn cũng đang bế quan tu luyện, không có ta chấp thuận bất luận kẻ nào cũng không được tiếp cận sân của nàng ấy, người nào vi phạm xử trí theo gia pháp!”

Nghe Tô Nhai nói, các vị đệ tử Tô gia lập tức gật đầu tuân mệnh.

Số ít trưởng lão biết được chân tướng:.....

Tộc trưởng, ngươi vì con trai mình cũng thật liều mạng ~

Tô Nhai: Con trai, lão tử chỉ có thể giúp con đến đây ~

Cứ như vậy, ba ngày sau ——

“Àn, khụ khụ.”

Tô Nhai nghiêm trang đứng ở ngoài sân Tô Văn, nhìn Tô Bội cùng Tô Lượng thủ ở cửa, vẻ mặt chính sắc hỏi: “Tam tiểu thư cùng đại thiếu..... Khụ, cái kia, đột phá không?”

Tô Bội:.....

“Không có.”

Tô Lượng lắc lắc đầu, hẳn là tùy tùng bên người Tô Sạn, ngày đó từ trên người Truy Phong thú xuống, đại thiếu nháy mắt liền không thấy bóng dáng, sau đó hẳn vẫn là theo hơi thở của đại thiếu một đường đuổi tới trong viện tam tiểu thư, kết quả liền.....

Liền như vậy ở ngoài cửa thủ ba ngày ~

Tóm lại, tình hình chiến đấu thực kịch liệt, đại thiếu này thân thể thật kham ưu nha ~

“Còn chưa có đột phá?”

Nghe Tô Lượng nói, Tô Nhai mở to hai mắt —— đồ mờ, đây là tiết tấu muốn bức từ thiên hạ vô năng sao?

Ừ, không hổ là con trai lão tử, rất giống phong phạm năm đó của lão tử.

Tóm lại, gia chủ đại nhân ngươi rốt cuộc nghĩ tới gì đó?

Bất quá, vẫn luôn như vậy cũng không phải chuyện tốt!

Tô Nhai nhú mày nội tâm rất rối rắm, mình ôn nhu một chút kêu bọn họ ra đây, hay là thô bạo một chút trực tiếp triệu hoán huyền binh đem hai người oanh ra?

Ở thời điểm Tô Nhai nội tâm rối rắm, trong phòng đột nhiên bộc phát ra một cỗ linh khí tận trời, đây là.....

Điềm báo đột phá!

Đờ mờ, làm đến đột phá ~

Tô Nhai:.....

Thật không hổ là con trai lão tử ~ (cho nên nói gia chủ đại nhân ngời thuộc tính là cuồng tự luyện đi?)

Linh khí xông thẳng lên phía chân trời đem tất cả mọi người Tô gia hấp dẫn lại đây, ngay cả Tô Vũ vẫn luôn ngồi tại tiểu viện của mình vui đầu tu luyện cũng không khỏi ôm Tiểu Bạch bị linh khí bàng bạc kia hấp dẫn ra tới.

Là ai đang đột phá, thế nhưng khiến cho linh khí phản ứng lớn như vậy!

“Là Tô Sạn!”

“Tô Sạn đột phá!”

Lúc này toàn bộ Mai Đặc thành đều chấn động, những người quen thuộc hơi thở Tô Sạn đều kinh ngạc vạn phần hướng Tô gia đi tới.

Mà lúc này, thân ở trung tâm linh bạo Tô Duệ nhìn Tô Văn trong lòng ngực mình hữu khí vô lực, nhìn không được tiến đến bên tai cô ái muội không rõ nói nhỏ.

“Vợ, chơi lớn rồi làm sao bây giờ?”

“Nhìn mà làm.”

Tô Văn dùng sức lực cuối cùng của mình kéo chân găm một bên đem thân thể hai người gạt gao triển cùng nhau, tóm lại, làm sao cũng được, ai xuống giường trước, người đó chính là bại tướng ~

~~~~~

Ba trăm hiệp ba ngày ba đêm... =)))

Thỏa lòng con dân chưa hề:))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 244: Phế Sài Nghịch Tập (4)

Edt: Mít

~~~~~

Linh khí tận trời hội tụ thành một đám mây ở hậu trạch Tô phủ, không ngừng kinh động mọi người Tô gia, mấy đầu sỏ lớn trong Mai Đặc thành cũng sôi nổi đi tới Tô gia.

Tô Sạn, thiên tài yêu nghiệt nhất của Tô gia, vừa mới 20 tuổi hấn liền đột phá triệu hoán sư tam phẩm sao?

Phẩm cấp của triệu hoán sư bắt đầu từ phẩm cấp thấp nhất chính là cửu phẩm, từ cửu phẩm đến lục phẩm triệu hoán sư được gọi là triệu hoán sư sơ cấp, mà ngũ phẩm đến tam phẩm được gọi là triệu hoán sư trung cấp, một khi siêu việt thẳng từ cực hạn tam phẩm lên tới cảnh giới nhị phẩm chính là triệu hoán sư cao cấp.

Ở trên Đông Xuyên đại lục, triệu hoán sư trung cấp đã là trụ cột vững vàng trên khắp đại lục, mà triệu hoán sư cao cấp đều đang sinh hoạt ở tầng cao nhất dành cho nhân vật thiên tài, bọn họ là tinh anh có hi vọng đánh sâu vào cảnh giới cao hơn.

Phía trên của triệu hoán sư cao cấp, đó là một cảnh giới khác.

Mai Đặc thành chỉ là một thành nhỏ của Áo Lâm quốc, mà Áo Lâm quốc cũng chỉ là một tiểu quốc trung đẳng trong vô số quốc gia san sát nhau trên Đông Xuyên đại lục.

Hiện giờ, ở toàn bộ Mai Đặc thành, người có cấp bậc tối cao chính là thành chủ Long Thiên Chiến, nhưng mà hần năm nay đã hơn sáu mươi tuổi, vẫn luôn dừng lại ở triệu hoán sư nhất phẩm, trước sau không cách nào đột phá đến trình độ cao khác ——

Phía trên thế giới của triệu hoán sư cao cấp là cái dạng gì, người Mai Đặc thành cũng không biết, nhưng hiện tại bọn họ thấy được hy vọng.

Một thế hệ tuổi trẻ của Mai Đặc thành có ba vị thiên tài, phân biệt là Long gia Long Ly, Tiêu gia Tiêu Diễn, còn có Tô gia Tô Sạn.

Ba người trẻ tuổi tuổi xấp xỉ nhau, hiện giờ Long Ly cùng Tiêu Diễn cũng đều là tứ phẩm đỉnh, tùy thời sẽ đánh sâu vào tam phẩm, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là để Tô gia Tô Sạn đoạt trước.

Lúc này, Long Ly một thân bạch y cùng Tiêu Diễn một thân thanh y, hai đại thiên tài cũng đều tụ tập ở cửa nhà Tô gia, nhìn linh khí kích động đầy trời kia, ánh mắt Tiêu Diễn có tinh quang lập lòe.

“Tiêu đại ca.”

Long Ly là người nhỏ tuổi nhất trong ba người, kêu Tiêu Diễn một tiếng đại ca cũng thực bình thường.

“Hửm?”

Tiêu Diễn quay đầu nhìn Long Ly, thân là thiếu thành chủ của Mai Đặc thành, Long Ly vĩnh viễn luôn là một thân bạch y bộ dáng cao cao tại thượng, nhưng chỉ có người quen thuộc với hắn mới biết được, cái thiếu niên bề ngoài cao lãnh này cội bả hóa trang sẽ thật bức tâm ~

“Ách, cái này.....”

Long Ly nhìn nhìn Tiêu Diễn lại nhìn nhìn sân trước mắt: “Cái này không phải sân của vị hôn thê huynh sao? Tô Sạn vì sao lại ở chỗ này đột phá?”

Tiêu Diễn:.....

Thiếu niên, vì sao trọng điểm ngươi chú ý luôn khác người như vậy?

Nhưng mà nghe nói như vậy, Tiêu Diễn nhìn trái nhìn phải, thật đúng là không nhìn thấy thân ảnh Tô Văn ở trong đám người.

Người bình thường thời điểm đột phá là không thể để cho người khác tiếp cận, lấy thực lực lục phẩm đỉnh cấp của Tô Văn cũng căn bản không có tư cách hộ pháp cho Tô Sạn.

Này.....

“Tô gia chủ, tam tiểu thư đâu?”

Tiêu Diễn thề hắn thật sự chỉ là tò mò hỏi một câu, nói cho cùng mấy ngày trước Tô Văn vừa mới từ hôn với mình, khi đó Tô Nhai hình như không cao hứng, chẳng lẽ Tô gia chủ dưới sự tức giận đem nàng ấy phạt đi đến nơi thí luyện của Tô gia sao?

Tô Nhai: “Khụ khụ, khụ khụ, cái này, Tô Văn a, Tô Văn con bé.....”

“Phanh!”

Liền ở ngay lúc này, đám mây linh khí chung quanh đột nhiên tắt cả đều bạo liệt mở ra, một bảo kiếm mang theo vô tận tử khí đột nhiên từ bên trong đám mây linh khí lừng không bay lên, sát khí nghiêm nghị!

Đây là.....

Tuyệt thế hung kiếm Từ Minh!

Thanh kiếm này có truyền thuyết là vạn năm trước một vị chủ kiếm sư dùng vô số linh hồn của ma thú cùng xương cốt đúc luyện mà thành, ngày kiếm thành đã tàn sát sạch sẽ một thành trì, đáng về khí thể độc ác ngập trời, chỉ có người có sát khí tràn đầy mới có khả năng triệu hồi ra nó, mà người có thể chân chính khống chế nó, trừ bỏ vị chủ kiếm sư kia, vạn năm nay lại chưa từng xuất hiện qua người thứ hai. ....

Hung kiếm, tuyệt thế hung kiếm!

Trong lúc nhất thời, toàn bộ không khí trong Tô gia đều thay đổi, mọi người sắc mặt đều trở nên ngưng trọng, đến Long Thiên Chiến cũng đã làm tốt chuẩn bị tùy thời triệu hoán huyền binh của mình ——

Một khi Tô Sạn khổng chế không được tuyệt thế hung kiếm này, điều đó đối với Mai Đặc thành mà nói, tuyệt đối là một hồi tai họa ngập đầu.

Ở ngay lúc này, thanh hung kiếm Từ Minh phảng phất giống như đã chịu triệu hoán, mang theo tử khí lắng lẽ, nhất kiếm rơi xuống, trong phút chốc kiếm khí tung hoành, cát bay đá chạy.

Chờ mọi người lần nữa mở mắt, nhà cửa trước mắt đã hóa thành một mảnh phế tích. Xuất hiện ở trước mắt bọn họ chính là tình cảnh như vậy ——

Tô Sạn mặc áo trong màu trắng, một tay cầm Từ Minh kiếm, một tay khác lại đang ôm lấy thiếu nữ bên cạnh mình.

“Vợ, muội không sao chứ?”

Bụi đất nổi lên bốn phía, Tô Duệ nhện không được dùng linh lực trên người mình còn chưa tan đi xua tan tro bụi trên người Tô Văn, lúc này cô tóc dài rối tung, cả người hữu khí vô lực dựa vào trong ngực Tô Duệ, áo choàng lại chặt chẽ đem cô bao bọc kín không kẽ hở, bởi vậy có thể thấy được tốc độ tay của Tô tướng quân có bao nhiêu nhanh lẹ ——

Cờ quần áo nhanh tính là cái gì? Mặc quần áo nhanh mới có bản lĩnh.

Bên ngoài nhiều nam nhân như vậy, Tô tướng quân tuyệt đối không để vợ mình lộ một tia cảnh xuân.

.....

Lúc này, mọi người tụ tập ở chỗ này tất cả đều choáng váng, Tô Sạn hẳn thật sự khổng chế được Từ Minh kiếm, không, chuẩn xác mà nói là Từ Minh kiếm ngoan ngoan bị Tô Sạn hàng phục, người của gia tộc khác trong Mai Đặc thành cảm thấy cả người mình đều không tốt ——

Đó là tuyệt thế hung kiếm! Không phải dao phay cắt thịt trong phòng bếp đâu!

Tô Sạn hẳn ba năm ở Lạc Nhật sơn mạch rút cuộc giết bao nhiêu ma thú, sát khí trên người hẳn thế nhưng hàng phục được Từ Minh? Đây là muốn nghịch thiên sao?

Ở thời điểm mọi người trợn mắt há hốc mồm, chỉ có Long Ly một mình nháy đôi mắt nhìn nhìn Tô Duệ lại nhìn nhìn Tô Văn ——

Chẳng lẽ không có người nào phát hiện không khí giữa Tô đại thiếu cùng tam tiểu thư rất kỳ quái sao?

“Chúc mừng Tô gia chủ, chúc mừng Tô gia chủ!”

Vẫn là Long Thiên Chiến ở trước mặt mọi người phản ứng lại đầu tiên, hẳn hướng về phía Tô Nhai chúc mừng hai tiếng, trên mặt chứa đầy ý cười.

“Chúc mừng! Chúc mừng!”

Những người khác cũng ngay sau đó vây đến chúc mừng Tô Nhai, Tô Nhai một bên mỉm cười ứng đối, một bên bí ẩn hướng về phía Tô Lượng nháy mắt ra dấu.

Tô Lượng lập tức lời kéo Tô Bội đi tới bên người Tô Văn: “Tam tiểu thư người xem. ....”

“Làm sao? Ta đứng ở nơi này chừng mất?”

Tô Văn tự nhiên hiểu ý tứ Tô Nhai, còn không phải là sợ bị mọi người phát hiện quan hệ của mình cùng Tô Sạn có ảnh hưởng không tốt đối với hắn sao?

Đó thì tính cái gì? Hôn ước của cô cùng Tiêu Diễn cũng đã hủy, chẳng lẽ cô còn sợ Tiêu gia gây chuyện?

“Cút ngay.”

Tô Duệ giờ tay đem Tô Lượng Tô Bội phui đi cách đó không xa.

“Vợ, đừng để ý đến bọn họ, chúng ta còn chưa phân thắng bại, nếu không chúng ta vào trong phòng tiếp tục?”

Bàn tay to của Tô Duệ ôm lấy bả vai Tô Văn ở bên tai cô nói nhỏ một câu.

Đều nói chỉ có một chết trâu, chứ không có cây hồng, nhưng Tô tướng quân ngời đây vừa mới đột phá hồi đây thanh máu, ngời nha đây là phạm quy đó?

“Muội không muội không muội không.”

Tô Văn liều mạng lắc đầu: “Muội nhận thua còn không được sao?”

Cô thật sự rất mệt, ba ngày ba đêm không chợp mắt, quả thực cảm thấy mạng của mình không phải là của mình nữa.

“Ngaoan, nhanh như vậy nhận thua không phải phong cách của muội?”

“Từ hôm nay trở đi mọi người sửa phong cách không được sao?”

Hai người đang tình nồng ý mật đùa giỡn đến vui vẻ, đột nhiên, không khí chung quanh trở nên quái dị lên.

Thì ra sau khi mọi người chào hỏi xong Tô Nhai lại nhớ tới chính chủ, kết quả mọi người cứ như vậy quay đầu lại, lần nữa tròn mắt há hốc mồm ——

Tô đại thiếu người đang ôm đó là tam tiểu thư đúng không?

Đó không phải là vị hôn thê của Tiêu Diễn sao?

Chuyện từ hôn của Tiêu Diễn cùng Tô Văn, trước mắt cũng chỉ có dòng chính Tô gia nghe qua tiếng gió, thậm chí đến Tiêu Diễn còn chưa kịp thương lượng với phụ thân mình, cho nên lúc này đại đa số người trong Mai Đặc thành cũng không biết hai người đã hủy bỏ hôn ước.

Vì thế, trường hợp lập tức xấu hổ.

Tất cả mọi người nhìn Tô Sạn không coi ai ra gì lại nhìn Tiêu Diễn sắc mặt phức tạp ——

Hai đại thiên tài, một nữ nhân.

Đây là muốn mở ra hình thức tình địch đại chiến đúng không?

“Phụ thân.”

Ở trong một mảnh trầm mặc, Tô Duệ lại đột nhiên hướng về phía Tô Nhai nhàn nhạt mở miệng.

“Con cùng Tiểu Văn ba ngày không chợp mắt, chúng con trở về phòng ngủ một giấc, các người tiếp tục đi.”

Nói xong, Tô Duệ giơ tay lẳng không vẽ một triệu hoán đồ, lập tức triệu hồi ra Truy Phong thú của mình, một trận gió xoáy thổi qua, Truy Phong thú đã mang theo Tô Duệ cùng Tô Văn biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Quần chúng vây xem:.....

Đại thiếu, người lại không đi theo kịch bản ~

Chính chủ người cũng đi rồi, chúng ta tiếp tục, tiếp tục cái rắm á ~

~~~~~

Quý dị ơi.. Nhâm nhi tạm 1c nhia.. ~

Editor đại nhân là ta đây dạo này hơi bận. Ra hơi không đều. Mọi người thông cảm nhé. Ta sẽ tranh thủ edit..

Mãi iêuuu mọi người.. Á hí hí □□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 245: Phế Sài Nghịch Tập (5)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Sạn trở về cùng đột phá trong một ngày liền trở thành đề tài nóng hổi cho mọi người nghị luận trong Mai Đặc thành, đương nhiên theo đó cũng chính là tai tiếng màu hồng hai nam tranh một nữ của Tô Sạn cùng Tiêu Diễn.

Không thể không nói, nhóm người bình dân trong Mai Đặc thành đối với loại tai tiếng này vẫn cảm thấy rất hứng thú, tới buổi tối chuyện xưa của ba người cũng đã bị người ngâm thơ rong trong thành biên thành một đoạn truyền thuyết tình yêu vui buồn lẫn lộn ~

Lúc này, toàn bộ Tô gia cũng là một mảnh bận rộn, Tô Sạn đột phá làm các đệ tử Tô gia càng thêm nhiệt tình, bọn họ xem ra đây là một bước quan trọng nhất để Tô gia trở thành gia tộc đứng đầu trong Mai Đặc thành, mà ở thời điểm những người trẻ tuổi kia vội vàng tu luyện, Tô Nhai lại cùng một đám trưởng lão ở trong phòng hội nghị thật lâu ——

Đây là siêu việt của Tô gia cũng là kỳ ngộ của Tiêu gia, đồng thời cũng tồn tại nguy hiểm nhất định.

Tiêu gia một khi cùng Triệu gia liên hôn, hai nhà liên hợp thì áp lực của Tô gia sẽ chột tăng lên. ....

Lúc này, trong viện Tô Sạn.

Khác hẳn với mọi người khẩn trương bận rộn, Tô tướng quân ban ngày tắm rửa cảm giác thật tốt, lúc này đang ôm vợ mình ở bên cửa sổ ngắm trăng.

Người Tô gia chỉ nhìn thấy một Mai Đặc thành nho nhỏ, nhưng Tô Duệ và Tô Văn lại rất rõ ràng, đây bất quá chỉ là Tân Thủ Thôn để nữ chủ cùng nam chủ lên sân khấu mà thôi, chờ đến sau khi nữ chủ xoát cấp bậc tăng lên, Mai Đặc thành liền sẽ nghênh đón một đợt thú triều, ở thời điểm nghênh chiến ma thú Long Thiên Chiến chết trận, mà trước khi chết hắn đã mở ra ấn thành chủ của mình, triệu hồi lệnh cứu viện khẩn cấp mà hoàng thất Áo Lâm quốc ban phát cho mỗi một thành chủ.

Lệnh bài này một khi bị triệu hoán, thành viên hiệp hội triệu hoán sư của hoàng thất cách Mai Đặc thành gần nhất sẽ bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới nơi này tiến hành cứu viện.

Cũng chính là trong một lần hành động cứu viện này, Tô Vũ, Tiêu Diễn, Long Ly cùng Tô Sạn bốn người được đạo sư của học viện triệu hoán sư của hoàng gia Áo Lâm quốc tiến đến chấp hành nhiệm vụ nhìn trông, vì thế sau khi đợt thú triều qua đi, bốn người liền rời đi Mai Đặc thành bắt đầu kiếp sống học viện của mình.

Đây mới là con đường quật khởi chân chính của nữ chủ đại nhân, ở đế đô Áo Lâm quốc hội tụ đủ loại thiên tài, lại còn có rất nhiều ma thú cao cấp, chỉ cần ngươi có tiền là có thể mua được ma thú mà mình yêu thích, đương nhiên có thể thuận phục được nó hay không thì phải xem bản lĩnh của ngươi.

Mà Tô Vũ có được Bạch Hồ trắng bạc dạy cho pháp quyết thượng cổ, nàng ta có thể sử dụng pháp quyết của mình trực tiếp thu phục tất cả ma thú cùng thần binh, sau đó lại chuyển hóa thành huyền binh cùng huyền thú triệu hoán của chính mình, vận khí nghịch thiên gian lận như thế, muốn khiêm tốn cũng khó nha ~

Sau khi xảy ra sự kiện của Tuân Nhiên Đồ, Tô Văn đã không nghĩ để cho nam nữ cơ hội quật khởi gì nữa ——

Tất cả nguy hiểm cần phải bóp chết từ trong trứng nước.

Tất cả quyền chủ động phải vĩnh viễn nắm giữ ở trong lòng bàn tay mình.

“Muội tính toán đối phó với Tô Vũ như thế nào?”

Đối với Tiêu Diễn, Tô Duệ trước nay không để ở trong mắt, bởi vì vai chính quan trọng nhất của thế giới này chính là Tô Vũ.

“Đừng nói khó nghe như vậy, đó là muội muội của huynh đấy, muội muội loại sinh vật này, cần phải được yêu thương.”

Tô Văn ở trong ngực Tô Duệ nâng mắt, nhìn sùn mặt hắn gầy ốm tuấn dật, trong giọng nói mang theo vài phần lười biếng: “Muội cảm thấy chúng ta phải yêu thương quan tâm nàng ta thật tốt, chiều cổ nàng ta, ừ, Mai Đặc thành cũng rất được, ở chỗ này gốc cả đời cũng không tồi, huynh nói có phải hay không?”

“Muội muốn dưỡng phế nàng ta?”

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Tô Duệ chột lóe.

“Nàng ta kiếp trước là nữ sát thủ, máu lạnh vô tình, là người rất cảnh giác. Hơn nữa hiện tại nàng ta đã có được năng lực mà người khác không có, nàng ta có dã tâm, có năng lực, sao lại muốn mãi lưu tại Mai Đặc thành nhỏ bé này.”

“Nàng ta trước mắt có bàn tay vàng lớn nhất chính là con Bạch Hồ kia, chúng ta liền xuống tay trước từ trên người con Tiểu Bạch hồ kia đi!”

Đối phó thần thú gì đó, Tô tướng quân có kinh nghiệm nhất. *(Tội đại bạch ở TG Dích Nữ Trở Về:v)*

“Lão công, cái nhiệm vụ vĩ đại này liền giao cho huynh ~ moah moah ~”

Tô Duệ: .....

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao.

Tô Vũ ngủ một giấc dậy, thói quen giơ tay sờ sờ bên giường của mình, a, trống không?

Nàng ta đột nhiên ngồi dậy, hai tròng mắt lãnh quang lập lòe, Tiểu Bạch đâu?

Tiểu Bạch tên gia hỏa này tham ăn lại háo sắc, ngày thường tìm mọi cách muốn thoát khỏi lòng ngực Tô Vũ, đương nhiên, ban đêm lên trốn loại chuyện này nó làm thuận tay nhất, ngay từ đầu Tô Vũ không có thói quen có người ở bên cạnh mình, nhưng Tiểu Bạch nho nhỏ một đoàn, lông xù xù trên người lại ấm ấm, thời gian lâu nàng ta cũng thành thói quen ở trong ổ chăn của mình nhiều thêm một động vật còn sống, nhưng hôm nay Tiểu Bạch thế nhưng

không ở đây?

“Tiểu Bạch? Tiểu Bạch!”

Tô Vũ nhảy xuống giường, hô to vài tiếng, ngoài cửa lập tức vang lên một âm thanh giòn sinh trả lời: “Tiểu thư, Tiểu Bạch bị đại thiếu ôm đi.”

Ách.

Đại ca?

Tô Vũ ngẩn ra một chút, từ sau khi Tô Sạn trở về, hai huynh muội còn chưa có chính thức nói chuyện với nhau, Tô Vũ cũng sợ Tô Sạn nhìn ra mình là hàng giả, tự nhiên cũng thật thanh nhân, Tô Sạn không tới tìm mình, nàng ta cũng không chủ động đi gặp qua đại ca trên danh nghĩa kia của mình.

Nhưng thật ra những người hầu trong viện, thấy Tô Sạn trở lại, thái độ đối với Tô Vũ chuyển biến có thể nói là một trăm tám mươi độ.

Nhưng mà, lại nói tiếp, đại ca đem Tiểu Bạch ôm đi là vì sao chứ?

Tô Vũ nghĩ tới nghĩ lui vẫn không bỏ xuống được nó, vì thế nàng ta thay quần áo, liền vội vàng đi tới sân Tô Sạn, còn chưa vào cửa liền nhìn thấy trong viện khói bếp lượn lờ, sáng sớm vậy mà Tô Lượng lại dựng giá lửa ở trong sân, đang nướng thịt.

Từ từ, nướng thịt?

Tô Vũ nhìn trên giá lửa kia đang nướng vật thể khả nghi, nhìn không được lạnh mặt.

“Tô Lượng, người đang nướng cái gì?”

“Thịt ma thú, đại thiếu muốn ăn, tiểu thư cô có muốn ăn hay không?”

Tô Lượng nghe Tô Vũ hỏi chuyện, cũng không ngần ngại đầu lên trả lời một câu, nói đến nướng thịt này chính là một môn ẩm thực chú ý tay nghề, mình ở Lạc Nhật sơn mạch ba năm đương nhiên không thiếu việc nướng thịt ma thú, cái này ma thú càng cao cấp thịt nó càng ngon miệng hơn, hơn nữa bên trong thịt có linh khí vô cùng tuyệt vời ~

Ma thú?

“Có phải là Tiểu Bạch hay không? Đại ca có phải để người đem nướng Tiểu Bạch hay không?”.

Nghe Tô Lượng nói, Tô Vũ lập tức tiến lên, gắt gao bắt được cổ áo Tô Lượng, một đôi mắt hạnh sát khí tung hoành.

Tô Lượng:.....

Tiểu Bạch là cái quỷ gì? Chẳng lẽ là con chó buổi sáng đại thiếu ôm về kia?

“Mới sáng sớm ồn ào cái gì?”

Ở ngay lúc này, cửa phòng ngủ Tô Sạn đột nhiên bị đẩy ra, Tô Duệ một thân hắc y ôm Tiểu Bạch màu trắng về mặt sắc lạnh đứng ở cửa.

“Đại thiếu, ô ô ô, đại thiếu cứu mạng ~”

Nhìn thấy thân ảnh Tô Duệ, Tô Lượng nhìn không được roi lệ đầy mặt: Đại tiểu thư đột nhiên trở nên thật đáng sợ, đại thiếu người mau tới cứu ta ~

Tô Vũ lúc này nhìn thấy Tiểu Bạch dụ ngoạn ghé vào trong lòng ngực Tô Duệ, nàng ta cũng nhìn không được thờ dài nhẹ nhõm một hơi: “Đại ca, Tiểu Bạch ở chỗ huynh sao, muội tới tìm nó.”

“Hửm?”

Nghe Tô Vũ nói, Tô Duệ nhẹ nhàng xốc xốc mí mắt: “Tô Vũ, ta nghe Tô Văn nói hiện tại muội đã có thể triệu hồi ra thiết kiếm? Muội cũng coi như là triệu hoán sư sơ cấp, về sau đại ca sẽ bồi dưỡng muội thật tốt, con huyền thú cấp thấp này không thích hợp với muội, đại ca đã sai người giúp muội tìm một con tốt hơn, đến lúc đó ta sẽ dùng linh lực khế ước giúp muội hoàn thành triệu hoán, sau này ở Tô gia sẽ không có người nào dám khinh thường muội.”

Tô Vũ:.....

Ta thật là cảm ơn người ~

“Đại ca, muội, muội rất thích Tiểu Bạch, muội không cần huyền thú triệu hoán khác, muội chỉ cần nó.”

Nghe Tô Duệ nói, ánh mắt Tô Vũ chột lóe, lập tức giả bộ về mặt luyến tiếc.

Kỹ thuật diễn của sát thủ còn tính là cao siêu tạm thời cũng không có gì sơ hở, nhìn thấy Tô Vũ bộ dáng trong lòng tràn đầy luyến tiếc, Tô Duệ lập tức liền nổi giận.

“Muội nha đầu này, làm sao còn không rõ nỗi khổ tâm của đại ca? Muội cam tâm bị người khác khi dễ sao? Muội muội Tô Sạn ta làm sao có thể không có tiền đồ như thế? Huyền thú cấp thấp như vậy muội còn luyến tiếc? Thật là lòng dạ đàn bà! Huyền thú phế vật như vậy, muội muốn dùng nó làm gì? Ta hiện tại liền giết nó!”

Nói xong, trong bàn tay Tô Duệ đã bắt đầu hội tụ linh lực, mắt thấy hắn sẽ triệu hồi ra Tử Minh kiếm, Tô Vũ lập tức khẩn trương lên, nàng ta biết mình căn bản không phải đối thủ của Tô Sạn, cũng không dám ở trước mặt hắn lộ ra át chủ bài của mình, cho nên lúc này, nàng ta chỉ có thể lấy nhu thắng cương.

“Đại ca, không cần! Đại ca muội biết sai rồi!”

Tô Vũ cao giọng đánh gãy động tác Tô Duệ.

"Tất cả đều nghe theo đại ca an bài, còn thỉnh đại ca không cần tổn thương Tiểu Bạch. Nó, nó tuy rằng không dùng được gì, nhưng muội rất thích nó, đại ca, huynh tốt nhất, huynh giữ nó lại cho muội làm sủng vật, thế nào?"

“Mê muội mất cả ý chí, hiện tại ta không thể đem nó đưa cho muội, chờ chừng nào muội lên tới triệu hoán sư trung cấp, lại đến cùng ta nói đi.”

Nói xong, Tô Duệ liền cao lãnh xoay người, trực tiếp ôm Tiểu Bạch về phòng.

Thấy đại ca mình nói kiên quyết như thế, Tô Vũ trong viện chân chờ một lúc, nghĩ đến mình hiện tại đã là triệu hoán sư bát phẩm, muốn thăng cấp đến ngũ phẩm tuy rằng còn cần một đoạn thời gian, nhưng cũng không phải đặc biệt khó khăn.

Hơn nữa hiện tại có Tô Sạn cung cấp tài nguyên cho mình, mình tăng cấp chẳng phải là làm ít công to sao?

Sau khi trái lo phải nghĩ, Tô Vũ vẫn là nghe lời Tô Duệ, xoay người rời khỏi sân hắn.

Sau khi Tô Vũ rời khỏi, trong phòng Tô Duệ cùng Tô Văn đem Tiểu Bạch thả lên bàn, Tô tướng quân ghét bỏ nhíu mày: “Giữ nó cũng là một tai họa, vỢ, nếu không dứt khoát nướng ăn đi, trình độ nướng thịt của Tô Lượng rất cao!”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn còn chưa kịp trả lời, Tiểu Bạch trên bàn lập tức mở hai mắt nhìn miệng phun ngôn ngữ nhân loại.

“Người, các người không thể giết ta, các người biết ta là ai không?”

“Người là ai?”

Tô Văn cong thân mình, dùng ngón tay chia chia đầu nhỏ Tiểu Bạch: “Chẳng lẽ người chính là một con thần thú bị phong ấn, trong đầu của người chứa rất nhiều khâu quyết thượng cổ đã thất truyền?”

Tiểu Bạch:...

Người làm sao mà biết được?

Lúc này ánh mắt Tiểu Bạch lập tức cảnh giác lên: “Người rút cuộc là người nào? Làm sao biết thân phận của bản thần thú?”

“Ai ưi.”

Tô Văn nhìn không được lại dùng sức vỗ vỗ đầu nhỏ của Tiểu Bạch: “Thật nghĩ mình là thần thú? Người nghe người ngâm thơ rong kể chuyện xưa nhiều đúng không? Được được, nhìn người thoát nhìn còn rất đáng yêu về sau liền ở lại nơi này trông cửa cho chúng ta đi ~ cũng coi như có chỗ để dùng.”

Tiểu Bạch:.....

Ta đường đường là thần thú, thế nhưng muốn ta giống chó đi trông cửa?

“Ta không trông, ta lại không phải chó.”

Mồ thần thú cảm thấy tự tôn của mình bị tổn thương, đến ngữ khí đều biệt nữ lên.

“Đúng, người không phải chó, người chỉ là một con huyền thú cấp thấp lớn lên rất giống chó.”

Tô Văn nhìn không được lại lần nữa đã kích nó một câu: “Ai, nói cho cùng người cũng là một con vật khá đặc biệt, vậy mà còn có thể nói, đầu năm nay huyền thú có thể nói không nhiều lắm đâu, cũng không biết người là cái chủng loại gì, nếu không dứt khoát giải phẫu nhìn xem?”

“Uy uy, các người đừng xằng bậy! Ta, ta..... Ta đi trông cửa còn không được sao?”

Mồ thần thú cũng hết chỗ nói rồi, cái gì kêu hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh chứ.

Hiện tại linh lực của nó đều đang bị phong ấn, hừ hừ hừ, chờ Tô Vũ thăng cấp đến triệu hoán sư ngũ phẩm là có thể dùng linh lực của nàng ta giúp bản thân thú cỏi bỏ tầng phong ấn thứ nhất, đến lúc đó cho các người dễ chịu ~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 246: Phế Xài Nghịch Tập (6)

Edt: Mít

Làm một con Bạch Hồ trắng bạc, Tiểu Bạch vẫn luôn cảm thấy mình là tồn tại rất to lớn —— nó sinh ra ở vạn năm trước, vừa sinh ra chính là thần thú thập giai. Người biết thập giai là cái khái niệm gì không?

Vương của ma thú trong Lạc Nhật sơn mạch bất quá chỉ là một con ma thú cửu giai mới vừa có thể hóa thành hình người mà thôi!

Cho nên, người biết thần thú thập giai lợi hại rồi đúng không? Nhưng cũng chả làm được cái mẹ gì, hiện tại Tiểu Bạch lại chỉ có thể ở Tô gia làm một huyền thú giữ cửa, cái đó gọi là sinh không gặp thời à?

Thì ra nó sinh ra chính là ở vạn năm trước thần ma đại chiến, lúc ấy Thần tộc tuy rằng thành công đem Ma tộc phong ấn tại vực sâu địa ngục, nhưng, Thần tộc cũng gặp tổn thất thật lớn, ngay lúc đó tất cả thần thú đều bị Ma Vương phong ấn, hơn một nửa thần minh ngã xuống, theo Thần tộc thoái ẩn, chủng tộc khác trên đại lục ngược lại hưng thịnh lên, tới hiện tại, một nửa đại lục đều là thiên hạ của Nhân tộc.

Hiện tại là nhân loại sáng lập kỷ nguyên mới, đại lục này triệu hoán sư là chúa tể.

Triệu hoán sư?

Còn không phải là thông qua linh lực của mình đánh thức thần binh cùng ma thú ngủ say sao? Đối với điều này, Tiểu Bạch khịt mũi coi thường, phải biết rằng bản thân thú biết bí pháp thượng cổ vô cùng nhiều, hừ hừ hừ, tùy tiện lấy ra một cái hù chết các người ~

Không sai, cho dù lưu lạc đến tận đây, Tiểu Bạch vẫn như cũ tin tưởng mình là tồn tại to lớn mới sẽ không vì năm đầu gạo khom lưng.

“Tiểu Bạch, ăn cơm!”

Lúc này, Tô Bội vừa vịn từ phòng bếp cầm hộp đồ ăn đi vào sân, nhìn thấy Tiểu Bạch ở cửa viện đi tới đi lui, nàng nhìn không được cười tủm tỉm ngồi xổm xuống.

“Tiểu Bạch, lại đây, hôm nay ta mang cho người món giò heo người thích nhất, ăn rất ngon!”

Tiểu Bạch: Điều nói không thể vì năm đầu gạo khom lưng! Nhưng nếu có thịt ăn mà nói, vẫn có thể suy xét một chút! Làm một thần thú phải có được dẫn được ~ (lời kịch này sao quen tai như vậy nhỉ?)

Thời điểm Tô Văn cùng Tô Duệ từ bên ngoài trở về liền nhìn thấy Tô Bội đang ôm Tiểu Bạch ở nơi đó ăn cơm.

Nhìn thấy bộ dáng nó ăn ngấu nghiến, Tô Văn nhìn không được lắc lắc đầu, ai, không hổ là thần thú bị phong ấn vạn năm! Người xem tư thế này, vừa thấy liền biết là rất nhiều ngày không được ăn cơm rồi ~

“Đại thiếu, tam tiểu thư đã trở lại!”

Đối với Tô Văn cùng Tô Duệ cùng tiến cùng ra, cùng ăn cùng ngủ, đã nhiều ngày qua người Tô gia đã nhìn thành quen.

Hơn nữa Tô Nhai đã sớm thả ra tiếng gió, đem chuyện từ hôn tất cả đều đẩy lên trên người Tiêu Diễn. Đối với chuyện này, nam chủ đại nhân cũng bình tĩnh tiếp nhận rồi, chỉ là quan hệ giữa Tô gia cùng Tiêu gia gần đây càng thêm như nước với lửa.

Đối với Tô Văn cùng Tô Sạn cường ngạnh kết hợp, thiếu nữ Tô gia cùng nhóm thiếu nam cũng xuân tâm nát đầy đất ~

Tiểu Bạch nhìn thấy thân ảnh Tô Văn cùng Tô Duệ, theo bản năng tránh né ra phía sau Tô Bội, hai người kia cho nó cảm giác rất nguy hiểm.

Thoáng nhìn động tác Tiểu Bạch, Tô Văn cũng chỉ là ánh mắt chột lóe, cô nghiêng người, mỉm cười túm chặt áo choàng bên người Tô Duệ: “A Sạn, hôm

nay không phải huynh nói muốn dạy muội khẩu quyết mới mà huynh vừa có được sao? Nhanh lên nha, người ta chờ đến vội này.”

“Ừ, được”.

Tô Duệ khó có được nhìn thấy vợ mình làm nũng, lập tức về mặt tươi cười túm Tô Văn đi vào trong phòng.

Tô Lượng phía sau đành phải ngừng ở nửa đường cùng Tô Bội trao đổi một đôi mắt nhỏ chỉ có thể hiểu ngầm—

Đờ mờ, lại muốn mở ra hình thức cuồng ngược độc thân sao?

Làm ơn hai người các ngươi thu liễm một chút được không? Ai, thiên tài đều đen tối sao!

Mỗi buổi tối đều chiến đấu, chẳng lẽ còn có thể lại làm đến đột phá sao?

Tô Lượng đang phun tào, kết quả nửa canh giờ sau, trên không trung trong sân Tô Sạn thể nhưng lại tụ tập một tầng lớn đám mây linh khí, linh khí không ngừng cuộn cuộn chiếu sáng bầu trời đêm, cướp đi ánh sáng của ánh trăng.

Toàn bộ Tô gia lại lần nữa sôi trào.

Nghịch thiên, nghịch thiên! Đại thiếu lại muốn thăng cấp!

Tô Lượng:.....

Lúc này không chỉ là Tô Lượng sợ gây người, mỗi thần thú thượng cổ cũng sợ gây người——

Tô Sạn lại thăng cấp? Điều này không khoa học a!

Không, trạng thái của đám mây linh khí này không giống như là tam phẩm thăng cấp nhị phẩm, hẳn là Tô Văn từ lục phẩm thăng cấp đến ngũ phẩm?

Ừ, lúc này mới đúng, Tô Văn bản thân chính là lục phẩm đỉnh, lúc này thăng cấp ngũ phẩm cũng là chuyện nước chảy thành sông.

Lúc này, Tô Nhai lại lần nữa mang theo một đám người vây quanh ở ngoài sân Tô Sạn, bọn họ cũng sớm phát hiện người thăng cấp cũng không phải là Tô Sạn mà là Tô Văn.

Ừ, tóm lại cho dù là ai chỉ cần là người Tô gia, đó chính là chuyện rất tốt.

Đám mây linh khí trên bầu trời tụ tập đến trình độ nhất định đang muốn tan đi, liền ở ngay lúc này, đột nhiên tứ phương có gió nổi lên, lại có vô số linh khí kích động ở trên không trung Tô gia lần nữa hình thành một mảnh gió lốc linh khí cường đại, đây là.....

“Trời ơi”

Toàn bộ Tô gia lúc này đây quả thực chính là sôi trào, gió lốc linh khí cường đại như thế, cơ hồ bao trùm toàn bộ Mai Đặc thành, đây là điềm báo.....
Tam phẩm thăng cấp nhị phẩm!

Tô Sạn thăng cấp tam phẩm mới bao lâu?

Mười ngày hay là tám ngày?

Nhanh như vậy lại thăng cấp nhị phẩm, còn có thể để cho người ta sống hay không?

Giờ khắc này, không chỉ là Tô gia, toàn bộ Mai Đặc thành đều bởi vì vậy mà một đêm mất ngủ.

“Trương lai, là thiên hạ của người trẻ tuổi các ngươi.”

Lúc này trong phủ thành chủ, Long Thiên Chiến đứng ở trong viện ngắm nhìn phương hướng Tô gia, hơi cảm thán một câu.

Tô gia có một Tô Sạn, quả thực chính là khí vận tận trời không người nào có thể kháng cự, vị trí gia tộc đứng đầu Mai Đặc thành này chỉ sợ cũng muốn đổi chủ.....

Tô Sạn.....

Khoảng cách Tiêu gia không xa Tô gia, Tiêu Diễn lặng lẽ đứng ở trên nóc nhà, nhìn trên bầu trời đêm không ngừng tụ tập linh khí, ánh mắt hắn dần dần trở nên u ám.

Tô Sạn, ngươi là đối thủ đáng giá để ta toàn lực ra tay.

Tiêu Diễn rũ con ngươi nhìn lệnh bài trong tay mình, cái lệnh bài này là tỷ tỷ Tiêu Nhã của hắn từ để đồ phái người đưa cho hắn, đây là lệnh bài hoàng thất triệu hoán học viện nhập học.

Ngay từ đầu, Tiêu Diễn không nghĩ thông qua quan hệ của tỷ tỷ để tiến vào học viện, nhưng hiện tại xem ra muốn trong thời gian nhanh nhất siêu việt hơn Tô Sạn, hẳn nhất định phải đi ra Mai Đặc thành.

Tô Sạn, người và ta có chung một trận chiến.

Cho dù không vì mình, cũng phải vì vinh dự của gia tộc.....

Vận mệnh, vô hình trung bị lạng lẽ sửa đổi, tất cả mọi người không ngoại lệ.

Tô gia.

Lúc này đây Tô Duệ cùng Tô Văn cả hai cùng thăng cấp xem như lại cấp thể diện cho Tô gia, nhưng mà lần này hai người cũng không có vận may triệu hồi ra tuyệt thế bảo kiếm giống như Từ Minh.

Đương nhiên, làm người ấy à, là không thể quá tham lam.

Chờ đến thăng cấp kết thúc, hai người đến mặt cũng chưa lộ, tiếp tục ở trong phòng lẫn giường, mọi người Tô gia đành phải từng người về nhà đi ngủ.

Vì thế ngày hôm sau, trong Mai Đặc thành lại có tin đồn mới —

Biết Tô Sạn không?

Biết Tô Sạn thăng cấp không?

Người biết Tô Sạn vì sao thăng cấp nhanh như vậy không?

Theo lời kể của người đưa tin nóng, hẳn ở Lạc Nhật sơn mạch được truyền thừa của một vị tiền bối triệu hoán sư, cái truyền thừa này chính là thứ tốt, nghe nói chỉ cần cùng nữ tử bạch bạch bạch là có thể thăng cấp?

Cái gì, người không tin?

Ta nói cho người biết, vợ của cửu cửu con trai của cô cô đường tỷ biểu đệ của ta đều làm việc ở Tô gia, nghe nói Tô Sạn cả ngày cái gì cũng không làm, chỉ cùng nữ nhân của mình bạch bạch bạch ~~

Nói đến thiên hạ to lớn này việc lạ gì cũng có, mà tin đồn thái quá như vậy thế nhưng cũng có người tin, hơn nữa càng ngày càng nhiều người tin tưởng đây là chân tướng!

Tiểu Bạch: đây quả thực là đang vũ nhục chỉ số thông minh của bản thân thú! Bất quá hai người kia tuyệt đối có âm mưu, ta nhất định phải quan sát thật kỹ, đem bí mật của hai người bọn họ tìm ra.

Theo tin đồn trong Mai Đặc thành càng ngày càng thái quá, mỗi ngày người đi vào Tô gia bãi phóng Tô Duệ để bá sư học nghệ quả thực có thể vòng thành ba mươi vòng, nhìn thấy một đám hán tử giống như chết đói kia, còn có một đoàn muội tử dục cầu bất mãn, Tô Văn cũng say, cũng may thời điểm Tô Duệ trầm khuôn mặt vĩnh viễn là một thân nam thần cao lãnh, người bình thường căn bản chống cự không được khí lạnh mà hán phóng thích, tất cả đều ngoan ngoãn rời khỏi Tô gia.

Hôm nay, lại đuổi đi một đám người tìm tới cửa bá sư.

Tô Duệ trở lại trong phòng, trên người đều mang theo áp suất thấp.

“Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp.”

Tô Duệ ngồi ở ghế trên sắc mặt rất là âm trầm.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Tô Văn một bên cũng là vẻ mặt lo âu nhìn hán.

“Huynh hiện tại tu luyện công pháp truyền thừa quá bá đạo, tốc độ thăng cấp quá nhanh sớm hay muộn sẽ khiến cho hoàng thất của Áo Lâm quốc thậm chí là những quốc gia khác trên đại lục mơ ước, đến lúc đó nói không chừng sẽ mang đến cho Tô gia tai họa ngập đầu. Đáng tiếc trên đời này chỉ có công pháp làm người khác tăng trưởng linh lực, lại không có công pháp làm người khác giảm bớt linh lực.”

“Giảm bớt linh lực?”

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Tô Duệ sáng ngời.

“Nếu huynh có thể khế ước với một con ma thú cao cấp thì tốt rồi, nghe nói ma thú cao cấp có thể cùng chủ nhân cùng chung linh lực, như vậy huynh có thể đem linh lực dư thừa trong cơ thể truyền cho nó, đáng tiếc..... Toàn bộ Mai Đặc thành căn bản tìm không ra một con ma thú cao cấp có thể phụ tải

linh khí trong cơ thể huynh.”

“Ai nói Mai Đặc thành không có ma thú cao cấp?”

Lúc này ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên một âm thanh thân nhiên tự đắc, Tiểu Bạch bước từng bước tự cho là mình ưu nhã đi đến: “Bỏn ma thú, không đúng, bản thân thú chính là thập giai! Thập giai ngươi biết không?”

Nghe nói đồ tham ăn đều là sinh vật có tư tưởng đơn thuần, cho nên mỗi thần thú ngươi như vậy gấp không chờ nổi nhảy xuống hồ, ma ma ngươi có biết không?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Phế Sài Nghịch Tập (7)

Edt: Mít

“Ngươi nói ngươi là thần thú thập giai?”

Nhìn thấy Tiểu Bạch vênh váo tự đắc nói ra thân phận của mình, Tô Văn nhin không được híp mắt, cô tiến lên vài bước khom mình, một bàn tay liền túm nó lên: “Nghe nói thần thú từ khi sinh ra là có thể hóa thành hình người, tới tới tới, ngươi biến thân một cái cho ta xem.”

Tiểu Bạch:.....

Bản thân thú nếu có thể biến thân còn sẽ bị ngươi khi dễ như vậy sao?

“Ta, ta bất quá là bị phong ấn, tạm thời không dùng được linh lực mà thôi, không có linh lực tự nhiên không có biện pháp biến thân.”

Tiểu Bạch vừa nói, một bên ở dưới bàn tay Tô Văn giãy giụa.

“Thì ra là thần thú bị phong ấn, cho dù lời ngươi nói chính là thật sự, thì có lợi ích gì?”

Tô Văn lắc lắc tay, trực tiếp đem Tiểu Bạch ném tới mặt đất.

“Uy, ngươi khách khí một chút, hiện tại là các ngươi cầu bản thân thú, hừ hừ hừ, bí mật của các ngươi ta đều đã biết!”

Khi nói chuyện, Tiểu Bạch run run phui bụi đất trên người mình, vẻ mặt cao ngạo nhìn Tô Sạn: “Muốn làm giao dịch hay không? Ta và ngươi khế ước, ngươi đem linh lực dư thừa chuyển cho ta.”

“Cho ngươi?”

Tô Duệ cười lạnh một tiếng: “Cho dù ngươi thật là thần thú thì làm sao? Ta một khi đem linh khí của mình cho ngươi, nếu sau khi ngươi cời bỏ phong ấn trở mặt không nhận thì làm sao bây giờ? Ta đọc qua điển tịch, bên trong ghi lại thần thú cả đời chỉ có thể nhận chủ một lần, ngươi hiện tại không phải đã nhận Tô Vũ là chủ sao? Còn muốn gạt ta?”

Nói xong câu cuối cùng, âm thanh Tô Duệ đã trở nên lạnh như băng sương, toàn bộ trong phòng thậm chí có linh khí lạnh băng đang không ngừng tụ tập.

“Uy, bình tĩnh bình tĩnh, ta cũng không có nhận Tô Vũ là chủ.”

Tiểu Bạch thấy Tô Duệ tùy thời có thể nổi bão, nó nhin không được giành trước giải thích một câu.

Lúc này Tô Vũ chỉ là triệu hoán sư bát phẩm, Tiểu Bạch căn bản không có khả năng nhận nàng ta là chủ.

Nhưng mà, bởi vì Tô Vũ đem Tiểu Bạch từ trong vạn năm ngủ say đánh thức, cho nên nó theo bản năng thân cận với nàng ta mà thôi.

Dựa theo nguyên cốt truyện, Tiểu Bạch ở thời điểm cời bỏ tầng phong ấn thứ nhất cũng không có nhận chủ, thẳng đến khi có một lần Tô Vũ bị người ta hãm hại đuổi giết, thời điểm sinh tử, Tiểu Bạch vì cứu nàng ta mới chủ động nhận chủ.

Mà sau khi thần thú nhận chủ, liền có thể cùng chủ nhân của mình xài chung linh lực, cuối cùng Tô Vũ cũng là nương theo linh lực Tiểu Bạch mới ở dưới

sự bao vây của người khác mà chạy thoát.

“Sao?”

Nghe Tiểu Bạch nói, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, khóe miệng xẹt qua ý cười bí ẩn: “Một khi đã như vậy, ta có thể suy xét một chút đề nghị của ngươi.”

Tiểu Bạch: Chỉ là suy xét? Nhìn đi, ta chính là thần thú! Thần thú đó! Qua thôn này liền không còn cửa hàng khác đâu! Ngươi còn do dự cái gì? Nên ra tay khi còn nóng đi!

Tiểu Bạch nội tâm rất nôn nóng, nhưng nó ở trước mặt Tô Duệ và Tô Văn lại không dám biểu hiện ra ngoài.

Hừ hừ hừ, bản thân thú có chỉ số thông minh rất cao, trước mắt hai người kia đều là nhân vật thiên tài, Tô Sạn kia càng là thiên tài mà Đông Xuyên đại lục ngàn năm khó gặp, có thể nhận hấn là chủ, bản thân thú cũng không một a ~ tương lai một ngày, hấn nhất định nổi danh khắp nơi, đến lúc đó bản thân thú cũng sẽ trở thành đối tượng được người trong thiên hạ kính ngưỡng cúng bái ——

Thiên lý mã thường có, Bá Nhạc không thường có.

Không sai, bản thân thú chính là tuệ nhân thức anh hùng Bá Nhạc, Tô đại thiếu, mau ngoan ngoãn đến trong chén của bản thân thú đi ~

Ở thời điểm mỡ thần thú YY mặc sức tưởng tượng tương lai tốt đẹp, Tô Văn cùng Tô Duệ bí ẩn trao đổi một ánh mắt ——

Thu phục!

Đều nói cùng thần thú giao tiếp gì đó, Tô tướng quân có kinh nghiệm nhất (mỡ Bạch hổ lão vương cùng Hắc Long vương gọi điện tới mừng: Bạch Hổ trắng bạc, thỉnh ngươi nên bị thương nha ~)

“Được, ta tin ngươi một lần.”

Giống như rút cuộc đã hạ quyết tâm, Tô Duệ đứng dậy, giờ tay lằng không ở trong phòng về một pháp trận khế ước, ngay sau đó hấn liền cắt ngón tay mình, giọt máu đỏ thắm ở đầu ngón tay hấn lăn lộn.

Không sai, cùng thần thú ký kết quan hệ chủ tớ không giống khế ước với ma thú bình thường, mà là yêu cầu máu tươi của chủ nhân cùng thần thú, dưới sự cam tâm tình nguyện của hai bên đem máu tươi nhỏ vào trong trận pháp khế ước là lập tức có hiệu lực.

Mất thấy Tiểu Bạch cũng đem máu tươi của mình nhỏ lên trận pháp, trong phòng có hồng quang chợt lóe, một đạo ánh sáng hình trăng bạc được đánh dấu trên trán Tô Duệ chợt lóe, ngay sau đó liền biến mất vô tung.

Nhận chủ thành công!

Tô Văn ở một bên thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước đầu tiên của kế hoạch cuối cùng thuận lợi hoàn thành, nói cho cùng điều này ít nhiều cũng là do con Bạch Hổ trắng bạc này ngủ say vạn năm là một con thần thú chưa được trải nghiệm thế gian nhiều nên tư tưởng còn cực kì đơn thuần, hơn nữa nó bị phong ấn lâu như vậy nhất định là cực độ khát vọng lực lượng, khi Tô Duệ ở trước mặt nó bày ra bản thân có vô tận tiềm lực cùng tư chất siêu phàm thoát tục, nó sẽ đưa ra lựa chọn này, cũng hoàn toàn không làm người khác ngoài ý muốn.

Tô Văn và Tô Duệ đều hoàn thành kế hoạch, mà mỡ thần thú lại nhất định sẽ gặp bi kịch ——

Nói tốt chủ nhân danh chân đại lục, chịu tứ phương cúng bái đâu?

Tuy rằng cuối cùng chủ nhân nó thật đúng là danh chấn thiên hạ, nhưng mỡ thần thú lại đi theo chủ nhân mình ở Mai Đặc thành góc cả đời ——

Nghe nói bên ngoài trời là lam, cỏ là lục, hoa là hồng, đến ma thú cũng đều là mỹ nhân tuyệt vời.

Chủ nhân, ta thật muốn đi xem. ....

Tô Duệ: Hôm nay đừng cho Tiểu Bạch ăn cơm chiều, nó dựa vào lương thực tinh thần cũng đã no rồi.

Tiểu Bạch: Chủ nhân, ta sai rồi! Bên ngoài thế giới thực xuất sắc, nhưng bên ngoài thế giới cũng thực bất đắc dĩ ~

Tóm lại, làm một thần thú tham ăn thâm niên, cả đời này nó đều khổ bức.

Đương nhiên, những điều đó đều là lời phía sau.

Lúc này, Tiểu Bạch vừa mới nhận chủ, cảm thấy toàn bộ thân thể mình đều tràn ngập lực lượng, có chủ nhân là triệu hoán sư nhị phẩm thật là tốt! Linh lực này thật sung túc!

Từ trên người Tô Duệ tràn ra vô tận linh lực, mà Tiểu Bạch lập tức liều mạng hấp thu những linh lực này, đem chúng tụ tập ở mỗi một chỗ trong thân thể mình tính một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm đem tăng phong ấn thứ nhất đánh sâu mở ra.

Một khi coi bỏ tầng phong ấn thứ nhất, nó có thể tự chủ sử dụng cùng tu luyện linh khí xuất phát từ bản thân, hơn nữa trong đầu mỗi con thần thú trời sinh đều chứa đựng công pháp nhất tộc truyền thừa của mình, mở ra một tầng phong ấn, Tiểu Bạch có thể tu hành công pháp nhất tộc của Bạch Hổ trắng bạc.

“Ca”

Theo một tiếng âm thanh vỡ vụn, trên người Tiểu Bạch có ánh sáng trắng chói lóa, cả người đều biến lớn thêm một vòng, tuy rằng vẫn là một con Tiểu Bạch có tạo hình chó săn, nhưng nhìn qua tựa hồ cũng uy mãnh hơn một chút?

Là phong ấn đã giải trừ.

“Tầng phong ấn thứ nhất được mở rồi, phong ấn được mở rồi!”

Lúc này Tiểu Bạch kích động ở trong phòng Tô Duệ tung tăng nhảy nhót, mà Tô Duệ cùng Tô Văn liếc nhau đều bắt đầu cười cười ——

Mồ thần thú tuy rằng hơn một vạn tuổi, nhưng trên thực tế nó chỉ là một đứa trẻ?

Tuy rằng lừa gạt trẻ nhỏ gì đó không tốt lắm, nhưng Tô Văn làm vậy vẫn cảm thấy không hề có áp lực tâm lý.

“A Sạn, hiện tại Tiểu Bạch đã nhận huynh là chủ, vậy bên phía Tô Vũ muội muội thì làm sao?”

Nhắc tới Tô Vũ, Tô Văn liền lộ ra vẻ mặt lo lắng: “Nếu nàng ấy biết huyền thú mình yêu quý nhất cũng phản bội mình, nàng ấy sẽ rất thương tâm”

“Không sao.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ đậm đậm cười.

“Tiểu Vũ hiện tại chỉ là triệu hoán sư cửu phẩm, khoảng cách đến triệu hoán sư ngũ phẩm là một con đường rất dài, đến lúc đó con bé đã trưởng thành, tự nhiên sẽ rõ ràng.”

Tiểu Bạch:.....

Không xong, mình hình như đã dạy cho Tô Vũ một khẩu quyết thượng cổ rất lợi hại, tốc độ thăng cấp hiện tại của nàng ta không chậm đâu ~

Nghe đối thoại của Tô Văn và Tô Duệ, Tiểu Bạch cảm thấy thật rối rắm, mình rốt cuộc có nên đem chuyện Tô Vũ nói cho bọn họ biết hay không?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Phế Sài Nghịch Tập (8)

Edt: Mítt

~~~~~

Gần đây Tô Vũ thật buồn bực, vô cùng buồn bực. Ngay từ đầu nàng ta cho rằng Tô Sạn đã trở lại có thể cung cấp cho mình một ít tài nguyên để mình có thể mau chóng tu luyện, ai biết vị đại ca này một câu "Nóng vội thì không thành công", dứt khoát gọi người đem mình nhốt ở trong phòng tu luyện của gia tộc bế quan ~

Bế quan em gái người, tuy rằng trong phòng tu luyện này linh khí sung túc, nhưng Tô Vũ trời sinh tư chất không tốt, tốc độ tu luyện chậm vô cùng! Nàng ta hiện tại sử dụng đều là ngự linh quyết Tiểu Bạch dạy, là phải thông qua dụng dưỡng các loại binh khí cùng huyền thú, đem những binh khí đó đều biến thành huyền binh của mình hơn nữa lấy những thứ đó tới tích lũy tu vi của chính mình.

Mình dụng dưỡng huyền binh càng nhiều, binh khí cấp bậc càng cao, như vậy linh lực của mình cuối cùng đạt được cũng càng cao.

Mà trong phòng tu luyện này đến thanh kiếm cũng không có, người để Tô Vũ làm sao thăng cấp?

Tô Vũ ở trong phòng tu luyện không thể nề hà bế quan, nàng ta cũng không biết chờ nàng ta lại lần nữa đi ra ngoài, toàn bộ Mai Đặc thành đã biến thành một bộ dáng khác.....

Bởi vì Tô Sạn liên tiếp tấn chức, Tô gia ở Mai Đặc thành trong lúc nhất thời nổi bật vô song, đến Tiêu gia cũng phải tránh mũi nhọn.

Mà lúc này Tiêu Diễn cùng Long Ly hẳn đều là từng người ở trong nhà chăm chỉ tu luyện giống như là bị Tô Duệ kích thích tới rồi, hai người trước sau rời đi Mai Đặc thành, Long Ly là một mình đi ra ngoài rèn luyện, tìm kiếm cơ hội đột phá, mà Tiêu Diễn nghe nói là đi để đồ.

Để đồ có học viện triệu hoán sư hoàn gia lớn nhất toàn bộ Áo Lâm quốc, mà tỷ tỷ Tiêu Nhã của Tiêu Diễn mấy năm trước cũng đã tiến vào học viện kia, nàng tuy không phải thiên tài trong thiên tài, nhưng tại Mai Đặc thành nho nhỏ cũng coi như là nhân vật một phương, đây cũng là nguyên nhân Tiêu gia vẫn luôn bá chiếm chức danh gia tộc đứng đầu Mai Đặc thành vẫn luôn không xuống dốc.

Hiện giờ, Tiêu Diễn trước tiên rời đi Mai Đặc thành, Tiêu gia cũng bởi vậy mà an tĩnh ngủ đông.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Mai Đặc thành một mảnh an tĩnh tường hòa.

Chỉ là phần an bình này lại có thể duy trì bao lâu?

Ở chung quanh Mai Đặc thành còn tụ tập rất nhiều thành trấn lớn bé khác, về tin tức Tô gia ở Mai Đặc thành xuất hiện thiên tài cái thể, dần dần bắt đầu lưu truyền ra ngoài, hơn nữa lời đồn đãi kia càng ngày càng thái quá, cuối cùng thậm chí còn có người nói Tô Sạn ở Lạc Nhật sơn mạch tìm được bảo tàng thượng cổ ~

Tô Trạch, nội viện.

Mấy ngày nay Tô Nhai vẫn luôn trưng một khuôn mặt, cái gọi là cây to đón gió, hiện tại Tô gia còn chưa có phát triển lớn mạnh, liền trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt rất nhiều người, đặc biệt là Tô Sạn gần đây quá nổi bật, Long Thiên Chiến cũng rất mệt mỏi cùng Tô Nhai nhắc tới chuyện này, ngay cả bên trên cũng bắt đầu chú ý tới hắn, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt gì.

Bất tri bất giác đi tới trước cửa viện con trai mình, còn chưa có vào cửa, Tô Nhai liền nghe được bên trong truyền đến một trận tiếng cười --

"Tô Lượng tay nghề thật là càng ngày càng tốt, thịt nướng này béo mà không ngán, ngoài giòn trong mềm, ta cho ngươi năm sao khen ngợi."

Đây là âm thanh của Tô Văn, lúc này cô đang ngồi ở trong lòng ngực Tô Duệ, hít hít hưởng thụ mỹ thực Tô Lượng vừa mới nướng ra.

Mà Tô Bội một bên lại đang cẩn thận hầu hạ Tiểu Bạch rõ ràng lại phí một vòng nhỏ.

Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn.

Nhìn thấy tình cảnh trong viện, Tô Nhai nhịn không được trầm khuôn mặt, vẻ mặt tức giận đi vào.

"Gia chủ đại nhân!"

Nhìn thấy thân ảnh Tô Nhai, Tô Lượng cùng Tô Bội lập tức đứng dậy, ngoan ngoãn thỉnh an. Mà Tô Văn cũng chớp chớp mắt, từ trong ngực Tô Duệ đứng dậy: "Gia chủ đại nhân, người còn chưa ăn cơm đúng không? Có muốn ăn chút thịt nướng hay không?"

Tô Nhai:.....

Ta nuốt trôi sao? Ngươi nói xem sao tâm của ngươi sao lại lớn như vậy chứ?

"Tô Sạn, con đi theo ta."

Ánh mắt Tô Nhai dừng ở trên người Tô Duệ, ngữ khí trịnh trọng hiem thấy.

"Được."

Nghe Tô Nhai nói, Tô Duệ chậm rãi đứng dậy, vẻ mặt không chút để ý: "Vợ, muội tự mình ăn trước đi, không cần chờ cho ta."

Nói xong, hắn nhanh chân đi theo Tô Nhai ra sân.

Thấy hai cha con bọn họ đi xa, Tiểu Bạch lúc này mới vác cái bụng nhỏ tròn trịa, cọt tới dưới chân Tô Văn: "Tô Văn, ngươi nói Tô Nhai lão nhân có phải ghét bỏ ngươi hay không? Ta đoán hẳn tính tìm cho chủ nhân một người vợ, nghe nói cô bé Triệu Thúy Oánh của Triệu gia cũng thăng cấp triệu hoán sư ngũ phẩm, nàng ta lại nhỏ hơn ngươi một tuổi, hơn nữa đáng người tiểu thư Triệu gia kia chắc chắn, ngươi nói xem, chủ nhân hẳn có thể đi tình biệt luyện hay không?"

"Đi tình biệt luyện?"

Tô Văn nghe Tiểu Bạch nói chỉ là không thêm để ý bĩu môi, sau đó ánh mắt cô lại dừng ở trên người Tô Lượng cùng Tô Bội, hai người kia đi theo mình cùng Tô Duệ mấy ngày, Tô Văn vẫn luôn âm thầm quan sát, phẩm hạnh của hai người không tồi, đối với mình cùng Tô Duệ cũng coi như trung tâm, là hạt giống tốt có thể yên tâm bồi dưỡng.

Hơn nữa.....

Tô Văn nghĩ tới người nhà của mình, cô xuất thân dòng nhánh ở một thôn cách Mai Đặc thành rất xa, thuộc về loại hình sơn thôn xa xôi, ở nguyên cốt truyện, nguyên chủ Tô Văn bởi vì Tiểu Diễn di tình biệt luyến mà cùng Tô Vũ trở thành tình địch không chết không ngừng.

Tô Vũ vốn chính là nữ sát thủ, đối với địch nhân đương nhiên không có khả năng thủ hạ lưu tình.

Cho nên, nguyên chủ trở thành pháo hôi, mà ở sau khi nàng trở thành pháo hôi, thú triều đột kích, rất nhiều địa phương đều tao ngộ đã kích hủy diệt, gia tộc cùng người nhà của nàng tất cả đều chết ở một lần thú triều kia.

Tô Văn tuy rằng đối với gia tộc nguyên chủ không có cảm tình gì, nhưng cô nếu kế thừa thân phận của nguyên chủ thì lần này không thể trơ mắt nhìn gia tộc nguyên chủ chết sạch.

Hiện tại, cô cùng Tô Duệ đang yêu cầu nhân thủ, yêu cầu rất nhiều nhân thủ đáng giá tin nhiệm.....

"Tô Lượng, Tô Bội, các ngươi muốn trở thành triệu hoán sư không?"

Tô Văn đột nhiên hỏi một câu.

Không khí trong viện nháy mắt đình trệ.

"Tam tiểu thư?"

Tô Bội nâng mi mắt, dùng ánh mắt vạn phần phức tạp nhìn Tô Văn: "Ta đương nhiên muốn trở thành triệu hoán sư, nhưng..... Ta đã mười sáu tuổi, vẫn không thể khai linh thành công."

"Ài, cho dù khai linh thành công lại có ích lợi gì?"

Tô Lượng một bên nhìn không được buông thanh đao cắt thịt của mình: "Ta mười lăm tuổi cũng đã khai linh thành công, đáng tiếc chỉ có thể triệu hồi ra loại huyền binh vô dụng này, thái thịt thì có thể, giết ma thú thì không thành."

Ở Đông Xuyên đại lục, triệu hoán sư là mục đích hướng tới cùng mộng tưởng của rất nhiều người, nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể trở thành triệu hoán sư, cũng không phải triệu hoán sư đều có thể triệu hồi ra huyền binh cùng huyền thú uy lực cường đại.

Có vài người tuy rằng thời niên thiếu khai linh thành công, nhưng lại triệu hoán không ra huyền binh cùng huyền thú cường đại, bọn họ cả đời cũng chỉ có thể bắt nhập lưu triệu hoán giả, căn bản không thể xưng là triệu hoán sư.

Tô Lượng và Tô Bội cũng đều xuất thân chi nhánh, thời niên thiếu cũng đều là hy vọng của gia tộc, thời điểm bọn họ tuổi nhỏ đã được tuyển nhập vào nhà chính, một lòng muốn trở thành triệu hoán sư lợi hại, nhưng hiện giờ đã mấy năm trôi qua, hai người lại chỉ trở thành người hầu của Tô gia, duy nhất đáng giá vui mừng chính là vận khí bọn họ không tồi, gặp hai chủ tử có thân phận cao tính tình tốt.

"Nếu....."

Nhìn thấy thần sắc phức tạp trên mặt hai người, Tô Văn nhìn không được lại lần nữa mở miệng.

"Nếu ta có thể làm cho các ngươi thành công trở thành triệu hoán sư rất lợi hại, nhưng tương ứng với đại giới là một đời của các ngươi, các ngươi nguyện ý ném thứ không? Chỉ cần các ngươi nguyện ý lấy linh hồn của mình thế, cả đời này không phản bội ta cùng đại thiếu, ta kêu đại thiếu đem bí pháp trở thành triệu hoán sư truyền cho các ngươi!"

"Tam tiểu thư, ngài nói chính là sự thật?"

Nghe Tô Văn nói, Tô Lượng cùng Tô Bội đôi mắt đều đỏ.

"Chúng ta nguyện ý đi theo ngài cùng đại thiếu, chúng ta sẽ không phản bội hai người!"

Hai người lúc này hận không thể lập tức thề với đền.

Nhìn thấy phản ứng bọn họ Tô Văn cảm thấy thực vừa lòng --

Phế sài nghịch tập?

Chỉ cần có bàn tay vàng đủ cường đại, bất luận phế sài gì đều có khả năng nghịch tập, bất luận kẻ nào cũng có thể trở thành vai chính trong nhân sinh của chính mình.

Tô Vũ thân là nữ chủ của thế giới này, ưu thế lớn nhất của nàng ta chính là ngự linh quyết kia, nếu toàn bộ người có tư chất kém trong Tô gia đều học được ngự linh quyết thì sao?

Phế sài, chỉ cần chịu nỗ lực, chỉ cần có tài nguyên là có thể từng bước tấn chức thành triệu hoán sư cường đại.

Hơn nữa tất cả điều này là Tô Sạn đem đến cho bọn họ, làm trao đổi đại giới, những người này cho dù tương lai có bao nhiêu thành tựu lớn, đều không

thể phản bội Tô gia.....

Hôm qua ta xem thất tình nên không ra chương được. Hôm nay ta edit gấp rút 1c này cho mọi người. Chương sau hơi dài ta edit chưa kịp. Mọi người thông cảm nhé..

Chut chut ♥♥♥♥♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 249: Phế Sài Nghịch Tập (9)

Edt: Mít

Đồng thời Tô Văn hướng Tô Lượng cùng Tô Bội tung ra cảnh ôliu, ở thư phòng gia chủ tô trạch, Tô Duệ cũng không chút để ý nói với Tô Nhai kế hoạch của mình.

Nghe Tô Duệ thế nhưng muốn triệu tập những người không khai linh thành công ở dòng nhánh và nhà chính cùng nhau về lò tái tạo, Tô Nhai cũng bị ý kiến của con trai mình làm cho sợ ngây người.

“Sạn Nhi, cha cũng không hoài nghi tác dụng của ngự linh quyết theo như lời con nói, nhưng những người khai linh thất bại tư chất thật sự quá kém, nhân phẩm cũng so le không đồng đều, như vậy dồn tài nguyên bồi dưỡng bọn họ, những người khác trong gia tộc chỉ sợ sẽ có ý kiến.”

Tô Nhai cũng là người có kiến thức, có dã tâm, ánh mắt hắn cũng không hẹp hòi, nhưng thân là một tộc trưởng của đại gia tộc, hắn càng nhiều thời điểm phải suy xét ích lợi cùng vinh dự cho gia tộc đầu tiên.

“Lời cha nói rất đúng.”

Tô Duệ nghe Tô Sạn nói, nhin không được gật gật đầu.

“Phụ thân người chỉ cần phát ra lệnh triệu tập gia tộc đem những người khai linh thất bại, nhưng còn khát vọng trở thành triệu hoán sư gọi tới đây là được, chuyện khác, con cùng Tô Văn sẽ làm.”

“Mọi người? Không giới hạn tuổi?”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Nhai lại mày nhẩn lại, đối với hắn xem ra tuổi càng nhỏ tiềm lực càng lớn, những người khai linh thất bại nhiều năm, đã trở thành đại thúc bác gái bình thường, còn có tư cách gì để gia tộc vì bọn họ lãng phí tài nguyên.

“Có chí thì không phân biệt tuổi tác.”

Tô Duệ lại không tán đồng ý nghĩ của Tô Nhai, ở Đông Xuyên đại lục triệu hoán sư thọ mệnh rất dài, theo cấp bậc tăng lên còn sẽ càng ngày càng dài, cùng so sánh với việc động một chút có một trăm hay một ngàn thọ mệnh thì ba bốn mươi tuổi, thậm chí là 5-60 tuổi lại tính là cái gì?

Có một số người cho dù đã già cổ đi, trong xương cốt bọn họ, ở đáy lòng bọn họ vẫn như cũ còn có hy vọng có mộng tưởng, người như vậy xa xa so với những người trẻ tuổi vừa thành niên liền thương xuân thu buồn chẳng làm nên trò trống gì tốt hơn nhiều.

“Được, được rồi, nếu chuyện con đã quyết định, cứ như vậy đi.”

Cuối cùng Tô Nhai vẫn là thỏa hiệp với Tô Duệ, hắn xem ra chuyện này nháo càng lớn càng tốt, điều này đối với Tô gia cũng rất có lợi, mấy ngày nay luôn có những người cùng thế lực muốn rình coi bí mật Tô Sạn, như vậy lúc này đây Tô Nhai dứt khoát đem chuyện này làm lớn, tốt nhất là làm toàn bộ người Áo Lâm quốc đều biết.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội.

Tô Nhai có thể tự mình hiểu lấy, nếu Tô gia thật sự có được bảo tàng hoặc công pháp nghịch thiên gì, một ngày nào đó sẽ đưa tới tai họa ngập đầu.

Mà lúc này đây còn không bằng hắn hào phóng một chút, đồng thời tăng lên thực lực cho Tô gia, cũng hướng phía hoàng thất bán một cái nhân tình.

“Sạn Nhi, công pháp ngự linh kia con dùng linh giản khắc ra một phần, ta trực tiếp mang đi để đồ.”

Tô Nhai nghe Tô Duệ nói với mình tác dụng của công pháp này, nghe tới cảm thấy thần kỳ, nhưng lại chỉ thích hợp với những người tư chất kém, hơn nữa công pháp này nếu độc nhất vô nhị thật là có thể làm cho người ta một bước lên trời, nhưng hiện giờ Tô Duệ đã tính đem công pháp này thi hành ở toàn bộ Áo Lâm quốc, như vậy về sau sẽ hình thành một phái triệu hoán sư mới, vô số người đồng loạt tranh giành tài nguyên hữu hạn, đến cuối cùng có thể phát triển đến bao lớn đây?

Đương nhiên, tuy là nói như vậy, nhưng đây dù sao cũng là cuộc cách tân vĩ đại nhất từ trước tới nay ở Đồng Xuyên đại lục, từ đây về sau sẽ có vô số triệu hoán sư mới được ra đời, mà những triệu hoán sư đó vĩnh viễn sẽ không quên Tô gia, sẽ không quên Tô Sạn.

Tương tượng đến Tô gia của mình nói không chừng sẽ bởi vậy mà vang danh thiên cổ, tâm Tô Nhai lập tức mừng rỡ lên.

Một bên, nghe Tô Nhai nói, Tô Duệ cũng hơi mỉm cười ——

Tô Nhai quả nhiên là người rất thức thời.

Phương pháp muốn giữ được một bí mật tốt nhất, chính là làm nó không hề được gọi là bí mật.

Hai cha con thảo luận về ngự linh quyết vô cùng vui vẻ, mà trước khi Tô Duệ rời đi thư phòng, Tô Nhai hình như đột nhiên nghĩ tới cái gì lại không tự chủ được gọi hân lai.

“Sạn Nhi, qua mấy ngày là tiệc mừng thọ của lão gia tử Triệu gia, cha bây giờ phải rời khỏi Mai Đặc thành đi để đồ, con thay ta đi tiệc mừng thọ của họ đi, thuận tiện cùng đại tiểu thư Triệu gia thân cận nhiều hơn.”

Triệu gia?

Nghe Tô Nhai nói, bước chân Tô Duệ dừng một chút: “Con đối với Triệu gia không có hứng thú.”

“Khụ.”

Tô Nhai ở phía sau hân ho nhẹ một tiếng.

“Cái này, kết giao với nhiều người không phải tốt hơn sao, hơn nữa, đại tiểu thư Triệu gia chính là có tiếng đại mỹ nhân, nàng ta đối với con cũng rất có hảo cảm, nam nhân ấy à, tam thê tứ thiếp là rất bình thường.”

Tô Nhai cảm thấy con trai mình nhất định là ở Lạc Nhật sơn mạch ba năm làm hòa thượng cũng nhìn đến lâu lắm rồi, nếu không làm sao vừa trở về liền hóa thân thành sói chứ?

Hơn nữa nhìn thân thể nhỏ nhắn kia của Tô Văn, không giống như có thể chịu được lấn lộn.

Lấy sức chiến đấu của con trai mình cưới bốn năm người vợ tuyệt đối không thành vấn đề, đến lúc đó lại sinh thêm cho mình mấy đứa cháu thiên tài yêu nghiệt, ai nha, cảm giác đó thật là tuyệt vời ~

Nghe Tô Nhai nói, sắc mặt Tô Duệ rất cuộc âm trầm xuống: “Chuyện của ta ta tự có chủ ý, ta không hy vọng bất kì kẻ nào can thiệp vào sinh hoạt của ta, gia chủ đại nhân, cho dù ngài là phụ thân của ta, cũng không ngoại lệ!”

Khi nói chuyện, một trận tử khí ở bên người Tô Duệ khuếch tán ra, đó là Tử Minh đang vui sướng thấp thỏm ——

Nó đã thật lâu không có giết chóc, không có uống máu, nó thực không hạnh phúc a ~

Tô Nhai:.....

Đây là đang uy hiếp lão tử sao?

Đờ mờ, cổ tình lão tử còn đang bị uy hiếp, con trai lão tử thật là cường hãn a ~

Gia chủ đại nhân, người lại nghịch ngợm ~

Tô Duệ trở lại sân của mình thì Tô Lượng đã đem trong viện dọn dẹp tốt, hân cùng Tô Bội được Tô Văn hứa hẹn, đều sớm trở về nghỉ ngơi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Tô Văn cùng Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch vẫn như cũ ghé vào trên bàn ăn bữa khuya, bụng tròn vo kia thực không nở nhìn thẳng.

Mà Tô Văn thì đang một bên thu dọn quần áo, Tô Duệ vừa vào cửa liền thấy được Tô Văn đặt một cái tay nải nhỏ trên bàn.

“Vợ, chúng ta phải ra ngoài sao?”

“Ừ, muội muốn về nhà một lần, huynh cùng gia chủ nói chuyện thế nào?”

“Nói xong rồi, ta sẽ đem ngự linh quyết khắc ra một phần để ông ấy giao cho hoàng thất.”

Tô Duệ xoay người đóng cửa, nhẹ nhàng nói nhỏ một câu.

“Cái gì?”

Tiểu Bạch ở trên bàn đã đem chính mình ăn đến thành một quả cầu nhỏ.

“Chủ nhân, ngự linh quyết kia chính là khẩu quyết thượng cổ đó!”

Từ sau khi nhận Tô Duệ là chủ, Tiểu Bạch vẫn luôn lo lắng chuyện của Tô Vũ, cuối cùng nó chỉ phải ở trước mặt Tô Duệ thẳng thắn mà đem chuyện ngự linh quyết nói cho hắn.

Nó còn tưởng rằng Tô Duệ chỉ là muốn giúp Tô gia mở rộng, không nghĩ tới hắn thế nhưng nguyện ý đem công pháp này giao cho hoàng thất!

“Khẩu quyết thượng cổ thì làm sao?”

Nghe Tiểu Bạch nói, Tô Duệ cười cười.

“Tại thượng cổ, ngự linh quyết này là công pháp có phẩm cấp gì?”

“Ách.”

Lúc này đây Tiểu Bạch thật ra có chút ghen tị, nói thật, ngự linh quyết này thật là không có phẩm cấp gì, tại thời đại thượng cổ nó tuyệt đối là rác rưởi trong rác rưởi.

“Thật ra, từ thượng cổ mai một đến nay, trên đại lục nhân tài điêu tàn, cảnh ngộ của triệu hoán sư cũng không được như trước, hiện tại có thể có cơ hội làm cho càng nhiều người trở thành triệu hoán sư, làm càng nhiều người có được năng lực bảo hộ thân nhân của mình, không phải rất tốt sao?”

Tô Duệ thần sắc thực trịnh trọng: “Nói không chừng một ngày nào đó thú triều sẽ đến, nhân loại cùng ma thú tranh đấu mãi không kết thúc, hơn nữa..... Tiểu Bạch, nếu ngươi có thể từ trong phong ấn tỉnh lại, như vậy thân tộc khác thì sao? Thậm chí là Ma tộc trong vực sâu thì sao? Nếu nhân loại chúng ta không đủ cường đại, chúng ta làm sao chống lại dị tộc? Làm sao bảo vệ lãnh thổ của chúng ta?”

Tiểu Bạch:...

Ô ô ô, quá cảm động, quá cảm động, chủ nhân người thật vĩ đại! Bản thân thú đúng là tinh mắt, thế nhưng chọn được một chủ nhân vĩ đại như vậy, cho nên vang danh thiên cổ gì đó tuyệt đối không thành vấn đề đúng không?

Ở thời điểm đáy lòng Tiểu Bạch cảm khái, Tô Duệ đột nhiên chuyển lời nói.

“Nhưng mà, nếu sau này nhân tâm trên đại lục này có vấn đề, nếu ngự linh quyết này mở rộng ra ngoài, bị người có lòng mang ý xấu lợi dụng, đó sẽ là một hồi tai họa, cho nên..... Tiểu Bạch, ngươi có biết bí pháp gì có thể khống chế ngự linh quyết này hay không? Hoặc là truyền thừa của ngươi có loại đồ vật nào khắc ấn linh hồn hay không, có thể dung nhập vào ngự linh quyết này?”

Tiểu Bạch:.....

Cho nên nói, ngươi vẫn là quá ngây thơ ~

Thật ra trong truyền thừa của Bạch Hồ trắng bạc thật đúng là có phương pháp chuyên khắc chế ngự linh quyết.

Đương nhiên, đối với điểm này, Tô Duệ đã sớm quen thuộc cốt truyện cũng biết đến, ở nguyên cốt truyện, Tô Vũ tu luyện công pháp vẫn luôn bị người có tâm mơ ước, thậm chí còn có tiểu bạch hoa lấy phương thức khuê mật tiếp cận nàng ta, sau khi thuận lợi lấy được tín nhiệm của Tô Vũ, tiểu bạch hoa từ chỗ nàng ta lấy được công pháp ngự linh quyết, vì để mình trở thành tồn tại độc nhất vô nhị, tiểu bạch hoa liền ra tay ám toán Tô Vũ, muốn dồn nàng ta vào chỗ chết, mà lúc này Tô Vũ lại sử dụng loại pháp quyết khác Tiểu Bạch dạy cho mình, đây là công pháp chuyên khắc chế ngự linh quyết, cũng là bí mật bất truyền của nhất tộc Bạch Hồ trắng bạc.

Cái pháp quyết này tên là nuốt linh quyết, nó một khi dùng ra có thể cắn nuốt tất cả linh lực mà đối phương sử dụng ngự linh quyết tu luyện ra, đem đối thủ nháy mắt đánh về nguyên hình.

Không sai, bàn tay vàng chuẩn bị cho nữ chủ đại nhân chính là nghịch thiên như vậy!

Mà hiện giờ, những điều đó thuộc về Tô Duệ cùng Tô Văn ——

Bọn họ có thể sáng lập một thành thị truyền kỳ, cũng có thể làm tắt cả truyền kỳ hội phi yên diệt.

Tất cả là như thế này, đi con đường của vai chính, làm họ không đường nào có thể đi ~

~~~~~

♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 250: Phế Sài Nghịch Tập (10)

Edt: Mít

~~~~~

Sau khi ở Tô gia phát ra lệnh triệu tập đến dòng nhánh, Tô Nhai cùng ngày liền đi phủ thành chủ, không người nào biết Tô Nhai cùng Long Thiên Chiến đạt thành hiệp nghị gì, nhưng ngày hôm sau Long Thiên Chiến liền mang theo Tô Nhai hai người rời đi Mai Đặc thành, thẳng đến đế đô Áo Lâm quốc.

Sau khi Tô Nhai rời đi Mai Đặc thành, cùng ngày Tô gia liền truyền ra tin tức Tô Nhai muốn đem bí pháp mà Tô Sạn từ Lạc Nhật sơn mạch mang về hiến cho hoàng thất, trong lúc nhất thời toàn bộ Mai Đặc thành một mảnh ồ lên.

Ở trên Đông Xuyên đại lục, tất cả đều lấy thực lực vi tôn, tuy rằng trước mặt những cao thủ đỉnh cấp, hoàng thất cũng không tính là cái gì, nhưng đối với đại đa số người mà nói, hoàng thất vẫn như cũ là tồn tại cao không thể với tới, hoàng thất Áo Lâm quốc có truyền thừa trăm năm, trường lão hoàng thất có đoàn cao thủ nhiều như mây, lại còn trực tiếp quản hạt học viện triệu hoán sư của hoàng thất, trên cơ bản toàn bộ những thiên tài trong đế quốc, có một nửa trở lên đều được hoàng thất mời chào.

Tô gia đi bước cờ này nằm ngoài dự đoán của mọi người, mà những người vẫn luôn ngo ngoe rục rịch, ngại với thực lực hoàng thất nên tất cả đều an tĩnh lại.

Lúc này, tâm tư linh hoạt nhất là Triệu gia của Mai Đặc thành, gia chủ Triệu gia không có con trai, dưới gối chỉ có hai người con gái như hoa như ngọc, hiện giờ con gái lớn Triệu Thúy Oánh đã tới tuổi gả đi, ngay từ đầu Triệu gia chủ rất xem trọng Tiêu Diễn, đặc biệt là sau khi Tiêu gia cùng Tô gia từ hôn, Triệu gia chủ không chỉ một lần ám chỉ với Tiêu gia suy nghĩ muốn liên hôn của bọn họ, đáng tiếc không bao lâu Tiêu Diễn liền rời đi Mai Đặc thành đến đế đô, mà lúc này Tô Sạn ở trong thành như mặt trời ban trưa, tuy rằng bên ngoài đều đồn đại hắn muốn cùng tam tiểu thư Tô gia Tô Văn thành hôn, nhưng thân là thiên tài triệu hoán sư bên người có tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường.

Nam nhân năng lực càng lớn trách nhiệm càng cao, mị lực cũng càng lớn.

Ở thời đại cá lớn nuốt cá bé này, nữ nhân coi trọng nam nhân tuyệt đối không phải thể diện cùng dáng người, mà là thực lực của hắn.

Chỉ cần người có thực lực, nhất kiếm nơi tay, người có thiên hạ.

Mất thấy Triệu lão gia tử đến đại thọ 80, mà Tô Nhai lúc này vừa lúc không ở Mai Đặc thành, Triệu gia chủ lập tức tìm con gái của mình đích thân viết một phong thiệp mời muốn nàng tự mình đi Tô gia giao cho Tô Sạn.

Triệu Thúy Oánh hiện giờ đã mười tám tuổi, nàng cùng tuổi với Tô Văn, hai người cùng là triệu hoán sư trung cấp ngũ phẩm, hai nữ nhân tuy rằng chưa bao giờ chính thức đối mặt, nhưng Triệu Thúy Oánh vẫn luôn đem Tô Văn trở thành đối thủ cạnh tranh của mình ở Mai Đặc thành.

Nàng muốn siêu việt hơn Tô Văn, nhưng cũng chỉ là ở phương diện tu vi mà thôi.

Còn tình cảm. ....

Trong lòng Triệu Thúy Oánh sớm đã có người trong lòng, mà người kia, chính là nam chủ đại nhân.

Sau khi Tiêu Diễn cùng Tô gia từ hôn, Triệu Thúy Oánh thậm chí lớn mật hẹn gặp hắn thổ lộ, nhưng một ngày kia, Tiêu Diễn cự tuyệt nàng, hắn nói mình đã có người thích.

Triệu Thúy Oánh không biết người Tiêu Diễn thích rốt cuộc là ai, nhưng nàng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Hiện tại Tiêu Diễn tới đế đô, hắn sẽ càng ngày càng lợi hại, hắn nhất định sẽ siêu việt hơn Tô Sạn, Triệu Thúy Oánh đối với nam nhân mình thích luôn rất có tin tưởng.

Lúc này, trong tay cầm tấm thiệp mời kia, Triệu Thúy Oánh cảm thấy nặng trĩu, nàng không thích Tô Sạn, cho dù ở trong mắt người khác Tô Sạn có bao nhiêu tốt đẹp, tâm nàng chỉ có thể chứa đủ một người.

“Tỷ tỷ”

Lúc này, một cái âm thanh giòn tan đánh gãy trầm tư của Triệu Thúy Oánh, Triệu Thúy Oánh vừa nhấc đầu liền nhìn thấy muội muội mình cười khanh khách đứng ở hành lang dài nhìn mình.

Triệu Uyển Oánh năm nay vừa mới mười sáu tuổi mặc một thân áo choàng triệu hoán sư, bước bước chân vui sướng đi đến bên người tỷ tỷ mình.

“Đây là thiệp mời gửi cho Tô đại thiếu sao?”

Triệu Uyển Oánh nhìn thiệp mời trong tay tỷ tỷ mình, trong mắt hiện lên hưng phấn: “Tỷ tỷ, có thể để muội đi đưa không? Muội rất thích Tô đại thiếu, muội còn chưa gặp qua hắn trông như thế nào đâu!”

Ba năm trước thời điểm Tô Sạn rời đi Mai Đặc thành, Triệu Uyển Oánh chỉ mới mười ba tuổi mới chỉ là triệu hoán sư nhập môn vừa mới khai linh thành công mà thôi.

Hiện tại, nàng cũng đã là một triệu hoán sư lục phẩm, có thể nói, tư chất của Triệu Uyển Oánh so với tỷ tỷ mình và Tô Văn đều tốt hơn.

Nàng là thiên tài thiếu nữ danh xứng với thực, hơn nữa càng làm cho người ta hâm mộ chính là năm mười sáu tuổi nàng đã có một dáng người chuẩn không thua gì tỷ tỷ mình, cùng một khuôn mặt loli thiên chân vô tặc.

Dáng người như thế, có thể nói là khắc tinh của nam nhân.

“Muội muội.”

Nhìn thấy muội muội mình có hứng thú với Tô Sạn, mày Triệu Thúy Oánh nhẹ nhàng nhún lại..

“Tô đại thiếu kia nghe nói qua một thời gian nữa liền thành hôn với tam tiểu thư Tô gia, muội muội muội có phải đối với hắn.....”

“Muội cũng chưa gặp qua hắn, chỉ là tò mò thôi, huống chi.....”

Triệu Uyển Oánh từ trong tay tỷ tỷ mình đoạt lấy tấm thiệp mời kia.

“Tô Văn kia không phải tình địch của tỷ tỷ sao? Nếu không phải bởi vì nàng ta, năm đó hôn sự của tỷ cùng Tiêu đại ca nói không chừng đã thành, hiện tại nếu có cơ hội muội sẽ giúp tỷ báo thù, đoạt nam nhân của nàng ta, để nàng ta cũng ném được mùi vị bị vứt bỏ.”

Nói xong Triệu Uyển Oánh cầm thiệp mời đi nhanh qua bên người Triệu Thúy Oánh, mang theo một hương thơm nhàn nhạt.

Nhìn thân ảnh muội muội đi xa, ánh mắt Triệu Thúy Oánh có chút phức tạp, hai tỷ muội các nàng từ nhỏ bởi vì diện mạo xinh đẹp vẫn luôn bị phụ thân xem như là lợi thế để đổi lấy lợi ích của gia tộc.

Mà sau khi thành niên các nàng càng kế thừa dáng người mà quý của mẫu thân mình, mẫu thân vẫn luôn giáo huấn các nàng một tư tưởng ——

Nam nhân dùng thực lực của chính mình chinh phục thế giới, mà nữ nhân chỉ cần ở trên giường chinh phục nam nhân là được.

Ý nghĩa tồn tại của nữ nhân chỉ có này đó sao?

Triệu Thúy Oánh không tin số mệnh, nàng cũng không tin nam nhân cường đại chân chính sẽ giống như phụ thân nói, bởi vì ưu tú mà có thể tam thê tứ thiếp.

Trên đời này nhất định sẽ có một người, hắn cường đại mà chung tình.

Người như vậy, mới là người chân chính đáng giá phó thác.

.....

Khi Triệu Uyển Oánh mang theo một làn gió thơm dưới sự chú ý của một đoàn nam nhân đi đến Tô gia, lại bị báo rằng đại thiếu nhà bọn họ đã ra cửa.

Ra cửa?

Ngày mai chính là tiệc mừng thọ ở Triệu gia, Tô Sạn lúc này đi ra ngoài?

Triệu Uyển Oánh xoay chuyển ánh mắt, hướng về phía quán sự ở cửa kiều mị cười.

“Ta đây đi vào chờ đại thiếu các người có được không? Buổi tối hắn cũng phải về đúng không?”

“Triệu tiểu thư, ngài vẫn nên trở về đi, đại thiếu chúng ta bồi tam tiểu thư về quê, ba đến năm ngày cũng chưa chắc đã về.”

Tuy rằng bị sắc đẹp của Triệu Uyển Oánh mê hoặc một chút, nhưng quán gia đại thúc vẫn nghiêm trang trả lời một câu.

“Cái gì?”

Lúc này đây Triệu Uyển Oánh chân chính chấn kinh rồi: “Vậy hấn không tham gia tiệc mừng thọ của Triệu gia chúng ta sao?”

“Đại thiếu đã an bài đám người đại trưởng lão qua đó rồi, Triệu tiểu thư không cần lo lắng!”

Tô Sạn!

Hay cho một Tô Sạn!

Triệu Uyển Oánh thờ phỉ phỉ cầm thiệp mời trong tay ném cho quân gia Tô gia, thời điểm quay người lại, đôi mắt đẹp đã lạnh băng.

Tô Sạn, ta thật muốn nhìn xem ngươi rốt cuộc là nhân vật gì?

Lấy bản lĩnh của bốn tiểu thư chẳng lẽ còn mê hoặc không được ngươi?

Cái gọi vô tri là hạnh phúc nhất, Triệu tiểu thư ngươi đến Tô tướng quân cũng dám trêu chọc, ngươi thật là không sợ chết mà, điển hình của pháo hôi là đây ~

Đối với chuyện của Triệu Uyển Oánh, lúc này Tô Duệ tự nhiên hoàn toàn không biết gì cả, hấn đối với Triệu gia đến nửa điểm hứng thú cũng không có.

Dòng nhánh của Tô Văn ở một sơn thôn nhỏ của Mai Đặc thành, trong thôn giao thông không tiện, cũng may Tô Duệ có được Truy Phong thú ngày bay vạn dặm, lúc này đây hai người cũng không có mang theo Tiểu Bạch, Tô Lộng và Tô Bội cũng đều ở nhà tu luyện, trước khi đi, Tô Duệ đã bắt bọn họ thề qua, hơn nữa đem ngọc lệnh quyết giao cho hai người, còn hai người cuối cùng có thể có thành tựu gì, liền phải xem chính nỗ lực của bọn họ.

Trên đời này thiên tài chân chính vĩnh viễn là lông phượng sừng lân, sự thành do người, chỉ cần ngươi nỗ lực, ngươi cũng có thể trở thành thiên tài. ....

“Bay qua phiến núi lớn này, hấn chính là Tô gia thôn. ”

Bên tai là tiếng gió hô hô, Tô Văn dựa vào trong ngực Tô Duệ dựa theo ký ức nguyên chủ nhẹ nhàng nói nhỏ một câu.

Lúc này, trên núi lớn vừa lúc có ánh sáng, từ giữa không trung nhìn xuống phía dưới, còn có thể nhìn thấy hoa cỏ khắp núi đồi đang chào buổi sáng.

Nơi này một năm bốn mùa như xuân, muôn hoa sáng lạn, Tô Văn nhớ tới cảnh đẹp trong trí nhớ nguyên chủ, nhin không được nhu ánh mắt.

“Nơi này vẫn đẹp như vậy.”

Cô nhẹ nhàng tự nói một tiếng, ngay sau đó, Truy Phong thú dưới thân đột nhiên hướng về phía núi rừng lao xuống.

“Tô Duệ?”

Tô Văn ngẩn ra, quay đầu có chút kinh ngạc nhìn nam nhân phía sau mình.

“Nơi này xác thực rất đẹp.”

Tô Duệ đem môi dựa vào bên tai Tô Văn.

“Vợ, muội không cảm thấy địa phương này rất thích hợp làm một sự kiện sao?”

“Cái gì?”

Tô Văn theo bản năng hỏi một câu.

Tô Duệ ở phía sau Tô Văn hô hấp trầm xuống: “Đánh, đã, chiến!”

Tô Văn: .....

Tô tướng quân, tiết tháo ngươi rốt rồi ~

Tô Duệ: Tiết tháo là gì đó? Nó có thể ăn không? Thật vất vả vút lại biết bao nhiêu cái bóng đèn trong nhà, Tô tướng quân tỏ vẻ thế giới hai người chính là vui vẻ như vậy ~

~~~~~

"Tiết tháo là cái quỷ gì.. Ta không biết" _ Tô tướng quân said.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 251: Phế Sài Nghịch Tập (11)

Edt: Mít

~~~~~

Trong núi rừng rậm rạp, núi hoa phiêu hương, cỏ xanh óng nhuận. Tại phiến núi rừng tuyệt đẹp thuần tịnh này còn có một dòng suối nhỏ thanh triệt đang chảy róc rách.

“Thì ra ở đây còn có dòng suối nhỏ. ”

Lúc này Tô Văn cùng Tô Duệ đã bình an rơi xuống đất, mà địa điểm hai người rơi xuống đất vừa lúc ở bên cạnh suối nước róc rách.

“Muốn tắm rửa hay không?”

Tô Duệ từ sau lưng ôm chặt Tô Văn, ở bên tai cô nhẹ giọng nói nhỏ, trong ngôn ngữ đầy ý vị khiêu khích.

“Đừng nháo, đây là nước người trong thôn dùng để uống.”

Tô Văn nhìn không được cười đánh đánh cánh tay Tô Duệ.

“Người trong thôn này sinh hoạt cũng không dễ dàng đâu, dựa núi ăn núi dựa sông ăn sông, nơi này nhiều năm qua cũng không xuất hiện được mấy triệu hoán sư, Tô gia thôn đại đa số người đều gốc cả đời trong núi lấy săn thú mà sống.”

Thật ra nguyên chủ Tô Văn được tuyển đến nhà chính, nàng có cơ hội mang theo phụ mẫu của mình đi Mai Đặc thành, nhưng người sơn thôn giản dị, cha mẹ nàng là người thường không có bất kì linh lực gì, bọn họ sợ liên lụy con gái mình, còn sợ chính mình không thích ứng được sinh hoạt trong thành, cho nên hai người vẫn luôn ở tại Tô gia thôn.

Ở thời điểm Tô Văn sửa sang lại hồi ức nguyên chủ, cả người cô đã bị Tô Duệ đè ở dưới một cây cỏ thụ rậm rạp: “Vợ, nói tốt phải làm chút chuyện có ý nghĩa, muội lại thất thân, nên phạt.”

Nói xong, Tô Duệ nhìn như đang trừng phạt hung hăng hôn lên môi Tô Văn, một đôi bàn tay to cũng nheo quăn đường cũ cởi ra kiện quần áo màu xanh lá đại biểu cho triệu hoán sư trung cấp trên người cô.

“Ừm.”

Tô Văn thở dốc một tiếng, bởi vì khăn trương hai cánh tay đều gắt gao quăn lấy cổ Tô Duệ.

“Tô, Tô Duệ, nơi này sẽ có người.”

Ở trong trí nhớ Tô Văn, người trong thôn mỗi ngày đều phải vào núi săn thú, cho dù vào đông khí hậu không tốt nhưng bọn họ vì sinh tồn cũng phải đón gió tuyết vào núi.

“Sợ cái gì?”

Tay Tô Duệ đã chạm ở trên da thịt ấm áp của Tô Văn.

“Bọn họ không nhìn thấy chúng ta. Vợ ngoan, thả lỏng một chút.”

Khi nói chuyện Tô Duệ lại lần nữa hôn môi Tô Văn.

Dưới cỏ thụ cảnh lá tốt tươi, ánh mặt trời loang lổ tưới xuống, thân thể hai người liêu chét triền miên.

Ở ngay lúc này, cách đó không xa đột nhiên truyền tới một trận tiếng còi bén nhọn.

Đó là...

Là âm thanh huyết sao tập hợp khẩn cấp của nhóm thợ săn Tô gia thôn.

Hai mắt Tô Văn mê ly dần dần tỉnh táo lại.

“Tô Duệ, có người tới.”

Tuy rằng mấy ngày nay, cô đều có thói quen sinh hoạt không biết xấu hổ cùng Tô tướng quân, nhưng đó là ở trong nhà mình, đóng cửa lại lẩn lên giường, muốn thế nào đều có thể.

Nhưng hiện tại lại đang ở núi rừng hoang sơ, không chỉ có vô số dã thú trên núi, tùy thời còn sẽ có thợ săn đi qua, chuyện này quá kích thích, Tô Tiểu Văn cảm thấy mình có chút sợ.

Tô Duệ tự nhiên cũng nghe tiếng còi kia, nhưng mà Tô tướng quân cũng đã công thành đoạt đất đánh được một nửa, nào có đạo lý bỏ thành mà đi?

Hắn ấy à, làm việc nhất định phải đến nơi đến chốn, ừ ừ.

“Vợ, ôm chặt ta.”

Tô Duệ khi nói chuyện linh khí trong cơ thể vừa động, thân thể hai người lập tức nhảy dựng lên, lúc này cả người Tô Văn đều treo ở trên người Tô Duệ, hai người trực tiếp đứng ở trên cành khô cổ thụ, cũng may cây này có niên đại xa xăm, cành khô cũng vô cùng thô tráng, chịu được trọng lượng hai người.

“Nơi này cành lá tốt tươi, bọn họ nhìn không tới.”

Tuy rằng đã nghe được tiếng bước chân từ xa tới gần, nhưng Tô tướng quân vẫn như cũ không chút do dự lại lần nữa phủ lên môi Tô Văn, hấn ngưng ánh mắt, tinh tế ở trên môi cô ôn nhu cọ xát ra lửa nóng, không thể không nói kỹ thuật hôn của Tô tướng quân gần đây luyện được quả thực là thành thực điều luyện tài nghệ phi phàm.

Tô Văn bị Tô Duệ hôn đến đại não trống rỗng, lúc này cả người cô vô lực, chỉ có thể theo bản năng phối hợp hôn với hắn, lúc này đây dưới cổ thụ cách đó không xa đã truyền đến âm thanh hai người nói chuyện ——

“Đức thúc, con heo rừng kia làm sao không thấy nữa? Vừa rồi chính là chạy trốn theo hướng này mà?”

Nói chuyện chính là thiếu niên làn da ngăm đen đáng người cường tráng, nghe thiếu niên nói, ở phía sau hắn được kêu là Đức thúc cũng nhú nhú mày, ngay sau đó ông lại ngồi xổm xuống vạch vạch đám cỏ, nâng đến cái mũi của mình ngửi ngửi: “Đây là……”

Sắc mặt Đức thúc đột nhiên biến hóa một chút.

“Đức thúc làm sao vậy? Nhị Xuyên, người nói xem con heo rừng đâu rồi?”

Lúc này lại có mấy người mang cung tiễn đuổi lại đây, rất hiển nhiên bọn họ cũng nghe được tiếng còi nên vội vàng chạy lại.

“Tất cả dừng lên tiếng!”

Đức thúc đột nhiên quát lạnh một câu, ngay sau đó ông liền ở phụ cận xoay vòng, nhìn trái nhìn phải: “Vừa rồi, ta ở trên cỏ ngửi được hương vị của ma thú cao giai.”

“Cái gì?”

Nghe Đức thúc nói, một đám người đều hoảng loạn lên, phiên núi lớn này của bọn họ đừng nói là ma thú cao giai, cho dù tới một con ma thú cấp thấp bọn họ cũng đối phó không được đâu ~

“Đức thúc, thúc sẽ không ngửi sai chứ?”

Một bên có người nhin không được chất vấn, mà thiếu niên tên Nhị Xuyên lại chau đầu mày: “Đức thúc có khi nào ngửi sai?”

Lời hắn vừa thốt ra, người bên cạnh cũng đều câm miệng lại.

“Mọi người cũng không cần khẩn trương như vậy.”

Nhìn thấy tất cả người phía sau đều vẻ mặt như gặp tình cảnh bí thảm, Đức thúc ngược lại cười cười: “Đây là hương vị của ma thú cao giai Truy Phong thú, loại ma thú này đều là tọa kỵ của triệu hoán sư cao cấp, vừa rồi con heo rừng kia hẳn là cảm giác được hương vị của Truy Phong thú, mới trốn đi. Mà theo ta phỏng đoán, bên cạnh con ma thú kia hẳn là có triệu hoán sư đi theo, bọn họ có khả năng chỉ là đi ngang qua nơi này, nói không chừng hiện tại đã đi rồi.”

“Cái gì?”

Nghe Đức thúc giải thích, trong đám người lại một trận ồn ào nghị luận.

Truy Phong thú đó! Triệu hoán sư cao cấp đó!

Đó đều là những truyền kì nha!

Nghe được âm thanh mọi người hâm mộ tán thưởng, Nhị Xuyên một bên bĩu môi.

“Có cái gì phải hâm mộ? Tiểu Văn tỷ nhà Đức thúc cũng là triệu hoán sư đấy! Tỷ ấy là người lợi hại nhất trong Tô gia thôn chúng ta, chờ tỷ ấy trở về ăn tết, cũng nhất định sẽ cười Truy Phong thôi!”

“Rầm!..

Không chờ Nhị Xuyên nói xong, trên cây cổ thụ cách đó không xa đột nhiên truyền đến một trận tiếng dị vang rất nhỏ.

Tha thứ Tô tướng quân đột nhiên biết được dưới tàng cây thế nhưng là cha vợ của mình, một chút không khống chế tốt, liền đem một bên nhánh cây đập gãy.

Mất thấy một bên cây bị đứt cành từ trên cây rơi xuống, đám người một bên cổ thụ động cũng chưa dám động.

“A!”

Đều nói nghe con mới sinh không sợ cộp, Nhị Xuyên một bước lớn liền lên đến dưới tàng cây cổ thụ, nhưng cổ thụ kia quá mức rậm rạp, từ phía dưới nhìn lên trên chỉ thấy cành lá rối ren, cái gì cũng nhìn không tới.

“Đừng khần trương, là gió thổi thôi.”

Một vị lão thợ săn ở một bên cũng nhận không được đi đến dưới tàng cây nhặt lên đoạn cành gãy trên mặt đất nhìn thoáng qua.

“Gào ——”

Liền ở ngay lúc này cách đó không xa đột nhiên vang lên một trận tiếng kêu rên của heo rừng, mọi người liếc nhau lập tức lấy cung tiễn của mình vội vàng vọt qua đó.

Thẳng đến khi một đám người chạy mất không còn bóng dáng, giữa nhánh cây đong đưa, Tô Đức mới ôm lấy Tô Văn từ trên cây nhảy xuống.

Lúc này trên mặt Tô Văn vẫn là một mảnh ửng đỏ, vừa rồi cô đã sớm nghe được âm thanh của Tô Đức, nhưng khi đó cô một chút cũng không dám lộn xộn, sợ bọn họ phát hiện.

Tuy rằng nói Tô Văn không thêm đề ý cùng nam nhân của mình thử nghiệm một chút kích thích mới mẻ, nhưng lúc này đây cô tốt xấu gì cũng là đại biểu cho nguyên chủ áo gấm về làng, nếu ở chỗ này bị mọi người vừa vặn nhìn thấy, đó thật đúng là không còn mặt mũi gặp phụ lão.

“Hô.”

Lúc này Tô tướng quân cảm thấy mỹ mãn cũng nhận không được thờ phào một hơi.

“Vợ, xem ra lão cha này của muội không phải nhân vật đơn giản đâu.”

Tô Đức.....

Thần sắc Tô Văn cũng ngưng trọng lên, nếu Tô Đức cũng là thôn phu sơn dã giống người khác vậy làm sao chỉ dùng cái mũi người liền biết là hương vị của ma thú gì.

Loại phương thức thuần thực phân rõ ma thú, chỉ có những lính đánh thuê triệu hoán sư hàng năm ở Lạc Nhật sơn mạch vào sinh ra tử mới có thể sử dụng kỹ năng đặc thù.

Chẳng lẽ Tô Đức còn có bí mật gì đang che giấu?

Cái này Tô Văn thật mờ mịt, bởi vì trong nguyên cốt truyện Tô gia thôn mai một ở đó không lâu liền gặp thú triều, nguyên chủ Tô Văn cũng bị Tô Vũ đẩy làm pháo hôi, bí mật gia đình bọn họ cũng theo đó bị thời gian vùi lấp.

Nếu gia đình Tô Đức thật sự có bí mật gì cũng đều như vậy tiêu tán đi.....

~~~~~

Tô tướng quân thật là càng ngày càng già dặn, biết tìm kích thích mới các kiểu.. Thật là khâm phục anh sát đất:)))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 252: Phế Sài Nghịch Tập (12)

Edt: Mít

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh nắng phía chân trời đem khắp Tô gia thôn chiếu rọi thành một mảnh màu đỏ sáng lạn, trong thôn người người đều đang bận rộn, hôm nay nhóm thợ săn thu hoạch rất tốt, thế nhưng đánh được hai con heo rừng đặc biệt lớn.

Hai con heo rừng thành niên cũng đủ phân chia cho mỗi nhà trong thôn nhỏ có không ít thịt, dư lại da lông cùng xương cốt còn có thể đi đến thị trấn cách đó không xa đổi chút tiền tài.

Ở thời điểm người lớn đều bận rộn, những đứa trẻ trong thôn lại tốp năm tốp ba tụ tập ở đầu thôn được giáo đầu trong thôn thống nhất huấn luyện.

Những đứa trẻ tám chín tuổi này, là hy vọng của Tô gia thôn, trong thôn xuất hiện một Tô Văn, được đến nhà chính Tô gia đó chính là một ban thưởng rất lớn, ngoài ra còn tiền cùng vật tư tu luyện được ban thưởng xuống chủ yếu đều dùng trên người những đứa trẻ đó.

Giáo đầu của Tô gia thôn họ Trương, hẳn là người khác họ duy nhất, cũng là một trong ít người khai linh thành công trong thôn, tuy rằng hẳn hơn nửa đời vẫn luôn là triệu hoán sư cừu phẩm thấp kém nhất, nhưng điều này cũng không gây trở ngại hẳn có được một cái tâm to lớn, lúc này hẳn đang thực nghiêm túc dạy bọn nhỏ làm sao tĩnh tâm nhập định, dẫn linh khí nhập thể, đây là bước thực mấu chốt, người có tư chất thông minh trên cơ bản rất nhanh là có thể tiến vào trạng thái nhập định, như vậy xác suất dẫn linh nhập thể thành công là rất cao, một khi có thể lần đầu tiên dẫn linh nhập thể, như vậy tương lai nhất định có thể khai linh thành công, trở thành một triệu hoán sư.

Tô Duệ và Tô Văn chậm rãi đi đến cửa thôn Tô gia thôn, nhìn thấy chính là trường hợp náo nhiệt mà bình yên như vậy.

“Uy, các người là ai?”

Ở thời điểm một đám trẻ đều đang nhập định, lại có một đứa bé trai nghịch ngợm trộm mở hai mắt, kết quả nó liếc mắt một cái liền nhìn thấy một nam một nữ đập ánh chiều tà hoàng hôn chậm rãi đi tới.

Tô Triệt năm nay vừa mới bảy tuổi, đối với Tô Văn tự nhiên không có ấn tượng gì, nó chỉ là cảm thấy hai vị ca ca tỷ tỷ này lớn lên thật đẹp mắt, hơn nữa áo choàng trên người hai người cũng đặc biệt quen mắt, rất giống với áo choàng của triệu hoán sư lợi hại mà Trương giáo đầu cho bọn nó xem qua bằng tranh vẽ.

Giờ phút này, theo một tiếng thanh thúy to lớn của Tô Triệt, bọn nhỏ chung quanh cũng lập tức tò mò mở hai mắt.

Trương giáo đầu cũng từ trong nhập định tỉnh lại, xoay người liếc mắt một cái liền thấy được Tô Văn và Tô Duệ, trường bào màu xanh lá mang theo đường viền hoa văn màu bạc, đó là quần áo tiêu chuẩn của triệu hoán sư trung cấp.

Đó đã từng là mục tiêu mà Trương giáo đầu vẫn luôn nỗ lực đạt được.

Mà áo choàng màu bạc thêu hoa văn màu vàng sáng lạn lại đại biểu cho triệu hoán sư cao cấp, Trương giáo đầu đời này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy triệu hoán sư cao cấp ở khoảng cách gần như thế, hơn nữa đối phương thể nhưng còn trẻ tuổi anh tuấn như vậy!

Đây là.....truyền nhân của gia tộc lớn nào?

Hay là..... thiên tài của học viện triệu hoán sư hoàng thất?

Trong nháy mắt, Trương giáo đầu cương tại chỗ, không biết nên làm sao cho phải.

Mà trong bọn trẻ có một đứa bé gái lúc này cũng chớp mắt to, đầu tiên là nhìn nhìn Tô Duệ, sau đó cô bé lại nhìn nhìn Tô Văn, lúc này ánh mắt cô bé đột nhiên sáng ngời.

“Tiểu Văn tỷ tỷ! Tiểu Văn tỷ tỷ là tỷ đã trở lại sao?”

“Ừ.”

Tô Văn hướng về phía bé gái kia cười cười: “Tô Mai, hai năm không gặp muội cao lên không ít nha!”

Tô Mai chính là muội muội của Nhị Xuyên, mà tên của Nhị Xuyên tự nhiên là Tô Xuyên, ở nhà đứng hàng thứ hai, cho nên mọi người quen kêu hẳn là Nhị Xuyên mà thôi.

Ba huynh muội nhà bọn họ từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, ở ngay cách vách nhà Tô Văn, cho nên đều đối với Tô Văn rất quen thuộc.

“Tô tam tiểu thư?”

Lúc này Trương giáo đầu cũng phục hồi tinh thần lại, ngơ ngẩn nhìn Tô Văn, hai năm không gặp, Tô Văn biến hóa rất lớn, đều nói con gái mười tám sẽ thay đổi một chút cũng chưa sai.

“Trương giáo đầu đã lâu không gặp.”

Tô Văn cũng hướng về phía Trương giáo đầu cười cười, ngay sau đó ánh mắt dừng ở trong thôn: “Hôm nay hình như rất nóng!”

“Tiểu Văn tỷ tỷ, hôm nay Nhị ca muối bọn họ đánh được hai con heo rừng đấy, hôm nay buổi tối để đại ca muối hầm thịt cho tỷ ăn có được không? Tỷ không phải thích ăn thịt huynh ấy hầm nhất sao?”

Ách.

Tô Văn sững sờ một chút, đột nhiên nhớ tới đại ca của Tô Mai cùng Tô Xuyên tên là Tô Thanh, khụ khụ, Tô Thanh này là.. Là mối tình đầu của nguyên chủ Tô Văn?

Đương nhiên, nghiêm khắc mà nói thật ra cũng chỉ có thể xem như hai đứa nhỏ vô tư thanh mai trúc mã? Nhà Tô Đức có ba cô con gái, mà nhà Tô Thanh là ba huynh muội, bởi vì cha mẹ Tô Thanh mất sớm, hần lúc còn rất nhỏ liền bắt đầu chăm sóc đệ muội của mình, mà hai vợ chồng Tô Đức tâm địa lương thiện, người hai nhà lại là hàng xóm, bởi vậy thường xuyên ăn cơm cùng nhau, tết nhất lễ lộc cũng đều cùng nhau, cảm tình của bọn nhỏ tự nhiên cũng vô cùng không tồi. Đại tỷ nhị tỷ của Tô Văn lớn hơn nàng mấy tuổi, đều sớm xuất giá, Tô Văn khi còn nhỏ liền thường xuyên chơi đùa với Tô Thanh, khi đó hai người đều là thiên tài nhỏ ở trong thôn, tất cả mọi người đều cảm thấy hai người bọn họ nhất định có thể cùng nhau trở thành triệu hoán sư, cùng nhau rời thôn đi Mai Đặc thành, đáng tiếc sau này Tô Văn khai linh thành công, mà Tô Thanh lại thất bại, sau đó hần liền gia nhập đội ngũ thợ săn trong thôn trở thành thợ săn lợi hại nhất cũng trẻ tuổi nhất Tô gia thôn.

Bắt đầu từ khi Tô Văn triệu hồi ra linh kiếm, nhân sinh bọn họ liền đi lên hai con đường hoàn toàn khác nhau, cho dù hai người khi còn nhỏ từng có hảo cảm ngày thơ, nhưng chưa bao giờ nói rõ với nhau, sau đó hai người càng là ai bận việc nấy lại không có liên quan với nhau.

Nguyên chủ Tô Văn bản thân chính là một cô gái đặc biệt ngạo khí, lúc trước rời đi Tô gia thôn hướng đến nhà chính Tô gia nàng đã có dã tâm bùng bùng, chưa bao giờ nghĩ tới mình còn sẽ trở lại cái sơn thôn nhỏ yên tĩnh này.

Nàng cảm thấy mình trời sinh là phượng hoàng, không nên vây ở thâm sơn cùng cốc này, mà là phải giương cánh bay cao. Mà Tô Thanh, thậm chí là những người trong thôn này, chỉ là cổ nhân quá khứ không đáng giá nhắc tới của nàng mà thôi.

Nghĩ vậy, Tô Văn nhìn không được dưới đáy lòng thờ dài một hơi, theo bản năng tiếp một câu: “Tỷ thật sự đã lâu không ăn món ăn đại ca muối nấu rồi.”

“Khụ khụ.”

Lúc này vẫn luôn bị mọi người xem nhẹ Tô Duệ nhìn không được ho nhẹ hai tiếng, giọng tay liền ôm lấy bả vai Tô Văn: “Vợ, làm sao, về nhà mẹ đẻ liền không giới thiệu ta một chút sao?”

“Tam tiểu thư, vị này chính là.....”

Thật ra Trương giáo đầu đã sớm nhìn thấy Tô Duệ, một triệu hoán sư cao cấp chói lọi như vậy, ai nhìn không thấy chứ, chỉ là địa vị cách xa quá, hần cũng không dám tùy tiện mở miệng nói chuyện với Tô Duệ.

“Ta là Tô Sạn.”

Giờ phút này nghe Trương giáo đầu rút cuộc hỏi thân phận của mình, Tô Duệ hướng về phía Trương giáo đầu hơi mỉm cười: “Ta là nam nhân của Tô Văn.”

Câu cuối cùng Tô Duệ nhấn mạnh âm thanh, đỡ mờ, cái thâm sơn cùng cốc này thế nhưng còn có tình địch che dấu, Tô tướng quân thực khó chịu nha, biết nấu ăn thì ghê gớm sao?

Tô tướng quân tỏ vẻ mình đã sớm luyện thành thực rồi.

Quả nhiên, làm ông chồng của thời đại mới, một tay làm được đồ ăn ngon cũng là pháp bảo đầu tiên áp chế được tình địch rồi.

“Oa oa!”

“A!”

Lúc này, nghe Tô Duệ nói, nhóm trẻ này sợ thiên hạ không loạn đều nhìn không được kêu to ồn ào, Trương giáo đầu một bên lại trợn mắt há hốc mồm.

Này..... Tam tiểu thư ở bên ngoài thành hôn rồi? Còn gả cho một triệu hoán sư cao cấp?

Thời điểm Trương giáo đầu phát ngốc, Tô Duệ lại vung tay lên liền triệu hồi ra một hộp sắt tinh xảo, không sai, đây cũng là một loại huyền binh, mà tới chỗ Tô tướng quân, nó bởi vì thuộc tính quá kém, chỉ có thể trở thành hộp đựng lễ vật.

Triệu hoán sư về điểm phương tiện này sao, nghĩ muốn cái gì, niệm cái đó, liền sẽ có.

“Đây là lễ vật ta mang tới cho các người.”

Tô Duệ mỉm cười mở nắp hộp, bên trong lộ ra chính là các loại kẹo hương thơm bốn phía còn có thịt khô ma thú mang theo linh khí, những thứ đó ở Mai Đặc thành tuyệt đối là lễ vật đi thăm bạn xa xỉ.

“Tới tới tới, kêu tiếng tỷ phu liền cho các người.” Tô Duệ giơ lên tay hướng về phía một đám trẻ lộ ra một cái mỉm cười mê người.

Tha thứ một đám tiểu thiên sứ chưa thấy qua nụ cười nào lại mê người như vậy lập tức đều bị Tô tướng quân thu mua ——

“Chào Tỷ phu!”

Này một tiếng đều nhịp, kêu gọi đột phá phía chân trời, làm tươi cười trên mặt Tô Duệ càng sâu, mà lúc này người trong thôn bận rộn rất cuộc cũng phát hiện tới cửa thôn có tình huống khác thường.

“Trương giáo đầu, xảy ra chuyện gì?”

Người gần cửa thôn nhất cho rằng xảy ra chuyện gì, bước nhanh hướng cửa thôn đuổi đến, kết quả hần liền thu được âm thanh bọn nhỏ kích động chính tề trả lời: “Là Tô Văn tỷ tỷ mang theo tỷ phu trở lại!”

Tô Duệ: Thật ngoan, cho nên nói mỗi đứa trẻ hư cũng đều đã từng là thiên sứ ~

~~~~~

À há. 4c cũng là bạo chương ha =))))

Mọi người yên tâm, giờ ta ra chương đều lại. Do dạo này ta hơi bận. Nếu bận quá thì sẽ tranh thủ ngày 1c cho mọi người.

Các cô gái xinh đẹp nhớ đừng bỏ ta mà đi nhá:3. ♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥♥

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 253: Phế Sài Nghịch Tập (13)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Văn cùng Tô Duệ đến, làm thôn nhỏ luôn luôn yên lặng tường hòa lập tức vô cùng náo nhiệt lên.

Trương giáo đầu khả năng không biết Tô Sạn là ai, nhưng người Tô gia thôn làm sao không biết thiếu chủ của nhà chính tên gọi Tô Sạn chứ?

Biết Tô Văn thế nhưng đem Tô Sạn mời trở về, không, là mang về, lão thôn trưởng của Tô gia thôn lập tức chống quai trượng dưới sự nâng đỡ của cháu trai run run rẩy rẩy ra nghênh đón.

Đối với người Tô gia thôn, Tô Duệ cũng thu liễm một thân nhuệ khí của mình, đối với mỗi người đều thực ôn hòa có lễ, cái này làm cho người trong thôn đều thụ sủng nhược kinh, nói đến người ở nhà chính mỗi ba năm đều sẽ đến các chi nhánh chọn lựa một lần người trẻ tuổi có tiềm lực, mỗi một lần tới, người nào không phải vênh vào tự đắc lỗ mũi hướng lên trời?

Trong mắt người ở trong thôn các thiếu gia tiểu thư ở nhà chính là cao không thể chạm tới, nhưng ấn tượng Tô Duệ cho bọn họ lại hoàn toàn tương phản, hần ưu nhã quý khí nhưng lại vô cùng bình dị gần gũi, hơn nữa bản thân Tô Duệ có diện mạo tuấn mỹ, bộ dáng cười rộ lên càng làm người ta rất khó tâm không sinh hảo cảm.

Hôm nay vốn dĩ chính là ngày được mùa, hơn nữa Tô Văn cùng Tô Duệ về đến, lão thôn trưởng lâm thời quyết định ở trong thôn tổ chức yến hội lửa trại, mà con heo rừng đánh được hôm nay liền thành đồ ăn chủ yếu cho buổi tối.

Người phụ trách đem toàn bộ thịt heo rừng nướng chín chính là Tô Thanh.

Hai năm trôi qua, hiện giờ Tô Thanh cùng thiếu niên trong trí nhớ nguyên chủ cũng không có nhiều biến hóa, tuy rằng cũng thường xuyên ở bên ngoài dầm mưa dãi nắng, nhưng làn da Tô Thanh so với đệ đệ Tô Xuyên của mình trắng hơn rất nhiều, thời điểm hần mặc kính trang thợ săn thoạt nhìn thực gầy yếu giống như là thư sinh, nhưng khi hần cầm lấy cung tiễn vén tay áo lên, người liền sẽ phát hiện ánh mắt hần tràn đầy sắc bén mũi nhọn, mà hai tay hần cũng đặc biệt tinh tráng hữu lực.

Nhóm tiểu tử trẻ tuổi trong Tô gia thôn không ít, nhưng mà Tô Thanh xem như người xuất sắc nhất trong đó, ở trong thôn hắn có rất nhiều người theo đuổi, nhưng mấy năm nay Tô Thanh vẫn luôn vui đầu khổ luyện tiền kỹ của mình, đối với bất luận kẻ nào thông báo cũng đều cự tuyệt.

Thời gian lâu rồi cô nương chủ động tìm hắn liền ít đi.

Thật ra, cũng chỉ có Tô Xuyên biết tâm ý của ca ca mình, ca ca hắn. Trong lòng không bỏ xuống được Tiểu Văn tỷ.

“Ca, ta tới giúp huynh. ”

Tô Xuyên không biết từ khi nào xuất hiện ở phía sau Tô Thanh, vừa nói, một bên đã rút ra chủy thủ sắc bén tùy thân mang theo của mình.

Lúc này khoảng cách bắt đầu tiệc tối còn có một đoạn thời gian, đại đa số người đều vây quanh Tô Văn cùng Tô Duệ hỏi thăm bọn họ chuyện Mai Đặc thành cùng Tô gia.

Đối với tò mò của mọi người, Tô Duệ cũng không chê phiền, từ trước đến nay hỏi gì đáp nấy.

Sân sau cùng náo nhiệt phía trước so sánh mà nói có vẻ đặc biệt quạnh quẽ.

“Đệ làm sao không đi phía trước xem náo nhiệt?”

Tô Thanh ngẩng đầu nhìn thoáng qua đệ đệ mình, hắn biết đệ đệ nhà mình thật ra rất muốn tới Mai Đặc thành, muốn làm triệu hoán sư.

Thật ra, ai mà không muốn chứ?

Ánh mắt Tô Thanh hiện lên một tia phức tạp, ngay sau đó lại quy về bình tĩnh.

“Cũng không có gì đẹp, còn không phải là đại thiếu gia của nhà chính sao? Hắn, hắn chính là. Chính là xuất thân tốt hơn so với chúng ta.”

Tô Xuyên suy nghĩ nửa ngày, có chút vụng về trả lời đại ca nhà mình một câu.

“Đệ nha.”

Nghe đệ đệ mình nói, Tô Thanh hơi lắc lắc đầu: “Đừng nói chuyện lung tung, người kia, hắn. Rất mạnh.”

Tô Thanh ở thời điểm Tô Duệ cùng Tô Văn tiến vào ánh mắt đầu tiên nhìn đến không phải Tô Văn, mà là Tô Duệ.

Trực giác thợ săn nói cho hắn, nam nhân kia, vô cùng nguy hiểm

Cho dù vứt bỏ thân phận triệu hoán sư, hắn cũng là một võ giả rất mạnh, Tô Thanh cảm giác được trên người hắn có sát khí dày nặng không hòa tan được.

Có lẽ, cũng chỉ có nam nhân như vậy mới có thể làm cho Tô Văn kiêu ngạo cam nguyện cúi đầu?

Bên môi Tô Thanh có chút chua xót, mấy năm nay hắn vẫn luôn rất nỗ lực, cho dù bị phán định đời này cũng không thể trở thành triệu hoán sư, hắn vẫn luôn trộm nỗ lực.

Hắn, chỉ muốn gần nàng hơn một chút, gần một chút là được.

Đáng tiếc, lần này gặp lại nhau, Tô Thanh mới đột nhiên phát hiện, khoảng cách của mình cùng nàng đã quá xa, xa đến cùng cực cả đời đều đuổi theo không kịp bóng dáng của nàng.

Này, chính là số mệnh sao?

Giữa thiên tài cùng phế sài, không thể nghịch chuyển số mệnh?

“Ca, đại ca?”

Nhìn thấy Tô Thanh cầm chủy thủ nửa ngày không nhúc nhích, Tô Xuyên một bên nhìn không được kêu hắn hai tiếng: “Tiểu Văn tỷ lần này trở về nói muốn mời mọi người đi Mai Đặc thành uống rượu mừng của tỷ ấy, ca ca, huynh đi không?”

“Vì sao không đi?”

Nghe đệ đệ mình nói, Tô Thanh phục hồi tinh thần lại, đậm đậm cười: “Ta còn chưa từng đi đến Mai Đặc thành đâu, đời này có lẽ chỉ có cơ hội lúc này thôi?”

.....

Ban đêm son thôn yên lặng mà tốt đẹp, ở bên một đồng lửa trại lớn, toàn bộ người trong thôn người hát người nhảy ăn ăn uống uống, đây là buổi tối náo nhiệt nhất Tô gia thôn năm nay.

“Ăn ngon không?”

Tô Duệ một tay ôm lấy eo Tô Văn, ánh mắt dừng ở trên mâm thịt heo rừng của cô, cho dù Tô Thanh một câu cũng không nói với Tô Văn nhưng mâm thịt này thực rõ ràng không giống với người khác, Tô tướng quân thực khó chịu.

“Huynh muốn ăn?”

Tô Văn quay đầu, gơ tay liền dùng cái nĩa lấy một miếng thịt phóng tới bên môi Tô Duệ: “Tối, ngoan, há mồm.”

“Ngô.”

Tô Duệ ăn một ngụm, hương vị quả nhiên, hừ hừ, cũng chẳng ra sao.

“Muội thích ăn, trở về ta làm cho muội ăn còn ngon hơn.”

Tô Duệ đem thịt trong miệng ăn sạch, nhìn không được lại dựa vào bên tai Tô Văn thân mật nói nhỏ một câu.

“Được rồi, biết trù nghệ của huynh lợi hại, đầu bếp Tô, huynh hôm nay ăn giấu cái gì? Người ta nhớ kỹ trong lòng hấn chỉ là thanh mai trúc mã.” Nhìn thấy đôi mắt nhỏ của nam nhân mình ghen, Tô Văn nhìn không được cười nói một câu.

Người trong lòng Tô Thanh là Tô Văn, nhưng không phải Tô Văn hiện tại.

“Cho dù trong lòng hấn là Tô Văn lúc trước, nhưng hiện tại hấn nhìn lại là muội.”

Tô Duệ nắm thật chặt tay mình, ngữ khí có chút trầm thấp.

Hấn không thích ánh mắt Tô Thanh nhìn Tô Văn, rõ ràng đậm nhiên không có một tia đặc thù như vậy, nhưng hấn vẫn từ ánh mắt bình tĩnh kia đọc ra được thâm trầm quyến luyến.

Một nam nhân có bao nhiêu yêu thương một nữ nhân, từ ánh mắt hấn nhìn cô ấy là có thể nhìn ra một vài phần.

Tô Thanh rất yêu Tô Văn, điểm này Tô Duệ thực xác định.

Hơn nữa, Tô Thanh này.....

Tóm lại, hấn cho Tô Duệ cảm giác, cùng những nhóm tình địch trước kia mang lại cho hấn hoàn toàn không giống nhau——

Trên đời này có một loại tình địch, hấn vĩnh viễn đậm nhiên như nước, rồi lại vĩnh viễn không chỗ nào không có.

Loại người này, đều là tồn tại rất khó đối phó.

Suốt một buổi tối, Tô Duệ không ăn bao nhiêu, chỉ lo ở trước mặt mọi người biểu thị công khai quyền sở hữu của mình, trong chốc lát ôm eo nhỏ Tô Văn một cái, trong chốc lát ôm ôm bả vai cô, sợ người khác nhìn không ra hai người bọn họ là một đôi.

Đối với hành vi ấu trĩ không có cảm giác an toàn của Tô tướng quân, Tô Văn tuy rằng trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ, trong lòng lại cảm thấy nam nhân nhà mình cho dù như thế nào cũng thật đáng yêu ~

Được rồi, hai người các người không hổ là phu thê ~

.....

Lửa trại tiệc tối tan, mọi người tự nhiên là ai về nhà nấy ai tìm mẹ người ấy, bởi vì nhà Tô Thanh cùng nhà Tô Văn là hàng xóm, cho nên thời điểm trở về nhà hai người tự nhiên cũng là tiện đường.

Trước khi tiệc tối bắt đầu, Tô Duệ liền đem chuyện nhà chính phát ra lệnh triệu tập nói với lão thôn trưởng, lúc đầu Tô Nhai tự nhiên cũng đã phát lệnh triệu tập cho bọn họ, chỉ là lệnh bài kia bị Tô Duệ cất đi mà thôi, hấn chính là muốn cùng Tô Văn tự mình đem tin tức này nói cho người trong thôn, hơn nữa hấn còn nương theo cái cơ mình muốn cùng Tô Văn thành hôn, để toàn bộ người trong thôn đều đến Mai Đặc thành xem lễ.

Thú triều rất nhanh liền tới, Tô gia thôn ở núi lớn tự nhiên khó có thể may mắn thoát khỏi, mà hiện giờ Tô gia Mai Đặc thành cũng đúng là rất cần người, hôm nay tuy rằng chỉ tiếp xúc mấy giờ ngắn ngủi, nhưng Tô Duệ cũng cảm giác được toàn bộ người trong thôn chất phác cùng kiên định, người có phẩm chất như vậy, mới đúng là người chân chính mà Tô gia yêu cầu

Nhà Tô Văn ở phía đông của thôn, là một gian thạch ốc thực cổ xưa nhưng rất lớn, bởi vì trước kia trong nhà người nhiều, thạch ốc được phân cách thành vài gian phòng ngủ độc lập, hiện giờ, tuy rằng những cô con gái đều không ở nhà, nhưng toàn bộ phòng ở vẫn như cũ được phu thê Tô Đức dọn dẹp rất sạch sẽ.

“Đại thiếu, trong nhà hoàn cảnh đơn sơ, chúng ta cũng không có chuẩn bị cái gì, ngài ngàn vạn lần đừng để ý!”

Trở lại trong nhà mình, lão bà Tô Đức là Đồng Nguyệt lập tức pha cho Tô Duệ một ấm trà, trên khuôn mặt tràn đầy tang thương cũng mang theo tươi cười vô cùng giản dị.

“Đều là người trong nhà không cần khách khí, ngài là trưởng bối trực tiếp kêu con Tô Sạn là được.”

Tô Duệ đối mặt với nhạc phụ nhạc mẫu của mình tự nhiên cũng vô cùng khách khí.

Lại nói tiếp hẳn cùng Tô Văn ở bên nhau lâu như vậy, hẳn cũng gặp qua vài “Nhạc phụ nhạc mẫu”, trừ bỏ đôi cực phẩm Tô Kiến Quân cùng Lý Mỹ Quyên kia, đối với những nhạc phụ nhạc mẫu này của mình, Tô Duệ còn tính là vừa lòng.

Lúc này Tô Duệ cười đặc biệt chân thành, mà Đồng Nguyệt nhìn thấy Tô Duệ cười, biểu tình trên mặt cũng càng thêm hiền lành: “Vậy ta đây kêu con là Tô Sạn, con cùng Tiểu Văn cũng mệt mỏi cả một ngày, ta giúp con dọn dẹp cái phòng, con cũng sớm nghỉ ngơi một chút!”

“Không cần như vậy phiền toái.”

Tô Văn một bên giơ tay kéo lại tay mẫu thân mình.

“Huynh ấy ngủ với con, nương không cần chuẩn bị phòng riêng cho huynh ấy.”

Đồng Nguyệt:.....

“Khụ khụ.”

Tô Đức một bên nhìn thấy lão bà mình sững sờ ở nơi đó, nhin không được ho khan một tiếng đem bà kéo đến bên người mình.

“Chúng ta già rồi cũng không thể thức đêm, Tiểu Văn, nếu như vậy con chiếu cố Tô Sạn nhiều một chút, ta và nương con về phòng trước.”

“Vâng, đã biết.”

Tô Văn gật gật đầu, vẫn luôn nhìn theo phu thê Tô Đức rời đi, chờ đến hai người về tới phòng mình, Tô Văn nhin không được ngược mắt nhìn Tô Duệ: “Thế nào?”

“Ách, thách óc cách âm không tồi, vạ, buổi tối chúng ta.....”

“Hừm?”

Tô Văn nheo nheo mắt, vẻ mặt nguy hiểm nhìn Tô Duệ: “Đang nói chính sự với huynh đấy!”

“Ừ.”

Tô Duệ hướng về phía vợ nhỏ mình giao hoạt cười: “Nhìn ra được nương của muội hoàn toàn không có linh lực, cha muội tuy rằng cũng là người thường, nhưng hẳn hẳn từng tu luyện qua.”

“Nói cách khác, cha ta năm đó có thể là một vị triệu hoán sư, chỉ là sau này lại không biết đã xảy ra chuyện gì mà ông ấy bị phế bỏ tu vi?”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn nhin không được suy đoán một câu.

Đối với cảm giác lực của Tô Duệ, Tô Văn luôn luôn cực kì yên tâm, chỉ cần là đôi mắt Tô Duệ đảo qua, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

“Không sai chính là như vậy.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ cũng gật gật đầu —— xem ra Tô Đức thật là một người có chuyện xưa đây..

~~~~~  
*Anh là trùm ăn giấm rồi. =]]]*

*Tự nhiên ta nghĩ Tô Thanh là Sách ca nhà mình chứ.))*

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 254: Phế Sài Nghịch Tập (14)

Edt: Mít

Son thôn ban đêm, trầm tĩnh, thâm u.

Tô Thanh không mặc áo ngoài, chỉ mặc áo trong đơn bạc lẳng lẳng ra cửa phòng, lúc này trong nhà Tô Xuyên cùng Tô Mai đang ngủ say, mà Tô Thanh lại hoàn toàn không buồn ngủ.

Hắn làm sao ngủ được đây?

Ngẩng đầu là có thể nhìn thấy bên ngoài tường viện là một gian thạch ốc khác, đó là nhà Đức thúc, Tô Thanh nhìn cũng không cần nhìn, nhắm mắt lại hắn cũng có thể tìm được phòng của Tô Văn.

Nàng ở phòng tận cùng bên trong trong nhà bọn họ, từ nhỏ nàng chính là người làm Đức thúc cùng Đức thăm đầu đầu nhất, cũng là người thông minh nhất trong những người cùng tuổi.

Tô Thanh thở dài một hơi, để chính mình sửa sang lại suy nghĩ cho thật tốt, ngay sau đó cả người ngồi xếp bằng ở trong sân, dựa theo phương pháp trước kia Trương giáo đầu đã dạy, thử tiến vào trạng thái nhập định.

Mấy năm nay, hắn khổ luyện tiến kỹ, tất cả mọi người cho rằng hắn đã từ bỏ ước muốn làm triệu hoán sư, thật ra Tô Thanh chưa từng từ bỏ, mỗi ngày buổi tối hắn đều sẽ một mình lặng lẽ luyện tập, chẳng sợ hai năm tới chỉ có một tia tiến bộ, hắn cũng chưa từng nhụt chí.....

Dưới ánh trăng, thiếu niên quần áo đơn bạc, lẳng lẳng ngồi xếp bằng ở trong sân, ánh trăng chiếu lên thân hắn, thoát nhìn đặc biệt yên tĩnh an bình.

“Tinh thần lực rất cường đại, tính cách cũng vô cùng cứng cỏi, đáng tiếc.....”

Tô Duệ không biết từ khi nào xuất hiện ở trong sân, lẳng lẳng nhìn Tô Thanh ở trong viện.

“Tư chất quá kém, đúng không?”

Tô Văn khoác áo choàng đứng ở bên cạnh Tô Duệ, ngữ khí có chút phức tạp.

“Tuy rằng hắn tư chất kém nhưng hắn nghị lực cùng tinh thần lực lại rất cường đại, đúng là người được chọn để tu luyện ngự linh quyết tốt nhất, huynh sẽ chọn hắn sao?”

“Vì sao không?”

Tô Duệ giờ tay xoa xoa tóc dài Tô Văn.

“Ta khi nào công tư không phân minh? Hạt giống tốt là đáng giá bồi dưỡng, hướng chi.....”

Tô Duệ nói ngừng ở nơi này, khóe miệng có tươi cười thông thả mở ra ——

Muốn đoạt vợ với bản tướng quân? Hừ hừ hừ, nằm mơ ~

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, khó có được không trăng đêm chiến đấu hăng hái Tô Duệ cùng Tô Văn liền dậy sớm, mới vừa ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Tô Thanh đang ở trong viện cách vách rèn luyện thân thể.

“Chào buổi sáng!”

Tô Thanh nhìn thấy thân ảnh hai người, nhện không được dừng lại động tác, mỉm cười cùng bọn họ chào hỏi.

Sáng sớm dưới ánh mặt trời, thiếu niên tươi cười đặc biệt chất phác sáng lạn.

Đây có lẽ chính là thiếu niên nhà bên trong truyền thuyết?

“Chào buổi sáng.”

Tô Văn cũng hướng về phía Tô Thanh cười cười, Tô Duệ một bên lại bữu môi ánh mắt từ trên cao nhìn xuống quét Tô Thanh một cái liếc mắt.

Sáng sớm mặc ít như vậy rèn luyện thân thể cái gì? Cơ bụng ai không có?

Đương nhiên, vì bảo trì thân phận Tô đại thiếu gia cao quý ưu nhả của mình, Tô Duệ không thể lập tức cởi quần áo cùng đối phương tỹ thí một phen.

Tựa hồ cảm giác được Tô Duệ không vui, Tô Thanh xấu hổ sờ sờ đầu, ngay sau đó lại tiểu tâm cẩn thận nhìn liếc mắt nhìn hai người một cái: “Buổi sáng ta nấu cháo thịt còn nóng hổi, các người muốn ăn không?”

“Không cần.”

Lần này Tô Duệ thật ra trả lời nhanh hơn Tô Văn nhiều: “Buổi sáng lão bà ta đều ăn thức ăn do chính tay ta làm, đúng không, lão bà?”

Tối hôm qua nhà Tô Đức cũng được phân một ít thịt heo, tại một khắc đó Tô tướng quân đã quyết định muốn đích thân xuống bếp.

“Ừ.”

Tô Văn dựa vào ngực Tô Duệ hạnh phúc cười cười, ngay sau đó vẻ mặt xin lỗi nhìn Tô Thanh: “Đa tạ hảo ý của huynh, chờ ngày nào đó có cơ hội lại nếm thử trù nghệ của huynh.”

“Được.”

Tô Thanh nghe Tô Văn nói gật gật đầu, ngay sau đó lại chuyển tới sân bên kia tiếp tục rèn luyện.

“Phòng bếp ở đâu?”

Lúc này Tô Duệ đã kéo ống tay áo, tính đại triển thân thủ.

“Huynh làm thật à?”

Tô Văn vẻ mặt tươi cười quái dị nhìn hấn.

“Huynh hiện tại chính là đại thiếu gia đây, mười ngón không dính nước, vẫn là để muội làm đi.”

Nói xong, Tô Văn đã xoay người vào nhà ngựa quen đường cũ đi phòng bếp.

Trù nghệ Tô Văn tuyệt đối là đứng đầu trong những người đứng đầu, có thể ăn bữa sáng tinh yếu do chính vợ mình nấu, Tô tướng quân tự nhiên là thập phần vui vẻ.

“Vợ muội cẩn thận một chút!”

“Nước này lạnh, ta giúp muội rửa.”.....

Đồng Nguyệt sáng sớm mơ mơ màng màng đi vào phòng bếp liền nhìn thấy Tô Văn cùng Tô Duệ hai người ở trong phòng bếp bận rộn, Tô Văn đang nấu cháo, mà Tô Duệ đang khí thế ngất trời ở một bên trợ thủ, hai người nói nói cười cười, cảnh tượng kia thoát nhìn đặc biệt ấm áp.

Đồng Nguyệt ở ngoài cửa phòng bếp đứng nửa ngày, ở trong trí nhớ của bà con gái nhỏ của mình vô cùng ngọt ngào, từ nhỏ đến lớn con bé chưa từng vào phòng bếp.

Mấy năm nay, con bé thật sự thay đổi không ít.

Là bởi vì đại thiếu gia sao?

Tên Tô Sạn, ở Tô gia thôn cũng như sấm bên tai, toàn bộ Tô gia ai không biết hấn là thiên tài của Tô gia, cũng là người được chọn làm gia chủ đời kế tiếp?

Ánh mắt Đồng Nguyệt dừng ở trên người Tô Duệ, nhìn ra được hấn là thật tình chân ý yêu thương con gái mình, Đồng Nguyệt cười cười, ngay sau đó nghĩ tới cái gì, sắc mặt bà lại có chút phức tạp.

Đáng tiếc Tô Thanh cũng là một đứa trẻ tốt, nhưng cùng Tiểu Văn không duyên phận.

“Đừng nhìn, đi dọn dẹp bàn một chút, lát nữa ăn cơm.”

Tô Đức không biết từ khi nào đứng ở phía sau Đồng Nguyệt, nghe trượng phu mình nói, Đồng Nguyệt lập tức gật gật đầu, bước nhanh xoay người về phòng, mà Tô Đức lại nhìn thoáng qua trong phòng bếp, cũng yên lặng xoay người rời đi.

Bữa sáng thật sự phong phú, sau khi ăn xong Tô tướng quân càng tranh việc dọn dẹp cái bàn, tóm lại cái con rề đúng chuẩn này làm vợ chồng Tô Đức mặt mày hớn hở, Đồng Nguyệt càng là đôi mắt hồng hồng.

Năm đó, thời điểm sinh hạ Tô Văn, đúng là thời điểm bị đuổi giết, có thể nói, con gái nhỏ của bọn họ chính là ở một đường sinh tử mà được sinh ra, cho nên Đồng Nguyệt đối với cô con gái nhỏ này từ nhỏ đã đặc biệt yêu thương.

Hiện giờ con gái rốt cuộc trưởng thành, hiểu chuyện, còn tìm được bến đỗ tốt như vậy, Đổng Nguyệt cảm thấy cuộc đời này của mình, rốt cuộc không còn gì tiếc nuối.....

Sáng sớm, ăn qua cơm sáng, nhóm thợ săn trong thôn tới thời gian tập hợp, bởi vì Tô Văn đã trở lại, Tô Đức hôm nay cũng không có lên núi, Tô Xuyên cách vách sáng sớm tỉnh mơ lại lôi kéo đại ca mình hứng thú bồng bồng vào núi.

Đây là ngày cuối cùng bọn họ ở Tô gia thôn, tưởng tượng đến về sau mình có thể tiến vào Mai Đặc thành, thậm chí còn có khả năng trở thành triệu hoán sư, những người trẻ tuổi trong thôn đều phá lệ kích động.

Thật ra, kích động hưng phấn làm sao ngăn được bọn họ?

Có chút ý niệm yên lặng dưới đáy lòng đã lâu, một khi có ánh rạng đông hy vọng, nó sẽ lại lập tức nổi lên trong lòng.

Trương giáo đầu sáng sớm liền tới ngoài sân nhà Tô Đức, do dự, không biết mình có nên bước vào cánh cửa này không.

“Trương Chí, tới rồi làm sao không vào nhà?”

Tô Đức thấy được Trương giáo đầu ở ngoài cửa nhà mình bồi hồi, lập tức lớn tiếng đem hắn gọi vào trong viện.

“Đức ca.”

Trương Chí hướng về phía Tô Đức gật gật đầu: “Tam tiểu thư cùng đại thiếu, đã dậy chưa?”

“Ngươi nha, gọi tam tiểu thư gì chứ, Tiểu Văn nhà chúng ta cùng Tô Sạn đã dậy từ sớm, hai người ở trong phòng bồi nương con bé nói chuyện, Trương Chí ngươi có phải tới tìm Tô Sạn hay không?”

Tô Đức thật ra liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư Trương Chí, tất cả mọi người đều là người quen, hắn đơn giản liền nói thẳng.

“Đúng vậy.”

Trương Chí khó có được lộ ra một tia thấp thòm: “Đức ca, ta không phải người Tô gia, nhưng ta thật sự rất muốn trở thành triệu hoán sư chân chính, không biết đại thiếu hẳn..... Có thể cho ta cơ hội này hay không?”

“Cơ hội đều phải dựa vào chính ngươi đi tranh thủ, chỉ cần ngươi có tâm, dụng tâm tranh thủ, sẽ có kết quả tốt.”

Tô Đức cười vỗ vỗ bả vai Trương Chí.

“Tô Sạn là một đứa trẻ tốt, ngươi nói chuyện nghiêm túc với nó, ta cảm thấy nó sẽ đồng ý.”

“Ừ.”

Trương Chí được Tô Đức cổ vũ, gật gật đầu, bước đi đến trong phòng, lúc này, rèm cửa phòng lại bị người bên trong đột nhiên xốc lên, Tô Duệ vẻ mặt tươi cười xuất hiện ở trước cửa.

“Đức thúc, Trương giáo đầu các người nói ta đều nghe được, Trương giáo đầu, người ở Tô gia thôn chúng ta cũng đã nhiều năm, Đức thúc tin người, Tô Sạn ta tự nhiên cũng tin, nhưng mà, Trương giáo đầu người một khi vào Tô gia ta, từ đây về sau liền phải sửa họ Tô, hơn nữa phải thề cả đời trung thành với Tô gia, điều đó, người có khả năng làm được không?”

“Có thể, ta có thể!”

Trương Chí nghe Tô Duệ nói, lập tức dùng sức gật gật đầu, hắn mấy năm nay vì tu luyện vẫn luôn không thành gia, hơn nữa người nhà của hắn cũng đã sớm chết, hiện giờ Trương Chí cũng là người cô đơn, để hắn sửa họ Tô, hắn thật sự không có ý kiến.

“Được.”

Thấy hắn đáp ứng thống khoái, Tô Duệ cũng gật gật đầu.

“Vậy ngươi trở về chuẩn bị một chút, ngày mai cùng chúng ta cùng nhau vào thành.”

“Được được được, cảm ơn đại thiếu! Cảm ơn Đức ca!”

Trương Chí cảm thấy mỹ mãn rồi đi, mà Tô Duệ còn đứng ở cửa, ánh mắt sâu thẳm dừng ở trên người Tô Đức: “Đức thúc, người muốn trở thành triệu hoán sư không?”

Triệu hoán sư.....

Tô Đức ngăn ra một chút, ngay sau đó cười lắc lắc đầu: “Ta già rồi, không chờ đợi nhiều như vậy cũng không có dã tâm gì, làm một người bình thường khá tốt.”

Không có tranh đấu cùng giết chóc, không có phản bội cùng tính kế, chỉ là làm người thường, cùi gạo mắm muối, sinh lão bệnh tử.

Đó, là nhân sinh hiện tại hần theo đuổi.

“Làm một người bình thường cũng rất tốt.”

Tô Duệ hướng về phía Tô Đức cười cười, ngay sau đó lại xoay người vào phòng ——

Cho dù Tô Đức đã từng trải qua qua cái gì, hần đều đã nhìn ra, nhân sinh trên đời, khó được rộng rãi.

~~~~~

Mệt với Tô tướng quân ghê =)))

2 ngày nay đt ta bị bể màn hình nên phải đợi sửa:"))

Quý dị thông cảm nhen. Mới lấy hồi chiều:"))

Rõ khổ.... □□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 255: Phế Sài Nghịch Tập (15)

Edt: Mít

~~~~~

Toàn bộ người của Tô gia thôn cũng không phải quá nhiều, ba mươi mấy hộ gia đình, tổng cộng hơn một trăm người, thời điểm Tô Duệ cùng Tô Văn mang theo mọi người rời đi là vào buổi sáng, một đám người đạp sương mai sáng sớm rời đi thôn trang sinh sống nhiều năm của mình, các lão nhân gia có chút không nỡ, mà những đứa trẻ cùng những người trẻ tuổi khác lại mang theo vẻ mặt hưng phấn tươi cười.

Thế giới bên ngoài là như thế nào? Ở ngoài núi lớn lại có phong cảnh như thế nào?

Bọn họ vẫn luôn chờ mong hy vọng đi ra tòa núi lớn này, mà hiện tại tất cả đều thành hiện thực.....

Hơn một trăm người tới thành trấn gần nhất đã là buổi trưa, Tô Duệ bao một tửu quán, mọi người ăn cơm trưa, ở trong thị trấn thuê một ít xe lúc này mới chậm rãi lại hướng về huyện thành mà đi.

Một đường này rất là bốn ba, tới huyện thành rồi cuộc có thể thay xe kéo ma thú cấp thấp tốc độ nhanh một chút, ngồi ở trên xe kéo ma thú, một đám trẻ quả thực hưng phấn đến không chịu được.

Mà lúc này Tô Duệ dứt khoát triệu hồi ra hươu thú một sừng, đây là một loại ma thú tứ giai, tính tình tương đối ôn hòa, là tọa kỵ rất tốt, hơn nữa tốc độ của nó không nhanh không chậm, vừa lúc có thể bảo đảm để những ma thú cấp thấp đó đuổi kịp.

Thời điểm đi hai người cười Truy Phong thú vẫn luôn không có thời gian thưởng thức phong cảnh ven đường, lúc này trở về, Tô Văn dứt khoát dựa vào trong lòng ngực Tô Duệ, lẳng lặng thưởng thức những phong cảnh kì dị mỹ lệ hai bên con đường.

Phong cảnh dị giới so với phong cảnh ngày thường bọn họ chứng kiến càng có thêm một tia sắc thái thần bí hoa mỹ.

Từ Tô gia thôn đến Mai Đặc thành, dựa theo tốc độ bình thường cũng phải ba ngày ba đêm, mà Tô Duệ cùng Tô Văn mang theo một đám người đi đi dừng dừng ở chặng vạng ngày thứ năm rồi cuộc mới vào tới cửa thành Mai Đặc thành.

Làm gia tộc đứng thứ hai ở Mai Đặc thành, Tô gia ở trong Mai Đặc thành và ngoài thành đều có được không ít sản nghiệp, an bài cho hơn một trăm người hoàn toàn không là vấn đề.

Lúc này, đã có rất nhiều người ở chi nhánh lục tục đi tới Tô gia, đương nhiên bọn họ tất cả đều được an bài ở biệt viện ngoài thành của Tô gia, cũng chỉ có một dòng người này của Tô Văn lại có tư cách vào ở ngoại trạch nhà chính.

Mai Đặc thành to lớn, Tô gia xa hoa, còn có nhóm triệu hoán sư trong thành lui tới, làm những người trẻ tuổi của Tô gia thôn lần đầu tiên mở rộng tầm mắt.

Nơi này, chính là Mai Đặc thành, mà nó bất quá cũng chỉ là thành thị không nổi danh gì trong Áo Lâm quốc.

Vậy toàn bộ Áo Lâm quốc có bao nhiêu lớn?

Toàn bộ Đông Xuyên đại lục lại có bao nhiêu lớn? Lạc Nhật sơn mạch thần bí nguy hiểm kia, tộc người lùn cùng tinh linh tộc trong truyền thuyết sinh hoạt ở rừng cây bên trong thì lại thế nào.....

Tô Thanh đứng ở trước cửa nhà cao lớn của Tô gia, chân dẫm lên một mảnh thổ địa xa lạ, hần lần đầu tiên cảm giác được mình nhỏ bé như hạt bụi.

Chỉ có trở nên cường đại, không ngừng cường đại mới có thể đủ chân chính tại đại lục này làm nên một phen sự nghiệp.....

Chờ đến khi Tô Văn cùng Tô Duệ đem người trong thôn đều an bài xong đã là ban đêm.

Hai người một mỗi về tới phòng mình, vừa vào cửa liền có một đạo bóng dáng màu trắng nhào tới.

“Tiểu Bạch?”

Tô Văn kinh hi gọi một tiếng, Tô Duệ một bên lại giơ tay, đem quai vật khổng lồ nhào tới kia đẩy qua một bên.

Cho dù là sinh vật giống đực gì nhào vào lòng ngực vợ mình, hần đều không thể nhẫn ~

Ô ô ô.

Tiểu Bạch chớp con ngươi ủy khuất nhìn Tô Duệ, chủ nhân ngươi một chút cũng không có yêu ta.

“Ngươi lại thẳng cấp?”

Tô Duệ không để ý tới Tiểu Bạch ra vẻ ủy khuất, mà là dùng tinh thần lực của mình câu thông tinh thần thức hải của nó một chút, hần phát hiện Tiểu Bạch lại giải khai một tầng phong ấn, linh khí trong cơ thể cũng càng thêm tràn đầy, cho nên hiện tại thể tích của nó lại lớn thêm một vòng.

“Hừ hừ, bản thân thú là ai chứ?”

Nghe Tô Duệ hỏi, Tiểu Bạch cũng đã quên giả vờ ủy khuất, lập tức ngửa đầu bước hai chân trước đi từng bước nhỏ: “Cho bản thân thú một đoạn thời gian, chờ bản thân thú coi bỏ tầng phong ấn thứ ba là có thể đạt được truyền thừa cao cấp.”

“Bản thân ma thú thăng cấp tốc độ so với nhân loại nhanh hơn nhiều, huống chi ngươi còn là thần thú?”

Đối với Tiểu Bạch tự luyện, Tô Duệ chỉ là vô tình liếc nó một cái: “Tô Lượng cùng Tô Bội thế nào?”

“Ách, hai tên gia hỏa kia sao, có tài nguyên mà chủ nhân ngươi để lại cho bọn họ, hai người hiện tại đều là triệu hoán sư bát phẩm.”

Bát phẩm?

Tô Duệ và Tô Văn liếc mắt nhìn nhau một cái, này cùng bọn họ đoán trước không sai biệt lắm, bởi vì có vô số tài nguyên cung cấp tốc độ thăng cấp của hai người từ cửu phẩm đến bát phẩm thật nhanh, nhưng từ bát phẩm hướng lên trên lại yêu cầu cá nhân ngươi duy trì tinh thần lực, lấy tinh thần lực của Tô Lượng và Tô Bội muốn tiếp tục thăng cấp chỉ sợ cũng phải yêu cầu một đoạn thời gian.

Thấy hai người mắt đi mây lại liền muốn trở về phòng ngủ ngủ, cảm giác được mình bị làm lơ Tiểu Bạch lập tức lại nâng nâng móng vuốt, ở phía sau hai người nói.

“Đừng rồi, chủ nhân! Ngươi không ở nhà mấy ngày nay, có một cô bé ngực to ngày ngày tới tìm ngươi.”

Sao?

Tô Văn lập tức dừng bước, mà Tô Duệ một bên nghe vậy cũng sắc mặt biến đổi: “Ai?”

“Quản gia đều kêu nàng ta là Triệu nhị tiểu thư, cô bé kia ngày ngày chạy đến trong viện của ngươi, cản cũng cản không được, hơn nữa, nàng ta ngu xuẩn như vậy, thế nhưng đem bản thân thú trở thành chó trông cửa? Còn có, nàng ta còn một mình lăm bằm lâu bầu nói muốn đem chủ nhân ngươi bắt lấy, ai nha, nữ nhân ngu xuẩn như vậy thật là muốn đem bản thân thú phiền chết, chủ nhân, nhân loại các ngươi có câu nói kêu ngực to thì gốc ghềch, chính là nói nàng ta đúng không?”

Tô Duệ:.....

“Ha ha, nàng ta cũng không phải là người ngực to gốc ghềch.”

Nghe Tiểu Bạch nói, Tô Văn lạnh lùng cười.

Ở trong mỗi thế giới trừ bỏ loại sinh vật gọi là pháo hôi, còn sẽ có chủng loại nữ phụ ác độc, mà Triệu Uyển Oánh chính là điển hình tiêu chuẩn của loại nữ phụ ác độc này, nàng ta là thiên tài trong Mai Đặc thành, tư chất trời cho càng là phía trên của Triệu Thúy Oánh cùng nguyên chủ Tô Văn, hơn nữa có được đáng người ma quỷ nàng ta liền rất am hiểu dùng bề ngoài của mình để kết giao bằng hữu.

Ở nguyên cốt truyện, Triệu Uyển Oánh vào học viện triệu hoán muộn hơn nữ chủ Tô Vũ một năm, vừa tiến vào học viện nàng ta đã được tôn sùng là nữ thần nhân vật cấp phong vân.

Khi đó Tô Vũ đã ở trong học viện đứng vững vàng gót chân lại còn được lọt vào mắt xanh của đương kim Ngũ hoàng tử của Áo Lâm quốc.

Đương nhiên, vị Ngũ hoàng tử này cũng là một trong đông đảo nam phụ thâm tình trong thế giới này, hẳn thích Tô Vũ, nhưng Tô Vũ đối với hắn lại không có cảm giác đặc thù.

Mà ở sau khi Triệu Uyển Oánh nhập học, vị Triệu nhị tiểu thư này một lòng muốn thông đồng với Ngũ hoàng tử, đáng tiếc mỗi một lần đều thất bại, cuối cùng nàng ta càng biến khéo thành vụng, thiếu chút nữa bị Kim Dương bên người triệu hoán sư giết chết, ở khoảnh khắc sinh tử cuối cùng, là Tiêu Diễn vừa lúc đi ngang qua cứu nàng ta.

Từ đấy về sau, Triệu Uyển Oánh liền đối với Tiêu Diễn một mảnh si tình, một lòng nghĩ muốn cùng Tiêu Diễn ở bên nhau.

Nguyên nhân chính là vì có nàng ta lần lượt phá hư, lần lượt làm rối, mới làm nam chủ đại nhân vốn đang trên con đường truy thê dài mệnh mang càng thêm nhấp nhô khúc chiết.

Đối với nữ phụ ác độc có thể làm rối đến như vậy, Tô Văn ngay từ đầu là rất nguyện ý cấp năm sao khen ngợi, nhưng hiện tại nàng ta thể nhưng dám đến đây đưa với nam nhân của mình ——

Kém! Bình chọn kém!

Thấy trên mặt Tô Văn không có tươi cười, Tô Duệ lập tức ôm lấy vai ngọc của vợ mình.

“Vợ, mệt mỏi cả một ngày, chúng ta đi ngủ đi, cái loại người râu ria này, ngày mai ta liền giải quyết, tuyệt đối không làm bản mất mặt!”

“Ai nói nàng ta làm bản mất mặt?”

Tô Văn xóc mi, khó có được một hồi ngao kiêu: “Tiểu thư Triệu gia người ta tìm chính là huynh, lại không phải muội?”

Tô Duệ:.....

Có câu nói nói như thế nào nhỉ? Trên đời này sinh vật khẩu thị tâm phi nhất, gọi là nữ nhân ~

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 256: Phế Sài Nghịch Tập (16)

Edt: Mít

~~~~~

Tin tức Tô Sạn từ nơi khác trở về trong sáng sớm đã truyền khắp Mai Đặc thành, Triệu Uyển Oánh sớm đem chính mình trang điểm hoa hòe lộng lẫy mang theo một trận gió thơm lại đi tới ngoài cửa lớn Tô gia. Mấy ngày nay thủ vệ Tô gia cùng các quân sự đã đối với hành vi của nàng ta nhìn nhiều thành quen.

Không phải coi trọng đại thiếu nhà chúng ta sao? Mắt chúng ta không mù, biết người có ý đồ gì đó rồi.

"Tô Sạn ca ca đâu?"

Triệu Uyển Oánh vừa vào cửa liền bày ra ngữ khí đặc biệt quen thuộc, quân sự một bên khước mắt giật giật: "Triệu tiểu thư, đại thiếu nhà chúng ta cùng tam tiểu thư còn chưa có dậy đâu."

Ách.

Sắc mặt Triệu Uyển Oánh lập tức đen lại. Tô Văn tính là cái gì? Một nha đầu từ thâm sơn cùng cốc đi ra, có thể so với mình sao?

"Ta đây đi đến trong viện chờ hần." Nói xong cũng không đợi quân sự ngăn cản, Triệu Uyển Oánh liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi nhanh hướng về phía viện Tô Sạn mà đi.

Nàng ta người còn chưa đi tới cửa viện, Tiểu Bạch trong viện đã ngửi được một trận mùi hương gay mũi.

Đờ mờ, thâm mỹ nhân loại tuyệt đối có vấn đề, cái mũi càng là không sử dụng được, hương vị gay mũi như vậy, thế nhưng còn cả ngày dương dương tự đắc, cảm thấy chính mình thơm ngào ngạt, người suy xét qua cảm thụ của cái mũi người khác chưa?

Triệu Uyển Oánh vừa vào cửa, không ngoài dự đoán ánh mắt đầu tiên nhìn thấy tự nhiên vẫn là Tiểu Bạch ngồi xôm ở ngoài sân ăn không ngồi rồi. *(làm thần thú sướng dễ sợ:v)*

"Ui, Tiểu Bạch, sớm như vậy liền trông cửa rồi sao?"

Triệu Uyển Oánh tới đây nhiều lần, tự nhiên cũng nghe các quân sự nói qua con chó săn không dùng đến này chính là sủng vật nhỏ của Tô Sạn, cho nên thời điểm đối mặt với Tiểu Bạch Triệu Uyển Oánh vẫn lộ ra một nụ cười tự cho là có thể diễn đảo chúng sinh.

Tiểu Bạch:.....

Bản thân thú đang tu luyện! Tu luyện ngươi hiểu không? Nhân loại vô tri ~

Tiểu Bạch bước bước nhỏ chạy bộ đến chỗ có khoảng cách xa nhất với Triệu Uyển Oánh, chờ chủ nhân ta dậy, xem hần làm sao thu thập ngươi, hừ hừ hừ, ta tránh xa một chút, miễn cho máu bắn tới trên người ta ~

Đối với biểu hiện của Tiểu Bạch Triệu Uyển Oánh đã sớm nhìn nhiều thành quen, nàng ta đứng chần chờ ở trong viện, nghe được trong phòng có động tĩnh, lập tức sửa sang lại một chút quần áo cùng tóc của mình, bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng tới cửa, không đợi nàng ta gõ cửa, cửa phòng đã bị người từ bên trong mở ra.

Triệu Uyển Oánh lập tức lộ ra mỉm cười mê người nhất.

"Tô..... A!"

Một chậu nước ấm thành linh hắt ra tắm tã trút xuống làm Triệu Uyển Oánh trở tay không kịp.

Nghe tiếng thét chói tai của Triệu Uyển Oánh, Tô Văn đứng ở cửa mơ mơ màng màng xoa xoa hai mắt của mình: "Ngại quá, trượt tay, sáng sớm tỉnh mơ, ta còn tưởng rằng nữ quý đứng trước cửa."

"Tô - Văn!"

Lúc này cả người Triệu Uyển Oánh đều ướt sũng, đầu tóc lúc đầu tí mĩ chảy chuốt cũng đều ướt, nàng ta biết Tô Văn nhất định là cố ý, cố ý làm mình mất mặt ở trước mặt Tô Sạn.

Khi nói chuyện, trên người Triệu Uyển Oánh khởi động linh lực, nàng ta đã triệu hồi ra huyền binh xà cung chín tiền đắc ý nhất của mình, đây cũng là một phen thần binh, mũi tên vô hư phát động, uy lực mạnh mẽ.

Thấy Triệu Uyển Oánh không nói hai lời liền động võ, Tô Văn cười lạnh một tiếng, linh lực vừa động, lập tức đem huyền kiếm của mình triệu hoán ra.

Tình địch loại sinh vật này sao, Tô Tiểu Văn cảm thấy tới một cái đánh một cái, tới hai cái đánh một đôi, hoàn toàn không có bất kì áp lực gì.

Đánh chết một cái thiếu một cái.

Huyền binh của hai người uy lực không phân cao thấp, nhưng Tô Văn lại ước chừng áp chế Triệu Uyển Oánh một cảnh giới lớn, hơn nữa tinh thần lực của Tô Văn lại hơn Triệu Uyển Oánh vài lần, cho nên từ khi bắt đầu giao thủ Tô Văn vẫn luôn đè đánh Triệu Uyển Oánh, hơn nữa Tô Văn cũng không có thật sự hạ thủ, huyền kiếm lăng lệ kia thường ở trên người Triệu Uyển Oánh chém vài cái, vài vết cắt đem quần áo vốn đã ướt sũng của nàng ta chém đến bộ mặt cũng hoàn toàn thay đổi.

Lúc này linh lực dao động của hai người đã dẫn tới không ít đệ tử Tô gia.

Ngay cả hai anh em Tô Thanh tới hôm qua vừa đến cũng bị một đám người ồn ào dẫn tới nơi này, nhìn thấy Tô Văn đang cùng người khác đối chiến, ánh mắt Tô Thanh lập tức khấn trương lên.

"Đại ca, đại ca huynh xem nữ nhân kia."

Tô Xuyên một bên có chút hưng phấn kích động kéo kéo tay áo đại ca mình.

Nghe đệ đệ mình nói, ánh mắt Tô Thanh lập tức phức tạp gật đầu: "Ta thấy được, nàng ta dùng huyền binh là cung tiễn."

Tô Thanh tuy không phải triệu hoán sư, nhưng hần lại là thợ săn xuất sắc, đối với tài bắn cung biết rất rõ ràng.

Ách.

Nghe đại ca mình nói, Tô Xuyên lập tức lộ ra một ánh mắt khinh bỉ--

Nhìn cung tiền cái gì! Ta muốn ngươi xem ngực nàng ta!

Sóng gió mãnh liệt như vậy, ngươi không thấy người ở một bên đều đang chảy nước miếng sao? Ngươi nha làm sao không hiểu phong tình như thế ~

"Tam tiểu thư cố lên!"

"Nga! Oa! Tam tiểu thư lợi hại!"

Đệ tử Tô gia một bên tự nhiên biết Triệu nhị tiểu thư này có tâm tư gì, cho nên giờ phút này nhìn thấy Tô Văn đề đánh nàng ta, một đám nam nhân lập tức nhiệt liệt ồ ào -

Tẩu là như thế này, tam tiểu thư uy vũ!

Cô nhanh cho vài kiểm trước ngực nàng ta, để các huynh đệ nhìn cho đã mắt a ~

Lúc này, sắc mặt Triệu Uyển Oánh cũng khó coi lên, thật ra nàng ta tự nhiên biết mình không phải đối thủ Tô Văn, sở dĩ động thủ chính là muốn tìm một cơ hội, nếu Tô Văn thật sự đem mình đá thương, như vậy mình liền có cớ làm khó dễ để tiếp cận Tô Sạn, nhưng hiện tại thì sao? Tô Văn nàng ta vẫn luôn đề mình đánh, rồi lại cũng không thật sự hạ tử thủ với mình, ngược lại không ngừng cắt quần áo của mình, đây rõ ràng là đang nhục nhã mình!

Triệu Uyển Oánh biểu tình xấu hổ và giận dữ, nàng ta âm thầm dùng lực, ở thời điểm Tô Văn không chút để ý đột nhiên lại triệu hồi ra một phen huyền binh, u minh thứ, âm khí đã thương người!

Một đạo quang mang u lục liền như vậy đột nhiên thẳng ngực Tô Văn mà đến.

Quần chúng vây xem một bên cũng chưa kịp phản ứng, Tô Thanh đã đột nhiên vọt qua --

"Tiểu Văn, cẩn thận!"

Nháy mắt nghìn cân treo sợi tóc, một tấm chắn màu bạc đột nhiên xuất hiện ở trước người Tô Văn, chặn u minh thứ đánh bất ngờ.

Đại địa chi thuận!

"Tê!"

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vì nguy hiểm vừa rồi nhìn không được hít ngược một hơi khí lạnh!

Triệu tiểu thư này thật là ngoan độc, mà tấm chắn này là.....

Một đạo thân ảnh ngân bạch xuất hiện ở bên cạnh Tô Văn, hần nhẹ nhàng vẫy tay một cái, tấm chắn kia liền lẳng không biến mất.

"Đại thiếu!"

"Đại thiếu!"

Đệ tử Tô gia tất cả đều hưng phấn lên, Tô Duệ chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn cũng chưa nhìn Triệu Uyển Oánh, ánh mắt đầu tiên của hần dừng ở trên người Tô Thanh.

Sắc mặt Tô Thanh có chút xấu hổ, vừa rồi hần phát hiện Tô Văn có nguy hiểm liền không tự chủ được lao tới, kết quả vọt tới một nửa, tấm chắn Tô Sạn đã từ trên trời giáng xuống.

Cái này làm cho Tô Thanh ngơ ngẩn sinh sinh dừng lại bước chân của mình, hần đứng ở một bên, tâm tình phức tạp.

Đây, chính là khác nhau của triệu hoán sư cùng người thường.

Khi ngươi có người mà mình muốn bảo hộ, nếu không có thực lực tương ứng, tất cả đều phí công, cho dù đánh đổi bằng tánh mạng, cũng có thể không làm nên chuyện gì.....

Thấy Tô Thanh yên lặng xoay người rời đi, Tô Duệ lúc này mới lười biếng giương mắt, nhìn thoáng qua Triệu Uyển Oánh ở một bên.

Tô Duệ hôm nay vốn không tính ra tay, nữ nhân này giao cho vợ mình tổng cổ thì không còn gì tốt hơn.

Hơn nữa, Tô Duệ cũng tin tưởng cho dù Triệu Uyển Oánh ngấm ngầm giờ trò, nàng ta cũng đánh không lại Tô Văn, chỉ là vừa rồi Tô Thanh đột nhiên vọt ra, cái này làm cho Tô Duệ không thể không lập tức động thủ --

Không thể để cho tình địch có bất kì cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân gì, đây là điểm mấu chốt của Tô tướng quân.

.....

"Tô Sạn ca ca!"

Nhìn thấy thân ảnh Tô Duệ, đôi mắt đẹp của Triệu Uyển Oánh lập tức chứa đầy nước mắt, Tô đại thiếu này quả nhiên giống như lời đồn, lớn lên tuấn mỹ vô song, quý khí nghiêm nghị.

"A Sạn, huynh lúc nào thì lại nhiều thêm một muội muội? Ta làm sao không biết?"

Nghe Triệu Uyển Oánh nhu nhược kiêu khí gọi như thế, Tô Văn cũng thu hồi huyền binh của mình, híp mắt nhìn Tô Duệ.

Thật ra vừa rồi Triệu Uyển Oánh đánh lên cô sớm đã có chuẩn bị, chỉ là Tô Thanh đột nhiên lao tới, cũng thật là làm Tô Văn ngoài ý muốn một chút.

Được rồi, hiện tại đem Tô Duệ dẫn ra, đại Boss đều lên sân khấu, xem ra cũng không có gì chơi.

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ ôn hòa cười cười, ngay sau đó quay người lại, sùng nịch xoa xoa tóc cô, lại ôn nhu sửa sang lại áo choàng của cô.

"Vợ, đừng nói vậy. Mai Đặc thành này kẻ điên muốn nhận loạn thân thích nhiều lắm, muội nha chính là ngây thơ như vậy, người khác nói cái gì muội cũng tin?"

Khi nói chuyện, Tô Duệ lạnh lùng quay đầu liếc Triệu Uyển Oánh một cái.

"Ta nhớ rõ vị tiểu thư này hình như họ Triệu, cùng Tô gia chúng ta không có quan hệ gì đúng không? Ngươi đừng nói ngươi là con gái riêng của Tô Nhai cùng mẹ ngươi sinh ra, cho dù cha ta ở bên ngoài hái hoa ngắt cỏ cũng sẽ chọn lựa tốt một chút, không phải cái mặt hàng nào cũng vào được mắt lão nhân gia hần!"

Tô Nhai ở đề đồ xa xôi: Hắt xì!

Ai lại đang tưởng niệm bốn gia chủ đại nhân? Ai nha, không có biện pháp, bốn gia chủ đại nhân chính là được nhiều người mong nhớ như vậy!

Gia chủ đại nhân -- ngươi tới giờ uống thuốc rồi ~

~~~~~

Bộ Nam Thần Cẩm Dục Liều Không Ngừng ta có tuyển edt nghenn. Ai có hứng thú với bộ đấy thì mần với ta. Bời đi bộ đấy dài thườn thượt ấy. Minh ên ta edit chắc sang năm mới xong:3.

Ai có hứng thú bơi vào bộ đấy với ta nhie...

NOTE: chỉ bộ đấy thôi:3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: Phế Xài Nghịch Tập (17)

Edt: Mít

~~~~~

"Tô Sạn, Tô đại thiếu."

Nghe Tô Duệ khắc nghiệt châm chọc, Triệu Uyển Oánh cường chế lửa giận ở đáy lòng, trên mặt vẫn như cũ tươi cười điểm mỹ, ánh mắt sâu kín hơi mang ủy khuất dừng ở trên người Tô Duệ.

"Ta chỉ là lại Tô phủ báỉ phóng đại thiếu ngươi, tam tiểu thư lại trực tiếp hắt ta một chậu nước, hiện tại còn làm trò nhục nhã ta trước mặt nhiều người như vậy, đây là đạo đãi khách của Tô gia các ngươi sao?"

"Sao? Có chuyện này?"

Nghe Triệu Uyển Oánh nói, Tô Duệ nhướn mày.

“Nương tử ta có thói quen buổi sáng mỗi ngày hắt nước ra ngoài cửa, người vừa lúc đứng ở chỗ đó thì do người xui xẻo, hơn nữa vừa rồi rõ ràng là người ra tay trước? Người còn dùng ám khí đã thương người, chẳng lẽ Triệu gia các người đến nhà người khác làm khách đều là hành vi này?”

Tô Duệ bất động thanh sắc phản kích trở về, ngay sau đó hấn lại vẩy tay một cái, trong lòng bàn tay hấn lập tức xuất hiện một phen đoàn nhận.

Đây là..... Vương giả chi nhận, lại một phen huyền binh Thần cấp!

Cảm giác được huyền binh kia có sát khí, Triệu Uyển Oánh lập tức sợ hãi lui về phía sau một bước: “Tô Sạn, người, người muốn làm gì?”

“Không làm gì.”

Tô Duệ dương môi cười: “Nếu Triệu tiểu thư người nghi ngờ đạo đãi khách của Tô gia chúng ta như thế, vậy ta khiến cho người trông thấy đạo đãi khách chân chính của Tô Sạn ta!”

Khi nói chuyện, vương giả chi nhận trong tay Tô Duệ đã ra tay, thẳng đến trước người Triệu Uyển Oánh mà đi.

Đoàn binh, là chơi như vậy!

Theo từng đạo ngân quang hiện lên, cùng với tiếng thét chói tai của Triệu Uyển Oánh, khi vương giả chi nhận lại lần nữa trở lại lòng bàn tay Tô Duệ, trong viện rơi xuống mảnh nhỏ quần áo đầy đất, giờ phút này Triệu Uyển Oánh đã không còn là quần áo tả tơi, mà là —— không, còn, gi!

Tô Duệ một cái xoay người, đem mặt dựa vào bên cạnh Tô Văn, giờ tay bưng kín đôi mắt cô.

“Vợ đừng nhìn, thiếu nhi không nên nhìn.”

Tô Văn:.....

Quần chúng vây xem:.....

Đại thiếu, người thật là tạo phúc toàn nhân loại mà ~

Má ơi, không được, lão tử chảy máu mũi ~

“A!”

Triệu Uyển Oánh lớn như vậy chưa từng chịu qua khuất nhục nào lớn đến thế, hiện giờ ở trước mặt một đoàn tử đệ Tô gia bị lột sạch, nàng ta lập tức kêu sợ hãi một tiếng, đôi tay che chở ngực mình chạy như bay đi ra ngoài, một bên chạy một bên còn chưa quên dùng linh lực triệu hoán nhuyễn giáp chiến đấu của mình...

Nhìn bóng trắng kia không ngừng đi xa, mọi người Tô gia chỉ nghĩ ——

Hoan nghênh người ngày ngày tới làm khách ~ chúng ta thực nhiệt tình hiếu khách đó ~

Tin tức Triệu nhị tiểu thư ở Tô phủ lửa thể thực nhanh liền truyền đi khắp Mai Đặc thành, tùy theo đến còn lại là đủ loại tin tức nhô khác ——

Ví như nói, Triệu Uyển Oánh lại là con gái riêng của Tô Nhai?

Lại ví như nói, Triệu Uyển Oánh cười hết ra để câu dẫn Tô Sạn gì đó. Tóm lại trong mỗi thế giới cũng không thiếu những đại náo biết liên tưởng cùng tưởng tượng.

Chuyện này làm mặt mũi Triệu gia lập tức quét rác, chính vì nguyên nhân này Triệu gia chủ nổi trận lôi đình, trực tiếp đem con gái nhỏ của mình nhốt vào phòng tối.

Đã không còn vị nữ phụ này quấy rầy, Tô Văn cùng Tô Duệ rốt cuộc có thể an tâm ở Tô gia bận rộn sự nghiệp của mình, theo người của các chi nhánh lục tục tới, Tô Duệ trực tiếp đem những người muốn trở thành triệu hoán sư đều tập hợp tới sân huấn luyện ngoài thành của Tô gia, tại đây hắn đã thiết lập khảo nghiệm thật mạnh, chỉ có những nhân tài có nghị lực lớn bền lòng mới có thể qua được khảo nghiệm.

Trải qua ba ngày ba đêm tuyển chọn, cuối cùng ở trong ngàn người chỉ có ba trăm tám mươi bốn người thông qua khảo nghiệm, đáng nhắc tới chính là người trong Tô gia thông qua khảo nghiệm ước chừng có hơn hai mươi người, mà huynh đệ Tô Thanh cùng Trương Chí đều ở trong đó, à, hiện tại Trương Chí đã đổi tên thành Tô Chí.

Bước đầu sàng chọn, Tô Duệ cùng Tô Văn lại phân biệt thí nghiệm tinh thần lực của mỗi người một chút, trừ bỏ có hơn một trăm người tinh thần lực yếu, những người còn lại đều có được tinh thần lực cao hơn so với người bình thường.

Thật ra, hiện giờ trên đại lục triệu hoán sư chủ yếu đều dựa vào sau khi khai linh thành công hấp thu linh khí thiên địa mà tu luyện thăng cấp, bọn họ cũng không cần nhiều tinh thần lực nghịch thiên, nhưng lại cần thiết phải có được kinh mạch rộng lớn có thể cất chứa đủ linh khí.

Người như vậy hấp thu linh khí nhanh, thăng cấp tự nhiên cũng nhanh theo, mà người giống Tô Thanh bọn họ trời sinh kinh mạch nhỏ hẹp tại đại lục này liền trở thành phế sài có tư chất không tốt.

Thật ra bọn họ cũng không phải tư chất kém, mà là hiện giờ trên đại lục pháp quyết tu luyện chỉ có một, không có bí pháp thích hợp cho bọn họ tu luyện mà thôi.

Hiện giờ Tô Duệ đem ngự linh quyết giao cho bọn họ, hẳn tin tưởng không lâu sau, Tô gia liền sẽ có được một quân đoàn triệu hoán sư cường đại nhất.....

Nửa tháng sau ——

“A! Rốt cuộc ra tới!”

Tô Vũ bị Tô Duệ nhốt ở trong phòng bế quan suốt một tháng, dưới tình huống không có bất kì tài nguyên tu luyện gì, nàng ta vẫn như cũ nganh sinh đem cấp bậc của mình tăng lên tới triệu hoán sư bát phẩm đỉnh, mắt thấy có thể thăng nhập thất phẩm.

Già heo ăn hổ, khiêm tốn làm người, mới là vai chính vương đạo.

Tô Vũ từ bế quan thất ra tới trước tiên về trong viện mình thoải mái tắm rửa, nghỉ ngơi một chút, sau đó nàng ta liền tâm tâm niệm niệm muốn đi chỗ Tô Sạn nhìn xem Tiểu Bạch.

Kết quả, tới cửa viện Tô Sạn nhìn thấy con quái vật khổng lồ trong viện kia, Tô Vũ ngây ngẩn cả người ——

Tiểu Bạch vừa mạnh vừa đáng yêu nhà chúng ta đâu?

Tiểu Bạch: Tiểu Vũ ngoan, bản thân thú ở chỗ này, tới, moah moah ~

Một tháng không gặp, đột nhiên nhìn thấy thân ảnh Tô Vũ, Tiểu Bạch lập tức một cái thả người liền đem Tô Vũ đẩy ngã trên mặt đất.

Má ơi, vẫn là Tiểu Vũ nhà ta ngoan ngoan hương vị dễ ngủ, thuần thiên nhiên.

“Uy, đừng nháo, tránh ra.”

Tô Vũ giãy giụa từ trên mặt đất bò dậy, ánh mắt phức tạp nhìn Tiểu Bạch: “Người là Tiểu Bạch? Người coi bỏ phong ấn?”

“ỪỪ.”

Tiểu Bạch lưu luyến nhìn Tô Vũ: “Cái kia, Tiểu Vũ ngoan, ta đã nhận đại ca người là chủ, người sẽ không giận ta chứ? Thật ra ta rất muốn chờ người, nhưng.....”

“Không có việc gì.”

Tô Vũ nhẹ giọng đánh gãy lời Tiểu Bạch nói.

“Chim khôn lựa cành mà đậu, ca ca huynh ấy thật là thiên tài khó gặp.”

Trước khi xuyên qua thế giới này, Tô Vũ là sát thủ không có thân nhân không có người yêu thậm chí đến bạn bè cũng không có, thời điểm chết nàng ta cũng không khô sở.

Kẻ giết người làm sao mà sợ chết chứ.

Thời điểm sát thủ nhập môn, thì đã biết mình có số mệnh như thế nào rồi.

Hiện giờ xuyên qua đến nơi đây, cũng có được nhân sinh hoàn toàn mới, Tô Vũ hiện tại có thân nhân, cũng có bạn bè. Nàng ta không cam lòng với cuộc sống bình thường.

Người đều sẽ có mộng tưởng, có dã vọng, nhưng đó cũng không phải dã tâm.

Một người dã tâm quá lớn, linh hồn của chính mình cùng điểm mấu chốt đều sẽ bị bóng ma chậm rãi xâm thấu, dần dần hóa thành một mảnh đen nhánh.

Tô Vũ, là người được vận mệnh lựa chọn.

Làm một vai chính của thế giới, nàng ta tự nhiên là tam quan chính chắn, có được năng lượng mà người khác không có.

Nàng ta rất cảm kích Tiểu Bạch để mình có được pháp quyết tu luyện, ở thế giới cá lớn nuốt cá bé này, nàng ta sẽ không đi khi dễ người nhỏ yếu, đồng thời nàng ta cũng không thể để chính mình biến thành kẻ yếu bị người khác khi dễ.

Đó, mới là nguyên nhân chân chính nàng ta muốn trở nên cường đại.

Người, cho dù là khi nào, đều phải dựa vào chính mình.

Tô Vũ đã sớm liệu được Tiểu Bạch có lẽ không thể đi theo mình cả đời, đúng vậy, thế giới này, có ai có thể luôn luôn đi theo nàng ta thẳng đến thiên hoang địa lão đâu?

Nghĩ tới nơi này, biểu tình trên mặt Tô Vũ có chút phức tạp: “Tiểu Bạch, đại ca ta đâu?”

“Chủ nhân hần.....”

Tiểu Bạch chân chờ một chút, lúc này mới áp a áp ứng nói: “Chủ nhân cùng Tô Văn đến căn cứ ngoài thành rồi, tháng này Tô gia đã xảy ra chút chuyện, chuyện nó là như thế này.....”

Tiểu Bạch yếu ớt đem chuyện ngự linh quyết tất cả đều nói thẳng ra với Tô Vũ, Tô Vũ nghe Tiểu Bạch nói, sững sờ một lúc lâu, lúc này mới nhàn nhạt cười cười: “Thì ra là như thế, ca ca làm như vậy cũng là tạo phúc cho đại lục.”

Tô Vũ chưa từng nghĩ tới Tô Sạn thế nhưng sẽ làm ra quyết định vĩ đại như vậy, nói cho cùng trong mắt nàng ta ngự linh quyết là tồn tại đặc biệt trân quý không thể để cho người khác mơ ước.

Mà Tô Sạn lại nguyện ý đem nó mở rộng trên toàn bộ đại lục.

Trí tuệ này thật là mình so không được!

Tiểu Bạch:.....

Thật ra người chỉ là không thấy được đại ca nhà người hiền ngang lắm liệt nhưng sau lưng âm hiểm dụng tâm mà thôi ~! Đáng thương oa!

“Nếu như vậy, ta cũng đi căn cứ ngoài thành! Ta cũng muốn trở thành một thành viên của quân đoàn triệu hoán sư!”

Tô Vũ nghĩ nghĩ, nếu ngự linh quyết đã không còn là bí mật, mình cũng có thể bằng phẳng tu luyện, như vậy cũng là một chuyện tốt, không phải sao?

Đối với Tô Vũ có thể có lựa chọn như vậy, Tô Duệ cùng Tô Văn thật ra không cảm thấy ngoài ý muốn.

Dù sao cũng là nữ chủ của một thế giới, Tô Vũ lòng dạ thật ra cũng rất rộng lớn, kiếp trước nàng ta là sát thủ lãnh khốc, mà bây giờ nàng ta cũng chỉ muốn sống cuộc sống tốt hơn mà thôi.

Đối với người như vậy, Tô Văn cũng không chán ghét, cho nên ngay từ đầu thời điểm chế định nhiệm vụ công lược cô cũng không có tính xử lí Tô Vũ như thế nào.

Mà hiện tại nhìn thấy Tô Vũ chủ động đi vào căn cứ huấn luyện, Tô Văn lại có ý tưởng mới.

Cô quyết định muốn đem Tô Vũ cùng Tô Thanh phân chung một tổ!

Tô Duệ:.....

Vợ à, bắt đầu từ khi nào mà em từ nhiệm vụ giả phụ trách hủy CP, biến thành ham thích với việc tạo CP?

Nhưng mà, ghép tình địch mình có CP gì đó, Tô tướng quân cảm thấy, cái này, có thể được!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 258: Phế Xài Nghịch Tập (18)

Edt: Mít

~~~~~

Quân đoàn triệu hoán sư của Tô gia vẫn luôn ở sân huấn luyện của gia tộc mình huấn luyện, lúc đầu Tô Thanh là cùng đệ đệ mình Tô Xuyên một tổ, sau đó Tô Vũ lại đây, cũng được phân tới tổ bọn họ.

Trước kia ở nhà chính Tô gia, Tô Vũ là phế sài bị một đám người khinh thường, mà hiện giờ, tại trại tập trung phế sài này, nàng lại là người có tu vi tối cao, thân phận tối cao.

Muội muội ruột của đại thiếu, con gái của gia chủ, người khác ở trước mặt nàng sao dám làm càn?

Người trong doanh huấn luyện đều đối với Tô Vũ rất kính sợ, ngược lại là huynh đệ Tô Thanh cùng một tổ với nàng, cùng nàng ở chung lại vô cùng hòa hợp.

Tô Xuyên là người có tư tưởng đặc biệt đơn giản, hắn có thói quen sinh hoạt trong núi lớn nhìn thấy Tô Vũ là con gái, liền khắp nơi chủ động trợ giúp nàng, tuy rằng..... Tô Vũ cũng không cần hắn hỗ trợ.

Nhưng nàng ta vẫn thích người không có tâm cơ như vậy ở chung.

Còn Tô Thanh, ngoại hình hắn thoát nhìn rất văn nhã, tính cách cũng thuộc về nam nhân ấm áp, cùng Tô Vũ ở bên nhau tự nhiên càng thêm hòa hợp.

Mất thấy quan hệ của hắn cùng Tô Vũ càng ngày càng tốt, hai người từ đồng đội bình thường dần dần biến thành tri kỷ bạn tốt thường thức lẫn nhau, Tô tướng quân cảm thấy quyết định này của mình hẳn là không sai biệt lắm, chờ Tô Vũ cùng Tô Thanh trở thành CP thì không còn chuyện của Tiêu Diễn nữa.

Mà lúc này, đáng lẽ hơn một tháng sau mới nhắc lên thú triều, nhưng lại bạo phát trước!

Thú triều đột kích, trong Mai Đặc thành một mảnh khủng hoảng.

Lúc này Tô Nhai đã từ đế đô trở về, lúc này đây hành trình ở đế đô thực thuận lợi, Tô Nhai không chỉ có được bệ hạ ban thưởng rất nhiều còn được đặc cách tăng lên tước vị, từ đây về sau, Tô gia cũng là quý tộc của Áo Lâm quốc.

Nhưng cũng chả làm được cái mẹ gì, hiện tại thú triều đột kích, trước ma thú kết bè kết đội, tất cả tước vị cũng đều uống phí.

Long Thiên Chiến lần đầu tiên đem toàn bộ tộc trưởng của các gia tộc trong Mai Đặc đều triệu tập tới, ở thời khắc sinh tử tồn vong, mọi người cũng đều vứt bỏ hiềm khích, đồng lòng hợp lực ngăn địch.

Lần thú triều này tới hung mãnh, Mai Đặc thành tứ phía thụ địch, trong thành tứ đại gia tộc được sai phân biệt thủ vệ tứ phía tường thành, Tô gia phụ trách chính là vị trí tường thành phía đông, cùng Tô gia cùng nhau thủ thành còn có triệu hoán sư của phủ thành chủ cùng võ gia ở Mai Đặc thành, ngoài ra còn có một ít triệu hoán sư sơ cấp của các gia tộc nhỏ.

Ở ngay lúc này, cho dù là sức chiến đấu gì cũng không thể lãng phí, quân đoàn triệu hoán sư mới của Tô gia cũng đều tham dự lần đại chiến này.

Cao cao trên tường thành, Tô Nhai mặc áo choàng của triệu hoán sư cao cấp đón gió mà đứng, ở phía sau hắn chính là một đám các trưởng lão Tô gia, mà Tô Duệ cùng Tô Văn lại đứng ở hàng thứ ba, ở phía sau hai người lại là một thế hệ đệ tử trẻ tuổi nhất của Tô gia.

Ngoài thành, là rậm rạp đại quân ma thú căn bản nhìn không đến điểm cuối.

Thật ra, Mai Đặc thành cách Lạc Nhật sơn mạch rất xa, ở năm đó thời điểm xây thành, chỉ sợ những thành chủ sơ đại cũng không có nghĩ tới một cái chớp mắt tiểu thành trong một ngày kia sẽ bị một đoàn ma thú đánh bất ngờ.

Những ma thú này là thông qua Truyền Tống Trận đặc thù trực tiếp từ Lạc Nhật sơn mạch truyền tới, mà có thể kích phát loại Truyền Tống Trận đặc thù này, cần phải có ma thú cứu giai trở lên.

Ma thú cứu giai cũng đã có thể hóa thành hình người, ở Lạc Nhật sơn mạch cũng coi như là một thế hệ vương giả, mà tồn tại như vậy rốt cuộc nhìn trúng cái gì của Mai Đặc thành?

Ở nguyên cốt truyện cũng không có nhắc tới nguyên nhân của lần thú triều này, nhưng Tô Văn cùng Tô Duệ liếc nhau trong lòng hai người sớm đã có so đo.

Thú triều vì sao lại đến sớm?

Là nguyên nhân gì hấp dẫn vị ma thú cứu giai kia mất công công kích Mai Đặc thành như thế?

Là Tiểu Bạch.

Là hơi thở thần thú trên người Tiểu Bạch.

Bởi vì Tiểu Bạch nhận Tô Duệ là chủ, cho nên thời gian nó thăng cấp cùng với còi bỏ phong ấn cũng sớm hơn, cho nên, lần thú triều này mới diễn ra sớm hơn.

“Mọi người nghe hiệu lệnh của ta!”

Lúc này Tô Nhai vẫn luôn trầm mặc đứng ở đằng trước rớt cuộc chậm rãi mở miệng.

“Lát nữa ta dùng hồng liên công kích trước, sau đó tất cả trưởng lão cùng nhau phát động kiếm trận, cuối cùng, triệu hoán sư sơ cấp của gia tộc ở phía sau dựa theo phân tổ tiểu đội, có trình tự quét tước chiến trường!”

“Rõ! Gia chủ đại nhân!”

Phía sau trả lời đều nhịp.

Ánh mắt Tô Nhai ngưng một chút, áo choàng màu ngân bạch trên người có kim quang lập loè, ngay sau đó, hắn đã từ trên tường thành nhảy xuống, cuồng phong thổi quần áo hắn bay phát phới, ở giữa không trung, Tô Nhai bắt đầu ngưng tụ linh lực của mình, theo một mảnh linh lực hỏa hồng hội tụ, cả người có trường kiếm huyết hồng lẳng không mà ra ——

Yêu kiếm, hồng liên!

“Gia chủ đại nhân thời trẻ nhất định dựa vào phong cách tạo hình này lừa không ít tiểu cô nương đúng không?”

Sớm đã thật sâu lãnh hội bản chất cuồng tự luyện của gia chủ đại nhân, Tô Văn nhìn không được dựa vào bên tai Tô Duệ nhẹ nhàng nói nhỏ một tiếng,

“Ách.”

Tô Duệ trầm ngâm một chút: “Có lẽ gia chủ phu nhân chính là bị lừa như vậy?”

Tô Sạn cùng Tô Vũ từ nhỏ đã không có mẫu thân, người Tô gia cũng chưa từng gặp qua vị gia chủ phu nhân này, nhưng thân là mẹ đẻ của nữ chủ đại nhân, gia chủ phu nhân sao có thể là vô danh tiểu tốt?

Không sai, thân thế Tô Vũ thực phức tạp thực thần bí, mà thân phận lão bà Tô Nhai cũng dị thường hiển hách.

Đương nhiên, đây đều cùng Tô Văn không có nửa xu quan hệ.

Lúc này yêu kiếm vừa ra, ma thú phía dưới đều bắt đầu xông xao lên, Tô Nhai ở giữa không trung lẳng không mà đứng, đối với khoảng cách của mình với đàn ma thú gần nhất, tiêu sái huy hạ trường kiếm trong tay ——

Hồng liên, trăm!

Theo hồng quang hiện lên, thi thể ma thú đổ đầy đất, ngàn người trăm?

Cảm giác nhiệt huyết quen thuộc ~

“Gia chủ uy vũ!”

“Gia chủ vô địch!”

Mọi người Tô gia bên cạnh đã kích động vạn phần rống to lên, một đám đều giống như tiêm máu gà.

Tô Duệ nhìn không được giật giật khóe mắt, làm ơn đi, đằng trước đều là ma thú thấp kém nhất được chứ? Loại mặt hàng này nếu Tô Nhai còn trị không được, hắn còn làm gia chủ cái gì?

Đương nhiên, thật ra gia chủ đại nhân cũng rất vất vả, vừa muốn giết ma thú, còn muốn chơi soái, thuận tiện còn phải kích phát sĩ khí.....

Tóm lại, người cho rằng làm gia chủ dễ dàng lắm sao?

Alexander được không?

“Hương!”

Lúc này kiếm trận của đoàn trưởng lão đã chuẩn bị ổn thoả, theo một tiếng hồng cao mười mấy người cùng nhau theo Tô Nhai xông ra ngoài.

Tô gia chủ yếu tu luyện huyền binh chính là “Kiếm”, đây cũng là nguyên nhân chính yếu lúc trước Tô Văn được Tô Nhai nhìn trúng.

Mất thấy các trưởng lão đều bắt đầu phát huy nhiệt lượng, Tô Duệ hướng về phía Tô Văn cười cười cũng triệu hồi ra vương giả chi nhận của mình, hiện tại hắn còn không thể dùng Tử Minh, Tử Minh sát khí quá nặng lưu lại đối phó với ma thú cao cấp, hơn nữa, chiến đấu vừa mới bắt đầu, Tô Duệ cũng không muốn đoạt nổi bậc của Tô Nhai.

Gia chủ đại nhân làm ra một lần nổi bật dễ dàng sao!

Trong tiếng chém giết, cuộc chiến bảo vệ Mai Đặc thành đã tới lúc mở màn che, lúc này đây ở dưới kiến nghị của Tô Duệ, Long Thiên Chiến đã trước mở ra ấn thành chủ bắt đầu cầu cứu rồi, chỉ cần mọi người có thể nhìn qua hai ngày, trễ nhất là ngày thứ ba, hắn sẽ có viện quân tới.....

Ban đêm, trong thành đèn dầu huy hoàng, ngàn vạn hộ dân trắng đêm khó ngủ.

Ngoài thành, tiếng chém giết còn đang tiếp tục, trong không khí đều phiêu tán mùi máu tươi khó ngửi.

Tô Văn cùng Tô Duệ thay ca về nhà nghỉ ngơi, trên người hai người đều đầy máu tươi, ngâm mình trong nước ấm thoải mái, Tô Văn lúc này mới thích ý thờ phào nhẹ nhõm

Hôm nay, Tô gia tuy rằng cũng có không ít người bị thương, nhưng cũng không có người gặp nạn, bất quá đây mới là ngày đầu tiên, ngày mai sẽ như thế nào đây?

“Huynh nói viện quân khi nào có thể tới?”

Tô Văn nhìn không được quay đầu nhìn Tô Duệ ngâm mình ở một bồn tắm khác.

“Muộn nhất ba ngày, nếu tới nhanh mà nói, chạng vạng ngày mai có lẽ là có thể tới đây.”

Nguyên cốt truyện, thú triều phát sinh ở một tháng sau, mà khi đó bởi vì tình hình chiến đấu kịch liệt, Long Thiên Chiến trước khi chết mới mở ra ấn thành chủ, cũng nguyên nhân là vì Long Thiên Chiến chết trận, làm hoàng thất ý thức được chuyện nghiêm trọng, hoàng thất lúc này mới không tiếc tiêu phí lượng lớn vật tư mở ra Truyền Tống Trận, đem viện quân trực tiếp truyền tống lại đây, mà lần này, bởi vì chuyện có biến, phòng chừng viện quân sẽ không sử dụng Truyền Tống Trận, cho dù ngày đêm không ngừng lên đường cũng phải hai ngày?

Hai người đang nghiên cứu vấn đề này, cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, cách bình phong, âm thanh Tô Bội vội vàng rõ ràng truyền đến: “Đại thiếu, tam thiếu thư, viện quân tới rồi!”

“Rầm”

Tô Duệ nhìn không được từ trong nước đứng dậy, lấy áo choàng một bên vây quanh ở trên người mình: “Nhanh như vậy? Là người của học viện triệu hoán sư hoàng thất sao?”

“Đúng vậy, nghe nói là có đội tân sinh vừa lúc ở phụ cận thí luyện, Tiêu thiếu gia cũng ở bên trong!”

Tô Bội nghe vấn đề của Tô Duệ lập tức nhanh trả lời một câu.

Tiêu Diễn đã trở lại?

Nam chủ này chính là không giống người thường! Thú triều đến thời gian tới cũng đã đổi mới, hần thế nhưng còn có thể trời xui đất khiến trở về!

“Ha ha.”

Tô Văn nghe Tô Bội nói, ngưỡng thân mình hướng bồn tắm lại nhích lại gần, cái này thật đúng là có chút vội.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Phế Xài Nghịch Tập (19)

Edt: Mít

~~~~~

Bên ngoài Mai Đặc thành, cho dù đã là đêm khuya nhưng quanh thân những triệu hoán sư xung quanh vẫn có ánh huỳnh quang của linh lực đủ màu sắc vẫn như cũ đem ban đêm chiếu rọi phảng phất giống như ban ngày.

Những tân sinh của học viện triệu hoán sư hoàng thất cũng đều mặc thống nhất học viện phục huyền kim sắc, lúc này bọn họ ba người một tổ, đang bên trong đại quân ma thú ra sức chém giết ——

“Đại công tử cố lên!”

“Đại công tử uy vũ!”

Đây là tiếng hô to đến từ thành nam, thành nam là địa phương Tiêu gia thủ vệ, từ sau khi Tiêu Diễn trở về, toàn bộ người của Tiêu gia đều lâm vào trạng thái hưng phấn cực độ, cho dù là chém giết cả ngày nhưng hiện tại triệu hoán sư cũng đều lại lần nữa tinh thần phấn chấn lên lao tới trên chiến trường.

Thành đông, trận doanh của Tô gia phòng thủ.

Nghe được âm thanh hò hét đến từ phía nam, Tô Nhai nhin không được nhú nhú mày.

“Phái người trở về thông báo đại thiếu chưa?”

“Đã thông báo, gia chủ đại nhân.”

Phía sau là đại trưởng lão của gia tộc, nghe Tô Nhai hỏi chuyện hần lập tức thấp giọng trả lời một câu.

“Hửm?”

Tô Nhai nhướn mày: “Sạn Nhi nói như thế nào?”

“Cái này, khụ khụ.”

Đại trưởng lão sắc mặt có chút xấu hổ: “Đại thiếu phái người hồi báo nói, ngài ấy cùng tam tiểu thư đã..... Tắm rửa đi ngủ.”

Tô Nhai:.....

Đờ mờ, con trai lão tử chính là không bình thường, khụ khụ, tức chết lão tử!

“Ừ.”

Tô Nhai ra vẻ bình tĩnh gật gật đầu, ngay sau đó dùng ngữ khí vạn phần trịnh trọng nói.

“Sạn Nhi đây là mưu tính sâu xa, buổi tối tác chiến linh lực bổ sung chậm, hơn nữa..... Tiêu Diễn đêm nay hăng hái chiến đấu cả đêm, ngày mai hần cũng không nhất định có thể lực để tiếp tục, ngày mai mới là đại chiến chân chính!”

Đại trưởng lão:.....

Gia chủ đại nhân, người xác định đại thiếu hần có suy nghĩ như vậy? Kỹ năng trọn mắt nói nói dối của ngài đã MAX rồi, lão hủ thật sự bội phục, bội phục ~

Đêm nay, lại là một mảnh giết chóc.

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Văn tỉnh lại cả người cô vẫn như cũ nằm ở trong lòng ngực Tô Duệ, vừa nhấc mắt là có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ dị thường của nam nhân nhà mình.

Ai nha, mỗi ngày đều phải bị sự đẹp trai của nam nhân nhà mình làm cho tỉnh ngủ, thật là đắc ý đến không muốn.

“Tỉnh rồi?”

Lúc này Tô Duệ cũng mở mắt, còn mang theo vài phần buồn ngủ tiếng nói khàn khàn lười biếng.

“Ừ.”

Tô Văn chậm rãi đứng dậy, có chút không thoải mái nhú nhú mày, tuy rằng tất cả cửa phòng đều đóng, nhưng hôm qua cả một ngày một đêm hăng hái giết chóc thật sự là đã chết quá nhiều ma thú, mùi máu tươi khó ngủ kia đã sớm che kín toàn thành, lúc này ở trong phòng cũng có thể ngủ được hương vị làm người ta khó chịu kia trong không khí, cho dù thực nhạt nhưng vẫn như cũ làm người khác cảm thấy không quá thoải mái.

“Không thoải mái?”

Tô Duệ trên giường một bên mặc quần áo, một bên ánh mắt quan tâm nhìn Tô Văn.

“Không có việc gì.”

Tô Văn nhún vai: “Hôm nay phóng chừng bên kia sẽ xuất động ma thú trung cấp, lần này cần đánh một trận đánh ác liệt.”

“Đúng vậy.”

Tô Duệ từ trên giường xuống, ánh mắt sắc bén nhuệ khí như ẩn như hiện ——

Hung kiếm Từ Minh, lúc này đây rốt cuộc tới thời khắc nó phát huy tác dụng.

Nghe nói chờ một khi hung kiếm uống đủ máu tươi liền sẽ có được linh tính của chính mình, trở thành thần binh chí cao vô thượng nhất.

Từ Minh, lúc này đây, ta khiến cho ngươi một lần ăn no!

Sáng sớm ánh mặt trời vẫn như cũ loá mắt, nhưng Mai Đặc thành trong thành lẫn ngoài thành lại là một mảnh hỗn độn.

Bên trong thành tụ tập vô số tiểu đội chữa bệnh cùng bá tánh bình dân, bọn họ đang tích cực cho nhóm người bệnh dùng thuốc cùng băng bó miệng vết thương.

Mà trên tường thành, nhóm triệu hoán sư còn đang tiếp tục tác chiến.

Ánh sáng mặt trời sáng lạn đem ngoài thành nhuộm thành một mảnh màu đỏ tươi, thi thể ma thú chết hôm qua đã bị những ma thú mới vọt tới dẫm đạp thành bùn, trường hợp thảm không nở nhìn.

Tô Duệ cùng Tô Văn sóng vai đi đến địa điểm phòng thủ của Tô gia, Tô Nhai còn đang cầm hồng liên cùng một đoàn các trưởng lão tiếp tục viễn trình công kích.

Nhìn khuôn mặt hần trần đầy mệt mỏi, ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, tiến lên một bước giơ tay vỗ vỗ bả vai Tô Nhai: “Phụ thân, người nghỉ ngơi trong chốc lát đi.”

“Sạn Nhi?”

Tô Nhai phục hồi tinh thần lại, liếc mắt một cái liền thấy được Tô Duệ phía sau thần thanh khí爽.

Thằng nhóc chết tiệt, ngươi rốt cuộc biết đau lòng cho lão tử.

“Đàn ma thú mới rất nhanh liền tới.”

Lúc này, Tô Duệ lại không có nhìn thấy thần sắc Tô Nhai kích động, ánh mắt hần đang ngóng nhìn đàn ma thú ở phương xa kia không ngừng vọt tới giống như mây đen, ngữ khí cũng nghiêm túc hơn nhiều so với ngày thường.

“Đàn ma thú này rất mạnh, các người không phải đối thủ của chúng cho nên các người vẫn là thừa dịp lúc này nghỉ ngơi một chút đi.”

Tô Nhai:.....

Thì ra lão tử là bị con trai của chính mình xem thường sao?

“Sạn Nhi, phụ thân ngươi là triệu hoán sư cao cấp!”

Tô Nhai nhìn không được ưỡn ưỡn thân thể của mình để Tô Duệ thấy rõ ràng một thân áo choàng triệu hoán sư cao cấp của mình, tuy rằng hần ở vị trí triệu hoán sư nhị phẩm dùng lại nhiều năm, nhưng xác thật là triệu hoán sư cao cấp hàng thật giá thật đó!

“Con biết.”

Tô Duệ có chút dờ khóc dờ cười trả lời một câu: “Phụ thân người đã liên tục chiến đấu một ngày một đêm, con biết người có bản lĩnh, nhưng gia tộc cần người, người không thể ở ngay lúc này ngã xuống, người cần phải nghỉ ngơi!”

“Đúng vậy, tộc trưởng!”

“Tộc trưởng ngài nghỉ ngơi cho tốt đi! Tất cả giao cho đại thiếu cùng chúng ta!”

Người một bên nghe được Tô Duệ nói đều nhìn không được phụ họa lên, cái gọi là nước không thể một ngày không vua, một gia tộc khổng lồ cũng không thể một ngày không có tộc trưởng quản lý.

Có lẽ, Tô Nhai người này thoát nhìn rất không đáng tin cậy, nhưng trên thực tế ở trong mắt người Tô gia, gia chủ bọn họ tuyệt đối là tộc trưởng đáng tin cậy nhất, tốt nhất trên thế giới này, không gì sánh nổi!

Thời khắc tất máy, đáng tin!

Thời khắc nguy hiểm, đỉnh được!

Thời khắc sinh tử, trụ được!

Nghe được âm thanh của mọi người, Tô Nhai lúc này mới gật gật đầu: “Được rồi, Sạn Nhi, kể tiếp tất cả liền giao cho con cùng Tiểu Văn, chờ lần chiến dịch này kết thúc, phụ thân liền cho hai người các con thành hôn, đến lúc đó, Tô gia chúng ta nhất định phải mở yến hội thật lớn, náo nhiệt ba ngày ba đêm!”

“Được!”

“Gia chủ uy vũ!”

Nghe Tô Nhai nói, trận doanh Tô gia lại là một trận hoan hô, ngay từ đầu mọi người mệt mỏi cả đêm cũng đều một lần nữa có tinh thần.

“Được!”

Thấy sĩ khí Tô gia phấn chấn, Tô Duệ một bước xa nhảy lên đỉnh tường thành.

“Tôi hôm qua các huynh đệ Tô gia đã chiến đấu, hôm nay tất cả đều không cần tham chiến, các huynh đệ đứng ở chỗ này hò hét cổ vũ cho ta là được! Đại thiếu ta hôm nay liền dùng những máu tươi của bọn ma thú này để cầu hôn Tiểu Vân! Không đem tất cả bọn ma thú này đều giết sạch, Tô Sạn ta liền không thành hôn!”

Khi nói chuyện, trên người Tô Duệ đã có linh khí kích động, linh lực cuồng bạo kia làm người chung quanh đều không tự chủ được nheo lại đôi mắt.

Ánh sáng tím hiện ra, hung kiếm xuất thế!

Hung kiếm Từ Minh một khắc được triệu hồi ra liền tự động bay đến lòng bàn tay Tô Duệ.

——
Hương vị máu tươi, là hương vị Từ Minh thích nhất ——

Sát, sát, sát! Sát, sát, sát!

Trên đời này không có tư vị gì so với máu tươi càng mỹ vị hơn, không có gì so với giết chóc càng làm cho nó hưng phấn không thôi.

Hung kiếm thị huyết mang theo hưng phấn ở trong đàn ma thú tung bay vũ điệu, giết chóc không ngừng, máu chảy thành sông.....

Phía trên tường thành, Tô Nhai còn chưa kịp rời đi, hần lẳng lặng nhìn một thân ảnh màu ngân bạc cô đơn kia trong một đàn ma thú mãnh liệt, ở trong vô số ma thú, hần có vẻ nhỏ bé như vậy, rồi lại vĩ đại như vậy.

“Đại thiếu!”

“Vô địch!”

“Đại thiếu!”

“Vô địch!”

Tiếng hoan hô cổ vũ của người Tô gia phiêu đảng ở trên không trung Mai Đặc thành, không ngừng tràn ngập ở trong toàn bộ thành thị.

Cùng Tiêu Diễn đêm qua chém giết bất đồng, hôm nay, Tô Duệ chỉ một mình, một kiếm!

Hần muốn lấy thực lực của bản thân, đối kháng toàn bộ đàn thú thành đông, đây là kiểu điên cuồng gì!

“Đây là.....”

Lúc này, đám người Tiêu Diễn đã chém giết cả đêm đang muốn trở về thành nghỉ ngơi, nghe được tiếng la của Tô gia bên này, Tiêu Diễn nhìn không được đi tới ngoài cửa đông.

Lúc này đoàn người đi theo phía sau Tiêu Diễn tất cả cũng đều ngơ ngác nhìn người kia ở ngoài thành phong tư trác tuyệt rồi lại thị huyết như mạng.

“Tiêu Diễn, đó chính là..... Tô Sạn?”

Người có thể cùng đến với Tiêu Diễn tự nhiên đều là bạn tốt trong học viện của hần, bọn họ cũng nghe Tiêu Diễn nhắc qua Tô Sạn, biết Tô Sạn là nhân vật thiên tài trong Mai Đặc thành, nhưng một thành trì nhỏ nhỏ, có thể có nhân vật yêu nghiệt gì?

Không thể không nói người đề đồ đều là mắt cao hơn đỉnh vô cùng tự phụ, nhưng hiện tại nhìn thấy phương thức chiến đấu của Tô Duệ, loại điên cuồng giết chóc này làm cho bọn họ cũng nhìn không được trong lòng run sợ.

“Hừ.”

Lúc này, trong đám người có một thiếu nữ lãnh đạm nhìn không được khể hừ một tiếng.

“Hần tối hôm qua cũng không có tham chiến, buổi sáng tự nhiên thể lực dư thừa linh lực sung túc, ta phỏng chừng hần chịu không nổi một canh giờ sẽ phải trở về, giả vờ anh hùng cái gì chứ!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Văn học tỷ nói đúng.”

Nghe được thiếu nữ kia nói, người bên cạnh cũng nhin không được phụ họa lên, bọn họ cũng đều là thiên tài của gia tộc, bọn họ không muốn tin tưởng ở bên trong đám bạn cùng lứa tuổi sẽ có thiên tài lợi hại hơn so với mình gấp trăm lần, này tuyệt không khoa học!

Tô Sạn.....

Nghe Văn Linh nói, Tiêu Diễn lại không lên tiếng, hắn chỉ là lẳng lặng ngó nhìn phương hướng của Tô Duệ, lúc này hắn đã quên mất phải đi về nghỉ ngơi, hắn muốn tận mắt nhìn xem Tô Sạn rốt cuộc có thể làm được tới trình độ nào!

~~~~~

Tên tên.. Mọi người chờ ta có lâu khônggggg..... ♥□♥□♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 260: Phế Xài Nghịch Tập (20)

Edt: Mít

~~~~~

Giữa trưa mặt trời chói chang bóng rất mất người, chiến đấu ngoài Mai Đặc thành vẫn còn đang tiếp tục, lúc này trận doanh Tô gia đã tụ tập một đoàn người, Tiêu Diễn cùng người của học viện triệu hoán hoàng thất thế nhưng đều có mặt.

Từ buổi sáng đến bây giờ đã ước chừng qua hai canh giờ, ngoài thành thi thể ma thú đã chồng chất thành núi nhưng ngân bảo trên người Tô Duệ lại như cũ không nhiễm một hạt bụi.

Từ ban đầu không tin, đến sau lại khiếp sợ, tới hiện tại, học viên của học viện triệu hoán hoàng thất đều đã chết lặng ——

Đờ mờ, lúc này mới không phải thiên tài gì đó, đây là thuần yêu nghiệt tuyệt thế a ~

Tô Duệ một mình chiến đấu không ngừng làm chấn kinh những học viên này, đến những gia chủ của gia tộc khác bớt thời giờ cắt lượt nghỉ ngơi thậm chí là thành chủ Long Thiên Chiến đều không khỏi bị âm thanh hò hét của người Tô gia hấp dẫn lại đây, nhìn thấy một người một kiếm kia, cùng thi thể đầy đất, tất cả mọi người nhin không được thay đổi sắc mặt.

Đương nhiên, cùng so sánh với những gia tộc khác ngũ vị tạp trần, người Tô gia cao hứng từ đáy lòng, đặc biệt là nhóm triệu hoán sư sơ cấp mới từ chi nhánh lại đây, là Tô Duệ cho bọn họ ngư linh quyết, để bọn họ có cơ hội có thể trở thành triệu hoán sư trở thành cường giả, hiện tại, Tô Duệ lại ở trước mặt show ra sự cường đại của chính mình.

Thân ảnh người nam nhân này, đã khắc thật sâu ở đáy lòng mọi người, ngay cả Tô Xuyên nội tâm không muốn nguyện ý thừa nhận Tô Sạn rất lợi hại, giờ khắc này cũng bị mị lực của Tô đại thiếu khuynh đảo thành fan nào tàn.

Ở thời điểm tất cả mọi người hai mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm Tô Duệ, lại chỉ có Tô Thanh một mình yên lặng liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, từ buổi sáng đến bây giờ, nàng vẫn luôn duy trì một tư thế, lẳng lặng đứng ở ven tường, hai mắt cũng chưa từng rời khỏi thân ảnh Tô Sạn.

Không có vui sướng, không có kinh hoàng, cũng không có nôn nóng cùng kích động.

Ánh mắt Tô Văn vẫn luôn ôn nhu chuyên chú dừng ở trên thân ảnh người kia, từ đầu đến cuối hình như đều chấp nhất lại chắc chắn tin tưởng hắn như vậy.

Đây là tình cảm của nàng cùng hắn sao?

Trong lúc nhất thời, Tô Thanh có chút chua xót lại cảm thấy thực vui mừng.

Khi mặt trời chiều ngã về tây, rặng mây đỏ ở chân trời đem toàn bộ Mai Đặc thành đều chiếu rọi thành màu đỏ, khắp thành đông, chỉ có thân ảnh một mình Tô Duệ lẳng lặng đứng thẳng, dưới chân hắn thấy phơi ngàn dặm.

Cái gọi là mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành, cũng bất quá chỉ như thế!

Dưới hoàng hôn, Tô Duệ lẳng lặng xoay người, con ngươi thâm thúy mị hoặc, lẳng lặng đối diện với đôi mắt Tô Văn, hai người nhìn nhau thật lâu. Thẳng đến khi Tô Duệ lại lần nữa lẳng không đứng lên, linh lực quanh thân hắn kích động, từng mảnh linh văn ở đỉnh đầu hắn bay nhanh hội tụ, đây là..... điểm

báo muốn thăng cấp triệu hoán sư nhất phẩm!

Từng phiến linh vân hội tụ thành linh bạo thật to bao phủ ở trên không trung Mai Đặc thành, hơn nữa không ngừng hướng về bốn phương tám hướng khuếch tán đi, tại một khắc này, từ trên trời giáng xuống uy áp linh lực thế nhưng làm tất cả ma thú xung quanh Mai Đặc thành đều lui bước.!

Lúc này, chiến tranh ở ba hướng khác đều bị đình chỉ, những ma thú trung cấp đã có linh trí sơ cấp thế nhưng bắt đầu chủ động lui về phía sau.

Tô Sạn thế nhưng ở trên chiến trường trực tiếp thăng cấp triệu hoán sư nhất phẩm!

Người trong Mai Đặc thành đều điên cuồng, mà học viên của học viện triệu hoán hoàng thất lần này là hoàn toàn ngược, ngay cả Văn Linh học tử vẫn luôn không xem trọng Tô Duệ kia giờ phút này cũng là sắc mặt tái nhợt không thể tin tưởng nhìn thân ảnh dưới linh bạo kia ngạo nghễ đứng thẳng ——

Điều này, sao có thể?

Hắn mới hai mươi tuổi, sao có thể nhanh như vậy liền thăng cấp triệu hoán sư nhất phẩm?

Đây vẫn là người sao?

Tô Văn:.....

Lúc này đến Tô Tiểu Văn cũng choáng váng.

Tô tướng quân, thật ra huynh mới là nam chủ che dấu trong thế giới này đúng không? Hửm?

Huynh vô địch thiên hạ luôn rồi đúng không?

Tô Duệ:.....

Đờ mờ, bản tướng quân cũng choáng váng có biết không?

Người ở bên ngoài nhìn thấy là Tô đại thiếu một bước lên trời, nhuệ khí vô địch, lúc này dưới một mảnh linh bạo, bề ngoài vẫn như cũ cao lãnh, nhưng trên thực tế trong lòng lại vô cùng khổ bức.

Tại một khắc này, Tô Duệ rốt cuộc hiểu rõ mình vì sao ở nhiệm vụ này lại biến thành Tô Sạn.

Dựa theo giả thiết nguyên cốt truyện, Tô Sạn cùng Tô Vũ là huynh muội ruột thịt, nam phụ thâm tình em gái người à?

Thì ra nơi này thật đúng là có một đoạn cốt truyện che dấu, Tô Sạn hẳn căn bản không phải là “Tô Sạn”, ba năm trước đây Tô Sạn chân chính đến Lạc Nhật sơn mạch rèn luyện gặp gió lốc thời không hiếm thấy, chờ đến khi Tô Lượng tìm được hắn thì hắn đã hơi thở thoi thóp, sau đó Tô Lượng liền đem Tô Sạn đưa tới một huyết động dưỡng thương, chính là lúc đó, thật ra Tô Sạn chân chính đã chết, mà “Tô Sạn” được Tô Lượng cứu trở về trên thực tế là do một người khác biến ảo thành.

Người này chính là người tạo nên tràng gió lốc thời không, hắn áp chế hơi thở cùng lực lượng của mình sử dụng truyền tống vượt không gian đem chính mình truyền tống tới Đông Xuyên đại lục, hắn, đến từ vực sâu địa ngục, là một vị vương của Ma tộc!

Đây là cái giả thiết quỷ gì thế?

Trách không được mình thăng cấp vẫn luôn thuận lợi như vậy, linh khí trong cơ thể giống như dùng mãi không hết.

Tô tướng quân cũng cảm thấy say, loại cốt truyện che dấu gì đó, thời điểm bộ hậu cần sửa sang lại tư liệu vì sao không trực tiếp truyền tới?

Còn một hai phải giả thiết hình thức “Thăng cấp thành triệu hoán sư nhất phẩm sẽ tự động mở ra ký ức”, không bị phun tào các người không vui đúng không?

Được rồi, tới hiện tại, Tô tướng quân cũng nhận, làm một nam phụ thâm tình có loại giả thiết thần kỳ giống thế này cũng là chuyện thường thấy?

Ma Vương gì đó, ngẫm lại cũng không tồi?

Tô Duệ gợn tay, hơi phóng thích một tia ma khí, Tử Minh kiếm trong tay lập tức phóng lên cao, sát khí quanh quẩn ở thân kiếm bắt đầu chậm rãi biến đen, hung thần chi khí từ tím biến thành màu đen nháy mắt phá tan linh bạo trên tầng mây ——

Thăng cấp thành công!

Một cây lưỡi hái sắc đen nhánh từ trên trời giáng xuống.

Tử vong chi liêm!

Thần binh tùy thân của Tử Thần Thượng cổ!

Trong Mai Đặc thành, ở nháy mắt Tô Duệ thả ra ma khí, Tiểu Bạch đột nhiên từ trong phòng chạy ra tới, nó không tự chủ được ngẩng đầu ngó nhìn không trung đã biến sắc ——

Loại hơi thở này, loại cảm giác này là.....

Là ma?

Không đợi nó làm ra phản ứng, linh vân trên không trung tan đi, Tử vong chi liên buông xuống, cảm giác được hơi thở tử vong tuyệt vọng dày đặc, Tiểu Bạch lại nhìn không được lui về phía sau vài bước, là ai, thế nhưng triệu hồi ra thần binh thượng cổ?

Đây tuyệt đối cùng cái gọi là đương kim thần binh trên Đông Xuyên đại lục khác nhau, đây là đồ vật chân chính mà thần đã từng sử dụng.

Ở thời khắc Tử vong chi liên xuất hiện, xa xôi ở Lạc Nhật sơn mạch, một vị nam tử tóc vàng mặc áo choàng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

“Vương, làm sao vậy?”

Ma thú cao cấp một bên tất cả đều vây quanh lại, quan tâm nhìn nam tử tóc vàng ngồi xếp bằng ở Truyền Tống Trận.

“Là thần, không, là ma!”

Đồng tử màu vàng kim của nam tử hiện lên một tia kiêng kỵ, hắn dùng máu tươi của mình ở Truyền Tống Trận vẽ vài đạo kim sắc phù văn, theo một tiếng gầm nhẹ của hắn, những ma thú ở ngoài Mai Đặc thành tất cả đều như thủy triều lui trở về.

Được tiện nghi đã muốn đi?

Tô Duệ nhìn thấu ý đồ đối phương lúc này đã nắm chặt Tử vong chi liên trong tay, lúc này cả người hắn phiêu ở giữa không trung, con ngươi màu đen hiện lên một đạo sát khí yêu dị.

“Nếu tới, vậy đều lưu lại đi!”

Bất luận người là ai, ta đều sẽ để người biết, Mai Đặc thành này, không phải ai cũng có tư cách động tới!

Theo Tử vong chi liên hạ xuống, hơi thở hắc ám tử vong bao phủ ở trên không trung của Mai Đặc thành trong phạm vi trăm dặm.

Con người màu đen có lãnh mạng chột lóe, những đại quân ma thú ngoài thành ở trong nháy mắt hóa thành bạch cốt, mà nam tử tóc vàng ở Lạc Nhật sơn mạch xa xôi cũng trong nháy mắt bị khí đen trong Truyền Tống Trận bay ra gây thương tích lại một lần học ra một mồm máu tươi.....

Khi khí đen tan đi, trong thiên địa lại khôi phục sắc thái nguyên bản, người trong Mai Đặc thành nhìn tất cả bạch cốt ngoài thành đều tròn tròn mắt ——

Một chiêu liền diệt toàn bộ ma thú, Tô đại thiếu người đây là vũ trụ nhỏ bạo phát sao?

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là, đồ mồi, người còn đem những bạch cốt đó một lần nữa sắp thành hàng, xếp thành tạo hình trái tim, người show xong vũ lực liền show ân ái, người có suy xét qua lực thừa nhận của phạm nhân chúng ta sao?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Phế Xài Nghịch Tập (21)

Edt: Mít

~~~~~

Bởi vì Tô Duệ thắng cấp nghịch thiên, chiến dịch Mai Đặc thành kết thúc sớm, tứ đại gia tộc bắt đầu phái người không ngừng dọn dẹp chiến trường, chờ viện quân chân chính của hoàng thất tới, cả tòa thành thị đều khôi phục yên lặng cùng thanh khiết.

Trong thành không khí nhiệt liệt, Tô phủ càng là khách đến đầy nhà, náo nhiệt vô cùng.

Lần này hoàng thất phái tới thủ lĩnh viện quân vừa lúc chính là đạo sư trung cấp của học viện triệu hoán hoàng thất Vân Phàm, hắn cũng là thúc thúc của

Vân Linh, từ chỗ cháu gái mình nghe được chuyện về Tô đại thiếu, biết được cái thành nhỏ này thế nhưng còn cất giấu yêu nghiệt như thế, Vân Phàm cả người đều hưng phấn, đây thật là trên trời rơi bánh có nhân! Chỉ cần mình đem hắc chiêu mộ vào trong học viện nhất định sẽ lập công lớn, viện trưởng nhất định sẽ vô cùng vô cùng cao hứng, khoảng cách mình thăng chức cũng lại gần thêm một bước!

Ở thời điểm Vân Phàm đã nghĩ kỹ tương lai của chính mình, mang theo một đám học sinh đến bãi phòng Tô gia, lại được báo cho, Tô đại thiếu đang bế quan, ai cũng không gặp!

Vân Phàm:.....

Mới vừa thăng cấp xong liền bế quan, này không khoa học?

“Khụ khụ, Vân lão sư.”

Mất thấy Vân Phàm thực hoài nghi người Tô gia nói, lạnh mặt muốn đến viện Tô Sạn, Tiêu Diễn một bên biết rõ tình huống Tô gia nhện không được tiến lên một bước, dựa vào bên tai Vân Phàm nói nhỏ một câu.

Tô đại thiếu cái gọi là bế quan rốt cuộc là tình huống gì, ở trong Mai Đặc thành đã sớm không phải bí mật nữa.

Nghe Tiêu Diễn nói, cả người Vân Phàm cũng ngốc ở nơi đó ——

Đờ mờ, xin thứ cho hắc kiến thức hạn hẹp, sống nửa đời người Vân Phàm vẫn là lần đầu tiên nghe nói có người có thể làm làm liền thăng cấp, lại còn có thể thăng cấp nhanh chóng yêu nghiệt như vậy!

“À, được rồi, nếu đại thiếu nhà các người ở cái kia..... Ách, bế quan, ta đây hôm nào tới bãi phòng!”

Vân Phàm sắc mặt xấu hổ mang theo một đám người mệnh mệnh cuộn cuộn rời đi, thời điểm rời đi vừa lúc gặp được Tô Vũ cùng Tô Thanh từ bên ngoài huấn luyện trở về.

Ở nguyên cốt truyện người tiến đến chi viện cũng là Vân Phàm, là tuệ nhãn của hắc phát hiện Tô Vũ thiên tài vai chính tương lai này, đáng tiếc lúc này đây bị chuyện Tô Sạn chiếm đầy thần trí Vân Phàm cũng không có chú ý tới nữ chủ đại nhân đã gặp thoáng qua.

Ngược lại là Tiêu Diễn sau khi nhìn thấy thân ảnh Tô Vũ ánh mắt sáng ngời, hắc chân chờ suy nghĩ muốn tiến lên nói mấy câu với nàng ta, đáng tiếc Tô Vũ vẫn luôn cùng Tô Thanh nói chuyện phiếm, hoàn toàn không thấy được nam chủ đại nhân đi thoáng qua.

Tiêu Diễn:.....

Thăng đến khi đám người bọn họ rời đi, Tô Thanh mới dừng lại bước chân liếc mắt nhìn Tô Vũ một cái: “Vừa rồi vị kia hình như là Tiêu đại thiếu? Hắc giống như có chuyện muốn nói với muội?”

Tô Thanh người này luôn luôn thận trọng, Tiêu Diễn muốn nói lại thôi đã sớm bị hắc phát hiện.

“Huỳnh nói Tiêu Diễn à, ta không có gì nói với hắc cả.”

Nghe Tô Thanh nói, Tô Vũ nhện không được nhún vai.

“A.”

Nghe Tô Vũ nói, Tô Thanh chỉ là yên lặng gật đầu, mấy ngày tiếp xúc, Tô Thanh bọn họ cũng đều dần dần dung nhập Tô gia, mà những triệu hoán sư ở Tô gia lúc đầu tuy rằng khinh thường bọn họ, còn ở sau lưng gọi sân huấn luyện của bọn họ là “trại tập trung phế sài”, nhưng tại một lần thú triều này, mỗi người bọn họ đều cố gắng hết mình nhất, lúc này Tô Thanh đã là triệu hoán sư bát phẩm đỉnh, Tô Vũ cũng đã sớm thăng cấp thất phẩm.

Bọn họ, không bao giờ là phế sài, bọn họ cũng là triệu hoán sư được người khác tôn kính.

Trải qua lần kẻ vai chiến đấu này, các đệ tử dòng chính Tô gia bắt đầu dần dần tiếp nhận bọn họ, không còn người nào khinh thường bọn họ.

Tuy rằng, so sánh với thiên tài như Tô Sạn, Tô Thanh biết mình còn kém rất xa, nhưng hắc cuối cùng cũng mở ra nhân sinh hoàn toàn mới của mình.....

Hai người sống vai đi tới, bắt tri bắt gác đi vào ngoài cửa viện của Tô Duệ.

“Tiểu Vũ ngoan!”

Một thân ảnh thật lớn đột nhiên nhào tới, Tô Vũ chuẩn bị không kịp, thiếu chút nữa bị Tiểu Bạch đẩy ngã, cũng may Tô Thanh một bên nhanh tay nhanh mắt đỡ nàng ta một phen.

“Muội không sao chứ?”

Tô Thanh có chút lo lắng nhìn Tô Vũ, Tô Vũ chỉ là bất đắc dĩ cười cười: “Ta không có việc gì, Tiểu Bạch, người thật là càng ngày càng nặng!”

Tiểu Bạch:.....

Bản thân thú thế nhưng bị ghét bỏ? Từ từ, phương hướng ta chú ý hình như có chút không đúng, cái tên tiểu bạch kiếm này là ai? Vì sao cùng Tiểu Vũ ngoan nhà ta dựa gần như vậy? Vừa rồi còn dám đỡ eo thon nhỏ của nàng?

“Ngươi là ai?”

Tiểu Bạch vòng đến một bên, trong mắt tràn đầy địch ý nhìn Tô Thanh.

Tô Thanh:.....

Đại thiếu nuôi một con sủng vật có thể nói, điều này ở Tô phủ người nào cũng biết, hiện giờ nhìn thấy Tiểu Bạch đối với mình tràn ngập địch ý, Tô Thanh cũng vẻ mặt khó hiểu.

“Ta kêu Tô Thanh, ngươi chính là Tiểu Bạch!”

Tô Thanh?

Tiểu Bạch nghe Tô Thanh nói, nghi hoặc nhìn hẩn thêm vài lần, tên này sao nghe quen tai như vậy chứ?

Hình như là.....

“A!”

Tiểu Bạch đột nhiên nâng lên hai chân trước kích động hét to một tiếng: “Ngươi chính là tên tình địch kia của chủ nhân! ”

Tình địch.....

Sắc mặt Tô Thanh xấu hổ một chút, Tô Vũ một bên lại hơi nghiêng ngấm nhìn Tô Thanh.

“A? Tô Thanh ca, thì ra huynh thích Tiểu Văn tỷ?”

“Không không, không, không phải, thật ra ra..... Hai chúng ta chỉ là..... Hàng xóm”

Tô Thanh luống cuống tay chân giải thích nửa ngày, nghẹn đến mức cả khuôn mặt đều đỏ.

Mà Tô Vũ lại ánh mắt chột lóe nhìn không được cười duyên lên: “Trách không được đại ca một hai phải đem ta nhét vào tổ các huynh!”

Lời này của Tô Vũ vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Tô Thanh càng thêm quần bách.

Tâm tư của Tô đại thiếu lúc này đã là người qua đường đều biết, đối với tính toán nhỏ của đại ca mình, Tô Vũ cũng hết chỗ nói rồi.

Tình yêu cùng hữu nghị bất đồng, cho dù là sớm chiều ở chung vẫn hay là trải qua bao nhiêu chuyện, nếu không có cái loại cảm giác động tâm này, cho dù ở chung như thế nào cũng đều phí công.....

Tô Vũ thật ra nhìn ra được, trong lòng Tô Thanh vẫn thích Tô Văn, cho dù hẩn vẫn luôn đem phần tình cảm kia chôn dấu rất sâu, đáng tiếc vẫn là bị ánh mắt nhạy bén của Tô Vũ cảm nhận được.

Người nam nhân này thật đúng là người chung tình khó thấy, người tốt khó gặp, chỉ tiếc, không phải loại hình mình thích rồi.....

Trong viện, phòng ngủ.

Tô Duệ tuy rằng ở trong phòng lại tản ra tinh thần lực của mình đem toàn bộ những chuyện phát sinh trước cửa đều nghe được rành mạch.

Vân Phạm đến hẩn cũng không ngoài ý muốn, ở nguyên cốt truyện, lúc này “Tô Sạn” còn chưa có thăng cấp triệu hoán sư nhất phẩm, bởi vì không có khôi phục ký ức chân chính của mình, hẩn cuối cùng tự nhiên theo Vân Phạm cùng Tô Vũ, Tiểu Diễn bọn họ cùng nhau vào học viện triệu hoán hoàng thất, ở trong học viện hẩn vẫn luôn tận tâm tận lực bảo hộ muội muội mình, tình cảm với Tô Vũ cũng càng ngày càng tốt, điều đó làm cho hẩn ở một năm sau khôi phục ký ức chân chính của mình, nhưng vẫn như cũ không bỏ xuống được Tô Vũ, thật ra khi đó hẩn có thể rời đi Áo Lâm quốc, lấy tu vi lúc đầu của hẩn, ở toàn bộ Đông Xuyên đại lục đều không có địch thủ, nhưng vì tiểu cô nương mình âu yếm, hẩn thế nhưng lựa chọn yên lặng làm một triệu hoán sư nhất phẩm, một đường làm bạn, bảo hộ nàng, thẳng đến khi Tô Vũ cùng Tiểu Diễn ở bên nhau, hẩn vẫn như cũ lấy thân phận ca ca chúc phúc bọn họ.....

Cái gọi là nam phụ thâm tình, chính là đại danh từ khổ bức cùng não tàn.....

“Nghĩ cái gì đấy?”

Tô Văn dưới thân nhẹ nhàng dựa vào bên tai Tô Duệ hỏi nhỏ một câu, nghe được âm thanh của vợ mình, ánh mắt Tô Duệ âm trầm cười cười: “Ta nghĩ, ta là ma, hiện tại ta cùng Tiểu Bạch ký kết khế ước, nếu có một ngày nó phát hiện ta là Ma tộc, muội nói nó sẽ thế nào?”

“Ách.”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn chớp chớp mắt, ở nguyên cốt truyện vì tình yêu, Tô Sạn vẫn luôn cất dấu thân phận của mình không có bị kẻ nào phát hiện, mà hiện tại thì sao?

Ít nhất, hiện tại vị vương của ma thú nào đó ở Lạc Nhật sơn mạch đã biết thân phận chân chính của hắn.

“Cho dù nó biết huynh là ma, nó cũng không làm được cái gì.”

Đối với bản chất của Tiểu Bạch Tô Văn cũng thấy được rõ ràng, cái đồ tham ăn kia, chính là gia hỏa không tiết tháo ngã theo chiều gió ~

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ cười cười, cúi đầu hôn khéo mắt cô: "Vợ, qua mấy ngày phụ thân sẽ giúp chúng ta thành hôn, lại có thể cùng muội kết hôn, thật vui.”

Tô Văn:.....

Cuồng kết hôn gì đó, Tô tướng quân nguoi thật là càng ngày càng đáng yêu.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 262: Phế Xài Nghịch Tập (22)

Edt: Mít

~~~~~

Ba ngày sau, khi Mai Đặc thành tất cả đều khôi phục như trước, Tô gia cũng giăng đèn kết hoa tổ chức yến hội để tổ chức hôn lễ cho Tô Duệ cùng Tô Văn, lúc này đây phu thê Tô Đức tự nhiên được tôn sùng là người có quyền thế, toàn bộ người của Tô gia thôn đều tham gia tiệc cưới này.

Đây là hôn lễ long trọng nhất từ trước đến nay ở Mai Đặc thành.

Toàn bộ bá tánh bình thường ở Mai Đặc thành, còn có những nhóm thủ lĩnh của mấy đại gia tộc khác tất cả đều được mời đến uống rượu mừng.

Biểu hiện của Tô Sạn ở mấy ngày trước đã hoàn toàn chinh phục tâm của toàn dân trong Mai Đặc thành, ngay cả các trưởng lão của ba gia tộc lớn tất cả cũng đều chết tâm muốn cùng Tô gia phân cao thấp.

Hiện giờ, Tô gia hoàn toàn xứng đáng là gia tộc đứng đầu Mai Đặc!

Tiêu gia cũng chỉ có thể yên lặng thoái nhượng, còn cần phải không hề có câu oán hận.

Thành chủ Long Thiên Chiến lúc này đây cũng mang theo lễ vật tới tham gia tiệc cưới, còn bị Tô Nhai lôi kéo làm người chứng hôn cho hôn lễ lần này.

Hôn lễ của triệu hoán sư cũng không phức tạp lắm, Tô Duệ cùng Tô Văn đều mặc đại bào hôn lễ màu đỏ rực thêu hoa văn kim sắc, hai người cười ma thú mạnh mẽ, ở trong thành dạo một vòng, thu được chúc phúc của mọi người.

Đêm động phòng hoa chúc, khi tên đề bảng vàng.

Đây là hỷ sự lớn nhất nhân sinh, cho dù không phải lần đầu tiên thành hôn, nhưng Tô tướng quân lần nào cũng giống như là lần đầu tiên kết hôn, đặc biệt hưng phấn.

Cảm giác được đôi bàn tay Tô Duệ ôm lấy mình càng ngày càng gấp, Tô Văn cũng dựa vào trong lòng ngực hắn không tự chủ được hép mắt nở nụ cười.

Khi nguoi ở bên nguoi mệnh mang tìm được nguoi kia, nguoi mới có thể chân chính hiểu rõ hàm nghĩa của hạnh phúc.

Không cần trải qua sóng to gió lớn gì, cũng không cần thông báo kinh thiên động địa cỡ nào, chỉ cần hai người ở bên nhau, cho dù cái gì cũng không làm, cũng sẽ trong lòng tràn đầy hạnh phúc dào dạt.....

Đêm nay, hồng cảm phiêu đảng, lại là một đêm liêu chết, triền, miên.

Tối ngày hôm sau, người Tô gia nên làm gì thì làm đó, còn đại thiếu cùng thiếu phu nhân?

Ngươi trông cậy vào bọn họ sẽ ở ngày đầu tiên tân hôn đi ra sao? Ngươi thật là quá ngây thơ rồi!

Tô Lược: Ta đánh cuộc mười đồng vàng, lần này ít nhất năm ngày!

Tô Bội: Quý họ hời, ta đánh cuộc hai mươi đồng vàng, ít nhất bảy ngày!

Tô Nhai: Một ngàn đồng vàng, mười ngày!

Tô Lược / Tô Bội:.....

Gia chủ đại nhân, ngài còn có thể để cho người nghèo như chúng ta vui sướng chơi đùa hay không ~

Đại trưởng lão: Gia chủ đại nhân, ngài vẫn là nhanh về phòng uống thuốc đi ~

Tô Nhai:.....

Một tháng sau, kết thúc thí luyện Tiêu Diễn cùng các bạn nhỏ của mình bước lên con đường trở về để đồ, mà lão sư Vân Phạm cõi lòng đầy hy vọng tính đem thiên tài yêu nghiệt đưa về học viện cuối cùng lại chỉ có thể buồn bã mà về.

Đừng nói là Tô Sạn, ngay cả người Tô gia cho dù chết cũng không muốn đi với hắn——

Học viện triệu hoán hoàng gia rất tốt sao?

Học viện triệu hoán hoàng gia tất cả đều là thiên tài?

Có tốt như đại thiếu nhà chúng ta sao?

Có thiên tài như đại thiếu nhà chúng ta sao?

Tóm lại, đi theo đại thiếu đi, đánh chết không hối hận.

Chúng huynh đệ Tô gia tỏ vẻ, đại thiếu ở đâu chúng ta ở đấy ~

Bị người Tô gia khinh bỉ kích thích, cuối cùng Vân lão sư chỉ có thể roi lệ đầy mặt rồi đi!

Sau khi đoàn người Vân Phạm rời đi, ban thưởng của hoàng thất lại lần nữa đứng hèn mà tới, lần này Tô gia hiệp trợ thành chủ chống đỡ thú triều không thể không tính, hoàng thất Áo Lâm quốc vì mượn sức Tô gia, đương nhiên trên thực tế chỉ là nhìn trúng thiên tài Tô Sạn. Vì mượn sức thiên tài này, hoàng thất lần này bỏ cả vốn gốc, ban thưởng vật tư tu luyện quả thực là lóe mù mắt người.

Mà những ban thưởng mọi người xem đều đỏ mắt đó, lại bị bàn tay Tô Duệ vung lên toàn bộ phân phát cho đệ tử Tô gia, cho dù là dòng chính, hay là những tân quân chi nhánh, mỗi người đều được không ít tài nguyên tu luyện.

Đối với Tô gia phát triển mệnh môn, còn có Tô đại thiếu khí phách, thuyết phục được không ít người trong Mai Đặc thành, lúc này những tân quân triệu hoán sư của Tô gia cũng bắt đầu có quy mô, mắt thấy Tô Sạn đem nhóm phế sãi huấn luyện thành những triệu hoán sư năng lực bất phàm, những nhóm bình dân trong thành đều bắt đầu ngo ngoe rục rịch, rốt cuộc có một ngày, một lão hán mang theo cháu của mình quý gối ở cổng lớn Tô phủ, hy vọng Tô gia có thể nhận lấy cháu ông ta, ông ta nguyện ý cùng Tô gia ký khế ước linh hồn, chỉ vì được một lần cơ hội có thể cho cháu của mình trở thành triệu hoán sư, có người đầu tiên liền có người thứ hai, thực mau, tất cả những người có tâm hồn hy vọng trong Mai Đặc thành tất cả đều tụ tập tới Tô gia.

Mà những người này trải qua bước đầu sàng chọn thì có một bộ phận lớn người đều được Tô Duệ giữ lại.

Tô gia thật ra đã không cần nhân thủ nữa, nhưng Tô Duệ nếu muốn để Tô gia trở thành gia tộc đứng đầu trong Mai Đặc thành, hẳn không thể thiếu những dân chúng bình thường này duy trì.

Một năm sau, đại quân triệu hoán sư của Tô gia đã mở rộng tới một ngàn người, mà lúc này Tô Vũ đã là triệu hoán sư ngũ phẩm trung cấp, thăng cấp cùng nàng đến triệu hoán sư trung cấp còn có Tô Thanh cùng Tô Chí.

Hiện tại ba người đã từng người trở thành thủ lĩnh của tiểu đội triệu hoán sư, bọn họ bắt đầu giống nhóm đệ tử dòng chính của Tô gia, mang theo tiểu đội của mình vì gia tộc làm việc.

Thời gian một năm, Tô Duệ vẫn luôn ngừng triệu hoán sư nhất phẩm, thật ra hẳn có thể đột phá nhất phẩm, ở trên triệu hoán sư nhất phẩm, là một cảnh giới mới, được gọi là triệu hoán sư địa cấp.

Triệu hoán sư địa cấp lại chia thành thượng trung hạ ba phẩm cấp, sau địa cấp là thiên cấp, sau nữa chính là vương cấp, mà cấp bậc triệu hoán sư tối cao trên đại lục được trở thành đương kim hoàng giả triệu hoán sư.

Lấy thân phận Ma Vương của Tô Duệ hiện tại, nếu toàn lực thúc giục linh khí trong cơ thể là có thể trực tiếp vọt tới triệu hoán sư vương cấp, nhưng cấp

bạc gì đó đối với hắn mà nói đã vô dụng.

Một năm này, Tô Văn cũng thăng cấp triệu hoán sư tam phẩm, hai người phu thê ân ái, Tô gia cũng tất cả phát triển không ngừng, ngay cả Tô Nhai dừng lại cảnh giới nhiều năm cũng ần ần có dấu hiệu muốn đột phá.

Tóm lại tất cả đều phát triển theo hướng tốt, nhưng nhiệm vụ Tô Văn vẫn không có động tĩnh.

Tô Vũ hiện tại đã là đại tiểu thư chân chính của Tô gia, nàng cũng đã tha thứ Tô Nhai lúc ấy đối với mình chẳng quan tâm.

Thật ra, Tô gia chủ cũng không phải lạnh nhạt tuyệt tình như Tô Vũ ngay từ đầu tưởng tượng, trong những ngày này, Tô Vũ cũng dần dần hiểu được, lúc trước đối với con gái “Phế sãi” của mình chẳng quan tâm, có lẽ chỉ là phương thức Tô Nhai bảo hộ nàng mà thôi.

Hiện tại Tô Vũ an tâm lưu tại Tô gia phụ trợ ca ca cùng phụ thân mình, nàng cũng không có quá nhiều dã tâm, có thể nói kế hoạch Tô Văn ngay từ đầu chế định đến bây giờ thành công hơn phần nửa, chỉ là tình cảm sinh hoạt của nữ chủ đại nhân tới hiện giờ vẫn trống rỗng.

Xa xa ở đế đô Tiêu Diễn thoát nhìn cũng cũng không có di tình biệt luyện, cho nên nhiệm vụ này lại đậm chân ở chỗ này, vẫn luôn không có tiến triển.

Mất thấy Tô Thanh bên kia không thể trông cậy được, Tô Duệ lúc này đây cũng chỉ đối thành hiểm chiêu!

“Huynh thật muốn làm như vậy?”

Sau khi biết ý tưởng của Tô Duệ, Tô Văn ngoài ý muốn một chút, cô chưa từng nghĩ tới phải dùng nhất chiêu này, bởi vì cô không xác định gia hỏa kia có thể làm được hay không.

“Ta đã quyết định, muội thấy thế nào?”

Tô Duệ nhìn Tô Văn vẻ mặt mỉm cười chờ đợi cô trả lời.

“Chỉ cần là huynh quyết định ta đều đồng ý!”

Tô Văn hướng về phía Tô Duệ chớp chớp mắt, cái gọi là phu xướng phụ tùy, Tô phu nhân đối với đề nghị của nam nhân mình chưa bao giờ cho phiếu phủ quyết.

Vì thế, vào lúc ban đêm——

Ban đêm mây đen tề nguyệt, Tiểu Bạch đang ở trong phòng của mình ngủ say, đột nhiên nó ngủi được ma khí vô cùng quen thuộc lại làm người sợ hãi, nó mở choàng mắt, xuất hiện ở trước mắt nó chính là một đôi mắt tím yêu dị.

Đây là.....

Hơi thở của Ma Vương ở vực sâu.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Phế Xài Nghịch Tập (xong)

Edt: Mít

~~~~~

“Ma Vương? Chủ, chủ nhân, người làm sao sẽ là.....”

Lông tơ cả người Tiểu Bạch đứng chống ngược nhìn Tô Duệ, thân hình khổng lồ tuyết trắng kia không ngừng lui về phía sau.

“Ta là ma.”

Tô Duệ chậm rãi mở miệng, ngữ khí trầm thấp nguy hiểm: “Hiện tại người đã biết thân phận của ta, cho người hai lựa chọn, hoặc là thần phục, hoặc là —— chết!”

Tiểu Bạch: Đờ mờ, sinh tồn hay là tử vong, đây thật là cái nan đề!

Thấy Tiểu Bạch còn do dự, mắt tím Tô Duệ chợt lóe, trong lòng bàn tay đã triệu hồi ra một cây đoản kiếm đen nhánh, đây là ma kiếm của hắn ở trong vực sâu, từ sau khi đi vào Đông Xuyên đại lục vẫn là lần đầu tiên được hắn triệu hồi ra.

Ma khí mãnh liệt kia ép tới làm Tiểu Bạch không thở nổi, phải chết sao? Phải chết sao?

Lúc này, trong đầu Tiểu Bạch bỗng nhiên một mảnh thông suốt rộng mở —— cho dù là thần hay là ma, bọn họ đều là tồn tại của quá khứ muôn vàn năm trước, hiện tại đại lục này nhân loại là chúa tể, thần cùng ma còn có ý nghĩa gì chứ?

“Chủ nhân, chủ nhân, ta.....”

Ánh mắt Tiểu Bạch sáng ngời, nó nhanh mở miệng, lời nói còn chưa nói xong, ma kiếm đen nhánh cũng đã nhắm vào đầu nó chém xuống.

“Ta biết lựa chọn của ngươi!”

Theo đó mà đến chính là âm thanh của Tô Duệ, hắn cùng Tiểu Bạch có khế ước, suy nghĩ của nó Tô Duệ tự nhiên có thể nghe được trước hết.

Tiểu Bạch:.....

Đã biết ngươi còn chém, ta.. ta, chủ nhân ngươi thật là ma tính ~

Đêm khuya.

Tô Vũ đang ở trong phòng của mình ngủ thâm trầm, trong viện đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

“Ài?”

Làm sát thủ cả đời cảm giác nhạy bén Tô Vũ lập tức bừng tỉnh, ánh mắt lạnh lẽo sắc bén.

“Đại tiểu thư, đại tiểu thư!”

Ngoài cửa phòng truyền đến âm thanh nôn nóng của Tô Bội: “Đại tiểu thư, người mau mở cửa! Tiểu Bạch nó, Tiểu Bạch nó, nó sắp không xong rồi!”

“Cái gì?”

Tô Vũ trên giường không kịp khoác áo ngoài, trực tiếp mặc nội y đơn bạc chạy vội tới mở cửa phòng, ngoài cửa Tô Bội vẻ mặt nôn nóng đứng ở nơi đó, ở chỗ ngực nàng ta ôm một đoàn nho nhỏ màu trắng.

Đây là..... Tiểu Bạch?

Nó làm sao lại biến thành như vậy? Lúc này Tiểu Bạch đã không có thân thể cao lớn, chỉ còn lại có một đoàn nho nhỏ, hình như so với lúc vừa mới bắt đầu thức tỉnh còn muốn nhỏ hơn một vòng lớn.

“Nó làm sao vậy?”

Tô Vũ giờ tay theo thói quen tính đem Tiểu Bạch ôm ở trong lòng ngực mình, nhìn Tô Bội khẩn trương hỏi một câu.

“Ta, ta không biết, đại thiếu kều ta ôm nó tới tìm người, nó cả người phát run lúc nóng lúc lạnh, thoát nhìn rất khó chịu.”

Tô Bội cũng không biết Tiểu Bạch là bị làm sao, nàng ta chỉ đơn thuần chấp hành mệnh lệnh Tô Duệ mà thôi.

“Tiểu Bạch?”

Nghe Tô Bội nói, Tô Vũ quan tâm rồi con ngươi, một bên nhẹ gọi một tiếng, một bên giờ tay giống như lúc trước, ôn nhu sờ sờ lông Tiểu Bạch.

“Tiểu Vũ, Tiểu Vũ ngoan.”

Cảm giác được hơi thở Tô Vũ, Tiểu Bạch lại theo bản năng hướng trong lòng ngực nàng nhích lại gần. Cảm giác lúc nóng lúc lạnh này làm Tiểu Bạch cảm thấy mình thật sự sắp chết.

Ma khí nhập thể, đây cũng không phải mỗi con thần thú đều có thể chịu đựng được, chủ nhân, chiều nay của ngươi thật là tàn nhẫn ~

Thấy thân mình nhỏ của Tiểu Bạch không ngừng phát run, Tô Vũ không có biện pháp, đuổi đi Tô Bội, nàng liền đem Tiểu Bạch ôm trở về trên giường mình, nàng giống như lúc trước, ôm nó, để nó nằm ở trong ổ chăn ấm áp của mình, mà tay Tô Vũ vẫn luôn để ở trên người Tiểu Bạch, nàng đem linh lực của mình chậm rãi vận chuyển cho nó, cứ như vậy qua một hồi lâu, khí lạnh trên người Tiểu Bạch rốt cuộc dần dần tan đi, chậm rãi trên người nó thể trào ra một mảnh tơ tằm màu trắng trong suốt đem toàn bộ thân thể nhỏ của nó đều bao vây lại, những sợi tơ màu trắng theo thời gian trôi qua lại chậm rãi biến đen, một nửa đen một nửa trắng, đây rốt cuộc là cái gì?

Tô Vũ đối với điều này hoàn toàn không biết gì cả, nhưng vì an toàn của Tiểu Bạch nàng vẫn luôn lảng lạng thủ hộ nó, thẳng đến khi trời gần sáng, sau khi xác định Tiểu Bạch sẽ không còn bất kì nguy hiểm gì, Tô Vũ rốt cuộc nhắm mắt lại ngủ trong chốc lát, không đợi nàng chân chính ngủ say, nàng đã bị động tĩnh bên người đánh thức ——

Một đôi cánh tay bóng loáng ảm áp bắt tri bắt giác leo lên thân thể của nàng.

Tô Vũ mở choàng mắt, nâng lên cánh tay ngực quen đường cũ dùng khuỷu tay đánh ——

“A.”

Người bị nàng đánh tới che lại bụng mình, mở to một đôi mắt thanh triệt vô tội, đáng thương hể hể nhìn nàng: “Tiểu Vũ ngoan, người đánh ta làm cái gì? Đau quá ~”

Tô Vũ:.....

Tình huống gì đó?

Nàng làm sao nghe được Tiểu Bạch đang nói chuyện với mình?

Tô Vũ vừa chuyển đầu liền đối diện với đôi mắt của thiếu niên trên giường.

“Long..... Long Ly!”

Nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp không mặc quần áo nằm trên giường mình, mà thiếu niên xinh đẹp này còn là nam tử mà chủ nhân tiền nhiệm của thân thể này yêu thầm, Tô Vũ làm sao bình tĩnh được!

“Ngô.”

“Long Ly” trên giường xoay người một cái, thân mình nằm bò, nháy lông mi thật dài, vẻ mặt mỉm cười nhìn Tô Vũ: “Ta biết người thích cái dạng này, tới đây, Tiểu Vũ ngoan, ôm một cái.....”

“Lăn, cút ngay!”

Tô Vũ dưới sự kinh hãi cuồng quýt từ trên giường mình nhảy xuống: “Người, người, rốt cuộc là ai? Người là Tiểu Bạch?”

Không sai, vị thiếu niên xinh đẹp trước mắt này, đích xác chính là thần thú Tiểu Bạch.

Tối hôm qua Tô Duệ sở dĩ dùng ma kiếm đã thương Tiểu Bạch, trên thực tế, hắn chỉ là đang nghiêm túc chấp hành nghi thức khế ước Ma tộc mà thôi, hiện tại Tiểu Bạch mới chân chính nhận Tô Duệ là chủ, mà ma khí của Tô Duệ cũng trực tiếp mở ra phong ấn vạn năm trước của Ma tộc trong cơ thể Tiểu Bạch.

Phong ấn sau khi biến mất, Tiểu Bạch liền khôi phục linh lực của mình đồng thời căn cứ quy luật hóa hình của thần thú, hắn sẽ tự động hoá thân thành bộ dáng mình muốn biến hình.

Bởi vì Tiểu Bạch bị Tô Vũ đánh thức, cảm tình của nó đối với Tô Vũ tự nhiên rất sâu, trước kia thời điểm cùng Tô Vũ ở bên nhau, Tiểu Bạch nghe người khác nói Tô Vũ yêu thầm Long Ly, khi đó Tiểu Bạch cũng đã gặp qua bộ dáng Long Ly từ xa, cho nên ở thời điểm hóa hình, nó liền vô ý thức tự động hóa thành dáng vẻ Long Ly.....

Cái gọi là liệt nữ sợ trời lang, Tô tướng quân lần này phóng đại chiêu chính là thần thú Tiểu Bạch.

Không sai, Tiểu Bạch thật ra cũng là bản nam phụ thứ nhất của thế giới này, hắn ở trong tộc mình còn có một tên gọi khác là Bạch Mộ Lâm.

Từ sau khi Tiểu Bạch hóa thành bộ dáng Long Ly, hắn liền cả ngày theo sau Tô Vũ cầu ôm một cái, làm trong viện Tô Vũ cả ngày gà bay chó sủa, mà đối với vị bản lậu "Long công tử" đột nhiên xuất hiện này, người Tô gia từ lúc bắt đầu khiếp sợ đến sau cũng dần dần chết lặng, đặc biệt là nhìn thấy vị Bạch công tử này lớn lên giống Long công tử như đúc thế nhưng còn là một vị triệu hoán sư cao cấp, Tô Nhai đặc biệt cao hứng chuẩn bị đem con gái mình đính hôn cho hắn.

Tô Vũ:.....

Cho nên nói đến cùng, ta là con mẹ kế đúng không?

Vì trốn tránh Tô Nhai “Bức hôn”, Tô Vũ dứt khoát lôi kéo Tô Xuyên luôn luôn đầu óc đơn giản cùng mấy đồng bọn cùng nhau rời đi Mai Đặc thành đến Lạc Nhật sơn mạch rèn luyện.

Tô Duệ đối với hành tung của Tô Vũ tự nhiên là nắm giữ tinh chuẩn, hắn không nói hai lời trực tiếp đem Bạch Mộ Lâm cũng đá tới Lạc Nhật sơn mạch, vừa lúc nơi đó còn có một con ma thú vương, thuận tiện đem hắn giải quyết mới kêu đẹp cả đôi đường.

Ba năm sau.

Long Thiên Chiến ở một tháng trước đã chính thức từ nhiệm chức vị thành chủ Mai Đặc thành, mà tân thành chủ trải qua hoàng thất tuyển chọn cuối cùng dừng ở trên người Tô Nhai.

Gia chủ đại nhân tại một năm này không chỉ có từ triệu hoán sư nhị phẩm tấn chức nhất phẩm, càng từ gia chủ một nhà vinh thăng thành một thành chủ.

Này đối với Tô gia mà nói là song hỷ lâm môn, đương nhiên, thật ra trong lòng Tô Nhai nhớ thương luôn là một việc khác ——

Thời điểm con con dâu của hắn sinh cho hắn một đứa cháu béo đẹp, gia chủ đại nhân mới có thể cảm thấy nhân sinh của mình xem như đại viên mãn.

Mà đối với tâm nguyện này của Tô Nhai Tô Duệ cùng Tô Văn bất lực, nhưng bọn họ làm không được không đại biểu người khác làm không được?

Khi ba năm chưa về, thời điểm Tô Vũ mang cả gia đình trở lại Mai Đặc thành, Tô thành chủ quả thực cười không khép miệng được.

Lúc này Tô Vũ tuy rằng không giống nguyên cốt truyện bao trùm chúng sinh, nhưng bên người nàng thu hoạch được một lão công thần thú trung khuyến, một tiểu bao tử, một nhà ba người ở Lạc Nhật sơn mạch thuận tiện còn thu một con ma thú vương giả làm tọa kỵ ~

Mỗ kim mãng vương: Ô ô ô, vận số năm nay không may mắn a! Lúc trước bốn vương nếu không phải bị cây lưỡi hái của Ma vương gây thương tích sao lại bị các người đánh bại?

Bạch Mộ Lâm đây là số mệnh!

Không sai, đây là số mệnh.

Nhân sinh của mỗi người dưới vận mệnh an bài đều sẽ đi lên con đường hoàn toàn bất đồng ——

Như Tiêu Diễn ở đề đồ xa xôi lúc này đã cùng Triệu Thúy Oánh ở cùng nhau, mà Triệu Uyển Oánh cũng trước sau như một đi lên con đường nữ phụ ác độc hao tổn tâm cơ muốn đoạt tỷ phu của mình!

Năm đó các bạn nhỏ cùng Tô Vũ đến Lạc Nhật sơn mạch lang bạt hiện giờ đều công thành danh toại, Mai Đặc thành đi ra một đoàn triệu hoán sư danh chấn thiên hạ, tòa thành này hiện giờ đã thành thành thị đại biểu cho Áo Lâm quốc.

Tuy rằng nó lệ thuộc Áo Lâm quốc, nhưng toàn bộ người trên đại lục đều biết, tòa thành này họ Tô!

Tô thành chủ từ khi có cháu trai liền lập tức đem vị trí thành chủ truyền cho Tô Duệ, mình về nhà trông cháu.

Khi toàn bộ Mai Đặc thành, toàn bộ Áo Lâm quốc, thậm chí toàn bộ người trên đại lục đều trông mong chờ xem tuyệt đại thiên tài Tô đại thiếu muốn làm sao phát triển Mai Đặc thành, Tô Duệ lại vung hai tay, trực tiếp đem Mai Đặc thành giao cho phu thê Tô Vũ cùng Bạch Mộ Lâm.

“Tiểu Bạch, ta phải về Ma giới một chuyến, ngươi cùng Tiểu Vũ phải trông nhà chúng ta thật tốt! Ta không trở lại các ngươi ngàn vạn lần đừng rời đi Mai Đặc thành!”.

Lúc trước, những câu nói lúc hắn gần đi còn quanh quẩn bên tai, hiện giờ...

Bạch Mộ Lâm em gái ngươi! Em rể ngươi! (khụ khụ, giống như đang nói chính mình?) tóm lại, Tô Sạn ngươi cái đồ không lương tâm, ngươi cùng nương tử ngươi nói đi là đi, mà vừa đi, đồ mờ chính là cả đời! Ngươi đùa cái gì đấy?

Bản thân thú còn muốn thừa dịp tuổi trẻ mang theo lão bà cùng con trai đi lang bạt trên đại lục một chút, chính là bị một câu của ngươi liền bị vây ở trong một tòa thành cả đời, cả đời a ~

Không sai, ở sau khi cả nhà Tô Vũ trở về, Tô Văn liền thu được tin tức nhiệm vụ thành công.

Hiện giờ thế giới này nhân tài xuất hiện lớp lớp, Tô Vũ không bao giờ là nữ chủ cao cao tại thượng, nàng cũng không có cùng Tiêu Diễn ở bên nhau, nhưng..... Không phải vai chính là sẽ không được hạnh phúc?

Có rất nhiều thời điểm, hạnh phúc liền ở lòng bàn tay, chỉ cần ngươi chịu đựng sức cầm, nó nhất định sẽ không trốn mất.

Trước khi Tô Văn cùng Tô Duệ rời đi đại lục, bọn họ đi gặp Tô Thanh một lần, hiện giờ Tô Thanh đã là một vị triệu hoán sư nhất phẩm danh xưng với thực.

Tiền đồ của hắn không thể hạn lượng, thậm chí có thể nói, hắn là vai chính mà Tô Văn cùng Tô Duệ tự tay sáng lập ra trong thế giới này.

“Ném thử tay nghề của ta trước khi đi không?”

Trước khi chia tay, Tô Thanh tự tay nấu cho hai người một bữa tiệc lớn.

Năm đó ở Tô gia thôn, Tô Văn đã đáp ứng với Tô Thanh có thời gian lại ném thử thủ nghệ của hắn, mà hiện tại, đúng là thời điểm cô thực hiện lời hứa.

Đây cũng coi như là cô thay nguyên chủ, chấm một dấu chấm nguyên vẹn cho đoạn mối tình đầu đã sớm mất đi.

Sau khi ăn no nê, Tô Duệ liền mang theo Tô Văn rời đi, bọn họ cũng không phải về Ma giới, mà là phải rời khỏi phiền đại lục này.

Tô Thanh vẫn luôn đứng ở trên sườn núi nhìn bóng dáng hai người cầm tay mà đi, hân nhin không được ngưng mắt cười nhạt ——

Tiểu Văn, nàng phải thật hạnh phúc.

Mà ta, cũng sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

~~~~~

Huìhùi.. Ta phải qua bạo bộ kia nữa.. Chờ ta nhé.. ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (1)

Edt: Mít

~~~~~

Vòi hoa sen nước còn đang không ngừng chảy xuống, toàn bộ phòng tắm hơi nước lượn lờ.

Tô Văn mở mắt ra phát hiện mình đang rúc trong một góc phòng tắm, khăn tắm thuần trắng trên người đã bị xối ướt.

Nước ấm 60 mấy độ, xối ở đỉnh đầu cô, Tô Văn khó chịu lau mặt một phen, đỡ gạch men sứ trắng tinh một bên đứng dậy.

Nơi này là một phòng khách sạn cao cấp xa hoa, cô chỉ nhìn trang trí trong phòng tắm liền hiểu rõ.

Chậm rãi đi vào bồn rửa mặt, Tô Văn giơ tay lau sương mù trên gương, trên gương sạch sẽ chiếu ra một khuôn mặt xinh đẹp lại tái nhợt.

Ảnh hậu Tô Văn, thân phận của cô ở trong thế giới nhiệm vụ này.

Tô Văn giơ tay sờ sờ mặt mình, ở thế giới này, tháng sau chính là sinh nhật ba mươi tuổi của nguyên chủ Tô Văn.

Ba mươi tuổi, đối với một người phụ nữ bình thường mà nói đã sớm không còn thanh xuân gì.

Cũng may ở giới giải trí, nhóm nữ minh tinh đều có kỹ thuật bảo dưỡng, cho dù ba mươi tuổi, chủ nhân của thân thể này vẫn như cũ có thể ở bất kỳ bộ phim truyền hình gì sắm vai thiếu nữ mười tám tuổi, hơn nữa không hề áp lực.

Nguyên chủ mười bảy tuổi đã bị Tân Vũ phát hiện, một bên đi học một bên diễn kịch, đến bây giờ vào nghề đã được mười hai năm hoàn toàn xứng đáng với ngôi ảnh hậu, ở giới giải trí Hoa Hạ, tất cả mọi người cảm thấy cô là người chiến thắng trong nhân sinh ——

Chưa đến ba mươi tuổi đã yên ổn ngồi lên vị trí đại tỷ trong giới điện ảnh, nhận được hai lần ảnh hậu và các giải thưởng lớn, hơn nữa cô còn có một vị bạn trai phú hào vô cùng yêu mình.

Lư Tuấn, nam chủ của thế giới này, hẳn là fans siêu cấp của Tô Văn, đồng thời cũng là bạn trai của cô, ừ, hiện tại là bạn trai cũ.

Ở ba tháng trước, Lư Tuấn còn lên kế hoạch muốn ở ngày sinh nhật ba mươi tuổi của Tô Văn cầu hôn cô, sau đó hai người sẽ không có gì bất ngờ xảy ra tiến vào lễ đường kết hôn, nhưng đó chỉ là ba tháng trước mà thôi.

Lại ở hai tháng trước, Lư Tuấn vừa bàn xong hợp đồng trên đường về nhà xảy ra tai nạn xe ngoài ý muốn, cả người hôn mê ở bệnh viện một ngày, chờ Tô Văn vội vàng xong công tác trên tay bay nhanh trở về xem hắn, Lư Tuấn lại thần sắc lãnh đạm đưa ra lời chia tay với Tô Văn.

Hai người ở bên nhau đã 5 năm, bởi vì Lư gia gia quy nghiêm ngặt, hai người vẫn luôn tôn trọng nhau như khách, cũng không có bất kỳ quan hệ đến điểm mấu chốt gì, Tô Văn vẫn luôn cảm thấy Lư Tuấn có lẽ cũng không có yêu mình như trong tưởng tượng của chính mình, cho nên Lư Tuấn đột nhiên chia tay làm cô cảm thấy bị tổn thương đồng thời cô cũng căn bản không thể tiếp thu lí do chia tay cái gọi là “Tính cách không hợp” của hắn, hai người ở bệnh viện ồn ào một trận, ảnh chụp cãi nhau vừa lúc bị chó săn của tạp chí giải trí lớn nhất Húc Nhật chụp được, kết quả ngày hôm sau, tin tức Tô Văn bị Lư Tuấn đá lạp tức xuất hiện ở đầu đề các truyền thông lớn, từ đấy về sau, Tô Văn liền bắt đầu phiên toái không ngừng.

Giới giải trí như một vũng nước sâu, một người muốn từ một vô danh tiểu tốt trong một đêm liền nổi tiếng khả năng sẽ vô cùng khó khăn, nhưng muốn

đem một người từ trên thần đàn kéo xuống, làm cô ấy trong một đêm bị mang tiếng xấu rõ ràng cũng không phải không có khả năng.

Sau khi Tô Văn cùng Lư Tuấn chia tay, chó săn của tạp chí Húc Nhật lại thả ra ảnh chụp thời điểm nhiều năm trước Tô Văn chưa nổi tiếng tham gia một ít yến hội của phú thương, ngấm ngấm đưa tin hại người ám chỉ Tô Văn bị Lư Tuấn tàn nhẫn đá là bởi vì hành vi của cô không trong sạch, câu tam đáp bốn, trong lúc nhất thời, hình tượng chương môn nhân Ngọc Nữ Tô Văn mười hai năm ở giới giải trí tạo nên âm ỉ sập đổ, mà lúc này liền có những người trong vòng chủ động tìm tới Tô Văn, thì ra sau khi chuyện cô cùng Lư Tuấn nháo đến lớn, có rất nhiều phú thương đã sớm nhớ thương cô đều đến chỗ Lư Tuấn nghe tiếng gió, phát hiện Lư Tuấn thật sự đã không thêm để ý cô nữa, những phú thương đã sớm thêm nhớ dải sắc đẹp của cô liền không chút do dự ra tay.

Đối mặt với “Sinh ý” bất thành linh, Tô Văn tự nhiên là lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, cô tự nhận mình xác thật là thích tiền, lúc trước cùng Lư Tuấn ở bên nhau ước nguyện ban đầu cũng là nhìn trúng gia thế của hắn, nhưng cũng không phải người nào cũng có thể vào được mắt Tô Văn cô, mấy năm nay cô thủ thân như ngọc, còn không phải là hy vọng có thể thoát ly khỏi giới giải trí, danh chính ngôn thuận gả vào hào môn sao?

Sau khi Tô Văn cự tuyệt những phú thương đó, có người liền bắt đầu ngáng chân cô làm Tô Văn mất vài hợp đồng phát ngôn, đồng thời, các tạp chí lớn đưa tin gièm pha về cô cũng càng ngày càng nhiều càng ngày càng rất thật, cái gọi là miệng nhiều người xói chảy vàng, ở giới giải trí, thật thật giả giả ai có thể nói rõ ràng?

Đặc biệt là một nữ minh tinh đứng ở địa vị cao, có bao nhiêu người yêu thích cô ấy, liền có bấy nhiêu người không thích cô ấy.

Internet đáng sợ, lực lượng bôi đen càng là vô cùng lớn.

Ở thời điểm sút đầu mẽ trán, Tô Văn nghĩ đến đi tìm Lư Tuấn xin giúp đỡ, hai người nói cho cùng có 5 năm tình cảm, cho dù cả hai đều không phải thật tình thật ý, nhưng ít nhất còn có một ít tình cảm?

Tô Văn một mình cải trang đi đến biệt thự Lư Tuấn, ở thời điểm chia tay cô cũng chưa đem chìa khóa biệt thự đưa lại cho Lư Tuấn, cho nên lúc này đây Tô Văn rất dễ dàng vào được biệt thự tư nhân của Lư Tuấn, kết quả vừa vào cửa, Tô Văn lại nhìn thấy Lư Tuấn cùng một người phụ nữ khác ở trên sofa triển miên.

Tại một khắc này, cô mới hiểu được cái gọi là tính cách không hợp của Lư Tuấn, bất quá chính là hấn lấy cái cơ di tình biệt luyến!

Mà để cho Tô Văn không chấp nhận được chính là, người phụ nữ cùng Lư Tuấn ở bên nhau thế nhưng còn là người mà cô quen biết!

Diệp Khanh, một người mới trong giới giải trí đến cái danh cũng chưa người biết tới, cô ta vẫn luôn sống trong nhóm diễn viên quần chúng, sau đó một lần ngẫu nhiên bị người đại diện Ngô Đồng của Tô Văn gặp được, bởi vì phát hiện bóng dáng cô ta cùng Tô Văn đặc biệt giống, Ngô Đồng liền cùng Diệp Khanh ký hợp đồng để cô ta làm thể thân cho Tô Văn.

Mình đường đường là ảnh hậu thế nhưng bị một diễn viên quần chúng thể thân đào góc tường?

Dưới sự khó thờ Tô Văn tự nhiên là xông lên suy nghĩ phải giáo huấn Diệp Khanh một phen, kết quả Lư Tuấn lại đem Diệp Khanh bảo vệ đến lợi hại, hơn nữa hấn còn tại chỗ nói rằng, nếu Tô Văn dám chạm vào Diệp Khanh một chút nào, hấn liền ở trong giới phong sát Tô Văn!

Phong sát? Thật là khẩu khí lớn!

Tô Văn tức muốn học máu trở lại chung cư của mình lập tức gọi điện thoại cho Ngô Đồng, đem chuyện Diệp Khanh cùng Lư Tuấn nói cho hấn.

Ngô Đồng cảm thấy đây cũng là một cơ hội xoay người nhận sự đồng tình của Tô Văn, cho nên hấn lập tức liên hệ mấy tạp chí quen biết, đem chuyện Lư Tuấn cùng Diệp Khanh nói ra, mấy nhà tạp chí này phải chuyên gia đến bên ngoài biệt thự tư nhân của Lư Tuấn ngồi canh, thật đúng là đã bị bọn họ chụp được ảnh thân mật của Lư Tuấn cùng Diệp Khanh.

Tin tức này vừa ra, internet ồ lên.

Ngay từ đầu một Diệp Khanh vô danh lập tức thành người đứng đầu hot search, càng trực tiếp bị Ngô Đồng thuê thủy quân kêu là “tiểu tam không biết xấu hổ”, ở trên đầu sóng ngọn gió này, Lư Tuấn lại đột nhiên phát một tin dài trên Weibo, một là làm sáng tỏ mình cùng Diệp Khanh là ở sau khi chia tay với Tô Văn mới ở bên nhau, một cái khác còn lại là công khai thanh minh, Diệp Khanh chính là chân ái của mình, hai người chỉ hận gặp nhau quá muộn, hấn không phải Diệp Khanh thì không cưới!

Thông báo thâm tình này lập tức làm một đoàn võng hữu trực tiếp quỳ gối ở dưới sự thâm tình soái khí của Lư tổng tài, mà lúc này nhóm thủy quân Ngô Đồng thuê bởi vì thu tiền của Lư Tuấn cũng bắt đầu phản bội, quay ngược lại bắt đầu công kích Tô Văn.

Cái gì gọi là vừa mất phu nhân lại thiệt quân? Là đây.

Lúc này đây, Tô Văn thật là cùng đường, cô không cam lòng hình tượng mà mình dốc lòng kinh doanh bị hủy trong một sớm, cô cũng không thể sau khi mất đi cơ hội gả vào hào môn lại mất đi một đường địa vị trong vòng.

Cho nên, cô rút cuộc hạ quyết tâm lạng lẽ liên hệ một vị đại thiếu hào môn trước kia vẫn luôn có ý tứ với mình, vị Trần thiếu này là nhân vật có tiếng phong lưu, nhưng nhà hấn có tiền có quyền, Tô Văn lúc này cũng bất chấp nhiều như vậy, đến lúc này cô chỉ có thể dùng thân thể của mình đổi lấy tiền đồ cùng tương lai.....

“Tô Văn, còn chưa xong sao?”

Ngoài phòng tắm đã truyền đến âm thanh không kiên nhẫn của Trần thiếu.

Tô Văn xoay nước mở nước ấm trong vòi sen ngay sau đó cô liền mở cửa phòng tắm, nhìn thấy cô một thân ướt đầm dề, Trần thiếu nhìn không được nhú nhú mày: “Làm cái gì?”

“Trần thiếu, tôi, tôi vừa rồi không cẩn thận làm ướt áo tắm, anh tắm trước đi, tôi đã điều chỉnh nước ấm rồi, tôi gọi điện thoại cho phục vụ kêu họ mang khăn tắm mới lại đây.”

Tô Văn cup mi rù mắt nhẹ nói, nghe xong lời cô nói, Trần thiếu tuy rằng có chút không cao hứng, nhưng vẫn gật gật đầu: “Được rồi, cô nhanh lên!”

“Ừ.”

Mất thấy Trần thiếu vào phòng tắm, Tô Văn lập tức nhanh trở lại phòng ngủ, lau khô nước trên người nhanh tay đổi quần áo của mình, sau đó vội vàng gọi cho Ngô Đồng.

“Ngô Đồng!”

“Chị Văn, chị làm sao.....”

“Đừng vô nghĩa, mang xe chạy đến cửa sau khách sạn, cậu ở trong xe chờ tôi!”

Tô Văn nôn nóng treo điện thoại, cô biết không đến vài phút gian phòng này sẽ phải bị một đám phóng viên vây quanh, việc cô hiện tại cần phải làm là mau rời khỏi cái nơi thị phi này.

Bước nhanh ra cửa phòng, lúc này hành lang vẫn là một mảnh yên tĩnh, Tô Văn đề thấp vành nón của mình, xoay người từ cầu thang an toàn bước nhanh đi xuống lầu, sau khi Tô Văn xuống lầu không bao lâu liền có một đám phóng viên thu được tiếng gió từ thang máy vọt ra, thẳng đến phòng mà Tô Văn vừa mới ra kia.....

~~~~~

Tên tên.. Có chương mới rồi đây =]]]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (2)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Văn vội vàng từ cửa sau khách sạn ra tới, chiếc xe màu đen của Ngô Đồng đã ngừng ở nơi đó, Tô Văn ba bước thành hai bước trực tiếp mở cửa xe nhảy lên xe: “Lái vài vòng, chờ tôi đi ăn cơm.”

Ném xuống những lời này, Tô Văn lập tức đem mũ lưỡi trai trên đầu kéo xuống mặt, cả người thả lỏng dựa vào ghế dựa phía sau.

Thấy Tô Văn hình như rất mệt, Ngô Đồng không nói chuyện, trực tiếp phát động xe chậm rì rì ra đầu phố, chiếc xe này là tài sản riêng của hắn, cũng không có bị truyền thông đào ra, nhưng vì an toàn, hắn vẫn là dựa theo Tô Văn phân phó ở trong thành phố luẩn quẩn vài vòng không có mục đích.

Lúc này Tô Văn vẫn như cũ dựa vào ghế sau, cô thoát nhìn đang nghỉ ngơi, trên thực tế, Tô Văn chỉ là đang lẳng lặng tự hỏi cốt truyện thế giới này ——

Đây là một quyển tiểu thuyết trọng sinh giới giải trí, mà Lư Tuấn, chính là nam chủ trọng sinh trong thế giới này.

Kiếp trước, Lư Tuấn ở cùng ngày sinh nhật của Tô Văn thuận lợi cầu hôn thành công, sau khi hai người kết hôn bởi vì Lư gia gia quy nghiêm ngặt, Tô Văn liền từ bỏ sự nghiệp ở giới giải trí của mình một lòng bắt đầu làm phu nhân nhà giàu.

Mẹ Lư Tuấn Lư phu nhân là người phụ nữ mạnh mẽ có tiếng trong xã hội thượng lưu, bà vô cùng cường thế, luôn luôn khinh thường xuất thân của Tô Văn, cũng may Tô Văn cũng là diễn viên có kỹ thuật, cho dù đầy lòng không thích Lư phu nhân, nhưng ở bên ngoài cô vẫn làm tất cả việc mà một con dâu hiền chuyện nên làm.

Ngay từ đầu, đây cũng coi như là hạnh phúc bình tĩnh cả đời, nhưng lúc này, gió lốc tài chính đột kích, sinh ý Lư gia gặp đả kích lớn, ở thời khắc mấu

chốt như thế, đối thủ thương nghiệp của Lư Tuấn là nhị thiếu Nghiệp gia Nghiệp Thiếu Quân tìm Tô Văn, hấn cho Tô Văn một số tiền, bảo cô trợ giúp mình ăn cắp một phần tư liệu vô cùng quan trọng của Lư Tuấn, mà Tô Văn cô ấy thế nhưng đồng ý?

Được rồi, đối với cốt truyện thần kì như thế, Tô Văn thật sự vô lực rồi!

Cho nên nói —— bạn ngàn vạn lần không cần cùng nhóm tác giả ngôn tình tiểu thuyết giảng logic, bởi vì các cô ấy chính là một đám người không hề logic nào mở rộng ra!

Tóm lại, vì có thể để nam chủ cùng nữ chủ ở bên nhau, chỉ số thông minh cùng hành vi của các vai phụ cùng pháo hôi tất cả đều là não tàn không thể cứu.

Kết quả là, dưới cốt truyện cường đại an bài, Tô Văn “bị ma xui quỷ khiến” thế nhưng vì một chút tiền, trộm hợp đồng giá trị chục tỷ của chồng mình, cuối cùng thành công đem chồng mình hại cho phá sản???

Sau khi Lư gia phá sản, Tô Văn liền lập tức ly hôn với Lư Tuấn mang theo tiền mà Nghiệp Thiếu Quân đưa cho mình xuất ngoại.

Mà Lư Tuấn mất đi tất cả, Lư phu nhân cũng bởi vì chịu không nổi dả kích này mà bệnh chết, lúc này, làm boss phản diện Nghiệp Thiếu Quân lại nhin không được dùng ra kĩ năng mà mỗi vai ác chuẩn bị tìm đường chết, hấn dương dương tự đắc xuất hiện ở trước mặt Lư Tuấn, một bên trào phúng hấn, một bên vạch trần với hấn “ gương mặt thật của Tô Văn”.

Cảm thấy mình bị người vợ mình dốc lòng yêu thương lừa gạt, chịu dả kích nghiêm trọng Lư Tuấn chưa gượng dậy nổi từ đường đường là con nhà hào môn biến thành một kẻ lưu lạc.

Ở ngay lúc này, ánh sáng trong sinh mệnh của nam chủ đại nhân xuất hiện.

Diệp Khanh ở trên đường về nhà gặp được Lư Tuấn đói khổ lạnh lẽo, bởi vì ở thời điểm cùng Tô Văn công tác gặp qua Lư Tuấn vài lần, Diệp Khanh sau khi nhận ra hấn, liền đem hấn về nhà, từ đây về sau tiểu long nữ tính cách đơn thuần liền bắt đầu dốc lòng chiều cổ Lư Tuấn, chậm rãi Lư Tuấn lại bắt đầu tin tưởng tình yêu, hai người sớm chiều ở chung yêu nhau, chính lúc này sinh hoạt quần bách làm Diệp Khanh không thể không càng thêm ra sức đi làm thể thân diễn vai quần chúng, kết quả ở thời điểm cô tham diễn một bộ phim về thời dân quốc, bởi vì đạo cụ đoàn phim xảy ra vấn đề, ở một hồi bạo phá trong phim, Diệp Khanh vô ý bị trọng thương hôn mê bất tỉnh nằm bệnh viện.

Biết được tin tức này Lư Tuấn tại một khắc hối hận không thôi, hấn dường như nổi điên chạy ra cửa muốn đi bệnh viện gặp Diệp Khanh bị thương, kết quả ở nửa đường hấn lại gặp tai nạn xe cộ.

Chờ đến khi Lư Tuấn từ tai nạn xe cộ tỉnh lại, hấn phát hiện mình trọng sinh về hai năm trước.

Đây là lễ vật trân quý nhất trời cao cho hấn, sau khi hấn ở bệnh viện nhìn thấy Tô Văn liền không chút do dự đưa ra lời chia tay với cô, mà sau khi ra viện, Lư Tuấn liền đến chỗ cũ tìm kiếm thân ảnh Diệp Khanh, khi hấn lại lần nữa ở phim trường nhìn thấy cô gái kia bận rộn không ngừng, mặt đầy tươi cười, tìm hấn không tự chủ được nhảy lỡ một nhịp, Lư Tuấn tự nói với chính mình, đời này mình nhất định phải bảo vệ Diệp Khanh thật tốt, hấn muốn đem tất cả những điều tốt nhất của mình đều cho cô.

Hấn muốn cho Diệp Khanh trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này, hấn còn muốn giúp Diệp Khanh thực hiện ước mơ làm ảnh hậu của cô.....

“Chị Văn, tới rồi.”

Âm thanh Ngô Đồng thấp thấp vang lên ở bên tai Tô Văn, Tô Văn vừa nhắc đầu liền nhìn thấy ba chữ quen thuộc "Ngọc Đình hiền" ngoài cửa sổ xe, đây là chuỗi nhà hàng mà một vị phu nhân đạo diễn nổi tiếng trong vòng mở ra, Tô Văn là khách quen nơi này.

“Đi thôi.”

Tùy tay móc ra kính râm mang lên, Tô Văn cùng Ngô Đồng bước nhanh vào nhà ăn, dưới sự dẫn dắt của giám đốc quen thuộc hai người đi tới một gian phòng đặc biệt lịch sự tao nhã.

“Chị Văn, ăn cái gì?”

Giám đốc đã sớm hiểu biết Tô Văn, tuy rằng gần đây những tin tức mặt trái về Tô Văn rất nhiều, nhưng làm người buôn bán trước sau đều phải gương mặt tươi cười hoan nghênh khách, không thể có chút qua loa.

“Giống bình thường đi.”

Tô Văn không thấy thực đơn, nhàn nhạt nói nhỏ một câu, giám đốc một bên lập tức hiểu rõ gật đầu bước nhanh đi ra ngoài.

Thấy cửa phòng được đóng lại, Ngô Đồng nhin không được đẩy ghế dựa lại gần Tô Văn: “Chị Văn, rốt cuộc là làm sao vậy?..... sự kiện kia sao lại bị chó săn phát hiện?”

“Hừ.”

Nghe Ngô Đồng nói, Tô Văn hừ lạnh một tiếng: “Là có người thả ra tiếng gió để kêu gọi phóng viên, tôi nếu đi chậm tuyệt đối sẽ vừa vụn bị bắt gặp!”

Ở nguyên cốt truyện, Tô Văn chính là bị một đám người bắt gặp ở trong phòng khách sạn, từ đó về sau thanh danh xuống dốc không phanh, thậm chí bởi vì chuyện này, cô còn bị công ty của mình đóng băng, hợp đồng phát ngôn cùng các bộ phim mà cô sở hữu đều ngừng, chờ đến một năm sau cô lại tái nhậm chức, đã từ một đường vững vàng biến thành tuyến hai, mà khi đó Diệp Khanh lại ở dưới sự trợ giúp của Lư Tuấn từng bước một ở giới giải trí làm đầu chắc chắn, từ một diễn viên vô danh trong giới giải trí trở thành Tiểu Thiên Hậu.

Diệp Khanh thành công làm Tô Văn cùng đường bí lối, cô lần lượt tìm các mối quan hệ, thậm chí chủ động đi tìm ông chủ công ty nói điều kiện cam nguyện tự hạ giá trị con người mình, đáng tiếc thời gian không đợi ai, giới giải trí quả là giới giải trí, nếu không có cơ hội nghịch thiên muốn lại lần nữa Đông Sơn tái khởi, quả thực là người si nói mộng.

Sự nghiệp cùng tình yêu song song không thuận lợi, làm Tô Văn bắt đầu trầm mê với thuốc, cô ở trong hư ảo tìm kiếm an ủi, người cũng nhanh chóng tiêu tụy đi.

Cuối cùng, một cơ hội ngẫu nhiên, Tô Văn cùng Diệp Khanh lại xuất hiện ở cùng đoàn phim, lúc này đây cô lại phải làm vai phụ cho Diệp Khanh!

Cái này làm cho lòng tự trọng của Tô Văn không tiếp thu được, cô cố ý ở thời điểm đóng phim ngang chân Diệp Khanh, kết quả vừa vụn bị nam chủ đại nhân vừa lúc đến thăm nhìn thấy.

Kết quả là, Tô Văn hoàn toàn chọc giận nam chủ đại nhân, ngay sau đó chuyện cô cắn thuốc đã bị người khác báo lên, sau lại bị hiềm nghi có liên quan đến ma túy nên bị bắt, lúc này đây tiền đồ của cô không ngừng âm đạm đi thậm chí còn muốn gặp phải cục diện lao tù.

Nản lòng thoái chí Tô Văn cuối cùng lựa chọn tự sát trong trại tạm giam. ....

Đây là cả đời của ánh hậu pháo hồi.

Tô Văn lúc này ngồi ở trong phòng bao của Ngọc Đình hiền, ngưng mắt, đáy mắt có lãnh quang hiện ra.

Lư Tuấn, kiếp trước kiếp này là một kẻ thù lớn, nguyên chủ trả giá bằng chính sinh mệnh của mình, mà lần này tôi sẽ vì cô ấy đòi lại công bằng.

“Chị Văn?”

Cảm giác được trên người Tô Văn tỏa ra lạnh lẽo, Ngô Đồng một bên nhìn không được cũng nghiêm túc lên: “Chị biết là ai hại chị?”

“A. Còn có thể là ai chứ? Đều nói chia tay vẫn là bạn, Lư Tuấn hấn vì Diệp Khanh thật đúng là ra tay tàn nhẫn với tôi!”

Tô Văn khinh miệt cười cười: “Mối thù này tôi sẽ nhớ kỹ, sau này tôi sẽ cùng hấn tính sổ.”

Là Lư tiên sinh?

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Ngô Đồng lại trầm xuống, Lư Tuấn có tiền có thế mình cùng Tô Văn căn bản không đấu lại hấn.

“Chị Văn, công ty bên kia chỉ sợ sẽ bán mặt mũi cho Lư tiên sinh, chúng ta gần đây vẫn nên khiêm tốn một chút đi.”

Ngô Đồng chỉ là người đại diện, hấn ở trong công ty không có quyền lên tiếng gì, nhưng hấn đi theo bên người Tô Văn mười năm, trong lòng tự nhiên cũng hướng về Tô Văn!

“Khiêm tốn? Không, Ngô Đồng cậu gọi điện thoại thông báo truyền thông quen biết cho tôi, tôi muốn cùng Tân Vũ giải trí hủy hợp đồng!”

“Cái gì?”

Nghe những lời này của Tô Văn, cả người Ngô Đồng kinh ngạc đến đứng dậy: “Chị Văn, hợp đồng của chị còn đến ba năm đấy!”

Lúc này làm lớn hủy hợp đồng, tuy rằng có thể giành được độ chú ý nhất định, nhưng lại yêu cầu bồi thường một số tiền vì phạm hợp đồng lớn, hơn nữa Tân Vũ giải trí đã xem như công ty giải trí lớn số một số hai trong vòng, rồi đi cái công ty này, Tô Văn còn có thể đi nơi nào?

Đi công ty nhỏ làm một diễn viên quần lại có thể có phát triển gì chứ?

“Cậu khẩn trương cái gì, nơi này không lưu mình thì còn nơi khác. ”

Khi nói chuyện, Tô Văn cảm di động của mình ở trong lòng bàn tay quơ quơ, ngón tay hoạt động một chút, ngừng ở trên thông tin danh bạ nào đó ——

Nghiep Thiếu Quân, nhị thiếu Nghiệp gia.

Đây là một vị vai ác lớn kiếp trước đấu thắng Lư Tuấn, kiếp này sau khi nam chủ trọng sinh lại chỉ có thể ngoan ngoãn làm pháo hồi.

Nhưng mà ngã xuống một Nghiệp nhị thiếu, chúng ta còn có Nghiệp tam thiếu đấy.

Tam thiếu của Nghiệp gia, Nghiệp Thiếu Lăng, thiên tài tốt nghiệp đại học tài chính ở nước ngoài, sau khi Nghiệp Thiếu Quân bị Lư Tuấn đá xuống, Nghiệp Tam thiếu thuận lợi về nước tiếp nhận chức nghiệp Boss phân diện cùng với nam phụ thâm tình vĩ đại mà khổ bức này.....

Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, thân phận của Tô Duệ ở thế giới này nhất định là Nghiệp Thiếu Lăng không thể nghi ngờ ——

Nghiep Tam thiếu, em ở chỗ này chờ anh, anh ngàn vạn lần đừng để em chờ lâu quá nha.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (3)

Edt: Mít

Ở Ngọc Đình yên ăn cơm xong, Tô Văn cùng Ngô Đồng vốn định trực tiếp lái xe về chung cư, kết quả vừa ra cửa nhà ăn đã bị nhóm phóng viên giải trí nằm vùng chờ đợi vừa vận bắt được.

Cho nên nói, bạn ngàn vạn lần không nên xem thường năng lực của một phóng viên giải trí, năng lực điều tra cùng phản điều tra của bọn họ, có đôi khi so với đội hình cảnh còn chuyên nghiệp hơn.

“Tô Văn! Tô Văn! Có người nói nhìn thấy cô cùng Trần thiếu ở khách sạn quốc tế thuê phòng, đối với điều này cô có gì muốn nói không?”

“Tô Văn, gần đây có người đưa tin nóng nói, cô ở trên mạng thuê thủy quân bơi đến Diệp Khanh, chuyện này là thật sao?”

Bị một đám người vây quanh, nhìn hai mắt bọn họ hận không thể thấy bạn lập tức làm lỗi, Tô Văn chỉ là đạm nhiên mỉm cười.

“Tôi mới vừa cơm nước xong, các người làm nghề phóng viên này cũng không dễ dàng, hôm nay trời lạnh, mọi người ăn cơm chưa? Nếu không tôi mời khách?”

Ách.

Nghe Tô Văn nói, một đám người lặng im trong chốc lát, cuối cùng vẫn là phóng viên của tạp chí Húc Nhật phản ứng lại đầu tiên.

“Tô Văn cô còn chưa trả lời vấn đề của chúng tôi? Cô hôm nay có phải đã đi đến khách sạn quốc tế không? Cô đối việc Diệp Khanh vẫn luôn bị bôi đen thấy thế nào?”

Ai uy, thật là chuyên nghiệp nha.

Tô Văn vẫn như cũ mang theo mỉm cười đạm nhiên.

“Tôi hôm nay có đi khách sạn, đi gặp ai tạm thời không thể tiết lộ được, ngày mai các người nếu có thời gian có thể tới buổi họp báo của tôi, đến lúc đó tất cả tự nhiên liền rõ ràng! Còn có, tôi cùng Trần thiếu cũng không thân, anh ấy là đại thiếu của xã hội thượng lưu, tôi chỉ là một diễn viên nhỏ bé làm sao sẽ quen biết nhân vật cao lớn như vậy chứ, các người đừng viết loạn nha! Con người của tôi thật ra cũng không có gì, các người muốn cho tôi thêm chút tí lệ lộ diện tôi cũng nguyện ý, nhưng mà nghe nói Trần thiếu anh ấy,..... Rất cường thế, nếu không cẩn thận đắc tội anh ấy thì không tốt đâu. ”

Nói tới đây, Tô Văn cố ý lộ ra một tia biểu tình khẩn trương, lời nói của cô cũng thành công làm người chung quanh thay đổi sắc mặt.

Tạp chí giải trí luôn không có mức độ đáng tin gì, những phóng viên giải trí cũng luôn là những người không hề đáng tin, ngày thường những minh tinh này vì lăng xê cùng với tí lệ lộ diện đều sẽ chủ động phối hợp với truyền thông, mà người có tiền có thể giống Lư Tuấn cùng Trần thiếu như vậy, bọn họ đưa tin nếu không phải lấy chứng cứ chân thật, thì đúng là không thể viết loạn.

Thấy những phóng viên đó đều trong lòng hiểu rõ, Tô Văn lại mỉm cười tiếp tục nói.

“Đúng rồi, các người vừa mới hỏi tôi về ai, là..... Diệp Cẩm? Không, hình như kêu Diệp Khanh? Diệp Khanh là ai vậy?”

Nói tới đây, Tô Văn hơi nghiêng đầu nhìn Ngô Đồng bên cạnh mình, về mặt tôi thực hoang mang xin giúp đỡ.

Nhìn thấy biểu hiện của Tô Văn, Ngô Đồng một bên cũng lập tức đi theo cô làm ra bộ dáng nhưu mày suy nghĩ sâu xa.

“Diệp Khanh à, chính là người trước kia làm thể thân cho chị Văn đúng không? Hình như hiện tại trên mạng đều đang đưa tin cô ấy cùng Lur tiên sinh đang yêu đương? Ai nha, trước kia cô ấy đã thích lác lư ở trước mặt Lur tiên sinh.....”

“Ngô Đồng, đừng nói bậy.”

Tô Văn mỉm cười gượng tay ngăn lại lời nói kế tiếp của Ngô Đồng, giới giải trí này sao, chính là tôi giải trí bạn, bạn giải trí tôi, thời điểm nhận phỏng vấn của những phóng viên này thì phải nói ba phải cái nào cũng được, tiền nhưng công lui nhưng thù, lúc này mới có ý tứ.

“Tô Văn, cô thật sự không quen biết Diệp Khanh? Cô ấy chính là bạn gái hiện tại của Lur Tuấn!”

“Đúng vậy, Lur Tuấn còn ở trên Weibo thổ lộ với Diệp Khanh! Hiện tại rất nhiều fans của cô đều luôn ở trên mạng xã hội nhục mạ Diệp Khanh, Tô Văn cô thật sự không biết chuyện này?”

Thực hiển nhiên, đối với biểu hiện mờ to mắt nói dối của Tô Văn, những phóng viên giải trí này căn bản không để bị lừa.

Nếu không có biện pháp lấy chuyện Trần thiếu làm văn, bọn họ làm gì cũng muốn moi ra tin tức của Tô Văn cùng Diệp Khanh, tốt nhất là moi ra câu chuyện tân hoan cự ái đại thế kỉ, như vậy mới có thể có chút tin tức để đăng bài chứ!

“Xem ra mọi người chắc chắn rằng tôi quen biết cô ấy? Tôi ở trong vòng này lăn lộn mười hai năm, người đã làm thể thân cho tôi không có một trăm cũng có mấy chục, tôi thật sự không nhớ được nhiều người như vậy. Lại nói Lur Tuấn, tôi cùng anh ấy đã chia tay, chúng tôi thuộc về chia tay trong hòa bình do tính cách không hợp, con người của tôi luôn luôn rất lý trí, mọi người hảo tự hảo tán, tôi cũng không muốn nhiều lời, miễn cho bị người ta nói Tô Văn tôi mượn chuyện này tìm kiếm sự đồng tình, nếu các người thật sự quan tâm tình hình gần đây của tôi, vẫn là câu nói kia, ngày mai nhớ tới buổi họp báo của tôi, đến lúc đó tôi nhất định hỏi gì đáp nấy!”

Nói tới đây, Tô Văn đưa cho Ngô Đồng một ánh mắt, mắt thấy hai người phải rời đi, một nữ phóng viên trẻ tuổi không khỏi tiến lên vài bước ngăn cản đường đi Tô Văn: “Tô Văn, cô còn chưa có.....”

“Hửm? Bình Quả Nhật Báo?”

Tô Văn đánh gãy lời nói của nữ phóng viên, biểu tình trên mặt có chút nghiền ngẫm, Bình Quả Nhật Báo này ông chủ ở sau lưng là bạn bè tốt với Lur Tuấn, trước kia Tô Văn không ít lần phỏng cho bọn họ tin tức độc nhất vô nhị, hiện tại cô mới vừa cùng Lur Tuấn chia tay, Bình Quả Nhật Báo này liền bắt đầu quần lấy mình không buông, thật đúng là trở mặt vô tình!

“Ngô Đồng, nhớ rõ ngày mai thông báo bảo an, không được để bất kì người nào của Bình Quả Nhật Báo tiến vào hiện trường họp báo!”

Nghe Tô Văn nói, các phóng viên một bên tất cả đều ngáy ngẩn cả người.

Chỉ nghe nói qua các phóng viên cùng mình tình đối nghịch, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy có mình tình dám trắng trợn tảo bạo đối nghịch với phóng viên như thế, cho dù là ảnh hậu cũng phải dè chừng một chút, nói cho cùng Bình Quả Nhật Báo chính là tạp chí nổi danh trong vòng, tuy kém hơn Húc Nhật về doanh số, nhưng bọn họ chuyên làm nhật báo giải trí, mỗi ngày doanh số cũng vô cùng khả quan.

Lúc này, nghe Tô Văn nói, nữ phóng viên kia cũng sững sốt một chút, ngay sau đó đẩy mắt cô ta hiện lên một tia hưng phấn, nắm chặt cơ hội lập tức ngẩng khí bén nhọn truy vấn: “Tô ảnh hậu, cô đây là tính phong sát nhật báo nhỏ của chúng tôi sao?”

Phong sát?

Đây thật đúng là từ ngữ có ý tứ.

Tô Văn cong cong khóe môi, con người xinh đẹp sáng ngời ở trên người mọi người chung quanh đảo qua, cuối cùng vẫn là dừng ở trên người nữ phóng viên kia.

“Không sai! Tôi chính là muốn —— phong, sát, các, người! Từ giờ khắc này trở đi, những cuộc họp báo của Tô Văn tôi sẽ cấm tất cả phóng viên của Bình Quả Nhật Báo tiến vào!”

“Tê!”

Người chung quanh tất cả đều hít hà một hơi, nghe nói qua công ty giải trí cùng truyền thông phong sát nghệ sĩ, bạn gặp qua nghệ sĩ phong sát truyền thông chưa? Đây không phải nói đùa chứ?

Ở thời điểm mọi người sững sờ, Tô Văn đã lúi kéo Ngô Đồng nhanh lên xe rời đi.

Ở trên xe, Ngô Đồng sắc mặt còn chưa có hoãn lại: “Chị Văn, những gì hôm nay chị nói..... Là nói đùa đúng không?”

Dựa theo mẫn cảm nghề nghiệp của Ngô Đồng, hẳn cảm thấy đêm nay Tô Văn cố ý nói như vậy chính là vì dời đi lực chú ý của truyền thông, ngày mai, lời nói hùng hồn cô muốn phong sát Bình Quả Nhật Báo nhất định sẽ lên đầu đề, mà ngày mai cũng vừa lúc là ngày cô sẽ mở họp báo, có tin tức này lót nền, hội trường họp báo ngày mai nhất định sẽ bùng nổ, mà đến lúc đó chỉ cần Tô Văn nghĩ cách đem lời này hôm nay đẩy trở về, vậy thì mọi người đều vui mừng.

Còn tự mình đánh mất mặt mình gì đó —— làm nghệ sĩ, còn muốn thể diện làm gì?

Xuất hiện trong ống kính, tỉ lệ lộ diện, mức độ nổi tiếng, mới là tất cả mà bọn họ hao hết tâm tư muốn theo đuổi.

Trong xe, Tô Văn nghe Ngô Đồng hỏi, cô chỉ là không sao cả cười cười: “Tôi không có nói đùa, tôi thật sự muốn phong sát Bình Quà Nhật Báo.”

Ngô Đồng:.....

Không xong, chị Văn tối hôm nay vẫn luôn không bình thường, chẳng lẽ là bị Lư Tuấn bức cho đầu óc loạn hết rồi sao?

.....

Khách sạn quốc tế, phòng 5080.

Trần thiếu đang cùng một người mới phiên vân phúc vũ, lúc này cửa phòng lại đột nhiên bị người từ bên ngoài dùng chìa khóa dự phòng mở ra ——

“Các người là người nào?”

Khi một đám người mặc đồ đen vọt vào, Trần thiếu cũng chỉ kịp kéo chăn mỏng che lại nửa thân dưới của mình.

“Trần thiếu, quấy rầy rồi!”

Theo một âm thanh hơi mang ý cười, những người mặc đồ đen hai bên tự động tản ra, một thanh niên trẻ tuổi mặc một thân tây trang màu trắng như đang tản bộ trong sân vắng đi ra, trang điểm làm bộ làm tịch này người không biết còn tưởng rằng hắn là quản lý của một xã đoàn nào đó.

“Nghiep Thiếu Quân? Anh làm gì vậy?”

Trần thiếu nheo mắt về mặt khó hiểu nhìn Nghiep Thiếu Quân.

Hai người bọn họ tự nhiên là biết nhau, chỉ là mọi người không chung một vòng, ngày thường rất ít gặp mặt mà thôi.

Làm cái gì?

Nghiep Thiếu Quân nghe Trần thiếu hỏi, khóe mắt hắn cũng giật giật một chút, quý mới biết hắn đang làm gì đó!

“Khụ khụ, lão tam à.”

Nghiep Thiếu Quân giờ phút này ý cười doanh doanh với chiếc di động, nhìn thanh niên tuấn đạt lóe mù mắt người trong video, ngữ khí đạm nhiên mở miệng: “Chú muốn tìm Trần thiếu, hắn ở ngay chỗ này, ừ, bên cạnh còn có một cô gái, đáng người không tồi, chú muốn xem hay không?”

“Tô Văn đâu?”

Người trong video sắc mặt bất biến, thanh âm lạnh lùng hỏi một câu.

“Uy, lão tam nhà chúng ta hỏi anh, Tô Văn đâu?”

Nghiep Thiếu Quân nghe em trai mình nói, lập tức đem điện thoại xoay chuyển, đem cameras nhắm ngay gương mặt tái nhợt gầy yếu do túng dục quá độ của Trần thiếu kia.

Nghe Nghiep Thiếu Quân hỏi, ánh mắt Trần thiếu chợt lóe, mấy năm nay hắn chơi đùa thiếu nữ rất nhiều, tình huống gì không gặp qua chứ? Giờ phút này nhìn anh em Nghiep gia cậy thế, Trần thiếu trong lòng lập tức liền nắm chắc: “Các người tìm Tô tiểu thư à? Tôi cùng cô ấy không thân, lại nói, tôi ở khách sạn này, cũng không có khả năng thấy được cô ấy? Nhưng mà tôi có số điện thoại của người đại diện cô ấy, tôi có thể đem số điện thoại đưa cho tam thiếu anh.”

“Nói!”

Trong video tiếp tục truyền đến âm thanh lạnh nhạt như băng kia, Trần thiếu cũng dứt khoát, hắn trực tiếp lấy di động tìm được số điện thoại của Ngô Đồng.

“Đồ đồ”

Trần thiếu vừa dứt lời, video trong tay Nghiep Thiếu Quân lập tức bị cắt đứt tín hiệu.

Nghiep Thiếu Quân: em gái chú! Nói thêm vài lời tri tâm với anh trai chú, chú sẽ chết sao?

Nhưng mà lại nói tiếp, Tô Văn còn không phải là bạn gái cũ của Lư Tuấn sao? Em trai mình tại sao lại lòng nóng như lửa đốt tìm cô ấy làm cái gì chứ?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 267: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (4)

Edt: Mít

~~~~~

Chung cư Tô Văn ở trong Tam Hoàn, phòng này là ở 5 năm trước lần đầu tiên đoạt giải cô ấy dùng toàn bộ tiền tiết kiệm của chính mình để mua, xem như lễ vật tự khen thưởng cho bản thân.

Người khác đều nhìn thấy bên ngoài của những người làm nghệ sĩ, trên thực tế tiêu dùng của các cô ấy lại không lồ dọa người, mỗi một lần đi show bước trên thảm đỏ, những trang sức quý báu cùng lễ phục đó đều phải tiêu phí sáu con số thậm chí bảy con số để đặt may một bộ độc nhất vô nhị, đây đối với cấp bậc nghệ sĩ của Tô Văn mà nói còn ở phạm vi chấp nhận được, mà những nghệ sĩ tuyến hai thậm chí tuyến ba, lễ phục các cô ấy bước trên thảm đỏ đều là mượn của nhà tài trợ, đôi bên cùng có lợi, mặc xong một lần còn phải trả lại.

Đương nhiên cũng có một ít nghệ sĩ tuyến ba mặc những lễ phục bán lậu ở thảm đỏ để tìm cảm giác tồn tại, nhưng nói thật, ở niên đại này, truyền thông sung bạn đưa tin bạn, bạn mới có tí lệ lộ diện, nếu truyền thông cũng không để ý tới bạn, bạn ở trên thảm đỏ lửa thế cũng vô dụng.

Truyền thông đối với nghệ sĩ mà nói, giống như là nước với cá.

Cho nên nghệ sĩ giống Tô Văn công nhiên dám cùng một truyền thông gọi nhíp là rất ít thấy.

Nhưng mà, Tô Văn cũng không phải thật sự cuồng vọng tự đại, ở truyền thông truyền thông cùng internet cạnh tranh lẫn nhau, tình trạng của Bình Quả Nhật Báo cũng đang không ngừng trượt xuống, rất nhiều truyền thông mới so với bọn họ càng có lực ảnh hưởng hơn.

Nhớ trước đây, thời điểm Tô Văn cùng Lư Tuấn ở bên nhau giúp đỡ Bình Quả Nhật Báo đặc tội không ít những truyền thông khác, mà hiện tại, Tô Văn tính đâm chết Bình Quả Nhật Báo này, sau đó cùng những nhật báo khác mình xem trọng hợp tác, đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

“Chị Văn, chị nghỉ ngơi cho khỏe đi, chị...”

Thấy Tô Văn trở lại trong phòng vẫn luôn ngồi ở trên sofa phát ngốc, Ngô Đồng sắc mặt phức tạp, hần chần chờ nửa ngày muốn nói cái gì, lúc này di động hần bỗng nhiên vang lên.

Người biết số điện thoại tư nhân của Ngô Đồng cũng không nhiều, cho nên sau khi điện thoại vang lên, Ngô Đồng trực tiếp bắt điện thoại.

“Đem điện thoại đưa Tô Văn.”

Microphone truyền đến một giọng nam vô cùng lạnh lẽo, Ngô Đồng nghe thấy âm thanh này cũng cảm thấy da đầu tê dại.

“Anh, anh là vị nào?”

Ngô Đồng tuy rằng bị âm thanh tràn ngập khí thế này làm chấn động, nhưng thân là một người đại diện chuyên nghiệp hần tự nhiên sẽ không đem điện thoại của người không biết tên giao cho nghệ sĩ của mình nghe máy.

“Tôi là Nghiệp Thiếu Lăng.”

“Nghiệp Thiếu Lăng?” Ngô Đồng không tự chủ được hỏi lại một câu, trong âm thanh mang theo một tia kinh ngạc, tên này hần nghe nói qua —— Nghiệp Thiếu Lăng, tam thiếu Nghiệp gia.

“Đưa điện thoại cho tôi.”

Lúc này Tô Văn trên sofa tự nhiên cũng nghe tiếng thét kinh hãi của Ngô Đồng kia, lập tức ánh mắt cô lập loè, đứng dậy.

“Được, được được.”

Ngô Đồng theo bản năng đem điện thoại đưa cho Tô Văn, kết quả Tô Văn quay người lại liền cầm điện thoại đi vào phòng ngủ.

“Tôi là Tô Văn.”

Tô Văn đóng cửa phòng, dựa vào tường nhẹ nhàng nói nhỏ một câu.

Nghe được giọng nói của cô, người trong đầu bên kia điện thoại nhin không được cười khề một tiếng: “Vợ, là anh. Cái tên họ Trần kia không làm gì em chứ?”

“A.”

Tô Văn cười cười cầm điện thoại chậm rãi đi tới mép giường, cả người thoải mái nằm ở trên giường lớn, nhìn đèn thủy tinh lộng lẫy trên trần nhà, nhẹ nhàng trả lời: “Hắn có thể làm gì em chứ? Vợ của anh, cũng không phải yêu đuối như anh tưởng tượng.”

Tô Văn đi qua quá nhiều thế giới nhiệm vụ, nhìn biết bao kết cục vui buồn tan hợp, nói đến năng lực tự bảo vệ mình, thật ra cô cũng có rất nhiều.

Nghe Tô Văn trả lời, Tô Duệ tự nhiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu tên họ Trần kia dám động đến một sợi tóc của vợ mình, Tô tướng quân tuyệt đối sẽ để hắn chết thật thảm.

“Anh hiện tại còn ở nước ngoài?”

Thật ra Tô Văn vừa mới tiếp điện thoại liền thấy được dãy số điện báo, biết là quốc tế đường dài.

Ngắm lại cũng đúng, nếu Tô Duệ thật sự ở quốc nội đã sớm xuất hiện ở trước mặt mình, tuyệt đối sẽ không chỉ gọi một cuộc điện thoại đơn giản như vậy.

“Ừ.”

Tô Duệ ở trong điện thoại lên tiếng: “Trong nhà bên này có chút chuyện quan trọng cần xử lý, trong khoảng thời gian ngắn anh không thể rời khỏi được, lát nữa anh đem số điện thoại tư nhân của anh cả và anh hai đưa cho em, em nếu có chuyện gì thì gọi điện thoại cho bọn họ.”

“Không cần phiền toái như vậy. ”

Tô Văn nghe Tô Duệ nói, chỉ là cười cười: “Một mình Lư Tuấn, tự mình em cũng giải quyết được.”

Có lẽ ở trong mắt người khác, Tô Văn một mình tinh nhỏ bé cùng Lư Tuấn đường đường là tổng tài lớn tuyệt đối không phải tồn tại chung một cấp bậc, nhưng ở trong mắt Tô Văn, Lư Tuấn chỉ là một mục tiêu nhiệm vụ bình thường không thể bình thường hơn trong đồng đảo thế giới nhiệm vụ mà cô đã trải qua.

Trọng sinh? Cô gặp nhiều.

Giá trị con người trên chục tỷ? Cô đùa cho phá sản cũng không ít.

Thật ra, nhóm nhiệm vụ già biết rõ cốt truyện lại đi qua rất nhiều thế giới đều có một số kỹ năng nghề nghiệp, bọn họ muốn giết chết một người thật sự có rất nhiều phương pháp.

Nhưng Tô Văn vẫn luôn cảm thấy không công bằng, bạn làm cho một người chết đi rất dễ dàng, nhưng nếu bạn muốn làm cho người đó hối hận đan xen sống không bằng chết, lại rất khó.....

Nghe Tô Văn trả lời, trong âm thanh Tô Duệ không tự chủ được mang vài phần ý cười.

“Anh biết một mình em cũng có thể, nhưng hiện tại em có anh, anh không muốn em mệt như vậy. ”

Hai người ở bên nhau, hẳn muốn làm chính là cung chiều cô, đem những gì tốt nhất trên thế giới tất cả đều cho cô.

“Thật ra sau khi có anh em một chút cũng không mệt, lại nói tiếp, em hình như liên lụy anh vẫn luôn rất thư hạng, tích phân của anh đã lâu không tăng nổi đúng không?”

Nhắc tới nhiệm vụ, Tô Văn bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng, Tô Duệ trước kia chính là nằm trong top mười của bộ môn bọn họ, hiện tại cũng không biết bị đẩy đến bao xa rồi.

Thật ra, cô cũng có thể không hoàn thành nhiệm vụ, nếu Tô Duệ nguyện ý nói, cô thậm chí có thể chủ động trợ giúp hắn tác hợp nam nữ chủ, đây thật tình là một chuyện đặc biệt dễ dàng.

“Vợ.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ lại lần nữa trầm ngâm một lát: “Thí luyện em sẽ tham gia đúng không?”

Thí luyện.....

Nghe Tô Duệ nhắc tới chuyện này, Tô Văn nằm ở trên giường đột nhiên biến sắc.

“Chẳng lẽ Từ Sách chọn..... anh?”

Tô Văn có chút giật mình, nhưng mà giấy lát nghĩ đến cảm giác lực nghịch thiên của Tô Duệ, Tô Văn lại lập tức bình tĩnh trở lại, Từ Sách này thật đúng là tính toán không lộ chút sơ hở, thật giáo hoạt.

“Từ Sách hần..... Biết quan hệ của anh và em, lần này anh trở về hần đã đem danh sách người tham gia của bộ môn bọn anh nộp lên, vợ, em nên biết dựa theo thứ tự cùng thời gian của anh, anh thật ra không thể trúng tuyển, lần này là Từ Sách đơn phương quyết định, mà đồng thời hần cũng đưa ra một điều kiện trao đổi, hần muốn trước khi tiến vào không gian thí luyện, phong ấn ký ức của anh.”

“Cái gì?”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn đột nhiên từ trên giường ngồi dậy: “Cho nên, ý của anh là.....”

“Không sai.”

Lúc này đây âm thanh Tô Duệ trở nên có chút quý dị: “Tôi lúc đó, chúng ta chính là địch! Vợ, anh sẽ không nhường em, cho nên, em không cần lo lắng cho tích phân của anh.”

Quả nhiên, Tô tướng quân anh thật đúng là tự tin trước sau như một! Xem ra anh đối với tích phân khen thưởng của giải nhất kia là nắm chắc rồi đúng không?

“Hừ hừ hừ.”

Tô Văn nhin không được hừ hừ vài tiếng.

“Anh cũng không cần quá coi thường người khác, em nói cho anh biết, bộ môn nào cũng có tàng long ngọa hổ, cho dù anh tìm được mọi người, anh có thể bảo đảm các anh có năng lực đem tất cả người khác diệt hết sao?”

Diệt hết?

Đây thật là đề nghị không tồi.

Xa xa vạn dặm ở nước ngoài, Tô Duệ lúc này đang ngồi ở trên ghế bập bênh, ánh mắt sâu thẳm cảm di động, nghe Tô Văn nói, khóe môi hần hơi kiêu, trên mặt soái khí xẹt qua một nụ cười không tiếng động.....

Hai người trò chuyện đường dài hàn huyên thật lâu, thẳng đến khi điện thoại Ngô Đồng hết pin, Tô Văn lại đem dây số của mình nói cho Tô Duệ, cuối cùng vẫn là Tô tướng quân đau lòng vợ mình, vì đề cô sớm nghỉ ngơi một chút, lúc này mới lưu luyến treo điện thoại.

Tô Văn buông điện thoại, thay một thân đồ ở nhà, đang định tắm rửa đi ngủ, đột nhiên nhớ tới mình hình như đã quên gì đó?

Cô xoay người ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên liền nhìn thấy Ngô Đồng vẫn như cũ uể oải ỉu xiu làm ỏ ở trên sofa.

“Còn chưa đi?”

Tô Văn nhin không được hỏi một câu.

Ngô Đồng.....

“Chị Văn, đi động!”

Ngô Đồng mệt mỏi trả lời một câu, hần mới không phải tò mò quan hệ của Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Lăng, hần thật sự chỉ là đang đợi di động của mình, bởi vì đêm nay đã hẹn tốt là quản lý sẽ gọi điện thoại cho hần.

“Ách, di động sao? Hết pin rồi.”

Tô Văn bùng tỉnh trở lại phòng ngủ đem chiếc di động hết pin đưa tới tay Ngô Đồng.

Hết, pin,!

Ngô Đồng cảm thấy mình nháy mắt gặp phải một đòn ngay tim —— ngày mai tuyệt đối sẽ bị quản lý phạt quỹ bàn phím đúng không?

Nhất định sẽ?

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 268: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (5)

Edt: Mít

Khách sạn quốc tế, tầng mười hai.

Buổi họp báo chiều đầu kỉ giả của Tô Văn đúng 9 giờ bắt đầu, lúc này đây là do cá nhân cô tổ chức họp báo, cho nên tất cả mọi chuyện đều do Ngô Đồng xử lý.

Hôm qua tin tức Tô Văn đơn phương nói muốn phong sát “Bình Quả Nhật Báo”, liền ngay tối hôm qua ở trên mạng ồn ào lên, mà sáng nay các tạp chí giải trí lớn cũng đăng tin tức gây chấn động này, lúc này, toàn bộ phóng viên của tạp chí giải trí nổi tiếng ở Hoa Hạ hầu như đều đi tới hiện trường họp báo, đương nhiên ngoại trừ Bình Quả Nhật Báo.

Nhìn thấy phía dưới không còn chỗ ngồi, trên mặt Ngô Đồng nhìn không được lộ ra một tia ý cười, vẫn là chị Văn đi một nước cờ cao! Hiện tại tất cả mọi người bị tin tức chị ấy cao điệu phong sát Bình Quả Nhật Báo làm kinh sợ, ai còn có tâm tư quản chuyện chị ấy cùng Diệp Khanh và Trần thiếu chứ?

Khi Tô Văn mặc một thân váy dài đồ tươi đi vào tầm mắt mọi người, đèn flash ở hiện trường lập tức hết đợt này đến đợt khác.

Hôm nay Tô Văn ăn diện lộng lẫy, một thân mình điểm không chỉ làm cả người cô thoát nhìn càng thêm thần thái phi dương, cũng biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn ra khí tràng của nữ vương giới giải trí.

“Chào buổi sáng mọi người.”

Mới vừa ngồi vào ghế chủ vị, không đợi mọi người lên tiếng, Tô Văn đã dẫn đầu mở miệng, đối với vô số màn ảnh, cô cười nhạt mê người, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp.

“Buổi họp báo chiều đầu kỉ giả hôm nay là do cá nhân Tô Văn tôi tổ chức, trước khi mọi người đưa ra câu hỏi tôi muốn tuyên bố trước với mọi người một tin tức, tôi, Tô Văn bắt đầu từ ngày hôm nay đơn phương hủy bỏ họp đồng với giải trí Tân Vũ!”

Cái gì?

Trời ơi!

Ngay từ đầu nhóm phóng viên đến xem Tô Văn cùng Bình Quả Nhật Báo xâu xé nhau, lúc này tất cả đều một mảnh ồ lên ——

Ờ mờ, may mắn là chúng ta không có bệnh tim gì đó, Tô thiên hậu cô đây là cho chúng tôi một liều thuốc mạnh sao?!

“Tô Văn!”

“Tô Văn!”

Nhóm phóng viên giải trí phía dưới sôi trào, tất cả đều vội vàng giơ tay, muốn bắt đầu đặt câu hỏi đầu tiên, nhìn thấy tất cả mọi người giống như tiêm máu gà, Ngô Đồng ngồi ở bên cạnh Tô Văn đứng dậy, nâng tay đè ép.

“Mọi người không nên gấp gáp, hôm nay mỗi người đều sẽ có cơ hội đặt câu hỏi, chị Văn thật ra luôn rất nguyên ý cùng truyền thông hợp tác, tôi tin tưởng mọi người cũng đều rất rõ ràng tính cách của chị ấy, đương nhiên đối với một ít người có ý tìm tra hoặc là có tâm muốn gây rối, chúng tôi cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

Lời này của Ngô Đồng hiển ngang lăm lăm, trên thực tế là đang gõ vào trong lòng những phóng viên ở đây, đặt câu hỏi? Có thể, nhưng đừng quá làm càn, nếu không, Bình Quả Nhật Báo chính là kết cục của bạn.

Nhìn thấy trường họp an tĩnh lại, Ngô Đồng lúc này mới hơi mỉm cười: “Được, hiện tại bắt đầu đặt câu hỏi. Ừ, vị phóng viên của Húc Nhật, anh trước đi!”

Người đầu tiên Ngô Đồng chọn là Húc Nhật, phóng viên của bọn họ cũng có tiếng là khó chơi.

Vị nam phóng viên của Húc Nhật này chính là người tối hôm qua vẫn luôn theo Tô Văn không bỏ.

Nhìn thấy mình bị điểm danh, nam phóng viên cầm microphone nhanh đứng dậy, một đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào đôi mắt Tô Văn.

Đối mặt với khiêu khích của nam phóng viên, Tô Văn gương mặt, hướng về phía hán vũ mỉm cười: “Vị soái ca này, anh có vấn đề gì cứ việc hỏi!”

Ách.

Bị tươi cười của Tô Văn làm ngây người một chút, nam phóng viên sững sốt, lúc này mới phục hồi tinh thần lại: “Tô, Tô Văn, theo tôi được biết hợp đồng của cô cùng Tân Vũ giải trí còn ba năm, cô hiện tại đơn phương tuyên bố hủy hẳn là phải bồi thường một số tiền vì phạm hợp đồng rất lớn đúng không? Xin hỏi cô có phải đã tìm được một ngôi nhà mới, mà tiền vì phạm hợp đồng là được đối phương thay cô chi trả có phải hay không?”

“Vấn đề này hỏi rất hay.”

Tô Văn hướng về phía nam phóng viên chớp chớp mắt.

“Thật ra tôi đang muốn cùng mọi người nói chuyện này, đương nhiên, mọi người đừng hiểu lầm, vị soái ca này cũng không phải là do tôi tiêu tiền tìm kẻ lừa gạt, người ta là phóng viên trưởng của Húc Nhật giải trí, Lý Duy Nhất đấy, tôi có muốn mời cũng không được.”

Nghe lời nói trêu chọc của Tô Văn, phóng viên phía dưới đều nhin không được cười khê lên, mà Lý Duy Nhất cũng sắc mặt ngưng một chút, có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Tô Văn nhiều thêm vài lần.

Nói đến Lý Duy Nhất cũng là thiên tài phóng viên trong giới giải trí, lúc trước ảnh chụp Tô Văn cùng cãi nhau chia tay Lư Tuấn chính là vị phóng viên giải trí can đảm can trọng này bỏ vài tầng lầu ở ngoài cửa sổ phòng bệnh quay chụp, trình độ chuyên nghiệp này có thể thấy được.

Lý Duy Nhất là phóng viên có tiếng liều mạng nhất trong giới giải trí, hơn nữa hẳn không sợ đắc tội với người khác, cái gì có thể đưa tin đều dám lấy, lấy những tin tức độc nhất vô nhị cùng các loại tin tức nóng khác, thuận lợi ngồi ổn vị trí phóng viên trưởng của giải trí Húc Nhật.

Người đàn ông này, chính là rất không bình thường đấy.

Thấy những người phía dưới cười cũng đã xong, trường hợp cũng thả lỏng xuống, Tô Văn lúc này mới lần nữa không nhanh không chậm mở miệng.

“Cùng giải trí Tân Vũ hủy hợp đồng là do nguyên nhân cá nhân của tôi, còn ngôi nhà khác, thật ra tôi cũng chưa tìm được, lần này tôi còn cần các bạn bè truyền thông giúp tôi tuyên truyền nhiều thêm một chút! Thật ra cá nhân tôi yêu cầu không cao lắm, nếu có công ty giải trí nào để mắt đến Tô Văn tôi, nguyện ý cho tôi một phần hợp đồng chín con số, như vậy tôi là rất nguyện ý vì bọn họ vượt lửa qua sông!”

Chín con số!

Hiện trường lại là một mảnh hít hà, hợp đồng nghệ sĩ chín con số này đại biểu cho cái gì?

Đây là giá trên trời đó!

“Tô Văn, lời này của cô có phải ám chỉ Tân Vũ giải trí cho cô lương bổng quá thấp hay không?”

Nghe Tô Văn nói, Lý Duy Nhất lập tức đuổi kịp, nhanh miệng truy vấn một câu.

“Lương bổng Tân Vũ cho tôi đều viết rõ ở hợp đồng giấy trắng mực đen, có điều ước bảo mật, tôi không thể lộ ra.”

Tô Văn nghe câu hỏi của Lý Duy Nhất, mỉm cười đánh cái thái cực: “Lý ký giả, anh còn một câu hỏi cuối cùng.”

Mỗi người ba câu hỏi, đây là quy tắc buổi họp báo của cô.

Nghe Tô Văn nói, Lý Duy Nhất cười cười, tiếp tục hỏi.

“Như vậy một câu hỏi cuối cùng, tối hôm qua cô có nói rằng muốn phong sát Bình Quả Nhật Báo, theo tôi được biết ông chủ của Bình Quả Nhật Báo cùng Lư Tuấn Lư tiên sinh là bạn tốt, cô phong sát bọn họ nguyên nhân có phải có quan hệ với Lư tiên sinh hay không?”

Lư Tuấn?

Lý Duy Nhất vòng tới vòng lui, cuối cùng vẫn là đem đề tài này kéo tới trên người Lư Tuấn.

Nghe câu hỏi của hắn, Tô Văn vẫn như cũ mặt đầy tươi cười.

“Tôi cảm thấy trên đời này bất kì người nào cũng phải có một tấm lòng biết ơn, tôi cùng Lư tiên sinh ở bên nhau 5 năm, anh ấy cũng trợ giúp tôi không ít, tôi vô cùng cảm kích anh ấy, hiện tại chúng tôi chia tay, tôi nghe nói anh ấy lại bắt đầu tình yêu mới, tôi vô cùng thật lòng muốn chúc phúc anh ấy, vừa rồi anh cũng nói ông chủ của Bình Quả Nhật Báo chỉ là bạn của Lư tiên sinh, cũng không phải Lư tiên sinh, cho nên chuyện này thỉnh mọi người không cần lại liên lụy đến trên người Lư Tuấn tiên sinh, anh ấy cũng không phải người trong vòng, tôi hy vọng mọi người cũng không cần bởi vì chuyện của tôi mà đi quấy rầy anh ấy cùng người yêu của anh ấy, tóm lại, đối với Bình Quả Nhật Báo, bản thân tôi không đưa ra bất kì bình luận dư thừa nào, thị phi công đạo tự tại nhân tâm, cảm ơn.”

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Lý Duy Nhất chột lóe, cuối cùng vẫn là không cam lòng ngồi xuống, thật ra người ở đây ai không biết quan hệ của Bình Quả Nhật Báo cùng Tô Văn?

Đối với một đoạn thời gian trước, Bình Quả Nhật Báo qua cầu rút ván, theo đuổi không buông chuyện của Tô Văn tất cả mọi người đều hiểu rõ trong

lòng nhưng không nói ra mà thôi.

“Được, phía dưới tiếp tục đặt câu hỏi!”

Lúc này Ngô Đồng lại lần nữa đứng dậy, tùy ý lại chỉ một vị nữ phóng viên ngồi ở hàng phía trước, thời điểm nữ phóng viên đứng dậy có vẻ vô cùng hưng phấn.

“Tô Văn, cô rời đi Tần Vũ giải trí lại khai ra thù lao chín con số giá trên trời, cô có nghĩ tới giá trên trời như vậy sẽ dọa chạy rất nhiều công ty có ý muốn ký hợp đồng với cô hay không?”

“Nếu tôi khai ra cái giá này, Tô Văn tôi liền có giá trị là cái giá đó! Còn có người đến ký hợp đồng với tôi hay không, vậy chúng ta cùng nhau rửa mắt mong chờ!”.....

Toàn bộ buổi họp báo tiến hành một tiếng rưỡi, câu hỏi của các phóng viên trên cơ bản đều quay chung quanh chuyện hợp đồng với Tần Vũ, hôm nay mọi người hình như đều đã quên mục đích ngay từ đầu tới đây của mình, sau khi họp báo kết thúc, Ngô Đồng lại mang theo phóng viên tới nhà hàng lầu mười lăm của khách sạn ăn một bữa buffet, trước khi đi, Tô Văn còn đặc biệt hiền hoà thân thiết cùng những phóng viên ở đây chụp ảnh lưu niệm chung.

Người rời đi cuối cùng chính là Húc Nhật Lý Duy Nhất.

“Muốn chụp ảnh chung không?”

Thấy hắn vẫn luôn lạnh mặt, Tô Văn nhìn không được hướng về phía hắn nhướn mày.

“Tôi chụp cho cô một tấm.”

Lý Duy Nhất một bên cầm lấy camera vừa nói một bên chụp một tấm hình của Tô Văn.

“Uy, nếu anh chụp quá khó coi, tôi sẽ tức giận.”

Tô Văn nhìn thấy Lý Duy Nhất qua loa cho xong như vậy nhìn không được trêu chọc một câu, Húc Nhật giải trí luôn luôn lấy đồ xấu mà ra danh, nhiều nữ minh tinh xinh đẹp tới trên bia báo bọn họ đều sẽ biến thành người qua đường Giáp.

“Cô chụp như thế nào cũng xinh đẹp.”

Lý Duy Nhất nhìn không được đem ảnh chụp của mình đưa cho Tô Văn nhìn thoáng qua, nhìn thấy mình trên ảnh chụp đích xác vô cùng tự nhiên xinh đẹp, Tô Văn lúc này mới vừa lòng gật gật đầu: “Anh có thể so với phóng viên nhiếp ảnh của nhà các anh mạnh hơn nhiều.”

Nghe Tô Văn nói, Lý Duy Nhất nhún vai cười cười: “Hắn đó là cố ý chụp ảnh lúc xấu của người khác, chút kỹ xảo nhỏ này chị Văn tự nhiên cũng rõ ràng.”

“A, đúng không?”

Thấy Lý Duy Nhất sửa lại xưng hô với mình, ánh mắt Tô Văn chột lóc: “Anh cố ý rời đi cuối cùng, có phải có cái gì muốn nói với tôi hay không?”

“Chị Văn thật là người thông minh.”

Lý Duy Nhất mỉm cười giờ giờ lên camera của mình.

“Camera này của tôi thứ tốt cũng không ít đâu, nhưng mà hiện tại cùng với hợp đồng giá trên trời của chị Văn so sánh mà nói thì không tính là cái gì, tin tức hôm nay sau khi trở về tôi sẽ viết cho thật tốt, nếu chị Văn ngày mai nhìn thấy tin tức cảm thấy tiểu đệ tôi viết ổn, vậy thỉnh chị Văn sau này chiếu có tiểu đệ nhiều hơn một chút, chờ chị cùng ông chủ mới ký hợp đồng, thuận tiện cho tiểu đệ một cái tin tức độc nhất vô nhị như thế nào?”

“Anh cứ như vậy xác định tôi cùng với hợp đồng hàng tỉ kia sẽ thành sự thật?”

Nghe Lý Duy Nhất nói, Tô Văn ngược lại là vẻ mặt hồ nghi hỏi lại hắn một câu.

Lý Duy Nhất hướng về phía Tô Văn cười cười: “Chị Văn vừa rồi không phải còn nói giá trị của mình là cái giá đó sao? Nếu đáng giá, vậy nhất định sẽ có người tuột nhãn thức châu ra tay, tiểu đệ chính là tin tưởng chị Văn nhất định có thể thành công.”

“Được, đem số điện thoại của anh để lại cho Ngô Đồng. Trong một tuần, tôi sẽ liên hệ anh!”

Một tuần...

Được đáp án khẳng định của Tô Văn, Lý Duy Nhất lập tức đem số điện thoại tư nhân của mình để lại cho Ngô Đồng, lúc này mới xoay người rời đi.

Nhìn thấy bóng dáng hắn rời đi, Ngô Đồng nhìn không được tiến đến bên người Tô Văn nói nhỏ một câu: “Chị Văn, Lý Duy Nhất này có tiếng bạch nhãn lang, cùng hắn hợp tác cần thận hắn tùy thời cần ngược lại chị một ngum.”

“Cần ngược lại một cái?”

Tô Văn nhìn không được cười cười, hắn nếu không sợ rớt răng hàm mà nói, tùy thời hoan nghênh hắn cần ngược lại ~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạo Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 269: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (6)

Edt: Mít

Tô Văn còn chưa từ khách sạn quốc tế đi ra liền nhận được điện thoại của Hoàng Vũ ông chủ của Tân Vũ giải trí.

Dù sao cũng là ông chủ nhiều năm, Tô Văn cùng Hoàng Kỳ trực tiếp hẹn ở phòng trà lầu mười tám của khách sạn, thời điểm Hoàng Kỳ đến, Tô Văn đã pha xong trà.

“Động Đình Bích Loa Xuân, Hoàng tổng ông ném thử tay nghề của tôi xem.”

Tô Văn cười khê đem trà ngon mình pha đẩy đến trước mặt Hoàng Kỳ, Hoàng Kỳ năm nay vừa mới bốn mươi, khuôn mặt gầy ốm, ánh mắt sắc bén, nghe Tô Văn nói, Hoàng Kỳ trực tiếp ngồi xuống đối diện Tô Văn, nhìn trà xanh trong chén, hắn nhìn không được cúi đầu nhẹ nhàng ngửi ngửi: “Trà ngon, thủ nghệ tuyệt.”

Bích Loa Xuân, màu trà xanh biếc, hương vị u nhã chính là hương vị hắn yêu thích nhất.

Tính té ném mấy ngụm trà, Hoàng Kỳ lúc này mới chưa đã thềm nâng mi mắt, ánh mắt thâm thúy dừng ở trên mặt Tô Văn.

“Tô Văn, mấy năm nay tôi đối đãi với cô cũng không tệ, chuyện hôm nay của cô có phải nên cho tôi cùng công ty một cái công đạo hay không?”

Bởi vì Tô Văn đột nhiên đơn phương hủy hợp đồng, làm Tân Vũ giải trí lập tức bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, hiện tại công ty có nguy cơ, phòng quan hệ xã hội đã vội đến sát đầu mề trán.

Hơn nữa, Tô Văn ở Tân Vũ cũng coi như là một nghệ sĩ có địa vị, cô vừa đi mang đến cho Tân Vũ sự rung chuyển tuyệt đối không phải mấy ngày là có thể giải quyết được.

“Tôi tự nhiên biết Hoàng tổng đối với tôi không tồi, chúng ta cũng có giao tình nhiều năm như vậy, Hoàng tổng ông nên biết tính của tôi, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành.”

Nói xong Tô Văn nâng lên bàn tay, năm ngón tay duỗi ra hươu hươu trước mặt Hoàng Kỳ.

“Bộ phim cổ trang mới năm nay của Tân Vũ, mới vừa có nhà đầu tư đầu tư năm ngàn năm trăm vạn, vị nhà đầu tư kia là ai tôi không cần phải nói đi, đối phương chỉ định nữ 2, Hoàng tổng ông trong lòng hiểu rõ, không phải sao? Hoàng tổng, ai cũng sẽ không có tiền không sống được, tôi hiểu ông, ông cũng hiểu tôi, chúng tôi làm nghệ sĩ cũng không dễ dàng.”

Nghe Tô Văn nói, sắc mặt Hoàng Kỳ cứng một chút, ngay sau đó ha ha cười.

“Tô Văn ơi Tô Văn, cô nói chúng ta có nhiều năm giao tình như vậy, cô nha đầu này, chính là tính tình ngoan cố như vậy! Anh Hoàng tôi cũng không phải người keo kiệt, chúng ta ấy à, cũng coi như là hảo tụ hảo tán, về sau nếu có cơ hội còn có thể cùng nhau hợp tác. Còn tiền vi phạm hợp đồng, tôi cũng không thúc giục cô, chờ cô tìm được ông chủ mới rồi trả tôi, cô thấy thế nào?”

“Vẫn là anh Hoàng thông khoái.”

Nghe Hoàng Kỳ nói, Tô Văn cũng là đậm đậm cười: “Chúng ta về sau nhất định sẽ có cơ hội hợp tác.”

Thương nhân trực lợi, Hoàng Kỳ thu tiền của Lư Tuấn, áp chế mình, nâng Diệp Khanh cũng không có gì đáng trách, trừ bỏ điểm này, Hoàng Kỳ con người này còn tính là trọng nghĩa, nhân duyên ở giới giải trí cũng không tồi, Tô Văn cũng rất nguyện ý tìm cơ hội cùng người thông khoái như vậy hợp tác.

Hai người ở phòng trà tùy ý hàn huyên vài câu, Hoàng Kỳ tiếp một cuộc điện thoại liền vội vàng rời đi, Tô Văn lại một mình thân nhiên nhấm vài ngụm trà lúc này mới chậm rãi đứng dậy, cô còn chưa ra khỏi phòng trà, liền gặp Nghiệp Thiếu Quân ở đối diện đi tới.

Nghiep Nhị thiếu từ trước đến nay trang điểm hơi lờ lợt, hôm nay một thân âu phục màu hồng, bên trong mặc sơ mi tuyết trắng, xa xa nhìn lại đặc biệt có ý vị.

“Uy uy, Tô Văn?”

Thấy Tô Văn muốn từ bên người mình đi qua, Nghiệp Thiếu Quân lập tức cười hì hì giữ cô lại.

“Hửm?”

Tô Văn liếc Nghiệp Thiếu Quân một cái, ngay sau đó hơi nhăn mày.

“Nghiệp thiếu, anh kêu tôi?”

“Ừ.”

Nghiệp Thiếu Quân buông lỏng tay mình, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Tô Văn.

“Gọi Nghiệp thiếu gì chứ, thật là xa lạ, tôi, kêu tiếng anh hai nghe một chút.”

“Tôi nhớ rõ chúng ta cùng tuổi.”

Tô Văn vẻ mặt đạm nhiên nhìn Nghiệp Thiếu Quân: “Sinh nhật tôi tháng sau, anh thì sao?”

Nghiệp Thiếu Quân:.....

Ý gì? Còn muốn so lớn nhỏ à?

Ách, lại nói tiếp em trai mình dầu muối không ăn làm sao lại đột nhiên thích phụ nữ giới giải trí, lại còn tìm người lớn hơn mình ba tuổi, tuy nói nữ lớn ba ôm gạch vàng, nhưng Nghiệp gia ta cũng không thiếu vàng a!

“Khụ khụ.”

Nghiệp Thiếu Quân phục hồi tinh thần lại, hướng về phía Tô Văn tiêu sái cười.

“Thì ra tháng sau sinh nhật cô à, sinh nhật nhớ kêu tôi, tôi thật đúng là so với cô lớn hơn một chút.”

“A, Anh hai Nghiệp.”

Tô Văn nghe Nghiệp Thiếu Quân nói, hướng về phía hắn gật gù đầu: “Không có chuyện gì nói, tôi đi về trước, sinh nhật nhất định sẽ thông báo với anh.”

“Ai ai, đừng đi! Chuyện của cô tôi đều đã biết, thế nào, cô có hứng thú cùng anh hai Nghiệp tôi hợp tác hay không? Tôi mở một công ty giải trí, cô làm chị đại, nghệ sĩ tùy cô khi dễ, hợp đồng phát ngôn tùy cô chọn, thế nào?”

“Hửm?”

Nghe Nghiệp Thiếu Quân nói, Tô Văn nheo nheo mắt: “Đề nghị này của anh hai Nghiệp thật là làm động nhân tâm, nhưng, tôi đã tìm được ông chủ mới rồi.”

“Cái gì? Không có khả năng!”

Nghiệp Thiếu Quân nghe Tô Văn nói lập tức theo bản năng phủ định một câu, lấy mạch người của hắn cùng mạng lưới quan hệ, nếu Tô Văn tìm được nhà đầu tư mới, Nghiệp Nhị thiếu không có khả năng không thu được tiếng gió, hơn nữa đây là do em trai bảo bối của mình dặn dò mấy trăm lần muốn mình chiều cố người này cho tốt.

“Tôi lừa anh làm cái gì?”

Tô Văn vỗ vỗ bờ vai của hắn tiến đến bên tai Nghiệp Thiếu Quân nhẹ nhàng nói nhỏ.

“Anh hai, công ty giải trí này nếu anh vẫn muốn mở, đến lúc đó tôi giúp anh giới thiệu mấy nghệ sĩ có tiền đồ, đương nhiên, tôi sẽ không đi, kiếm tiền cho nhà mình, không có ý tứ gì.”

Nghiệp Thiếu Quân:.....

Cmm, cô thật đúng là đem mình trở thành Nghiệp thiếu phu nhân của Nghiệp gia!

Chờ Nghiệp Thiếu Quân phản ứng lại, Tô Văn đã dẫm lên giày cao gót nghênh ngang rời đi.

Nhìn thấy thân ảnh màu đỏ kia dần dần đi xa, Nghiệp Thiếu Quân nhìn không được nheo nheo mắt, người phụ nữ này, thật đúng là có chút thú vị, không giống những nghệ sĩ trong giới, người phụ nữ này, cuồng thật sự đấy!

Thật là đáng tiếc, đây là người phụ nữ em trai mình coi trọng, ai uy, Nhị thiếu anh nghĩ gì đó?

Hoàn hồn lại, Nghiệp Thiếu Quân cảm thấy mình vẫn là lên trên lầu chờ cục cưng nhỏ của mình tương đối quan trọng.

Rời đi phòng trà, Nghiệp Thiếu Quân cùng Tô Văn cả hai người đều không có chú ý tới ở trong góc phòng trà nào đó có một đôi mắt nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Chủ nhân cặp mắt kia thỉnh linh chính là nữ phóng viên của Bình Quả Nhật Báo ngày đó đối chọi gay gắt với Tô Văn.

“Hừ.”

Nữ phóng viên nhìn nhìn camera trong tay mình, lúc này đây mình thật sự cướp được một tin tức độc nhất vô nhị rồi!

Giới giải trí Hoa Hạ chưa bao giờ thiếu tin tức, hôm nay người này đám cưới, ngày mai người kia ly hôn, kém cỏi nhất là phóng một cảnh nóng tư mật giường chiếu cũng có thể nhắc lên một trận gió, mà ngày nay, các trang web giải trí lớn, đầu đề đều bị một người phụ nữ bá chiếm, cô ấy chính là Tô Văn!

Nhà cũ Lư gia.

Lư phu nhân buông tờ báo trong tay mình, trên mặt xẹt qua một tia cười lạnh.

“Tô Văn này thật đúng là có thể lẫn lộn, lúc trước thời điểm cô ta cùng con ở bên nhau mẹ liền nhìn ra cô ta là người không an phận, may mắn hiện tại con đã chia tay với cô ta, loại phụ nữ tham mộ hư vinh thấy tiền sáng mắt này, căn bản không xứng làm người Lư gia chúng ta.”

Nghe mẹ mình nói, Lư Tuấn không lên tiếng, hấn hiện tại đối với Tô Văn đã không còn bất kì tình cảm gì, hấn sở dĩ chú ý tin tức về Tô Văn chính là sợ cô ta sẽ lần nữa ra tay gây bất lợi với Diệp Khanh.

Cho dù Tô Văn ở trước mặt truyền thông nói đường hoàng cỡ nào, cái gì tấm lòng biết ơn, hảo tụ hảo tán, Lư Tuấn một chữ cũng sẽ không tin cô ta.

Không có người nào so với hấn hiểu rõ thực lực của cùng sự nhẫn tâm của người phụ nữ kia, lần này Lư Tuấn vốn dĩ đã an bài người tốt, chờ bất quá tang Tô Văn cùng Trần thiếu, ai biết tới cuối cùng lại xảy ra sai lầm, mà lần này Tô Văn càng cao điệu huyễn hợp đồng, trực tiếp áp bỏ những lời đồn đi vắng bất lợi với cô ta, thậm chí hiện tại trên mạng đã có rất nhiều võng hữu hóa thân thành trình thám bắt đầu phân tích sâu về “Chân tướng huyễn hợp đồng” của Tô Văn, cứ như vậy đi xuống, tình thế đối với Tô Văn càng ngày càng có lợi.

“Tích tích”

Thời điểm Lư Tuấn trầm tư, di động hấn đột nhiên thu được một tin nhắn WeChat, Lư Tuấn mở ra nhìn, là bạn bè tốt Lương Tranh gửi tới ——

Lương Tranh: phóng viên của tôi có người đào ra được một nội tình, cậu nhất định tưởng tượng không ra là cái gì.

Ngay sau đó, Lương Tranh liền gửi cho Lư Tuấn một tấm ảnh chụp, trên ảnh chụp, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy chính là người phụ nữ khắp nơi màu đỏ, mặc váy đỏ tươi cười quyến rũ cùng một người đàn ông mặc một bộ âu phục màu hồng khoe miệng tươi cười.

Đây là, Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Quân!

Sắc mặt Lư Tuấn lập tức có khói mù, thì ra lúc này hai người kia cũng đã thông đồng cùng nhau rồi sao?

Xem ra mình thật là đã quá coi thường Tô Văn!

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 270: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (7)

Edt: Mít

~~~~~

Ở thời điểm các tạp chí lớn đều đang đưa tin cùng suy đoán nội tình chuyện Tô Văn cùng Tân Vũ hủy hợp đồng, còn có ông chủ mới của cô rồi cuộc sẽ là ai, Bình Quả Nhật Báo đột nhiên đăng ảnh chụp thân mật của Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Quân, trên ảnh chụp hai người dựa vào cực gần, biểu tình trên mặt thoát nhìn cũng vô cùng sung sướng, làm cho người ta để ý chính là Tô Văn đúng là đang mặc váy đỏ cùng ngày mở cuộc họp báo chiêu đãi ký giả, mà Nghiệp Thiếu Quân bên người cô cũng là một thân màu hồng, đồ đôi rõ ràng như vậy để người khác không nghĩ có liên quan cũng khó.

Đeo lên người của con nhà giàu liền tàn nhẫn đá ông chủ cũ!

Tiêu đề bài báo Bình Quả Nhật Báo liền nói thẳng, nội dung càng cực kì khắc nghiệt châm chọc Tô Văn từ khi xuất đạo tới nay vẫn luôn dựa vào Tân Vũ cùng Lư Tuấn một đường xuôi gió xuôi nước, mà hiện tại sau khi cô bị Lư Tuấn tàn nhẫn đá đi lại lấy vận tốc ánh sáng đeo lên người Nghiệp Thiếu Quân nổi danh con nhà giàu trong vòng, hơn nữa cô còn không màng tình cảm nhiều năm, đơn phương hủy hợp đồng cùng Tân Vũ.....

Tóm lại, Bình Quả Nhật Báo bày ra Tô Văn có “bảy tông tội”!

“Chị Văn, chị xem báo chưa?”

Thời điểm Ngô Đồng gọi điện thoại lại, Tô Văn vừa mới ngủ dậy, cô mơ mơ màng màng một bên tiếp điện thoại, một bên mặc quần áo: “Làm sao vậy?”

“Bình Quả Nhật Báo đăng ảnh chụp của chị cùng Nghiệp Thiếu Quân, hiện tại trên mạng đều ồ ồ ào lên, còn có một đám thủy quân ở trên mạng không ngừng bịa đặt nói thời điểm chị cùng Lư Tuấn ở bên nhau đã ngoại tình với Nghiệp Thiếu Quân.”

“Hả.”

Tô Văn mặc xong quần áo, nhìn khuôn mặt mình trong gương, còn tốt còn tốt, dung nhan vẫn còn rất xinh đẹp.

Ở thế giới này, nói cho cùng cô so với Tô tướng quân lớn hơn một chút, Tô Tiểu Văn cảm thấy áp lực thật lớn, tỷ lệ luyến gì đó, mình nếu thoát nhìn hơi già thì không tốt.

“Ngô Đồng, tôi nhớ bạn gái cậu bán đồ trang điểm, có đề cử mặt nạ gì dùng tốt hay không?”

Ngô Đồng:.....

Chị Văn, chị xác định hiện tại mạch não của chị là bình thường?

Mặt nạ? Chị còn có tâm tình đắp mặt nạ đấy à? Tôi thật vất vả cứu vãn nhân khí cùng hình tượng cho chị, lần này lại bị đánh trở về.

“Chị Văn, chị xem chúng ta có nên hay không.....”

“Ngô Đồng.”

Tô Văn lại lần nữa đánh gãy lời nói Ngô Đồng.

“Cậu đi theo tôi mười năm rồi, giới giải trí này cậu còn không hiểu sao? Thừa nhận được bao nhiêu chửi bới, liền thừa nhận được bấy nhiêu ca ngợi. Chị Văn của cậu, tuyệt đối là bề ngoài nữ thần tâm hán tử, cậu chỉ cần tin tôi một trăm hai mươi phần trăm là được rồi, mấy ngày nay tranh thủ thời gian ở bên bạn gái của cậu đi, qua mấy ngày nữa chúng ta sẽ rất bận đấy!”

Cái gọi là kẻ trong cuộc thì mê, kẻ bàng quan thì tỉnh, Tô Văn vẫn luôn đem mình làm người đứng xem ở thế giới này, cô xem ra nguyên chủ Tô Văn cuối cùng rơi vào kết cục thảm như vậy trừ bỏ Lư Tuấn tính kế, càng nhiều hơn là ở chỗ tâm tính của cô ấy, cô ấy không chịu nổi suy sụp cùng đã kích một lòng chỉ muốn đi đường tắt. Mà trên đời này, lại nào có nhiều đường tắt có thể đi như vậy?

Tắt điện thoại, Tô Văn sửa soạn cho mình một chút, liền xoay người đến phòng bếp làm bữa sáng, cơm còn chưa có ăn xong, điện thoại lại tới nữa, lần này lại là một dây số xa lạ.

Tô Văn chần chờ một chút, cuối cùng vẫn là ấn bắt máy.

“Tô Tiểu Văn, cứu mạng!”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh quý khóc sùi sùi của Nghiệp Thiếu Quân.

“Cô hiện tại ở đâu? Tôi đi tìm cô, cô nói chuyện với anh cả của tôi, tôi thật sự không có làm gì cô cả! Tôi thề với đèn, tôi không có ý gì với cô cả! Nhưng mà anh cả tôi anh ấy không tin, anh ấy một hai phải cảm tức tôi!”

Tô Văn:.....

Cô thiếu chút nữa quên mất Nghiệp gia này còn có một vị Nghiệp đại thiếu, mà Nghiệp đại thiếu hần, là một quân quân!

“Tô Văn sao? Chào cô! Tôi là Nghiệp Thiếu Ninh.”

Lúc này trong điện thoại đột nhiên lại truyền đến một giọng nam lạnh nhạt trầm thấp, cho dù nhìn không thấy người, Tô Văn cũng có thể tưởng tượng ra,

lúc này đầu bên kia điện thoại Nghiệp Thiếu Ninh tuyệt đối là sống lưng dựng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc.

“Chào anh cả Nghiệp! Tin tức trên báo anh đều nhìn thấy? Đó đều là Bình Quả Nhật Báo xem hình nói chuyện, anh cả Nghiệp anh ngàn vạn lần đừng để ý, ngày đó anh hai Nghiệp chỉ là cùng tôi chào hỏi một tiếng mà thôi.”

Tô Văn cảm thấy mình vẫn phải giải thích đơn giản một chút, bởi vì Nghiệp Thiếu Ninh người kia luôn là một khúc gỗ.

“Chuyện này tôi đã biết, tôi đã thông qua con đường riêng liên lạc với tòa soạn của gia tộc rồi, còn lão nhị, vấn đề của nó rất nghiêm trọng, Tô tiểu thư cô không cần phải để ý đến nó, còn có, lão tam kêu tôi tiện thể nhắn với cô, chú ấy kêu cô chờ ba ngày, ba ngày sau, chú ấy sẽ trở về!”

Nói xong, Nghiệp Thiếu Ninh không chút do dự cắt đứt điện thoại.

Tô Văn:.....

Anh cả à, anh quả nhiên sấm rền gió cuốn, thật là quân nhân mẫu mực.....

Lúc này, đại sảnh Nghiệp gia ——

Nghiệp Thiếu Ninh một thân quân trang sau khi treo điện thoại, ánh mắt nặng nề nhìn em trai mình.

“Chú gọi điện thoại cho Tô tiểu thư cũng vô dụng, nếu không phải báo chí đăng ảnh chụp ngày hôm qua anh còn không biết ngày hôm qua chú không tiếc cái quân lệnh cũng muốn làm một chuyện quan trọng thế nhưng là đến khách sạn quốc tế cùng một người mẫu làm chuyện đó, Nghiệp Thiếu Quân chú thật là có tiền đồ!”

Nghiệp Thiếu Quân:.....

Cái quân lệnh gì đó, anh thật sự xem em là binh lính thuộc hạ của anh đấy à?

Anh như vậy, trách không được ba mươi mấy tuổi cũng tìm không được đối tượng, anh tuyệt đối là ghen ghét, trắng trợn ghen ghét Nghiệp Nhị thiếu em phong lưu phóng khoáng mỹ nhân vờn quanh.

“Anh biết chú suy nghĩ cái gì, đừng tưởng rằng ai cũng ghen ghét chú.”

Nghiệp Thiếu Ninh liếc mắt nhìn em trai mình một cái, ngay sau đó nhẹ nhàng vén ống tay áo.

Nghiệp Thiếu Quân: “Anh, anh là anh ruột của em! Anh muốn làm gì đó? Anh vẫn là căm tức em đi! Căm ba ngày, không, một tuần cũng được!”

“Đề nghị không có hiệu quả!”

Nghiệp Thiếu Ninh giơ tay tóm cổ áo Nghiệp Thiếu Quân lôi đi: “Đến phòng huấn luyện lâu hai, anh muốn nhìn xem kỹ thuật của chú gần đây có thật lùi hay không, anh chấp chú một tay, chú đánh không thắng anh thì chú cũng đừng nghĩ muốn đi ra!”

Nghiệp Thiếu Quân:.....

Mình đây là bị phán tù chung thân sao?

Lão tam, chú mau trở lại ~ một mình anh thừa nhận không nổi ~

Đối với tình cảnh “Cực kỳ tàn khốc” của Nghiệp Thiếu Quân, Tô Văn tự nhiên là không chút nào để ý, cô ở trong điện thoại nghe Nghiệp Thiếu Ninh muốn tìm Bình Quả Nhật Báo tính sổ, Tô Văn lập tức dưới đáy lòng vì Bình Quả Nhật Báo thấp một loạt nền, phải biết rằng tác phong của quân nhân đều là đơn giản thô bạo, Nghiệp Thiếu Ninh càng là người xuất sắc trong đó, bị hấn theo dõi, bảo đảm không sống tốt rồi.

Xem ra lần này cũng không cần mình tiếp tục ra tay, Tô Văn dứt khoát đem chuyện của Bình Quả Nhật Báo vứt qua một bên, chuyên tâm suy tư kế hoạch kế tiếp.

Lư Tuấn cô nhất định sẽ đối phó, mà Diệp Khanh thì sao?

Nếu Lư Tuấn muốn giúp Diệp Khanh thực hiện ước mơ ánh hậu, như vậy Tô Văn liền phải làm cho hắn thành giỏ tre múc nước, công dã tràng.

Lư Tuấn trừ bỏ có tiền, bàn tay vàng lớn nhất của hắn chính là trọng sinh, biết rõ cốt truyện thì ghê gớm sao?

Tô Tiểu Văn tỏ vẻ mình so với hắn biết còn nhiều hơn.

Như vậy, lúc này đây chúng ta cùng nhau mở rộng bàn tay vàng đi, tương lai như thế nào? Ai biết được!

.....

Bình tĩnh qua hai ngày, chuyện Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Quân còn chưa có trần ai lạc định, Bình Quả Nhật Báo cũng đã tuyên bố phá sản, sau khi biết

được tất cả đều là Nghiệp gia ở sau lưng động tay chân, các truyền thông lớn sôi nổi thay đổi đầu thương, chỉ trích Bình Quả Nhật Báo đổi trắng thay đen tổn hại đạo đức nghề nghiệp, dùng tin tức giả dối hãm hại nghệ sĩ, tóm lại, tất cả đồng nghiệp trong giới vẫn luôn cho rằng, loại tòa soạn không có đạo đức cùng điểm mấu chốt này nên sớm đóng cửa!

Cái gọi là tường nghiêng mọi người đẩy cũng bắt quá chỉ như thế.

Lần phong ba này bản thân Tô Văn căn bản không để trong lòng, cô đang muốn nương theo sự kiện lần này nhìn xem phản ứng của các nhà truyền thông lớn, cũng may Lý Duy Nhất cũng không có làm Tô Văn thất vọng, lúc này đây từ khi sự kiện bắt đầu đến khi kết thúc, Lý Duy Nhất vẫn luôn là đứng ở phía Tô Văn vì cô nói tốt.

Người đàn ông có dã tâm cũng rất có tâm cơ này thật không hổ là phóng viên trưởng của Húc Nhật, hắn cũng truy đuổi lợi ích, nhưng ở lợi ích trước mặt hắn lại so với bất kì người nào đều mưu tính sâu xa hơn, người này nếu sinh ở loạn thế tuyệt đối là một thể hệ kiêu hùng, hiện tại chỉ làm một phóng viên giải trí thật là đáng tiếc ~

.....

Đêm khuya, đô thị ồn ào náo động một ngày rốt cuộc dần dần an tĩnh lại.

Làm một người tự do không có việc gì, mấy ngày nay Tô Văn đã sớm tập thành thói quen sinh hoạt ngủ sớm dậy sớm, đêm khuya thời điểm điện thoại vang lên, cô ở trên giường trở mình vài cái, mới lười biếng sờ soạn điện thoại ở đầu giường bắt máy.

“A lô.”

Âm thanh lười nhác mơ hồ, làm người ở đầu bên kia điện thoại bắt đầu động tâm.

“Vợ, mở cửa cho anh.”

Tô Văn:.....

“Anh đã về?”

Tô Văn đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, lúc ấy Nghiệp Thiếu Ninh chuyển lời bảo Tô Văn chờ ba ngày, mà hiện tại bắt quá chỉ là khuya ngày hôm sau mà thôi, cho nên Tô Văn đột nhiên nghe được âm thanh Tô Duệ đầu tiên là sùng sốt một chút, ngay sau đó cô liền nhanh nhảy xuống giường lao ra phòng ngủ mở cửa nhà, ập vào trước mặt chính là hơi thở quen thuộc.

Tô Duệ mặc áo gió màu đen, bên chân còn để chiếc vali, xem ra hắn vừa xuống máy bay liền đi thẳng đến nơi này.

“Hoan nghênh về nhà.”

Tô Văn nhìn người đàn ông ở cửa, cười tủm tỉm giang hai tay của mình.

“Ừ. Anh đã trở về.” Tô Duệ mỉm cười ôm chặt Tô Văn.

Hai người, một cái nhà.

Hạnh phúc nho nhỏ đơn giản như thế, lại là bao nhiêu người cùng cực cả đời cũng tìm không được?

~~~~~

Mấy ngày nay ta bận phụ đám, nên chưa có thời gian beta up truyện. Truyện thì edit rồi. Nhưng chưa beta lại. Nên mọi người ráng đợi thêm 1, 2 ngày nhé.

Nhâm nhi đỡ chương này giúp ta nhé.

Mãi yêu các nàng ♥□ ♥□ ♥□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 271: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (8)

Edt: Mít

Sáng sớm ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở của bức màn, từng tia nắng chiếu vào trên mặt, Tô Duệ theo thói quen tính trở mình, cảm giác được thân thể mềm mại ấm áp bên cạnh, hần theo bản năng vươn cánh tay găt gao ôm lấy.

Hần không cần mở mắt, cũng không cần cảm nhận, bản năng của hắn sẽ nói cho hắn biết, người bên cạnh này là ai.

“Ừm.”

Tô Văn ở trong lòng ngực Tô Duệ giật giật, cảm giác được anh bạn nhỏ của hắn vẫn luôn hứng thú bưng bưng đụng mình, Tô Văn nhìn không được ý xấu nhấc chân ở dưới thân Tô Duệ cọ cọ.

“Uy, Tô tướng quân, tối hôm qua anh chinh chiến chưa đủ sao?”

“Em nói xem?”

Tô Duệ ngồi máy bay cả ngày, tối hôm qua lại vô cùng chăm chỉ ở trên giường cùng vợ mình trải nghiệm một chút nhân sinh, vốn dĩ lúc này hắn rất mệt, nhưng bị vợ mình làm âm ỉ như vậy, hắn lập tức lại nổi hứng thú, không có biện pháp, ai bảo hắn đối với vợ mình không có bất kì sức chống cự gì chứ?

Khi nói chuyện Tô Duệ đã một cái xoay người đem Tô Văn đè ở dưới thân mình, đang định cùng cô làm thêm một lần thâm nhập giao lưu, kết quả chuông cửa lại ở ngay lúc này dồn dập vang lên.

“Cmm!”

Tô tướng quân khó có được thô bạo mắng một câu, ngay sau đó xoay người về mặt cạ lời nằm trở về vị trí của mình.

“A.”

Nhìn thấy hắn về mặt mắt húng, Tô Văn nhìn không được nhướn thân mình nhẹ nhàng hôn gương mặt Tô Duệ một cái: “Anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, em đi mở cửa.”

Nói xong, Tô Văn đã ngồi dậy bắt đầu mặc quần áo, có thể ở ngay lúc này tới chung cư của cô, không cần nghĩ, nhất định là Ngô Đồng.

Chờ Tô Văn thay xong quần áo mở cửa phòng, không có gì bất ngờ xảy ra liền thấy được khuôn mặt Ngô Đồng cười tươi như hoa.

“Cao hứng như vậy, bạn gái nhỏ của cậu có rồi?”

Tô Văn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Ngô Đồng nhìn không được đùa một tí.

Ách.

Ngô Đồng hiện tại cảm thấy chị Văn nhà mình thật là một ngày một style, người đại diện như mình hoàn toàn theo không kịp tiết tấu thay đổi thất thường của chị ấy!

“Chị Văn, chị đừng lấy tôi làm trò cười nữa, lần này thật sự có chuyện tốt đó! Sáng nay trợ lý tổng tài của Hải Hoàng giải trí gọi điện thoại cho tôi, bọn họ muốn mời chị, chị Văn, chị biết Hải Hoàng ra giá bao nhiêu không? Một trăm triệu hai ngàn vạn! Là một trăm triệu hai ngàn vạn đó!”

Hợp đồng chín con số chân chính!

Đó có ý nghĩa gì?

Nghĩ là Tô Văn chỉ cần găt đầu ký hợp đồng, trong một năm cho dù cái gì cô cũng không làm, cũng có thể được công ty chia cho cô một trăm triệu tiền thù lao!

Đờ mờ, thế giới này thật là quá điên cuồng!

Ngay từ đầu Ngô Đồng còn tưởng rằng Tô Văn nói ra lời đó chỉ là ngụy trang, nói cho cùng đầu năm nay chuyện nhóm nghệ sĩ báo số tiền thù lao ào nhìn mãi cũng quen mắt, thật ra mỗi một hợp đồng của công ty giải trí cùng nghệ sĩ đều là bảo mật, trên mạng truyền những con số thật thật giả giả đó cũng đều là bị người khác cố ý thả ra tin tức giả, cho dù là nghệ sĩ cùng công ty, cũng không có khả năng biết đối phương rốt cuộc có thể kiếm bao nhiêu tiền.

“Hải Hoàng à, sản nghiệp của Đàm Thiên.”

Tô Văn nghe Ngô Đồng nói một chút cũng không ngoài ý muốn, cô báo giá hàng tỉ như thế chính là vì Hải Hoàng giải trí!

Ở Hoa Hạ công ty giải trí chân chính chịu vì nghệ sĩ khai hợp đồng hàng tỉ có mấy cái? Tân Vũ làm không được, cho dù là giải trí Long Đầu Hoa Thiên gặp được loại chuyện này cũng phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, mà Hải Hoàng giải trí là công ty giải trí mới nổi lên, hắn lại dám làm như thế!

Phương diện này nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ông chủ phía sau của Hải Hoàng giải trí là Đàm Thiên, mà Đàm Thiên lại là lão đại hắc bang.

“Em tính cùng Đàm Thiên hợp tác?”

Lúc này giọng nói Tô Duệ bỗng nhiên từ một bên truyền đến, hắn vẫn như cũ mặc áo ngủ rời rạc, hoàn toàn làm lơ Ngô Đồng ở một bên, vừa nói, Tô Duệ liền ngồi xuống bên cạnh Tô Văn, giờ tay đem cô ôm vào trong lòng ngực mình.

“Anh ra giá hai trăm triệu, em tới công ty giải trí nhà anh, tùy tiện để em vui đùa.”

Ngô Đồng:.....

Đây không phải là Nghiệp Tam thiếu trong truyền thuyết chứ? Bộ đáng thực khí phách ~ hai trăm triệu gì đó, chị Văn chị mau đồng ý đi ~

“Đừng đùa.”

Tô Văn giờ tay giúp Tô Duệ sửa sang lại áo ngủ một chút: “Anh đi ngủ thêm một lát đi, ngoan.”

Nói xong, Tô Văn lại ở trên mặt Tô Duệ hôn một cái, nhưng mà lần này Tô Duệ lại vẫn ngưng con ngươi, lẳng lặng nhìn Tô Văn.

“Vì sao muốn cùng Đàm Thiên hợp tác?”

Ở nguyên cốt truyện, Đàm Thiên dùng Hải Hoàng giải trí để rửa tiền, mà công việc chân chính của Đàm Thiên còn là buôn lậu ma túy, có Hải Hoàng giải trí yểm hộ, việc buôn bán ma túy của bọn họ dần dần thâm vào giới giải trí, hầu như rất nhiều nghệ sĩ đều mua hàng ở Hải Hoàng.

Nguyên chủ Tô Văn khi đó chính là cùng một nghệ sĩ của Hải Hoàng tham gia chung một lần tụ hội, nhiễm thứ đồ kia, từ đó liền không thể tự kiềm chế.

Hư không, nồn nóng, áp lực lớn, tiết tấu sinh hoạt quá nhanh. Phiền não của nhóm nghệ sĩ so với người bình thường nhiều hơn rất nhiều, bọn họ không dám ăn quá nhiều, thời thời khắc khắc phải bảo trì hình tượng, bọn họ không dám mặc đồ quá tùy ý, thậm chí trước khi nói ra một câu nào đấy, đều phải suy nghĩ mới mới dám nói ra, trên đời này trừ bỏ fans còn có antifans, và một đoàn paparazzi không lúc nào là không nhìn chăm chăm bọn họ, thậm chí có đôi khi đến tự do yêu đương cùng nói ra suy nghĩ chân chính đòi lấy quyền lợi của bản thân cũng không có.

Ở trong sự nồn nóng khẩn trương như vậy, ma túy đã dần dần trở thành thứ đồ để mọi người có thể sinh tồn, thiếu nó thì không thể ~

P phía sau sự ngăn nắp, là sa sút cùng thảm thiết như thế nào, không phải người trong vòng vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu.....

Đàm Thiên nhìn trúng chính là giới giải trí mỗi ngày hốt bạc, mà Tô Văn nhìn trúng lại là thế lực của Đàm Thiên.

“Hiện tại nhu cầu cấp bách của Hải Hoàng chính là muốn khai hòa thâm nhập vào chỗ cao nhất trong giới giải trí, mà Tô Văn em, có danh tiếng có địa vị có tỉ lệ lộ diện, chủ yếu chính là, mảnh lối hợp đồng hàng tỉ, đây đúng là điều mà Hải Hoàng cần nhất.”

Nghe vấn đề của Tô Duệ, Tô Văn cũng nhin không được nghiêm túc trả lời.

“Đương nhiên, sau lưng Hải Hoàng làm gì, một nghệ sĩ nhỏ như em cũng quản không được, nhưng sau này em là người của Hải Hoàng, nếu có người khi dễ em, ví dụ như là Lư Tuấn gì đó, anh nói Đàm Thiên sẽ tùy ý để người khác khi dễ cái cây hái ra tiền của công ty mình sao?”

Mượn tay tàn nhẫn của Đàm Thiên, đảo loạn bố cục của thế giới này, đây là bước đầu tiên trong kế hoạch của Tô Văn ——

Nam chủ đại nhân, người không phải trọng sinh có bàn tay vàng sao?

Được, hiện tại tôi đem tất cả xáo trộn lên, tôi xem anh còn chơi như thế nào?

So tàn nhẫn, anh thật sự có thể so với lão đại hắc bang Đàm Thiên ác hơn sao?

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ nhin không được trầm ngâm, chiêu mượn đao giết người này xác thực rất hay, đi qua nhiều thế giới, Tô Duệ hầu như đã quên mất, chỗ lợi hại nhất của Tô Văn chính là đùa bỡn nhân tâm, mà thận trọng từng bước, mượn đao giết người chính là sở trường của cô.

“Nếu em đã quyết định, vậy dựa theo suy nghĩ của em mà làm, đương nhiên, giải trí Nghiệp thị cũng tùy thời hoan nghênh em gia nhập.”

Giải trí Nghiệp thị trên thực tế chính là công ty giải trí như một cái vỏ rỗng trên danh nghĩa của Nghiệp Thiếu Quân, hiện giờ còn chưa có chính thức làm ăn, nhưng lần này Tô Duệ về nước chính là tính chân chính tiếp nhận việc làm ăn của gia tộc, mà giới giải trí chính là phương hướng chủ công thứ nhất của hắn.

Đàn ông không biết phụ xướng phụ tùy, không phải là người chồng tốt ~ (Hay lắm Tô tướng quân à, thành ngữ không phải nói như anh đâu:v)

Đối với diễn viên, Tô tướng quân không có bất kì hứng thú gì, nhưng đối với việc làm CEO của một công ty giải trí cùng người đầu tư hoặc là nhà làm phim thì hắn lại cảm thấy vô cùng hứng thú.

Nghe nói làm người đầu tư liền có thể tùy ý chơi quy tắc ngầm, mà Tô tướng quân cũng không có theo đuổi quá lớn, hắn muốn chơi quy tắc ngầm với

một mình vợ hán là được rồi.

Đến lúc đó, hán muốn cho toàn bộ người trong vòng đều biết —— người phụ nữ này bị hán nhận thầu ~ (*anh Duệ ơi là anh Duệ, không ai tính lại anh*)

~~~~~

Hé lô các nàng.. Ta hồi sinh rồi đâyyy.. Chụt chụt □ □ □ □

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (9)

Edt: Mít

~~~~~

Thông qua Ngô Đồng cùng trợ lý Tống Lâm của Đàm Thiên điện thoại giao tiếp với nhau, hai người bước đầu đạt thành hiệp nghị, hơn nữa đã định tốt ngày ký hợp đồng, mà Tô Văn bên này yêu cầu duy nhất chính là muốn ở thời điểm ký hợp đồng để Lý Duy Nhất của Húc Nhật phỏng vấn một tin tức có một không hai, đối với yêu cầu này Đàm Thiên tự nhiên cũng vui vẻ đáp ứng.

Nói đến Lý Duy Nhất, mấy ngày nay hán vẫn luôn có chút tâm thần hoảng hốt, ngày đó ở khách sạn quốc tế Tô Văn nói qua một câu trong vòng một tuần sẽ liên hệ mình, mà hiện tại đã tới ngày thứ sáu rồi.

Còn về nhân sinh của Lý Duy Nhất, đó tuyệt đối là một bộ cách thức thăng chức của phượng hoàng nam tiêu chuẩn. Từ nhỏ lớn lên ở sơn thôn hán vẫn luôn có dã tâm bùng bùng khát vọng ở thế giới bên ngoài làm ra một phen sự nghiệp, thời niên thiếu khi Lý Duy Nhất lấy thành tích ưu dị thi vào đại học, ở vườn trường hán cũng luôn là nhân vật phong vân, bởi vì hành văn tốt, lời nói sắc bén, hán vẫn luôn là chủ biên của nhật báo trường, mà sau khi tốt nghiệp, Lý Duy Nhất như ý nguyện vào một công ty nhật báo làm phóng viên, ở ngay lúc này hiện thực tàn khốc hung hăng đánh hán một cái tát ——

Phóng viên?

Bạn cho rằng phóng viên là cái gì? Vì dân đòi lại công bằng, mở rộng sự giả chính nghĩa?

Đều vô nghĩa!

Bạn bận rộn rộn lại một năm, cực cực khổ khổ chạy đua tin, hán được đến những gì mà bản thân trả giá căn bản còn kém xa.

Xã hội là một cái chảo lớn nhuộm đủ màu sắc, cho dù thời điểm bạn tiến vào là màu sắc gì, chờ sau khi bạn rời khỏi tuyệt đối là đủ mọi màu sắc hoa hòe lộng lẫy.

Lý Duy Nhất dần dần từ bỏ những lý tưởng không thực tế lúc đầu của chính mình, hán vào Húc Nhật làm một phóng viên giải trí mà rất nhiều người chường mắt.

Làm phóng viên giải trí hai bí quyết lớn là gan lớn cùng không biết xấu hổ. Lý Duy Nhất dám đưa tin mà người khác không dám đưa, dám viết những gì mà người khác không dám viết, cho nên hán ở Húc Nhật bình bộ thanh vân, rất được coi trọng.

Đương nhiên, Lý Duy Nhất còn có một chút khác với người khác, hán thích phòng ngừa chu đáo, có gan phóng dây dài câu cá lớn, ở trong mắt hán, Tô Văn chính là con cá lớn, mà mình năm nay có thể tiến thêm một bước hay không, thì phải xem vị thiên hậu này có cho chút lực hay không.

Ở buổi tối ngày thứ sáu, Lý Duy Nhất ở trước máy tính của mình hút xong thuốc thứ bảy, thời điểm gõ xong câu cuối cùng của bản thảo hôm nay, di động hán ở ngay lúc này đột nhiên vang lên, nhìn thấy số của Ngô Đồng, ánh mắt Lý Duy Nhất đột nhiên sáng ngời ——

Cuối cùng cũng tới!

.....

Vẫn như cũ là khách sạn quốc tế, lúc này đây chỗ mà Đàm Thiên chọn là một phòng họp cao cấp của khách sạn.

Tô Văn cùng Ngô Đồng ở trong đại sảnh khách sạn chờ Lý Duy Nhất đến, ba người cùng nhau tiến vào thang máy.

Hôm nay là ngày tương đối có ý nghĩa, Tô Văn đem tóc dài búi lên, mặc trang phục nghiêm túc, ngay cả Ngô Đồng ở một bên hôm nay cũng thay một bộ âu phục, tiểu tử cả người nhìn qua có tinh thần không ít.

Thời điểm ba người đi đến phòng họp đã hẹn trước, Đàm Thiên cùng Tống Lâm đã tới rồi.

“Tô tiểu thư, mời vào bên trong!”

Tống Lâm là một mỹ nhân vừa mới ba mươi, một thân trang phục công sở màu đen cũng che dấu không được mặt mày phong tình của cô.

Lúc này, Đàm Thiên đang ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị trong phòng họp, Tô Văn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vị lão đại hắc bang hô mưa gọi gió ở nguyên cốt truyện, Đàm Thiên năm nay cũng bắt quá vừa mới bốn mươi, cả người bảo dưỡng rất tốt, bộ dáng hắc thoát nhìn cũng chỉ có ba mươi tuổi.

Đàm Thiên ngũ quan đoan chính ôn nhuận, ánh mắt bình thản, một thân đường trang màu đen phụ trợ khí chất cao cao tại thượng của hắn, nếu người không biết thân phận chân chính của hắn, ở trên đường cái gặp được hắn, tuyệt đối sẽ ngộ nhận đây là một vị học giả rất có tu dưỡng.

Đương nhiên, trên thực tế Đàm lão đại xác thật cũng rất có tu dưỡng, còn học giả sao, đó chính là hoàn toàn không có liên quan.

“Tô tiểu thư, mau ngồi mau ngồi! Con gái của tôi chính là fans của cô đấy, lát nữa cô vạn lần đừng quên ký cho tôi một chữ để tôi mang về nhà.”

Đàm Thiên vừa mở miệng, liền cùng Tô Văn kéo gần quan hệ.

Nghe hắn nói, Tô Văn nhin không được cười sáng lạn: “Đàm tổng anh sau này chính là ông chủ của tôi, đừng nói muốn chữ kí, cho dù anh kêu tôi đi làm trâu làm ngựa cho Đàm tiểu thư, tôi cũng phải nghe theo phân phó đó!”

“Ha ha.”

Nghe Tô Văn nói, Đàm Thiên cười ha ha: “Tô tiểu thư chính là người sáng khoái, Đàm Thiên tôi thích cùng người như vậy hợp tác, tới, đây là hợp đồng cô xem một chút.”

Khi nói chuyện, Đàm Thiên vẫy tay một cái, Tống Lâm bên cạnh lập tức đưa lên một phần hợp đồng: “Tô tiểu thư cô xem một chút đi?”

Hợp đồng bị đẩy đến trước mặt Tô Văn, Tô Văn xem cũng chưa xem, trực tiếp ở một tờ cuối cùng kí lên tên của mình.

Nhìn thấy động tác của cô, Đàm Thiên nhin không được nheo nheo mắt: “Tô tiểu thư thật đúng là gan lớn, không sợ chúng tôi ở trong hợp đồng tăng thêm những điều khoản bá vương sao?”

“Đàm tổng làm việc, Tiểu Văn vẫn là rất yên tâm, nếu không tin Đàm tổng, hôm nay tôi cũng sẽ không ngồi ở chỗ này!”

Nói xong, Tô Văn mỉm cười lại lần nữa đem hợp đồng đẩy trở về trước mặt Đàm Thiên.

“Được.”

Lúc này đây Đàm Thiên mới xem như chân chính xem trọng liếc mắt nhìn Tô Văn một cái, hắn cầm bút vung lên chữ kí của mình ở trên hợp đồng, hợp đồng đã xong, dư lại chính là chuyện của Lý Duy Nhất.

Vì lần này là buổi phỏng vấn độc nhất vô nhị, tối hôm qua hắn chuẩn bị cả đêm——

Giới giải trí tân quý Hải Hoàng giải trí cùng thiên hậu điện ảnh Tô Văn cùng nhau hợp tác, hợp đồng trên trời giá trị trăm triệu, đây chính là tin tức cực sốc độc nhất vô nhị!

Toàn bộ buổi phỏng vấn tiến hành hơn một giờ, cuối cùng Lý Duy Nhất còn phân biệt cùng Đàm Thiên, Tô Văn chụp ảnh lưu niệm chung, cuối cùng ba bên đều vô cùng cao hứng ai về nhà nấy.

“Chị Văn.”

Trở lại trên xe, Ngô Đồng vẫn luôn trầm mặc rốt cuộc nhin không được mở miệng: “Cái hợp đồng kia, chị thật sự không cần lại xem một chút?”

Cảm giác được quan tâm trong lời nói của Ngô Đồng, Tô Văn nhin không được cười cười.

“Được rồi, chị biết cậu quan tâm chị, nhưng là cậu cứ yên tâm đi!”

Tin tưởng Đàm Thiên?

Tô Tiểu Văn chính là một chút cũng không tin hắn, cô thủy chung chỉ có tin tưởng một mình người đàn ông của cô.

Tô Duệ nơi tay, thiên hạ ta có.

Đàm Thiên tính là cái gì? Hắc bang tính là cái gì? Chỉ cần Tô tướng quân nguyện ý một giây liền diệt bọn hắn.

Cho nên nói có một người đàn ông cường đại như vậy làm chỗ dựa, Tô Văn từ lúc bắt đầu liền tiến nhưng công lui nhưng thủ, hoàn toàn lập với bất bại

chi địa.

Nhìn thấy Tô Văn hầu như vẻ mặt chắc chắn, Ngô Đồng lúc này mới thở dài một hơi, hẳn cùng Tô Văn quen biết mười năm, lúc trước hẳn cũng là trời xui đất khiến làm người đại diện, Tô Văn là nghệ sĩ thứ nhất cũng là duy nhất của hắn. Ngô Đồng không phải người đại diện đặc biệt lạnh lùng và có tâm cơ, mà Tô Văn năm đó cũng chính là nhìn trúng người anh em thuần phác này mới chọn hắn làm người đại diện cho mình, mà hợp lại chính là mười năm, mười năm này hai người ở chung giống như người một nhà.

Ngô Đồng là thiệt tình muốn tốt cho Tô Văn, điều đó Tô Văn cũng có thể cảm giác được.

Chờ Tô Văn trở lại chung cư mình, Tô Duệ đã ra cửa, trên bàn hắn lưu lại ghi chú, Tô Văn nhìn vài lần biết Tô Duệ là trở về nhà cũ Nghiệp gia, cô cũng an tâm ở nhà nghỉ ngơi.

Lúc này, bên trong nhà cũ Nghiệp gia ——

“Lão tam, lão tam, chú cuối cùng đã trở lại!”

Nghiệp Thiếu Quân vẫn như cũ mặt mày bầm tím nhìn thấy em trai mình thương nhớ ngày đêm lập tức mở ra hai tay nhào tới, mà ánh mắt Tô Duệ chợt lóe, dễ như trở bàn tay né qua.

Nghiệp Thiếu Quân:.....

Mình đây là bị lão tam ghét bỏ? Đều do anh cả xuống tay quá tàn nhẫn, khuôn mặt như hoa như ngọc, không, là anh tuấn tiêu sái của mình đều bị hủy hoại ~

“Mặt anh sao lại thế này?”

Tô Duệ liếc liếc mặt Nghiệp Thiếu Quân, lạnh lùng hỏi một câu.

“Cái này là..... Là anh cùng anh cả luận bàn kỹ xảo cách đấu, đều nói đánh người không và mặt, Nghiệp Thiếu Ninh thường xuyên phạm quy, tính xấu không đổi!”

Không sai, diễn là phải như thế này, nhất định phải ở trước mặt lão tam cáo lỗi đại một tội! Hừ hừ hừ, ai bảo hắn hiện tại không ở nhà chứ?

“Nói ai tính xấu không đổi vậy?”

Một âm thanh lạnh băng đột nhiên vang lên phía sau Nghiệp Thiếu Quân.

Nghiệp Thiếu Quân:.....

Ờ mờ, ai có thể nói cho tôi đã xảy chuyện gì?

Tôi tuyệt đối là gặp ảo giác đúng không?

“Chú không ảo giác, Nghiệp Thiếu Quân, chú có phải còn muốn tiếp tục cùng anh luận bàn một chút kỹ xảo cách đấu?”

Âm thanh lạnh lùng của Nghiệp Thiếu Ninh tiếp tục truyền đến.

Cho nên nói Nghiệp đại thiếu kỹ năng thiên phú của anh là thuật đọc tâm sao?

Người địa cầu đều ngăn cản không được anh đúng không?

~~~~~

Ta thật hóng ngày nam nữ chủ lên sân =]]]]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 273: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (10)

Edt: Mít

~~~~~

“Lão tam!”

Nghe anh cả nhà mình lại muốn cùng mình luận bàn kỹ xảo cách đấu, Nghiệp Nhị thiếu lập tức chạy như bay trốn đến phía sau Tô Duệ.

“Lão tam, chú lần này trở về có phải muốn cùng anh nói chuyện công ty hay không? Tới tới tới, hai anh em ta lên thư phòng trên lầu nói chuyện cho rõ.”

Liếc thấy quần bách ở đáy mắt Nghiệp Thiếu Quân, Tô Duệ nhin không được cười cười.

“Anh hai, anh đi thư phòng trước chờ em, em cùng anh cả..... Đi luận bàn một chút!”

“Cái, cái gì?”

Nghe Tô Duệ nói, Nghiệp Thiếu Quân mở to hai mắt, như là nhìn thấy quỷ.

“Chú muốn cùng anh cả luận bàn, chú nha, thiếu ngược sao?”

“Ngốc qua một bên đi.”

Mới vừa vào cửa Nghiệp Thiếu Ninh lạnh lùng liếc mắt nhìn Nghiệp Thiếu Quân một cái, ngay sau đó ánh mắt thâm thúy nghiêm túc lập tức dừng ở trên người Tô Duệ.

Cảm giác được chiến ý đến từ trên người Tô Duệ, Nghiệp Thiếu Ninh ngưng mắt, cời áo khoác của mình ném cho giúp việc ở một bên, hai tay giao nhau, hoạt động một chút nắm đấm của mình: “Lão tam, cùng anh lên lầu.”

“Được.”

Tô Duệ gật gật đầu, đi theo bước chân Nghiệp Thiếu Ninh lên trên lầu, dư lại Nghiệp Nhị thiếu một mình ở trong đại sảnh lầu một ngẩn người, cuối cùng hần vẫn là nhanh chân đuổi kịp bước chân hai người.

Nửa giờ sau ——

“Lão tam, chú được Siêu Xayda bám vào người?”

Cho dù tận mắt nhìn thấy trận quyết đấu thế kỉ của lão đại cùng lão tam, Nghiệp Nhị thiếu đáy lòng vẫn không thể tin tưởng em trai mình nhu nhược cần người quan tâm có thể đem anh cả uy vũ của mình giống như sắt thép đánh đến không đứng dậy nổi.

Đây tuyệt đối không khoa học a!

Nghe Nghiệp Thiếu Quân khoa trương hỏi chuyện, Tô Duệ chỉ là cười cười, ngay sau đó hần bước đi tới trước người Nghiệp Thiếu Ninh, cong lưng, vươn tay: “Anh cả!”

“A.”

Nghiệp Thiếu Ninh cười cười, đáy mắt luôn luôn thanh lãnh nghiêm túc lại hiện lên một tia vui mừng.

“Lão tam, chú trưởng thành rồi, anh cả nói chuyện giữ lời, từ hôm nay trở đi, tuyệt đối không can thiệp chuyện của chú cùng Tô tiểu thư!”

Hai anh em cầm tay nhau, Tô Duệ dùng sức kéo Nghiệp Thiếu Ninh từ trên mặt đất đứng lên.

Đã bao nhiêu năm, làm quán quân cách đấu trong quân đội, Nghiệp Thiếu Ninh đã rất nhiều năm không ném thử qua tư vị bị người đánh ngã là như thế nào.

Lại nói tiếp, tư vị này, hình như còn rất vui sướng? Đương nhiên, tiền đề đó là, người đem mình đánh ngã, chính là người em trai mình yêu chiều nhất.

Đứng dậy hoạt động hai chân một chút, Nghiệp Thiếu Ninh lại ánh mắt vững vàng nhìn nhìn Nghiệp Thiếu Quân bên cạnh: “Lão nhị, học hỏi thêm lão tam một chút, mấy năm nay, chú vẫn luôn không tiến bộ!”

Nghiệp Thiếu Quân.....

Tôi chọc đến ai chứ?

“Lão tam, tới tới tới, hai ta vẫn là đi thư phòng nói chuyện làm ăn, anh không tiến bộ thì làm sao? Mẹ năm đó giao chuyện làm ăn vào tay anh, anh không phải cũng đều kinh doanh rất tốt đấy sao?”

Âm thầm bĩu môi, Nghiệp Thiếu Quân lôi kéo Tô Duệ bước nhanh ra khỏi sân huấn luyện, chờ đến khi hai đứa em của mình đều đi xa, Nghiệp Thiếu Ninh luôn trầm mặt làm bộ dáng nghiêm túc rồi cuộc nhin không được nhú mày, trên mặt lộ ra biểu tình ăn đau.

Đờ mờ, lão tam xuống tay thật là tàn nhẫn, đây cho dù đổi thành người bất tử cũng bị nó đánh mất nửa cái mạng! Đứa nhỏ này ~

Nhà cũ Nghiệp gia, bên trong thư phòng.

Vừa vào cửa thư phòng, Nghiệp Thiếu Quân cả lợ phát phơ lập tức lạnh mặt xuống, ý cười trong đôi mắt cũng đều rút đi.

“Y Quốc kia giúp lão quý lần này thật đúng là ăn gan hùm mật báo, đến Nghiệp Nhị thiếu anh cũng dám qua mặt, lão tam, lần này cũng may có chú ở nước ngoài giúp anh trấn giữ, nếu không anh hai chú thật sự phải lật thuyền trong mương.”

“Chúng ta là anh em ruột.”

Tô Duệ liếc mắt nhìn Nghiệp Thiếu Quân một cái, ngay sau đó không chút để ý ngồi xuống chiếc ghế mây duy nhất trong thư phòng.

“Anh hai, biết ai ở sau lưng thọc anh một dao không?”

“A, còn có thể là ai? Chính là cái tên chó chết Lư Tuấn kia.”

Nhắc tới cái tên tức địch này của mình, Nghiệp Nhị thiếu liền hận đến ngứa răng, nói đến chuyện xưa của hắn cùng Lư Tuấn, đó tuyệt đối phải ngược dòng thời gian quay về thời tiểu học.

Không sai, hai người bọn họ chính là tương ái tương sát, không đúng, là kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mắt.

Từ nhỏ lớn lên trong đại viện ở quân đội Nghiệp Nhị thiếu chính là bá vương trường học, khinh nam bá nữ trốn học đùa giỡn lão sư, chuyện gì hắn cũng dám làm, mà Lư Tuấn chính là học bá nhà người ta trong truyền thuyết.

Hai người từ nhỏ liền nhìn nhau không hợp mắt, sau lại lên trung học, Nghiệp Nhị thiếu thật vất vả có được một mối tình đầu coi trọng một em gái khóa dưới, kết quả em gái kia lại cấp cho Nghiệp Nhị thiếu một tấm thẻ người tốt ——

“Nghiệp Thiếu Quân anh rất tốt, nhưng mà em đã có người mình thích rồi.”

Không sai, người em gái kia thích chính là Lư Tuấn.

Thân là nam chủ đại nhân của một thế giới, Lư Tuấn từ nhỏ liền có được bề ngoài xuất sắc, chỉ số thông minh cực cao, tu dưỡng tốt đẹp cùng gia thế xuất chúng.

Tóm lại loại học bá này thêm cả tình bá thì cái gì cũng không cần làm, vừa đứng là có thể tự động hấp dẫn giá trị cừu hận phạm vi trăm dặm.

Mà Nghiệp Nhị thiếu bất quá chỉ là bên trong một đám tiểu quái, là một con boss có sức chiến đấu tối cao mà thôi ~

“Lư Tuấn sao!”

Nghe Nghiệp Thiếu Quân nói, ánh mắt Tô Duệ chột lóe: “Cái gọi là đánh rắn đánh giáp đầu, anh hai, anh biết uy hiếp lớn nhất của Lư Tuấn là cái gì không?”

“Hừ, hắn để ý nhất đương nhiên là công ty mà ba hắn lưu lại, anh nói làm gì cũng phải làm cho hắn phá sản để hắn ra ngoài đường cái mà xin cơm!”

Nghiệp Nhị thiếu về mặt tin tưởng tràn đầy, lại nói tiếp ở kiếp trước hắn thật đúng là làm được điểm này, mà hiện tại thì sao ~

“Anh hai, nghe nói qua Diệp Khanh chưa?”

“Diệp Khanh? Ai?”

Nghiệp Nhị thiếu nghe được tên Diệp Khanh hơi hơi nhíu mày, tên này có chút quen tai, hình như là.....

“Chú nói chính là tiểu minh tinh mới của Lư Tuấn?”

“Không phải tiểu minh tinh, người ta kêu là chân ái.”

Tô Duệ cười tủm tỉm nằm xuống ghế mây.

“Anh hai, giải trí Nghiệp thị cùng những hạng mục khác trong công ty tất cả đều giao cho em, anh hiện tại nhiệm vụ duy nhất chính là theo đuổi Diệp Khanh, theo đuổi được cô ta, anh liền thắng!”

“Chỉ đơn giản như vậy?”

Nghiệp Thiếu Quân nheo nheo mắt, có chút hồ nghi nhìn Tô Duệ: “Lão tam, không phải chú lừa anh chứ?”

“Em lừa anh làm cái gì? Chẳng lẽ em còn không biết cái điểm phá sản này của anh sao?”

“Ha ha, chú chường mắt, phi phi, đồng ngôn không có ky, cái gì kêu về điểm phá sản này?”

Nghiệp Thiếu Quân về mặt hắc tuyến nhìn em trai mình: “Lão tam, chú học hư! Có phải là Tô Văn nhà chú dạy chú như vậy hay không?”

Tô Văn cùng Diệp Khanh là tình địch, chuyện này, người địa cầu đều biết!

Nghiệp Thiếu Quân cảm giác Tô Văn người phụ nữ này không đơn giản, hẳn thật đúng là sợ em trai mình bị người khác xem như súng mà sử dụng.

“Vợ em, lòng em hiểu rõ, lại nói tiếp.....”

Tô Duệ đột nhiên ngồi thẳng thân mình, ánh mắt lập loè nhìn Nghiệp Thiếu Quân: “Anh hai, sự kiện lần trước Bình Quả Nhật Báo đưa tin, anh còn chưa có giải thích với em đâu? Tới tới tới, hai ta cũng đến sân huấn luyện đi luận bàn một chút?”

Luận bàn em gái chú!

Các người một người hai người đều cuồng bạo lực ~

Nghiệp Thiếu Quân nghe Tô Duệ nói nhất thời liền thay đổi sắc mặt: “Khụ khụ, cái kia, theo đuổi con gái, rất phức tạp nha! Anh đi nghiên cứu tư liệu cá nhân của Diệp Khanh, ngày mai anh liền đem tư liệu công ty gửi cho chú, chú cùng vợ mình tùy tiện lẫn lộn, lẫn lộn đến phá sản, anh cũng vui, cứ như vậy đi!”

Nói xong, Nghiệp Thiếu Quân giống như con gió xoay người rời đi.

Thấy Nghiệp Thiếu Quân đóng cửa rồi đi, Tô Duệ nhin không được cười nhẹ lên ——

Theo đuổi nữ chủ, chuyện này đích xác rất khó khăn a.

Nói thật, Tô Duệ đối với Nghiệp Thiếu Quân thật đúng là không tin tưởng nổi, nhưng mà mục đích của hắn chỉ là muốn cho Lư Tuấn một chút ngọt ngào, còn Nghiệp Thiếu Quân theo đuổi được Diệp Khanh hay không, tất cả cứ tùy duyên đi ~

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (11)

Edt: Mít

~~~~~

Một trăm triệu hai ngàn vạn! Hợp đồng độc nhất vô nhị mới nhất giữa Hải Hoàng giải trí cùng thiên hậu Tô Văn được đưa ra ánh sáng!

Ngày 3 tháng 11, sáng sớm, kì mới của tạp chí Húc Nhật vừa phát bán liền lập tức khiến cho một trận sóng to gió lớn.

Đoạn thời gian trước Tô Văn cùng Tân Vũ hủy hợp đồng, cùng với việc “Phong sát” Bình Quả Nhật Báo, hơn nữa còn có tai tiếng khó bề phân biệt cùng Nghiệp Nhi thiếu, tất cả đều làm người ta khắc sâu kí ức, hiện giờ hợp đồng hàng tỉ này được tuôn ra, đừng nói toàn bộ giới giải trí, ngay cả những người không quan tâm đến những tin tức về minh tinh giải trí nhìn thấy tin này cũng đều phải nhin không được liú lười ——

Một trăm triệu hai ngàn vạn đây! Đó là cái khái niệm gì? Đừng nói là gia đình làm công bình thường, cho dù là gia đình trung đẳng thì tiền kiếm cả đời cũng không được nhiều như vậy đâu!

Hôm nay hợp đồng được tuôn ra dẫn tới cư dân mạng có một trận hâm mộ ghen tị hận, ngay sau đó lại có một ít người không chịu cô đơn bắt đầu nhân cơ hội gây sóng gió, trào phúng các minh tinh thu vào nhiều, làm việc thiếu, cần bán đổi với xã hội này không có làm ra bất kì cống hiến hữu dụng gì.

Lúc này đây, luôn luôn đối với mưa gió bên ngoài không hề có phản ứng, Tô Văn lại ở trên Weibo phát ra một tin tức ——

Tô Văn: Hôm nay nhận được rất nhiều chúc phúc của những bạn bè cũ, cũng cùng ông chủ cũ chính thức chia tay trong hòa bình, xóa tiền vi phạm hợp đồng, tôi hình như còn kiếm lời thêm không ít? Nhiều tiền như vậy tôi nên xài như thế nào đây chứ? Tha thứ tôi không có kiến thức, hiện tại tay còn đang run đây!

Phía dưới Weibo thả một sticker cô gái nhỏ đáng yêu đang run rẩy, mà dưới hình ảnh lại là link một trang web.

Khi fans Tô Văn nhìn thấy tin tức mới của cô sau khi click vào link web, trước máy tính đều sẽ tự động bắn ra một giao diện trang web, trên trang web màu đỏ, ở trên đầu là một trái tim đỏ tươi —— quỹ từ thiện Văn Lăng.

Đây là một quỹ từ thiện tư nhân, ở giao diện chính vừa ban bố một ít tin tức cứu trợ, mà phía dưới trang web là thông tin của người tình nguyện, cuối cùng còn có chứng thực của hiệp hội quỹ từ thiện quốc tế Hoa Hạ cùng phê chuẩn hoạt động của những bộ môn khác.

Quỹ từ thiện tư nhân này sẽ đầu nhập vào năm ngàn vạn, vô cùng chính quy cùng khổng lồ, đương nhiên, số tiền đó cũng không phải tự mình Tô Văn chi ra, cô đầu nhập vào hai ngàn vạn, tiền còn lại đều là từ tài khoản của Nghiệp Nhị thiếu xẹt qua, mà người sáng tạo quỹ hội này lại là “Tô Văn, Nghiệp Thiếu Lăng”.

Cho dù là lăng xê cũng được, bôi đen cũng được, Weibo mới của Tô Văn phát tin tức lập tức hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người, rất nhiều người qua đường có ấn tượng không tốt với cô cũng lập tức chuyển hướng.

“Tiểu Văn, làm rất tốt!”

Trong điện thoại âm thanh Tống Lâm vô cùng kích động: “Hôm nay công ty đã thu được vài cái hợp đồng phát ngôn cùng vài bộ phim, tôi đều giao cho Ngô Đồng, chờ hắn sàng chọn xong, sẽ để hắn giao cho cô xem qua!”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Tô Văn treo điện thoại, lười biếng ở trong ngực Tô Duệ trở mình.

“Rất vội?”

Tống Lâm ở trong điện thoại nói, Tô Duệ tự nhiên cũng nghe được.

“Đúng vậy, em cũng không thể ăn không ngồi rồi, nghệ sĩ ấy à, không ra tác phẩm mới, cho dù anh có tin tức hot cũng sẽ bị chậm rãi quên đi.”

Khi nói chuyện, Tô Văn lại nâng lên cánh tay, chống đầu mình, cười tìm tìm nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

“Hai ngày này anh cũng chưa quen thuộc công việc ở công ty, cũng phải cần một thời gian đúng không?”

“Anh chỉ quản lý giải trí Nghiệp thị.”

Tô Duệ rừ rừ mắt: “Trong vòng có người mới nào có tiềm lực, em đề cử một chút cho anh đi.”

“Người mới sao!”

Tô Văn ngưng mắt nghĩ: “Có hai người không tồi, em trước tiên kêu Ngô Đồng liên hệ giúp anh, anh cũng biết trước kia người quen của em đều là người ở Tân Vũ, nói cho cùng đào góc tường lão Hoàng cũng không tốt.”

“A.”

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Tô Duệ chột lóe.

“Anh nhớ rõ Hoàng Kỳ Tân Vũ có một tiểu sinh tên Lâm Mục, hắn cùng em là CP màn ảnh đúng không?”

Ách.

Tô Văn vẻ mặt vô ngữ nhìn Tô Duệ: “Lâm Mục à, hắn có ngoại hình không tồi, kỹ thuật diễn cũng OK, nhưng là người có chút ngạo khí, CP hay không CP đều là do fans chọn, trên thực tế em cùng hắn không phải người một đường.”

Đây là khác nhau giữa màn ảnh cùng hiện thực, trên màn hình ân ái như một đôi bích nhân, ở hiện thực thì không nói với nhau câu nào mà còn nhìn nhau như kẻ thù?

Tóm lại, fans CP tuyệt đối là chủng loại fans khổ bức nhất trên đời này, không gì sánh nổi.

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ vẫn như cũ vững vàng con người: “Anh không thích hắn, về sau đừng đóng phim với hắn, còn có.....kịch bản phim mới sau khi chọn xong đừng quên cho anh xem qua, đầu tư gì đó, anh đều cho em quyết định, yêu cầu duy nhất chính là ——”

“Không diễn cảnh giường chiếu!”

Tô Văn nhin không được tiếp một câu: “Thật ra hôn môi đều là ở vị trí ảo, giường chiếu đều dùng thể thân, anh đừng khảnh trương như vậy.”

“Ách, em vừa nói như vậy, anh cảm thấy ôm diễn rất nguy hiểm, có thể sờ tới sờ lui. Không được, đến lúc đó anh phải đi xem diễn mới ổn thỏa!”

Tô Văn:.....

Tô tướng quân, anh đây là muốn buộc em đóng phim thiếu nhi đúng không?

Ngày hôm sau.

Ngô Đồng đem kịch bản cùng những nhãn hiệu phát ngôn mình sàng chọn tốt đều đem đến chung cư Tô Văn, Tô Duệ sáng sớm liền vội đi công ty, Tô Văn hôm nay nhiệm vụ chủ yếu chính là đem công việc kế tiếp thu xếp tốt.

“Cái nhãn hiệu này không tồi, thương hiệu nữ trang quốc tế, phí phát ngôn rất cao, hơn nữa trước kia người phát ngôn đều là siêu sao quốc tế, lần này tiến quân vào thị trường Hoa Hạ bọn họ cũng đã tuyên được vài người phát ngôn đấy, chị Văn, chị muốn thử hay không, tôi cảm thấy phần thắng của chị rất lớn!”

Ngô Đồng đem một phần thư mời phát ngôn đưa tới trước mặt Tô Văn, Tô Văn nâng mí mắt.

“Bỏ qua đi, Ngô Đồng, sau này tôi không tiếp nhãn hiệu nước ngoài, đem phát ngôn trong nước lấy lại đây cho tôi xem, chọn cái nhãn hiệu có danh dự tốt là được.”

“Chị Văn?”

Ngô Đồng có chút kinh ngạc nhìn Tô Văn, nghệ sĩ trong vòng nào không phải lấy việc được làm người phát ngôn của nhãn hiệu quốc tế mà đắc chí chứ!

Đó chính là tượng trưng cho thân phận!

“Nghệ sĩ sở dĩ nhiều năm qua vẫn luôn không được hầu hết mọi người tiếp nhận, thậm chí bị rất nhiều người lên án, chính là bởi vì có rất nhiều nghệ sĩ đã sớm đánh mất đạo đức nghề nghiệp cơ bản nhất, vì tiền, bọn họ cái gì cũng chịu làm, phát ngôn gì cũng đều tiếp, nước ngoài thì nhất định là tốt sao? Tiếp một cái nhãn hiệu quốc tế liền cảm thấy mình chính là siêu sao quốc tế? Thật là chê cười.”

Tô Văn gờ tay vỗ vỗ bả vai Ngô Đồng.

“Làm nghệ sĩ giống như là đang diễn xiếc đi dây, hơi vô ý liền sẽ rơi xuống tan xương nát thịt, Ngô Đồng, cậu nói nếu tôi vẫn luôn làm việc thiện, vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt điểm mấu chốt cùng nguyên tắc cơ bản nhất của mình, nếu một ngày nào đó tôi xảy ra chuyện, những fans của tôi có thể tiếc thương cho tôi không?”

Nói xong Tô Văn cười cười, lo trả lời câu hỏi của chính mình.

“Bọn họ, hẳn sẽ có đi, cho dù bọn họ sẽ không. .... Tô Văn tôi cũng không thẹn với lương tâm, không phải sao?”

Đời này, Tô Văn muốn thay thế nguyên chủ làm thiên hậu đức nghệ song hình ——

Kiếp trước thấy tiền sáng mắt, hư vinh ích lợi, tất cả đều để nó gấp quỳ đi thôi!

Nhân sinh xoay ngược lại, bất quá vừa mới bắt đầu mà thôi. ....

Cuối cùng, Tô Văn ở một đồng lớn kịch bản chọn một bộ tiểu thuyết chiến kịch cải biên, đây là loại phim về thời dân quốc, tỉ lệ rating rất cao, tuy rằng loại phim truyền hình này luôn không phải là đồ ăn của những người xem trẻ tuổi, nhưng bộ 《Điện Biên 1943》này có kịch bản xuất sắc, câu từ xảo diệu, cốt truyện lôi cuốn và nhiều cảnh quay ngoạn mục, là một bộ chiến kịch vô cùng xuất sắc, căn cứ theo nguyên cốt truyện mà Tô Văn biết, bộ phim chiến kịch này sẽ là một cửa năm nay, một khi được phát sóng lập tức sẽ làm chấn động cả nước.

Hơn nữa, chính yếu chính là, bộ phim này chủ yếu là nam diễn, suất diễn của nữ chính tuy rằng cũng không ít, nhưng đều là vì xông ra để các nam nhân lục đục với nhau, hơn nữa, bộ phim này nam nữ chính có cảm tình âm áp bình đạm, đừng nói diễn tình cảm mãnh liệt, ngay cả suất diễn nắm tay nhau cũng không có mấy cảnh, nói vậy Tô tướng quân cũng sẽ rất vừa lòng với kịch bản này.

Chọn xong kịch bản, Tô Văn lập tức tự mình gọi điện thoại về công ty cùng Tống Lâm nói một tiếng, bên kia cũng lập tức an bài tốt.

Hải Hoàng giải trí.

“Anh Thiên, Tô Văn chọn 《Điện Biên 1943》.”

Khi Tống Lâm đem quyết định của Tô Văn nói cho Đàm Thiên, Đàm Thiên hơi sùng sốt một chút.

“Có ý tứ, cô ấy hiện tại nổi bật như vậy, thế nhưng sẽ lựa chọn một chế tác nhỏ không biết tên, vị thiên hậu nhà chúng ta làm việc thật đúng là thích làm ra chuyện bất ngờ mà!”

“Kịch bản thế nào, cô xem qua chưa?”

Nghe Đàm Thiên hỏi, Tống Lâm gật gật đầu.

“Kịch bản tôi xem qua rồi, nói thật, kịch bản vô cùng xuất sắc! Tôi có dự cảm, bộ phim này nếu thao tác tốt, tuyệt đối sẽ gây ra lửa lớn!”

“Được, vậy lấy danh nghĩa công ty thêm vào đầu tư, đem bộ phim này xào lên cho tôi! Mặt khác, cô nói với tổ đạo diễn một tiếng, những diễn viên khác của bộ phim này phải ưu tiên chọn người của Hải Hoàng chúng ta.”

“Anh Thiên quả nhiên mưu tính sâu xa.”

Nghe Đàm Thiên nói, Tống Lâm cũng nhin không được hơi mỉm cười, kịch bản tốt hơn nữa còn có nhân khí của diễn viên chính, nếu lại thêm vào tiền tài đầu tư, như vậy bộ phim này chỉ cần phát sóng, nhóm nghệ sĩ của Hải Hoàng cũng tuyệt đối sẽ theo đó mà tăng gấp bội, nước lên thì thuyền lên, đến lúc đó còn sâu vì không có nghệ sĩ nào nguyện ý đi ăn máng khác lại đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 275: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (12)

Edt: Mít

《 Điệp Chiến 1943 》 của đạo diễn Lương Bằng, ở trong vòng hán thuộc về đạo diễn mới, không có danh tiếng gì, hần là nguyên tác của kịch bản 《 Điệp Chiến 1943 》 này, đem tiểu thuyết mà mình yêu thích nhất tự tay quay thành một bộ phim truyền hình là mộng tưởng của Lương Bằng, ban đầu bởi vì lúc còn trẻ trải nghiệm chưa đủ, Lương Bằng tuy rằng tìm được một nhà đầu tư nguyện ý đầu tư cho bộ phim truyền hình của mình, nhưng hần chạy đến vài công ty phát hành điện ảnh cuối cùng đều đi vào ngõ cụt.

Có chút nhụt chí Lương Bằng cũng là ở trên báo nhìn thấy tin tức Hải Hoàng vùng tiền như rác, còn có cần thận tìm đọc một ít tư liệu về giải trí Hải Hoàng sau đó mới ôm thử hy vọng đem kịch bản đưa tới Hải Hoàng, làm hần không nghĩ tới chính là, không chỉ có tổng giám đốc của Hải Hoàng thông qua kịch bản của hần, thậm chí, ảnh hậu Tô Văn cũng nguyện ý gia nhập vào bộ phim này của hần.

Đương nhiên, đối với điều kiện Hải Hoàng đưa thêm vốn đầu tư hơn nữa phải ưu tiên dùng nghệ sĩ của Hải Hoàng, Lương Bằng tự nhiên là vui vẻ đáp ứng rồi, hần xem ra có ảnh hậu Tô Văn độc diễn, mình lại tuyển một nam chính kỹ thuật diễn không tồi, sau đó lại tìm thêm hai diễn viên gạo cội có quan hệ tới phụ cho vai chính, chuyện này liền thành!

Ngày casting kịch bản, Ngô Đồng lấy xe bảo mẫu sáng sớm mang theo Tô Văn đi tới địa phương đã hẹn, đây là một con phố dân quốc mà Hải Hoàng đã sớm thuê tốt để quay phim, Tô Văn vừa đến lập tức có chuyên viên trang điểm mang cô tới phòng hóa trang độc lập.

“Chị Văn, trên mạng đều đang truyền bộ phim này nam chính là Lâm Mục, chị nói Đàm tổng có thể cùng Hoàng tổng hợp tác sao?”

Chuyên viên trang điểm Cửu Diệp là một cô gái trẻ đặc biệt rộng rãi và hay nói, hơn nữa còn là fans CP náo loạn của Lâm Tô.

Nghe Cửu Diệp nói, Tô Văn chỉ là nhàn nhạt cười: “Chuyện này phải xem công ty an bài, Đàm tổng hần là sẽ tìm người khác, tìm ai thì chị cũng không rõ ràng lắm”

Thật ra dựa theo nguyên cốt truyện mà Tô Văn biết, bộ 《 Điệp Chiến 1943 》 này nam nữ chính ban đầu đều là người mới trong vòng, cũng may hai người có kỹ thuật diễn không tồi, hơn nữa kịch bản vượt qua thử thách, bộ phim đó cũng làm hai người kia một đêm nổi tiếng.

Mà hiện tại, Tô Văn nếu làm nữ chính cho bộ phim này, Hải Hoàng tự nhiên không có khả năng lại tìm bừa bãi nam diễn viên vô danh tới diễn nam chính, trừ phi.....

Trừ phi người kia là người mới mà Hải Hoàng tận lực nâng đỡ.

Tương tự đến nơi đây, Tô Văn lập tức cảm giác được một trận đau đầu, bởi vì cô rất rõ ràng, tương lai Hải Hoàng xác thực sẽ nâng đỡ lên rất nhiều minh tinh, mà duy nhất một người có thể được xưng là siêu sao, chính là minh tinh đứng đầu Hải Hoàng —— Đàm Vũ Trì.

Đàm Vũ Trì là cháu trai Đàm Thiên, thân là hoàng thân quốc thích hần tự nhiên có thể được những tài nguyên tốt nhất của Hải Hoàng, hơn nữa Đàm Vũ Trì còn có một khuôn mặt đẹp trai khuynh quốc khuynh thành, ở cái xã hội xem mặt này, chỉ cần hần tùy tiện ở bộ phim truyền hình nào đó chơi soái, lập tức có thể thu được một tá hoa si náo loạn ~

Lần này nam chủ hần không phải là Đàm Vũ Trì chứ?

Tô Văn đối xong trang phục thử kính của mình, là một bộ áo khoác ngoài màu xám xanh, vai lần này cô sắm chính là một nữ du kích có trình độ văn hóa không cao, nhưng lại tràn đầy lòng yêu nước.

Nhìn thiếu nữ bím tóc màu đen trong gương, đôi mắt lại lớn, Tô Văn nhìn không được lấy đi động bừa mỗi tự sướng một tấm, sau đó gửi cho Tô Duệ —— Bắt đầu thử kính, cái bím tóc lớn này đẹp không?

“Chị Văn, chị đăng lên Weibo sao? Em sẽ lên like cho chị!”

Cửu Diệp một bên chỉ nhìn thấy Tô Văn đang soạn tin gì đó, cho nên cô nhìn không được hỏi một câu.

Ách.

Tô Văn ngay sau đó lại quy quy củ củ chụp một tấm ảnh tự chụp xinh đẹp, đăng lên Weibo của mình —

Tô Văn: Thử kính kịch bản mới, mọi người đoán xem tôi diễn nhân vật nào?

Weibo vừa phát tin mới, phía dưới lập tức có vô số lượt like, mà ở đại quân thả tim mê mông, nick có tick xanh của Nghiệp Tam thiếu cũng chỉ là chọt lóe mà qua, cũng không có bị bất kì người nào chú ý tới. ....

Đăng xong Weibo, Tô Văn liền đem điện thoại giao cho Ngô Đồng, tuy rằng cô đã là nữ chính được điều động nội bộ, nhưng trình tự thử kính vẫn phải đi ngang qua sân khấu.

Khi Tô Văn từ phòng hóa trang ra tới đi vào sân đạo diễn thử kính, trên sân đang có một mảnh cải cọ.

“Có chuyện gì vậy?”

Ngô Đồng lập tức vẫy tay với một nhân viên hậu trường, thấp giọng dò hỏi một câu.

Nhân viên kia hướng về phía Tô Văn gật gật đầu, lúc này mới nhẹ giọng nói với Ngô Đồng.

“Vừa rồi nam chính thử kính, tổ đạo diễn chọn một diễn viên mới là Mạnh Hạo, nhưng nhà đầu tư lại chỉ tên muốn Đàm Vũ Trì diễn nam chính, Lương đạo không đồng ý, hai bên còn đang tranh chấp.”

Nghe nhân viên kia nói, Ngô Đồng cũng bất đắc dĩ nhún nhún vai, ở một cái đoàn phim, trong tình huống bình thường đều là lời nói của nhà đầu tư hoặc nhà sản xuất có quyền lớn hơn một chút, đương nhiên nếu bạn là đạo diễn nổi danh nhất Hoa Hạ, ai cũng có thể bán mặt mũi cho bạn, đáng tiếc Lương Bằng hiển nhiên còn chưa có tư cách lên tiếng với người Hải Hoàng.

“Tô Văn! Tô Văn chị tới đúng lúc lắm!”

Lúc này đại biểu của Hải Hoàng mắt sắc phát hiện Tô Văn đứng trong đám người mặc trang phục diễn, lập tức lớn tiếng gọi cô lại.

“Chị Văn, chị là nữ chính của bộ phim này, chị tới nói một tiếng, ai xứng diễn nam chính cùng với chị.”

Tô Văn: .....

Đây không phải ra nan đề cho người ta sao?

Tô Văn mỉm cười đi đến trước mắt mọi người, nhìn Mạnh Hạo cùng Đàm Vũ Trì mặc âu phục áo choàng giống nhau.

Nói thật, trong nguyên tác nam chủ Vu Thành chính là đặc công dung mạo bình thường, nhưng tâm tư vô cùng tinh tế, đầu óc lại kín đáo. Từ bộ dạng cùng kỹ thuật diễn mà nói, Mạnh Hạo xem như tương đối thích hợp.

Tô Văn đã xem qua Mạnh Hạo diễn, hẳn là một diễn viên rất có tiền đồ.

Còn Đàm Vũ Trì.....

Đối với vị nam thần có giá trị nhan sắc bạo biểu, chỉ cần đứng ở hướng kia, liền kéo theo một đám fans, Tô Văn thật sự không đánh giá tốt.

“Hai vị soái ca đều rất có thực lực, tôi tự nhiên là nghe theo sắp xếp của công ty.”

Cảm nhiều tiền của Hải Hoàng như vậy, Tô Văn tự nhiên không thể khuy tay quẹo ra ngoài.

Nghe Tô Văn trả lời, đại biểu của Hải Hoàng cười cười, quay đầu nhìn về phía Lương Bằng: “Lương đạo, anh xem Tô Văn cũng cảm thấy Đàm Vũ Trì tương đối thích hợp, Mạnh Hạo đương nhiên cũng không tồi, không phải còn có một nam 2 sao? Lương đạo anh nếu thương thức hẳn, có thể cho hẳn diễn nam 2 mà!”

Nghe đại biểu Hải Hoàng nói, ánh mắt Tô Văn chọt lóe, lập tức cao giọng nói tiếp.

“Đúng vậy, Lương đạo. Nam 2 Lý Hoàn chính là nhân vật linh hồn của bộ phim, hơn nữa còn là điểm nóng trong kịch bản có giá trị nhan sắc cao nhất, Mạnh Hạo tới diễn Lý Hoàn cũng là lựa chọn vô cùng không tồi.”

“Cái gì mà giá trị nhan sắc cao nhất.”

Đàm Vũ Tri ở một bên đã sớm chờ đến không kiên nhẫn nghe Tô Văn nói, lập tức nhìn không được tức giận mắt tròn trướng.

"Đề hán diễn Lý Hoàn, tôi diễn Vu Thành? Các người đều là người mù sao! Phiền muốn chết, được được, vẫn là đề hán diễn Vu Thành, tôi liền cố mà đóng vai Lý Hoàn đi!"

Mọi người:.....

Uổng công chúng tôi tại đây tranh luận nửa ngày đều là vô dụng sao? Vẫn là chị Văn lợi hại, một câu nói trúng tử huyệt, Lương Bằng một bên lúc này cũng là ánh mắt sáng ngời.

“Được! Đàm Vũ Tri cậu diễn Lý Hoàn! Cậu chính là Lý Hoàn tôi muốn tìm!”

Lý Hoàn ở trong cục là nam thần cao lãnh, đây quả thực chính là vai diễn được tạo ra dành riêng cho Đàm Vũ Tri do kỹ thuật diễn khó chấp nhận nhưng nhan giá trị bạo biểu! Chỉ cần có hán suất diễn, hán cái gì cũng không cần làm, chỉ cần mặt than chơi soái là được ~

Đoàn phim có hai diễn viên chính cùng suất diễn nặng nhất là nam 2 cứ như vậy định ra, sau khi thử kính, Tô Văn liền trực tiếp trở về tháo trang sức, thời điểm đi ngang qua khu trang phục, lại đụng tới Mạnh Hạo từ bên trong đi ra: “Chị Văn, hôm nay cảm ơn chị.”

Mạnh Hạo hướng về phía Tô Văn nói một tiếng cảm ơn, ngữ khí đặc biệt khiêm tốn.

“Tôi cũng không giúp cậu cái gì, diễn cho tốt, cậu sẽ bởi vì bộ phim này mà một lần là nổi tiếng!”

“Mượn lời hay của chị!”

Mạnh Hạo lại cùng Tô Văn hàn huyên vài câu liền mang theo trợ lý nhỏ rời đi, chờ đến khi Tô Văn trở lại phòng hóa trang, lại phát hiện trong phòng của mình nhiều thêm một người, mà người kia đúng là người mới một đường đi lên của Tân Vũ - Lâm Mục!

“Tôi vừa lúc đóng phim ở gần đây, lại đây xem diễn, không quấy rầy cô chứ?”

Tô Văn đương nhiên biết Lâm Mục đang đóng phim ở gần đây, hơn nữa cô còn biết tại bộ phim điện ảnh mà Lâm Mục là diễn viên chính liền phải bài kỳ chiếu phim, hán lần này cũng không phải là tới xem diễn, mà là nương theo mình tới lăng xê.

Lúc đầu Tô Văn cùng Lâm Mục là người của cùng một công ty, hai người được sắp xếp diễn vai tình nhân chính trong không ít phim truyền hình, nhưng trên thực tế trong cuộc sống sinh hoạt hai người cũng không quen thuộc.

Đặc biệt là ở thời điểm Tô Văn cùng Lư Tuấn chia tay bị một đám truyền thông bức bách, Lâm Mục càng là đăng trên Weibo trong tối ngoài sáng ám chỉ fans, hán cùng mình một chút cũng không thân.

Không phải không thân sao?

Hiện tại còn tới giả mù sa mưa xem diễn cái gì? Trắng trợn và mặt, không cảm thấy đau à!

~~~~~

Ta tính up 2c. Mà beta lại thấy chương kia hơi sai sai. Nên hẹn mọi người lại sáng mai nhé. Yêu yêuuuu □□□□□

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 276: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (13)

Edt: Mít

~~~~~

Phòng hóa trang, thấy thái độ Tô Văn đối với mình lãnh đạm, Lâm Mục vẫn như cũ duy trì nụ cười soái khí.

“Tôi vừa lúc cũng kết thúc công việc, nếu không cùng nhau đi ra ngoài ăn một bữa cơm?”

Ăn cơm?

Tô Văn nâng mắt không nói chuyện, mà Cửu Diệp phía sau cô hai mắt đã sớm tỏa ánh sáng, em gái sớm đã trộm lấy ra di động của mình, chuẩn bị chụp lên ảnh chung của hai người ——

Phúc lợi! Phúc lợi lớn của đảng CP, nam thần cùng nữ thần muốn đi hẹn hò!

Em gái nhỏ Cửu Diệp cảm thấy mình nói cái gì cũng phải chụp lên một tấm, lưu vào di động a ~

“Tích tích”

Ở ngay lúc này, di động Tô Văn đột nhiên vang lên, cô lấy ra tới thì nhìn thấy, là Tô Duệ nhắn WeChat ——

Nghiệp Thiếu Lăng: Anh ở ngoài phim trường, chờ em kết thúc công việc cùng nhau ăn cơm

“Nột.”

Tô Văn cười cười, giờ tay đem di động của mình đặt ở trước mặt Lâm Mục lắc lắc: “Tôi có hẹn, anh ấy đang ở bên ngoài chờ tôi, cho nên, cậu vẫn là tự tiện đi.”

Nói xong, Tô Văn liền nhắm mắt lại dựa vào ghế của mình, Cửu Diệp phía sau cũng chỉ có thể tiếp tục cúi đầu tháo trang sức cho Tô Văn.

Lâm Mục một bên sắc mặt lạnh lẽo, nếu không phải công ty ra lệnh muốn mình nương theo ngọn gió của Tô Văn lắng xê một chút độ nóng cho bộ phim điện ảnh của mình, bạn cho rằng hẳn nguyện ý tới tìm cô ta sao? Bất quá chỉ là một người đàn bà tham mộ hư vinh, hiện tại cô ta cùng Lư Tuấn chia tay, dựa không được nam nhân, cô ta liền sửa thủ đoạn dùng đủ loại mách lới bá chiếm đầu đề giới giải trí, như thế chỉ vì cái trước mắt, cũng không phải kẻ lâu dài.

Nói cho cùng, Lâm Mục là từ trong xương cốt rất khinh thường Tô Văn loại nữ minh tinh này, mà Tô Văn thì sao?

Cậu chướng mắt tôi?

Vậy vừa lúc, bởi vì tôi cũng chướng mắt cậu đấy!

Diễn viên một đường đi lên thì ghé gối ả? Kỹ thuật diễn tốt thì thế nào? Nói đến cùng còn không phải chỉ là một nghệ sĩ? Lâm Mục cậu thanh cao còn không phải phải nhìn ánh mắt công ty mà làm việc sao?

Cậu cao thượng, cậu kiêu ngạo, có bản lĩnh cậu đừng tới tìm tôi lắng xê!

Đối với Lâm Mục loại người tự cho là mình rất cao này, Tô Văn thật là có không bắt kì hảo cảm gì.

Chờ Cửu Diệp giúp mình tẩy trang xong, Tô Văn liền đi thẳng đến phòng thay quần áo ở một bên thay quần áo của mình, chờ cô trở ra, Lâm Mục đã đi rồi, mà Ngô Đồng lúc này vừa lúc bước nhanh đến: “Chị Văn, tôi nhìn thấy Tam. .... xe của người kia ngừng ở bên ngoài.”

“Ừ, tôi đã biết, anh ấy tới đón tôi đi ăn cơm, hôm nay cậu kết thúc công việc sớm đi!”

Tô Văn nói xong đã lấy túi xách của mình về mặt tươi cười đi ra ngoài.

“Anh Ngô anh Ngô!”

Cửu Diệp phía sau lập tức thần bí hề hề bắt được cánh tay Ngô Đồng.

“Ai ở bên ngoài chờ chị Văn thế? Là bạn trai chị Văn sao? Là ai? Là ai?”

“Con nít con nôi, không có việc gì hỏi cái gì đó!”

Ngô Đồng rút ra cánh tay của mình, giờ tay vỗ vỗ đầu Cửu Diệp.

“Em cũng kết thúc công việc về nhà đi, qua vài ngày bộ phim mới chính thức khởi động máy, sẽ rất bận đấy.”

“Vâng!”

Thấy Ngô Đồng không muốn nhiều lời, Cửu Diệp mắt tròn trắng, ngay sau đó liền thu thập đồ của mình bước nhanh đi theo ——

Không nói cho tôi, tôi không biết tự mình đi nhìn sao!

Khi dễ hai con mắt phía dưới lông mày của tôi là hai lỗ thủng sao?

Lúc này, ngoài phim trường.

Tô Văn dọc theo đường đi ngựa quen đường cũ đi ra phim trường, rất xa liền thấy được Tô Duệ đang dựa vào một chiếc Maserati màu đen.

Đây là nhãn hiệu hân yêu thích nhất.

Hắn mặc áo gió màu đen, làm Tô Văn bất tri bất giác nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên mình cùng hắn gặp lại.

Chỉ chớp mắt đã qua đi mấy thế giới, mà tất cả của hắn lại còn rõ ràng khắc ở trong đầu cô, thoáng như hôm qua.

“Kết thúc công việc?”

Tô Duệ nhìn thấy thân ảnh Tô Văn lập tức mỉm cười mở ra cái ôm.

“Ừ, hôm nay chỉ đi ngang qua sân diễn.”

Tô Văn nhào vào trong ngực Tô Duệ để hắn ôm ôm, ngay sau đó lại nhanh chóng tách ra: “Đi thôi, ở đây nhiều người phức tạp, chúng ta đi ăn com!”

Sau khi Tô Duệ cùng Tô Văn rời đi, Cửu Diệp cảm di động từ sau cây đại thụ không xa đi ra ——

Nữ thần quả nhiên là hoa có chủ, mà chủ nhân đó lại không phải nam thần trong lòng cô!

Đảng CP tỏ vẻ tâm pha lê đã vỡ ~

Bất quá thì sao.....

Cửu Diệp nhìn nhìn ảnh chụp hai người ôm nhau trong di động của mình, bạn trai mới của chị Văn thật đẹp trai nha! So với Lư Tuấn còn đẹp trai hơn, chỉ cần nhìn ảnh chụp gương mặt kia là có thể làm người ta chảy máu mũi! Hơn nữa người đàn ông có khí chất như vậy vừa thấy liền biết xuất thân không thấp, cùng chị Văn thật ra cũng rất xứng đôi.

“Đang xem cái gì đó?”

Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh của Lâm Mộc, Cửu Diệp hoảng sợ, đôi tay vừa trượt, di động trong lòng bàn tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, may mắn Lâm Mộc một bên nhanh tay nhanh mắt giúp cô tiếp được di động.

“Hoảng cái gì, chẳng lẽ tôi rất đáng sợ?”

Lâm Mộc cười cầm lấy di động của Cửu Diệp, nhìn thấy bức ảnh trên màn hình di động kia, hắn hơi sùng sốt.

“Đây là.....”

“À!”

Cửu Diệp lập tức khấn trương lên: “Tôi, tôi không phải cố ý chụp lén, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ là, chỉ là.....”

Cô khấn trương muốn giải thích vài câu, nhưng lại càng nói càng không rõ.

“Được được, cô đừng khấn trương.”

Con người Lâm Mộc có ánh sáng nhạt chột lóe.

“Tôi hiện tại vừa lúc đang rảnh, cô còn chưa có ăn com đúng không? Tôi mời cô ăn com nhé?”

“Mời.....tôi?”

Nam thần mời ăn com?

Cửu Diệp cảm thấy hôm nay mình tuyệt đối là nhân phẩm bạo biểu.

“Được, được ạ!”

Nhìn thấy Cửu Diệp cao hứng phấn chấn đáp ứng mình mời, Lâm Mộc cũng hơi mỉm cười: “Đi thôi, tôi đi lấy xe.”

Thời điểm Lâm Mộc mời Cửu Diệp ăn bữa tiệc lớn, Tô tướng quân đã mang theo vợ mình trở về chung cư.

Ăn com? Đương nhiên muốn ăn bữa tối tình yêu mà Tô tướng quân tự mình xuống bếp rồi.

Nhìn thấy trên bàn trong nhà đã dọn xong hoa hồng cùng nến, Tô Văn sùng sốt một chút.

“Thích không? Anh xuống bếp một lát, trang trí bỏ bít tết cùng rượu vang đỏ.”

Tô Duệ khi nói chuyện đã đem Tô Văn ẩn ở trên ghế ngay bàn ăn, trên mặt Tô Văn không tự chủ được giờ lên mỉm cười hạnh phúc.

"Cần em hỗ trợ không?"

"Không cần."

Tô Duệ xắn lên ống tay áo: "Vợ, em chỉ cần ngồi chờ ăn là được rồi."

Nói xong hắn đã bước nhanh vào phòng bếp, nhìn thân ảnh hắn ở trong phòng bếp vội tới vội lui, Tô Văn nhin không được lấy ra di động đem bóng dáng bận rộn của Tô Duệ chụp lại.

Đây vẫn là lần đầu tiên hai người ở nhà ăn bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, không khí ấm áp mà ngọt ngào.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là cơm còn chưa ăn xong, Ngô Đồng điện thoại lại tới.

"Chị Văn, ảnh chụp của chị cùng tam thiếu bị người ta đưa lên mạng, lát nữa tôi gửi địa chỉ cho chị, chị xem một chút đi!"

Hừm?

Tắt điện thoại, Tô Văn dựa theo địa chỉ một diễn đàn mà Ngô Đồng gửi đến, bên trong có một tài khoản nặc danh đã đăng một tấm ảnh chụp, bức ảnh này lúc này đã bị share lại hơn mười vạn lần, bình luận phía dưới cũng sớm vượt qua sáu con số.

Bức ảnh đúng là ảnh chụp cái ôm của Tô Văn cùng Tô Duệ ở ngoài phim trường, độ phân giải cao, mặt của hai người cũng chụp rất rõ ràng.

"Ừ, chụp không tồi."

Tô Duệ chống cằm, cười tủm tỉm nhìn nhìn ảnh chụp trên trang web kia.

"Tiểu nha đầu kia trình độ nhiếp ảnh thật đúng là không tồi, chụp bằng di động mà vẫn đẹp như thế! Cô ấy không đi làm nhiếp ảnh gia thật là đáng tiếc!"

Thật ra ở ngoài phim trường, Cửu Diệp luôn đi theo Tô Văn, sớm đã bị Tô Văn phát hiện, mà thời điểm cô ấy chụp ảnh Tô tướng quân cũng cảm giác được, bạn cho rằng tùy tiện chụp lên là có thể chụp được mặt à?

Tô tướng quân người ta cố ý để cho chụp mà thôi.

"Hắn là không phải Cửu Diệp đăng."

Tô Văn liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái: "Cửu Diệp nha đầu kia nhân phẩm không tồi, cũng không có đa tâm như vậy."

Cửu Diệp cùng Tô Văn hợp tác đã nhiều năm, đối với nhân phẩm của cô ấy Tô Văn vẫn tin tưởng, nha đầu kia tuy rằng có đôi khi thích chụp lên thân tượng của mình, nhưng cô ấy đặc biệt có chừng mực sẽ không đem ảnh chụp như vậy đưa lên mạng.

"A, đã có người tìm ra thân phận của anh rồi này!"

Tô Văn tùy ý lướt xem vài bình luận, quả nhiên thân phận của Tô Duệ là tam thiếu Nghiệp gia sớm đã bị người ta lộ ra.

"A."

Tô Duệ lấy di động đăng nhập vào Weibo của mình, lúc này Weibo của hắn xác thật đã có rất nhiều bình luận.

"Vợ, mau đem bức ảnh Cửu Diệp chụp gửi cho anh, chụp anh đẹp trai như vậy, anh muốn đăng lên Weibo khoe khoang một chút!"

"Không được, tấm ảnh kia em cảm thấy chụp nhìn em hơi béo, em không muốn."

Tô Văn đoạt lấy di động trong tay Tô Duệ.

"Anh cũng không được chuyển, em không cho anh đăng tấm ảnh kia!"

Cho nên nói, thời điểm ở bên ngoài mọi người đang sôi nổi suy đoán, dư luận ồ lên, hai đương sự này cũng vì này bức ảnh tranh luận không thôi, cuối cùng, vợ chồng Tô thị quyết định tự mình ở nhà tự chụp thêm mấy tấm, chọn ra tấm đẹp nhất đăng lên mạng, ừ! Cứ như vậy vui sướng quyết định!

~~~~~

Mọi người thi cử sao rồi... Biết kết quả chưa:3:3

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái* cũ được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 277: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (14)

Edt: Mít

~~~~~  
Biệt thự tư nhân Lư gia.

Diệp Khanh ở phim trường bận rộn một ngày, trở lại biệt thự liền lên giường nghỉ ngơi, ngủ được một lúc, cô mơ mơ màng màng trở mình, cảm giác được bên cạnh một mảnh lạnh băng, Diệp Khanh không khỏi mở mắt.

Gần đây công ty Lư Tuấn rất bận, mà Diệp Khanh đoạn thời gian này càng là bận rộn vô cùng.

Cô vừa mới tham diễn một bộ phim cổ trang mới nhất của Tần Vũ giải trí, hơn nữa còn là diễn vai nữ 2, điều đó đối với Diệp Khanh từ trước đến giờ vẫn luôn diễn vai quần chúng hoặc thể thân mà nói, quả thực là một bước lên trời.

Vì đề cao kỹ thuật diễn của mình, không bị những người khác trong đoàn phim lên án, Diệp Khanh mấy ngày nay đang liều mạng luyện tập diễn kịch, cũng do nguyên nhân như vậy, cô cùng Lư Tuấn hai người gần đây ai bận việc nấy, tuy rằng vẫn như cũ cùng chung chăn gối, nhưng thời gian hai người làm việc và nghỉ ngơi lại hoàn toàn khác nhau.

Diệp Khanh mở mắt ra từ trên giường ngồi dậy, cô theo thói quen nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, vừa mới 9 giờ rưỡi mà thôi.

Cô thật là ngủ đến hồ đồ, còn tưởng rằng là hơn nửa đêm.

Có chút tinh thần Diệp Khanh dứt khoát xuống giường tính đi phòng bếp lấy ly nước uống, thời điểm đi ngang qua thư phòng Lư Tuấn, nhìn thấy đèn thư phòng còn sáng, Diệp Khanh theo bản năng đẩy cửa muốn đi vào, nhưng cô mới vừa đi tới cửa, liền nghe được âm thanh Lư Tuấn gọi điện thoại, mà hần không ngừng nhắc tới cái tên kia, làm bước chân Diệp Khanh muốn vào cửa lại phải ngừng lại.

Tô Văn.

Lư Tuấn đang cùng người khác nói về chuyện của Tô Văn.

Đối với Tô Văn, Diệp Khanh tuyệt đối không xa lạ, cô làm thể thân cho Tô Văn đã ba năm.

Khi đó là thời điểm Tô Văn đang tỏa sáng, cô ấy quanh năm suốt tháng không ngừng có hợp đồng, mà vì một vài lý do, rất nhiều cảnh trong những bộ phim Tô Văn không lộ mặt đều là dùng thể thân, càng đừng nói những cảnh nhảy cầu, nhảy lầu yêu cầu độ nguy hiểm rất cao.

Không có người nào so với Diệp Khanh rõ ràng hơn bị ai của thể thân, cô là một người vô hình trong đoàn phim, làm công việc mệt nhất và nguy hiểm nhất, mà khi phim điện ảnh cùng phim truyền hình được phát sóng, mọi người chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng bạn chợt lóe qua, hơn nữa..... Không có người nào biết đó là bạn, ở trong danh sách diễn viên bạn cũng không thấy tên của mình.

Thể thân, bị người bên ngoài vòng gọi là anh hùng vô danh. Vô danh là thật sự vô danh, còn anh hùng sao? Diệp Khanh cũng chỉ có thể ha hả.

Thời điểm cô làm thể thân cho Tô Văn có gặp qua Lư Tuấn vài lần, hần anh tuấn sắc sảo, đối với Tô Văn đặc biệt thâm tình, Diệp Khanh còn nhớ rõ có một lần đoàn phim đang quay phim ở núi lớn, khi đó có mưa to, Tô Văn bị nước mưa xối đến cảm mạo phát sốt, sau khi Lư Tuấn biết tin tức từ xa vội vội vội vội mang theo bác sĩ tư nhân của mình đến khám bệnh cho Tô Văn, ngày đó vừa lúc Diệp Khanh cũng bị bệnh, bất quá cô chỉ tính tùy tiện uống chút thuốc trị cảm cố nhịn qua là tốt rồi, làm cô ngoài ý muốn chính là, lúc ấy Lư Tuấn cũng ở đoàn phim sau khi biết cô cũng sinh bệnh, thế nhưng trực tiếp đem thuốc đặc hiệu chia cho cô.

Chuyện này có lẽ đã sớm bị Lư Tuấn quên mất, nhưng Diệp Khanh vẫn ghi tạc trong lòng.

Cô không phủ nhận mình đã sớm có hảo cảm với Lư Tuấn, nhưng hần là bạn trai Tô Văn, Diệp Khanh rất rõ ràng biết mình cùng bọn họ khác nhau, cái gọi là cách biệt một trời chính là như vậy.

Lư Tuấn sống ở trên đám mây, hần là tồn tại cao cao tại thượng mà mình cả đời cũng trèo không tới.

Cho nên, khi Lư Tuấn lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt mình, vẻ mặt thâm tình muốn theo đuổi mình, một khắc kia cả người Diệp Khanh đều choáng váng, cô rất sợ hãi, sợ hãi đây chỉ là một hồi mộng đẹp dễ tan biến.

Đúng vậy, cho tới bây giờ, Diệp Khanh cũng cảm thấy tất cả có chút không chân thật, cho nên khi nghe đến Lư Tuấn nhắc tới tên Tô Văn, cô theo bản năng ngừng ở ngoài cửa.

Lúc này trong thư phòng Lư Tuấn còn đang gọi điện thoại, cũng không có chú ý tới tình huống ngoài cửa.

“Người ở bên cạnh Tô Văn..... Xác định là Nghiệp Thiếu Lăng sao?”

Lư Tuấn ngay từ đầu ở thư phòng xử lý chuyện công ty, kết quả ở vài phút trước, Lương Tranh đột nhiên gọi điện thoại cho hắn, nói tình yêu mới của Tô Văn được đưa ra ngoài ánh sáng, mà đối phương là tam thiếu Nghiệp gia Nghiệp Thiếu Lăng.

Đối với Nghiệp Thiếu Lăng Lư Tuấn cũng hoàn toàn không xa lạ, vị tam thiếu Nghiệp gia này thời niên thiếu đã được Nghiệp lão gia tử đưa ra nước ngoài, mấy năm nay rất ít xuất hiện ở trong nước.

Hắn cùng Tô Văn làm sao sẽ có liên quan với nhau?

Nói đến Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Quân có liên quan, Lư Tuấn còn tin.

“Chính là Nghiệp Thiếu Lăng.”

Lúc này trong điện thoại truyền đến tin tức của Lương Tranh: “Lư Tuấn, cậu mau lên Weibo, Nghiệp Thiếu Lăng chính diện đáp lại, tự cậu xem đi!”

Nói xong Lương Tranh đã cắt đứt điện thoại.

Mà Lư Tuấn lại nheo mắt lập tức nhanh tay đăng nhập vào Weibo của mình, sau đó hắn lại ở trên Weibo tìm tên được chứng thực V của Nghiệp Thiếu Lăng, quả nhiên vừa click vào giao diện, trên Weibo đang vô cùng sôi trào, tin mới nhất trên Weibo là tuyên bố một phút đồng hồ trước ——

Nghiệp Thiếu Lăng: Tuy rằng không biết là ai chụp ảnh, nhưng chụp không tồi, bất quá kĩ thuật so với tam thiếu tôi còn kém một chút.

Đoạn tin nhỏ trên Weibo rất ngắn, mặt sau còn kèm theo một tấm ảnh tự chụp, trên ảnh là Nghiệp Thiếu Lăng cùng Tô Văn gắt gao ôm nhau, hai người đối với màn ảnh cười sáng lạn mê người, cho dù chỉ là nhìn qua ảnh chụp cũng có thể cảm giác được giữa hai người tình nồng ý mật.

Ở dưới Weibo này, có những người biết chuyện, không ngừng tag @ Tô Văn, bảo cô nhanh ra mặt trả lời người đàn ông nhà cô.

Mà hai phút sau, Tô Văn quả nhiên trả lời trên Weibo Tô Duệ, hơn nữa phụ lời nói một câu.

Đừng lo khoe sắc đẹp nữa, còn không đi rửa chén!

Phía dưới bình luận là một tấm ảnh bàn ăn, bên trên bài hoa hồng đỏ tươi, ngon nết màu trắng, bò bít tết hình trái tim còn chưa ăn xong, còn có rượu vang đỏ sang quý ~

Tô Văn lần này trả lời, lập tức làm khu bình luận nổ tung ——

Trong lòng có nàng: Xong rồi, tâm pha lê của tôi tan nát, tam thiếu, mau trả nữ thần lại cho tôi ~

Phong Diệp: Tam thiếu thật lãng mạn, Văn Văn thật hạnh phúc! Chúc phúc các người!

Tôi là fan nào tàn: Đây là tiết tấu công khai sao? Nhục nhục nói một câu, thật ra tôi là fans CP Lâm Tô ~ ai cũng đừng ngăn đón tôi, để tôi đi chết đi ~

Tâm hướng về biển: Làm cầu độc thân nửa đêm bị phát cầu lương, người anh em lâu trên, trên sân thượng còn chỗ không?

Như hoa mỹ quyền: Tôi chỉ là đơn thuần tới xem show ân ái, tôi không nói lời nào ~

Cá mập trắng: Tô nữ thần lại muốn lên đầu đề! Cầu truyền thụ bí kíp, tôi muốn Phong ca nhà tôi lên đầu đề ~

.....

Khi một đám người ở dưới khu bình luận của Tô Văn xem náo nhiệt, Lư Tuấn chỉ là nghiêm túc nhìn chăm chăm bức ảnh Tô Văn vừa gửi kia, đó là chung cư Tô Văn, là bàn ăn trong chung cư của cô, Lư Tuấn đi qua nơi đó rất nhiều lần, cũng từng ăn cơm trên cái bàn kia, hắn tự nhiên sẽ không nhận sai.

Cô ấy thế nhưng thật sự cùng Nghiệp Thiếu Lăng ở bên nhau?

Cái này làm cho Lư Tuấn thật ngoài ý muốn.

Nhưng mà ngẫm lại những chuyện Tô Văn làm gần đây, Lư Tuấn lại nhin không được bình thường trở lại ——

Nhất định là chuyện mình cùng cô ấy chia tay, làm thay đổi vận mệnh Tô Văn, cho nên cô ấy mới có biểu hiện hoàn toàn khác với kiếp trước.

Cô ấy biết diễn kịch như vậy, lừa được những cư dân mạng ngu xuẩn cũng là chuyện rất bình thường.

Nghĩ đến đây, Lư Tuấn nhìn không được đóng lại trang web, hiện tại Tô Văn như thế nào cũng không quan hệ với mình, chỉ cần cô ấy không nhằm vào Diệp Khanh, mình còn có thể đại nhân đại lượng buông tha cô ấy, nếu cô ấy còn tính xấu không đổi, như vậy mình đành phải đem ân oán kiếp trước kiếp này cùng cô ấy tính toán lại.

Còn Nghiệp gia? Lư Tuấn tự nhận có bàn tay vàng là trọng sinh này thật đúng là không đem Nghiệp gia để vào mắt. ....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (15)

Edt: Mít

~~~~~

Đồng hồ sinh học của Tô Duệ luôn luôn đặc biệt chuẩn, khi buổi sáng hán đúng giờ thức dậy, lại phát hiện bên cạnh trống không.

“Tiểu Văn?”

Tô Duệ một bên mặc quần áo một bên xuống giường, toàn bộ phòng ngủ ánh sáng tối tăm, Tô Duệ theo thói quen đi đến cửa sổ sát đất, kéo ra bức màn

“Răng rắc!”

“Răng rắc!”

Đèn flash hết đợt này đến đợt khác, Tô Duệ đột nhiên không kịp phòng ngừa chỉ kịp giơ tay che hai tròng mắt của mình lại.

Làm cái quái gì vậy?

Thực rõ ràng, Tô tướng quân nhà chúng ta hiện tại còn chưa có tính tự giác của một nhân vật công chúng.

“Dậy rồi?”

Lúc này Tô Văn đang đeo tạp dề từ phòng bếp ra tới, trở lại phòng ngủ nhìn thấy phía trước cửa sổ nơi Tô Duệ đang đứng còn có những phóng viên tèo ở bên ngoài chụp ảnh, Tô Văn cũng cảm thấy say.

Đây tốt xấu gì cũng là tăng năm!

Các người làm cái gì làm, làm ra mạng người mới vui sao?

“Làm paparazzi cũng thật là liều mạng!”

Lúc này Tô Duệ đã phản ứng lại, hán còn giơ tay chào hỏi với phóng viên treo bên ngoài cửa sổ.

“Tới tới tới, vợ, mau tới tạo hình, để hán sớm một chút kết thúc công việc về nhà.”

Tô Văn: .....

Cho nên nói, Tô tướng quân anh là cuồng ma chụp ảnh sao? Anh không làm người mẫu thật là lãng phí ~

Tô Văn bước nhanh đi đến phía trước cửa sổ, hai người phối hợp với màn ảnh bày mấy tư thế, paparazzi ngoài cửa sổ lập tức rơi lệ đầy mặt.

Đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc ~

Tô Duệ: Phiền anh giúp chúng tôi PS đẹp một chút a ~

Paparazzi: .....

Thì ra Nghiệp Tam thiếu cũng biết PS! Thật là thất kính thất kính ~

Tiền đi Spider Man phiên bản phóng viên giải trí, Tô Văn cùng Tô Duệ cuối cùng vẫn là kéo lại bức màn, không có biện pháp, làm nghệ sĩ không có riêng tư mà! Không kéo màn lại thật sự rất nguy hiểm.

Com sáng Tô Văn đã sớm làm xong, hai người vội vàng ăn một lát, di động Tô Văn có âm báo tin nhắn vang lên.

“Là Lý Duy Nhất gửi tới.”

Tô Văn rũ mắt nhìn: “Hắn cùng một đám phóng viên đang ở ngoài chung cư ngồi xổm, hắn hỏi em muốn đi cửa sau hay không.”

“Lý Duy Nhất thật đúng là biết làm người.”

Tô Duệ ngược mắt nghiêm túc nhìn hai mắt Tô Văn: “Hắn không phải fans của em chứ?”

“Nghĩ cái gì vậy? Nghệ sĩ bọn em cùng phóng viên giải trí, nói tốt thì là hợp tác vui vẻ đôi bên cùng có lợi, trên thực tế còn không phải là lợi dụng lẫn nhau sao?”

Tô Văn hướng về phía Tô Duệ giả hoạt cười cười: “Cái này, anh sẽ không ghen chứ?”

Tô Duệ: “Đương nhiên, không phải.”

Thật ra Tô tướng quân chính là chán ghét bất kì sinh vật giống đực nào xuất hiện ở bên cạnh vợ mình, giống như Lý Duy Nhất, Ngô Đồng, tuy rằng đều là quan hệ công việc, nhưng Tô tướng quân chính là có cái nhìn rất khó khăn, hắn cảm thấy mình phải nhanh một chút đem chuyện công ty giải quyết tốt, như vậy sẽ có rất nhiều thời gian đi bồi vợ mình, thăm diễn gì đó, hắn thích làm nhất.

“Được, anh ăn xong rồi, anh đi thay quần áo, ừ, lúc anh về nước có mang về 2 bộ đồ tình nhân, vợ, hôm nay mặc bộ đấy, thế nào?”

“Được đó, quần áo anh chọn em đều thích.”

Đối với chuyện Tô tướng quân vạn dặm xa xôi từ nước ngoài mang về đồ tình nhân, Tô Văn cũng là trong lòng nhộn nhạo, đều là do bức ảnh lần trước của Bình Quả Nhật Báo chọc phiền toái, Nghiệp Thiếu Quân nếu không phải anh hai hắn, phỏng chừng đã sớm nằm trên giường không dậy nổi ~

Khi hai người ở trong phòng thay quần áo, phóng viên ở bên ngoài chung cư đang cảm thấy rất biết ơn.

Từ tối hôm qua có một tin nóng từ một acc nặc danh vừa tung ra, toàn bộ giới giải trí đều sôi trào ——

Tô ảnh hậu này không hổ là nữ vương đề tài mà! 《Điện Chiến 1943》 này vừa mới thử kính, còn chưa có chính thức khởi động máy liền được xào lên như vậy, đây là không tính cho người khác đường sống đúng không?

Nhưng, lại là đề tài mà võng hữu thích!

Nữ minh tinh cùng công tử hào môn chuyện này, từ trước đến nay là chủ đề bát quái mà cư dân mạng yêu thích nhất! Tối hôm qua đã có người đã bày ra các loại manh mối Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Lăng yêu nhau ——

Ví như, sau khi Nghiệp Thiếu Lăng về nước liền khai thông chứng thực Weibo, mà hắn cùng Tô Văn trước đó đều đóng.

Khi đó tất cả mọi người đều không quen biết vị Nghiệp tam thiếu này, tự nhiên không có người chú ý Weibo của hắn, mà hiện tại tin nóng vừa ra, Weibo của Nghiệp Tam thiếu lập tức từ chưa từng người hỏi thăm biến thành trăm vạn fans, đây là lực lượng của internet a!

Lực lượng của cư dân mạng là vô cùng, sau đó cư dân mạng mới phát hiện đến, thì ra Nghiệp Thiếu Lăng vừa mới về nước đã bắt đầu tiếp nhận sinh ý gia tộc, hiện giờ hắn chính là CEO của giải trí Nghiệp thị.

Mà quỹ từ thiện Văn Lăng kia của Tô Văn người đăng ký chính là Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Lăng!

Tình cảm của người ta đã sớm đem phơi bày trên mặt bàn, chỉ là mọi người hậu tri hậu giác mà thôi!

Tóm lại, các truyền thông giải trí lớn hiện giờ đều nhìn chằm chằm Tô Văn cùng Nghiệp Tam thiếu, một cái tin tức của họ cũng đủ để mọi người ăn nửa năm ~

“Ra tới! Ra tới!”

Lúc này trong đám người không biết là ai kêu sợ hãi một tiếng, mọi người lập tức vọt tới cổng lớn chung cư, chỉ thấy Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Lăng mặc một thân quần áo tình nhân màu lam nhạt, vẻ mặt tươi cười đi ra, nhìn thấy ở cửa nhiều phóng viên như vậy, hai người thoải mái hào phóng mặc cho mọi người tùy tiện chụp.

“Đều đừng chen lấn, mỗi người đều có phần, phải chụp cho tôi đẹp một chút nha!”

Tô Duệ híp con ngươi, vẻ mặt tươi cười nhìn những phóng viên vây quanh mình cùng Tô Văn, ngữ khí cũng đặc biệt hiền hoà.

“Các người nếu chụp khó coi, Thiếu Lăng sẽ trở mặt với các người.”

Tô Văn tiếp nhận câu nói của Tô Duệ nhin không được trêu ghẹo một câu, nghe được lời cô nói, người chung quanh đều nhin không được nở nụ cười.

“Chị Văn, xin hỏi chị cùng Nghiệp Tam thiếu là đang ở chung sao?”

Phóng viên giải trí chính là phóng viên giải trí, cho dù hấn đối với bạn cười đến vô cùng sáng lạn, câu hỏi ngoài miệng vẫn tuyệt đối sẽ không tha cho bạn một phần.

“Ồ chung?”

Tô Duệ nghe được câu hỏi của phóng viên kia, tươi cười trên mặt lập tức thu liễm lại.

“Anh xem chúng tôi cùng nhau ra tới, vấn đề này còn phải hỏi sao?”

Tô Văn đoạt trước lời Tô Duệ, cười tủm tỉm nhìn phóng viên kia: “Tôi còn tưởng rằng các bạn sẽ truy vấn chúng tôi khi nào kết hôn sinh con! Ai, bạn nói tôi đã chuẩn bị một loạt đoạn lý do thoái thác! Vậy mà các bạn cũng không cho tôi cơ hội phát huy!”

“Chị Văn, nghe chị nói như vậy, chị đã gặp qua gia trưởng Nghiệp gia, chuẩn bị gả vào Nghiệp gia làm thiếu phu nhân sao?”

Nghe Tô Văn nói, Lý Duy Nhất là người thứ nhất phản ứng lại, đem microphone đưa tới trước mặt Tô Văn, chủ động giúp cô dời đi đề tài.

“Vấn đề này hẳn nên để tôi đến trả lời.”

Tô Duệ liếc mắt nhìn Lý Duy Nhất một cái, lại ngưng con ngươi liếc mắt nhìn tất cả phóng viên ở đây một lần: “Cửa lớn Nghiệp gia chúng tôi tùy thời mở rộng đón Tô Văn, Nghiệp Thiếu Lăng tôi cùng thời khắc chuẩn bị cưới cô ấy làm vợ, cũng không biết ảnh hậu nhà chúng tôi, có cho tôi cơ hội chăm sóc cô ấy cả đời hay không!”

Oa!

Nghe lời thề son sắt của Tô Duệ, phóng viên một bên đều quay đầu về mặt hưng phấn nhìn Tô Văn.

“Cái này sao, phải xem biểu hiện của Nghiệp Tam thiếu rồi! Được rồi, chúng tôi còn muốn ra cửa, hôm nay đến đây thôi.”

Tô Văn hướng về phía mọi người mỉm cười gật gù đầu, sau đó kéo Tô Duệ hai người bước nhanh rời khỏi vòng vây.

Đương sự đều phối hợp như vậy, mọi người tự nhiên cũng không có khả năng không cần mặt mũi theo đuổi không bỏ, cũng may hiện giờ tư liệu sống trên tay cũng đủ rồi, trở về chỉ cần tùy tiện tiện tiện trau chuốt một chút là có thể viết ra vài trăm đoạn chuyện xưa của Tô ảnh hậu cùng Nghiệp Tam thiếu không thể không nói ~

Ở thời điểm mọi người vội vàng sáng tác đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt của Tô Văn cùng Nghiệp Tam thiếu lóe mù mắt người, một cái tên là “Chuyên viên trang điểm Cửu Diệp” có tick V đột nhiên phát một tin trên Weibo, ở trên mạng khiến cho không ít cư dân mạng chú ý ——

Chuyên viên trang điểm Cửu Diệp: Tôi là chuyên viên trang điểm của Tô Văn, tối hôm qua bức ảnh kia là từ di động của tôi phát ra, nhưng tuyệt đối không phải tôi phát. Mồ mồ, tôi không biết anh vì sao muốn làm như vậy, nhưng, tôi biết anh là ai, anh làm tôi thực thất vọng, từ hôm nay trở đi, tôi không bao giờ muốn hâm mộ anh nữa ~

Phía dưới phần tin Weibo là một ảnh chụp di động.

Weibo này một khi phát ra lập tức từ phạm vi nhỏ hướng phạm vi lớn khuếch tán ra ngoài.

Ngay từ đầu cư dân mạng đang ăn không ngồi rồi ở trên mạng chờ xem tuồng ân ái cũng bởi vì tin của Weibo này nháy mắt náo động toàn bộ khai hòa, tất cả đều hóa thân thành trình thám mớ ra đầu óc gió lốc ——

Mồ mồ là ai?

Ai là mồ mồ?

Tình yêu mới của Tô thiên hậu rốt cuộc là tự mình lãng xê hay là có người ở sau lưng quạt gió thêm củi?

Một tấm ảnh chụp nói lên điều gì?

Chúng vồng hừ chờ người phía sau màn độc thủ bị nhéo, cường thế chiếm trước chỗ ngồi, vậy xem đại chiến lật mặt sắp phát sinh ~

Xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, cho nên làm tin tức tới càng mãnh liệt một chút đi!

~~~~~

Chương 279: Không Đua Kỹ Thuật Diễn, Đua Kim Chủ (16)

Edt: Mít

~~~~~  
Buổi sáng Tô Văn cùng Ngô Đồng tới giải trí Hải Hoàng, hôm nay cô đến công ty chính thức cùng đoàn phim 《Điện Chiến 1943》 ký hợp đồng, tiến vào cửa lớn công ty, Tô Văn lập tức chịu vô số sự chú ý——

Nói đến trước kia mọi người xem báo chí tạp chí giải trí đều sẽ nghĩ như vậy.

Hôm nay ai lại lên đầu đề?

Mà hiện tại thì sao?

Hiện tại mọi người còn chưa có mở ra tờ báo, liền sẽ nghĩ như vậy: Tô thiên hậu hôm nay lại có chuyện gì lên đầu đề?

“Thiên hậu đầu đề”. Đây là biệt hiệu mà người trong vòng đặt cho Tô Văn.

Nói đến giới giải trí này chính là rất quái, bạn nói hơn nửa tháng trước, còn mỗi người đuổi theo Tô Văn không thuận không buông tha, còn nói cô bởi vì bệnh công chúa tham mộ hư vinh nên bị đá, lại nói cô ở trong vòng đi làm thêm hên hò với phú thương gì đó, giờ quay người lại, người ta liền thành thiếu phu nhân hào môn tiêu chuẩn!

Tối hôm qua không chỉ là những cư dân mạng bình thường bị cho ăn câu lương, những nghệ sĩ mới trong công ty, đặc biệt là những cô gái nhỏ tuổi trẻ xinh đẹp người nào không phải hâm mộ ghen tị hận chứ?

Các cô ấy tự nhận là chính mình so với Tô Văn còn trẻ, còn xinh đẹp hơn! Bạn nói xem Nghiệp Tam thiếu làm sao lại coi trọng cô ấy chứ? Còn là chị ơi, anh yêu em nữa?

Hừ hừ, đừng nhìn hôm nay nháo đến vui vẻ, phỏng chừng không được bao lâu hai người phải chia tay!

Đây là tiếng lòng của đa số những tiểu minh tinh xinh đẹp khác, đương nhiên các cô ấy cũng chỉ dám ở trong lòng ngẫm lại mà thôi, sáng sớm ở công ty gặp được Tô Văn, một đám đều ngoan ngoãn cong khoe miệng, cười tủm tỉm kêu một tiếng “Chị Văn buổi sáng tốt lành!”

Cái gì là lá mặt lá trái, Tô Văn đã sớm nhìn thấu, đối với những nữ nghệ sĩ này Tô Văn giống nhau đều là cao lãnh đi ngang qua nhau——

Cô có thể ở sau lưng nắn tôi chơi chiều lớn, không sai, tôi chính là chơi chiều lớn, chiều lớn chính là tùy hứng như vậy!

Tô Văn một đường trực tiếp đi thang máy cao tầng thẳng đến văn phòng trợ lý Tổng Lâm, hai người vừa thấy mặt không khí liền có chút khác thường.

Tổng Lâm là người nào?

Cô ấy bề ngoài là trợ lý của Đàm Thiên, trên thực tế lại là tình nhân của Đàm Thiên, những chuyện lớn bé của Đàm gia đều cần cô ấy nhọc lòng, đến cô con gái từ nhỏ đã phản nghịch của Đàm Thiên nhìn thấy Tổng Lâm cũng phải ngoan ngoãn.

Đây là bà chủ trên thực tế của giải trí Hải Hoàng.

Mà hiện tại thân phận Tô Văn lại rất có ý tứ.

Bạn gặp qua nghệ sĩ vượt giới, ca sĩ không ca hát cả ngày đi đóng phim, diễn viên cũng không đóng phim, không có việc gì tốt thì đi show gì đó, làm khách mời hoặc dẫn chương trình gì đó, chuyện đó ở trong vòng rất bình thường, nhưng bạn gặp qua chị đại của một công ty giải trí lại trở thành vợ của ông chủ một công ty giải trí khác chưa?

Tô Văn ký hợp đồng giá trên trời với Hải Hoàng, hiện tại là chị đại danh xứng với thực ở Hải Hoàng, địa vị vững vàng, nhưng mà cô còn công khai mối quan hệ yêu đương với Nghiệp Tam thiếu, cô liền nhiều một thân phận——

Bà chủ tương lai của giải trí Nghiệp thị.

Điều này ở trong vòng lại một chuyện lên kiệu hoa của chị gái lớn tuổi a!

“Tiểu Văn.....”

Tổng Lâm muốn nói cái gì, lại bị Tô Văn giành trước đánh gãy.

“Chị Tổng, em có chút chuyện vừa lúc muốn cùng chị thương lượng, bộ phim mới của chúng ta không phải còn chưa khởi động máy sao? Thiếu Lăng anh ấy muốn cùng Hải Hoàng giải trí của chúng ta hợp tác, giải trí Nghiệp thị của bọn họ cũng vừa mới khởi bước, không dễ dàng, chị xem chúng ta anh em cùng cảnh ngộ, có phải nên nâng đỡ lẫn nhau hay không?”

Nghiệp Thiếu Lăng muốn cùng Hải Hoàng hợp tác?

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Tổng Lâm đột nhiên sáng ngời.

Nói đến thân phận của Tô Văn, ở Hải Hoàng thật đúng là có chút xấu hổ, nhưng nếu Nghiệp thị giải trí nguyện ý cùng Hải Hoàng hợp tác mà nói, vậy có thể hoàn toàn không giống nhau.

Nghiệp gia là cái dạng gia tộc gì? Đó chính là có bối cảnh màu đỏ, cùng với bối cảnh nửa này nửa kia không sạch sẽ của Đàm Thiên so sánh, quả thực chính là cách xa một trời một vực a!

Nếu Đàm gia thật sự có thể cùng Nghiệp gia hợp tác, đó tuyệt đối là chuyện tốt trên trời rớt bánh có nhân.

“Tam thiếu thật sự nguyện ý cùng Đàm gia hợp tác?”

Nghe Tô Văn nói, Tổng Lâm lại nhìn không được truy vấn một câu, cô cũng không có nói Hải Hoàng, mà là nói thẳng Đàm gia, Tổng Lâm tin Tô Văn nghe ra được ý khác của mình.

“Đương nhiên, chị Tổng, chúng ta là cái quan hệ gì? Em còn có thể gạt chị sao? Đương nhiên, cũng không biết Đàm tổng nghĩ như thế nào, nếu Đàm tổng nguyện ý, em đây liền thay bọn họ hẹn một cái thời gian cụ thể để nói chuyện.”

“Được, Tiểu Văn, chị đi báo cho Đàm tổng, thời gian em định đi!”

Tổng Lâm vội vã ra khỏi văn phòng, Ngô Đồng vẫn luôn đi theo phía sau Tô Văn nhìn Tô Văn diễn: “Tam thiếu thật sự phải đầu tư cho bộ phim mới sao? Phí tổn thất của chúng ta đã rất cao, bộ phim này đến lúc đó có thể thu trở về sao?”

Phải biết rằng phim truyền hình cùng điện ảnh là hai khái niệm, có người ra tiền mấy trăm triệu quay một bộ phim hiện đại rất thường thấy, nhưng muốn chi ra mấy trăm triệu quay một bộ điệp chiến kịch, thật đúng là quá mức xa xỉ.

“Đây chính là bộ phim đầu tiên của tôi khi tiến vào Hải Hoàng, đầu tư nhiều chỗ tốt, Ngô Đồng cậu từ từ sẽ biết!”

Một đoàn phim chỉ cần có tiền, cái gì cũng có!

Khi ở trên mạng còn đang rối ren vì “Một tấm ảnh chụp hung phạm phía sau màn”, phóng viên Lý Duy Nhất của Húc Nhật giải trí lại tuôn ra tin tức mới nhất ——

Nghiệp thị giải trí cường thế đầu tư vào bộ phim mới của Hải Hoàng giải trí 《Điệp Chiến 1943》! Hai công ty lớn liên thủ, chế tạo bộ điệp chiến kịch thực tế xa hoa nhất!

Nghiệp Tam thiếu vùng tiền như rác, chỉ vì nụ cười của mỹ nhân!

Lý Duy Nhất đưa tin đầu tiên là đơn giản giới thiệu tình yêu của Nghiệp Tam thiếu cùng Tô Văn, sau đó lại tung ra nội tình độc nhất vô nhị, ảnh chụp Tô Văn, Tô Duệ cùng Đàm Thiên cùng nhau ăn cơm chiều, cuối cùng ở trong tin tức hấn còn thực uyển chuyển chỉ ra lúc này đây Nghiệp Tam thiếu thêm vào đầu tư không ít với chín con số!

Chỉ là một bộ phim truyền hình!

Đây là một bộ điệp chiến kịch! Nó không phải hào môn ám chiến, cũng không phải phim thần tượng đẳng cấp, không cần xe thể thao xa hoa cũng không cần phi cơ tư nhân, như vậy hiện tại vấn đề tới —— nhiều tài chính như vậy, sẽ tiêu ở chỗ nào?

Bạn muốn biết? Bạn thật sự muốn biết? Mời mời chú ý cuộc phỏng vấn độc nhất vô nhị của Lý Duy Nhất về chuyện xưa sau màn của 《Điệp Chiến 1943》.....

Tin tức độc nhất vô nhị này một khi phát ra, ngay từ đầu đã bị xào lên lửa nóng 《Điệp Chiến 1943》 lập tức đứng đầu bảng xếp hạng phim truyền hình được chú ý nhất năm nay, thậm chí từ đại đài truyền hình của Hoa Hạ toàn bộ đều điện thoại tới Hải Hoàng giải trí, muốn được phát sóng phim truyền hình này đầu tiên!

Còn chưa khởi động máy liền nóng thành như vậy, đây là điều mà tất cả mọi người chuẩn bị không kịp, mà có người sung sướng thì lại có người sầu.

Hoàng Kỳ Tân Vũ giải trí trước mắt có một bộ cổ trang cung đình 《Thâm Cung Mê Ảnh》 tính ở kỳ nghỉ cuối năm tung ra, tuy rằng bọn họ đã khởi động máy quay được một tháng, nhưng bởi vì kịch bản dài tập, tính theo ngày thì cũng vừa lúc tung ra cùng với 《Điệp Chiến 1943》 không sai biệt lắm.

Đương nhiên, phim truyền hình cùng điện ảnh không giống nhau, thời gian phim truyền hình được công chiếu có thể đổi, nhưng bi kịch chính là tại bộ phim cổ trang này cũng là một bộ có chứa những tập phim kịch tính huyền bí, ngay từ đầu hội tụ vô số soái ca mỹ nữ, đoàn phim đánh ra mảnh lời chính là “Bộ phim cổ trang thần tượng trình thám”, vì để quay tốt bộ phim này, toàn bộ trang phục trong đoàn phim đều là chi một số tiền lớn tìm nhà thiết kế chế tạo ra.

Trang phục tốt đẹp, diễn viên đẹp mắt hơn nữa hơi cốt truyện mang một chút huyền bí, đây là một bộ phim nặng nhất đầu năm nay của Tân Vũ, nhưng hiện tại gặp 《Điện Chiến 1943》, Hoàng Kỳ lập tức có dự cảm không tốt ——

Quyết không thể để cho Hải Hoàng diễn, tung ra trước mình!

《Thâm Cung Mê Ảnh》của Tân Vũ phải cướp trước thiên cơ, như vậy mới có thể đủ để nắm giữ thế chủ động!

Có ý nghĩ như vậy, Hoàng Kỳ liền lập tức sai người đi thông báo, đương nhiên, bất kì một đoàn phim nào muốn đóng máy sớm, cần phải tiêu phí rất nhiều nhân lực vật lực, chỉ cần có tiền, tất cả vấn đề đều không còn là vấn đề.

“Lư tổng sao?”

Cùng đoàn phim bàn bạc xong, Hoàng Kỳ lập tức lại gọi cho Lư Tuấn một cuộc điện thoại: “Về bộ phim <Thâm Cung Mê Ảnh>, tôi có một số việc muốn thương lượng với anh!”

Lư Tuấn là nhà đầu tư nhiều nhất trong bốn nhà đầu tư cho bộ phim này, hơn nữa Hoàng Kỳ biết Lư Tuấn tiêu số tiền đó chính là vì sủng cô bạn gái kia của hắn.

Cho nên người đầu tiên hắn gọi chính là Lư Tuấn.

Nhận được điện thoại của Hoàng Kỳ, Lư Tuấn một chút cũng không ngoài ý muốn, từ khi hắn ở trên báo nhìn thấy chuyện của Nghiệp gia, hắn liền biết đây là Tô Văn cùng Nghiệp Thiếu Lăng đang nhắm vào Diệp Khanh.

《Thâm Cung Mê Ảnh》là một bước quan trọng nhất trong con đường làm diễn viên của Diệp Khanh, mấy ngày nay cô ấy vì bộ phim ăn không ít khổ, Lư Tuấn tuyệt đối không cho phép tiền đồ của cô gái mình yêu bị âm mưu quỷ kế của người khác phá hư.

“Hoàng tổng, tôi lại thêm vào năm ngàn vạn, không, bảy ngàn vạn đầu tư! Mong các người cần phải đóng máy sớm một tháng! Đương nhiên, chất lượng bộ phim cũng cần phải có bảo đảm mới được!”

“Lư tổng, chuyện này anh cứ yên tâm đi!”

Được Lư Tuấn duy trì, Hoàng Kỳ cũng rút cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi —— trong giới điện ảnh chính là như vậy, tiền tài là chủ, thời gian chính là kỳ ngộ.

Bề ngoài nhìn xem, đây chỉ là hai bộ phim truyền hình cạnh tranh, nhưng chỉ có người trong vòng hiểu rõ, một bộ phim truyền hình có thể trở thành thành tựu của rất nhiều người ——

Giống nhau đều là người mới tụ tập! Đều có tuần nam mỹ nữ! Đều có chế tác lớn xa hoa!

Đến cuối cùng ai có thể tỏa sáng khắp nơi, hiện giờ tất cả đều vẫn là một ẩn số.....

~~~~~

Đáng lí ra là có 2c rồi. Mà chương sau ta bị bí 1 đoạn, đã nhờ cao nhân giúp đỡ và đang chờ hồi âm. Mọi người cảm phiền đợi mai nhé:3

Chút chút □ □ □ □

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 280: Không đua kỹ thuật diễn, đua kim chủ (17)

Edt: Mít

~~~~~

Tô Văn: Cuối cùng cũng khởi công, nhóm tiêu gia hóa trong đoàn phim đều tới thật sớm, một ngày mới, phải nỗ lực!

Nghiệp Thiếu Lăng: Vợ nhớ chú ý thân thể, buổi chiều anh đi thăm diễn, moah moah ~

Theo” Lăng Văn luyện “ cho hấp thụ ánh sáng, Weibo của hai người đã trở thành chiến trường show ân ái, nhóm cầu độc thân nếu nội tâm không đủ cường đại mà nói, chỉ cần xem một chút, thanh máu lập tức về không ~

Cho dù là có một nửa nhóm thiếu nữ, nhìn thấy hai người ân ái cũng cảm thấy tâm muốn nát ——

Tam thiếu sao lại có thể đáng yêu như vậy mạnh như vậy soái khí như vậy yêu lão bà chứ, máu chốt nhất chính là hấn còn là cây hái ra tiền!

Đờ mờ, bất kì nam chủ của một phim thần tượng nào đó cùng hấn so sánh lập tức một giây trở thành cận bã!

Cái gì tổng tài bá đạo, cái gì mặt than phúc hắc, cái gì nam thần cao lãnh, tất cả đều đứng sang một bên cho ta!

Trước kia nhóm muội tử vừa lên Weibo đều kiểm tra xem hôm nay lại có tin tức gì mới? Hiện tại nhóm muội tử vừa lên Weibo, đều phải trước tiên đến chỗ Nghiệp Tam thiếu quan sát ——

Tam thiếu nhanh show ân ái!

Tam thiếu anh hôm nay vẫn như cũ mạnh mẽ đất ~

Tin tam thiếu, đau lão bà, làm giàu không cần sâu!

Thân là một CEO của công ty giải trí, fans trên Weibo của Nghiệp Tam thiếu cư nhiên so với fans của nhất tỷ nhất ca công ty bọn họ còn muốn nhiều hơn một vòng lớn, toàn thể nghệ sĩ của giải trí Nghiệp thị đã khóc vụng ở WC.....

“Chị Văn, tam thiếu thật sự quá sủng chị.”

Lúc này đang ở đoàn phim hóa trang cho Tô Văn, Cửu Diệp cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi đi đến chỗ tam thiếu báo danh, không sai, cô hiện tại đã là Lăng Văn phần*, hơn nữa cô còn thu gom thật nhiều các bạn nhỏ cùng nhau gia nhập đại gia tộc show ân ái ngọt chết người ——

* fans cp ấy

Thiên Thiên có đường ăn, Thiên Thiên phát phúc lợi.

Tóm lại, Cửu Diệp muội tử cảm thấy mình làm một fans CP nhân sinh rất cuộc viên mãn ~

Đương nhiên, đối với sự kiện ảnh chụp di động xảy ra lần trước, Cửu Diệp đã riêng xin lỗi với Tô Văn, Tô Văn đương nhiên không để ở trong lòng, cô cùng Tô Duệ trước nay cũng không nghĩ muốn dấu diếm quan hệ của hai người.

Còn rốt cuộc là ai đã phát bức ảnh kia, Cửu Diệp áp ứng cũng không có nói rõ ràng, nói cho cùng, cô bé cũng không tận mắt nhìn thấy người kia phát ảnh chụp, nhưng Tô Văn thật ra đã sớm biết là ai.

Là Lâm Mục.

Cái này thật sự cũng không khó tra, nhưng Tô Văn vẫn kêu Tô Duệ vận dụng quan hệ đem sự kiện kia áp xuống.

Hiện tại, không phải thời cơ tốt nhất để công khai chuyện này, bởi vì Lâm Mục trừ bỏ là nhất ca của Tân Vũ giải trí, hấn còn là nam chính của bộ phim 《Thâm Cung Mê Ảnh》.

Đoàn phim của bọn họ cũng ở trong thành điện ảnh này đóng phim, bất quá chỉ là ở bên đường cổ đại cách vách mà thôi.

Đối với Lư Tuấn thêm vào đầu tư, Hoàng Kỳ tính chuyện đóng máy trước, Tô Văn cùng Tô Duệ cũng đều đã biết.

Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Tô Văn ở Tân Vũ mười hai năm, luôn có mấy người bạn tin được, mà những người đó tuy không thể ngang nhiên phản bội Tân Vũ, nhưng âm thầm thông báo cho cô vài tin tức vẫn có thể làm được.

Thêm vào đầu tư?

Lư Tuấn thật đúng là chịu bỏ tiền vốn, nhưng mà đây cũng là chuyện tốt, hấn càng chú trọng bộ phim kia, Tô Văn càng an tâm ——

Muốn đóng máy trước so với chúng ta?

Được, vậy thỉnh anh làm chuyện tốt không ngừng thêm tiền, sau đó chuẩn bị tinh thần giở tre mức nước công đã tràn đi!

Đây chỉ là bước đầu Tô Văn đã kích Lư Tuấn, trò chơi lúc này chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.....

Thành điện ảnh, phố dân quốc.

Tân kịch « Điệp Chiến 1943 » chịu sự chú ý của ngoại giới đang khẩn trương quay chụp, bộ kịch này hiện giờ đã được nghệ sĩ của Hải Hoàng cùng Nghiệp thị giải trí nhận thầu.

Sớm định ra nam chính Mạnh Hạo, cũng bị Tô Duệ tiêu giá cao đào tới Nghiệp thị giải trí, bọn họ lúc này đây chính là muốn tạo ra một tổ chức, một tổ chức trong một đêm bạo hồng!

Đa số diễn viên của hai đoàn làm phim đều là người mới, tuổi nam nữ nhiều vô số kể. Dù chỉ là một nhân vật cảnh sát giao thông có ba câu thoại cũng là soái ca, nói tóm lại là nhan sắc của bộ phim này đã max luôn rồi.

Mà làm diễn viên chính của bộ phim này, Tô Văn, Mạnh Hạo, Đàm Vũ Tri cùng nữ 2 Hồ Vi, trang phục cùng tạo hình của bốn người họ mỗi người được chuẩn bị mười bộ!

Trong đó tạo hình mấy bộ sườn xám của hai người Tô Văn cùng Hồ Vi đều là mời thợ may sườn xám đứng đầu trong nước may theo yêu cầu, poster của bộ phim vừa ra lập tức hấp dẫn ánh mắt của vô số người đam mê sườn xám, trong lúc nhất thời, tiếng hô muốn có được sườn xám như họ trải rộng toàn internet.

Theo tin tức đoàn phim một người lại một người tung ra, nhiệt độ của « Điệp Chiến 1943 » chỉ tăng không giảm.

Ở thời điểm các diễn đàn lớn như Tieba thống kê những bộ phim có chế tác hoàn mỹ và được chờ mong nhất, bộ phim này luôn có tên trên bảng, và luôn đề lên « Thâm Cung Mê Ảnh » của Tân Vũ.

Cái này làm cho người Tân Vũ nhìn không được cang ra sức tăng tốc mà quay bộ phim mới này, mà lúc này tài chính của đoàn phim lại xuất hiện thiếu hụt, cũng may Lư Tuấn không nói hai lời lại thêm vào đầu tư lần nữa.

Lúc này ở đoàn phim « Thâm Cung Mê Ảnh », hầu như tất cả mọi người đều biết bộ phim này sẽ đi tăng ca thêm giờ quay chụp không biết ngày đêm như vậy, chính là bởi vì ông chủ Lư muốn để cho bộ phim của Điệp Khanh được công chiếu sớm hơn so với Tô Văn.

Nói đến tiền nhiệm này sao, tuyệt đối là sinh vật phức tạp nhất trên thế giới này.

Người trong đoàn phim đều lén lút nghị luận, Lư Tuấn này rốt cuộc là đối với Tô Văn từ yêu thành hận? Hay là cảm thấy Tô Văn người ta hiện tại cùng Nghiệp Tam thiếu ân ái ái, hẳn lại hối hận, không thể để người khác sống quá tốt hơn so với mình?

Những lời nghị luận đó chậm rãi truyền tới tai Điệp Khanh, thật ra tâm tư Điệp Khanh cũng rất phức tạp, mỗi lần cô thử thăm dò hỏi đến chuyện Tô Văn, Lư Tuấn liền sắc mặt đại biến đánh gãy lời cô nói.

Cái này làm cho trong lòng Điệp Khanh thật không thoải mái, cô cảm thấy đáy lòng Lư Tuấn như là ẩn dấu bí mật gì đó, mà hẳn, lại không muốn bị bắt ki kê nào vạch trần bí mật nơi đáy lòng mình, bao gồm cô ở bên trong.....

Ở bên này tiếng oán than dậy đất, khổ không nói nổi ngày đêm thêm giờ diễn, đoàn phim « điệp chiến » lại bởi vì tài chính đầy đủ, mỗi ngày quay chụp đầu vào đấy, các diễn viên đều tình lực dư thừa, tràn ngập nhiệt tình!

Hơn nữa, Tam thiếu mỗi ngày xác định địa điểm tới thăm diễn, mỗi lần tới đều sẽ mang theo một xe đồ ăn ngon phân cho mọi người.

Trình độ thổ hào này làm cho những nghệ sĩ của Hải Hoàng đều ngo ngoe rục rịch hận không thể lập tức chuyển sang công ty Nghiệp thị.

Ngay từ đầu người có nhan giá trị tối cao trong đoàn phim chính là Đàm Vũ Tri, nhưng từ sau khi Tô Duệ thường xuyên ra vào đoàn phim, những em gái vây quanh hẳn tất cả đều thành fans của tam thiếu, ngay từ đầu, Đàm Vũ Tri còn thật sự không phục, kết quả có một lần Đàm Thiên mời Tô Duệ đến một câu lạc bộ ngầm của nhà mình tham quan, lúc ấy Đàm Vũ Tri vừa lúc đi theo bên cạnh chú mình, sau khi tận mắt nhìn thấy Tô Duệ lộ hai tay đem mảnh tượng đứng đầu xã đoàn đánh đến bỏ không đứng dậy nổi, Đàm thiếu gia cảm thấy sau này mình vẫn là nên khiêm tốn một chút ở trước mặt tam thiếu mới tốt ——

Đờ mờ, chú hẳn đã bị người ta gọi là hắc lão đại rồi, nhưng hẳn cảm thấy Nghiệp Tam thiếu so với chú mình xuống tay còn hắc còn tàn nhẫn hơn, đây tuyệt đối là một nhân vật không thể chọc được!

.....

Đoàn phim khởi công ngày thứ mười, vừa lúc là sinh nhật Tô Văn, ngày này, toàn bộ đoàn phim nghỉ một ngày, mà cực phẩm thổ hào Nghiệp Tam thiếu của chúng ta tự nhiên vô cùng hào phóng tiêu tiền bao một khách sạn lớn hơn nữa ở trên Weibo đăng một trạng thái ——

Nghiệp Thiếu Lăng: Hôm nay là sinh nhật của vợ tôi, hiện tại hướng các bạn nhỏ thu thập 9999 câu —— Nghiệp Thiếu Lăng vĩnh viễn yêu Tô Văn! Những bạn nhỏ trên Weibo đã gửi lại lời chúc thì đến chỗ trợ lý của tôi nhận 99 bao lì xì! 9999 bạn may mắn, đều được bao lì xì.

Chín trăm chín mươi vạn bao lì xì, một lần phát miễn phí cực lớn!

Nghiệp Tam thiếu show ân ái lại show ra một tầm cao mới!

Chín vạn lời chúc nhún lại hầu như ở trong một giờ đã được hoàn thành, rồi sau đó càng có rất nhiều fans cp Lăng Văn không ngừng ở phía sau thêm vào

bình luận ——

Ở bên nhau! Ở bên nhau!

Hơn một giờ đồng hồ, Weibo này đã được đứng đầu hot search ——

99999, anh muốn cùng em thiên trường địa cửu!

Thiên trường địa cửu, thông báo thâm tình nhất, khi mọi người cho rằng cuồng ma show ân ái Nghiệp Tam thiếu sẽ ở cùng ngày cầu hôn với Tô Văn, hần lại ở sau khi tiệc rượu kết thúc, đăng một dòng trạng thái mới lên Weibo ——

Nghiệp Thiếu Lăng: Cảm tạ ông trời để cho chúng ta gặp nhau ở khoảng thời gian tốt đẹp nhất, khi em đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, anh sẽ tự mình vì em dâng lên vương miện!

Ở phía dưới Weibo là ảnh chụp Tô Văn trở thành ảnh hậu trong lễ trao giải lần trước!

Ảnh hậu tam giới, đây là tâm nguyện của nguyên chủ Tô Văn.

.....

“Chờ em được làm ảnh hậu tam giới, cuộc đời của em liền viên mãn!”

Đêm khuya, Lư Tuấn từ trong mộng bừng tỉnh, biểu tình trên mặt phức tạp mà thâm trầm.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy tin kia trên weibo của Nghiệp Thiếu Lăng, làm Lư Tuấn không tự chủ được mơ thấy kiếp trước.

Làm ảnh hậu tam giới là ước mơ của Tô Văn, thời điểm Lư Tuấn cùng cô ở bên nhau, cô đã từng không chỉ một lần nói qua tâm nguyện này của mình, đáng tiếc ở kiếp trước, sau khi cô ấy gả cho mình đã bị ép rời khỏi giới nghệ sĩ.....

Nghĩ đến đây, Lư Tuấn âm thầm cắn chặt răng.

Không, hần tuyệt không thừa nhận kiếp trước Tô Văn cũng vì mình mà làm hy sinh lớn như vậy, tất cả hy sinh cùng tình cảm, ở thời điểm cô ấy phản bội mình, cũng đã tan thành mây khói.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 281: Không đua kỹ thuật diễn, đua kim chủ (18)

Edt: Mít

~~~~~

Thời gian một tháng, luôn bận rộn quay phim, đảo mắt đã đến mùa đông, trong thành điện ảnh tuy rằng bốn mùa như xuân, nhưng mặc sườn xám đơn bạc trong buổi tối vẫn như cũ có thể cảm giác được lạnh lẽo nhẹ nhàng.

Tô Văn vừa diễn xong đến trang phục diễn còn chưa kịp thay, đã bị một cuộc điện thoại gọi đến một tiệm cà phê bên ngoài studio.

Quán cà phê này có thiết kế tất cả đều là phòng đơn, là nơi mà rất nhiều minh tinh thích ngồi nhất.

"Chị Văn!"

Tô Văn vừa vào cửa liền nghe được một giọng nữ uyển chuyển dễ nghe.

"Nhạc Âm, gọi chị ra đây vội như vậy là có chuyện gì?"

Tô Văn nhìn cô gái thuê phòng, cô ấy tên Nhạc Âm, là sư muội đồng môn của Tô Văn, trước kia thời điểm còn ở Tân Vũ có quan hệ không tồi với cô.

"Chị Văn, em.....em muốn ăn khuya."

Nhạc Âm sắc mặt không tốt lắm, lúc này nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, con ngươi của cô mới hơi sáng một chút: "Em đã thật lâu, thật lâu không ăn khuya. Gần đây người trong đoàn phim đều bị công ty cùng tổ đạo diễn bức điên rồi!"

Phim cổ trang từ trước đến nay quay chụp không dễ, đặc biệt là phim cung đình, mỗi ngày chỉ là hoá trang thay trang phục diễn thì đã tiêu phí rất nhiều thời gian, Nhạc Âm ở trong 《Thâm Cung Mê Ảnh》 miễn cưỡng xem như suất diễn nử 4 không tồi, cô ấy ở Tân Vũ cũng đã nhiều năm, có thể có suất diễn này đều là dựa vào chính mình cố gắng mà có được.

Người không có hậu trường, ở trong cái vòng này chính là từng bước gian nan.

"Ăn khuya?"

Tô Văn nhìn chằm chằm Nhạc Âm.

"Em có cái thói quen này..... Đã bao lâu?"

Ăn khuya, là tiếng lóng, ý tứ chính là nghiện ma túy, muốn cần thuốc.

Những người nghiện giống nhau đều biết ý tứ trong lời nói này, ở giới giải trí tự nhiên mọi người cũng đều trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

"Không, không lâu lắm, gần đây em thật sự bị áp lực rất lớn."

Nhạc Âm nghe Tô Văn nói, ánh mắt lập loè một chút: "Chị Văn, chị giúp em đi, chị cùng Đàm tổng quen biết như vậy, bảo người của ông ấy mang cho em một chút, em có tiền!"

"Tiền? Thứ này có tiền nơi nào cũng có thể mua được, hà tất một hai phải tìm chị?"

Tô Văn nhích ghế lại gần, bình tĩnh nhìn Nhạc Âm trước mắt.

"Chuyện này, chuyện là do gần đây em tìm hiểu được, người bình thường đều không có hàng!"

Nhạc Âm nghe Tô Văn nói, lập tức khẩn trương giải thích một câu.

"A."

Tô Văn cười cười: "Nhạc Âm, chị và em quen biết đã bao lâu em còn nhớ rõ không? Em cho rằng em lừa được chị?"

"Văn, chị Văn....."

Nghe Tô Văn nói, sắc mặt Nhạc Âm khẽ biến, khẩn trương rũ con ngươi: "Chị Văn, em thật sự, thật sự cần dùng gấp, chị giúp em đi!"

"Là ai?"

Tô Văn một tay chống bàn, cong thân mình nhìn Nhạc Âm đối diện: "Là ai bảo em tới tìm chị? Hẳn vì sao không tới?"

"Không, không ai hết."

Liếc thấy ánh mắt Tô Văn hùng hổ dọa người, ánh mắt Nhạc Âm lại lần nữa lập loè.

"Em không nói chị cũng biết là ai."

Tô Văn hơi mỉm cười: "Là Lâm Mục đúng không?"

"Chị Văn?"

Nghe Tô Văn lập tức kêu ra tên Lâm Mục, Nhạc Âm kinh ngạc mở to hai mắt, chuyện Lâm Mục hút thuốc phiện là do cô trong lúc vô ý phát hiện, Nhạc Âm không nghĩ tới Tô Văn thế nhưng đã sớm biết?

Càng là người thanh cao, thì càng tự cho mình là đúng.

Người như Lâm Mục luôn cho rằng mình là người thanh cao, hẳn một khi gặp phải chuyện gì suy sụp cũng rất hiếm khi sẽ khiêm tốn thỉnh giáo người khác, chậm rãi, khi hẳn gặp phải bình cảnh, cũng chỉ có ma túy mới có thể giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn.

Hắn cảm thấy hắn cùng người khác không giống nhau, người khác là bởi vì họ không tích mịch mới hút thuốc phiện, mà hắn là vì nghệ thuật hiến thân, là vì tìm kiếm linh cảm.

Loại ý tưởng lừa mình dối người này, cũng chỉ có loại nhân tài như hắn mới có.

"Nhạc Âm, chuyện Lâm Mục em tốt nhất không cần lo, nếu không..... Dẫn lừa thiêu thân, chị cũng không giúp được em!"

Nói xong, Tô Văn đứng dậy, xoay người không chút do dự rời đi.

Gần đây đoàn phim《Thâm Cung Mê Ảnh》tăng ca làm rất nhiều diễn viên đều khổ không nói nổi, còn có một ít vai phụ nhỏ ồn ào muốn rời khỏi đoàn phim, dưới tình huống như vậy, trạng thái của Lâm Mục tự nhiên cũng không có khả năng tốt hơn bao nhiêu.

Trước đó mấy ngày, Lâm Mục liên tục diễn hai ngày hai đêm lập tức dính vào ma túy, hấn kêu người đại diện của mình đến chỗ quen biết lấy hàng, nhưng người nọ lại thiếu hàng, không chỉ có như vậy, nghe nói bởi vì đạo này kiểm tra nghiêm ngặt nên trong vòng đầu đầu cũng thiếu hàng!

Không có hàng, Lâm Mục nghiện ma túy chỉ có thể tránh ở một địa phương hẻo lánh, mà ngày đó vừa lúc một mình Nhạc Âm tránh ở nơi đó luyện kịch bản, kết quả bị cô vừa vận bắt gặp.

Người nghiện ma túy khi lên cơn nghiện là không có lý trí cũng không có tôn nghiêm, Lâm Mục đau khổ cầu xin Nhạc Âm giúp mình giữ bí mật, còn bảo cô nói dối đi cầu xin Tô Văn, hiện tại ở trong cái vòng này cũng chỉ có Đàm Thiên mới còn hàng.....

Nhạc Âm luôn có hảo cảm với Lâm Mục, chuyện này Tô Văn biết, thật ra bản thân Lâm Mục cũng biết.

Chỉ là, tình cảm ở trong giới giải trí nói cho cùng có bao nhiêu là thật, bao nhiêu là giả chứ?

Sau khi Tô Văn rời đi, Nhạc Âm một mình ngồi ở chỗ kia suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cô thở dài một hơi, đem tiền đề ở dưới ly cà phê, liền xoay người rời đi.....

Một tháng sau, đoàn phim《Thâm Cung Mê Ảnh》thuận lợi đóng máy!

Cuối cùng trong vòng hai tháng rưỡi, quay chụp năm mươi tập phim truyền hình, tốc độ quay này cũng thật thần tốc.

《Thâm Cung Mê Ảnh》thuận lợi đóng máy cũng khiến cho trên mạng một trận náo nhiệt, Tân Vũ giải trí còn thừa dịp yến tiệc đóng máy tuyên bố bộ phim truyền hình được mọi người chờ mong đã đưa đi kiểm duyệt, ít ngày nữa sẽ ra mắt tất cả mọi người, mà lúc này đã có vài đài truyền hình mua bản quyền phát sóng bộ phim này.

Tuy rằng tiến độ quay của đoàn phim có chút nhanh, nhưng Hoàng Kỳ lại vô cùng có tin tưởng với bộ phim mới này, chỉ cần công chiếu tuyệt đối có thể làm cả nước sôi trào!

Lúc này Tô Văn còn ở studio, đêm nay cô còn có một cảnh quay.

"Chị Văn, cách vách hôm nay đóng máy mở tiệc chiêu đãi không ít người nha!"

Thừa dịp Tô Văn nghỉ ngơi, Cửu Diệp luôn thích bắt quái nhện không được tiến đến bên cạnh cô, chỉ chỉ đi động trong đó có tin tức cùng ảnh chụp mà Húc Nhật giải trí vừa mới đưa lên.

"Bài đặt."

Không chờ Tô Văn nói chuyện, Ngô Đồng ở một bên nhện không được mắt tròn trắng.

"Bọn họ chính là sợ chúng ta mới luôn đẩy nhanh tiến độ, hiện tại tiệc đóng máy còn làm long trọng như vậy, một lòng muốn đoạt nổi bật của chúng ta! Nhưng mà ai là kim cương ai là thủy tinh, đó cũng không phải do bọn họ định đoạt, chị Văn, chị nói có đúng không?"

"Ừ."

Nghe xong hai người nói, Tô Văn cười thần bí.

"Đêm nay để cho bọn họ vui vẻ một đêm đi, sáng mai mọi người đừng quên xem tin mới của Húc Nhật giải trí!"

"Chị Văn?"

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Ngô Đồng chợt lóe: "Chẳng lẽ là....."

"Suyt!"

Tô Văn hướng về phía Ngô Đồng làm cái thủ thế im lặng, sau đó đem đi động của mình đưa đến lòng bàn tay hấn: "Giúp chị cảm một chút, đến suất diễn của chị."

Nhìn Tô Văn đi tới trước máy quay phim bắt đầu đối diễn với Mạnh Hạo, Ngô Đồng lúc này mới rũ mắt nhìn đi động Tô Văn, đi động có một tin nhắn của Lý Duy Nhất gửi đến --

Cá đã cắn câu, sáng mai xem tin tức chúc mừng!

Đây là có ý gì?

Ngô Đồng một đầu mờ mịt, vì tin nhắn thần bí này làm bạn nhỏ Ngô Đồng từ đoàn phim trở lại khách sạn cả đêm cũng chưa thể nào chợp mắt được, tới buổi sáng ngày hôm sau, hấn vừa mở mắt lập tức mơ mơ màng màng mở đi động tìm kiếm Húc Nhật giải trí, đầu đề chữ đỏ làm Ngô Đồng trong nháy

mất hoàn toàn tỉnh ngủ --

Vui quá hóa buồn? Sau tiệc đóng máy, ngôi sao đang lên của Tân Vũ - Lâm Mục bị bắt khi đang sử dụng ma túy!

Đây lại là tin tức có một không hai của Lý Duy Nhất, mà trong tin tức còn có hình ảnh Lâm Mục lên con nghiện ma túy cùng với hình ảnh hắn bị cảnh sát mang đi!

Lâm Mục ở trong giới giải trí vẫn luôn là hình mẫu người đàn ông ưu tú, hiện giờ tin tức nghiện ma túy vừa ra lập tức khiến cho một hồi bão lốc, mà đó còn không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là việc Lâm Mục là diễn viên chính của 《Thâm Cung Mê Ảnh》giờ phút này đang được kiểm duyệt!

Hiện giờ gièm pha của Lâm Mục vừa ra, không chỉ là Tân Vũ giải trí gặp đã kích nghiêm trọng, bộ cổ trang《Thâm Cung Mê Ảnh》này hao tổn mấy trăm triệu của cái cũng tùy thời gặp phải khả năng sinh non!

Đây thật đúng là cực cực khổ khổ nhiều năm, một sớm trở lại trước giải phóng!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 282: Không đua kỹ thuật diễn, đua kim chủ (19)

Edt: Mít

~~~~~

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Tô Văn chính là muốn cho Lư Tuấn cảm nhận một chút loại cảm giác sốt ruột này.

Chuyện Lâm Mục nghiện ma túy, Tô Văn tự nhiên đã sớm biết, là cô cố ý kêu người của Đàm Thiên phân phó xuống dưới không được cấp hàng cho Lâm Mục, mà liên tục tăng ca quay phim hơn một tháng, nhẫn nại của Lâm Mục đã sớm tới cực hạn, sau tiệc đóng máy chính là lúc hắn thả lỏng và cũng chính là thời cơ tốt nhất, lúc này, phía bên kia vẫn luôn thiếu hàng đột nhiên lại có hàng, điều này tuy rằng có chút trùng hợp, nhưng Lâm Mục nào có tâm tư đi quản chuyện đó chứ?

Cái cục diện này làm tiền đồ của Lâm Mục xem như bị huỷ hoại hoàn toàn, mà Tân Vũ giải trí lúc này đây cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Trong bộ《Thâm Cung Mê Ảnh》người có suất diễn nhiều nhất chính là Lâm Mục, hiện giờ gièm pha của Lâm Mục bị đưa ra ngoài ánh sáng, căn cứ theo điều lệ tương quan, nếu bộ phim muốn qua lần xét duyệt này, thì phải xóa đi tất cả suất diễn của Lâm Mục và quay lại từ đầu ——

Đờ mờ, đem suất diễn của nam chính xóa hết, còn quay cái con khi ấy?

Hơn hai trăm triệu! Bộ phim này tiêu phí của nhà đầu tư hơn hai trăm triệu tiền mặt! Tuy rằng người bị tiêu phí nhiều nhất là Lư Tuấn vẫn chưa nói cái gì, nhưng những nhà đầu tư khác đã rất không vừa lòng về Tân Vũ giải trí.

Tân Vũ ban đầu là công ty giải trí số một số hai ở Hoa Hạ, gặp sự kiện này, đại thương nguyên khí.....

Ở thời điểm cư dân mạng còn đang cảm khái chuyện của Lâm Mục, lại có người đưa tin nóng về sự việc trộm đăng ảnh chụp của Cửu Diệp không lâu trước đây, người đưa tình yêu mới của Tô Văn ra ngoài ánh sáng chính là Lâm Mục ——

Như thế nào là nguy quân tử? Mời nhìn Lâm Mục, có hình ảnh có chân tướng!

Tin này vừa ra, trên mạng lập tức nhắc lên một đợt bão đen Lâm Mục vô cùng lớn, vô số fans cùng người qua đường tỏ vẻ, kiên quyết chống lại loại nguy quân tử, khối u ác tính của giới giải trí này! Chống lại bộ phim mới《Thâm Cung Mê Ảnh》của Lâm Mục!

Loạn trong gác ngoài, bộ phim《Thâm Cung Mê Ảnh》này chính thức bị tổng cục xét rút, không được thông qua, không đáng để công chiếu!

Thời điểm nhận được tin tức của tổ đạo diễn, Diệp Khanh đang một mình ngồi ở bờ biển phát ngốc.

《Thâm Cung Mê Ảnh》là một bộ phim quan trọng nhất trong cuộc đời của cô, cô vì quay tốt bộ phim này mà ăn rất nhiều đau khổ, cũng vượt qua rất nhiều khó khăn.

Rõ ràng mấy ngày trước trong bữa tiệc đóng máy, mọi người còn nâng ly hy vọng nhìn thấy cầu vồng, nhưng hiện tại lại.....

Bởi vì chuyện này, Lư Tuấn gần đây đều trầm mặt.

Diệp Khanh biết mình hại hấn tổn thất rất nhiều tiền, đáy lòng cô cũng rất băn khoăn, Diệp Khanh vốn định chờ Lư Tuấn giải quyết xong chuyện công ty, cùng hấn ngồi xuống nói chuyện cho rõ ràng, nhưng ở ngay lúc này Lư phu nhân xuất hiện.

Là người gây chuyện chuyên nghiệp, ngay từ đầu Lư phu nhân đã chường mắt bạn gái cũ của con trai mình là Tô Văn, hiện tại đối với Diệp Khanh càng là nửa con mắt cũng chường mắt.

Tô Văn người ta tốt xấu gì cũng là ánh hậu, có danh tiếng có địa vị, hơn nữa cũng không tốn một đồng tiền nào của Lư gia.

Nhưng Diệp Khanh này lại không giống, cô ta chỉ là diễn viên quần chúng, lại muốn để con trai mình vì chiều cô ta mà lãng phí hơn một trăm triệu tiền mất!

Đó là tiền mặt, không phải là giấy trắng đầu!

Lư phu nhân cao cao tại thượng sau khi chọn ngày hẹn với Diệp Khanh, trực tiếp đi lên con đường mẹ chồng ác độc của phim thần tượng truyền thống, quăng ra tờ chi phiếu, đối với Diệp Khanh nói lời lạnh nhạt.

“Rời xa con trai của tôi, số tiền này cho cô, cô ngàn vạn lần đừng cò kè mặc cả! Bởi vì cô cũng chỉ có cái giá này thôi!”

Thì ra mình đã sớm được yết giá rõ ràng.

Thật ra, ở trong mắt người khác, mình còn không phải là một tiểu minh tinh được Lư Tuấn bao dưỡng sao?

Chuyện đó, Diệp Khanh cũng biết, chỉ là cô cảm giác được Lư Tuấn đối với mình là thật lòng, cô cảm thấy hai người ở bên nhau chỉ cần yêu nhau là có thể vượt qua tất cả khó khăn, nhưng gần đây Lư Tuấn càng ngày càng trầm mặt, hấn có rất nhiều bí mật không muốn nói với mình, điều này làm cho Diệp Khanh rất khó chịu.

Đoàn phim ra về, hiện tại cô cũng không có gì để làm, bởi vì tâm tình không tốt, Diệp Khanh chỉ có thể một mình đến bờ biển hóng gió.

“Cô là Diệp Khanh?”

Một giọng nam trong sáng đánh gãy suy nghĩ Diệp Khanh, nghe thấy đối phương lập tức có thể kêu ra tên của bản thân, Diệp Khanh rất ngoài ý muốn, cô theo hướng của âm thanh truyền đến nhìn lại, liền thấy được Nghiệp Thiếu Quân mặc một thân áo sơ mi trắng bóng.

Hắn là Nghiệp Nhị thiếu, Diệp Khanh tuy rằng chưa từng giao tiếp với Nghiệp Thiếu Quân, nhưng cô đã từng nghe Lư Tuấn nói đến người này.

“Nghiệp Nhị thiếu, anh có chuyện gì?”

Nhìn thấy Nghiệp Thiếu Quân đi về phía mình, Diệp Khanh lập tức khẩn trương đứng dậy, thật ra bản năng của cô có chút sợ hãi với những người trong cái vòng thượng lưu luân quần này.

Đặc biệt là Nghiệp Thiếu Quân trước mắt, một bộ dáng cả lơ phất phơ, làm người ta không đoán được hấn muốn làm gì, chẳng lẽ cũng muốn tới nhục nhả mình sao?

Nói cho cùng hấn với Lư Tuấn là đối thủ cạnh tranh, nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng cũng là chuyện bình thường.

Ở thời điểm Diệp Khanh miên man suy nghĩ, Nghiệp Thiếu Quân đã đứng ở trước mặt cô, ngay sau đó ngoài dự đoán của mọi người, hấn nâng tay cầm lấy góc áo sơ mi của mình đưa tới trước mặt Diệp Khanh.

“Tôi là fans của cô, cô mau ký tên cho tôi đi!”

Diệp Khanh:.....

"Anh, anh nhận sai người đúng không?"

Diệp Khanh có chút nghi hoặc nhìn Nghiệp Thiếu Quân: “Tôi, tôi chưa từng diễn vai gì nổi tiếng cả!”

“Ai nói? Cô vào nghề 6 năm, đóng không dưới trăm bộ phim truyền hình, 《Linh Nguyệt Khanh Khách》cung nữ Càn Thanh cung, 《Muối Thương》, con gái của Giang Chiết Tổng đốc, còn có.....”

Đối với những bộ phim truyền hình mà Diệp Khanh đã từng chạy qua ống kính, Nghiệp Thiếu Quân quả thật là thuộc như lòng bàn tay, thậm chí đến cô lên sân khấu vài phút, lời kịch có mấy câu hấn đều biết. Không sai, Nghiệp Nhị thiếu gần đây ăn không ngồi rồi, liền thu thập tư liệu của Diệp Khanh, cái gọi là cao thủ tán gái?

Mời xem Nghiệp Nhị thiếu ~

Nghe Nghiệp Thiếu Quân nói, ánh mắt Diệp Khanh trở nên có chút phức tạp, hấn nói đúng tất cả, cho dù là học bằng cách nhớ, nhưng có thể đem

những bộ phim những nhân vật mà cô từng diễn tất cả đều biết rõ ràng như vậy cũng làm cô cảm thấy động dung.

Diệp Khanh vẫn luôn cho rằng trên thế giới này, chỉ có mình mới có thể nhớ rõ những việc này, không nghĩ tới Nghiệp Thiếu Quân thế nhưng sẽ cố ý ghi nhớ những điều đó.

Cho dù hắn có ý đồ cố ý tiếp cận mình, Diệp Khanh cũng rất khó sinh ra địch ý quá lớn với hắn. ....

“Ca!”

Cách đó không xa, đèn flash của camera chọt lóe qua, Lý Duy Nhất đứng ở một chỗ trong đình, thu hồi camera, lẳng lặng liếc mắt nhìn Diệp Khanh cùng Nghiệp Thiếu Quân đang ở bên bờ biển, khoảng cách xa như vậy hai người tự nhiên là không thể nào phát hiện hắn.

Mà muốn ở khoảng cách xa như vậy chụp ảnh rõ ràng, lại còn muốn chụp ảnh ái muội, thậm chí đến biểu tình của nhân vật cũng phải chụp đúng chỗ, thì chỉ có phóng viên thâm niên như Lý Duy Nhất mới có thể làm được.

“Chị Văn.”

Thu hồi camera trở lại trong xe mình, Lý Duy Nhất lập tức gọi điện thoại cho Tô Văn.

“Hừm?”

Trong điện thoại âm thanh Tô Văn khàn khàn mà lười nhác, hình như còn chưa tỉnh ngủ.

Nghe âm thanh Tô Văn, sắc mặt Lý Duy Nhất biến hóa một chút, hắn nhớ rõ hôm nay là ngày Tô Văn nghỉ ngơi.

“Chị Văn, chuyện chị giao tôi đã làm xong, hôm nay chị. .... Có thời gian không?”

“Cô ấy không có thời gian.”

Trong điện thoại lập tức truyền đến âm thanh lạnh lẽo của Tô Duệ.

“Tam thiếu.”

Nghe âm thanh của hắn, ngữ khí của Lý Duy Nhất lập tức cung kính không ít: “Vâng tôi đành hẹn hôm khác.”

“Không cần phiền phức như vậy, ngày mai anh đến công ty của tôi.”

“Nhưng. ....”

Lý Duy Nhất còn muốn nói cái gì, Tô Duệ bên này đã không chút do dự tắt điện thoại.

“Vợ.”

Tô Duệ xoay người nhìn nhìn Tô Văn bên cạnh.

“Em lại kêu Lý Duy Nhất giúp em làm chuyện gì? Thật ra anh có thể tìm thám tử tư làm giúp em!”

“Cũng không có gì, em kêu hắn giúp em chú ý động tĩnh bên phía Diệp Khanh mà thôi, mò thám tử tư lỡ như bị Lư Tuấn phát hiện thì không thú vị, Lý Duy Nhất là phóng viên, nếu bị Lư Tuấn phát hiện, hắn cũng sẽ không hoài nghi điều gì.”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn lười biếng giải thích một câu, sau đó xoay người túm lấy chăn tính tiếp tục ngủ, thật vất vả mới được nghỉ ngơi một ngày, cô chết cũng muốn chết ở trên giường. ....

Hừm?

Thấy vợ mình nói đơn giản, Tô Duệ lại theo bản năng híp mắt, tóm lại hắn không thích Lý Duy Nhất, không được, ngày mai phải từ từ xử lý hắn, ừ, cứ quyết định như vậy đi!

“Hất xì!”

Lý Duy Nhất đang lái xe về thành phố nửa đường đánh một cái hất xì, hắn xoa xoa cái mũi, nhìn quốc lộ thẳng tắp trước mắt, ánh mắt cũng dần dần có biến hóa ——

Giải trí Nghiệp thị, ngày mai mình nên đi hay không?

Đây là cơ hội sao?

Nhân vật chính trong ảnh là Nghiệp Nhị thiếu, mình làm sao giao phó với tam thiếu?

Không thể không nói, bạn nhỏ Lý Duy Nhất ở trong vòng lục đục này lâu rồi, gặp được bất kì chuyện gì đều phải nhịn không được trái lo phải nghĩ, mưu tính sau xa sau đó mới làm, mà lần này, hẳn thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi. ....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 283: Không đua kỹ thuật diễn, đua kim chủ (20)

Edt: Mít

~~~~~

Lý Duy Nhất cuối cùng không có đi Nghiệp thị giải trí, điều này làm cho Tô Duệ thật sự ngoài ý muốn một phen.

Tô Duệ luôn cảm thấy Lý Duy Nhất hẳn là loại người chỉ cần có cơ hội liền dùng sức bò lên trên, không màng tất cả chỉ cần lợi ích, mà lúc này đây, hiển nhiên hẳn đã cho Tô tướng quân một kinh hi!

Thế nhưng không cho Nghiệp Tam thiếu mặt mũi, một hai phải tìm Tô Văn nói? Ý gì?

Chính xác là coi trọng vợ mình! Tô tướng quân lập tức không vui ~

Lý Duy Nhất:.....

Ai coi trọng vợ anh? Anh cho rằng vợ anh là nhân dân tệ sao? Ai cũng thích cô ấy sao.

Thật ra bạn nhỏ Lý Duy Nhất người ta chỉ là căn cứ theo nguyên tắc đắc tội đàn ông chứ không đắc tội phụ nữ, cuối cùng vẫn là lựa chọn đem ảnh chụp của Nghiệp Thiếu Quân cho Tô Văn xem trước ——

Tam thiếu, anh cứ nhận đi, người địa cầu đều biết anh là cuồng ma yêu vợ, trừ khi chỉ số thông minh của tôi có vấn đề mới vứt bỏ chị Văn đi theo anh ~

Đối với trình độ nhiếp ảnh của Lý Duy Nhất, Tô Văn thật vừa lòng! Không hổ là phóng viên chuyên xem hình nói chuyện, đến nội hàm của tấm ảnh này, tuyệt đối có thể biên ra một quyển tiểu thuyết thiếu gia bá đạo yêu tôi một trăm vạn chữ.

“Tiền sẽ đúng hạn chuyển vào tài khoản của anh.”

Tô Văn hướng về phía Lý Duy Nhất cười cười: “Đương nhiên, ảnh chụp này anh phải giữ cho thật kĩ, lúc tôi kêu anh tung ra anh hăng tung.”

“Xem ra chị Văn chuẩn bị chơi một ván cờ lớn!”

Lý Duy Nhất nghe Tô Văn nói nhịn không được cũng neho neho mắt: “Thật ra, mục tiêu cuối cùng của chị Văn, là Lư Tuấn đúng không?”

“Sao?”

Bị Lý Duy Nhất vạch trần bản tính nhỏ của mình, Tô Văn cũng không kinh ngạc, chỉ là tiếp tục nhàn nhạt nhìn hắn: “Lý Duy Nhất, anh thật là một nhân tài, chỉ làm phóng viên thật là lãng phí, có nghĩ tới muốn đổi nghề hay không?”

“Đổi nghề?”

Nghe Tô Văn nói, sắc mặt Lý Duy Nhất biến hóa một chút: “Nhanh thôi, đi theo chị Văn, chờ mọi chuyện đều làm tốt, tôi phỏng chừng cũng tích cóp đủ tiền.”

Mỗi người đều có cuộc sống mà mình muốn, Lý Duy Nhất cũng không ngoại lệ, hẳn liều mạng kiếm tiền như vậy, đều chỉ vì có tiền để làm những gì mình muốn.

Con người ấy à, cả đời bận rộn rộn, không ngừng đi về phía trước, không có người nào biết con đường phía trước của mình nên đi như thế nào, cũng không có người nào biết, mình dừng chân ở nơi nào.

“Được, sau này nếu anh thật sự đổi nghề, cần giúp đỡ có thể tới tìm tôi hoặc tam thiếu.”

Tô Văn đứng dậy hướng về phía Lý Duy Nhất vẫy vẫy tay: “Tôi đi trước, buổi chiều còn có cảnh quay!”

Nơi cô cùng Lý Duy Nhất gặp mặt cách thành điện ảnh cũng không xa, cho nên ra khỏi nhà ăn, Tô Văn đỡ đỡ kính râm của mình men theo vỉa hè chậm

rì rì đi đến phim trường, thời điểm đi qua phố Hongkong, Tô Văn ở bên đường nhìn thấy một hình bóng quen thuộc, người nọ hiển nhiên cũng nhìn thấy cô, hai người đều không tự chủ được tạm dừng một chút.

Lại nói tiếp, tiến vào thế giới nhiệm vụ này cũng được mấy tháng, Tô Văn vẫn là lần đầu tiên gặp được chính chủ.

Lư Tuấn mặc một thân tây trang màu đen mới từ phim trường ra tới, hai người gặp nhau bên đường, Tô Văn chần chờ một chút cuối cùng vẫn chậm rãi đi tới trước người hắn.

“Lư tiên sinh, đã lâu không gặp!”

“Ừ.”

Lư Tuấn lạnh lùng gật gật đầu: “Đã lâu không gặp, cô hiện tại chính là người bận rộn, làm sao hôm nay không thấy tam thiếu tới thăm cô diễn?”

Nghiệp Tam thiếu mỗi ngày tới thăm diễn đã là điển hình trong giới trên Weibo, từ sau khi Nghiệp Tam thiếu bắt đầu show ân ái, trực tiếp làm dậy lên cơn sóng show ân ái trong giới giải trí ——

Đã kết hôn, chưa lập gia đình, mới vừa quen, chưa công khai.

Từng đôi một liều mạng show ân ái, đáng tiếc sức chiến đấu của Nghiệp Tam thiếu quá mạnh mẽ, người bình thường thật đúng là liều không nổi hắn ——

Trăm vạn bao lì xì, đầu tư hàng tỉ gì đó đều là chuyện nhỏ, theo nguồn tin của công nhân Nghiệp thị, công ty của bọn họ ra vào cửa đều nhập mật mã với khẩu lệnh là “Nghiệp Thiếu Lăng yêu Tô Văn”, người nào mỗi ngày kêu lớn nhất, nghe nói còn được thêm vào khen thưởng, tóm lại, Nghiệp Tam thiếu bị bệnh, chứng bệnh của hắn là “Không show ân ái sẽ chết” ~

Tô tướng quân xin nhận một lạy của phàm nhân =]]]]

"Không gặp tam thiếu làm cả đời, phải gả liền gả Nghiệp Thiếu Lăng" đã thành tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của các mỹ nữ.

Đối với loại chuyện này, người như Lư Tuấn vốn không nên để ý, nhưng bởi vì quan hệ với Tô Văn, hắn chú ý Weibo của Nghiệp Tam thiếu, từ đó về sau, mỗi ngày Lư Tuấn đều đúng giờ chịu các loại hình ảnh cùng trạng thái ân ái của Nghiệp Tam thiếu công kích, hiện tại trạng thái cả người sớm chỉ còn nửa thanh máu.

Nghe Lư Tuấn thế nhưng chủ động hỏi chuyện của Tô Duệ, Tô Văn chỉ nhàn nhạt cười.

“Anh ấy gần đây đang bận chuyện công ty, nếu cứ chạy tới chạy lui như vậy, tôi sợ anh ấy quá mệt mỏi. À, đúng rồi, anh và Diệp Khanh gần đây thế nào rồi? Tôi vẫn luôn chưa có cơ hội chúc phúc hai người nữa.”

Diệp Khanh.....

Nghe Tô Văn thế nhưng muốn chúc phúc mình, Lư Tuấn ngưng mắt, có chút tìm tòi nghiên cứu nhìn cô.

“Chúng tôi rất tốt, tuy rằng bộ phim mới của cô ấy bị cấm chiếu, nhưng tôi lại tính đầu tư thêm một bộ phim cho cô ấy, lần này để cô ấy trực tiếp đóng vai nữ chính, đương nhiên nếu có người còn muốn nhân cơ hội này động tay động chân gì đó, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho họ.”

“Vậy sao.”

Nghe Lư Tuấn nói, Tô Văn chỉ nhàn nhạt lên tiếng: “Được rồi, tôi nên trở về đoàn phim, lần sau gặp lại!”

Nói xong, cô hướng về phía Lư Tuấn vẫy vẫy tay, từ bên cạnh hắn đi thoáng qua.

Chờ đến khi Tô Văn đi xa, Lư Tuấn lúc này mới xoay người lẳng lặng nhìn bóng dáng cô đi xa.

Không biết có phải do thời gian quá lâu không gặp nhau hay không, cảm giác hiện tại Tô Văn mang đến cho Lư Tuấn thật xa lạ, hắn không cách nào đem Tô Văn mà mình quen biết và Tô Văn trong trí nhớ kiếp trước cùng với Tô Văn hiện tại liên hệ với nhau.

Có chỗ nào không giống nhau sao?

Thật ra có rất nhiều chỗ đều không giống.

Lư Tuấn căn cứ theo ký ức kiếp trước của mình, giành trước những sinh ý căn bản thuộc về Nghiệp thị, thậm chí còn đoạt lấy một miếng đất, mà làm hắn ngoài ý muốn chính là, Nghiệp thị thế nhưng chưa một lần tranh đoạt sinh ý với hắn, thậm chí sản phẩm mới của công ty bọn họ cùng kế hoạch phát triển hoàn toàn khác với trong trí nhớ của Lư Tuấn ——

Chẳng lẽ bởi vì gia chủ của Nghiệp thị từ Nghiệp Thiếu Quân đổi thành Nghiệp Thiếu Lăng sao?

Hay là.....

Lư Tuấn không dám nghĩ đến nguyên nhân khác, bởi vì có một số việc một khi bạn suy nghĩ quá sâu, đến khi ra được kết quả, cũng không nhất định là kết quả mà bạn mong muốn.

Ngày này, Lư Tuấn lại mất ngủ, hần nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, trong đầu không ngừng hiện lên những chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua ——

Tất cả hoàn toàn khác với những gì hần trải qua trong kiếp trước!

Nếu.....

Nếu “Kiếp trước” không tồn tại, những ký ức đó có thể chỉ là một giấc mộng lớn của mình hay không?

Không, không phải, mộng không có khả năng hoàn chỉnh cùng chân thật như vậy!

Lư Tuấn từ trên giường bò dậy, vọt vào phòng vệ sinh mở vòi nước, đem dòng nước mở đến lớn nhất, đôi tay dùng sức tạt nước vào mặt.

Hần không thể dao động, hần không thể hoài nghi!

Nghe được trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy ào ào, Diệp Khanh trong phòng ngủ chậm rãi mở mắt, cô dựa vào đầu giường ánh mắt lẳng lặng nhìn cửa phòng vệ sinh, lúc này cửa phòng vệ sinh đột nhiên bị đẩy ra, Lư Tuấn chậm rãi đi ra, tầm mắt hai người không hẹn mà giao nhau.

“A Tuấn, anh..... Làm sao vậy?”

Diệp Khanh nhìn thấy thái dương hần còn đọng nước, ngẩng đầu quan tâm hỏi một câu.

“Ngủ đi, anh đi thư phòng xử lý chút việc.”

Lư Tuấn đánh gãy lời nói Diệp Khanh, nhanh chóng xoay người ra khỏi phòng ngủ, lúc này hần không biết nên đối mặt với Diệp Khanh như thế nào, thậm chí cho tới nay hần cũng chưa có dũng khí đem chuyện mình trọng sinh nói cho cô biết.

Lư Tuấn có kiêu ngạo của chính mình, muốn hần nói cho Diệp Khanh đòi trước mình thua thê thảm cỡ nào, trải qua chạt vật cỡ nào, thậm chí..... Thậm chí còn phải dựa vào cô, một người phụ nữ đi nuôi mình, nói như vậy Lư Tuấn nói không nên lời!

Nhìn thấy Lư Tuấn không chút do dự rời khỏi, Diệp Khanh nhẹ nhàng thở dài một hơi, gần đây hai người nói chuyện với nhau thật là càng ngày càng ít, Lư Tuấn khẳng khái phải đầu tư cho Diệp Khanh một bộ phim khác, một hai phải để cô làm nữ chính, Diệp Khanh thật ra rất muốn nói cho Lư Tuấn biết, tâm nguyện lớn nhất của mình trước kia chính là hy vọng có thể trở thành một đại minh tinh giống như Tô Văn, trở thành ảnh hậu, nhưng..... Từ sau khi ở bên cạnh hần, cô chỉ muốn cùng hần sống cho thật tốt.

Bên cạnh hần, chính là tâm nguyện lớn nhất của, nhưng điều đó, Lư Tuấn cố tình lại không hiểu...

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 284: Tg13: không đua kỹ thuật diễn, đua kim chủ (21)

Edt: Mít

~~~~~

Cuối năm, chưa khởi động máy nhưng vẫn luôn là đề tài mười phần nóng hổi, bộ phim 《Diệp Chiến 1943》rót cuộc thuận lợi đóng máy!

Tiệc đóng máy vừa lúc kịp lễ Giáng Sinh, bởi vì trong thành điện ảnh quanh năm không có tuyết, rất nhiều em gái đều la hét lễ Giáng Sinh muốn xem cảnh tuyết, vì thế, dưới sự dẫn dắt của hai thô hào lớn là Đàm Thiên và Tô Duệ, toàn bộ người của đoàn phim cùng nhau thuê máy bay bay đến ngọc long tuyết son, uống ly thanh hương tuyết trà, thưởng thức Thiên Sơn mộ tuyết, vào ở trại thành cô hương cô sắc. Không có biện pháp, có tiền chính là tùy hứng như vậy ~

Huhu ước gì được gặp thô hào như anh Duệ ngoài đời....:(((

Hành trình đi tuyết son, làm cho người của cả đoàn phim chơi đến vui sướng tràn trề, mà bộ phim truyền hình giá trên trời có chế tác hoàn mỹ, đầu tư trên trăm triệu cũng rất nhanh được tổng cục xét duyệt thông qua, trước Tết âm lịch liền đổ bộ vào hai đài truyền hình lớn nhất của Hoa Hạ.

Bởi vì bộ phim vẫn luôn là đề tài vô cùng hot, cho dù là fans hay là antifans trong ngày đầu phim phát sóng, đều rất nghiêm túc ngồi trước TV chờ đợi --

Các fan: thật kích động! Bộ phim đáng mong chờ của thần tượng tới rồi!

Nhóm antifans: thật kích động! Chờ lát nữa chiếu ra, tôi nên bôi đen từ những phút đầu tiên? Hay là bôi đen từ thời điểm bắt đầu phối âm phối nhạc đây? Tóm lại, lần này nhất định phải bôi đen ra trình độ cao mới mới được, ừ ừ!.

Tám giờ tối, giai đoạn hoàng kim

Tô Văn và Tô Duệ cũng đã sớm ngồi xuống trước TV, trước mặt hai người bày rất nhiều đồ ăn vặt, không sai hôm nay là buổi tối đầu tiên chiếu phim, sẽ phát sóng ba tập liên tục trong truyền thuyết!

Hơn nữa sau ngày đầu phát sóng kết thúc, đài truyền hình còn tiếp tục phát sóng một màn talk show, đây là đoàn phim bọn họ mấy ngày hôm trước có ý ở đài truyền hình thu tiết mục nhỏ, bốn diễn viên chính đều tham gia thu hình, lại còn có rất nhiều tin nóng độc nhất vô nhị phía sau bộ phim của các diễn viên.

Đã thật lâu không xem phim truyền hình tám giờ tối, Tô tướng quân tỏ vẻ mình có một chút kích động, tuy rằng thời điểm bộ phim này đang quay hầu như là mỗi ngày hắn đều đi thăm diễn, nhưng chân chính ở trước TV xem bộ phim được phát sóng, lại là một loại cảm giác đặc biệt kích động khác.....

Tối thứ sáu, là buổi tối vui vẻ và thả lỏng nhất của những người bình thường, một tuần làm việc rất cuộc có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Phan Hiểu Lộ là fan nảo tàn của Lâm Mục, cho dù Lâm Mục bởi vì chuyện cần thuốc mà làm cho sự nghiệp rớt xuống đáy cốc, cô vẫn như cũ duy trì thần tượng của chính mình --

Nghiện ma túy thì làm sao? Ai không thể phạm sai lầm? Hơn nữa anh ấy là vì giảm bớt áp lực tìm kiếm linh cảm, Lâm Mục nhà chúng ta nỗ lực như vậy, các người dựa vào cái gì mắng anh ấy?

Tóm lại, Phan Hiểu Lộ cảm thấy Lâm Mục chính là bị người khác đố kỵ nên hãm hại, mà người hãm hại hắn nhất định chính là người của đoàn phim 《Điện Chiến 1943》, hai bộ phim này ở thời điểm đang quay, fans của hai bên liền ở trên mạng gây chiến lợi hại, sau đó 《Thâm Cung Mê Ảnh》 bị cấm chiếu, còn có đoàn fans của 《Điện chiến》 ở trên mạng đăng status chúc mừng.

Mà hiện tại, đã hơn hai tháng, 《Điện Chiến 1943》 cuối cùng cũng được phát sóng.

Phan Hiểu Lộ sớm đã chuẩn bị tốt đi động, sau đó ngồi ở trước TV, tính tập một phát sóng liền đến trên diễn đàn chính phủ phun tào, cô cũng không tin bộ phim này thật sự tốt như bên ngoài nói --

Giá trị nhan sắc level max? Kỹ thuật diễn MAX? Đạo cụ hoàn mỹ? Kịch bản vượt qua thử thách?

Hừ, mạnh miệng ai không nói được!

Khi quảng cáo đếm ngược kết thúc, tập một bắt đầu chiếu, trên màn hình xuất hiện đầu tiên chính là trường hợp một mảnh chiến hỏa bay tán loạn, ngay sau đó ở trong một mảnh khói thuốc súng các diễn viên bắt đầu diễn, đoạn đầu không có ca khúc, bối cảnh to lớn, phối nhạc kháng chiến làm rung động nhân tâm.

Ách, đây là chính kịch sao, chính kịch cũng làm ra đáng ra hình như vậy. Bạn xem những diễn viên đó, một đám người tuổi trẻ lại non nớt, nhìn giống nhân viên tình báo sao?

Phan Hiểu Lộ quyết định từ từ, chờ đến sau mười phút bắt đầu diễn mình liền đi phun tào kỹ thuật diễn của một đám diễn viên mới.

Lúc này đoạn mở đầu kết thúc, cốt truyện đã chính thức bắt đầu --

Mạnh Hạo đóng vai Vu Thành mang theo mắt kính gọng vàng, mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn tương đối bình thường mà cứng nhắc xuất hiện trong một tửu quán nhỏ.

Đây là bắt đầu của chuyện xưa, thân là tình báo viên của Trung Quốc, lúc này đây Vu Thành tới nơi này để gặp người tuyển đầu của mình.

Lúc này cảnh quay vừa chuyển, ở bên ngoài tửu quán, Tô Văn đóng vai Tần cửu muội mặc một thân áo hoa quê mùa cùng với bím tóc lớn màu đen, trên người đeo cái bao bố lớn, vẻ mặt mờ mịt đứng trên đường cái.

"Người anh em này, tôi muốn hỏi một chút, đường đến Cát Dương tửu quán đi như thế nào a?"

Tùy tay ngăn lại một chàng trai mặc áo choàng bên cạnh, Tần cửu muội vẻ mặt tươi cười ngây ngô hỏi một câu.

"Cát Dương tửu quán? Chưa nghe nói qua."

Người nọ lắc lắc đầu bước nhanh tránh ra.

Nghe người qua đường trả lời, trên mặt Tần cửu muội xẹt qua một tia thất vọng, cô theo bản năng ôm chặt cái bao bố lớn trên người mình lại tiếp tục đi vài bước về phía trước, lần này cô ngăn cản một vị thiếu phụ mặc sườn xám: "Chị gái này, xin hỏi....."

"Ai là chị gái? Cái ánh mắt gì thế! Người nhà quê thật không có ánh mắt!" thiếu phụ quần áo đẹp đẽ quý giá trừng mắt liếc nhìn Tần cửu muội một cái, lắc mông bước nhanh rời đi.

Không phải chị gái sao? So với thím của tôi còn già hơn nữa kia.

Tần cửu muội lo nói thầm với chính mình rồi lại đi về phía trước vài bước, lúc này cô đã muốn chạy tới ngoài cửa Cát Dương tửu quán, sờ sờ chiếc bụng đói meo của mình, Tần cửu muội trong lúc vô ý ngược đầu.

"A! Cát Dương tửu quán!"

Cô nhìn không được hưng phấn hét to một tiếng, sau đó ôm bao bố đi vào bên trong, lúc này đúng là giờ cơm, người trong tửu quán rất nhiều, Tần cửu muội vừa vào cửa nhìn thấy có chỗ trống liền không chút nghĩ ngợi ngồi lên.

"Vị tiểu thư này, nơi này đã có người."

Bên tai truyền đến âm thanh đàn ông văn nhả có lẽ, Tần cửu muội vừa nhấc đầu liền đối diện với đôi mắt vừa ôn hòa lại vô hại của Vu Thành.....

Không thể không nói, Tô Văn thân là thiên hậu của một thế hệ, kỹ thuật diễn tuyệt không phải dạng vừa, vai diễn thôn cô không văn hóa lại rất thuần phác, diễn vô cùng đạt.

Đây là lần đầu nam nữ chính gặp nhau, Tần cửu muội xuất hiện khuấy rầy kế hoạch của Vu Thành, làm hắn không có cách nào cùng tuyển người của mình thuận lợi giao tiếp.

Cái này không tính là mới mẻ, cũng may Tô Văn có giá trị nhan sắc cao, diễn lại không tồi.

Trước TV Phan Hiểu Lộ nhìn thấy trên official website đều là fans của Tô thiên hậu tự bình luận kêu thần tượng của mình cố lên, cô bĩu môi, quyết định không bôi đen kỹ thuật diễn, bôi đen cốt truyện.

Nguyên tác cô chưa thấy qua, nhưng mà nghe nói phiên bản phim truyền hình cải biến cũng rất lớn, hiện tại xem ra cái này vẫn như cũ bên ngoài là điệp chiến nhưng bên trong lại diễn phim thần tượng, đến cảnh nam nữ chính vô tình gặp nhau cũng đậm nét phim thần tượng.

Phan Hiểu Lộ tiếp tục nhìn chăm chăm tình huống trên phim truyền hình, nhìn Tần cửu muội khờ đầu khờ não một đường dây dưa với Vu Thành, thời điểm thân ảnh hai người chuyển tới một cái hẻm nhỏ, phong cách của bộ phim lại biến đổi, Vu Thành đi phía trước không hề phòng bị, mà Tần cửu muội phía sau hắn đột nhiên từ trong bao bố lớn mà mình vẫn luôn xem như bảo bối rút ra một cây chủy thủ, sau đó ánh mắt hung ác, trực tiếp từ sau lưng thọc Vu Thành một đao.....

Đây là cái tiết tấu gì?

Thì ra, Tần cửu muội cũng là mang theo nhiệm vụ mới đến đến Cát Dương tửu quán.....

Bất tri bất giác một tập phim rất nhanh liền xong rồi, lúc này official website tuy rằng vẫn như cũ có có antifans đang sôi nổi, nhưng càng nhiều người đều đang chờ đợi cốt truyện kế tiếp. Bộ phim này hoàn toàn kịch tính, cốt truyện chặt chẽ, kịch ta khó phân, thật là một bộ điệp chiến thần kịch khó gặp, có rất nhiều antifans mang tâm tình tới bôi đen cũng bất tri bất giác bị cốt truyện hấp dẫn, Phan Hiểu Lộ cũng là một người trong đó.....

"Tô Văn xác thật diễn rất tốt."

Lúc này, Diệp Khanh cũng ngồi ở trước TV, nhìn không được nói nhỏ một tiếng.

Lư Tuấn một bên không nói chuyện.

Thật ra trước kia hắn chính là fans của Tô Văn, Tô Văn kỹ thuật diễn hắn tự nhiên là vô cùng công nhận, khả năng chính là bởi vì kỹ thuật diễn của cô thật sự quá tốt, mình mới có thể bị cô che dấu nhiều năm như vậy.

"Diệp Khanh, sau này em sẽ diễn tốt hơn cô ấy."

Lư Tuấn giờ tay ôm lấy Diệp Khanh.

"Anh đã giúp em tìm được một bộ điện ảnh chuẩn bị khởi động máy, là một bộ võ hiệp, lần này em diễn nữ chính, tuy rằng quay ngoại cảnh cách thành phố rất xa, nhưng anh sẽ thường xuyên bay đến thăm em, tương lai em nhất định sẽ nổi tiếng hơn Tô Văn".

"Em chưa bao giờ nghĩ tới muốn so sánh với cô ấy, A Tuấn, thật ra..... em cũng không nhất định một hai phải đóng phim." Diệp Khanh ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn nhu nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

"Em chỉ cần được ở bên cạnh anh là được rồi, em không muốn anh vì chuyện của em mà cãi nhau với mẹ anh, càng không muốn ảnh hưởng tới công việc của anh."

"Em yêu, em đừng nói nữa, anh có chừng mực."

Lư Tuấn cúi đầu hôn trán Diệp Khanh... kiếp trước tâm nguyện lớn nhất của Diệp Khanh chính là muốn trở thành ảnh hậu, kiếp này mình nhất định phải giúp cô ấy đạt thành cái tâm nguyện này, không tiếc trả giá tất cả.

Lúc này Lư Tuấn còn chưa ý thức được, mình của kiếp này, đã sớm bị "Kiếp trước" bắt cóc.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Tg13: không đua kỹ thuật diễn, đua kim chủ (22)

Edt: Mít

Bước sang năm mới, Tô Văn theo Tô Duệ về Nghiệp gia ăn cơm tất niên, đây cũng là lần đầu tiên cô nhìn thấy Nghiệp lão gia tử, lão nhân gia tính tình sang sảng, tinh thần no đủ, nhìn thấy Tô Văn liền liên tiếp khen bộ phim mới cô diễn rất tốt, làm Tô Văn cảm thấy thụ sủng nhược kinh.

Còn anh cả Nghiệp gia Nghiệp Thiếu Ninh, hần vẫn như cũ giữ bộ dáng thanh lãnh nghiêm túc, hần năm nay đã ba mươi lăm tuổi nhưng đến bây giờ còn chưa có bạn gái, bởi vì chuyện này hần bị Nghiệp lão gia tử cản nhắc rất nhiều năm, hiện giờ nhìn lão tam cũng đã muốn thành gia lập nghiệp, Nghiệp Thiếu Quân năm nay cũng trở thành mục tiêu lão gia tử công kích, anh em hai người thật sự cùng cảnh ngộ, hơn nữa còn cùng nhau ở trước mặt lão gia tử lập quân lệnh trạng — năm sau, cho dù là đoạt, cũng phải đoạt được vợ mang về ~

Lúc này, bộ phim mới của Tô Văn còn chưa hạ nhiệt, mà cô đã bắt đầu cùng công ty nghiên cứu về bộ phim điện ảnh mới, nói cho cùng phim truyền hình cùng điện ảnh không cùng một cấp bậc, phim truyền hình có thể làm bạn tích lũy fans cùng nhân khí nhanh chóng, còn màn ảnh phim điện ảnh mới có thể đưa bạn đi ra biên giới, hướng đến thế giới để cho nhiều người xem biết tới bạn.

Tin tức bên Lư Tuấn Tô Văn vẫn luôn chú ý, biết Diệp Khanh đã tới núi lớn Tây Nam quay phim điện ảnh võ hiệp, Tô Văn và Tô Duệ lập tức bắt đầu phân công hành động, Tô Văn bảo trợ lí Ngô Đồng của mình chọn một kịch bản không tồi, rất nhanh liền tiến vào đoàn phim điện ảnh, mà Tô Duệ bên kia lại đang chính thức khai hỏa ngầm bắn về phía Lư thị.

Thương trường tranh đấu, thay đổi trong nháy mắt. Công kích của Tô Duệ tới mãnh liệt lại bất ngờ, trong khoảng thời gian ngắn cổ phiếu Lư thị tuột dốc không phanh, trong công ty lòng người hoảng sợ.

Vốn lưu động của Lư thị đáng lẽ ra rất đầy đủ, nhưng không lâu trước đây Lư Tuấn đã giúp Diệp Khanh quay phim truyền hình tổn thất hai trăm triệu, còn mới đây hần lại đầu tư cho Diệp Khanh đóng phim điện ảnh thêm một trăm triệu tài chính, hiện giờ Lư thị đột nhiên bị ngầm bắn, khoản vốn lưu động hiện có căn bản không đủ để vận chuyển bình thường.

Mà trong nửa năm này, Lư Tuấn còn dùng rất nhiều tiền đoạt vài hạng mục, hiện giờ những hạng mục mà giai đoạn trước đầu nhập đều hoàn thành, khoản tiền hậu kì nhiều không nói nổi, tổn thất mỗi ngày đều không thể phỏng chừng.

Công ty gặp phải quần cảnh như thế, Lư phu nhân lập tức ngã bệnh, nhìn mẹ mình giống như kiếp trước bị bệnh ở trên giường, trong lòng Lư Tuấn vô cùng phức tạp.

Không, hần không thể để tất cả trong kiếp trước tái diễn, hần nhất định có biện pháp, nhất định có biện pháp.

Đối mặt với tầng tầng lớp lớp áp lực, Lư Tuấn cắn răng một mình chịu đựng, hần ăn nói khép nép đi tìm ngân hàng nói chuyện, đi tìm bạn bè nhờ giúp đỡ, thật vất vả mới đem những hạng mục đó đều ổn định xuống, lúc này trên mạng lại truyền ra tin tức đoàn phim của Diệp Khanh ở trong núi xảy ra chuyện!

Thì ra thời điểm đoàn phim ở trong khe núi sâu đóng phim gặp phải mưa to đất đá trôi, rất nhiều người đều bị nhốt ở trong sơn cốc, đưa tin có vài ảnh chụp miêu tả tình hình, trong đó có một tấm chính là Diệp Khanh bị người ta ôm ra ngoài, người ôm cô chỉ có một bóng dáng mơ hồ ——

Người đàn ông thân bí mạo hiểm cứu người!

Lư thị gặp nguy cơ, Diệp Khanh tàn nhẫn đá Lư Tuấn, có niềm vui mới?

Những tòa soạn lớn đều nhìn tấm hình đó mà viết văn, nhìn những người xem hình nói chuyện đưa tin, Lư Tuấn cũng chỉ cười khổ.

Hần hiểu Diệp Khanh, Diệp Khanh làm sao sẽ là người như vậy chứ?

Lại nói tiếp, cô ấy vẫn luôn ở đoàn phim vất vả đóng phim, công ty phát sinh những việc này, mình trước nay cũng chưa cùng nhắc qua với cô ấy.

Đối với một đợt đưa tin này, trong mắt Lư Tuấn chỉ đơn giản là bịa đặt để lăng xê mà thôi, thời điểm hần đang định tìm người đem tin tức không tốt về Diệp Khanh áp xuống, ngày hôm sau, Húc Nhật giải trí liền đăng ảnh chụp chính diện của Diệp Khanh và một người khác.

Bối cảnh trong ảnh chụp lên có thể thấy được chính là ở gần đoàn phim của cô ấy, trong ảnh chụp Diệp Khanh còn mặc trang phục cổ trang của bộ phim, hai mắt cô ửng đỏ, cả người nhẹ nhàng dựa vào trong lòng ngực người bên cạnh, mà người bên cạnh Diệp Khanh không phải ai khác, chính là Nghiệp Thiếu Quân!

Nghiệp Thiếu Quân?

Lư Tuấn ở trước máy tính gất gao nhìn chăm chăm khuôn mặt của Nghiệp Thiếu Quân, gương mặt này cho dù như thế nào hắn cũng sẽ không nhận sai, nhưng.....

Diệp Khanh làm sao sẽ cùng Nghiệp Thiếu Quân ở bên nhau?

Tâm thần Lư Tuấn một trận hoảng hốt, hắn thất thần tiếp tục lật xem tin tức, thời điểm nhìn thấy một tấm ảnh khác, sắc mặt Lư Tuấn đều thay đổi, một tấm hình khác là ở bờ biển, trong ảnh chụp hai người dựa vào rất gần, tựa như người yêu, hình như còn đang thì thầm lời âu yếm gì đó.

Trong ảnh chụp Diệp Khanh còn mặc chiếc váy dài mà Lư Tuấn tặng cho cô, ở bên cạnh ảnh chụp còn có người thuyết minh, giới thiệu nói bức ảnh này được chụp ở ngày《Thâm Cung Mê Ảnh》bị cấm chiếu, xem ra Diệp Khanh hình như cũng không bị chuyện cấm chiếu của bộ phim ảnh hưởng, xong việc còn rất ngọt ngào hẹn hò với Nghiệp Nhị thiếu.

Tin này vừa ra, trên mạng lại một trận ồ lên.

Không sai, cư dân mạng chính là thích bát quái, thích tìm tòi, thích xem náo nhiệt.

Diệp Khanh là ai? Không biết không quan trọng, chỉ cần có tin tức có náo nhiệt là được!

Qua một số đại thần có thâm niên trong lĩnh vực bát quái, mọi người nhất trí cho rằng chân tướng sự việc là như thế này——

Thân là thể thân của Tô Văn, lúc trước Diệp Khanh dùng thủ đoạn cướp đi bạn trai cũ của Tô Văn là Lư Tuấn về tay.

Mà xoay người nhìn thấy Tô Văn lại tìm được một người tốt hơn là Nghiệp Tam thiếu, Diệp Khanh liền theo sát phía sau, ngoại tình với Nghiệp Nhị thiếu.

Cho nên nói, Diệp Khanh, cô và Tô Văn mới thật sự là tình yêu đích thực đúng không?

Lúc này, Tô Văn đang ở trong phim trường quay bộ điện ảnh mới, chịu tai tiếng của Diệp Khanh ảnh hưởng, mấy ngày nay không ngừng có phóng viên tới hỏi quan hệ trước kia của cô và Diệp Khanh, còn có nguyên nhân cô cùng Lư Tuấn chia tay.

Bởi vì chuyện này càng nháo càng lớn, cuối cùng Tô Văn không thể không đáp lại chuyện này, cô đem câu trả lời của mình đăng trên Weibo——

Nếu là thật tình yêu nhau, cho dù có chia tay, cũng không nên tổn thương lẫn nhau.

Tôi và Lư tiên sinh là chia tay trong hòa bình, không có bất kì liên quan gì đến Y tiểu thư như mọi người suy đoán, tôi với cô ấy không quen, không muốn bình luận trước thị phi của người khác, nhưng, Lư tiên sinh là một người tốt, tôi hy vọng anh ấy có thể hạnh phúc.

Weibo Tô Văn một khi được đăng lên lập tức có vô số lượt like, mà Tô Duệ còn là người like đầu tiên hơn nữa để lại bình luận của mình——

Đồng ý lời vợ nói, Lư tiên sinh tuyệt đối là người tốt nhất trên thế giới, nếu không phải hắn buông tay, Nghiệp Thiếu Lăng tôi đời này kiếp này chỉ sợ phải lỡ mất một tình yêu tốt đẹp như bây giờ, mong mọi người cho tiền nhiệm vài lượt like ~ =]]]

Tô Duệ vừa bình luận một phát, khu bình luận một mảnh ầm ĩ, còn có rất nhiều cư dân mạng có lòng tốt trực tiếp tag tên @ Lư Tuấn, hoặc là ở khu bình luận trên Weibo của hắn điên cuồng nhấn lại——

Tiền nhiệm tốt nhất hoa hạ, anh muốn nói chút gì không?

Chào tiền nhiệm, tiền nhiệm hẹn gặp lại!

Lư Tuấn:.....

Lúc này nội tâm của nam chủ đại nhân đã chịu thương tổn tuyệt đối là 10000+, từ sau khi tai tiếng của Diệp Khanh và Nghiệp Thiếu Quân tuôn ra, đến khi Tô Văn đứng ra nói chuyện, tất cả làm Lư Tuấn cảm thấy tựa như một giấc mộng.

Đây, đây nhất định là một giấc mộng đúng không?

Có lẽ chờ hắn ngủ thiếp đi, tất cả lại về vị trí cũ?

Có đôi khi, vận mệnh tựa như một trò cười, Lư Tuấn cho rằng mình trọng sinh, có thể thay đổi tất cả tương lai của chính mình, nhưng tới hiện tại hắn lại phát hiện tất cả sớm đã đi ngược lại với những gì hắn tưởng tượng ban đầu.

Có lẽ, trước nay đều không có cái gì kiếp trước kiếp này.

Trên thế giới này thật sự sẽ có người “Trọng sinh” sao?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 286: Tg13: không đua kỹ thuật diễn, đua kim chủ (xong)

Edt: Mít

♥□ ♥□ ♥□

Trải qua nhiều ngày bôn ba của Lư Tuấn, Lư thị tạm thời vượt qua nguy cơ, bệnh tình của Lư phu nhân cuối cùng cũng ổn định, lúc này những phóng viên giải trí vẫn như cũ không buông tha Lư Tuấn, tất cả mọi người đều đang dò hỏi quan hệ của hắn và Diệp Khanh.

Diệp Khanh?

Lư Tuấn lảng tránh tất cả câu trả lời về Diệp Khanh, thật ra mấy ngày nay hai người nói chuyện qua điện thoại, nhưng vẫn luôn khắc khẩu, căn bản không thể tâm bình khí hòa yên tĩnh mà nói chuyện cho đàng hoàng.

Có lẽ, đây là cái gọi là người tính không bằng trời tính.

Ngay từ đầu Tô Văn và Tô Duệ tính ở thời điểm Lư Tuấn vội sút đầu mẻ trán, tìm Lý Duy Nhất chụp mấy tấm ảnh Nghiệp Thiếu Quân đi thăm diễn, sau đó lảng xê, nhiễu loạn tâm tư cùng tầm mắt Lư Tuấn.

Không nghĩ tới thời điểm Nghiệp Thiếu Quân đi thăm diễn vừa vặn gặp phải mưa to đất đá bị cuốn trôi, mà Nghiệp Nhị thiếu tuy rằng ở trong nhà mình là người yếu nhất, nhưng tốt xấu gì cũng từng có rèn luyện qua, một giây liền anh hùng cứu mỹ nhân cứu được Diệp Khanh.

Cũng là vì chuyện này, Diệp Khanh thật sự trở thành bạn tốt với Nghiệp Thiếu Quân, đương nhiên, cũng chỉ là bạn tốt mà thôi.

Xong việc, tai tiếng của hai người ra tới, Diệp Khanh đã trước gọi điện thoại giải thích với Lư Tuấn, nhưng rất rõ ràng Lư Tuấn căn bản không tin cô.

Hai người ở bên nhau, tín nhiệm là tồn tại cơ bản nhất.

Nếu giữa hai người đến tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có, như vậy còn nói thiên trường địa cửu cái gì? Còn có tương lai gì?

Trên thực tế, Lư Tuấn đối với Diệp Khanh thật là thiếu một phần tín nhiệm, có thể nói từ sau khi hắn trọng sinh, hắn liền trở nên đa nghi, hắn không dám chân chính yên tâm tin tưởng bất kì người nào.

Đặc biệt là người có quan hệ với Nghiệp Thiếu Quân đều sẽ làm cho Lư Tuấn nhớ tới kiếp trước nghi lại mà kinh kia.

Hắn có thể tin tưởng Diệp Khanh không? Diệp Khanh cũng là một diễn viên.

Nếu cô ấy cùng “Tô Văn” kiếp trước giống nhau đều là người mà Nghiệp Thiếu Quân sắp đặt ở bên người mình thì mình nên làm cái gì bây giờ?

Không thể không nói, Lư Tuấn thật sự quá chấp nhất với tất cả ở “Kiếp trước”, cái này làm cho hắn trở nên nghi thần nghi quỷ, không thể nói lý.

Cuối cùng, Diệp Khanh phát biểu một tin trên Weibo, tỏ vẻ mình và Nghiệp Thiếu Quân chỉ là quan hệ bạn tốt, và đã cùng Lư Tuấn chia tay trong hòa bình.

Lúc ấy tiến độ của đoàn phim đã quay được hơn phân nửa, Diệp Khanh vốn định rời khỏi đoàn phim, nhưng đạo diễn đoàn phim nhìn trúng sự nỗ lực cùng tiềm lực của cô, cuối cùng vẫn là giữ cô lại.

Xong việc, công ty Lư Tuấn thu được một số tiền lên đến chín con số, là từ tài khoản tư nhân của Nghiệp Thiếu Quân chuyển khoản lại.

Không sai, nhóm thiếu gia Nghiệp gia thời điểm theo đuổi con gái trước nay đều không để bụng về tiền bạc.

Tuy rằng, Nghiệp Nhị thiếu vẫn luôn chưa theo đuổi được Diệp Khanh.....

Một năm sau, Diệp Khanh đã ở trong giới điện ảnh bộc lộ tài năng được mời tham gia một lần sự kiện lễ trao giải điện ảnh, tại đây cô gặp Tô Văn.

Hơn một năm tuy rằng hai người thường xuyên xuất hiện ở cùng một trang báo, nhưng trên thực tế các cô đã rất lâu không gặp mặt.

“Chị Vãn, chúc mừng chị, chúc chị đêm nay lại đoạt giải ảnh hậu!”

Lúc này Diệp Khanh đã rút bớt ngây ngô non nớt lúc đầu, dần dần có phong phạm một mình tinh lớn.

“Mượn cát ngôn của cô! Nếu tôi thật sự có thể đoạt giải lần nữa, đây cũng sẽ là giải thưởng cuối cùng trong sự nghiệp diễn viên của tôi.”

Nghe Diệp Khanh nói, Tô Vãn nhin không được cười sáng lạn với cô ấy.

“Chẳng lẽ chị muốn rời khỏi.....”

Diệp Khanh có chút giật mình nhìn Tô Vãn, ngay sau đó cô nghĩ tới trạng thái hơn một năm trước trên Weibo của Nghiệp Tam thiếu, trên mặt không khỏi lộ ra một tia biểu tình hâm mộ.

“Chị Vãn, chị thật sự là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.”

“Tôi cũng cảm thấy như vậy.”

Tô Vãn hướng về phía Diệp Khanh cười thần bí, thân mình cũng nhích lại gần bên cạnh cô ấy.

“Thật ra chỉ cần cô nguyện ý, cô cũng có thể hạnh phúc giống như tôi. Phụ nữ là phải để cho đàn ông cưng chiều, đàn ông của Nghiệp gia tuyệt đối đáng tin cậy.”

Diệp Khanh:.....

Đã hơn một năm, Nghiệp Thiếu Quân xác thật vẫn luôn theo đuổi Diệp Khanh, hơn nữa hắn còn cho Diệp Khanh nhìn những vết sẹo trên người hắn, nghe nói năm trước hắn không hoàn thành chỉ tiêu tìm được bạn gái mà lão gia từ phân công, cuối cùng bị tàn nhẫn chấp hành gia pháp gì đó.

Thật ra, Diệp Khanh cũng dần dần cảm giác được Nghiệp Thiếu Quân đối với mình là thật lòng, tuy rằng trước kia hắn rất hoa tâm, nhưng hiện tại đã thu liễm không ít.

Lòng Diệp Khanh có chút dao động, nhưng trải qua chuyện Lư Tuấn, làm cô đối với hào môn có bản năng sợ hãi, cô không dám nếm thử lần nữa.....

Trong lễ trao giải, mục đích của Tô Vãn là đoạt giải, mà làm mọi người ngoài ý muốn chính là, khách quý trao giải cho Tô Vãn thế nhưng là Nghiệp Tam thiếu!

Rất nhiều người nháy mắt liên tưởng đến ngày sinh nhật năm đó của Tô Vãn, trạng thái mà Nghiệp Tam thiếu đêm khuya phát lên Weibo ——

Khi em đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp, anh sẽ tự mình vì em dâng lên vương miện!

“Tô Vãn, đây là vinh quang thuộc về em!”

Tự mình mang lên vòng nguyệt quế tượng trưng cho ngôi vị ảnh hậu cho Tô Vãn, Tô Duệ lập tức quỳ một gối xuống đất, trước vô số khách quý cùng camera, móc ra nhẫn kim cương mình đã chuẩn bị tốt: “Gả cho anh!”

“Ồ bên nhau!”

“Ồ bên nhau!”

“Gả cho anh ấy!”

“Gả cho anh ấy!”

Toàn bộ hiện trường của buổi lễ trao giải một mảnh tiếng hô nhiệt liệt, Tô Vãn mỉm cười tiếp nhận nhẫn kim cương trên tay Tô Duệ, vô số đèn flash nháy ngay lúc hai người bọn họ tươi cười hóa thành vĩnh hằng vô cùng hạnh phúc.....

Hai tháng sau, Tô Vãn cùng Tô Duệ thành hôn, sau khi kết hôn, Tô Vãn tổ chức một buổi họp báo, chính thức tuyên bố rời khỏi giới nghệ sĩ.

Sau khi Tô Vãn rời khỏi vòng luẩn quẩn, Diệp Khanh qua sự khuyên bảo của Tô Vãn, rời khỏi công ty giải trí của mình chuyển qua ký hợp đồng với Nghiệp thị giải trí, lúc này Tô Duệ cũng đem quyền hạn của Nghiệp thị giải trí trả lại cho Nghiệp Thiếu Quân.

Trong lúc công nhân của Nghiệp thị than thở mình cuối cùng thoát đi ma trảo của tam thiếu, kết thúc chuỗi ngày khổ bức phải hô to ba tiếng “Nghiệp Thiếu Lăng yêu Tô Vãn”, bọn họ không biết rằng, bọn họ sắp nghênh đón một màn tra tấn show ân ái còn hơn cả tam thiếu của Nghiệp Nhị thiếu ——

Tam thiếu người ta tốt xấu gì cũng đã ôm mỹ nhân về, show ân ái gì đó cũng không có gì đáng trách.

Nhưng Nhị thiếu thì sao? Anh nha, đến theo đuổi người ta còn chưa xong, cả ngày lịch sự lễ phép với nhau không phải là hổ người sao?

.....

Sau khi Tô Văn và Tô Duệ kết hôn, hai người liền bắt đầu đi hưởng tuần trăng mật vòng quanh thế giới, mỗi ngày Tô Duệ đều đem hình ảnh những nơi mà hai người đi qua đăng lên Weibo, hiện giờ fans trên Weibo hai người đều vượt qua ngàn vạn ——

Không sai, mọi người chính là chuyên tới xem bọn họ show ân ái.

Bị lừa? Bị đá? Bị ngoại tình? Mặc kệ nội tâm bạn đã chịu bao lớn tổn thương công kích, chỉ cần bạn tới địa bàn của tam thiếu đạo một vòng, bảo đảm bạn từ không máu sống lại ——

Thế giới lớn như vậy, người cần bả cũng nhiều như vậy, bị đá cũng là một chuyện hạnh phúc, bởi vì, bạn tốt bạn đáng giá, trên thế giới này chắc chắn sẽ có một người đàn ông, hắn đang đợi bạn, chờ được cưng chiều bạn. ....

Thời điểm nhận được tin kết hôn của Nghiệp Thiếu Quân và Diệp Khanh, Tô Duệ với Tô Văn đang phơi nắng trên một hòn đảo, tắt điện thoại, Tô Văn đã nhận được nhắc nhở nhiệm vụ thành công.

Nhưng mà cô và Tô Duệ không có trực tiếp lựa chọn rời khỏi thế giới nhiệm vụ, hai người đặt vé máy bay về nước tham gia hôn lễ của Nghiệp Thiếu Quân, biết được hai người thế nhưng là có em bé mới thành hôn, Nghiệp lão gia từ quả thực cười không khép miệng được.

Suy nghĩ cho thân thể của Diệp Khanh, hôn lễ của hai người tổ chức xa hoa mà khiêm tốn. Buổi hôn lễ này được các nhà truyền thông lớn bốn phía đưa tin.

Lư Tuấn tự nhiên cũng nhận được tin tức này.

Bởi vì sinh ý Lư gia mấy năm nay luôn không thuận lợi, Lư phu nhân sắp xếp cho Lư Tuấn cùng với con gái của một đối tác làm ăn thân cận, hiện giờ hai người cũng vừa mới xác định quan hệ.

Đối với vị tiểu thư khuê các nhưng vẫn còn trẻ con kia, Lư Tuấn không thích nhưng cũng không chán ghét, ngẫu nhiên đêm khuya nằm mơ hắn vẫn như cũ có thể mơ thấy mình của kiếp trước, mơ thấy mình và Diệp Khanh ở bên nhau gian khổ nhưng đơn giản rồi lại ngọt ngào.

Đáng tiếc, đều là mộng.

Đó chỉ là một giấc mộng.

Nhưng, thật sự là mộng sao?

.....

Khi Lư Tuấn lần nữa gặp lại Tô Văn, nhìn thấy nụ cười sáng lạn trên mặt cô, làm Lư Tuấn có một loại ảo giác phảng phất giống như cách một thế hệ.

"Anh hiện tại sống có tốt không?"

Tô Văn đi từng bước đến trước người Lư Tuấn, trên mặt vẫn mang theo nụ cười mê người.

"So với kiếp trước, anh có phải thích cuộc sống hiện tại hơn hay không? Ít nhất, anh không phải hai bàn tay trắng."

"Cô..... cô đang nói cái gì?"

Nghe Tô Văn nói nhỏ, sắc mặt Lư Tuấn đại biến, không thể tin tưởng nhìn cô.

"Anh biết tôi đang nói cái gì, thật đáng tiếc, Diệp Khanh yêu anh như vậy, anh lại không mang đến cho cô ấy hạnh phúc, hiện tại tôi giúp cô ấy tìm được người tốt hơn, anh không cần cảm ơn tôi."

Tô Văn vừa nói, một bên tới gần Lư Tuấn.

"Lư Tuấn, anh chính là một người nhu nhược, cho dù ông trời chịu cho anh một cơ hội trọng sinh thì làm sao? Anh đến người mình yêu cũng không dám tin tưởng, đời này của anh mất đi Diệp Khanh là rất đáng!"

Thời điểm khuôn mặt Lư Tuấn đại ra, Tô Văn vừa lòng cười xoay người rồi đi ——

Có đôi khi, ông trời cho chúng ta cơ hội, là muốn chúng ta phải biết quý trọng những người ở bên cạnh mình, đền bù thật tốt cho những sai lầm mà mình đã từng phạm phải, mà không phải là để bạn nhân cơ hội này không ngừng nhiễu loạn cả đời người khác.....

Trở lại trên xe Tô Duệ, Tô Văn nhắm mắt lại dựa vào trên ghế, thế giới này cô có thể rời đi.

Cho dù hiện tại Lư Tuấn hối hận, hắn cũng không thể làm cho Diệp Khanh quay về.

Tâm của mỗi người, thật ra đều rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ có thể chứa một người.

Dur lại nửa đời sau, để cho Lư Tuấn vượt qua trong sự hối hận, tự trách, cùng sống trong hồi ức đi. ....

~~~~~  
End TG13

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 287: TG14: Tam phu tứ hầu (1)

Edt: Mít

~~~~~  
Loan Phụng Quốc, hoàng thành đông, phủ trưởng công chúa.

Tháng tư, cảnh xuân tươi đẹp, thời điểm Bích Lạc bước nhanh đi vào noãn các, chủ tử nhà mình đang ở trên giường nghỉ ngơi.

“Điện hạ.”

Bích Lạc nhẹ nhàng đi đến giường trước, rũ con người thấp giọng nhẹ gọi một tiếng, nữ tử mặc phụng bào màu đỏ đẹp để quý giá trên giường chậm rãi mở mắt, một đôi mắt phụng kia, nhuệ khí vô song.

“Điện hạ, đúng như người dự đoán, bệ hạ thật sự đi Phong gia phụng viếng! Hiện tại Hồng Sương đang mang theo một đám ngự tiền thị vệ ở cửa Phong phủ hộ giá.”

“A.”

Tô Văn trên giường mềm nhẹ nhàng đứng dậy, vung tay áo, ngưng mắt cười lạnh một tiếng.

“Năm đó thời điểm mẫu hoàng còn sống, để nàng ta nghênh thú Phong Vô Song vào cung, nàng ta không chịu, hiện tại người cũng đã chết, nàng ta chạy tới phụng viếng, đơn giản chỉ là làm cho Phong gia chủ mẫu cùng Phong Thái úy xem mà thôi.”

“Điện hạ thánh minh, cho dù hiện giờ bệ hạ tạo quan hệ tốt với Phong gia như thế nào, Phong Thái úy cùng Phong phu nhân đều đứng ở bên phía điện hạ.”

Nói tới đây, ánh mắt Bích Lạc hơi lóe một chút: “Điện hạ, về chuyện Nguyệt công tử, người thật sự quyết định?”

Nghe Bích Lạc nhắc tới Nguyệt Thanh, ánh mắt Tô Văn hiện lên một tia sắc lạnh.

“Nhiều năm qua bản cung đối đãi hắn như thế nào, Bích Lạc người rõ ràng nhất, hiện giờ hắn lại vì tiện nhân Tô Mạn kia phản bội bản cung, người dám phản bội bản cung, đều phải chết, Nguyệt Thanh hắn, cũng không ngoại lệ! Muốn Tô Văn ta đối với hắn thù hận lưu tình, quả thực là người si nói mộng!”

Cảm giác được toàn thân Tô Văn phát ra lạnh lẽo, Bích Lạc lập tức cung kính cúi đầu.

“Nô tỳ hiểu rõ nên làm như thế nào.”

“Ừ, lui ra đi!”

Tô Văn vẫy vẫy ống tay áo, Bích Lạc ở một bên lập tức cung kính lui xuống, đợi cho noãn các chỉ còn lại một mình mình, ánh mắt Tô Văn dần dần phức tạp lên ——

Phong Vô Song, làm sao lại chết chứ?

Nói tốt là đệ nhất nam phụ đâu?

.....

Loan Phụng Quốc, nơi này là một thế giới nữ tôn, đương nhiên, tuy rằng quốc gia này là nữ hoàng đương quyền, nữ tử địa vị cao thượng, nhưng nam tử trong quốc nội cũng đều sinh hoạt bình thường, bọn họ có thể cưới vợ, có thể khoa cử thậm chí vào triều làm quan, đây đều là từ kết quả của thể hệ tiên

để bắt đầu sửa chế.

Từ khi tiền đế thi hành hiến pháp nam nữ bình đẳng, Loạn Phượng Quốc thi hành chính sách nam tử khoa cử, tới hiện giờ, triều đình đã có một phần ba nam quan, thậm chí nhất phẩm đương triều có hai vị nam quan quyền khuyh triều dã ——

Tà tướng, Liễu Huyền.

Thái úy, Phong Vô Trần.

Phong Vô Trần chính là ca ca của Phong Vô Song, Phong gia nhiều thế hệ nguyên trung thành hoàng thất, Phong phu nhân và tiền đế còn là tỷ muội kết bái, năm đó thời điểm tiền đế còn tại vị vẫn luôn muốn tác hợp cho con gái nhỏ của mình và nhị công tử Phong gia, đáng tiếc tương vương có mộng, thân nữ vô tâm, cuối cùng hôn sự của hai người cũng không thành.

Cho dù như vậy, Phong Vô Song luôn bệnh tật ốm yếu vẫn như cũ yêu sâu đậm đương triều bệ hạ Tô Mạn.

Tô Mạn, nữ hoàng Loạn Phượng Quốc, cũng là nữ chủ của thế giới này. Nàng vừa sinh ra đã được ngâm chia khóa vàng, vừa sinh ra đã được trở thành người thừa kế cho ngôi vị hoàng đế, hai năm trước, tiền đế qua đời bất đắc kỳ tử, Tô Mạn đăng cơ, nàng đăng cơ lúc tuổi còn khá trẻ, trong triều có rất nhiều lão thần không đem nàng để vào mắt, may mắn có Hữu tướng Tri Tuyết Diên cùng Thái úy Phong Vô Trần hộ giá cho nàng, nàng mới được bình yên vô sự vượt qua thời kỳ rung chuyển nhất.

Hiện giờ, triều cương tạm ổn định, hậu cung Tô Mạn cũng vừa mới nạp nam phi, tất cả nhìn như sóng êm gió lặng nhưng trên thực tế lại là sóng ngầm mãnh liệt, mưa gió sắp tới.

Thân phận của Tô Văn ở thế giới này là tỷ tỷ của Tô Mạn cũng chính là trưởng công chúa của Loạn Phượng Quốc, hai người tuy nói là cùng một mẫu thân sinh ra, nhưng lại không cùng phụ thân, phụ thân Tô Văn chỉ là nam hầu của tiền đế, địa vị thấp hèn, cho nên Tô Văn từ nhỏ ở trong hoàng thành liền không được sủng ái, sau khi lớn lên càng không được tiền đế để ý đến.

Mà Tô Mạn lại hoàn toàn bất đồng, nàng là kết tinh tình yêu của tiền đế cùng với nam nhân mà mình yêu nhất, từ nhỏ đến lớn, hầu như những thứ tốt nhất trong hoàng thành đều là của nàng.

Chính là một tiểu công chúa sinh hoạt ở trong vai mật như vậy, không chỉ có kế thừa ngôi vị hoàng đế, lại còn có vô số nam nhân khăng khăng một mực yêu nàng, đi theo nàng.

Ở nguyên cốt truyện, Tô Mạn có tam phu tứ hầu bảy người nam nhân, mà bảy người nam nhân này vừa xuất sắc, lại tuấn mỹ vô song!

Nguyệt Thanh chính là một trong những nam nhân đó.

Nguyệt Thanh xuất thân bản hàn, người cũng như tên, bộ dạng như minh nguyệt tỏa sáng, khí chất thanh nhã xuất trần, hấn ở kinh đô nổi danh là công tử như ngọc, cho dù là những nhóm quý nữ thân phận cao thượng cũng đều bị tài học của hấn thuyết phục, gặp được hấn đều sẽ lấy lễ đối đãi.

Nguyệt Thanh đã từng là cầm sự trong phủ trưởng công chúa Tô Văn, hai người thường xuyên ở trong phủ tiểu trúc cảm sát hòa mình, tự nhiên chậm rãi nảy sinh loại cảm tình khác.

Nhưng, Tô Văn là nữ nhân có dã tâm, nàng không cam lòng sa vào trong nhi nữ tình trường, nàng muốn, là giang sơn!

Sau khi phát hiện Tô Mạn cũng rất thương thức cảm kỹ của Nguyệt Thanh, Tô Văn liền chủ động đem Nguyệt Thanh đề cử vào cung, để hấn dạy Tô Mạn đánh đàn, trên thực tế, Tô Văn muốn để Nguyệt Thanh thay mình giám thị và tiếp cận Tô Mạn, ban đầu, Nguyệt Thanh thật sự là một lòng với Tô Văn, hấn thường xuyên đem động tĩnh của Tô Mạn nói cho Tô Văn, nhưng sau đó Nguyệt Thanh lại chậm rãi bị Tô Mạn vừa trẻ trung vừa vô cùng thông minh hấp dẫn, chân chính yêu nàng.

Nguyệt Thanh sau khi chân chính hiểu rõ lòng mình, hấn liền thẳng thắn thừa nhận tất cả với Tô Mạn, mà Tô Mạn thật ra cũng đã sớm nhìn thấy túi gấm tiền đế lưu lại biết được dã tâm của Tô Văn, nàng cũng không trách tội Nguyệt Thanh, ngược lại để hấn tương kế tựu kế, trái lại thay mình giám thị Tô Văn.

Cứ như vậy, rất nhiều động tác của Tô Văn đều bị Tô Mạn biết trước, điều này làm cho kế hoạch nhiều loạn triều cương của nàng bị thất bại rất nhiều lần, lần nữa thất thủ khiến cho Tô Văn cảnh giác, nàng bảo tâm phúc Bích Lạc của mình đi điều tra chuyện này, cuối cùng rốt cuộc biết được là Nguyệt Thanh phản bội mình.

Bị nam nhân mà mình âu yếm phản bội, cái này làm cho Tô Văn mất đi lý trí, nàng không tiếc tất cả vận dụng bí vệ hoàng gia trong tay mình muốn giết Nguyệt Thanh, đáng tiếc lúc này Nguyệt Thanh lại được Tô Mạn phái người đến bảo vệ.

Không thể giết Nguyệt Thanh, Tô Văn dứt khoát trước tiên triệu tập lực lượng dòng chính của mình ở kinh đô, chuẩn bị thừa dịp tháng năm hàng năm thời điểm bệ hạ tế tổ tạo phản.

Đương nhiên, thân là một pháo hôi, Tô Văn tạo phản tự nhiên sẽ không thành công, người của nàng đã sớm có thám tử của Tô Mạn, người nọ trước tiên tiết lộ tiếng gió, cuối cùng kế hoạch bức vua thoái vị sắp thành lại bại.

Từ xưa đến nay, được làm vua thua làm giặc.

Cho dù Tô Mạn niệm tình tỷ muội chỉ đem Tô Văn giam lỏng, nhưng nàng tâm cao khí ngạo không chấp nhận được việc mình gặp phải thất bại, cuối cùng ở trong hoàng thành tự sát.....

Đây là vận mệnh của nguyên chủ cùng cốt truyện chủ yếu mà Tô Văn tiếp thu được.

Dựa theo nguyên cốt truyện, hiện tại là đầu tháng tư, đúng là thời điểm nguyên chủ vừa mới biết được tin tức Nguyệt Thanh phản bội, tuy rằng biết rõ giết không được Nguyệt Thanh nhưng Tô Văn vẫn kêu Bích Lạc phân phó người động thủ, nói cho cùng đây cũng là cơ hội tốt nhất làm lẫn lộn nghe nhìn của đối phương.

Thật ra Tô Văn đối với chuyện nội đấu cùng Tô Mạn một chút cũng không nóng nảy, chuyện hiện tại cô sốt ruột nhất là không tìm thấy Tô Duệ. Dựa theo cô phỏng chừng nam phụ quan trọng nhất trong thế giới này hẳn là Phong Vô Song, nhưng ngày đầu tiên Tô Văn tiến vào nhiệm vụ, liền nhận được tin tức Phong Vô Song bệnh nặng qua đời!

Chuyện này thật sự làm Tô Văn lấp bắp kinh hãi, bởi vì ở nguyên cốt truyện, Phong Vô Song phải tới vài năm sau mới có thể chết bệnh, nguyên nhân chính là vì có hấn tồn tại, Phong gia mới có thể luôn đứng ở cùng một trận doanh với Tô Mạn, hiện giờ Phong Vô Song qua đời, Phong gia lập tức thay đổi đầu thương, chuẩn bị muốn hợp tác với Tô Văn.

Chẳng lẽ, thế giới này cũng có trọng sinh giả hoặc là người ngoại lai xuyên việt sao?

Nếu thật sự có người từ bên ngoài đến bóp méo quỹ đạo đã định của thế giới này, hiện giờ Phong Vô Song đã chết bệnh, như vậy, Tô Duệ sẽ lấy cái dạng thân phận gì xuất hiện đây?

~~~~~

Chắc chắc.. Thật ngóng chờ anh Duệ lên sân =]]]]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 288: TG14: Tam Phu Tứ Hài (2)

Edt: Mít

~~~~~

Phong Vô Song chết, làm cho cả Phong gia đều mộ khí âm trầm.

Thời điểm Tô Văn mặc thường phục đi vào Phong gia, linh đường Phong gia đã được dọn đi, nhưng toàn bộ Thái úy phủ vẫn treo đầy lụa trắng.

“Trưởng công chúa điện hạ!”

Biết được Tô Văn đến, Phong phu nhân tự nhiên muốn đích thân ra nghênh đón.

“Di Phong, nén bi thương.”

Tô Văn gơ tay nhẹ nhàng cầm đôi tay Phong phu nhân.

“Ta biết Vô Song qua đời làm mọi người rất khổ sở, nhưng Vô Song luôn là một đứa trẻ đơn thuần thiện lương, ta nghĩ nếu nó ở trên trời có linh, nhất định cũng hy vọng người và Vô Trần có thể vui vẻ.”

“Ai. Đứa con trai số khổ của ta. ”

Nghe Tô Văn khuyên giải an ủi, Phong phu nhân lại lần nữa thở dài một hơi, bà là người có xuất thân hiển hách, tuy rằng dưới gối không có con gái, nhưng hai đứa con trai này cũng đều là thịt trên đầu quả tim của Phong phu nhân, Phong Vô Trần từ nhỏ tâm cao chí xa, vừa lúc gặp tiên đế thi hành hiến pháp mới, Phong Vô Trần chính là nhóm nam nhân đầu tiên vào triều làm quan, mà Phong Vô Song lại bởi vì thể nhược từ nhỏ, nhiều năm qua vẫn luôn ở trong phủ dưỡng bệnh.

Thật ra Phong Vô Song là một người không tồi, đáng tiếc quá mức yếu đuối, đó có lẽ chính là nguyên nhân Tô Mạn không thích hấn.

Tuy rằng Tô Mạn là một thế hệ nữ đế, nhưng nàng cũng không thích nam nhân quá mức mềm mại, nam nhân của nàng hoặc là phải có tài hoa kinh tài tuyệt đỉnh giống Nguyệt Thanh, hoặc nên là anh hùng cái thế có tuyệt thế võ công như Đại tướng quân đương triều Lục Trường Ca.

Cái gọi là cường cường liên hợp, hẳn chính là như vậy.

“Trường công chúa, người đã đến rồi!”

Lúc này âm thanh Phong Vô Trần từ phía sau Tô Văn truyền đến, Tô Văn lập tức nhanh chóng xoay người, nhìn thấy khuôn mặt bình thản nhưng bên trong lại chứa lãnh lệ của Phong Vô Trần, đáy mắt Tô Văn chợt lóe qua tia thất vọng.

Không phải Tô Duệ.

Nói đến Phong Vô Trần này cũng là một nam phụ có rất nhiều suất diễn trong thế giới này, chỉ là không có cảnh diễn tình cảm với nữ chủ đại nhân mà thôi.

“Phong Thái úy, bốn cung có việc tìm người.”

“Vâng, điện hạ, mời theo ta đến thư phòng.”

Phong Vô Trần làm cái thủ thế mời, một đường đem Tô Văn dẫn tới thư phòng Phong gia.

“Phong Thái úy, lúc này đây người cũng phải suy xét cho thật kĩ?”

Tiến vào thư phòng, hơi thở trên người Tô Văn biến đổi, đến khuôn mặt đẹp cũng nghiêm túc lãnh lệ lên.

“Điện hạ cho rằng hạ quan đang đùa với người sao? Vô Song nó..... Chính là bởi vì tâm tình hậm hực mới có thể ra đi sớm như thế, đây đều là bệ hạ sai! Bệ hạ có thể ngênh thủ nhị công tử Liễu gia làm hoàng phụ, còn có thể cùng Nguyệt công tử kia ra vào có đôi, vì sao lại không chịu tiếp nhận Vô Song? Vô Song nó làm sai cái gì? Nếu không phải bởi vì nghe được tin tức bệ hạ thành hôn, cảm xúc quá mức kích động, Vô Song cũng sẽ không nhanh như vậy lên.....”

Nói tới đây, ngữ khí Phong Vô Trần đã có chút nghẹn ngào.

Ở nguyên cốt truyện mà Tô Văn biết, Phong Vô Trần vẫn luôn được xưng là thiết huyết Thái úy, không nghĩ tới tình cảm của hắn và đệ đệ mình lại thâm hậu như vậy.

“Phong Thái úy tâm tình của người bốn cung có thể hiểu được, nếu hiện giờ người đã quyết định kết minh với bốn cung, bốn cung tự nhiên cũng sẽ tin tưởng cách làm người của người.”

Nói tới đây, Tô Văn nhìn không được hơi mỉm cười: “Vô Trần, Tri Tuyết Diên là biểu muội của người, bốn cung biết nàng vẫn luôn có ý với người, người có nắm chắc thuyết phục được nàng về trận doanh của bốn cung không?”

Tri Tuyết Diên là Hữu tướng đương triều, quyền khuynh triều dã, là phụ tá đắc lực của Tô Mạn.

“Này.....”

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Phong Vô Trần tối sầm lại: “Này chỉ sợ không được, Tuyết Diên và bệ hạ tình cảm thâm hậu, chỉ sợ sẽ không thay đổi lập trường, hơn nữa hiện tại ta cũng không nên tùy tiện tiết lộ với nàng chuyện này, thỉnh trường công chúa thứ lỗi.”

“Ừ, bốn cung hiểu, cái này không vội, thật sự không vội.”

Tô Văn hướng về phía Phong Vô Trần cười trấn an: “Bốn cung cũng không thể ở lâu chỗ này được, hôm nay đến nơi này, sau này nếu có chuyện gì bốn cung sẽ sai Bích Lạc phái người thông báo cho người.”

“Vâng.”

Sắc mặt Phong Vô Trần cung kính tiễn Tô Văn, nhìn thấy xe ngựa Tô Văn rời khỏi cửa sau Phong phủ, Phong Vô Trần ngẩng đầu nhìn màn trời đen nhánh, hai tròng mắt có lãnh quang chợt lóe ——

Vô Song, ca ca sẽ lấy lại công đạo cho đệ, nhất định sẽ.

Từ Phong phủ đến phủ trường công chúa ở hoàng thành đông cũng không xa, nhưng xe ngựa Tô Văn thừa dịp bóng đêm ở trên đường vòng hai vòng cuối cùng lại thẳng đến phương bắc kinh đô mà đi, ở phương bắc kinh đô trên phố có một tòa nhà vô cùng lớn, tường viện tòa nhà đều là màu đen, đen nhánh một mảnh hòa cùng với bóng đêm thành một thể.

Nhà này thoát nhìn vô cùng thần bí quý dị, cư dân phụ cận tất cả đều không dám tới gần nơi này, nghe nói đã từng có một phu canh ở nửa đêm đi ngang qua nơi này nhìn thấy rất nhiều quỷ hồn bị chặt đầu đứt tay đứt chân ra ra vào vào trong viện này.

Không sai, đây là quỷ trạch nổi tiếng nhất thành bắc, mà trên thực tế, nơi này là một cứ điểm của bí vệ hoàng gia ở kinh đô của Tô Văn.

“Điện hạ!”

Tô Văn từ trên xe ngựa xuống, thân ảnh Bích Lạc lập tức từ trong viện chạy ra, lúc này nàng đã thay một bộ kính trang bó sát người màu đen, cả người thoát nhìn vô cùng lạnh khốc nguy hiểm.

“Điện hạ, thuộc hạ vô năng, thế nhưng để Nguyệt Thanh chạy thoát! Hiện tại hắn đang ở trong phủ Tả tướng, thuộc hạ không phải người xuống tay được!”

Bích Lạc vừa nói một bên quỳ một gối xuống đất: “Còn thỉnh điện hạ trừng phạt.”

Tô Văn rũ con ngươi liếc mắt nhìn Bích Lạc trên mặt đất một cái: “Được rồi, Tô Mạn đã sớm có chuẩn bị, cũng không trách ngươi, nàng ta cùng Liễu Lạc thật đúng là giỏi tính kế, thế nhưng đem Nguyệt Thanh giấu vào trong phủ Liễu Huyền.”

Liễu Huyền chính là Tả tướng đương triều, giống với Phong Vô Trần đều là quan to nhất phẩm, mà đệ đệ ruột của Liễu Huyền, Liễu Lạc chính là chính phu của Tô Mạn, bởi vì có một tầng quan hệ này, Liễu gia tự nhiên cũng là dòng chính của Tô Mạn.

Liễu Huyền người này nói như thế nào đây?

Dựa theo nguyên cốt truyện, hắn là một đại boss che dấu rất sâu, nhưng mà, hắn cũng không phải người tội ác tày trời gì, hắn chỉ là một nam nhân có dã tâm, một người có mưu toan lật đổ nữ quyền thành lập đế quốc nam quyền.

Ở cốt truyện mà Tô Văn biết, sau khi nguyên chủ trở thành pháo hôi, Tô Mạn liền cùng mấy nam nhân của mình trải qua một đoạn thời gian hạnh phúc, mà lúc này, âm mưu của Liễu Huyền mới bắt đầu dần dần lộ ra.

Liễu Huyền.

Tô Văn yên lặng niệm cái tên này một lần, đây cũng là một đối tượng mình có thể tranh thủ liên minh.

“Bích Lạc, ngươi đứng lên đi, nhiệm vụ khác ta giao cho ngươi thì sao?”

Tô Văn một bên dò hỏi, một bên bước đi vào nhà.

“Người đã mang về tới.”

Lúc này Bích Lạc sớm đã đứng dậy, quy quy củ củ đi theo phía sau Tô Văn.

“Điện hạ muốn.....” Bích Lạc làm một cái thủ thế chém đầu, Tô Văn lại cười khẽ lắc lắc đầu.

“Mang ta đi gặp hắn đi!”.....

Cùng thời gian, hoàng thành, bên trong Ngự Thư Phòng ——

Tô Mạn mặc một thân long bào mình hoàng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, mà dưới án thư, lại có một nam nhân cung kính ôn tồn lễ độ đang đứng, người nam nhân này chính là đương triều Tả tướng Liễu Huyền!

“Liễu Huyền, Nguyệt Thanh còn an toàn không?”

Tô Mạn nhìn mặt Liễu Huyền, có chút nôn nóng hỏi một câu.

“Nguyệt công tử ở tại phủ hạ quan tự nhiên bình yên vô sự.”

Liễu Huyền cười tràn đầy tự tin, hắn tuy rằng là một quan văn, nhưng từ nhỏ nghiên cứu kỹ môn đệon giáp hoa mai thuật số, toàn bộ bên trong Liễu phủ tất cả đều là tầng tầng lớp lớp bày rập mà Liễu Huyền thiết kế, cho dù là thủ hạ Bích Lạc võ công cao nhất của trưởng công chúa cũng tuyệt đối không thể ở trong Liễu phủ tìm được Nguyệt Thanh.

“Vậy là tốt rồi.”

Được hồi đáp khẳng định của Liễu Huyền, Tô Mạn lập tức yên lòng: “Hoàng tử làm việc luôn luôn tàn nhẫn độc ác, nếu Nguyệt Thanh bị tỷ ấy tìm được, Nguyệt Thanh nhất định lạnh ít dữ nhiều, lần này thật sự phải cảm ơn Liễu tướng!”

Bởi vì Nguyệt Thanh ở trong hoàng cung không danh không phận, hơn nữa Tô Mạn cũng không biết trong hoàng thành của mình rốt cuộc có còn thám tử của Tô Văn hay không, cho nên nàng không dám tùy tiện đem Nguyệt Thanh tiếp tục lưu lại hoàng thành, so với hoàng thành, Liễu phủ bền chắc như thép có vẻ càng thêm an toàn và đáng tin cậy.

“Việc hạ phân ưu là bổn phận của hạ thần.”

Nghe lời nói cảm tạ của Tô Mạn, Liễu Huyền lập tức cong lưng làm ra tư thái cung kính, chỉ là đôi mắt hắn biến mất ở trong bóng tối lại hiện lên một tia khinh thường lạnh lẽo.....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 289: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (3)

Edt: Mít

~~~~~

Thời điểm Tô Văn mang theo Bích Lạc trở lại phủ công chúa, trời đã vào đêm.

“Điện hạ, có cần nô tỳ hầu hạ người tắm gội thay quần áo không?”

Bích Lạc đi tới cửa theo thói quen hỏi một câu.

“Được rồi.” Tô Văn vẫy vẫy tay: “Người cũng mệt mỗi một ngày, nghỉ ngơi sớm một chút đi, hôm nay bồn cung không cần người hầu hạ.”

“Vâng.”

Nghe Tô Văn nói, Bích Lạc lập tức cung kính lui xuống.

Tô Văn một mình chậm rãi về tới phòng ngủ của mình, vừa tiến vào trong phòng liền ngửi được hương thơm khác thường, đây là.....

“Điện hạ!”

Một giọng nam thanh thúy ở trong bóng tối vang lên, sau đó có một bóng dáng đột nhiên hướng về phía Tô Văn chạy vội tới.

Ánh mắt Tô Văn lạnh lùng, giơ tay lên, cầm lấy chủy thủ ở cổ tay áo, lãnh mị u quang chợt lóe, chủy thủ sắc bén đã dán ở trên cổ của người chạy tới.

“Điện, điện hạ!”

Giọng nam kia không tự chủ được run nhè nhẹ.

“Điện hạ, nô gia là do Lâu công tử phái tới hầu hạ người.”

“Lâu Tiêu Tiêu?”

Nghe nam hầu kia nói, ngữ khí Tô Văn càng thêm lạnh băng.

“Bồn cung không cần bắt luận kẻ nào hầu hạ!”

“Vâng vâng vâng, nô gia liền rời đi.”

Nam hầu kia nghe Tô Văn nói, cẩn thận lui về phía sau mắt thấy sắp phải xoay người thoát đi, ánh mắt Tô Văn lại tại một khắc này chợt lóe.

“Nếu tới, thì đừng đi.”

“A?”

Nam hầu kia hơi sững sốt một chút, nháy mắt hắn dừng lại, chủy thủ trong tay Tô Văn đã cắt qua động mạch của hắn, trong nháy mắt, máu tươi văng ra, nhuộm đầy một thân Tô Văn.

“Người đâu!”

Tô Văn lạnh giọng hô to một tiếng, lập tức có hai thân ảnh mạnh mẽ vọt vào.

“Điện hạ!”

“Thi thể này nâng đi ra ngoài, lột sạch, ném tới cổng lớn của phủ Lâu Tiêu Tiêu đi!”

“Vâng!”

Nghe Tô Văn phân phó hai thị vệ vọt vào lập tức cung kính gập đầu dạ vâng.

“Còn có, điều tra xem là ai cho hấn tiến vào, sau khi điều tra ra, toàn bộ xử lý cho ta!”

Vấy lui thị vệ, lại có tỷ nữ tiến vào đem huân hương trong phòng thay đổi, đá xanh nhiễm máu cũng được người hầu quét tước sạch sẽ.

Lúc này, Tô Văn đã cởi quần áo, cả người ngâm mình ở bên trong thau tắm.

Cô đã lâu không có tự tay giết người, có đôi khi chính cô cũng nhin không được sẽ nghĩ rằng, mình có phải thật sự bị Tô tướng quân đường phế rồi hay không?

Vừa nhớ tới Tô Duệ, Tô Văn lại nhin không được cong cong khóe môi, có chồng như thế, cho dù mình bị hấn đường phế thì đã làm sao?

Lúc trước mình tâm tâm niệm niệm muốn trả thù Từ Sách, nhưng càng đi càng xa, tâm cũng càng ngày càng lạnh, như vậy mình có lẽ thật sự không chẻ vào đâu được, nhưng như vậy mình sẽ cảm thấy hạnh phúc sao?

Sẽ không.

Khi đó tâm cô đã lạnh, cô nhin không thấy đường về, tìm không thấy đường ra, trong đầu trừ bỏ thù hận thì không còn gì khác.

Hiện tại, cô có người yêu, có một người đàn ông cho dù phát sinh bất kì chuyện gì cũng sẽ không rời bỏ mình, đây chẳng phải là điều mà rất nhiều người cầu mà không được sao?

Người, là không thể quá tham lam.

.....

Sáng sớm hôm sau, kinh thành, Lâu phủ.

Lâu Tiêu Tiêu giống như bình thường đang nằm ở trên giường thoải mái tính ngủ đến mặt trời lên cao, kết quả, mới sáng sớm Lâu phu nhân liền cầm dây mây xông vào phòng ngủ của Lâu Tiêu Tiêu, không nói hai lời trực tiếp quất lên người con trai mình.

“Ta quánh chết ngươi cái tên làm ta không bớt lo!”

“Ngươi muốn tức chết ta có phải hay không!”

“Ngao!”

Đáng lí đang ở năm trong mộng xuân thu Lâu đại công tử bị chính mẹ ruột của mình quất tàn nhẫn lập tức từ trong mộng bừng tỉnh, cả người kêu to từ trên giường nhảy dựng lên.

“Nương, nương người làm cái gì vậy? Người muốn mưu sát con trai ruột của mình à!”

“Lăn, ta không có đứa con trai không đàng hoàng như ngươi!”

Lâu phu nhân lạnh lùng trừng mắt, trong giọng nói tràn đầy hận rên sát không thành thếp.

“Ngươi xem Liễu gia Liễu Huyền cùng Phong gia Phong Vô Trần người ta đi, ba người các ngươi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người bọn họ đều là nhất phẩm đương triều, ngươi thì sao? Thật vất vả điều người đến thần cơ doanh làm đô úy, ngươi ba ngày thì hai ngày đầu gây chuyện cho ta, này còn chưa tính, ngươi cái tên hỗn trướng này không có việc gì đi treu chọc trưởng công chúa làm cái gì? Ngươi ngại mệnh mình quá dài sao?”

Ách.

Nghe mẫu thân mình nói, ánh mắt Lâu Tiêu Tiêu chột lóe: “Nương. Tô Văn, không, ta là nói trưởng công chúa, nàng ấy. .... Nàng ấy làm cái gì?”

“Ngươi vẫn là nên hỏi chính mình trước đó đã làm cái gì? Đêm qua người phủ công chúa đem một thi thể nam hầu ném tới cửa lớn Lâu gia chúng ta, còn có người đứng gác không cho người chúng ta nâng đi. Sáng nay Nhi Vân Châu đến nói với ta, nam hầu chết kia là người tiêu tiền mua phải người đưa đến phủ công chúa, ngươi nói ngươi cái đứa trẻ hư này không có việc gì muốn bị đánh đúng không?”

Lâu phu nhân nhin con trai mình, thật là tức đến không biết nói cái gì, trưởng công chúa là người nào? Nàng ấy chính là có tiếng tàn nhẫn độc ác, con trai ngốc này của mình làm sao lại ngu ngốc như vậy chứ!

Nghe mẫu thân mình nói, Lâu Tiêu Tiêu lại không sao cả cười.

“Nương, ta không phải nghe nói Nguyệt Thanh đầu phục bệ hạ sao, ha ha, chuyện này toàn bộ quý tộc kinh đô đều đã biết, Tô Văn nàng ta không phải rất thanh cao sao? Năm đó thế nhưng còn chường mắt bản công tử, hiện tại người nàng ta thích chạy đến chỗ người khác, bản công tử liền làm việc tốt, mua một nam hầu thanh tú cho nàng ta giải buồn, đây chính là hảo tâm đó! Nàng ta lại không biết tốt xấu!”

“Làm càn! Trường công chúa điện hạ là người mà ngươi có thể phê bình sao?”

Lâu phu nhân nghe con trai mình nói, sắc mặt có chút phức tạp: “Tiêu Tiêu, ngươi nói thật với nương, ngươi có phải trong lòng còn nhớ thương trường công chúa hay không?”

“Không, không có! Tuyệt đối không có khả năng!”

Nghe mẫu thân mình nói, Lâu Tiêu Tiêu lập tức mở to hai mắt về mặt kiên định trả lời.

“Thiên hạ này nữ nhân tốt có rất nhiều, lấy địa vị của Lâu gia chúng ta, ta muốn cưới cái dạng gì không có? Hà tất phải đi gả cho hoàng tộc? Lâu Tiêu Tiêu ta còn không cần đến người kia đâu!”

Từ sau khi Tiên đế thi hành tân pháp trong cả nước, địa vị của nam nhân xác thật cao lên rất nhiều, tuy rằng nhóm quý nữ trong kinh thành còn không có tiền lệ gả cho nam nhân thấp hèn, nhưng ở dân gian nam cưới nữ gả đã là chuyện thực bình thường.

Thấy Lâu Tiêu Tiêu nói lời thề son sắt, Lâu phu nhân cũng yên lòng, Lâu gia ở Loạn Phượng Quốc cũng là quý tộc thừa kế, Lâu phu nhân tuy không vào triều chính, nhưng bà vẫn như cũ có thừa kế tước vị trong người, đối với xu thế hiện giờ trên triều đình bà cũng hiểu rõ ràng, mấy năm nay, bệ hạ đã dần dần nắm giữ quyền chủ động, đặc biệt là lần này bệ hạ cùng Liễu gia liên hôn lại có thêm một trợ lực lớn là Liễu tướng, phần thắng của trường công chúa chỉ sợ là không cao.

Giờ này khắc này, Lâu phu nhân lại có chút âm thầm may mắn, may mắn năm đó thời điểm Tiên đế sắp xếp hôn sự cho trường công chúa, trường công chúa không chút do dự cự tuyệt hôn nhân này, nếu hôn sự mà thành, tương lai Lâu gia thật đúng là khó nói.

.....

Trong vòng ở kinh đô luôn không có gì bí mật, chuyện phát sinh vào buổi sáng ở cửa lâu phủ, thời điểm lâm triều cũng đã truyền khắp triều dã.

Tất cả mọi người nhìn không được cảm thán, đại thiếu Lâu gia kia thật đúng là trước sau như một không tiến bộ! Ai không biết gần đây trường công chúa đang nổi nóng, hấn thế nhưng còn dám chủ động tìm xui xẻo, thật là không sợ chết mà ~

Thời điểm hạ triều, Tô Văn đi phía trước, không có người nào dám đi lên trước mặt cô.

Mới vừa đi đến cửa bắc hoa, Tô Văn đột nhiên dừng bước.

Các đại thần phía sau đều không rõ nguyên do nhìn cô, sáng sớm dưới ánh mặt trời, Tô Văn mặc quan bào loạn phượng màu đỏ hồng thoát nhìn đặc biệt mình diễm đường hoàng.

“Liễu tướng.”

Ánh mắt Tô Văn đảo qua trong đám người, cuối cùng dừng ở trên người Liễu Huyền.

“Trường công chúa.”

Thấy Tô Văn điểm tên của mình, Liễu Huyền đang đi cùng một nhóm nam quan nhìn không được tiến lên vài bước, sắc mặt kính cẩn nhìn Tô Văn.

“Trường công chúa có gì phân phó?”

“Bổn cung nghe người ta nói bệ hạ ban thưởng cho Liễu tướng một hộp trà cống phẩm không tồi, không biết bổn cung có vinh hạnh tới phủ người uống một ly trà hay không?”

Tô Văn chậm rãi cười nhìn Liễu Huyền, tuy là đang dò hỏi hẩn, nhưng ngữ khí của cô lại cao cao tại thượng, không cho phản bác.

Từ nhỏ cao ngạo lạnh nhạt, cũng không đem bất kì kẻ nào để vào mắt, đó, chính là trường công chúa Loạn Phượng - Tô Văn.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 290: Tg14: tam phu tứ hầu (4)

Edt: Mít

~~~~~

Trước cửa bắc hoa, nhìn trưởng công chúa điện hạ một thân phượng bào biểu tình cao lãnh trước mắt, trên mặt ôn nhuận của Liễu Huyền xẹt qua một tia ý cười nhợt nhạt.

“Khó được trưởng công chúa chịu đến thăm phủ, Liễu Huyền tự nhiên cung kính không bằng tuân mệnh!”

Nói xong, Liễu Huyền nghiêng người hướng một bên.

“Trưởng công chúa điện hạ, mời!”

“Ừ.”

Tô Văn lạnh lùng lên tiếng, vung ống tay áo, thông thả ung dung đi ở phía trước nhất, chờ đến khi hai người ra khỏi cửa cung, phía sau đủ loại nhóm quan lại mới dám thấp giọng nghị luận.

“Biểu ca.”

Lúc này Trì Tuyết Diên mặc quan phục màu lam không tự chủ được đi tới bên cạnh Phong Vô Trần.

“Trưởng công chúa đây là tính trực tiếp đi đến phủ Liễu tướng muốn người sao?”

Phong Vô Trần nghe Trì Tuyết Diên nói, lạnh lùng cười: “Muội thật nghĩ trưởng công chúa là tên ngốc sao?”

“A.”

Nghe Phong Vô Trần nói, Trì Tuyết Diên ngao ngễ giương mi.

“Nữ nhân ấy à, bị tình cảm làm mê muội tầm mắt còn không phải là tên ngốc sao? Trưởng công chúa nhìn khôn khéo như vậy, còn không phải bị Nguyệt Thanh đùa giỡn sao!”

Nguyệt Thanh từng là người trong phủ trưởng công chúa, cũng là người yêu của trưởng công chúa, điều đó ai không biết?

Thật ra từ lúc Nguyệt Thanh vừa mới vào cung, bệ hạ đã biết hẳn có mục đích gì.

Muốn so thông minh, trưởng công chúa thật đúng là không phải đối thủ của bệ hạ.

Đôi mắt đẹp của Trì Tuyết Diên chột lóe, giữa mày tràn đầy hào khí: “Biểu ca, bệ hạ mới là lương tài chân chính trị quốc, muội biết huynh bởi vì nhị biểu ca chết, có thành kiến với bệ hạ, nhưng.....muội hy vọng huynh có thể lấy đại cục làm trọng!”

Đại cục.....

Trên mặt lạnh lẽ của Phong Vô Trần khó có được lộ ra một tia tươi cười ôn hòa.

“Tuyết Diên, ta biết mình nên làm cái gì, ta muốn đi giáo trưởng luyện binh, muội thì sao? Trực tiếp hỏi tướng phủ hay là đi Quân Cơ Xử?”

“Muội hỏi tướng phủ, còn có chút công văn chưa xử lý.”

Trì Tuyết Diên hướng về phía Phong Vô Trần cười cười, lúc này mới bước nhanh đi ra cửa cung.

Nhìn bóng dáng anh khí kia dần dần đi xa, ánh mắt Phong Vô Trần lập loè một chút ——

Vinh viễn đem triều vụ của Loạn Phượng Quốc đặt ở vị trí thứ nhất, cũng không đem nam nữ tư tình để ở trong lòng, đây là thiết huyết nữ tướng Trì Tuyết Diên của Loạn Phượng Quốc.

.....

Kinh đô, phủ đệ Liễu tướng.

Xe ngựa Tô Văn chậm rãi ngừng ở cửa Liễu phủ, Bích Lạc đi theo lập tức dẫn đầu nhảy xuống ngựa, xóc lên màn xe.

Thị vệ trông cửa của Tướng phủ nhìn thấy xe ngựa Tô Văn tất cả đều cung kính quỳ xuống đất bái phục.

“Trưởng công chúa kim an!”

Tô Văn chậm rãi từ trên xe ngựa đi xuống, nhìn Liễu phủ trước mắt cạnh cửa cao lớn, cô nhin không được hơi mỉm cười.

“Liễu tướng, bản cung nhớ rõ khi người còn nhỏ đã nói qua sau này lớn lên người muốn xây dựng một tòa nhà thuộc về chính mình, không nghĩ tới hiện giờ tất cả đều trở thành sự thật, người không chỉ có tòa nhà của chính mình, còn là nhất phẩm đương triều, quyền khuynh triều dã!”

Nghe Tô Văn nói, Liễu Huyền từ phía sau trong xe ngựa ra tới sắc mặt ngẩn ra, ngay sau đó ậm ậm cười mở miệng.

“Trưởng công chúa còn nhớ rõ sao? Đó đều là trẻ con vô tri, hồ ngôn loạn ngữ thôi!”

Liễu gia ở kinh đô cũng là danh môn, Liễu Huyền cùng Liễu Lạc từ nhỏ cũng đều cùng một đám quý tộc chơi đùa với nhau, khi đó Liễu Huyền không thể tập võ nên cảm giác tồn tại cũng không cao, nhưng từ nhỏ hẳn đã rất có dã tâm, từ nhỏ hẳn vẫn luôn một mình trộm đọc binh pháp cùng kỳ môn trận pháp, là có thể thấy được.

Khi còn nhỏ, hẳn đã dã tâm bùng bùng. Hiện tại, Liễu Huyền cũng đã học xong cách che dấu hoàn mỹ dã tâm cùng khát vọng của chính mình.

Mà câu Tô Văn vừa mới nói kia, thật ra cũng chỉ là thử hấn thôi.

Hai người dưới sự dẫn dắt của quản gia Liễu phủ trực tiếp tới tiểu trúc gác mái trong Liễu phủ, nơi này là nơi Liễu Huyền thường nghỉ ngơi, cũng là nơi duy nhất an toàn tuyệt đối trong Liễu phủ, còn những địa phương khác, hậu viện, hoa viên, thư phòng, những địa phương kia đều có cơ quan cùng trận pháp, người bình thường vào không được, cho dù người may mắn đi vào được, người cũng ra không được.

Không sai, chính là xấu xa như vậy.

Cho nên nói Liễu phủ này so với hoàng thành còn phiền toái hơn, mà có cơ quan mạnh như vậy, Liễu Huyền mới có thể an tâm ở trong nhà mình triển khai đại kế điên đảo triều đình.

“Trà xuân công phẩm, trưởng công chúa chậm dùng!”

Tay nghề pha trà của Liễu Huyền đặc biệt thành thạo, nhìn hần nước chảy mây trôi giúp mình pha trà, ánh mắt Tô Văn vẫn luôn dừng ở trên tay Liễu Huyền.

“Trưởng công chúa?”

Chú ý tới ánh mắt Tô Văn, Liễu Huyền hơi sững sốt, theo bản năng gọi cô một câu.

“A.”

Tô Văn phục hồi tinh thần lại, có chút xấu hổ cười cười: “Không nghĩ tới tay nghề pha trà của Liễu tướng tốt như vậy, đến tư thế pha trà cũng rất đặc biệt, bốn cung xem đến ngây dại.”

“Đây là..... Quen tay hay việc đi.”

Nghe Tô Văn nói, trên mặt ôn nhuận của Liễu Huyền lại nhanh chóng hiện lên một tia ám sắc.

Đều là con trai như nhau, bởi vì bản thân từ nhỏ không thể tập võ, mẫu thân đại nhân đã tìm rất nhiều lão sư dạy hần cảm kỳ thư họa, còn có trà nghệ. Khi đó mẫu thân đại nhân vẫn luôn tính đem hần đưa vào cung đúng không?

A, chỉ tiếc không như mong muốn, người tính không bằng trời tính.

Tiền đề sửa chế, mình thế nhưng dựa vào văn chương xuất sắc vào triều làm quan, mà đệ đệ mình vẫn võ song toàn lại vì nữ nhi tư tình, cam nguyện tiến cung hầu hạ bệ hạ!

Đối với lựa chọn của Liễu Lạc, Liễu Huyền thật sự không dám gật bừa, đối với chuyện gả cưới, Liễu Huyền vẫn luôn kiên trì nam cưới nữ gả, hơn nữa cần phải lưỡng tình tương duyệt.

Hắn cho rằng nếu thật sự lưỡng tình tương duyệt, cho dù là quý nữ cũng sẽ cam tâm tình nguyện gả thấp, nếu không, còn nói tình cảm cái gì?

Thời điểm Liễu Huyền lâm vào trầm tư của chính mình, Tô Văn bên kia đã quý khí ưu nhã phẩm một ngụm trà: “Liễu tướng, trà này thật sự rất ngon, nhưng thật ra trong phủ bốn cung cũng có trà không tồi, Liễu tướng có muốn ném thử?”

Đây là lần thứ hai Tô Văn thử.

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Liễu Huyền chợt lóe, như cũ vẫn là bộ dáng ôn tồn lễ độ.

“Trưởng công chúa hậu ái, thật ra ngày thường hạ quan không thường uống trà, trà này nếu trưởng công chúa thích thì cứ cầm đi đi.”

Liễu Huyền không chính diện cự tuyệt, mà là uyển chuyển trả lời Tô Văn.

Nghe hần nói, mắt phượng Tô Văn híp lại.

“Quân tử không đoạt yêu thích của người khác, trà này dù sao cũng là bệ hạ ban cho ngươi, bốn cung sao có thể nhận được? Đây cũng không phải là việc làm của quân tử, Liễu tướng, ngươi nói có đúng không?”

Thấy Trương công chúa từng chữ có huyền cơ, Liễu Huyền cũng chỉ có thể cười nhạt gật đầu.

“Lời nói của Trương công chúa cực kỳ chính xác!”

“Cho nên.....”

Tô Văn chậm rãi đứng dậy: “Nguyệt công tử là từ trong phủ bốn cung đi ra, nếu hắn cùng bệ hạ thật lòng yêu nhau, bốn cung cảm thấy hắn là thành toàn cho hắn cùng bệ hạ, ngày mai bốn cung liền soạn tấu chương, thỉnh cầu bệ hạ nạp Nguyệt công tử, nói vậy, Liễu tướng cũng cảm thấy đúng đúng không?”

“Này.....”

Nghe Tô Văn nói, ánh mắt Liễu Huyền lập loè, hắn có chút không rõ lời này của trương công chúa rốt cuộc có bao nhiêu thật bao nhiêu giả.

“A.”

Thấy Liễu Huyền có chút chần chờ, Tô Văn cười ngạo nghễ.

“Người đòi đều cho rằng bốn cung sẽ gây bất lợi cho Nguyệt Thanh, ở trước mặt bốn cung Liễu tướng cũng không cần hoảng, bốn cung xác thật muốn cho hắn chết, nhưng nếu bệ hạ muốn bảo vệ hắn, bốn cung cũng chỉ đành từ bỏ! Nhưng là một người phản bội, bốn cung hận bất quá cũng chỉ là hận hắn vô tình vô nghĩa, nếu hắn thích cùng người khác cộng hầu một thể, bốn cung liền thành toàn cho hắn, đòi này..... Bốn cung muốn chính là nhất sinh nhất thế một đôi người, Nguyệt Thanh hắn rời bốn cung mà đi, là hắn không có phúc khí kia!”

“Nhất sinh nhất thế..... Một đôi người?”

Liễu Huyền nghe Tô Văn nói, nao nao.

Không sai, tại một khắc này, cánh cửa hướng về thế giới mới của Liễu tướng mở ra ~

Tô Tiểu Văn mời không chút do dự lừa dối hắn đi ~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 291: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (5)

Edt: Mít

~~~~~

“Nhất sinh nhất thế, một đôi người?”

Không phải Liễu tướng không văn hóa, mà là ở Loạn Phụng Quốc cũng không thực hành chế độ một vợ một chồng, cho nên lúc này nghe Tô Văn nói, Liễu Huyền mới có thể sững sờ ở nơi đó, bị lời nói của cô làm cho khiếp sợ.

Má ơi, giờ khắc này, Tô Văn cảm giác mình quả thực là nữ chính xuyên không mà, nghe nói chỉ cần nữ chính xuyên không đến show cái văn hóa hiện đại của mình, lập tức sẽ có một đoàn dân bản xứ bị kinh vi thiên nhân, quỳ gối ở dưới váy của nàng ~

Kinh vi thiên nhân: ý chỉ vô cùng ngạc nhiên, cứ nghĩ việc đó chỉ có thần tiên mới làm được

“Trương công chúa, chẳng lẽ tính cả đòi này chỉ cưới một người sao?”

Liễu Huyền sững sốt một chút, lúc này mới ánh mắt lập loè nhìn Tô Văn.

“Nhất sinh nhất thế một đôi người” này nghe thật không tồi, đáng tiếc người chân chính làm được có mấy người?

Thấy Liễu Huyền chỉ là sững sốt một chút, cũng không có phản ứng quá lớn, Tô Văn dưới đáy lòng thờ dài một hơi, quả nhiên hào quang gì đó, chỉ sử dụng ở trên người nữ chủ mới có hiệu quả.

“Khụ khụ.”

Tô Văn ho nhẹ một tiếng, ánh mắt nhìn thẳng mặt Liễu Huyền.

“Thật ra cũng không nhất định một hai phải nghênh thú, nếu trên đời này có thể gặp được một người thật tình yêu mình, cho dù gả thấp thì đã sao?”

“Gả thấp?”

Lần này thật sự làm Liễu Huyền chấn kinh rồi, Tô Văn là người nào? Nàng chính là trưởng công chúa dưới một người trên vạn người!

Nếu trưởng công chúa Loan Phụng cũng chịu gả thấp cho người khác, như vậy điều này có ý nghĩa gì?

“Trưởng công chúa, lời này chính là, chính là.....”

“Sợ cái gì?”

Tô Văn cười cười híp mắt phượng: “Tô Văn ta làm việc cũng không cần xem sắc mặt người khác, Liễu tướng, bốn cung biết Nguyệt Thanh đang ở trong phủ của người, người có thể đề cho hắn ra gặp mặt bốn cung một lần không? Bốn cung tuyệt đối không làm khó hắn!”

Thấy Tô Văn vòng tới vòng lui rồi cuộc lại vòng tới trên người Nguyệt Thanh, sắc mặt Liễu Huyền hơi có chút khó xử.

“Trưởng công chúa, việc này..... Hạ quan đáng lẽ hẳn nên nghe theo sai sử của người, nhưng bệ hạ.....”

“Được được, không gặp cũng được, để bốn cung nhìn hắn từ xa một cái là được rồi!”

Tô Văn không kiên nhẫn đánh gãy lời nói Liễu Huyền, trên mặt đã che kín sắc lạnh.

“Vâng vâng vâng, trưởng công chúa bên này, mời!”

Lúc này đây Liễu Huyền không cự tuyệt, mà là ở phía trước dẫn đường, mang theo Tô Văn một đường đi tới hậu viện Liễu gia.

“Viện này có cơ quan, trưởng công chúa người đi theo hạ quan, chớ có đi nhầm.”

Nói xong Liễu Huyền liền đi nhanh về phía trước, Tô Văn tự nhiên gắt gao đi theo phía sau hắn, không bao lâu hai người đi vào một chỗ trước tiểu viện, đứng ở dưới ánh trăng, Liễu Huyền dừng bước: “Điện hạ, Nguyệt công tử đang ở trong sân.”

Lúc này cửa sổ phòng ngủ chính trong sân vừa vặn đang rộng mở, từ chỗ rất xa ở ngoại viện là có thể nhìn thấy người trong phòng, cho dù chỉ là thoáng nhìn xa xa cũng có thể cảm nhận được trên người người nọ thanh nhã xuất trần, phảng phất giống như phong độ khí chất của thần tiên.

Tô Văn lặng lẽ liếc mắt nhìn Nguyệt Thanh trong phòng một cái.

Vẫn không phải.

Không phải Tô Duệ.

Đi vào thế giới này mấy ngày, Tô Văn tổng kết một chút cốt truyện nơi này, thế giới này nhân vật chủ yếu đều tập trung ở kinh đô, nữ chủ Tô Mạn bảy người nam nhân trừ bỏ Lục Trường Ca hiện tại đang ở biên quan mang binh, sáu người khác cũng đều ở kinh thành.

Trong tam phu tứ hầu của Tô Mạn, Liễu Lạc, Lục Trường Ca, Nguyệt Thanh, là tình cảm chân thành của nàng.

Mà bốn nam hầu khác, có hai người là nam hầu của nàng từ nhỏ ở trong hoàng cung, còn có hai người hiện tại còn chưa cùng Tô Mạn ở bên nhau, một người là ám vệ Lãnh Dạ bên người Tô Mạn, hiện giờ đúng là giai đoạn yêu thầm, mà một người còn lại là con trai của Lê thượng thư Lê Tiêu, Lê Tiêu còn chưa có vào triều làm quan, hiện giờ chưa quen biết với Hoàng đế bệ hạ.

Đương nhiên, làm nam chủ chủ yếu, hiện tại quan hệ của Lục Trường Ca cùng Tô Mạn cũng gần là thương thức lẫn nhau....

Còn những nam phụ khác, đám người Vô Trần, Liễu Huyền, thời điểm Tô Văn thượng triều đều gặp qua, cô cũng không nhìn thấy bóng dáng Tô Duệ.

Chẳng lẽ Tô Duệ không có tới thế giới này?

Không, không đúng, trực giác của Tô Văn nói cho cô biết, Tô Duệ nhất định tới, đang cùng cô ở trong một thế giới, hơn nữa hẳn là đang ở gần cô mới đúng.

Hay là.....

Thật ra Tô Văn cũng nghĩ đến một loại khả năng khác——

Có thể là thời điểm Tô Duệ tiến vào thế giới này xảy ra cái gì ngoài ý muốn hay không?

Nói cho cùng dựa theo lộ tuyến nhiệm vụ của Tô Duệ, ký chủ nhiệm vụ của hắn hẳn là Phong Vô Song mới đúng, nhưng Phong Vô Song đột nhiên chết đi, như vậy nếu Tô Duệ ở sau khi Phong Vô Song chết mới tiến vào nhiệm vụ, bộ hậu cần sẽ ngay sau đó sắp xếp thân phận khác cho hắn, mà thân phận này có lẽ cũng không thể sử dụng dung mạo của chính hắn?

Cho nên nói, mỗi người đều có khả năng là Tô Duệ?

Nghĩ đến đây, Tô Văn đột nhiên lo cười cười cho chính mình...

Nếu thật là như vậy, Tô Duệ anh cố ý giấu đi là vì cái gì? Anh như vậy là đang kiểm tra em sao?

Nghĩ đến lần trước Tô Duệ nói đến chuyện thí luyện, trong lòng Tô Văn lập tức có so đo ——

Tô tướng quân, em sẽ bắt được anh, anh cứ chờ đó.

“Điện hạ?”

Thấy Tô Văn vẫn luôn ngưng mắt nhìn phương hướng Nguyệt Thanh, khóe môi còn mang theo ý cười như có như không, Liễu Huyền nhin không được gọi cô một tiếng.

Xem ra, trường công chúa đối với Nguyệt Thanh vẫn là dư tình chưa xong?

“Hừm.”

Tô Văn phục hồi tinh thần lại, thật sâu liếc mắt nhìn Liễu Huyền một cái.

“Người bốn cung đã xem qua, có vài người bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, bốn cung cần phải trở về, hôm nay đa tạ khoản đãi của Liễu tướng!”

Nói xong, Tô Văn quay người lại có chút nôn nóng muốn rời đi, lúc này cô tựa hồ quên mất Liễu phủ này có cơ quan thật mạnh, mắt thấy cô một chân sắp chạm vào cơ quan, Liễu Huyền một bên lập tức kinh hoàng hô to một câu: “Điện hạ cẩn thận!”

“Xuy!”

Hai đạo mũi tên bắn lên đột nhiên từ một bên tường bắn ra, thẳng đến trước ngực Tô Văn, tại một khắc này, Tô Văn tựa hồ bị dọa rồi, cả người cũng chưa phản ứng kịp.

Nháy mắt nghìn cân treo sợi tóc, một đạo bóng dáng màu đen đã bay nhanh ra tới, đem Tô Văn đập về một bên.

Một đạo lãnh quang hiện lên, hai mũi tên kia đã bị bảo kiếm trong tay Bích Lạc chặt đứt thành hai đoạn: “Điện hạ, người không sao chứ?”

“Bốn cung không có việc gì.”

Tô Văn lắc lắc đầu, ngay sau đó lại giương mắt nhìn thoáng qua Liễu Huyền đứng ở một bên kinh hồn chưa định.

“Phù Liễu tướng thật đúng là có cơ quan rất mạnh, khó lòng phòng bị!”

“Làm điện hạ bị sợ hãi.”

Liễu Huyền nghe Tô Văn nói, lập tức khom thân mình về mặt cáo tội: “Còn thỉnh điện hạ trách phạt!”

“Được rồi.”

Tô Văn vẫy vẫy tay: “Vẫn là Liễu tướng ở phía trước dẫn đường đi.”

“Vâng.”

.....

Từ Liễu phủ ra tới, Tô Văn vẫn luôn dựa vào xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, mà Bích Lạc bên trong xe lại há miệng thở dốc, sắc mặt do dự, một bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Ngươi muốn nói cái gì?”

Tô Văn đột nhiên chậm rãi mở mắt, mắt phượng thon dài nhìn chăm chăm khuôn mặt Bích Lạc.

Bị Tô Văn nhìn chăm chăm như thế, làm Bích Lạc trong lòng hoảng hốt: “Điện hạ, nô tỳ chỉ là, chỉ là tò mò điện hạ vừa rồi.....”

“Ngươi tò mò bốn cung vì sao không né?”

Thật ra trong thế giới này nguyên chủ biết công phu, thân là trưởng công chúa Loan Phượng Quốc nếu không phải văn võ toàn tài cũng không khoa học!

Mà Tô Văn đi vào thế giới này tự nhiên cũng kế thừa võ công của nguyên chủ, chỉ là vừa rồi cô lại không có sử dụng mà thôi.

“A, bốn cung không né tự nhiên là có đạo lý.”

Hiện giờ, Tô Văn đã không thể dựa vào bề ngoài đi phân biệt Tô Duệ, hơn nữa cô ở ngoài sáng, hắn ở trong tối.

Cô cũng chỉ có lần lượt thử, mới có thể ở trong mọi người tìm được Tô Duệ.

Ở ngay lúc này, Tô Văn thật sự có điểm hâm mộ tinh thần lực cùng lực cảm giác siêu cao của Tô Duệ, hắn chỉ bằng hơi thở là có thể phân biệt bất kì người nào mình đã gặp qua, mà Tô Văn thì sao? Chỉ có thể khổ bức dựa vào cảm giác của chính mình, còn có phân tích cùng phán đoán đi tìm người?

Cho nên nói, Từ Sách thật sự tìm được một tâm vương bài, mà Tô tướng quân, người nha thật ra trời sinh chính là mệnh nam chủ đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (6)

Edt: Mít

~~~~~

Dọc theo đường đi hồi phủ công chúa, Tô Văn vẫn luôn ở trong xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, thẳng đến khi đi qua một chỗ phố xá sầm uất, bên ngoài xe truyền tới từng trận ồn ào, làm Tô Văn trong xe nhìn không được nhủu mày.

“Bích Lạc, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Tô Văn chậm rãi mở mắt, trên mặt hiện lên một tia không vui.

Bích Lạc một bên lập tức lắc mình xuống xe, chỉ chốc lát sau, nàng lại sắc mặt phức tạp trở về trong xe ngựa...

“Điện hạ, là Lâu công tử dẫn người đến Sở Phong lâu nổi lên xung đột với Lê công tử. Hiện tại trên đường đã có không ít người vây quanh, hai người hình như đang động thủ.”

“Lâu Tiêu Tiêu và Lê Tiêu?”

Nghe Bích Lạc nói, ánh mắt Tô Văn chợt lóe, Lê Tiêu cũng là nam chủ của thế giới này, chỉ là xuất hiện tương đối trẻ mà thôi, còn Lâu Tiêu Tiêu, người này cùng mình thật đúng là có quan hệ vô cùng phức tạp.

Ở nguyên cốt truyện, sau khi Tô Văn tự sát, phủ công chúa tự nhiên suy bại xuống, mà đám người Bích Lạc cũng đều bị giam cầm, sau đó phủ công chúa bị Tô Mạn đổi thành hầu phủ tính ban cho Phong Vô Trần, nhưng tới cuối cùng lại được Lâu Tiêu Tiêu dùng số tiền lớn mua lại.

Vị Lâu Tiêu Tiêu này chính là công tử nổi tiếng ăn chơi trác táng trong kinh thành, con gái của những gia đình bình thường không muốn gả cho hắn, nhóm nữ quý tộc có thân phận cao quý lại không chịu cưới hắn, điều này làm cho Lâu gia cho dù nguyện ý ra của hồi môn vạn kim cũng không gả được Lâu công tử.

Lúc đầu thời điểm tiên đế tại vị, Lâu phu nhân liền muốn tác hợp Lâu Tiêu Tiêu và Tô Văn, mà tiên đế vốn xem Tô Văn không vừa mắt, cũng muốn làm một việc thuận nước đẩy thuyền, để Tô Văn đem cái tên hôn trưởng Lâu Tiêu Tiêu cưới về nhà, nhưng Tô Văn sao có thể đồng ý? Nàng dẫn người đến Sở Phong lâu nói móc châm chọc Lâu Tiêu Tiêu, vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cuối cùng rốt cuộc cũng đem hôn sự này làm cho thất bại.

Có lẽ, nguyên chủ thẳng đến khi chết cũng không biết được, Lâu Tiêu Tiêu thật sự thích nàng, sau khi nàng chết hắn không tiếc tiêu phí toàn bộ gia sản cũng muốn mua cái phủ công chúa kia, thay nàng bảo vệ nhà của nàng —— (*ahuhu ta cảm động muốn khóc*)

“Lâu Tiêu Tiêu, trưởng công chúa cũng không còn nữa, người muốn phủ công chúa này có tác dụng gì?”

Ở nguyên cốt truyện, Phong Vô Trần đã từng dò hỏi Lâu Tiêu Tiêu những lời này, mà Lâu Tiêu Tiêu lại vẻ mặt bi thương trả lời hắn một câu.

“Lưu giữ cái sân này, ít nhất, còn sẽ có người nhớ rõ, nơi này đã từng có một vị trưởng công chúa phong hoa tuyệt đại ở đây.”

Nếu như viện này cũng mất, thế nhân sẽ dần dần quên nàng.

Hắn không muốn mọi người quên Tô Văn đã từng tồn tại.....

Đây là tình cảm của Lâu Tiêu Tiêu đối với trưởng công chúa, người có thể không yêu ta, ta cũng có thể không quán lấy người, nhưng người không thể

ngăn cản dưới đáy lòng của ta yên lặng nghĩ đến người.

.....

Tô Văn trầm tư một lát, cuối cùng vẫn là thờ dài một hơi, ngược mắt liếc nhìn Bích Lạc một cái: “Lâu Tiêu Tiêu căn bản không phải đối thủ của Lê Tiêu. Bích Lạc, người đi đem Lâu Tiêu Tiêu mang đến đây cho ta, nói bổn cung có việc tìm hắn.”

“Vâng!”

Bích Lạc lần nữa xuống xe ngựa, chờ nàng trở lại trên tay còn xách theo cổ áo Lâu Tiêu Tiêu.

Lúc này Lâu Tiêu Tiêu vô cùng chật vật, hắn trời sinh thích kinh thương, vẫn không được võ không xong, ở kinh đô chính là một phế vật ăn chơi trác táng.

“Lên xe!”

Tô Văn liếc mắt nhìn Lâu Tiêu Tiêu một cái, lạnh lùng nói nhỏ một tiếng.

“Thiết.”

Lâu Tiêu Tiêu mắt tròn trắng, hung hăng nhìn Bích Lạc: “Buông tay, không nghe chủ tử nhà người kêu ta lên xe sao?”

Bích Lạc:.....

Người nhà một tên phế vật cũng dám có thái độ đó với ta?

Edt: Mitt

Bích Lạc nhẹ nhàng buông lỏng tay mình, mà Lâu Tiêu Tiêu lại làm bộ làm tịch sửa sang lại một chút quần áo sang quý của mình, lúc này mới tư thái thông dong lên xe ngựa.

“Bái kiến Trưởng công chúa!”

Hữu khí vô lực chào hỏi với Tô Văn, trong giọng nói của hắn không có một chút thành ý.

“A.”

Tô Văn cười lạnh nhướn mày: “Làm sao, mấy ngày không gặp người tính tình lại bạo ra, còn dám động thủ với Lê Tiêu?”

“Lê Tiêu là cái thá gì?”

Nghe Tô Văn nói, Lâu Tiêu Tiêu khinh thường bĩu môi: “Bản công tử là quân tử, quân tử động khẩu bất động thủ, hắn chính là một người dã man, một chút quy củ hàm dưỡng cũng không có, mặt mũi của quý tộc kinh đô đều đã bị hắn ném hết!”

Tô Văn:.....

Là ai cho người dũng khí lớn như vậy nói ra lời này? Lê Tiêu người ta thời điểm viết Thiên Tự Văn, người nhà đến tên của mình còn không viết ra được! Người còn cùng người ta so hàm dưỡng quy củ?

Đối với Lâu đại công tử tự luyến, Tô Văn cũng được lĩnh giáo, ở nguyên cốt truyện Lâu Tiêu Tiêu và Lê Tiêu thật sự là ở Sở Phong lâu kết hạ thù địch, thẳng đến sau này hai người vẫn luôn xem đối phương không vừa mắt.

Nghĩ đến đây, Tô Văn đột nhiên giật mình, bất động thanh sắc chú ý Lâu Tiêu Tiêu bên cạnh: “Lâu Tiêu Tiêu, chuyện tối hôm qua, bổn cung còn chưa có tính sổ với người đâu.”

“Tối hôm qua?”

Lâu Tiêu Tiêu vẻ mặt mờ mịt nhìn Tô Văn.

"Tối hôm qua ta ngủ rất sớm, ta cũng chưa gặp qua trưởng công chúa!"

Đờ mờ, còn giả vờ rất vô tội.

“Người nghĩ không ra không quan trọng, bổn cung sẽ làm cho người nhớ tới.”

Tô Văn đạm nhiên cười, ngẩng đầu hướng về phía bên ngoài xe hô một tiếng: “Bích Lạc, đi tìm dây thừng tới.”

“Uy, uy uy!”

Thấy Tô Văn phân phó Bích Lạc đi tìm dây thừng, sắc mặt Lâu Tiêu Tiêu lập tức thay đổi: “Trưởng công chúa, người đừng, người đừng xằng bậy! ”

“Bỏn cung muốn xằng bậy khi nào?”

Tô Văn nghiêng thân mình, đem mặt tiến đến trước mặt Lâu Tiêu Tiêu.

“Ai u, khuôn mặt tuần tú này đã bị Lê Tiêu đánh thành đầu heo, ngươi nói ta hiện tại đem ngươi cời hết cột vào trên đỉnh xe ngựa đi dạo phố, nương ngươi còn có thể nhận ra ngươi hay không?”

“Tô Văn!”

Lâu Tiêu Tiêu khó thở rống lớn một tiếng.

“Hừm?”

Tô Văn nhướn mày, cười tủm tỉm nhìn Lâu Tiêu Tiêu.

“Cái kia, trưởng công chúa, trưởng công chúa điện hạ.”

Lâu Tiêu Tiêu vẻ mặt đau khổ, đáng thương hề hề nhìn Tô Văn: “Người xem, người là trưởng công chúa, ta chỉ là phế sãi vẫn không được võ không xong, người đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, công chúa trong bụng có thể chống thuyền, người sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ? Lại nói ta cũng không làm gì mà! Ta..... Ta không phải chỉ nói giỡn với người, chỉ đùa một chút thôi sao!”

Ở ngay lúc này Bích Lạc đã lần nữa về tới xe ngựa: “Điện hạ, dây thừng!”

“Ngươi thật đúng là lấy à!”

Nhìn thấy dây thừng thô trên tay Bích Lạc, Lâu công tử cũng cảm thấy say.

“Điện hạ?”

Bích Lạc không để ý tới Lâu Tiêu Tiêu một bên, ngược lại vẻ mặt nghiêm túc chờ Tô Văn phân phó.

“Đem hất trời lại cho ta.”

Tô Văn vẫy vẫy tay áo, vẻ mặt đạm nhiên phân phó một câu.

“Vâng!” Bích Lạc nghe được chủ tử mình phân phó, đôi tay tung bay, trong khoảnh khắc liền đem Lâu Tiêu Tiêu trói thành bánh chưng.

Lâu Tiêu Tiêu:...

Em gái, kỹ thuật buộc chặt này của ngươi rất cường đại nha! Học ở đâu? Cầu chỉ bảo ~

“Trưởng công chúa, này.....”

Lâu Tiêu Tiêu nhìn dây thừng tung hoành đan xen trên người mình, hất thử ở trong xe ngựa giật giật, kết quả một cái không cẩn thận cả người liền ngã quỵ trên mặt đất.

“Yên tâm, sẽ không đem ngươi cời hết dạo phố.”

Tô Văn hướng về phía Lâu Tiêu Tiêu cười trấn an, không đợi Lâu Tiêu Tiêu thở nhẹ nhõm một hơi, Tô Văn lại nói tiếp: “Bích Lạc, thay đổi tuyến đường đi sông đào bảo vệ thành, chúng ta mang Lâu công tử đi tắm rửa cho sạch sẽ ~”

Lâu Tiêu Tiêu: Mẹ nó ~ ta có thể nói tục không?

“Trưởng công chúa, thật ra ta đi, ta thật sự chỉ đùa với người..... Ngó ngó..... Ngó ngó.....”

Lời biện giải của Lâu Tiêu Tiêu còn chưa nói xong, đã bị Tô Văn ngồi ở một bên lật bàn tay một cái, trực tiếp điểm á huyết.

Lâu Tiêu Tiêu:.....

“Giá!”

Lúc này Bích Lạc đã ngồi xuống bên ngoài xe ngựa thấp giọng phân phó ngự phu một câu, xe ngựa phủ công chúa lập tức quay đầu hướng về sông đào bảo vệ thành mà đi.....

~~~~~

Chương 293: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (7)

Edt: Mít

~~~~~

Bên bờ sông đào bảo vệ thành, cỏ dại xanh biếc, xuân hoa tỏa hương thơm. Trên mặt sông còn có thể nhìn thấy một đàn vịt hoang kết bè kết đội ở trên sông bơi qua bơi lại.

“Trường công chúa, người xem nơi này cảnh xuân tươi đẹp, chim kêu hoa nở, lúc này người nên đi ngoại ô đập thanh, nếu không thì đi Đào Hoa Cốc ngoài thành xem hoa đào, bờ sông đào bảo vệ thành này có gì đẹp để xem chứ!”

Âm thanh Lâu Tiêu Tiêu đầu vào đây từ dưới chân Tô Văn truyền đến.

Cô cười gục đầu xuống nhìn người nào đó bị bó thành bánh chưng ở dưới chân, giờ tay như suy tư gì đó sờ sờ cái cằm bóng loáng của mình.

“Lâu Tiêu Tiêu, người há mồm ra thật đúng là trời sinh làm thương nhân mà! Nhưng đáng tiếc, bản cung không ăn nổi bộ dáng này của người!”

Khi nói chuyện, ánh mắt Tô Văn đã dần dần lạnh lẽo lên..

“Người nên biết tính tình của bản cung, những người đối đầu với bản cung đều sẽ không có kết cục tốt.”

Khi nói chuyện, Tô Văn giờ tay hướng về phía Bích Lạc bên cạnh làm một cái thủ thế.

“Đưa Lâu công tử xuống nước mát mẻ một chút!”

“Vâng!”

Bích Lạc một bên đã sớm nhìn Lâu Tiêu Tiêu không vừa mắt, bên này nghe được Tô Văn phân phó, bên kia nàng lập tức nhanh nhấc chân, một chân liền đem Lâu Tiêu Tiêu từ bờ sông đá xuống nước ——

“Thình thịch” một tiếng, Lâu Tiêu Tiêu bị trối đến không thể gãy giữa chỉ có thể như vậy thẳng tắp rơi vào trong nước.

Đôi mắt Tô Văn gắt gao nhìn chăm chăm mặt nước, ở đáy lòng mình đếm thời gian, ba mươi giây sau, ánh mắt Tô Văn ngưng lại.

“Bích Lạc!”

“Vâng!”

Bích Lạc biết ý tứ Tô Văn, nàng một cái thả người liền sử dụng khinh công bước lên mặt nước, ngay sau đó bảo kiếm bên hông về một đường, mặt nước lập tức chấn động mở ra, mà thân thể Lâu Tiêu Tiêu cũng bị lặn chấn động kịch liệt này từ trong nước chấn ra tới.

Không sai, võ công cao cường là điều như vậy đó ~

Bích Lạc xách theo cổ áo ướt đầm dề của Lâu Tiêu Tiêu lần nữa đem hắn ném tới trên cỏ.

Lúc này, khuôn mặt vốn bầm tím của Lâu Tiêu Tiêu đã bắt đầu trắng bệch, cả người cũng hôn mê, giống như không còn hô hấp.

“Điện hạ?”

Bích Lạc ngồi xổm xuống thử hô hấp của Lâu Tiêu Tiêu một chút, biểu tình trên mặt lập tức ngưng trọng.

Tô Văn không chút để ý cười: “Nếu đã chết, vậy trực tiếp ném trở lại sông đi, à, thuận tiện trối vào một cục đá hủy thi diệt tích.”

Bích Lạc:.....

“Khụ khụ.”

Lúc này người nào đó nằm trên mặt đất giả chết, nhìn không được phun ra mấy ngụm nước sông đào, dở mồm, nước sông này quả thực quá khó uống.

Lâu Tiêu Tiêu chậm rãi mở to mắt, hai tròng mắt ngay từ đầu trống rỗng, qua hơn nửa ngày, hấn mới như là tập tỉnh thần của mình có chút ngơ ngác nhìn Tô Văn cùng Bích Lạc đứng trước mặt mình.

“Ta..... Ta còn sống?”

Lâu Tiêu Tiêu trên mặt đất giật giật, dây thừng trên người ướt đầm dề, bó đến hầu như càng chặt hơn.

“Trường công chúa?”

Lâu Tiêu Tiêu lại nâng mắt, đáng thương hề hề nhìn Tô Văn.

“Bích Lạc, chúng ta đi thôi.”

Tô Văn thu liễm con ngươi nói nhỏ một câu, Bích Lạc một bên lập tức bước nhanh đuổi kịp.

“Trường công chúa!”

Lâu Tiêu Tiêu lại ở phía sau cô gọi một tiếng, nhưng bước chân Tô Văn rời đi cũng không có tạm dừng.

Lâu Tiêu Tiêu:.....

Đờ mờ, ai tới mờ trời cho bản công tử a! A a a!

.....

Ban đêm, phủ công chúa.

Tô Văn ở trong thư phòng mình suốt đêm soạn tấu chương, một bên viết, một bên nhủ mảy, trong đầu cô luôn không ngừng hiện lên hai khuôn mặt Lâu Tiêu Tiêu và Liễu Huyền.

Người đời đều biết, Liễu tướng trời sinh không thể tập võ, nhưng hôm nay Tô Văn rõ ràng chú ý tới hình bàn tay của Liễu Huyền còn có vết chai nhỏ đến không thể phát hiện trong lòng bàn tay hấn, đó tuyệt đối là tay cầm kiếm, chứ không phải tay cầm bút.

Còn Lâu Tiêu Tiêu.....

Nguyên nhân chính là vì Lâu Tiêu Tiêu này cùng với Lâu Tiêu Tiêu trong cốt truyện mà Tô Văn biết có biểu hiện quả thật giống nhau như đúc, không hề sơ hở, nhưng cũng lại là sơ hở lớn nhất.

Viết xong tấu chương, Tô Văn nhắm mắt lại nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế. Ngày mai cô phải cùng Tô Mạn giao phong chính diện, đối với Tô Mạn, Tô Văn tự nhiên một chút cũng không sợ hãi, cô chỉ là cảm thấy nam nhân của Tô Mạn thật sự quá nhiều, hiện tại đã có ba người có danh phận, một người lưỡng tình tương duyệt, còn có một người yêu thầm si mê, muốn một đám người này tách ra, cũng là một công trình lớn lãng phí thời gian.

Cũng may thân phận của mình ở thế giới này là trường công chúa dùng rất tốt, bởi vậy, cô cũng không phải quá sốt ruột hoàn thành nhiệm vụ.

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lâm triều cũng giống như ngày thường không có chuyện lớn gì phát sinh, đang lúc Tô Mạn chuẩn bị bãi triều, Tô Văn một thân phượng bào lại đột nhiên mỉm cười bước về phía trước một bước: “Bệ hạ, bỗ cung có việc khai tấu!”

Nói xong, Tô Văn từ cổ tay áo mình móc ra một quyển tấu chương: “Còn thỉnh bệ hạ xem qua!”

Bước chân Tô Mạn rời đi dừng lại một chút, híp mắt, tươi cười chậm rãi nhìn Tô Văn.

“Đem tấu chương của hoàng tử trình lên, trầm nhìn xem!”

“Vâng.”

Hầu quan ở một bên lập tức cong eo đi nhanh vài bước lấy tấu chương trong tay Tô Văn đưa tới tay Tô Mạn, Tô Mạn mở ra tấu chương, biểu tình trên mặt hơi cứng đờ.

“Đây là.....”

Tấu chương của Tô Văn tự nhiên là thỉnh cầu Tô Mạn nạp Nguyệt Thanh vào cung, nhìn thấy nội dung bên trong, trong lòng Tô Mạn nháy mắt hiện lên vài cái ý niệm.

“Hoàng tử, chuyện này, người theo ta đến Ngự Thư Phòng, chúng ta thương thảo kỹ càng tỉ mỉ, như thế nào?”

“Sao?”

Tô Văn nghe Tô Mạn nói, cười quyền rũ.

“Nguyệt Thanh là từ trong phủ bổn cung đi ra ngoài, tài hoa của hắn người trong kinh đô rõ như ban ngày, hiện giờ tất cả mọi người đều biết hắn cùng bệ hạ tình đầu ý hợp, ta thân là chủ tử của hắn, thay hắn hướng bệ hạ xin một cái chức vị hoàng phu, không quá phận chứ? Chuyện đơn giản như vậy, bệ hạ người còn muốn suy xét sao?”

Nói tới đây, ánh mắt Tô Văn gắt gao nhìn vào đôi mắt Tô Mạn: “Hay là, bệ hạ chương mắt Nguyệt Thanh?”

Nghe Tô Văn nói, không chờ Tô Mạn phản ứng lại, đủ loại quan lại trên triều đình đã nhin không được khe khẽ nói nhỏ.

Edt: Mít

Về điểm phong hoa tuyết nguyệt này của bệ hạ, mọi người tự nhiên là trong lòng biết rõ, chỉ là không ai nghĩ đến trường công chúa thể nhưng chịu vì Nguyệt Thanh hướng bệ hạ xin một cái chức vị hoàng phu, phải biết rằng căn cứ theo tổ chế của Loạn Phượng Quốc, mỗi một nữ hoàng đều chỉ có thể có tam phu tứ hầu, hiện giờ bệ hạ đã có một phu hai hầu, vị trí dư lại tuy rằng để không, nhưng bệ hạ còn trẻ, sau này còn có rất nhiều thời gian để lấp đầy hậu cung.

“Lời nói của Hoàng tử sai rồi.”

Tô Mạn lúc này cũng phản ứng lại, nàng khép tấu chương về mặt đạm nhiên nhìn Tô Văn.

“Trẫm xác thật thưởng thức tài hoa của Nguyệt công tử, nhưng, trẫm cũng không biết ý tứ Nguyệt công tử như thế nào, trẫm tuy rằng là ngôi cửu ngũ, nhưng cũng không thể làm khó người khác không phải sao?”

Nghe Tô Mạn nói, Tô Văn cũng gật gật đầu.

“Đúng vậy, lưỡng tình tương duyệt rất khó có được, vậy chuyện này bệ hạ suy xét lại một chút đi, bổn cung cũng không cần phải nhiều lời nữa.”

Nói xong, sắc mặt Tô Văn tối sầm lại, yên lặng lui xuống.

Liễu Huyền trong đám người vẫn luôn chú ý biểu tình của Tô Văn, nghĩ đến một câu “Nhất sinh nhất thế một đôi người” cô đã từng nói qua. Tâm Liễu Huyền hơi động ——

Hay là, lời nói ngày đó của trường công chúa, đều là thật?

Nháy mắt, đáy lòng Liễu Huyền hiện lên vô số ý niệm, cuối cùng vẫn là đem tất cả đều dè ở dưới đáy lòng mình.

Sau khi tan triều, mọi người ai đi đường nấy, Tô Văn vẫn như cũ cao ngạo đi phía trước, lúc này đây, ánh mắt người phía sau nhìn cô đều có chút phức tạp khó biện.

“Biểu ca, huynh nói lần này trong hồ lô của trường công chúa bán thuốc gì đây?”

Tri Tuyết Diên cố ý lôi kéo Phong Vô Trần đi phía sau cùng, trong giọng nói có chút hồ nghi.

“Ai biết được? Có lẽ. Trường công chúa thật sự muốn thành toàn cho bọn họ? Không phải muội nói nữ nhân khi lâm vào tình yêu đều là tên ngốc sao?” Phong Vô Trần nói, ánh mắt dừng ở trên mặt Tri Tuyết Diên.

“Tuyết Diên, nếu không phải tự mình trải qua mà nói, có chút tình cảm, người ngoài có thể cả đời cũng không thể lý giải, muội hiểu chưa?”

Tình yêu. ...

Tri Tuyết Diên giật mình, nữ nhân không phải nên chấp chương thiên hạ hô mưa gọi gió sao, tình yêu bất quá chỉ là thứ phụ thuộc mà thôi, đồ vật có cũng được không có cũng không sao, có hiểu hay không có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 294: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (8)

Edt: Mít

~~~~~

Thời gian một buổi sáng, chuyện trường công chúa thâm minh đại nghĩa, tự mình vì Nguyệt công tử cầu hôn sự với bộ hạ đã dưới sự bày mưu lập kế của Tô Văn truyền khắp toàn bộ kinh đô.

Chuyện này, làm hình tượng trường công chúa trong dĩ vãng kiêu ngạo máu lạnh lập tức biến thành khổ tình ——

Nữ nhân có cường thế hơn nữa cũng sẽ được đồng cảm

Đối với những đồn đãi trên phố, Tô Văn tự nhiên rất vừa lòng, không tồi, lần này cô chính là muốn đem mình tạo thành hình tượng nữ nhân si tâm khổ vì tình nhất toàn thiên hạ.

Cái gọi là so sánh thì dẫn đến hiểu biết chính xác, đều là kim chi ngọc diệp, đều là người có quyền cao chức trọng, Tô Văn lần này chính là muốn ở tại thế giới này gả cho một người, về chung một nhà, cô muốn cho những nam nhân đó của Tô Mạn nhìn thấy, cái gì mới gọi phu thê ân ái, cái gì mới gọi là nắm lấy tay người cùng nhau đầu bạc.

Đương nhiên, tiền đề của tất cả là, Tô Văn phải thu phục Tô tướng quân nghịch ngợm trước ~

“Điện hạ, Nguyệt công tử tới.”

Lúc này, Bích Lạc bước nhanh đi vào thư phòng Tô Văn, ngữ khí trầm thấp nói nhỏ một câu.

Tô Văn cười cười, cô biết Nguyệt Thanh nhất định sẽ không mời tự đến.

“Mời hấn vào đi, nơi này cũng không phải là hấn chưa từng đến.”

Tô Văn cười lạnh dựa vào trên giường cẩm tú, không bao lâu, thân ảnh Nguyệt Thanh liền xuất hiện ở trước mặt Tô Văn.

Một thân y phục thuần trắng, cộng thêm dung nhan sáng trong như trăng của hấn, cái gọi là cảnh đẹp ý vui cũng bất quá chỉ như thế.

“Trường công chúa.”

Nguyệt Thanh nâng ống tay áo, hướng về phía Tô Văn ưu nhã hành lễ.

“Nguyệt Thanh, ngươi đã đến rồi.”

Giờ phút này, thần sắc Tô Văn đã thay thành vẻ mặt bi thương khôn kể.

“Ngươi mấy ngày nay không dám xuất hiện, là thật sự cho rằng, ta sẽ phái người giết ngươi sao?”

Nói xong, Tô Văn đã chậm rãi đứng dậy, lúc này cô mặc một thân thường phục tay áo rộng, rút đi cao ngạo ở trên triều đình, cả người thoát nhìn nhu nhược thêm vài phần.

Nguyệt Thanh nghe Tô Văn nói, ánh mắt sáng trong hiện lên một tia phức tạp, xác thật, hấn cho rằng mình đã đủ hiểu biết tính cách trường công chúa, nhưng lúc này đây hấn thật sự đã đoán sai.

“Ai.”

Thấy Nguyệt Thanh này giờ không nói gì, Tô Văn u oán thở dài một hơi.

“Ta vẫn luôn cho rằng trên đời này ngươi là người hiểu ta nhất, đáng tiếc sự thật chứng minh ta sai rồi, ta hao hết tâm tư muốn tranh quyền đoạt lợi như vậy, ngươi cho rằng ta là vì cái gì? Ta đã là trường công chúa, dưới một người trên vạn người người, thế gian này tất cả những thứ tốt nhất cái gì mà Tô Văn ta không có?”

Nói xong, Tô Văn lại tiến lên một bước, nâng con ngươi lẳng lẳng nhìn chăm chú vào dung nhan phong hoa tuyệt đại của Nguyệt Thanh.

“Ta muốn đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời này tặng cho người mình yêu, ta muốn để hấn đứng sóng vai cùng ta ở chỗ cao nhất trong thiên hạ này, ta muốn cho hấn trở thành nam nhân tối cao nhất thiên hạ, không hơn, lại không người nào hiểu ta.”

“Trường công chúa.....”

Nghe buổi nói chuyện này của Tô Văn, thần sắc Nguyệt Thanh cũng hơi động.

Dù cho Tô Mạn đối với Nguyệt Thanh cũng rất tốt, hơn nữa Tô Mạn thông minh sắc xảo làm Nguyệt Thanh cũng rất ái mộ, nhưng Tô Mạn lại chưa từng nói với Nguyệt Thanh những lời thâm tình như thế.

“Thôi thôi.”

Tô Văn vẫy vẫy tay, đánh gãy lời Nguyệt Thanh muốn nói.

“Ngươi và ta có lẽ thật sự có duyên không phận, Nguyệt Thanh, việc ta có thể làm vì ngươi cũng chỉ đến đó mà thôi, sau này ngươi vào hoàng cung, sống cho thật tốt với bề hạ đi!”

Nói xong, Tô Văn không chút do dự xoay người, đưa lưng về phía Nguyệt Thanh.

“Tô Văn.”

Nguyệt Thanh phía sau chần chờ, vẫn là kêu ra tên Tô Văn, cái tên này cũng đã từng ở đáy lòng hằn lưu lại dấu vết thật sâu, từ sau khi yêu Tô Mạn, bóng dáng Tô Văn ở đáy lòng Nguyệt Thanh đã càng lúc càng mờ nhạt, nhưng hôm nay, lần nữa ở chung một chỗ, lại làm Nguyệt Thanh hoảng hốt nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Bọn họ cũng đã từng ngọt ngào, từng hạnh phúc, những chuyện cũ đó tựa hồ còn rõ ràng trước mắt.....

“Thực xin lỗi.”

Nguyệt Thanh rừ mi mắt, ngữ khí vô cùng trầm thấp.

“A.”

Tô Văn chỉ là cười khê một tiếng.

“Ta không cần lời xin lỗi của ngươi, Nguyệt Thanh, thật sự, ta không cần ba chữ này, cả đời cũng không cần!”

Nghe Tô Văn nói, đôi tay Nguyệt Thanh gắt gao nắm lại, cuối cùng lại vô lực buông ra, tuy rằng có đau lòng và dao động trong nháy mắt, nhưng hần rõ ràng biết bản thân mình yêu Tô Mạn, nhất định là Tô Mạn.

“Trưởng công chúa, đa tạ người thành toàn! Tình nghĩa của người Nguyệt Thanh sẽ không quên, như vậy cáo từ.”

Khi nói chuyện, Nguyệt Thanh đã cúi đầu xoay người lui ra ngoài, thẳng đến khi Nguyệt Thanh rời đi thật lâu, Tô Văn mới chậm rãi xoay người, trên mặt hiện lên vẻ châm chọc —— cái gọi là từ xưa soái ca đều là cận bã, cổ nhân quả thật nói không sai.

Ngươi đi tình biệt ly với người khác, lại làm giống như khổ tình như thế, người không biết còn cho rằng Tô Văn ta muốn dùng gậy đánh uyên ương đây.

Nguyệt Thanh rời đi không lâu, Bích Lạc liền đi vào phòng ngủ Tô Văn: “Điện hạ, cứ như vậy buông tha hần?”

“Buông tha?”

Tô Văn hơi mỉm cười: “Hần cùng bề hạ người có tình được ở bên nhau đây là chuyện tốt! Tâm linh yếu ớt này của bốn cung hiện giờ đã chịu dày đặc tổn thương, ta không muốn tin tưởng tình yêu nữa, nếu không dứt khoát tùy tiện tìm một người gả cho hần?”

Bích Lạc:.....

Điện hạ, phong cách này của người biến hóa quá nhanh, người trước đợi ta phản ứng trong chốc lát ~

Nhìn thấy Bích Lạc đại rai tại chỗ, Tô Văn cười cười. Từ một phen đối thoại lúc này, Tô Văn đã khẳng định Nguyệt Thanh tuyệt đối không phải Tô Duệ, nếu là Tô tướng quân nghe mình nói những lời thâm tình với nam nhân khác như vậy, hần nếu còn có thể nhẫn được, hần đã không gọi là Tô Duệ!

Cho nên hiện tại, Tô Văn đã đại khái biết được thân phận của Tô tướng quân.

Chỉ có người kia, có phải hần hay không, đêm nay sẽ biết.

Edt: Mít

“Đem tiếng gió bốn cung nắn lòng thoát chí tính ngênh thú Lâu Tiêu Tiêu thả ra đi, ừ, cái tiếng gió này ngươi chỉ cần làm cho một người biết là được.”

Nói xong, Tô Văn bình tĩnh học ra một cái tên, nghe thấy cái tên kia Bích Lạc ngây ra một lúc, nhưng vẫn nhanh gạt đầu: “Nô tỳ biết nên làm như thế nào!” Nói xong, nàng liền xoay người đi ra ngoài làm việc.

Có nữ thủ hạ làm việc hiệu suất cao võ công cũng cao, nhan giá trị cũng vô cùng cao, cảm giác đó thật là tốt đến không muốn không muốn a ~

Bích Lạc đi rồi, Tô Văn lại nằm lên trên giường cẩm tú của mình —

Tô Duệ, em biết anh đang ở nơi đó.

Nếu anh che dấu sâu như vậy, lần này em liền chủ động ra tay, dẫn xà xuất động ~

Ban đêm, phủ công chúa.

Tô Văn đã sớm tắm gội thay quần áo, vẩy lui tất cả hạ nhân, sau đó thổi tắt toàn bộ nến trong phòng ngủ, một mình nhàn chán ngồi ở trên giường, thủ giường đãi tướng quân.

Đêm xuân, gió đêm vẫn mát lạnh như cũ.

Khi một tia gió lạnh thổi vào trong phòng ngủ, ánh mắt Tô Văn chợt lóe, đang muốn đứng dậy, ngay sau đó, cả người đều bị một đôi cánh tay hữu lực ôm lấy: “Ai cho nàng nghênh thủ Lâu Tiêu Tiêu?”

Ngỡ khí trầm thấp mang theo bất mãn rõ ràng.

“Ngô.”

Tô Văn cười ngược mắt, trong bóng tối đối diện với hình dáng lẫm lẽ của nam nhân, cô nhin không được giờ tay xoa gương mặt hắn.

“Làm sao không tiếp tục lặn xuống nước chơi trốn tìm nữa? Hừ hừ, rất biết diễn kịch nha, Tô tướng quân?”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ ngẩn ra một chút.

“Ta vẫn luôn tận lực nhược hóa tồn tại của chính mình, nàng không nên phát hiện ra.”

Không sai, mấy ngày nay Tô tướng quân đang cẩn trọng lặn xuống nước, chăm chỉ khắc khổ hoàn thành sấm vai nhân vật của mình, thậm chí không có nhìn nhiều Tô Văn thêm một ánh mắt nào, như vậy vấn đề tới, Tô Tiểu Văn làm sao phát hiện Tô tướng quân chứ?

Khi người đủ hiểu biết một người, liền sẽ quen thuộc mỗi một cái nhược điểm của hắn.

Cho dù hắn đem chính mình nguy trang đến không có sơ hở, nhưng vẫn như cũ sẽ bởi vì cái nhược điểm kia mà bại lộ không thể nghi ngờ.

Như vậy, xin hỏi thuộc tính của Tô tướng quân là gì đó? Đáp, ái thể cuồng ma, không show ân ái sẽ chết.

Như vậy hiện tại vấn đề tới, nếu là ái thể cuồng ma, làm sao sẽ thả nam nhân vào trong phòng vợ mình? Còn mang theo hương kích dục? Loại! Tuyệt đối phải loại Lâu Tiêu Tiêu đầu tiên.

Tô Văn xác thật loại người đầu tiên là Lâu Tiêu Tiêu, nhưng sau đó cô lại cố ý ở Sở Phong lâu giúp đỡ Lâu Tiêu Tiêu, thậm chí sau đó lại trêu cợt hắn, đây là bởi vì Tô Văn chắc chắn, cho dù Tô Duệ không tự mình đi theo cô, lấy tính cách kia của hắn tuyệt đối sẽ phải người giám thị tất cả về mình.

Nếu hắn biết mình cùng Lâu Tiêu Tiêu lui tới, sau đó mình lại thả ra tin tức muốn cùng Lâu Tiêu Tiêu thành hôn, cho dù biết rõ là một cái bẫy, hắn cũng sẽ không chút do dự xuất hiện.

Không sai, cô chính là ăn chắc hắn như thế!

“Được rồi.”

Trên giường, cảm giác được đôi tay Tô Duệ ôm mình đang không ngừng buộc chặt, Tô Văn nhin không được hướng hắn ngược nhích lại gần..

“Thái úy đại nhân, hiện tại chúng ta vẫn là nên trước tiên thảo luận một chút về thân phận của huynh đi, huynh làm sao từ Phong Vô Song biến thành Phong Vô Trần, huynh đừng nói Phong Vô Trần cũng yêu thầm Tô Mạn nha!”

Ách, nhắc đến chuyện này Tô tướng quân chính là một bụng nước mắt a!

Người nói xem cùng ngày hắn tiến vào nhiệm vụ còn đang tốt đẹp, kết quả thời điểm tinh thần kết nối đến thân thể Phong Vô Song, lại kiểm tra đo lường được thân thể đối phương đã từ vong, không thể tiến vào ~

Em gái người, cốt truyện không phải viết như vậy! Lúc ấy tổng bộ nhận được tin tức nghe nói là khi bộ hậu cần thống kê cốt truyện xuất hiện sai lầm, bọn họ đề Tô Duệ lựa chọn rời khỏi nhiệm vụ, hoặc là lựa chọn thân phận của một vị nam phụ khác gần đó.

Mà lúc ấy thân thể Phong Vô Song, không, hắn nên gọi là thi thể. Thi thể hắn đã đặt ở linh đường, túc trực bên linh cữu chỉ có một mình Phong Vô Trần

Đây tuyệt đối là đơn tuyến đúng không?

Không còn sự lựa chọn Tô tướng quân liền trở thành Phong Vô Trần, sau khi bộ dạng biến hóa, Tô Duệ đột nhiên bắt đầu này sinh một linh cảm——

Nếu mình đem bản thân nguy trang đi, Tô Văn còn nhận ra mình không?

Cô ấy tìm được mình không?

Vì thế, kế hoạch đó của Tô tướng quân được khôi xướng, Tô Tiểu Văn phụ trợ hoàn thành trò chơi nhỏ tìm được người, kéo ra màn che.

“Nàng vì sao không hoài nghi Liễu Huyền?” Tô Duệ đem chuyện của mình nói ra, nhin không được lại hỏi Tô Văn một câu.

Bởi vì bộ hậu cần xây sai lầm, cốt truyện lúc đầu hai người tiếp thu xuất hiện một ít lệch lạc, mà giả thiết chân thật của Liễu Huyền là một vị cao thủ che dấu vô cùng sâu.

Tô Duệ chính là biết điểm này, hần mới cố ý đem chính mình nhược hóa, chính là vì để cho Tô Văn đem ánh mắt chuyển tới trên người Liễu Huyền.

Thật ra Tô tướng quân cũng rất khổ bức —— hao hết tâm tư che dấu chính mình, lại vô cùng chờ đợi Tô Văn có thể tìm được mình, tâm tình này thật sự mâu thuẫn.

“Liễu Huyền xác thật so với Lâu Tiêu Tiêu khả nghi nhiều hơn, nhưng ta đã thử qua hần.”

Tô Văn cười cười, nhớ tới một lần kia mình cố ý ở Liễu gia dẫn trúng bẫy rập, nếu Liễu Huyền là Tô Duệ, cho dù chắc chắn Tô Văn sẽ không không có việc gì, cho dù biết rõ mình không nên ra tay, nhưng Tô tướng quân nhất định sẽ ra tay.

Bởi vì hần là Tô Duệ!

Hần sao có thể tận mắt nhìn thấy Tô Văn ở trước mặt mình gặp phải nguy hiểm? Cho dù nguy hiểm kia cũng không cấu thành uy hiếp đối với cô.

Lâu Tiêu Tiêu không phải, Liễu Huyền không phải, Nguyệt Thanh cũng không phải, như vậy dư lại đối tượng hoài nghi cũng chỉ có Phong Vô Trần ——

Vô số tiểu thuyết trinh thám nói cho chúng ta biết, thoát nhìn không có cảm giác tồn tại nhất, người không giống hung thủ nhất, nhất định chính là hung thủ!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 295: Tg14: tam phu tứ hầu (9)

Edt: Mít

~~~~~  
Ngày hôm sau, Bích Lạc dựa theo ngày thường canh giờ tới hầu hạ Tô Văn để chuẩn bị vào triều, nhưng vừa vào cửa liền gặp phải khuôn mặt lạnh của Thái úy đại nhân.

Ách.

Ánh mắt Bích Lạc chợt lóe, nhưng vẫn rừ mắt hành lễ với Tô Duệ một cái...

“Bái kiến Thái úy đại nhân.”

“Ừ.”

Biết Bích Lạc là tâm phúc của Tô Văn, Tô Duệ nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái.

“Ngươi đừng kêu nàng lên thượng triều, để nàng ngủ thêm một lát đi.”

Dù sao thượng hay không thượng triều đối với trường công chúa mà nói cũng không phải chuyện lớn gì, hoàng tộc chính là tùy hứng như vậy ~

Bích Lạc: Không thượng triều? Ngài rốt cuộc đã làm gì với chủ tử nhà ta?

Thấy Bích Lạc vẽ mặt hồ nghi cộng thêm đề phòng nhìn mình, Tô Duệ nhin không được vẽ mặt hắc tuyến.

“Ngươi nhìn ta làm cái gì? Đơn thuần là đắp chặn bông nói chuyện phiếm, ngươi chưa thấy qua sao? Nàng ngủ muộn, ngươi đừng phá giấc ngủ của nàng, nếu không.....”

Giết chết ngươi nha ~

Cảm giác được sát ý lạnh thấu xương trên người Tô Duệ chợt lóe qua, sắc mặt Bích Lạc đại biến, nàng không chỉ là trợ thủ đứng đầu bên người Tô Văn, còn là người dẫn đầu của bí vệ hoàng gia, mấy năm nay nàng giết người vô số, đối với sát khí trên người người khác cũng có hiểu biết nhất định.

Nguyên nhân chính là vì như vậy, Bích Lạc vừa rồi mới có thể sắc mặt đại biến, bởi vì tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng từ sát ý truyền tới từ trên người Thái úy đại nhân, chỉ là một hơi thở nhỏ cũng khiến cho nàng cảm thấy lông tơ dựng đứng, nguy cơ vô hạn ——

Phong Vô Trần, người rốt cuộc che dấu bao nhiêu sâu?

Chờ Bích Lạc phục hồi tinh thần lại, Tô Duệ đã sớm đi rồi, ừm, trưởng công chúa không thượng triều thì không sao, nhưng thân là Thái úy đại nhân vô gian đạo chuyên nghiệp vẫn phải đi thượng triều..

Tô Duệ đi không lâu, Tô Văn cũng từ trên giường thức dậy, cô theo thói quen tính giờ tay sờ sờ người bên cạnh, tuy rằng trống không nhưng vẫn còn ấm áp.

“Bích Lạc.”

Tô Văn ngồi dậy, nhẹ gọi một tiếng, thân ảnh Bích Lạc lập tức xuất hiện ở trước mặt Tô Văn: “Điện hạ, người muốn dậy?”

“Ừ.”

Tô Văn gật gật đầu: “Giờ nào rồi? Làm sao không gọi bồn cung dậy?”

Nghe Tô Văn nói, Bích Lạc lập tức quỳ một gối xuống đất.

“Là nô tỳ thất trách, vừa rồi Thái úy đại nhân ngài ấy, ngài ấy không cho nô tỳ đánh thức điện hạ, nô tỳ nhất thời hồ đồ, thỉnh điện hạ xử phạt!”

“Được rồi.”

Tô Văn vẫy vẫy tay: “Như vậy cũng tốt, lát nữa bồn cung viết một quyển tấu chương, người tiến cung đưa cho bệ hạ, cứ nói bồn cung cảm nhiễm phong hàn, nằm trên giường không dậy nổi, yêu cầu tĩnh dưỡng.”

“Vâng.”

“Đúng rồi.”

Tô Văn nhìn Bích Lạc: “Thời điểm Phong Vô Trần rời đi còn nói cái gì không?”

Ách.

Nghe Tô Văn nói, Bích Lạc lại là vẻ mặt kinh ngạc.

Thời điểm Thái úy đại nhân đi còn nói gì đó sao? Má ơi, nàng lúc ấy thất thần, thế nhưng không chú ý!

Nghĩ đến đây, bạn nhỏ Bích Lạc lập tức thật sâu tự trách...

“Điện hạ, nô tỳ..... Nô tỳ không nghe được, thỉnh điện hạ.....”

Thấy Bích Lạc lại muốn quỳ xuống, Tô Văn lập tức giờ tay đỡ nàng..

“Được rồi, người quỳ tới quỳ lui làm bồn cung nhìn đến đầu cũng choáng váng, người hầu hạ bồn cung thay quần áo trước đi.”.....

Từ hôm qua trưởng công chúa đột nhiên dâng một quyển tấu chương, đến hôm nay trưởng công chúa không thượng triều, đối với chuyện này, đáy lòng nhóm văn võ bá quan đều đang chú ý, mà không bao lâu liền có tin tức trưởng công chúa cảm nhiễm phong hàn nằm trên giường không dậy nổi từ phủ trưởng công chúa truyền ra.

Một người ngày hôm qua còn tinh thần sáng lạng, hôm nay làm sao lại nói bệnh liền bệnh chứ?

Đây..... Chẳng lẽ là bởi vì hôn sự của Nguyệt công tử cùng bệ hạ sao?

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad..

[HBNmoemoe]

Ai.

Hồi thế gian, tình là chi, mà đôi lứa thề nguyện sống chết.

Trận bệnh này của Tô Văn, lập tức làm cô trở thành tiêu điểm của toàn bộ kinh đô..

Một đoàn quý nữ cùng đám quan viên đều phía sau tiếp trước đi đến phủ công chúa thăm hỏi, cho dù là trưởng công chúa một phái cũng được, hay là bệ hạ dòng chính cũng được, hiện giờ nếu trưởng công chúa bị bệnh, tất cả mọi người đều nên tỏ vẻ quan tâm một chút.

Ngay cả Tri Tuyết Duyên luôn bất hòa với Tô Văn thế nhưng cũng mang theo rất nhiều đồ bỏ tới phủ thăm Tô Văn.

Đương nhiên, Tri Tuyết Duyên đến xem thử là chính, thăm là phụ.

Trên giường, Tô Văn sắc mặt trắng bệch, thần thái tiêu tụy.

Nói cho cùng một người trong vòng một ngày thế nhưng sẽ có biến hóa lớn như vậy, nếu nói là giả vờ? Thật đúng là không giống.

“Điện hạ, ngài cảm thấy khỏe chút nào chưa?”

Tri Tuyết Duyên ngồi xuống bên giường Tô Văn, ngửi khí nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Làm Tri tướng lo lắng, bồn cung thật ra..... thật ra cũng không có gì trở ngại.”

Tô Văn dựa gối ở đầu giường, hướng về phía Tri Tuyết Duyên miễn cưỡng cười cười.

Cảm giác được tươi cười của Tô Văn hơi miễn cưỡng, Tri Tuyết Duyên giương mắt thật sâu liếc mắt nhìn đôi mắt Tô Văn một cái.

“Điện hạ chính là bởi vì chuyện của Nguyệt công tử, buồn bực không vui mới có thể đột nhiên ngã bệnh?”

Tuy rằng tất cả mọi người suy đoán bệnh tình của Tô Văn có liên quan đến Nguyệt Thanh, nhưng nói trắng ra như vậy, cũng chỉ có Tri Tuyết Duyên mới hỏi thôi.

Nghe Tri Tuyết Duyên hỏi, Tô Văn rũ con ngươi, cười khổ một tiếng.

“Tri tướng, ngươi có phải cảm thấy bồn cung thật ngốc hay không?”

Thật ngốc.

Tuy rằng Tri Tuyết Duyên cho rằng như vậy, nhưng nàng đương nhiên sẽ không nói ra.

“Trưởng công chúa, ngài phong hoa tuyết đại, địa vị cao thượng muốn dạng nam nhân gì mà không có chứ? Nếu ngài thích dạng nam nhân có tài đánh đàn, ngày mai hạ quan liền cho người đưa lại đây mấy người.”

Người khác đều vì trưởng công chúa si tình mà cảm thán thương tâm, nhưng Tô Mạn và Tri Tuyết Duyên lại không nghĩ như vậy.

Cho dù Tô Văn si tâm tình trường là thật hay là giả, thời gian này nàng sinh bệnh, rõ ràng chính là muốn ra cái nan đề cho bệ hạ ——

Hiện giờ trưởng công chúa vì một người nam nhân mà bệnh nặng không dậy nổi.

Mà bệ hạ lại muốn cùng người nam nhân đó thành hôn, việc này truyền đến dân gian, các bá tánh sẽ nghĩ như thế nào?

Người đời phần lớn đều thích đồng tình kẻ yếu, mà Tô Văn vừa lúc xảo diệu đem chính mình nhược hóa, làm cho mình tùy thời đứng ở trên đỉnh điểm của đạo đức.

Đây mới là chỗ cao minh nhất của cô.

Nghe Tri Tuyết Duyên nói, Tô Văn cười cười, tươi cười kia vô cùng phức tạp.

“Tri tướng, ngươi có từng thật tình thích một người nào đó chưa?”

Nghe Tô Văn hỏi, Tri Tuyết Duyên ngẩn ra một chút, lắc lắc đầu.

Thích là cái gì? Có lẽ giống như mình đối với biểu ca? Có nhân nhạ thương thức và vương bận?

Nhưng cũng không hơn.

“Tri tướng, người chưa từng khắc cốt铭心 yêu một ai đó, thì sẽ không hiểu được mất đi người mình yêu là một chuyện thống khổ bi thương cỡ nào, thế gian này ngàn vạn người, hẳn có lẽ không phải tốt nhất, nhưng lại cố tình là người người yêu nhất. Một người như vậy, là không thể thay thế.”

Nghe Tô Văn nói, Tri Tuyết Duyên nhăn mày.

“Nếu trưởng công chúa thật tình luyến tiếc Nguyệt công tử, cần gì phải chủ động thay hẳn cầu thân với bệ hạ chứ?”

“Có một loại tình yêu, gọi là buông tay. Tâm hần đã không ở chỗ ta, ta đành phải buông tay, để hần đi tìm hạnh phúc mà hần muốn.”

Nói tới đây, Tô Văn thật sâu liếc mắt nhìn Trì Tuyết Diên một cái.

“Bồn cung biết bệ hạ đang lo lắng cái gì, lúc này đây bồn cung là thật tình buông tay chúc phúc bọn họ, thỉnh Trì tướng trở về chuyển cáo bệ hạ, để nàng an tâm thành thân!”

Nghe Tô Văn nói, Trì Tuyết Diên cũng chỉ cười gật gật đầu.

“Trưởng công chúa nói, hạ quan sẽ chuyển cáo bệ hạ, thời gian cũng không còn sớm, trưởng công chúa nghỉ ngơi sớm một chút đi, hạ quan cáo lui!”

Nói xong, Trì Tuyết Diên đứng dậy cáo từ, mà Tô Văn nhìn thân ảnh Trì Tuyết Diên, nhin không được hơi nhếch khóe môi ——

Trì Tuyết Diên sẽ không tin mình nói, mà Tô Mạn cũng giống vậy.

Nữ nhân ở Loạn Phượng Quốc, cũng giống như nam nhân sinh ra ở cổ đại, khi thời điểm các nàng cao cao tại thượng nhìn xuống thiên hạ, các nàng đã sớm quên mất tình cảm chân thật nhất.

Trì Tuyết Diên cảm thấy tình cảm có thể có có thể không, mà trong mắt nữ hoàng Tô Mạn này, chỉ có nam nhân xuất sắc mới xứng đôi với mình, mà mình đối với những nam nhân đó đều rất tốt, mình cho bọn họ những thứ tốt nhất, thì đó chính là tình yêu.

Cái gọi là duy nhất, cái gọi là chung tình, ở trong mắt các nàng đều chỉ là trò cười.

Thẳng đến khi thân ảnh Trì Tuyết Diên biến mất không thấy, Tô Văn lúc này mới chân chính ngồi dậy, liếc mắt nhìn bình phong trong phòng mình một cái: “Thái úy đại nhân, trốn lâu như vậy, không nghĩ ra ngoài hít thở không khí sao?”

“A.”

Nghe Tô Văn nói, Tô Duệ chậm rì rì từ sau bình phong đi ra: “Vợ, vừa rồi nàng nói thật tốt đẹp, ta nghe cũng muốn ghen tị, tới tới tới, nàng nói với ta lại một lần nữa đi.”

“Đừng nháo.”

Tô Văn dờ khóc dờ cười nhìn Tô Duệ: “Chàng ghen cái gì chứ? Nguyệt Thanh người ta đã là người của Tô Mạn, muốn ghen cũng là ta ghen, chuyện chàng với Trì Tuyết Diên là như thế nào, tự chàng biết.”

“Ài.”

Nghe Tô Văn nói, sắc mặt Tô Duệ nặng nề thở dài một hơi.

“Có một loại tình yêu, gọi là buông tay, biều muội quá cao lãnh, biều ca cũng thật là bi thương, cho nên, hai chúng ta si nam oán nữ mới là một đôi trời tạo, mà đúng thật là một đôi!”

Tô Văn:.....

Chàng học xong liền biết vận dụng, quả thực là phản ứng nhanh mà.

Nhưng mà, Tô Duệ nói không sai, chờ lần này đem chuyện của Tô Mạn và Nguyệt Thanh giải quyết xong, mục tiêu kế tiếp chính là Trì Tuyết Diên.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 296: Tg14: tam phu tứ hầu (10)

Edt: Mít

~~~~~

Hoàng thành, Ngự Hoa Viên.

Tô Mạn mặc một thân long bào huyền sắc, lẳng lặng ngồi ở trong đình nghe tiếng đàn của Nguyệt Thanh giống như ngày đó, Liễu Lạc một bên lại mặc áo choàng xanh ngọc, mặt đầy ý cười ngồi ở bên cạnh nàng.

“Bệ hạ.”

Thời điểm Trì Tuyết Diên tiến vào liền thấy được trường hợp ba người ân ái hài hòa, nàng đối với cảnh tượng này đã sớm tập mãi thành quen.

“Tuyết Diên người đã trở lại!”

Nhìn thấy thân ảnh Trì Tuyết Diên, Tô Mạn lập tức ánh mắt chột lóe, giọng lên, liền vội lui tất cả thị vệ và cung nữ.

“Trì tướng, người ngồi.”

Liễu Lạc thấy Trì Tuyết Diên đi tới, cũng mỉm cười làm cái thủ thế mời, Trì Tuyết Diên hướng về phía hán khê gật đầu, ngay sau đó an vị ngồi xuống đối diện Tô Mạn.

“Tuyết Diên, hoàng tử bên kia tình huống như thế nào?”

Hỏi chuyện Tô Văn, biểu tình Tô Mạn lập tức nghiêm túc cẩn thận lên, nàng cảm giác được biểu hiện mấy ngày nay của hoàng tử thật dị thường, cái này làm cho Tô Mạn không thể không phòng.

“Trường công chúa người ấy.....”

Trì Tuyết Diên chần chờ liếc liếc Nguyệt Thanh còn đang khây đàn..

“Trường công chúa thoát nhìn thật sự bệnh cũng không nhẹ, hơn nữa người ấy còn bảo hạ quan tiện thể nhắn cho bệ hạ, nói muốn chúc phúc bệ hạ và Nguyệt công tử.”

“Đỉnh”

Tiếng đàn một bên đột nhiên im bật, cảm huyền đoạn lạc. (đứt dây đàn, tại ta thấy dễ cảm huyền đoạn lạc nghe khá hay nên để nguyên)

“Nguyệt Thanh!”

Tô Mạn đột nhiên khẩn trương đứng dậy, vài bước đi đến bên người Nguyệt Thanh, giọng bắt được hai tay của hán.

“Chàng không sao chứ? Không bị thương chứ? Làm sao lại không cẩn thận như vậy? ”

“Ta không sao, bệ hạ không cần quá khẩn trương, chỉ đáng tiếc cảm này.....”

Nguyệt Thanh rũ mi mắt, ánh mắt có chút tiếc hận nhìn dây đàn bị đứt kia, trong giọng nói tràn đầy mất mát.

“Chỉ cần chàng không sao là tốt rồi, trăm có thể sai người tìm cho chàng một cây đàn tốt hơn.”

Tô Mạn cầm tay Nguyệt Thanh, hướng về phía hán cười sùng nịch.

Nàng thân là một thế hệ đế vương tự nhiên có thể cho nam nhân của mình tất cả những thứ tốt nhất.

Liễu Lạc một bên vẫn như cũ ngồi ở tại chỗ, con ngươi thanh triệt nhìn chăm chú vào tay Tô Mạn cùng Nguyệt Thanh, cuối cùng vẫn là không dấu vết chuyển tâm mắt.

Chờ đến khi Tô Mạn trấn an xong Nguyệt Thanh, lần nữa xoay người về tới bên cạnh Trì Tuyết Diên.

“Tuyết Diên, người cảm thấy hoàng tử nói có bao nhiêu phần thật bao nhiêu phần giả?”

“Trường công chúa luôn tâm cơ thâm hậu, cho dù nàng chịu vì một nam.....ừm, ta là nói cho dù nàng thật sự khổ sở vì tình, nàng cũng sẽ không từ bỏ đã tâm nhiều năm qua của mình, bệ hạ, người không thể không phòng.”

Nghe xong Trì Tuyết Diên nói, Tô Mạn cũng gật gật đầu: “Nguyệt Thanh.”

Nàng quay đầu ôn nhu chậm rãi nhìn Nguyệt Thanh bên cạnh.

“Hiện giờ chuyện của hoàng tử đã nháo đến toàn thành đều biết, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn trăm không cách nào nghênh thủ chàng, chàng sẽ không giận trăm chứ?”

“Làm sao có thể chứ?”

Nguyệt Thanh rũ con ngươi: “Nguyệt Thanh là người của bệ hạ, tự nhiên tất cả đều nghe theo bệ hạ.”

“Ừ, trăm biết chàng hiểu ý trăm nhất.”

Nghe trả lời của Nguyệt Thanh, Tô Mạn lập tức tâm tình tốt lên.

“Tuyệt Diên vừa lúc đến giờ ăn cơm trưa, ngươi cũng lưu lại bồi đắp ăn cơm đi, vừa lúc đắp muốn cùng ngươi thương nghị một chút chuyện Phong gia.”

“Phong gia?”

Nghe Tô Mạn nhắc tới Phong gia, Trì Tuyết Diên sùng sốt: “Bệ hạ, chẳng lẽ ngài muốn.....”

“Từ sau khi Phong Vô Song chết, Phong phu nhân vẫn luôn có thành kiến với trẫm, mà Phong Vô Trần..... Trẫm thật sự không dám dễ dàng tin tưởng hẳn, nhưng mà, nếu Tuyết Diên ngài chịu cưới hẳn, như vậy hẳn tự nhiên sau này sẽ trung tâm vì trẫm làm việc.”

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad..

[HBNmoemoe]

Nghênh thú Phong Vô Trần?

Trì Tuyết Diên đứng hình một chút, nàng đối với biểu ca xác thật có hảo cảm, mà biểu ca cũng xác thật là một trong số ít nam nhân chân chính có thể vào được mắt Trì Tuyết Diên.

Nhưng biểu ca lại so với những nam tử khác cường thế hơn nhiều, đối với một chính quân quá mạnh mẽ như vậy, thế chủ đều giống nhau thật đúng là khó có thể áp chế.

Nhìn thấy Trì Tuyết Diên có điều chần chờ, Tô Mạn cũng nhịn không được ngưng ánh mắt, nghiêm túc nhìn nàng.

“Sao vậy, Tuyết Diên, chẳng lẽ ngài chướng mắt Phong Vô Trần? Hẳn tuy rằng không phải phong hoa tuyệt đại, nhưng cũng tuấn tú lịch sự, văn võ song toàn, đã là người số một số hai xứng đôi với ngài ở Loạn Phụng Quốc.”

“Biểu ca tự nhiên là rất tốt. Chỉ là..... Ta còn chưa muốn thành gia nhanh như vậy.”

Trì Tuyết Diên chần chờ một lát, thấp giọng trả lời một câu.

"Ngươi nha!"

Nghe nàng trả lời, Tô Mạn cười sang sảng. (mắt nét ghê.v)

“Ngươi đã yêu quý Hữu tướng, như vậy hiện tại ngài cũng nên hưởng thụ cho tốt cuộc sống của mình, vì Trì gia các ngài khai chi tán diệt. Sau này ngài sinh thêm vài nữ nhi, vì Loạn Phụng Quốc quốc chúng ta tạo thêm nhiều nữ chiến thần!”

“Vâng.”

Cuối cùng Trì Tuyết Diên vẫn là gật gù đầu, có lẽ nàng thật sự nên thành gia lập nghiệp, mà biểu ca chính là người được chọn tốt nhất.....

Phủ công chúa.

Cả ngày này, người thăm bệnh tới tới lui lui nối liền không dứt, thật vất vả đến trời tối, phủ công chúa đang định đóng cửa từ chối tiếp khách, lại có người không mời tự đến.

“Điện hạ, là Liễu tướng tới.”

“Liễu Huyền?”

Tô Văn nghe âm thanh Bích Lạc còn chưa kịp trả lời, Tô Duệ một bên đã không chút khách khí phát phát tay: “Không gấp, không gấp, đuổi hẳn đi!”

Bích Lạc: Thái úy đại nhân, ngài có phải đã đem phủ công chúa này trở thành Phong gia các người rồi không?

“Điện hạ?”

Bích Lạc đứng tại chỗ không nhúc nhích, tiếp tục chờ Tô Văn phản phó.

“Trời đã quá muộn rồi, kêu Liễu tướng trở về ngày mai lại đến đi.”

“Vâng.”

Được Tô Văn phản phó, Bích Lạc lúc này mới nghe lời lui xuống.

Mà Tô Duệ một bên lại nhịn không được bĩu môi: “Ngày mai? Ngày mai nàng thật muốn gặp hẳn sao?”

“Vi sao không gặp? Đây chính là minh hữu mạnh mẽ nhất của chúng ta đấy.”

Minh hữu gì đó, còn là nam nhân, đây thật không phải tin tức tốt, tóm lại Tô tướng quân thật khó chịu mà.

“Vợ, ta nói cho nàng biết, Liễu Huyền kia áy à, không phải thứ tốt gì, nàng nên cẩn thận đề phòng hấn một chút.”

“Ừm ừm”

Nghe Tô tướng quân nói, Tô Văn nhin không được gât gât đầu: “Ta biết, hấn là đại boss đúng không?.”

“Không chỉ là boss phản diện, thật ra hấn còn là một tên bệnh hoạn.”

Tô Duệ tiếp thu cốt truyện mới nhất từ tổng bộ, tự nhiên biết giả thiết nhân vật hoàn chỉnh nhất của Liễu Huyền, đây là nam nhân sinh hoạt ở xã hội nữ quyền, nhưng nội tâm lại cực độ theo đuổi chủ nghĩa đại nam tử, nam nhân như vậy tính cách đều vô cùng cực đoan.

Mà hiện tại Liễu Huyền che dấu càng tốt, chứng minh nội tâm hấn càng âm u cực đoan, loại người thâm sâu này, tuyệt đối là triệu chứng của người bệnh.

Tô Văn:.....

Thì ra còn có người có thể được Tô tướng quân chàng gọi là thâm sâu sao?

Thật là không dễ dàng mà ~

Đối với chỉ số nguy hiểm của Liễu Huyền, Tô Văn cũng sẽ không tự đại xem thường, nhưng cô một chút cũng không lo lắng.

“Cho dù hấn thật sự nổi điên ta cũng không sợ hấn, bổn cung không phải còn có Thái úy đại nhân chàng sao.”

“Ách, đó là đương nhiên.”

Cho nên nói mình đang được vợ mình khích lệ đúng không?

Tô tướng quân cảm thấy cả người đều lảng lảng.

“Vợ, trời thật sự đã khuya, ta không quay về, hôm nay tiếp tục ở chỗ nàng chấp vá một đêm”

Nói xong, Tô Duệ liền cởi giày nằm lên trên giường.

Giường của phủ Công chúa thật là thoải mái mà... cũng không biết khi nào mình mới có thể quang minh chính đại ra vào nơi này đây?

Nội tâm Tô tướng quân rất là phiền nhiễu ——

Xem ra, mình nên nhanh chóng thu phục Tri Tuyết Diên nữ nhân kia mới được.

Nhìn thấy Tô Duệ nằm ở trên giường vẻ mặt lười biếng, Tô Văn nhin không được gior tay đắp chăn cho hấn.

“Chàng ngủ trước đi, chờ Bích Lạc trở lại, ta cùng nàng ấy..... Ngủ.”

Tô Văn còn chưa nói xong, Tô Duệ nằm ở trên giường đột nhiên nâng hai tay, đem Tô Văn túm tới trước người mình, không nói hai lời liền bắt đầu gặm, không đúng, đó gọi là hôn..

Thời điểm Bích Lạc từ bên ngoài trở về, tiến vào phòng liền nhìn thấy hai người trên giường đang thân thiết triền miên.

Bích Lạc:.....

Thái úy đại nhân thật hung mãnh, không đúng, chỗ ta chú ý hình như có chút không đúng?

Nha ~ Thái úy đại nhân là từ khi nào đem chủ tử nhà ta bắt đi mất? Vì sao thị nữ kiêm thị vệ bên người như mình thế nhưng không biết một chút nào?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 297: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (11)

Edt: Mít

~~~~~

Ngày hôm sau, thời điểm Liễu Huyền tới phủ công chúa chính là buổi trưa mặt trời lên cao, dựa theo quy củ, Tô Văn ốm đau trên giường, Liễu Huyền thân là nam quan không có biện pháp trực tiếp đến trong phòng ngủ của cô thăm bệnh.

Cho nên, Liễu Huyền tới phủ công chúa được an bài ở bên trong phòng tiếp khách, đợi nửa ngày, Tô Văn mới dưới sự nâng đỡ của Bích Lạc chậm rãi tới muộn.

Chỉ hai ngày không gặp, khuôn mặt Tô Văn thoát nhìn đặc biệt tiêu tụy và tái nhợt.

“Trưởng công chúa.”

Nhìn thấy thân ảnh Tô Văn, Liễu Huyền lập tức đứng dậy hướng về phía Tô Văn hành lễ.

“Liễu tướng không cần khách khí, ngồi đi.”

Tô Văn nói nhỏ một tiếng, ngữ khí có chút khàn khàn vô lực.

Liễu Huyền nghe vậy nhẹ nhàng ngồi trở lại chỗ ngồi, ánh mắt lại lần nữa dừng ở trên mặt Tô Văn.

“Trưởng công chúa thân thể có khá hơn chưa?”

“Không có gì đáng ngại, bồn cung nào có yếu đuối như vậy?”

Tô Văn hướng về phía Liễu Huyền cười nhạt.

“Bồn cung còn phải đa tạ Liễu tướng người đến thăm riêng bồn cung, Liễu tướng thật là người có tâm.”

“Đây là hạ quan nên làm.”

Liễu Huyền hướng về phía Tô Văn gật gật đầu, sau đó mới thấp giọng mở miệng nói.

“Hôm nay bệ hạ đã quyết định muốn dời lại ngày đại hôn của mình và Nguyệt Thanh, chuyện này, trưởng công chúa người có biết không?”

“Sao?”

Nghe Liễu Huyền nói, Tô Văn ngẩn ra, sắc mặt càng thêm tái nhợt: “Vì sao? Chẳng lẽ là bởi vì bồn cung sao?”

“Trưởng công chúa, người cần gì phải. Biết rõ còn cố hỏi.”

Liễu Huyền nhìn chằm chằm đôi mắt Tô Văn, tựa hồ muốn từ ánh mắt của cô nhìn thấy một tia sơ hở, đáng tiếc, mắt phượng Tô Văn là một mảnh thâm trầm, giữa mày càng có một tia nộ nóng chột lóe qua.

“Không được, bồn cung không thể để bệ hạ làm như vậy!”

Khi nói chuyện, Tô Văn giãy giụa đứng dậy.

“Bích Lạc! Mau đem phượng bào của bồn cung mang tới, gọi người chuẩn bị xe, bồn cung muốn lập tức tiến cung diện thánh!”

“Điện hạ! Thân thể của người.”

Bích Lạc một bên nghe Tô Văn nói, lại chần chờ một chút.

Mà Liễu Huyền bên kia cũng đứng dậy, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Tô Văn: “Trưởng công chúa, người cần gì phải như thế, người.”

“Làm càn!”

Mắt phượng Tô Văn lạnh lùng, gắt gao nhìn Liễu Huyền.

“Bồn cung làm việc không cần bắt luận kẻ nào tới khoa tay múa chân! Bích Lạc, còn không mau đi chuẩn bị!”

“Vâng!”

Bích Lạc nghe lời lui ra, Liễu Huyền nhìn về mặt có bệnh của Tô Văn, trên khuôn mặt luôn luôn ôn nhuận mang theo một tia động dung: “Trưởng công chúa, đáng giá sao?”

Chỉ vì Nguyệt Thanh mà thôi, nam nhân như vậy, ở trong mắt Liễu Huyền quả thực chính là không đáng nhắc tới.

“Có đáng giá hay không, đều là chuyện của bốn cung, bốn cung làm việc không cầu được người đời đồng tình, chỉ cầu tâm mình an ổn.”

Cầu tâm mình an ổn?

Liễu Huyền có chút kinh ngạc nhìn Tô Văn, hẳn cảm thấy mình thật sự cần phải nhận thức lại một lần nữa về vị trưởng công chúa điện hạ này.

Chờ đến thời điểm Tô Văn ngồi xe ngựa vào cung đã là buổi chiều, vào hoàng thành, Tô Văn một đường nghiêng ngả lão đảo đi Ngự Thư Phòng.

Lúc này, Tô Mạn tự nhiên còn đang ở Ngự Thư Phòng xử lý công vụ, nhìn thấy Tô Văn đột nhiên xông tới, Tô Mạn ngây ra một lúc.

“Hoàng tỷ, tỷ, sao lại tới đây?”

“Vì sao không cưới Nguyệt Thanh?”

Tô Văn nhìn chằm chằm đôi mắt Tô Mạn, hỏi từng câu từng chữ.

“Hoàng tỷ, tỷ xem hiện tại tỷ còn đang bệnh, trầm làm sao có tâm tư làm hi sự chứ?”

Tô Mạn có chút đoán không ra tâm tư Tô Văn, cho nên chỉ có thể có lệ một câu, chờ đợi cô chủ động ra chiêu.

“Bốn cung hiện tại không ngại, các người nhanh thành hôn, trong phủ bốn cung đang chuẩn bị một phần của hồi môn lớn cho Nguyệt Thanh đấy.”

Tô Văn vừa nói một bên lại từ trong lòng ngực móc ra một khối lệnh bài.

Lệnh bài kim sắc kia, mặt trái có khắc một chữ “Tô”, mà chính diện là một chữ “Bí”.

Đây là.....

Lệnh bài điều động bí vệ hoàng gia! Giống như hổ phù trong quân đội, đều là thấy lệnh như gấp người.

Thời điểm nhìn thấy khối lệnh bài kia, đồng tử Tô Mạn nhìn không được co rụt lại —— đây là vinh quang mà năm đó Tô Văn ở trong một chúng hoàng tộc cạnh tranh tàn khốc liều chết cướp về.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Bí vệ hoàng gia, luôn bị khống chế ở trong tay người mạnh nhất hoàng tộc, mà hiện giờ người không chế bí vệ chính là Tô Văn.

“Bệ hạ không phải vẫn luôn muốn cái này? Bốn cung cho người!”

Nói xong, Tô Văn giống như là ném rác rưởi đem khối lệnh bài được vô số người nhớ thương ném tới trên mặt đất trong Ngự Thư Phòng.

“Phần của hồi môn này có đủ hay không? Bệ hạ, người cưới hay là không cưới?”

Sắc mặt Tô Mạn cũng chậm rãi trở nên phức tạp, nàng thậm chí bắt đầu hoài nghi nữ nhân trước mắt này có lẽ không phải hoàng tỷ của mình.

Hoàng tỷ đã tâm bưng bưng sao có thể sẽ vì một người nam nhân liền đem át chủ bài lớn nhất của mình vứt bỏ chứ?

Đó không phải tính cách của Tô Văn.

Tuy rằng đáy lòng vạn phần hoài nghi, nhưng Tô Mạn biết khối lệnh bài kia là thật.

“Hoàng tỷ, tỷ thật sự chịu từ bỏ..... bí vệ Hoàng gia?”

Tô Mạn thử thăm dò hỏi một câu.

Nghe lời nàng nói, Tô Văn khinh thường cười: “Trừ bỏ Bích Lạc ta muốn mang đi, tất cả những người khác tùy người xử trí!”

“Tỷ bỏ được?”

Ánh mắt Tô Mạn có ánh sáng chột lóe, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn Tô Văn gần ngay trước mắt.

“Có gì luyến tiếc? Thứ bốn cung mong muốn nhất..... Đã bị bệ hạ ngươi đoạt đi, bốn cung muốn mấy thứ này còn có tác dụng gì? Cho dù bốn cung có được quyền thế ngập trời, cũng sẽ không có người nào cùng bốn cung sống vai chia sẻ.”

Nói xong Tô Văn hướng về phía Tô Mạn cười duyên rữ: “Bệ hạ, cơ hội này chỉ có một lần, chớ có chờ bỏn cung hối hận, lệnh bài này, người rút cuộc là nhận hay là không nhận?”

“Trẫm nhận!”

Cho dù Tô Văn nói là thật hay là giả, Tô Mạn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cái cơ hội tốt trời cho này!

“Tốt!”

Thấy Tô Mạn trả lời thống khoái, Tô Văn hơi mỉm cười, tay áo vung lên không chút do dự xoay người, đi nhanh rời khỏi Ngự Thư Phòng.

Ánh nắng mặt trời còn có chút chói mắt, thời điểm Tô Văn ra cửa bị ánh mặt trời làm lung lay một chút, cô giơ tay che che cái trán, chờ đến khi cô buông tay xuống liền nhìn thấy Nguyệt Thanh đang đứng ở cách đó không xa.

Hắn vẫn như cũ mặc áo choàng thuần trắng, vạt áo phiêu phiêu đứng ở nơi đó, sắc mặt phức tạp chăm chú nhìn cô.....

Kính đô, hậu viện Phong phủ.

Bởi vì Phong Vô Song từ nhỏ thể nhược không có biện pháp ra cửa, Phong phủ nhân liền đem toàn bộ hậu viện trồng đủ loại hoa cỏ, những lúc không có việc gì sai người hầu trong phủ mang Phong Vô Song ra đó hít thở không khí, thưởng thức một chút hoa cỏ.

Hiện giờ Phong Vô Song đã không còn nữa, nhưng những nhóm hoa cỏ đó ở hậu viện Phong phủ lại còn đang đón gió phấp phới, nở rộ.

Tri Tuyết Diên đứng ở hậu viện Phong phủ nhìn những đóa hoa sáng lạn đó, biểu tình cả người đều hoảng hốt.

“Tuyết Diên, muội tìm ta?”

Tô Duệ chậm rãi đi vào hậu viện, hắn nhìn Tri Tuyết Diên đứng ở giữa một vườn hoa đến phát ngốc, nhin không được gọi nàng một tiếng.

“Biểu ca.”

Tri Tuyết Diên nghe âm thanh Tô Duệ lập tức xoay người: “Huynh đã trở lại!”...

“Ừ, Tuyết Diên muội làm sao lại một mình ở chỗ này phát ngốc? Mẹ ta nói muội đặc biệt tới tìm ta, muội có chuyện gì sao?”

“Ta.....”

Tri Tuyết Diên nhìn khuôn mặt lãnh lệ quen thuộc trước mắt, chần chờ một chút, vẫn là nâng mặt lên, vẻ mặt trịnh trọng hỏi.

“Biểu ca, huynh thích ta không?”

Thích?

Tô Duệ chần chờ một chút, tựa hồ có chút ngoài ý muốn...

Tri Tuyết Diên thấy hắn ngập ngừng cả người này giờ không nói gì, đang định tiếp tục truy vấn, Tô Duệ lại nhân nhật mở miệng: “Biểu ca tự nhiên thích muội, có chuyện gì sao?”

“Vậy huynh gả cho ta đi!”

Tri Tuyết Diên nghe Tô Duệ trả lời liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngữ khí cũng nhẹ nhàng theo.

Gả cho nàng ta?

Tô tướng quân dưới đáy lòng cười lạnh, trên mặt lại vẫn là một bộ dáng lãnh lệ.

“Tuyết Diên, muội biết lúc trước vì sao ta phải vào triều làm quan không? Ta muốn thay đổi sinh hoạt của bản thân, thay đổi nhân sinh của chính mình. Tuyết Diên, hiện tại biểu ca cũng hỏi muội một câu, muội..... Thích ta không?”

“Đương nhiên thích.”

Lần này Tri Tuyết Diên trả lời rất nhanh, thật ra trước khi tới Phong phủ, Tri Tuyết Diên đã suy nghĩ rất nhiều, nàng cũng có thể xác định mình thật ra cũng thích Phong Vô Trần.

“Nếu muội cũng thích ta, như vậy Tuyết Diên, muội gả cho ta được không?”

Tô Duệ nhìn chăm chăm đôi mắt Tri Tuyết Diên, gần từng chữ một.

“Cái gì?”

Nghe Tô Duệ nói, Trì Tuyết Diên lập tức mở to hai mắt không dám tin tưởng nhìn hần.

“Biểu ca, huynh có phải hồ đồ hay không? Trì Tuyết Diên ta sao có thể sẽ gả chồng?”

“Vì sao không thể? Hai chúng ta nếu lưỡng tình tương duyệt, nam cưới nữ gả có gì không ổn?”

Tô Duệ tiếp tục nhìn chăm chăm đôi mắt Trì Tuyết Diên, ngữ khí dần dần lạnh nhạt xuống.

“Không có khả năng.”

Trì Tuyết Diên trịnh trọng đánh gãy lời nói Tô Duệ.

“Đừng nói là Trì Tuyết Diên ta, cho dù là bất kì một quý nữ kinh đô nào cũng không thể tự hạ thấp thân phận gả thấp cho người khác, biểu ca, huynh đây là làm khó người khác!”

“Làm khó người khác sao?”

Tô Duệ cười trào phúng.

“Trì Tuyết Diên, hôm nay Phong Vô Trần ta liền đem lời nói để ở chỗ này, đời này kiếp này ta hoặc là không cưới vợ, hoặc là nhất định phải nghênh thú một vị quý nữ!”

“A.”

Nghe Tô Duệ nói, Trì Tuyết Diên cũng nhin không được cười lạnh.

"Được thôi! Nếu biểu ca huynh có chí hướng lớn như vậy, vậy thì có vẻ ta đã làm khó người khác! Trì Tuyết Diên ta sẽ rửa mắt mong chờ!"

Nói xong, Trì Tuyết Diên lạnh lùng xoay người, cao ngạo rời đi.

Rửa mắt mong chờ?

Nhìn thân ảnh Trì Tuyết Diên ngạo nghễ rời đi, Tô tướng quân chỉ nghĩ ——

Ta không cần người rửa mắt mong chờ, ta sợ đến lúc đó lóe mù mắt chó của người ~ ahaha

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 298: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (12)

Edt: Mít

~~~~~

Ngày đại hôn của Tô Mạn và Nguyệt Thanh cuối cùng định vào cuối tháng, lúc này, toàn bộ kinh đô bởi vì ngày đại hôn của bệ hạ đều đắm chìm trong một mảnh vui mừng.

“Phong hàn” của Tô Văn không quá một đoạn thời gian cũng khỏi hần. Lúc này cô đã từ nhiệm thủ lĩnh bí vệ hoàng gia, đến buổi sáng lâm triều, nhóm văn võ bá quan cũng rất ít khi nhìn thấy thân ảnh vị trưởng công chúa này.

Trong lúc nhất thời, bọn quan viên trên triều đình đều không rõ thái độ chân chính của Tô Văn, bọn quan viên đẳng trưởng công chúa tất cả đều nguì đông, không nói một lời.

Mà trên phố lúc này đều đang nghe đồn vị trưởng công chúa điện hạ này là bị tình gây thương tích, có khả năng tính rút lui?

Mà trên thực tế tình huống là như thế này...

Tô Duệ: Vợ, nàng lại đi lại, không được, nàng đến để ta hôn hai cái!

Tô Văn: Ta đi lại khi nào? Ai thấy được? Bích Lạc, người tới phân xử đi!

Bích Lạc:.....

Chủ tử, nô tỳ mất mù, ngày ngày đều phải nhìn hai người show ân ái, mắt nam kim cương hay hợp kim cũng phải mù ~

Thua thì hôn một chút, thắng thì hôn hai cái, các người đó là đang chơi cò sao?

Show ân ái trắng trợn như vậy, các người có suy xét qua cảm nhận của ta chưa?

Thân là thủ lĩnh trước kia của bí vệ hoàng gia, Bích Lạc vẫn luôn cảm thấy mình đời này luôn đi theo điện hạ là tốt rồi, nàng không cần nam nhân, càng không cần tình yêu, nhưng hiện tại.....

Bích Lạc chỉ muốn nói với ông trời một câu.

[Cầu xin người ban cho ta một người nam nhân, để ta rời xa cuộc sống độc thân đầy khổ bức này đi ~]

“Điện hạ!”

Đang lúc Tô Văn và Tô Duệ vì chuyện hôn một cái hay là hôn hai cái (hai người các người có bao nhiêu nhàm chán??), quân sự phủ công chúa bước nhanh đi tới trước mặt Tô Văn.

“Điện hạ, Thượng Phục Cục đem áo choàng mới được làm theo yêu cầu của ngài đưa tới, cần đưa đến phòng ngủ không?”

“Ừ, đưa đi đi.”

Tô Văn vẫy vẫy tay, ngay sau đó liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái: “Được, không chơi nữa. Quần áo đã chuẩn bị tốt, ta liền chờ đại hôn lễ của Tô Mạn và Nguyệt Thanh.”

Đúng vậy, đảo mắt lập tức đến cuối tháng.

Tô Duệ nhìn không được ngược mắt nhìn Tô Văn một cái: “Nàng đặt áo choàng, là tính đi hoàng thành tham gia nghi thức đại hôn của bộ hạ sao?”

“Không.”

Tô Văn lắc lắc đầu: “Ta chỉ là muốn đem một tuồng cuối cùng của vở kịch diễn cho tốt, thân là một ảnh hậu có tố chất vượt qua thử thách, cần phải đứng vững đến phút cuối cùng!”

Được rồi, cô đúng là ảnh hậu tam giới danh xứng với thực.

Đại hôn của bộ hạ, Tô Văn có thể không đi, nhưng Tô Duệ thân là Thái úy nên cần thiết phải đi, từ sau khi hấn cự tuyệt Trì Tuyết Diên, Tô Mạn đã đối với Phong gia có khúc mắc, nhưng điều đó chỉ là râu ria, một Loạn Phượng Quốc nho nhỏ, Tô tướng quân thật đúng là không để vào mắt.

Nghe nói lần đại hôn của bộ hạ này, Đại tướng quân Lục Trường Ca vẫn luôn thủ vệ biên quan cũng sẽ hồi kinh, lần này nhân vật mục tiêu mới xem như chân chính đến đông đủ.

Ai, thế giới này có quá nhiều nhân vật mục tiêu, làm Tô tướng quân cảm thấy thật cạn lời, một nữ nhân muốn nhiều nam nhân như vậy, là có bao nhiêu dục cầu bất mãn đây! Hơn nữa loại chuyện này thế nhưng còn gọi là chân ái, chẳng lẽ không nên kêu là lừa dối ong bướm sao?

“Vợ, Lục Trường Ca đại khái ba ngày sau hồi kinh, nàng tính đối phó hấn như thế nào?”

Cho dù Tô Văn đã không còn bí vệ hoàng gia nhưng cô còn có tư binh cùng tử sĩ của chính mình, đây đều là át chủ bài dùng rất tốt.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Mà ở trong thế giới này, Tô Duệ tuy rằng là Thái úy, võ công trác tuyệt, nhưng hấn thật ra cũng không có binh quyền, binh quyền của Loạn Phượng Quốc vẫn luôn được Tô Mạn khống chế chặt chẽ trong tay, toàn bộ Loạn Phượng Quốc trừ bỏ Tô Mạn, cũng chỉ có Trì Tuyết Diên có một khối hồ phù, có thể ở thời điểm khẩn cấp điều động binh mã khắp nơi.

Lục Trường Ca...

Đó chính là một vị tướng quân kiêu dũng thiện chiến!.

Tô Văn rũ mắt suy nghĩ trong chốc lát, ngược mắt nhìn Tô Duệ, mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Nghe nói Lục Trường Ca người này nặng tình nghĩa nhất, là nam nhân đặc biệt có trách nhiệm.”

Ách.

Tô Duệ nghe Tô Văn nói lập tức nghĩ tới nội dung nguyên cốt truyện.

Lục Trường Ca vẫn luôn cùng Tô Mạn thường thức lẫn nhau nhưng là thường thức giữa quân và thần, quan hệ hai người vẫn luôn không nóng không lạnh, mà điều chân chính làm cho quan hệ của Tô Mạn và Lục Trường Ca tiến bộ vượt bậc chính là một lần say rượu.

Rượu thứ này thật đúng là rất tốt, diệu dụng vô cùng!

Rượu rồi loạn, làm gì đó, cũng là chuyện thường thấy nhất.

“Vợ, chẳng lẽ nàng muốn.....”

Trong lòng Tô Duệ lập tức có suy đoán, mà Tô Văn một bên chỉ là cười hề hề thần bí, sau đó quay đầu nhìn Bích Lạc bên cạnh.

“Bích Lạc à, bổn cung có chuyện muốn giao cho ngươi, chuyện này chỉ có ngươi mới có thể làm được!”

“Thỉnh điện hạ phân phó!”

Vừa nghe nói mình cuối cùng cũng có nhiệm vụ để làm, bạn nhỏ Bích Lạc nháy mắt liền dựng thẳng sống lưng —— Má ơi, nô tỳ rốt cuộc cũng có thể thoát ly khổ ải sao?

“Không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, ba ngày sau, đại quân của Lục Trường Ca sẽ vào kinh, mà đại hôn của bệ hạ còn đến bốn ngày, bổn cung không muốn để hân tham gia đại hôn của bệ hạ, Bích Lạc ngươi.....”

“Thuộc hạ hiểu rõ, trong vòng ba ngày phải ở bên ngoài kinh thành xử lý Lục Trường Ca! Cho dù chết, thuộc hạ cũng phải lôi kéo Lục Trường Ca cùng chết!”

Lời thề son sắt của Bích Lạc đánh gãy lời nói Tô Văn, tuy rằng Lục Trường Ca võ công rất cao, nhưng Bích Lạc cho rằng mình nếu đơn đã độc đấu, muốn thắng hẳn hẳn là không thành vấn đề, cho dù không thắng được, lưỡng bại câu thương cũng có thể làm được.

“Cái gì có chết hay không?”

Tô Văn cười từ trong lòng ngực mình móc ra một gói thuốc bột: “Đây, cầm cái này, đè Lục Trường Ca ra ngủ cho bổn cung!”

Bích Lạc:.....

Không phải ý mà ta đang nghĩ chứ?

Điện hạ, người thế nhưng sai ta đi chơi lưu manh? Hơn nữa còn là chơi lưu manh với một vị Đại tướng quân thống lĩnh thiên quân vạn mã?

Bạn nhỏ Bích Lạc nháy mắt cảm thấy mình say rồi.

Thấy Bích Lạc sững sờ ở nơi đó, Tô Văn nhin không được nhú mắt phượng.

“Làm sao, ngươi làm không được?”

“Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Thấy chủ tử nhà mình áp khí thấp xuống, Bích Lạc lập tức nhanh chóng tiếp nhận bao thuốc bột khả nghi kia, về mặt trịnh trọng trả lời một câu.

“Được rồi, ngươi đi xuống chuẩn bị đi, đêm nay liền rời kinh, không cần kinh động bất kì kẻ nào.”

Đuổi đi Bích Lạc, tâm tình Tô Văn càng thêm sung sướng, mình thật là chủ tử tốt nhất trên đời này, biết Bích Lạc độc thân tịch mịch, trực tiếp ném cho nàng một nam chủ để chơi, ừm, tốt nhất hai người chơi chơi đến chơi ra thêm một sinh mệnh mới, như vậy phủ công chúa càng thêm náo nhiệt ~

“Bích Lạc có thể thành công sao?”

Tô Duệ nhìn bóng dáng Bích Lạc đi xa, nhin không được hỏi một câu.

Nha đầu kia trung thành với Tô Văn tự nhiên là không chê vào đâu được, nhưng Tô Duệ cũng nhìn ra nha đầu Bích Lạc kia là một cây gậy, đối với chuyện tình cảm gì đó tuyệt đối là phản ứng tri độn.

“Chàng để nàng ấy giống như Truy Tuyết mưa thuận gió hoà yên lặng quan tâm, nàng ấy khẳng định làm không tới, nhưng mà để nàng ấy bá vương ngành thượng cung, cái này nàng ấy chắc chắn là nghiệp vụ thuần thực!”

Khụ khụ, đương nhiên, Tô Tiểu Văn nói bá vương ngành thượng cung, là chỉ thái độ của Bích Lạc thời điểm chấp hành nhiệm vụ khi còn ở trong đội bí vệ hoàng gia, em gái này chưa bao giờ biết tới mềm, chỉ biết cường ngành.

Mà Tô Văn sờ đi lựa chọn Bích Lạc không phải cũng là do Tô tướng quân dẫn dắt sao, nam chủ đều có chất lượng tốt, nước phù sa không chảy ruộng ngoài mà ~

Vì thế cứ như vậy, vị nam chủ đại nhân chưa kịp hồi kinh cũng đã bị vợ chồng Tô thị tính kế. ....

Đương nhiên phương thức này chỉ có thể dùng để đối phó Lục Trường Ca hoặc là Lê Tiêu loại người tạm thời chưa có quan hệ thân mật với nữ hoàng đệ hạ, nếu thay thành Liễu Lạc hoặc Nguyệt Thanh, thì là phương pháp khác.

Nguyệt Thanh. ....

Nghĩ đến đến Nguyệt Thanh, Tô Văn nhin không được neho neho mắt, trận diễn này, cô đều đã hạ toàn bộ vốn liếng, tới hiện giờ chỉ thiếu liều thuốc mạnh cuối cùng ——

Người yêu kết hôn, tân nương không phải ta, ta nên làm cái gì bây giờ? Đây thật là một đề văn không tòi.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 299: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (13)

Edt: Mít

Hai mươi chín tháng tư, đại hôn của Tô Mạn. Đại hôn của nữ hoàng, linh đình chưa bao giờ có.

Dựa theo tổ chế của Loạn Phụng Quốc, toàn bộ nghi thức nữ hoàng nạp hoàng phu phải bắt đầu từ buổi sáng mãi cho đến khi hoàng hôn kết thúc, mà đương sự quan trọng trong buổi đại hôn long trọng là Nguyệt Thanh lúc này lại đang ở trong phủ trưởng công chúa.

Không sai, hần là người đi ra từ phủ trưởng công chúa, cho nên phủ công chúa cũng coi như là nhà mẹ đẻ của hần. Tuy rằng Tô Mạn và Tô Văn bất hòa, nhưng lúc này Tô Văn đã giao ra quyền lợi bí vệ hoàng gia, đối với chuyện cô kiên trì muốn đưa Nguyệt Thanh xuất giá, Tô Mạn tự nhiên là đồng ý, cho nên lần này đoàn kiệu rước dâu từ hoàng thành tới sẽ trực tiếp đi vào phủ trưởng công chúa đón dâu.

Thật ra, Tô Mạn cũng đang thử Tô Văn, nếu Tô Văn thật sự có âm mưu quỷ kế gì, lúc này cũng nên lộ ra đuôi cáo đúng không?

Lúc này, sáng sớm ánh mặt trời tỏa sáng, toàn bộ phủ công chúa là một mảnh đỏ tươi vui mừng.

Nguyệt Thanh mang váy choàng đỏ tươi đang ở trong phòng tĩnh tọa, đột nhiên ngoài cửa truyền đến một trận tiếng đàn êm tai, đây là. ....

Nghe được tiếng đàn uyển chuyển ai oán kia, tâm tư Nguyệt Thanh vừa động, theo bản năng đứng dậy, đẩy cửa đi ra.

Gió xuân thổi vào mặt, hoa rơi rục rỡ.

Hoa lê trắng như tuyết rơi đầy đất, dưới một mảnh hoa lê, Tô Văn một thân phượng bào đỏ tươi, mắt phượng hơi rũ, cô đang ở dưới tàng cây kia đánh đàn, tiếng đàn khổ tâm dần dần từ hậu viện phủ công chúa chậm rãi len lỏi ra ngoài, quanh quẩn ở trên đường phố yên tĩnh.

Thủ khúc này thật sự là quá mức đau khổ ai oán, hơn nữa Nguyệt Thanh chưa bao giờ nghe người khác đàn qua thủ khúc này, trong lúc nhất thời, hần nghe đến có chút trầm mê.

Chờ đến khi tiếng đàn rơi xuống, gió xuân rền vang.

Thời điểm Nguyệt Thanh phục hồi tinh thần lại, liền nhìn thấy dưới cây lê, mỹ nhân ngưng mắt.

Hần lần đầu tiên cảm thấy, Tô Văn đặc biệt xinh đẹp. Rút đi phù hoa, tan mất cao ngạo, vung đi lạnh nhạt và lẳng lẽ, chỉ còn lại vẻ đẹp tinh khiết nhất.

Cánh hoa lê thuần trắng sôi nổi từ trên trời rơi xuống, dừng ở đầu vai Tô Văn, cô như không có cảm giác bước từng bước đi tới trước mặt Nguyệt Thanh...

“Thủ khúc này, ngươi thích không?”

“Thích.”

Nguyệt Thanh chần chờ vẫn là gian nan mở miệng, thủ khúc này hần xác thực rất thích, chỉ nghe thôi cũng đủ làm nhân tâm người rất đau.

“Thủ khúc này ta chưa từng nghe qua, là trường công chúa tự sáng tác sao?”

“Không.”

Tô Văn lắc lắc đầu: “Đây là một vị ẩn sĩ sáng tác cho chính hần. . . . . Ái nhân khúc, khúc danh 《Phượng Cầu Hoàng》.”

Chậm rãi Đông Nam vọng, một khúc phượng cầu hoàng.

Phượng Cầu Hoàng. . . . .

Ánh mắt Nguyệt Thanh lóe một chút: “Tên rất hay, thủ khúc nghe rất tuyệt, nhưng công chúa điện hạ lại đàn ra cảnh ý quá mức ai oán đau khổ.”

“A.”

Nghe Nguyệt Thanh nói, Tô Văn chỉ cười nhạt, giờ tay từ trong lòng ngực mình móc ra một cái túi gấm màu tím xinh đẹp.

“Hôm nay đại diện bốn cung không vào cung tham gia, đây là. . . . . lễ vật bốn cung tặng cho ngươì, ngươì nhận lấy đi. Từ đây về sau. . . . . Ngươi không còn là người của phủ trường công chúa ta nữa.”

Nói xong, Tô Văn run rẩy ngón tay đem túi gấm kia dùng sức nhét vào trong tay Nguyệt Thanh, sau đó nhanh chóng xoay người.

“Tô Văn.”

Nguyệt Thanh lại lần nữa không tự chủ được kêu ra tên của cô.

“Vì sao?”

Cũng giống như ngày đó hần ở bên ngoài Ngự Thư Phòng nhìn thấy nàng, hần không rõ nàng làm nhiều như vậy rốt cuộc là vì cái gì.

Nghe Nguyệt Thanh nói, Tô Văn không quay đầu lại, cô chậm rãi nâng tay tiếp cánh hoa từ trên cây rơi xuống, thấp giọng mở miệng.

“Loan Phượng Quốc từ xưa đều là nữ đế đương quyền, các quý tộc tam phu tứ hầu là chuyện thường thấy nhất, phụ thân ta chính là nam hầu của tiên đế, ông ấy vẫn luôn một mực yêu tiên đế, cho dù tiên đế đối với ông ấy không có một tia tình cảm, ông ấy vẫn như cũ không thể tự kềm chế được mà yêu bà ấy, cuối cùng thậm chí chịu vì bà ấy mà đi tìm chết. Ta còn nhớ rõ đó là năm ta mười một tuổi, phụ thân đi rồi, đi rất bình tĩnh, ta ở trước giường bệnh của ông ấy khàn cả giọng hỏi, vì sao? Vì sao lại ngu ngốc như vậy chứ? Ông ấy nói, bởi vì. . . . . yêu! Bởi vì yêu! A.”

Tô Văn cười lạnh, đáy mắt có nước mắt chớp động, cô xoay người, ánh mắt doanh doanh nhìn Nguyệt Thanh.

“Đó là yêu sao? Tựa như Liễu Lạc yêu Tô Mạn, ngươì cũng yêu Tô Mạn, Tô Mạn thì sao? Nàng ta yêu Liễu Lạc cũng yêu ngươì, thậm chí còn sẽ yêu nhiều người hơn nữa, đó thật sự chính là yêu sao? Ta không cần tình yêu như vậy, ta không cần cuộc sống như vậy! Từ nhỏ ta đã không được tiên đế yêu thích, bởi vì ta không phải con gái của nam nhân mà bà yêu, cho nên, ta trở thành một đứa con rơi? Nguyệt Thanh ngươì nói cho ta biết, ta làm sai cái gì? Mong được người chung tình, đầu bạc không cách xa, cuộc đời này của Tô Văn ta chỉ muốn cùng người ta yêu nắm tay nhau cả đời đến khi già đi, vì sao, ông trời đến một cái nguyện vọng hèn mọn như vậy cũng không chịu thỏa mãn ta?”

Nói xong lời cuối cùng, âm thanh Tô Văn đã bắt đầu nghẹn ngào.

“Tô Văn. . . . .”

Nguyệt Thanh tiến lên một bước, hần chưa từng gặp qua Tô Văn yếu ớt như vậy.

Trường công chúa, đã từng là đại danh từ giết chóc cùng máu lạnh.

Nàng cao cao tại thượng, nàng tâm cơ thâm trầm, tất cả mọi người đều cho rằng, thứ nàng muốn chính là toàn bộ thiên hạ, nhưng kết quả nàng lại chỉ muốn có một người yêu mình.

Tìm của Nguyệt Thanh không tự chủ được bắt đầu đau đớn, vì nàng, cũng vì đoạn tình cảm mất đi kia.

Yêu, rốt cuộc như thế nào mới xem là yêu đến khắc cốt铭心, đến chết không phai?

“Tô Văn.”

Nhìn thấy trên khuôn mặt trắng nõn của Tô Văn có nước mắt trong suốt chảy xuống, Nguyệt Thanh theo bản năng giờ tay muốn giúp nàng lau đi, Tô Văn lại như điện giật né tránh tay hần.

“Đừng chạm vào ta, cũng không cần lại đối tốt với ta, ta đã đối với ngươì hết hy vọng rồi.”

Nói xong, Tô Văn nâng mắt lạnh lạnh nhìn nam nhân trước mắt tựa như thần tiên này.

“Từ hôm nay trở đi, người chính là nam nhân của Tô Mạn, mà Tô Văn ta, một ngày nào đó cũng sẽ tìm được một nam nhân thuộc về ta, ta không cầu hán đại phú đại quý, không cầu hán văn thao võ lược, chỉ cần hán yêu ta, ta liền vì hán vượt lửa qua sông!”

Nói xong, Tô Văn nâng tay phải của mình lên, lấy chủy thủ từ cổ tay áo ra, một đạo ngân quang hiện lên, ống tay áo đỏ tươi của Tô Văn bị cắt rớt một đường dài, tơ lụa đỏ tươi bị Tô Văn ném ở giữa không trung, theo cánh hoa trắng tươi kia cùng nhau dừng ở trên mặt đất.

“Nguyệt Thanh, Tô Văn ta từ giờ phút này trở đi, cùng người —— ân đoạn, tình tuyệt!”

Nói rồi, Tô Văn thu hồi chủy thủ, xoay người không chút lưu luyến rời đi.

Cho dù trên mặt còn mang theo nước mắt, thời điểm cô xoay người vẫn ưu nhã thông dong như cũ, phảng phất lại biến thành trưởng công chúa cao quý ngạo khí của trước kia.

Thẳng đến khi thân ảnh Tô Văn biến mất không thấy nữa, Nguyệt Thanh vẫn còn đứng tại chỗ, hán sừng sốt một lúc lâu, đột nhiên cong lưng nhặt lên mảnh lụa hồng bị Tô Văn ném trên mặt đất.

Mong tìm được người chung tình, đầu bạc không cách xa.

Tay Nguyệt Thanh không tự chủ được nắm chặt hồng lụa trong lòng bàn tay, hán hơi ngường mặt, chậm rãi nhắm lại hai mắt, gió xuân nhẹ thổi qua, phảng phất như ai đó đang ở bên tai hán nhẹ giọng ní non ——

Son hữu mộc hề mộc hữu chi.

Tâm duyệt quân hề quân bất tri.*

(Núi có cây, cây có cành,

Lòng mến thích chàng rồi, chàng không hay)

.....

Khi màn đêm buông xuống, hoàng thành âm ỉ cả ngày rốt cuộc an tĩnh lại.

Nền đỏ lập loè, trong phòng âm áp. Bên trong tân phòng hậu cung, Tô Mạn vừa mới cùng Nguyệt Thanh uống qua rượu giao bôi, nhìn nam nhân trước mắt vẻ mặt thanh tâm quả dục, Tô Mạn nhin không được tâm tình rất tốt mở miệng nói.

"Nguyệt Thanh, chàng có tâm nguyện gì không? Chàng là nam nhân của trẫm, chỉ cần là chàng muốn, trẫm đều có thể thỏa mãn cho chàng."

Nghe Tô Mạn nói, Nguyệt Thanh cười nhạt.

“Ta không muốn gì cả, bệ hạ không cần lo lắng như thế.”

“Người không có khả năng vô dục vô cầu, cho dù là thánh nhân cũng sẽ có tâm nguyện, Nguyệt Thanh, chàng nói cho trẫm biết, mau nói xem chàng muốn cái gì?”

Tô Mạn thích xem bộ dáng Nguyệt Thanh ưu nhã thanh cao, cho nên nàng nhin không được làm nũng với hán.

Muốn cái gì?

Nguyệt Thanh im lặng một chút, theo bản năng buột miệng thốt ra: “Mong được người chung tình, đầu bạc không cách xa.”

“Hửm?”

Nghe Nguyệt Thanh nói, Tô Mạn nhin không được cười mê người.

“Nguyệt Thanh, thì ra chàng cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt nha! Hiện tại chàng đã là người của trẫm, trẫm tự nhiên sẽ cùng chàng bên nhau đến đầu bạc, chàng không cần lo lắng.”

Nghe Tô Mạn nói, Nguyệt Thanh chỉ là nhàn nhạt cười, đáy lòng lại đột nhiên phiền muộn vô cùng. ....

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 300: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (14)

Edt: Mít

Trong hoàng thành đang động phòng hoa chúc, phủ trưởng công chúa cũng vô cùng ảm áp.

“Vợ.”

Tô Duệ dùng ngón tay vòng quanh sợi tóc Tô Văn.

“Hôm nay nàng đưa cho Nguyệt Thanh túi gấm, là nàng làm?”

“Humm?”

Tô Văn mơ mơ màng màng lên tiếng.

“Chàng thích sao? Vậy ngày mai ta kêu Trương mụ làm thêm mấy cái cho chàng, tay nghề của bà ấy đặc biệt tốt, cái này mà đem đến cảm tú phường bán, phỏng chừng có giá trị năm lượng bạc!”

Tô tướng quân:.....

Cho nên nói cái túi gấm kia được Nguyệt công tử cả đời trân quý thật ra chỉ có giá năm lượng bạc sao?

Được rồi, người không biết chân tướng thật ra cũng rất hạnh phúc ~

Ngày hôm sau, Tô Văn cùng với Tô Duệ đến khuya mới rời giường, đại hôn của bệ hạ đến tận ba ngày, toàn bộ quan viên trong kinh đô cũng nghênh đón được ba ngày nghỉ khó có được.

“Luru Oanh?”

Tô Văn thức dậy liền nhìn không được nhẹ gọi một tiếng, nha đầu Luru Oanh này thật là không đáng tin cậy, đột nhiên thật hoài niệm Bích Lạc ~

“Điện hạ!”

Lúc này một thân ảnh mảnh khảnh như gió vọt vào phòng.

Ách.

“Bích Lạc?”

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của Bích Lạc, Tô Văn ngẩn ra một chút: “Người trở về khi nào?”

“Hồi điện hạ, nô tỳ đã trở về tối hôm qua, bởi vì lúc ấy thời gian quá muộn, nô tỳ không dám quấy rầy người với Thái úy đại nhân.”

Nghe Tô Văn hỏi chuyện, Bích Lạc lập tức cung kính trả lời.

“A? Còn Lục Trường Ca thì sao?”

Tô Văn một bên sửa sang lại vạt áo của mình, một bên cười tủm tỉm hỏi.

Nghe Tô Văn nhắc tới tên Lục tướng quân, Bích Lạc không tự chủ được cười ngậy ngó một chút.

“Tướng quân hẳn hỏi phủ sửa sang lại hành trang, buổi chiều liền đến phủ trưởng công chúa cầu thân.”

“Hả?”

Tô Văn nhướn mày: “Hắn là cầu thủ hay là cầu gả?”

“Chuyện này.....”

Nghe vấn đề của Tô Văn, Bích Lạc ngậy ra một lúc: “Nô tỳ không biết, tất cả đều nghe theo trưởng công chúa phân phó.”

Lấy thân phận của Lục Trường Ca cầu thủ cũng không quá, nhưng nếu chủ tử là Tô Văn không đồng ý, hắn cũng chỉ có thể cầu gả?

Lại nói tiếp, Tô Văn đối với Lục Trường Ca người này vẫn luôn chỉ nghe kỳ danh không thấy người, hôm nay cô liền tới nhìn xem Lục Trường Ca này rốt cuộc là nhân vật như thế nào.

Vì tránh hiềm nghi, Tô Duyệt ở phủ công chúa ăn xong bữa cơm, liền một mình hồi phủ Thái úy, hiện giờ quan hệ của hắn và Tô Văn cũng chỉ có nhóm tâm phúc của phủ công chúa biết được, còn Phong gia đến Phong phu nhân cũng không biết một tia tiếng gió.

Nhưng mà, thời gian dài như vậy đều đến đây bằng cách này, Tô tướng quân cũng cảm thấy đoạn thời gian này không kém lắm.

Buổi trưa vừa qua khỏi, Lục Trường Ca liền ăn mặc chỉnh tề mang theo bá tử thiếp đi tới bên ngoài cửa phủ trưởng công chúa.

Thân là dòng chính của Tô Mạn, Lục Trường Ca vẫn là lần đầu tiên lấy thân phận cá nhân tới cửa phủ trưởng công chúa, lại nói tiếp tâm tư của Lục tướng quân cũng thật phức tạp!

Cái này nhân sinh như diễn, mà không có kịch bản...

Lần này trước khi hồi kinh Lục Trường Ca chỉ là một lòng nghĩ đến tham gia đại hôn của bệ hạ, sau đó lại ở kinh thành ngọc thêm một chút thời gian, ở bên cạnh người nhà của mình, ai biết ở nửa đường sẽ gặp được Bích Lạc mai phục.

Nhắc tới Bích Lạc, tâm tình Lục Trường Ca càng thêm phức tạp, hắn đường đường là Đại tướng quân, lãnh binh trăm vạn giết người vô số, cuối cùng thế nhưng sẽ bị một nữ nhân tính kế.

Khụ khụ, cái này đương nhiên là mình cũng hoàn toàn không có hại.

Thật ra Lục Trường Ca người này rất đơn giản, hắn thuộc về loại người vô cùng chính trực, người tốt với ta thì ta cũng sẽ đối tốt với người.

Hiện tại Bích Lạc đã là người của hắn, Lục tướng quân cảm thấy bản thân là một nam nhân phải chịu trách nhiệm đúng không?

Nhưng mà, tới cổng lớn phủ trưởng công chúa, Lục Trường Ca lại thấp thỏm, cho dù hắn nguyện ý ngênh thủ Bích Lạc, nhưng trưởng công chúa sẽ đồng ý sao?

Dựa theo quy củ của Loạn Phượng Quốc, Bích Lạc cũng là nữ quan tam phẩm, tuy rằng chức quan thấp hơn mình, nhưng nàng có trưởng công chúa chống lưng, lại thân là nữ nhân, nếu trưởng công chúa không đồng ý gả nàng, chẳng lẽ muốn Đại tướng quân như mình phải gả thấp sao?

Nghĩ vậy một chút, Lục Trường Ca rồi rầm, cuối cùng vẫn là bước đi vào cửa lớn phủ trưởng công chúa.....

Phủ trưởng công chúa, phòng khách.

Tô Văn mặc một thân cung váy màu tím sậm, mặt đầy tươi cười nhìn Lục Trường Ca ngồi ở phía dưới sắc mặt thấp thỏm.

“Lục tướng quân, người đang nói đùa với bốn cung đúng không? Người yêu cầu cưới Bích Lạc, người có cái tư cách gì ở trước mặt bốn cung nói ra hai chữ cầu thủ này?”

Nghe Tô Văn nói, sắc mặt Lục Trường Ca khẽ biến, trưởng công chúa kiêu ngạo khắc nghiệt cũng không phải ngày một ngày hai, thật ra hắn cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý.

“Điện hạ!”

Lục Trường Ca chậm rãi đứng dậy, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Tô Văn ngồi ở trên cao.

“Nếu điện hạ chịu thành toàn, hạ quan tự nhiên vô cùng cảm kích, nếu điện hạ cảm thấy việc này không ổn, như vậy..... Hạ quan nguyện ý gả thấp.”

“Sao?”

Nghe Lục Trường Ca nói, mắt phượng Tô Văn hiện lên một tia ý cười: “Lục Trường Ca, người chính là Đại tướng quân đương triều, người thân là một nam nhân huyết chiến sa trường, thật sự chịu ủy khuất gả thấp sao?”

“Không có gì ủy khuất hay không ủy khuất, hạ quan nguyện ý chịu trách nhiệm với Bích Lạc, chỉ cần hai người ở bên nhau, gả hay cưới lại có gì khác nhau?”

Đối với việc này, Lục Trường Ca thật ra hiểu rất rõ.

“Lục Trường Ca, nếu người và Bích Lạc thành thân, chỉ sợ từ đây về sau bệ hạ sẽ không tin nhiệm người nữa, điều đó người đã nghĩ tới chưa?”

Tô Văn nhìn chằm chằm đôi mắt Lục Trường Ca, tiếp tục truy vấn một câu.

Bệ hạ.....

Lục Trường Ca chần chờ một chút: “Ta dần thân vào chiến trường chỉ vì báo quốc, cho dù sau này không làm tướng quân, làm một tiểu binh cũng giống nhau thôi!”

“Tốt!”

Tô Văn đứng dậy dùng sức vỗ vỗ tay: “Lục tướng quân, Bích Lạc không có nhìn lầm ngươi, bổn cung cũng thật yên tâm đem nàng gả thấp cho ngươi, thật ra ngươi nói không sai, chỉ cần hai người ở bên nhau, tâm ý tương thông, gả cùng cưới căn bản không có gì khác nhau.”

“Điện hạ?”

Thấy Tô Văn thông khoái đáp ứng muốn đem Bích Lạc gả thấp cho mình như thế, làm Lục Trường Ca rất là ngoài ý muốn, đương nhiên lúc này vừa mới hồi kinh Lục Trường Ca còn chưa có nghe qua đoạn tình yêu bi kịch vui buồn lẫn lộn của trưởng công chúa, sau khi Lục Trường Ca biết chuyện của Tô Văn cùng với Nguyệt Thanh, cũng không thể không cảm thán một câu - trưởng công chúa thật là người có cá tính, mọi người trước kia đều trách oan nàng.

Sau khi tin tức Bích Lạc và Lục Trường Ca muốn thành thân từ phủ trưởng công chúa truyền ra, toàn bộ quan viên trong kinh thành đều sợ ngây người, nói cho cùng Lục Trường Ca chính là dòng chính của bộ hạ, hiện giờ lại cưới người của trưởng công chúa, việc này nhìn thế nào cũng cảm thấy rất có huyền cơ.

Vừa mới đại hôn xong, Tô Mạn đáng lý ra đang rất xuân phong đắc ý, nhưng khi biết được tin tức Lục Trường Ca muốn nghênh thú Bích Lạc, lập tức cả người nàng đều không tốt.

Đừng nói Lục Trường Ca là nam nhân mà nàng rất thương thức, cho dù là một Đại tướng quân bình thường cũng không thể để hấn rơi vào trận doanh của Tô Văn!

Vì chuyện này, Tô Mạn mấy phen truyền Lục Trường Ca tiến cung nghị sự, nàng muốn đánh mất suy nghĩ nghênh thú Bích Lạc của Lục Trường Ca, nhưng Lục Trường Ca người này vốn dĩ quá mức chính phái cố chấp, cho dù Tô Mạn nói như thế nào, hấn cũng không chịu từ bỏ hôn sự, cuối cùng vì làm cho Tô Mạn an tâm, Lục Trường Ca dứt khoát ngay tại Ngự Thư Phòng cỡi bỏ quan phục, từ quan rời đi.

“Rầm”

Thời điểm Nguyệt Thanh đi vào thanh ninh cung, Tô Mạn đang sắc mặt âm trầm đem một chén trà ném trên mặt đất: “Một đám phế vật!”

“Bệ hạ bớt giận!”

Trong cung điện, một đám nội thị đang quỳ sát xuống đất, Tô Mạn đang muốn tiếp tục phát hỏa, thấy Nguyệt Thanh đi vào, nàng liền thu liễm ánh mắt phát phát tay, cho tất cả bọn họ đều lui xuống.

“Bệ hạ, còn đang vì chuyện của Lục tướng quân mà tức giận?”

Nguyệt Thanh tiến lên vài bước, ánh mắt ôn hòa nhìn Tô Mạn. Mà Tô Mạn nghe hấn nói, nhin không được cười lạnh.

“A, cũng không biết Lục Trường Ca bị người của phủ công chúa rút canh mê hồn gì, thế nhưng cam nguyện từ quan cũng muốn nghênh thú Bích Lạc! Thật là không biết tốt xấu, uổng phí trăm vẫn luôn coi trọng thương thức hấn như vậy! Trẫm thật sự muốn nhìn xem, hấn hai bàn tay trắng, còn lấy cái gì đi phủ trưởng công chúa cầu thú!”

Tô Mạn đoán chắc tất cả điều này đều là âm mưu của Tô Văn, nếu Lục Trường Ca đã không còn tác dụng, nàng ta vẫn sẽ đem tâm phúc Bích Lạc của mình gả thấp cho hấn sao?

Tuyệt đối không có khả năng này!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 301: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (15)

Edt: Mít

~~~~~  
Nghe Tô Mạn nói, Nguyệt Thanh cũng phải chấn kinh một phen —— vì thành thân, Lục Trường Ca thế nhưng đến chức quan cũng chịu từ bỏ?

Phải biết rằng ở Loạn Phurong Quốc địa vị phổ biến của nam nhân đều thấp hơn so với nữ nhân, vốn dĩ hấn là Đại tướng quân miễn cưỡng còn có tư

cách nghề thủ Bích Lạc, nếu hấn hai bàn tay trắng, như vậy Bích Lạc còn chấp nhận gả thấp cho hấn sao? Cho dù nàng chịu, trường công chúa chịu sao?

Nghĩ đến Tô Văn, ánh mắt Nguyệt Thanh không khỏi có một trận hoảng hốt, nếu là Tô Văn, có lẽ nàng. ....

“Bệ hạ, nếu trường công chúa thật sự chịu làm như vậy thì sao?” Nguyệt Thanh không biết làm sao đột nhiên hỏi một câu.

“Không có khả năng!”

Tô Mạn một bên theo bản năng buột miệng thốt ra: “Tô Văn sao có thể đem tâm phúc của mình gả cho một thường dân? Cho dù Lục Trường Ca võ công cao cường, nhưng không có phẩm cho hấn quan tước, hấn chính là một phế vật không có bất kì giá trị lợi dụng gì!”

Võ công cao thì ghê gớm?

Ở Loan Phụng Quốc nữ tử cơ bản đều tập võ, người có võ công cao rất nhiều, Lục Trường Ca là thiên tài lãnh binh, nhưng rời đi quân doanh, hấn cũng cùng những nam nhân bình thường không có gì khác nhau.

Tô Mạn tin tưởng trên đời này chỉ có mình mới có thể cấp cho Lục Trường Ca nhân sinh mà hấn muốn, hôm nay hấn từ quan ngày nào đó chắc chắn sẽ hối hận trở về cầu xin nàng.

Nhất định sẽ.

Phế vật không có bất kì giá trị lợi dụng gì. ....

Nghe Tô Mạn nói, ánh mắt Nguyệt Thanh tối sầm lại.

Trong hoàng thành lục đục với nhau, người lừa ta gạt, bất kì người nào không có giá trị lợi dụng đều sẽ bị một chân đá văng ra.

Như vậy, ..... mình ở trong lòng bệ hạ thì tính là cái gì?

Là chiến lợi phẩm mà nàng cướp về từ trong tay trường công chúa sao?

.....

Chuyện Lục Trường Ca từ quan bị Tô Mạn phái người lan truyền ra ngoài, trong lúc nhất thời toàn bộ kinh thành đều biết chuyện này.

Lục gia vốn không phải quý tộc, toàn bộ gia tộc có thể ở kinh thành miễn cưỡng gấn bó tất cả đều dựa vào một mình Lục Trường Ca ở trên chiến trường liều sống liều chết, hiện tại hấn từ quan, cảnh ngộ Lục gia lập tức về tới trước giải phóng.

Cũng may cha mẹ Lục Trường Ca và muội muội hấn Lục Vũ Tinh đều là người không màng danh lợi, đối với chuyện này người Lục gia vẫn rất thờ ơ, hai lão Lục gia chỉ là sợ người phụ trường công chúa sẽ đổi ý.

“Sẽ không, công chúa điện hạ không phải người như vậy.”

Tuy rằng trước kia đứng ở trận doanh đối lập với Tô Văn, nhưng lúc này đây Lục Trường Ca lại đối với nàng có tin tưởng rất lớn.

“Đúng vậy đúng vậy.”

Lục Vũ Tinh một bên cũng nhìn không được nhướn nhướn mi: “Trường công chúa nặng tình nghĩa nhất, bá tánh kinh đô ai mà không biết? Người ấy tuyệt đối không phải loại người thất tín bội nghĩa!”

Ấn tượng của bá tánh kinh đô đối với Tô Văn từ từ tốt lên, mà những bọn quan viên trong triều đình lại không xem trọng lần hôn sự này của Lục Trường Ca cùng Bích Lạc.

Thân tại quan trường, không có lòng dạ hiểm độc, căn bản là mỗi bước đi đều khó khăn.

“Liễu tướng, chuyện lần này, ngài thấy thế nào?”

Liễu Huyền người này có tiếng ánh mắt chuẩn, tâm cơ thâm, nhân duyên trong triều đình luôn không tồi, đặc biệt là trong đám nam quan, đó rõ ràng là một thế hệ lĩnh quân.

Nhìn thấy những ánh mắt của nhóm nam quan chung quanh đang chờ mong lại thấp thỏm, Liễu Huyền chỉ là nhàn nhạt cười cười.

“Phù công chúa bên kia rất nhanh sẽ có tin tức, các người gấp cái gì, lại không phải các người thành hôn!”

Thật ra nam nhân có thể vào triều làm quan, đều là người có chí hướng có khát vọng, hiện giờ Lục Trường Ca xảy ra chuyện như vậy, bọn họ quan tâm khẩn trương cũng là đương nhiên.



Trong sự chờ đợi của mọi người, tin tức ở phủ trưởng công chúa bên kia rốt cuộc cũng chậm rãi tới muộn ——

Lần này Lục Trường Ca ngênh thủ Bích Lạc, hôn sự hoàn toàn không có gì thay đổi, toàn bộ hôn sự trưởng công chúa một mình ôm lấy mọi việc, mà yêu cầu duy nhất của nàng chính là hy vọng cho dù tương lai Lục Trường Ca có tiền đồ như thế nào, cũng không được cô phụ Bích Lạc ——

Hai người, một lòng, nắm tay cả đời!

Tin tức này vừa ra, các bá tánh kinh đô đều vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bọn họ đã biết trưởng công chúa là người thật tình, toàn bộ kinh đô nói cho cùng tìm không ra người nào có tình có nghĩa hơn trưởng công chúa!

Văn võ bá quan:.....

Điều này không khoa học! Mặt đau quá, chẳng lẽ trưởng công chúa thật sự bởi vì tình thương mà tính tình có sự thay đổi lớn, đã nhìn thấu hồng trần không cầu danh lợi?

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

.....

Mười lăm tháng năm, ngày hoàng đạo, nghi thức gả cưới.

Đây là hi sự lần thứ hai ở phủ trưởng công chúa, lúc này đây một lần so với một lần càng thêm long trọng và vui mừng, Bích Lạc từ nhỏ đã đi theo bên người Tô Văn, đối với hôn sự của nàng Tô Văn tự nhiên sẽ không qua loa, toàn bộ quy cách đều là dựa theo quy cách thành hôn tối cao của quý nữ kinh đô mà cử hành.

Sau khi Bích Lạc ra khỏi phủ công chúa, Tô Văn thậm chí còn tự mình đỡ nàng lên kiệu hoa, một khắc kia, Bích Lạc nhin không được roi nước mắt.

“Điện hạ, nô tỳ không thể hầu hạ người được nữa. Nô tỳ không nỡ rời xa điện hạ.”

“Nha đầu ngốc, đừng khóc, sau này ngươi có thể thường xuyên trở về.”

Tô Văn nhin không được gờ tay muốn lau đi nước mắt trên mặt Bích Lạc, ở thời khắc hai người lưu luyến chia tay, đột nhiên có vô số mũi tên bắn lên từ trên trời giáng xuống!

Ban ngày ban mặt ở ngay cửa phủ công chúa phủ, thế nhưng xuất hiện rất nhiều thích khách!

“Điện hạ, cẩn thận!”

Bích Lạc là người đầu tiên phản ứng lại, nàng đem Tô Văn bảo hộ ở sau người, theo bản năng muốn rút bảo kiếm ở bên hông. ....

Đờ mờ, mặc áo cưới không mang kiếm!

Lúc này nhóm thích khách đột nhiên xuất hiện đã nhanh chóng vây lại đây, vốn dĩ bên ngoài phủ công chúa tụ tập một đoàn dân chúng xem náo nhiệt, lúc này dị biến đột nhiên phát sinh, tất cả mọi người kinh hoàng kêu to, càng có rất nhiều bá tánh vô tội chết dưới những mũi tên bắn lên đó, máu tươi lập tức nhuộm đỏ công lớn phủ công chúa.

Thật là..... Khinh người quá đáng!

Con người Tô Văn có lãnh quang chợt lóe, ngay sau đó cô rút ra bảo kiếm tùy thân của mình cùng với nhóm thị vệ phủ công chúa hỗn chiến với đám thích khách.

Tin tức có rất nhiều thích khách hành thích trưởng công chúa một lát sau đã truyền khắp kinh đô, vốn dĩ đang ở trong nhà chờ đợi đón dâu, sau khi Lục Trường Ca biết tin tức này lập tức giục ngựa chạy tới phủ công chúa.....

Lúc này trên đường cái trong kinh thành đã một mảnh hỗn loạn.

“Công tử, công tử!”

Lâu Ninh thở hổn hển hô to chạy theo phía sau Lâu Tiêu Tiêu.

“Công tử, người có phải điên rồi hay không? Người cũng không biết võ công đi phủ công chúa xem náo nhiệt cái gì chứ?”

“Ngươi quản ta? Bản công tử đi..... Đi nhật xác trưởng công chúa, không được sao?”

Lâu Ninh:.....

Khó trách không ai yêu người, ta mà là trưởng công chúa ta tuyệt đối cũng không thèm cái đồ ngạo kiều lại độc miệng như người ~

Khi Lâu Tiêu Tiêu hao hết khí lực chạy đến gần phủ trưởng công chúa, rất xa liền nhìn thấy Tô Văn đang bị một đoàn thích khách vây công.

Thật nguy hiểm!

Ánh mắt Lâu Tiêu Tiêu lập tức khẩn trương lên, hẩn nhìn xung quanh đang chuẩn bị tìm cái binh khí thuận tay để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, lúc này đột nhiên một đạo kiếm quang màu bạc phá không mà đến, người ở đây đều theo bản năng nheo lại đôi mắt, chờ đến khi mọi người lại mở to mắt liền nhìn thấy Phong Vô Trần một thân áo đen trường kiếm nhiễm máu, một tay ôm Tô Văn lẳng không.

“Điện hạ, người không sao chứ?”

Âm thanh lãnh lệ vang lên ở bên tai Tô Văn.

“Ta không sao.”

Tô Văn lắc lắc đầu, lúc này, đột nhiên phía sau có hai đạo thân ảnh tay cầm trường kiếm lao thẳng đến giữa lưng Tô Văn——

“Tô Văn, cẩn thận!”

Lâu Tiêu Tiêu trong đám người nhin không được liều mạng hô to, cả người tùy tay nắm một tấm ván gỗ ở một bên xông ra, chờ đến khi hẩn nghiêng ngả lao đảo lao ra, giữa không trung máu tươi vẩy ra, Phong Vô Trần dùng thân thể của mình giúp Tô Văn chặn ám toán, mà phía sau lưng hẩn lại bị mảng lớn máu tươi nhiễm đỏ.

Tuy rằng không biết thích khách này từ đâu mà đến, nhưng bọn họ lại ngoài ý muốn thỏa mãn tâm nguyện anh hùng cứu mỹ nhân của Tô tướng quân, vì làm cho hiện trường càng thêm chấn động, vừa rồi rõ ràng có thể dễ dàng tránh thoát đi nhưng Tô Duệ lại dùng lưng mình ăn hai kiếm.

Không trả giá bằng máu, sao có thể ôm được mỹ nhân về?

~~~~~

Ừa rồi giờ chen thêm cái câu "Truyện được đăng..." cũng bị xóa nữa. Coppy có tâm quá trời rồi mọi người ạ. Coppy xong về đọc lại rồi xóa mất cái câu đấy của ta rồi.

Hay.. Quá hay. Quá xuất sắc. Không nguồn, không tên editor đã dành đến cái câu chen thêm của ta cũng tìm ra được để xóa thì ta cũng không còn gì để nói.

Phải gọi là thần thánh rồi. Cay thật sự mọi người ạ... Sad:(((((((

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 302: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (16)

Edt: Mít

~~~~~

Nhìn thấy Tô Duệ bị thương, tuy rằng biết rõ hẩn cố ý, nhưng ánh mắt Tô Văn vẫn lập tức lạnh lẽo xuống ——

Thật sự nghĩ Tô Văn cô ăn chay sao? Những người này dám ở cửa lớn phủ trưởng công chúa làm càn bừa bãi như thế!

Thân thể hai người ở giữa không trung rơi xuống, Tô Văn quay người đỡ Tô Duệ: “Thái úy đại nhân, người đừng lộn xộn, bốn cung. ....”

“Điện hạ.”

Tô Duệ cười phát tay với Tô Văn.

"Đừng để đám binh tằm tướng của này làm ô uế tay điện hạ."

Khi nói chuyện, tay Tô Duệ đã nắm chặt trường kiếm trong tay mình, một cổ kiếm khí không thể địch nổi lập tức phóng lên cao!

Chốc lát sau, cát bay đá chạy, sát khí bốn phía.....

Khi Lục Trường Ca đuổi tới phủ công chúa, nhìn thấy chính là thi thể đầy đất, huyết sắc tươi đẹp đem đá xanh ở cửa phủ công chúa đều nhuộm thành màu đỏ.

Bởi vì một hồi hỗn chiến, áo cưới trên người Bích Lạc đã có chút toi tả, trên cánh tay nàng thậm chí còn có máu.

“Bích Lạc!”

Lục Trường Ca nhìn thấy Bích Lạc bị thương lập tức từ trên ngựa nhảy xuống chạy như bay đến trước người nàng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Điện hạ đâu?”

“Điện hạ không có việc gì, nhưng ... Thái úy đại nhân vì bảo hộ điện hạ nên bị trọng thương.”

Nói xong, ánh mắt Bích Lạc thâm thúy nhìn cửa lớn phủ trưởng công chúa.

Không bao lâu cửa lớn rộng mở, Tô Văn đã thay đổi một thân cung trang, vẻ mặt lạnh lùng đi ra.

“Công chúa điện hạ!”

Những người vẫn còn tụ tập ở trên đường cái nhìn thấy Tô Văn xuất hiện tất cả đều cung kính gọi tên cô.

Mắt phượng Tô Văn ngưng lại, quét mắt nhìn đám người ở đây một cái, giờ tay rút ra bảo kiếm của mình ——

“Tranh” một tiếng, mũi kiếm của bảo kiếm đâm thật sâu vào trên tảng đá đang dính máu.

“Các vị hương thân phụ lão, hôm nay vốn là hi sự của phủ công chúa, nhưng lại biến thành bộ dáng hiện giờ, không chỉ có chậm trễ giờ lành thành thân, còn liên lụy rất nhiều bá tánh vô tội uống mạng, hôm nay những người bị liên lụy, phí mai táng và phí an gia bồn cung sẽ lo hết! Đương nhiên, mọi người yên tâm! Bồn cung chắc chắn sẽ vì mọi người đòi lại một cái công đạo! Tất cả mọi người sẽ không chết vô ích, máu cũng không thể chảy vô ích! Hôm nay bồn cung ở chỗ này lập lời thề với kiếm —— một ngày nào đó tra ra hung thủ phía sau, tất yếu sẽ để hắc trả giá gấp mười lần! Nợ máu phải trả bằng máu!”

“Nợ máu trả bằng máu!”

Bọn thị vệ phủ công chúa lập tức kêu gọi theo.

“Nợ máu trả bằng máu!”

Nhóm quần chúng vây xem tất cả đều kích động kêu gọi theo nhóm thị vệ, có một số người mất đi thân nhân thậm chí đã kích động đến đỏ hốc mắt.

“Điện hạ!”

Lúc này Bích Lạc đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt Tô Văn.

“Điện hạ, thuộc hạ không gả nữa! Thuộc hạ cũng muốn vì nhóm huynh đệ tỷ uống mạng báo thù rửa hận!”

“Bích Lạc!”

Ánh mắt Tô Văn ngưng lại, hơi kinh ngạc nhìn Bích Lạc.

“Trường công chúa điện hạ!” Lúc này, Lục Trường Ca cũng quỳ một gối xuống đất cùng với Bích Lạc.

“Nếu điện hạ không chê, Trường Ca nguyện ý đi theo điện hạ, chờ đến khi báo thù cho mọi người xong, ta và Bích Lạc lại thành thân!”

“Ồ hảo!”

Tô Văn dùng sức vẩy vẩy ống tay áo, mắt phượng một mảnh lạnh lùng.

“Hôm nay người sau màn này chính là muốn cản trở hôn sự của các người, bồn cung cố tình không cho hắc như ý! Mọi người, đều thu hồi nước mắt cho ta, hôm nay vẫn như cũ là ngày đại hi! Bồn cung chính là muốn đạp máu tươi đưa Bích Lạc xuất giá!” Khi nói chuyện Tô Văn đã vỗ vỗ tay, Lưu Oanh lập tức từ trong phủ trưởng công chúa bước nhanh đi ra, trên tay nàng cầm một cái khay, trên khay là một kiện áo choàng đồ tươi.

Tô Văn cầm lấy áo choàng trực tiếp khoác tới trên vai Bích Lạc.

“Bích Lạc, nếu ngươi và Trường Ca nguyện ý đi theo bồn cung, bồn cung tùy thời hoan nghênh, nhưng hôm nay là ngày ngươi xuất giá, nhất định phải an tâm mà thành hôn! Có bồn cung ở đây, trên đời này không có người nào có thể phá hoại trận hôn sự này!”

“Người đâu, tấu nhạc!”

Theo một tiếng ra lệnh của Tô Văn, bên ngoài phủ công chúa lập tức lại vang lên tiếng hí nhạc vang trời.

Đội ngũ đưa dâu tiếp tục đi tới, Lục Trường Ca mặc áo choàng đỏ tươi phóng ngựa đi theo, từ phủ trưởng công chúa đến Lục phủ, phó dài mười dặm, tất cả bá tánh đều một đường đi theo, bọn họ cũng muốn chính mắt chứng kiến buổi hôn lễ này.

Truyện được đăng duy nhất trên wattpad

[HBNmoemoe]

Đây là lần đầu tiên trong lịch sử Loạn Phượng Quốc, một vị nữ quan tam phẩm gả thấp!

Trận đại hôn này, bị máu tươi nhuộm đỏ, chấn kinh toàn bộ kinh đô, cũng chấn động những tầng lớp bình dân sinh hoạt ở tầng chót nhất, từ nay về sau “Trường công chúa” cái danh hiệu này, không bao giờ còn là hoàng tộc cao cao tại thượng không thể chạm đến, mà là đại danh từ ánh sáng có tình có nghĩa nhất trong mắt bá tánh.....

Ban đêm, nhà nhà đều đốt đèn.

Hậu viện Phong phủ.

Khi Trì Tuyết Diên từ trong hoàng thành vội vàng chạy tới Phong gia đã là ban đêm, nàng dưới sự dẫn dắt của quản gia Phong gia đi tới phòng ngủ của Phong Vô Trần, còn chưa có vào cửa liền ngửi được một trận hương vị được liệu nồng đậm.

Trì Tuyết Diên bước chân không khỏi nhanh hơn, chờ đến khi nàng đi vào trong phòng, cả người đều ngây ngẩn.

Phong Vô Trần đang nằm trên giường, lộ ra toàn bộ phía sau lưng, trên lưng có hai đạo vết kiếm, đan xen, đặc biệt dữ tợn.

Lúc này, Tô Văn đang ngồi ở mép giường, cầm kim sang được cẩn thận thay thuốc cho hắn.

Nghe tiếng bước chân, Tô Văn hơi nghiêng người ngược mắt, nhìn thấy Trì Tuyết Diên ở cửa, cô nhện không được hơi mỉm cười: “Trì tướng, người đã đến rồi?”

“Ách, điện hạ! Ta..... Ta đến xem biểu ca.”

“Suyt.”

Tô Văn hướng về phía Trì Tuyết Diên làm cái thủ thế im tiếng.

“Hắn mới vừa uống thuốc nên ngủ rồi, ta giúp hắn thay thuốc phía sau lưng một chút, người tùy tiện ngồi đi.”

Trì Tuyết Diên:.....

Vì sao lại có cảm giác đang ở phủ công chúa nhỉ?

Nơi này chẳng lẽ không phải Phong gia?

“Điện hạ, biểu ca huynh ấy..... không sao chứ?”

Thấy Phong Vô Trần trên giường vẫn không nhúc nhích hình như thật sự ngủ rồi, Trì Tuyết Diên cũng nhện không được nói nhỏ lại, chuyện phát sinh sáng nay ở cửa lớn phủ công chúa, nàng tự nhiên cũng biết, chỉ là ban ngày Phong Vô Trần luôn ở trong phủ trưởng công chúa, nàng không tiện đi xem, mà buổi tối bệ hạ lại vội vã truyền mình vào cung, Trì Tuyết Diên giải quyết xong tất cả mối vội vàng chạy tới đây.

Tuy rằng lần trước ở Phong gia mình cùng biểu ca tan rã trong không vui, nhưng Trì Tuyết Diên vẫn luôn nhớ đến phần tình cảm kia, lúc này đây biết Phong Vô Trần đã xảy ra chuyện, nàng so với bất kì kẻ nào càng khẩn trương hơn.

Nhìn thấy vẻ mặt Trì Tuyết Diên thật sự quan tâm, Tô Văn nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Ngự y đã xem qua cho hắn, không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng phỏng chừng phải nằm trên giường nghỉ ngơi một đoạn thời gian.”

“Vậy là tốt rồi.”

Nghe Phong Vô Trần không có việc gì, Trì Tuyết Diên nhện không được thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mà lúc này, Tô Văn đã giúp Tô Duệ thay thuốc xong, cô cầm lấy vải bó trắng ở một bên thuần thực giúp Tô Duệ đem miệng vết thương băng bó lại, nhìn Tô Văn cúi người ở trên người Phong Vô Trần dường như một chút cũng không xa lạ, Trì Tuyết Diên ở một bên đáy lòng có chút không thoải mái, giống như là món đồ chơi mình luôn yêu thích đột nhiên bị người khác đoạt mất.

“Công chúa điện hạ, hay là để ta làm đi!”

Tri Tuyết Diên tiến lên một bước muốn hỗ trợ, lại bị Tô Văn lạnh lùng cự tuyệt: “Không cần phiền Tri tướng người, Vô Trần hẳn không thích người ngoài chạm vào hắn.”

Người ngoài?.

Động tác Tri Tuyết Diên cứng lại ở giữa không trung.

Nàng và biểu ca từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thanh mai trúc mã, nàng từ khi nào đã trở thành người ngoài rồi?

“Điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, vì thanh danh của điện hạ ngài. ....”

Ánh mắt Tri Tuyết Diên chợt lóe, ngữ khí nghiêm túc lại lần nữa mở miệng, nhưng không chờ nàng nói xong, Tô Văn trên giường đã mỉm cười đánh gãy lời nói của nàng.

“Vô Trần cứu mạng bốn cung, từ giờ trở đi hẳn chính là nam nhân của bốn cung, bốn cung chăm sóc cho nam nhân của mình, ai dám nhiều lời?”

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 303: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (17)

Edt: Mít

~~~~~

“Vô Trần cứu mạng bốn cung, từ giờ trở đi hẳn chính là nam nhân của bốn cung, bốn cung hầu hạ nam nhân của mình, ai dám nhiều lời?”

Nghe những lời này của Tô Văn, sắc mặt Tri Tuyết Diên khẽ biến, nàng theo bản năng nhìn thoáng qua Phong Vô Trần trên giường, ngay sau đó Tri Tuyết Diên lại đem ánh mắt dừng ở trên mặt Tô Văn.

“Lời này của trưởng công chúa sai rồi, Tuyết Diên nhớ rõ, biểu ca huynh ấy đã từng nói qua, đời này huynh ấy sẽ không gả, cho dù đối phương là quý nữ cao cao tại thượng, huynh ấy cũng muốn nghênh thủ đối phương tiến vào cửa Phong gia. Cho nên, nếu trưởng công chúa người muốn nghênh thủ biểu ca, chỉ sợ phải hoàn toàn thất vọng rồi.”

“Sao?”

Nghe Tri Tuyết Diên nói, Tô Văn nhin không được nở nụ cười: “Ai nói bốn cung muốn nghênh thủ Phong Vô Trần? Bốn cung —— muốn, gả, cho, hắn!”

“Cái, cái gì?”

Tri Tuyết Diên lúc này đã hoàn toàn sững người: “Trưởng công chúa, người. người đang nói đùa đúng không?”

Loan Phụng Quốc từ khi khai quốc tới nay, Bích Lạc xem như là quý nữ đầu tiên gả thấp, điều này đã làm bệ hạ tức giận, hiện giờ, trưởng công chúa thế nhưng muốn làm chuyện mà cả thiên hạ không tán đồng, muốn chủ động gả thấp cho một người nam nhân! Cho dù nam nhân kia đã là Thái úy, điều này cũng tuyệt đối là làm bản hoàng quyền!

“Trưởng công chúa, bệ hạ sẽ không để người làm như vậy.”

Tri Tuyết Diên giờ phút này không thể không nghiêm túc lên.

“Bệ hạ? Tri Tuyết Diên, người là đang lấy bệ hạ ra uy hiếp ta sao?”

Tô Văn chậm rãi đứng dậy, bước từng bước một đi đến trước mặt Tri Tuyết Diên.

“Nam cưới nữ gả vốn là hi sự nhân gian, Tri tướng không cần nhọc lòng vì bốn cung, chờ đến khi đại hôn của bốn cung và Thái úy đại nhân tự nhiên sẽ phát thiệp mời cho người! Thời gian không còn sớm, Tri tướng cũng nên trở về đi!”

Thấy Tô Văn đã hạ lệnh tiễn khách, Tri Tuyết Diên cắn chặt răng, cuối cùng vẫn là không cam lòng xoay người rời đi.

Thẳng đến khi nàng đi xa, Tô Văn lúc này mới chậm rãi xoay người nhìn Tô Duệ nằm ở trên giường giả bộ ngủ: “Biểu muội tốt của chàng đã đi rồi, chàng đứng dậy đi.”

“Ha ha.”

Tô Duệ ngồi dậy cười xấu hổ.

“Biểu muội là được rồi, còn tốt thì không cần. Vợ, nàng không phải đang ghen chứ?”

“Ta sao có thể ấu trĩ như vậy?”

Tô Văn đem mặt chuyển sang một bên, thấy bộ dáng cô chết cũng không thừa nhận, ánh mắt Tô Duệ chột lóe, lập tức dời đề tài.

“Lần này thích khách có thân phận ra sao?”

“Vẫn chưa biết được, nhưng hai người kia chạy không thoát.”

Tô Văn nghe Tô Duệ hỏi chuyện, lập tức nghiêm túc lên: “Nếu ta đoán không lầm hẳn chính là người kia.”

“Mượn đao giết người, một hòn đá ném hai con chim?”

Tô Duệ nghe Tô Văn nói, nhin không được màu mắt lạnh lùng, dám phái người ám sát vợ hắn, thật đúng là không biết chữ chết viết như thế nào đúng không?

“Hắn biết dùng ba mươi sáu kế, chẳng lẽ chúng ta không biết dùng sao?”

Tô Văn liếc mắt nhìn Tô Duệ một cái, hai người nhìn nhau cười ——

Nếu người mượn đao giết người, như vậy chúng ta liền tương kế tựu kế!

Ngày thứ hai, các bá tánh kinh đô còn đang bàn tán về buổi hôn lễ long trọng đính máu hôm qua, liên quan tới người ở sau màn hạ độc thủ rốt cuộc là ai, các suy đoán cũng bắt đầu âm thầm truyền đi.

Ở kinh thành ai dám ra tay với trưởng công chúa?

Ở kinh thành lại có ai từng xung đột mãnh liệt với trưởng công chúa nhất?

Mà người trong phủ trưởng công chúa gả chồng, lại ảnh hưởng đến ích lợi của ai?

Tất cả, đều đang yên lặng chỉ hướng một người. Người kia, chính là bệ hạ đương triều!

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Hoàng thành, hậu cung.

Tô Mạn sắc mặt âm trầm nghe Hồng Sương báo cáo, đôi tay đang gặt gao siết chặt.

Tô Văn đồng ý gả Bích Lạc cho Lục Trường Ca, chuyện này thật đúng là đánh vào thể diện của bệ hạ, nhưng Tô Mạn tuyệt đối không có não tàn đến nỗi ở ngay lúc này phái người ám sát Tô Văn, xé rách da mặt với nàng ta, này tuyệt đối là cách làm không sáng suốt.

Chuyện này không phải Tô Mạn làm, nhưng ở toàn bộ kinh đô, rất khó tìm ra được một người khác có được thực lực như thế, lại có thể có nhiều từ sĩ tinh nhuệ như vậy.

Trừ khi.....

Là bản thân Tô Văn.

Vẫy lui Hồng Sương, Tô Mạn đứng dậy ở trong đại điện đi qua đi lại mấy lần, cuối cùng nàng vẫn là dẫn người đi đến cung điện của Liễu Lạc.

Thời gian này, Liễu Lạc còn đang luyện kiếm.

Nhìn thấy thân ảnh Tô Mạn, Liễu Lạc lập tức thu hồi bảo kiếm, bước nhanh đi tới trước người Tô Mạn: “Bệ hạ, sao người lại tới đây?”

Liễu Lạc là người hiểu Tô Mạn nhất, dựa theo thói quen của Tô Mạn mà hắn biết, mỗi ngày giờ này nàng hẳn là đang xử lý chính vụ mới đúng.

“Liễu Lạc, trẫm có chuyện muốn thương nghị với chàng.”

Tô Mạn một bên đi vào trong cung điện một bên đem hoài nghi của mình nói với Liễu Lạc, Liễu Lạc người này trừ bỏ yêu thích luyện võ, đối với các loại binh pháp cũng rất có nghiên cứu.

Cá tính của hán đặc biệt bình tĩnh trầm ổn, là một đối tượng tốt nhất để tâm sự.

Nghe suy đoán của Tô Mạn, Liễu Lạc cũng trầm ngâm một chút: “Nghe nói ngày hôm qua phủ công chúa cũng đã chết không ít người, đáng tiếc ta đối với tình huống của phủ công chúa cũng không rõ ràng lắm, không cách nào lập tức đưa ra phán đoán, những người chết kia rốt cuộc là tâm phúc của trưởng công chúa hay là bị kéo tới cho đủ số.”

“A?”

Liễu Lạc vừa nói như vậy, tâm tư Tô Mạn liền động: “Nguyệt Thanh là từ phủ trưởng công chúa đi ra, chàng ấy hẳn có thể phân biệt được đúng không?”

“Bệ hạ.”

Liễu Lạc một bên đột nhiên trầm con người.

“Bệ hạ tính để Nguyệt Thanh hỗ trợ sao?”

“Đúng vậy.”

Tô Mạn liếc mắt nhìn Liễu Lạc một cái, cười hỏi: “Liễu Lạc, chàng không phải là ăn dấm của Nguyệt Thanh chứ? ”

Nghe lời nói trêu chọc của Tô Mạn, Liễu Lạc lại khẽ lắc đầu: “Ta không phải ghen, ta là không tin hẳn. Hẳn là người từ phủ trưởng công chúa đi ra, nếu Tô Văn có thể để hẳn tiếp cận bệ hạ một lần, sẽ có lần thứ hai, bệ hạ người có thể phân biệt hẳn khi nào là thật, khi nào là giả hay không?”

Nguyệt Thanh.

Trong đầu hiện lên khuôn mặt cao nhả như ngọc của Nguyệt Thanh, Tô Mạn nhìn không được hơi mỉm cười: “Không ai có thể lừa được trẫm, Liễu Lạc, chàng phải tin tưởng năng lực của trẫm!”

“Nếu trong lòng bệ hạ hiểu rõ, vậy cứ cho là Liễu Lạc có lòng tiểu nhân đi.”

Liễu Lạc rũ con người cười khổ một chút, thấy hán hình như có chút tức giận, sắc mặt Tô Mạn cũng trầm xuống.

Nàng từ nhỏ đã cao cao tại thượng, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, toàn bộ hoàng thành, ai dám thể hiện thái độ với Tô Mạn? Liễu Lạc là người đầu tiên, cũng là người duy nhất.

Chẳng lẽ bởi vì mình đối với hán quá tốt sao?

Tô Mạn nghĩ đến đây nhìn không được lạnh lùng cười.

“Gần đây vừa lúc cảnh xuân rất đẹp, trẫm muốn tới hành cung ở một đoạn thời gian, cũng vừa lúc trẫm tìm người chuyên làm dây đàn theo yêu cầu của Nguyệt Thanh cũng đã làm xong, lần này trẫm dẫn hẳn đi ra ngoài, chuyện hậu cung liền giao cho chàng xử lý.”

Nói xong, Tô Mạn đã lạnh lùng đứng dậy, xoay người không chút do dự rời đi.

Trong kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, Tô Mạn lại chọn ở ngay lúc này đi hành cung, nàng bất quá chỉ là đang dẫn dụ người phía sau màn độc thủ làm ra hành động tiếp theo mà thôi.

Nhìn thân ảnh nàng không chút do dự xoay người rời đi, Liễu Lạc hoảng hốt nhớ tới không lâu trước đây, bọn họ cũng bất quá chỉ là phu thê mới cưới.

Khi đó, hẳn cho rằng mình đã tìm được tình cảm chân thành trong cuộc đời này, cho dù từ bỏ tất cả, từ bỏ kỳ vọng của mẫu thân đối với mình cũng đều đáng giá.

Nhưng hiện tại thì sao?

Liễu Lạc cười khổ với chính mình, đến cùng là đáng giá hay không đáng, ai có thể nói rõ được chứ?

Ở trên phố trong kinh thành những đồn đãi vớ vẩn đó nháo đến lợi hại nhất thì tin tức Tô Mạn rời kinh cũng dần lan truyền ra ngoài ——

Bệ hạ ở ngay lúc này rời kinh, là đang chứng minh mình trong sạch? Hay là cô ý trốn tránh?

Bệ hạ rời kinh, phủ trưởng công chúa lại có động tác mới gì?

Khi ánh mắt mọi người trong kinh thành đều tập trung ở trên người Tô Văn, nàng cũng đúng lúc này cho mọi người một cái kinh hi vô cùng lớn —— trưởng công chúa muốn thành hôn!

Tin tức này một khi truyền ra, so với đại hôn của bệ hạ còn làm cho người ta khiếp sợ không thôi!

Đờ mờ, cái mùa xuân này, phủ trưởng công chúa muốn làm tam hỉ sự sao?

Đương nhiên, đây đều không phải trọng điểm, trọng điểm mọi người chú ý nhất là —— trưởng công chúa muốn thành hôn với ai?

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 304: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (18)

Edt: Mít

~~~~~
Kính thành, Sở Phong lâu.

“Công tử, người nói trưởng công chúa sẽ cưới ai đây?”

Lâu Ninh thấy chủ tử nhà mình vẫn luôn ngồi ở cạnh cửa sổ lầu ba của Sở Phong lâu ngẩn người, hẳn thật sự chịu không nổi chủ tử luôn luôn vui đùa của mình lại có bộ dáng thanh niên văn nghệ như hiện giờ, cho nên nhịn không được tìm chủ đề hỏi một câu.

Kết quả lời vừa ra khỏi miệng, Lâu Ninh liền muốn tự tát mình một cái tát, đờ mờ cái miệng thú này! Cái hay không nói, nói cái dở!

Quả nhiên, nghe Lâu Ninh nói, vốn dĩ Lâu Tiêu Tiêu đang an vị ở bên cửa sổ đột nhiên sắc mặt đại biến đứng dậy, đôi tay gắt gao bắt lấy lang cang, nửa người trên hầu như toàn bộ đều nhô ra ngoài cửa sổ ——

“Công tử! Công tử người không nên làm điều ngu ngốc!”

Lâu Ninh cho rằng Lâu Tiêu Tiêu muốn tự sát, hẳn lập tức duỗi hai tay từ phía sau gắt gao ôm lấy chủ tử nhà mình, một bên ôm còn một bên hô to.

“Công tử! Núi xanh làm sao không có hoa thơm cỏ lạ! Người hà tất phải yêu đơn phương một cảnh hoa!”

“Công tử, công tử người hãy nghĩ đến chủ mẫu nhà chúng ta.....”

Lâu Tiêu Tiêu:.....

Đờ mờ, bản công tử không quen biết người, tuyệt đối không quen biết người ~

Bị một trận la to của Lâu Ninh, toàn bộ người ở lầu ba của Sở Phong lâu, ánh mắt đều dừng ở trên người Lâu Tiêu Tiêu.

Hiện tại Lâu Tiêu Tiêu mới thật sự là muốn đi tìm chết!

Em gái người, vốn dĩ ở kinh đô cũng đã nháo đến chẳng ra gì rồi, hiện tại càng không còn mặt mũi để gặp người ~

“Buông tay!”

Lâu Tiêu Tiêu dùng sức tránh đôi tay Lâu Ninh.

“Bản công tử chỉ là đang xem phong cảnh, người cho rằng ta muốn làm cái gì? Người ngốc à! Ta sẽ vì Tô..... Vì người kia tự sát? Ta lại không có bệnh!”

“Đừng đừng, công tử người không bệnh, là ta đầu óc có bệnh.”

Thấy Lâu Tiêu Tiêu không phải muốn tự sát, Lâu Ninh rút cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó hắn thăm dò nhìn nhìn bên ngoài cửa sổ, cũng chẳng có phong cảnh gì để xem mà?

Ngoài cửa sổ, tự nhiên không có phong cảnh mê người, vừa rồi bất quá chỉ là Lâu Tiêu Tiêu thấy được xe ngựa phủ trưởng công chúa, nếu hắn không nhìn lầm, nam nhân ngồi trên xe, là Phong Vô Trần đúng không?

Lâu Tiêu Tiêu không tự chủ được nghĩ tới một ngày kia ở cửa lớn phủ trưởng công chúa, một người một kiếm kia, không gì địch nổi.

Một ngày kia, người ở đó đều bị chấn động, Lâu Tiêu Tiêu hắn cũng bị chấn động, hắn chưa bao giờ nghĩ tới một người có thể cường đại đến trình độ thái quá như vậy.

Cái loại cường đại này, cả đời hắn cũng học không được.

Cho nên, người Tô Văn muốn cưới, chính là Phong Vô Trần sao?

Cũng chỉ có nam nhân cường đại như vậy mới xứng với nàng, không phải sao?

Trong lúc nhất thời, đáy lòng Lâu Tiêu Tiêu có chút chua xót, nhưng trong giây lát, hần liền cường bách chính mình đem những chua xót đó đều vứt ra sau đầu ——

Có gì đặc biệt hơn người?

Là nam nhân cường đại nhưng vẫn phải gả cho người khác không phải sao? Có bản lĩnh ngạo đem trưởng công chúa cưới về nhà đi!

Được rồi, thật ra Lâu Tiêu Tiêu vẫn luôn mang tâm nguyện vĩ đại như vậy cho đến bây giờ, khi hần còn nhỏ, có một lần hần đi theo mẫu thân mình tiến cung, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu loli trưởng công chúa, hần liền đối với người ta nhất kiến chung tình, sau đó không biết trời cao đất rộng chuẩn bị muốn đem trưởng công chúa cưới về nhà, ừm, hần chuẩn bị mười năm, sau đó.....

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Trưởng công chúa rút cuộc muốn —— gả, cho, người, khác ~

Ờ ờ ờ, đây thật là một câu chuyện tình yêu bi thương.

“Lâu Ninh, chúng ta trở về đi.”

Lâu Tiêu Tiêu đứng dậy, lẳng lặng xoay người xuống lầu, nhìn bóng dáng cô quanh của công tử nhà mình, Lâu Ninh cũng thở dài một hơi ——

Thật ra công tử người cũng rất tốt, đối đãi với hạ nhân cũng rất khách khí.

Chỉ tiếc hần trời sinh không phải người tập văn luyện võ, chuyện đó, cũng không phải hần có thể quyết định!

.....

Phủ trưởng công chúa.

Tô Văn và Tô Duệ ngồi xe ngựa trực tiếp vào sân mới xuống xe, hiện giờ bên ngoài tuy rằng biết Tô Văn muốn đại hôn, nhưng cũng không biết đối phương chính là Phong Vô Trần, mà Phong gia hiện giờ cũng chỉ có Phong phu nhân biết được tin tức này, đối với việc Tô Văn muốn gả thấp cho Phong gia, Phong phu nhân quen nhìn sóng to gió lớn ngay từ đầu cũng ngấy ra một lúc cuối cùng lại là gắt gao bắt lấy tay Tô Văn, sau một lúc lâu mới buông ra.

Nhớ năm đó, Phong phu nhân và tiên đế cũng là tỷ muội vô cùng tốt, bởi vì con trai nhỏ của mình thích Tô Mạn, khi đó Phong phu nhân cũng rất thích Tô Mạn, đối với Tô Văn bà tự nhiên cũng không thích.

Nhưng thế sự vô thường, năm đó bà làm sao nghĩ đến, con trai nhỏ của mình sẽ bởi vì Tô Mạn mà chết, mà con trai lớn của mình thế nhưng có thể đem trưởng công chúa Tô Văn cưới vào cửa!

Đây, thật là tạo hóa trêu người.

.....

“Vừa rồi đi ngang Sở Phong lâu, ta hình như nhìn thấy Lâu Tiêu Tiêu.”

Mới vừa xuống xe ngựa, Tô Duệ liền nhin không được nói nhỏ một câu.

“Sao?”

Tô Văn sững sốt một chút, cô không có cảm giác miễn cảm như Tô Duệ, cho nên cũng không có phát hiện thân ảnh Lâu Tiêu Tiêu.

Nhớ tới Lâu Tiêu Tiêu, đáy lòng Tô Văn nhin không được lại muốn cảm khái thế sự vô thường ——

Hai người giống nhau đều khát vọng tình yêu, vậy mà cả đời lại không có giao thoa rồi bỏ lỡ nhau.

Nếu có kiếp sau, còn có thể nói lại tiền duyên hay không?

“Đừng nghĩ đến hần.”

Tô Văn rũ con ngựa, gờ tay kéo tay Tô Duệ.

“Luu Oanh đã đem áo choàng đặt may cho ngày đại hôn trở lại, ta mang chàng về phòng thử một chút.”

“Được.”

Thời điểm phủ trưởng công chúa khấn trương lại thần bí chuẩn bị cho đại hôn, xa xa tại hành cung Tô Mạn tự nhiên cũng thu được tin tức Tô Văn muốn đại hôn, sau khi biết tin tức này, Tô Mạn cũng sững sốt một chút, ngay sau đó nàng nhìn thoáng qua Nguyệt Thanh cũng đang sững sờ.

“Nguyệt Thanh, chàng nói xem Tô Văn đây là muốn làm cái gì? Nàng muốn cưới ai? Chàng có thể đoán được không? Không phải là Lâu Tiêu Tiêu chứ?”

Nói tới đây, Tô Mạn còn nhin không được cười cười.

Nhưng trên mặt Nguyệt Thanh lại không có vẻ tươi cười, ngón tay thon dài của hắn theo bản năng nắm chặt túi gấm bên hông, trong đó chính là hồng lụa mà một ngày kia Tô Văn dùng tâm long chủy thủ cắt đứt ——

“Từ hôm nay trở đi, ngươì chính là nam nhân của Tô Mạn, mà Tô Văn ta, một ngày nào đó cũng sẽ tìm được một nam nhân thuộc về ta, ta không cầu hắn đại phú đại quý, cũng không cầu hắn văn thao võ lược, chỉ cần hắn yêu ta, ta liền vì hắn vượt lửa qua sông!”

Ngày đó, là ngày đại hôn của hắn.

Mỗi một câu nói của Tô Văn vẫn còn khắc sâu ở trong đầu Nguyệt Thanh vô cùng rõ ràng.

Khi đó, hắn có cảm giác, tâm của hắn thương nàng, nhưng, khi đó cũng chỉ là thương tiếc và đau lòng.

Nhưng, hiện giờ lại nhớ đến những lời này, trong lòng Nguyệt Thanh lại là một tư vị khác.

Tô Văn muốn cùng người khác thành thân.

Cùng người kia, nhất sinh nhất thế, nhất song nhân sao?

Nguyệt Thanh đột nhiên có chút hâm mộ, có chút ghen ghét, hắn. .... Hối hận.

Ngón tay găt gao nắm chặt túi gấm kia, đầu ngón tay đã ghim vào thịt ——

Cả đời không chiếm được, hiển nhiên là làm cho người ta nhớ nhất.

Mà những thứ ngươì có được rồi lại mất đi, hơn nữa sau này sẽ không bao giờ tìm lại được, mới có thể trở thành vết sẹo sâu nhất đời này của ngươì.

“Nguyệt Thanh?”

Thấy Nguyệt Thanh nãy giờ không nói gì, Tô Mạn một bên nhin không được lại lần nữa mở miệng gọi hắn một tiếng.

“Hửm?”

Thần sắc Nguyệt Thanh có chút hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt liếc mắt nhìn Tô Mạn một cái: “Bệ hạ, ta có chút không thoải mái, ta về tẩm cung nghỉ ngơi trước.”

Nói xong, Nguyệt Thanh đứng dậy, có chút vội vàng tông cửa xông ra.

Trong đại điện Tô Mạn không tự chủ được nheo nheo mắt ——

Nguyệt Thanh, chẳng lẽ thật sự. .... Trong lòng chàng còn có nàng ta sao?

“Lãnh Dạ.”

Tô Mạn thấp giọng gọi một tiếng, một thân ảnh màu đen lập tức quỷ mị bay ra.

“Bệ hạ!”

“Đi theo Nguyệt Thanh, giám thị hắn.”

Nghe phân phó của Tô Mạn, Lãnh Dạ lập tức gật gật đầu, sau đó lại lần nữa lẩn mình biến mất. ....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 305: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (19)

Edt: Mít

Kinh đô tháng năm, ngày âm hoa nở, gần đây cuộc sống gia đình của bá tánh kinh đô trải qua rất dễ chịu, chủ đề mọi người thảo luận nhiều nhất những lúc rảnh rỗi chính là trưởng công chúa.

Không sai, ở kinh đô, người có thể không biết bệ hạ, không biết Liễu tướng, không biết Trì tướng, nhưng người sao có thể không biết trưởng công chúa chứ?

Gần đây nghe nói trưởng công chúa muốn đại hôn, toàn bộ nam nhân kinh thành tỏ vẻ tâm pha lê của mình đã vỡ —.

Hoàng tộc cao quý mỹ mạo, có tình có nghĩa, lại còn đặc biệt bình dị gần gũi giống như trưởng công chúa, nếu ai có thể gả cho nàng tuyệt đối là phúc khí tích tám đời.

Ở thời điểm tất cả mọi người đều đang nhiệt liệt thảo luận trưởng công chúa muốn cưới ai, Phong gia luôn khiêm tốn đột nhiên bắt đầu bốn phía mua sắm đồ dùng hôn lễ, mà chủ mẫu Phong gia đã thật lâu không ra khỏi cửa cũng là lần đầu tiên mặc quan bào nhất phẩm phu nhân của mình, đến nhà các hoàng thân quý tộc tự mình đưa thiệp cưới Phong gia ——

Trưởng tử Phong gia Phong Vô Trần vào ngày mười sáu tháng sáu nghênh thú trưởng công chúa vào cửa!

Các quý tộc nhận được tấm thiệp mời đều ngốc rồi.

Phong phu nhân bà xác định bà không phải đang chọc cười?

Nghênh thú trưởng công chúa? Đó chính là trưởng công chúa! Đối mặt với thần sắc các vị quý tộc không thể tưởng tượng được, Phong phu nhân ưỡn thẳng sống lưng, mỉm cười lạnh nhạt.

“Mọi người nhớ rõ hôm đó đến sớm một chút!”

Cuối cùng, hôn sự của trưởng công chúa cũng được đưa ra ngoài ánh sáng, mà chân tướng như vậy cũng làm cho cả kinh đô toàn dân sôi trào!

Từ chủ động đem quý nữ trong phủ của mình gả thấp, cho tới bây giờ, trưởng công chúa thế nhưng tự mình gả thấp! Đây quả thực chính là khai sáng kỷ nguyên mới cho Loạn Phượng Quốc!

Khi Trì Tuyết Diên nghe thấy tin tức này, cho dù đã sớm có chuẩn bị nàng cũng sửng sốt hồi lâu ——

Biểu ca nói qua hẳn muốn nghênh thú một vị quý nữ, hẳn thật sự làm được.

Hơn nữa gả thấp cho hẳn, còn là đệ nhất quý nữ của Loạn Phượng Quốc!

Dưới một người, trên vạn người, không có quý nữ nào quý giá hơn so với trưởng công chúa, mà chính là người quý giá như vậy, lại nguyện ý gả thấp cho một người nam nhân làm thế.

Không phải thê chủ, chỉ làm một thê tử bình thường...

Chuyện như vậy từ trước đến nay Trì Tuyết Diên xem ra quả thực chính là chuyện chỉ có trong cổ tích, hư cấu.

.....

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Thời gian đến hôn sự của Tô Văn và Tô Duệ còn hơn nửa tháng, từ sau khi Phong phu nhân công khai hôn tin của hai người, các bá tánh đều trông mong chờ xem trưởng công chúa cùng với Phong Thái úy tạo ra một bất ngờ.

Đương nhiên, Tô tướng quân chưa bao giờ làm mọi người thất vọng, bởi vì Tô tướng quân lúc này thật ra còn đang trong kỳ “Nghỉ bệnh”, tuy rằng vết thương của hắn đã sớm lành, nhưng vì trốn tránh công việc của mình, hắn vẫn công khai bắt đầu làm “Nhân sĩ tàn tật”, mỗi lần ra vào phủ trưởng công chúa, đều là Tô Văn tự mình đỡ hắn... (diễn sâu lắm Duệ ca)

Người qua đường Giáp: Hôm nay ta nhìn thấy trưởng công chúa tự mình đỡ Phong Thái úy lên xe ngựa, thật hâm mộ!

Người qua đường Ất: đó tính là cái gì? Ngày hôm qua ta còn nhìn thấy trưởng công chúa ở Sở Phong lâu cho Phong Thái úy ăn cơm nữa đấy!

.....

Quý nữ giáp: Các người đều biết chưa? Nghe nói là Phong Thái úy anh hùng cứu mỹ nhân, trưởng công chúa mới đơn phương hẹn ước đấy.

Quý nữ Ất: ngày đó ta ở hiện trường, Phong Thái úy thật sự siêu lợi hại, ai nha, nếu ta có thể gặp được nam nhân như vậy, ta cũng gả cho!

Quý nữ Bính: Đúng vậy đó! Trưởng công chúa cũng có thể gả, chúng ta vì sao không thể gả? Trưởng công chúa đã nói muốn nhất sinh nhất thế nhất song nhân, thật sự lãng mạn mà ~

Bất tri bất giác, suy nghĩ của những quý tộc kinh đô cũng ở dần dần bắt đầu phát sinh biến hóa, thế giới này chính là như vậy, chỉ cần người thứ nhất có gan làm, những người khác cũng sẽ yên tâm, sôi nổi noi theo.

Đối với tất cả phát sinh ở kinh đô, Tô Mạn tự nhiên cũng rất nhanh liền biết được tin tức, biết Tô Văn dám phá hư quy củ hoàng tộc, chủ động gả thấp cho người khác, Tô Mạn dưới sự tức giận lập tức phân phó Hồng Sương thu thập hành trang đoàn người vội vàng từ hành cung đuổi về kinh thành, kết quả, ở nửa đường đội ngũ của bọn họ bị một đám thích khách đánh bất ngờ.

Đám thích khách này thật hiển nhiên là có chuẩn bị mà đến, đối với đoàn người Tô Mạn phát động công kích mãnh liệt, cái này làm cho đội hộ vệ hoàng gia tổn thất thảm trọng, mà Tô Mạn cũng tại một lần chiến đấu này mà bị thương.

Tô Mạn bị thương được Lãnh Dạ mang theo, hai người thừa dịp náo loạn chạy thoát ra ngoài.

Đại hôn của trưởng công chúa sắp tới, mà bệ hạ đột nhiên bị ám sát mất tích.

Khi tin tức Tô Mạn mất tích truyền đến kinh thành, người ở kinh thành lập tức rối loạn..

Kinh đô, phủ trưởng công chúa.

“Trưởng công chúa!”

Khi Trì Tuyết Diên nôn nóng đi vào phủ trưởng công chúa, Tô Văn và Tô Duệ đang ăn cơm chiều.

“Trì tướng, người có việc?”

Tô Văn nhìn Trì Tuyết Diên, nhàn nhạt hỏi một câu.

“Trưởng công chúa, bệ hạ mất tích, chuyện này thật không bình thường! Hạ quan cảm thấy chuyện này cùng với chuyện lần trước trưởng công chúa bị ám sát giống nhau, đều là cùng một nhóm người làm, những người này có toan tính không nhỏ!”

“Sao?”

Tô Văn nghe Trì Tuyết Diên nói nhịn không được gật gật đầu.

“Người nói hình như rất có đạo lý, nhưng... Người không thấy bốn cung gần đây rất bận sao? Bệ hạ bị ám sát là ai làm bốn cung không có hứng thú muốn biết, còn người lần trước tới ám sát bốn cung rốt cuộc là kẻ thần bí người nói hay là một người khác, bốn cung về sau sẽ tự điều tra ra.”

“Điện hạ!”

Nghe ngữ khí Tô Văn không để bụng, Trì Tuyết Diên lập tức nóng nảy: “Điện hạ chẳng lẽ muốn tro mắt nhìn hoàng triều Tô gia bấp bênh rơi vào trong tay những loạn thần tặc tử kia sao?”

“Loạn thần tặc tử? Ai là loạn thần? Tặc tử ở đâu?”

Tô Văn cười buông chiếc đũa, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn Trì Tuyết Diên: “Bốn cung cho tới nay đều cho rằng mình chính là loạn thần tặc tử trong mắt các người đấy, nói đến hoàng triều Tô gia này, bốn cung thật là bất lực, người không biết bốn cung phải gả vào Phong gia sao, về sau ta chính là Phong Tô thị đấy?”

Nói xong, Tô Văn còn nhịn không được hướng về phía Tô Duệ bên cạnh cong môi cười.

“Tướng công, chàng nói đúng không?”

“Ừ.”

Tô Duệ nghiêm trang gật gật đầu: “Chờ chúng ta thành hôn, ta liền từ quan quy ẩn, đến lúc đó hai ta có thể du sơn ngoạn thủy, tiểu ngạo giang hồ.”

“Biểu ca!”

Trì Tuyết Diên nhìn không được đem ánh mắt dừng ở trên mặt Tô Duệ.

“Biểu ca, lúc trước huynh nỗ lực vào triều làm quan như vậy, còn không phải là vì đền đáp triều đình sao? Hiện giờ triều đình đang cần huynh, huynh sao lại có thể.....”

“Ta làm sao?”

Tô Duệ nhìn Trì Tuyết Diên, khinh thường cười lạnh một tiếng: “A, bệ hạ vốn là đối với nam quan chúng ta có phòng bị, ngươi gặp qua Thái úy không có binh quyền chưa? Cho dù ta là quan nhất phẩm thì sao? Hoàng triều này căn bản không cần ta. Trì Tuyết Diên, ngươi có binh quyền, ngươi có binh phù, ngươi muốn đi cứu bệ hạ, thì tự ngươi đi đi, ừm, chúc ngươi thuận buồm xuôi gió!”

Trì Tuyết Diên.....

Tâm thần hoảng hốt đi ra phủ trưởng công chúa, Trì Tuyết Diên cảm thấy hiện tại tất cả đều không chân thật.

Biểu ca, trưởng công chúa.

Tất cả mọi người cùng với trong tưởng tượng của nàng không giống nhau.

Bệ hạ hiện giờ sinh tử chưa biết, triều đình đã sớm loạn thành một đoàn, mình rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?

“Trì tướng.”

Một âm thanh đột nhiên vang lên trước mặt Trì Tuyết Diên.

Trì Tuyết Diên hoảng hốt ngẩng đầu, nhìn thấy người trước mặt mình, thần sắc của nàng hơi có chút kinh ngạc: “Liễu tướng?”

Trong gió đêm, Liễu Huyền ôn tồn lễ độ đón gió mà đứng.

“Trì tướng đang lo lắng về chuyện của bệ hạ sao?”

Liễu Huyền tiến lên hai bước, lặng lẽ nhìn Trì Tuyết Diên: “Cần ta trợ giúp một tay không?”

Nghe Liễu Huyền nói, ánh mắt Trì Tuyết Diên đột nhiên sáng ngời ——

Nàng làm sao lại quên mất Liễu Huyền chứ? Tuy rằng Liễu Huyền không biết võ công, nhưng hán lại là thiên tài bài binh bố trận!

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 306: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (20)

Edt: Mít

~~~~~

Bệ hạ mất tích, tất cả trên triều đình tạm thời đều do Liễu Lạc xử lý thay, mà Trì Tuyết Diên lại đang cùng Liễu Huyền, dẫn dắt một đám võ tướng, tính chia binh làm hai đường đi núi rừng phụ cận hành cung tìm kiếm bệ hạ mất tích.

Đối với những việc này, Tô Văn và Tô Duệ tất cả đều ngoảnh mặt làm ngơ, hai người một lòng chuẩn bị chuyện đại hôn, ở ngay lúc này, trong phủ trưởng công chúa lại xảy ra một sự kiện ——

“Điện hạ.”

Đêm khuya, Lư Oanh vốn dĩ đang ở phòng nghỉ ngơi, đột nhiên đi tới ngoài cửa phòng Tô Văn cung kính gọi vài tiếng: “Điện hạ, người nghỉ ngơi chưa?”

“Chuyện gì?”

Trong phòng truyền ra âm thanh có chút không kiên nhẫn của Tô Duệ.

Nghe âm thanh Tô Duệ, Lư Oanh hình như chần chờ một chút: “Hồi Thái úy đại nhân, là..... Là..... người trong phủ vừa rồi ở hậu viện phát hiện Nguyệt công tử hôn mê bất tỉnh.”

“Nguyệt Thanh?”

Nghe Luru Oanh nói, ánh mắt Tô Duệ lạnh lùng, mà Tô Văn nằm trên giường cũng đột nhiên mở hai mắt.

Nguyệt Thanh theo Tô Mạn cùng đi hành cung, đoàn người bọn họ nửa đường rơi vào phục kích, Tô Mạn mất tích, Nguyệt Thanh cũng mất tích.

Không nghĩ tới khi cách mấy ngày, hân thể nhưng sẽ đột nhiên xuất hiện ở kinh thành, lại còn quý dị như vậy hơn nửa đêm xuất hiện ở hậu viện phủ công chúa của Tô Văn.

Tô Văn ngồi dậy, híp mắt cười cười: “Xem ra, đối thủ kia của chúng ta đúng là thông minh quá phận.”

“A, tự cho là đúng mà thôi.”

Tô Duệ lạnh lùng cười: “Nàng tính xử lý Nguyệt Thanh như thế nào? ”

“Nếu đã đưa tới, vậy thì cứ nuôi thôi, phủ trưởng công chúa cũng không thiếu một miếng ăn.”

Tô Văn nói xong lại lớn tiếng hướng về phía ngoài cửa phân phó một câu: “Luru Oanh, phái người chăm sóc Nguyệt công tử cho tốt, những chuyện khác, chờ hân tỉnh lại rồi nói sau!”

“Vâng!”

Luru Oanh nghe Tô Văn phân phó tự nhiên bước nhanh lui xuống.

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Nguyệt Thanh từ trong hôn mê tỉnh lại, mở mắt ra liền nhìn thấy bài trí vừa quen thuộc lại xa lạ.

Nơi này, là phủ trưởng công chúa.

Hắn nhớ rõ tất cả ở nơi này, thậm chí rất nhiều lần nửa đêm tỉnh mộng, Nguyệt Thanh mơ thấy mình về tới phủ trưởng công chúa, về tới những ngày tháng trước kia.

Không có lục đục với nhau, không có tính kế đề phòng, chỉ là đơn giản cảm sát hòa mình, thân nhiên tự đắc.....

Đáng tiếc, đều chỉ là mộng.

Nguyệt Thanh có chút cứng họng.

Lúc này, ý thức hắn đã dần dần tỉnh táo lại, hắn nhớ ngày đó mình cùng Tô Mạn gặp phải thích khách, những thích khách đó vô cùng hung mãnh, Nguyệt Thanh cũng gặp thích khách tập kích, hắn vốn chính là văn nhân, tay trái gà không chặt, trong lúc nguy cấp, Tô Mạn lại do dự một chút mà cả người Nguyệt Thanh đã bị thích khách tập kích từ sau lưng, sau đó liền không còn ý thức.

Mình đây là chết rồi sao?

Không nghĩ tới người sau khi chết thật sự có thể quay về chốn cũ.

Nguyệt Thanh chậm rãi ngồi dậy, đang muốn xem thật kỹ tất cả trong phòng, lúc này Luru Oanh cũng vừa lúc mang thuốc từ bên ngoài tiến vào: “Nguyệt công tử, người tỉnh rồi?”

Nhìn thấy Nguyệt Thanh tỉnh lại, Luru Oanh nhin không được cười cười: “Tỉnh là tốt rồi, đây là thuốc mà đại phu trong phủ kê cho người.”

“Luru Oanh?”

Nguyệt Thanh liếc mắt nhìn Luru Oanh một cái, nhin không được xoa xoa cái đầu có chút đau đớn của mình: “Ta..... Chẳng lẽ ta còn chưa chết sao?”

“Cái gì có chết hay không, công tử người hồ đồ rồi sao? Nơi này là phủ trưởng công chúa cũng không phải là âm tào địa phủ! Người xem bài trí nơi này vẫn còn giống như trước đây, từ sau khi công tử đi rồi, điện hạ mỗi ngày vẫn như cũ phái người tới quét tước nơi này.”

Phòng này chính là nơi Nguyệt Thanh ở trước kia, nghe Luru Oanh nói, ánh mắt Nguyệt Thanh hơi tỏa sáng: “Tô Văn, không, điện hạ đâu? Ta muốn gặp trưởng công chúa điện hạ!”

Có lẽ là chết qua một lần, hiện tại tâm tình của Nguyệt Thanh không giống trước kia, hắn rất muốn gặp Tô Văn, loại tâm tình này chưa bao giờ bức thiết giống như giờ phút này.

“Ách, điện hạ.....”

Nghe Nguyệt Thanh nói, sắc mặt Luru Oanh hơi có chút xấu hổ: “Nguyệt công tử, người vẫn là nghỉ ngơi cho tốt trước đi, chờ người uống thuốc xong,

ngồi ngó lại đi bái kiến điện hạ!”

“Không.”

Nguyệt Thanh từ trên giường giấy giữa đứng dậy: “Ta hiện tại phải gấp nàg!”

Thoáng nhìn đầy mắt Nguyệt Thanh có một tia nôn nóng cùng cố chấp, Lư Oanh chỉ phải cười gượng hai tiếng: “Ha hả, Nguyệt công tử, điện hạ nhà ta cùng với Thái úy đại nhân còn chưa có thức dậy đâu, người lúc này đến đó, không tốt lắm?”

“Người nói cái gì?”

Nghe Lư Oanh nói, động tác Nguyệt Thanh cứng đờ, cả người đều sững sờ tại chỗ.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Ngày đó Tô Mạn xác thật đã cùng Nguyệt Thanh thảo luận qua tin tức Tô Văn muốn thành hôn, sau đó Nguyệt Thanh vẫn luôn tâm thần không yên, kết quả mấy ngày sau thời điểm từ hành cung vội vàng rời đi, Tô Mạn cũng không có nói cho Nguyệt Thanh nguyên nhân vội vàng hồi kinh, cho nên Nguyệt Thanh không biết tin tức Tô Văn gả thấp cho Phong Vô Trần, lúc này nghe Lư Oanh nói như vậy, Nguyệt Thanh lập tức choáng váng ——

“Thái úy? Phong Thái úy? Điện hạ muốn ngênh thú. Phong Vô Trần sao?”

Biểu tình Nguyệt Thanh hoảng hốt hỏi một câu.

Nghe hấn hỏi chuyện, ánh mắt Lư Oanh chợt lóe.

“Không phải ngênh thú, là gả thấp, điện hạ nhà chúng ta mấy ngày nữa sẽ gả cho Phong Thái úy, đến lúc đó chỉ sợ nô tỳ cũng phải đi theo chủ tử đến Phong phủ đấy.”

Gả thấp, không phải ngênh thú?

Nguyệt Thanh cảm thấy trong não mình trống rỗng, mà Lư Oanh một bên lại nhin không được nói.

“Nguyệt công tử, người cũng cao hứng thay điện hạ đúng không? Phong Thái úy vì điện hạ đã từng liều mạng ăn hai kiếm, điện hạ nhà của chúng ta nói, khó có được người một lòng, đời này người ấy đã nhận định Phong Thái úy, sinh là người của Phong gia, chết cũng là ma của Phong, ai nha, nô tỳ cũng cảm thấy thật cảm động, điện hạ mấy năm nay tìm tìm kiếm kiếm, rốt cuộc tìm được một người có thể phó thác cả đời.”

Thân thể Nguyệt Thanh lung lay, trước mắt một mảnh mờ hồ.

Vì Phong Vô Trần, Tô Văn thế nhưng nguyện ý từ bỏ thân phận trưởng công chúa, từ bỏ tất cả gả vào Phong gia? Đây không phải chính là vượt lửa qua sông không chối từ theo như lời nàng nói?

Mà nữ nhân như vậy, cũng từng yêu mình thâm tình, đáng tiếc. Mất đi rồi sẽ không thể tìm lại được.

Từ trong phòng Nguyệt Thanh đi ra, Lư Oanh lại bước nhanh tới sân Tô Văn.

Lúc này Tô Văn và Tô Duệ thật ra đã sớm dậy rồi, nhìn thấy thân ảnh Lư Oanh, Tô Duệ nhin không được cười cười: “Lư Oanh, thế nào?”

“Hồi đại nhân, nô tỳ đã dựa theo người phân phó đem tất cả nói rõ ràng với Nguyệt công tử, bộ dáng hấn thoạt nhìn giống như rất mất mát.”

“Đáng lắm.”

Tô Văn ở một bên không chút để ý lật xem thực đơn hỉ yến, một bên khinh thường nói nhỏ một tiếng.

Loại người ăn trong chén lại muốn nhớ thương trong nôi, nên để hấn thống khổ, nên để hấn mất hết cả hai bên.

Tô Duệ nghe Tô Văn nói, nhin không được hướng về phía cô cười cười ôn nhu.

“Được, để cho hấn ở chỗ này thêm mấy ngày, vừa lúc có thể ở đến đại hôn của chúng ta, tới ngày đó, hấn còn có mạng ở hay không, thật đúng là một ẩn số chưa biết đâu.”

Mười sáu tháng sáu. . .

Tô Văn nghe Tô Duệ nói, tay lật thực đơn cũng hơi dừng một chút.

Liễu Huyền.

Nếu người muốn động thủ, nói vậy nhất định sẽ chọn một ngày kia đúng không.

Như vậy cũng tốt, một lần đem tất cả đều giải quyết hết.

Ánh mắt Tô Văn dần dần thâm thúy, hiện tại chỗ Bích Lạc và Lục Trường Ca tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa, Liễu Huyền cho rằng bản thân đem tất cả làm đến không còn kẻ hở, nhưng hắn lại không biết Tô Văn và Tô Duệ từ lúc bắt đầu đã biết dã tâm của hắn.

Cái gọi là bộ ngựa bắt ve chim sẽ núp sau, Liễu Huyền muốn làm con hoàng tước kia, hắn lại không biết, chính mình cũng là con mồi mỹ vị trong mắt thợ săn.....

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 307: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (21)

Edt: Mít

Mười lăm tháng sáu, ngày mai chính là ngày thành thân của Tô Văn và Tô Duệ, hiện giờ toàn bộ phủ trưởng công chúa đã chuẩn bị thỏa đáng tất cả.

Phủ đệ to như vậy nơi chốn đều là đèn đỏ vui mừng.

Đêm lạnh như nước, đèn cung đình màu đỏ lại đem toàn bộ phủ trưởng công chúa chiếu rọi phảng phất giống như ban ngày.

“Quá muộn rồi, hôm nay chàng trở về đi.”

Cửa lớn phủ công chúa, Tô Văn tự mình đưa Tô Duệ đến cửa, mấy ngày này hắn thường xuyên ở nơi này, nghiễm nhiên đã trở thành nam chủ nhân của cái phủ công chúa này, nhưng mà ngày mai chính là ngày đại hôn, làm sao thì làm Tô Duệ cũng phải trở về Phong gia chuẩn bị một chút.

“Vợ.”

Tô tướng quân lưu luyến nhìn vợ mình: “Không ôm nàng, ta ngủ không được.”

“Ta lại không phải gối ôm.”

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn vẻ mặt hắc tuyến, cô liếc mắt nhìn hắn, sau đó chậm rãi tiến lên, tiến đến bên cạnh Tô Duệ, nhón chân nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên mặt hắn.

“Cho chàng cái hôn ngủ ngon, chàng mau trở về đi thôi, ngày mai, còn có một trận đánh ác liệt phải đánh đấy!”

“Ừ ừ.”

Tô Duệ gật gù đầu, liếc thấy phía sau cửa có một bóng dáng màu trắng, ánh mắt Tô tướng quân chợt lóe, giờ tay ôm lấy Tô Văn, rũ con người lại hung hăng hôn hôn môi cô.

“Vợ, buổi tối nhớ phải nghĩ đến ta.”

Lưu Oanh:...

Thật là đủ rồi! Nô tỳ rất cuộc có thể thể lĩnh hội được tâm tình dục sinh dục tử của Bích Lạc tỷ tỷ rồi~

Cầu điện hạ người cũng ban cho ta một nam nhân đi, độc thân thiệt tình chịu không nổi~

Trong bóng đêm, thẳng đến khi xe ngựa Thái úy phủ hoàn toàn biến mất không thấy, Tô Văn lúc này mới chậm rãi xoay người hồi phủ, kết quả mới vừa quay người lại liền đối diện với đôi mắt trong sáng ưu thương của Nguyệt Thanh.

Tô Văn:.....

Người dùng loại ánh mắt bi thương ngược thành dòng sông này nhìn bốn cung là có ý gì đó?

Chẳng lẽ người đã quên người là đàn ông có vợ? Mà ta cũng là phụ nữ có chồng?

“Nguyệt công tử, không, bốn cung hấn nên kêu ngươi là Nguyệt chính quân, đã trẻ thế này ngươi làm sao còn chưa đi nghỉ ngơi?”

Tô Văn nhướn mày liếc mắt nhìn Nguyệt Thanh một cái, ngữ khí lạnh nhạt hỏi một câu.

“Tô Văn.....”

Nguyệt Thanh chần chờ, muốn nói lại thôi nhìn Tô Văn: “Ta, ta chỉ là ngủ không được, ra đây..... Nhìn nàng.”

“A, bốn cung ở chỗ này, ngươi nhìn cũng nhìn rồi, trở về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong Tô Văn mang theo Lưu Oanh đi về hướng sân mình.

“Tô Văn!”

Nguyệt Thanh phía sau đột nhiên lớn tiếng gọi Tô Văn lại.

Tô Văn không xoay người, nhưng vẫn dừng lại bước chân của mình.

“Chúc nàng..... Hạnh phúc.”

Ngữ khí Nguyệt Thanh trong đêm khuya có vẻ đặc biệt ưu thương phức tạp.

Ha ha.

Đêm hôm khuya khoắc, giả tình thánh cho ai xem đây?

“Không cần ngươi chúc phúc, ta cũng sẽ thật hạnh phúc.”

Tô Văn nói nhỏ một tiếng, bước nhanh rời đi, nhìn bóng dáng nàng dần dần đi xa, Nguyệt Thanh rũ đôi mắt ——

Tô Văn, trong lòng nàng còn đang trách ta sao?

Không thể không nói mỗi một tra nam đều cho rằng mình chính là tình thánh.

Trong tình yêu, hấn xoay người rời đi, hấn cho rằng mình tuyệt đối là bất đắc dĩ.

Mà sau khi hấn rời đi, hấn còn vọng tưởng ngươi sẽ vẫn luôn ở tại chỗ chờ hấn.

Trách ngươi?

Đại ca, ngươi cho rằng ngươi là cái cọng hành gì chứ?

Đêm nay, Tô Văn sớm đã trở lại trong phòng ngủ của mình, Bích Lạc và Lục Trường Ca đã chờ ở nơi đó.

“Điện hạ, tất cả đều đã ổn thỏa.”

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Lúc này biểu tình của Lục Trường Ca vô cùng trịnh trọng, ngày đó đại hôn của hấn cùng với Bích Lạc, phủ công chúa đã chết nhiều huynh đệ như vậy, các bá tánh vô tội trong kinh thành cũng đã uống mạng rất nhiều người, hiện giờ rốt cuộc tới thời điểm tổng kết, ngày mai hấn sẽ vì những người đã chết đi báo thù, tuyệt đối không để cho người ở sau màn độc thủ này phá hủy đại hôn của công chúa điện hạ.....

Đêm nay, rất nhiều người đều phải trần trọc khó ngủ.

Hoàng thành, thâm cung.

Khi Liễu Lạc nhìn thấy thân ảnh Tô Mạn, trên khuôn mặt lạnh lẽo của hấn lập tức lộ ra một tia biểu tình như trĩu được gánh nặng.

"Bệ hạ, người rốt cuộc đã trở lại!"

“Ừ, mấy ngày này vất vả cho chàng, Liễu Lạc!”

Ngữ khí Tô Mạn rất trầm thấp, nàng đã lưu lạc bên ngoài nhiều ngày, còn có thương tích trong người, ngày tháng trải qua đúng là gian khổ vô cùng. Nhưng ít ra Lãnh Dạ vẫn luôn không rời không bỏ chăm sóc mình, cái gọi là bên trong sinh tử thấy chân tình, Tô Mạn cũng ở ngay lúc này mới biết được Lãnh Dạ vẫn luôn ái mộ mình, chỉ là ngại với thân phận thị vệ của hấn, hấn vẫn luôn không dám cho mình biết mà thôi.

Tô Mạn vốn dĩ đã nghĩ kỹ sau khi hồi kinh nhất định phải cho Lãnh Dạ một cái đáp án, nhưng làm nàng không nghĩ tới chính là.....trước khi Liễu Huyền dẫn người tìm được mình, mình cùng Lãnh Dạ lại gặp phải một đám mai phục, mà ở trong lần ám sát này, Lãnh Dạ vì bảo vệ mình mà chết.

Lãnh Dạ.....

Nghĩ đến nam nhân kia trước khi chết còn liều mạng che chở cho mình, ánh mắt Tô Mạn chậm rãi trở nên lạnh băng mà hung ác.

“Liễu Lạc, mấy ngày này chàng ở kinh thành có tra được chuyện gì không?”

Tô Mạn quay đầu nhìn về phía Liễu Lạc, nàng tin tưởng năng lực của Liễu Lạc, hơn nữa mình ở kinh thành bày ra những ám cạm đó Liễu Lạc cũng đều biết rõ.

“Bệ hạ.”

Nghe Tô Mạn nói, thần sắc Liễu Lạc hơi đổi.

“Nguyệt Thanh mấy ngày trước liền bí mật hồi kinh, hiện giờ đang ở trong phủ trưởng công chúa!”

“Cái gì?”

Tô Mạn nghe Liễu Lạc nói, sắc mặt lập tức có sương mù: “Tu La bên kia có tin tức gì mới?”

“Có.”

Liễu Lạc nhìn chằm chằm đôi mắt Tô Mạn, từng câu từng chữ nghiêm túc nói: “Tu La truyền tin tức, trưởng công chúa bên kia thường xuyên điều động, hẳn nói lần ám sát này..... Chính là trưởng công chúa tự tay lập kế hoạch!”

“Hay, hay cho một Tô Văn! Hay cho một Nguyệt Thanh!”

Tô Mạn giận quá đến cười, ánh mắt lạnh lẽo liên tục.

“Trì tướng, Liễu tướng! Phong tỏa tin tức trăm hồi cung, Trì tướng! Người lập tức điều động nhân mã, ngày mai đại hôn của trưởng công chúa, trăm muốn cho nàng ta một đại lễ!”

“Bệ hạ, chẳng lẽ người.....”

Trì Tuyết Diên một bên nghe Tô Mạn nói, lập tức thần sắc khê biến, khẩn trương truy vấn một câu.

“A.”

Tô Mạn lạnh lùng nhướn mày, ngữ khí lạnh lẽo chưa bao giờ có: “Trăm muốn mang binh —— san bằng phủ công chúa!”

Nghe Tô Mạn nói, Liễu Lạc hơi nhíu mày, hẳn cảm thấy chỗ nào có chút không đúng.

Mà Trì Tuyết Diên lại sững sờ tại chỗ, điều đầu tiên nàng nghĩ đến thế nhưng là an nguy của Phong Vô Trần.

San bằng phủ công chúa?

Nghe lời nói hùng hồn của Tô Mạn, Liễu Huyền cúi đầu, khóe môi chột lóc lên nụ cười lạnh ——

Ngày mai, hươu chết về tay ai, thật đúng là một ẩn số chưa biết.

.....

Mười sáu tháng sáu.

Ánh mặt trời tăng sáng, trước phủ trưởng công chúa sớm đã bị bá tánh kinh thành vây chặt như nêm cối. Vị công chúa điện hạ đầu tiên trong lịch sử của Loạn Phụng quốc hạ mình gả thấp, đây là thịnh thế trăm năm khó gặp, những bá tánh thích xem náo nhiệt tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Lúc này thị vệ phủ công chúa đều mặc chế phục màu đỏ vui mừng từ trong phủ công chúa nối đuôi nhau mà ra, hơn hai mươi thị vệ chia làm hai bên, ngay ngắn trật tự duy trì trật tự ở cổng lớn.

Theo thời gian chậm rãi qua đi, từng đợt hi nhạc từ xa tới gần, đội ngũ đón dâu của phủ Thái úy đã tới rồi.

Người phủ Thái úy cũng đều thống nhất mặc quần áo đỏ tươi, người cầm đầu cười hân huyết bảo mã, thành lĩnh chính là đương triều Thái úy đại nhân Phong Vô Trần.

Đối với Phong Vô Trần tự mình tới đón tiếp trưởng công chúa mọi người cũng cảm thấy không có gì đáng trách, khi đội ngũ Phong gia vừa đến, cổng lớn

phủ trưởng công chúa lập tức châm ngòi pháo trúc vui mừng, ở trong một trận tiếng vang bùm bùm, Tô Văn mặc phượng bào bằng tơ vàng được Lưu Oanh cùng Bích Lạc trái phải dìu đi, chậm rãi đi ra cổng lớn phủ công chúa.

Lúc này, trên phố dài từ đầu phố hướng về phủ công chúa, lọt vào trong tầm mắt, lại là một mảnh đỏ tươi.

Tại một mảnh đỏ tươi quay cuồng, đột nhiên, từ phương hướng hoàng thành vọt tới một mảnh mây đen, nhìn kỹ lại, là một đám quân cận vệ hoàng gia, tất cả mọi người mặc áo giáp màu đen, nghiêm túc mà thị huyết.

Ngày đại hôn, cường địch đột kích.

Tô Duệ lập tức hơi ngược mắt, hẳn đã cảm nhận được trong không khí, tư vị mỹ diệu của tử vong——

Rất tốt.

Lúc này đây, hẳn muốn cho toàn bộ kinh thành phủ kín màu máu đỏ tươi, chứng kiến trận đại hôn trong lịch sử Loan Phượng quốc này, để cho người người khó quên.....

~~~~~

Sẽ có cảnh máu me.. Mọi người cẩn thận..

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 308: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (22)

Edt: Mít

~~~~~

Phủ trưởng công chúa một mảnh đỏ tươi vui mừng đột nhiên xuất hiện Ngự lâm quân hắc giáp vây quanh, ngay sau đó cả đội Ngự lâm quân tản ra hai bên, Tô Mạn cười tuần nã màu đen mặc áo giáp màu đen lạnh lùng đi đến.

“Hoàng tử, người thành hôn cũng không nói cho trăm biết, thật là làm trăm thương tâm!”

Mất lạnh của Tô Mạn dừng ở trên người Tô Văn, nàng chậm rãi nói nhỏ, một thân khí thế ép các bá tánh chung quanh tất cả đều quỳ rạp trên đất —

“Bệ hạ Vạn Phúc!”

Thời điểm bá tánh quỳ rạp trên đất hành lễ, người của phủ trưởng công chúa lại đều ngao ngễ mà đứng.

Tô Văn lẳng lặng ngược mắt nhìn Tô Mạn sắc mặt tái nhợt.

“Bệ hạ hồi kinh, không phải cũng không có thông báo cho bốn cung sao?”

Nói xong, Tô Văn không chút dè ý tiến lên một bước mắt phượng đảo qua trên người những Ngự lâm quân hắc giáp, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Trì Tuyết Diên và Liễu Huyền.

“Bệ hạ mang theo Trì tướng cùng với Liễu tướng còn có nhiều huynh đệ Ngự lâm quân như vậy, thoát nhìn không giống như là tới uống rượu mừng của bốn cung?”

“A.”

Tô Mạn cười lạnh một tiếng: “Trăm lần này cứu tử nhất sinh may mà được Trì tướng cùng Liễu tướng hỗ trợ, hiện giờ trăm đã tìm được hung phạm hành thích trăm, hôm nay trăm phải tự tay bắt hung phạm kia quy án!”

“A?”

Tô Văn nghe Tô Mạn nói nhìn không được quay đầu hướng về phía Tô Duệ nhàn nhạt cười: “Tướng công, bệ hạ muốn tới tước nã loạn thần tặc tử, nha, không phải là tới bắt chàng chứ, bốn cung rất sợ hãi nha!”

“Ha ha.”

Tô Duệ một bên cười, một bên giơ tay dường như trấn an vỗ vỗ bả vai Tô Văn.

“Nơi này trung thần lương tướng thật ra không ít, loạn thần tặc tử sao..... Ta thật đúng là không thấy được.”

Nói xong, Tô Duệ quay đầu ngược mắt nhìn Tô Mạn: “Không biết bệ hạ tìm được thủ phạm thật sự phía sau là ai đây?”

“Là ai? Phong Thái úy chẳng lẽ không biết sao? Tự nhiên chính là..... trưởng công chúa Tô Văn bên cạnh ngài!” ánh mắt Tô Mạn đột nhiên giống như dao nhỏ chiếu lên khuôn mặt Tô Văn.

Mà Tô Văn phảng phất giống như chưa phát hiện, vẫn như cũ vẻ mặt tươi cười nhìn Tô Mạn.

“Bất tặc cần có chứng cứ, bệ hạ, ngài nói vô căn cứ lại nói trôi chảy như vậy? Bỏn cung là loạn thần tặc tử? Bỏn cung lại nói Tri tướng cùng Liễu tướng phía sau ngài mới là loạn thành tặc tử đấy!”

“Trưởng công chúa! Bệ hạ đã nắm giữ chứng cứ mưu phản của ngài, ngài không cần tại chỗ này có ý đồ làm lẫn lộn nghe nhìn của mọi người!”

Nghe Tô Văn nói, Tri Tuyết Diên phía sau Tô Mạn nhin không được mở miệng nói, nàng vừa nói, một bên đem ánh mắt chuyển tới trên người Tô Duệ.

“Biểu ca, ngài chớ dễ bị trưởng công chúa che mắt, Phong gia nhiều thế hệ trung lương, chỉ cần huynh chịu bỏ gian tà theo chính nghĩa, bệ hạ anh minh nhất định sẽ bỏ qua chuyện cũ, tha thứ cho huynh!”

“Bệ hạ anh minh?”

Tô Duệ nhin không được cười trào phúng.

“Xin hỏi bệ hạ cái gọi là chứng cứ của người là cái gì? Bá tánh kinh đô đều ở chỗ này, nếu thật sự có chứng cứ rõ ràng, vậy lấy ra đây! Cũng cho ta mở mang tầm mắt!”

“Bệ hạ!”

Ở ngay lúc này, từ trong phủ trưởng công chúa nghiêng ngả lão đảo chạy ra một thân ảnh màu trắng, Nguyệt Thanh sắc mặt tái nhợt, thần sắc nôn nóng nhìn Tô Mạn.

“Bệ hạ, trưởng công chúa tuyệt đối sẽ không mưu phản, thỉnh bệ hạ minh xét!”

“Nguyệt Thanh, ngài rút cuộc chịu ra đây rồi sao?”

Nhìn thấy Nguyệt Thanh xuất hiện, sắc mặt Tô Mạn càng lạnh hơn: “Ngày đó trẫm bị ám sát cứu từ nhất sinh, Nguyệt Thanh, ngài một văn nhân không biết võ công làm sao chạy thoát? Lại làm sao xuất hiện ở trong phủ trưởng công chúa? Ngài là hoàng phu của trẫm, thế nhưng dám cấu kết trưởng công chúa phản bội trẫm, ngài thật là..... Đáng chết!”

Đáng chết?

Nghe Tô Mạn nói, nhìn thấy đôi mắt không hề có cảm tình của nàng, thần sắc Nguyệt Thanh chấn động, trên mặt như ngọc hiện lên một tia bi thương: “Thì ra bệ hạ vẫn luôn nhìn Nguyệt Thanh như vậy sao?”

“Chẳng lẽ không phải sao? Chuyện tới nước này, bất cả người lẫn tang vật, ngài còn muốn giáo biện cái gì? Ngài dám nói trong lòng ngài không có trưởng công chúa sao?”

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Tô Mạn nhìn khuôn mặt Nguyệt Thanh, ngữ khí càng ngày càng lạnh.

Mà Nguyệt Thanh chỉ là nhàn nhạt cười, quay đầu nhìn Tô Văn bên cạnh: “Tô Văn, bệ hạ nói đúng, trong lòng ta..... Có nàng, ta thật hối hận, hối hận vì không biết quý trọng tình cảm của nàng đối với ta.”

Giờ khắc này, hắn đột nhiên phát hiện, tình cảm của mình đối với Tô Mạn đều là một trò cười.

Hắn yêu chính là Tô Mạn cơ trí vô song, mà không phải nữ đế máu lạnh vô tình trước mắt này.

Thời điểm hắn xem nàng như tất cả, ở trong mắt nàng, hắn lại chỉ là một chiến lợi phẩm có thể có có thể không mà thôi.

“Mong được người chung tình.....đầu bạc.....”

Một mũi tên bắn lên tinh chuẩn đâm xuyên qua trái tim Nguyệt Thanh.

Quần áo trắng như tuyết của hán nhiêm huyết sắc đỏ tươi. Sắc mặt Nguyệt Thanh trắng bệch, thần thái trong đôi mắt dần dần biến mất ——

Mong được người chung tình, đầu bạc không cách xa.

Tô Mạn phía sau chậm rãi buông xuống cung tiễn trong tay mình: “Người phản bội trăm đầu đáng chết, nam nhân của trăm cũng không ngoại lệ.”

“A, ha ha.”

Tô Văn một bên nghe Tô Mạn nói nhin không được cười duyên lên.

“Bệ hạ thật là uy vũ, người giết rất hay, người giết rất tuyệt! Có câu nói nói như thế nào nhỉ, thiện ác đến cùng ắt có báo, không phải không báo chỉ là chưa đến lúc. Lúc trước Nguyệt Thanh phản bội bốn cung bốn cung muốn giết chết hán, là bệ hạ người chết sống ngăn cản ta, hiện tại bệ hạ người rút cuộc tự tay thay bốn cung giải quyết cái người phụ lòng này, thật là vừa ý bốn cung!”

Nói xong, Tô Văn nhin không được ghét bỏ nhìn thoáng qua thi thể Nguyệt Thanh.

“Đáng tiếc, hôm nay là ngày đại hi của bốn cung, người này chết ở cửa lớn phủ trưởng công chúa ta thật là không may mắn!”

Thấy Tô Văn đối với cái chết của Nguyệt Thanh thế nhưng không chút nào động dung, ánh mắt Tô Mạn chột lóe.

“Hoàng tử thật đúng là máu lạnh, Nguyệt Thanh vì người làm nhiều chuyện như vậy, đến chết, người cũng không dám thừa nhận quan hệ của các người sao?”

“Ta cùng hán? Hán là nam nhân của người, quan hệ của chúng ta, chẳng lẽ không phải quan hệ muội phụ và tỷ tỷ sao?”

Nói xong Tô Văn vung tay áo lên, lập tức có người phủ công chúa tiến lên lời thi thể Nguyệt Thanh đi: “Bệ hạ, người cũng đừng vòng vo, muốn ghép tội thì sợ gì không có lí do? Người nếu thật sự có bằng chứng, người lấy ra đây cho mọi người nhìn xem, mọi người nói có phải hay không?”

“Phải!”

“Đúng vậy, lấy ra đi! Lấy ra chứng cứ!”

“Chúng ta muốn chứng cứ!”

Trong đám người không biết là ai đi đầu hô to lên, các bá tánh khác cũng lập tức lớn tiếng phụ họa.

Trưởng công chúa có tình có nghĩa không màng danh lợi như thế, sao có thể là loạn thần tặc tử?

Trong đám người.

Lâu Ninh cẩn thận túm tay áo Lâu Tiêu Tiêu, công tử, người là gia gia của ta! Người ta đều đã giết tới cửa, người nói người còn ghé vào nơi này xem náo nhiệt cái gì chứ.

Còn dám đi đầu ở chỗ này hô khẩu hiệu, người nha thật không sợ chết mà!

Thấy tình cảnh quần chúng chung quanh kích động, Tô Mạn cũng sớm có đoán trước lạnh lùng cười.

“Người muốn chứng cứ đúng không? Người đâu, đem Tu La dẫn tới!”

Tu La đã từng là tiểu đội trưởng của bí vệ hoàng gia, sau đó triều đình bắt đầu ân chuẩn nam tử vào triều, hán liền rời khỏi bí vệ vào triều làm quan, vẫn luôn là một thù hạp đặc lực bên đảng Tô Văn.

Lúc này Tu La còn mặc quan phục tam phẩm, biểu tình tiều tụy, hán bị người ta đè nặng chậm rãi đứng ở trước mặt Tô Văn.

“Trưởng công chúa điện hạ!”

Tu La liếc mắt thật sâu nhìn Tô Văn một cái, ngay sau đó cả người đều quỳ gối trước mặt Tô Văn: “Trưởng công chúa, thuộc hạ thực xin lỗi người! Bệ hạ, hạ quan cũng thực xin lỗi bệ hạ! Hạ quan không nên ở trước mặt bệ hạ nói dối, cũng không nên vu hãm trưởng công chúa, nhưng. Là Liễu chính quân, còn có Liễu tướng, là bọn họ. Bọn họ cưỡng bức hạ quan làm như vậy!”

Cái, cái gì? Lời Tu La nói làm mọi người ở đây tất cả đều ngây dại.

“Nói hươu nói vượn!”

Lúc này âm thanh Liễu Huyền lạnh lùng vang lên, hán vẫn như cũ là một bộ dáng vân đạm phong khinh, ánh mắt lạnh băng nhìn Tu La chăm chú: “Người cho rằng người lâm trận lật lọng là có thể giữ được chủ tử của người? Người đâu! Đem hán bắt lấy áp giải trở về!”

Hai thị vệ nghe Liễu Huyền nói liền muốn tiến lên, lúc này Tô Duệ vẫn luôn trầm mặc đột nhiên rút ra bảo kiếm bên hông một thị vệ, cả người lạng không

nhảy lên, trường kiếm trong tay mang theo sát khí lạnh lạnh hướng thẳng đến ngực Liễu Huyền.

Nguy cơ dày đặc cùng cảm giác tử vong bao phủ trên người Liễu Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 309: TG14: Tam Phu Tứ Hầu (xong)

Edt: Mít

~~~~~
Động tác Tô Duệ thật sự là quá nhanh, nhanh đến làm Tô Mạn và Tri Tuyết Diên cũng không kịp phản ứng ——

“Đình!”

Nháy mắt nghìn cân treo sợi tóc, Liễu Huyền rút ra một đoàn nhận tùy thân chặn công kích của Tô Duệ, hai nam nhân ở giữa không trung kịch liệt giao phong, mà Tô Văn một bên chỉ là nhìn Tô Mạn khinh thường cười lạnh.

“Bệ hạ, thân thủ của Liễu tướng thật là tốt, xem ra thân thủ của hần hần là so với Tri tướng chỉ cao hơn chứ không thấp? Trách không được có thể bồi đường ra nhiều sát thủ võ công cao cường như vậy!”

Nói xong, Tô Văn cười lạnh vỗ tay hai cái, huynh muội Lục Trường Ca và Lục Vũ Tình lập tức đẩy ra đám người đi đến, trong tay hai người đều nắm một cây huyền thiết xiềng xích, xiềng xích khóa lại ba hắc y nhân quần áo tả tơi.

“Bệ hạ, người nhận ra bọn họ không?”

“Đây là.....”

Tô Mạn nhìn thấy một hắc y nhân trong đó, sắc mặt lập tức âm ngoan lên, nàng nhớ rõ người này, chính người này đã giết chết Lãnh Dạ!

Nhìn thấy Tô Mạn đã nhận ra bọn họ, Tô Văn đột nhiên cao giọng mở miệng nói.

“Bốn cung đã từng ở chỗ này lập lời thề với kiếm, phải vì các huynh đệ và bá tánh uống mạng lúc trước báo thù! Máy ngày này Lục Trường Ca vẫn luôn giúp bốn cung điều tra nhóm người này, hiện giờ rốt cuộc đã có manh mối, bệ hạ! Loạn thần tặc tử vẫn có, hơn nữa, ở ngay chỗ này!”.

Nói xong, Tô Văn ngưng mắt, ánh mắt hội tụ ở trên người Liễu Huyền.

Lúc này khoe miệng Liễu Huyền còn mang theo máu tươi, cả người đã bị Tô Duệ dùng kiếm phong bức trụ, không thể động đậy.

“Liễu tướng, người hai lần ám sát, quý kẻ hãm hại lẫn nhau chơi đến tuyệt vời như thế! Người và Liễu Lạc thật đúng là huynh đệ ruột thịt cùng nhau ra trận mà!”

Tô Văn cười tủm tỉm nhìn Liễu Huyền, đáy mắt lại tràn đầy thần sắc lạnh băng.

“Liễu tướng?”

Tri Tuyết Diên một bên cũng không thể tin tưởng nhìn Liễu Huyền, ngay sau đó nàng lại khản trương liếc mắt nhìn Tô Mạn một cái.

“Bệ hạ, chuyện này.....”

“Liễu Huyền! Liễu Lạc!”

Tô Mạn nghiêng chặt hàm răng, lúc này thân thủ của Liễu Huyền còn có thái độ của hần đã chứng minh lời Tô Văn nói.

Lúc này Tô Mạn thật ra cũng từ trong kích động ban đầu phục hồi tinh thần lại ——

Lúc trước người ám sát Tô Văn cùng với người ám sát mình thật là cùng một phe, mình lúc ấy bị người che mắt còn tưởng rằng đây là khổ nhục kế Tô Văn tự biên tự diễn, không suy nghĩ kĩ lời nói của huynh đệ Liễu gia.

“Liễu Huyền, người còn cái gì muốn nói không?”

Tô Mạn nhìn Liễu Huyền, lúc này tâm nàng đều đang chảy máu, không phải bởi vì Liễu Huyền phản loạn mà là bởi vì Liễu Lạc.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Liễu Lạc là nam nhân nàng tin tưởng nhất, hiện tại đến Liễu Lạc cũng phản bội mình sao?

Như vậy, trên thế giới này, còn có ai đáng giá để nàng tin tưởng đây?

“Ha, ha ha.”

Liễu Huyền đột nhiên phá lên cười: “Bệ hạ, ta không phải bại bởi ngươi, ta là bại bởi trưởng công chúa!”

Nói xong, Liễu Huyền đột nhiên đem ánh mắt chuyển tới trên mặt Tô Văn.

“Trưởng công chúa, ta vẫn luôn cảm thấy mình xem thường ngươi, hiện tại xem ra thật là như vậy, nhưng..... Ngươi thật sự cho rằng..... Ngươi thắng sao?”

Khi nói chuyện, trước người Liễu Huyền đột nhiên bốc lên một trận khói đặc làm sặc người.

“Khụ khụ!”

Trước mắt mọi người đều bị khói đặc che tầm mắt, chờ khói đặc tan đi, thân ảnh Liễu Huyền đã biến mất không thấy, mà lúc này trong đám người từ bốn phương tám hướng đột nhiên lao tới một đám sát thủ hắc y.

Những sát thủ đó xếp thành đội hình quỹ dị vây quanh hắc giáp quân cùng người của phủ trưởng công chúa trên đường.

“Giết!”

Theo một tiếng ra lệnh, những sát thủ đó tất cả đều vọt lại, bộ pháp quỹ dị, giết người như ma.

“Là trận pháp!”

Tri Tuyết Diên lập tức kêu sợ hãi, thì ra Liễu Huyền đã sớm ở bên ngoài phủ công chúa bày ra thiên la địa võng!

Tâm cơ sâu, thủ đoạn đánh đá chưa ngoa, thì ra đây mới là Liễu Huyền chân chính sao?

Mất thấy Ngự lâm quân cùng những sát thủ đó hỗn chiến với nhau, Tô Duệ tay cầm trường kiếm, đánh một cái thủ thế, người của phủ công chúa lập tức tất cả đều gom lại vây chung quanh hắc giáp cùng Tô Văn.

“Thái úy đại nhân, chúng ta cần ra tay không?”

Lúc này Lục Trường Ca cũng đứng ở phía sau Tô Duệ nóng lòng muốn thử.

“Không cần các ngươi.”

Tô Duệ mỉm cười tiến lên một bước, dùng trường kiếm của mình ở giữa không trung xấn một cái hoa kiếm.

“Trưởng công chúa, hôm nay đại hôn của chúng ta, Phong Vô Trần ta hôm nay liền tặng cho nàng một lễ vật nho nhỏ biểu hiện tâm ý!”

Khi nói chuyện, thân ảnh Tô Duệ đã giống như gió nhảy vào trong vòng chiến, nơi hắn đi đến, tức khắc có người vô thanh vô tức ngã xuống, một người, hai người, ba người.....

Cho dù là hắc y thích khách cũng được, Ngự lâm quân hắc giáp cũng được, công kích đều như nhau nháy mắt quét toàn bộ vòng chiến...

Sau một lát, trên chiến trường, trừ bỏ Tô Duệ thì không còn những người khác.

Một chồng lại một chồng thi thể, bị kiếm phong của hắn trực tiếp dọn sang hai bên con đường, tất cả mọi người đã chết, trận pháp kia tự nhiên cũng biến mất.

Lúc này lọt vào trong mắt mọi người chính là một màu đỏ, máu tươi trở thành thảm đỏ, từ dưới chân Tô Duệ kéo dài, kéo dài đến cửa lớn phủ công chúa. (vợ chồng Tô thị lại show ân ái mọi người ạ.. Haizzda)

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Tô Duệ còn mặc hi bào đại hôn đột nhiên tay cầm trường kiếm quỳ một gối xuống đất.

“Tô Văn, lấy bản lĩnh của ta, bảo vệ nàng cả đời bình an. Nàng nguyện ý gả cho ta không?”

Nhìn thấy Tô Duệ trên máu tươi, Tô Văn mỉm cười, từng bước một đi đến trước mặt hắn, giơ tay nhẹ nhàng cầm tay hắn, kéo hắn chậm rãi đứng dậy: “Lấy máu lập lời thề, Tô Văn ta nguyện ý cùng chàng kết làm phu thê, cả đời tương tuyền!”

Nói xong Tô Văn đã nhón mũi chân khinh thân hôn lên đôi môi lạnh băng lại quen thuộc của Tô Duệ.

“Điện hạ!”

“Điện hạ!”

Trong đám người truyền đến một trận tiếng hoan hô nhiệt liệt, bọn họ chính mắt chứng kiến một đoạn tình yêu vui buồn lẫn lộn truyền kì trong lịch sử Loan Phụng của trường công chúa.

Nếu có một người chịu vì người cầm lấy trường kiếm, nếu có một người nguyện bảo vệ người một đời trọn vẹn.

Cho dù hắn là ai, cho dù hắn là cái dạng thân phận gì, chỉ cần người yêu hắn, mong người hãy nắm chặt tay hắn. ....

Đại hôn của Tô Văn oanh oanh liệt liệt biến đổi bất ngờ, lại cũng trở thành hôn lễ trong lịch sử của Loan Phụng Quốc để cho người ta nói chuyện say sưa.

Sau một ngày kia, Tô Mạn trở lại hoàng cung lập tức niệm phong Liễu gia, hơn nữa đem Liễu Lạc nhốt vào lãnh cung.

Liễu Huyền mắt tích, những vẩy cánh trong triều đình của hắn cũng sớm chạy mất, trải qua chuyện này, Tô Mạn bắt đầu không tin bất kì nam nhân nào nữa, cũng bắt đầu nương theo các dạng lý do đem nam quan trong triều đình toàn bộ bãi miễn.

Đương nhiên, lúc này Tô Duệ sớm đã từ quan, mà từ sau khi Tô Văn gả vào Phong gia, hai người liên tục rời trải qua cuộc sống gia đình của chính mình.

Cho dù là ở chợ bán thức ăn phía đông, hay là tiệm tơ lụa phía tây, bá tánh kinh thành thường xuyên có thể nhìn thấy thân ảnh phu thê trường công chúa, hai người cùng nhau mua đồ ăn, cùng nhau làm xiêm y, thậm chí còn thường xuyên cùng nhau đến thành nam đi tiếp tế những nhóm ăn mày không nhà để về.

Đây là cuộc sống gia đình bình thường nhất, giống như những phu thê bình dân khác ở Loan Phụng Quốc, củi gạo mắm muối tương dấm trà. Nhưng chính là ngày tháng như vậy lại làm những nhóm quý nữ ở kinh đô hâm mộ không thôi.

Các nàng có thói quen tam phu tứ hâu, trong nhà một đám nam nhân tranh giành tình cảm, đã sớm quên mất cuộc sống phu thê bình thường nhất là như thế nào.

Mùa hè năm thứ hai, rốt cuộc có một vị quý nữ học theo Tô Văn gả thấp vào nhà một nam nhân bình thường, từ đây về sau, kinh đô xuất hiện một trận phong trào quý nữ gả thấp, mà ở lúc này, Tô Mạn lại bởi vì các nhóm nam quan bị từ quan ở các nơi tổ chức khởi nghĩa mà phiền lòng không thôi.

Liễu Huyền vẫn luôn xuất quỷ nhập thần, tổ chức của hắn có rất nhiều người phân bố ở các nơi, bắt đầu không ngừng khởi nghĩa náo loạn.

Đại quân khởi nghĩa ở các nơi càng ngày càng lớn mạnh, càng ngày càng hung mãnh, tới cuối cùng đã sắp đánh tới kinh thành.

Ở ngay lúc này, Tô Mạn mới đột nhiên phát hiện, trong triều đình trừ bỏ Tri Tuyết Diên, thì không còn người nào để dùng!

Cuối cùng, Tri Tuyết Diên phụng hoàng mệnh mang binh xuất chinh, nhưng vẫn thất bại tan tác mà quay trở về.....

Một đêm khuya tháng tám, quân khởi đã đánh vào hoàng thành.

Khi Tô Mạn cùng Liễu Huyền lại lần nữa gặp nhau, đối phương vẫn như cũ là một bộ dáng ôn tồn lễ độ, chỉ là trong ánh mắt có mũi nhọn không thể đỡ nổi.

“Bệ hạ, người thua rồi.”

Liễu Huyền nhìn Tô Mạn chậm rãi rút ra trường kiếm của chính mình.

“A, trăm sẽ không đầu hàng với bọn nam nhân khẩu Phật tâm xà như các người đâu!”

Khi nói chuyện Tô Mạn đã múa may trường kiếm hướng đến tử huyệt của Liễu Huyền, hai người ở trong đại điện sinh tử giao thoa, giao phong hơn một trăm hiệp, Tô Mạn chậm rãi rơi vào hạ phong.

“Tất cả đều kết thúc.”

Khi Liễu Huyền canh chuẩn thời cơ, muốn đâm thủng ngực Tô Mạn, lại có một hình bóng quen thuộc đột nhiên vọt lại đây thay Tô Mạn ăn một kiếm trí

mạng kia.

Liễu Huyền sững sốt một chút, Tô Mạn càng là khiếp sợ không thôi nhìn nam nhân ngã vào trên người mình về mặt mỉm cười.

“Liễu..... Lạc.”

Tô Mạn theo bản năng níu non tên của hắn, giờ tay đỡ lại nhìn thấy lòng bàn tay mình tràn đầy máu tươi.

“Liễu Lạc, Liễu Lạc chàng.....”

Tô Mạn hoảng loạn muốn che lại miệng vết thương trên người Liễu Lạc, hắn lại sắc mặt tái nhợt lắc lắc đầu.

“Vô dụng, ta đã dùng hết đèn tắt, bệ hạ, đây là việc cuối cùng mà Liễu Lạc có thể làm vì ngươi, tuy rằng..... Tuy rằng trong lòng ta vẫn luôn không thích Nguyệt Thanh, nhưng ta rất thích câu nói kia của hắn—— mong được người chung tình, đầu bạc không cách xa, nếu có kiếp sau, bệ hạ có bằng lòng làm thê tử của Liễu Lạc hay không, toàn tâm toàn ý, bạch đầu giai lão?”

“Nguyện ý, ta nguyện ý, chàng đừng chết.”

Tô Mạn có chút kinh hoàng kêu to, nhưng nam nhân trong ngực nghe được lời nàng nói, lại mỉm cười, vĩnh viễn nhắm hai mắt lại ——

Cho dù bị hoài nghi, bị văng vè, bị giam vào lãnh cung sống không bằng chết.

Hắn vẫn luôn kiên trì, chỉ vì trong lòng có yêu.

“Hắn đã chết, vì ngươi mà chết”..

Biểu tình Liễu Huyền có chút khó khăn: “Tô Mạn, ngươi luôn nói nam nhân không đáng tin cậy, nữ nhân các ngươi thì nhất định đáng tin sao? Nguyệt Thanh là ta đưa vào phủ trưởng công chúa, hắn cũng không có phản bội ngươi, Liễu Lạc cũng không có, ngươi tình nguyện tin tưởng người khác cũng không muốn tin tưởng bọn họ, chẳng lẽ bọn họ không phải là người yêu của ngươi sao?”

“Thiên hạ này, nên thuộc về nam nhân!”

Khi nói chuyện trường kiếm trong tay Liễu Huyền lại lần nữa hướng đến, đâm thật sâu vào ngực Tô Mạn, Tô Mạn nghĩ tới Lãnh Dạ đã chết đi, Nguyệt Thanh cũng đã chết đi, còn có Liễu Lạc vừa mới chết.

Trước mắt nàng một mảnh mơ hồ, trong mơ mơ hồ hồ, nàng nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ thân nhiên xuất hiện ở cửa đại điện.

“Thiên hạ này thuộc về nam nhân, hay là thuộc về nữ nhân, không phải do ngươi định đoạt, Liễu tướng!”

Tô Văn một thân phượng bào đỏ tươi tự nhiên xuất hiện ở phía sau Liễu Huyền, mà bên cạnh Tô Văn, là Tô Duệ một thân nhung trang, Lục Trường Ca, còn có Bích Lạc cùng Tu La. (chị Văn ngẫu nhiên)

Loan Phụng Quốc xác thật có rất nhiều địa phương chưa ổn, điều này cần phải chậm rãi cải tiến, hiện giờ quốc gia này đang phát triển theo phương hướng tốt, mà Tô Văn tuyệt đối không thể để Loan Phụng Quốc dừng ở trong tay một nam nhân cực đoan như Liễu Huyền.....

~~~~~

End TG14.

Thật ra đọc đoạn cuối cảm xúc của ta vô cùng phức tạp mọi người ạ.

Ta tiếc thương cho Nguyệt Thanh, càng tiếc thương hơn cho Liễu Lạc. Đọc đoạn của Liễu Lạc ta thật sự bật khóc, tiếc cho một tình yêu nhằm thời đại.

Nhưng trong TG này còn có 1 tình yêu cũng thật làm người ta xúc động. Mọi người có nhớ là của ai không? Là của Lâu Tiêu Tiêu. Đọc đến đoạn của hắn, ta cũng thấy tiếc thay cho hắn...aizzz cảm xúc dâng trào quá.

♥□♥□♥□♥□ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ... Mãi yêuuuu

À do bộ Nam Thần bị gián đoạn đang trong thời gian tìm hiểu. Nên mới bạo bộ này bù đắp. Mọi người đừng đòi bộ Nam Thần nhen. Nào có chương ta sẽ up liền.. ♥□♥□ Chào thân ái và quyết thắng=]]]]

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 310: TG15: Yêu Tình Địch (1)

Edt: Mítt

Tô Mạn chết làm Tô Văn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, cô và Tô Duệ dẫn người ngăn cản Liễu Huyền làm phản, nhưng cũng không có đuôi tận giết tuyệt.

“Liễu Huyền, ngươi phải sống, ngươi phải tận mắt nhìn thấy, cái quốc gia này trong tương lai nhất định sẽ càng ngày càng tốt lên.”

Tô Văn và Tô Duệ đối với ngôi vị hoàng đế không có hứng thú, hai người hoàn thành tất cả nhiệm vụ liền rời khỏi không gian nhiệm vụ——

Mỗi một thế giới, đều có quỹ đạo đi lên của chính nó, Loạn Phượng Quốc cuối cùng nhất định sẽ chậm rãi thay đổi.

Trở lại Thời Không Thất Lạc, Diệp Hân đã cười tủm tỉm chờ ở bên cạnh Tô Văn.

Bị Diệp Hân nhìn chăm chăm làm Tô Văn luôn có loại dự cảm không tốt.

“Thí luyện đã định vào cuối tháng.” Diệp Hân giơ tay qua, từ máy truyền tin của cô hiện ra một danh sách tham gia thí luyện, mỗi một bộ môn có ba danh ngạch.

“A.”

Diệp Hân chỉ người đầu tiên trong danh sách ở bộ chữa trị.

“Người kia là Tô Duệ, chính là người lần trước đúng không?”

Diệp Hân nói tự nhiên chính là cái nhiệm vụ cứu vớt lần trước của Tô Văn.

“Ừ.”

Tô Văn gật gật đầu: “Làm sao vậy? Có vấn đề gì à?”

“Các người..... Có quan hệ gì?”

Ánh mắt Diệp Hân dừng trên mặt Tô Văn.

“Tô Văn, cô cũng nên biết lần thí luyện này vô cùng quan trọng, cho dù là bộ môn nào cũng không dám làm ra một chút sai lầm.”

“Ừ. Tôi hiểu ý của cô.”

Nghe Diệp Hân nói, Tô Văn tự nhiên hiểu rõ ý của cô ấy, cô ấy cùng Từ Sách đều giống nhau không muốn mang đến cho người trong bộ môn của mình bất kì nguy hiểm không biết gì.

“Từ Sách đến lúc đó sẽ phong ấn ký ức của hân, Diệp Hân, cô cũng có thể phong ấn ký ức của tôi, tôi sẽ không công tư bất phân.”

Tô Văn nhàn nhạt nói nhỏ một câu.

Nghe Tô Văn nói, Diệp Hân gật gật đầu.

“Chuyện này tôi sẽ nghĩ cách xử lý, ừ, đến cuối tháng còn có một đoạn thời gian, cô tiếp tục làm nhiệm vụ đi.”

“Đã biết.”

Nhìn thấy Diệp Hân rời đi, ánh mắt Tô Văn lập lòe một chút, dựa theo tỉ lệ thời gian của Thời Không Thất Lạc và vị diện nhiệm vụ, trước thí luyện, mình hẳn là còn có thể làm bốn năm cái nhiệm vụ nhỏ.

Mở máy truyền tin, Tô Văn loại trừ những nhiệm vụ quá dài tốn thời gian, khi cô trong lúc vô ý lướt đến tiêu đề một cái nhiệm vụ, cả người đều sùng sốt một chút ——.

Hmm, thế nhưng còn có nhiệm vụ đặc biệt như vậy?

Tiếp!

Thế giới nhiệm vụ——

Tô Văn tiếp tục tiến vào thế giới nhiệm vụ, thời điểm mở mắt ra phát hiện mình đang ngồi ở trên ghế dài bên ngoài hành lang của bệnh viện.

Nguyên chủ hình như là ngồi ngủ quên ở chỗ này?

“Tô tiểu thư, đang sốt ruột chờ đúng không?”

Lúc này một hộ sĩ trẻ vẻ mặt mỉm cười đi tới, giờ tay đưa cho Tô Văn một chai nước khoáng.

“Nếu không cô vào trong văn phòng bác sĩ chờ đi, ca giải phẫu của bác sĩ Cố phòng chùng còn phải làm thêm hai tiếng nữa.”

Cố Thư Hành, nam chủ đại nhân của thế giới này, cũng là bác sĩ khoa ngoại nổi tiếng của bệnh viện tư nhân này.

“Không sao, tôi ở chỗ này chờ anh ấy là được rồi.”

Tô Văn hướng về phía hộ sĩ trẻ kia cười cười, ngay sau đó cả người lại lần nữa dựa vào trên ghế dài nhắm mắt dưỡng thần ——

Làm một bác sĩ khoa ngoại, cá tính của Cố Thư Hành đặc biệt nghiêm túc mà cẩn thận, sinh hoạt của hắn rất có quy luật, có thói ở sạch, hơn nữa hắn đặc biệt cứng nhắc và cố chấp.

Chính một người đàn ông không thú vị lại cũ kỹ như vậy, hắn lại có một khuôn mặt nam thần hệ cảm dục, đặc biệt là thời điểm mặc vào áo blouse trắng bác sĩ, quả thực nháy mắt hạ gục muôn vàn thiếu nữ.

Nguyên chủ Tô Văn trước kia chính là bệnh nhân của Cố Thư Hành, thời điểm hai người quen biết, Tô Văn đang ở trong giai đoạn cãi nhau với bạn trai Tiêu Thanh của mình, đoạn thời gian đó tâm tình Tô Văn không tốt, cũng may cô ở tại bệnh viện này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nam thần, tuy rằng nam thần rất cao lãnh, cũng trước nay không chịu nói chuyện phiếm với cô, nhưng thắng ở chỗ đẹp mắt, nhìn một cái tâm tình tốt lên một chút.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Cho nên những ngày tháng nằm viện, Tô Văn đều mỗi ngày ngắm nam thần, ngắm lâu rồi, cô liền không tự chủ được cảm ảnh anh chàng bạn trai nghèo của mình so sánh với nam thần một chút ——

So về bề ngoài? Được rồi, cái này hoàn toàn không thể so sánh.

So bên trong? Nam thần tuyệt đối là lương tháng hơn vạn, mà bạn trai nghèo nhà mình, một tháng 3000, còn phải tốn 1800 tiền thuê nhà.

So về học vấn tu dưỡng? Người ta tốt nghiệp đại học y khoa nổi tiếng ở nước ngoài, bạn trai nghèo của mình thì học chưa tới đại học.

Đờ mờ, người so với người muốn chết, hàng so với hàng muốn ném!

Để cho nguyên chủ bức mình chính là, ở thời điểm cô nằm viện, Tiêu Thanh thế nhưng không có chủ động tới thăm cô dù chỉ một lần, điều này làm cho Tô Văn đối với bạn trai mình càng thêm thất vọng buồn lòng, sau khi cô xuất viện lập tức đơn phương chia tay với Tiêu Thanh.

Sau khi chia tay Tiêu Thanh cũng tới đây đưa vớ cô thêm mấy ngày, thậm chí có một lần Tô Văn đến bệnh viện tái khám, Tiêu Thanh còn theo dõi cô, túm không cho cô rời đi.

Lần đó vừa lúc bị Cố Thư Hành vừa mới tan làm bắt gặp, có lẽ là không muốn người bệnh của mình bị người khác dây dưa, Cố Thư Hành liền phá lệ quán chuyện thiên hạ một lần.

“Thấy chưa? Đây là bạn trai mới của tôi tên Cố Thư Hành! Tiêu Thanh, tự anh về soi gương lại đi, anh có điểm nào so được với anh ấy? Cho nên..... anh vẫn là hết hy vọng đi!”

Tô Văn nhân cơ hội lờ lợ kéo cánh tay Cố Thư Hành trực tiếp cho Tiêu Thanh một đòn ngay tim, thương tổn gấp mười lần.

Anh chàng nghèo Tiêu Thanh gặp được nam thần cao lãnh Cố Thư Hành, đờ mờ, chỉ có thể rút lui thôi!

Tự hiểu rằng không thể hợp lại, Tiêu Thanh một mình cầm lấy tiền lương đi hộp đêm mua say, kết quả bởi vì uống quá say, Tiêu Thanh trên đường về nhà vượt đèn đỏ, bị một chiếc xe thể thao chạy với tốc độ cao đụng phải.....

Khi Tiêu Thanh tỉnh lại, hắn phát hiện cả người mình đều không ổn ——

Hắn đã chết.

Không, chính xác mà nói là thân thể kia của hắn bị phán định tử vong, mà linh hồn của hắn lại bám vào trên người nữ tài xế gây chuyện kia.

Nữ tài xế này là một cô gái nhà giàu, tên là Tiêu Tinh, mà một thân phận khác của cô ấy chính là..

Vị hôn thê của Cố Thụ Hành được đính hôn từ trong bụng mẹ!

Không sai, Tiêu Tinh (Tiêu Thanh) chính là nữ chủ đại nhân của thế giới này.

Tô Văn:.....

Cốt truyện đặc biệt như vậy, Tô Tiêu Văn thật sự cảm thấy say đến không muốn không muốn, nhưng thế giới này rất có ý tứ, không phải sao?

Tô Văn lại căn cứ ký ức nguyên chủ phán đoán một chút cốt truyện hiện giờ, hiện tại Tiêu Thanh đã trọng sinh thành Tiêu Tinh, hơn nữa đã gặp mặt Cố Thụ Hành tại phòng bệnh trong bệnh viện này.

Tiêu Thanh tự nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra mặt than đến thăm mình chính là tiểu bạch kiểm đoạt đi bạn gái của mình, mà bị ai chính là hiện tại hắn thế nhưng biến thành vị hôn thê của tình địch!

Hơn nữa còn là vị hôn thê bị ghét bỏ!

Đờ mờ, anh ghét bỏ lão tử? Lão tử còn đang ghét bỏ anh đây?

Anh nha một tiểu bạch kiểm thì khoe khoang cái gì? Lão tử hiện tại cũng là bạch phú mỹ, a phi phi, là cao phú soái!

Anh cứ chờ xem, chờ lão tử xuất viện liền đi phẫu thuật thẩm mỹ, sau đó cướp hết mỹ nữ bên cạnh anh.....

Lòng mang tâm nguyện tốt đẹp như vậy, Tiêu Thanh liền an tâm lấy thân phận Tiêu Tinh tiếp tục ở phòng bệnh cao cấp.....

Buổi chiều thời điểm tan tầm.

Cố Thụ Hành một thân một mình từ phòng giải phẫu đi ra, thời điểm trở lại văn phòng bác sĩ ở lầu ba, từ rất xa hắn đã thấy Tô Văn đang ngồi ở ghế dài ngoài hành lang ngủ quên.

“Tô Văn?”

Cố Thụ Hành nhìn không được tiến lên vài bước, giờ tay nhẹ nhàng đẩy đẩy bả vai Tô Văn.

“A?”

Tô Văn mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn thấy khuôn mặt cứng lạnh nhạt của Cố Thụ Hành, cô nhìn không được nhàn nhạt cười với hắn.

“Bác sĩ Cố, anh đã trở lại?”

“Ừ, tôi tìm tôi?”

Cố Thụ Hành nhìn Tô Văn ngữ khí lạnh nhạt hỏi một câu.

“Vâng, đúng vậy.”

Tô Văn chậm rãi đứng dậy: “Lần trước bác sĩ Cố anh giúp tôi một việc lớn, tôi muốn mời anh đi ăn cơm cảm tạ!”

Lần trước?

Cố Thụ Hành nhíu mày, rất rõ ràng đã quên mất chuyện trời xui đất khiến lần trước mình giả mạo bạn trai Tô Văn đến không còn một mảnh.

“Tô tiểu thư, thật ra tôi.....”

“Bác sĩ Cố! Bác sĩ Cố!”

Lúc này một hộ sĩ trẻ đột nhiên hoảng loạn chạy tới, một bên chạy một bên kêu Cố Thụ Hành.

“Tiểu Hạ có chuyện gì vậy?”

Cố Thụ Hành quen biết hộ sĩ trẻ này, cô ấy là người săn sóc đặc biệt ở phòng bệnh Tiêu Tinh.

“Bác sĩ Cố, anh vẫn nên đi lên lầu xem Tiêu tiểu thư đi, vừa rồi không biết cô ấy bị cái gì kích thích, cả người trở nên rất kích động, chúng tôi ai cũng khuyên cô ấy không được!”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 311: TG15: Yêu Tình Định (2)

Edt: Mít

~~~~~

Nếu có một ngày, bạn từ trong tai nạn xe cộ tỉnh lại, phát hiện mình từ một người đàn ông biến thành một người phụ nữ, bạn sẽ làm sao?

Trả lời đầu tiên là sờ sờ ngực đều là nói dối, rõ ràng hẳn nên kiểm tra phía dưới của mình có còn đây không trước mới đúng~

Tiêu Thanh cảm thấy đời này của mình chính là một cái bàn trà, mặt trên trái đầy bị kịch.

Thất nghiệp, thất tình, bị tai nạn xe cộ, dờ mờ, từ tai nạn xe cộ tỉnh lại thế nhưng còn biến thành một người phụ nữ!

Được rồi, tuy rằng là bạch phú mỹ có khuôn mặt thiên sứ đáng người lại ma quỷ, nhưng dùng được cái khi gì?

Vốn dĩ Tiêu Thanh còn muốn dùng tiền của Tiêu gia xuất ngoại làm phẫu thuật, nhưng sau khi hấn lên mạng tìm hiểu một ít tư liệu, cả người đều không tốt

Giải phẫu không phải bạn muốn làm là có thể làm! Lỡ như thất bại, sẽ trở thành nhân yêu đấy?

Tóm lại, hiện tại tâm tình Tiêu Thanh thật không tốt!

Đuổi tất cả các hộ sĩ trong phòng bệnh đi, sau khi đóng các cửa có thể đóng, Tiêu Thanh thờ phỉ phỉ ngồi ở trên giường bệnh, bạn nói xem hẳn làm sao lại xui xẻo như vậy chứ?

Bị lãnh đạo phái đến thâm son cùng cốc đi thăm viếng, di động máy tính không tín hiệu, kết quả bạn gái bị thương nằm viện mình cũng không biết!

Thật vất vả từ trong núi trở lại, dờ mờ, bạn gái đã bị tiểu bạch kiểm cướp mất, đáng giận nhất chính là, công việc của hẳn thế nhưng cũng bị cậu em vợ của giám đốc thay thế!

Đây là thảm kịch nhân sinh trắng trợn mà.

Tiêu Thanh đang ngồi ở trên giường hối hận, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra.

Tiêu Thanh còn tưởng rằng là Tiểu Hạ trở lại, hẳn nhin không được thờ dài một hơi nói.

“Tiểu Hạ, không phải kêu cô đi ra ngoài trước hay sao? Tôi thật sự không có chuyện gì, chỉ là phát tiết, phát..... a.”

Thời điểm Tiêu Thanh xoay người nhìn thấy khuôn mặt băng sơn ở cửa, hẳn lập tức tạm dừng một chút, sắc mặt cũng khó coi lên.

“Anh tới làm gì?”

Tiểu bạch kiểm đáng giết ngàn đao, bản thân đã có vị hôn thê còn thông đồng với Tô Văn nhà chúng ta! Anh chờ lão tử xuất viện liền đến trước mặt Tô Văn vạch trần gương mặt thật của anh.

Tiêu Thanh đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía sau Cổ Thư Hành lại xuất hiện một người.

Cô có một mái tóc đen dài mượt, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, trên người mặc áo khoác bóng chày màu xanh dương, cả người thoát nhìn đặc biệt điểm mỹ đáng yêu.

Tô Văn?

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay!

Tiêu Thanh sững sờ ở nơi đó, mà Tô Văn lúc này cũng thấy được Tiêu Thanh trên giường bệnh, ánh mắt cô sáng lên, cả người lập tức nhanh chóng xông lên trước: “Là cô! Rốt cuộc cũng để tôi tìm được cô!”

Tiêu Thanh:.....

Chẳng lẽ mình biến thành như vậy, cô ấy còn nhận ra mình?

Tiêu Thanh đang nghĩ ngợi, chỉ cảm thấy gương mặt đau xót, bên má trái đã bị Tô Văn hung hăng tát một bạt tai.

“Cô làm cái gì vậy?”

Tiêu Thanh mở to mắt về mặt tức giận nhìn Tô Văn, cô nha chạy theo tiểu bạch kiểm này, cô còn có lý?

Lại còn dám đánh tôi?

Lão tử trước kia không đánh phụ nữ, khụ khụ!

Nhưng hiện tại lão tử cũng là phụ nữ, dờ mờ, chọc lão tử nóng, đến bạn gái cũ cũng sẽ không khách khí!

Ở thời điểm Tiêu Thanh tính phản kích, Tô Văn trước giường bệnh đột nhiên hồng con mắt gắt gao bắt lấy hai vai Tiêu Thanh.

"Cô là hung thủ giết người! Cô trả Tiêu Thanh lại cho tôi! Cô trả anh ấy lại cho tôi! Cô là hung thủ giết người! Hung thủ giết người!"

Tiêu Thanh:.....

A.

Bị Tô Văn dùng sức lay động như vậy, Tiêu Thanh rốt cuộc nghĩ tới một vấn đề thật nghiêm trọng ——

Hắn hiện tại biến thành Tiêu Tình, cũng chính là vị nữ tài xế gây chuyện kia, cho nên..... Hiện tại mình là kẻ thù của chính mình?

Dờ mờ, ông trời không cần phải chơi người khác như vậy.

Nhìn bộ dáng Tô Văn kích động, Tiêu Thanh lại nhin không được có chút cảm động.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Hắn đời trước thất bại, nhưng ít nhất không phải hoàn toàn thất bại, ít ra hắn còn có Tô Văn cô bạn gái này (tuy rằng là bạn gái cũ), còn có người anh em tốt Nhan Mộ Bạch có thể gửi gắm sinh tử.

Thì ra mình chết, cũng sẽ có người thương tâm, cũng sẽ có người vì mình mà khóc thút thít.....

Trong lúc nhất thời, Tiêu Thanh sững sờ ở nơi đó mặc cho Tô Văn không ngừng loạng choạng hai vai của mình.

“Tô tiểu thư!”

Lúc này, Cố Thư Hành ở cửa rốt cuộc nhin không được tiến lên một bước, gờ tay bắt lấy cánh tay Tô Văn.

“Tô tiểu thư, cô đừng quá kích động, Tiêu Tình cô ấy cũng là người bị hại, vụ tai nạn kia trách nhiệm cũng không chỉ mình cô ấy, cô ấy.....”

“Uy! Anh làm gì đấy? Anh buông ra!”

Cố Thư Hành đang nói đột nhiên bị Tiêu Thanh đánh gãy, hắn nhìn thấy Cố Thư Hành bắt lấy cánh tay Tô Văn, cả người lập tức kích động nhảy dựng lên, không nói hai lời gờ tay đẩy cánh tay Cố Thư Hành ra, sau đó tiến lên một bước, đứng đặc đứng ở trước người Tô Văn: “Cố Thư Hành, anh đủ rồi, không cần nhân cơ hội chiếm tiện nghi của người khác, anh là cái đồ sắc lang.”

Cố Thư Hành:.....

Tiêu Tình này thật là càng ngày càng không thể nói lý~

“Tô Văn, em không sao chứ?”

Khi nói chuyện, Tiêu Thanh lại xoay người gờ tay muốn nắm lấy tay Tô Văn.

Tô Văn tự nhiên là nhanh chóng né tránh.

“Tiêu tiểu thư, tôi.....vừa rồi là do tôi quá kích động, ngại quá, tôi đi trước.”

Nói xong Tô Văn lại ngược mắt nhìn Cố Thư Hành một cái...

“Bác sĩ Cố, tôi còn phải cảm ơn anh ngày đó đã giúp tôi, thật ra tôi rất hối hận, nếu không phải lúc ấy tôi quá tức giận nói dối gạt A Thanh, có khả năng anh ấy sẽ không xảy ra chuyện, anh nói rất đúng, chuyện này cũng không phải Tiêu tiểu thư sai, là tôi, là tôi sai, đều là tôi sai!”

Nói xong Tô Văn thần sắc thống khổ chạy nhanh ra ngoài.

“Uy! Tô Văn!”

Tiêu Thanh sốt ruột muốn đuổi theo cô, chưa chạy được vài bước đã bị Cố Thư Hành ngăn cản lại.

“Cô hiện tại là người bệnh, cô muốn đi đâu?”

“Cố Thư Hành, anh có phải ngốc hay không? Anh không thấy cảm xúc Tô Văn không ổn sao? Lỡ như cô ấy xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

“Cô ấy.....”

Cố Thư Hành cup đôi mắt.

“Đó là chuyện của cô ấy, cô ấy còn có người thân và bạn bè, không cần người ngoài như chúng ta nhọc lòng. Tiêu Tinh, cô hiện tại là người bệnh của bệnh viện, mời cô lập tức trở lại trên giường bệnh đi, tôi.....”

“Bệnh em gái anh!”

Tiêu Thanh thừa dịp Cố Thư Hành không chú ý, dùng sức đẩy hấn một phen, sau đó nhanh chân chạy ra cửa.

Sau khi ra cửa, Tiêu Thanh mới phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng, hấn còn mặc đồ bệnh nhân hơn nữa trên người đồ mớ một xu tiền cũng không có.

Ách, lúc này hấn phải làm sao đi đến nhà Tô Văn, đi bộ? Chạy bộ? Nếu không dứt khoát gọi taxi hoặc là đi giao thông công cộng, nếu làm như vậy, sẽ không bị xem là bệnh nhân tâm thần rồi bị bắt lại chứ?

“Tích tích.”

Lúc này, phía sau Tiêu Thanh đột nhiên vang lên một trận tiếng còi ô tô, Cố Thư Hành từ vị trí điều khiển nhô đầu ra: “Cô biết địa chỉ nhà Tô Văn sao? Lên xe, tôi chở cô đi!”

Tôi.....

Tiêu Thanh đấu tranh tư tưởng vài giây, cuối cùng vẫn là không tình nguyện lên xe, vừa lên xe, ánh mắt hấn liền lảng lệ nhìn chăm chăm Cố Thư Hành hỏi: “Anh làm sao biết nhà cô ấy ở đâu? Anh đến đó rồi?”

Cảm giác được ghen tuông rõ ràng trong giọng nói của hấn, Cố Thư Hành nhin không được lạnh lùng lắc lắc đầu: “Cô ấy trước kia là bệnh nhân của tôi, tôi tự nhiên biết cô ấy đang ở nơi nào.”

Ách.

Nghe Cố Thư Hành nói, Tiêu Thanh đành phải gục đầu xuống không nói lời nào —— được, được anh nói có lý!

Ở thời điểm hai người lái xe đi đến nhà Tô Văn, Tô Văn cũng đã kêu taxi đi Cửu Lâm Nhai, phố này là thị trường bán sỉ lớn nhất ở đây, ngư long hỗn tạp, bán hàng rong thành đàn.

Từ trên taxi nhìn ra một chút, nhìn thấy trước mắt là đường phố dài ảm ỉ hỗn loạn, Tô Văn nhin không được cười cười —— nơi này, Tô tướng quân phải ngốc làm sao đây?

Không sai, trong thế giới này có thể được gọi là nam phụ thâm tình cũng chỉ có một người, đó chính là bạn bè tốt của Tiêu Thanh, Nhan Mộ Bạch.

Bạn đừng nhìn cái tên này tình thơ ý họa, trên thực tế Nhan Mộ Bạch và Tiêu Thanh đều có xuất thân nghèo khổ giống nhau, Tiêu Thanh tốt xấu gì cũng đã từng là một viên chức nhỏ lẩn lộn ở một xí nghiệp tư nhân, mà Nhan Mộ Bạch thì chỉ ở cái thị trường bán sỉ này bán các loại hàng hóa kiếm sống.....

~~~~~

Tô tướng quân bán hàng rong nha mọi người..

Cười trên nỗi đau của người khác trước đi mọi người..

Ta cười trước..ahahaha Duệ ca bị nghiệp quật =))))

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Di Bạ Gái Cũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 312: TG15: Yêu Tình Địch (3)

Edt: Mít

~~~~~  
“Hai nguyên hai nguyên! Toàn bộ hai nguyên, hai khối tiền, bạn không mua sẽ thiệt thòi, hai khối tiền, bạn mua cũng không sợ bị lừa! Bạn đi ngang qua, đi dạo ngang tuyệt đối đừng bỏ lỡ!”

"Lại đây mà xem, thời trang trẻ em toàn bộ hai mươi đồng tiền hai bộ!"

“Xả kho! Nhảy lầu bán phá giá! Không làm! Không làm! Ông chủ điên rồi!”.....

Tô Văn vừa đi vào Cửu Lâm Nhai, hai bên lỗ tai liền tràn ngập đủ loại tiếng kèn và tiếng rao hàng, hết đợt này đến đợt khác, làm hai lỗ tai của cô cũng không tự chủ được mà ơng ơng lên.

Thật sự quá ồn ào, Tô Văn nhịn không được nên bước nhanh hơn đi đến gian hàng nhỏ của Nhan Mộ Bạch trong trí nhớ.

Tô Văn chưa đi đến chỗ kia thì đã bị một cô gái mặc váy hoa ngăn cản đường đi.

“Ài, tôi nói cô làm sao lại tới đây nữa? Anh Tiểu Bạch của chúng tôi không đánh phụ nữ! Nhưng, cô lại đến trêu chọc anh ấy, cẩn thận chị em chúng tôi cào chết cô!”

Tô Văn:.....

Anh Tiểu Bạch là cái quỷ gì?

“Cô là ai?”

Tô Văn lạnh lùng liếc nhìn cô gái váy hoa trước mắt một cái, người này thoát nhìn tuổi còn rất trẻ, lớn lên nhìn cũng tạm được, nhưng một thân váy hoa của phụ nữ trung niên kia là muốn quấy kiểu gì?

“Cô quân tôi là ai? Cô cái đồ phụ nữ hám giàu đi tìm chỗ nào mất mề mà ngốc đi!”

Cô gái váy hoa nhìn thấy đôi mắt Tô Văn lạnh lẽo, theo bản năng ưỡn ưỡn ngực, giọng cũng lớn theo không ít, cô gái kia lớn giọng lập tức dẫn tới nhóm người bán hàng rong khác, mọi người nhìn thấy Tô Văn tất cả đều lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm.

Tô Tiểu Văn cũng hết chỗ nói rồi.

Ở nguyên cốt truyện, Nhan Mộ Bạch và Tiêu Thanh là anh em tốt, trước khi Tiêu Thanh xảy ra chuyện hắn từng gọi điện thoại cho Nhan Mộ Bạch, Nhan Mộ Bạch biết Tô Văn đá Tiêu Thanh, mà Tiêu Thanh cũng là vì thất tình say rượu mới vượt đèn đỏ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bởi vì chuyện này, Nhan Mộ Bạch tự nhiên sẽ không cho Tô Văn sắc mặt tốt.

Ở ba ngày trước hai người đều tham gia lễ tang của Tiêu Thanh, Tô Văn nhớ rằng mình còn có đồ gì đó ở nhà Tiêu Thanh, mà Tiêu Thanh lại là một cô nhi, di vật của hắn đều được Nhan Mộ Bạch bảo quản, cuối cùng Tô Văn không có biện pháp đành phải tới Cửu Lâm Nhai tìm Nhan Mộ Bạch, kết quả hai người ở tại cửa hàng của hắn ồn ào lên, bởi vì Nhan Mộ Bạch ở Cửu Lâm Nhai có nhân duyên không tồi, rất nhiều người đều tới khuyên bảo, tương vợ chồng son đang cãi nhau.

Cuối cùng Tô Văn cầm đi đồ vật của mình, hai người tan rã trong không vui, mà hàng xóm gần đó có chút bất quá liền tới nhà hỏi Nhan Mộ Bạch cô gái kia có phải bạn gái của hắn hay không, kết quả Nhan Mộ Bạch nổi nóng chỉ mắng một câu phụ nữ hám giàu, sau đó nhóm lảng giềng ở Cửu Lâm Nhai liền tự động bỏ nã ra từng màn đại kịch cầu huyết phụ nữ hám giàu tàn nhẫn đá bạn trai nghèo bán hàng rong.

Truyện được đăng duy nhất trên WattPad

[HBNmoemoe]

Đương nhiên, không chỉ như vậy.

Nhan Mộ Bạch tuy rằng một nghèo hai trắng, nhưng người ta vẫn là một anh chàng đẹp trai, đứng trước quầy hàng lại giống như là minh tinh, những cô gái trẻ tuổi trên phố này đều nguyện ý thân cận với hắn, mà cô gái nhỏ mặc váy hoa ngăn đường đi của Tô Văn tên là Lưu Ảnh, cô ấy chính là người đứng đầu ái mộ anh Tiểu Bạch.

Lúc này, bởi vì Lưu Ảnh lớn giọng, đã có không ít người vây quanh lại đây, chỉ chỉ trỏ trỏ, tất cả đều về mặt xem náo nhiệt.

Tô Văn ngưng con người, trên mặt lóe qua tươi cười.

Bởi vì thế giới này đáng người nguyên chủ tương đối nhỏ xinh, Tô Văn bị vây quanh ở trong đám người cũng nhìn không thấy cửa hàng của Nhan Mộ Bạch, cho nên cô một bên cười một bên hô to.

“Nhan Mộ Bạch! Nhan Mộ Bạch! Anh đi ra đây cho em!”

Thấy Tô Văn gân cổ lên bắt đầu kêu to, người một bên sừng sốt từng người ý thức đứng sáng hai bên chừa ra con đường đi đến quầy hàng của Nhan Mộ Bạch.

Lúc này vị nào đó vừa mới từ trong đồng hàng hóa chui ra ngoài nhanh chóng xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Tuy rằng hắn mặc một thân quần áo thoải mái mộc mạc, một đầu tóc ngắn cũng rối bời, nhưng vẫn như cũ không che được vẻ đẹp trai và ưu nhã trên người hắn.

“Vợ tôi!”

Tô Duệ cười xấu hổ với Tô Văn.

“Em tôi rất đúng lúc, mau giúp anh dọn dẹp một chút!”

Tô tướng quân mới sẽ không thừa nhận, hắn vừa tiến vào nhiệm vụ thì người đã ở ngay bên trong kho hàng, hơn nữa cả người đều bị một đồng hàng nhái chồng chất ép vừa vặn.

Mất thấy Tô Duệ nắm tay Tô Văn đi về phía phòng mình, người ở một bên xem náo nhiệt cũng lập tức giải tán, mà Lưu Ảnh lại đứng tại chỗ nhìn bóng dáng hai người hung hăng đậm đậm chân ——

Đàn ông tốt đều là của người khác, cuộc sống này thật khó trải qua mà ~

Tô Văn đi theo Tô Duệ tới cửa hàng nhỏ sát đường mười mấy mét vuông của hắn, vừa vào cửa nhìn thấy bên trong túi xách đầy đất, Tô Văn cũng hết chỗ nói.

“Nơi này của anh bị đánh cướp?”

Tô Duệ:.....

“Khụ khụ.”

Thần sắc Tô Duệ quẩn bách nhìn Tô Văn.

“Cái này, em cũng biết Nhan Mộ Bạch mới vừa dùng toàn bộ gia sản nhập một lô hàng, em nói xem Nhan Mộ Bạch này có phải ngốc hay không, hắn đến tiền thuê nhà cũng không giữ lại, vãi vụn đấy! Toàn bộ gia sản đều bị hắn dùng để nhập lô hàng nhái này!”

Tha thứ cho Tô tướng quân đã từng làm tiến sĩ, làm qua đại thiếu, lên được chiến trường, xuống được phòng bếp, nhưng đời mò, hắn chưa làm qua người bán hàng rong!

Đối mặt với một phòng hàng nhái, Tô tướng quân cảm thấy đầu cũng lớn.

“Được rồi, cũng không có gì ghê gớm, em biết bán như thế nào!”

Tô Văn nhìn thấy bộ dáng quẩn bách của Tô Duệ nhin không được cười cười.

"Chúng ta trước tiên dọn lại chỗ này, kiểu hàng mới thì treo ở vị trí dễ thấy được, như vậy có thể hấp dẫn khách hàng chú ý, những kiểu cũ thì đặt ở trong giỏ hàng phía trước để bán phá giá."

Tô tướng quân:.....

Tuy rằng không biết vợ đang nói cái gì, nhưng cảm thấy bộ dáng này thật là lợi hại.

Vợ mình vĩnh viễn đều đáng yêu như vậy ~

Hai người nói làm liền làm, Tô Văn chỉ huy, Tô Duệ làm trợ thủ cho cô, chờ đến khi hai người dọn dẹp những túi xách trong cửa hàng xong hết, trời đã hoàn toàn tối, những cửa hàng khác trong Cửu Lâm Nhai đã sớm đóng cửa.

“Hô, mệt chết.”

Chưa từng trải qua chuyện vụn vặt như vậy, Tô tướng quân cảm thấy dọn cửa hàng so với ra chiến trường còn muốn mệt hơn.

“Đây là sinh hoạt của người bình thường.”

Tô Văn cười cười với Tô Duệ, thời điểm lúc trước cô làm nhiệm vụ công việc gì cũng đều làm qua, tiểu thương hay người bán hàng rong quả thực là quá dễ dàng.

“Có chút đói bụng, chúng ta đi ăn một chút gì đi!”

Tô Duệ đóng cửa hàng, ôm lấy Tô Văn đi hướng đầu phố.

“Đừng ăn bên ngoài, đến nhà em em nấu cho anh ăn.”

Tô Văn ngược mắt nhìn Tô Duệ một cái, bạn học Nhan Mộ Bạch, bạn có phải quên mất hiện tại bạn không một xu dính túi đúng không? Nghe nói bạn đến tiền thuê nhà cũng không có để đóng, hiện giờ chỉ có thể rúc ở trong cửa hàng của mình qua đêm?

Tô Duệ:.....

Thật ra Tô Duệ hoàn toàn không thể lý giải suy nghĩ của Nhan Mộ Bạch, hắn ở Cửu Lâm Nhai bán hàng lậu cũng kiếm lời không ít tiền, nhưng hắn lại đem tiền gửi về quê cho cha mẹ của mình để cho em trai mình kết hôn.

Còn hắn ở thành phố lại phải rơi vào kết cục không nhà để về.

Ở nguyên cốt truyện, cuộc sống của Nhan Mộ Bạch cũng nghèo túng như vậy, cho đến khi Tiêu Thanh biến thành Tiêu Tinh tới xem hắn.

Nhan Mộ Bạch tự nhiên không biết vị Tiêu tiểu thư giống như thiên tiên kia chính là anh em tốt của mình, hắn chỉ biết vị Tiêu tiểu thư này vừa xinh đẹp lại thiện lương, cho dù mình bởi vì Tiêu Thanh chết mà đối với cô ấy nói lời lạnh nhạt, cô ấy vẫn như cũ vô cùng nhiệt tình giúp đỡ mình, chưa bao giờ cần bất kì hồi báo gì. Cứ như vậy, Tiêu Bạch đơn thuần liền lưu luyến si mê vị bạch phú nữ không câu nệ tiểu tiết này, từ đây ở trên con đường nam phụ chạy như điên mà đi, cần bản dừng không được.

Tô Duệ:.....

Tô tướng quân muốn bình tĩnh một lát, cốt truyện lần này xin thứ cho hắn vô năng tiếp thu ~

Nam biến nữ, nữ biến nam gì đó, Tô tướng quân cũng không phải chưa nghe nói qua, nhưng người nha đường đường là một thẳng nam, so với cột điện còn thẳng hơn, người nha nói thích đàn ông liền thích đàn ông?

Cho dù người biến thành phụ nữ, người cũng nên đi theo con đường bách hợp chứ?

A!

Đương nhiên, bách hợp gì đó, đối tượng nhất định không thể là vợ ta ~ điểm này, người nghĩ cũng không cần nghĩ.

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 313: TG15: Yêu Tình Địch (4)

Edt: Mít

~~~~~

Tiểu khu Tô Văn đang ở cách Cửu Lâm Nhai rất xa, bởi vì trời tối, người trên đường cũng không nhiều, Tô Văn dẫn theo Tô Duệ hai người ngồi xe buýt về nhà.

Từ trạm xe buýt về đến tiểu khu phải đi qua một con phố.

“Vợ vất vả rồi, để anh cống em!”

Tô Duệ nhớ tới Tô Văn đã giúp mình bận rộn mấy tiếng đồng hồ, lập tức đau lòng cho vợ mình, đều nói nghèo hèn phụ thê trăm sự ai*, nói đến cuộc sống sinh hoạt của người bình thường, Tô tướng quân thật đúng là cảm thấy mới lạ lại cực khổ.

Khi Tô Duệ cổng Tô Văn đi từng bước về đến dưới lầu tiểu khu, rất xa đã nhìn thấy một chiếc Chevrolet màu trắng ngừng ở cửa lớn tiểu khu, mà người phụ nữ đang khoác áo khoác âu phục dựa thân xe hút thuốc, chính là Tiêu Thanh.

Vừa thấy vị nữ chủ đại nhân đặc biệt này, Tô tướng quân nhin không được dừng bước chân.

“Sao vậy?”

Tô Văn đang nằm trên lưng hần mở màng sắp ngủ cũng mơ mơ màng màng mở bừng mắt, không đợi cô hoàn toàn tỉnh táo lại, Tiêu Thanh đã giống như con gió chạy tới.

“Mộ Bạch, Tiêu Văn em ấy bị gì vậy? Có phải bị thương hay không?”

Lúc này Tiêu Thanh đã sớm quên mất việc mình hiện tại là Tiêu tiểu thư, chạy đến trước mặt Tô Duệ về mặt nôn nóng dò hỏi.

Tô Duệ nhú nhú mày.

“Cô tránh ra, chuyện của tôi và Tô Văn không cần cô quan tâm!”

Tiêu Thanh:.....

Được rồi, lúc này Tiêu Thanh mới nhớ tới thân phận hiện giờ của mình.

“À thì, cái này, Tiêu Thanh chết ít nhiều gì tôi cũng có trách nhiệm, tôi thừa nhận! Nhưng tôi tuyệt đối không phải cố ý! Tôi biết anh ấy là cô nhi, mà hai người các anh là người thân cận nhất của anh ấy, các người nếu có gì khó khăn cứ mở miệng nói với tôi, tôi có thể giúp nhất định sẽ giúp!”

Nói xong Tiêu Thanh nhin không được nhìn thoáng qua Tô Văn đang nằm trên lưng Tô Duệ.

“Tô tiểu thư, cô, cô cũng đừng quá tự trách,..... Sinh tử do mệnh phú quý do trời, Tiêu Thanh xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không thể trách cô, cô ngàn vạn lần đừng nghĩ không thông rồi làm chuyện ngu ngốc!”

Lúc này Tiêu Thanh cũng không biết mình nên nói cái gì, thật ra hần rất muốn nói cho hai người trước mắt biết hần chính là Tiêu Thanh, hần còn sống ~

Nhưng nói cho bọn họ biết thì có ích lợi gì?

Chẳng lẽ Tô Văn sẽ nguyện ý ở bên cạnh một người phụ nữ sao?

Đờ mờ, mệnh này của mình thật sự là quá khổ bức mà.

Nghe Tiêu Thanh nói, Tô Văn từ trên lưng Tô Duệ nhảy xuống, ánh mắt thần nhiên nhìn hần một cái.

"Cám ơn Tiêu tiểu thư đã cố ý chạy tới đây nói với chúng tôi những lời này, cô nói đúng, sinh tử do mệnh, có lẽ đời này tôi và A Thanh không có duyên phận, tôi hy vọng kiếp sau anh ấy có thể đầu thai vào một gia đình phú quý, cả đời áo cơm vô lo mỹ nữ trong ngực."

Tiêu Thanh:.....

Tiêu Văn Văn em thật là thiện lương đáng yêu, anh hiện tại áo cơm vô lo, mỹ nữ gì, anh chính là mỹ nữ có tính là mỹ nữ trong ngực không? Ô ô ô, không muốn nói nữa, để anh khóc một lát đi ~

.....

“Tiêu Tinh.”

Thấy Tô Văn không có chuyện gì ngoài ý muốn, Cố Thư Hành chậm rãi từ trên xe xuống, liếc mắt nhìn Tiêu Thanh một cái.

“Đã 7 giờ rồi, cô nên trở về bệnh viện!”

Về bệnh viện?

Nghe Cố Thư Hành nói, Tiêu Thanh lập tức nhú mày, ánh mắt hần chợt lóe dừng ở trên người Tô Duệ.

“Nhan Mộ Bạch, các người có phải từ Cửu Lâm Nhai trở về hay không? Làm sao lại trẻ như thế, còn chưa ăn com đúng không? Vừa lúc tôi mời các người đi tiệm com Úc Giang Nam ăn com được không? Muốn ăn cái gì tùy tiện chọn!”

Tiêu Thanh nhớ rõ trước kia thời điểm mình và Tô Văn còn ở bên nhau đã từng đồng ý với cô sẽ dẫn cô đi tiệm com Úc Giang Nam ăn com, nơi đó cách công ty Tô Văn làm rất gần, là tiệm ăn gia đình vô cùng lớn lại có phẩm vị vô cùng cao.

Nghe Tiêu Thanh nói, Tô Duệ do dự một chút, cuối cùng vẫn gật gật đầu: “Nếu Tiêu tiểu thư đã mời thiết tình như vậy thì chúng tôi không khách khí, Tiêu Văn, em nói đúng không?”

“Vâng.”

Tô Văn thần sắc lạnh nhạt gật gật đầu.

“Vây phiền Tiêu tiểu thư tốn kém rồi!”

“Ai nha, tốn kém cái gì, các người cũng đừng cứ kêu tôi là Tiêu tiểu thư nữa, kêu tôi Tiêu Tình.”

Mỗi lần nghe người khác kêu mình là Tiêu tiểu thư, Tiêu Thanh luôn có một loại cảm giác ưu thương nhàn nhạt ~

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

.....

“Đi, lên xe!”

Tiêu Thanh cũng không khách khí, sau khi túm Tô Duệ và Tô Văn lên xe, hần lập tức quay đầu hướng về phía Cổ Thư Hành hô một câu: “Tài xế, đi Úc Giang Nam!”

Cổ Thư Hành:.....

Nhìn tôi giống tài xế taxi lắm sao?

Cổ Thư Hành lạnh mặt, không nói một lời khởi động xe, hần không phải là người thích nói nhiều, tuy rằng trong lòng đã sớm không hài lòng với Tiêu Tình, nhưng nghĩ đến giao tình của hai nhà mà hiện tại Tiêu Tình còn là bệnh nhân của bệnh viện mình, Cổ Thư Hành cũng chỉ phải tạm thời nhẫn nại.

Thời điểm bốn người tới Úc Giang Nam, quán ăn cũng không đông khách lắm, Tiêu Thanh thuê một phòng riêng lịch sự lại tao nhã, sau khi vào cửa lập tức đặc biệt tỏ hào muốn một bình Mao Đài ủ 30 năm, còn gọi thêm một bình Lafite.

Từ một thanh niên nghèo một đêm biến thành bạch phú nữ, mặc dù hơi khó chấp nhận, nhưng ít nhất cũng có thể trải nghiệm một lần sinh hoạt của kẻ có tiền, có tiền thì tùy hứng!

“Tới tới tới, ăn cái gì hai người cứ tùy tiện chọn, thích thì lấy hai phần, ăn một phần, đóng gói một phần!”

Tiêu Thanh đặc biệt hào khí đem thực đơn đẩy đến trước mặt Tô Văn và Tô Duệ.

Tô Văn / Tô Duệ / Cổ Thư Hành:.....

Ba người chúng tôi không quen biết người này, thật sự không quen biết.....

“Tùy tiện ăn chút gì là được rồi.”

Tô Văn lật lật thực đơn, sắc mặt có chút phức tạp: “Trước kia lúc A Thanh còn ở đây, anh ấy đã từng nói muốn dẫn tôi tới nơi này ăn cơm, hiện tại ngẫm lại, nơi này và quán cơm ở phố đối diện cũng không có gì khác nhau, có thể ăn no bụng là được rồi.”

“Tiêu Văn.....”

Vừa nghe Tô Văn nói, Tiêu Thanh lập tức ánh mắt đầy thâm tình nhìn cô.

“Khụ khụ.”

Cảm giác được ánh mắt Tiêu Thanh khác thường như vậy, Tô Duệ ở một bên lập tức ho khan một tiếng: “Tiêu Văn, A Thanh đã không còn nữa, anh biết trong lòng em có một cái hố không vượt qua được, nhưng người sống thì phải nên nhìn về phía trước.”

“Không sai.”

Cổ Thư Hành luôn không nói chuyện lúc này cũng ánh mắt trịnh trọng nhìn Tô Văn.

“Người đã chết rồi, Tô tiểu thư cô còn trẻ, còn có cuộc sống rất dài phải trải qua.”

“Ừ.”

Nghe hai người nói, Tô Văn gật gật đầu.

Mà Tiêu Thanh cũng cụp mắt xuống, như suy tư điều gì ——

Đúng vậy, mình đã “Chết”, cho dù như thế nào cũng không thể để Tô Văn vì một người chết như mình mà luôn thương tâm.

Hắn theo bản năng liếc liếc Cố Thụ Hành vừa mới nói chuyện.

Tiểu Bạch kiểm mặt than này vừa rồi còn khuyên Tô Văn, chẳng lẽ hắn thật sự có ý với Tô Văn?

Đều là người đã có vị hôn thê, còn học người ta hái hoa ngắt cỏ, loại đàn ông này không đáng tin, quá không đáng tin!

Nghĩ như vậy, Tiểu Thanh lại đem ánh mắt dừng ở trên người Tô Duệ, muốn nói trên thế giới này người đàn ông làm cho Tiểu Thanh cảm thấy yên tâm nhất, trừ bản thân hắn ra, vậy người đó tuyệt đối là Nhan Mộ Bạch!

Hiểu tận gốc rễ, có tình có nghĩa!

Nhan Mộ Bạch là người đàn ông tốt, có khả năng, nhiệt tâm, trọng nghĩa, hiểu thuận.

À, trừ bỏ điểm tài chính khó khăn trước mắt, những cái khác đều không tệ lắm!

Nghĩ đến đây, ánh mắt Tiểu Thanh không tự chủ được đảo qua đảo lại trên người Tô Duệ và Tô Văn ——

Bạn khoan hãy nói nữa, hai người họ ngồi cùng nhau, nhìn kỹ lại thật đúng là có chút tướng phu thê.

Tiểu Thanh:.....

Đờ mờ, trong lòng làm sao vẫn không thoải mái như vậy chứ?

Tác hợp bạn gái cũ của mình cùng với người anh em tốt gì đó, loại chuyện này thật không phải là chuyện con người làm mà!

Châu com này ăn xong tiêu phí tới vài vạn đại dương, cuối cùng vẫn như cũ là Cố Thụ Hành đi thanh toán.

Từ quán ăn ra ngoài, Tiểu Thanh liếc mắt nhìn Tô Duệ và Tô Văn một cái: “Nơi này cách Cửu Lâm Nhai khá gần, Mộ Bạch, tôi đưa cậu về trước, sau đó lại đưa Tiểu Văn về!”

“Không cần.”

Nghe Tiểu Thanh nói, Tô Văn lập tức lắc lắc đầu: “Đều đưa đến nhà tôi đi, phòng ở trên lầu của Mộ Bạch đã đến kỳ, anh ấy bị chủ nhà đuổi ra ngoài, cứ để anh ấy ở trong tiệm ngủ cũng không phải biện pháp, nhà tôi vừa lúc còn trống một phòng, tôi trước hết để cho anh ấy ở một đoạn thời gian, chờ anh ấy bán hàng kiếm được tiền, có tiền đi thuê nhà lại tính tiếp!”

Tiểu Thanh:.....

Đờ mờ, tuy rằng lão tử muốn tác hợp các người, nhưng các người cũng không cần phát triển nhanh chóng như vậy chứ?

** chỉ sự xót xa, vợ chồng nghèo nên trăm chuyện buồn thương*

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bạn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 314: TG15: Yêu Tình Định (5)

Edt: Mít

~~~~~

Cố Thụ Hành lái xe đưa Tô Văn và Tô Duệ về đến dưới lầu tiểu khu, nhìn hai người sóng vai đi vào cửa tiểu khu, Tiểu Thanh ngồi ở trên ghế phụ ánh mắt đặc biệt phức tạp nhìn chằm chằm bóng dáng hai người, cắn răng, đôi tay không ngừng nắm chặt bộ đồ bệnh nhân của mình.

“Tiêu Tình?”

Cảm giác được thần sắc của Tiêu Tình không đúng, Cố Thụ Hành khó hiểu nhìn cô một cái, thấp giọng gọi một tiếng: “Cô không sao chứ?”

“Lão tử không sao!”

Nghe Cổ Thư Hành nói, Tiêu Thanh lập tức hướng về phía hán rống lớn một câu.

Cổ Thư Hành:.....

Thô lỗ.

Cổ Thư Hành cụp đôi mắt, không nói một lời khởi động xe.

Lúc này, Tô Văn và Tô Duệ đã lên lầu, từ cửa sổ nhìn thấy Cổ Thư Hành lái xe rời đi, Tô Văn nhin không được cười cười: “Thân ái, anh nói xem hiện tại Cổ Thư Hành có cái tâm tình gì? Hắn có cảm thấy Tiêu Tinh thực đặc biệt hay không?”

Ở nguyên cốt truyện, nguyên chủ Tô Văn sau khi chia tay với Tiêu Thanh xác thật là có hảo cảm với Cổ Thư Hành, mà Cổ Thư Hành lại trời sinh là người nặng nề lạnh nhạt, đối với Tô Văn chủ động hoàn toàn không có một tia phản ứng.

Mà sau khi biết được Tiêu Thanh xảy ra tai nạn xe cộ “Chết”, Tô Văn cũng có chút áy náy, cô dứt khoát phai nhạt tâm tư theo đuổi nam thần, sau đó một mình lặng yên rời khỏi thành phố này.

Không thể không nói, cô ấy ở trong chuyện xưa của Tiêu Thanh và Cổ Thư Hành chỉ là một pháo hôi không hơn không kém mà thôi.

Bởi vì Tô Văn tồn tại, Tiêu Thanh trọng sinh thành Tiêu Tinh vẫn luôn hiểu lầm Cổ Thư Hành đoạt đi bạn gái của mình.

Bởi vì chuyện này, Tiêu Thanh tự nhiên khắp nơi đối nghịch với Cổ Thư Hành, mà sau khi Tô Văn pháo hôi này rời đi thì nữ phụ chính quy trong sinh mệnh của Cổ Thư Hành mới chậm rãi tới muộn.

Diêu San San - mối tình đầu của Cổ Thư Hành.

Diêu San San cho dù là tướng mạo hay là gia thế, thậm chí đến phương diện tố chất và chỉ số thông minh mà nói, đều tuyệt đối là tồn tại cấp bậc nữ thần.

Cô từ nước ngoài trở về tính tìm Cổ Thư Hành hợp lại, lúc này nhìn thấy một nữ thần hoàn mỹ như vậy thể nhưng muốn người trước ngã xuống, người sau tiến lên hướng trong lòng ngực tra nam mà nhào tới, bạn học Tiêu Thanh lập tức không vui, hắn bắt đầu lấy thân phận “Vị hôn thê” khắp nơi gây khó xử cho Cổ Thư Hành lại ở trước mặt Diêu San San liều mạng chửi bới Cổ Thư Hành, mà hắn càng làm như vậy Diêu San San lại càng cho rằng “Cô” để ý Cổ Thư Hành, vì thế quan hệ của hai “Người phụ nữ” càng thêm khấn trương.

Ở ngay lúc này, Tiêu Thanh hoàn toàn không ý thức được mình là tình địch của Diêu San San.

Hắn còn ở trước mặt Diêu San San nghênh ngang lui tới với Nhan Mộ Bạch, thân là phụ nữ chân chính, còn là một phụ nữ có chỉ số thông minh cao, Diêu San San liếc mắt một cái liền nhìn ra Nhan Mộ Bạch có ý với Tiêu Tinh, cho nên cô ta dứt khoát chuốc say hai người ném lên trên giường, sau đó dẫn Cổ Thư Hành tới để hắn bắt gian tại giường.

Chi tiếc, Diêu San San xem nhẹ sức chiến đấu của Tiêu Thanh ——

Ngủ chung một cái giường với Nhan Mộ Bạch thì tính là cái gì? Hắn còn cùng với Nhan Mộ Bạch tắm chung nữa đấy!

Đối mặt với Diêu San San hăm hại, Tiêu Thanh vô cùng bình tĩnh, nhưng phần bình tĩnh và rộng rãi này của hắn, làm cho Cổ Thư Hành bắt đầu đối với vị hôn thê thô lỗ, thần kinh, nhưng lại thật đặc biệt này của mình thay đổi cách nhìn.

Hắn thật sự có chút tò mò, một người phụ nữ sao lại có thể sợ ý cầu thả tới mức này?

Được rồi, tha thứ cho nam chủ đại nhân từ đầu tới cuối vẫn luôn không biết Tiêu tiểu thư nhà hắn, trong thân thể nữ thần là một linh hồn hán tử cầu thả ~

Đều nói một người đàn ông một khi đối với một người phụ nữ phát sinh tò mò, như vậy chính là manh mối bắt đầu một đoạn tình cảm.

Cổ Thư Hành dần dần chú ý tới Tiêu Tinh cũng không có kém cỏi như ngay từ đầu mình nhìn thấy, hắn nhìn thấy cô quan tâm trợ giúp Nhan Mộ Bạch và những tiểu thương ở Cửu Lâm Nhai mà không cần hối báo, còn mỗi tuần đúng giờ đi cô nhi viện an ủi những cô nhi không nhà để về.

Những điều đó cô đều yên lặng mà làm, chưa từng nói với bất kì người nào.

Một tâm hồn đẹp.

Nam chủ đại nhân rốt cuộc phát hiện một chút điểm nhấp nháy của nữ chủ đại nhân, vì thế hắn bắt đầu yên lặng thay đổi thái độ của mình đối với Tiêu Tinh, ở thời điểm Tiêu gia xảy ra chuyện, cũng chỉ có Cổ Thư Hành vì nhà bọn họ bạn trước bạn sau, mất ăn mất ngủ.

Truyện được đăng duy nhất trên Wattpad

[HBNmoemoe]

Cho dù là lâu ngày sinh tình, hay là tính cách bổ sung cho nhau, hoặc là tìm đập tình thích cũng được, tóm lại hai người cuối cùng cũng đến với nhau.

Tiêu Thanh cũng quyết định cáo biệt quá khứ của mình, đem đời này trở thành nhân sinh mới, lấy thân phận Tiêu Tinh mà tồn tại.

Nghĩ đến nguyên cốt truyện Tiêu Thanh sau khi được Cố Thư Hành tỏ tình vừa kinh hoàng lại thất thố, Tô Văn nhin không được lần nữa mở miệng.

“Chồng à, anh nói nếu Cố Thư Hành biết Tiêu Tinh trên thực tế là một người đàn ông, hẳn vẫn sẽ thích ‘ cô ấy ’ sao?”

Tô Duệ:

Vấn đề này hỏi thật là tốt quá, Tô tướng quân thế nhưng không còn lời nào để nói, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy Tô Duệ ở phía sau mình trầm mặc không nói, thật ra Tô Văn cũng biết Tô tướng quân đã bị cốt truyện của thế giới này hấp dẫn tới rồi.

Thì ra Tô tướng quân anh cũng sẽ bị hấp dẫn!

Nghĩ đến đây Tô Văn đột nhiên có hứng thú, cô cười tủm tỉm xoay người nhìn Tô Duệ phía sau mình, ý cười doanh doanh nói.

“Nếu không, nhiệm vụ này em và anh trao đổi nhân vật được không?”

“Sao?”

Tô Duệ nghe Tô Văn nói, lập tức lại có dự cảm bất an.

Vợ, em lại muốn chơi cái gì?

“Lần này, anh phụ trách chia rẽ bọn họ, còn em, sẽ tới tác hợp cho bọn họ, anh thấy thế nào?”

Tô Văn nháy đôi mắt, vẻ mặt chờ mong đợi Tô Duệ trả lời.

A.

Tô tướng quân về mặt kinh ngạc, vợ mình bản chất không phải là một hủ nữ chứ?

Tuy rằng chỉ là kinh ngạc trong chốc lát, Tô Duệ cuối cùng vẫn là nhin không được cười cười: “Nếu em muốn chơi, vậy anh liền bồi em chơi, nhưng nói trước người thua không được khóc nhè đấy!”

Tô Văn:

Nói giống như em nhất định sẽ thua vậy ~

Lại nói tiếp Tô Văn trải qua nhiều thế giới như vậy còn chưa từng thúc đẩy bất kì một đôi nam nữ chủ nào đâu, mà ở trong thế giới này cô làm sao lại đột nhiên có hứng thú như vậy chứ?

Ừm.

Tô Tiêu Văn tỏ vẻ, cái này là bí mật nha ~

Tô tướng quân:

Vợ, đuôi cáo cũng lộ ra rồi, đừng cho là anh không biết em đang có ý đồ xấu gì ~

.....

Ở trong phòng Tô Văn ngủ một đêm, ngày hôm sau thời điểm Tô Duệ thức dậy Tô Văn đã chuẩn bị xong bữa sáng, mà cô lại đang đứng ở trước gương to sửa sang lại đồ lao động của mình.

“Em phải đi làm sao?”

Tô Duệ nhìn thấy Tô Văn mặc bộ đồ lao động màu đen nhin không được nhiu nhuu mày.

“Vợ, em đi làm, vậy cái tiệm kia của anh thì làm sao bây giờ?”

“Cái này thì dễ thôi, anh sửa soạn bản thân một chút, sau đó đứng trước cửa tiệm, anh chính là chiêu bài sống đó! Chỉ cần anh dọn xong hàng, cười ưu nhã thì nhóm các cô gái trẻ rồi còn nhóm phụ nữ đi ngang qua hay đi dạo ngang đều mê đảo, sau đó các cô ấy còn không phải đến chen chúc trong tiệm của anh mua đồ sao?”

Tô Văn một bên sửa sang lại đồng phục của mình, một bên mỉm cười nhẹ nhàng nói.

Nghe lời cô nói, Tô Duệ nhin không được vẻ mặt hắc tuyến —— đường đường là Tô tướng quân, sao có thể đi trên đường cái bán rế tiêng cười?

“Nếu không hôm nay anh đóng cửa cho xong?”

Tô Duệ một bên ăn bữa sáng một bên rầu rĩ nói nhỏ một câu.

Tô tướng quân không phải khinh thường tiểu thương và người bán hàng rong, chỉ là ngành dịch vụ xem sắc mặt người khác thiệt tình không phải đồ ăn của Tô tướng quân, hấn làm không được công việc lấy lòng này.

"Ừm, cũng được."

Nghe Tô Duệ nói, Tô Văn hướng về phía hấn gật gật đầu.

“Công việc này của em đến cuối tháng sẽ từ chức, đến lúc đó chúng ta tự mình gây dựng sự nghiệp đi.”

Hai người mở một tiệm buôn bán nhỏ, ầm ập mà bận rộn kinh doanh, đây cũng là một loại nhân sinh.

Cuộc sống như thế, ai nói không phải hạnh phúc chứ?

.....

Tô Văn dựa theo thời gian đi làm mỗi ngày của nguyên chủ mà ra cửa, sau khi Tô Văn rời đi, Tô Duệ liền giúp cô đem căn phòng trong ngoài đều dọn dẹp một lần.

Thu thập phòng xong, Tô Duệ đang muốn xuống lầu mua tờ báo kinh tế tài chính xem xu thế kinh tế của thế giới này, lúc này di động trong túi áo của hấn đột nhiên vang lên.

Nhìn thấy hai chữ "Đông Tử" cực lớn trên màn hình điện thoại, Tô Duệ chần chờ trong chốc lát, lúc này mới nhớ tới Đông Tử này tên là Hứa Đông, là anh em tốt của Nhan Mộ Bạch ở Cửu Lâm Nhai.

“Uy, Đông Tử?”

Tô Duệ một bên ở cửa mang giày một bên tiếp điện thoại, mà trong điện thoại truyền ra âm thanh hoảng loạn nôn nóng của Hứa Đông.

“Anh Tiểu Bạch, anh đến đây nhanh lên! Di Vương bị người giữ trật tự đô thị đánh bị thương!”

~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Hắc Hóa Đi Bọn Gái Cũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.